

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாதுஜாய நம:

ஸ்ரீபாஷ்யம்.

(ச்ருதப்ரகாசிகா ஸுகிதம்)

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்

திருச்சி

ஸெண்ட்ஜோஸப் காலேஜ் ஸமஸ்க்ருத தலைமைப் பண்டிதர்

மஹாவித்வான், ஸாரஸ்வத ஸங்குஜ்ஞர், கவிசிகாமணி,

ஸ்ரீமத் உ. வே. டி. வி. ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்யா

ஸ்வாமிகளால்

மொழி பெயர்க்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீமத் உ. வே.

A. V. கோபாலாச்சாரியார் அவர்கள், M.A., B.L.,

அவர்களால் பார்வையிடப்பட்டு.

ஸ்ரீரங்கம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஸங்கத்து பிரிஸிடண்டு

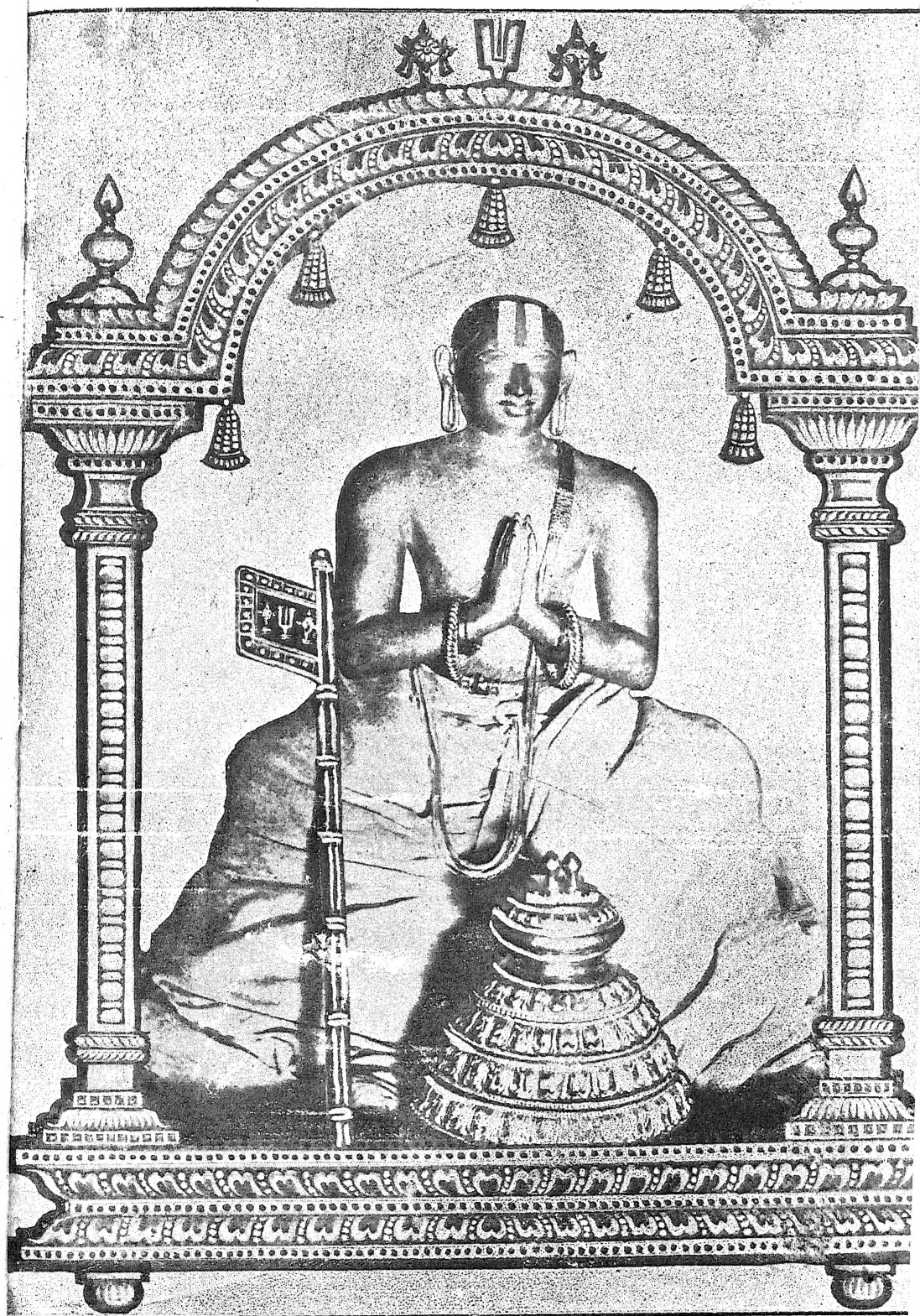
T. D. இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்களால்

தும்பகோணம்

லார்ட் ரிப்பன் அச்சுயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1930.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் முகவுரை.

ஸ்ரீய:பதியாயும் பரம கர்ணுனிகளுகவும் ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணாகவுமிருக்கிற ஸ்ரீமன நாராயணன், த்யாஜ்யோபாதேயங்களுக்கு உரித்தான இஷ்டா டிஷ்டங்களுயும், அவைகளின் ஸாதனங்களையும் நன்கு பகுத்தறிவதற்காக வேதாந்தமென்கிற ப்ரமாணதீபத்தை பகுத்தறிவுள்ள பிராணி வர்க்கங்களுக்கு அளித்து, அவதாரம் முதலியவற்றின் மூலமாக அதன் ஞான ஒளியை உலகில் நன்றாகப் பரவச்செய்தான். அதற்கைய சிறப்புற்ற ஞான தீபப்ரபையானது க்ருதபுகத்தில் அவவண்ணமே நிலைபெற்றிருந்தது. த்ரோதாயுகத்தில் சிறிது மாறுபட்டது. த்வாபாயுகத்தில் சிதறுண்டது. அதனால் தத்வஜ்ஞானத்தை இழந்து பராவர தத்துவ விஷயத்தில் மாறாட்டமுள்ளவர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ராத்ரி தேவர்கள் ஸ்ரீமன நாராயணனைச் சரணமடைந்து முற்றிலுமழிந்துபோன ஜ்ஞானத்தை உலகின்கண் பிரகாசிப்பிக்கச்செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டி, அவ்வண்ணமே அவர்களுடைய கோரிக்கைக்கு இணங்கி உலக மூய்யுமாறு ஸ்ரீமனி நாராயணன் தாமே பராசர மஹரிஷி வாயிலாக ஸத்யவதி தேவிக்குப் புதல்வனாகத் தோன்றினார். நதியின் நடுத்திட்டில் ஆவிர்ப்பலித்ததினால் த்வைபாயனர் என்றும், ப்ரஹ்மஜ்ஞான தீபப்ரபையினால் ஜீவகோடிகளுடைய அஜ்ஞாநாத் காரத்தை ஒட்டி, மீண்டும் அது அவைகளை அணுகா வண்ணம் அதை இழுக்கும் வல்லமையுடையவராக இருப்பதுபற்றி மாதா பிதாக்கள் ப்ரத்யக் திருஷ்டியினால் கீருஷ்ணனென்றும் பெயரிட்டு அழைத்தனர். அறியாவண்ணம் ஒன்றுபட்டுக்கலந்து குவிந்திருந்த வேதங்களை நுகி, யஜுஸ், ஸாம, அத்ரிவா வென்று நான்காகப் பகுத்து அவ்வாறு பகுக்கப்பட்டிருக்கிற ஒவ்வொன்றையும் முறையே இருபத்தொரு விதமாயும், தூற்றென்றுவிதமாயும், ஆயிரம் விதமாயும், ஒன்பது விதமாயும், பிரித்த அவைகளை அத்தியயனம் செய்வதற்குத் தக்க முறைகளை உபதேசித்து உலகத்தில் சிஷ்யர்கள் முகமாக பரவச்செய்ததனால் வ்யாஸரோஷீந் திருநாமத்தையும் வஹித்தார். இத்தகைய மகிமை வாய்ந்தவராக இருப்பதனால் ஸாக்ஷாத் வேதபுருஷனே! “ஸகோ வாச வ்யாஸ: பராசர:” என்று புகழ்ந்தான். பரமச்சுபாநிதியான ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ மஹரிஷியானவர் கர்மஸ்வரூபப்ரதிபாதகமாக இருக்கிற அந்த் வேதத்தின் பூர்வபாகத்திற்கு தன்னுடைய சிஷ்யனான ஜைமிநி மஹரிஷியைக் கொண்டு பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களடங்கிய பூரிவயிமாஸிஸா ஸூத்ராங்களையும் காசக்ருத்ஸ்க மஹரிஷியினால் நான்கு அத்தியாயங்களடங்கிய தேவதா காண்ட ப்ரதிபாதகமான ஸூத்திரங்களையும் செய்வித்து ப்ரம்ஹஸ்வரூபப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தை நன்கு உலகில் ப்ரகாசிக்கும்படி செய்யக்கருதி, தாமே நான்கு அத்தியாயங்களடங்கிய ஐதூற்று நார்பத்தைத்து ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களைச் செய்தார். சுருங்கின அக்ஷாங்க ரூடானும் விரிந்த பொருளுடனும் இருப்பதுடன் ஸாரவத்தாகவும் ஸர்வதோமுகமாகவும் அநர்த்தக சப்தங்களில்லாததாகவும் நிர்தோஷமாகவுமிருப்பதனால் இந்த் ப்ரஹ்ம ஸூத்திரமொன்றே ஸூத்ர லக்ஷணத்துக்கு இசைந்த இலக்கியம். யோக தசஸில் மந்திரங்களை ரோமில் காண்பவர்களே ரிஷிகள் என்று கூறப்படுவார்கள். அப்படி ஆசார்யருடைய உபதேசமின்றி தன் யோக மஹிமையினாலேயே மந்திரங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்தவரான வ்யாஸ மஹரிஷியினால் இயற்றப்பட்டிருக்கிற ஸூத்திரங்களின் கருத்தை அவர்போன்ற மஹரிஷியே அறியவல்லவர். ஏனெனில் ஸர்வஜ்ஞர்களான ரிஷிகளின் அபிப்பிராயத்தை ப்ரத்யக் த்ருஷ்டி இல்லாத ஸாமான்யமான மனிதன் அறியத் திறமையுடையவனாக ஆகான். ஆர்ஷமான வசனங்கள் ப்ரம விப்ரஸிப் ப்ரமாதங்கிலல்லாததாகவும் ஸத்யார்த்த ப்ரதிபாதகங்களாகவு மிருப்பதாலேயே வேதோபப்நம்ஹணங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால்

அப்படிப்பட்ட மஹரிஷி குலதாரத்தாரான வேதவியாஸால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களின் கருத்தை உள்ளபடி ஆர்ஷத் த்ருஷ்டியால் உணர்ந்து போதாயன மஹரிஷியினால் விரித்து உரைக்கப்பட்டுள்ள வருத்திக் கிரத்தத்தை மூலமாகக்கொண்டு அவதரித்திருக்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யமே இவ்வுலகின்கண் ஸம்ஸாரக் கடலில் வீழ்ந்து கரை காணாமல் மூழ்கித் தவிக்கிற ப்ராணிகளுக்கு வீடு பெறுவதில் இன்றியமையாத ஸாதனமாக விளங்குகிறது. ஸூத்திரங்களை அனுஸரிப்பாரின் பதங்களை எங்கு ஸூத்ரார்த்தம் எடுத்தாரைக்கப்படுமொழிமுதலில் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள தன்னுடைய சொற்களே எங்கு விரித்துப் பொருள் தெளிவுபடக் கூறப்படுமோ, அதை அறிஞர்கள் பாஷ்யமெனக் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு பகரப்பட்டுள்ள இலக்கணத்துக்கு இணங்கி இருக்கிற இந்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு கர்த்தா ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸ்வீவர்.

ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை இடைவிடாமல் எக்காலத்திலும் மனனம் செய்து அஜ்ஞான இருளேஞானச்சுடரொளியினால் போக்கி பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து தான் நேரில் கண்டவண்ணம் உள்ளது உள்ளபடி ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையுட அத்தன் குண விபுத்திகளையும் இதில் பாக்கப்பேசி இருப்பதால் இதை உபரிஷத்தென்றே அபியுத்தர்ச்சன் கூறுகின்றனர். மேலும் இந்த பாஷ்யமானது திருக்கூடீசீரம்பி முகமாக கச்சிமா தேசில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ பேரருளாளன் நியமனப்படி, அந்த பகவத் ப்ரோக்தார்த்தங்களை அய்வண்ணமே அமைத்து இயற்றி இருப்பதால் புலவறிவாளர்களான மனிதர்களால் செய்யப்பட்டுள்ள மற்ற போலிபாஷ்யங்களைவிட ஆயிரம் மடங்கு டோற்றத்தக்கதாக இருக்கிறது. ஒளபந்ஷத் பரம புருஷ ஸ்வரூபியாக இருக்கிற ஸ்ரீ பேரருளாளன் திருக்கச்சி நம்பி முகமாக இளையடிவாருக்கு உபதேசித்த ரஹஸ்யார்த்தங்கள் ஆறு. அவைகளாவன:—நாளே பரதத்துலம், ப்ரபத்தி மோகோடாபாயம். நீர்யான ஸமயத்திலே என்னுடைய ஸ்மரணம் பூரணமலுண்டாக வேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. சரீரத்தின் முடிவில் மோகம், நம்முடைய மதம் விசிஷ்டாத்வைதம். பெரிய நம்பிகளை துச்சிரயிக்க வேண்டியது என்று. உலகத்தில் ஆர்ஷத் கிரத்தங்கள் அளவிறந்தவைகளாக இருந்தபோதிலும் ஸ்ரீ கால்மீகி மஹரிஷியினால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயனமொன்றே ப்ரதிபாந்ய நாயகரான ஸ்ரீ ராமபிரானால் நேரில் கேட்டு அபிநந்திக்கப்பட்டதால் எவ்வாறு அஸாதாரணமான உத்தர்ஷத்தைத் தாங்கி ஜ்வலிக்கிறதோ, அவ்வாறாகவே இந்த ஸ்ரீபாஷ்யமும் உபரிஷத்தர்த்த விவரண ரூபமாக இருக்கிற இந்த கிரத்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற பரம புருஷனால் நேரில் ஸ்வாபிப்ராயத்தைத் திருக்கச்சி நம்பியிடம் வெளியிட்டு இந்த ஸ்ரீ ராமானுஜமுனிவரைக்கொண்டு செயவிக்கப்பட்டிருப்பதால் மிதஜ்ஞர்களால் ப்ரமம், ப்ரமாதம், அசக்தி, விப்ரஸம்பம் முதலிய தோஷங்களால் துஷிக்கப்பட்டுள்ள மனதானும் ஆக்ரஹத்துடனும் சேர்த்துச் ச்ருத்த யர்த்தங்களை எங்கு பரமார்த்தமாலும் முன்பின் தன்னுடைய சொற்களில் வரும் குற்றங்களைச் சவனியாமலும் துரர்த்தங்களால் நிறைந்த பிரமாண ஹினைசன ஜாலங்களால் கிறைத்து இயற்றப்பட்டிருக்கிற மற்ற அபலித்தார்த கிரத்தங்களினத்தையும் மேரு கிரியின் ச்ருக்கத்திலிருப்பவன் பூமியிலிருப்பவர்களைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்து நகையுறுகின்றது. இந்த ஸ்ரீ பாஷ்ய கிரத்தமானது விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப் போல் வத்த்ருஷலக்ஷண்யத்தையும் பொதித்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்த கிரத்திரிமாதாவான ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜ முனிவர் ஸ்ரீ பெரும்பூதாரில் ஆஸூரிகுலதிலகரான கேசவ ஸோமயாஜிக்கு கலியுகம் ஸககக்வதானுபிங்களவருஷம் சித்திரா மாஸம் திருவாதிரை கஷத்திரத்தில் அருமைப்புத்தவராகத்தோன்றினார். வேதார்தஸூத்திரத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே ஸமீகீகார்த்தங்களைத்தொரிவிக்கை

காக தம் பக்கலில் அல்லும் பகலும்கலாமல் நிரந்தர சேஷ வருத்தி நிரதராக இருக்கிற திருவந்தாமுவானையே எம்பெருமான் நேரில் நியமித்து இந்த இனைய ஆழ்வாராக அவதரிக்கச் செய்ததினால் இவர் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவரென்று உலகிலுள்ளோர் பூஜிக்கின்றனர். இந்த மஹானுபாவர் ஜநித்தவாரே ஸ்ரீ பெரிய திருமேனம் பிகள் ஸ்ரீ பெரும்பூதாருக்கு எழுந்தருளி சிசுவைக் குளிராக் கடைக்கித்து, 'லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: ' என்கிறபடி திவ்யலக்ஷ்மி ஸம்பண்ணை இருப்பதால் இனைய பெருமான் திருநாமமே தரும் என்று இராமானுஜன் என்று திருநாமம் சாத்தினார். ஸத்ஸுத்தார்த்தத்தை உலகில் நிலைநிறுத்தி 'அபவதித்தார்த்தங்களை ஒட்டி அஜ்ஞர்களாகவும் அநாதர்களாகவுமிருந்த ஜனங்களை ரக்ஷிக்கவந்த ஸ்வாமியானதால் உடையவர் என்றும் இந்த திவ்யவ்யக்தியை அழைப்பார்கள். இந்தத்திருநாமத்தைப் பெரிய பெருமான் அர்ச்சகமுகத்தால் இவருக்கு அளித்தான். ஜ்ஞானாதிகளாலும் அமானுஷ்டங்களான சக்தி விசேஷங்களாலும் அநிதரஸாதாரண ஜகத்ரக்ஷண ஸாமர்த்தியத்தினாலும் எம்பெருமானோடு ஐக்கிய பாவனையினால் இந்தமகா புருஷனை எம்பெருமானார் என்றும் கூறுவார்கள். இவர் பாலயத்தில் யாதவப்ரகாசனிடம் பூர்வபக்ஷ சாஸ் திரங்களை ஸவிஸ்தாரமாகக்கேட்டவர். ஞானவருத்தராக ஆகவேஅதிபாலயத்திலேயே சைவராக்யத்தால் உலகப்பற்றைவிட்டு துரியாசரமத்தைக் கைக்கொண்டார். பிடுகு இவருடைய ஞானவராக்யாதிகளாலும், அனுஷ்டானத்தினாலும், ப்ரஹ்மஞானத்தாலும், இவரிடம் ஈடுபட்டு இவருக்கு உபாத்தியாயராக இருந்த அந்த யாதவப்ரகாசனே இவரை ஆசார்யனாக ஆசரயித்து த்ரிதண்டி ஸன்யாஸத்தை ஏற்று கோவில்த் தீயர் என்று இவரால் இடப்பட்ட நாமதேயத்தையும் வலித்து இவருக்கு சிஷ்யனாக வுமானார். இவர் ஒன்பதினாயிரம் ஸத்யாவிகளுடனும் பன்னீராயிரம் பரமமகாத்திக ளுடனும் எங்கும் ஸஞ்சரித்து துர்வாதிகளையும் குத்ருஷ்டிகளையும் வாதத்தால் ஜயித்து ஆங்காங்கு இந்த வகிஷ்டாத்தவைதமத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸாஸ்திர பீடத்தேற எழுந்தருள், ஸாஸ்திரியும் எதிர்கொண்டு அழைத்து தத் த்வார்த்தங்களைக் கொண்டு இந்தபாஷ்யம் உம்மால் இயற்றப்பட்டிருப்பதால் இந்த கிரந்தம் ஸ்ரீ பாஷ்யமென்று உலகில் வழங்கத்தக்கது. இந்த மஹாரீய கிரந்தகர்த்தா வான உமக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யநாரீ என்று இன்று நாம் பெயர்கொடுத்தோம் என்று சொல்லி, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைச் சிரஸாவலித்து தனக்கு ஆராத்யதேவதையான லக்ஷ்மி ஹயகீர்ஷினையும் அந்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் உடையவர்களையிலே கொடுக்கவே, உடையவரும் அந்த மஹாதனங்களைப் பெற்று மனமகிழ்த்து மீண்டும் அனேக தேசங்களில் நிரங்குசமாக ஸஞ்சாரம் செய்து வகிஷ்டாத்தவைதவரித்தார்த்தத்தை பரவச்செய்து வைஷ்ணவவரித்தார்த்த நீவஜத்தை உலகில் நிலைநாட்டினார். இந்த தத்வார்த்தபாதிபாதகமான ஸ்ரீ பாஷ்யகர்த்தத்தால் உடையவர் இவருக்கு தருமா ஞாலத்தில் ஆழங்கால்பட்டிருக்கிற சேதனர்களுக்கு வைஷ்ணோபாயபுருஷார்த்தங்களைத் "தெரிவித்து வர்ணாசரமதர்மங்களை வபுவாமலனுஷ்டிப்பவர்களுக்கே பரம புருஷார்த்தவரித்தியுண்டென்பதை துலக்கிக் காட்டிஇருக்கிறார். இவர் இயற்றிய கிரந்தங்கள் ஒன்பது. அவைகளாவன-ஸ்ரீ பாஷ்யம், ஸாரம்; நீபம், வேதார்த்த ஸுலங்கிரஹம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், சாணகதீகத்யம், ஸ்ரீ வைதண்டகத்யம், நீத்யம், க்ஷத்பாஷ்யம்.

விஷயம், ஸம்சயம், விசாரம், நிர்ணயம், ப்ரயோஜனம்! என இவ்வைத்து விஷயங்களையும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது அதிகாரணமென்று சொல்லப்படும். அத்தகைய ஷக்ஷணமுள்ள அதிகாரணங்கள் இதில் நூற்றைம்பத்தாறு இருக்கின்றன. ஒன்பதினாயிரம் கிரந்தமென்று இந்த பாஷ்யம் அபியுத்தர்களால் கீர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு மூலமாக இருக்கிற பரஹ்மஸுத்தரமானது நான்குஅத்தி

மயங்குகளடங்கியது. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் நான்குபாதங்களுடன் கூடியது. முதலாவது ஸம்வ்யாப்தியாயம். இரண்டாவது அவிசோதாத்யாயம். மூன்றாவது ஸாத்ஞாத்யாயம், காண்காவது பலாத்யாயம். முதல் அத்தியாயங்கள் இரண்டையும் விஷயநீதிமேன்றும், பிந்தின அத்தியாயங்கள் இரண்டையும் விஷயநீதிமேன்றும் வேதாந்திகள் கூறுகின்றனர். காண்கு அத்தியாயங்களடங்கிய இந்தப் ப்ராஹ்மஸூத்ரங்களில் பதினாறு பாதங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. முதலாவது அயோமியை வச்சேத்பாதமென்றும், இரண்டாமன்று காண்குபாதங்கள் அன்யயோத்யைவச்சேத்பாதங்களென்றும், ஐந்தாவது ஸம்நித்பாதமென்றும், ஆறாவது தர்க்கபாதமென்றும், ஏழாவது வியத்பாதமென்றும், எட்டாவது ப்ராணபாதமென்றும், ஒன்பதாவது கவராத்யபாதமென்றும், பத்தாவது உபயலிங்கபாதமென்றும், பதினொன்றாவது குணே பஸிம்ஹாரபாதமென்றும், பன்னிரண்டாவது அங்கபாதமென்றும், பதினான்காவது ஆவருந்தீபாதமென்றும், பதின்மூன்றாவது உதீகிராந்தீபாதமென்றும், பதினேழ்வாவது கதிபாதமென்றும், பதினாறாவது முக்தீபாதமென்றும், கூறப்படுகிறது.

உபநிஷத்துக்களென்று கூறப்படுகிற வேதாந்த பாசங்களுக்கு விசிஷ்டாந்த வைத்திலேயே முக்கியமான கருத்து என்கிற பாசத்தவார்த்தத்தை இந்தப் பாசத்யம் துலக்கமாக நிரூபிக்கிறது. அந்நவது மென்கிற பதத்திற்கு 'ஐக்யம்' என்று பொருள். இதின்வழிப்பதி இவ்வாறு கண்டுகொள்ளத்தக்கது. த்வையோர்பாவத்விதா, த்வைதவ த்வைதம், நத்வைதம் அத்வைதம்-ஒன்றாக இருத்தலென்று பொருள். 'விசிஷ்டாஸ்ய அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம்' சித்துக்களையும், அசித்துக்களையும், விசேஷணங்களாகக்கொண்ட ப்ராஹ்மமானது ஒன்று என்று அர்த்தம். இதனால் ப்ராஹ்மம் ஒன்றே மெய்யாக இருக்கும்பொருள். அதைத்தவிர்த்து மற்றது யாதும் உண்மைப்பொருளல்ல. எல்லாம் மித்தைய என்று சொல்லுகிற மாயாவாதிகளின் மதக்கோட்பாடு முற்றிலும் ச்ருத்திவருத்தமென்று காட்டப்பட்டது. இந்த விசிஷ்டாத்வைதவித்தார்த்தத்தின் கொள்கையானது, எல்லாச் ச்ருதிகளுடைய உண்மையான கருத்தைக் கவர்த்துகொண்டிருக்கிறது. ஸர்வச் ச்ருதிகளுக்கும் ஸாமஞ்ஜஸ்யம் இந்த வித்தார்த்தத்திலேயே குடிக்கொண்டிருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைத மதமானது ச்ருதிபலத்தினால் ப்ராஹ்மத்திற்கே உபாதானகாரண த்வைதத்தையும், நிமித்தகாரண த்வைதத்தையும், ஸாதிக் கிறது. ஆதலால் இவர்கள் அபின்னநிமித்தேதா பாதானவாதிகள் என்று உலகில் வழங்கப்படுகின்றனர். ஸூக்ஷ்மசித் சித் விசிஷ்டாப்ராஹ்மமே காரணம். ஸ்தானுசித் சித்விசிஷ்ட அந்தப் ப்ராஹ்மமே கார்யமாகவுமாகிறது. இந்த வித்தார்த்தத்தில் ப்ராஹ்மம் பரிணாமிகாரணம். இந்த வித்தார்த்திகளைப்போல் மாயாவாதிகளும் ப்ராஹ்மத்திற்கு உபாதான த்வைதத்தையும், நிமித்த த்வைதத்தையும் ஸாதிக் கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் விவாதேதாபாதாத்வைதத்தையே ப்ராஹ்மத்துக்கு ஸாதிக் கின்றனர். ப்ராஹ்மமே ஸத்யம் ஐத்யம் மித்தைய, கானலிலும், கயிற்றிலும், முறையேதண்ணீர், ஸர்ப்பம் என்று ப்ராந்தி உண்டாவதுபோல், ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்குத்தன்மை பொருந்திய அவின்யையால் ஸ்வயம்ப்ராசகவஸ்துவான ப்ராஹ்மமே மறைக்கப்பட்டு அதின்விசேஷபசுத்தியினால் அதினிடம் பற்பலவிதமானப்ராபஞ்சிகவஸ்துகள் தோன்றுகின்றன. 'உண்மையில் ப்ராஹ்மத்தைத்தவிர ம்றது ஒன்றுமே கிடையாது. ப்ராஹ்மசெதன்யம் ஒன்றே அவின்யையினால் கவரப்பட்டதாசு இருந்துகொண்டு நானாவதேதேதாசேதநவர்க்கங்களாகப் பாவிக்கிறது. இவ்வளவுப்ரா மசகளுக்கும் அநிஷ்டானம் ப்ராஹ்மமே. அஹம்ப்ராஹ்மாஸம் என்கிற மஹாவாக்கியார்த்தஜ்ஞாநத்தால் முற்கூறப்பட்டபின்ன அவின்யை நீங்கி தன் கண்டத்திலுள்ள மணியைத்தான் தெரிந்துகொள்வதுபோல தன் ஸ்வரூபத்தை 'நானே ப்ராஹ்மமாக இருக்கிறேன்' என்றுதான் தெரிந்துகொள்வதுதான் மோக்ஷமென்றும் கூறு

கின்றனர். இந்த அத்தைவதவிர்த்தார்த்தத்தில் ம்ருஷாவாதிகள் அபேதச்ருதிகளைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லாச்ருதிகளுக்கும் எள்ளும் தண்ணீர் வார்த்துவிட்டார்கள். பெனத்தர்களோச்ருதிகள் அனைத்தாக்கும் தாராவார்த்தார்கள்.

இந்தவிசிஷ்டாவைவதவிர்த்தாமோ எல்லாச்ருதிகளுக்கும் கல்வாவுகூறி அவைகளின் வாவை ஏற்று அவைகளைத் தலைவர்களாக ஏற்படுத்தித் தான் அவைகளுக்கு விதேயமாக இருந்து கொண்டுபுகிறது. பேதச்ருதிகள் அபேதச்ருதிகள் ஸகுணச்ருதிகள் பிரகுணச்ருதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் இம்மதத்திலேயே ஸாமாந்யம் ஸம்பவிக்ஷிதது. வேதபுருஷனுடைய உண்மையான அபிப்ராயத்துக்கு இதுதான் இணக்கமுள்ள மதமாக இருக்கிறது. பேதச்ருதிகள் கூறியபடி இந்தமதத்தில் ப்ரஹ்மமும் ப்ரபல சித்சித்வஸ்துக்களும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அபேதச்ருதிகளுக்கும் பேதச்ருதிகளுக்குப் பாதயின்னிரி விசிஷ்டவஸ்துவின் ஐக்கியத்தில் கருத்து கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸகுணச்ருதிகளுக்கு இந்த விர்த்தார்த்தத்தில் நிகரற்ற முடிசூட்டப்பட்டிருக்கிறது. பிரகுணச்ருதிகளுக்கும், ஸகுணச்ருதிகளுக்கு விரோதயின்னிரி ஹேயகுணங்களின் இன்மையை உணர்த்துவதில் கோக்கு கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஸ்வச்ருதி மனோகரமான இந்த ஸத்விர்த்தார்த்தமானது இம்மண்ணில்கிள் கம்பகவிரூக்ஷம் போல் வேண்டும் பயன்களைப் பயப்பதில் பத்தக்கணமாக பிரகாசிக்கிறது. ப்ரஹ்மமேப்ரபஞ்சரூபமாக பரிணமிக்கிறதென்று கூறினால் அப்போது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூபவிகாரம் ஏற்படுகிறது. இது நிரவிகாரச்ருதிகளுக்கு விரோதமென்று விளவப்படுமேயானால், அவ்வண்ணமல்ல; காரணவஸ்தையிலும் காரியவஸ்தையிலும் ப்ரஹ்மத்தைவிட்டு அகலாமல் அத்துடன் சேர்க்கே இருக்கிற சித்சித்வஸ்துக்களே காரியாவஸ்தையிலும் ஸ்தாவரரூபமான ஸ்வரூபஸ்வபாவவிகாரங்களைக் கொள்ளுகின்றன. காரணவஸ்தையில் அவைகளே ஸ்வகாரணத்தில் ஸூக்ஷ்மமாக ஒடுங்கிப் ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனித்து பிரித்து உரைக்கக் கூடா வண்ணம் நிலபெற்றிருக்கின்றன. சித்துக்களுக்கு ஸ்வரூபவிகாரம் கிடையாது. ஸ்வபாவ விகாரமத்திரமே. அசித்துக்களுக்கோ ஸ்வரூப விகாரம் ஸ்வபாவவிகாரம் இரண்டும் உண்டு. சித்துக்களுக்கு ஸ்வரூபவிகாரமென்பது ஞானவிகாஸம். அசித்துக்களுக்கு ஸ்வரூப விகாரமென்பது ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தைவிட்டு ஸ்தாவர ரூபத்தைத் தாங்கி இருத்தல். ஸ்வபாவவிகாரமென்பது புதிதாக ஆவிர்பவித்திருக்கிற ரூப, ரஸ, கந்த, ஸ்பர்சு, சப்த, குணங்களோடு கூடியிருத்தல். இந்த விகாரங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடம் விசேஷணங்களாக இருக்கிற சித்துக்களிடத்திலும் அசித்துக்களிடத்திலும் ஸம்பவிக்ஷிதேதேயொழிய, விசேஷ்ய பூதமான ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஒருக்காலும் ஸம்பவிக்ஷிதேயில்லை. அது இரண்டு அவஸ்தைகளிலும் நிரவிகாரமாகவே இருந்துகொண்டு ஜ்ஞானாகந்தமயமாகவும் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமில்லாததாகவும் அமலமாகவும் ஜ்வலிக்கிறது. சித்சித்வவிசிஷ்டவஸ்துவை விகரிக்கும் பொழுது விகாரம் பேதயின்னிரி மூன்றிலும் ஸம்பவிக்ஷேஷணடியதாக இருக்க எவ்வளவு விசேஷணம் சங்களான சித்சித்துக்களில் மாத்திரம்? என்று கேட்கில், மூன்று வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாக இருப்பதால் சேர்க்கிறுத்தலாலேயே ஒன்றின் ஸ்வபாவம் மற்றொன்றுக்கு வருவதற்கு ஹேதுவிலை. விசேஷணமாக நிற்கிற சித்ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு விகாரம் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுமேயானால் ப்ரஹ்மம் அபுருஷநீர்த்தங்களுக்கு ஆஸ்பதமாகும். அவ்வாறே அசித்ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரமவிரி ஸ்வரூப ஸ்வபாவவாதாரபாவங்கள் ஸம்பவிக்ஷேஷணடியதாகும். நிரவிகாரச்ருதிபலத்தால் இவைகள் அனைத்தும் நிராகரிக்கப்பட்டன. எந்த அவஸ்தைகளிலும் ப்ரஹ்மத்தை விகாரம் அணுகாசிக்கப்பு, வெளுப்பு, கருப்பு நிறமுள்ள மூன்று துலங்களால் நெய்யப்பட்ட ஒரு வஸ்திரத்தில் எந்த எந்த துலங்கள் எந்த எந்த இடங்களில் போய் இருக்கிறதோ அவ்வவ்விடம்

சுளில் அந்தந்த நிறமிருக்கிறதே ஒழிய இடம் மாறி நிறங்கள் கலந்து காணப்படுகிற நிலை. அவ்வாறாகவே காரணவஸ்தையைவிட்டு காரயாவஸ்தையை அடைந்திருக்கும் ஸமயத்தில் நிர்விகார ஸ்வபாவமான ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரமாகவே இருக்கிறது. காரணவஸ்தையில் ஸ்வபாவ ஸங்கோசமுள்ளதாக இருந்த சித்துக்கள் கார்யாவஸ்தையில் ஞானவிகாஸ்ரூபமான ஸ்வபாவ விகாரத்தைப் பெறுகின்றன. இங்ஙனமே காரணவஸ்தையில் ஸங்குசித ஸ்வரூப ஸ்வபாவமுள்ள அசித்துக்களும் கார்யாவஸ்தையில் ஸ்தூல ஸ்வரூப விகாரத்தையும் வயக்தமான ரூபரஸ கந்தஸ்பர்ச சப்தரூப விகாரங் கூளையும் அடைகின்றன. ஆகையால் சித்சித்துக்களை சரீரங்களாகக் கொண்டிருந்த பேராதினுங்கூட அவைகளின் ஸம்பந்தத்தினால் நிர்விகாரமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அபுருஷார்த்தாச்ரயத்வமும் ஸ்வரூபஸ்வபாவவிசாரமும் ஸம்பவிப்பதில்லை. ஆயினும் கார்யதசையில் ஸ்தூல நியந்த்ருத்வ ரூபமான விகாரம் ப்ரஹ்மத்தை அணுகவே அணுகும். அப்படிப்பட்ட விகாரம் ப்ரஹ்மத்திற்குவரின் யாதொரு ச்ருதியயாகோபமுமில்லாததினால் அது மாத்திரம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

அதானோ நமீ ஜஜ்ஞாலா என்கிற ஸூத்ரம் தொடங்கி 'அநாவருத்திச்சப்தாத் அநாவருத்திச் சப்தாத்' என்கிற ஸூத்திரம்வரையிலுள்ள இருபது அத்தியாயங்களாடங்கிய ஸூத்ரங்களை அனைத்தும் 'கர்மகாண்டம் ப்ரஹ்மகாண்டம்'மென்று வழங்குகிற இரண்டு பாகங்களாடங்கிய வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்தின் வியாகியானமானதால் ஸமம்மும் ஒரேசாஸ்திரம். இது விஷயத்தில் போத்யான மஹரிஷியின் 'ஸமஹிதமேதத் சாரீரகம் ஜைமிஸ்டேக வேதாட்சலக்ஷணேந இதி சாஸ்த்ராகத்வவிததி:' என்கிற வ்யசனம் முக்கிய ப்ரமாணம். இவற்றுள் முந்தியபாகமான பூர்வ மீமாம்ஸாசாஸ்திரத்தினால் பசு புதரான வருஷ்டி அனனம் ஸ்வர்க்கம் முதலிய ஐஹிகாமுஷ்டிகபலன்களுக்கு ஸாதனமானதர்மம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. "உத்தரபாகமான சாரீரக மீமாம்ஸாசாஸ்திரத்தின்" ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த சாரீரக மீமாம்ஸாசாஸ்திரத்தில் 'பூர்வத்விகமென்று' ஸமங்கப்படுகிற முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களாலும் சேதநா சேதனங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும் எல்லாஜகத்துக்களுக்கும் காரணமாகவுயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. "மத்தரத்விக"மென்கிறபிந்தின இரண்டு அத்தியாயங்களாலும் முறையே உபாஸனமும் பலமும் நிரூபிக்கப்படுகிறது. அதிலும் ஸமன்வயாத்யாயம் என்கிற முதலத்தியாயத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத் காரணம்வம நிரூபிக்கப்படுகிறது. எல்லாகாரணவாக்கியங்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் நன்றாக அன்வயிப்பதால் இதற்கு ஸமன்வயமென்று அன்வர்த்தமான நாமதேயம். இதிலும் முதலிலிருக்கிற நான்கு ஸூத்ரங்களால் இஃத வேதாந்த சாஸ்திரமும் ஆரம்பிக்க வேண்டியதில்லை என்கிற சங்கையை நிராகரித்து சாஸ்திராரம்ப ஸமர்த்தனம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் இந்த நான்கு ஸூத்ரங்களும் சேர்ந்து ஒரு பேடினை என வழங்கப்படுகிறது.

இந்த சாரீரசாஸ்திரத்தில் முதன்மை வாய்ந்துள்ள நான்கு ஸூத்ரங்களாலும முறையே சாஸ்திரத்தின் அனரம்பத்திற்கு மூலமாக இருக்கிற வ்யுபத்தியினது இன்மை, ப்ரதிபத்தியினது தெளஸ்த்யம், மறறொன்றினால் வித்தித்தல், பயனில்லாமை என்கிற இந்நான்கு சங்கைகளும் நிராகரிக்கப்பட்டன. முதல் அத்தியாயத்தில் முதல் பாதததால் ப்ரஹ்மமானது ஜகத்காரணமே என்பதும், மற்ற மூன்றுபாதங்களால் ப்ரஹ்மமே ஜகத் காரணம் என்பதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ப்ரஹ்மலக்ஷணத்திற்கு மத்தபுத்திகளால் ஸந்தேஹிக்கப்பட்ட அஸம்பவாவயாப்திதோஷங்கா பரிஹரிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு முதல் அத்தியாயத்தால் சித்சித்விலக்ஷணமாகவும், ஞானாதந்த ஸ்வரூபியாகவும், அபிரிமிதோதாரகுண ஸாகரமாகவும், நிசில ஜக

தேக்காரணமாகவும் ஸர்வாத்ராத்மாவாகவுமிருக்கிற பரப்ரஹ்மமானது வேதாந்தங்களால் அறியத்தக்கதென்று கூறப்பட்டது. பிறகு இந்த அர்த்தம் எவ்விதத்தாலும் ஷிரமாணங்களாலோ, யுக்திகளாலோ, நியாயங்களாலோ அசைக்கவொண்ணாதது என்பதை நிரூபிப்பதற்காக இரண்டாவது அத்தியாயம் தொடங்கப்படுகிறது. இதற்கு அவிரோதாத்மியாயம் என்று பெயர். முற்கூறப்பட்டுள்ள பொருள்களில் சுருதிகளுக்கும் ப்ரமாணங்களுக்கும் ஸ்மிருதிகளுக்கும் நியாயங்களுக்கும் விரோதமின்மையை விளக்கிக்காட்டுவதுபற்றி இதற்கு இப்பெயர் வாய்ந்துள்ளது. இந்த அத்தியாயமானது ‘ஸ்மிருதிபாதம், தர்க்கபாதம், வியத்பாதம், ப்ராண பாதம்’ என நான்கு பாதங்களடங்கியது. முதலாவது ஸ்மிருத்யதிகரணத்திலுள்ள ஸ்மிருதி விரோதம் வருவதால் வேதாந்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மபாதம் சொல்லக் கூடாது என்று சொல்லுகிற ஸாங்க்யனுடைய ப்ரத்யவஸ்தானத்தைக் கணிசித்து வேதத்தால் புகழப்பெற்றவர்களும், யோகதசையில் மந்திரங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களும், ஆப்த தமர்களுமான மண்வாதிகளுடைய தத்துவார்த்தப்ரதிபாதங்களான அனேக ஸ்மிருதிகளின் விரோதம் வருவதால் ப்ரமம் விப்ரஸம்பம் ப்ரமாதம் முதலிய தோஷங்களுள்ள பரிமித ப்ரஜ்ஞரான கபிலரிஷியனுடைய ஸ்மிருதியானது ஆதரிக்கத் தக்கதல்ல வென்பதை ப்ரமாணங்களாலும் அவைகளுக்கு உபஷ்டம்பகங்களான யுக்திகளாலும் நிரூபித்திருக்கிறார். அதற்கடுத்த அதிகரணத்தால் அப்ரஹ்மாத்தம ப்ரதான காரணவாதியான ஹிரண்ய கர்ப்பரால் செய்யப்பட்டுள்ள யோக ஸ்மிருதியும் ச்ருதி விரோதத்தால் தகர்க்கப்பட்டது. பிறகு முறையே பாசுபதமதம் முதலிய புறச் சமயக்கோட்பாடுகளும் நிரஸிக்கப்பட்டு பரபக்ஷநிரஸனத்தை முன்னிட்டு ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபனமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

மூன்றாவதான உபாஸனாத்மியாயத்தினால் ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு உபாயம் கிடைக்கப்படுகிறது. இது வைராக்கியபாதம், உபயலிங்கபாதம் குணோபஸம் ஹாரபாதம், அங்கபாதமென நான்கு பாதங்களடங்கியது. ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு உபாயபூதமான உபாஸனத்தின் சிந்தனையிங்கு செய்யப்படுகிறது. அடையப்படத்தக்க ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களிடம் பற்றுதலில்லாமலிருத்தலும், அடையப்படத்தக்க ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஆசையும், உபாஸனாம்பத்திற்குச் சிறந்த உபாயங்களாகலால் அவைகள் விர்த்திப்பதன்பொருட்டு ஜீவனுக்கு லோகாந்தரஸஞ்சாரத்திலும் ஜாகரண ஸ்வப்நாத்யவஸ்தைகளிலும் ஸம்பவிக்கிற தோஷங்களும், ப்ரஹ்மத்திற்கு அப்படிப்பட்ட தோஷங்களில்லாமலிருத்தலும், ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களுக்கு ஆஸ்பதமாக இருத்தலும், முறையே ஒன்று இரண்டு பாதங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது பாதத்தில் ப்ரஹ்மோபாஸனங்களுடைய குணோபஸம்ஹார விகல்ப ரீர்ணயத்தின்பொருட்டு வித்யைகளின் பேதாபேத சிந்தை தொடங்கப்படுகிறது. நான்காவதான அங்கபாதத்தில் வித்யையினால் புருஷார்த்தமா? அல்லது வித்யை அங்கமாகக்கொண்ட கர்மாவினால் புருஷார்த்தமா என்பது வ்ஸாரிக்கப்படுகிறது. இவ்விதமாக மூன்றாவது அத்தியாயத்தினால் ஸாதனங்களோடு வித்யை கிடைக்கப்பட்டது. நான்காவதான பலாத்மியாயத்தில் வித்யைகளின் ஸ்வரூப சோதனத்தை முன்னிட்டு வித்யாபலம் கிடைக்கப்படுகிறது. இந்த விசிஷ்டாத்வைத் வேதாந்த வித்தாந்தத்தில் புண்யம் பாபமென்கிற இருவினைகளும் தீர்த்து கர்மபந்தத்தினின்று விடுபட்டு மூர்த்தன்ய நாடியினால் உத்த்ரயித்து தேவயான மார்க்கத்தால் அப்ராக்ருதமான ஸ்தான விசேஷத்தை அடைந்து பகவத்ஸான்னித்தியம் பெற்று தன் முடியில் அந்த பரமபுருஷனுடைய சரணரவீந்த ஸம்பர்க்கத்தால் குணவுட்களவிர்ப்பாவத்தைப் பெற்று மீண்டும் ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கத்தை அடையாமல் ப்ரஹ்மநித்தோடு வாசியற அகண்டபரிபூர்ணநந்தத்தை ஜீவன் அனுபவிப்பதே மோக்ஷ

மெனக் கூறுகின்றனர். இந்த பரம புருஷார்த்த ப்ராப்தியே வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு பரமபாயோஜனம். இந்த அத்தியாயத்தின் முதல் பாதத்தில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு ஸாத்னமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற வேதனமானது ஒரு தாம் அனுஷ்டித்தாலே போதுமென்பதுதான் சாஸ்திரத்தினது கருத்தா? அல்லது அடிக்கடி பலதடவை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது சாஸ்திரத்தினது கருத்தா என்று விசாரித்து வேதனம் அஸக்ருதாவருத்தமே சாஸ்திரார்த்தமென்று தெளிய நிர்ணயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது பாதத்தால் ஜீவனுடைய உத்த்ராத்நி ப்ரகாரம் சித்திக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது பாதத்தால் மூர்த்தன்ய நாமயினால் உத்த்ராத்நிச் செல்லுகிற வித்யா நிஷ்டனுடைய மார்க்கம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறாக ப்ரஹ்மத்தை உபாவிப்பவர்களுக்கும் ப்ரக்ருதி வியுத்தமாகவும் ப்ரஹ்மாத்மகமாகவும் ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தை உபாவிப்பவர்களுக்கும் அநிராதி மார்க்கத்தால் மறுபடி ஸம்ஸாரத்தில் மீட்சி இல்லாவண்ணம் கமனம் கூறப்பட்டது. நான் காவது பாதத்தால் முத்தர்களுடைய ஜிச்வர்யப்ரகாரம் நன்கு ஸலிஸ்தராமாக உபநிதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வேதநம் உபாஸனம் தியானம் பக்தி அநுத்யானம் இந்த பதங்களெல்லாம் பர்பாயங்கன். “நிதித்தியாஸன” மென்கிற ஒரு அர்த்தத்தையே இவைகள் உணர்த்துகின்றன, நிதித்தியாஸனமாவது—அதிவிதேதமான ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகார மாயுத் தைலதாரை போல இடை வெளியற்றதாயும் உத்த்ரமண்காலம்வரையில் அனுவர்த்திக்கத் தக்கதாயும் நான்தோறும் அப்யாஸத்தினால் உண்மெண்ணத்தக்க அதிசயத்தோடு கூடியதாயுமிருக்கிற பரமபுருஷவியூபமான ப்ரீதிருபாபண்ண ஸ்மருதி ஸத்தியே. இதுபரபக்தி, ப்ரஞ்ஞானம், பரமபக்தி என்று உத்த்ரோத்தரம் மேல் மேல் சிறப்புள்ள மூன்றுபரவாக்களுடன் கூடியது. இந்த பக்தியே மோக்ஷஸாத்நமென்பது இந்த வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் பரமதாத்த்ரயம். இதைக்கருத்தில் கொண்டே இந்த ஸ்ரீபாஷ்ய கிரந்தத்தில் தொடக்கத்திலே “சேமூஷீ பக்திரூபா” என்று இன் தூலாகிரியர் பக்தியையே ஆசம்வலித்தார். இந்த பக்திமார்க்கத்தில் இழிய வல்லமை இல்லாதார்க்கு ப்ரபத்திதான் மோக்ஷோபாயமாக அனுக்ஷத்தக்கது. இதுதான் எளிதில் அந்த பரமபுருஷனை வசீகரிப்பதற்குத்தகுந்த ஸாதனம். இந்த அர்த்தத்தை “தஸ்யசவசீகரணம் தச்சாரணகதிரேவ”, என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே இந்த கிரந்தத்தில் ஆதாமரிகாதிசுரணத்தில் அருவிச்செய்தார். பக்தியில் த்ரைவரணிகாருக்கே அதிகாரம். சூத்ரர்கள் முதலியவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. பக்திஎன்பது அவதானத்தாலும் நெடுங்காலத்தாலும் சத்தியினாலும் ஞானத்தாலும் காலவினம்பலஹசத்தியினாலும் ஓயாமலனுஷ்டிப்பதாலும் ஸாதிக்கத் தக்கதாக இருப்பதுபற்றி அசுத்தர்களுக்கு அஸாத்நியமே. ப்ரபத்தியோவரணவயவஸ்தை இல்லாமலே அந்தணர்முதலாக அந்தியர்ஈறாக அணைவர்களாலும் ஓளியில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் ஸுலபமாதலாலும் ஒருதடவை ஒருக்ஷணம் செய்யத்தக்க காரியமாக இருப்பதாலும் அந்திமஸ்மருதியை அபேக்ஷியாயாமலே மோக்ஷரூபமான பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பயக்கும் தண்மையாய்நிரூபத்தாலும் இதையே அசுத்தர்கள் இக்கலியில் அவலிப்பிக்கின்றனர். இந்த கிரந்தத்தில் மஹாத்மாவான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் புறச்சமயங்கள் மூற்றிலும் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சமயங்களுள் எந்ததந்த அம்சங்கள் வேதவிரூத்தங்களோ அவைகள் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் “ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், சப்த”மென மூன்றுபரமணங்களே அப்யர்ஹிதங்களாதலால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ச்ருதிகளின் தாத்த்ரயத்தை நன்கு பராமர்சித்துச்சித்சிதீச்வராத்நுவயவஸ்தைகளும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் தத்துவங்கள் 26. பக்ஷபேதத்தால் காண்-

த்தைச் சேர்த்து 27 தத்துவங்களென்றும் சொல்லுவார்கள். சுத்தஸத்துவத்தைச் சேர்த்து 28 என்றும் சொல்வது உண்டு. ஆன்மாக்கள் “பத்தர் முக்தர் நித்யா” என மூவகைப்பட்டிருக்கின்றனர். மோகூதஸையில் முத்தனானவனுக்கு ப்ரப்ராஹ்மத்தோடு ப்ரஹ்மயாதாத்மயா நபவஸுபமான போகமாத்மிரத்தில் ஸாம்யமுண்டு. உலகத்தை ஆக்கல், அழித்தல், இருத்தல் இவை மூன்றும் அஸாதாரணப்ரஹ்மக்குத் த்யமே. இந்தமூன்றுடன் லக்ஷ்மீபதித்வமும் அந்தப்ரஹ்மத்துக்கே அஸாதாரணம்.

ஸ்ரோத்ரி ஹமவஹூ விஸ்ர ஹமவகாஃ ஸுபகாஃ |

ஸவத்வணுஷுக்ரெஸ்ரோத்ரி யெஷுஷுக்ர ஜிநாஷுக்ரெ ||

என்று பகவத்பத்தியாகிற குணவிசேஷ ஸுபுஸத்பாவங்களாலே நான்காவது வர்ணத்தார்களுக்குப் ப்ராஹ்மன்யமும், உத்திருஷ்டவர்ணத்தார்களுக்கு சூத்ரத்வமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “திருஸுரபியானாலும் கோத்வம் கழியாதிறே” என்கிற அபியுத்த வசனத்தின்படி ஜாதிமாறாவிட்டாலும் பகவத்பத்தியின் ப்ரபாவத்தால் சூத்திரர்களுக்கும் பிராஹ்மணர்களைப்போல் ச்ரைஷ்ட்யமும் மரியாதையும் உண்டாகிறதென்பது கண்டாகருஷ்டமென்று பூர்வாசார்யர்கள் கூறி இருக்கின்றனர். பாம்புருஷார்த்தருமான மோகூத்தைப் பெறுவதில் எல்லோரும் ஸமானர்கள். அதில் ஒருத்தருக்கும் வேறுமை இல்லை.

யொஷெயு நம் பூரூஷு வெஷ ஷெஷா சுவி நகம் விஷுஃ |

என்று பகவத்யோனமுடையவனுடையப்ரபாவம் தேவர்களாலும்பரிச்சேதிக்கண்ணுடென்கிறார்களிறே. ‘குலத்தரும்’ என்கிற பாட்டுக்கு வியாக்கியானம் பண்ணின அபியுத்தரும் “ஜன்மத்தால் வ்ருத்தத்தால் குறைத்தானெருத்தனுக்கு பகவத்ஸம்பந்த முண்டானால் அவனை இவையுடையானெருத்தன் தாழ் நினைக்கக்கூச வேண்டும்படியாயிற்று பகவத் ப்ரபாவமிருக்கும்படி” என்று கூறி, “ச்லாகை குணபித்தனை” என்று நிஷ்கர்ஷித்தார்.

ஆபஸ்தம்பதர்மத்தில் சூர்யாபிஷிதாவாஸாதி சூர்யஸுபுஷுக்ரஸுபுஷுஃ | என்று பிராஹ்மணனுக்கு வைச்வதேவார்த்தமான ஆன்னத்தை பக்குவம்செய்வதில் நான்காவது வர்ணத்தார்களுக்கு திருதியுள்ளவர்களென்றுஸ்பஷ்டமாகப்பகர்த்திருக்கிறார்.

உவாபயக்ஷிஃ பூரூஷுஷுக்ரிகிரிசூவநாஸகீ |

ஸாபுஷுக்ஷுஸு ஸா ஹஜீ பூரூஷுஷுஷுவி ஹுயவீ ||

என்கையால் ஸர்வோத்தமமான ஸாத்தியபக்தி என்கிறப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்த ப்ராபத்பாபங்களையும் கழித்து கிர்மஸவஸுபர்களாக பகவத்ப்ரஸாதத்தை எதிர் பார்த்திருக்கிற பாகவதோத்தமர்களுக்கு எவர்தான் ஸமானர்கள். சமாநிருணங்கனாலும் வ்ருத்தத்தாலும், ஆசாரத்தாலும், சீலத்தாலும், பாகவதோபாஸனத்தாலும், ஆராய்ப்ரபித்தியினாலும் பகவத்பத்தியினாலும், மற்றவர்களைப்போலல்லாத விசேஷித்து ஸஞ்சுதர்களு என்று வியவஹரிக்கப்படத்தக்க வ்யக்திகளுக்கு புராணேதிஹாஸங்களிப்போல் அத்யாத்ம சாஸ்திரகதிலும் ப்ரவ்ருத்தி அப்யர்ஹிதமே.

ஸ்ராவயெயுக்ரொ வணுநாநு க்ருக்ஷா ஸூர்யஹிணயிதகஃ |

என்கிறவசனத்தின்படி ப்ராஹ்மணமுகமாக உபதேசம்பெற்று புராணேதிஹாஸார்த்தங்களைக்ரஹிப்பதுபோல் அத்யாத்மசாஸ்திரார்த்தத்தையும் ஆசார்யமுகமாக உபதேசம் பெற்று நிஷ்கர்ஷம்செய்து ஸம்சயவிபர்யயங்கூறாதேவதாஸ்வஸுபமின்னதென்று தெளித்து பத்தரிவ்ருத்தியை முன்னிட்டு மோகூஸம்ராஜ்யத்தைப் பெறுவதற்கு யாவரும் தகுதியுள்ளவர்கள். எல்லோரும் எளிதில் அதிகரிக்கக்கூடியதான லலிதமான தமிழ்ப்ரணையில் தூவகாஹுமான வேதாத்தார்த்தங்களை பண்டிதர் முதலாக

பாமரர் ஈடுகஅறித்து ஆகத்திக்கும்படி செய்த இம்மஹான் களுடைய உதாரஸ்வபாவத்தை என்னென்று எடுத்து உரைப்பது. வர்ணபேதமின்றி எல்லாரும் இந்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை இந்த தமிழ்பாஷையினால் அறித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியான பாக்கியம் இம்மண்ணுவகில் இத்தகர்த்தத்தின் வாயிலாக ஏற்பட்டது. இது பகவானுக்கு முகோல்லாஸத்தை உண்பெண்ணுகிறது. உடையவர் ஸம்பந்தம்பெற்ற எல்லோருடைய இதை அதிகரிக்கத் தகுந்தவர்கள். நம்முடைய வித்தார்த்தத்தில் ஸ்ரீராமானுஜ முனிவரை ஆசிரயித்த ஒவ்வொருவரும் மோகூத்திற்கு அதிகாரிகளாகிறபொழுது அவர்கள் வேதார்த்தத்தின் கருத்தை அறிந்தே தீரவேண்டும். ப்ரணவார்த்தத்தையும் வேதார்த்தார்த்தங்களையும் தெளியாக வெளியிடுகிற கம்மாழ்வார் திவ்யஸூத்தி களைப்போல ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்தப்ரதிபாதகமான இந்த திராவிடபாஷ்யத்தையும் ஜாதிபேதமின்றி எல்லோரும் அறித்து உஜ்ஜீவிக்கத் தகுதியுள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள். ஸ்வார்த்தத்தில் நோக்கமில்லாமல் தனவ்யயத்தையும் சரீரசர்மத்தையும் புத்திக்லேசத்தையும் பாராட்டாமல் விடாமுயற்சியுடன் இந்ததிவ்யகைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டு எல்லோரும் இம்மண்ணுவகில் வேதார்த்தார்த்தத்தை அறிந்து முக்தி மார்க்கத்தை அணுகும்படியான உபாயத்தை நன்கு காட்டிக்கொடுத்தவர்களான இந்த பாகவத சிரோமணிகள் கீழேழிகாலம் அரோகத்தருடாகாரங்களாகவும் திவ்ய ஸம்பத்துடன் உத்தரோத்தரம் விருத்தியடைந்து இம்மையில் கீர்த்தியைப் பெற்று நெருங்கலம் வாழ்ந்து மறமையிலும் அகண்ட பரிபூரணப்ரம்மாசுத்தத்தையும் அனுபவித்து பிறவித்துன்பத்தை அகற்றி சாச்வதபதவியை அடைந்து ஸுகீர்த்திருப்பார்களாக.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச்சங்கத்தின் அக்கிராஸனாதி பதியாகிய திருக்குடத்தை ஸ்ரீமான் T. D. இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்களுடைய விடாமுயற்சியினாலும் தனவ்யயத்தாலும் இந்த மஹனீயகார்தம் அச்சிட்டு முடிவு பெற்று வெளியில் ப்ரசாரமடைந்து எல்லா ஆஸ்திகர்களையும் மாசுத்தமடையும்படி செய்கிற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. பரோபகார துரந்தாராகவும் இருக்கிற இந்த ஸ்ரீமான் இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள் விஷயத்தில் ஸாதுக்கள் அனைவர்களும், மிகுந்த நன்றி அறிவுபாராட்டுவதுடன் இந்த மஹாகார்த்தத்தை தாங்களும் வாங்கிமற்றவர்களையும் வாங்கும்படி செய்வித்து இவருடைய முயற்சியை ஸபலமாகும்படிசெய்து பகவன்முகோல்லாஸத்தை உண்பெண்ணுவார்களென்று திடமான நம்பிக்கையுள்ளவராகியிருக்கிறேன்.

திருச்சிபுப்பள்ளி, }
9-11-29. }

தட்டை, வாதுவா
ஸ்ரீ நிவாஸாதாஸன்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :
உபோத்தகாதம்

வடமொழியில் தரிசனம் என்று மதத்திற்குப் பெயர். பொருள்களைக் காட்டும் கண்ணிற்கும் பெயர். மிகச் சிறந்த நெருங்கிய வழிகாட்டுவது தர்சனத்தின் காரியம்: ஆகமாவின் உயர்ந்த கேடமத்திற்கு கண்போல நின்று வழிகாட்டுவதால் தர்சனமென்று பெயர் இத்திரயங்களுக்கும் மனனுணர்வுக்கும் புலப்படாத பரம்பொருள், தர்மம், முதலியதை நமக்குத் தெரியச் செய்வது வேதமென்பது வைதிகர்களின் கொள்கை. வேதத்தைத் தீர்ணயேனும் ஒப்புக்கொள்ளாத மதங்களைப் பாஹ்யதர்சனமென்று வியவஹரிப்பர். பாஹ்யமென்பது வேதத்திற்கு புறம்பாயுள்ள தர்சனங்களைச் சொல்லும். பேரந்தம்மதமும், ஜைனமதமும் மதது நேசத்தில் பிறந்தனவாயினும், அந்தமதத்திற்குள்ள ப்ராசீனமான ஸூத்திரங்களும் மற்ற க்ரந்தங்களும் வடமொழியிலும் அதன் திரிபுகளான பாளி மாகதீ முதலிய ப்ராகிருத பாஷைகளிலும் ஏற்பட்டன வாயினும், வேதத்தை பிரமாணமல்ல வென்று தள்ளிவிட்டதால், அந்த மதங்கள் வேதபாஹ்யங்களென்று சொல்லுவர். வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத சார்வாகாதி தர்சனங்களும் பாஹ்ய மதங்கள். ஸ்ரீ ஸாயனாசாரியருடைய ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரஹத்தில் பாஹ்ய தர்சனங்களையும் பற்றி வியாஸங்கள் வரையப்பட்டன “ஷுத்தர்சனம்”; என்று பிரசீனமாக ஆறு தர்சனங்களுக்குப் பெயர்—ஸரீங்கியம், யோகம், கௌதமியம், வைசேஷிகம், மீமாம்ஸை வேதாந்தம், என்று ஆறு தர்சனங்கள். இந்த தர்சனங்களில் கடையிரண்டு தர்சனங்கள்—வேதத்தின் பிராமாண்யத்தை முழுவதும் ஒப்புக் கொள்ளுவன; மற்றைய நான்கிலும், தங்களுக்கு இஷ்டமான வேதவாக்கியங்களை மட்டும் தங்கள் மதத்திற்கு ஆதாரமாக ஒப்புக்கொள்ளுவர். வேதத்தின் பிராமாண்யத்தை முழுவதும் ஒப்புக் கொள்ளாததால் அவைகளைப் புறம்பென்று சில கிரந்தங்களில் சொல்லுவதுண்டு. மீமாம்ஸாதர்சனத்தில் கர்மகாண்டத்திற்குப் ப்ராதான்யத்தைச் சொல்லுவர். கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குக் கர்த்தா அவசியம் வேண்டியபடியாலும், கர்த்தாவும் கர்மங்களுக்குத் தரவியங்களைப் பெறல் சேஷமாவதாலும், கர்மானுஷ்டானத்திற்கு சேஷபூதமான கர்த்தாவின் ஸ்வரூபம் தெரிந்துக்கொள்வதற்காக மட்டும் வேதாந்தங்கள் உபயோகப்படுகின்றன வென்றும், வேதாந்தங்கள் ஸ்வதந்திரமாகப் ப்ரமாணமாகாவென்றும், ஞானம் கர்மத்துக்களை மென்றும், வேதாந்திகள் சொல்லுகிறபடி ஆம்மஞானத்திற்குக் கர்மமங்கவல்ல வென்றும் சொல்லுவர். வ்யாஸர் காலத்தில் இந்த ஆறுமதங்களும் நடைபெற்றிருந்தன. வேதாந்தம தவிர மற்ற ஜ்ஞாநாசனங்களும் வெருகாலம் பிரகாசமில்லாமல் நீங்கிப் போய்விட்டன.

ஆகமங்கள் என்று பஞ்சகாந்தம், பாசுபதம், சாக்தம் என்கிற தந்திரங்களின் கிரந்தங்களைச் சொல்லுவர். பஞ்சகாந்தம் மட்டும் வைதிகமான வேதாந்தத்திற்கு ஒற்றுமையுள்ளதென்றும், அது வேதாந்தத்துடன் சேர்த்ததென்றும், உடையவரும் ஸ்ரீமத் வாசாயுடும் கொள்ளுகிறார்கள். ஸ்ரீ சைவராசாரியர் பஞ்சகாந்தம் வ்யூஹ ப்ரக்ரியை சொல்லுமிடத்தில் மட்டும் பிரமாணமல்ல வென்றும், மற்ற அம்சங்களின்

லெல்லாம் பிரமாணமென்றும் ஸூத்ரபாக்யத்தில் கூறுகிறார். ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் “சதுரீவ்யூஹ:” என்கிற திருநாமத்தை வியாக்கியானம் செய்யும் வஸுரத்தில் பகவான், வாஸுதேவனே நான்கு வ்யூஹங்களையும் பரிசுரஹம் செய்திருப்பதாகச் சொல்லும். வ்யாஸ ஸ்மிருதிவசனத்தை உதாஹரித்து நான்கு வ்யூஹங்களும் பரமாத்மாவின் ரூபங்களென்று கூறுகிறார்கள். அத்தைவத ஸம்பரதாயத்தில் பிரஸித்தமான கல்பநூலில் பஞ்சரத்திரத்தின் ப்ராமாண்யத்தை நாம் ஸமர்த்தனம் செய்வது போலவே ஸமர்த்தித்திருக்கிறார். பாசுபதாகமம் முதலியது வேதாந்தத்திற்கொவ்வாதென்று ஸூத்திரகாரர் தள்ளினார். பாசுபதத்தையும், சாக்தத்தையும், சிலர் சார்ந்த வந்தாலும், வைதிக மதங்களுள் வேதாந்த தர்சன மொன்றே பெரும்பான்மையாகப் ப்ரசாத்திலுள்ளது. இந்ததர்சனத்திற்கு வேதாந்தங்களென்றும் உபநிஷத்துக்கள் மூலப் பிரமாணமாகும். வேதத்தின் முடிவு பாகத்திற்கு வேதாந்த மென்று பெயர். ஞானத்தின் முடிவென்றும் வேதாந்தத்திற்குர்த்தம் பொருந்தும். வேதாந்தத்திற்கு மேற்பட்ட சாஸ்திரமில்லை யென்பர் மூலப்பிரமாணங்களான உபநிஷத்துக்களின் அபிப்பிராயங்களைத் தெளிவாய்காட்டுவது உபநிஷத்தின்களென்கிற ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபாரணம் முதலிய இதிலுள்ள புராணங்களின் காரியம். இதிலுள்ள புராணங்களால் வேதாந்தங்களைத் தெளிந்து கொள்ளவேணும். வேதங்களறம்பே படித்தவனிடமிருந்து “எங்கே என்னைத் தப்பித்தவாணனத்தால் மோசம் செய்துவிடுவானே!” என்று, நடவகுகின்றன வென்று சொல்லுவர். உபநிஷத்தின்களை ஸ்மிருதிகளென்றும் அநுமரணமென்றும் ஸூத்ரகாரர் வ்யவஹரிக்கிறார். வேதத்தை ப்ரத்யக்ஷமென்றும், ஸ்மிருதிகளை அநுமரணமென்றும் வ்யவஹரிக்கிறார். வேதங்களின் அர்த்தங்கள் ஸ்மிருதிகளிலும் தெளியாமல் ஸ்மிருதிகளுக்கும் பல அர்த்தங்கள் கொள்ளும்படியாகி, வேதார்த்தங்களை தீர்மானிப்பதற்கு கியாயஸஞ்சாரம் செய்வது மீமாம்ஸையெனப்படும்.

மீமாம்ஸையென்பது, உயர்ந்த விஷயத்தைப்பற்றி விசாரத்தைச்சொல்லும். ஜிக்ஞாஸு என்பது ப்ரேமையுடனும் பேசுதர புத்தியுடனும் விசாரித்து நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆசையைச் சொல்லும். லக்ஷணரீதியில் அது விசாரமாகிய, மீமாம்ஸையைச் சொல்லுமென்றும் சிலர் சொல்லுவர். தர்மம் என்பது கம் முஷ்டய ச்ரேயஸ்சுக்கு ஸாதனமாக வேதத்தினால் விதிக்கப்படுமதையும் தெரியப்படுத்தப்படுவதையும் சொல்லும். ஸாதனத்தை உபாயமென்றும் சொல்லுவர். தர்மம் என்பது லித்தமென்றும், ஸாத்நியமென்றும் இருவகைப்படும். பகவான்ஸித்தமான தர்மம். கம்முஷ்டய ஸகல் ச்ரேயஸ்களையும் ஸாதிப்பதான தர்மங்கள் ஸாத்யோபாயமெனப்படும். ஸாதிப்பாதன தர்மங்களினால் லித்தனான பகவான் ஸாதோஷப்படுத்தப்பட்டு, அவன் அந்த கர்மங்களுக்குப் பலம் கொடுக்கவேணும் ஸாத்மமான தர்மங்கள் றேரில் அந்ருஷ்டத்தை யுண்டு பண்ணிப் பலக்கொடுப் பிக்கின்றன வென்று பூர்வமீமாம்ஸகர் சொல்லுவர். அந்த கர்மங்களினால் ஆரதிதன ஸ்வரன் தான் பலம் கொடுக்கிறனென்று ஸூத்ரகாரருடைய மதம். “கிஞ்ஷணம் தர்மம் ஸாத்நம்” என்று லித்தனான பகவானையே தர்மமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேறு பிரமாணங்களாலறியக் கூடாத ஈசுவரன் போன்ற இந்த வஸ்துவை வேதத்திலேகேதேசமான வேதாந்தங்கள் பிரமாணமாகத் தெரிவிக்கின்றன வென்று ஸம்வயாதிசரணத்தில் கூறுகிறார். தர்மங்களை அறிய விரும்புகிற ஜிக்ஞாஸுக்களுக்கு ருத்திதான் கதியென்று சாஸ்திரம் தர்மவிஷயத்தில் வேதங்களின் உண்மையான

தாதுபர்யத்தை கிண்ணம் செய்துகொள்வதற்கு மீமாம்மை அங்கமாகும். வேதம் அதிலு ஸாகனம். மீமாம்மை என்கிற விசாரம் அவகம். வேதாந்த விசாரமான மீமாம்மை முழுவதும் ஒரேசாஸ்திரமென்று உடையவர் திருவுள்ளம்.

‘பிறகு ப்ரம்ஹ மீமாம்மை செய்யவேண்டும்’, என்று, முதல் ஸூத்திரத்தால் சாஸ்திராரம்பத்தை ஸமர்த்தனம் செய்யப் பாரம்பிக்கிறார். பிறகு ஒருமீமாம்மை ஆரம்பிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லுவதால் இதற்குமுன் பொரு மீமாம்மை நடந்த தென்றும், அகற்குப்பிறகு இன்னும் ஒருமீமாம்மை ஆரம்பிக்கிறதென்று மர்த்தம் கொள்ளுவது ஸவரஸமென்று ச்ருதபாகாசிகையில் காட்டப்படுகிறது. பூர்வத்திரமென்றே அகவைத்தார்த்தங்களில் ஐயுயினீயமீமாம்மையைச் சொல்லுவது வழக்கம். பூர்வத்திரத்திற் சொன்ன விஷயத்தையமறுபடியும் இங்கே சொல்லுவானெனென்று ஸூசுந்ரபாஷ்யத்திலும் புருஷத்தேரீஷத்தை சங்கித்துப்பரிஹாரம் செய்யப்படுகிறது. ஸூமத்வமதத்திலும் உடையவர் மத்திலும் இரண்டு மீமாம்மைகளால் வேதார்த்த விசாரம் செய்யும் ஒரேசாஸ்திரமாகும். இப்படிக் கொருசாஸ்திரமாயிருந்தாலும் நம் ஸ்வரூபஞானத்திற்காக அவசிய முபாதேயமான உத்தர மீமாம்மைஸ்கே இந்த நான் காவது யுகத்தில் நமக்கு அவகாசம் கிடைப்பதரிதானாகையால், முன்பாகத்திலிருத்து ஆரம்பிக்காமல் முடிவுபாக்கியேயே இரங்குகிறோமென்று அதிகாரண ஸாராவளி யில் கூறப்பட்டது.

ஆறு தர்சனங்களுக்கும் வேண்டிய ஆதாரங்களையும், யுகங்களையும் காட்டுவது மூலமாய் ஸ்வமத்தின் முக்கிய அம்சங்களை தெளிவுக்குக் குறையில்லாமல் ஐயு திரிபறச்சுருகுக ஸூத்திரங்களென்ற குறன் வாககியவகளால் அந்தர்த் தர்சனப் ப்ரவாத்தகர்களான ஸூத்திரகாரர்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வேதாந்த தர் சனத்திற்கு ஸூத்திரகாரர் வயாஸனென்கிற பாதராயணர். ஸூத்திர மேனப்பது நூலுக்குப்பெயர். ஒருதர்சனத்திற்கு நூல்பிடித்து ஒரு ஒழுங்காய் மார்க்கமேற்படுத் துவது ஸூத்திரநூலின் வேலை. ஒருவஸ்துவின் அளவைத்தெரிந்து வரையறுப்ப தற்கும் ஸூத்திரமென்கிறநூல்வேணும். தந்துவங்களை அளவீவேதாலும் ஸூத்திரமென்னும் பெயர் நன்கு அமைந்த தென்று சொல்லலாம். வேதாந்த வாக்க யங்களென்கிற புஷ்பங்களைத் தொடுக்கும் நூல் ஸூத்திரமெனப்படு மென்பது ஸூ சங்கர பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது. வேதம் என்கிற சப்த ப்ரம்ஹமமான தீராயீ என்றும் தேவியையும் அவருடைய நாயகனுமாகிய நாராயணனென்றும் ப்ருமஹத்தை யும், விவாஹம் செய்துவைக்கும் மங்கள ஸூத்திரம் ப்ரம்ஹ ஸூத்திரமாகுமென்று பட்டரால் ஸூ சங்கராஜஸுவதத்தின் மங்கள ச்லோகத்தால் த்வனியாக்காட்டப்பட்டது.

ப்ருமஹம் என்று வேதத்திற்கு பெயர், பரப்ரம்ஹத்திற்கும் பெயர். சப்தப்ரம் ஹத்தையும் பரப்ரம்ஹத்தையும் புணைத்துவைக் கம் மாவகஸ்யஸூத்திரம் ப்ரம்ஹஸூத் திரமெனப்படுமென்று த்வனி. உபநிஷத்தென்னு ம்ருதஸமுத்திரத்தை, ஸூத்திர மென்னும் கயிறுகளைக்கொண்டுக்கடைந்து ஸார்தமமான அயிருதத்தைத்திரட்டி யெடுப்ப தால், உபநிஷத்துக்களைக் கடைத்து ஸார்த்தத்திரட்டி யெடுக்க ஸாதனமாகும் கயிறு கள் ஸூத்திரவகளுகுமென்று அதிகாரணஸாராவாளியினிருதியில் வேதாந்தசாஸ்திர நுடைய பாசரம், மூன்றுவிதமான யோஜனைகளிலும் ஸூத்திரமெனப்பதற்கு நூலென் னும் ரூடியான பொருளாதரிக்கப்படுகிறது. ஸூசனம் செய்வது ஸூத்திரமென்பது

யொளகிகமான பொருள். ஸு-உத்திரங்களை ஒரு தர்சனத்திற்கு முதல் தூலாகும்— வழிதூலமாகும். அந்த ஸு-உத்திரங்கள் மிகச்சுருகியவையான படியால், அவைகளின் அபிப்பிராயங்கள் வார்த்திகமெனும் விருத்தி கிரந்தக்களால் விவரிக்கப்படும். பூர்வ மீமாம்ஸைக்கு குமாரில பட்டர் செய்தவார்த்திகங்களிருந்தாலும் அதற்கு உபவர்த்த ரென்பவர் விருத்திகிரந்தம் செய்ததாக சபரபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யத்திலும் மற்ற ப்ராசனகிரந்தங்களிலும் கூறப்படுகிறது. பூர்வமீமாம்ஸை ஸு-உத்திரங்கள் ஐயுமினி மஹருஷிபா வியற்றப்பட்டன. அவர்வ பாஸருடைய சிஷ்யரென்று கூறா பாரதத்தில் கூறப்பட்டது: அதற்கு டாஷ்யகாரர்சபரஸ்வாமி உத்தரமீமாம்ஸையை சாரீரக மீமாம்ஸையென்று எல்லோரும் வியவஹரிப்பர். இதற்கு விருத்திகாரர் உபவாஷ்யர் என்று அத்தை கர்த்தங்களி னபிப்பிராயமெனச் சொல்லலாம். போதாயனர் இதற்கு விருதிகாரர் என்றும், அந்த விருத்திகர்த்தக்கைத் தாமிட பாஷ்யகாரர் முதலிய பூர்வாசார்யர்கள் சுருக்கமாய் ஸங்கரஹித்ததாகவும், அந்த கர்த்தவகளி னபிப்பிராயங்களை யனுஸரித்து ஸு-உத்திரங்களுக்கு பாஷ்யம் செய்வதாக உடையவர் ஸாதித்திருக்கிறார். போதாயன விருதிகியிலிருந்தும் த்ரமிடபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும், சுருதப்ரகாசிகையிலும் சில வாக்கியங்களுதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரந்த கர்த்தவகளை கடைக்கித்தது நிச்சயம். அந்த கர்த்தவக ளிப்பொழுது கிடைக்கமாட்டாது.

சாரீரக ஸு-உத்திரங்களுக்கு மூலப்ரமாணங்கள் வேதாந்தங்களும், உபப்ரம்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதிகளுமென்றும் சொன்னோம் வேதாந்தங்களின் ஹ்ருதயத்தையும் ஸு-உத்திரங்களின் ஹ்ருதயத்தையும் நன்றாய்த் தெளிந்துகொள்ள வேதந்தயிற்செய்த மாறனுடைய ப்ரபந்தங்கள் நன்றாய் உபகரிக்கின்றனவென்பதை அத்தாய்தம் சாஸ்திரத்தில் பரிசீரமைப்பட்டவர்களறிவர். வேதாந்தாசாயரென்று ப்ராஸித்தரான தூப்பிப்பிள்ளை ஆழ்வார்களின் திராவிட ப்ரபந்தங்களைத் தெளியவோதி ‘தெளியாத மறைகிலங்கள் தெளிகின்றோமே’ என்றும், திருவாய்மொழியின் முதல் இரண்டு திருவாய்மொழிகளாலும் ப்ரம்ஹஸுத்திரத்தின் அதிகரணங்கள் முழுவதையும் ஸங்கிரகிக்கப்பட்டன வாக்கவும் கூறுகின்றார். அப்படியே முழுவதும் ஸங்கிரஹிதப்பட்டதாக விஸ்தாரமாகப் பெரியோர்களால் சிறுபிக்கப்பட்டிருக்கிறது அந்த க்ரூபணங்களைப் பார்த்தால் சாரீரகம் முழுவதும் இரண்டுதிருவாய்மொழிகளில் யதார்க்ரமமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தென்று நன்கு விளங்கும். அதிலும் முதல்பாசரத்தில் நான்கு அத்தியாயங்களின் விஷயங்களையும் நான்கு அடிகளால் ஸங்கிரகித்திருக்கிறா உபர்வற வுயர்நலமுடையவ ளெவ்ளென்று ப்ரம்ஹத்தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறா. ஜ்ஞானானந்த மயவ்மை ப்ரம்ஹத்தின் கணக்கிடக்கடாததும், வாக்குக்கும் மனதிற்கு மெட்டாததுமான ஆனந்தமயத்வத்தை ஆனந்தமயமான தம்முடைய ஸஹவரகாதையான ப்ரபந்தத்தினுதியிலேயே ஸாதித்தருளினார். ஜகத்காரணத்வத்தை இலக்கணமாக ஸு-உத்திரங்களுக்குரைத்தபடி ஆழ்வாரும் கூறவேண்டாவோ? வென்று கேள்விவரலாம். அதற்குப் பரிஹாரமுண்டு. ப்ருகு வால்லிய னரம்பத்தில் ப்ருகுவினால் தன்னுடைய புத்திரனுக்கு “ஏதனிடமிருந்து இந்த சேதனசேதன பூதங்கள் முழுவதும் பிறக்கின்றனவோ, பிறந்தனவெல்லாம் எதனால் ஜிவித்திருக்கின்றனவோ, ப்ராணயமடையும்சாவதில் எல்லாம் எதில் வயததை யடைகின்றனவோ, அதை இன்பத்துடன் விசாரிக்கவேணும் அதுதான் பிரமஹம் என்று உபதேசித்தா. அந்த இலக்கணச் சொல்லமைதியை யனுஸரித்து ஆழ்வாரும் “யவன் அவன்” என்று மூன்றுதரம் கூறினார். அந்தபிரம்ஹம் பொதுவாக யவனெவனென்று

முதலில் கூறப்பட்டதிலிருந்து மட்டும் அது இன்னதென்று என்ரு வினங்களில்லை. இந்தக் குரையைத்தீர்த்து குறிப்பாக பரம்ஹம் இன்னதென்று அறிவிக்க ஆனந்தவல்லியின் முடிவில் “ஆனந்தத்திலிருந்துதான் இந்தப் பிராணிகளெல்லாம் பிறக்கின்றன” “பிறந்ததெல்லாம் அதனாலேயே உயிர்த்து வாழ்கின்றன, பிரளய காலத்தி லத்தையே மீண்டு அடைகின்றன” “ஆனந்தத்தான் பரம்ஹம்” என்று தீர்மான வாக்யத்தைக் கூறினார் இதனால் ஆனந்தமென்றும் ஆனந்தமாயனே ஜகத்தாரண்மென்று ப்ருகுவல்லியின் தீர்மானமென்று நிச்சயமாயேற்படுகிறது. ஆழ்வார் முதலடியில் ஆனந்தமய ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னதால், ஜகத்காரணமான ஆனந்தத்தையே கூறினதாகிறது. ஸுத்திரக்காரர் ஜகத்காரணத்தை இவர்களிடமாகக் கூறியதற்கும் ப்ருகுவல்லியின் முடிவான தீர்மானத்தையனுசரித்து அந்தக்காரணம் ஆனந்தமென்று ஸூசிப்பதில் நோக்கு. ஆழ்வார் இந்த ஸூகசுமமான விஷயத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஆனந்தமயம் என்கிற முடிவுகளையையே தெளிவாகக் காட்டிவிட்டார். ஆனந்தமயன் என்பதையிட்டு காரணத்தை ஆழ்வார் ஸூசனம் செய்தார். ஸூத்திரக்காரர் காரணத்தைக்கூறி ஆனந்தமென்றும் ஸ்வரூபலக்ஷணத்தை ஸூசனம் செய்தார். இருவருக்கும் இரண்டிலும் தாத்தப்யம். ஸூத்திரக்காரர் ப்ருகுவல்லியினும்பாக்யத்தை யெடுத்தார். ஆழ்வார் முடிவான தீர்மான வாக்யத்தை யெடுத்தார். ஆழ்வார் அனுபவத்திலாழவேண்டியதைக்கருதி ஆனந்த வாக்யத்தையே தமது சாஸ்திராரம்பத்திற் கைப்பற்றினார்.

பரம்ஹ ஸூத்திரத்திற் கணேச பாஷ்யக்ருஷ்ண, அதில் பிரஸித்தமானதும் பிரசாரத்திலுள்ளன மூன்று. ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் சைவ விசிஷ்டாத்தவைதமென்று அந்த பாஷ்ய வாக்யங்களைல் ஸபுடமாய்த்தெளிகிறது. ஆரம்பணிகாரணத்தில் ‘நாம் விசிஷ்டாத்தவைத வாதினம்’ என்று ஸபஷ்டமமாகக் கூறியிருக்கிறார். அந்த பாஷ்யம் அநேக பாசங்களில் உடையவர் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அதுவரித்து அந்த பாஷ்யம் அத்வைத்திலேயே தாத்பர்யமுடையதென்று நிரூபிக்க அப்பய்ய தீக்ஷிதர் ரொம்பவும் சிரமப்பட்டிருக்கிறார். ஆனந்தலஹரியில் ச்லோகரூபமாயும் அதற்கு வியாக்கியான ரூபமாயும் இதை நிரூபித்திருக்கிறார். இதுவிஷயமரீக அவர் செய்திருக்கும் “சிவாத்தவைத கிரணயம்” என்கிறகரந்தம் இப்பொழுது சென்னை கலாசாலையாரால் அச்சிடப்பட்டு வருகிறது. ஸவல்பதினத்தில் பிரசாரமாகும். தீக்ஷிதருக்கு முன்னிருந்தவர்கள் கீலகண்ட பாஷ்யத்தை விசிஷ்டாத்தவைத மதமென்றே அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். சிவார்கமணி தீபிகை யென்னும் ஸ்ரீ கண்டபாஷ்ய வியாக்கியானத்தில் தீக்ஷிதர் அநேகமாக ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கும் ச்ருதப்ரகாசிகைக்கு மொத்தே வ்யாசிப்பானம் செய்திருக்கிறார், ஸ்ரீ பாஷ்யம் முந்தியா? ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் முந்தியா? என்பதைப்பற்றி ஒரு வாதம் கிளம்பி விசாரம் நடந்துவருகிறது. ஸ்ரீ பாஷ்யம் முந்தியதென்று தீக்ஷிதர் விவார்க்கத்தீபிகையில் ஸபஷ்டமரீக கூறுகிறார். அவருக்கும் முந்தியுள்ள புற மதக்ரந்தவகளில் ஸ்ரீகண்டரை தாமரானுஜ மததல்கரரென்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தல்கரரென்றால் அந்த பாஷ்யத்திலிருந்து கணவுசெய்தவரென்று பொருள். ச்ருதப்ரகாசிகைகாலத்தில் அந்த பாஷ்யம் பரசாரமாயிருந்தது ஸந்தேசம். ஒவ்வொரு அதிகரணத்தின் முடிவிலும் பரமத் வியாக்கியானங்களை அனுவாதத்செய்து அவைகளைப்பற்றி விசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. ச்ருதப்ரகாசிகைக்குமுன் மாதவ பாஷ்யம் ஏற்பட்டதென்பது நிச்சயம். அந்த மதத்தை அனுவாதம் செய்யாததற்கு காரணம், அது உடையவர்தர்சனத்திற்கு முக்கியமான தத்துவபாசங்களில் ஒன்றிருப்பதானென்று கினைக்கவேணும். ஸூத்திரங்களி னந்த்ரமாகவுரை செய்யும்

கிராமம் அய்யத்தம் வேற்றுமையிருந்தாலும், தத்துவநிபுருஷார்த்தங்கள் லணைமரக ஒற்றிருப்பதால் அந்த பாஷ்யத்திற்கு கெடுக்கக்கூறி சொல்லவில்லை. ஆனால் ஸத்விய்யா விசாரத்தில் மட்டும் ப்ரதான வஸ்துவாகிய ப்ரம்ஹருணத்தினு லெல்லா மறியப்பட்டதாக ஓளபசாரிகமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று அந்த பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டதை மட்டும் அங்கீகாரம் செய்வது உசிதமில்லை யென்று ஸாதிக்கப்பட்டது. மாத்வவதஸ்தரை ஏகாபனரென்று ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் பேதப்படுவதாக ஈட்டில் வ்யவஹரித்திருக்கிறார். வேதாந்தாசார்யர் அவர்கள் மதத்தை நமக்கு நெருங்கிய மதமென்று சத தூஷணியிலும் “உதிஷ்டி க்ருஷ்டி உபிதோகேரோஹுயத்” என்கிற ஸ்லோகத்திலும் ஸாதித்தார். பரமதபக்தர் முஸ்லிம் கிரந்தங்களில் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தையாவது மதத்தையாவது எடுக்கவில்லை. ஸுனதயிலும், சந்திரிகையிலும், அந்த மதத்தினது வாசமாவது தூஷணமாவது கிடையாது. சந்திரிகைக்கு வ்யாகியானமான ப்ரகாசம் என்றும் கிரந்தத்திலுமட்டுமே, லீலகண்டபாஷ்யத்திற்கும், சிவார்க்கமணிதிபிகைக்கும் அநுவாசமிருக்கிறது. அந்த பாஷ்யம் பிந்தியதென்பதற்குப் பரபலமான காரணங்கள் வேதாந்ததிபிகையில் அனேக வியாஸங்களில் விஸ்தரமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு அநேக வருஷங்களுக்கு முந்தியது. அந்த பாஷ்யத்தை அங்கீகரிக்காமல் அதினம்சங்களை விஸ்தரமாகத் தூஷிக்கும் விஷயத்தில் இப்பொழுது ப்ரசாரத்திலுள்ள கிரந்தங்களில் முதல் கார்த்தம் ஸ்ரீ ஜனவந்தாருடைய ஸித்தித்திரயமும் ஆகமப்ரமாண்யமும். ஸித்தித்திரயம்ஸூத் திரங்களின் வியாச்யானமாக ஏற்படவில்லை. பஞ்சராத்ராதிகாண ஸூத்திரங்கள் மட்டும் ஆகமப்ரமாண்யத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டன. போதாயன வ்ருத்தியும் திரமிடபாஷ்யமும் இப்போது கிடையாது. போதாயனர், டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர் முதலியவர்கள் நம் தர்சன விஷயமாய் உடையவருக்கு முன்பு கார்த்தங்கள் செய்தவர்கள். போதாயன விருத்தியை உடையவர் கடாக்கித்து அதை அருவரித்து ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸாதித்தாரென்பது ஸித்தம் ஸித்திராயம், ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு ஒரு முக்கியமான ஆதாரம் அதிலுள்ள அநேக வாக்கியங்கள் அப்படியே ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் முதலதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம் தர்சனத்தோரெல்லாரும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் அதற்கு லோகோத்தரமான வியாக்யானமான ச்ருதப்ரகாசிகையையும் தெரிந்தகொள்ள வேண்டியது அவசியம், நம் தர்சனத்திலுள்ள ஏற்றம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் அதின் வியாக்யான பூதங்களான கார்த்தங்களையும் ஸேவித்தால் தான் பூர்ணமாய்த் தெரியும். புற மதத்தார்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு இந்த கிரந்தங்களின் ஸுஹாயமில்லாமல் ஸமாதானம் சொல்லுவது கடினம்.

ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யம் சுமார் 40 வருஷங்களுக்கு முன்பு ஜர்மனிடேசத்திய ஸம்ஸ்கிருத்விவாகிய டாக்டர் தீபா என்பவனால் வெகு அழகாக இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அந்த மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு தோஷமும் கூட அகப்படாது. அவர் காலியில் வித்வான்களின் உதவியோடு இரண்டு பாஷ்யங்களையும் நன்றாக கற்றறிந்தவர். ச்ருதப்ரகாசிகையின் விஷயங்களையும் அவர் க்ரஹித்தவர். சங்கரபாஷ்யத்திற்கு அவர் ஒருவிஸ்தரமான முகவுரை எழுதியிருக்கிறார். அதில் இரண்டு பாஷ்யங்களுடைய வியாக்யானங்களையும் அனேக அதிகாரணங்களில் சிர்ஷாக்கிப்பார்த்திருக்கிறார். விஸ்தரமாக இரண்டு வ்யாக்யானங்களின் வ்யாஸ்யங்களை விசாரித்திருக்கிறார்.

உடையவர் பாஷ்யம் ஸூத்ரிகாசூரங்களுக்கு கணுருண்மென்று தம்முடைய நிர்ணயத்தை விபக்தமாகக் காட்டியிருக்கிறார். இருவர்களுக்குள் விவாதம் வந்தால், மத்தியஸ்தனுடைய உத்தியைக்கொண்டு ஸூதாத்வத்தை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டுமென்பது ப்ரலித்தம். ஸூத்ரிகாசூரங்களுக்கு விபாகியானம் செய்வதாக பாஷ்யகாரர் செய்தருளிய ப்ராதிக்ணு இப்படிச் சொந்த மத்தியஸ்தர் நிர்ணயத்தால் ஸந்தியாபிதமாகிறது. ச்ருதப்ரகாசிகையில் கூறப்பட்ட உத்திரை ஏடுத்து அவர் காட்டியிருக்கிறார். சுமார் 30 வருஷங்களுக்குமுன் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் அவர் இங்கிலிஷில் மொழி பெயர்த்து பிரசுரம் செய்திருக்கிறார். அந்த மொழி பெயர்ப்பை வரசித்து வெளிதேசங்களில் வேதாந்தவிசாரத்தில் குடியுள்ள வித்வான்கள் நமது மதத்தைத் தெரிந்து கொண்டு வருகிறார்கள். பெரும்பான்மையாக அந்த மொழி பெயர்ப்பு ஸரியாகவேயிருக்கிறது. 30 வருஷங்களுக்குமுன் இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தும் “ ஐயி டெஷாஹொரிஸு ” என்றபடி ஆழ்வார்களைவதரித்த இந்த தமிழ் காட்டில் இனிமையான தமிழ் பாஷ்யத்தில் இந்தக் கார்தம் இதுவாகும் மொழிபெயர்க்கப்படாதது பெரிய குறையேயாகும். ச்ருதப்ரகாசியுடன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைத் தமிழ் மொழி பெயர்த்துவைத்து அச்சிட்டுப் பிரசுர செய்யும் மஹானுபாங்களை நாம்மிகவும் க்ருதக்ருகங்களாகப் புகழ்ந்து பல்லாண்டு பாடுகிறோம்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமையை தீபா என்றும் ஜர்மனிதேசத்து வித்வான் புகழ்ந்திருப்பது மட்டுமல்ல. இந்த தர்சனத்தை அனுஸரித்து வட தேசத்தில் நிம்பார்க்கர், பாஷ்யம் செய்தார். வல்லபரும், சைதன்யரும் நமதர்சனத்தை அனேக அம்சங்களிலனுஸரித்தவர்கள். மத்வஸம்ப்ரதாயங்களில் ஸூத்ரிராயபங்கானத்தைப்பற்றி தர்க்கம் செய்தாலும், ச்ருதப்ரகாசிகையில் கூறப்பட்ட அனேக யுக்திகளை அந்வைதத்திற்கு வீரோதமாக அவலம்பித்திருக்கிறார்கள். சந்திரிகையையும், ச்ருதப்ரகாசிகையையும் ஒற்றுப்பார்த்தால் இது நன்கு விளையும். விசிஷ்டாந்வைதமான ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்திற்கு வியாய்மானமான சிவாக்ரமணி தீபிகையில், ச்ருதப்ரகாசிகையின் யுக்திகள் அனுஸரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமையை வேதாந்தசார்யர் பல்லாறும் புகழ்ந்திருக்கிறார். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் ப்ரதானகைக் கர்யமென்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் கூறினார். ஸங்கல்ப ஸூத்ரியோதயம் முதலிய க்ரந்தங்களில் எது வகையில் எத்தனை ஆவ்ருத்தி பாஷ்யத்தைக் காலசேஷம் சொல்லிவித்திருக்கிறோமென்று ஸாதிக்கிறார். தம்முடைய காலவ கழிந்த தெப்படியென்று கூறும் பொழுது—தமது யௌவன முழுவுதும் யதி ஸர்வ பெளமருடைய ஸ்ரீஸூத்திகளை ஆவ்ருத்திகள் செய்வதினால் ப்ரமபோக்கியமாய் அனுபவிக்கப்பட்ட தென்கிறார். ஸங்கல்ப ஸூத்ரியோதயத்திலிரண்டாவது அங்கத்தில் பாஷ்யத்தை கிளரோவியானை கெடுவதன்முன்னம் யௌவனபருவம் முதலே நன்றாய் அபாயமான ப்ரீதியுடன் அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும், இந்தஸம்ஸாரமென்னும் நன்றிருளில் ஸ்ரீபாஷ்யமென்னும் தீபம் உடையவரே வேத்திவைக்கப்பட்டதென்றும் கூறுகிறார். சததூஷணியின் வாதங்களை அனேகமாய் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் முதலதிகரணத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றியன. ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அனேக ஆவ்ருத்திகள் செய்வர்களுக்கு கதயயனம் செய்வித்து அதன்பிறகு அதிகரண ஸாராவளி செய்ததாகக் கூறுகிறார்.

நம் சர்ச்சனத்தை நாம் புழுவது பெரிதல்ல. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ச்ருதப்பிரகாசிகையிலு் கூறப்பட்ட துஷணங்களை மற்ற மதத்தர் ஒப்புக்கொண்டதற்கு அனுஸமாக தங்கள் வியாக்யானத்தை திருத்தவதினால் உடையவர் பாஷ்யத்தின் உண்மையும் ஸ்வாஸ்யமும் நன்று விளங்கும். முதலாவது அத்தியாயம் இரண்டாம்பாதம் முதலாவது அதிகாரமான ஸர்வத்ர பிரஸித்ரேப தேசாதிகரணத்தில் முதல் ஸுத்திரத்தாற் ஒரே பதமாக ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யத்தில் வியாக்யானம் செய்தார். உடையவர் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும், ச்ருதப்ரகாசிகையையும் நன்றாய்ப்படித்த அப்பய்யதிக்ஷதர் ந்யாயரகாமணி யென்னும் க்ரந்தத்தில் நம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின்போல இரண்டு பதங்களாகவே வைத்து வியாக்யானம் செய்தார். பஞ்சராத்திராதிசரணத்தில் பஞ்சராத்திரத்தை ஸுத்திரக்காரர் சிலவம்சககளில் மட்டும் பரமதமென்று துஷித்ததாக ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது அதன் வியாக்யானமான பரமதத்திற்கு வியாக்யானமான கல்பதரு க்ரந்தத்தில், பஞ்சராத்திரத்தை ஸுத்திரக்காரர் துஷித்சவிலையென்றும் அதில் ஆகேஷிக்கப்பட்ட அமசுகளுக்கு, அகாவது வ்யூஹோத்தபத்திற்கும், ஜீவோத்தபத்திற்கும் கௌணமாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமென்றும் ஸமர்த்தித்தார். இது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை யனுஸரித்ததாகும் ஆர்த்தமயாதிகரணத்தில் ஸுத்திரங்களுக்கும் ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்யத்தில் செய்யப்பட்ட முந்தி வ்யாக்யானமாகிய இரண்டாவது வர்ணகம் ஸுத்திரங்களுக்கு நேர் விருத்தமென்றும், ஸுத்திரங்களின் அர்த்தம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் வியாக்யானத்தைப் போன்ற விருததிக்காரருடைய உரைப்படிதரணென்றும் கல்பதருவி் லொப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சீவது அந்யாயம் சிவதுபாதம் முடிவில் கார்யாதிகரணத்தில் முதலில் வித்தார்த்தத்தையும் பிறகு பூர்வபக்ஷத்தையும். ஸுத்திரக்காரர் கூறியதாக ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்ய வ்யாக்யானம் முதலில் வித்தார்த்தோபக் கிராமமாக ஒரு அதிகரணம் பிரவருத்தித்துப் பிறகு பூர்வபக்ஷத்தைச் சொன்னால் கடைசியில் அந்தப்பூர்வபக்ஷத்தை விஷேஷித்து ஸித்தார்த்தத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று ச்ருதப்பிரகாசிகையில் நிறுபித்தார். இந்த யுக்தி அபேத்யமானதென்று இதைஒப்புக்கொண்டு கௌடப்ரம்ஹாநத்தியமென்ற க்ரந்தக்காரர் தாம் செய்திருக்கும் ஸுத்திர வியாக்யானத்தில் இறுதி ஸுத்திரத்திற்கு அத்தற்கு முன பூர்வபக்ஷத்தைத் தள்ளி மறுபடியும் வித்தார்த்தத்தை உறுதிப்படுத்தினதாக அர்த்தம் செய்தார் அப்படிச் செய்திருப்பது ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யத்திற்கு நேர் விருத்தம். உதாஹரணத்திற்கு ஸ்தாலீபுராக ந்யாயத்தால் சிலதை யெடுத்துக்காட்டினோம். ஸ்ரீ பாஷ்யம் ச்ருதப்ரகாசிகை இந்த இரண்டு க்ரந்தங்களின் ரஸம் அநுபவரவிகர்சனரிவார் புத்திரமானகளுடைய ரஸாடியை இத்தார்த்தங்கள் தொட்ட ரஸம் புத்தியில் விச்சேதமில்லாமலோடிக் கொண்டிருக்கும்படி செய்யுமென்று வேதாந்தாசர்யரனுபவித்தும் பேசியவார்த்தை.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு ச்ருதப்ரகாசிகையைத் தவிர மேகத்தை ஸுதிரி என்பவர் செய்தப் ப்ராசனை வியாக்யானம் ஒன்றுண்டு. அந்த வியாக்யானம் அப்பாடாவிட்டாலும், அதற்கு மாத்திரைகளிருக்கின்றன. முதல் நான்கு ஸுத்திரங்களாகிய நான்கு அதிகாரணங்களில் முதல் அதிகாரணமட்டும் சாஸ்திராரம்பத்தை ஸமர்த்திப்பதாயும், ஜ்ஞமாத்யதிகரணம்முதல் சாஸ்த்ர மாரம்பித்துவிட்டதென்று ஸ் பாஷ்ய யக்காரருக்குத் தாத்தியமென்றும் அந்த வியாக்யானத்தில் ஸமர்த்தித்தருப்பதை ஆகேஷித்து ச்ருதப்ரகாசிகையில் யுக்திகள் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிகாரண ஸாராவளியில் அந்த பக்ஷத்தை சிலர் பக்ஷமென்று கூறப்பட்டது. ச்ருதப்ரகாசிகாசர்யருடைய ஆசர்யரான அம்மால் என்கிற வாதாசர்யர் தத்துவஸாரம் என்றும் ஒரு சிறிய க்ரந்தம் ஸாதித்திருக்கிறார். அதிலுள்ள ச்லோகங்கள் சிலது ச்ருதப்ரகாசிகையிலுதஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ச்ருதப்பிராகாரிகைக் கர்ந்தத்தின் பெருமை தத்துவமார்ந்தாண்ட மென்னும் கிரந்தத்தைப் பார்சதால் நன்கு விளங்கும். மாத்வ ஸம்பரதாயத்தில் சந்திரிகை யென்கிற ஒரு அருமையான கிரந்தம். அதில் ஒவ்வொரு ஸூத்திரத்திற்கும் தங்கள் ஸம்பரதாயத்திலுள்ள அர்த்தமே ஸரியென்றும் மற்ற பாஷ்யகாரர்கள் அர்த்தங்கள் ஸவரசஸமல்ல வென்றும் கூறியிருக்கிறார். ஒவ்வொரு அதிகரணத்திலும் ஸூ பாஷ்யபசையும் ச்ருதப்பிராகாரிகையையும் அதுவாதம் செய்து அதன் பேரில் கோம் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த கோடிகளுக்கு ஸமாதானம் செய்து ச்ருதப்பிராகாரித்தர்களை ஸமர்த்தனம் செய்ய இந்த கரந்தம் ஏற்பட்டது. க்ரியீஸரிவராவலிகுவராஹுஜதொருஹவாயுபுராணக்குநாநுவி சுடியடிபண்டுகு; ஸஸிவஸுபடிமாயினா ஸஸிஹுமாயி யொ வுராஸ ஹகுரோம் ஜிதகூடிபுராம் ஹுஜி ஸுஹுடிபுராம்ஹாவயெ = என்று வ்யாஸாசா லிஷயமாப் இந்த கர்ந்தத்தில் மங்களம் பிரபஞ்சம்முழுவதற்கும் காமரூம் வியாசரணம் செய்துபெரிய பெருமானால் இவருக்கு வியாஸரென்கிற ஒரு அபூர்வமான திருநாமம் சாற்றப்பட்டதென்று அவகே கூறினர். சந்திரிகையின் கோடிகளை யனுவாதம் செய்து அதற்குஸமாதானம் ச்ருதப்பிராகாரிகையின் அக்ஷரங்களைக்கொண்டே கிடைக்கிற தாம மிகவும் அழகாக அங்கே நிறுப்பிதிருக்கிறது. ச்ருதப்பிராகாரிகையை எழுத்தெழுத்தாய் இந்த ஸ்வாயி அனுபவத்திற் ரவளித்த மண்ப்பாடம் செய்தவரென்று அவர் கர்ந்ததால் தெரிகிறது. “சுடுகுரோமிலொளடிபுராம்நாநுக்ஷராணி||” என்ற அங்கக் கேளுடுத்து உதாஹரித்திருக்கிறார். இப்பொழுதும் ஸூ பாஷ்யத்திற்கும், ச்ருதப்பிராகாரிகைக்கும் மேல் கோடிகள் சொல்லுவதாக ஒரு கர்ந்தம் செய்து அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகையைக் கொண்டே அந்த க்ரந்தத்திற்கு ஸுலபமாய் ஸமாதானம் சொல்லலாம்.

உபநிஷத்துக்களுக்கு மற்றபாஷ்யகாரர்கள் பாஷ்யம் செய்ததுபோல் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பாஷ்யங்களருளிச்செய்யாவிட்டாலும், அந்தந்த அதிகரணங்களில் விஷய வாக்கியங்களான கண்டங்களுக்கு விஸ்தாரமாக பாவங்களை ஸாதித்திருக்கிறார். அத்த்ரதிகாணத்திலும் ஆநுமாரிகாதிசுரணத்திலும், கடவுல்லி வியாக்யாசமாயிற்று. தஹ ராதிகாணத்தில் தஹரப்ராஜாபதி வாக்யங்கள் வ்யாக்யாதமாயிற்று வேதார்த்த ஸைக்ரஹத்திலும், ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்திலும் ஸத்வித்யாதிகள் வியாக்யாதமாயிற்று. ச்ருதப்ரகாசிகையில் உபநிஷத்துக்களிலுள்ள முக்கியமான வாக்கியங்கள் முழுவதும் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளன. ச்ருதப்ரகாசிகை வாக்யங்கள் அங்கங்கே விஸ்தாரமாய் உபநிஷத்பாஷ்யத்தில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. ஆறாயிரப்படியின் வியாக்யானமான இருபத்திராலாயிரப்படியில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸாதிக்கப்பட்ட அம்சங்களை அங்கங்கே உதாஹரித்திருக்கிறார். உபநிஷத்தின் வாக்கியங்களுக்கும் நம்முடைய பகஷத்திலும் பிறர் பகஷத்திலுமுள்ள ஸ்வாரஸங்களை சணக்கிட்டு திராசில் வைத்து நிறுத்து இந்த க்ரந்தத்தில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத்ரந்தங்களிலுள்ள அருமையான விஷயங்களின் பெருமையை இங்கே எடுத்துரைப்பதற்கு அவகாச மில்லாததால், மற்றொரு ஸமயத்தில் விரித்துரைப்போம். எகுண நிர்துண வாக்கியங்களுக்கு உடைவாய் ஸாதித்தபடிதான் விஷயவ்யஸ்தையால் வ்யாக்யானம்செய்தது உசிதமென்பதற்கு ஒரே சிறிய வாக்கத்தால் 15 அபேத்தியமான யுக்திகளை ஸைக்ரஹித்திருக்கிறார். இதை 448-வதுபக்கத்தில் கண்டுகொள்க. ப்ரதானப்ரதிதந்த்ரமாயிகிய சரீரசரீரபாவத்தை விஸ்தாரமாய் உபபாதிக்கும் ஸுபாலோபநிஷத்திற்குத் தாமே வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். இவர் வ்யாஸனென்று திருநாமம் சாத்தப்பெற்று, ஸ்ரீபாகவதத்திற்கு சுபகஷ்யமென்று ஒரு அழகான வியாக்யானம்ஸாதித்து அது ப்ருந்தாவநத்தில்கிடப்பட்டுக்கிறது. அதை யதுஸரித்தே வீரராகவியம் என்னும் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டுத்தான் அந்தவியாக்யாதா ஸாதித்தார். இவர் பெருமையும் ஞானமும் அளவிடக்கூடாததாயிருந்தும் இவராசார்யராகிய அரமாளிடமே கேட்ட அர்த்தங்களையே நாம் வெளிப்படுத்துகிறதாக க்ரந்தத்திற்குத் திருநாமம் சாற்றினார். இதனால் இவருடைய ஆதமகுணங்கள் ப்ரகாசிடமாயிற்று. வேதாந்தாசாரயரும் இதையனுஸரித்து “உலூர டிஸுலூ-தூரஸுலூர டி-தூரீவஸுலூ-ஆஹூ” என்று ஸாதித்தார்

இக் காலத்தில் பருத்தறிவுள்ள எல்லோரும் தினேவு டெட விஷயங்களை விசாரித்து ஸாரதமான தர்சனமின்னதென்று தெரிந்தகொள்ள ஆசைப்படுகிறார்கள். அது நியாயமே. கேவலம் மூடச்சரணையினால் மட்டும் ஒரு தர்சனம் நீடித்து நிற்க முட்டாது. இப்போது தமிழ் செய்து அச்சிட்டிருக்கிற இச்ச இரண்டு க்ரந்தங்களை நன்றாய்தெரிந்து கொண்டுவிட்டால், நம் தர்சனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் சலிக்கமாட்டார்கள். ஞானத்தினால் மட்டும் தான் மோக்யம் கைகூட்டுமென்பது ப்ரஸித்தம். “லூரவிஷுர யாவீஸுத்யெ” என்று மோக்யத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் விதயை தான் வித்யையாகும். மாணிடமெல்லோரும் ஞானத்தால் மோக்யத்தையடைய விரும்புவார். மோக்யருசியுடையவெல்லோரும், இந்த அந்த்யாத்ம வித்யையையதிகரிக்க அதிகாரிகளாவர். ஸ்ரீ பாஷ்யம் இரண்டாவதுசுலோகத்தில் ஸு-உ-நெஸா-நெஸா-ஹி-ஹி-விவநூ-நஹூ-என்பதில் ஸு-ம-ந-ஸ-என்பது ஸாராஸாராவீவேக முன்னடிகளால் இந்தகிரந்தம் அநிஷிச்சத்தக்கது என்று ச்ருதப்ரகாசிகாச்யர் அருளிச்

செய்தனர். “ஆதம்ஸ்யந: குலபதே:” என்கிறபடியே ப்ரபந்நஜனகூடஸ்தரான ஆழ்வாருக்கு, ஈசுவரன் தன் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை நிரீஹேதுக க்ருபையாலே காட்டிக் கொடுக்க அந்த ஜ்ஞானம் பத்திரூபாபந்ந ரூானமாகையாலே அவற்றினுடைய அநுபவ ஜ்ஞானித ப்ரீதியுள்ளடங்காமல்வழிந்த திரமிடோபரிவத்தை ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ‘ஆழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்தாலே லபித்து பின்பு ஆசார்ய உபதேச க்ரமத்தாலே ஸ்ரீஆனந்தாச்சாரிதத் திரமிடோபரிவத் ப்ரவித்தமான தத்வஜிதந்களை லபித்து அத்தைத்தாமும் அநுசந்தித்து ஸம்ஸாரிகள் தூர்க்கதியைக்கண்டுஅவர்கள் இத்தை இழக்கவொண்ணாதுதன்ரு பரம க்ருபையாலே ஸகலோபரிவத் ரகஸ்யமாம் துர்ஜ்ஞேயமான அர்த்தத்தை ஸர்வாதிகாரமாய்ப்படி ஸ்தோத்ரரூபேன அருளிச்செய்திருக்கிறார்” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாந அவதாரிகையில் ஸாதித்துளார். இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறதும், ஆழ்வார் தாம் பெற்றதும், அதடியாக ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடக்கமான பூர்வாசாரியர்களாகவும் வந்து “லோகே அவதிரீண பரமார்த்த ஸமகர்பத்தி” என்கிறபடியே பகவத் பத்திக்கு டேட்டிமடையான ஸர்ஸாரத்திலே, பரமபதத்தில் பரிமாறக்கடவ இந்ந ஸாந்ய பக்தி “நான்முசுலாப் பெற்ற நாட்டுளே நற்பாலுக்குய்த்தன்” என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸைத்தியின்படியே ஸர்வாதிகாரமாயிற்று. இதற்கேற்ப தத்வத்ரய வியாக்யான அவதாரிகையில் ஸ்ரீமணவான மாமுனிகளும் “சாஸ்த்ர அப்பியாஸத்திற்கு அநுகாரிகளான ஸகீருத்ராதிசுருக்கு முமுக்ஷு வொழண்டானாலும் நிஷ்ப்ரபோஜனமாம்படி ய்ருக்கையாலும், உபதேச கம்யமாமளவில் உகீதநோடி ஒன்று மில்லை யென்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

பஞ்ச ஸமஸ்கார ஸம்பந்நைப் முமுக்ஷுவான சேதநன் பகவத் விஷயத்திலும் மற்ற திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களிலும் பொகிந்துகிடக்கிற ரகஸ்யார்த்தங்களுடைய உடையவர் ப்ரஸாதித்த ஸ்ரீபாஷ்யம், ஸ்ரீபகவத்கீதா பாஷ்யம், பூர்வர்களருளிச் செய்த ரகஸ்யத்ரய, தத்வத்ரய, தத்வசேகர, தத்வதிபாதிசுருகஸ்ய கிரந்தங்களுடைய, ஸ்தோத்ர ரகந, சுதயத்ரய பஞ்சஸ்தவ, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவாதி ஸ்தோத்ர பாடகங்களையும், ஸம்சய விபர்யமம அறிவதில் அனைகளிலும் அவற்றின்வ்யாக்யானங்களிலும் உதாசரிக்கப்பட்டிருக்கிற சுருதிகளின் அர்த்தங்களை அறிந்துகொள்வது அவசியப்பெகுகிதம். மேற் கூறிய வ்யாக்யானங்களில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கிற சுருதிவாக்யங்களை உச்சரித்து தெரிந்துகொள்ளுமித்து அப சூத்ராதிகாண நியாயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்பது “ஆஜ்யாவேக்டுண” நியாயகீதாலே பரிஷ்ருதம். ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அதிகரிப்பதற்கு பாஷ்ய காரரால் கூறியுள்ள அர்த்தத்வ ஸாமர்த்திய நியமங்கள் “உபய பரிசுர்பித ஸ்வாந்நஸ்ய” இத்த்யாதிப்படியே அதி கீருதாதிகாரமான ஸுந்தன பக்தியைப்பய்நியதே யஸ்நி ஸாந்ய பக்திவிஷயமன்று. முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நஜன சேதநனுக்கு உபதேச கம்யமாய் வருமளவில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அபசூத்ராதி காணத்தில் ஸாதனபத்தி அதிகாரிக்கு அபேகுகிதமென்று கூறின் ஸாமர்த்தியம் இவ்வதிசுரிக்கும் வரத் தட்டிலை. “ஸுமனஸ:” என்ற சபத்தத்திற்கு அர்த்தமாகக்கொண்ட ஸாராஸார விவேகனும் இவ்வதிசுரிக்குமுண்டு. உடையவர் திருவடிஸபந்தமுடைய அனைவரும் இந்த பாஷ்யத்தையும் ச்ருதப்ரகாசினையையும் நன்றாய் கற்றுணர்ந்து அநுபவத்திற்குக் கொண்டு வாவேணும்.

“பொலிக் பொலிக” வென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவதர்சனத்திற்கும், ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கும், ச்ருதப்ரகாசினைக்கும் இஹபர லோகோபகாரமாகத் தமிழ்செய்த ஸ்வாமிக்கும், இந்த க்ரந்தத்தைத் தமிழ்நாட்டில் பிரசுரிக்குமபடி செய்யும் புனயபுருஷர்களுக்கும். ஸம்ருத்தியை ஆசாஸனம் செய்வதே நமது சடமை.

“ரூபோநுஜாயபுதிவ்யாஜோ வயபுதாவிவாயபுதா”

அ. வி. மொபாலாசாரியன்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சங்கத்தின் மெம்பர்கள், அபிமானிகள், மற்றும் பொருளுதவி செய்தவர்களின் திருநாமங்கள்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ இய்யாதி வானமாமலைமடம் ஜீயர்ஸ்வாமிகள்.

ஸ்ரீமான் இளையாழ்வார் தாசர் அவர்கள் மெட்டிலிப்பட்டி, சோவில் பட்டி.

„ கொப்பியம், திருநாராயண பிள்ளை அவர்கள் சீர்காழி.

(மெம்பர்கள்)

„ **R. .K** வேணுகோபால நாயுடு அவர்கள். **B.A.B.L.**

„ அழகிராமாநுஜதாசர் அவர்கள் ஸ்ரீ ரங்கநிலயம்

„ C. இராமாநுஜம் பிள்ளை அவர்கள், ஸ்ரீரங்கம்.

„ வரையோகிராமாநுஜதாசர் அவர்கள். ,

„ ஆளவந்தார் ராமரநுஜதாசர் அவர்கள் ,

„ வடமலைப்பிள்ளை அவர்கள் கண்டிராக்டர்,,

„ N. ராமையநாயுடு அவர்கள் டாக்டர் ,,

„ தி லெ கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் ,

„ T. V. பாலகிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் மிராசதார் திருச்சிகேட்டை

„ M. A. கோவிந்தராஜாநாயுடு அவர்கள் ரங்கூன் ,

„ ஏ. மா. மாமுண்டிகோரூர் அவர்கள் ,

„ T N. ரெங்கநாயகலு அட்டி பிரதர்ஸ் உறையூர்

„ தேசாய் அங்கண்ணசெட்டியாரவர்கள் சென்னை

„ பகதாங்கிரிரேணு முல்லையார் அவர்கள் ,

„ திலலை, கோவிந்தபிள்ளை அவர்கள் சிதம்பரம்

„ எ. வெ. ஸ்ரீநிவாச செட்டியார் அவர்கள் திருங்குடங்கை

„ கெந்தப்பொடி கோதண்டபாணீ செட்டியார் அவர்கள் ,,

„ ஜிலலடி, சாமுஅய்யா அவர்கள் .

„ T. D. இராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள் திருப்புறையம்

„ சாரங்கபாணி ராமாநுஜதாசர் அவர்கள் மேலப்பட்டி மதுரை

„ C. செளரிராஜபிள்ளை அவர்கள் நாகப்பட்டினம்

„ மெ கு ரெங்கசாமி நாயகர் அவர்கள் சங்கரலிங்கபுரம்

„ பெருமாள் இராமாநுஜதாசர் அவர்கள் கிருஷ்ணபநாயகன்பட்டி.

„ தேவிரான் இராமாநுஜதாசர் அவர்கள் காலாட்டாபுத்தூர்

„ புலிகுத்தி சின்ன கிருஷ்ணஸ்வாமிகள், சாகதூர்

„ இராமாநுஜதாசர் அவர்கள் மினிவா ரங்கூன்

„ இராமசாமி நாயக்கர் அவர்கள் (அ) சிந்தாமணி திருச்சி

„ கலியன்ராமாநுஜதாசர் அவர்கள் (அ) அமரபேட்டை.

„ பங்கபச்செல்விதாசர் அவர்கள் (அ) ஸ்ரீரங்கம்

„ கன்னையநாயுடு அவர்கள் டாக்டர் (அ) சென்னை

„ ராமாநுஜதாசர் அவர்கள் மரவாடி (அ) சிதம்பரம்

„ J வெங்கடேச நாயுடு அவர்கள் குபாணைசா மனன்குடி.

இதில் விட்டுப்போனவர்களின் திருநாமங்களை அடுத்த ஸ்தலி யகியில் வெளியிடப்படும்.

|| ஸ்ரீ : ||

|| ஸ்ரீ உதெ நாராணுஜாய நம: ||

ஸ்ரீபாஷ்யகாரருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ப ா ஷ் ய ம்.

முதல் அத்யாயம்.

மு த ல் ப ா த ம்.

ஸ்ரீ ஹாஷ்ட.

அவிமலாவநஜநவ்யுலோகிநீரெ

வி நதவிவியலுதவ்யாதரனெக்சுக்ஷிசெஷ |

ஸ்ரீ திசிரவி விதிவெ ஸ்ரீ நிவாஸெ

லவதா உ வரவநிநு செஷுஷி ஸ்ரீ நிவாஸெ ||

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

ஸமஸ்த புஷ்பங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதிகளை
லீலையாக உடையவனும்; வணங்கின பற்பல பக்தர்களையும், ப்ரபன்
னர்களையும், அவர்கள் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் ரக்ஷிப்பதில் ப்ரா
தான ஸங்கல்பமுள்ளவனும்; வேதாந்தத்தில் விசேஷித்து ப்ரகா
சிப்பவனுமான ப்ராஹ்மமென்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஸ்ரீநிவாஸனிடத்
தில் எனக்கு பக்திருபமமான ஜ்ஞானம் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீஸுதர்சனபட்டாருளிச்செய்த

ஸ்ரீஸ்ரீ தப்ரகாசிகையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

வரஹ் ஹிசாஹிஸ்ரீ நிமிம் கருணாநிமிடி |

ஸரணாம் ஸரணம் யாதி ஸ்ரீநாதாதிஹ்ரம் ஹரிடி ||

1. பத்தாகளுக்கு அபீஷ்டங்களைக்கொடுப்பவனும், ஹஸ்திகிரிகுது இறைவனும், ஸம் பத்துகளுக்கு நிதியாக இருப்பவனும் (ஸக்ஷமிக்கு நித்யவாஸஸ்தானமாக இருப்பவனும்) கருணைக்கடலும், ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தனும், வணங்கினவர்களின் துன்பத்தை, அல்லது பாபத்தை அபகரிப்பவனுமான ஹரியை நான் சரணமடைகிறேன்.

வஹிராஜவதஸுஜி ஜெஹதிவபுஷே ஸுபுஷபுஷு |

யெநாவாஹதஸங்கஜம் வஸு நுக்ஷீயரம் விபுஷ ||

2. உள்ளும் புறமுள்ள இருளை அடியோடு அறுக்கும் தன்மை வாய்ந்த ஸுதர்சன மென்கிற ஜோதியை வந்தனம் செய்கிறேன்.—எதனால் ஸக்ஷமியை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற (வாஸுதேவன் என்கிற) வஸ்துவானது தடையற்றதான ஸங்கல்பத்துடன் கூடியதாக ப்ரகாசிக்கிறதென்று (மகான்கள்) அறிகிறார்களோ.

ஸுஜெஹயகருவெந ஜஹதா ஹாரதெந வ |

உவஸுஹிதவெஹய நஜே வராவாய விஷுவெ ||

3. யுக்திகளால் அசைக்கவொண்ணாத சிறந்த ந்யாயங்களின் ஸமூஹத்தாலும், மஹா பாரதத்தாலும், வேதார்த்தவிசதீகரணம் செய்தவரும், விஷ்ணுஸ்வரூபியாகவுமிருக்கிற வ்யாஸமஹர்ஷிக்கு வந்தனம்.

தவெஸு ராஜாநுஜாராய நஜேவரஜயோறிநெ |

யஸு திஸுதிஸுதிசுராணாஜஜ்ஜுரஜஸீஸஜே ||

4. யோகிகளுக்குள் சிறந்தவரான அந்த ராமானுஜாசாரியருக்கு நான் வந்தன்மளிக்கிறேன்.—எவர் ச்ருதிகளுடையவும் ஸ்ம்ருதிகளுடையவும் (ப்ரஹ்ம) ஸூத்ரங்களுடையவும் உள் ஜ்வரத்தைத்தணிப்படி செய்வித்தாரோ.

வஷேஹம் வரஜாராஜம் வதூலிஜகலவிஷணு |

ஹாஷுஜேதபுஜாநாஷுஷஜீவயதி ஜாஜவி ||

5. ஸ்ரீவத்ஸவம்சத்துக்கு அலங்காரமாக இருக்கிற அந்த வரதாசாரியரை நான் வந்தனம் செய்கிறேன்.—எவர் பாஷ்யமாகிற அம்ருதத்தைப்பருகச்செய்து என்னைக் கூட நன்கு ஜீவிக்கச்செய்கிறாரோ.

புரவஷே புணவாகாரம் ஹாஷு ரம்மஜிவாவரபு |

வரஸு ஸுஷுணொயசு ஸெஷிசவம் ஸுபுஷீக்ஷுதெ ||

6. வேறு ஒரு ரங்கவிமானம் போல் ப்ரணவாகாரமாக ப்ரகாசிக்கிற பாஷ்யத்தை சரணமாக வரிக்கிறேன்.—எதில் ப்ரஹ்மத்தின் *சேஷித்வமானது ஸ்பஷ்டமாகக்காணப்படுகிறதோ.

ஸுதஷெஷு ஸுதம், ஹாஷே ஜதம், யுதா தம் ஹஜம்ஸுஜெ |

நுக்ஷீவதி புரவஷேஹம் ஷுஷு ரம்மயாஜநி ||

7. வேதார்த்தங்களில் கேட்கப்பட்டவரும், பாஷ்யத்தில் மனனம் செய்யப்பட்டவரும், ஹ்ருதயகமலத்தில் ந்யானிக்கப்பட்டவரும், ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தில் காணப்பட்டவருமான ஸ்ரீதரீன நான் சரணமடைகிறேன்.

* சேஷித்வம் - பிறாக்களால் உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிற அதிசயத்தை (மேன்மை யை)த்தாங்கி இருத்தல்.

§ காகணிகா - ஒரு சிறு நாணயம். அதாவது ஒரு பைசா.

ஹாஷ்டென ஸ்ரீவருணரூபம் யதிவதிவ்யூஷாநவாஹம்

தயாமாவீரநாடிநவவழிதிபிதகதகிபிபுரெ ஜகவழிநாடி ।

புஷ்பவ்யூக்யதீரவாஸிஹி நநஃ ப்ருதகூஷாநிவொ டிபாநம்

தகீரஷ்டம் வஹ ஹாஷ்டகூஷ வ ஹரிஸூக்யவீகணு நஃ ॥

13. யதிராஜர் தாமருளிச்செய்த பாஷ்யத்தைத்தாமே வ்யாக்யானித்திருப்பாரே யாகில் வ்யாக்யானவாக்குகளிலுள்ள அப்படிப்பட்ட காம்பீர்யத்தினால் அதை விவரிப்பதற்காக மற்றொரு வ்யாக்யானம் வேண்டும். அதுவும் அர்த்தகாம்பீர்யமுள்ளதாதலால் அதையும் விவரிக்க மற்றொரு வ்யாக்யானம் வேண்டியிருக்கும். இவ்வண்ணம் அநவஸ்தை ஏற்படும். மிதமான மதியை உடையவர்களோ அந்த ஸ்ரீயதிபதியின் வாக்குகளுக்கு வெகுதூரத்திலேயே நிற்கத்தக்கவர்கள். ஸர்வஜ்ஞனான பரமாத்மாவையே நாடி ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்வோமென்றால் அவர் நம்முடைய கண்களுக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகக்கூடிய உருவத்துடன் கூடியவரல்ல. ஆகையால் அந்த பாஷ்யம், அந்த பாஷ்யத்தைச்செய்தருளினவர், அந்த ஹரி, எல்லாரும் நம்மிடத்தில் அனுகூலம் செய்யக்கடவர்கள்.

இஷ்டாநிஷ்டங்களையும், அவற்றின் ஸாதனங்களையும் முறையே பெறுவதிலும், விடுவதிலும் விருப்பமுற்றவர்களும், ப்ரமாணதீனமான ப்ரமேயரிச்சயமுள்ளவர்களுமான எல்லா புருஷர்களுக்கும் அலௌகிக ஃ † புருஷார்த்தமாகவும், அதற்கு ஸாதனரூபமாகவுமிருக்கிற வஸ்துவானது சப்தப்ரமாணத்தாலேயே அறியத்தக்கது. அதிலும் புருஷபுத்தி தோஷமாவதால் அழுக்கடையாத வேத† மென்கிற அக்ஷர ராசியே முக்யப்ரமாணமாக ஆச்யரிக்கத்தக்கதென்பது வித்தம். அந்த வேதத்திலும் முந்தின பாகமாக இருக்கிற கர்மகாண்டமானது பசு, புத்ர, வ்ருஷ்டி, அன்னம், ஸ்வர்கம் முதலான * ஐஹிகங்களையும் † ஆமுஷ்யிகமான ஸர்வாபிஷ்டங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறதாக அறியப்படுகிறது. பரம்புருஷார்த்தத்தையும், அதன் ஸாதனங்களையும்

ஃ அலௌகிகம் - சாஸ்த்ரத்தாலறியத்தக்கது.

† புருஷார்த்தம் - தர்மம், அர்த்தம், கர்மம், மோக்ஷம், புருஷர்களால் அர்த்திக்க (வேண்ட)ப்படுவதால் புருஷார்த்தம் என்று பெயர்.

‡ வேதம் - வேதயதி—அறிவிக்கிறது (தர்மாதர்மங்களை) என்கிற சப்த வ்யுத்தியினால் வேதமென்று கூறப்படுகிறது. இது யோகரூபமான பதம்.

ப்ரத்யக்ஷேணுமியத்யா வா யஸ்தூபாயோ ந வித்யதே.

ஏநம் விதந்தி வேதேந தஸ்மாத் வேதஸ்ய வேததா

என்று வேதபாஷ்யத்தின் துடக்கத்தில் ஸாயணரும் நிருக்தி கூறியிருக்கிறார். (இதற்கு அர்த்தப்ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அனுமிதியினாலும் உலகத்தில் எந்த இஷ்ட ப்ராப்தியுபாயமும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுபாயமும் அறியப்படுகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட உபாயங்களை அறிவதற்கு ஸாதனமாக இருப்பதால் இதை வேதமென்று (பெரியோர்கள்) அறிகிறார்கள்.

* ஐஹிகபலம் - இந்த உலகத்தில் அனுபவிக்கக்கூடிய க்ருஹம், ஆராமம், கேதர்மம் பசு, புத்ரன், பார்யை முதலியது.

† ஆமுஷ்யிகபலமாவது - ஸ்வர்கம், ஸ்வராஜ்யபாலனம், * ஸத்யலோகவாஸம் முதலியது.

தெரிவிப்பது அத்தற்கு மேற்பட்ட ப்ரஹ்மகாண்டம். அது பூர்வாசார்யர்களுக்கு அபிமதமான முக்திராஜமார்க்கத்திற்கு முட்கள்போன்ற பல குத்ருஷ்டி¹ களுடைய அனேக தூர்வசனங்களால் அழிவண்டாயிற்று. அந்த குத்ருஷ்டிகள் காட்டின கொடிவழியில் இழிந்து மயங்குகிற உலகத்தை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் நன்கு ஆராய்ந்து, நன்று, தீதெனப்பகுத்து அறிவதில் ஸமர்த்தர்களான பூர்வாசார்யர்களால் பரிசயம் செய்யப்பட்டுள்ளதும், புராதனமாகவே இருப்பதுமான நல்வழியை முட்களில்லாமல் செய்து பரமபுருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிற 'சேதனர்களைக் க்ருதார்த்தர்களாகச்செய்வதற்கு ஸம்ஸாரத்திலுள்ள தாபத்ரயத்தால் மிகவும் வருந்துகிற ஜனங்களின் அத்ருஷ்டவைபவத்தாலவதரிக்கும்படி செய்விக்கப்பட்டவரும், பரமகாருணிகருமான, பகவானான, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் சாரீரகசாஸ்த்ரமானது வ்யாக்யானம் செய்தருளப்பட்டது. 'வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்க க்ரந்தங்கள் மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டவைகள். அவைகளுக்கு வ்யாக்யானங்களும் மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டிருக்குமாகில் அவைகளே அனுஸரிக்கத்தக்கவைகள். ரிஷியாக † இல்லாதவன் ஸூக்சுமதர்சி ஆகான். ரிஷியின் அபிப்ராயத்தை ரிஷியே தாலாக அறிவதற்குத்தகுதியுள்ளவன். மந்தபுத்தியுள்ள மற்றவன் அறியான். ஒரே ரிஷியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வசனங்களுக்கு அநயோன்யம் விரோதம் வரின் பூர்வபக்ஷா * பிப்ராயம் வைபவவாதம்¹ முதலிய காரணங்களால் அவ்ரோதம் ஏற்படுத்தத்தக்கது. பல வக்தாக்களின் வசனங்களுக்கு விரோதம் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்க முடியாமற்போனால் எது யுத்திக்கு இசைந்திருக்குமோ அதுவே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஆதலால் தோஷமில்லை. எவர்கள் வ்யாக்யானிக்கத்தக்க க்ரந்தங்களும், வ்யாக்யானங்களையிருக்க அவைகளை அனுகரித்து, அவைகளுக்கு விருத்தமான க்ரந்தங்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் ஆக்ரஹத்தினால் கவரப்பட்ட மனதையுடையவர்கள்; பண்டிதர்கள் என்கிற எண்ணமுள்ளவர்கள்; பாண்டித்யத்தை வெளியிடுவதில் நோக்கமுள்ளவர்கள்; என்பதில் அவர்களுடைய க்ரந்தபிரவிருத்தியே ப்ரமாணமாகும். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரைத்தவிர்த்த மற்ற ஸூத்ரவ்யாக்யாதாக்கள் † ஆர்ஷ்வ்யாக்யானங்களை மீறி நடந்தவர்களென்பது 'உபாஸத்ரைவித்யாத், ஸர்வத்ரப்ரவீத்தோபதேசாத், பூமா ஸம்ப்ராஸாதாத், அதுபுபதேசாத், தஹா உத்தரோப்ய: ' இவை முதலான ஸூத்ரங்களில் நன்கு ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. இந்த பாஷ்யத்திலோ என்றால் † வ்ருத்தி க்ரந்தத்தை அனுஸரித்தல் பிரதிக்கை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பரிஹரிக்க முடியாத பாதகங்கள் அறியப்படாமையால் அந்த ப்ரதிக்கைளுமானது மனதொப்பிச்சொல்லிய தல்லவென்று ஸந்தேகிக்கத்தக்கதல்ல. ஆனாலும் கர்ம¹ மீமாம்ஸையில் சிற்சில இடங்

¹ குத்ருஷ்டிகள் - வேதவிருத்தார்த்தங்களை உரைப்பவர்கள்.

† ரிஷி - யோகதசையில் மந்த்ரங்களை நேரில் காண்பவர். வேதத்திற்கும் இந்தப் பெயருண்டு.

* பூர்வபக்ஷம் - நிச்சிதமான வித்தாந்த வசனத்தினால் பாதிக்கப்படுகிற யுக்தியில் லாத கக்ஷி.

¹ வைபவ வாதம் - ஒரு அர்த்தத்தைப்புகழ்வதில் நோக்கத்துடன் கூடிய வாதம்; அல்லது 'இப்படியும் சொல்வோம்; ஆகேஷ்பணை ஏற்பட்டால் ஸமர்த்திப்போம்.' என்று வித்யையில் தேட்டையால் கூறப்படும் வசனம்: இதை ப்ரஸேஷ வாதமென்றும் சிலர் கூறுவார்கள்.

† ஆர்ஷம் - ரிஷிகளால் கூறப்பட்டது.

‡ வ்ருத்தி - போதாயன மஹர்ஷியினால் கூறப்பட்டுள்ளதும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்துக்கு மூலமாயமுள்ள க்ரந்தம்.

¹ மீமாம்ஸா - விசாரணை.

களில் பிறப்பிட்டுருக்கிற வ்யாக்யாதாக்களால் ரூபப்பம் உண்டிபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், அந்தக் ஸ்ரீ கர்மமீமாம்ஸையில் (மந்த்ரங்களின்) ப்ரயோகமாகத்தில் தமொற்ற மில்லாமையால் அனுஷ்டானமாத்தரத்தைச்சார்த்ததாயுள்ள ஸ்வரீகம் முதலிய பல லித்தியானது தேவதைகளின் ஸ்வரூபம். அந்த தேவதாஸ்வரூபத்தின் உண்மையான நிலைமை ஸதத் கார்யவாதம் முதலியவைகளின் அறிவைக்கருதாதென்றும், பரமபுருஷதார்த்தமான மோக்ஷமானது ஞானமொன்றினாலேயே ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதினால் ஞானமார்கத்தில் தமொற்றமேற்படுவது ஸ்ரீ ஆத்மஹானியை உண்டிபண்ணக்கூடிய தாகையால் அதற்கு விபரீதமான ஜ்ஞானங்கள் அவசியம் பரிஹரிக்கத்தக்கவைகளென்றும் (பித்தின மேல்) பாகமாகிய ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையிலும் அந்தந்த அர்த்தங்களுக்கு ஸாதகங்களாகக்கூறப்பட்டிருக்கிற முன் பாகத்தைச்சார்த்த அர்த்தங்கள் நன்கு காண்பிக்கப்பட்டேயிருக்கிற ஸ்ரீதியினால் சொல்லப்படாமலிருந்தபொதிலும் சிஹிக்கத்தக்க அர்த்தங்கள் ஸூலபமாக நிர்வஹிக்கத்தக்கவைகளென்றுமெண்ணி பகவான் ஸ்ரீ பாக்யகாரர் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களையே விவரிக்கத்துடங்குகிறார்.

இவ்வண்ணம் துடங்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட ப்ரபந்தமானது இடையூறின்றி முடிவு பெறுவதற்காகவும், அபிவ்ருத்தி அடைவதற்காகவும், ஸ்ம்ருதியினாலும் ஆசாரத்தினாலும் லித்தமான இஷ்டதேவதோபாஸன ரூபமான ஸ்ரீ மங்களத்தை சாப்தமாக அனுஷ்டிக்கிறார். ('அகில' என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக் கொண்ட ச்லோகத்தினால்) 'மங்களாசாரயுக்தநாம் நித்யஞ்ச ப்ரயதாத்தமனம், ஜபதாம் ஜ்ஞஹ்வதாஞ்சவை விநிபாதோ ந வித்யதே' என்றல்லவோ ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது; எல்லா க்ரந்தக்காரர்களாலும் ஆசரிக்கப்படுகிறது; கேட்பவரின் மனஸ்ஸமாதானத்தின் பொருட்டு சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ஷேபமும், செய்யப்படுகிறது. எவ்வாறெனில், ஸ்ரீ சோதனஸூத்ரத்தினால் தர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமும், ப்ரமாணமும் ச்ருத்யர்த்தங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கேட்பவர் விஷயங்களை ஸூலபமாகத்தெரிந்து கொள்வதற்காக விரிவான விஷயங்களைச்சொல்பவன் துடக்கத்தில் சுருங்க எடுத்து உரைப்பது உலகத்தில் பிரவீத்தமே.

ஸ்ரீ வேதத்தில் முந்தின பாகம் கர்மாக்களையே ப்ரதிபாதிப்பதால் கர்மகாண்ட மென்றும், பித்தின உபநிஷத் பாகங்கள் ப்ரஹ்மத்தை நிரூபிப்பதால் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் கூறப்படுகிறது.

† தேவதா - ஹேராமம் செய்யப்படுகிற ஹலிஸ்ஸுக்கு உத்தேச்யமான வ்யக்தி. தேவ எவ தேவதா, ஸ்வார்த்தத்தில் தல் ப்ரத்யயம்.

† ஸத்கார்யவாதம் - காரணவஸ்துவினிடத்தில் ஸூக்ஷ்மமாக ஒடுங்கி இருந்த கார்யமே பின்பு ஸ்தூல ரூபத்துடன் வெளிப்படுகிறதென்று கூறுதல்.

ஸ்ரீ ஆத்மா - (ஆப்தேன) சேதனசேதனங்கள் அனைத்தையும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்பதினால்—

† மூன்று விதமான மங்களங்கள் :—காயிகம், வாசிகம், மானஸம்.

† சோதனஸூத்ரம் — 'சோதனஸூக்ஷேணர்த்தோயுர்ம' என்கிற ஸ்ரீவமீமாம்ஸா ஸூத்ரம்.

ஸ்ரீ (மங்களா)—மங்களாசாரத்தோடு கூடியவர்களும், எப்பொழுதும் பரிசுத்தமான சித்தவ்ருத்தி உள்ளவர்களும், (மந்த்ரங்களை) ஜபிக்கிறவர்களும், (சாந்திக, பெளஷ்டிக) ஹேராமங்களைச்செய்ப்பவர்களுமான (ஸாதகங்களுக்கு) (ஒருவிதமான) அனர்த்தமும் உண்டாகாது.

†“இஷ்டம் ஹி விதுஷ்யாம் ஸோகே ஸமாஸவ்யாஸதாரணம்.” என்று வசனம். சாஸ்த்ரார்த்தத்தின் ஸங்கேதத்தினால் ஸீ வஸ்துநிர்தேசமும்; பவது என்பதினால் ஆசீர்வாதமும் செய்யப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ‘விநத’ என்னும் ‘பக்திரூபா’ என்னும் பதங்களால் ப்ராஹ்மவிஷயத்தில் வணக்கம் அறியப்படுவதால் ப்ராணமும் பலித்தது. ‘ணமு ப்ராஹ்மவத்வே’ ‘வணக்கம்’ என்றல்லவோ ஸீ தாது. இவ்வாறாக மூன்று விதமான மங்களமும் செய்யப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. ச்லோகத்தின் முதல் பாதத்தினால் முந்தின இரண்டு அத்தியாயங்களின் அர்த்தம் சுருங்கப் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இரண்டாவது பாதத்தினால் பிந்தின இரண்டத்யாயத்தினுடைய அர்த்தம் ஸங்கிரஹிக்கப்பட்டது. கர்மமீமாம்ஸையில் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயபேதத்தால் * வுத்தகேபதம்போல் இங்கேயும் ஸீ விஷயம், ஸீ விஷயி என்கிற ப்ரதிபாத்யபேதத்தால் ஸீ த்விதகேபதம் ஏற்படுகிறது. உபாயம், உபேயம் இரண்டும் சாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கவைகள். ப்ராஹ்மமானது ஸீ வித்தோபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருக்கிறது. பக்தியானது ஸாத்யோபாயம். இந்த ச்லோகத்திலுள்ள எழாம் வேற்றுமைப்பதங்களால் வித்தோபாயரூபமாயும் ஸீ உபேயமாயுமிருக்கிற ப்ராஹ்மம் சொல்லப்படுகிறது. உண்டாகுதலென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதால், ‘புவன’சப்தம் கார்யவர்கத்தைக்குறிக்கிறது. ஸீ ரூடிசக்தியினால் அந்தக்கார்யவர்கம்

† (இஷ்டம்) - உலகத்தில் சுருங்கச்சொல்லியதை விரித்துரைப்பது அறிஞர்களுக்கு இஷ்டமன்றோ.

ஸீ வஸ்துநிர்தேசம் — க்ரந்தத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க முய்யவிஷயத்தைக் கூறுதல்.

ஸீ தாது — க்ரியாவாசகம்.

* வுத்தகம் — ஆறு அத்தியாயங்களடங்கிய ஒரு க்ரந்தஸந்தர்ப்பம்.

ஸீ விஷயம் — நிரூபணத்திற்கு உரித்தானது.

ஸீ விஷயி — விஷயத்துடன் கூடியது.

ஸீ த்விதம் — இரண்டு அத்தியாயங்களடங்கிய ஒரு க்ரந்தஸந்தர்ப்பம். சாரீரகாஸ்த்ரத்திலுள்ள கான்கு அத்தியாயங்களும் இரண்டு த்விதங்களாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவதான ஸமன்வயாத்யாயம், இரண்டாவதான அவிரோதாத்யாயம், இவ்விரண்டுடன் கூடின க்ரந்தஸந்தர்ப்பமானது விஷயத்விதம் என்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில், சேதனசேதனவிலக்கணமாயும், அகிலஜகதேககாரணமாயும் இருக்கிற ப்ராஹ்மமானது ப்ரதிபாத்யவிஷயமாக இருப்பதால், அதற்குமேலுள்ள ஸாதனாத்யாயம், பலாத்யாயம் இவ்விரண்டுடன் கூடின க்ரந்தஸந்தர்ப்பமானது விஷயத்விதமென்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில், இதுவிருள்ள உபாஸனையும், பலமாகிய பரிபூர்ணப்ராஹ்மானந்தானுபவமும் ப்ராஹ்மத்தை விஷயீகரித்துக்கொண்டிருப்பதால்.

ஸீ வித்தோபாயம் — வித்தமான உபாயம். மனிதனுடைய ப்ரயுத்தனத்தால் பக்தி-ப்ரபத்திகளைப்போல் ஸாதிக்கத்தகாததாக இருப்பதால் இந்தப்பெயர்.

ஸீ உபேயம் — உபாயத்தால் நாடத்தக்கது.

ஸீ ரூடம் — ரூடிசக்தியினால் அல்லது ஸங்கேதத்தால் அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தம். பதங்கள் ரூடம், யௌகிகம், யோகரூடம், யௌகிகரூடம், என நான்கு வகைப்பட்டிருக்கின்றன. அவயவார்த்தத்தின் பொருத்தத்தால் பொருளை விளக்கும் சப்தம் யௌகிகம். அவயவசக்தியினாலும், ரூடியினாலும் ஒரே பொருளை உணர்த்தும் சப்தம் யோகரூடம். யோகசக்தியினாலும், ரூடியினாலும் தனித்தனிப்பொருள்களை உணர்த்தும் பதம் யௌகிகரூடம்.

களுக்குக்காரணமான குயவன் முதலியவர்களுக்கு விலக்கம். புவன்சப்தமோ மிகப் பெரிதாக இருக்கிற கார்யவிசேஷத்தில் ருடியுள்ளது. 'அகில' என்கிற பதத்தால் எல்லா இடங்களிலும், எக்காலங்களிலும் உள்ள அண்டஸமுஹங்கள் கூறப்படுகின்றன. அதனால் நான்முகன் முதலியவர்கள் விலக்கப்பட்டவர்கள். கொஞ்சம் அல்லது சிதறினது கிலம்; அப்படியில்லாதது அகிலம். கார்யங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி முதலிய செய்கைகளுக்கு விஷயமாகாதது ஒன்றுமில்லை என்று பொருள். இந்த ட்வயதிரேக வசனத்தினால் உலகங்கள் பெரும்பான்மையாக ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு விஷயமே; சிலது விஷயமல்லாமலுமிருக்கலாமென்கிற ஸந்தேகம் நீக்கப்பட்டது. இது 'உனக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை' என்பது போன்றது. ஆகையால் 'ஸகல' என்று 'ஈ' அன்வய முகத்தால் கூறப்படவில்லை. அகாரத்தினால் க்ரத்தத்தினது ஆரம்பம் வந்திருப்பதின் பொருட்டு 'நில' என்றும் கூறவில்லை. ஓ "அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமபிதா நம், பகவதோ வாசகம் மகாரம் ப்ரயுஞ்ஜானேந கிநம் மங்களம் ந க்ருதம்;" என்றும் பெரியோர்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அகாரத்தை பகவத்வாசகமாகச் சொல்லவில் க்ரத்தகாரனுக்குக்கருத்து இல்லாவிட்டாலும் பகவானின்பொருளாக உணர்த்தும் சத்திஸம்பந்தம் இந்த அக்ஷரத்துக்கு இருப்பதால் அகாரம் மங்களகரமானது. 'அ இ உண்' என்கிற இடத்தில் அகாரம்போல, ந என்கிற அவ்யயத்திற்கு நிஷேதத்தைச் சொல்லும் தன்மை இருந்தபோதிலும் நிஷேதிக்கத்தக்க வஸ்துவைச்சார்ந்து (ஸந்தர்ப் பத்திற்குத்தக்கபடி) மங்களமும், அமங்களமும் பொருள் ஆதலால் குறைவை மறுத்து சீர்மையைக்காட்டுவதில் தாற்பர்யமிருப்பதால் 'நிஷ்ப்ரத்யூஹமுபாஸ்மஹே' இது முதலான நிர்தேசம்போல இதுவும் மிக்க மங்களகரமானது. 'அகில' சப் தத்தினால் ட் சித்சித்துக்களுடைய பேதமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (ஜன்ம்) நித்யநைமித்திகப்ராக்ருதநுபாயுள்ளது. (ஸ்தேமா) ஸ்திதி அதுவும் அந்தர்யாமி, விஷ்ணுவின் அவதாரம், லோகபாலர்கள், மன்வாதிகள், அரசர்கள், மாதா, பிதா முதலியவர்கள் முகமாகச்செய்யப்படுகிற பல்வகைப்பட்டுள்ளது விவக்ஷிக்கப் பட்டிருக்கிறது. * (பங்க:) நித்யம், ஜகமித்திகம், ப்ராக்ருதம் என மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. மோக்ஷமும் ட் லயத்தில் அடங்கினதாக இருந்த போதிலும் அது சாஸ்த்ரத்

ட்வயதிரேகம் - சொல்லக்கருதிய விஷயத்தின் இன்மையை மறுத்துக்கூறுதல்.

ஈ அன்வயம் - சொல்லக்கருதிய விஷயத்தை சப்தத்தால் நேராகக்கூறுதல்.

ஓ அ - என்கிற அக்ஷரமானது பகவானுை நாராயணனுக்கு முதன்மையான வாசகம் பகவத்வாசகமான அகாரத்தை ப்ரயோகியாரின்ற க்ரத்தகர்நாவால் என்ன மங்களம் தான் அனுஷ்டிக்கப் படவில்லை! எல்லாமங்களங்களும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன என்று கருத்து.

ட சித் - ஜீவன். அசித் - ஜடவஸ்து.

* (ப்ரளயம்) - நித்யம், கைமித்திகம், ப்ராக்ருதம் என மூன்று விதம். நான்தோறும் ஸுஷூப்தி ஸமயத்தில் ஜீவன் ஆத்மாவினிடம் போய் லயிப்பது நித்யப்ரளயம். நான்முகன்உறக்கத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டு உண்பாவது கைமித்திகப்ரளயம். ஸ்தூலமான ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ராக்ருதியில் லயித்து அது பரமாத்மாவினிடம் ஏகிப்பாவத்தை அடைவது ப்ராக்ருதப்ரளயம்.

ட லயமாவது காரணபூதமான் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சேதனசேதனவர்க்கங்கள் அனைத்தும் அதிஸூக்யம் ஸ்வரூபத்துடன் ஒடுங்குதல். அதாவது பிரிக்கமுடியாத ஓாதமான ஸம்யோகவிசேஷம் இந்த லயமானது மோக்ஷத்திலும் ஸமானம். ஆனால் இந்த

தன்கு முக்ய ப்ரயோஜனமானதால் இதில் உட்படுத்தப்படவில்லை. ஆனதபற்றியே ஆதி சப்தத்திலும் உட்படுத்தக்கடவல்ல, அந்த 'ஆதி' சப்தமானது பொதுவாக இருப்பதால் மோக்ஷமென்கிற அர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக உணர்த்துவதற்குக்காரணமாகாது. பூர்வாசார்யர்களால் தனித்தே மிகக் ஸ்பஷ்டமாக மோக்ஷம் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஐகதுப்பவ, ஸ்யதி, ப்ராணச, ஸம்ஸார, விமோசனாதய:' என்றும், 'ஐகஜ்ஜன்ம, ஸ்யதி, த்வம்ஸமஹானந்தகஜேதவ:' என்றும் நிர்தேசங்கள். அவ்வாறே பகவத்பாஷ்யகாரரும் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில், 'உத்பவ, ஸ்யதி, ப்ராணய, ஸம்ஸார, நிவர்த்தனைக, ஜேதபூது' என்று நிர்தேசித்திருக்கிறார். பாஷ்யத்திலும் 'நிகிலஜகதுதயவிபவமஹானந்தககாரணம்' என்று தனித்தே எடுத்து உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'விநத' இது முதலான பதங்களால் ஸ்யதிதில் அந்தர்பூதமான ஸ்வர்கம் முதலிய ஸாம்ஸாரிகபலப்ரதத்வத்திற்குத்தனித்து நிர்தேசம் வேண்டவதில்லை. அஸ்தாரணமாயும், பரமப்ரயோஜனமாய்மிருக்கிற மோக்ஷம் ஒன்றுக்கே தனித்து நிர்தேசம் வேண்டும். 'ஆதி' சப்தத்தால் ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு யோக்யமான அந்த:ப்ரவேசம், நியமனம், முதலியது குறிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமாகவே பாஷ்யத்தில் 'ஐகதுப்பத்திஸ்திதிஸம்ஹாரந்த:ப்ரவேசநியமனாதி லீலம்' என்று தாமே சொல்லப்போகிறார். 'ஜன்ம, ஸ்தேம, பங்க:' என்கிற சொல்லினாலேயே அந்த:ப்ரவேசநியமனாதிக்களும் அர்த்தவித்தமென்று பொருள் கொள்வது யுத்தமல்ல. † அத்யாஸபக்ஷத்திலும் ‡ பரிணாமபக்ஷத்திலும் அதற்கு ஆர்பிகத்வமில்லாமையால் அதை விலக்குவதின் பொருட்டு தன்மதத்தில் தனித்துச்சொல்லத்தக்கதாக இருத்தலாலும், சப்தத்தாலேயே விளங்கக்கூடியதாக இருக்க, அதற்கு அர்த்தத்தினால் வித்தியைக்கல்விப்பது தகாததாலும், விரிவாகச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை சுருக்கமாக எடுத்து உரைப்பதில் விவக்ஷிதம் பொருந்துதலாலும், அந்த:ப்ரவேசநியமனாதிகள் அர்த்தவித்தங்களெனப்பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. 'லீலா' சப்தத்தினால் பகவான் பரிபூர்ணாக இருப்பதால் பிறருக்கு அதனைக் இராமம், தன்னிஷ்டப்படி செய்தல், முதலியவைகள் கூறப்படுகின்றன. இந்த விஷயம் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. § "அப்ரமேயோ நியோஜ்யஸ்ச யத்ர காமகமோ வசி, மோததே பகவான் பூததார்பால்: க்ரீடநககரிவ" என்று. அப்ரமேயத்வம் - பரிபூர்ணனாக இருத்தல், அநியோஜ்யத்வம் - இதர சேதனனால் ப்ரோணம் செய்யத்தகாமை. 'யத்ர காமகம்': என்கிற இந்த பதத்தினால் காற்று, ஜலம், முதலியவற்றின் ப்ரோணத்தினால் ஸம்பவிக்கிற அபுத்திபூர்வமான சலனம் முதலிய சேஷ்டைகள் விலக்கப்படுகின்றன. அல்லது தன்னிச்சையினால் செய்கிற ப்ரவ்ருத்திக்குத்தடையில்லாமை. தனக்கு அதனைமான லீலோபகரணங்களோடு கூடி இருத்தல் 'வசி' சப்தத்தின் அர்த்தம். எவனுக்கு விசுவம் வசமாக இருக்கிறதோ

லயத்தில் வயித்த வஸ்துக்களுக்கு மீண்டும் மீட்சி உண்டு. மோக்ஷத்தில் மீண்டவருதல்லை. இக்காரணம் பற்றியே ஆத்யந்திகலயம் மோக்ஷமெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

† அத்யாஸபக்ஷமாவது - இது 'அத்வைத' வித்தார்த்தத்தைக்கருதிச்சொல்லியபடி. அத்யாஸமென்றால் ப்ரமம். கிரிகுசுலிப்பார்த்து வெள்ளி என்று எண்ணுதல்போல் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறியாமையால் அதனிடம் ப்ரபஞ்சம் என்கிற ப்ரமம்.

‡ பரிணாமபக்ஷமாவது - இது யாதவப்ரகாசமதம். ப்ரஹ்மமே சேதனசேதனரூபமாகப்பரிணமிக்கிறது என்பது அவர்கள்கை. இது மிகவும் பாபகரமான பக்ஷம்.

§ (அப்ர) - ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்களால் அறியத்தகாதவனும், பிறரால் வைத்தகாதவனும், தடையற்ற ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனும், உலகங்கள் அனைத்தையும் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவனுமான பகவான், சிறுவன் மரப்பாவைகளால் விளையாடுவது போல், ப்ராணிகளால் விளையாடுகிறான்.

அவன் வசீ. இந்திரிய பராதினமான சேஷ்டை இல்லாமையைச் சொல்லுகிறதாகவாவது 'வசீ' சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாலகத்ருஷ்டாந்தத்தினால் லீலைக்கு வேறு ப்ரயோஜனத்தில் அபேக்ஷயில்லாமை விளக்கப்பட்டது. இதனால் ராஜாக்கள் பந்தயமாகப்பொருட்களைக்கட்டி ஆடும் சூதாட்டம் முதலியது விலக்கப்பட்டது. கார்யவர்கத்தை அபேக்ஷித்து பகவானுடைய மகிமை மிகப்பெரிது என்பது 'கரீடநகை': என்ற தனால் பலித்தது. † ப்ரயோஜகனுடைய செய்கையன்றோ லீலை, ஆதலால் பங்கமொன்றை மாத்திரம் லீலை என்று சொல்லவேண்டியிருக்க ‡ ப்ரயோஜ்யவ்யாபாரங்களான ஜன்மஸ்திதிகளை எவ்வாறு லீலையென்று சொல்லலாமெனில், மறுமொழி கூறுகிறார். † "பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேய" என்றே ச்ருதி. அதனால் ப்ரயோஜகவ்யாபாரம் போல் ப்ரயோஜ்யவ்யாபாரங்களையும் லீலை ¶ என்று சொன்னதினால் உபாதானத்வம் பலித்தது. 'லீலா' சப்தத்தால் நிமித்தத்தவமும் வித்தித்தது. 'பங்காதி' என்ற சொல்லு ஈற்றிலுடைய பதஸமுதாயத்தினால் முதலத்யாயத்தின் அர்த்தம் சுருக்கமாகக்கூறப்பட்டது. பூர்ணகாமனுக்குச்செய்கை ஒன்றும் பொருந்தாது என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப்பிரிஹரிகிற லீலா சப்தத்தால் விரோதபிரிஹாரபரமான இரண்டாவது அத்யாயத்தின் அர்த்தம் ஸூசிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக பூர்வத்விகத்தில் சொல்லப்பட்ட காரணத்வரூபமான பரத்வம் சுருங்கக்கூறப்பட்டது. அவனே ஆசிரயிக்கத்தக்கவன் என்பதற்காக உத்தரத்விகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற § அபிகம்யித்வ, மோக்ஷபாதத்வரூபமான ஸௌலப்யம் ஸங்க்ஷேபமாக ('விநத' இது முதலானதால்) கூறப்படுகிறது. மஹாமேருவுக்கும், மண்கட்டிக்கும் உள்ள கௌலமான மேன்மையும், ஸௌலப்யமும், நன்மையை அடையக்கூறி, நாடுகிறவர்களுக்கு பயன்படாதாதலால் அவைகளை விலக்குவதற்காக இந்த இரண்டு பதமும் விசேஷணங்கள். விசேஷமாக வணங்கினவர்கள் விநதர்கள். ந்யாஸோபாஸனரூபமான எல்லா வித்யாவிசேஷங்களிலும் நிலபெற்றவர்கள் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலவாறாக இருத்தலும் "ததுபர்யபி பாதராயண:, ஊர்த்தவரேதஸ்ஸுச" இது முதலியதால் மேலே சொல்லப்போகிற தேவத்வ, மனுஷ்யத்வ, வர்ணசாமாதிபேதத்தினாலும் ஜன்மம், ஓழுக்கம், குணங்கள் இவைகளாலுமென்று சுருதப்பட்டிருக்கிறது.

† ப்ரயோஜகன் - நியந்தா, அதாவது கார்யங்களில் எவ்கிற ப்ரபு.

‡ ப்ரயோஜ்யன் - ஏவிலச்செய்கிற கிங்கரன்.

† (பஹுஸ்யாம்) - விசித்ரானந்தசிதின்மிச்சுவ்யஷ்டிஜகத்ரூபமாய் நானே பஹுவாக ஆக்ககடவேன். அதற்காக தேஜோபன்னாதி ஸடஷ்டிரூபமாகப்பிரிணமிகககடவேன்

¶ அத்தாதிகரணத்தில் சொல்லியபடி சராசரங்களினத்தையும் ஸம்ஹரிப்பது பரமாத்மாவுக்கு வினாயாட்டே. ஏனெனில் அவன் ஸ்வதந்த்ரரூபதலால், தன்னிச்சையினாலே வேறு பலனை உத்தேசிசுக்காமல் செய்வதால். ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதிநன், நான்முகன் முதலியவர்களாலும், மாதாபிதாக்களாலும், செய்யப்படுவதால் அவ்விரண்டும் ப்ரயோஜ்யர்களுடைய க்ருத்யம். அது அவர்களுக்கு லீலையாகாது. ப்ரபுவால் நியமிக்கப்பட்டலவோ நிர்பந்தத்துடன் அந்தவேலையைச்செய்கின்றார்கள். ஆதலால் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதிநன், ப்ரயோஜகனான பரமாத்மாவுக்கு எவ்வாறு லீலையாக ஆகும் எனில், 'பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேய' என்று ஸங்கல்பித்து பரமாத்மா தானே சராசரரூபியாகத்தோன்றி உள்ளே ப்ரவேசம், நியமனம் இவைகளால் அவைகளுக்கு ஸ்திதியையும் செய்வதால் அந்த ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதிநனும், ப்ரயோஜகனான பரமாத்மாவின் வியாபாரங்களே. ஆகையால் மூன்று செய்கைகளும் பரமாத்மாவுக்கு லீலை. இவ்வாறு ஸ்ருதி கூறியதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதானத்வமும், 'லீலை' என்றதினால் அதற்கே நிமித்தத்வமும், வித்தித்தது.

§ அபிகம்யத்வம் - ஸுலபமாக எல்லோராலும் நாடத்தக்க தன்மை.

பகவத்யுருணானந்தால் ஸந்தையைப்பெறுதல் 'பூத' சப்தத்தின் அர்த்தம். † "அஸ்தி ப்ராஹ்மேதி சேத் வேத, ஸந்தமேதம் ததோ விது:" என்றல்லவோ ஸ்ருதி. ஸ்வரூபலாபம் பெற்றவர்களுக்கும் ‡ "தேஷ்டாயேவாநுகம்பார்த்தமஹமக்ஞானஜம் தம:; நாசயாம் யாத்மபாவஸ்ய:; தயாபி புத்தியோகந்தம், அஹம் ஸமராயி மத்பத்தம்." இது முதலான வசனங்களால் ஸாக்ஷாத்தார, விரோதிநிவர்த்தனம் முதலியது பகவானுடைய பாரமாகவே யிருப்பதால் ‡ ஸ்வரூப ப்ராச்சுதி ஸம்பவிக்காது. பூதங்களுடைய வ்ராதம், பூதவ்ராதம். தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களின் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள்கூட அக்காரணத்தினாலேயே பகவானுக்கு ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களாக ஆகிறார்களென்று அபிப்பிராயம். † 'ஆஸ்போடயந்தி பிதா: ப்ரந்ருதயந்தி பிதாமஹா:; வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாதொ நஸ்ஸந்தாரயிஷ்யதி.' என்றும், ‡ 'பசர்மனுஷ்ய: பக்ஷி வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஸாரயா:; தேநைவ தே ப்ரயாஸ் யந்தி தத் விஷ்டனே:பரமம் பதம்.' என்றும் வசனங்கள் கீழ் கூறிய அர்த்தத்தைத்தெரிவிக்கின்றன. 'ப்ராஹ்மணஸமராஜ:' என்கிற வ்யவஹாரத்தில் 'ஸமராஜ' ஸப்தம்போல் 'வ்ராத' ஸப்தம் ஆறும் வேற்றுமையிலுள்ள பூதஸப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தத்தோடு வேறு படாத அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கவேண்டுமென்றால், அவ்வாறு அல்ல. 'ராஜபரிஷத்' முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஆறும் வேற்றுமையிலுள்ள 'ராஜ' ஸப்தத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தையிட வேறான அர்த்தம் ஸமுதாயத்தை போதிக்கிற சப்தத்திற்குக்காணப்படுவதால், ஸமாஸத்தில் அடங்கிய ஆறும் வேற்றுமையானது ஸம்பந்தமாத்ரத்தைத்தெரிவிப்பதாலும், ஸமுதாயத்தால் போதிக்கத்தக்க அர்த்தமானது ஆறும் வேற்றுமையிலிருக்கும் ஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கக்கூடா தென்கிற நியமமில்லாமையாலும், ஸமுதாயவாசகஸப்தம் கேட்கப்பட்டால் ஸமுதாயிகள் எவ்வகைகளென்று அபேக்ஷிக்கையில் பகத்திலிருக்கிற ஸப்தத்தால் சொல்லத்தக்க அர்த்த நிஷ்டமான ஸமுதாயம் சீக்ரமாக அறியப்படுகிறபடியால், ப்ராஹ்மணஸமுதாயம் முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஸமுதாயியை விட ஸமுதாயத்திற்கு பேதமின்மை அறியப்படுகிறது 'ராஜபரிஷத்' இது முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஸமுதாயியைக்காட்டிலும் ஸமுதாயத்திற்கு பேதமும் காணப்படுவதால் அந்தந்த ஸமுதாயக்ரஹை ப்ரமாணங்களை அனுஸரித்து அர்த்தத்தை வர்ணிப்பது யுத்தமாதலால் கீழ் கூறப்பட்ட அர்த்தமே பொருத்தமுள்ளது. இவ்விதம் பொருள் கொண்டதனால் 'வ்ராத' ஸப்தப்பரையோகம் அர்த்த

† (அஸ்தி ப்ராஹ்மேதி) - ப்ராஹ்மயிருக்கிறதென்று எவன் அறிகிறானோ அவனை ஸத் என்று அறிகிறார்கள்.

‡ (தேஷ்டாமேவ) - அவர்களிடம் தயவிலுலேயே அவர்களுடைய மனதிலிருந்து கொண்டு நான் அஜ்ஞானத்தினாலுண்டான இருளை நாசம் செய்கிறேன். அப்படிப்பட்ட புத்தியோகத்தைக்கொடுக்கிறேன். நான் பக்தனை ஸ்மரிக்கிறேன்.

§ ஸ்வரூபப்ராச்சுதி - ப்ராஹ்மாவுக்கு சேஷனாக இருந்தலே சேதனனுக்கு ஸ்வரூபம். ஸ்வாதந்தரியம் வஹித்து இவன் ஒருகாரியத்தைச்செய்தானேயாகில் அது இவனுடைய சேஷத்வஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தம். அப்பொழுது சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தினின்று இவனுக்கு நழுவுதலுண்டாகும்.

† (ஆஸ்போடயந்தி) - நம்முடைய குலத்தில் வைஷ்ணவன் பிறந்துவிட்டான்; அவன் நம்மை உத்தராரணம் பண்ணப்போகிறான்? என்று பித்தர்கள் கைகொட்டுகிறார்கள். பிதாமஹர்கள் அதிகமாகக்கூடாதுகிறார்கள்.

‡ பசுவோ, மனிதனோ, பக்ஷியோ, எவர்கள் வைஷ்ணவஸம்பந்தம் பெற்றவர்களோ அவர்கள் அந்த ஸம்பந்தத்தினாலேயே அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவிலுடைய ஸர்வோத்தம ஸ்தானத்தை அடைவார்கள்.

முள்ளதாக ஆகும். இவ்வுத்ததை அடைவித்தல், அறிவுத்ததை விலக்குதல், ரகக்ஷை என்னப்படும். அதில்(ஏகதீக்ஷா:) ப்ராதான ஸங்கல்பமுள்ளவன். தன் ஸத்தையைக்காட்டி லும் தன்னை அனுவினவர்களை ரக்ஷிக்கிற ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்றுவது அபிமதமாத லால் ரகக்ஷை ப்ராதானமாயிற்று. * “அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்.” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. † “காபரித்மானம், பார்யாம், புத்ரம் வா, உபருத்தயாத் நத்வேவ தாஸகர்ம-கரம்.” என்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ம்ருதி எவ்னுடைய ஆஜ்ஞையோ அவனுக்குக்கூட அப்படி அதுஷ்டிப்பது மிகவும் அபிமதம் என்பது ‘அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்.’ என்கிறதினால் அறியப் படுகிறது. தீக்ஷாப்ராதானயத்தால் ரக்ஷாப்ராதானம் பலித்தது. ‘தீக்ஷா’ ஸப்தத்தினால் ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் ஸ்வப்ரயோஜனமென்று காண்பிக்கப்பட்டது. வ்ரதத்தினின்று தவறுத லாலும், அதை நிறைவேற்றாதலாலும், ஸம்பவிக்கிற அர்த்தமும், நன்மையும், வ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்கே ‘ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம.’ என்று சொல்லியிருப்பதால் ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் அவ்னுடைய வ்ரதம். ‘விநத்’ ‘ரக்ஷா’ ஸப்தங்களால் மூன்றாவது, நான்காவது அந்யாயார்த்தங்கள் ஸ்வரஹிக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணமாக ஜகத்காரணத்வ, மோக்ஷப்ர தத்வங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்விரண்டும் ராஜனுக்கு சத்ராசாமரங்கள் போல் ப்ரஹ்மத் துக்கு அஸாதாரணினுறங்கள். பரத்வ, ஸௌஸ்ப்ய, குணங்கள் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்க தன் மைக்குக்காரணங்களாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. எப்படியென்றால் † ‘ய எவம் விதுர ம்ருதாஸ்தே பவந்தி.’ என்று தொடங்கி ஸம்பாஹூப்யம் நமதி ஸம்பதத்தார்த்தயாவா ப்ருதி வீ ஜகயந்தேவ ஏத:’ என்றும் † ‘ஸ்ர்வலோகமஹேஸ்வரம், ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாமம், ஜ்ஞா த்வா மாம் ஸாந்திம் நுச்சதி.’ என்றும் ப்ரமாணத்தைத்தெரிந்து கொள்வோமேயாகில் ப்ர மேயஸரீரம் திடமாக வலித்திருக்கும். ஆதலால் இரண்டு த்விகங்களுக்கும் சேஷமாயிருக்கிற நான்கு ஸூத்ரங்களுடைய அர்த்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு ப்ரமேயாதுருபமான ப்ர மாணத்தைக்காட்டுகிறார். (ஸ்ருதிபரிவலி விதித்தே) என்பதால். ‘எப்பொழுதும் கேட்கப் படுகிறது’ என்கிற அவயவார்த்தத்தால் ‘ஸ்ருதி’ என்று வேதத்திற்குப்பெயர். † அபௌ ருஷேயமானதால் தோஷமின்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இதனால் ப்ராமாண்யம் முதலிய

* (அப்யஹம்) - உயிரை விட்டாலும் விடுவேன்.

† (காமமாத்மானம்) - இது ஆபஸ்தம்பரம்த்தில் இரண்டாவது ப்ரச்சன், ஒன்பதா வது கண்டிகையிலிருக்கிற ஸூத்ரம்.

தாஸனாக ஆகி எவன் ஊழியம் செய்கிறானோ, அவன் தாஸகர்மகரன். அவனை உபரோதிக்கலாகாது-அன்னத்தைக்கொடாமல் பசியால் வருந்தும்படி செய்யலாகாது.

தன்னையோ, மனைவியையோ, புத்ரனையோ அன்னபாணதிகளின் குறைவினால் ஸம்பவிக்கக்கூடிய வருத்தத்துக்கு உள்ளாக்கிக்கொள்ளலாம். அடிமைபூண்டவனை ஒரு பொழுதும் வருத்தலாகாதென்று கருத்து.

† (ய எனம்) - எவர்கள் இவனை அறிகிறார்களோ, அவர்கள் முத்ததல்யர்களாக ஆகி றார்கள்.

† (ஸ்ர்வலோகமஹேஸ்வரம்) - எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேஸ்வரனாக இருப்பவ னும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாகவுமிருக்கிற என்னை அறிந்து ஸாந்தியை அடைகிறான்.—கீதை.

† அபௌருஷேயம் - மனிதனால் உண்டு பண்ணப்படாதது.

வற்றில் உபயோகமுள்ள பூர்வமீமாம்ஸாந்யாயங்களுக்கு † உபஜீவ்யத்வம் இங்கு ஸூசிப் பிக்கப்பட்டது. ‘ஸூரிஸ்’ ஸப்தத்தால் அநந்யபரத்வம் விவகரிக்கப்பட்டது. மந்தர், ப்ராஹ்மண, பாகங்களாயிருக்கிற உபநிஷத்துகள் பரதத்வத்தையே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவன்தோ. (விதிப்தே) பூர்வபாகத்திலும் அக்னி, இந்திரன் முதலான தேவதாரூபமாக ப்ரஹ்மமே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது என்பது ‘ததேவாக்னிஸ்தத்வாயு:’ இது முதலான உபநிஷத்வாயத்தினாலேயே அறியப்படுவது பற்றி விசேஷித்து ப்ரகாசிக்கிற தன்மை விதிப்தமென்று கூறப்பட்டது; அல்லது, அல்பஸூகத்துக்கு ஸாதனபூதமாயும், துக்கரூபமாயுமிருக்கிற * ப்ரவ்ருத்தி, ‡ நிவ்ருத்திரூபமான ப்ரயோஜனம் பூர்வபாகத்தில் தீப்தம். ப்ரஹ்மமோவென்றால், ஸ்வயம் நிரதிஸ்யாந்த்ரூபமாகையால் பரமபுருஷார்த்தபூதமாக மேல்பாகத்தில் விசேஷமாய் தீப்தம் என்று கருத்து. இதனால் † ‘ஸம்ஸ்வயாதிகரணத்தின் அர்த்தம் ஸூசிக்கப்பட்டது. † வ்யுத்தப்பதில் கூண ஸௌஷ்டவ்யமில்லாவிடில் ஸ்ருதிரிஸால் அறியத்தக்க தன்மை பொருந்தாததாலும், ‘ஸ்ருதிரிஸ’ ஸப்தமானது வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு வ்யாவர்த்தகமாகயிருத்தலாலும், அதற்கு முந்தின மூன்று அதிகரணங்களின் அர்த்தமும் இங்கு த்யோதனம் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. ‘ப்ரஹ்மணி’ என்ற ஸாமான்யபதம் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ‘ஸத் ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, இது முதலான ஸாமான்ய சப்தங்களைக்காட்டுவதற்காக. (பூநீரிவாவே) என்ற விசேஷ பதமானது நராயணஸப்தம் முதலான விசேஷ ஸப்தங்களைக்காட்டுவதற்காக. ‘பஸூநா யஜேது’ ‘ச்சாகஸ்ய வபாயா மேதஸ:’ என்கிற இடத்தில் ‘ச்சாகோவா மந்த்ரவா’ என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ந்யாயத்தினால் ‘பசு’ ஸப்தத்துக்கு ச்ராகத்தில் பர்யவஸாநம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஸாமன்யவாசக சப்தங்களுக்கு விசேஷவாசகஸப்தமிருந்தால், அதில் பர்யவஸாநம் ஸாஸ்த்ரஸம்மதம்.

† உபஜீவ்யத்வம் - ப்ரதானம்.

* ப்ரவ்ருத்தி - விஷயாநுபவேச்சையால் இந்தரியங்களின் மூலமாய் வெளிப்படும் மனதின் போக்கு.

‡ நிவ்ருத்தி - விஷயாநுபவங்களினின்றும் உண்டாகும் மனதின் ஒழிவு.

† ஸம்ஸ்வயாதிகரணம் நான்காவது. இதில் பரமபுருஷார்த்தபூதமான ப்ரஹ்மம் வேதாந்தவாக்யங்களில் அபிதேயமாக நன்கு அந்நயிப்பதால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸாஸ்த்ரப்ரமாணத்தவம் விர்த்திக்கிறதென்பது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முந்தி முறையே மூன்று அதிகரணங்கள்:—முதலாவது, ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம். இரண்டாவது, ஜ்ஞமாந்யதிகரணம். மூன்றாவது, சாஸ்த்ரயோந்யதிகரணம்.

† வ்யுத்தப்பதி—பதங்களுக்கு அர்த்தங்களோடு ஸம்பந்தம் அறிந்து கொள்ளுதல்.

† ‘ச்சாகோவா மந்த்ரவா’—இது பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரம். ச்சாகபசந்யாயமாவது.—ஒரிடத்தில் ‘பசுநா யஜேது.’ என்கிற விதியினால் பசுகரணமான யாகம் செய்யத்தக்க தென்று ஏற்படுகிறது. ‘பசு’ ஸப்தம் நான்குதான எல்லா ப்ராணிகளையும் குறிப்பதால் எந்தப்பசவைக்கொண்டு யாகம் செய்கிறதென்று ஸந்தேஹம் வரின், மேலே, ச்சாகஸ்ய வபாயா, என்கிற வாக்யத்தில் ‘ச்சாக’பதமிருப்பதால் ப்ரக்ருதமான பசுசப்தம் ச்சாகரூபமான பசுவைக்குறிக்கிறதென்று ஸாமான்யமான பசுபதத்துக்கு விசேஷமான ச்சாகபதத்தில் பர்யவஸாநம் செய்வது. அந்யதாநுபபத்தியினால் ஸாமான்யவாசகசப்தங்களை விசேஷங்களிலேயே பர்யவஸாநம் செய்யவேண்டும்.

இதனால் ஸத்ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, முதலான ஸாமான்ய ஸுப்தங்களுக்கு நாராயணரூப விசேஷத்தில் பர்யவஸூரம் ஸூசிக்கப்பட்டது 'ஸ்ரீநிவாஸ' ஸுப்தத்துக்கு ஸமபத்துகளுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவர் என்கிற அவயவார்த்தத்தினால் நித்யவிபூதியுடன் கூடியிருத்தல் ஸூசிக்கப்பட்டது ருடிசுகதியினால் தரிமூர்த்திஸாம்யமும், த்ரிமூர்த்திகளுக்கு ஐக்கியமும், ப்ரஹ்மமானது தரிமூர்த்திகளுக்கு மேலாக இருக்கிறது என்பது, நிவேதிககப்பட்டது, ஈஸ்வரனே ப்ரஹ்மம்; அவன் மும்மூர்த்திகளையிட வேறாயிருக்கும் ஸதாசிவன்; ப்ரஹ்மாதிகளான மூவரும் ஈஸ்வரத்தன்மையில்லாதவர் +ன் என்கிற பக்ஷமும் நிராகரிக்கப்பட்டது. (பாஸ்மிந்) இந்தப்பதத்தினால் 'பரமத: ஸேதுன்மாந' என்ற அதிகரணத்தின் அர்த்தஸூசனம். அதனால் 'ப்ரஹ்மவிதாப்நேதி பரம' என்கிற இடத்தில் ப்ராப்யத்தை பரஸுபத்தால் சொல்லியிருப்பதினால் உபேயாந்தரவ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அல்லது ஐகத்காரணவ்விஷயத்தில் சங்கிக்கப்பட்ட தோஷத்தை விலகதவதற்காக, 'நஸ்தாந தோபி' என்கிற அதிகரணவித்தமானதும், † சோதகவாக்யங்களால் சொல்லப்பட்டதுமான ‡ உபயலிங்கத்துடன் கூடியிருத்தலால் உண்டான § வைலக்ஷண்யம் ஸூசிக்கப்பட்டது. பிறகு உபாயஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறார். (சேமுஷி) இது ஸாமான்யசுபதம். (பக்திரூபா) இது விசேஷசுபதம். இந்த இடத்திலும் 'சசாகோ வா மந்த்ரவாணத்'. என்கிற ந்யாயம் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. 'சேமுஷி' ஸுப்தத்தை எடுத்ததினால் * ஜ்ஞான கர்மங்களுடைய ஸமுசசயம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. (பக்திரூபா) என்றதினால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. § 'ஸுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா ஸாஸ்த்ராத் வேத்யி ஜநாதனம்', 'பக்த்பாத்வநன்யமா, ஜ்ஞாதம், த்ரஷ்டிஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டிஞ்ச' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரீதியில் ஜ்ஞானத்துக்கும், தர்சனத்துக்கும், ட்ராப்திக்கும் ஸாதனமான பக்தியும் இங்கு விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது; பொதுவாக 'பக்திரூபா' என்று சொல்லியிருப்பதால். "அஹமஸ்மயபாரதாநாமாலய:" இது முதலான இடத்தில் கூறியிருக்கிற வண்ணம் தன்னை அனுஸந்தித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார் (மம) என்று. (பவது) பக்தி மிகவும் ருசியுள்ளதாக இருப்பதால் பக்தர்களாலேயே பிரார்த்திக்கத்தக்கதாக இருத்தல் ஸூசிக்கப்பட்டது. அல்லது, பக்தியானது எல்லோருக்கும் ருசிக்காதேன்றோ எனில், கூறுகிறார் (மம) என்று. பித்தம் தணிந்தவனுக்குப்பால் மிகவும் ருசியுள்ளதாகத் தோன்றுவதுபோல, ப்ரதிபந்தகமான பாபமற்ற எனக்கு என்று கருத்து. (ரக்ஷகதிக்கே) என்கிற பதம் தொடங்கி (பாஸ்மிந்) என்கிற பதத்தை சுருக்ககொண்ட பதங்களால் உபேயபூதக இருப்பவனே வித்தோபாயமென்று கூறப்பட்டது. (பக்திரூபா) என்பதால் ஸாத்யோபாயம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயங்களில் ஏதேசமான பரபக்ஷநிராஸமும் அர்த்தாத் ஸூசித

† சோதகவாக்யம்—ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம.

‡ உபயலிங்கம்—ஹேயப்ரத்யயீகத்வம். கல்யாணகுணைகதானத்வம்.

§ வைலக்ஷண்யம்—வேற்றுமை. (வேறுபாடு)

* கர்மயோகமானது ஜ்ஞானத்தை இடையிட்டும், இடையிடாமலும் மோக்ஷஸாதகமென்று விசிஷ்டாத்வைதவேதாந்திகளின் கொள்கை. ஜ்ஞானம், கர்ம, இரண்டும் சேர்ந்தே ஸமப்ரதானங்களாக இருந்து மோக்ஷத்தைப்பயக்கிறதென்பது மதாந்தரஸ்தர்களின் கொள்கை.

§ (சுத்தபாவம்) - பக்தியினால் சுத்தமான சித்தவ்ருத்தியை அடைந்திருப்பவனான ஈன் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ஜநாதனனை அறிகிறேன். (மஹாபாரதம்.)

மாகிறது. 'ஜன்ம, வ்ஜேம, பாங்காதி,' சப்தங்களால் ட் ஒரே காலத்தில் ஸ்ருஷ்டியாகி களை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களான லாட்டர்களும், ப்ராலாகாரர்களும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்கள். 'லீலா' ஸப்தத்தினால் ஈஸ்வரனை ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் இருப்பவனாக ஒப்புக்கொள் கிற ஹிரண்யகர்ப்பமதம் நிரவரிக்கப்பட்டது 'விநத' இது முதலான பதங்களால் ஜீவன் களுக்கு அந்யோனயம் அபேதத்தையும், ப்ரஹ்மத்தோடு அபேதத்தையும் சொல்லு கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானவாதிகளும் நிரவரிக்கப்பட்டார்கள். 'ஸ்ருதிபிரவி' என்கிற பதத் தால் வேதபாஹ்யர்களான சார்வாக, பெளத்த, ஜைனர்கள் நிரவரிக்கப்பட்டார்கள். அதே பதத்தினால் ஆநுமானிகேச்வரவாதிமதமும் தகர்க்கப்பட்டது. 'ப்ரஹ்மணி' என்கிற பதத்தினால் அப்ரஹ்மாத்மகப்ரதானத்தையும், ப்ரமாணுவையும் காரணமாகக் கூறுகிற ஸாங்க்ய, வைசேஷிகாதிமதங்கள் நிரவரிக்கப்பட்டன. 'ஸ்ரீநிவாஸ' ஸப்தத்தி னால் பாசபதாதிமதம் நிரவரிக்கப்பட்டது. இதுவாலேயே ஈச்வரோத்தீர்ணப்ரஹ்மாதி களும், பேதாபேதவாதிகளும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்கள். 'தேஹமஷி' ஸப்தத்தால் ஜ்ஞான கர்ப்பஸுச்சயத்திற்கு உபாயம் சொல்லுகிறவர்களின் மதம் நிரவரிக்கப்பட்டது. 'பத்தி ரூப' என்றதினால் வாக்க்யார்த்தஜ்ஞானமாத்கிரத்தை உபாயமாகச்சொல்லுகிறவர்கள் தகர்க்கப்பட்டனர், என அனுஸந்திக்கத்தக்கது. (மங்கள ஸ்லோகவ்யாக்யானம் முற்றிற்று.)

வாராஸ்யபுஷ்பவஸுயாஜுவநிஷ்டுஷ்டாஸிதெயுராகுதா

ஸம்ஸாராநிவிஜீவகவலுபமதபூரணாதஸம்ஜீவநீ |

வலுவபூரணபுலுபாந்ஷிதா வஸுமஜநிபூரணாதகூரணவூரணா
ஸ்ரீதாதுநிஜாஷ்டரெஸுமஜநவொ ஹாராஷிவஸுநவமடி

உபநிஷத்தாகிற பாற்கடலின் மத்தியிலிருந்து எடுக்கப்பட் டதும், ஸம்ஸாரமாகிற நெருப்பின் இடைவிடாத எரிச்சலால் ப்ராணபூதமான ப்ரமாத்மாவை லபிக்கப்பெறாத ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கிறதும், பூர்வாசார்யர்களால் நன்கு பாதுகாக் கப்பட்டதும், வெகு மதிவிகல்பங்களால் ஸமீபீனூர்த்தங்களுக்கு வ்யாகரதம் நேர்த்தினால் அவகாலிக்க அரிதாம்படி தூரத்தி லே விலகி நின்றதும், அம்ருதாஷ்டரங்களால் ஸமீபத்தில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற துமான வ்யாஸருடைய வசனம்ருதத்தை இவ்வுல கில் துண்ணறிவினர் நாள்தோறும் ப்ருகுவாராக.

†'பஹுஸ்யம் ப்ராஜாயேய' என்றுஸங்கல்பித்து உடனே அசேதனவர்க்களை உண்டு பண்ணி, அவைகளில் அந்தந்த கர்மாக்களுக்குத்தக்க ஜீவன்களை ப்ரவேசிக்கச்செய்து, அந்த ஜீவன்களுக்குள் தானும் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேசித்து உலகத்தை ரக்ஷிப்பதால், ப்ராமபுருஷனால் செய்யப்படும் ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டியும், ரக்ஷணமும் ஒரே ஸமயத்திலென்றே ஏற்படுகின்றன. 'யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந; ம்ருத்யுர்யஸ்யோப ஸேசம' என்கிற ச்ருதியினாலும், 'ஷ்டேட லோகே' என்கிற உபப்ரஹ்மணவசனங்களினு லும் ப்ரபஞ்சத்தின் உபஸம்ஹாரம் ஒரே ஸமயத்திலேதான்.

வேதத்தினாலேயே உபாயோபேயங்கள் அறியப்படுங்கால், உம்மால் சொல்லத்தக்கது யாது? என்றால் அதற்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார். ‘பாரசர்ய’ என்று. தன் ப்ர பந்தத்துக்கு பரம்பரையோஜனமாதலால் வித்தரூபமாகிய பரமவிஷயமானது முன் ஸ்லோகத்தில் காண்பிக்கப்பட்டது. ஸாத்யரூபமான ப்ரயோஜனமும் ‘ரக்ஷா’ பதத்தினால் அதி ஸங்கேஷபமாகக்காட்டப்பட்டது. பிறகு இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் தன் ப்ரபந்தத் துக்கு மத்ய விஷயமும், பரம்பனாயாக ப்ரஹ்மவிஷயத்தவமும், தன் ப்ரபந்தத்துக்கு ஸம்யக்ஞானம் அடுத்ததான மத்யப்ரயோஜனமென்பதும், பரம்பரையாக முக்தி யானது பரம ப்ரயோஜனமென்பதும், தன்னால் வ்யாக்ஷியானிக்கத்தக்க க்ரந்தமானது ப்ரமாணமூலமென்பதனால், வ்யாக்ஷேயங்களான மற்ற க்ரந்தங்கள் ப்ரமாணத்தை மூல மாக உடையவைகளல்ல வென்றும், தன்னால் வ்யாக்ஷியானிக்கப்படும் ‘ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை விஷயமாகக்கொண்ட மற்ற பாஷ்யங்களை விலக்குவதின் பொருட்டு, தன்னால் செய்யப் பட்ட ப்ரந்தத்துக்கு ஸாம்ப்ரதாயிகத்வம் முதலியதும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்துதிருபமான, குருபாஸரூபமங்களாசாரமும் ஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தினால் செய்யப் படுகிறது. † “ஜாமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்மதுஸூதிதன:” † “தத் வித்தி ப்ரணி பாநேந” ‡ “ததாயி புத்தியோகம் தம்.” இது முதலியவைகளால் ஆசார்யனே அணு குவதற்குஞ்சூட பகவத்கூஷம் ஹேதுவென்று அறியப்படுவதால், பரதேவதோபாஸ னத்துக்கு அடுத்தது குருபாஸனம் என்பது யுத்தம். அவ்வாறே ஸ்ருதி † “யஸ்ய தேவே யா பக்திர்யதா தேவே ததா குரௌ.” என்று முன்னோர்களாலேயே அவ்வாறு ஆசரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில், பகவானுனை வைசம்பாயனரால் † “நமஸ்க்ருத்ய ஹ்ரு ஷீகேசம்” என்றும்; ‡ “நமோ பகவதே தஸ்மை வ்யாஸாய.” என்று த்ரமிடாசார்யர்களா லும்; † “நம: ப்ரவாரூணைகாஸ்பதாய, ஸ்திராந்ஸகுலபீஜகும்பபூதாய, புவன கோசஸ்ய கோப்த்ரே ப்ரஹ்மணே, நமோ ஜைமியே, வேதாஹஸ்யஸம்புடிகூட விஷ்பாரயித்ரே ந்யாயப்ரஜுவலிதசேதஸே, நமோஸ்த்வாசார்யேப்ய:” என்று, பிந்தினவர்களாலும், * “விசுத்தஜ்ஞான தேஹாய” † “அபிவந்த்ய குருனாதேன”

† (ஜாமமானம்)—பூமியில் ஜனிக்கும்போது எந்த சேதனை மதுஸூதிதனன் கடா ஶித்திகுறே.

† (தத்வித்தி)—ஸாஷ்டாங்க வந்தனத்தினால் அதை அறிவாயாக:—(கீதை)

‡ (ததாயி)—அந்த புத்தியோகத்தை நான் கொடுக்கிறேன்:—(கீதை)

† (யஸ்ய)—எவனுக்கு பரமாத்மாவினிடம் பரபக்தி இருக்கிறதே; எப்படி பரமாத் மாவினிடத்திலோ அப்படியே ஆசார்யனிடத்திலும்.

‡ (நமஸ்க்ருத்ய)—ஹ்ருஷீகேசனை நமஸ்கரித்து.

‡ (நமோ பகவதே)—பகவானுனை அந்த வ்யாஸருக்கு வந்தனம்.

† (நம:ப்ரவா)—மிகக் கிறப்புற்ற குணங்களுக்கு முக்ய ஆதாரமாக இருப்பவரும், ஸ்தாவர, ஜங்கம் ஸமூஹங்களாகிற வித்துகளுக்கு ஸ்தாபகமும்பம் போன்றவரும், புவன கோசத்தை ரக்ஷிப்பவரும், ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற மேன்மை வாய்ந்த ப்ருஹத்வ குணம் பொதிந்தவருமான பரமாத்மாவுக்கு வந்தனம். வேதங்களாகிற ரஹஸ்யார்த்த ஸம்புடிகளில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தர்த்தங்களை ப்ர காசப்படுத்துகிறவரும், ந்யாயங்களால் நன்றாக ஜ்வலிக்கிற மனதை உடையவருமான ஜைமிரிக்கு வந்தனம். ஆசார்யர்களின் பொருட்டு வந்தனம்.

* (விசுத்த) - பரிசுத்தமான ஜ்ஞானத்தை உருவமாகக்கொண்ட,—

† (அபிவந்த்ய) - தொடக்கத்தில் ஆசாரியர்களை நமஸ்கரித்து,—

என்றும் “‘பாண்மய ஹேதுமீச்வரம் முநிம் காணாதமன்வதே” என்றும் ஆசரிக்கப்பட்டது. ‘பாரசர்ய’ சப்தத்தினால் பிறப்பின் ஏற்றம் கூறப்பட்டது. ஷீ ‘ஸுஹோவாச வ்யாஸ:பாரசர்ய:’ என்று ஸ்ருதியில் ப்ரவிர்த்தம். அவருக்கே பாதராயணர் என்றும் பெயர்.

† “தவீபே பதிகாமிச்சே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தம்” என்று மஹர்ஷியினாலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும், வேறு ரிஷியினிடம் கூட பாதராயணசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் ஸுத்திரகாரரைச் சொல்லுகிற பாதராயண சப்தம் பராசரபுத்ரரையே குறிக்கிறது. அவ்வாறே ஸ்கந்தத்தில் வ்யக்தமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‡ “நாராயணத் விநிஷ்டப்நம் ஜ்ஞானம் க்ருதயுகே ஸ்திதம், கிஞ்சித்தத்யதாபூதம் த்ரோதாயாம், த்வாபரே கிலம், கௌதமஸ்ய ரிஷே:சாபாத்.

ஜ்ஞானே த்வக்ஞானதாம் கதே. ஸங்கீர்ண புத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ரபுரஸ்ஸரா: சரண்யம் சரணம் ஜக்முந்நாரணமநாமயம், தைர்விக்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவான் புருஷோத்தம: அவதீர்ணே மஹாயோகே ஸத்யவத்யாம் பராசராத், உத்ஸன்னாந் பகவான் வேதாஜ்ஜஹ்மா ஹரி:ஸ்வயம். சதுர்யா வ்யபஜத்தாம்ஸ்ச சதுர்வீம்சதியா புன: சத யா சைக்யா சைவ தயைவச ஸஹஸ்ரயா, க்ருஷ்டணேத்வாத்சதா சைவ புனஸ்தஸ்யார்த்த வித்தயே. சகார ப்ரஹ்மஸுத்திராணி யேஷாம் ஸுத்திரத்வமஞ்ஜஸா, அல்பாக்ஷரமஸந்தித்தம் ஸரவத் விச்வதோ முகம். அஸ்தோமமவத்யஞ்ச ஸுத்தாம் ஸுத்திரவிதோவிது

¶ (பாண்மய) - ஜகத்காரணமான ஈச்வரனை வந்தநம் செய்து அதற்குப்பிறகு கணதமஹர்ஷியை—

ஷீ (ஸுஹோவாச) - பராசரபுத்ரனான அந்த வ்யாஸர் சொன்னார்.

† (தவீபே பதிகா) - ஸத்யவதீதேவியானவள் இலந்தை மாங்களுடன் கூடின (யமுனையாற்றின் நடுவில்) திட்டில் அரிஷ்ட வர்க்களை நிராகரித்தவரும், அச்யுதனுடைய அம்சபூதனாகவுமிருக்கிற பாதராயணர் என்கிற புத்ரனை பராசாரிடத்திலிருந்து அடைந்தான்.

‡ (நாராயணத்) - நாராயணனிடத்திலிருந்து உண்டான ஜ்ஞானம் க்ருதயுகத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது. த்ரோதாயுகத்தில் அது கொஞ்சம் மாறாட்டத்தை அடைந்தது. த்வா பரத்தில் சிதறிப்போய்விட்டது. கௌதமரிஷியினுடைய சாபத்தால் ஜ்ஞானமானது அஜ்ஞானபாவத்தை அடையவே தத்வநிச்சயமில்லாமையால் ஸங்கீர்ணபுத்தியுள்ள ப்ரஹ்மா, நுத்ரன் முதலான தேவர்கள் ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தனும், தோஷமற்றவனுமான நாராயணனை சரணடைந்தார்கள். அவர்களால் விக்ஞாபனம் செய்யப்பட்ட கார்யத்தை உடையவரும், ஆறு குணங்களுள்ளவரும், மஹாயோகியாகவுமிருக்கிற புருஷோத்தமன் பராசாரிடத்தினின்று ஸத்யவதியினிடத்தில் அவதரித்தார். ப்ரஹ்ம, நுத்திராகினை பலாத்கரித்து ஸம்ஹரிப்பவரான பகவான் தானே வ்யாஸநுபியாகத்தோன்றி சிதறிப்போன வேதங்களை உத்தரணம் செய்தார். அவைகளை நான்காகப்பங்கிட்டார். அவ்வாறே துற்றொன்றாகவும், ஆயிரமாகவும், பன்னிரண்டாகவும் பகுத்து அவைகளின் அர்த்தங்களைத் துலக்கிக்காட்டுவதற்காக ப்ரஹ்மஸுத்திரங்களைச் செய்தார்,—எவைகளுக்கு ஸுத்திரத்வம் உள்ளபடி அமைந்திருக்கிறதோ. ஸுத்திரத்தின் ஸ்வரூபமிந்தவர்கள்,—பிரியிதமான அக்ஷரங்களுள்ளதும், ஸந்தேஹத்தை அறுக்கும் தன்மை பொருந்தியதும், ஸாரமுள்ளதும், எவ்வழியிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கும் வல்லமையுள்ளதும், நிரர்த்தகமான சப்தமில்லாததும், தோஷமற்றதுமான சப்தஜாலத்தை ஸுத்திரமென்று அழிகிறார்கள்.

† “நிர்விசேஷிதஸூத்ரம் ப்ராஹ்மஸூத்ரம் சாப்யத: ஸவிசேஷோணி ஸூத்ராணி” ஹ்யபராணி விதோ விது: முக்யஸ்ய நிர்விசேஷேண சப்தோந்யேஷாம் விசேஷை: இதி வேதவித: ப்ராஹ்ம: சப்ததத்வார்த்தவெதிக:, எவம் விதாநி ஸூத்ராணி க்ருத்வா வ்யாயஸோ மஹாயசா: ப்ராஹ்மருத்ராநி தேவேஷு மனுஷ்யபித்ருபக்ஷிஷு, ஞானம் ஸம்ஸ்தாப்ய பகவான் க்ரீடதே பரமேச்வர:”

‘வசஸ்ஸுயாம்’ ‘வசஸ்’ சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தில் தாப்யம். எப்படியெனில், ‘வேத வித், சாஸ்த்ரவித்’ இது முதலிய இடங்களில் வேதம் முதலிய சப்தங்களுக்கு அர்ய பாத்வத்தைக்கண்டிருப்பதால், அர்யத்தைச் சொல்வதல்லவோ வாக்கியம். ரூபகப்ரகரணமாக லாலம் ‘ஸுயா’ சப்தத்தில் லக்ஷணையைக்கல்பிப்பதில் பயத்தினாலும், வசஸ்வின்னுடைய ஸுமைய என்று சில ஆசார்யர்கள் சொன்னார்கள். ஸுமையபோல் வசஸ் என்று உபமித ஸமாஸத்தை வேறு ஆசார்யர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். ‘ஸுயா’ சப்தத்தினால் போக்யமாயிருக்கும் தன்மை அபிப்பிராயவிஷயம். இவ்வாறாக அவார்த்த விஷயம் உரைக்கப்பட்டது. அந்நவமமாகில் எவ்வாறு ப்ராஹ்மத்துக்கு விஷயத்வமென்கிற சங்கைகளின் ப்ராஹ்ம விஷயத்வம் ஸத்வாரகமென்று சொல்லுகிறார்.—(உபரிஷத்தி). ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் நெருங்கி இருப்பதால் உபரிஷத். ‘உபரிஷண்ணத்வாத் வா உபரிஷத்’ என்றல்லவோ வாக்கியம். “கஹநே ஹியம் வித்யா ஸந்திரிவிஷ்டா” என்று அதின் விஷயமான த்ரமிடபாஷ்யம். “ப்ராஹ்மண்யுபரிஷண்ண” என்று அது விஷயமாய் வாமனருடைய உரை. நேராக ப்ராஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற திறமையுள்ளது உபரிஷத். (துக்த) சப்தத்தினால் பூர்வபாகத்தைக்காட்டிலும் உபரிஷத்தானது ஸாரமென்று விளக்கப்பட்டது. “ஆரண்ய சுருசு வேதேப்ய: † ஓஷதிப்யோ, யயாம்ருதம்.” என்பது இதில் ப்ரமாணம். (அப்தி) சப்தத்தினால் ஆலோசிக்கப்பட்டிருக்கிற உபரிஷத்துகள் அந்நதங்கள் என்பது ஸூசிக்கப்பட்டது. (மத்ய) சப்தத்தினால் எல்லா வாக்கியங்களும் முக்யங்களாகத் தை விடாமையிருக்கிறதென்று அபிப்பிராயம். சுற்றிலுமுள்ள எல்லா ப்ரதேசங்களையும்விட மத்யப்ரதேசத்திற்கு ஸமபந்தமானது துல்யமாகவன்றோ இருக்கிறது! (உத்ருத) சப்தத்தால் மிக்க ஆழ்ந்த இடத்திலிருந்து நன்றாக மூழ்கி மேலே எடுப்பதைச் சொல்லுகிறபடியால் மீதியின்றி எல்லா அர்யங்களுமெடுக்கப்பட்டதென்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. தன் க்ரந்தத்திற்கு அவார்த்த விஷயம் உபரிஷத், அதற்கு விஷயம் ப்ராஹ்மம் என்று பரம்பரையாக ப்ராஹ்மம் ப்ரதிபாத்யமாகிறது. பாத்ராயணஸூத்ரங்களுக்கு உபரிஷத்தை மூலமாகச் சொன்னதினால் ஸாந்த்யாதிக்கந்தங்களுக்கு அப்ராமாண்யம் பலித்தது. அக்காரணத்தினாலேயே அவைகளை அனாதரித்து இவைகளுக்கு வ்யாக்யானஞ்செய்யப்படுகிறதென்பது ஸூசிதமாயிற்று. சுருக்கமாக சாஸ்த்ரத்தினாலுண்டாகிற பரம்பரையோஜனத்தைக்கூறுகிறார் (ஸம்ஸார) என்று. ‘ஸம்ஸாராணி’ சப்தத்தால் ஸம்ஸாரம் முழுமையும் * தாபத்ரய ரூபமென்பது விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

‡ ப்ராஹ்மஸூத்ரம் ஒன்றுக்கே தனித்த ‘ஸூத்ர’ சப்தத்தால் வ்யவஹரிப்பது பொருத்தமுள்ளதாதலால் மற்றஸூத்ரங்களை ஸவிசேஷைகளென்றே அறிஞர்கள் அறிகிறார்கள். சப்தங்களின் தத்வார்த்தவெதிகளான வேதவித்துகள் முக்யத்திற்கு நிர்விசேஷைசப்தத்தாலும், மற்றவைகளுக்கு ஸவிசேஷைசப்தத்தாலும் அபிதானமென்று கூறுகிறார்கள். அதிக கீர்த்தியுள்ளவரும், பரமேச்வரோகவுயிருக்கிற வ்யாஸநுபியான பகவான் இப்படிப்பட்ட ஸூத்ரங்களைப்பண்ணி ப்ராஹ்மருத்திராநிகளான தேவர்களிடத்திலும், மனுஷ்யர்களிடத்திலும், பித்ருக்களிடத்திலும், பக்ஷிகளிடத்திலும் ஜ்ஞானத்தை நிலைநிறுத்தி க்ரீடிக்கிறார்.

† (ஆரண்ய) - ஓஷதிகளிடத்திலிருந்து அம்ருதம்போல் வேதங்களினின்றே (ஸாரமண) வேதோத்தபாகம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

* தாபத்ரயங்கள்:—ஆயுர்யா த்மிகம், ஆஹி ஹி விகம், ஆஹி ஹி விகம்.

‘இதில் ப்ரமாணம், ஸீ “ஸ்வாகேபி பாதீதஸ்ய க்ஷயிஷ்டேனோஸ்தி நிர்வருதி:” என்று. ஸங்கோசமின்றி எப்பொழுதும் நூற்புறங்களிலும் ஜ்வலித்தலைச்சொல்லுகிற (ஐ.பந) சப்தத்தால் விந்யாலாபத்திற்கு முந்தி ஒரு ஸமயத்திலாவது இது அனைக்கத் தக்கதாக இருந்ததில்லையென்பது அபிப்பிரேதம். ஐ.பநமும் ஆத்பாத்தியகாதி ரூபத்தால் பலவகைப்பட்டுள்ளது. அந்த மூன்றிலும் ஒவ்வொன்றும் சாரீரம், மாணஸம், வாசிகமெனப் பல்வகைப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மாக்களுக்குப் ப்ராணன் பரமாத்மா. இது “ஸ்ர்வாணி ஹவா இமாரி பூதானி ப்ராணமேவாபிஸம்விசந்தி” † “கோஹ்யே வாந்யாத் சு: ப்ராண் யாத்” முதலான ச்ருதிகளில் வரித்தம். (முத) சப்தத்தால் அதினுடைய அலாபமும் இரண்டி வ, அப, என்ற உபஸர்கங்களால் அதற்கு (பகவத்லாபத்திற்கு) அனுகித்வமும் விவிபத்வமும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஞான, தர்சன, ப்ராப்திகளில் ஒன்று கூட லபிக்காமையால் அலாபம் பலவிதமாயுள்ளது. (ஸஞ்ஜீவினிம்) ஜீவனம்—உஜ்ஜீவனம். அதாவது, ஸம்ஸாரத்தை வேரோடு களைதல். ‘ஸம்’ என்கிற சபதத்தால் கைவல்யத்தை விலக்கின படி. இதற்குமேல் ஸாம்ப்ரதாயிகமென்பதைக்கூறுகிறார். (பூர்வ) என்பதால் பூர்வசப்தத்தினால் சங்கரர் முதலான பிற்காலத்தவர்கள் விலக்கப்பட்டனர். (ஸூரகூழிதாம்) உபதேச மாத்தரத்தினாலல்ல, கார்த்துரூபத்தாலுமென்று கருத்து. பூர்வாசார்யகார்த்தங்களால் அர்ச்சு ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டால் உம்முடைய கார்த்தகரணப் ப்ரவருத்திற்கு யாதுபயன்? என்று வினவ, மருமொழி அளிக்கிறார் ‘ஸஹுமுகி—’ என்று. அநேகங்களான மதிகள் அல்லது, அநேகர்களுடைய மதிகள். அவைகளுடைய பாஸ்பர வ்யாகாதத்தினாலும், அவைகளால் நல்ல அர்ச்சும ஈசம் செய்யப்பட்டதினாலும் அர்வாணீர்களால் எவ்விதத்தினாலும் உள்ளே ப்ரவேசிக்க முடியாமையைக்கூறுகிறார் ‘ஐ-லாஸ்யிதாம்’ என்று. உள்ளபடி அறியாதது மாந்ரமல்ல, விருத்தமாகவும் ப்ரகிபத்தி உண்டாய்விட்டது என்று கருத்து. ஸூத்ரம் முதலான அவாந்தரவிஷயத்திற்குத்தான் கார்த்தம் விஷயீ என்பது முன்பு கண்டேத்தமாக இல்லை. ஆதலால், அதைக்கூறுகிறார் (ஆரீதாம்) என்று. அம்ருதாபகூத்தில் (நிஜாகூரை: மாயத்ரியின் அவயவங்களான † அம்ருதாக்கூங்களால் என்று கருத்து. அதனால் என் அக்ஷரங்களால் என்று சொல்லவில்லை. (ஸுமனஸ: ஸாராஸார விவேசனத்தை

ஸீ (ஸ்வர்கேபி) - ஸ்வர்கத்திலும் கீழே விழுவினின்றி பயந்து கூடியோன்முதலாக இருக்கிறவனுக்கு ஸுகம் கிடைப்பது.

“ஸ்ர்வாணி ஹவா” - இந்த எல்லா பூதங்களுக்கும் பிராணசப்தவாச்யனான பரமாத்மாவையே அபிமுகமாகப் ப்ரவேசிக்கிறதன்றோ.

† (கோஹ்யேயவா) - ஆனந்தமயனான ஆகாசசப்தவாச்யனான பரமாத்மா இல்லாவிடில் எவன் தான் சலிப்பான். எவன் தான் உச்ச்வான நிச்ச்வாஸமுன்னவனாக உயிரோடிருப்பான்.

‡ அம்ருதஹரணோபாக்கானம்:— கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் 6-வதுகாண்டத்தில் இந்த உபாக்கானம் ஸலிஸ்தரமாகக்கூறப்படுகிறது. அதாவது—நாகமாதாவான கத்ருவுக்கு அடிமையாயிருந்த ‘விதை’ என்கிற தந்தாயை அவ்வடிமையினின்றி மீட்கவேண்டி, வேதஸ்வரூபியான கருடன் ஸ்வர்கலோகம் சென்று—அம்ருதத்தைப்பாதுகாத்துக் கொண்டு ஒருவருக்கும் கொடாமல் தன்வசமாக்கிக்கொண்டிருந்த இந்த்ரனோடு அனேக சந்தஸ்களை அனுப்பிக்கொடுப்போர் புரிந்தார். அதில் ஜயம்பெறாமல், கடைசியாகயிருந்த மாயத்ரிச்சந்தஸை அனுப்பி சண்டைசெய்து இந்த்ரனை அபஜயமடையச்செய்து மாயத்ரிச்சந்தஸைச்சார்த்த அக்ஷரங்களால் அம்ருதத்தை அபஹரித்துவந்து கத்ருவிடம் கொடுத்து தந்தாயாரான விதையை அடிமைத்தொழிலின்று மீட்சியடையச்செய்தார்.

அறிந்தவர்கள். இதனால் அஸத்துகளுடைய அபரிகாஹம் தோஷமல்ல என்பது கூறப் பட்டது. தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கு வருத்திகாரருடைய க்ரந்தம் முதலியவற்றால் ஸுலபமாக அர்த்தக்ஞானமேற்படுமாததால் (பௌம:) என்று அருளிச்செய்கிறார். (பிஷந்த் வல்வஹம்) ரஸ்யதையின் அதிகசயத்தால் போதுமென்ற த்ருப்தியை உண்டெண்ணுகிற தில்லை, என்று கருத்து. வேறு பலனைவிட பகவத்ப்ராப்த்யுபாயம் மிகக் ஸ்வாதுவா யுள்ளது. § “க்வ நாகப்ருஷ்ட மமனம் புனராவிருத்திலகூணம், க்வ ஜபோ வாஸுதே வேதி முக்திபீஜமறுத்தம்.” என்று ப்ரமாணம். அல்லது, கம்பீரமாயிருப்பதால் நான் தோறும் பரிசீலனைஞ்செய்யத்தக்கதென்று கருத்து.

லாஷ்யூ:—ஹமவக்ஷோராயநக்ரூதாம் விவ்ஸீணாம் ஸ்ரஹ ஸுதிசுருவதீம் வசிவபூவாரூ: ஸ்விக்கூவம்:| தநூதாம ஸாரொண ஸுதிசுராக்ஷராணி வூவூவூஷுணே|

ஸுதி| சுயாதொ ஸ்ரஹஜீஜிராவர || க-க-க

சுதூயஸ்யஸ ஸுநக்ஷரோ ஸவதி | சுதஸூஷொ வ்ருதஸூ ஹெதுலாவெ |

போதாயனபகவானால் செய்யப்பட்டுள்ளதும், விஸ்தீர்ணமாயு மிருக்கிற ப்ரஹ்மஸுதித்ரவ்ருத்தியை பூர்வாசார்யர்கள் மிகச் சுருக்கமாகச்செய்தார்கள். அவர்களுடைய மதத்தை அனுஸரித்தே ஸுதித்ராக்ஷரங்கள் வ்யாக்யானஞ்செய்யப்படுகின்றன.

ஸுதி. அயாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாவா

(பிறகு) ஆதலால், தர்மவிசாரத்தில் இச்சை.

இந்த ஸுதித்ரத்திலிருக்கிற ‘அய’ சப்தமானது கர்மவிசாரத்திற்குப்பிறகு என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. ‘அத:’ என்கிற சப்தமானது முந்தின கர்மவிசாரத்திற்கு ஹேதுத்வத்தைக் காட்டுகிறது.

ச்ருதப்ரகாகிசை:—அங்கனமாகில், புராதனமான க்ரந்தங்களே படிக்கத்தக்கவைகள்; அபூர்வமான க்ரந்தத்தைச்செய்வதாலும் அதை வெளியிடும் ப்ரயதனகௌரவத்தாலும் யாது பயனெனில், உத்தரம் கூறுகிறார். ‘பகவதிதி’ பகவான் என்று சொன்னதினால் சங்க ரர் முதலியவர்கள் போல ரிஷி அநாப்தரல்ல. போதாயநர் என்று சொன்னதி னால் ‘பூர்வாசார்ய’ சப்தமும் சேர்ந்து விவரிக்கப்பட்டது. “விஸ்தீர்ணம் ஸஞ்சிக்ஷுபுரிதி” இதனால் வருத்தி முதலிய க்ரந்தங்களால் இப்புலியிலுள்ள இக்காலத்தவர்களுக்கு உப யோகமில்லாமை ஸூதிக்கப்பட்டது. போதாயனரால் மிகவும் பெரிதான வருத்திக்ரந்தம் செய்யப்பட்டது. த்ரமிடபாஷ்யகாரர் முதலியவர்களோவென்றால் பரபக்ஷிரஸனம் முதலியதை அனாதரித்து அதிக சுருக்கமாக க்ரந்தங்களைச்செய்தார்கள். அதிவிஸ்தீர்ண மாயும், அதிஸங்கழிப்தமாயுமிருக்கிற க்ரந்தங்கள் பெரும்பான்மையாய் சிறந்த ஆயுளும், புத் தியுமுள்ள ஜனங்களடர்ந்த தேசாந்தரங்களிலும், காலாந்தரங்களிலும் பயன்படுகின்றன.

§ (க்வ நாக) - மீண்டவருதலை ஸ்வபாவமாக உடைய ஸ்வர்க்கமனமெங்கே! முக்திக் குச்சிறந்த வித்தான வாஸுதேவஜபம் எங்கே!

இக்காலத்திலுள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் தூறு வருஷ்காலம் ஆயுளாவது, உயிருள்ளவரை கரந்தங்களில் உழைப்பாவது, ஜனமவிர்த்தமான அறிவாவது இல்லை. ஆதலால், பரமதீராளத்திற்காகவும், அதிக விஸ்தாரமில்லாமையால் விஷயங்களை ஸூலபமாகத்தெரிந்துகொள்வதற்காகவும், ஸூத்ரம் வயாக்யானம் செய்யத்தக்கதென்று கருத்து

‘தனமதாநுஸாரேண’ இதனால் தன்னால் உத்பரேகிதக்கப்பட்ட மதாநதரத்தை அனுஸரித்து வயாக்யானம் செய்யப்படவில்லை என்பது கூறப்பட்டது ஸூத்ரத்திலடங்கிய பதங்களின் பரகருதி, பரதய விபாகத்திற்கு அனுகுணமாகச் சொல்லுகிறோம், நமமால் உத்பரேகிதக்கப்பட்ட அரூபத்தில் ஸூத்ராக்ஷரங்களை ஒருவிதமாகச் சொப்பிக்கிறோம்— என்கிற ஆகரஹ்மில்லை —என்று கருத்து ‘வயாக்யாஸ்யநதே’ •வி-ஆ என்கிற உபஸா கங்களால் அபேகிதவிஸ்தாரமும், அந்நேகிதஸங்கேபமும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது

“ஓ ஸூத்ராராயோ வாணயதே யதர வாக்யைஸஸூத்ரானுஸாரிபி, ஸவபதாநிச வாணயநதே பாஷ்யம் பாஷ்யவிஷ்டா விஷு” எனறல்லவோ பாஷ்யலக்ஷணம் ஆகவே, ஸூத்ரவயாக்யானத்திற்கு ஆநுரூபயமில்லாமையால் ‘அகில’ இது முதலானது பாஷ்யத் தில் சோககை பெறுது என்று சொல்ல ஒண்ணது ஸூத்ரத்தாயாதத்ததில் நோக குள்ளத்தாலால் பாஷ்யத்திலடங்கியதே ஸூத்ரத்தாயாதவமானது சலோகவயாக் யானத்தில் ஸபஷ்டம் மேலும், தொடங்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற கரந்தம் இடையூழினி முடிவுபெறுவதற்காக மங்களாசாரணம் செய்யப்படுவதால், பாஷ்யத்திற்கு உபயோகமாக இருந்துகொண்டு பாஷ்யத்திலடங்கினதாகவே ஆகிறது சாஸ்திரபாஷ்யம், சாங்கரபாஷ்யம், முதலியவற்றில் நமஸ்காரம் காணப்படாமையால் இந்த பாஷ்யத்தில் நமஸ்காரத்தைக்கூறியது பொருந்தாதென்று சொல்லக்கூடாது ஏனெனில், தரமிட பாஷ்யத்தில் †, “நம பரவரகூணைகாஸபதாய” என்று தேவதா, குரு, நமஸ்காரம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது சாஸ்திரபாஷ்யத்திலும், சாங்கர பாஷ்யத்திலும் ஈசுவரனை ஒப்புக்கொள் ளாமையாலும், ஜீவபரஹ்மபேதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமையாலும், நமஸ்காரம் அனாதிக் கப்பட்டது இந்த கரந்தத்திலோவெனனால் வித்தாநதத்திற்கு அனுரூபயமிருப்பதால், நமஸ்காரம் மிகவும் பொருத்தமுள்ளது சங்கரகரந்தத்தின் தொடக்கத்திலும் நமஸ்காரம் முதலிய மங்களாசாரணமில்லாமையால் வயாக்யாதாக்கள் குகரந்தமென்று ஸந்தேகித்து ‘யுஷ்மத-அஸமத்’ என்கிற பதங்களை முதன்மையாக்கக்கொண்ட கரந்தத்தில் பரதயகாத் தானுஸந்தானமிருப்பதால் † ஆத்திகமாக மங்களாசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று ஸந்தேகத்தை பரிஹரித்துக்கொண்டார்கள்

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்

அயோதொ பரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா,

முனடி பதங்களை வயாக்யானமபண்ணப்போகிறவராக தொடக்கத்தில் ‘அய’ சப்தத் தை வயாக்யானிக்கிறா “அதராயமதசபத ஆனந்தாயே பவதி” என்று † “பதச்சே த: பதாததோகதிர் விகரேஹோ வாக்யயோஜனா, ஆகேபஸ்ய ஸமாதானம் வயாக்யானம்

‡ (ஸூத்ரா)-ஸூத்ரங்களை அனுசரிக்கின்ற வாக்கியங்களால் எந்த இடத்தில் ஸூத் ராததம் வாணிக்கப்படுகிறதோ, தன்னால் சொல்லப்பட்ட பதங்களும் விவரிக்கப்படுகின் றனவோ, அதை பாஷ்யமென்று பாஷ்யத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றார்கள்

‡ (நம ப்ரவர) - மிக்க சிறந்த குணங்களுக்கு முக்யமான ஆதாரமாக இருக்கிற வருக்கு நமஸ்காரம்

† (பதச்சேத).—பதங்களைப்பகுத்தல், பதாத்தங்களை உரைத்தல், விகரஹம், வாக் யங்களின் யோஜனை, ஆகேபத்திற்கு ஸமாதானம்—என வயாக்யானம், ஐந்து விஷயங்க ளுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது

¶ ஆத்திகம்—முன்பின் இருக்கிற ஆத்தஸந்தாப்பத்தால் ஏற்படுவது.

பஞ்சலக்ஷணம்.” என் மல்லவோ வ்யாக்யானத்தின் லக்ஷணம். இந்த ‘அயு’, ‘அத:’ என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்கவைகளல்ல. ஏனெனில், ப்ரயோஜனமில்லை. அஜ்ஞானம், ஸம்சயம், விபரீதநிச்சயம் இவைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கல்லவோ வ்யாக்யானம்! ஆகந்தர்யத்திலும், ப்ரக்ருதத்தினுடைய வேறுதபாவத்திலும் இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரவீத்தி இருப்பதால் இங்கு அக்ஞானமில்லை. இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் வேறு அர்த்தங்கள் இருந்தபோதிலும் முன் கூறப்பட்ட அர்த்தங்களையே முக்யமாக உணர்த்துவதில் பெரும்பான்மையாக ப்ரவீத்தியிருப்பதால் இங்கு ஸம்சயமுமில்லை. ‘மொ’ என்கிற சப்தத்தைக்கேட்பவனுக்கு ஸாஸ்னாதிருந்ன்ட் வ்யக்தியில் ஸம்சயமுண்டாவதில்லையன்றோ! அதினாலேயே விபர்யமும் தூரத்தில் விலக்கப்பட்டதே—என்றால், இந்தக்கேள்விக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். ஆகந்தர்யருபார்ந்த நிர்ணயமும், வ்ருத்தவேறுதபாவபரத்வநிர்ணயமும் பூர்வவ்ருத்தவிசேஷஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிப்பதால், அதன் ப்ரதீதி இங்கு இல்லாமையால், ப்ரவீத்திப்ராசர்யமானது அபவாதமுள்ளதாக இருப்பதாலும், ‘அத:’ சப்தத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய அர்த்தங்களிலும் ‘ஏதத்’ சப்தத்திற்கு ‘ஏததுத்தம்பவதி’ இது முதலிய வாக்யங்களில் கூறப்போகிற அர்த்திலும், எல்லாவேற்றுமைகளுடைய அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிற தவநிலத்தமான ‘இத:’ இது முதலிய இடங்களில் ஐந்தாமவேற்றுமைப் பொருளைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற பொருளிலும் ப்ரயோகம் காணப்படுவதாலும்,—ஸம்சயம்*விபர்யங்கள் உண்டாகலாம். அதைப்போக்குவதற்காக அயு, அத: என்கிற சப்தங்களுக்கு வ்யாக்யானம் செய்வது பொருத்துமென நினைத்து அவைகள் வ்யாக்யானிக்கப்படுகின்றன.

இந்த இடத்தில், அயு சப்தத்துக்கு ‘அதிகாரம் அர்த்தம் என்று சொல்லுவது பொருத்தது; அதிகாரம் என்றால் ப்ரஸ்தாவம், அதாவது ப்ரக்ருதவிஷயம் என்றல்லவோ அர்த்தம். ஆகவே, பாஹமஜிஞ்ஞாலை ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது.’ என்றால், இது மந்தப்ரயோஜனமுள்ள வசனம். ஏனெனில்,—‘இது தொடங்கப்படுகிறது.’ என்று முதலில் சொல்லாமலேயே ஓர் விஷயத்தைத்தொடங்கின மாத்ரத்தால் ‘இது தொடங்கப்படுகிறது.’ என்று தெரியவரும். சொல்லப்போகிற விஷயமானது, ‘இப்பொழுது சொல்லப்போகிறேன்.’ என்று சொல்லாமலேயே அருகிலுள்ளவனால் ‘இது சொல்லப்படுகிறது.’ என்றுதானே அறியப்படும்;—‘இது சொல்லப்படவில்லை.’ என்று அறிய முடியாதன்றோ?

அல்லது, ‘ப்ரஸ்தாவத்துக்கு யோக்யம்’ என்று அர்த்தம் சொல்லோம் என்றால், அப் பொருதுகூட வ்யாயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஸூத்ரத்துக்கு உபதேசத்தை ரூபகப்படுத்துவதில் தாப்ர்யம் இல்லையாதலால், யுக்தியாலேயே ‘ஆரம்பத்துக்கு யோக்யம்.’ என்று அர்த்தம் ஏற்படும். ஏனெனில், யோக்யத்துவம் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை.

மேலும், ‘அத்யாஹாரத்தால் அதிகாரம்’ என்று பொருள்படுத்தலாம்; ‘ஆகந்தர்யம் அர்த்தம்’ என்று சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் கூட ‘கர்த்தவ்யா’ (செய்யவேண்டும்) என்று அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறதே—என்றால், அப்படியல்ல. அத்யாஹாரத்தால் ‘அதிகாரம் அர்த்தம்’ என்று சொன்னாலும், அத்யாஹாரம் செய்த ‘அதிகாரம்’ என்கிற பதத்துக்கு அந்வயம் ஒட்டாது. ‘ச யோக்யா’ என்றால் ‘ஸமுச்சயத்துக்கு யோக்யம்’ என்னும் அர்த்தம் எப்படி சப்தத்தால் சொல்லமுடியாதோ, அப்படியே ‘அயு யோக்யா’ என்கிற இடத்திலும் ‘அதிகரிப்பதற்கு யோக்யம்’ என்று அர்த்தம் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் தான் மஹாபாஷ்யத்தில்—‘சப்தாநுசாஸனம் என்கிற சாஸ்த்ரம் அதிகரிக்கப்பட்டதெனத்தெளிந்தகொள்ளவேண்டும்.’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, ‘அதிக்கரிக்க யோக்யம்’ என்றில்லை. ‘அதிகரிக்கப்பட்டது’ என்பதுகூட பலிதார்த்தத்தைச்

* விபர்யம்—அந்யதாஞானம். கயிற்றைப்பார்த்து ஸர்ப்பமென்று எண்ணுவதல்.

சொல்லுகிறதேயன்றி வாசநிகோகதி இல்லை ஏனெனில், ச முதலியவைகளுக்கு தயோதகதவமே ஸ்வபாவம் இவ்விடத்தில் அதிகருதம் என்று அர்த்தம் சொன்னாலும் வையாதயம் சொல்லியாயவிட்டது. ஆனால், சபதாநுசாஸநத்தின் தொடக்கத்திலோ அதிகாரம்—என்கிற அர்த்தமானது கதியில்லாமல் ஆசராயிக்கப்பட்டது உபநயநம் ஆனதும் வேதாதயயனம் செய்கிறவனால் அதயயனம் செய்யவேண்டிய அங்கமான வயாகரணத்துக்கு அஸாதாரணமான வருத்தவீச்சேஷம் உண்டாவதில்லை யன்றோ! இவ்விடத்திலோவெனில், பரயோஜநமுள்ள வேறு அர்த்தம் கிடைக்கையில் அய சபதத்துக்கு அதிகாரம் என்கிற அர்த்தத்தை ஆசராயிப்பது அயுத்தம். அத் சபதத்துக்கு ஆநந்தாயம் என்று அர்த்தம் சொன்னால் ஏற்படும் பரயோஜநம் பிறகு சொல்லப்படும் அய சபதத்துக்கு மங்களம் வாசயார்த்தம் அல்ல. ஆனால், சங்கநாதம் போல காதால்கேட்ட மாதரத்தில் அய சபதம் மங்களத்தை உண்டிபண்ணும் அய சபதத்துக்கு வேறு அர்த்தம் இருந்தபோதிலும், ஓங்காரத்தைப்போல இதற்கும் மங்களம் வரிததம் ஏனெனில், அய சபதம் ஓங்காரத்துக்கு ஸம்மாகவன்றோ ஸம்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது! § “ஓங்காரஸாசயஸபதஸச தவாவேதௌ பரஹ்மண புரா, கண்டம் பிதவா விரியாதௌ தஸமாந்மாங்கரிகாவபௌ ” என்று—

அல்லது, அய சபதம் மங்களவாசகம் என்று ஒப்புக்கொண்டாலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை மங்களரூபமானது—என்று பொருள்பட்டு பரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை புகழப்படுவதுபோலாகும் ஆகவே, ஸூத்ரம் அர்த்தவாதம் என்று ஏற்படும், நயாயநிபந்தநதவம் வரிததிக காது ஜிஜ்ஞாஸாபதத்துக்கு இதை விசேஷணமாகக்கொள்ளாவிடில் ‘ மங்களம் பவதி ’ என்று வாக்யபேதம் ஏற்படும் பரகருதமான அர்த்தத்தைவிட்டு வேறு அர்த்தம் சொல்லுவதும் சரியல்ல, அது ப்ரகருதத்தைக்காட்டிலும் இனி சொல்லப்போவது வேறு அர்த்தம் என்று தெரிவிக்கிறது, அதுவும் வேறுகலப்பத்தை உபநயவரிக்கும் விவக்ஷ்யில் தான் காணப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோ என்றால், வேறு கலபம் உபநயவரிக்கப்படாமையால் அது உபபன்னமாகாது அய சபதத்துக்கு விஞ்ஞைப்பொருளாகக்கொள்ளுவதும் பொருந்தாது ஏனெனில், வசநவயகதியானது பரசநப்ரதிவசநமாக இல்லை. அப்படியானால், ‘கிம் பரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா காத்தவயா?’ என்று கேள்வியிருக்க வேண்டும், ‘ஸா காத்தவயா?’ என்று வேறொரு வாக்யத்தால் பதிலும் இருக்கவேண்டும். ஆனால், பதிலாக இங்கு ஒரு வாக்யத்தையும் காணோம்

அய சபதத்துக்கு முழுமையும் எனப்பொருள் கொண்டால், பரஹ்மஜிஜ்ஞாஸையானது முழுமையும் செய்யத்தகுந்தது—என்று அர்த்தம் ஏற்படும், அதுவும் பொருந்தாது, ஏகதேசம் செய்யவேண்டுமோ!—என்ற ஸநதேஹத்திற்கே இடமில்லையாதலால் இங்கு செய்யவேண்டியது மாதரம் ஸநதேஹத்துக்கு இடமேயன்றி அதன் ஏகதேசமல்ல. இந்த ஸநதேஹத்தைப்போக்கடிப்பதற்குத்தான் இருக்கிறது இந்த ஸூத்ரம். மேலும், அத் ஸப்தத் ஸம்பநதமானது அய ஸபதத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய பல்வேறு அர்த்தங்களை நிவரணம் செய்கிறது அத் ஸபதமோவெனில் பரகருதார்த்தத்தை ஹேதுவாகப் பராமாசித்துக்கொண்டு, அய ஸப்தத்தினால் உபஸதாபிக்கப்பட்டு, ஸாமாதயத்தால் ஆக்ஷிப்தமான ‘பரஹ்’ ஜிஜ்ஞாஸா பதத்தைப்பராமாசிக்கிறது அவ்விடத்தில் அய ஸபதத்தால் உணர்த்தப் ப் அதிகருத்தவம் என்கிற அர்த்தத்தைப்பராமாசிக்குமாகில், அப்பொழுது

§ (ஓங்கார) - ஓங்காரம், அத் ஸபதம், இவ்விரண்டும் முன்காலத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் கண்டத்தைக்கிழித்ததுகொண்டு வெளிப்பட்டன ஆகவே, இவை மங்களகரமானவைகள்.

‘அதிக்குதவ்நா அநிகாத்வயா’ என்று ஹேதுவுக்கு ¹ ஸத்யாவிலிஷ்டத்வமான தோஷம் வரும். மங்களமானது ஸப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லையாதலால் வேறு பதத்தைப்பராமர்சிக்கும் யோக்யதை கிடையாது. அதற்கு வாசயத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், அதற்கும், ப்ரக்ருதபேக்ஷத்வத்திற்கும், கார்த்ஸ்ந்யத்துக்கும் (முழுமைக்கும்) பூர்வபேக்ஷயுத்திரோதமில்லையாகையால் அவைகள் ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கத்தகுந்தவையல்ல; அமங்கலத்வ, ப்ரக்ருதாபேக்ஷத்வ, அகார்த்ஸ்ந்யங்களால் பூர்வபேக்ஷத்திற்கு உத்தரம் இல்லை யன்றோ! † நயஸூத்ரங்களும் விருத்தார்த்தத்தை நிரஸநம் செயவதில் நோக்கமுள்ளவைகள் ப்ரஸ்நவாக்யத்திலுள்ள ப்ரஸ்நமோ அதே வாக்யத்தில் ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கத்தகுதியற்றதே. ‘கிம் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா கர்த்தவ்யா?’ என்னும் வாக்யம் முடிவுபெறாமலிருக்கையில், கிம்ஸப்தார்த்தமானது எப்படி ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கப்படலாம். ஆகையால், அயஸப்தமானது அத:ஸப்தபராமர்சயோக்யமான அர்த்தமுள்ளது—என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், அப்பொழுது அநிகாரம் முதலிய அர்த்தங்கள் பொருந்தாது.

ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸாமர்த்த்யத்தினால் ஆக்ஷிப்தமாயும், பூர்வவ்ருத்தமாய் அர்த்தத்வ்யாக்யாதாக்களால் அபிமானிக்கப்பட்டதாயுமுள்ள கர்மவிசாரத்திற்கு அத:ஸப்தத்தால் பராமர்சமானது இச்சிக்கப்படுமொகில், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு உபயோகமற்ற அர்த்தம் அத:ஸப்தத்தால் ஆக்ஷேபிக்கத்தகாது²; உபயோகமுள்ள அர்த்தத்தான் அந்தசப்தத்தால் ஆக்ஷேபிக்கத்தகுந்தது. ஆகவே, அதைப்பராமர்சிக்கிற அத:ஸப்தத்தால், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு உபயோகமாயிருப்பது பற்றி, அதற்குப்பூர்வபாலியான அர்த்தவிசேஷத்திற்கு உபஸ்தாபனம் ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் அயஸப்தத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யிகமான ‘ஆநந்தர்யம்’ என்று அர்த்தம் கிடைக்கையில், அஸ்வாரஸ்யமாயும், விபலமாயுமுள்ள பலவேறு அர்த்தங்களை ஸவீகரிப்பது பொருந்தாது. ஆகையால், அத:ஸப்தம்போல், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸாமர்த்த்யம்கூட அயஸப்தத்திற்கு அநிகாரம் முதலிய அர்த்தங்களை உணர்த்தும் தன்மையைத்தடுக்கும்.

இவ்விதம் வேறு எந்த அர்த்தமும் பொருந்தாது என்பதைக்காட்டிக்கொண்டு, அயஸப்தத்துக்கு ‘ஆநந்தர்யம்’ என்கிற அர்த்தத்தையே ‘அந்ர’ என்று தொடங்கி உபபாதம் செய்கிறார்.

‘அயஸப்தம் ஆநந்தர்யார்த்தத்தில்’ என்று ப்ரதிக்கை. ‘அந்ர, அயம், ஹவதி’ என்கிற இம்மூன்று பதமும் அதற்கு உபபாதகம். அவற்றுள் ‘ஹவதி’ என்னும் பதத்தால் ஆநந்தர்யத்தில் ஸ்வாரஸ்யம் ஸூதிரிக்கப்படுகிறது. அந்த ஸ்வாரஸ்யத்தை மாற்றுகிற † பூர்வவ்ருத்தாப்ரதிபத்தியை ‘அந்ர’ என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பரிஹரிக்கிறார்.

* ஹேதுவுக்கு ஸாத்யாவிலிஷ்டத்வமவது—ஸாத்யஸந்தேஹாதீன, ஸந்தேஹவிஷயத்வம், ‘பர்வதம் வந்ஹியையுடையது, வந்ஹியை யுடையதாயிருப்பதால்,’—என்பது போலுள்ளவை ஸாத்யஹேதுநிரிதேசஸ்தலங்கள்.

† நயஸூத்ரங்கள்—ந்யாயநிபந்த்யங்களான ஸூத்ரங்கள். இவை ஜைமினி எழுதிய பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரங்களும், வ்யாஸர் எழுதிய ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களும். ந்யாயங்களாவன—ப்ரமாணங்களுக்கு யாதொரு பாதகமுயில்லாமல் ஸாதிக்கத்தக்க அர்த்தங்களை ஸூதிப்பதற்கு வேண்டிய யுக்திகள், அதாவது, ப்ரதிஞ்ஞா, ஹேது, உதாஹரணம், உபநய, நியமனம், என்கிற பாரார்த்தமான ப்ரயோஜகங்களான பஞ்சாவயவாக்யங்கள். இவைகளில் சிலவற்றை மூலமாகக்கொண்டு ஸூத்ரங்கள் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பதால் நயஸூத்ரங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

† பூர்வவ்ருத்தாப்ரதிபத்தி - என்றால் இத்தற்குமுன் நேரவில்லை என்கிற ஜ்ஞானம்.

‘அத்ர’—வேதத்தின் உத்தரபாகவிசாரரூபமான ப்ரஹ்மீமாணஸ்யின் முதல் ஸூத்ரத்தில்—என்று இந்தப்பதத்திற்கு அர்த்தம். ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸாமர்ந்யத்தால் பூர்வபாகத்தின் விசாரரூபமான வ்ருத்தவிசேஷம் ஆகேஷிக்கப்பட்டது என்று கருத்து ‘அயம்’—வேறு ஹேதுவை அபிப்ராயங்கொண்டு இந்தப்பதத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்த அயஸுப்தம்—அயஸுப்தாநுஸாஸநம், அயு யோகாநுசாஸநம் முதலிய ஸூத்ரங்களிலுள்ள அயஸுப்தத்தைக்காட்டிலும் வேறு—என்று அர்த்தம். இதனால் பக்கத்தில் அத:ஸுப்தத்தை யுடைய இந்த அயஸுப்தம்—என்று சொன்னது போலாகிறது. இந்த அர்த்தம் வேதாந்த ஸாரத்தில்ன்றோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் கண்டோகதமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது! ப்ரக்ரு தத்தைப்பராமர்ஸிக்கிற அத:ஸுப்தத்தால் பூவவ்ருத்தமானது சொல்லப்பட்டது,—என்று கருத்து. இவ்விதம் ஒன்று சேர்ந்த இவ்விதமிடம் பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தால், ஸாமர்ந்ய மாய் சொல்லப்பட்டு,விசேஷமாய் ஆகிப்பதமான பூர்வவ்ருத்தம் வந்தித்தது. ஆகையால், ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு அபவாதகமான பூர்வவ்ருத்தாப்ரதிபத்தி இல்லை. எனவே, அயஸுப்தம் ‘ஆநந்தர்யம்’ என்கிற அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தம். இவ்விதம் அயு சப்தத்துக்கு—உத்தரபாகவிசாரத்தின் முதல் ஸூத்ரத்தை அடைந்திருப்பதையும், அத: ஸுப்தத்தை அருகில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதையும், ஆநந்தர்யம் என்கிற அர்த்தத்தில் இருக்கும் ஸ்வாரஸ்யத்தையும் காட்டுகிறது, ஆநந்தர்யத்துக்கு உபபாதகங்களான, ‘அத்ர, அயம், பவதி’ என்னும் பதங்களாலேயே இந்த முதல் ஸூத்ரத்தில் கதியில்லாமல் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியதாயிருந்த மற்றைய அர்த்தங்களுக்கு அநாதரவு பலித்தது.

இனி, ‘அத: ஸுப்தோ வ்ருத்தஸ்ய ஹேதுபாவே’ என்று தொடங்கி அத:ஸுப்தத்தை வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார்.

‘வ்ருத்தஸ்ய’ என்றதால் † ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ‘ஹேதுபாவே’ என்று ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம். இது ப்ரதிக்கை. இவ்விடத்திலும் ‘அத்ர, அயம், பவதி’ என்று ‡ அநுஷங்கிக்கப்பட்ட மூன்று பதமும் உபபாதகம். ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யயம், இவ் விரண்டும் இப்பொழுது சொன்ன அர்த்தத்தில் நோக்குள்ளவைகள் என்கிற ப்ரவிர்த்திப்ரா சுர்யமானது ‘பவதி’ சப்தத்தால் காட்டப்பட்டது. ‘அத்ர’ என்பதற்கு முன்போலவே அர்த்தம் இதனால் வ்ருத்தவிசேஷமும், அதற்கு ஹேதுவ்யோக்யதையும் ஆகிப்பதா யிற்று. அந்த யோக்யதையும் சிக்ரத்தில் வெளியாகப்போகிறது. ‘அயம்’ ஆநந்தர்யார்த் தத்தில் ஸ்வாரஸ்யமாகிற அயு ஸுப்தத்தை முதலில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இத் தனால் வ்ருத்தஸாமர்ந்யம் ஆகிப்பதாயிற்று.

அயு ஸுப்தத்தின் அர்த்தநிரணயமானது, ‘அத: ஸுப்தத்தின் அர்த்தநிரணயத்தை ஆபேக்ஷிப்பதாலும், அத:ஸுப்தத்தின் அர்த்தநிரணயமானது அயு ஸுப்தத்தின் அர்த்த

† ப்ரக்ருதி-ப்ரத்யயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பதம். அதாவது பருதி. அத: என்னும் சப்தத்தில்—‘இதம்’ என்கிற பதம் ப்ரக்ருதி. அதன்மேல் ‘தவி’ என்கிற ப்ரத்யயம் (விருதி) ஸுப்தாநுசாஸநத்தால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவிப்ரத்யயம் வரும்பொழுது ப்ரக்ருதியாயுள்ள ‘இதம்’ சப்தம் முதலில் அ என்று ஆதேசம் பெற்று ‘அத:’ என்று மாறுகிறது. இவ்ரு ‘வ்ருத்தம்’ என்பது ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம்; ‘ஹேதுபாவம்’ என்பது தவிப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம்.

‡ அநுஷங்கமாவது—ஒருமுறை ஓரிடத்தில் அந்வயித்த பதத்தையே ப்ரயோஜக்த் தை விரும்பி மறுமுறை மேலுள்ள வாக்யத்திலோ, பதத்திலோ சேர்ப்பது.

நிர்ணயத்தை ஆபேக்ஷிப்பதாலும் † அந்யோர்வாச்சரயதோஷம் வருமென்றால்,—அப்படியல்ல. அயுஸபத்திற்கு ஆந்தர்யத்திலுள்ள ஸ்வாரஸ்யமானது அதஃஸப்தார்த்தநிர்ணயத்தை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இவ்விதமே, அதஃஸபத்தின் வருத்தஹேதுபாவபாத்தவமான ஸ்வாரஸ்யமும் அயுஸப்தார்த்தநிர்ணயத்தை எதிர்பார்க்குகியில்லை. அயுஸப்தமானது தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அருகிலுள்ள வேறுபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் ஆந்தர்யத்தையே சொல்லுகிறது. அப்படியே அதஃஸப்தமும் தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், அதேதாவிடே சேர்ந்த மற்றொரு பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் வருத்தார்த்தஹேதுவத்தை உணர்ந்துகிறது—என்பது ‘பவதி, அயம்’ என்கிற இவ்விண்ணொசுபத்தங்களாலும் நன்கு காட்டப்பட்டதாகிறது. இவைகளும் † அப்யுச்சயபுத்திகள். ‘அத்ர’ என்னும் பதத்தால் குறிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதத்தின் ஸாமர்ந்யத்தாலேயே இரண்டு பதங்களுக்கும் முன் சொல்லிய அர்த்தபரத்வம் விரித்திப்பதால், ஆதலால், தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், பக்கத்திலுள்ளபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபத ஸாமர்ந்யத்தாலும் அயுஅதஃஸப்தங்களிரண்டும் எப்படி அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதே அர்த்தத்தையுடையவைகள் என்பதனால் தோஷமில்லை.

அயு அதஃஸப்தங்களிரண்டில் ஒன்று போதுமென்பதும் ஸாரியல்ல. ஏனெனில், அந்தரகாலத்தை உபஸ்தாபிக்கிற அயுஸப்தமானது, நடந்தேற்போகிற ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதத்திற்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது; அதஃஸப்தமானது முன் நடந்திருக்கிற கர்மஜிஜ்ஞாஸபதத்திற்கு ஹேதுவாவத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகவே, பர்வாயத்தவம்(ஒரே அர்த்தத்தை உணர்ந்துதல்)என்பது அஃ அதஃஸப்தங்களுக்கு இல்லையாதலால் இவ்விண்ணொசுபதத்திற்கும் ப்ரயோஜனம் தகாது. மேலும், * ப்ரகிஞ்ஞாஹேதுருபமாக இவ்விண்ணொசுபதத்திற்கும் ப்ரயோஜனம் வேறுபட்டிருக்கிறது. ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதத்தைச் செய்வதற்குத்தகுந்தது—என்றல்லவோ ப்ரகிஞ்ஞாஸபதத்திற்கு அப்படியல்ல. ‘ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதம்’ என்ற தர்மியைநிர்த்தேசித்தார். அயு என்று ஸாத்யதர்மத்தைக் கூறியபடி கர்த்தவ்யதாமாத்ரம் ஸாத்யதர்மமல்ல. ஆந்தர்யத்தவவிசேஷ கர்த்தவ்யத்வமே ஸாத்யதர்மம். இவ்வாறாக, அயுஅதஃஸப்தங்களிரண்டும் ‘ப்ரகிஞ்ஞாஹேது’ என்கிற அர்த்தஹேதத்தால் விபாகம் ‘அயுஅதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸபத’ என்கிற இடத்திலும் ஸமாநம். இப்படி அர்த்தங்களின் வேறுபாட்டை விவக்ஷிக்க வில்லையாதலால், அயு யோகாதுஸாஸநம், அயுஸப்தாதுஸாஸநம்’ முதலிய இடங்களில் அதஃஸப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை.

மேலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபத ஸாமர்ந்யத்தால் ஆக்ஷிப்தமானதால் மனதில் உணர்நியுள்ள கர்மவிசாரத்திற்கு ஹேதுபாவமானது அதஃஸப்தத்தாலேயே அறியத்தக்கதாகிறது; ஆகவே, அயுஸப்தத்தால் என்ன ப்ரயோஜனம்?—எனில், அப்படியல்ல. அயுஸப்தமானது

† அந்யோர்வாச்சரயம்:—இது ஒரு விதமான வாக்கியார்த்ததோஷம். இது இரண்டுவிதம். அவைகளாவன:—உத்பத்தென அந்யோர்வாச்சரயம். ஜ்ஞப்தென அந்யோர்வாச்சரயம். இரண்டு வாக்கியார்த்தங்களும் அந்யோர்வயம் (ஒன்று மற்றொன்றை) தவறாமல் அபேக்ஷிப்பதால் (அந்யோர்வாபேக்ஷாருபமான ப்ரகிபந்தத்தால் வாக்கியார்த்தஜ்ஞானமாவது, வாக்கியார்த்தத்தின் உத்பத்தியாவது இல்லாமல் போவது.)

† அப்யுச்சயபுத்திகள் - அகிகமான யுத்திகள். அப்யுச்சயபதம் ‘கூட’ என்னும் அர்த்தத்தில் சாஸ்த்ரகாரர்களால் உபயோகிக்கப்படுகிறது.

* ப்ரகிஞ்ஞாஹேதுருபம் - ‘ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதத்தைச் செய்வதற்குத்தகுந்தது’ என்பது ப்ரகிஞ்ஞாவாக்யம். ‘கர்மவிசாரம் முந்தி நடந்திருப்பதால்,’ என்பது ஹேதுவாக்யம். (ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபத கர்த்தவ்யா, கர்மவிசாரஸ்ய பூர்வவருத்தத்தால்.)

சாஸ்த்ரார்த்தச்சுவண்ணரைபேசுபயம்போல நேறுதுதவமும் அந்த வஸ்துஸாமர்த்த்யத்தி னாலேயே வரித்திக்கையில் அது: ஸப்தத்தினால் என்ன பாயோஜனம்?—என்றால், அப்படி யல்ல. அது:ஸப்தமானது அப்யஸப்தத்தால் ஆகேபிககப்பட்டுள்ள நேறுதுவின் அவரித்தி சங்கையை பரிஹரிப்பதற்கு மிகவும் அவச்யமானது. †நேறுதுவோ வசிஷ்டமாயிருக்கிறது. ஸூத்ரகாரர் அப்பிராயப்பப்டிருக்கிற அந்த வசிஷ்டநேறுதுவினுடைய வீசேஷனை, வீசே ஷ்யபாயசங்களைச்சார்ந்த இவரித்திசங்கையும், அதன்பரிஹாரமும் மேலே காண்பிக்கப் ப்போகிறபடியால் அந்த அப்யஸப்தத்தக்களிரணனும் மிகுந்த பாயோஜமுள்ளவை.

சுயீ தவாஜ்ஜஸரிர் ஸவெடிஸு சுயி மதாஜ்ஜாவிர் ஸவருகெவரு
கஜ்ஜிநா மதயா வஜ்ஜாத்ஜோகாவித்ராஷ்ஷா நனாஷ்ஜர் ஸவரு
ஸவ்ஜிஜ்ஜாஸாஷ்ஷா நனாஸாவிநீ |

வ்யாகரணம் முதலிய அங்கங்களோடும், உபநிஷத்தாகிற ஸ்ரீரஸோடும் கூடிய வேதங்களை அடியுயனம்செய்து, கர்மவிசாரம் பண்ணி, கேவல கர்மங்கள் அல்பமாகவும் அஸ்யிரமாகவுமுள்ள பலனையே கொடுப்பவைகள் என்றும் அறிந்து, மோக்ஷத்தில் அவி லாஷம் பிறந்திருக்கிற சேதநறுக்கு அரந்தமாயும், ஸ்யிரமாயு மிருக்கிற பலனை விளைக்கும் ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையன்றோ அரந்தரம் உண்டாவது.

ச்ருதபரகாசிகை:—“அத்ர” என்கிற பதத்தால் ஸூசிக்கப்பட்ட ‘ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸு’ பதத்தின் ஸாமர்த்த்யத்தினால் வரித்தமான ‘|| வ்ருத்த, ட்வர்த்தித்யமணங்கீனயம், அவ் விரண்டுக்குமுள்ள ஹேதுஹேதுமத்பாவத்தையும் விவரித்துக்கொண்டு முன்சொன்ன ஆந்தர்யத்தை நிரூபணம்பண்ணுகிறார் ‘அதித’ என்ற வாக்யத்தால்.

† ஹேது விசித்தமாயிருப்பதாவது - வ்ருத்தஸ்ய கர்வசிராஸ்ய அல்பாஸ்திர பவத்வாத் - என்று விசித்த ஹேதுஸ்வரூபநிர்தேசம்.

§ அதிபாஸங்கமாவது - அலகூயத்தில் லக்ஷணஸத்தை (இருப்பது) அல்லது நியமத்துக்குத்தவறுதல்.

¶ வ்ருத்தம் - நடந்த விஷயம்.

† வர்த்திஷ்யமானம் - நடக்கப்போகிற விஷயம்.

‘கர்மக்ஞான’ சப்தத்தால் வ்ருத்தம் கூறப்பட்டது. ‘ப்ரஹ்மஜ்ஜினோஸா’ பதத்தால் வர்த்திஷ்யமாணம் சொல்லப்பட்டது. ‘அல்பாஸ்திரபல, அநந்தஸ்திரபல—’ என்னும் இவ்விரண்டு சப்தங்களால் ஹேதுஹேதுமத்பாவம் காண்பிக்கப்பட்டது. ‘கேவல’ சப்தத்தால் ப்ரஹ்மக்ஞானபூர்வகமாயுள்ள கர்மாவை விலக்குகிறார்.

கர்மஞ்ஞானம்தான் பூர்வவ்ருத்தம் என்பது எப்படி?— அந்நதஸ் திரபலப்ராப்திதான் எப்படி உண்டாகும்?— என்று ஸந்தேஹம் உண்டானால், ‘அதித’ என்று தொடங்கிய பதத்தால் விவரிக்கிறார். ‘ஸஸிரஸ்கவேத’ என்கிற சப்தத்தால் முழுவேதத்தின் அத்யயனமும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது; வ்யாக்யாரபௌவாப்யத்துக்கு ஹேதுமான ‘வ்யாக்யேய’—கார்த்தத்தின், ஷீ பெளர்வாப்யரியமமும், இரண்டு பாகங்களும் சேர்ந்து ஒரே ப்ரபந்தம் என்பதும் இந்த சப்தத்தாலேயே ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ‘ஸாந்’ சப்தத்தால் அந்நதஸ் திரபலத்துக்கு ஸ்ரீ ஆபாதப்ரதீதியை உண்டுபண்ணுவதில் காரணத்வம் காட்டப்பட்டது. “க்ருஷ்ணபக்ஷே ததாங்காரி, உபநீயது ய: ஸிஷ்யம் வேதமத்யாபயேத் த்விஜ; ஸதஸ்பம், ஸரஹஸ்யஞ்ச தமாசார்யம் ப்ரசக்ஷதே.” இதுமுதலான வசநங்கள் ‘அதிதஸாங்கஸரிஸ்கவேதஸ்ய’ என்கிற இடத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டுள்ளன. இவ்வீதம் ‘அதித’ என்று தொடங்கப்பட்டு, ஆறாம் வேற்றுமையிலுள்ள இரண்டு விசேஷணங்களால் ‘ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸு’ பதத்தின் ஸாமந்த்யத்தால் பாதுகாக்கப்படும் அப்யுத: ஸப்தங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள அதிகாரி விசேஷம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மங்களை என்றும் அறிந்தவனும், ஸாம்ஸாரிகபலன்களில் நிரீவேதம் அடைந்தவனும், அந்நமாயும், ஸநிமாயுமிருந்தே பலத்தை அடையவிரும்புகிறவனுமான சேதனனன்றோ சாஸ்திரத்திற்கு அதிகாரி.

“அநந்தஸ்திரபலப்ரஹ்மஜிஞ்ஞாஸா.”

அளவற்றதும்; சர்வதமாயுமுள்ள பலருபமான ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பம்—என்று அர்த்தம். அநந்தஸ்திராபலத்வம் என்பது ஐஜ்ஞாஸைக்கு விசேஷணமாலால், ஐஜ்ஞாஸைக்கு அத்தன்மை ஆதமங்கசால் உண்டான விவேகத்தின் மூலமாய்,—என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

‘அந்தரப்பாவீ’—என்னும் பத்த்தால், ‘அய்யு அத’ சப்தங்களால் கிடைத்துள்ள ஹேதுவின் சாஸ்த்ரந்தர + நரைபேக்யம் விவகழிக்கப்பட்டது. கர்மவிசாரத்திற்குப் பிறகு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது—என்பதில், கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரங்கள் என்னும் நிர்ணயத்துடன் கூடிய அந்தஸ்திரபலத்தின் ஆபாத்ரதிதி—என்பது விசிட்ய ஹேது. அத:சப்தத்தால் வ்ருத்தமான கர்மவிசாரத்துக்கு ஹேதுத்வம் சொல்லப்பட்ட

¶ வ்யாக்யேயம் - வ்யாக்யாநம் செய்யத்தகுந்த க்ரந்தம்.

₹ பெள்வாபர்யம் - முன்னும் பின்னுமாயுள்ள வரிசைக்ரமம்.

§ ஆபாத்பரதிதியாவது மேலெழுந்தவாரியாத உண்டாகும் ஸம்சயவிபர்யயஸஹ
மாண ஜ்ஞானம்.

* (க்ருஷ்ணபக்ஷ) க்ருஷ்ணபக்ஷத்திலும் அவ்வாறே வேதாங்கங்களும் கற்கத் தகுந்தவைகள். எந்த ப்ராஹ்மணன் உபசயம் செய்துவைத்து சிஷ்யனுக்கு கல்பத் துடனும், ரஹஸ்யமான மந்த்ரங்களுடனும் அத்தியயம் செய்து வைக்கிறாரோ அவனைத் தான் ஆசார்யன் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

† நாரபேக்யம் - மற்றொன்றை எதிர்பாராதிருத்தல்.

முருப்பதாலும்,—கர்மவிசாரமானது † ஸாங்க வேதாத்யயனத்தால் உண்டான அநந்தஸ்திர பலாபாதப்ரதீதியை முன்னிட்டு வருவதாலும்,—‘அடிக்கடி செய்யவேண்டும்’ என்கிற விதி முதலியவைகளால் கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரமான பலனுள்ளவைகள் என்கிற எண்ணத்துக்குக்காரணமாயிருப்பதாலும் இது விசிஷ்டஹேது. இத்தன்மையுள்ள விசிஷ்டஹேதுவானது—“அதிகதாற்பாஸ்திரபலகேவலகர்மஜ்ஞானதயா ஸஞ்ஜாதமோக்ஷபிலாஷஸ்ய” என்னும் பதங்களால் சொல்லப்பட்டது.

இங்கு ‘அதிகத்’ என்கிற பதத்தால் கர்மாக்கள் பலத்தின் மூலமாய் ஒதுக்குவதின் பொருட்டு அறியத்தக்கவைகள்—என்பது கண்டோக்தமாயிற்று. ஸ்வரூபத்தால் க்ரஹிப்பதற்காக அறியத்தக்கதென்பதும் கூட கர்மவிசாரத்தின் பூர்வவ்ருத்தத்தவத்தில் ஹேது; அபேக்ஷிதமான கர்மஸ்வரூபத்தின் ஞானமும், கேவல கர்மாக்களுக்கு அல்பாஸ்திரத்வ பலஜ்ஞானமும் கர்மமீமாண்ஸையினால் நிச்சயிக்கத்தக்கது;—என்றமல்லவோ மேலே சொல்லப்போகிறார். அந்த கர்மஸ்வரூபஜ்ஞானம் முதலியவைகளில் கர்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தால் உபாதேயங்கள்—என்கிற ஜ்ஞானம் அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதியில் உள்ள டங்கியது. உபாயம், அதன் இடிகர்த்தவ்யதாவிசேஷங்கள், இவைகளோடு கூடவே யன்றே அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி—என்பதால் விசிஷ்டஹேதுவில் அந்தர்பாவமும், மேல் க்ரந்தத்தின் அவ்ரோதமும் விர்த்திக்கிறது.

ஆனால், கர்மவிசாரம் ப்ரஹ்மவிசாரத்திற்கு நிரபேக்ஷஹேதுவாயிருக்குமாகில்,—கர்ம விசாரம் செய்த யாவராலும் ப்ரஹ்மமானது விசாரிக்கப்படவேண்டுமாதலால், ஸ்வர்கார்த்தமான கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பவர்களே இல்லாமற்போக நேரிடுமே—எனில், அப்படியல்ல. ஏனென்றால், மீமாம்ஸையைக்காதால் கேட்காமலிருந்தபோதிலும், உபாத்யாயர் முதலியவர்களின் வசந்தினால் எவர்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஸ்வர்கார்த்தமான கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பதில் விரோதம் கிடையாது. மீமாம்ஸையைக்கேட்டும் எவர்கள் ஸ்வர்கத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களோ அவர்களுக்கு அத்ருஷ்டதோஷத்தாலும், அஸமீசனமான வ்யாக்யானங்களைச்செவியுற்று மோக்ஷத்தில் விருப்பமில்லாமை ஸம்பவிப்பதாலும்.

ஸாங்காத்யயநம் கர்ம விசாரத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தமாகில் ஸாங்கவேதாத்யயநம் செய்த எல்லோராலும் கர்மாவானது விசாரிக்கப்படவேண்டியதாகும்; ஆனால், அப்படிச்செய்யப்படுவதில்லை. வேதாத்யயநம் செய்திருந்தபோதிலும், அநேகர் காமமீமாஸாச்ரவணமில்லாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு கர்மவிசாரம் இல்லாதிருப்பது அத்ருஷ்டம், தேசம், காலம் முதலியவற்றின் வைகுண்யத்தால் ஏற்படுகிறதே தவிர ஸாங்காத்யயநத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் இல்லாமையால் அல்ல;—என்றாலும், அது இவ்விடத்திலும் ஸமாநம். அப்படியே ஸாதசதுஷ்டயம் முதலானது விர்த்தித்திருந்த போதிலுங்கூட ப்ரஹ்மவிசாரத்தை அறியாதவர்களாகவே அநேகர் காணப்படுவதால், ஸாதசதுஷ்டயம் முதலியவற்றிற்கு ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக்குறித்து நியமேக காரணத்வம் எவ்விதம் பொருந்தும்?—என்று சோத்யம் ஏற்பட்டால், அதற்கு பூர்வவ்ருத்தவாதிகள் கூட அத்ருஷ்டம் முதலியவற்றின் ‘வைகுண்யத்தால் தோஷமில்லை’ என்று பரிஹரிக்க வேண்டியதும். அதுவும் இங்கு ஸமாநம்தான். ஆகவே, பரிஹரிக்கமுடியாத வேறு தூஷணங்கள் அவர்களுக்கு அதிகம். ஆகையால், பாளை செய்வதற்குக்குயவன்போல், ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்கு கர்மவிசாரம் அவச்யம் முன்பாகவே இருந்து தீரவேண்டும். ந்ருஷ

† வேதாங்கங்கள் ஆறு :—சிகை, வ்யாகரணம், ச்சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம்.

டாத்தருஷ்டப்ரதிபந்தகம் இல்லாத புருஷனுக்கு ஸமீகீநமாயுள்ள சர்மவிசாரம் ப்ரஹ்ம விசாரத்திற்கு புஷ்கலமான காரணமாகிறது. ஆதலால், ஒரு தோஷமுமில்லை.

இவ்விதம் அடிய அத:ஸப்தங்களின் அர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

வாஷ்யம் : —

ஸ்ரஷ்டண்ணா ஜிஜ்ஞாஸா ஸ்ரஷ்டஜிஜ்ஞாஸா | ஸ்ரஷ்டண்ண இதி
 கருணி ஷஷ் | 'கருடகருணை: கருதி' இதி விசெஷவிதா
 நாசு | யஷுவி, ஸ்ரஷ்டாஸாநாநுபரிமுஹேவி ஜிஜ்ஞாஸாயா:
 கருடாவெக்சுசெவந கருடாயுகவமிதி | தயாவி, ச்ருக்சுபத:
 ப்ராஹ்மதாஸிதாநிகெஷுவ மூஹஸ்காசு கருணி ஷஷ் | மூ
 ஹஸ்தெ | ந வ ஶ்ருதிவதவிதாநா ஷஷ் ந ஸ்ரஷ்டெ' இதி
 கருணி ஷஷ்: ஸ்ரஷ்டாநிகெஷு: ஸ்ரஷ்டய:; 'கருடோமா வ
 ஷஷ்ஸ்ரஷ்டெ' இதி ப்ருதிப்ரஸவஸ்ரஷ்டா

ப்ரஹ்மத்தை அறிய வேண்டுமென்கிற இச்சை ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை, 'ப்ரஹ்மண:' என்று கர்மார்த்தத்தில் ஷஷ்டி வந்திருக்கிறது. 'கர்த்ருகர்மணோ:க்ருதி' என்று விசேஷித்து ஷஷ்டியை விதித்திருப்பதால், ஸம்பத்தஸாமாயத்தை பரிக்ரஹித்தாலும், ஜிஜ்ஞாஸையானது கர்மாவைக்கருதுவதால் இந்த ஷஷ்டிக்கு கர்மார்த்தத்வம் ஸித்திக்கிறது. ஆகிலும், ஆகேஷுபத்தால் கிடைப்பதைவிட ஆபிதாநிகமேக்ரஹிக்கத்தக்கதாதலால் கர்மணி ஷஷ்டிக்ரஹிக்கப்படுகிறது. 'ப்ரதிபதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஷஷ்டியானது ஸமாஸத்துக்கு விஷயமாவதில்லை' என்பதால், கர்மணி ஷஷ்டிக்கு ஸமாஸத்தில் நிஷேதம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. ஏனெனில், 'க்ருத்யோகாச ஷஷ்டி ஸமஸ்யதே' என்று ‡ ப்ரதிப்ரஸவம் ஸம்பவிப்பதால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—பிறகு 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸு' பதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லவியும்பி
 அது ஒரே பதமாவதற்கு ஸமாஸம் காரணமாதலால் முதன்முதல் ஸமாவார்த்தத்தை நிறு
 பிக்கிறார், 'ப்ரஹ்மண:' இது முதலிய வாக்யத்தால். † கர்மத்தவகாணத்தவாதி-ஸம்பந்த
 விசேஷங்களில் மற்றைய விபத்திகள் 'கர்மணித்தவஜீயா' முதலிய ஸூத்ரங்களால் விதிக்கப்

“பாதிபதிதாநாச ஷஷ்டை ந ஸமஸ்யதே இதி வக்தவ்யம்.” (இது காத்யாயனருடைய வார்த்திகம். (இதற்குப்பொருள்) ஒரு ஸூத்ரத்தில் ஆத்யூர்விவிசேஷத்தோடு ஒருவார்த்தை எடுக்கப்பட்டு அதின் ஸம்பந்தத்தால் ஷஷ்டை விதிக்கப்பட்டால் அந்த ஷஷ்டியைப்பதந் களுக்கு ஸமாஸம் கிடையாது. விகரஹவாக்யம் மாத்ரமே.

† ப்ரதிப்ரஸவம் - அபவாதத்துக்கு அபவாதம்.

† காரகவிபக்தி 6—1. கர்த்ருத்வம், 2. கர்மத்வம், 3. கரணத்வம், 4. ஸம்ப்ரதாநத்வம்
5. அபாதாநத்வம், 6. அதிகரணத்வம். (சேஷேஷ வடிவம். இதுகாரகமல்ல.)

பட்டுள்ளன. 'ஷஷ்டி சேஷே' என்னும் ஸூத்ரத்தால் ஸம்பந்தஸாமான்யத்தில் ஷஷ்டி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அந்த ஷஷ்டிக்கு ஸாமான்யவிஷயத்வத்தை சங்கித்து கர்மவிஷயத்வம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் பொதுவாக ஸமாஸமானது அநேக விபக்திஸாதாரணமாயிருப்பதால், விபக்தியந்தஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காக இங்கு அவைகளுக்கு அனுபபத்தியை நினைத்துக்கொண்டு விக்ரஹவாக்யத்தைக்காட்டுகிறார் 'ப்ராஹ்மணஜிஜ்ஞாஸு' என்று. சதுர்த்தியை (நான்காம் வேற்றுமையை) எடுத்துக் கொண்டால் ப்ராயோஜனம் கிடைத்தபோதிலும்,—ப்ரகருதிவிக்குதிபாவம் இல்லாத இடத்தில் சதுர்த்தி ஸமாஸம் வரக்கூடாதாகையால், அதை எடுக்கவில்லை.

'ஸப்தமீ' என்று யோகவிபாகத்தால் 'ப்ராஹ்மணி ஜிஜ்ஞாஸு' என்று ஸமாஸம் வந்தாலும், ப்ராஹ்மத்துக்கு விஷயத்வம் தான் விரித்திருமே ஒழிய ப்ரயோஜனத்வம் விரித்திருக்காது. ஆகவே, ஸப்தமீபை (ஏழாம் வேற்றுமையை) எடுக்கவில்லை.

¶ 'சங்குலயா கண்ட:' என்பதுபோல் த்ருதியா - (மூன்றாம் வேற்றுமை) ஸமாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் விஷயத்வம், ப்ரயோஜனத்வம், இரண்டும் விரித்திருக்காதென்று கருத்து.

'ப்ராஹ்மண:' என்கிற இந்த ரூபம் பஞ்சமீ (ஐந்தாம் வேற்றுமை) ஷஷ்டி (ஆறாம் வேற்றுமை) இரண்டுக்கும் ஸமானமாயிருப்பதாலும், ஷஷ்டிக்கு அநேக அந்தங்கள் இருப்பதாலும், அதன் நிர்ணயத்துக்காகவும் 'ப்ராஹ்மண இதி' என்று சொல்லுகிறார். எந்த விதியினால் இந்த விபக்தி வருகிறது?—என்றால், 'கர்த்ருகர்மணே:' என்று சொல்லுகிறார்.

ஷஷ்டியானது கர்த்ருகர்மா இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயிருந்தபோதிலும், தாபத்யத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கே ப்ராஹ்மஜிஜ்ஞாஸுகர்த்ருத்வம், ப்ராஹ்மத்துக்கே கர்மத்வம் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் 'ப்ராஹ்மண இதி கர்மணிஷஷ்டி' என்று சொன்னார். கர்மணி ஷஷ்டியை ஸவீகரித்தால் ப்ராஹ்மத்துக்கு விஷயத்வம், ப்ரயோஜனத்வங்கள் விரித்திருக்கும்.

இப்படியானால், ஸம்பந்தஸாமான்ய பரிக்ரஹசங்கா விஷயமான 'யத்யபி' என்று தொடங்கப்படும் பாவ்யயத்துக்கு உத்தானம் எவ்வாறு பொருந்தும்?—இதே பதில்சொல்லுகிறோம். ஸம்பந்த ஸாமான்யத்தை அங்கீகரித்தபோதிலும், ஜிஜ்ஞாஸுபதத்தின்ஸாமர்த்த்யத்தால் ப்ராஹ்மத்துக்கு கர்மத்வம் விரித்திப்பதாலும்,—பரம்பரையாக ஸம்பந்தம்பெற்ற—† உபாய, § உபாஸக, ¶ ப்ரதிபந்தம் முதலியவைகளுக்கும் ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் விரித்திப்பதாலும்,—ப்ரதிபதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஷஷ்டிக்கு ஸமாஸநிஷேதம் இருப்பதாலும்,—அங்கே ஸாமர்த்த்யத்தால் ஷஷ்டிக்கு கர்மர்த்தத்வவித்தியையும், ப்ராஹ்மநுபந்திகளுக்குங்கூட ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வவித்தியையும் 'யத்யபி' என்பதால் சங்கிக்கிறார்.

'ஸம்பந்தஸாமான்யபரிக்ரஹே' என்னும் இடத்தில் 'பரி' என்கிற உபஸர்கபலத்தால் ப்ராஹ்மநுபந்திகளுக்குங்கூட ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வவித்தி ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. பரித: (நாற்

† ப்ரகருதி - வேறுபாட்டுக்கு ஆதாரமான மூலவஸ்து. விக்ருதி - வேறுபாடு. ஓர் அவஸ்தையிலிருந்து அவஸ்தாந்தரப்பாதி.

¶ 'சங்குலயா கண்ட:' கண்டக்கோடரியால் வெட்டப்பட்ட ஓர் துண்டு.

† உபாயம் - பக்தி, அல்லது ப்ரபத்தி.

§ உபாஸகன் - பக்தன்.

¶ ப்ரதிபந்தங்கள் - உபாஸகாவிரோதிகள்—அல்லது இடையூறுகள்.

புறங்களிலும்) க்ரஹணத்தாலன்றோ பரித: இருக்கிற வந்துக்களுக்கும் க்ரஹணத்தவம் வித்திக்கிறது. ஆகவேதான், மேலே ‘க்ரஹணதே’ என்று சொல்லப்பட்டதேயொழிய ‘பரிக்ரஹணதே’ என்றில்லை. அவ்விரண்டையும் ‘ததாபி, என்று தொடங்கி பரிஹரிக்கிறார்.

இந்த இடத்தில் இதுதான் அர்த்தம்—ப்ரதானமாயுள்ள ப்ரஹமத்துக்கும், அப்ரதானமாயுள்ள மற்றவைகளுக்கும், கர்மத்வம் ஆகேஷ்பத்தால் வித்திக்கிறதென்பதைவிட ப்ரதானப்ரஹ்மவிஷ்டமான கர்மத்வத்திற்கு நேராக வாசகசப்தத்தால் ி அபிதானமும், மற்றவைகளுக்கு ப்ரதானஸம்பந்தத்தாலும், ஆகாங்கூபலத்தாலும், வித்திக்கிற கர்மத்வத்திற்கு ஸாமர்த்த்யத்தினால் வித்தியும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், “தாமதித்து வரும் புத்திக்கு எது காரணமோ அதைவிட சீக்ரபுத்திக்குக் காரணமாயுள்ளதற்கு அதிகபலம் உண்டு”—என்கிற ந்யாயத்தால் ப்ரதிபதவிஹிதமான ஷஷ்டியே க்ரஹிக்கத்தகுந்தது. ஷஷ்டிக்கு ஸம்பந்தஸாமான்யவிவகையிருந்தால் கர்மத்வபுத்தியானது விளம்பமுள்ளதாகும். க்ருத்தியோகஷஷ்டியை விவகயித்தால் அது சீக்ரமாய் உண்டாகும். க்ரந்தத்வம், கர்மத்வம் என்கிற இரண்டு அர்த்தங்களும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரதிபன்னமாயிருப்பதால் கர்மத்வபுத்தியானது விளம்பித்து வரக்கூடியது—என்றால், அப்படிச்சொல்லக்கூடாது. அறியவேண்டுமென்று எண்ணமுள்ள க்ரத்தா கர்மஜ்ஞானமுள்ளவன் என்று அறியப்பட்டிருப்பதால் கர்மத்வரூபமான அர்த்தமன்றோ முதன்முதல் புத்தியில் ஏறும்.

ஸமாஸநிஷேதத்தை ஆசங்கித்து ‘நச’ என்ற பரிஹரிக்கிறார். ச—என்பது சங்காஸருச்சயத்தில். அபவாதத்திற்கு அபவாதம் ப்ரதிப்ரஸவம் எனப்படும். ‘ஸர்ப்பிஷோ ஜ்ஞானம்’ இது முதலிய ப்ரயோகங்களில், ‘ஜ்ஞோவிதர்த்தஸ்ய கரணே’ என்கிற ஸூத்ரத்தால் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஷஷ்டியில் ஸமாஸநிஷேதம் நிலைபெறுகிறது. ‘ஸர்ப்பிவினால் (ஸெயினால்) ப்ரவ்ருத்தி’ என்றல்லவோ அந்த வாக்யத்துக்கு அர்த்தம். ஜ்ஞானபதம் க்ருதத்தம் தான். ஆயினும், ஸர்ப்பிஷ: என்ற ஷஷ்டியானது க்ருதப்ரத்யயஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்பட்டதல்ல. ஏனெனில், ‘ஸர்ப்பிஷோ ஜாநீதே’ என்பது திவந்ததாத்வயார்ஹமாக இருப்பதாலும், தாதுவுக்கும், விபக்திக்கும் ப்ரவ்ருத்தி, அதன் காரணம்—என்ற அர்த்தம் இருப்பதாலும், அவையனைத்தும் கர்மத்வமானது க்ருதஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்பட்டது என்று சொல்லும் பக்கத்தில் வித்திக்காது. ஆகையால், இங்கே ‘க்ருத்தியோகாச’ என்கிற. ப்ரதிப்ரஸவசாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராப்தியில்லாததால் ஸமாஸநிஷேதம் அவகாசமுள்ளதாயிற்று.

இந்த ஷஷ்டை வ்யாக்யாநம் செய்யத்தகுந்ததல்ல. ஏனெனில், ஸூத்ரத்தில் இது ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை. ப்ரயோகிக்கப்பட்ட சப்தமல்லவோ போதகம். ப்ரயோகிக்கப்படாதது போதகமாகாது. போதகசப்தம் வ்யாக்யானிக்கத்தக்கது. ப்ரயோகிக்கப்படாமலிருந்தாலும், ஸ்மரிக்கப்பட்ட விபக்தியானது போதத்தை உண்டுபண்ணுவதால் அது வ்யாக்யானிக்கத்தக்கது,—என்றால், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், அதன்ஸமாணமின்றியே அர்த்தப்ரதிபத்தி உண்டாவதால். அர்த்தப்ரதிபத்தியும் ி ப்ராதி

ி அபிதானம் - சப்தத்தால் சொல்லப்படுதல்.

ி ப்ராதிபதிதம்—தாது, ப்ரத்யயம், ப்ரத்யயார்த்தம் இல்லாததாயும், அர்த்தமுள்ளதுமான சப்தஸ்வரூபமும், க்ருத தத்திதப்ரத்யயார்த்தங்களும், ஸமாஸமும் ப்ராதிபதிதம்.

பதிகத்தாலும் 'ஈ' லக்ஷணையாலும் உண்டாகிறது. லக்ஷணையும் டீ யோக்யதை முதலியவைகளால் வரித்திக்கிறது. ஆகையால், அநுசாஸந்தினால் (ஸூத்ரத்தால்) ஷஷ்டிக்கு வ்யாக்யாநம் யுத்தமல்ல—என்றால், ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

பாயோகிக்கப்படாத விபகதியின் அர்த்தத்திற்கு ப்ராதிபதிகத்தால் லக்ஷணையன்றே ஸமஸம். இந்த இடத்தில் லக்ஷயார்த்தத்துக்கு உபலக்ஷணமாக விபக்தி அனுபாவிஷ்டை. (கூட ப்ரவேசித்தாக இருக்கிறது) ஆகையால், லக்ஷயார்த்தவிசேஷநிர்ணயத்தின் பொருட்டு விக்ரஹவாக்யத்திலுள்ள ஷஷ்டி வ்யாக்யாநிக்கத்தக்கதே.

அப்படியானால், அது அநுசாஸந்தினால் வ்யாக்யாநிக்கத்தருந்ததல்ல. லாக்ஷணிகார்த்தமன்றே யோக்யதை முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. 'கங்கையில் இடைச்சேரி' (கங்காயாம் கோஷ:) இது முதலிய இடங்களில் அநுசாஸநவசத்தால் கரை லக்ஷயார்த்தமாகிறதில்லையன்றே! ஆனால், யோக்யதை முதலியவற்றால் தான் லக்ஷயார்த்தம் வரித்திக்கிறது—என்றால், அப்படியல்ல. எல்லா லக்ஷணைகளிலும் யோக்யதை முதலியவற்றாலேயே அர்த்தநிர்ணயநியமம் இல்லாமையால், ப்ராதிபதிகத்தினால் வேறு ப்ராதிபதிகத்தின் அர்த்தலக்ஷணையில் நியமம் இடையாது. ப்ராதிபதிகத்தால் விபக்தியார்த்தத்துக்கு லக்ஷணை சொல்லுகிற இடத்திலோ இந்த விபக்தியார்த்தம் லக்ஷயம். வேறு விபக்தியின் அர்த்தம் லக்ஷயமல்ல என்கிற நியமம் இருக்கிறது. அதுவும் சப்தாநுசாஸநநினைமாக இருப்பதால் அதை அநுஸரித்து நிரூபிப்பதே யுத்தம். இங்கே ஸம்பந்தஸாமாந்யத்தை லக்ஷயார்த்தமாகச்செய்து அதனால் கர்மத்தவதை ஆகேஷிப்பதைவிட முதலிலேயே சப்தாநுசாஸந்தினால் அனுமதிக்கப்பட்ட கர்மத்தவத்துக்கே லக்ஷணை யுத்தமானது. ஆதலால், ஸமஸ்தபதலக்ஷயார்த்தவிசேஷநிர்ணயத்துக்காக அநுசாஸந்தை அநுஸரித்து. லக்ஷயார்த்தத்துக்கு உபலக்ஷணமாயுள்ள, விக்ரஹவாக்யத்திலிருக்கும் ஷஷ்டி வ்யாக்யாநம் செய்யத்தக்கது.

அல்லது, (ஓப்த) தோன்றி மறைந்துள்ள விபக்தியுடன் கூடிய சப்தத்தால் விபக்தியின் அர்த்தத்தை அறிவிப்பது முக்யமாகும். ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்துவுக்கன்றோ லக்ஷணை காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்பந்தத்துக்குமாத்ரம் லக்ஷணை காணப்படவில்லையே. விபக்தியார்த்தமோ ஸ்வயம் ஸம்பந்தரூபமாயுள்ளது. ஸம்பந்தமானது வேறு ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷிக்காமலே தன்னிடத்தில் ஸம்பந்தித்ததின் கார்யத்தை உண்டுபண்ணுவதால் லக்ஷணை ஸம்பவிக்காது—என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், ஸம்பந்தம் ஸ்வபரநிர்வாஹம்—என்கிற விஷயத்தை அநியாதவர்களுக்குக்கூட விபக்தியார்த்தப்ராதிதி ஏற்படுவதால். ஸம்பந்தமானது தன்ஸத்தையினால் லக்ஷணைக்குக்காரணமல்ல. ஆனால், அநி

'ஈ' லக்ஷணை—சப்தத்தின் ஒரு வ்ருத்தி. 'கங்கையில் இடைச்சேரி' என்று ஒருவன் சொன்னால், 'கங்காபதவாச்யமான ப்ரவாஹத்தின்மீது இடைச்சேரி இருக்கிறது' என்று பொருந்தாதாகையால், கங்காபதமானது லக்ஷணைவ்ருத்தியினால் கங்காநீரத்தை உணர்த்துகிறது. இந்த இடத்தில் கங்காபதம் லக்ஷகம். தீரம் லக்ஷயம். இந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சப்தசக்தி லக்ஷணை.

டீ யோக்யதையாவது. வாக்யத்தின் அர்த்தங்கள் அந்யோந்யம் விரோதமில்லாமல் அன்வயித்தல். ஆகாங்கக்ஷ, யோக்யதை, ஆஸக்தி, தாத்பர்யம் இந்நான்கும் சேர்ந்திருந்தாலொழிய ஒருவாக்யம் வந்தாலினால் கருதப்பட்ட அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்ளதாக ஆகாது.

யப்படுவதினாலேயே காரணம். அப்படியில்லாவிடில் † அதிப்ராஸங்கம் வரும். இவ்விதம் ஷக்ஷணுபபத்தியினால் ப்ரயோகம் அங்கதாபித்தமாயிருப்பதால், ஸமாஸ்தசபத்தால் விபத்தியர்த்தபோதம் முக்கம். அமுக்கமாயிருந்தால் கூட நமக்கு என்ன கெடுதல்!

விக்ரஹவாக்யத்திலும் கர்மத்வம் எவ்வாறு வர்ச்யமாகும்? ப்ரயோகித்கப்பட்டாலுங் கூட, உபபதவிபத்தியானது ப்ரயோஜனமற்றது. அதற்கு விதியானது—‘தாரா: களத்தாம்’ என்பதுபோல் ப்ரயோகத்திற்கு ஸாதுத்வத்தின்பொருட்டே. அர்த்தபோ வென்றால்,— அர்த்தஸாமர்த்தியத்தால் ஆக்ஷிப்தமாகிறது. ஆகையால்தான், ‡ காரகவிபத்தியைக்காட்டிலும் § உபபதவிபத்திக்கு பலக்குறைவு. ஸமாஸத்திலோ, ப்ரயோகிக்கப்படாத உபபத விபத்தியானது எப்படித்தான் கர்மத்வருபமான அர்த்தத்தை உணர்த்தும்?—இந்தக் கேள்விக்கு பின்வருமாறு உத்தரம்.

ஆபிதானிகம் போல, க்ருததப்ரயோகத்தால் சீக்ரபுத்திவிஷயத்வரூபகுண ஸாம்யத்தினால் ஆபிதானிகத்வ வசனம் பதாந்தரச் ச்வனாபேக்ஷாமாத்தர்த்தால், ஆக்ஷேபம் முதலியவைகளாற்போல், விளம்பாதிக்கயில்லை. ஸாமான்ய பக்ஷத்தில் ஸம்பந்தஸாமான்யத்தை அறிந்து ஜிஜ்ஞாஸாசப்தார்த்தத்தைசார்ந்திருக்கிற ஸகர்மகத்வஸ்வபாவாலோசனையினால் அர்த்தவிசேஷநிச்சயம் ஏற்படுவதைவிட, க்ருததபதச் ச்வனமாத்தர்த்தால் உண்டாகும் கர்மத்வபுத்தி சீக்ரமானது—என்று ஒருவிதமாகப்பரிஹாரம்.—‘கர்மணி த்வித்யா’ என்பதுபோல், ‘கர்மருக்மணே: க்ருதி.’ என்று ஸப்தம்யந்தத்தால் நிராதேசிக்கப்பட்ட கர்மருக்மாக்களுக்கு அபிதேயத்வம் அநுசாஸனத்தின் ஸ்வாரஸ்யாநுருணம்—என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் க்ருதப்பட்ட பரிஹாரம்—என்று ஸம்பரதாயம். காரகவிபத்தியைக்காட்டிலும் உபபதவிபத்திக்கு பதாந்தரஸம்பந்தவிதானரூபவைஷம்யம் இருக்கவே இருக்கிறது. பதாந்தரஸம்பந்தத்தால் அறியத்தக்க தன்மையிருப்பது ஆபிதானிகத்வ விரோதியல்ல. ஏனெனில்,—அதற்கு சில இடங்களில் முக்யார்த்த வ்யவஸ்தாபகத்வம் இருப்பதால். ‘ஆதித்யஸ்ய காவ: ப்ரகாசயத்தி’ இது முதலியவை இங்கு உதாஹரணங்கள். அந்த இடத்தில் ஆதித்யாகிபதாந்தரஸம்பந்தத்தால் மொசப்தத்திற்கு கிரணம் என்கிற அர்த்தத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை லாக்ஷணிகமல்ல. பதாந்தரபராமர்சத்தை அபேக்ஷிப்பதால் உபபதவிபத்தியானது விளம்பித்து வரும் புத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. காரகவிபத்தியோவென்றால், அதை அபேக்ஷிக்காமல் சீக்ரபுத்தி ஹேதுவென்று ப்ரபலய தெனர்பலயவிபாகமேயன்றி ஸார்ந்தகத்வ-நிரந்தகத்வங்களால் வைஷம்யம் கிடையாது. விபத்திச் ச்வனம் இல்லாமையால் அமுக்கத்வம் பரிஹரிக்கப்பட்டது.

ஹரிஷ்ய:—

வஹஸவெவ ந வஹாவதொ நிரஹ நிரவிருஷொஷொ
கவயிகாதிசயரவஹைஸுயகநுரணமண: வுரஹைஷொ
கொஷிஸீயதெ |

† அதிப்ராஸங்கம்—அதிவ்யாப்திருபமான தோஷம்.

‡ காரகவிபத்தி—கரியா, காரகபாவஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்படும் விபத்தி.

§ உபபதவிபத்தி—ஸமீபத்திலுள்ள பதஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்படும் விபத்தி. உபபதவிபத்தியைக்காட்டிலும் காரகவிபத்தி அதிக பலமுள்ளதென்று வையாகர்ணர்களின் கொள்கை. உப-ஸமீபத்திலுள்ள பதஸம்பந்தத்தால் வருகிற, விபத்தி - வேறொருமையருப - உபபதவிபத்தி. பகத்திலுள்ள சப்தத்தை நோக்கி அடைகிற விபத்தி உபபதவிபத்தி. ‘நம: ஸ்வாஹ’ முதலிய சப்தங்கள் இருந்தால் உண்டாகிற சதுர்த்தி முதலியவேற்றுமைகளுக்கு உபபதவிபத்தியெனப்பெயர்.

ப்ரஹ்மசப்தத்தினால் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஹையகுணங்க ளொன்றுமில்லாதவனும், எல்லையற்ற மேன்மை தங்கிய எண்ணிறத்த மங்களகுணஸமுஹங்களுள்ளவனுமான புருஷோத்தமன் சொல்லப்படுகிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்வாறாக ஸமாஸந்தர்கதமான விபக்தியர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. பிறகு ஸம்ஸ தமான இரண்டு புதங்களுக்குள் முதலிலுள்ள ப்ரஹ்மசப்தத்தை வ்யாக்யானிக்கிறார் 'ப்ரஹ்ம சப்தேந ச' என்ற வாக்யத்தால். ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரதானம் முதலிய அர் வாசனையுள்ள அர்த்தாதாரங்களில் ப்ரயோகம் காணப்படுவதாலும்,—மற்றைய வ்யாக்யா தாக்களால் ஈச்வரனைத்தவிர்த்த வேறு வஸ்து பாத்வமாய் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப் பதாலும்,—சிலர் தேவதார்த்தபாத்வம் ஒப்புக்கொள்வதாலும்,—இவற்றையெல்லாம் விலக்குவதற்காக ப்ரஹ்மசப்தத்தால் * புருஷோத்தமன் தான் சொல்லப்படுகிறான்— என்று ப்ரதிக்ஷை செய்கிறார். புருஷோத்தமசப்தத்தின் ரூபியால் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு வேறு தேவதைகளை அர்த்தமாகச்சொல்லுவது நிராகரிக்கப்பட்டது அவ்யவசக்தியால் ஸைத்யர்களாயும், முக்தர்களாயுமுள்ள சேதனர்களைவிட வேறுபாடு ஆர்த்திகமாய் வந்திக் கிறது. தன்னையொழிய மற்றைய வஸ்துக்களில் வைலக்ஷண்யமாதர்ப் த்ருணதிகளுக்குங் கூட இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காக 'ஸ்வபாவத்:' என்று தொடங்கிய இரண்டு விபேசுஷணங்களால் அந்த வேறுபாட்டைப்பிரித்துக்காட்டுகிறார். (இரண்டு விசேஷணங் களாவது—ஸ்வபாவத்: நிரஸ்தநீகிலதோஷ:, அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணானுண கண:)

இந்த இரண்டு விசேஷணங்களும் சப்தசக்தியாலும், அர்த்தசக்தியாலும் 'ப்ரஹ்ம சப்தம் புருஷோத்தமனையே சொல்லுகிறது'—என்பதற்கு உபயோகங்களாகச்சொல்லப் பட்டனவேயொழிய ப்ரஹ்ருத்திரிமித்தங்களாகச்சொல்லப்படவில்லை. குணத்தாலும் பெரிதாகியவனவில், சப்தசக்திக்கு அஸங்கோசம் ஏற்படுவதாலும்,— எல்லா தோஷங் களையும் நிவர்த்திக்கிற அனவிறந்த ஆனந்தத்தை முமுகுஷ அடைவதற்குக்காரணமாவ தாலும்,—இதரவாதிகளால் சொல்லப்பட்ட அவந்யைய முதலிய தோஷஸம்பந்தத்தையும், நிர்குணத்தையும் விலக்குவதற்காகவும்,—உபாதிபினால் கவரப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கே கர்மவச்யத்வ, துக்கிவாதிகளை விலக்குவதற்காகவும்,—ஜ்ஞானம் முத லிய சக்தியைப்பந்தமே இவனுக்கு இயற்கையாயுள்ளது; வஸ்யஜ்ஞநிரதிக்யானந்தம் முத லியவற்றின் ஸம்பந்தம் எதோ ஒரு ஸமயத்தில் தான் உண்டாகிறது—என்று சொல்லும் மதத்தை விலக்குவதற்காகவும் 'ஸ்வபாவத்:' என்று தொடங்கிய இந்த இரண்டு விசேஷ ணங்கள் காட்டப்பட்டன.

சில தோஷங்களின் நிராஸமும், எல்லாதோஷங்களின் நிராஸமும் பக்தர்களுக்கும், முக்தர்களுக்கும், நியர்களுக்கும்கூட இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காகவே 'ஸ்வ

* புருஷோத்தமபதம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் யோகரூடம். 'புருஷஸ்சாலென உத்தமஸ்ச புருஷோத்தம:; புருஷாணம் உத்தம: புருஷோத்தம: புருஷேஷு உத்தம: புருஷோத்தம:—என்று மூன்றுவிதமான ஸமாஸம் அபியுத்தர்களால் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. இம்மூன்று ஸமாஸங்களுக்குள் ஷஷ்டை ஸமாஸம் பலவநீர்தம், வனெனரீல், அதுசா ணையிலீலை, 'புருஷேப்ய: உத்தம: புருஷோத்தம:'—என்று சில அபியுத்தர்கள் சொல்லு கிறார்கள் இது மிகவும் சிறந்தது.

பாவத: நிரஸ்த நிகிலதோஷ:” என்று அருளிச்செய்தார். ஏனெனில், நித்யர்களுக்கும்புட பகவானுடைய நித்யஸங்கல்பானமாயன்றோ நித்யநிரதோஷத்வம் இருக்கிறது. ஸ்வ பாவத்தினால் இல்லையே.

‘ஸ்வபாவத:’ என்னும் பதத்தை மேலேயும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் சேர்த்தால் குணங்கள் அவியையினால் கல்பிதங்கள் என்கிற பகஷத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படும்.

‘தேயே சதம்’ என்னும் இடத்தில் பூர்வபூர்வமாயுள்ள குணங்களைவிட உத்தரோத் தரகுணங்களுக்கு அதிகசமானது வரம்புள்ளதாதலால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ‘அநவதிகாதிசய’ பதம் ப்ரயோகித்திருக்கிறார். அவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மகுணதரிசயமானது வாக்குக்கும், மனஸுக்கும் விஷயமாகாதாதலால் ‘அநவதிகம்’ என்று சொன்னார். வகித்வம் முதலிய குணங்கள் ஸத்யஸங்கல்பத்தில்உட்பட்டவை பெற்று மேலே உபந்யாஸிக்கப் போகிறார். ஆதலால், ஏதோ ஒரு குணத்தில் அதன் ப்ரகாரபேதமுள்ள அநேக குணங்களுக்கு ஏந்தர்பாவம்—என்கிற அபிப்ராயமுள்ளது ‘கண’சப்தம்.

மேலும்,—“அநவதிகாதிசயசப்தம் குணங்களுக்கு விசேஷணமாலால், கணசப்தத் தோடு ஸாமானாதிகரணயம் இல்லாமையால், பஹுவரீஹி ஸமாஸம் வராது. கணசப்தத் துக்கு விசேஷணமாகச்சொல்லுவதும் தகாது, குணங்களின் ஸ்வரூபவன்றோ அநவதி காதிசயமுள்ளது, கணஸ்வரூபமல்லவே” என்று ஆசேஷம் வந்தால்,—அப்படியில்ல, கணம்தான் விசேஷ்யம். ஆகவே, பஹுவரீஹி விர்த்திக்கிறது. ஆனாலும், அர்த்தவசத் தால் கணத்திலடங்கிய ஒவ்வொரு குணவ்யத்திற்கும் அநவதிகாதிசயத்வம் பலிதமாகும். எப்படியென்றால்,—“இந்த கோஷ்ட அபிஜஹங்கீரையுடையது, சாஸ்த்ரத்தில் தேர்ச்சியுள் ளது.” என்கிற வாக்யத்தில் சாஸ்த்ரம் முதலியவை கோஷ்டிக்கு விசேஷணங்களாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் அந்த கோஷ்டியிலிருப்பவர்களுக்கே சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஸமுஹத்துக்கு இல்லையன்றோ! ஆகையால், கோஷ்டியில் சேரா தவர்களுக்கு சாஸ்த்ரம் முதலியவை இல்லையென்று சொல்லவேண்டி வரும்.

மேலும், அஸங்க்யேயத்வத்தையும் கணத்துக்கு விசேஷணமாகச்சொல்லுவதுதான் பொருந்தும். கணத்துக்கு அஸங்க்யேயத்வம் நேர்தால் கைமுத்யந்யாயத்தால் குணங்க ளுக்கும் அஸங்க்யேயத்வம் விர்த்திக்கிறது.

‘அநவதிகாதிசய’ சப்தத்தால் அவர்களுடைய குணங்கள் ஜகத்வ்யாபாரத்துக்கு அந நகுணமாயிருப்பது பற்றி பகவானுடைய குணங்களைவிட நிக்ருஷ்டமாயிருப்பதால் நித்ய விர்த்தர்களுடைய வ்யாவ்ருத்தியும் உண்டாகிறது. அவர்களுக்கு அந்யந்தாநுகூலமான அந்த பகவத்துணவியூதிலாகூதாத்காரம் நிரவதிகாதிசயமாயிருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட அஸங்க்யேயகுணங்களில்லாமையால் அவர்களுக்கே வ்யாவ்ருத்தி விர்த்தித்தது. அல்லது, அநுஷங்கம் செய்யப்பட்ட ‘ஸ்வபாவத:’ என்கிற பதத்தினாலாவது நித்யவிர்த்தவ்யாவ் ருத்தி ஸம்பவிக்கிறது. அவர்களுக்கு அப்பேற்பட்ட குணங்கள் பகவானுடைய நித்யமான இச்சையின் அநீகம். ஸ்வரூபத்தால் அநவதிகாதிசயத்வமில்லாமையாலும் நித்யவிர்த்தவ்யா வ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. அவர்களோ அணுஸ்வரூபிகள். இங்கே ஸ்வரூபத்துக்குக்கூட அந வதிகாதிசயத்வம் உண்டு—என்கிற அபிப்ராயம் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. ஏனெனில், விபுத்வம்கூட குணங்களுள் அடங்கியிருப்பதால் ‘விபுத்வம் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்க ளாலும்’ என்று உபபாதககார்த்தத்தில் சொல்லியிருப்பதாலும் கண்டு கொள்ளவேண்டி யது.

‘அபிதியதே’—முழங்கயிருத்தியால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த கார்த்தத்தில் ‘யேநாநகூரம் புருஷம் வேத ஸத்யம்.’ என்கிற ச்ருதியும் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு ஒத்திருப்பதால் அதனுல்கிண்கத்தகுந்ததே. அக்கே “ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ராஹ்மலித்யாம்” என்று ப்ராஹ்மஸப்தம் புருஷப்ராயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஹாஷ்டு:—

வவ்வுது ஸ்ரஹக்ஷமுணயொமெத ஹி ஸ்ரஹஸஹ் : |
 ஸ்ரஹக்ஷம் உ ஸ்ரஹிபெணமுணெஸ்ர யத்ராநவயிகாதிசயம்
 லெஸாஹ் ஶுஹெஸாஹ் : | ஸஹ ஸ்ரஹெஸ்ரஹ வஹவ | கூதொ
 ஸ்ரஹஸஹ்ஹெத்ருவஶுஹ்ஹ் : | தஹ்ஶாஶ்ஶுத் தஶ்ஶுணெஸ்ர
 ஸ்யொமஶாஶெஸஹ்ஶாஸிக் : | கூதெகஶ்ஶுநாஶொமஶ், ஹம்
 வஹவஹ் : |

எல்லா இடங்களிலும் பெருமை என்னும் குணத்தின் ஸம்பந்தத்தாலன்றோ ப்ராஹ்மசப்தம் வழங்கப்படுகிறது. எந்த வஸ்துவிலிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் அளவிறந்த மேன்மை வாய்ந்த ப்ருஹத்வம் (பெருந்தன்மை) இருக்கிறதோ அதுதான் இந்த சப்தத்துக்கு முக்யமான அர்த்தம்; அந்த வஸ்து ஸர்வேச்வரனே. ஆதலால், ப்ராஹ்மசப்தமானது அந்த ஸர்வேச்வரனிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது. ஒரே சப்தத்துக்கு அநேகம் அர்த்தங்களில் வ்ருத்தியைக்கல்பிப்பது சாஸ்த்ரவிருத்தமாதலால், (பகவத்' சப்தம்போல் இந்த ப்ராஹ்மசப்தமும் அந்த ஸர்வேச்வரனைத் தவிர மற்றைய வஸ்துக்களில் அந்த ப்ருஹத்வகுணலேசம் இருப்பதுபற்றி ஒளபசாரிகமாக வழங்கப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்விதம் ப்ரதிக்ஞை செய்த அர்த்தத்தை முதலில் 'ஸர்வதர்' என்று தொடங்கி சப்நாமாந்த்யத்தால் உபபாதிக்கிறார். அதில் அர்த்தாத்நாந்களில் ப்ரஹ்மசப்தப்ப்ரயோகத்திற்கு அந்யதாவதித்தியைச் சொல்லவிரும்பி அதற்கு உபயோகமுள்ள குணஸம்பந்தத்தைக்காட்டுகிறார்.

“ஸர்வத்ர” பரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களிலும் ப்ருஹத்வமென்கிற குணத்தின் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது—என்று பொருள்.

இந்த சப்தம் பருஷோத்தமனிடத்தில் கெணமாக்கவும், மற்ற வஸ்துக்களிடத்தில் முய்யமாக்கவும் ஏன் ஆக்கக்கூடாது?—என்கிற இந்தக்கேள்விக்கு பதில் “பருஷந்தவஞ்ச” என்று தொடங்கிச்சொல்லுகிறார். பருஷந்தவருணமா தர்ஸம்பந்தமுள்ள எல்லா வஸ்து

விலும் பரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரயோகமில்லாமையால் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற மேன்மைவாய்ந்த ப்ருஹத்வம் | ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் என்று பொருள்.

† “ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி தஸ்மாதூச்யதே பரம் ப்ரஹ்ம, ப்ருஹத்வாத் ப்ருஹ்மணத் வாச்ச தத் ப்ரஹ்மேத்யபிதீயதே.” என்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே ப்ருஹத்வம், ப்ரும் ஹணத்வம் இரண்டும் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்கள் என்று அறியப்படுகிறது. ஆகவே, இங்கு எப்படி ப்ருஹத்வம்மாத்ரம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமென்று சொல்லக்கூடும்?—என்றால், பதில் சொல்லுகிறோம். குணங்களால் ஏற்பட்டிருக்கிற ப்ருஹத்வத்தில் ப்ரும்ஹணத்வம் அடங்கியிருப்பதால் என்று விடைசொல்லுகிறோம். “ஸசாநந்த்யாய கல்பதே” என்கிற ச்ருதிப்ரவரித் தமான ஸகலஸங்கோசநிவ்ருத்திபூர்வக-நிரவதிகக்ஞானவிசுரூப-ஆநந்த்யத்தை வழித்த லன்றோ ப்ரும்ஹணத்வமாவது. அது ஸகல ஹேயகுணங்களுக்கும் விரோதியாயிருத் தல் கூடும், கருணை முதலிய மோக்ஷப்ரதானத்துக்கு உபயோகமுள்ள குணகணங் களோடு சேர்ந்திருத்தலன்றோ! ஆகலால்தான், ‘இயற்கையாகவே எல்லாதோஷங்களுக்கும் நிரவரித்தவன்’—இதுமுதலியவைகள் ப்ரதிஞ்ஞாவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியாகில், ஸ்வரூபத்தால் ப்ருஹத்வமே நிமித்தமாயிருக்கட்டும்; கௌரவத்தால் என்னபயன்?—என்றால், அப்படியல்ல. ஸ்வரூபத்தால் ப்ருஹத்தாயிருப்பதால் ப்ருஹத்வ குணம் முதலியவற்றிற்குக்கூட ப்ரஹ்மசப்தவாச்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமன்றோ.

அப்படியானால், குணங்களால் ப்ருஹத்வமே நிமித்தமாயிருக்கட்டும்—என்றால், அது வும் கூடாது. சப்தசக்திக்கு ஸங்கோசமின்மை ஸ்வபாவமாகவே இருக்கிறது. ஸ்வரூபத் தாலும் ப்ருஹத்வம் இருப்பதால் “ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம.” என்றே ச்ருதி. குணங்களால் ப்ருஹத்வம் என்பது ஸத்வராகமான ப்ருஹத்வம். குணங்களின் வழியா யன்றோ அந்த ப்ருஹத்வம்.

ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும், நிராகிரியப்ருஹத்வமான வஸ்துவானது புரு ஷோத்தமனைத்தவர வேறென்றும் இருக்கலாம்; அல்லது, வேறென்றாகவேயாவது இருக்கலாம்—என்ற ஸந்தேஹத்தை ‘ஸச’ என்று தொடங்கிப்பரிஹரிக்கிறார்.

இங்கு சகாரம் சங்காநிவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறது. ஸர்வேச்வரசப்தத்தாலும், எவ் காரத்தாலும் § “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்—நதத்ஸம்ஸீகாயதிகஸீச த்ருச் யதே” என்ற இரண்டு வாக்யத்தின் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? எனில், “அத:” என்று தொடங்கி உத்தரம் சொல் லுகிறார்.

‡ ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் - ஒரு வார்த்தை எந்தப்பொருளைச்சொல்லுகிறதோ அந்தப் பொருளின் அஸாதாரணதர்மம்தான் அவ்வார்த்தையின் ப்ரவ்ருத்திக்கு நிமித்தம், ஆகவே கடம் என்றால் குடம் தான் அர்த்தமாகும். படத்தின் தாமம் கடத்துக்கு நிமித்தமாகாத தால் கடம் படத்தைச்சொல்லாது.

† ப்ருஹதி - பெரிதாயிருப்பதாலும், பெரிதாகச்செய்வதாலும் ‘பரம் ப்ரஹ்ம’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

§ தமீச்வராணாம் - ப்ரஹ்மா முதலிய ஈச்வரானுககெல்லாம் ச்ரோஷ்டனாயும், மஹேச் வரனாயும் உள்ளவன்-(ஈ தத்ஸம்) அவனுக்கு ஸமம் ஒருவருமில்லை, மேலாக யாரும்மில்லை.

‘அத:’ என்பதற்கு—அநவதிகமான அதிசயத்துடன் கூடிய ப்ருஹத்மமுள்ள வனிடத்தில் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யமாயிருப்பதாலும், ஸர்வேச்வானுக்கே அப்பேற்பட்ட ப்ருஹத்வகுணஸம்பந்தம் இருப்பதாலும்—என்று அர்த்தம்.

அது எவ்விதம் அங்கேயே முக்யவ்ருத்தமாகும்?—வேறு இடத்திலும் ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதே!—என்றால், ‘தஸ்மாத்’ என்று தொடங்கி பதில் சொல்லுகிறார். தஸ்மாத்—அந்த ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்—என்று அர்த்தம்.

எல்லா இடத்திலுமே ஏன் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யமாகக்கூடாது?—என்ற கேள்விக்கு ‘அநேகார்த்த’ என்று பதிலளிக்கிறார். ‘அநேகார்த்த’—பரப்ரஹ்மத்தைத்தவிர மற்றவைகளில் ப்ரயோகம் அந்யதாவிர்த்தமாகையால் அவ்விடங்களில் சக்தியைக்கல்பிக்க வேண்டாம். அந்யதாவிர்த்தமாகாத ப்ரயோகம் தான் சக்தியைக்கல்பிக்கிறது—என்ற ந்யாயம் இருக்கிறதென்று கருத்து. ப்ருஹத்வகுணஸம்பந்தமுள்ள எல்லா வ்யக்திகளிலும் ஒரு சக்தியினாலேயே முக்யத்வம் விரிந்தித்தால் அநேக சக்தி கல்பனாவது, கௌணத்வமாவது ஸம்பவிக்காது என்றால் ‘பகவத்சப்தம்போல்’ என்று காண்பிக்கிறார். அவ்விதமே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பகவத்சப்தத்தை விஷய்கரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ “தத் பூஜ்யபதார்த்தோக்திபரிபாஷாஸம்வித: சப்தோயம் நோபசாரேண, அந்யத்ப்ரஹ்மபுபசாரத:” என்று.

இதனால் ப்ரஸ்துதமான சோத்யத்துக்கு எவ்விதம் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டதாகும்? இந்தக்கேள்விக்குப்பின்வருமாறு பதில்:—ப்ருஹதிதாதுவில் ‘மரித்’ ப்ரத்யயாந்தத்தினால் நிஷ்பன்னமான ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரதானம் முதலியவைகளில் காணப்படுகிற ப்ரயோகமானது அவ்யவசக்தியாமல்ல. அப்படியிருந்தால், ப்ருஹத் ‘மஹத்’ இது முதலிய சப்தங்கள் போல ஆபேக்ஷிமான ப்ருஹத்வஸம்பந்தம் பெற்ற எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் ப்ரயோகம் வரும். ஆனால், அவ்வாறு ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதில்லை. த்ரஸ்ரேணுக்குக் கூட, அதைவிட மிகவும் அணுவாயுள்ள வேறு வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் மஹிமகுணமுள்ளதென்று சொல்லுகிறார்கள். தீரியணுகம் முதலியவற்றில் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகத்தைக்காணோம். இவ்விதம் எல்லா இடங்களிலும் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால் பங்கஜசப்தவ்யவஸ்தாபகமாயும், குமுதம் முதலிய புஷ்பங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாயும், தாமாஸத்தையே அதுவார்க்கிக்கிறதமான பத்மத்வஜாதியைப்போல்,—ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு விஷயமான ஐந்தாறு வ்யக்திகளில் தொடாந்திருக்கிறதும், வேறு வ்யக்திகளை விட்டு விலகி நிப்துவமான ரூபம் காணப்படாமையால் அநேக சக்தி கல்பிக்கவேண்டியதாக ஏற்பட்டால்,—அந்யதாவிர்த்தமான ப்ரயோகம் சக்திகல்பகமாகையால், ப்ரஹ்மசப்தப்ரயோக விஷயமான மற்றவைகளிலும் ப்ருஹத்வகுணஸேசத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் ப்ரயோகம் அந்யதாவிர்த்தம். ஆகவே, அநேக சக்தி கல்பிப்பது சரியல்ல. ஆதலால், ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திபுஷ்கலமாயுள்ள பாமபுருஷனிடத்தில் தான் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யவ்ருத்தம். மற்றைய இடங்களில் ஒளபசாரிகம் தான். “சக்திஸங்கோசத்தைப்பொருத்துக்கொள்ளும் ஒளபசாரிக ப்ரயோகம் ஸம்மதம் தான்; ஆனால், அது எல்லா இடத்திலும் வரக்கூடாது.” என்கிற இந்த ந்யாயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு—“பகவத் சப்தம் புருஷோத்தனிடம் தான் முக்யம்; வேறு வஸ்துக்களிடத்தில் அமுக்யம்” என்று ஸ்ரீ பராசர மஹரிஷியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில்,

ஸ்ரீ தத்ர - பூஜ்யமான அந்தத்தைச்சொல்லும் இந்த பகவத்சப்தமானது புருஷோத்தமனிடம் முக்யமாகையோகரூபினால்ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது.மற்றவர்களிடம்ஒளபசாரிகம்.

‘பகவத்’ சப்தத்துக்கு ஜ்ஞானம்மாத்ரம் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமா’ அல்லது, தடையற்ற ஜ்ஞானம் முதலிய யாவும் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமா? முதலில் சொன்னது தான் ஸரி என்றால், ஏறம்பு முதலிய ஜ்ந்துக்களிடம் கூட பகவத்சப்தம் ப்ரயோகிக்க வேண்டியவரும். இரண்டாவதுதான்ஸரின்றால், எல்லா வஸ்துவிலும் தடையற்ற ஜ்ஞானம் முதலியவை இல்லை யாதலால் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் வித்திக்காது. ஆகவே, ஒரு சக்தியால் எல்லா இடத்திலும் முக்யத்வம் என்பதும் கூடாது. ஆதலால், அநேக சக்தி கல்பிப்பது அயுத்தம். ப்ரயோகங்கள் எல்லாம் அந்யதாவிர்த்திப்பதா என்பது ஸ்ரீபராசருடைய அபிப்ராயம்.

“உத்பத்திம் ப்ரளயஞ்சுவை பூதாநாமகதிம் கதிம்—வேத்திம்வித்யாம் அவித்யாஞ்சுவ வாச்யோ பகவானிதி” என்கிற க்ரந்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஓபசாரிக பகவத்சப்தப்ரயோகத்துக்கு யோக்யங்களான வ்யக்திகளில் எந்த அலௌகிகார்த்தஸாக்ஷாத்காரசக்தி இருக்கிறதோ அதையே ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமாககொண்டு பகவத்சப்தம் எல்லா இடத்திலும் முக்யமாகலாமே—என்றால், அப்படியல்ல. அலௌகிகார்த்தஸாக்ஷாத்காரம் மட்டும் ப்ரயோகத்துக்கு அவிஷ்டபங்களான வ்யக்திகளை விலக்கத்திறமையுள்ளதாக ஆகாது. அங்நனமாகில், ஸமாதியந்நமான யோகநிஷ்டையில் நிலைபெற்றவர்களான கேசித்வஜர், காண்டிச்யர், ப்ரஹ்லாதர் முதலியவர்களிடத்திலும் பகவத்சப்தம் ப்ரயோகிக்கவேண்டியவரும். ப்ரயோகமோ அவ்வாறு காணப்படவில்லை. மேலும், ப்ரத்யக்ஷமூலவ்யுத்பத்தியினால் ‘உ’ முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல், சாஸ்தராமூலமான வ்யுத்பத்தியினால் நிறைந்த ஆறுகுணங்கள் முதலியவற்றுடன் கூடியவரிடத்தில் தான் பகவத்சப்தத்துக்கு முக்யத்வம் அறியப்படும். “ஜ்ஞான, சக்தி, பல, ஜச்வர்ய, வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத: பகவத்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயநர் குணாதிபி:” நிர்தோஷத்வபர்யந்தங்களான ஜ்ஞான, சக்தி—முதலியவைகள் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமாதலால் வாச்யத்வம் சொல்லப்படுகிறது. நிர்தோஷத்வமும் நிமித்தமாதலால் வாச்யமாகிறது. இல்லாவிடில் அதைச்சொன்னது பயனற்றதாகும். அவாச்யமெல்லாம் நிரோதிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ. சொல்லாமலிருந்தாலே அவாச்யத்வம் வித்திக்கிறதே.

ஜ்ஞான, சக்தி—முதலியவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக ப்ரவ்ருத்திரிமித்தத்வமில்லை. ஆனால், ஜ்ஞானம் முதலிய குணஸமுதாயத்துக்கு மாத்ரம்தான். இப்படியில்லாவிடில், ‘அசேஷத:’ என்கிற பதம் வீணாகும். ஏனெனில், ‘ஜச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய, என்று சொல்லியிருக்கிறது. தவிர, உ’ முதலியவற்றில் அதிப்ரஸங்கம் வரும் என்ற பயம் இருக்கிறது. ஆகையால், மேன்மை வாய்ந்த ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம் முதலியவற்றின் கூட்டத்துக்கே ப்ரவ்ருத்திரிமித்தத்வம் சொல்லப்பட்டதென்று ஒத்துக் கொள்ளத்தக்கது.

இவ்விதம் ந்யாயத்தினால் வித்தமான அாத்மத்துக்கு ஆகமத்தால் வித்தமான அர்த்தம் பாஷ்யத்தில் ‘பகவத்சப்தவத்’ என்று த்ருஷ்டாந்தம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாதே, வேதவ்யாஸமஹர்ஷியால், “பரம் ஐஜமிநிர்முகயத்வாத் ஸ்யாச்சைகஸ்ய ப்ரஹ்ம சப்தவத்.” இது முதலான ஸூத்ரங்களில் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு பகவானிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தி மேலே கூறப்படுகிறது. ஆதலால், இங்கே எவ்வாறு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதோ அதே யுத்தமானது.

இவ்வாதே ஸ்ரீகாருடபுராணத்திலும்—“வேதே ஸூரி ப்ரயோகாச்ச குணயோகாச்ச சார்ங்கினி—தஸ்மிந்நேவ ப்ரஹ்மசப்தோ முக்யவ்ருத்தோ மஹாமுதே.” என்று

§ வேதே ஸூரி - மஹர்ஷே! வேதத்தில் அதிகமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அவயவார்த்தமானது நன்கு பொருந்தியிருப்பதாலும், ப்ரஹ்மசப்தம் அந்த சார்ங்கதரணை ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது.

தொடங்கி, — “யஸ்மிந் ப்ரஹ்மயமாநே து குணயோகஸ்ஸுபுஷ்கல: தத்ராவ முக்ய வ்ருத்தோயமந்யத்ர ஹ்ருப்சாரத:” என்று ஸ்பஷ்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் சப்தஸாமர்த்த்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது.

லாஷ்யம்:—

காவத்யாதாநொரஜாதகவாய ஸ வவ ஜிஜ்ஞாஸு: ஸதஸுவெபுஸா வவ ஜிஜ்ஞாவாகடேஉதிகம் ஸுஹ | ஜிஜ்ஞாதா லிவா ஜிஜ்ஞாவா | ஹ்வாயா ஹ்ஷோணபுயாநகவாடிஷ்டோணா ஜிஜ்ஞாநலிஹ வியேயதெ ||

ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், என்கிற மூன்று தாபங்களால் துன்பப்படும் ஸம்ஸாரிகளால் மோகித்திற் காக அறியத்தக்கவன் அவனே. ஆகையால், அறியவேண்டு மென்கிற விருப்பத்திற்கு கர்மாவாக இருக்கிற ப்ரஹ்மம் ஸர்வேச் வரனே. அறிவதற்கு விருப்பம்—என்கிற பொருளுள்ளது ‘ஜிஜ்ஞாஸா’ என்னும் பதம். இச்சையானது இச்சைக்கு விஷயமாக இருப்பதை ப்ரதானமாக உடையதாதலால் இச்சிக்கப்படும் ஜ்ஞா னமே இங்கு விதிக்கப்படுகிறது.

சுருத்பாக்காசிகை:—

இதற்குப்பிறகு ப்ரஹ்மசப்தமானது அநேக அர்த்தங்களை முக்யவ்ருத்தி யினால் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்திருந்தபோதிலும் இந்த ஸூத்ரத்திலுள்ள அந்த சப்தத்திற்கு அர்த்தஸ்வபாவத்தால் புருஷோத்தமபாத்வமே சொல்லப்படுகிறது ‘தாபத்ரயாதுரை:’ என்று. “ஸ ஏவ அந்ருதத்வாய” என்கிற பதங்களால் † “தமேவம் வித்வாந்ருத இஹ பவதி-நான்ய: பந்தா:” இது முதலான சுருதியின் அர்த்தம் விவக்ஷித் கப்பட்டது. அந்த சுருதியின் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினாலேயே புருஷோத் தமன் சொல்லப்படுகிறான் என்று உரைக்கப்பட்டது. சுருதிக்குங்கூட முன்கூறப்பட்ட ஹேமபாத்யநீகத்வ, கல்யாணகுணாகரத்வ விசிஷ்டனே தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர்களால் உபாவிக்கத்தக்கவனே தவிர்த்து தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர்களால் உபாவிக்கத்தக்கவனே தவிர்த்து தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர்களுக்கும் ஒரு வனல்லவென்று கருத்து. சிறைச்சாலையில் விலங்கினால் பந்திக்கப்பட்டால் அவனே அவ்விலங்கினின்றும் விடுதலையை வேண்டுகிறவர்களால் வேண்டத்தக்கவனல்லவன்றோ. அவ்வாறே விஷ்ணுபுராணத்தில் தோஷமில்லாதவனும், கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப் பிடமாயும் உள்ளவனே முத்தியை அடையவிருப்பமுள்ளவர்களால் உபாவிக்கத்தக்கவ னென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.—“ஸ ஸர்வபூதபாக்குதிம் விகாராந்.” (அவன் எல்லா

† யஸ்மிந் - எந்த அர்த்தத்தில் இந்த ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் அவய வாந்தஸம்பந்தம் நன்கு பொருந்துமோ அந்த அர்த்தத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது. அதைத் தவிர வேறு அர்த்தங்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுமொகில் அந்தப்ரயோகம் உபசாரத்தா லன்றோ விரித்திக்கிறது.

† தமேவம் - இவ்விதமாக ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் இந்த இடத்தில் (உபாஸாத சையி) முக்ததலையாக ஆகிறான். வேறு வழியில்லை.

புத்தங்களுக்கும் மூலகாரணமான மூலப் ப்ருதியையும் அதினின்று உண்டாகிற் கார்யவர் கங்களையும் “ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” (எல்லா மங்களகுணஸ்வரூபி அவன்) இதுமுதல் “தஜ்ஞானமஜ்ஞானமதோந்யதுக்தம்” (இதைவிட வேறானது அஜ்ஞானம்) இதுவரையிலுள்ள சப்தஸந்தர்ப்பத்தால், ‘ப்ராஹ்ம’ சப்தவ்யாக்யானத்தை முடிக்கிறார் ‘அத:’ என்று. தோஷமில்லாதவனாகவும் மங்கள குணங்களுள்ளவனாகவுமிருக்கிற ஸர்வேச் வரணே தாபத்ரயத்தினால் வருந்தப்பட்டவா னளால் அறியத்தக்கதாகச் சொன்ன ப்ராஹ்மம் ஸர்வேச்வரணே என்று பொருள். இல்லையேல், கீழ் கூறப்பட்ட இந்த சப்தஸாமர்த்தயத் தினாலும், அர்த்தஸாமர்த்தயத்தினாலும் என்று அத: சப்தத்துக்குப் பொருள்.

ப்ராஹ்மசப்தமானது \$ வ்யுத்பந்நமாகவோ, \$ அவ்யுத்பந்நமாகவோ, எவ்வாறாக இருந்துகொண்டு பகவானிடத்தில் முக்யமாக இருக்கிறது?—அவ்யுத்பன்னமென்றுசொல் லும்பகூடத்தில் போதிக்கும் தன்மையில்லாத அந்த சப்தமானது ஓரிடத்திலும் முக்யமா காது. வ்யுத்பன்னமான அந்த சப்தம் முக்யமென்பதும் கூடாது. அலௌகிகமான அர்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிககாததால் அறியப்படாததும், வ்யவஹாரத்திற்கு விஷய மல்லாமலுமிருக்கிற வஸ்துவில் புத்திபூர்வகமாகவும், * யாத்ருச்சிகமாயுமுள்ள வ்யுத்பத்தி யானது எவ்வாறு உண்டாகும்?

(உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.) காமிரீ, சந்தனம், க்ருஹம்—முதலியவைகளில் ப்ராயோகத்தினால் ஸுகமென்கிற பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட ஸ்வர்கசப்தத்திற்கு—“யஸ்மிந்நோஷ்ணம்” (எந்த இடத்தில் சூடில் லையோ) இது முதலான † அர்த்தவாதபதத்தின் சேர்க்கையால் ‡ அலௌகிகஸுக விசேஷவிஷயமாகவும் எவ்வாறு வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகிறதோ,—லோகத்தில் ஓரிடத்தில் அவ்யுத்பந்நமாயிருந்தபோதிலும் § யூப, ஆஹவரீய, ஸ்ப்ய, கபால, சஷால, சாத்வால— முதலிய சப்தங்களுக்கு வாக்யார்த்தத்தின் சேர்க்கையாலும், பதாந்தரங்களின் சேர்க்கை யாலும் எவ்வாறு அந்தந்த அர்த்தவிஷயமான வ்யுத்பத்தி விதிக்கிறதோ—இவ்வாறாக, ப்ராஹ்ம, ஆத்மா, ஈசுவராத்ரி சப்தங்களுக்கும் உலகத்தில் சில அர்த்தங்களில் ப்ராயோகத் தினால் வ்யுத்பத்தி இருந்தாலும், இல்லாவிடினும் “யதோ வா இமாரி பூதானி ஜாயந்தே” (எவனிடத்தினின்று இந்த சித்சித்ரபமான ப்ரபஞ்சங்களுண்டாகின்றனவோ) “ஸத்யம், ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ராஹ்ம.” (விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமான அசேதநவஸ்துவைக்காட்டிலும்

\$ வ்யுத்பந்நம் - போதிககத்தகக அர்த்தத்துடன் ஸம்பந்தநிச்சயமுள்ளது.

\$ அவ்யுத்பந்நம் - போதயார்த்தஸம்பந்தநிச்சயமில்லாதது.

* யாத்ருச்சிகம் - யத்ருச்சையாய் ஸம்பவிப்பது.

† அர்த்தவாதம் - வேதத்திலுள்ள ப்ராஹ்மணபாகத்தின் ஓர் பகுதி—தேவதையை யாவது, த்ரவ்யத்தையாவது, கர்மாவையாவது, பலத்தையாவது புகழ்ந்து பேசும் ஓர்வித பாகம், பெரும்பான்மையாக விதிசேஷமாயிருந்துகொண்டு விதேயார்த்தத்தை துதிப்பதில் நோக்கமுள்ளது.

‡ அலௌகிக - பரலோகத்தில் உண்டாகிற் ஸ்வாகாதிஸுகம்.

§ யூப - மாடுகட்டும் தூண். ஆஹவரீய - த்ரோதாக்கிருந் ஒன்று. ஸ்ப்ய - ஹோம ஸாதனபாத்ரம். கபால - புரோடாசத்தை பகவம் செய்கிற மண்ணோடு. சஷால - பசு பந்தனஸ்தம்பத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் வளையம். யூபகடகம் என்றும் சொல்லுவார்கள். சாத்வால - யாகசாலையில் நான்கு மூலேச்சுதரமாக போடப்பட்டிருக்கும் ஒரு வேதி.

விலக்ஷணமாயும், பரகாசமற்ற ஜடவஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறுகவுட், தேசகாலவஸ்துக்களால் அளவிடப்படாததாயிருக்கிற பரஹ்மம்.) இது முதலான ப்ரவரித்தார்த்தமுள்ள வாக்யவிசேஷம், பதவிசேஷம் ஆகிய இவற்றின் சேர்க்கையினால் அலெனகிகமான பரமாத்ம விஷயத்வரிச்சயமானது உபபன்னமாகிறது. ஆகையால், ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு முன் கூறப்பட்ட நீதியினால் பகவானிடத்திலேயே முக்யத்வம் பொருத்தமுள்ளது.

பிறகு 'ஜிஜ்ஞாஸா' என்கிறசப்தத்தின் வ்யாகபாணிக்கத்தக்க தன்மையை வெளியிடுவதற்காக ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களின்பாருபாட்டை 'ஜ்ஞாதுமிச்சா ஜிஜ்ஞாஸா' என்பதால் காட்டுகிறார். விஷயவைவலக்ஷணயத்தைசசாரந்திருக்கிற இச்சையானது எவ்வாறு விதிக்கத்தக்கது என்கிற ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் 'இச்சாயா' என்பதால் அருளிச்செய்கிறார். ஞானம் விதிக்கத்தக்கது என்று 'இஷ்யமாணப்ரதானத்வாத்' என்பதால் சொல்லுகிறார். ஸ்ஃப்ரத்யயததால் சொல்லத்தக்க இச்சைக்கு தாதுவின் அர்த்தமான ஞானம் கர்மா. ஏனெனில், கர்மவலித்திக்காகவே க்ரியை இருப்பதால். யாகஸம்பந்தமான நீவீஹி முதலியவற்றிற்கு ப்ரோக்ஷணம் முதலியது போல், கர்மாவுக்கு க்ரியை சேஷமாத இருக்கிறது. கர்த்தாவினுடைய க்ரியையினால் அடைவதற்கு ஏது ப்ரதானமாக விரும்பப்படுகிறதோ அது கர்மா. ஆதலால், ப்ரக்ருதிக்கு அர்த்தமான ஜ்ஞானத்தை கர்மாவாக உடைய இச்சையானது அந்த கர்மவலித்தியையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டது. ஆகவே, இச்சையானது இச்சிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டிருத்தலால் இஷ்யமானமாயிருக்கும் ஜ்ஞானமே விதேயமென்று பொருள்.

'ஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தக்கது' என்று விதியிருக்கையில் எவ்வாறு ஞானம் விதேயமாகலாம்?—என்றால், புதிற் சொல்லப்படுகிறது. 'ஈ "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத்" 'ப்ராஹ்முகோ புஞ்ஜீத்' என்கிற இடங்களில் 'புஜி' தாது விதிப்ரத்யயாந்தமாயிருப்பதால் போஜனம் செய்யத்தக்கதென்பது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட, விதிக்கு ஸ்நாந்ததிலும், தவறாமல் கிழக்கு முகமாக இருப்பதிலுமே தாத்தாயமென்று அர்த்தஸ்வபாவத்தால் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அவ்விரண்டும் அப்ராப்தமாக இருப்பதால் அப்ராப்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவித்தாலன்றோ சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுள்ளதாக ஆகும். அந்த வாக்யத்தில் வேறு காரணத்தால் ப்ராப்தமான போஜனம் அனுவதிக்கப்படுகிறது. அவ்வண்ணமாகவே இச்சைக்கு விதேயத்வம் ஸம்பவியாதாதலால், அந்த இச்சைக்கு விதேயமாயிருக்கிற விசாராத்மக ஜ்ஞாபகமே தாத்தாயத்தால் விதிக்கப்படுகிறது. இஷ்யமாணமாயுள்ள ஞானம் இங்கே அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறதென்மல்லவோ வேதாந்தஸாரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ஃப்ரத்யயாந்தநிரிதேசமும்—“விதித்யாவலிதவ்ய:” (த்யானம் செய்யத்தக்கவன்) “விஜிஜ்ஞாவலிதவ்ய:” (அறியவேண்டுமென்று விரும்பத்தக்கவன்) “தத் விஜிஜ்ஞாஸவ்.” (அதை அறிய விரும்பு) இது முதலான ச்ருதிவாக்யங்களையனுசரித்து செய்

நீவீஹிப் ப்ரோக்ஷித - என்கிற இடத்தில் யாகஸம்பந்தம் பெற்ற வீஹிக்கு ப்ரோக்ஷணம் அதிசயாதாயகமாக இருப்பதால் வீஹிக்கு ப்ரோக்ஷணம் சேஷமாவது போல்—'ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்கிற இடத்திலும் ஜ்ஞா-தாதுவாச்யமாயுள்ள ஜ்ஞான ரூபமான கர்மாவுக்கு ஸ்ஃப்ரத்யயவாச்யமாயுள்ள இச்சாரூபமான க்ரியை மேன்மையை உண்டுபண்ணுவதாயிருப்பதுபற்றி சேஷமாகிறது. சேஷம் - வேறு வஸ்துவைக்கு அதிசயத்தை உண்டுபண்ணும் வஸ்து. சேஷியாவது - வேறென்றால் உண்டாகும் மேன்மையை அடையும் வஸ்து.

ஈ ஸ்நானம் செய்துவிட்டு சாப்பிடவேண்டும். கிழக்குமுகமாயிருந்து சாப்பிடவேண்டும்.

லாஷ்டபம்:—

ஜீராவலாவதிவடலா மஜிதாதவடி கடினொடலாஷ்டபம்
மறுசுவாடிவரிதமலாமாவலெயவடி ஸ்ரீஜிதாநவடிநனா
கடியமறுசுவாடிவதிவடலாஷ்டபம் கடினொடலாஷ்டபம் ததவனவ
வெனொடலாஷ்டபம் ஜிதாதவடிததாஷ்டபம் லவதி ததாஷ்டபம் வடிதி
காரடி:--‘வடிதாஷ்டபம் கடினொடலாஷ்டபம் ஸ்ரீஜிதாநவடிநனா
வடிதிதவ ‘கடினொடலாஷ்டபம் கடினொடலாஷ்டபம் ஸ்ரீஜிதாநவடிநனா
வனதவாரிநகம் டெஜிதீயெந வொடலாஷ்டபம் கடினொடலாஷ்டபம்
ஸாடெஜிதாஷ்டபம்’ இதி ||

மீமாம்ஸையின் முத்திநி பாகமான கர்மகாண்டத்தால் அறி
யப்பட்ட கர்மாக்கள் அல்பமாயும், நச்வரமாயும் உள்ள பலன்களு
டன் கூடியிருத்தலாலும், மேல் பாகத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்
கிற ப்ரம்மஜ்ஞானமானது முடிவில்லாததாயும், அழிவில்லாததுமான
பலத்தையுடையதாதலாலும், -முத்தி நடைபெற்றிருக்கிற கர்மவிசா
ரத்திற்குப்பிறகு கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரபலப்பாதங்களென்கிற
அக்காரணத்தினாலேயே ப்ரஹ்மம் அறியத்தக்கதென்று கூறப்
பட்டதாக ஆகிறது. “முத்தி நடந்த கர்ம விசாரத்திற்குப்பிறகு
ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பம்” —என்று வருத்தி
க்ரத்தத்தைச்செய்தருளின போதாயனர் கூறுகிறார். கர்மமீமாம்
ஸை, ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரமென்று சொல்
லப்போகிறார். “இந்த சாரீரகசாஸ்த்ரமானது பதினாறு அத்தியா
யங்களடங்கி இருக்கிற ஜெயினிப்ரோகத்தமான பூர்வமீமாம்ஸை
யோடு நியதபெனர்வாபர்யமுள்ள ஒரு வ்யாக்யேயவ்யாக்யானரூப
மாக இசைந்திருப்பதுபற்றி ஒரே சாஸ்த்ரமென்பது ஸித்தித்
தது” என்று.

க்ருதபாகாசிகை:—பிறகு ‘மீமாம்ஸா’ என்று தொடங்கி ஸூத்ரத்தினுடைய வாக்
யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார்.

இந்த இடத்தில் “பூர்வ வருத்தாத் கர்மஜ்ஞானாதநந்தரம் ததவல ஹேதோ:” என்
றதனால் அஃ; அத: சப்தங்களுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. ‘ப்ரம்மஜ்ஞானதவ்யம்’
என்பதனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸாபத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞானதவ்யம்
விசாரத்துக்குத்தகுந்தது. ‘தத வல’ என்கிற வகாரத்தால், அஃசப்தத்தால் சாஸ்த்ராக்
தங்களுடைய ஜ்ஞானத்தைக்கருதாமை பலிதத்து என்று அபிப்பிராயம். ‘உத்தர பவ
திதி’ சப்தத்தால் அர்த்தத்தாலும் என்று அபிப்பிராயம்.

தில் சீரத்தை த்ருடப்படுவதற்காக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்நாபக்ஷாநிஸநம் இங்கே செய்யப்படுகிறதென்கிற மதம் யானென்றுண்டோ அது உபபன்னமாகாது. ஏனெனில், செய்தலைச்செய்தலென்கிற தோஷம் சம்பவிப்பதால்,

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இங்கே பாதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜிஸ்தாஸ்யத்வமானது வேதாந்தங்களுக்கு அவைகளில் அபிப்பிராயமில்லாமையை உபபாதிப்பதினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறதா?—அல்லது, சபில, ஸுகதாதிக்குடைய சாஸ்த்ரப்ராமாண்யத்திற்கும் ப்ராமேயத்திற்கும் இருக்கிற நிலைவறுதலை ப்ரதிபாதிப்பதினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறதா?—முந்தினபக்ஷம் சரியல்ல—ஈக்ஷத்யதிகாணம் முதலியவைகளால் வேதாந்தவாய்ங்களுக்கெல்லாம் அவைகளின் தாத்பர்யமின்மை சொல்லப்போகிறபடியால் இங்கு சொல்லத்தக்கதொன்றுமில்லை. இரண்டாவதும் சரியல்ல. ஏனெனில், வேதவிருத்தமான ஸ்ம்ருதிகளுக்கு அப்ராமாண்யம் பூர்வமீமாம்ஸையிலேயே ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், ஸாங்க்ய, லௌகதாதிகளுக்கு அபிமதமான ப்ராமேயத்தினுடைய நிலைவறுதலானது தர்க்கபாதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படப்போகிறது. “விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம், இதிரேஷாஞ்சானுபலத்தே: ஏதேநயோ: ப்ரத்யுத்த:, உதாவிராஜமபிசைவம் வித்தி: அந்த்யாவஸ்திதேஸ்சோபாய நித்யத்வாதவிசேஷ:” இது முதலிப ஸூத்ரங்களால் அவர்கள் சொன்ன மோக்ஷஸ்வரூபங்க ளையும், அவற்றின் உபாயங்களையும் நிராகரிக்கப்போவதால் இங்கு சொல்ல வேண்டிய தில்லை; மேலும் “ஏதேந ஸர்வேவ்யாயக்யாத வ்யாக்யாதா:” என்கிற இடத்தில் “அனுஸந்தி:சப்தாந்” என்கிற சாஸ்த்ரத்தின் முடிவிலும் ஸத்வர்களின் அப்பாஸத்திற்கு சொல்லப்படாத அம்சங்களைத்தெரிவிப்பது பலம். அறுத்தாம்சமானது ஸாங்க்ய, யோகங்களால் அறிமத்தக்கதென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும், மோக்ஷமானது ஸாங்க்ய, யோகங்க ளுடைய ஸமுச்சயத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிறதென்று ப்ரதிபாதிக்கிறவர்களுக்கும், லௌகதர் முதலியவர்களைப்போல், ஸாங்க்யர் முதலியவர்களுடைய நிரஸந்திதிலே சாரீகசாஸ்த்ரத்திற்கே ஆரம்பணிய்தவ ப்ரதிஸுபாநது மிக்க விருத்தமாக ஆகும்.

ஸாங்க்ய, யோகங்கள் ஆதரிக்கத்தக்கவைகளல்லவென்று சொன்னது விருத்தாம்சங்களையென்று என்று?—அல்ல. விருத்தாம்சமானது ஆதரிக்கத்தகாதென்பது “விரோதாதிகரணந்யாயத்தாலேயே விரீதம். ஆதலால், யாதவப்ரகாசரால் செய்யப்பட்ட ஸூத்ரதாத்ரப்பர்வாந்நம் உபபன்னமாகாது என்பது தான் இஹசப்தத்தின் அபிப்பிராயம்.

“விஜீயதே” அறியப்படாததை அறிவித்தல் எனப்பொருள்படும் விதியானது இங்கே விவக்ஷிக்கப்படுகிறது. ப்ரவ்ருத்திக்காதவனை ப்ரவ்ருத்திக்கச்செய்தல் எனப்பொருள் படும் விதியல்ல. இச்சையினால் ப்ரவ்ருத்தியானது மேலே கூறப்படுவதால் ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தித்தவனுக்குங்கூட பூர்வபக்ஷயுக்தியினால் அனாமபணிய்தவயுக்தி உண்டாகில் ஆரம்பணிய்தவ ஜ்ஞாபனமல்லவோ அஜ்ஞாதஜ்ஞாபனம். அதனால் “விஜீயதே” என்பதற்கு தானே ப்ரவ்ருத்திக்கிறுனென்கிற மேல் கார்த்ததேதோ விரோதமில்லை, இவ்வண்ணம் பதார்த்தங்கள் வ்யாக்யானிக்கப்பட்டன.

“விரோதாதிகரணந்யாயம்—“விரோதே த்வாபேக்ஷ்யம் ஸ்யாத்” என்று பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரம். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி இரண்டுக்கும் விரோதம் வந்தால் ஸ்ம்ருதியை அனாதரித்து ச்ருதியை ஆதரிக்கவேண்டும். ஏனெனில், ச்ருதியானது அபேக்ஷிக்காமல் ஸ்வதர்ப்ராமாணமாகிறது. ஸ்ம்ருதியோ தன்னால் கூறப்பட்டென்ன அர்த்தப்ராமாண்யத்திற்கு மூலபூதமான வேதத்தை எதிர்பார்க்கிறது.

ஹாஷ்யம்:—

ஜீராவலாவதிவடலா மஜிதாதவஸு கஜெனாஜ்ஜாஸிர
மறுசவாடிவரிதமலாமாவஸெயவஸு ஸ ஸ்ஜிதாநஸிரநனா
கஷயமறுசவாடிவதிவடலாஸு கஜெனாநாடிநநா ததவனவ
ஹெதொஸு ஸ்ஜிதாதவஸுதிதூகம் ஹவதி ததாஹ வஸுதி
காரா:--‘வஸுதி கஜெயிமஜாடிநநா ஸ ஸ்ஜிதாவிவிஜிஷ’இதி
வஸுதி ‘கஜெஸுஸுஜீராவலாவதிவடலாஸு’ ஸ்ஜிதா
வஸுதிவஸுதி கஜெயிமஜாடிநநா ஸ்ஜிதாவிவிஜிஷ’இதி
ஸாஹெஸுதிவஸுதி

மீமாம்ஸையின் முத்திந பாகமான கர்மகாண்டத்தால் அறி
யப்பட்ட கர்மாக்கள் அல்பமாயும், நச்வரமாயும் உள்ள பலன்களு
டன் கூடியிருத்தலாலும், மேல் பாகத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்
கிற ப்ரம்மஜ்ஞானமானது முடிவில்லாததாயும், அழிவில்லாததுமான
பலத்தையுடையதாதலாலும், -முத்தி நடைபெற்றிருக்கிற கர்மவிசா
ரத்திற்குப்பிறகு கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரபலப்பாதங்களென்கிற
அக்காரணத்தினாலேயே ப்ரஹ்மம் அறியத்தக்கதென்று கூறப்
பட்டதாக ஆகிறது. “முத்தி நடந்த கர்ம விசாரத்திற்குப்பிறகு
ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பம்” — என்று வருத்தி
க்ரந்தத்தைச்செய்தருளின போதாயனர் கூறுகிறார். கர்மமீமாம்
ஸை, ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரமென்று சொல்
லப்போகிறார். “இந்த சாரீரகசாஸ்த்ரமானது பதினாறு அத்தியா
யங்களடங்கி இருக்கிற ஜெயினிப்ரோகத்தமான பூர்வமீமாம்ஸை
யோடு நியதபெனர்வாபர்யமுள்ள ஒரு வ்யாக்யேயவ்யாக்யானரூப
மாக இசைந்திருப்பதுபற்றி ஒரே சாஸ்த்ரமென்பது ஸித்தித்
தது” என்று.

க்ருதபாகாஸிகை:—பிறகு ‘மீமாம்ஸா’ என்று தொடங்கி ஸூத்ரத்தினுடைய வாக்
யார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்.

இந்த இடத்தில் “பூர்வ வருத்தாத் கர்மஜ்ஞானாதநந்தரம் ததவஸு ஹேதோ:” என்
றதனால் அஃ; அத: சப்தங்களுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. ‘ப்ரம்மஜ்ஞானாதவ்யம்’
என்பதனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானாஸபத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞானவ்யம்
விசாரத்துக்குத்தகுந்தது. ‘தத வஸு’ என்கிற வகாரத்தால், அஃசப்தத்தால் சாஸ்த்ராக்
தங்களுடைய ஜ்ஞானத்தைக்கருதாமை பலிதத்து என்று அபிப்பிராயம். ‘உத்தர பவ
திதி’ சப்தத்தால் அர்த்தத்தாலும் என்று அபிப்பிராயம்.

இந்த ஸூத்ரத்திற்கு இந்த அர்த்தம் எவ்வாறு ஏற்படும் என்று ஸந்தேசகம்வர அதை உபபாதிக்கிறார். 'மீமாம்ஸா இது முதலியதால்' 'அய்யாதத:' இது முதலிய பதங்களால் எவ்வாறு பொருள் கூறப்பட்டதோ அதே ஸியானது. கர்மபாஹ்மமீமாம்ஸைகள் ஒரே சாஸ்த்ரமாதலால், தவறாமல் முன்பின்னாக இருக்கிற இரண்டு பாகங்களுடன் கூடிய வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கு இரண்டும் சேர்ந்து ஒரு வ்யாக்யானரூபமாக இருப்பதால் இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரம் இந்த இடத்தில் வ்யாக்யானரிக்கத்தக்க வேதமானது முன்னும் பின்னும் இருக்கிற இரண்டு பாகங்களோடு கூடி இருக்கிறதென்றும்,—அக்காரணத்தால் அதற்கு வ்யாக்யானமாக இருக்கிற மீமாம்ஸையும் முன் பின்னாக அமைந்துள்ள இரண்டு பாகங்களுள்ளதென்றும்,—பத்யோஜனையிலும், வாக்யயோஜனையிலும் சொல்லத்தக்கது. அவ்வாறு இருந்தாலும் க்ரந்தலாகவந்திற்காக பத்யோஜனையில் “அதிதஸூங்க ஸசிரஸ்கவேதஸ்ய” என்று வ்யாக்யானரிக்கத்தக்க (வேதத்திற்கு) மாத்ரம் நியதபௌவா பாயமுள்ள இரண்டு பாகங்களுடன் சேர்த்திருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால், வாக்யயோஜனையில் வ்யாக்யானத்திற்கு நியதபௌவா டர்யங்கான இரண்டு பாகங்களோடு கூடியிருப்பதால் ஐகசாஸ்த்ரயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டும் அஹஸந்திக்கத்தக்கது.

லாக சப்தங்களால் மீமாம்ஸைகளிரண்டும் ஒரே அவயயி என்பது ஸூசிக்கப்பட்டது. 'பூர்வ, உபரிதஃ' சப்தங்களால் க்ரமநியமம் உரைக்கப்பட்டது. 'கர்ம, ப்ரஹ்ம' சப்தங்களால் வருத்தவர்த்திவ்ய மானங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவ்வாஸ்த்ரிரபலத்வ, அந்ந்ஸ்திரபலத்வசப்தங்களால் அவ்விரண்டுக்கும் வேறுவேறுதமப்பாவம் உபபாதிக்கப்பட்டது. முக்தியின் உபாயத்திற்கு உபயோகமாக இருப்பதால் கர்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தால் உபாதேயங்கள் என்கிற ஜ்ஞானம் அந்ந்ஸ்திரபலப்பாத்ரத்தியில் உள்ளடக்கியது. அதனால் தனித்து உபயவ்யிக்கவில்லை. இவ்வீதம் க்ரமவிசேஷத்துடன் கூடிய வ்யாக்யானரிக்கத்தக்க ஒரு க்ரந்தத்துக்கு வ்யாக்யானமாக இருப்பதினால் கர்ம ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸைகளுக்கு ஐகசாஸ்த்ரயம் ஏற்படுவதால் ஸூத்ரத்திற்கு இங்கே சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே பொருத்தமானது என்று பொருள்.

முன் ப்ராகிஜ்ஞை செய்யப்பட்ட வ்ருத்திகாரருடைய மதாநுசாரத்தை * வ்ருத்தி க்ரந்தத்தோடு † ஸம்வாதமுன்னதைக்காட்டுகிறார். 'ததாஹ' என்பதால் கர்மவிசாரத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவமானது வாசகசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது மாத்ரமல்ல; ஐகசுஸத்திரோக்தியினால் ஆஃபிதமாகவு பிறுக்கிறது.—என்று அபிப்ராயமுள்ளவராக 'லக்ஷயிசேகி' எனச்சொல்லுகிறார். 'வ்ருத்தாத்' என்று தொடங்கி இருக்கிறது, 'ஸம் ஹிதம்' என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக்கொண்டிருப்பதும் வ்ருத்திக்ரந்தங்களின் காரணம். 'சாரீரகம்' ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை, ஐகத்தை சாரீரமாக உடையவன் பரமாத்மா சாரீரன்; "தஸ்யையஷ்வ வஃ ‡ சாரீர ஆக்மா" (அவனுக்கு இந்த சாரீரனே ஆத்மம்) என்று ச்ருதி. அந்தசாரீரவிஷயத்தைப்பற்றிய சாஸ்த்ரம் சாரீரகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. § வேதாடசலக்ஷணை (பதினாறு அத்யாயங்களடங்கிய பூர்வமீமாம்ஸையோடு) 'ஸம்ஹி

* வ்ருத்தி—போதாயநமஹர்வதியால் செய்யப்பட்ட ப்ரஹ்மஸூத்ரவிவரணம்.

† ஸம்வாதம்—ஒற்றுமை.

‡ சாரீரன்—சேதங்க்களையும், அசேதங்க்களையும் சாரீரமாகக்கொண்டிருப்பதால் பரமாத்மா சாரீரன்.

§ லக்ஷணம்—அத்யாயம்.

தம்' நியத ௩| பெளர்வாபர்யத்துடன் கூடின வ்யாக்யானிக்கத்தக்க வேதத்திற்கு வ்யாக்யான ரூபமாகயிருப்பதினால் ஸங்கதமென்று கருத்து. 'அர்த்தைகத்வாதேகம் வாஃயம்' (பொருள்ஒன்றாயிருப்பதால் வாஃயம் ஒன்று) என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ரதிபாத்தவவஸ்து ஒன்றாக யிருப்பதால் வ்யாக்யானிக்கப்பட்ட வேதத்திற்கும் ஏகப்ரபந்தத்வம் உண்டாகும். வேதம் புருஷார்த்தபரமாகவும், ப்ரஹ்மபரமாகவாகவும் இருப்பதினால் அதுவும் உபபன்னமாகிறது. "ஸர்வே வேதா யத்பதமானந்தி" (எல்லா வேதங்களும் அடையத்தக்க எந்த ப்ரஹ்மத்தை சொல்லுகின்றதுகளோ) "வேதாஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" (எல்லா வேதங்களாலும் நானே அறியத்தக்கவன்) என்றன்றோ ச்ருதிஸ்மருதிகள். வேதார்த்தவிசாரத்திற்குத்தகுந்ததாக இருப்பதால் மீமாம்ஸைக்கு ஏகப்ரபந்தத்வம், இந்த ஐகசாஸ்திரத்தினால் பூர்வவருத்தத்வம் கர்மவிசாரத்திற்கு ஆக்ஷேபிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபாகம்:—

கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களுக்கு ஐகசாஸ்த்ரயமிருக்குமேயாகில் அ ப் பெ ரு து க்ரந்தத்தின் தொடக்கத்தில் "அயாதோ வேதார்த்தஜிஞ்ஞஸா" என்று ஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வண்ணம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ய வில்லை. பூர்வபாகத்திற்கும் அஸாதாரணமான அர்த்தமே ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிறது—'அயாதோ தர்மஜிஞ்ஞஸா' என்று. ஆகையால், ஐகசாஸ்த்ரயம் இல்லை. இதற்கு பதில் சொல்லுகிறோம் "அயாதோ ப்ரஹ்மஜிஞ்ஞஸா" என்பதே இரண்டு பாகங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருக்கும் அர்த்தத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை. கர்மவிசாரமோவென்றால்,—ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையின் மூன்றாவது அந்யாயத்தைச்சார்ந்த, நான்காவது பாதத்தில் சேர்ந்து விடுகிறது. எப்படி நிக்ஹத்தில் உள்ளடங்கின *ச்சலம், ஜாதி இரண்டுக்கும் ஆஹ்நிகபேதத்தால் தனித்து உக்தியோ,—எப்படி நிக்ஹத்தில் அந்தர்பூதங்களான ட்வேதத்வாபாஸங்களுக்கு அந்யாயபேதத்தால் தனித்து உக்தியோ—அவ்வாதே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் உட்பட்டிருந்தபோதிலும் (கர்மாவை) வேறுபடுவது உபபன்னமாகிறது. பஹுக்ரந்தங்களால் ப்ரதிபாதிக்கத்தகுந்ததாக இருப்பதுபற்றி தனியாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் முந்தி இருத்தலானது மேலே சொல்லப்போகிற உபஜீவ்ய, உபஜீவக பாவம்முதலிய ஹேதுக்களால் விர்த்திக்கிறது. இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அர்த்த க்ரமத்தால் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையில் மூன்றாவது அந்யாயத்தின் நான்காவது பாதத்தோடு கர்மவிசாரம் பொருந்துகிறது. ப்ரதிபத்திலெளக்யரூபமான க்ரமத்தால் கர்மவிசாரத்துக்கு பூர்வபாவம் ஸங்கதமாகிறது என்று. இவ்வண்ணமாவது ஸாதர்ம்ய ஸீஸம் வைதர்ம்யஸம் என்கிற இரண்டு ஜாதிகளையும் நிரூபித்ததனால் இரண்டையும் அனுஸரித்ததான ப்ரதிதர்மஸம் எவ்வாறு அர்த்தவிர்த்தியோ இவ்வாறாக இரண்டு பாகங்களுக்கும் அசாதாரணங்களாக இருக்கிற அர்த்தவிஷயமான இரண்டு ப்ரதிஜ்ஞைகள் செய்யப்பட்டால் ஸாதாரணமான அர்த்தப்ரதிஜ்ஞை ஆர்த்தமாக விர்த்திபெறலாம்—ஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்ட போதிலுங்கூட அஸாதாரணமான அர்த்தம்

௩| பெளர்வாபர்யம்—முன்பின்னாக இருத்தல்.

*ச்சலம் - அர்த்தாதாராபிப்ராயத்தால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதற்கு வேறு அர்த்தத்தைக் கல்பித்து துஷிப்பது. ஜாதி—அஸுத்தரம்.

†வேதத்வாபாஸங்கம்—வேதாக்களைச்சேர்ந்த தோஷங்கள் அல்லது, துஷ்டவேதங்கள்.

‡மீமாம்ஸா—வேதார்த்தவிசாரம். 'மாங்' தாது. ஸ்வார்த்தத்தில் 'ஸந்'ப்ரத்யயம்.

§ ஸம்—ஜாதிதோஷத்தின் உப்பிரிவு.

தனித்தே ப்ரதிக்கை செய்யத்தக்கது. தர்மஜிஜ்ஞாஸை ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் “அயாத: சேஷலக்ஷணம், அயாத: க்ராத்வர்த்தபுருஷார்த்தபோர்ஜிஜ்ஞாஸா” என்கிற இது முதலிய இடங்களில் அஸாதாரணமாக இருக்கிற அர்த்தவியக்ஷயமான ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், இரண்டு பாகங்களுக்கும் அஸாதாரணங்களாக இருக்கிற அர்த்தங்களின் ப்ரதிக்கையினால் அதையனுஸரித்திருக்கிற ஸாதாரணமான அர்த்தத்தின் ப்ரதிக்கையையும் ஆர்த்தமாக ஆகலாமென்று முதலில் “அயாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா” என்று ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது. “வேதார்த்தஜிஜ்ஞாஸா” என்று கூறப்படவில்லை. அல்லது, “அயாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா” என்பதே ஸாதாரணமான ப்ரதிக்கை. அலௌகிகமாகவும், ச்ரேயஸுக்கு ஸாதாரணமாகவும் இருப்பதல்லவோ தர்மம். அதை அனுஸரித்திருப்பது ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கது. தர்மமோ ஸாத்யமென்றும், விர்த்தமென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கிறது. விர்த்தரூபமான வஸ்துவினிடத்தில் தர்மசப்தத்திற்கு ப்ரயோகம் மஹாபாரதத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில், “யேசு வேதவிதோ விப்ரா யே சாத்யாத்மவிதோ ஐத: தே வதந்தி மஹாத்மநாம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸாததனம்.” (வேதார்த்தத்தையறிந்த அந்தணர்களும், வேதார்த்தத்தையறிந்த ஜனங்களும் மஹாத்மாவான விஷ்ணுவை சாசுவதமான தர்மமென்று சொல்லுகிறார்கள்.) அவ்வண்ணமே ஜ்ஞானத்தினால் சிறப்புற்றவர்களாலும் “அலௌகிகத்வே ஸதி ஸ்ரேயஸ்ஸாததனத்வம்” என்பதைப் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமாக எண்ணி விர்த்தரூபமான அர்த்தத்தில் தர்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. “த்ராவ்யம், க்ரியை, குணம், முதலியவைகளுக்கு தர்மத்வம் ஸ்தாயிக் கப்பட்டப்போகிறது. அவைகள் இங்கிரியங்களாலியந்தக்கதாக இருந்தபோதிலும் கூட தர்மசப்த வாச்யங்கள். ஆனால் த்ராவ்யத்வாதிரூபத்தால் அவைகள் தர்மங்களாகா” (இது முதலியனில். அந்த இடத்தில் த்ராவ்யம் முதலியது இருந்தபோதிலும் கூட க்ரியையின் ப்ராதான்யத்தால் பூர்வபாகமானது ஸாத்யதர்மபரம். உபாஸனங்களும், அதற்கு அங்கங்களும் இருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மபாதானமானதால் மேல் பாகம் விர்த்ததர்மபரம். ஆகையால், இரண்டு பாகங்களின் விசாரத்திற்குப்பொதுவானது முதல் ப்ரதிக்கை, அதில் தர்மசப்தத்திற்கு ஸாத்யதர்மவியக்ஷயமாக விசேஷப்ரவிர்த்தி இருப்பதாலும், புத்திஸ்தமாக இருப்பதாலும், அது பூர்வபாகத்தால் அறியப்பட்டபடியால் முதன்மை வாய்ந்திருப்பதாலும், தர்மஜிஜ்ஞாஸா பதத்தினாலேயோ, † தந்த்ரத்தினாலேயோ, அர்த்தத்தினாலேயோ ப்ரதிஞ்ஞாவியக்ஷயத்வம் ஸபன்னமாதலாலும் ‡ சோதனஸூத்ரத்தில் அதின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது. விர்த்தரூபமான தர்மவிசேஷமானது சாதாரண ப்ரதிக்கையினாலேயே அர்த்தத்தினால் ப்ரதிக்கை பண்ணப்பட்டிருந்தபோதிலும் அதற்கு பஹுக்ரந்தங்களால் ¶ வ்யவதான மேற்பட்டிருப்பதாலும், சப்தத்தால் அது போதிக்கத்தகுந்ததாக ஆகாது என்கிற சூக்ச்மையை பரிகரிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலும், மீண்டும் ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது. அதற்கு “ஜன்மாதி” ஸூத்ரத்தில் லக்ஷணம் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஐகசாஸ்தர்மம் தருதியுள்ளதே.

† தந்த்ரம் - ஒரே சப்தத்தை அர்த்தங்களின் வேறுபாட்டைக்கருதி இருமுறை ஆவ்ருத்தி செய்து கொள்ளுதல்.

‡ சோதனஸூத்ரம் - “சோதனஸூத்ரேந்தோ தர்ம:” என்று ஐயமிரியின் பூர்வமீமான்ஸயில் இரண்டாவது ஸூத்ரம்.

¶ வ்யவதானம் இடைவெளி அல்லது விலக்கம்.

லாஷ்டபம்:—

ஜீராவலாவதிவடலா மஜிதாதவடி கடினொடலாஷ்டபம்
மறுசுவாடிவரிதமலாமாவலெயவடி ஸ்ரீஜிதாநவடிநனா
கடியமறுசுவாடிவதிவடலாஷ்டபம் கடினொடலாஷ்டபம் ததவனவ
வெதொடலாஷ்டபம் ஜிதாதவடிததாஷ்டபம் லவதி ததாஷ்டபம் வடதி
காரடி:--‘வடதிஷ்டபம் கடினொடலாஷ்டபம் ஸ்ரீஜிதாநவடிநனா
வடதிஷ்டபம் ‘கடினொடலாஷ்டபம் ஜீராவலாவதிவடலாஷ்டபம் லவதித
வனதவாரிதகம் டெஜிதீயெந வொலாஷ்டபம்ஷ்டபம்ஷ்டபம்ஷ்டபம்
ஸாடெஜிதாஷ்டபம்ஷ்டபம்’ இதி ||

மீமாம்ஸையின் முத்திநி பாகமான கர்மகாண்டத்தால் அறி
யப்பட்ட கர்மாக்கள் அல்பமாயும், நச்வரமாயும் உள்ள பலன்களு
டன் கூடியிருத்தலாலும், மேல் பாகத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்
கிற ப்ரம்மஜ்ஞானமானது முடிவில்லாததாயும், அழிவில்லாததுமான
பலத்தையுடையதாதலாலும், -முத்தி நடைபெற்றிருக்கிற கர்மவிசா
ரத்திற்குப்பிறகு கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரபலப்பாதங்களென்கிற
அக்காரணத்தினாலேயே ப்ரஹ்மம் அறியத்தக்கதென்று கூறப்
பட்டதாக ஆகிறது. “முத்தி நடந்த கர்ம விசாரத்திற்குப்பிறகு
ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பம்” —என்று வருத்தி
க்ரத்தத்தைச்செய்தருளின போதாயனர் கூறுகிறார். கர்மமீமாம்
ஸை, ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரமென்று சொல்
லப்போகிறார். “இந்த சாரீரகசாஸ்த்ரமானது பதினாறு அத்தியா
யங்களடங்கி இருக்கிற ஜெயினிப்ரோகத்தமான பூர்வமீமாம்ஸை
யோடு நியதபெனர்வாபர்யமுள்ள ஒரு வ்யாக்யேயவ்யாக்யானரூப
மாக இசைந்திருப்பதுபற்றி ஒரே சாஸ்த்ரமென்பது ஸித்தித்
தது” என்று.

க்ருதபாகாசிகை:—பிறகு ‘மீமாம்ஸா’ என்று தொடங்கி ஸூத்ரத்தினுடைய வாங்
யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார்.

இந்த இடத்தில் “பூர்வ வருத்தாத் கர்மஜ்ஞானாதநந்தரம் ததவல ஹேதோ:” என்
றதனால் அது; அதி: சப்தங்களுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. ‘ப்ரம்மஜ்ஞானதவ்யம்’
என்பதனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸாபத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞானதவ்யம்
விசாரத்துக்குத்தகுந்தது. ‘தத வல’ என்கிற வகாரத்தால், அயுசப்தத்தால் சாஸ்த்ராக்
தங்களுடைய ஜ்ஞானத்தைக்கருதாமை பலித்தது என்று அபிப்பிராயம். ‘உத்தர பவ
திதி’ சப்தத்தால் அர்த்தத்தாலும் என்று அபிப்பிராயம்.

னில்,—“அதந்தத்தயா க்ஷுப்தமபி யோக்பம்பேகூபிதம் தாதர்த்யமர்ஹதி க்ராமே குல்பே பூர்வதடாகவத்” (க்ராமம் புதிதாக ஏற்படுத்தவேண்டியதாக இருந்தால் ஏற்கனவே முந்தி இருக்கிற தடாகத்தை அந்த க்ராமத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதுபோல், பாஹமக் ஞானஸம்பாதனத்தை ப்ரயோஜனமாகக்கருதி ஜெமினியினால் செய்யப்படாமலிருந்த போதிலுங்கூட, ப்ரஹ்மக்ஞானம் கர்மாவை அபேக்ஷித்திருப்பதால் அதையும் இத்துடன் சேர்த்து ஒரே சாஸ்த்ரமெனக்கொள்வது பொருத்தமாகும். இவ்வாறு வந்தாலினுடைய கருத்தும், ஸம்பவமும் காட்டப்பட்டது.

லாஷ்டு 3:—

சுத 3: ஸ்ருதிவிவாடியிஷிதாயுலொஷெந ஷ்டுலொஷெவக்ஷ, ஸ்யூயலொஷெவ்ல வடுவெயூதூரஜீராவஸ்யொலொஷெ 1 ஜீராவ்லா ஸாஷ்டு “கயாதொ ர்ஜுஜிஜ்ஞாஸா” ஐதூரலு “கநாவ்ருதி: ஸஷாடிநாவ்ருதிஸாஷ” ஐதெவரெகா லாஷ்டுதிவிஸெஷெண விஸிஷ்டுக்ஷ 1

ஆகையால், ப்ரதிபாதிக்க வேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட அர்த்தபேதத்தால் ஈ ஷ்டுக்கபேதம் போலும், அத்யாயபேதம் போலும், பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளிரண்டுக்கும் பேதம். மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரமானது—‘அயாதொ தர்மஜிஞாஸா’ என்று தொடங்கி ‘அநாவ்ருத்தி: சப்தாத், அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்’ என்கிற ஸூத்ரம் ஈருக முக்தினது பித்தினது என்பதற்கு கியாமகமான ஸம்பந்த விசேஷத்தால் க்ரமவிசேஷமுன்னதாக அமைத்திருக்கிறது.

க்ருதப்ரகாசிகை:—

சாரீரகசப்தத்தால் ஸூதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரதானமாய் ப்ரதிபாத்யமான வஸ்து பேதத்தாலும், ஜெமினீயசப்தத்தால் ஸூதிப்பிக்கப்பட்ட கர்நுபேதத்தாலும், அவ்விரண்டினாலும் பலித்த ப்ரயோஜனபேதத்தாலும், அர்த்தவிசேஷத்தாலும், இந்த ஐகாஸ்த்ரம் கூடாது.—என்கிற சங்கையை அத: என்று தொடங்கி பரிஹரிக்கிறார்.

அத: ப்ரதிபிபாதயிஷித வ்ருத்திகாரால் சொல்லப்பட்ட கவ்யாக்யேய வ்யாக்யானரூபஸம்பந்தத்தால் என்றுபொருள். ஷ்டுக்கபேதமும், பூர்வமீமாம்ஸையில் அத்யாயபேதமும், அங்கே மேலேயும் நிதர்சனார்த்தமாகக்காட்டப்பட்டது. அர்த்தபேதமில்லாவிடில் ஏகஷ்டுக்கமாகவாவது ஏகாத்யாயமாகவாவது இருக்கலாம். ஆதலால், அவயவி ஒன்று என்பது விதித்தபிறகு அவாந்தரங்களான அர்த்தங்களின் வேறு

ஈ ஷ்டுக்கம்—ஆறு அத்யாயங்களடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்ப்பம். பூர்வமீமாம்ஸாசாஸ்த்ரத்திலிருக்கிற பன்னிரண்டு அத்யாயங்களும் ஆறு அத்யாயங்கள் வீதம் இரண்டாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதல் ஆறு அத்யாயங்கள் அடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்ப்பம் ப்ரதமஷ்டுக்கம். இதை ப்ரக்ருதிஷ்டுக்கமெனக்கூறுவார்கள். இரண்டாவது, ஆறு அத்யாயங்களடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்ப்பம். த்வதீயஷ்டுக்கம். இதை வீக்ருதிஷ்டுக்கம் என்பார்கள்.

பாடானது மஹாவாக்யத்தினுடைய எகத்வத்துக்கு விரோதியாகாது. எவ்வாறு பதார்த்த பேதங்கள் வாச்யார்த்தத்தின் எகத்வத்துக்கு விரோதியாகாதோ, அவ்வாறு என்று கருத்து. இதனால் ப்ரதிபாத்யபேதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இரண்டு ஷட்கங்களில் சிந்திக்கப் பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதிவித்ருதிகளுடைய ப்ரயோஜனபேதமான சாஸ்த்ரங்களுடைய வேறுபாட்டுக்குக்காரணமாகாததால் ப்ரயோஜனபேதமும் அர்த்தத் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இதனால் வருத்திகரத்தத்திலுள்ள 'ஷோடசலக்ஷண' சப்ததாத்பர்யமும் காட்டப்பட்டது. 'பூர்வோத்தரமீமாஸா' சப்தத்தால் 'ஜைமிஸீய, சாரீரக' சப்தங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. 'ப்ரதிபிபாதயிஷித' சப்தத்தால் அர்த்தவிரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ப்ரதிபாதிப்பதற்கு இஷ்டப்பட்ட வஸ்துவன்றோ ப்ரதிபிபாதயிஷிதம். அது தாத்பர்யவிஷயமான அர்த்தம். விருத்தமாக ப்ரதிவிஷயமாகிற தேவதாநிராஸாதிகளில் தாத்பர்யமில்லை என்று அபிப்பிராயம்.

மேல் ஆக்ஷேபம்:—

இவ்விதம் எப்படி சொல்லக்கூடும்? வேதமானது யஜ்ஞாதிக்கிரியாநுஷ்டானங்களை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டிருப்பதால் வித்தபரவாக்யங்களெல்லாம் அந்த க்ரியைகளுக்கு சேஷம் என்றல்லவோ ஸூத்ரகாரரால் கண்டோக்தமாய்க்கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது விருத்தமாகவே ஆகிறது. ஆகையால், சாஸ்த்ரபேதம்.

இப்படியல்ல. "பதே ஜுஹோதி. ஆஹவரீயே ஜுஹோதி. ந ஹிம்ஸ்யாத். பசுமாலபேத." (காலடியில் ஜோமம் செய்கிறான். ஆஹவரீயாக்கிரியில் ஜோமம் செய்கிறான். ஒன்றையும் ஹிம்விக்கக்கூடாது. பசுவை யஞ்சுத்தில் கொல்லவேண்டும்.) என்பது போலவும், —வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்தில் "கர்மண்யண், ஆதோதபஸர்கே க:" (கர்மகாரண உபதமாயிருக்கையில் தாதுவின் மீது 'அ' என்ற விருதி வருகிறது. ஆகாரத்தை ஈற்றிலுடைய தாதுககளின்மீது 'க' என்கிற விருதி ஏறுமானால் உபதம்உபஸர்க் மாயிருக்கக்கூடாது) என்பது போலவும், —ஃ உத்ஸர்காபவாதத்யாயத்தால் சாஸ்த்ரங்களுடைய ஐக்யத்துக்கு விரோதமில்லை. பொதுவாக வித்தபரவாக்யங்களுக்கு க்ரியாசேஷத்வம் சொல்லப்பட்டிருந்தால், வித்தபரவாக்யசேஷத்துக்கு விதிசேஷத்வம் உண்டா? இல்லையா? —என்று விசாரித்து, ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகயிராத வித்தபரவாக்யங்களே க்ரியாசேஷங்கள். —ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக பர்யவஹிக்கிற வித்தபரவாக்யங்கள் அந்த க்ரியைக்கு சேஷமாக ஆகா—என்று நிர்ணயிப்பதன்றோ யுத்தம். எப்படி, ஜோமம் ஸாமான்யமாக ஆஹவரீயத்தில் செய்யத்தக்கதென்று ஏற்பட்டிருந்தாலும், "ஜோமவிசேஷமான குதிரையின் காலடியில்"—என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ, எப்படி, ஸாமான்யமாய் ஹிம்ஸாரிசேஷம் இருந்தபோதிலும்கூட, ஹிம்ஸாவிசேஷம் செய்பவன் என்று சொல்லப்படுகிறதோ—எப்படி ஸாமான்யமாய் கர்மகாரண உபதமாயிருந்தால் 'அண்' ப்ரத்யயம் வருவதாயிருக்கையில், ஆகாரத்தாதுக்களக்காட்டிலும் கப்ரத்யபவிதியோ, —அங்கு சாஸ்த்ரபேதமில்லையோ—அப்படியே இவ்விடத்திலும் அபேதமாகொள்ளத்தக்கது.

தேவதாநிராஸத்திலும் தாத்பர்யம் கிடையாது. வேதார்த்தம் கேளாதவர்களுக்கு கர்மாவில் ஏற்படும் அச்சரத்தையைத்தடுப்பதற்காக அது கர்மப்ராதார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. "நஹி நிந்தா நித்தயம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே. அபிது நிந்திதாநிதரத் ப்ராசம்வீ

ஃ உத்ஸர்கம் - பொதுவான விதி அபவாதம் - விசேஷவிதி. "பரிஹ்ருத்த்யாத்வாததோஷநாத் உத்ஸர்கோபிநிவிசதே" என்கிற வசனத்தின்படி அபவாத சாஸ்த்ரத்தின் ப்ரவ்ருத்திக்குத் தகுந்த லக்ஷயத்தை விட்டு மற்றைய லக்ஷயங்களில் உத்ஸர்கசாஸ்த்ரம் நிலைபெறுகிறது.

தம்” (நிந்தையானது நிந்திக்கத்தகுந்த வஸ்துவை நிந்திப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்திப்பதில்லை. ஆனால், நிந்திக்கத்தகுந்ததைவிட வேறு வஸ்துவின் மேன்மையை வெளியிடுவதற்காக.) என்று ந்யாயமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். அல்லது, வேதப்ராமண்யத்திலும் கர்மாக்கள் அவச்யம் செய்யத்தகுந்தவை—என்பதிலும் தாத்பர்யமிருப்பதால் “தேவதையில்லை” என்று சொன்னது கர்மவிரோதிகளை நிராகரிக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் * அந்வாருஹ்யவாதமாயிருக்கலாம். தன்னுடைய அகிகமான அபிமானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதை அநாதரித்துங்கூட சத்ருநிராகரணம் காணப்படுகிறது. எப்படியென்றால், “அபிஷ்டார்த்தவ்யயேநாபி ஜய்தி க்ஷேத்ரஹாரிணம்—லப்தக்ஷேத்ரார்த்தவ்யப்ரபா: ஸ்யாதர்த்த இதி நிச்சயாத்.” (ப்ரியமான பொருளைச் செலவுசெய்தாவது தன்நிலத்தை அபகரித்தவரின் ந்யாயஸ்தலத்தில் ஜயிக்கிறான்,—நிலம் கிடைத்தால் பொருளையடைவது வருத்தமல்ல என்கிற நிச்சயத்தால்.) இவ்விதமே, அபிமததாரண ஈச்வரனை நிராகரித்தாவது வேதப்ராமண்யஸமர்த்தம் செய்தால் பிறகு அபிமதவித்தி ப்ரயத்னமின்றியே அடையப்படும்—என்று ஐஜிமிரியின் அபிப்ராயம். அதன் வித்திப்ரகாரமும் அவராலேயே சொல்லப்பட்ட † ‘ராத்ரிஸத்ரர்யாயம்’ முதலியவற்றைச் சார்ந்ததென்று மேலே வ்யக்தமாகும். அதன் வித்தியை ஒப்புக்கொண்டமாத்ரத்தினாலேயே அதன் அநாதரவாதத்திற்கு விரோதம் ஒன்றுமில்லை,—அது அந்வாரோஹித்து செய்யப்பட்டிருப்பதால்.

அது எப்படி அந்வாருஹ்யவாதமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதெனில், பதில் சொல்லுகிறோம்.

“ஸம்பதத்ரேதி ஐஜிமிரி:; அந்யார்த்தம் து ஐஜிமிரி:; பரம் ஐஜிமிரிர்முப்யத்வாத். ப்ராஹ்மேண ஐஜிமிரி:” இது முதலிய ப்ராஹ்மஸூத்ரங்களாலேயே ப்ராஹ்மஸ்வரூபம், அதன் குணம், அதன் உபாஸநம், அவற்றின் பலம்; முதலியவற்றின் அங்கீகாரம் ஐஜிமிரிக்கு இருப்பதாக அறியப்படுவதாலும்,—மஹாபாரதத்திலும், ஐஹயக்ரீவ உபாக்யானங்களில் பசவானான வ்யாஸருடைய உபதேசத்தால் அடையப்பட்ட பரமாத்மஜ்ஞானமுள்ளதாக அறியப்படுவதாலும்,—இக்காரணங்களாலே விருத்தமான அர்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லாமையால் அர்த்தவிரோதமில்லை.

மேலும், அர்த்தவிசேஷம் எவ்விதத்திலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. ஏனென்றால், விசேஷா * திதேசங்களை நிரூபிப்பதில் நோக்கமுள்ள 8-வது அத்யாயத்தில்—§ விக்ருதிகளில் ‡ ப்ரக்ருதிதர்மாதிடேசம் செய்யத்தக்கதாக ஏற்படும் ஸந்தர்ப்பத்தில்—எந்த கர்மா

* அந்வாருஹ்யவாதம்—விரோதிகளை நிகரஹிப்பதற்காக விஷயத்தை அபிமதம் போல் சொல்லுதல்.

† ராத்ரிஸத்ரர்யாயம்,—‘ப்ரதிஷ்டையில் விருப்பமுள்ளவன் ராத்ரிஸத்ரத்தை அனுஷ்டிக்கக்கடவன் என்று’ ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அர்த்தவாதமெல்லாம் ச்ருதியின் அர்த்தத்தை ஸ்துப்பதியேயே தாத்பர்யமுள்ளதாயிருந்தபோதிலும் இங்கு ராத்ரிஸத்ரத்துக்கு ப்ரதிஷ்டை பலமாகவும் ஆகிறது.

* அதிதேசம் - ஏற்கனவே ஓரிடத்தில் சொல்லியிருப்பதை மற்றொரு இடத்தில் ஏறிடுதல்.

§ விக்ருதி - அதிதிச்யமானதர்மவதி—அதாவது, அதிதேசிக்கப்பட்ட தர்மத்துடன் கூடியது.

‡ ப்ரக்ருதி - அதிதேசாங்கப்ரயோஜனதர்மவதி—அதாவது, அதிதேசத்துக்குப் ப்ரயோஜனமான தர்மத்தையுடையது.

வில் எந்த கர்மத்தினுடைய தீர்மானத்தேசம், செய்யவேண்டும் என்று அபேக்ஷிக்கையில்— எந்த கர்மவுக்கு எந்த கர்மாவோடு தர்வ்யஸாம்யமோ, தேவதாஸாம்யமோ இருக்கிறதோ, அதில் அந்த தர்மம் அதிதேசிக்கத்தக்கதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் எந்த கர்மவுக்கு ஒரு கர்மாவோடு தர்வ்யஸாம்யமும், மற்றொன்றோடு தேவதாஸாம்யமும் இருக்கிறதோ, அந்த தர்பமே அதிதேசிக்கப்படவேண்டும். தேவதாஸாம்யமுள்ள கர்மாவின் தர்மம் அதிதேசிக்கத்தக்கதல்ல—என்று ஐஹிநி மஹர்ஷியினால் “தர்வ்யதேவதாஸாம்யே தர்வ்யம் பஸீ :” (தர்வ்யஸாம்யமும் தேவதாஸாம்யமும் வந்தால் தர்வ்யஸாம்யம் ப்ரபலம்.) தர்வ்யப்ரதானம் சொல்லப்பட்டது.

தர்வ்யம் ப்ரதானமென்று சொன்னது அநிவாதாமல்ல. ஸன்னென்றால் அனுஷ்டான விரோதம் ஏற்படுவதால். தர்வ்யப்ரதானயந்தாலன்றோ அனுஷ்டானம் காணப்படுகிறது. ஆகையால், தர்வ்யத்துக்கு ப்ராதான்யம் சொல்லுகிற ஐஹிநிகரு தேவதாந்ராஸத்தில் தாத்பர்யமுண்டு.

இவ்விஷயத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

ஸத்பாவாஸத்பாவங்களால் தர்வ்யதேவதைகளுடைய ப்ராதான்யப்ரதான்யங்கள் சொல்ல உத்தேசிக்கப்படவில்லை. ஆனால் விளம்பித்தும், விளம்பமின்றியும் ப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாக இருப்பதுதான் உத்தேசம். தர்வ்யமோ அவிளம் பிதர்ப்யக்ஷத்தால் அறியத்தகுந்தது. தேவதையோவென்றால், விளம்பிதமான சாஸ்தரத்தினால் அறியத்தகுந்தது. விளம்பாவிளப்பங்களை ச்ருத்திலிங்கம் முதலியவற்றிலும், ப்ரத்யக்ஷாநுமானதிகளிலும், முன்பின்னிருப்பவைகளுக்கு ப்ரபாலயத்திலும் காரணங்கள்.

ஹவிஸாக இருக்கும் தன்மை சாஸ்தரத்தினாலேயே அறியத்தகுந்ததாதலால் தர்வ்யத்துக்கும் ப்ராதான்யம் இல்லையென்றால்,—

இப்படியல்ல. † சரு ‡ புரோடாசம் முதலிய தர்வ்யமன்றோ ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டறியப்படுகிறது. அதில் ஹவிஷ்ட்வம் என்கிற தர்மம் மாத்ரமே சாஸ்தரத்தால் அறியத்தகுந்தது. தேவதைக்கு மாத்ரம் ஸ்வரூபம், ச்ரேயஸ்ஸாதனைத்வம், முதலிய தர்மம்—இவ்விதமும் சாஸ்தரத்தினால் அறியத்தக்கது. ஆகவே, ஸ்வரூபத்தாலும், தர்மத்தாலும், விளம்பமுள்ள ப்ரமாணத்தால் அறியத்தகுந்ததாயிருப்பதால், தேவதைக்கு அப்ராதான்யம். தர்மமாத்ரம் சாஸ்தரத்தால் அறியத்தக்கதாயிருந்தபோதிலும், †தர்மிருபமான அம்சத்தினால் அவிளம்பிதமான ப்ரமாணத்தால் அறியத்தக்கதாயிருப்பதால் ஹவிஸுக்கு ப்ராதான்யம். ஆகவே, ப்ராதான்யப்ராதான்யங்கள் (ப்ரமாணத்தைத்வாரமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வரூபத்தின் அஸத்தையில் (இன்மையில்) தாத்பர்யமில்லாததுபற்றி தேவதாந்ராஸவசனம் வேறு விஷயத்தில் நோக்குள்ளது. இவ்விதம், வேறு அர்த்தங்களுள் நிரூபணம் செய்ய முடியுமாதலால் அர்த்தவிரோதமில்லை.

ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுலேயே ஐஹிநியின் பக்ஷம் அடவதுகிறது நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. எப்படியெனில், “பலமத உபபத்தே :” என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஈச்வரன் கர்மபலன்களைக் கொடுப்பவன் என்பதால், “தர்மம் ஐஹி

† சரு—ஹோமஸாதனமாக இருப்பது, மந்த்ரத்தினால் பரிசுத்தமுமான சொல்வன் முதலியது.

‡ புரோடாசம்—தேவதோத்தேசமாக ஸம்ஸ்கரிக்ஷப்பட்ட வெங்கலந்த மாவு.

நிரத எவ' என்சிற ஸுத்திரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள தர்மம் பலப்ரதம் என்றவிஷயம் அறுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியில்ல. ச்ருதியினால் சொல்லப்பட்டிருத்தல், உபத்தி,—இவ்விரண்டாலும் ஒரு காலவிசேஷத்தில் வரப்போகிற பலன்களுக்கு ஸாதனம் மாத்ரம் ஜைமிரியால் சொல்லப்படவே அவ்விரண்டினாலேயே இங்கு பலஸாதனவிசேஷவீதி சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஆகேபம் சரியில்ல.

“சேஷத்வாத் புருஷார்த்தவாதோயயா “அந்யார்த்தம் து ஜைமிரி:” என்கிற ஸுத்திரத்தில் வேதாந்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞானம் கர்மசேஷமாதலால் ஆத்மன்களுக்கு கர்மசேஷத்வம் சொன்னது “அநிகோபதேசாத்” என்கிற ஸுத்திரத்தாத் தோடு விரோதப்படுகிறது. விகல்பத்தால் விரோதம் ஸம்பவிக்காது. ஏனெனில், வஸ்துவிகல்பம் கூடாது. ஜைமிரியால் அந்யபதம் உபந்யவரிக்கப்பட்டதென்று சொல்லவுட்கூடாது. ஜைமிரிமதமாயிருப்பதால் வித்தாந்தியால் நிராகரிக்க முடியாததாலால் விரோதம்.

இப்படியில்ல. சத்ருவின் நிராஸத்தை பலமாகக்கொண்டிருக்கிற ஜைமிரியின் அந்வாருஹ்வாதத்திற்கு அவ்விதம் உபந்யாஸமும், நிராஸமும் பொருந்தலாம். அப்படியில்லாவிடில், “பரம் ஜைமிரி:” இது முதலிய ஸுத்திரங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விரோதமும், பாரதவசனவிரோதமும் வரும். ஜைமிரியின் அந்வாருஹ்வாதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களுக்குத்தான் அவர் சொல்லிய விஷயத்தில் தத்துவத்தி உண்டாகுமென்று அதைத்தடுப்பதற்காக ப்ரஹ்மஸுத்திரத்தில் அதன் உபந்யாஸநிராஸங்கள் இரண்டும் செய்யப்பட்டன. ஆகையால் தான், “பராமர்சம் ஜைமிரி:” என்கிற ஸுத்திரத்தில் நைஷ்டிகம் முதலிய ஈசுத்ரமங்களின் நிராகரணமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், “தத்பூதஸ்ய” என்கிற ஸுத்திரத்தில் நைஷ்டிகன் முதலியவர்களுக்கு ஆசுத்ரமாம்சமானது ஜைமிரிக்கு அநபிமதம் என்று சொல்லியிருப்பதால். ஆசுத்ரமே அநபிமதமானால் அதிலிருந்து ப்ரம்சமும் அநபிமதம் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால், வீதராகளைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றைத்தடுப்பதற்காக ஆசுத்ரமாத்ரங்களைத்தடுத்ததும் முன்போல் அந்வாருஹ்வாதம். அதுவும் பூர்வமீமாம்ஸையில் ஸுத்திரத்தால் சொல்லப்படவில்லை. ஆனாலும் “ஒளடுலோமி” முதலியவர்களின் மதம்போல் அனுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

† ஆசுத்ரமங்கள் - ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்தம், ஸந்யாஸம்—என நான்கு வகைப்படும். இந்நான்கும் ப்ராஹ்மணன் ஒருவனுக்கே. கூத்தியனுக்கும், வைச்யனுக்கும்—ப்ராஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்தம் இம்மூன்றுதான். ப்ராஹ்மசாரிகள்—ஸாவித்ரான், ப்ராஜாபத்யன், ஸௌமயன், ஆக்நேயன், வைச்வதேவன், உபசுர்வாணன் நைஷ்டிகன்—என ஏழுவகைப்படுகிறார்கள். உபயனமானபிறகு அந்யாயோபாகர்மவரையில் ஸாவித்ரீமந்த்ரத்தை மாத்ரம் உச்சரிக்க அதிகாரமுள்ளவனானால், ஸாவித்ரான். நியமாத்யயனகாலத்தில் ப்ராஜாபத்யம் முதலிய நான்கு காண்டங்களைக் க்ரமமாய் அந்யயனம் செய்கையில் அந்தந்தகாண்டஸம்பந்தமாய் ப்ராஜாபத்யன், ஸௌமயன், ஆக்நேயன், வைச்வதேவன், என்று ப்ராஹ்மசாரிக்குப்பெயர். குருகுலத்தில் வேதாத்யயனத்தையும், வேதவ்ரதத்தையும் விதிப்படி அனுஷ்டித்து முடித்தபிறகு, ஆசார்யன் கோரினபடி குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பித்து, ஸநாதகவ்ரதத்தையும் முடித்து ச்ருஹஸ்தாசுத்ரம்துக்கு வருபவன் உபசுர்வாணன்ப்ராஹ்மசாரி. உயிருள்ளவரையில் ப்ராஹ்மசர்யவ்ரதத்தோடு குருகுலத்திலேயே இருந்து முக்தியடைபவன் நைஷ்டிகன்.

ஆனால், மதுவியை வஸ்வாதிகளுக்கு அதிகாரமில்லையென்று சொன்னது அதிகாரத்தைச் சொல்லும் வார்த்தையோடு இது விரோதப்படுகிறதே என்று சொல்லக் கூடாது. அதிகாரோக்தியானது வஸ்வாதிகேவதாங்கிகாரத்துக்கு அடையாளமாதலால் சாஸ்திரங்களின் ஐக்யத்துக்கு விரோதமில்லாமையால் அதை வெளிப்படுத்துவதில் ப்ரயோஜனமில்லை “ஹாவம் ஜைமிநி:” என்ற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன பக்ஷங்களும் சாஸ்திர ஐக்யத்துக்கு விரோதமில்லாதவைகள். காரணரீரத்தில் அவைகளுக்கு ஸம்மந்தனமில்லாதலால் அந்தக்கேள்விக்கே அவகாசமில்லை. ஆகவே, அர்த்தவிரோதம் கிடையாது. கர்த்துபேதபரிஹாரம் ப்ரவரித்தமாயிருப்பதால் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை. அதனால் தான் சப்தத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகிறது. தூர்த்ஸ்வாமி, கபர்தி இவ்விருவரும் செய்த ஆபஸ்தம்பஸூத்ரவ்யாக்யானத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்யத்தகுந்த க்ரந்தத்தின் ஐக்யத்தினால் ஏகப்ரபந்தத்வம் காணப்படுகிறதன்றோ! பாணினீ ஸூத்ரங்களுக்கு \$ வாமநன், ஜயாதித்யன் என்கிற இரண்டு பண்டிதர்களால் செய்யப்பட்டு முன்பின்னாக அமைந்திருக்கிற இரண்டு வ்ருத்தி க்ரந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யேயங்களின் ஐக்யத்தால் ஏக வ்யாக்யானத்வம் காணப்படுகிறது. ஆகையால், ஐகசாஸ்த்ர்யம் உபபன்னம்.

ஒரே சாஸ்த்ரம் என்பது இருக்கட்டும். பெளர்வபர்யநியமம் எப்படி? என்கிற ஸந்தேஹத்தைப்பரிஹரிப்பதற்காக வ்ருத்திக்க்ரந்தத்திலிருக்கிற “ஸம்ஹிதம்” என்றபதத்தை “மீமாம்ஸா”—என்று தொடங்கி ஸ்ரீஹர்ஷ்யகாரர் விவரிக்கிறார்.

க்ரமவிசேஷத்தோடு கூடிய ஐகசாஸ்த்ர்யம் ‘ஸம்ஹிதம்’ என்ற பதத்தினால் கருதப்பட்டிருக்கிறது. ‘ஆரப்ய, ஏவமந்தம்’ (இது தொடங்கி இதுவரையில்) என்பதினால் பெளர்வபர்யநியமம் சொல்லப்பட்டது. ‘ஸங்கதிவிசேஷண’—இந்தப்பதத்தால், பாடக்ரமம்,—சேதங்களுக்கு தர்மார்த்தகாமங்களில் முதலில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகும் அர்த்தஸ்வபாவம்,—உபரிஷத்துகளில் அங்காங்கிபாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களில் யக்ரம் முதலிய கர்மாக்களுக்கு பதார்த்தபாவத்தால் ஸம்பந்தம்,—சில வித்யைகளில் யக்ரங்களையும், அவற்றின் உபகரணம் முதலியவைகளையும், த்ருஷ்டவிசேஷங்களாகக் கூறுதல்,—கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்ததார்த்தாந்திக்ரஹாவம்,—வ்யைக்கும், கர்மாவக்கும் \$ உத்பாத்யோத்பாதகஹாவமிருப்பதால் அவைகளுக்கு சேஷமான விசாரங்களும் அந்தக்ரமத்தையே அலுஸரித்திருக்க வேண்டுமென்கிற உபபத்தியும்,—வேதவ்யாக்யானமாயுள்ள மீமாம்ஸையில் உததரபாகத்துக்கு பூர்வபாகத்தில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களை அபேக்ஷித்தல்,—என்பதும் ‘ஸங்கதிவிசேஷண’ என்ற பதத்தால் அபிப்பிராயங்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறான பெளர்வபர்யநியாமகலங்கதிவிசேஷத்தோடு “விசிஷ்டக்ரமம்” க்ரம விசேஷமுள்ளது—என்று அர்த்தம்.

வேதப்ராமண்யம் வித்திப்பதற்காக முதல் அத்யாயம் முந்தியிருக்கட்டும். இரண்டாவது அத்யாயத்துக்கு முன் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஏன் இருக்கக்கூடாது?

கூடாது. அங்கங்கே சொன்ன ஸங்கதிவிசேஷங்களால் பதினாறு அத்யாயங்களுக்கும் வரிசைக்ரமம் வித்திப்பதாலும், ப்ரஹ்மவிசாரம் அதற்குப்பின் வருவதாலும் இதை

\$ வாமநன், ஜயாதித்யன்—இவ்விருவரும் ஜைனர்கள். பாணினீ செய்த வ்யாக்யான-அஷ்டாத்தியாயிக்கு ஸூத்ரக்ரமமாக “காசிகாவ்ருத்தி” என்னும் க்ரந்தத்தை இவ்விருவரும் செய்தார்கள்.

“ஸம்ஹிதம் - ஸங்கதம். இசைக்கப்பட்டிருப்பது.

\$ உத்பாத்யம் - உண்டுபண்ணத்தகுந்த கார்யம். உத்பாதகம்-ஹேது.

அபிப்ராயப்பட்டு “ஸங்கதிவ்சேஷேண விசித்தகாமம்” என்று சொன்னார். இவ்வீதம் ஐகசாஸ்த்யம், பெளர்வாபர்யநியமம், சாஸ்த்ரத்துக்கு ஆரம்பிக்கவேண்டிய யோக்யதை, ஆகிய இம்மூன்றும் ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது.

ஹாஷ்யம்:—

தயாஹி—வ்யயஜ்ஞாவஸு ‘ஸூரயூரயொயெதவ்யு:’ (யஜு-ரா உ. கரு) உத்யூயநெநெவ ஸூரயூரயஸஸ்வாவூவெஜாவூ ஸக்ஷாராஸெசு-ஹணம் வியீயதெதி தஜூயூயநம் கிராகுவம்? கயம் வகதுவூம்?—உத்யூவெக்ஷாயாம்,—“ஸஷ்டுவஷ்டம்ஸூரஹ ணைஹநயீத, தஜூராவயீத” (ஸுத-ஸூ) உத்யூநெந,

“ஸூராவணாம் ஸூராவஷ்டாம் வா உவாகுத்யூயயாவியி யுகுஸூஜாம்ஸூயீயீத ஜாவாநு விஸூராயூவம்வஜாநு” (உநு-ஸூ. ச. கரு) உத்யூஜிவ்ரதநியவிஸெஷாவெஷெஸெ ஸூராவெக்ஷிதாநி வியீயதெ.

அவ்விதமே முதன்முதல் “வேதம் அத்யயநம் செய்யவேண் டம்” என்கிற விதியினால் அத்யயநத்தினாலேயே ஸ்வாத்யாயசப் தத்தால் சொல்லத்தகுந்த வேதமென்கிற அக்ஷாராசிகளின் க்ரஹ ணம் விதிக்கப்படுகிறது. அந்த அத்யயநமும், எவ்விதம்?—எப் படிச்செய்யவேண்டும்?—என்கிற அபேக்ஷையில் ‘எட்டு வய துள்ள ப்ராஹ்மணனுக்கு உபநயனம் செய்து வேதத்தை அத்யய நம் செய்து வைக்கவேண்டும்’ என்கிற விதியிருப்பதால் ச்ரவண- மாதத்தின் பெளர்ணமாஸியிலாவது, ப்ரோஷ்டபதிமாதத்தின் பெளர்ணமாஸியிலாவது விதிப்படி வேதாரம்பம்செய்து ப்ராஹ் மணன் கியமத்துடன் நாலரை மாதம் அத்யயனம் செய்யவேண் டம்” என்று இது முதலிய வ்ரதநியமவிசேஷோபதேசங்களால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

மூன் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களோடும், சிரஸோடும் கூடிய வேதாத்யயனத்துக்கு ப்ரமாணத்தையும், ஸாதனசதுஷ்டயத்தை எடுத்துரைப்பதற்கு ஸமயமில்லாததையும் காண்பித்துக்கொண்டு ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்ட மூன்று அர்த்தங்களையும் உபபாதிப்ப தற்காக ‘தயாஹி’ என்று சொல்லுகிறார்.

ப்ரதிக்கை செய்த மூன்று அர்த்தங்களையும் உபபாதிப்பதற்காக ‘ப்ரதமம்’ என்று அத்யயனவிதியை நிரூபிக்கிறார்.

வேதப்ரமாண்யஸமர்த்தம் போல கர்மவிசாரத்தால் விதித்த அத்யயனவிதிரிநு பணம் ஏன் ஆச்யிக்கப்படுகிறதில்லை?—என்றால்,

அப்படியல்ல, ஏனெனில், பின் காலத்திலிருந்த வ்யாச்யாதாகளால் அவ்விடத்தில் அர்த்தஞ்ஞாபாயந்தத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஷராசிஃரஹணபர்யந்தத்வம் தான் ஸ்ரீவ்யாஸபகவானுக்கு அபிமதம்—ஏனெனில், “அத்யயனம் மாத்ரமுள்ளவனுக்கு” என்றல்லவோ மேலே சொல்லுகிறார்! ஆகையால், அங்கே சொல்லப்போகிற அர்த்தமானது சாஸ்த்ரம் ‘ஆரம்பிக்கத்தகுந்தது’ என்பதற்காக இங்கே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. அத்யயனவிதிக்கு அக்ஷராசிஃரஹணமாத்ரபர்யந்தத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டால் சாஸ்த்ராரம்பணியத்வம் விதிக்கிறது. முழுவதும் விஷயமென்று நிரூபிக்கப்பட்டால் ஜகசாஸ்த்யமும், பெளர்வாபர்யநியமமும் விதிக்கிறது.

அக்ஷரஹணமாத்ரத்தை அத்யயநசப்தம் சொல்லுமேயாகில் எவ்வாறு ஆரம்பணியத்வம்? — எனில், இவ்வாறாக:—அத்யயநவிதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் ஏற்பட்டால், அர்த்தஜ்ஞானத்துக்கு “அதித்ய ஸநாயாத்” (அத்யயநம் செய்து ஸ்நாதக வரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்) “ஆசார்யகுலாத் வேதமயீத்ய அபிஸமாவ்ருதய” (ஆசார்ய க்ருஹத்தினின்று வேதாத்யயநஞ் செய்து ஸமாவர்த்தநஞ் செய்து) என்று யக்ஞாதி, கர்மானுஷ்டானத்துக்கு சேஷமாக விரிபோகமிருப்பதால், உபநிஷதத்துகளில் விரிதமான ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்குங்கூட கர்மசேஷத்வம் வரவேண்டியதாகும். அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு “ஆத்மாவா இதம்” (இந்த ப்ரபஞ்சம் ஆத்மாவே) “ப்ரஹ்ம வா இதம்” (இந்த உலகம் ப்ரஹ்மமே) “அயமாத்மா ப்ரஹ்ம” (இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்) இது முதலான வேதாந்தத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மசப்தம் ஆத்மபர்யாயமாதலால் ஆத்மஜ்ஞாநத்திற்கு ஆதமவிஷயத்வம் இருப்பதால், வீரஹி முதலியவற்றின் வாயிலாக ப்ரோக்ஷணம் முதலியவற்றுக்குப்போல, த்வாரபூத ஆத்மாவுக்கும் கர்மசேஷத்வம் ஏற்பட வேண்டியதாக ஆகும்.

ஸமுத்ரம் முதலியவற்றின் த்யானம் போல, ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கும் அத்ருஷ்டம் முதலியவற்றின் வாயிலாக கர்மசேஷத்வம் இருப்பதால், ஸமுத்ரம்போல ஆத்மா கர்மசேஷமல்ல என்று சொல்லக்கூடாது.—ஏனென்றால், கர்மசேஷமாக ஏற்பட்டிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு த்வாரபாவம் ஸம்பவிப்பதாக இருக்கையில் அத்ருஷ்டகல்பம் கூடாததலால். ஸமுத்ரத்துக்கு யக்ஞோபகாரகத்வம் ஸம்பவியாமையாலல்லவோ அத்ருஷ்டகல்பனம்.

ஆத்மாவுக்கு பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை பொருந்தியிருப்பதால் கர்மசேஷமென்று சொல்வது பொருந்தாது. ஸம்ப்ரதிபன்னமான ஆத்மாவினால் ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கு கர்மசேஷத்வம் வித்தித்திருக்க அஸம்ப்ரதிபன்னமான ஆத்மாவுக்கு கர்மசேஷத்வகல்பனம் கூடாது. ஜீவனேவித விலக்ஷணமாக ஆத்மா நிச்சயமாக வித்திக்கவில்லையன்றோ! ஆகையால், அனுஷ்டானத்திற்கு சேஷமாக இருக்கிற ஆத்மா கர்மாக்களில் கர்த்தாவாக இருக்கிற ஜீவனேதான்—என்று வேதாந்தங்கள் ஜீவப்ரதிபாதபரங்களாதால் அந்த ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறான ஈஸ்வரனிருப்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையால், அப்ராமாணிகமான ஈஸ்வரவிசாரஸுபமான சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல—என்று ஏற்படும். அக்ஷராசிஃரஹணமாத்ரபர்யந்தம் (அத்யயன சப்தாந்தமாகில்), அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு அநுஷ்டானசேஷத்வமில்லாமையால், கர்மாக்களில் கர்த்தாவாக இருக்கிற ஜீவாத்மாவைவிட வேறான ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிபாதம் ஸம்பவிக்றபடியால் ப்ராமாணிகமான பரமாத்ம விசாரஸுபமான சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஆகும். ஆதலால், அத்யயநவிதியானது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

ஸ்நாதகவரதம்—வேதத்தை அத்யயநம் செய்து, வரதத்தையும் முடிந்த ப்ரஹ்ம சாரியினால் அனுஷ்டிக்கத்தக்க ஒரு வரதவிசேஷம். இதை ஸமாவர்த்தனமென்றும் கூறுவார்கள்.

அதில் ப்ராபாகர்களுக்கு அபிமதமான அப்யயனம், ஸக்துலோமம் போல், ப்ரா தானகர்மா என்பதையும், ஸ்வரூபத்தினால் விதேயமென்பதையும், அந்யபானவிதிப்ர யுகத மென்பதையும், உபநயனம் அந்யபானத்துக்கு அங்கமென்பதையும், அநாதரித்தும்,— னீ கொளமாரிளர்களுக்கு அபிமதமான அப்யயனம், அவகாதம் முதலியதுபோல், குணகர்மா, நியமம் விதேயம், அப்யயனம் ஸ்வவிதிப்ரயுக்தம், உபநயனம் அப்யயனத்திற்கு அங்கம்,— என்கிற நான்கையும்—இருவர்களுக்கும் ஸம்மதமில்லாத அக்ஷராரிசுக்ரஹணமாந்ரபர்யத் தவ்வதையும் சுருக்கமாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார். ‘ப்ராதமம்’ என்பதால் ‘ப்ராதமத்தாவத்’ முதலிலேயே—‘யாவத்தாவச்ச ஸாதல்யேவதௌ மாநேவ தாரணே’ (யாவத்தாவத் இரண்டு சப்தங்களும் முமுடையும் என்கிற அர்த்தத் திலும், எஸ்ஸை, அளவு, நிச்சயம், இந்த அர்த்தங்களிலும் ப்யோகிக்கப்படுகின் றன) என்று நிகண்டுகளைச் செய்தவர்கள் கூறுகின்றனர். முதன்மையாவது சாஸ்த்ர விசேஷங்களைக்கேட்பதற்குரிய நிலைமையை அபேக்ஷித்து முன்கியிருத்தல். கர்பகாலம் தொடங்கி எட்டாவது வர்ஷத்தில் உபநயனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறவனுக்கல்லவோ அப்ய யனம்,—அதற்கு முன் சாஸ்த்ராந்ரபரிசீராமத்துக்கு அர்த்துணதால். அப்யயனவிதிக்கு உடன்பட்டிருப்பவனான (மணவகனுக்கு) ஸாங்காத்யயனத்திற்குப்பிறகு கர்மவிசாரம் அவச்யம் செய்யவேண்டுமென்பது தானாகவே ஏற்படுவதால் ஸாத்ரதவ்யத்யம் முதலிய பூர்வவருத்தவிசேஷங்களால் ஏற்படவேண்டுவதென்பது ஸத்த்ரபவிரூத்தம் என்கிற விஷயம் ‘ப்ராதமத்தாவத்’ என்பதினால் பலித்தது.

“வேதாக்ய” என்கிற சப்தமானது லௌகிகமான அக்ஷராரிசியை விலக்குவதற்காக. “வேதாக்ய” என்கிற சப்தத்தினால் முமுடையும் அப்யயனம் செய்யத்தக்கதென்பது ஸூகிக்கப்பட்டது. வேதாந்தபாகம்மாத்திரம் ஸ்வாத்யாயசப்தவாச்சயமல்ல. ‘அப்யய நே’ என்று சொன்னதினால் அப்ரதானகர்மத்வம் ஸூகிதமாயிற்று. ஸ்வாதார்த்த தாத்வர்த்தத்திற்கு அப்யயனிதத்தில் ஸதிதி அறியப்படுவதால், அப்யயனத்துக்கு ப்ரதான கர்மத்வத்தைச்சொல்லவேண்டுமென்று விரூபமுள்ளவராக இருப்பயோகில், அப்பொ முது “ஸ்வாத்யாயத்தினால் அப்யயனம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது” என்று வசநவிரூத்திருக்கும். “அப்யயநேனவ” என்கிற, ஏவகாரத்தால் நியமவிதித்வம் த்யோதனஞ்செய்யப்பட்டது. புல் தகம் பார்ப்பது முதலியவைகளால் வேதம் க்ரஹிக்கக்கூடாதென்று பொருள். “ஸ்வாத்யாய யோத்யேதவ்ய” என்று அப்யயனவிதிவாக்யத்தை எடுத்ததினால் ஸ்வவிதிப்ரயுக்தத்வம் ஸூகிப்பிக்கப்பட்டது. “அப்யயயேத்” என்று வாக்யமெடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ப்ரா தம்வசநத்தினால் அப்யயனம் உபநயனத்தை அங்கமாகவுடையதென்பது பலித்தது. சாஸ்த் ராந்ரபரிசீராமத்துக்குத்தகாத கர்பாஷ்டமவ்ரவ்யாபிப்ராயத்தாலன்றோ முதன்மைகூறப் பட்டது. அப்யயனத்துக்கு ப்ராதம்யமானது “அஷ்டவ்ரவ்யம் ப்ராமணமுபநயி” என்று. உபநயனவிஷயமாகக்குறிக்கப்பட்டிருக்கிற காலத்திற்கு உபநயனம் வாயிலாக அப்யயன சேஷத்வம் இருந்தாலொழிய உபபன்னமாகுது. இவ்வண்ணம் ி ஐந்து அர்த் தங்கள் சுருக்கமாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது.

ி குமாரிளபட்டர்—மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகார்களுக்குள் ஒருவர்.

ி ஐந்து அர்த்தங்கள் :—

க.	அப்யயனத்திற்கு,	அவகாதம்	முதலியவற்றுக்குப்போல்,	குணகர்மத்வம்.
உ.	”	”	”	”
ங.	”	”	”	”
ச.	”	”	”	”
ரு.	”	”	”	”

இந்த அத்யயனவிதிவாக்யத்தில் அத்யயனத்திற்குப் ப்ராதம்யமும், ஸாங்கத்வமும், உபநயனத்தை அங்கமாகக்கொண்டிருத்தலும் தோன்றாது. ஏனென்றால்—“உபநயித், தம்யாபயேத்” என்கிற வாக்கியத்தரத்தால் அத்யயனத்திற்கு அத்யாபநவிதிப்ரயுக்தத்வமும், அத்யாபனத்திற்கு உபநயநாங்கத்வமும், அறியப்படுகிறதென்று ஸந்தேஹம் வர, அதற்குப்பரிஹாரங்கூறுகிறார்—“தச்ச” என்று. ஈகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியிலிருக்கிறது. அது “ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:” என்கிற வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பொருள்.

“ஆத்யே த்வத்யயநே நைவ காசிதஸ்தி பலச்ருதி தாரணே ஜபயஜ்ஞேசயா ஸாப்யேவம் நிவாரிதா” (முதன்மையான அத்யயனத்தில் ஒருவிதமான பலச்ரவணமுமில்லை. தாரணத்திலும், ஜபயஜ்ஞத்திலும், எந்த பலச்ருதியுண்டோ அதுவும் இவ்வண்ணம் நிரவிக்கப்பட்டது) என்று ஜபம் முதலியதுகூட அத்யயனசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாதலால் அவைகளில் ப்ரஸ்துதாத்யயனத்திற்கு ஆத்யாத்யயனத்வநிச்சயத்தின்பொருட்டு “கீம்ரூபம்” என்று கூறுகிறார். ஒரு தடவை உச்சாரணரூபமா? அல்லது, அடிக்கடி உச்சாரணரூபமா? ஸ்வதந்த்ரோச்சாரண ரூபமா? அல்லது பரதந்த்ரோச்சாரணரூபமா? என்று பொருள். பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வமும், அஸத்ருதுச்சாரணரூபத்வமும் இருந்தாலன்றோ ஆத்யாத்யயனத்வம் விரித்திருக்கிறது.

“கமூ” எதை அங்கமாகவுடையது என்று பொருள்.

“இத்யபேக்ஷாயாம்” (அபேக்ஷையுண்டாகில்) அபேக்ஷிதங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று அந்வயம். ப்ராதம்யத்தையும், ஆசார்யன் சொன்னபிறகு அதை அனுஸரித்து உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதையும், உபநயனத்தை அங்கமாகக்கொண்டிருப்பதையும் காட்டுவதற்காக “அஷ்டவரஷம்” என்று சொல்லுகிறார். இதனால் ப்ராதம்யம் விதித்தது. காலம் உபநயனத்தின்வாயிலாகத் தத்யயனத்திற்கு சேஷமாதலால், ‘ப்ராஹ்மணமுபநயித்’ என்று இரண்டாம் வேற்றுமையின் சாவணத்தால் மாணவந்சேஷத்வநிறியப்படுவதால், ‘உபநயனத்திற்கு அவனை அடைந்துள்ள அத்யயனாங்கத்வம் விதித்திருக்கிறது. உபநயனமானது “ஸ்வரிதத்ரித” கத்ரபிப்ராயே க்ரியாபலே” என்கிற ஸூத்திரத்தினால் விதிக்கப்படாததாலும், அதற்கு அத்யாபநாங்கத்வவித்தியில்லை. “அத்யாபயேத்” என்ற தினால் பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வம் விதித்திருக்கிறது.

“த்வாத்சாஹேந ப்ரஜாகாமம் யாஜயேத், அநநாத்யகாமம் யாஜயேத், நிஷாதஸ்தபதிம் யாஜயேத்” என்கிற விதிகளால் ஏற்பட்ட யாஜநம்போல, அத்யாபனமும் பொருள் முதலியவற்றை ஸம்பாதிப்பதற்குக்காரணமாயிருப்பதுபற்றி ராகப்ரப்தமாதலால் விதேயமாகாததாலும் அத்யாபனத்தில் அதிகாரிவிசேஷச்சாவணமில்லாமையாலும், அத்யயனத்திற்கு அத்யயனஞ்செய்விக்கிற ஆசார்யனை முன்னிட்டிருத்தல் கூறப்படுகிறதென்பதினால் இது அத்யயனாங்கவிதி என்று கருத்து.

உபாகரம் முதலிய வ்ரதநியமங்களை அங்கங்களாகக்கொண்டிருப்பதையும், அங்கங்களோடு கூடியிருப்பதையும் காட்டுவதற்காக கூறுகிறார். “ச்சாவண்யாம்” (திருவோணநக்ஷத்திரத்துடன் கூடின பெளர்ணமாவியில்) என்று. “அய்யபஞ்சமாந்மாஸாநி த்யாதி”

† அத்யயனம்—முத்யமானது. இதற்கு அங்கம் உபநயனம். இந்த உபநயனத்திற்கு காலம் அங்கம், சேஷம்—அதிசயத்தை உண்டிபண்ணுகிற வஸ்து.

§ உபநயநம்—ஆசார்யன் பக்கலில் வேதாத்யயனத்திற்காக மாணவனைச்சேர்ப்பித்தல், எந்த காமாவில் ஏற்படுகிறதோ அது.

¶ அய்யபஞ்சமாந் மாஸாந் - நாலரை மாதங்கள் முழுமையும்.

—நாலரை மாதங்கள் இது முதலியது—ஆகி சபத்தாலெடுக்கப்பட்ட “அதஹர்வந்து † ச்சந்தாமவி சுக்லேஷு ரியத: பதேத்—வேதாங்காநி ரஹஸ்யஞ்ச க்ருஷ்ணபக்ஷேஷு ஸம்பதேத்” இது முதலான வசனங்களால் அங்காத்தியனத்திற்குக்காலம் காட்டப் பட்டது.

“வ்ராதம்” வேதார்ப்பம், காண்டவ்ராதம் முதலியது. “ரியம்”மானது “பத்யு ஹ வா ஏதத் சம்சானம் யச்கூத்ர:—தஸ்மாத் சூத்ராஸம்பே நாத்தேதவ்யம்” (கூத்ரன் என்பவன் ஜங்க யஸ்மசானர், ஆகையால், கூத்ரன்பக்கலில் அத்தியனஞ்செய்யக்கூடாது.) இது முதலாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற தேசம், காலம், பக்ஷம், அபக்ஷம், இது முதலியவைகளுடைய வ்ய வஸ்தாரூபமாய்ள்ளது. “அத்யாபதேத்” என்றும், “வ்ராதநியமவிசேஷோபதேசைஸ்ச” என்றும் தனித்து நிர்தேசமானது ச்ருதில்ம்ருதிலிபாகத்தாலும், † விப்ரதிபன்னத்வ னீ அவிப்ரதிபன்னத்வவிபாகத்தாலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உபாகர்மம் முதலிய வ்ராத நியமங்கள் போல, உபநயனமும் அத்தியனத்திற்கு அங்கமென்பது கருத்தது. அது எந்த ஸ்வரூபமுள்ளது, எவ்வாறு செய்யத்தக்கது; என்று அபேக்ஷிக்கையில், அந்நங்களை விதிக்கிற இந்த வாக்கியங்களால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவைகள் விதிக்கப்படுகின்றனவென்று பொருள்.

பூர்வபக்ஷம்:—

“அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மணம்” என்கிற வாக்யத்தில் உபநயனத்திற்கு அத்திய னுங்கத்வம் அறியப்படுகிறதென்பது ஸரியல்ல. அது உபநயனம் செய்விக்கத்தக்க மாணவனுடைய ஸாமீப்யம் வாயிலாக அத்தேதாவை ஆகாங்கித்திற அத்தாபனத் திற்கன்றோ அங்கமென்று அறியப்படுகிறது. “உபநீயது ய: சிஷ்யம்” (எவன் சிஷ்ய னுக்கு உபநயனத்தைச்செய்வித்து) இது முதலான ஸ்ம்ருதிவசனத்தாலும் அது அறியப்படுகிறது—என்றால், மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது.

“ப்ராஹ்மணமுபநீத” என்கிற இடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமையின் ச்ரவணத் தால் உபநயனம் மாணவனுக்கு சேஷமென்று அறியப்படுகிறது. உபநயனமும், அதைச் சார்ந்திருக்கிற அத்தியனமும் மாணவனுக்கு சேஷம். அதில் † அந்தாங்கம் ‡ பஹிரங்கம் யாயத்தால் உபநயனம் அத்தியனத்துக்கு அங்கமே. “உபநீயது ய: சிஷ்யம் வேதமத்யா பதேத் த்விஜ: ஸகல்பம் ஸரஹஸ்யஞ்ச தமாசார்யம் ப்ரசக்ஷதே” (எந்த அந்தணன், சிஷ்யனுக்கு உபநயனத்தைச்செய்து வேதத்தை கல்பங்களோடும், ரஹஸ்யங்களோடும் அத்யாபனம் செய்விப்பதோ அவனை ஆசார்யனென்று சொல்லுகிறார்கள்) என்கிற வச

† அத ஹர்வந்து—தைமாதத்தில் புஷ்யநக்ஷத்திரத்துடன் கூடின பெளர்ணமாவரீ யில் உதர்னாஜனவ்ராதத்தைச்செய்து விட்டு அதற்குமேல் அத்தியனம் செய்த வேதபாகங் களை சுக்லபக்ஷங்களில் ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டும். வேதாங்கங்களான வ்யாகரணம் முத லியவையையும், ரஹஸ்யத்தையும், க்ருஷ்ணபக்ஷங்களில் படிக்கவேண்டும்.

‡ விப்ரதிபன்னத்வம்—விப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாக இருத்தல்.

§ அவிப்ரதிபன்னத்வம்—விப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகாமல் எல்லோராலும் ஏகமுக மாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருத்தல்.

† அந்தாங்கம்—அல்பரிமித்தத்தை அபேக்ஷித்திருப்பது.

‡ பஹிரங்கம்—அநேகரிமித்தங்களை அபேக்ஷித்திருப்பது.

னத்தில் ‘உபநீய’ என்று, ‘|’ ‘கத்வா’ ச்ருதியிருப்பதால் உபநயனத்துக்கு அத்தயாவனாங்கத்வம் தருந்தது. அந்தரங்கத்வமென்பது வஸ்துஸாமர்ந்த்யரூபமான லிங்கமன்றோ? ஆதலால், கத்வாச்ருதி அதிக பலமுள்ளது என்று சொல்வது கூடாது.

அந்தரங்கத்வமோவென்றால், ப்ரத்யக்ஷச்ருதியினால் லித்தம். ‘கத்வா’ ச்ருதியோ என்றால், ஸம்ருதியையடைந்திருக்கிறதாயும், அறுவாதவசனத்திலிருக்கிறதாயுமிருக்கிறது. ஆதலால், இது ஸம்ருதிவசனத்திலிருப்பதால் மூலச்ருதியை அபேக்ஷித்தல்,—அநுவாதரூபமான வசனத்தை அடைந்திருத்தலால் வேறு விதியை அபேக்ஷித்தல்,—என விளம்பத்துக்கு இரண்டு காரணங்களிருக்கின்றன. * ச்ருதிலிங்காதிகளில் விளம்பித்து வருகிற புத்திக்கு ஹேதுவாகயிருத்தலன்றோ பரதௌர்பல்யஹேது. ஆதலால், இரண்டு விளம்பங்களால் அபஹதமான கத்வாச்ருதியானது அநிஃ பலமுள்ளதாகா.

மேலும், ச்ரோத்ரியன், உபாத்யாயன், குரு, இது முதலான பெயர்களை விதிக்கும் ப்ரகரணத்திலிருக்கிற இந்த வசனமானது உபநயனஞ்செய்து அத்தயாபனஞ்செய்விக்கிற வனுக்கு ஆசார்யனென்று பெயரை விதிப்பதில் நோக்குள்ளதாக இருப்பதுபற்றி கத்வாச்ருதியானது உபநயனம், அத்தயாபனத்துக்கு அங்கமென்பதில் ப்ரமாணமாக ஆவதற்குத் தகுதியுள்ளதாகா. மேலும், “ஸ்வரிதந்திர: காத்ரபிப்ராயேக்ரியாபலே” (ஸ்வரிதத்தந்திரமும், அழிந்து போவதை ஸ்வபாவமாகக்கொண்ட, ‘ஸ்’ காரத்தையும் இத்தாகக்கொண்ட தாதுக்களின் மீது கரியையினால் உணர்த்தப்பட்ட பலன் கர்த்தாவை அணுகியிருக்குமே யாகில் ஆத்மநேபதமென்று பெயருள்ள ப்ரத்யயங்கள் வரும்) என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மநேபதம் வருவதாக இருந்தபோதிலும், “ஸம்மாநோத்ஸர்ஜநாசாயாகரணஜ்ஞாந ப்ருதிவிசனநவ்யயேவக்ஷாநிய:” (மர்யாதை, மேலே தாக்குதல், ஆசார்யக்குச்செய்தல், ஞானம், கூலி கொடுத்தல், கடன்தீர்த்தல், சிலவீடுதல், இந்த அர்த்தங்களில் ‘நீ’ என்கிற தாதுவின்மீது ஆத்மநேபதமென்று பெயருள்ள ப்ரத்யயங்கள் வருகின்றன) என்கிற ஸூத்ரத்தால் மீண்டும் ஆத்மநேபதவிதானமானது பலம் கர்த்தாவை அடையாமலிருந்தபோதிலும்கூட இந்த ப்ரத்யயங்கள் வரத்தடை இல்லை—என்று கூறுவதால் உபநயனம் அத்தயாபனத்துக்கு அங்கமாகா. அந்த ஸூத்ரத்திற்கு வருத்தி எழுதினவர் பலம் கர்த்தாவை அணுகாமலிருந்தபோதிலும் ஆத்மநேபதப்ரத்யயங்கள் வருவதற்காக இந்த ஸூத்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பகர்ந்திருக்கிறார்.

காத்ரபிப்ராயத்வமாவது கர்த்தாவின்மீதுத்திலேயே க்ரியாவாச்யபலம் நாடியிருக்க வேண்டுமென்பது. அந்த வகாரப்பொருளை மறுப்பதற்காக மீண்டும் ஸூத்ரவிதானம். பலம் இரண்டிடத்திலும் ஸம்பந்தமுள்ளது. ஆகையால், மாணவன் வாயிலாக உபநயன

‘|’ கத்வா—இது இறந்தகாலத்தைக்காட்டும் ஒரு ப்ரத்யயம். ‘உப’ என்கிற உபஸர்க் கத்தோடு கூடிய ‘நீ’ என்கிற தாதுவின்மீது ‘கத்வா’ என்கிற ப்ரத்யயம் வந்து உப-நீ-த்வா. என்று ரூபம் முதலில் ஏற்பட்டு, பிறகு ‘த்வா’ ப்ரத்யயத்திற்கு ‘ய’ என்கிற ஆதேசம் வந்து ‘உபநீய’ என்கிற சப்தம் நிஷ்பன்னமாகிறது. உபநயனத்தைச்செய்துவிட்டு, பிறகு அத்தயயனத்தை செய்விக்கவேண்டும் என்பதினால் அத்தயாபனத்திற்கு ப்ராதான்யமும், உபநயனத்திற்கு அத்தயாபனாங்கத்வமும் வித்தித்தது.

* ச்ருதி, லிங்கம், வாக்கியம், ப்ரகரணம், ஸ்தானம் ஸமாக்யை, என ஆறு ப்ரமாணங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன, இவைகளுக்குள் முந்தி முந்தியிருப்பதைவிட பிந்தியிருப்பவைகள் தூர்பலங்கள். ஏனெனில், விளம்பித்து அர்த்தோபஸ்திதியை; உண்டு பண்ணுவதால்—என்பது பூர்வமீமாம்ஸகர்களின் கொள்கை.

பலம் ஆசாரியனிடத்தில் ஸம்பந்திக்கிறபடியால் அப்பாவனாங்கத்வம் தருந்தது என்று சொல்வாயேயாகில்,—அது ஸரியல்ல. “அக்நீநாததீத்” (அக்னிகளை ஆதானஞ் செய்ய வேண்டும்) என்கிற இடத்தில் ஆத்மநேபதமானது ‘கந்த்ரபிப்ராய’ஸூத்ரத்தால் விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், பலம் இரண்டிடங்களிலும் அந்வயிப்பதால் நியமத்தை நிவேததிப் பதற்காக இந்த ஸூத்ரரம்பம் என்பது பொருத்தாததால் பலத்துக்கு கந்த்ரபிப்ராயத்வமாதாம் நிவேததிக்கப்படுகிறது என்று அர்த்தங்கொள்வோனிடம், அதனால் அப்பாபனாங்கத்வமில்லை ‘கந்த்ரபிப்ராய’ சப்தத்தினால் கந்த்ராவைத்தவிர்த்த மற்ற சேதனனிடத்தில் பலஸம்பதமின்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ‘அக்நீநாததீத்’ என்கிற இடத்தில் தோஷமில்லை.

மீண்டும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரத்யயவிதானத்துக்கு அதை மறுப்பதுதான் பலம் என்கிற தீர்மானத்தில் ஆசாரியனிடத்தில் கூட பலஸம்பந்தத்துக்கு உபபத்தி இருப்பதால் உபநயனத்திற்கு அப்பாபனாங்கத்வம் சொல்வதே பொருந்துமென்கிற ஆக்ஷேபம் சரியல்ல. “ருத்விஜோவ்ருணீதே” (ருத்விக்குகளை வரிக்கின்றான்) என்கிறவிடத்தில் ‘ஸ்வரித’ என்கிற பதத்தை முதலிலுடையதான ஸூத்ரத்தால் ஆத்மநேபதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கந்த்ராவைத்தவிர்த்து வேறு சேதனர்களிடத்திலும் பலஸம்பந்தம் காணப்படுவதால் மறுபடி ஸூத்ரவிதானத்திற்கு நியமினேதாத்ரத்தத்வம் சொல்வது பொருத்தமில்லாமல் போவதுபற்றி புநர்விதானம் கந்த்ரபிப்ராயமாத்ரத்தை நிவேததிக்கிறது—என்பபொருள்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் உபநயனம் அப்பாபனத்துக்கு அங்கமல்ல. க்ரியாபலமாவது க்ரியையை அடுத்து வரும் பலம். அதற்கு, கந்த்ரவிடத்தில் அந்வயமேற்படுவது கந்த்ரபிப்ராயத்வம். ஆகையால், ஆசார்யசுமனானது உபநயனக்ரியையை அடுத்து வருந்தன்மையுள்ளதாக இராமையாலும், அவ்வயவ்ஹிதமானபலத்துக்கு கந்த்ரகாபித்வமில்லாமையாலும், ஆத்மநேபதம் வராமல் போக, அவ்வயவ்ஹிதபலத்துக்கு கந்த்ரபிப்ராயத்வமில்லாமல் போனாலும்கூட ஆத்மநேபதம் ‘ஸம்மாந’ என்கிற ஸூத்ரத்தினால் விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், பலம் கந்த்ரபிப்ராயமாக இராமலிருத்தபோதிலும், வ்யவ்ஹிதமான ஆசார்யகரிஷ்பத்திபை ப்ரபோஜனமாகக்கொண்டிருத்தலால் உபநயனத்துக்கு அப்பாபனாங்கத்வம், விருத்தமல்லவென்று கூறுவது சரியல்ல.

“அக்நீநாததீத்” என்கிற இடத்தில் “ஸ்வரித” என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மநேபதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அக்னிஸம்ஸ்காரத்தால் வ்யவ்ஹிதமான ஆஹிதாக்கிரிதவா-

“ஸ்வரிதகுதி: கந்த்ரபிப்ராயே க்ரியாபலே” என்கிற ஸூத்ரத்திலிருக்கிற கந்த்ரபிப்ராயபதம் கந்த்ராவை நாயுடையிருக்கிறதென்கிற அர்த்தத்துடன் கூடியது. அதாவது க்ரியையின் பலமானது கந்த்ராவை அடைவதாக இருக்குமேயாகில், உபயபதிதாதுக்களின் மீது ஆத்மநேபதப்ரத்யயங்கவரும். அந்த தாதுக்கள் ஸ்வரிதத்தையாவது, நாகரத்தையாவது இத்தாகக்கொண்டிருக்கவேண்டும்—என்று ஸூத்ரத்தின்பொருள். உதாஹரணம்—உபஸ்யீத—அத்யயனம் செய்விப்பதற்காக பையனை விதியினால் தனபக்கலை அடையச்செய்து கொள்வோனிடம் என்று அர்த்தம் ஏற்படும். அங்ஙனமாகில், உபநயனத்தாலுண்டாகிற பலமாகிய ஆசார்யகாரணம், சிஷ்யசுக்ருஷை முதலியவைகள் ஆசார்யனை அணுகுவதால் உபநயனம் அப்பாபனத்துக்கு அங்கமாய்விடும். அப்பாபனங்கமாகாது. ஆகையால், ‘உபஸ்யீத’ என்கிற இடத்தில் இங்கு கூறப்பட்டுள்ள ஸூத்ரத்தால் ஆத்மநேபதப்ரத்யயத்தை சொல்லக்கூடாது. “ஸம்மாந.....” என்கிற ஸூத்ரத்தாலேயே ப்ரத்யயத்தை விதிக்க வேண்டும். அதற்கு அப்பொழுது ஆசார்யகாரணமே அர்த்தம். உபநயனபூர்வமான அப்பாபனத்தினாலன்றோ உபநேதாவினிடத்தில் ஆசார்யத்வம் ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறது.

ஆபத்திருபமான பலத்துக்கு கர்நருகாமிதவம் காணப்படுவதால். ஆதலால், அகர்த்ரபிப்ராயார்த்தமான 'ஸம்மகாந்' என்கிற ஸூத்ரமானது பலமாத்ரத்துக்கு கர்நருஸம்பந்தத்தைத் தடுப்பதற்காக.

ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய அநியானது பலமாதலால் ஆதானஞ்செய்யவனரிடத்தில் வ்யவஹிதபலாவ்யமில்லை என்று கேட்கப்படுமேயாகில்,—அப்படியானால், உபநயனஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடினமாணவகவித்தியே அவ்யவஹிதமான பலமென்று கர்த்ரபிப்ராயஸூத்ரத்தினாலேயே ஆத்மநேபதம் வித்திப்பதால் அகர்த்ரபிப்ராயஸூத்ரம் பயனற்றதாக ஆகும். இவ்வாறாகில், வ்யவஹிதமோ, அவ்யவஹிதமோ பலம் மாத்ரம் அகர்த்ரபிப்ராயஸூத்ரத்தால் நிவாரணஞ் செய்யப்படுகிறது—என்றாலோ, உபநயனகர்த்தாவுக்கு ப்ரவ்ருத்தியே உபபன்னமாகாது. ஏனெனில், “ப்ரயோஜனமநுத்திச்ய ந மந்தேபி ப்ரவர்த்ததே” (அறிவில் குறைவடையவருக யிருந்தாலும் ஒருவனும் பலனைக்கருதாமல் கார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டான்) எனில்—இப்படியல்ல, உபநயனபலம் மாணவகனைச்சார்த்ருத்தேபோதிலும் ஆசார்யனுக்கு தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டியதென்கிற வேறு விதியினால் ப்ரபந்தமான தக்ஷிணாநுபபலத்தில் விருப்பத்தினால் ப்ரவ்ருத்திக்கு உபபத்தி வருவதால்.

இதனால் அகர்த்ரபிப்ராயஸூத்ரமானது அஸாதாரணமான பலஸம்பந்தத்தின் இன்மையை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால், மற்றொன்றினால் இடையுற்றிராத க்ரியாபலத்திற்கு கர்த்ரபிமதத்வந்தான் கர்த்ரபிப்ராயத்வம். அந்த கர்த்தாவுக்கு அநபிமதமாக இருத்தல்தான் அகர்த்ரபிப்ராயத்வம் என்பதும் யுத்தமன்று,—க்ரியாபலத்துக்கு கர்த்ரபிமதத்வம் விருத்தமாதலால், ஆசார்யநிஷ்பத்திக்கு உபயோகியான மாணவகஸம்ஸ்காரத்துக்கு ஆசார்யாநபிமதத்வம் பொருந்தாததலால். ஆகையால், உபநயனமானது அத்த்யயனஞ் செய்யப்போகிற மாணவகனுடைய ஸமீப்யமுதத்தால் அத்த்யாடனங்கமன்று. பின்னையோ வென்றால், அத்த்யானங்கமே. அத்த்யாபநவிதியானது அத்த்யயனத்தை ப்ரயோகிக்கிறதில்லை. ‘அத்த்யாபயேத்’ என்கிற விதியோவென்றால், ‘த்வாதசாஷேந ப்ரஜாகாமம்’ (ஸந்ததியில் விருப்பமுள்ளவனை பன்னிரண்டு நாட்களால் நிறைவேற்றத்தக்க த்வாதசாஹமென்கிற யாகவிசேஷத்தால் யாகம் செயவிக்கவேண்டும்.) இதுமுதலிய விதிபோல் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும், ‘ப்ரஜாகாமம், அந்நாத்யகாமம்’ (ஸந்ததியில் அபிலாஷையுள்ளவன் அன்னம் முதலியவற்றில் ஆசையுள்ளவன்) என்பதுபோல, § ப்ரயோஜ்யகர்த்ருவ்யபாரமாக இருக்கிற அத்த்யயனத்திற்கு அதிகாரிவிசேஷணமான பலம் கேட்கப்படவில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும் ‘ஸ்வாத்யாயவரித்தி’ அதிகாரிவிசேஷணமாக ஆகலாம், § ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய என்று ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அத்த்யயனஸாத்யத்வம் அறியப்படுவதால். எவ்வாறு ‘அகநீநாதீதீ’ என்கிற இடத்தில் அக்னிகள் ஆதானத்தால் ஸாத்யங்களென்று அறியப்படுவதால் அக்னிவித்தியானது அதிகாரிவிசேஷணமோ அவ்வாறு.

§ ப்ரயோஜ்யன் - ஏவல் செய்கிறவன். ப்ரயோஜகன் - ஏவுகிறவன். ப்ரதாநன்.

‡ அதிகாரிவிசேஷணம் - கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கு ஒருவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு முக்யஸாதகமாகவும், ஏற்கனவே வித்தமாகவும் இருக்கிற ஒரு தர்மம்—‘ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத்’ என்கிற இடத்தில் யாகம் செய்பவனான அதிகாரியிடமிருக்கும் ஸ்வர்க்காமனை அதிகாரிவிசேஷணம். அதிகாரிவிசேஷணம் என்பது முத்தியே வித்தமாதலால் விசேஷ்யமாகாது.

§ ‘ஸ்வாத்யாயோ அத்த்யேதவ்ய:’ என்கிற விதியினால் ஸ்வயாத்யாசப்தவாச்யமான அத்த்யயநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அத்த்யயநவிஷயத்தில் இது ஸ்வவிதி.

ॐ

அத்யயநமும் ஸ்வாத்யாயமென்று சொல்லப்படுகிற (வேதத்திற்கு) ஸம்ஸ்காரம்; ஸ்வாத்யாயம் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதென்கிற (விதியினால்) ஸ்வாத்யாயத்திற்கு கர்மத்வம் அறியப்படுகிறது. ஸம்ஸ்காரமோவென்றால் கார்யவிசேஷத்தில் யோக்யதையை உண்டுபண்ணுதல். ஸ்வாத்யாயத்திற்கு ஸம்ஸ்கரிக்கப்படத்தக்க தன்மை பொருத்தமுள்ளது,—தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அவைகளின் ஸாதனங்களையும் அறிவிப்பதினாலும் ஜபம் முதலியதால் ஸ்வரூபத்தாலும் அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருப்பதாலும்.

சூத்திராகாசிகை :—

அங்கவியியுடன் கூடின ப்ரதானவியியினால் அங்கஸ்வரூபமும், அங்கிஸ்வரூபமும் எவ்வாறு அறியப்பட்டதாக ஆயிற்றென்றால், 'எவம்' எனத்தொடங்கிச்சொல்லுகிறார். இவ்வண்ணம் அங்கவியிகளோடுகூட ப்ரதானவியியானது நிரூபிக்கப்பட்டதாலென்று அர்த்தம். 'ஸத்ஸந்தாந' என்பதால் 'அந்த உபநயனவியியத்தில் நல்ல 'வம்சம், வித்யை' என்கிற ஆபஸ்தம்பருடைய வசனத்தின் அர்த்தமானது அநுஸந்திக்கப்பட்டது. ஆத்ம குணங்கள்,—க்ரோதமின்மை முதலியவைகள். இதனால் 'ஸமாஹித' சப்தத்தினுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. 'வேதவிதி' என்கிற சப்தத்தால் 'வித்யாஸமுதேத' என்கிற சப்தத்தினுடைய அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'வேதவிதிசாரியோபநீதஸ்ய' ஆசார்ய விசேஷணமானது உபநயனத்தின் வாயிலாக மாணவகனுக்காகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உபநயனம் அந்யாபனங்கமாக ஆகும்பொழுது * மாணவகவிசேஷணம் எவ்வாறு ஆசார்யார்த்தமாக ஆகிறதோ, அவ்வாறு—என்று கருத்து. 'வ்ரதநியாமவிசேஷயுக்தஸ்ய' வ்ரதநியாமவிசேஷம் போல் † ஆசார்யவிசேஷணமும் மாணவகார்த்தமென்று கருத்து. 'உச்சரிக்கப்பட்ட ஆசார்யனுடைய சொற்களை அனுஸரித்து சிஷ்யன் அச்சொற்களை உச்சரிக்கவேண்டும்' என்றதனால் பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வம் காட்டப்பட்டது. 'அக்ஷர ராசிக்ரஹணபலம்' என்கிற பதமானது அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யத்தக்கதென்கிற அர்த்தத்திற்கும் ஆக்ஷேபகமென்பதைக்காட்டுகிறது. எப்படி, 'வீரீந்ரீநவாந்ரீ' (நெல்லகளைக்குத்திகிறான்) என்கிறவிடத்தில் த்ருஷ்டபலத்தில் லேசங்கூட விடத்தகாதது பற்றி குத்துதலானது உமி போகிற வரையில்—என்பது சொல்லப்படாமலிருந்தபோதிலும், ஆவ்ருத்திவித்தமாக இருக்கிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும் ஸாமந்த்யத்தினால் ஆவ்ருத்தி விரித்திகிறது—த்ருஷ்டப்ரயோஜனத்தை, விடாமலே நியமம் விதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் "ஆசாரியோச்சாரணநூச்சாரணம்" என்றதனாலும், 'வேதவிதிசாரியோபநீதஸ்ய' என்றதனாலும் அத்யயனம் அந்யாபயிதாவை எதிர்பார்த்திருப்பதனால் அதற்கு பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வமும், ஸ்வவிதிப்பரயுக்தத்வமும், உபநயனங்கத்வமும் உரைக்கப்பட்டது. 'ஆசாரியோச்சாரணநூச்சாரணம் அக்ஷர ராசிக்ரஹணபலம்' என்கிற பதங்களால் அத்யயனம் எந்த ஸ்வரூபமுள்ளது என்கிற

* மாணவகவிசேஷணம்—வ்ரதநியாமனுஷ்டனம் முதலியது.

† ஆசார்யவிசேஷணம்—ஸத்ஸந்தாநப்ரஸுதி, ஸதாசாரிஷ்டை, ஆத்ம குண பூர்த்தி முதலியது.

ஆகாங்கை தணிக்கப்பட்டது. ‘வேதவிநாசாரீரோபநீதஸ்ய’ ‘ஸ்ரநநியமவிசேஷ யுகீதஸ்ய’ என்கிற பதங்களால் எவ்வாறு செய்யத்தக்கது என்கிற அபேகை பூர்த்திசெய்யப்பட்டது. ‘அக்ஷரராசிக்ரஹணபலம்’ என்றதனால் ஸ்வாத்யாயத்தை க்ரஹிப்பதில் விருப்பத்தோடு கூடியிருத்தல் அப்யயனாதிக்காரிவிசேஷணமென்றும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

‘ஸக்தூம் ஜுஹோதி’ (மாவுகளை ஜோமஞ் செய்கிருண்) என்கிற இடத்தில் புருஷன் ஸக்துஜோமத்தாலுண்டான அத்ருஷ்டத்தை அடையத்தக்கவனாக இருப்பதால், ஸக்துஜோமம் எவ்வாறு புருஷஸம்ஸ்காரமோ, அவ்வாறே அப்யயனம் புருஷனுக்கு ஸம்ஸ்காரமாகில், இதற்கு அக்ஷரராசிக்ரஹணபலத்வம் விர்த்தியாது. ஆபூர்வ விர்த்தியை பலமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வாத்யாயவிர்த்தியானது பலமாகாது. அதனால், அக்ஷரராசிக்ரஹணம் பலமில்லாமல் போவதால் ஆவ்ருத்தி ஏற்படாததுபற்றி அப்யயனமானது ஒரு தடவை உச்சாரணரூபமாகவே ஆய்விடுமென்று ஸந்தேகித்து ‘அப்யயனஞ்ச’ என்று கூறுகிறார். உபநயனாங்கத்வம் போலவும், ஸ்வவிதிப்ரபுத்தத்வம் போலவும், இதுவும் உபநாயிக்கத்தக்கதென்று பொருள். “ஸ்வாத்யாயஸம்ஸ்கார:” ஸக்துஜோமம் அபூர்வத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் எவ்வாறு புருஷஸம்ஸ்காரமோ அவ்வாறாக இது புருஷஸம்ஸ்காரமல்லவென்று பொருள். ஏனெனில், “ஸ்வாத்யாய” என்று சொல்லுகிறார். தவ்யப்ரத்யயத்தால் கர்மத்வம் அறியப்படுகிறது. ஸ்வாத்யாயத்துக்கு கர்மத்வமே தவிர்த்து, புருஷனுக்கு கர்மத்வமில்லை. கர்த்தாவினுடைய க்ரியையினால் அடைவதற்கு இஷ்டதமமாக இருப்பதல்லவோ கர்மா ஆதலால், அப்யயனம்ஸ்வாத்யாயத்திற்கு ஸம்ஸ்காரம், புருஷனுக்கு இல்லையென்று பொருள்.

க்ரியையினால் நிஷ்பாத்தமான வஸ்து முதலிவற்றுக்கும் பொதுவான கர்மத்வமானது எவ்வாறு ஸம்ஸ்கார்யத்வத்தில் ஜோதுவாகக்கூறப்படுகிறது—என்று கேள்விவர, அதற்காக, நிர்வர்த்த்யவலிகார்யத்வாநுபத்தியை எண்ணி ‘ஸ்வாத்யாயஸ்ய’ என்று மறுபடியும் சொன்னது. வஸ்துஸாமர்த்த்யத்துடன் கூடிய கர்மத்வஜ்ஞானம் ஸம்ஸ்கார்யத்வத்தில் ஜோதுவென்று கருத்து. வேறு பலம் ஸம்பலிக்கிறதாக இருக்க, ப்ராப்யத்வமாத்ரத்தில் பர்யவஸாநமும் தகாதது.

கர்மத்வமாத்ரம் அறியப்படுவதினால் ஸம்ஸ்கார்யத்வமேற்படுமொகில் “ஸக்தூம் ஜுஹோதி, ஸுவாண்ம பார்யம்” என்கிற இடங்களில் ஸக்து, ஸ்வாண்ம இவ்விரண்டுக்கும் ஸம்ஸ்காரயத்வமில்லையே—என்று, சங்கைவர, ஸம்ஸ்காரஸ்வரூபத்தை சோதிக்கிறார். ‘ஸம்ஸ்காரோ நாமஸி’ என்று. ‘ஸி,நாம’இந்த இரண்டு பதங்களாலும் ப்ராவிர்த்தியும், ப்ராதியோகியின் அங்கீகாரமும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அல்லது, அபிதே என்கிற அவ்யயம்போல, அநேகாவ்யயங்களுக்கு துல்யரூபமுள்ள ஒரு சப்தமாகவும் கொள்ளலாம். என்றாலும், இருக்கிற ஸ்வபாவத்துக்கு மேன்மை உண்டெண்ணுதல் ஸம்ஸ்காரமென்று சென்றகாலத்துக்கும், வருங்காலத்துக்கும் உபயோகியான, ஸம்ஸ்காராநுரூபமான அநுகதலக்ஷணம்; ஆயினும், ஸ்வாத்யாயத்திற்கு பூதகாலோபயோகம் ஸம்பவியாமையால் வருங்காலத்துக்கு உபயோகப்படக்கூடிய ஸம்ஸ்காரலக்ஷணம் இங்கு கூறப்பட்டது. ஸம்ஸ்காரலக்ஷணம் உபபன்னமாகாபைஸ், ‘ஸக்தூம் ஜுஹோதி’ இது முதலிய இடங்களில் ப்ரத்யயஸ்வாரச்யத்வாலறியப்பட்ட கர்மத்வம் பன்னர்—என்று கருத்து. இந்த இடத்திலோவென்றால், அவ்வாறு அதுபபன்னமாகாது என்று ‘ஸம்ஸ்காரியத்வம்ச’ எனச்சொல்லுகிறார். ஈகாரம் சங்கையின்நிவர்த்தியைக்காட்டுகிறது. எந்தக்காரணத்தாலென்றால், சொல்லுகிறார் ‘நீதிநாதி’

என்று. 'புருஷார்த்தநாதுஷ்டயநீஸாதந' என்பதினால் முன்சொல்லப்பட்டுள்ள வ்யாக்யேயத்தின் ஐத்யத்திற்காக ப்ரயோஜனத்துடன் கூடிய அர்த்தத்தைத்தெரிவித்தல் என்பது அநுகதமென்று காட்டப்பட்டதாக ஆகிறது—அல்லது, புருஷார்த்தபரத்வம் அநுகதமானது. தர்மம் முதலியவற்றிலோ புருஷார்த்தத்வம் அநுகதமாயுள்ளது; இஷ்டம், அதன் ஸாதனம்—இரண்டும் புருஷார்த்தமாதலால், அர்த்தகாமங்களிலும், அவைகளின் உபாயங்களிலும் சிலது லோகவித்தங்கள்; ஆயினும், ருபேரன், இந்தரன் முதலானவர்களுடைய ஐஸ்வர்யரூபமும், மிக்க மேன்மை வாய்ந்திருக்கிற அர்த்தகாமங்களும், அவைகளின் ஸாதங்களும், லோகவித்தமான பசுபுத்ராநாதிகள் ‡ சித்ரை—முதலியதால் ஸாதங்கள் என்பதும் லௌகிகப்ரமாணுகோசராமாதலால், நான்கு புருஷார்த்தங்களும் வேதவேத்யங்களென்று சொன்னது பொருத்தமுள்ளதே. 'அவபோதிதவந்தால்' அனுஷ்டானத்திற்கு உபயோகமான ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணுவதாலென்று கருத்து. அர்த்தத்தை அறிவிக்குந்தன்மையானது 'ஹும்' முதலிய மந்த்ரசாஸ்திரத்திலுள்ள பீஜாக்ஷரங்களுக்கு இல்லாமையால் அவ்யாப்திதோஷம் வர, அதை 'ஐபாதிநா' என்பதால் பரிஹரிக்கிறார். 'ஸ்வநுபேஹுபி' அர்த்தஜ்ஞானம், அநுஷ்டானம் இரண்டும் இல்லாவிடிலும் ஐபிக்கப்படுகிற அக்ஷரமாத்ரத்தினாலேகூட என்று பொருள். ஆகிசப்த்தத்தினால் அத்யாபனம் க்ரஹிக்கத்தக்கது. அனுஷ்டானத்திற்கு அநுருணமான ஜ்ஞானமும், ஐபம் முதலியதும் அத்யயனத்தினால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட ஸ்வாத்யாயத்தினாலேயே என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அன்றிக்கே, புருஷார்த்தங்கள், அவைகளின் ஸாதனங்கள்—இவைகளைத்தெரிவித்தலோடு அவைகளுக்கு ஸாதநத்வமென்கிற அர்த்தமும் சப்தத்தால் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருத்தலும் இரண்டு ப்ரகாரமாக. அதாவது—ஐபம் முதலியவற்றாலும், மறக்காமல் உள்ளத்தில் தரிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபத்தாலுமென்று. ஆகையால், மத்தியில் ஸமுச்சயம்செய்துகொள்ளத்தக்க அர்த்தத்தை ஸமுச்சயிப்பதில் கருத்துள்ளது 'அபி' சப்தம்.

இவ்வண்ணமாக நியமவிதிதவமும் உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

ஹாஷ்யம் 3:—

வனவஜ்யுகவியிரிஷ்டஞ்சு வச நிய உ வ ஷக்ஷரராஸித்ர ஹணோதெ வயபவஸூதி சுயுகமதூஹீதவஸு ஸ்ராயஸு ஸு ஸ்ராவத வனவ ப்ரயொஜகவடியபவவொயிசுவரஷஸு நாக்ஷுஹீதாசு ஸ்ராயஸுயாடிவமஜோநாநு ப்ரயொஜகவதொ யபாநாவாததொ ஷ்ரஹு ததூரலிவபுகார வி செ ஷ நிரண்டுகமவவெடிவாகுவிவாரரலிவஜோஸாஸுவனெ ஷயீத வெடி வாராஷடி ஸ்யசெவ ப்ரவதகதெ.

இவ்வண்ணமாக அத்யயனவிதியானது * மந்தரம் போல நியமத்தோடு கூடின அக்ஷரராசிக்ரஹணமாத்ரத்தில் பர்வவ

‡ சித்ரா—ஓர் காமியமாகம்.

* மந்தரம் போல—அத்யயனோபகாரகமான சந்நோமித்ர: இது முதலிய மந்தரம் போல.

ஸானமடைகிறது. அத்தயனத்தினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வேதத்துக்கு ஸ்வபாவத்தினாலேயே ப்ரயோஜனங்களுள்ள அர்த்தங்களைத்தெரிவிக்கிற தன்மை காணப்படுவதால், க்ரஹிக்கப்பட்ட வேதத்தால் அறியப்படுகிற ப்ரயோஜனங்களுள்ள அர்த்தங்களை மேலெழக்கண்டு அவைகளின் ஸ்வரூபஸ்வபாவவிசேஷநிர்ணயங்களை பலமாகக்கொண்ட வேதவாக்யவிசாரரூபமான மீமாம்ஸையைக்கேட்டுணர்வதில், வேதாத்யயனஞ்செய்த புருஷன் தானாகவே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை: —

அர்த்தஜ்ஞானபாயந்தத்வம் சப்தஸ்வாரஸ்யத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதா? அல்லது, அர்த்தம் பொருந்தாமல் போவதினாலா?—என்று விசல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு அவற்றுள் சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றி பதில் சொல்லப்போகிறவராக அத்தயனவிதி நிரூபணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார். ‘ஏவம்’ என்று ‘மந்தீர்வநீ’ என்று தனித்து நிர்தேசமானது, வ்ரதத்துக்கு உள்பட்டோ, உள்படாமலோ அத்தயனத்துக்கு உபகாரமான மந்த்ரமென்கிற அபிப்ராயமுள்ளது. ‘சம்நோமித்ர:’ இது முதலான மந்த்ரங்களுக்கு வ்ரதாது ப்ரவேசமில்லாமல் கூட ஜபமாத்ரத்தா உபகாரத்வமிருக்கிறதன்றோ! நியமங்கள் முன் சொல்லப்பட்டவைகள். அன்றிக்கே, எவ்வாறு சிறுவனுக்கு உபநாயன காலத்திலும், ஸந்த்யோபாஸனம் முதலிய கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கும் காலத்திலும் விதிக்கப்படுகிற உச்சாரணமானது நியமத்துடன் கூடின அக்ஷரபடநமாத்ரமே ஒழிய அர்த்தஜ்ஞானஸம்பாதனமில்லையோ அதுபோல; பாலகர்களுக்கு முதலில் மந்த்ரார்த்தங்களை அறிவது ஸம்பவிக்காதன்றோ!

அகடிராசிக்ரஹண—நியமனத்துடன் கூடின வேதாக்கூரங்களின் உச்சாரணமே அத்தயனசப்தத்திற்கு முக்யமான அர்த்தம்,—“வேதநாம கிஞ்சித்தீய ப்ராஹ்மண: ஸகாம் சாகாமதீத்ய ச்ரோத்ரிய: அங்காத்யாயீ அநாசா: ஸ்லபாத்யாயீ ரிஷி: கல்பஸூத்ரப்ரவசனாப்யாயீ ப்ருண:” (வேதங்களில் அல்பபாகத்தை அத்தயனம் செய்தவன் ‘ப்ராஹ்மண:’, ஒருசாகையை அத்தயனம் செய்தவன் ‘ச்ரோத்ரியன்’, அங்கங்களை அத்தயனம் செய்தவன் ‘அநாசாநீ’, கல்பத்தை அத்தயனம் செய்தவன் ‘ரிஷி:’, கல்பஸூத்ரப்ரவசனங்களை அத்தயனம் செய்தவன் ‘ப்ருண:’, என்று, இதுமுதலான ப்ரயோகமிருப்பதால். தன்னுடைய சாகையின் ஒருபாகத்தை அத்தயனம் செய்தவனுக்கு அர்த்தஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்காதன்றோ; அங்காத்யயனத்தைத்தனித்து எடுத்திருப்பதால், அது இல்லாவிட்டால் அர்த்தஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரஸங்கமில்லாமையால். ஸ்வாத்யாயசப்தமும் அர்த்தஜ்ஞானத்தை உணர்த்தாது. தன் சாகையை மட்டும் சொல்லுகிறதாதலால் அத்தயனகர்மத்வம் ஸ்வாத்யாயத்திற்கே தகுந்தது; அர்த்தஜ்ஞானத்துப்பொருந்தாது,—அத்தயனத்துக்கு ப்ரயோஜனாகாங்கை உண்டாருங்கால், த்ருஷ்டப்ரயோஜனம் ஸம்பலிப்பதாக இருக்க, அத்ருஷ்டப்ரயோஜனகல்பனம் தகாததலால். அக்ஷரக்ரஹணமே அதில் தோற்றுவதாலும், “ஹும்” முதலியவற்றில் அதுகதமாயிருப்பதாலும், அதை ஸ்வீகரிப்பதேயுத்தமாம். விவகியிருப்பதாலும், எல்லாவிடத்திலும் இல்லாமையாலும் அர்த்தஜ்ஞானபாயந்தத்வம் கூடாதென்று அபிப்ராயம். ஒருதடவை உச்சரிப்பதை அளவாக்ககொண்டிருக்க

கும் தன்மையை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக அக்ஷரக்ரஹணத்தில் ப்ரயவஸானம் கூறப் பட்டது.

“மாத்தர்” ப்ரத்யததால் விதிவ்யாபாரத்திற்கு அர்த்தஜ்ஞானபாயந்த்வத்தை விலக் கின்படி. “பர்யவஸ்தி” எப்படி ‘அக்ரீநாததி’ என்கிற வாக்யம் ஆதானபாத்த்ரபரமோ மேஷேயுள்ள க்ரதுவிநியோகபர்யந்தமாகாதோ, எவ்வாறு, “காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ ய ஜேத” (மழைவேணுமென்கிற எண்ணமுள்ளவன் காரீரியாகத்தால் தேவதைகளை த்ருப்தி செய்விக்க வேண்டும்.) என்கிற வாக்யம் வ்ருஷ்டிகாவித்திபர்யந்த கர்மவிசேஷபரமோ, வ்ருஷ்டிக்கு மேல்பட்டுள்ள பலவித்தியின் உபயோகத்தை ப்ரதானமாகக்கொள்ளாதோ, அவ்வாறாக என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக சப்தஸ்வாரஸ்யத்தினால் அர்த்தஜ்ஞானபாயந்த்வம் நிர்வகிக்கப் பட்டது. பிறகு அர்த்தாநுபபத்தியைப்பரிஹரிக்கிறா. அநுபபததிசங்கை மூன்று வித மாக உள்ளது. அந்த சங்கையின் விதங்களாவன:—

க விதியானது அக்ஷரக்ரஹணமாத்த்ரபரமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் க்ரஹணத்துக்கு சேஷமாக விநியோகிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வாதயாயத்திற்கு அர்த்தபரத்வத்தில் ப்ரமாண மில்லாமையால் அவ்வகிதார்த்தத்வம் ஏற்படும்;

உ. மீமாம்ஸைக்கு ப்ரவர்த்தகமில்லாமையால் அநாரம்பணீயத்வம் ஏற்படும்;

ஈ. அக்ஷரங்களை மாத்தர் க்ரஹிப்பதென்பது துக்கரூபமாதலால் விதிக்கு ப்ரயோ ஜனபர்யவஸானம் இல்லாமல் போகவேண்டியதாக வரும்—என்று.

இந்த மூன்று சங்கைகளின் நிராகரணத்தை முன்னிட்டு அத்யயனவிதிக்கு அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தையும், அதை நிமித்தமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மவிசாராநுரம்பசங்கை மையும் நிராகரித்துக்கொண்டு வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானரூபமாக இருப்பதால் காமப்ரஹ்மவிசாரங்களிரண்டுக்கும் ஐகசாஸ்தர்யத்தையும் காண்பிக்கிறார்— ‘அத்யயநக்ருஷீதஸ்ய’ என்பதால்.

இந்த இடத்தில் அங்கங்களுடன் கூடின அத்யயனம் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ‘அதிதஸாங்கவேதாத்யயநாத்’ என்றும் ‘உதூச ஸாங்கவேதாத்யயநாத்’ என்றுமிருக்கிற முன்பின் க்ரந்தங்களுடைய ஒற்றுமையினால். அதனாலன்றோ ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்திற்கு ஆபாதப்ரதிதி வித்திக்கிறது. அர்த்தங்கள்—யஜ்ஞம், உபாஸனம், முத லியவை. அவைகள் ஸவர்க்கம், மோக்ஷம் முதலியவைகளை ப்ரயோஜனமாயுள்ளவை. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தமென்கிற சப்தத்தால், காகையின் பற்களைப்போல, பரீக்ஷை செய்யத்தகாதவைகள் என்கிற சங்கையானது நிராகரிக்கப்பட்டது.

“ப்ரயோஜநவநீத்நாவபேர்தீந்வநீசநாத்” இதனால் விதிக்கு பரம்பரையாக புருஷார்த்தத்தில் பாயவஸானம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அத்யயனத்திற்கு நேரான ப்ரயோஜனம் அக்ஷராசிக்ரஹணம் என்று சொல்லப்பட்டது, ‘அத்யயனக்ருஷீதஸ்ய’ என்கிற பதத்தால் இது பொருள்—விதிக்கு நேராக புருஷார்த்தபாயவஸானம் விவகரிக்கப்பட்டதா? அல்லது, பரம்பரையாகவா? அர்த்த ஜ்ஞானபாயந்த்வம் சொன்னபோதி லுங்கூட, விதிக்கு நேராக ப்ரயோஜனபர்யவஸானம் பொருந்தாது,—அநுஷ்டானத் தையும், அபூவத்தையும், இடையிட்டு ஸ்வாகமே ப்ரயோஜனமாக இருப்பதாலும், அத்ய யனவிதிக்கு ஸவர்க்கபாயந்த்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையாலும், பரம்பரையினால் புரு ஷார்த்தபர்யவஸானம் என்று சொன்னாலோஅது எங்கள் பக்ஷத்திலுடையதென்கிறது— என்று.

‘ஸ்வபாவம்’ சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தை அறிவிக்கிற சக்து ஸ்வபாவத்தாலென்று பொருள். வ்யுத்பன்னபதபதார்த்தங்களைக்குறித்து சப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை உணர்த் தும் தன்மையானது ஸ்வபாவவித்தமென்பது உலகத்தில் ப்ரபித்தம். ஏவகாரமானது விதியின் அபேக்ஷ வேண்டாமையைக்காட்டுகிறது. வேறு அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிப்பது சப்தத்துக்கு ஸ்வபாவவித்தமான அர்த்தபரத்வத்தை விஸ்க்ரது, ஜபவிதிபோல. பிறருக்கு யாகம் செய்வீத்தாலும், அல்லது, ப்ரதிக்ரஹம் செய்தாலும் அந்த பாபரிவ்ருத்தியின் பொருட்டு உபவாஸமிருந்து மூன்று தடவை தன்வேதத்தை அத்யயனம் செய்யவேண் டும்; அல்லது, மூன்று நாள் காயத்ரீஜபம் செய்யவேண்டும்; வேதத்தையே நித்யம் ஜபிக்கவேண்டும்—இது முதலான விதியானது வேதத்தினுடைய அர்த்தபரத்வத்தைத் தடைசெய்யாது.

அத்யயனம் செய்யப்பட்ட வேதம் தானாகவே அர்த்தத்தை உணர்த்துமேயானால் மீமாம்ஸையால் யாதுபயன் எனில், கூறுகிறார் ‘கீருஷீநத்’ என்று. ‘கீருஷீநாத்’ க்ர ஹிக்கப்பட்ட மாத்ரத்தினாலே; அத்யயனத்தினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற என்று சொல்லி யிருப்பதால். அதனால், மீமாம்ஸை என்கிற இதுகர்த்தவ்யதையின் இன்மை விவக்ஷிக்கப்பட் டது. ஆபாதப்ரதீதியானது ஸம்சயவிபர்யங்களைப்பொதிந்து கொண்டிருக்குமாதலால் அவைகளைப்பரிஹரிப்பதற்காக மீமாம்ஸை என்று கருத்து. ‘அத்யயநகீருஷீநஸ்ய’ இது முதலியதினால் வேதத்திற்கு போதகத்வஸ்வபாவம் சொல்லப்பட்டது. அங்கு ப்ரயோஜ னவதர்த்த சப்தமானது பரம்பரையாக புருஷார்த்தத்தில் பர்யவஸானத்தைத்தெரிவிப் பதற்காக. மேலே அதற்குக்காரணமான ஆபாதப்ரதீதியை உண்டெண்ணுதலென்கிற தன்மையானது ஸஹகாரிகளின் இன்மையால் உண்டாவதுபற்றி பௌந்ருக்த்யதோஷ மில்லை.

வேதத்துக்கு ஆபாதப்ரதீதியை உண்டெண்ணுவது ஸ்வபாவமாக மாட்டாதே, ப்ர ஹைய உண்டெண்ணுவதே ஸ்வபாவமாதலால். மீமாம்ஸையாகிற பரிகரமில்லாதபோது அந்த வேதம் ப்ரஹையை உண்டெண்ணமாட்டாதென்று சொல்லுவது ச்ருதியினு டைய ப்ரமிதிஜனகத்வஸ்வபாவத்திற்கு விரோதியன்று. எப்படி ஸூரியப்ரகாசம் முதலான ஸஹகாரிகளில்லாவிடில் ரூபம் முதலியவை அறியப்படாவிருப்பதினாலேயே, அந்த ரூபாதிகளுடைய அநுபலம்பமானது கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள ரூபாதிஸாக்ஷாத்காரசக்தியைக்கெடுக்காதோ—அப்படிப்போல, ஆபாதப்ரதீதியில் கூட ப்ரயோஜனமுள்ளதென்கிற ஜ்ஞானமிருக்கிறதென்பதைக்காண்பிப்பதற்காக மறுபடியும் ‘ப்ரயோஜனவத்நீத’ என்கிற சப்தம் என்றறிக. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதப்ரதீதியன்றோ அதன் நிர்ணயத்தில் இச்சையை உண்டெண்ணும். ப்ரயோஜன மில்லாத காக்கையின் தந்தம் முதலியவற்றின் ஆபாதப்ரதீதியானது அதன் நிர்ணயத்தில் ப்ரதீதியை உண்டெண்ணுகிறதில்லை யன்றோ! ஆபாதமாக அறியப்படுகிறவைகளைக்கண்டு என்று அந்வயம். அர்த்தங்களுடைய அவகம்யமாநத்வத்தைக்கண்டு என்று அர்த்தம், தன்னுடைய புத்தியின் உத்பத்தியைக்கண்டு என்பதுபோல. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத் தின் ஆபாதப்ரதீதியானது தன் அனுபவத்தால் வித்தமாக இருப்பதால் அதை மறுப்பது சக்யமல்லவென்று கருத்து.

வ்யாகரணம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களின் பலஸ்வரூபங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணங் களான மீமாம்ஸாபலஸ்வரூபங்களைக்காட்டுகிறார் “நதீஸ்வரூப” என்று. ஸ்வரூப விசேஷங்கள் அங்கிகள்; ப்ரகாரவிசேஷங்கள் அங்கங்கள். பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட் டுள்ள ஸ்வரூபப்ரகாரங்களைக்காட்டிலும் விரீந்தார்திக்கப்பட்டிருக்கிற பலஸ்வரூபங்

களுக்கு வைஷ்ணவமானது 'விநேஷ' சபத்தால் விவசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'பர்யோஜனவர்த்தன்வாத்யாயவேதமீமாம்ஸா' சப்தங்கள் பூர்வோத்தரபாகங்களை ரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்கின்றன. 'ஸ்வயமேவ' தானாகவே, விதியினாலல்ல. 'அதிதவேத: புருஷ:' என்கிற இரண்டு பகங்களும் அதற்கு உபபதாகங்கள். "அதிதவேத" அந்யயன விதியப்பாரமானது அனுஷ்டிதாப்தத்தில் பர்யவலிப்பதால் மீமாம்ஸையில் அதற்குப் பர்வர்த்தகத்தில்லை—என்பது த்யோதனம் செய்யப்பட்டது. சேதனனாக இருப்பதால் பலத்துடன் கூடின அர்த்தங்களுடைய ஆபாதப்ரதீதியினால் தானாகப் பர்வருத்திக்கிருனென்பது புருஷசபத்தின் அபிப்பிராயம்.

அந்யயனத்துக்கு அக்ஷரராசிக்ரஹணமாந்ரம் பலமென்று ஏற்படுகிற பக்ஷத்தில் ராகத்தினால் பர்வருத்தித்தல் என்பதுகூட உபன்ன ராகாது. "வேதாங்காநி ஸமஸ்தாநி க்ருஷ்ணபக்ஷேஷு ஸம்படேத நிஷ்காரண: ஷடங்கோ வேதோத்யய:வேதமந்யாயேத் த்விஜ: ஸகல்பம் ஸாஹஸ்யஞ்ச" (வேதத்தினுடைய அங்கங்களான வ்யாகரணம், ஜ்யோதிஷம் முதலியவைகளேந்தையும் அபரபக்ஷத்தில் படிக்கவேண்டும். த்ருஷ்டபலனைக் கருதாமல் ஆறு அங்கங்களுடன் கூடின வேதமானது அந்யயனம் செய்யத்தக்கது. கல்பங்களோடும், ஹஸ்யங்களோடும் கூடின வேதத்தைப் ப்ராஹ்மணன் அந்யயனம் செவ்வீக வேண்டும்) இதுமுதலியவைகளால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற அங்காத்யயனமும் அக்ஷரக்ரஹணபர்யந்தமாக இருப்பதால் வ்யாகரணம் முதலியவற்றால் அர்த்தாவபோதமில்லாமையாலும், ப்ரக்ருதிபர்யயஜ்ஞானமில்லாமையாலும் ஆபாதப்ரதீதி உண்டாகாது, எனில்,—

அப்படியில்ல. வ்யாகரணம் முதலியவை வேதாங்கங்களாக இருப்பதால் அங்கிக்கு கொஞ்சமேனும் உபகரிக்காமலிருப்பவைகளுக்கு அங்கத்வம் பொருந்தாதாதலால் பர்யோஜனம் அவச்யம் கல்பிக்கவேண்டும். அவ்வாறு கல்பிக்கவேண்டிய இடத்தில் த்ருஷ்டமான ஒருவித பர்யோஜனம் ஸம்பலிப்பதாயிருக்க அதைவிட்டு அத்ருஷ்டப்பர்யோஜனகல்பம் கூடாததால், பதம் முதலியவற்றின் அவரோதஸ்வரூபமான த்ருஷ்டமான பர்யோஜனமே ஸ்வீகரிக்கத்தக்கது. அதுஇல்லாவிடில் அங்கத்வம் பொருந்தாதாதலால் வ்யாகரணம் முதலியவைகளால் பதபதார்த்தவாக்யார்த்தஜ்ஞானம் வித்திப்பதால் பர்யோஜனத்வாரா அர்த்தங்களின் ஆபாதப்ரதீதியினால் மீமாம்ஸாரம்பம் உபபன்னமாகிறது.

அந்யயனம் செய்த புருஷன் தானாகவே பர்வருத்திக்கிருன் என்றதனால் "அயாதோதர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்கிற ஸூத்ரம் அர்த்தாத வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. விதிக்கு அக்ஷரராசிக்ரஹணபர்யந்தத்வம் நிச்சயிக்கப்பட்டால் பர்வர்த்திக்குத்தன்மை இல்லாமையாலும், ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அர்த்தப் பர்வருத்தியில் ப்ரமானமில்லாமையாலும், மீமாம்ஸை ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்லவென்று பூர்வபக்ஷம். அங்கங்களோடு கூடின வேதாத்யயனத்திற்குப் பிறகு சபத்திற்குத்தானாகவே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் ஸ்வபாவம் காணப்படுவதால் வேறு பர்வர்த்தகமான வஸ்து ஒன்று இல்லாமலிருந்தபோதிலும்கூட ராகத்தினால் பர்வருத்தி உபபன்னமாவதால் (மீமாம்ஸை) ஆரம்பிக்கத்தக்கதே என்று வித்தாந்தம்.

(கேள்வி) கர்மவிசாரம் ராகப்ரபதமாகும் பக்ஷத்தில் "அதித்ய ஸநாயாத்" (அந்யயனம் செய்து ஸ்நாதகவர்த்தத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்) என்கிற ஸமாவர்த்தன ஸ்மருதியானது ச்ருதிக்கு பாதகமாகும். (கர்மவிசாரம்) வைதமாக இருக்குமேயாகில் ஸ்மருதியைக்காட்டிலும் ச்ருதி அதிக பலமுள்ளதாகையால் ஸ்மருதி (ச்ருதிக்கு) இடம் கொடுக்கும் எனில், இப்படியில்ல.

அந்யயனவிதியைச்சார்ந்திருக்கிற அக்ஷரராசிக்ரஹணபர்யந்தத்வம், அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம்—ஆகிய இவை இரண்டுக்குள் எதை அபிப்பிராயப்பட்டு இவ்வண்

ணம் உணாககப்பட்டது? அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் என்பதைக்கருதிச்சொல்லப் பட்டிருந்தாலோ, அப்பொழுது, “அத்ய ஸ்வாயாத்” என்கிற ஸ்ம்ருதியிலுள்ள அத்ய யன சப்தத்திற்கு ச்ருதியிள்ள சப்தத்தோடு அர்த்தத்தில் ஒற்றுமை வந்து விட்டபடியால் விரோதமில்லை. அக்ஷரராசிக்ரஹணபர்யந்தத்வம் என்பதை எண்ணிச்சொன்னாலோ, அப்போது துல்பமாக அர்த்தமிருப்பதால், விரோதமில்லை. மேலும், விரோதம் வந்தாலும் ப்ரத்யக்ஷசுருதியுமிருக்கிறது. எங்ஙனமெனில், ச்சாந்தோக்யத்தில் “ஆசார்ய குலத்தினின்று முறை தவறாமல் வேதத்தை அத்யயனம் செய்து குருவுக்குச்செய்ய வேண்டிய சச்சுரஷாசேஷமான தக்ஷிணைதானத்தினால் அவருடைய ஸ்ம்மதி பெற்று ஸமாவர்த்தனம் செய்து கொண்டு குறிப்பத்தில் சுத்தமான இடத்தில்”—இது முதலியது. ஆதலால், ஸ்ம்ருதிவசனத்துடன் கூடின ஸ்வாந்ருதியானது மிக்க பலமுள்ளது. ஆகையால், ச்ருதிஸ்ம்ருதிவசனங்கள் இரண்டுக்கும் ப்ராபல்யதௌர்பல்யங்களைச்சொல்லுவது ப்ரயோஜனமற்றது.

இங்ஙனமாகில், ச்ருதியினாலும் ராகத்தால் ப்ரவ்ருத்தியானது பாதிக்கப்படுமே எனில், இல்லே, ஸமாவர்த்தனத்தைச்செய்தவனுக்கும் ராகத்தால் ச்ரவணமுபபன்னமாவதால்.

ஸமாவர்த்தனமானது அத்யயனத்திற்குப்பிறகு செய்யவேண்டியதாக இருப்பதால் அந்த ஸமாவர்த்தனத்தை முன்னிட்ட க்ருஹஸ்தகர்மானுஷ்டானங்களால் தடை செய்யப்படாத ச்ரவணஸமயம் கிடைக்காமையால் மீமாம்ஸையின் அநாரம்பம் ப்ராஸங்கிக்குமெனில், இங்ஙனமல்ல. ஸமாவர்த்தனத்தைச்செய்தவனாக இருந்தபோதிலும் வேதாத்யயனச்ரவணத்தில் நோக்கமுள்ளவனுக்கு ஸமயம் நேர்வதுபோல, ஸமயம் ஸம்பவிக்கலாம்.

ஆசார்யனுக்கு அத்யபனம் விஹிதம்; க்ருஹஸ்தனுக்கு ச்ரவணம் விதிக்கப்படவில்லையே என்றால், அப்படியல்ல—யாஜனப்ரதிக்ரஹங்கள் போல் அத்யபனம் ராகப்ராப்தமாக இருப்பதால். ராகப்ராப்தமாயிருந்தபோதிலும் அத்யபனமானது ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றால் பொருளைத்தேடவேண்டுமென்கிற சாஸ்தரத்தினால் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதெனில், ச்ரவணமும் நிஷேதிக்கப்படாததாலும் யக்ஞாநுஷ்டானத்துக்கு உபயுக்தமாக இருப்பதாலும் சாஸ்த்ராநுமதம்.

‘ஸம்வத்ஸரே ஸம்வத்ஸரே த்வௌ த்வௌ மாவௌ ஸமாஹி தஆசார்யகுலே வஸேத் பூய: ச்ருதிமிச்சந்திதி ச்வேதகேது?’ (மறுபடியும் வேதச்ரவணத்தில் விருப்பமுள்ளவன் சித்தஸமாதானமுள்ளவனாக வருஷந்தோறும் இரண்டு இரண்டு மாதங்கள் முழுமையும் ஆசார்யக்ருஹத்தில் வலிக்கவேண்டும் என்று ச்வேதகேது) என்று தொடங்கி “தச்சாஸ்த்ரைவிப்ரதிஷித்தம் நிவேசே ஹி வ்ருத்தே நையமிகாரி ச்ருயந்தே அக்ந்ஹோத்ரமதிதய:” என்பதால் க்ரஹஸ்தனுக்கு ச்ரவணம் நிஷேத்தமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றால் அப்படியல்ல,—

இரண்டு மாதங்கள் முழுவதும் குருகுலவாஸமானது அநுஷ்டானத்திற்குத்தடையாக இருப்பதால் அது மாத்ரமே நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதால். விவாஹம் ஆனவுடன் அக்நிஹோத்ரம், அதிதிஸ்த்காரம் முதலிய க்ருஹஸ்தத்ரம்நியதங்களான கர்மாக்கள் சாஸ்தரத்தினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றல்லவோ கூறப்படுகிறது. ஆசார்யனுக்கும் அநுஷ்டானத்திற்கு உபரோதமின்றி ச்ராவணம் சாஸ்த்ரத்தினால் ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அநுஷ்டானத்தின் உபரோதாநுபரோதங்களைக்காரணமாகக்கொண்ட அநுமதியையும், அநனுமதியையும் விஷயமாகக்கொண்டிருத்தல் † ச்ரவணத்துக்கும்

§ சீராவணத்துக்கும் ஸமானம். அதனாலேயே, க்ருஹஸ்ததர்மநிஷ்டர்களான யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்கு பீஷ்டம் முதலியவர்களிடத்திலிருந்து சீராவணமானது பாராதம் முதலிய இதிஹாஸங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

என்றாலும், சீராவணகாலமேதான் சீரவணகாலம். ஆயினும், சீரோதாவுக்கு, தீர்த் தங்கொண்டு வருதல், விராகுதேதெத் முதலியவைகளால் அநுஷ்டானத்திற்கு உபரோத மேற்படுமெனில், அல்ல,—

அத்யயனவிதியினால் விதிக்கப்பட்ட உதகாஹரணம் முதலிய கார்யமானது அத்யயனம் முடிந்ததாலேயே முடிவு பெறுவதால். பொருள் சேர்த்தல், புகழ்ச்சியைத்தேடுதல் முதலிய ப்ராயோஜனத்தாங்களில் விருப்பத்தாலும், சிஷ்யனிடத்திலுள்ள நேசத்தாலும் குருவுக்கு சீராவணம் உபமன்னமாகிறது.

சீரவணத்தைச்செய்விக்கிற ஆசார்யன் அர்த்தங்களை அறிந்தவராக இருப்பதால் அனுஷ்டானம் பொருந்தும். சீரோதாவுக்கு அர்த்தஜ்ஞானமில்லாதபால் அனுஷ்டானம் ஸம்பவியாதென்றால், அப்படியல்ல,—உபநயனம் தொடங்கி அனுஷ்டானமுள்ளவர்களான ஹிதைஷிகளின் வசனத்தினால் அனுஷ்டானமுபபன்னாவதால். அங்ஙனமாகில், ஹிதைஷியனுடைய வாக்கியமே போதும், எதற்காக மீராமனையின் சீரவணம் என்றால், ஹிதைஷிகளுடைய வசனத்திற்கு ப்ராமானமூலத்வநிச்சயத்தின் பொருட்டும், ப்ரசனம் பண்ணுகின்ற மற்றவர்களுக்கும் தான் உபபாதனம் செய்வதின பொருட்டும். ஹிதைஷியின்வசனத்தினால் அனுஷ்டானம்ஸம்பவிக்கும் பகூத்தில் சூதான்முதலியவர்களுக்குக்கூட அனுஷ்டானம் ப்ராஸங்கிக்க வேண்டியதாக ஆகும் என்றால், அதுஸம்பவிக்காது. “ந சூத்ராய மதிம் தத்யாத் நசாஸ்யோபதிசேத் தர்மம். ந சாஸ்ய வ்ரத்மாநிசேத்” (சூத்ரனுக்கு ஜ்ஞானத்தைக்கொடுக்கக்கூடாது. அவனுக்கு தர்மத்தை உபநேசிக்கக்கூடாது. அவனுக்கு வ்ரதங்கலையும் உபநேசிக்கலாகாது) இது முதலான நிஷேதவசனமிருப்பதால் ப்ராஹ்மணர்கள் யக்ளம் முதலியவற்றைசூத்ரனுக்கு உபநேசிக்கிறார்களில்லையன்றோ. சுச்ருணஷே. செய்யாத சூத்ரவிசேஷவிஷயமானதால் இப்படிப்பட்ட நிஷேதவசனங்களுக்கு ஸங்கோசம் செய்ய வேண்டுமென்பது ஸரியல்ல, ஸங்கோசத்தைச்செய்வதற்குத்தகுந்த ப்ராமணமில்லாமை யால். சூத்ரன் யக்ளம் முதலிய கர்மாக்களுக்குத்தகுதியுள்ளவன் என்பதைக்காட்டுகிற வேறு வசனம் காணப்படவில்லையன்றோ ! மேலும், யாகம் செய்பவனால் வேதம் முழுவதும், மந்தரவிசேஷங்களும் ஜபிக்கத்தக்கவைகளென்று வசனமிருப்பதாலும், அந்த வேதம் முதலியவைகள் அத்யயனத்தினால் அடையத்தக்கதாலும், அந்த அத்யயனம் உபநயனத்தை அபேக்ஷித்து இருப்பதாலும், அந்த உபநயனத்தில் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கே அதிகாரமிருப்பதாலும், சூத்ரனுக்கு அதிகாரப்ராஸங்கமே இல்லை.

உபநயனவிதியானது, மூன்று வர்ணத்தார்களுடைய அத்யயனவிஷயமாக, ஒதுக்கக்கூடும். ஆதலால், சூத்ரனுக்கு உபநயனத்தை அபேக்ஷிக்காமலே அத்யயனம் ஸம்பவிக்கலாம். அவனுக்கு யாஜமானமந்த்ரங்களின் உச்சாரணமும் ஸம்பவிக்கலாம் என்றால், கூடாது. “தஸ்மாச்சூத்ரஸம்பே நாத்த்யேதவ்யம்” (ஆதலால் சூத்ரன் பககலில் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதல்ல) “அத ஹாஸ்யவேதமுபச்ருணவதஸ்த்ரபுஜதுப்யாம் சீரோத்ர ப்ரதிபுரணம்” (அப்படிக்கின்றி வேதத்தைக்கேட்டானேயாகில் அவன் காதில் ஈயத்தையும், அரக்கையும் காய்ச்சிவிடவேண்டும்) இது முதலிய சாஸ்த்ரங்களால் சூத்ரனுக்கு வேதசீரவணம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்பொழுது அத்யயனம் உபநயனங்கமாக

முடிந்ததோ, அதனால் அதில் த்ரைவாரணிகர்களுக்கே அதிகாரம்; சூத்ரனுக்கு அதில் அதிகாரமில்லை—என்று ஏற்பட்டது. அக்காரணம் பற்றி மந்த்ரவிசேஷணங்களின் உச்சாரணம் உபபன்னமாகாததால் ஹிதைவசிவசனத்தால் சூத்ரன் முதலியவர்களுக்கு யாகாதுஷ்டான ப்ரஸங்கமில்லை. ஆதலால், அபசூத்ராதிகாரணவிரோதமில்லை.

மேலும், எவ்வாறு “யாவஜ்ஜீவம் அக்னிஹோத்ரம் ஜுஹோதி” (உயிருள்ளவரையில் அக்னிஹோத்ரஹோமம் செய்யவேண்டும்.) இது முதலான விதியானது “ந ஸ்வாங்கம் ஸ்வவ்யவதாயகம்” (தன்னுடைய அங்கம் தனக்கு நீ வ்யவதானத்தை உண்டிபண்ணுவதாக ஆகாது) என்கிற ந்யாயத்தால் தனக்கு உபயோகியாயும், ராகப்ராப்தமாயுமிருக்கிற பொருள் சேகரித்தல் முதலியவைகளுக்கு அவகாசத்தைக்கொடுக்கிறதோ—அவ்வாறாக அனுஷ்டானத்துக்கு உபயோகியான மீமாம்ஸாசர்வணத்திற்கு ஸமாவர்த்தனவிதியும் அவகாசத்தைக்கொடுப்பதாக ஆகும்.

கத்வாப்ரத்யத்துக்கு ஸமானமான கர்த்தாவோடுகூடி யிருத்தல்,—முந்தின காலத்தில் இருத்தல்—இதுமாத்ரமே பொருள். பிறகு என்கிற பொருள் இல்லை.

(நநு) ஆநந்தர்யமே விதிக்கத்தக்கது. இல்லாவிட்டால் விதி பயனற்றதாகும், துக்க ரூபமான குருகுலவாஸிவ்ருத்தியானது தானாக வந்துவிடுமாதலால்,—என்று கூறப்படுமே யாகில், அப்படியாவல். ஆநந்தர்யத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டபோதிலும் விதிக்கு வையர் த்யம் வருகிறது, அதுவும் குருகுலவாஸம் துக்கரூபமாக இருப்பதினாலேயே. ஆகையால், நியமத்துடன் கூடிய ஸம்ஸ்காரவிசேஷமே ஸநாநமென்று அது விதேயம்; ஆநந்தர்யம் விதேயமல்ல. ஆதலால், ‘ஆதீத்ய’ என்கிற கத்வாச்சூருகிக்கு விரோதமில்லை. ஆதலால், தானாக ப்ரவ்ருத்திக்கிருன்.

“யோ ஹ வா அவிதிதார்ஷேயச்சந்தோதைவதேநமந்த்ரேண யஜதி யாஜயதிவாத்யா பயதி வா ஸ்தானும் வாச்சதி கர்த்தம் வாபத்யதே:ப்ரவாமீயதே பாய்யாந்பவதி அயாதயா மாந்வஸ் யச்சந்தாம்வரி பவந்தி, அத யோ மந்த்ரே மந்த்ரே வேத ஸர்வமாயுரேதி ச்ரேயாமச்சபவ தஸ்மாதேதாரி மந்த்ரே மந்த்ரே வித்யாத்” (எவன் ரிஷிச்சந்தஸ் தேவதைகளை அறியாமல் மந்த்ரத்தினால் செய்வானோ, செய்விப்பானோ அ த் ய யனத்தைச்செய்விப்பானோ— அவன் நாகத்தில் விழுகிறான். மிக்க பாபியாகி ரஸ மில்லாமல் போகின்றான். எவன் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திலும் ரிஷிமுதலியவற்றை அறிகிறானோ அவன் பூர்ணமான ஆயுளைப்பெறுகிறான். ச்ரேயஸை அடைகிறான். அவனுடைய வேதங்கள் பழசாகி ரஸமற்றவைகளாக ஆகிவிடுவன. ஆதலால், ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திலும் இந்த ரிஷி, தேவதைமுதலியவற்றை அறியவேண்டும்) இது முதலிய ச்ருத்தியினாலும் ‘அவிதித்வா ரிஷம் சந்தோதைவதம் யோகமேவச யோத்யாபயேஜ்ஜே பேத வாபி பாயீயாந் ஜாயதேஸு’:(ரிஷியையும், சந்தஸையும், தேவதைகளையும், மந்த்ரத்தின் விரியோகத்தையும் அறியாமல் எவன் மந்த்ரத்தைப் பிறருக்கு அத்யயனம் செய்விப்பானோ, அல்லது ஜபிப்பானோ அவன் மிக்க பாபமுள்ளவனாகிறான்) என்கிற ச்ருத்யுபந்ருஹ மணமான ஸ்ம்ருதியினாலும் அர்த்தஜ்ஞானவிதானம் பலித்தது,—

மந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க தேவதாஜ்ஞானம் இங்கு விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸமானந்யாயத்தாலும் தைவதசப்தமானது மந்த்ரத்தால் ப்ரகாசிக்கத்தக்க அனுஷ்டே யார்த்தத்தை விளக்கிக்காட்டுவதற்காக இருப்பதாலும், விதிமுதலிய பாகங்களின் அர்த்த ஜ்ஞானமும் விதேயமாகவேண்டிவதாலும், (பலித்தது) யோகமாவது மந்த்ரங்களுடைய

விரியோகம். அதன் ஜ்ஞானமானது ப்ராஹ்மணபாகத்தினுடைய அர்த்தஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும், என்றால் அல்ல.

ப்ரதிக்ரஹம், ருதுகாலஸ்ம்வேசனம் இவை முதலியவைகளுக்குப்போல ராகப்ராப்தத்வம் போகாது. ப்ராஹ்மணன் ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றால் பொருளைத்தேட வேண்டும். ருதுகாலத்தில் பத்னியை போகத்துக்காக அணுகவேண்டும். இதுமுதலிய வசனமானது ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றுக்கு ராகத்தால் ப்ராப்தியைத்தடுக்காதுபோலும். இந்த வாக்யத்தினாலேயே அர்த்தஜ்ஞானம் விதிகப்பட்டிருப்பதால் அத்யயனவிதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் ஆசிரயிக்கத்தக்கதல்ல. எப்படி க்ரதுக்கள் வேறு விதியினால் விரித்தித்துவிட்டபடியால் ஆதானவிதிக்கு மேலே உள்ள க்ரதுபர்யந்தத்வம் ஆசிரயிக்கப்படுகிறதில்லையோ—அப்படிப்போல, இந்த வாக்யமானது அத்யயனம் அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தம் என்பதை விதிக்கிறதில்லை, அர்த்தஜ்ஞானமானது வேறு வாக்யத்தினால் விரித்திப்பதாலும், இந்த இடத்தில் மந்த்ரமாத்ரத்துக்கு ரிஷி, சந்தஸ், தேவதைகளுடைய விஜ்ஞானவிதானபாதீதியிருப்பதாலும். அதனால் வேதமானது ஸாங்கமாக அத்யயனம் செய்யத்தக்கதென்பது விரித்திக்கும்; அர்த்தஜ்ஞானம் விரித்திக்காது,—சந்தஸ்தேவதை முதலியவற்றின் ஜ்ஞானமானது சந்தஸ், கல்பம், வ்யாகரணம், நிருகதம், முதலான க்ரந்தங்களை அபேக்ஷிப்பதாலும், மீமாம்ஸையை அபேக்ஷியாமலிருப்பதாலும்.

விரியோகவிஷயமான ஸந்தேகமுண்டாகும்போது மீமாம்ஸை அபேக்ஷிக்கத்தக்கதாக ஆகுமே என்றால், அப்பொழுது ஸந்தேஹத்தைப்போக்குவதற்காக ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியானது உண்டாகலாம்.

“யததீதமவிஜ்ஞாதம் நிகதேதவைவ சப்த்யதே—அநக்நாவிவ சவுக்ஸைகதோ நதஜ்ஜ்வலதி கர்ஹிசித்” (அத்யயனம் பண்ணப்பட்ட எந்த வேதவாக்யமானது அர்த்தஜ்ஞானமின்றி சப்தாநுபூவீமாத்ரத்தால் பீடிக்கப்படுமோ அது நெருப்பில்லாத சாம்பலில் உலர்ந்த விரகு போல ஒருபொழுதும் ப்ரகாசிக்காது) என்கிற இந்த வசனமும் அத்யயனவிதிக்கு அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தை அறிவிக்கிறதில்லை. ‘அதீதம் அவிஜ்ஞாதம்’ என்கிற இந்த ச்லோகத்திலேயே அத்யயனம், அர்த்தஜ்ஞானம்—இரண்டுகடும் தனித்து நிர்தேசமிருப்பதாலும், ராகத்தினால் ப்ராப்தமாக இருப்பதை விதிப்பது அசக்யமாதலாலும் வேதங்களில் ஸ்வல்பத்தை அத்யயனம் செய்தவன் ப்ராஹ்மணன், ஒரு சாகையை அத்யயனம் பண்ணினவன் ச்ரோதரியன், அங்கங்களை அத்யயனம் செய்தவன்¹ அநுசானன்—இது முதலியவைகளும், கல்பஸூத்ரப்ராயோகங்களும் அத்யயனத்தைக்காட்டிலும் அர்த்தஜ்ஞானம் வேறாக உள்ளதென்பதை அறிவிக்கின்றன. ஆதலால், ச்ரவணம் துக்கரூபமாதலால் சோம்பலாலேயோ, பொருள் தேடுவது முதலிய வேறு கார்யாஸக்தியினாலேயோ, எவன் ச்ரவணம் செய்கிறதில்லையோ அவனுக்கு ஆசையுண்டுபண்ணுவதற்காக ‘யததீதம்’ இது முதலியவசனம். எவ்வாறு பச்சகாய்களால் சூதாடாதே, கருஷியைத்தெரிந்துகொண்டு நிலத்தை உழுது பயிரிடு—பஹுமதி செய்யப்பட்டவனாக பொருளில் ராபிப்பாயாக—என்கிற வாக்யமானது, சோம்பேறிகளுக்கு ப்ரரோசனையின் பொருட்டோ; ப்ரபலமான பலைச்சையாலன்றோ ப்ரவ்ருத்தி உட்கடமாகும். இவ்வளவு மட்டினாலேயே க்ருஷிக்கும், பொருள் சோகைக்கும் ராகப்ராப்தமென்கிற தன்மைக்கு பங்கமுண்டாகாதோ—அப்படிப்போல, இந்த வசனமும் ச்ரவணம் ராகப்ராப்தமென்பதைக் கெடுக்காது. ஆதலால் ராகத்தாலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்.

¹ அநுசானன்:—குருவினிடத்திலிருந்து நியமத்துடன் வேதத்தை ஸாங்கமாய் அத்யயனம் செய்தவன்.

இவ்வண்ணம், வேறொன்றினால் பாவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கிறதாயிருக்க சப்தசத்தியை உல்லங்கனம் பண்ணி மீமாம்ஸாச்ரவணத்துக்கு விதேயத்வத்தை கல்பிப்பது யுத்தமல்ல.

ஹாஷ்டு:—

தது கடிவியிவ்ரூபிவெ நிரூபிதெ, கடிணர ஜ்ஜூவ்ரூ
ரமறுகவம் டிஷ்டா அய்யந மூவ்ரூதவ்ரூய்யூரெயெகடிசெரெவ
நிஷ்டாசெஷ்டா வரஜுதகவரூபவா நணவ்ரூரமறுவராதவ்ரூ
தெய்விணையமறுவெஷ்டாணவாகு விவாரரூபவாரூரகடிஜா
வாரயாம் அபிகரெரூதி | தயா வெஷ்டாணவாகுநி கெவறுகடி
மறுவ்ரூ கடிபிசவம் வ்ரூஷ்டாநவ்ரூ வரகடிமறுகடிமறுயணி |

‘தடிமெஷ்டகடிவிதெ ரொகு கடியதெ’ வாவெவரூ
து வுணூவிதெ ரொகு கடியதெ’ (மர. அ. க. க.)

‘அணவெஷ்டாவ்ரூ தடிவதி.’ (வ்ர. ந. அ. க. ம.)

‘நஹூயூவெஷ்டா வ்ரூவெஷ்டா யூவகடிவி?’ (கா. உ. ம.)

‘வ்ரூவாஹூஷ்டா அடிஜா யஜ்ஜூரூபவா?’ (உ. க. உ. எ.)

‘வரூகடி ரொகாநு கடிவிதாநு வ்ரூஷ்டாநா நிவெஷ்ட
ஜாயாஷ் நாவூகடி கடிதெந |

‘தவிஜ்ஜூநாயூம் வ மூரூவெவாவி மஜ்ஜை வ்ரூஜ்ஜூணி:
செரூதி யம் வ்ரூஷ்டாநிஷ்டம் |

‘தவெஷ்ட வ விவாநுவவ்ரூவா வ்ரூகடிவ்ரூஷ்டாநிவ்ரூ
யஜ்ஜூநிதாய |

‘யெநாகடிநாம் வுரூஷ்டம் வெஷ்ட வ்ரூஷ்டம் வ்ரூவாந தாம் த
கவெதா வ்ரூஷ்டவிஷ்டா’ (உ. க. உ. க. க.)

‘வ்ரூஷ்டவிஷ்டாவ்ரூதி வரூ’ (தெ. உ. க. க.)

‘ந வுநடிஷ்டுவெ தகெகம் வ்ரூஷ்டி’ (மர. எ. க. க. உ.)

‘வ வ்ரூஷ்டவதி’ (மர. எ. உ. ரு. உ.)

‘தகெவம் விவாநடித ஹ வ்ரூஷ்டி’ (ந்ர. வ. க. க.)

‘தகெவம் விஷ்டா ஜ்ஜூநெதி நாகடி: வ்ரூஷ்டா அயநாய
விஷ்டெ’ (செ. ந. அ.)

வ்ரூயமாநாநம் வ்ரூநிதாரம் வ்ரூஷ்ட ஜ்ஜூஷ்டவ்ரூஷ்டநா
ஜ்ஜூஷ்டி’ (செ. க. க.)

ஹ்ரூஷ்டி ||

அந்த வேதத்தில் கர்மவிதிஸ்ப்ரபத்தை நிரூபணம் செய்ய கர்மங்கள் அல்பமாயும், நச்வரமாயுமுள்ள பலனுள்ளவைகள் என பதை அறிந்து, அத்தியயநத்தால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற வேதத்தின் ஏகதேசமான உபரிஷத்வாக்யங்களில் மோக்ஷரூபமான அநந்தஸ்திரமாயுள்ள பலத்தில் ஆபாதப்ராதிதியினால் அதன் நிர்ணயத்தைபலமாக உடைய வேதாந்தவாக்யவிசாரரூபமான சாரீரகமீமாம்ஸையில் அதிகாரமுள்ளவனாக ஆகிறான். அப்படியே, வேதந்தவாக்யங்கள் (ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டிராத) கேவலகர்மபலத்துக்கு ஸூயத்தையும், ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்துக்கு அஸூயபலத்தையும் காண்பிக்கின்றன.

“எவ்வாறு இவ்வுலகில் க்ருஷிமுதலிய செய்கைகளால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட (வ்ரீஹ்முதலிய) பலமானது ஸூயிக்கிறதோ, அவ்வாறே மறுமையிலும் புண்யத்தால் தேடப்பட்ட ஸ்வர்கம முதலிய பலன்களும் ஸூயத்தை அடைகின்றன.”

“(அந்த கர்மங்களால் அடையப்பட்ட உலகம்) இவனுக்கு முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது.”

“அசர்வதங்களான (கர்மாக்களால்) அது அடையப்படாதன்றோ!”

“யஜ்ஞரூபங்களான ஓடங்கள் (ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தைத்தாண்ட எண்ணமுள்ளவர்களுக்கு) த்ருடமுன்னவைகளல்ல.”

“கர்மபலன்களை நன்றாக ஆராய்ந்து (ஸாங்கமாய் வேதாத்யயநம் செய்து) ப்ராஹ்மணன் அவைகளில் நிவ்ருத்தியை அடைய வேண்டும். செய்யப்பட்ட கர்மவினால் நித்யனான (பரமபுருஷன்) ஸித்திக்கமாட்டான். அந்த ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காக அவன் ஸமித் முதலியவற்றைக்கையில் கொண்டவனாக, வேதாத்யயநம் செய்தவரும், ப்ராஹ்மஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவருமான குருவையே நாடவேண்டும்.”

“தன்னை அணுகியவனும், வணக்கமுள்ளவனும், நன்றாக மனதை அடக்கியவனும், வெளி இரத்திரியங்களை ஜயித்தவனுமான அந்த சிஷ்யனுக்கு ப்ராஹ்மத்தை அறிந்தவரான அந்த குரு எந்த விஜ்ஞாநத்தினால் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும், விகாரமில்லாத புருஷனை அறிகிறாரோ அப்படியப்பட்ட ப்ராஹ்மனியையை உண்மையாய் உபதேசிக்கக்கடவார்.”

“ப்ருஹத்வகுணவிசிஷ்டமான வஸ்துவை உபாஸிப்பவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் விடச்சிறந்ததான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.”

“அந்த நிகரற்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷா த்கரிப்பவன் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தைப்பார்க்க மாட்டான்.”

“அவன் கர்மவாச்யனாக ஆகிறதில்லை.”

“இவ்விதம் அவனை அறிபவன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான்.”

“அந்த (பரமபுருஷனை அடைவதற்கு) இதைத்தவிர வேறு வழி கிடையாது.”

“ஜீவாத்மாவையும், ப்ரோகனான பரமாத்மாவையும் தனித்திருப்பவர்களென்று அறிந்திருப்பவன் அந்த ப்ருஷக்த்வஜ்ஞானத்தினால், (ப்ரீதிக்கு விஷயமாக்கப்பட்டவனாக) மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.”

இது முதலியவைகள் என்று (காட்டுகின்றனர்.)

ச்ருதப்ரகாசிகை.—

ஐகசாஸ்த்யமும், ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியும் இருக்கட்டும். பெளர்வாப்யநியமம் எவ்வாறு?—என்றால், ‘தத்ர’ என்று தொடங்கி பதில் சொல்லுகிறார்.

‘தத்ர’—அந்தவேதத்தில். “கர்மவிதிஸ்வருபே நிருபிதே” கர்மபாகம் வேதத்தின் தொடக்கத்தில் இருப்பதால் அத்யயநக்ரமத்திலேயே நிரூபணம் யுத்தமாக இருப்பதால் கர்மவிசாரம் முந்தியதாக ஆயிற்று—என்று கருத்து.

கர்மாக்களுக்கு அல்பாஸ்திரபலத்வமும், அநந்தஸ்திரபலத்வமும் பூர்வபக்ஷவித்தாந்த ரூபமாக ஓரிடத்திலும் நிரூபிக்கப்படவில்லை. அப்படியிருக்க எவ்வாறு அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞானம் உண்டாகும்?—என்றால், ‘கர்மவிதிஸ்வருபே நிருபிதே’—என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிறார்.

கேவலகர்மவிதிஸ்வருபமே நிரூபிக்கப்பட்டது. அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞானமானது ஆவ்ருத்திவிதானம் (மீண்டும் வருவதைச்சொல்லுகிற விதி) முதலியதால் பலித்தென்று கருத்து. அல்லது, கர்மவிதிஸ்வருபம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆராதிக்கத்தகுந்த பாதேவதாஸ்வருபம் நிரூபிக்கப்படவில்லை—என்று கருத்து. அவனுடைய ஆராதனமாக கர்மாக்கள் செய்யப்பட்டாலன்றோ அநந்தமான ஸ்திரபலத்வம் விரித்திக்கும்.

அத்யயநகீருஹித்ஸ்வாந்யாய’ அத்யயநத்துக்கு வேதம் முழுவதும் விஷயமாக இருப்பதாலும், உபநிஷத்தானது ஸ்வாத்யாயசப்தத்தில் உள்ளடங்கி இருப்பதாலும்—என்று கருத்து.

‘எகதேச’ சப்தத்தால் ஒருப்பதத்தின் அம்சம்—என்பது ஸூசிசிக்கப்பட்டது. ஸாதாரணமான வேதசப்தத்தால் ரிந்தேசிக்கப்பட்ட சப்தராசியில் ‘உபநிஷத்’ சப்தத்தினால்

மற்றவைகளைப் பாதிப்பாதிக்காமல் ப்ரஹ்மத்தைமே ப்ரஹ்மபாஷிஷ்டம் பாஷிஷ்டத்தனினிதது நிர்தேசிக்கிறார்.

‘வேதாந்த’—சப்தத்தால் விசாரத்தைச்சார்ந்த பெள்வாபர்யநியமத்துக்கு ஹேது காட்டப்பட்டது. ‘மீமாம்ஸா’ சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வ்யாக்யாநத்தில் ‘சாரீரக’ சப்தத்தால் ப்ரதேசபேதத்தை விசேஷிக்கிறார்.

‘அந்வாநந்தோ பவதி, மஹாந் பவதி ப்ரஹ்மா பசபிர் ப்ரஹ்மவாசஸேந’ (ஐச்வர்ய முள்ளவன் ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிறான். ஸந்ததியினாலும், பசுக்களாலும், ப்ரஹ்மவாச சஸத்தினாலும் மஹிமையுள்ளவனாக ஆகிறான்.) இது முதலியவைகளால் சொல்லப்பட்ட ஆநுஷங்கிகமான அல்பாஸ்திரபலன்களை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ‘அம்ருதவருப’ சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆநுஷங்கிகங்கள் அல்பாஸ்திரங்களாயிருந்தபாதினும் ப்ரதானபலத்திற்கு அநந்தஸ்திரத்வேந ஆபாதப்ரதீதி இருக்கிறதென்று அர்த்தம். கர்மமீ மாம்ஸையினால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட மனதுடன் கூடியிருத்தலால் இதில் அடையத்தக்க ஆநுஷங்கிகமும், ப்ரதானபலமும், ஸம்பவிக்கிறதென்று ச்ரோதாவாக்கு அறிவு உண்டாகவே உண்டாகிறது.

பலமாதலால் இதுவும் அத்யயநம் என்று புத்தி உண்டாகலாம் என்றால் அப்படியல்ல. ஏனெனில்,—

விபக்ஷத்தில் பாதகமில்லாமையால். எப்படி பூமியிலுள்ள ஸுகத்தைவிட ஸ்வர்கம் முதலிய ஸுகம் விலக்ஷணமென்று அறியப்பட்டிருக்கிறதோ, அதிலும் ஒன்றுக் கொன்று வேறுபாடு தேசகாலஸ்வரூபத்தால் அறியப்படுகிறதோ,—அப்படியே அதைக் காட்டிலுங்கூட விலக்ஷணமான ஸுகம் ஸம்பவிக்கலாமென்று அதிகமாய் ராகமுண்டாகும் பொருட்டு இதற்கும் ப்ரதீதி உண்டாகலாம்.

‘அதிகரோதி’—அதிகாரியாகிறான். இவ்விதம் கர்மவிசாரம் செய்தவனே அதிகாரியாக ஆகிறான். ஸாதசதுஷ்டயமுள்ளவன் ஆகான்—என்று அபிப்ராயம் இவ்விதமாக ஐகாஸ்தர்யம், க்ரமம், நியமம், ஆரம்பணீயத்வம்—இவைகள் உபபாதிக்கப்பட்டன.

எந்த வேதாந்தவாக்யங்களால் ஆரம்பணீயத்வத்துக்கு உபயுக்தமான ஆபாதப்ரதீதி உண்டாகிறது—என்பதை ‘தயாச’ என்பதால் சொல்லுகிறார். எப்படி ஸூத்ரம் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதோ அப்படியே என்று அர்த்தம். சுகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியிலாவது, ப்ரஸித்தியிலாவது இருக்கிறது. ‘கேவல’ சப்தத்தினால் ஜ்ஞாநாங்கமான கர்மா வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது.

கர்மவிசாரத்தால் கர்மபலன்கள் அழிவுள்ளவைகள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த போதிலுங்கூட மீண்டும் அல்பாஸ்திரபலத்வப்ரதீதியை உண்டு பண்ணும் வாக்யங்கள் யாது காரணம்பற்றி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன? அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதியை உண்டு பண்ணும் வாக்யங்களே உதாஹரிக்கத்தக்கவைகள்.

இந்தக்கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது:—விசாரம்செய்து கர்மாக்களை அறிந்தவனுக்கல்லவோ நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களோடு ஸம்வாதமுள்ள வாக்யங்களைக் காண்பதினால் கர்மபலன்களின் அஸ்தைர்யம் போல, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநபலத்துக்கு அக்ஷ

யித்வமும் ப்ராமாணிகமாக ஸம்பவித்திறதென்கிற ச்ரத்தையை உருதிப்படுத்துவதற்
காகவே (உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.)

(தத்யயா) லோக்யதே என்ற வ்யுத்தத்தியினால் ‘லோக’சப்தம் பலவாசீ. ‘அந்தவ
தேவாஸ்ய தத் பவதி’ என்கிற வசனத்தினால் ஜ்ஞாநமில்லாத கர்மாக்கள் அநேக காலங்
களாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும், அவை பலவிதமாயிருந்தபோதிலும், க்ஷயத்துடன்
கூடியிருத்தல் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது; அந்த வாக்யமானது ‘யோ ஹ வா ஏததக்ஷ
ரம் கார்க்ய விதித்வாஸ்மிந் லோகே ஜுஹோதி, யஜதே, தபஸ்தப்யதே, பஹுநி வர்ஷ
ஸஹஸ்ராணி’ என்கிற இந்த வாக்யத்தை முந்தினதாகக்கொண்டிருப்பதால்.

அந்தவத்—(முடிவுள்ளது) என்று சொன்னால், க்ரியாஸ்வரூபம் முடிவுள்ளதென்பது
உலகத்தில் ப்ரவித்தமாதலால் அது உபதேசிக்கத்தக்கதல்லவென்று பலத்துக்கே அந்த
வத்வம் அர்த்தவரித்தம் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக முந்தி ‘தத்யயா’ என்ற வாக்
யம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸாம்ஸாரிகபலத்துக்கு அத்ருவத்வம் இருக்கலாம்—கர்மாக்
களாலேயே த்ருவமான பலம் ஸம்பாதிக்கப்படலாம்—என்கிற சங்கையை அகற்றுவதற்காக
‘ந ஹயத்ருவை: ப்ராப்யதே’ என்று எடுக்கிறார்.

‘த்ருவம் தத்’ என்று வாக்யகண்டம். அதற்கு உபபாதகமாய் அறியப்படுகிற ‘ப்ல
வாஹ்யதே அத்ருஷ்டா யஜ்ஞரூபா:’ என்கிற வேறு வாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார். ஸம்
ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தைக்கடந்து அக்கரை சேரும்படி செய்வதற்கு இவை ஸாமர்த்த்ய
முள்ளவைகள் அல்ல; ஏனெனில், நடுவில் உடைந்து போகக்கூடியவைகள்—என்று
கருத்து.

‘பரீக்ஷ்ய லோகாந்’ என்று ஸுதிரயோஜனைக்கு மிகவும் பொருத்தமுள்ளதான கர்
மாக்களின் அஸ்திரபலவத்வத்தையும், ப்ரஹ்மோபாஸநத்தின் அக்ஷயபலவத்வத்தையும் காண்
பித்திற வாக்யத்தை எடுக்கிறார். இந்த வாக்யத்தில் ந்யாயவித்தமான அர்த்தத்தை அநு
வாதம் செய்ததால் குரூபஸதநம் விதிக்கப்படுகிறது.

‘கர்மாஸிதாந்’ கர்மத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட. ‘பரீக்ஷ்ய’ மீமாம்ஸாந்யாயங்களால் நிரூ
பித்து. ‘ப்ராஹ்மண:’ ஸாங்கமாயும், ஸசிரஸ்கமாயுமுள்ள வேதத்தை அத்யயநம் செய்தவன்.
‘ய:’ என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில், ‘ஸ:’ என்று மேலே இருப்பதால்.
‘அக்ருத:’ நித்யன். இங்கு ‘புருஷ:’ என்பது விசேஷ்யம். ஏனெனில், லிங்கவசத்தாலும்,
‘அக்ஷரம் புருஷம்’ என்று உடனே சொல்லுவதாலும். ‘க்ருதேந்’ கர்மாவிலால். ‘நாஸ்தி’
வ்ரித்திக்காது—கிடைக்காது. ‘இதி’ சப்தம் காணத்தகுந்தது. எவன் நிர்வேதமடைவானோ
அவன் அதை அறியும்பொருட்டு குருவையே நாடவேண்டும். ‘வெ’காரத்தால் நியம
விதித்வம் அறியப்படுகிறது. ‘ஸமித்பாணி:’ என்பதால் வெறுங்கையுடன் இருக்கக்கூடா
தென்று ஏற்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் ‘ரித்தஹஸ்தேந் நோபேயாத் ராஜாநம் தைவதம்
குரும்’ (ராஜா, குரு, தேவதை—இவர்களிடம் வெறுங்கையுடன் போகக்கூடாது) என்று
ஸ்மருதி ப்ரமாணம். ‘ச்ரோத்ரியம்’ வேதாந்தத்தை குருமுகமாகக்கேட்டவனே. ‘ப்ரஹ்ம
நிஷ்டம்’ ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தவனே. வேதாந்தம் கேட்டவனுயிருந்த போதிலும்,
ப்ரஹ்மநிஷ்டனல்லாதவன் ருசிபேதத்தால் நாடத்தகுந்தவனாகான் என்று கருத்து. ‘அபி
கச்சேத’ என்பதோடு அந்வயம். ‘சம:’ வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்குதல். ப்ரசாந்த
சித்தாய என்னும் பதத்தால் அந்த:கரணம் சொல்லப்பட்டு விட்டபடியால் பரிசேஷாத்

‘யோ ஹ வா—இதற்கு அர்த்தம் ௫௦-ம் பக்கத்தில் பார்க்க.

இதுதான் 'சம' சப்தத்தின் அர்த்தம். (இதனால் சரணேணாயுத்தபாண அவதானம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. உபாஸநோபயுக்தமான அந்நந்த ஜ்ஞாநாபிபாபமுள்ளது; தத்ஸிஜ்ஞாநார்த்தம் என்றல்லவோ ப்ரக்ருதம். ஸாமான்யமாய் காரணாபிராயமுள்ளதாவது, லிங்கத்தின் மாறுதலாவது. 'அக்ஷரம்' ஸ்வரூபத்தால் விகாரமற்றது. 'ஸத்யம்' குணத்திலுள்ள விஶ்ரமில்லாதது. இவ் விரண்டு பதங்களாலும் அசித், ஜீவன், இவைகளைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. 'தாம்' ப்ரஹ்மவித்யாம். 'ப்ரோவாச' ப்ரப்ருபாக் என்று அர்த்தம், என்று இவ்விதம் வேதாந்தஸாதரத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ச்சந்தவி லுங், லங், லிட: என்று லிட்

'ப்ரசாந்தசித்தாய சமான்விதாய' என்கிற பதங்களால் சமம் முதலியவைகளுக்கு பூர்வ வ்ருத்தத்வம் அறியப்படுகிறதே—என்றால், இல்லை,—சர்வணத்ததுக்கு உபயோகமான கவனம்மாத்தரம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் உபாஸநத்துக்கு அங்கமாயுள்ள அந்நந்த விஷயவைத்ருஷ்ணயம் விவக்ஷிதமில்லை. அந்த விஷயமும் 'சமதமாத்யுபேத: ஸ்யாத்' என்று நிரூபிக்கப்பட்டபோகிறது. ஆதலால், நிரூபிக்கத்தகுந்த வஸ்துவால் ஸம் பாதிக்கத்தக்க அவைகளோடு முந்தியே சேர்ந்திருக்கை உபபன்னமாகாது. ச்ருதியும், சாஸ்த்ரத்தினால் உண்டுபண்ணத்தகுந்த ஜ்ஞாநமுள்ள புருஷனுக்கு அதற்குமேல் வரக்கூடிய சமம் முதலியவற்றை அங்கமாகக்கொண்ட உபாஸநத்தைக்காட்டுகிறது. —“தஸ்மாத் எவம் வித் சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்கூஸஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மன்யோவாத்மாநம் பச்யேத்” என்று. (ஆதலால், இவ்வண்ணம் அறிந்தவன் வெளி இந்திரியங்களையும், மனதையும் ஒடுக்கினவனாகவும், ஒழிவுள்ளவனாகவும், பொறுமையுள்ளவனாகவும், அவதானமுள்ளவனாகவும், தன்னுள்ளத்தில் ஆத்மாவைப்பார்க்கவேண்டும்.) இங்கு 'எவம் வித்' என்பதால் சாஸ்த்ரங்களால் ஜ்ஞாநத்வம் கூறப்பட்டது. 'பூத்வா பச்யேத்' என்றதால் உபாஸநத்துக்கு சமம்முதலியவைகளை அங்கங்களாகக்கொண்டிருத்தல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. 'ப்ரஹ்ம வித்' என்பதால் தனித்த அநந்தஸ்திரபலபரமான வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார்.

இந்த அனுவாகத்தில் 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே' என்ற சர்வணத்தால் அநந்தபலத்வவித்தி. ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு அநந்தத்வம், ஸ்திரதத்வம் இவைகளிருந்தபோதிலும் ப்ராப்தி யதோ ஒரு ஸமயத்திலோ என்கிற சங்கையை விலக்குவதற்காக 'நபு:?' என்பதால் அபுநாநிவ்ருத்தியைக் கூறுகிறார். அல்லது, வித்ஸாயினால் அநந்தஸ்திரபலரூபமான ப்ரஹ்மப்ராப்தியைச்சொல்லுகிறார் 'ப்ரஹ்மவித்.' ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தியை முன்னிட்டு வித்யையினால் ப்ரஹ்மப்ராப்தியை 'நபு:?' என்பதால் சொல்லுகிறார். 'ம்ருத்யு' பரமாத்ம், அல்லது மோஹம், 'மோஹோ ம்ருத்யுஸ்ஸம்மதோய' கவீநாம் 'ப்ரமாதம் வை ம்ருத்யுமஹம் ப்ரவீமி' (மோஹமென்பது ம்ருத்யு என்று சொல்லுகிறேன்) என்று இரண்டிடத்திலும் ம்ருத்யுசப்தத்தால் மோக்ஷத்தையும், ப்ரமாதத்தையும் வ்யபதேசித்திருக்கிறது. ப்ரமாதமாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியாமை. மோஹமென்பது ப்ராந்திஜ்ஞாநம் என்று 'திங்மோஹம்' முதலிய வ்யபதேசத்தால் ஏற்படுகிறது. ம்ருத்யுநிவ்ருத்தி மாத்ரமேயல்ல, கார்யமும் நிவ்ருத்திக்கிறது—என்பதை 'ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி' என்பதால் கூறுகிறார். என்னெனில், இந்த வாக்யத்துக்குமேல், 'ந ரோகம் நோத துக்கதாம்' என்று ச்ருதிவசநமிருக்கிறது. 'நபு:?' இது முதலிய வாக்யம்—ப்ரஹ்மம் பார்க்கப்பட்டால் ம்ருத்யு முதலியது நிவ்ருத்திக்கிறது—என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. 'ந பச்யோ ம்ருத்யும்' என்கிற இடத்தில்கூட 'பச்ய'சப்தத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தைப்பார்ப்பவன் என்று அர்த்தம். என்னெனில், 'ததேகம் பச்யதி' என்று அடுத்ததாக

உதாஹரிக்ஸ்ப்பட்ட வா஑்யத்திலீ விலுயத்வம் காட்டப்பட்டிருப்பதால், ‘ஸ ஸ்வராட்பவதி’ கர்மவஸ்யாக ஁கூகிதிலீஸை ஁ன்று ஁பொருள், ‘ஸ்வராட் ஸ்வதத்ரோ விக்ஞேய?’ (஁வன் ஸ்வதத்ரோ஁ அவன் ஸ்வராட் ஁ன்று அறியத்தக்வன்) ஁ன ஁கண்஁காரர்கள் ஁சால் ஁கூகிருர்கள், ‘தமேவம் வித்வா஁’ ஁ன்கித வா஑்யத்தினால் ஁ர்விசேஷ஁சி஁பா஁த்ரஜ்ஞா஁தேவ தா஁த்ரோபாஸ஁ம் ஁முதலான உபாயா஁ந்தரவ்யயாவ்ருத்தி வியீத்தித்தது ஁னெனிலீப்புருஷோத்த மோபாஸ஁ம் உபாயமென்று ஁சால்வியிருப்பதால், அத்தனுபாய உபாஸ஁தா஁ஜ்ஞா஁தமும் ஁ஜ்ஞைம஁விலுயமன்று, ஁கூலம் ப்ருதத் ப்ருவிலுயம் ஁ன்பதை ‘ப்ருதகா஁ம்நாம்’ ஁ன்பதால் கா஁கிடுகா, ம஁வா-அறியுது, ‘தத:’ ப்ருதகதவஜ்ஞா஁ந்திலும், ‘தே஁ ஜுவ஁ட:’ ப்ரீ திக்கு விலுயமா஁க்ப்பட்டவன், அது஁ர்விகிதா஁க்ப்பட்டவன் ஁மோஷத்தை அன்கூகிருன், ஁ன்று அர்த்தம், ‘இ஁ப்பாதி஁’ வேதா஁ந்தவா஁க்பி-஁ன்று ஁முதி஁நதோ஁ அ஁வயம்,

ஹாஷ்டுத்:—

மருவ வரலுவலகங்களையுந்நாடுவெங்கெடும் வறுமையிலிருந்து
கூட, வறுமையுந்நாடு வளமுடையதென, வருவோவாஸ்தவமுடையதென
வருகூட வளமுடையதென, அந்நாடு உலகமெங்கெடும் வறுமையிலிருந்து
வளமுடையதென வருவதென, கிடைக்கா யெனவிரும்புவதென?

ஊவம் தவிர்த்து ஸாரீரகஜீலாஸ்யாயிஷி ந ப்ருவதத்தாம்; ஸாஜ்வெஷாகூயநாபெவ சுசுஷ்ருஷு ஜிதாதக்வாசி | ஸத்ஸு; சூவாததே ப்ருதீதிவிபுஷுத ஊவ, தயாவி நூயானாமூர்ஸ் தஸு வாகூயபுநியூயகக்ஷாடாவாதப்ருதீதொவுயது; ஷண்ம யவிவயபுயௌ நாதிவதத்தெ, கூதவஸ்ஸண்ணயாய வெஷாந் வாகூவிவாரி சுதபுஷுஜதி வெசு; தமெவ யபுஷிவாரொவி சுதபுஷுஜதி வஸுதா லவாநு||

அங்கங்களுடன் கூடின வேதாத்தியயநத்திலேயே கர்மாக்கள் ஸ்வர்கம் முதலியவற்றை பலமாக உடையவைகள் என்றும், ஸ்வர்கம் முதலியவை அழிவுள்ளவைகள் என்றும், ப்ரஹ்மோபாஸநமானது மோக்ஷத்தை பலமாகக்கொண்டதென்றும், நிச்சயமாய் அறியப்படுகிறது. பிறகு முக்தியில் விருப்பமுள்ளவன் ப்ரஹ்மவிசாரத்திலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கலாம். தர்மவிசாராரபைக்ஷை எதற்காக?

என்றால், அப்படியாகில் சாரீரகமிாமம்ஸஸிஸும் ப்ரவ்ருத் திக்கக்கூடாது, ஸாங்கவேதாத்யயநத்தாலேயே எல்லாம் அறியப் பட்டிருப்பதால், ஸத்யம்—ஆபாதமான அறிவு இருக்கவே இருக் கிறதென்றாலும், ந்யாயத்தினால் அதுகாணிக்கப்பட்டுள்ள வாக்யம் அர்த்தநிச்சாயகமாதலால் ஆபாதஜ்ஞாகத்தாலறியப்பட்டிருந்த போதினுக்கூட அந்த அர்த்தமானது ஸம்சயநிபர்யயங்களை

விலக்கமாட்டாது. ஆகையால், அதன் நிர்ணயத்தின் பொருட்டு வேதாந்தவாக்யவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்றால், அப்படியே தர்ம விசாரமும் செய்யத்தக்கதென்று நீ கண்டுகொள்வாயாக.

‘க்ருதப்ரகாசிகை’—

உதாஹரிகப்பட்ட ஸபஷ்டமான அர்த்தத்துடன் கூடிய வாக்யமாத்ரத்வம் த்ருப்தியடைந்த ஒருவன் ‘நநுச’ என்று சோதனம் செய்கிறான். இவ்விடத்தில் முன்புள்ள வேறு சோத்யங்கள் கண்டோகதமாய் இல்லாவிட்டாலும், அவைகளின் பரிஹாரம் கண்டோக்தமாக இருப்பதால் அந்த சோத்யங்கள் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, ‘ச’ சப்தத்தால் அர்த்தவிததங்களான அவைகளோடு (அந்த சோத்யங்களோடு)கூட ஸமூச்யம் தகுந்தது.

‘ஸாங்க’ காமஜ்ஞாநத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் சொல்லுபவனாகூட ஸாங்காத்யயநம் அபேக்ஷிதமென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைவிட அதிகம்சநிராகரணர்த்தமாக ‘வெ’காரம். அத்யயநம் ஸாங்கமாகச்செய்யவேண்டியதாலும்,—அங்கங்கள் அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்குக்காரணமாயிருப்பதாலும்,—மீமாம்ஸையை எதிர்பாராமலே ஸ்வரகம் முதலியவைகள் கேவலகரம்பலங்களென்றும், அவை அழிவுள்ளவைகள் என்றும், ப்ரஹ்மோபாஸநம் அக்ஷயமான பலமுள்ளதென்றும் அறியப்படுகிறதென்று பொருள்.

‘ப்ரஹ்மோபாஸநஸ்ய’ இதுமுதலிய கார்தம் திருஷ்டாந்தாபிப்ராயபரம். ‘ஜ்ஞாயத வெ’ என்கிற வெகாரமானது ஜ்ஞாதத்வஸம்ப்ரதிபத்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஜ்ஞாநஸாமக்ரீ வித்தமாகவன்றோ இருக்கிறது—என்று அபிப்ராயம். அதனால் என்ன வென்றால்,—‘அநந்தரம்’ என்று தொடங்கிசொல்லுகிறார். கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரபலனுள்ளவைகள்—என்கிற ஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உண்டாவதின் பொருட்டன்றோ கர்மவிசாரம். அதை அபேக்ஷிக்காமலே அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞாநத்தினால் முமுகூத்வம் விததிப்பதால் ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸையே செய்யத்தக்கது,—தர்ம விசாரத்தில் ப்ரயோஜநமில்லாமையால் என்று பொருள்.

‘வெம்’ என்பதால் பரிஹரிக்கிறா. ‘வெம் தர்ஹி’ உதாஹரிகப்பட்ட வாக்யமாத்ரத்தினால் த்ருப்தியுள்ளவனாக ஆகியேயாகில். ‘க்ருதஸ்நஸ்ய’ ப்ரஹ்மத்துக்குங்கூட என்று கருத்து. வேதாந்தவாக்யங்கள் கூட ஸ்புடமாகவன்றோ நம்மால் உதாஹரிக்கப்பட்டன. அவைகளுடைய அர்த்தமும் மீமாம்ஸையை அபேக்ஷிக்காமல் அறியப்படுகிறது. ஆதலால் அநந்தஸ்திரபலஜ்ஞாநத்தின்பொருட்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதல்லவென்று பொருள்.

‘ஸத்யம்’ என்கிற பதம் அர்யாங்கீகாரத்திலே. ஆபாதப்ரதீதியில் அங்கீகாரம். ப்ரஹ்ம விசாரநரபேக்ஷத்தில் அநங்கீகாரம். ‘ஆபாத’ ஆபாதப்ரதீதி அஜ்ஞாநநிவ்ருத்திமாத்ரத்தினால் ஸம்சயவிபர்யங்களை ஸஹிக்கிற ஜ்ஞாநம். ஸம்சயவிபர்யங்களும் காரணவாக்யங்களிலிருக்கிற ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, ஆகாச, ப்ராண, வைசுவாநர—முதலிய சப்தங்களால் அர்த்ததத்வம் நிர்ணயிக்கப்படாவிருப்பதால், ‘விஞ்ஞாநகந வெ எதேப்யோ புதேப்யஸமுத்தாய தாந்யோவாநு விரச்யகி’ (ஜீவன் இந்த புத்தங்களிலிருந்து எழுந்த அவைகளையே அநுஸரித்து விநாசமடைகிறான்,) ‘அஸத்வா இத்ரகா ஆவித’ (இதுமுதலில்

அஸத்தாகவே இருந்தது.) இது முதலியவற்றால் ஆத்மாவுக்கு அநித்யதவம் முதலியன அறியப்படுவதால் ‘அந்வாந் அந்வாதோ பவதி, மஹாந் பவதி ப்ரஜ்யா பசுபிர்ப்ரஹ்மவர்ச்ச ஸேந’ இது முதலியவற்றால் அல்பாஸ்திரபலம் அறியப்படுவதாலும் உண்டாகக்கூடும்! அதனால் ஸாங்காத்யபநமாத்ரத்தால் அவ்விரண்டும் போகாததலால், அவைகளை விலக்கு வது ந்யாயத்தினால் அநுஸரிக்கப்பட்ட வாக்யபலமாதலாலும், ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத் தகுந்தது—என்று கூறப்படுமேயாகில் என்று அர்த்தம். ‘பவாந்’ உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யாந்தரங்களையும் கூட பர்யாலோசிப்பதில் ப்ரவருத்திக்கிற நீ என்று கருத்து. ‘தஸ்யை’ இந்த ரீதியாக இவ்விடத்திலும் ஸம்சய விபர்யங்களின் நிராஸம் அபேக்ஷிதமென்று தெரிந்துகொண்டவனாக உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யங்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்று பொருள்.

“அக்ஷயம் ஹ வை சாதூர்மாஸ்யயாஜிந: ஸுக்ருதம் பவதி, பூர்ணஹுத்யா ஸர்வாந் காமாந்வாப்நோதி, ஸர்வாந் லோகாந் பசுபந்த்யாஜ்யாபிஜயதி, அபாமஸோமமம்ருதா அபூம, அநந்தம் ஹ வா அபாரம் அக்ஷயம் லோகம் ஜயதி யோக்ரிம் நாசிகேதம் சிநுதே, நாஸ்யேஷ்டா பூர்த்தே க்ஷிபதே. யோக்ரிம் நாசிகேதம் சிநுதே” (சாதூர்மாஸ்யமென்கிற யாகத்தினால் தேவதாராதானம் செய்பவனுக்கு அக்ஷயமான ஸுக்ருதம் உண்டாகிறது. பூர்ணஹுதியால் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைகிறான். பசுபந்தத்தினால் தேவதைகளை பஜிப்பவன் எல்லா லோகங்களையும் அடைகிறான். ஸோமபாநம் பண்ணி மோக்ஷம் பெற்றவர்களாக ஆனோம். முடிவில்லாததும், அக்கரையில்லாததும், க்ஷயமில்லாததுமான உலகத்தை அடைகிறான், எவன் நாசிகேதம் என்கிற அக்ரியை மந்த்ரத்தினால் ப்ரதிஷ்டை செய்கிறானோ) இது முதலியவைகள் ‘அம்ருதத்வம் பஜந்தே, ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந், இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சா’ (மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். அவன் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைகிறான். வேண்டிய போகங்களை அனுபவிக்கிறவனாகவும், காமரூபியாகவும் இந்த உலகங்களில் ஸஞ்சரிக்கிறவனாகவும்) இது முதலிய ப்ரஹ்மவேதநபலவாக்யங்களோடு துல்யங்களான வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆகையால், உபநிஷத்வாக்யங்களில் போல, உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யங்களில் ‘ஶம்சய விபர்யங்கள் அநேகம் இருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக கர்மவிசாரம் செய்யத் தகுந்தது—என்று அர்த்தம்.

‘ஶம்சயம்—ஸந்தேஹம். இது த்விக்கோடிகமாயும், சதுஷ்கோடிகமாயும் உண்டு. இது பாம்போ, அன்றோ! என்று உண்டாகும் ஸம்சயத்தில் லாவம் அலாவம் இரண்டும் விஷய மாயிருப்பதால் இது த்விக்கோடிகம். ‘கட்டையோ! மணிதனோ!’ என்று ஸம்சயம் வரின் இது சதுஷ்கோடிகம். ஏனெனில்,—இங்கு கட்டை, அதன் அபாவம், மணிதன், அவனுடைய அபாவம்—நான்கும் விஷயமாக இருப்பதால்.

இறப்பு—முதலிய ஸாம்ஸாரிகதுக்கமாகிற கடலில் அமிழ்த்திருக்கிறவனுக்கு எல்லா துக்கங்களுக்கும் காரணமான மித்யாஜ்ஞாநகாசத்தின் பொருட்டு ஆத்மா ஒன்று-என்கிற ஜ்நாநம் ப்ராக்ரிபாதிப்பதற்கு இஷ்டம். இதற்கு பேதத்தை அவலம்பித்திருக்கிற கர்மஜ்ஞாநம் என்கே உபயோகப்படும். உபயோகப்படாதுமாத்ரமல்ல, நேர்விருத்தமே. உத்தேதம் முதலியவற்றின் விசாரமோவென்றால், கர்மாக்களுக்கு சேஷமாகவே இருந்தாலும் ஜ்ஞாநரூபத்வம் இதற்கு ஸாதாரணமாய் இருப்பதால் இவ்விதத்திலேயே செய்யப்படுகிறது. ஆனால், அது கோன ஸங்கதமாகாது. ஆகையால், சாஸ்த்ரம் எதை ப்ரதானவிஷயமாக உடையதோ அவ்விஷயத்தினால் பூர்வவருத்தம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது—என்று சொல்லத்தகுந்தது.

(அர்யாங்கிகாரத்துடன் பாஸ்கரீயர்கள் எதிர்த்து உத்தரம் சொல்லுகிறார்கள்) உண்மை, (ஆனால்) அதினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது கர்மஜ்ஞாநமே,—கர்மாவோடு ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷத்தை ச்ருதி சொல்லுவதால். மேலேயும் ஸூத்ரகாரர் சொல்லப்போகிறார்—“ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதிச்ருதேரஸ்வவத்” என்று அபேக்ஷிக்கப்பட்ட கர்மா அறியப்பட்டாமலிருந்தால் எதோடு ஸமுச்சயம், எதோடு ஸமுச்சயமில்லை-என்கிற விபாகம் அறியமுடியாது. ஆதலால், அதே பூர்வவருத்தம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்விதம் பலதவாரா விடுவதற்காக கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை காட்டப்பட்டது. பிறகு, ஸ்வரூபத்தால் க்ரஹிப்பதன்பொருட்டு தவறாமல் கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை உள்தென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக, முழுக்ஷாவுக்கு நித்யமாக கர்மாபேக்ஷை வேண்டியதில்லை—என்கிற எதிரியின் பக்ஷத்தை உபந்யவிக்கிறார்.

‘நருச’ எது அவச்யம் விவக்ஷிதமோ, அதைத்தவிர மற்றதை விலக்குவதற்காக முதல் வகாரம், அவச்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்படாமலிருப்பது பூர்வவருத்தமாகக்கூடாது—என்பதற்காக இரண்டாவது வகாரம். அதனால் என்ன? என்றால், ‘ந யர்ம’ என்று சொல்லுகிறார். எவ்வனமெனில், ‘அதித’ என்று கூறுகிறார். எவர்கள் ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரிகளோ, அவர்கள் எல்லோருக்கும் அவச்யமாக அபேக்ஷிதமன்றோ நியமேந அபேக்ஷிக்கப்பட்டது. வேதாந்தமாத்ரத்தை அத்யயநம் செய்தவனுக்கோவெனில் அதிலேயே ஆபாதப்ராதீதியும், அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பமும் உண்டாகும். அவனுக்கு கர்மவிஷயமான ஆபாதப்ராதீதி இல்லாமையால் கர்மவிசாரத்தில் நியமேந அபேக்ஷையுமில்லை என்று பொருள். அன்றிக்கே, முழுவேதத்தையும் அத்யயநம் செய்திருந்தபோதிலுங்கூட பூர்வஜ்நமஸூக்ருத வசத்தால் வேதாந்தவாக்யத்தினாலேயே புபுத்ஸை உண்டாக்கிறதெனில், அவனுக்கு

கர்மாபேகைக்கு இல்லையென்று அப்பொழுது 'அநிதலேதாந்தஸ்ய' என்கிற பதம் அயோகத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறது—அவ்யயோகத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறதில்லை. முழுவேதத்தின் அத்தியாயத்தினால் அபேகைக்கப்பட்ட வேதாந்தபாகமும் அத்தியாயம் செய்யப்பட்டதே—என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் விடுவதற்காகவும் கர்மா அறியத்தக்கதென்பது நிஷித்தம். உபாதாரத்திற்காகவும் அறியத்தக்கதல்ல என்பதை உபபாதிப்பதற்காக வேதாந்தமாத்ரத்தை அறிய எண்ணமுள்ளவனுக்கும் கர்மவிசாராபேகையை 'கர்மாங்க' என்பதால் சங்கிக்கிறார். ஒரு *ஸாமாவுக்கு ஐந்து பாகங்கள் உள்ளன. அவைகளுக்கு வரிசையாக—ப்ராஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதீஹாசம், உபதாவம், நிதநம்— என்று பெயர். அந்த ஐந்து பத்திகளில் ப்ராஸ்தாவமானது ஹிங்காரபூர்வமாக நாமம் செய்யப்படுகிறது. உத்கீதமானது ப்ராணவபூர்வமாக நாமம் பண்ணப்படுகிறது. அதில் ஐந்துவித ஸாமோபாஸனம் ஒரு இடத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. "ஸோகேஷ்டு பஞ்சஸ்தம் ஸாமோபாஸீத்" என்று ஒரீடத்தில் ஸாமாவின் அவயவங்களான ஐந்துகளில் ஒவ்வொரு அவயவோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. அதில் உத்கீதத்திற்கு அவயவமாக இருக்கிற ப்ராணவத்தின் உபாஸனம் விதிக கப்படுகிறது. "ஓமித்யேததக்ஷாரமுக்கீதமுபாஸீத்" என்று (கர்மாங்காச்யாணீ) கர்மாவுக்கு அங்கபூதமான 1. உத்கீதாதி விஷயங்கள். கர்மாவை அறியாதவனுக்கு உத்கீதாத்யுபாஸன சிந்தனம் செய்வது முடியாதென்று ப்ரதிஜ்ஞை. 'கர்மாங்காச்யாணீ' என்பது ஹேது கர்மமான விசேஷணம். கர்மாங்கங்களான உத்கீதம் முதலியவற்றை ஆச்யித்த உபாஸனங்கள் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் உத்கீத சப்தம் பயனற்றதாக ஆகும். உபாஸன மாத்ரத்துக்கு பக்ஷீகாரமும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால், இங்கே வசனவ்யக்தி எவ்வாறு சொல்லப்பட்டதோ அதே சரி. கர்மா அறியப்படாமலிருந்தால் உத்கீதாதி விஷயமான உபாஸனசிந்தையானது செய்யமுடியாததால் கர்மவிசாரம் அபேகைக்கப்பட்டது என்று கூறப்படுமேயாகில் என்று அர்த்தம். நிந்தையுடன் பரிஹரிக்கிறார். (அபிஜ்ஞ இதி) சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஜ்ஞானம் இது என்று உன்னால் அறியப்படவில்லை என்று பொருள்.

இதில் ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஜ்ஞானமெது என்பதற்கு மறுமொழி கூறுகிறார் 'அஸ்யிந்தி'. 'பேத:' அறிகிறவன், அறியத்தக்கது, அறிவு என மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. 'பலவகைப்பட்டிருத்தல்' அதின் உள் பிரிவுகளின் பாஹுஸ்யம், இவ்வாறு பற்பல பேததர்சனத்திற்குக்காரணம் அலித்யை. அந்த அலித்யைக்கு ஹேது எது என்கிற அவஸ்தையின் பரிஹாரத்திற்காக அநாதி சம்பதம். இவ்வண்ணம் அலித்யையினால் உண்டபண்ணப்பட்ட பேததர்சனத்தைக்காரணமாக உடைய ஜன்மஜராமாணம் முதலியதே ஸாம்ஸாரிகதுக்கம். ஆதி சப்தத்தால் நரகம், கப்பவாஸம், முதலியது வாங்கத்தக்கது. ஸம்ஸாரமாவது ப்ருக்ருதி ஸம்பந்தம். அதிலிருந்து உண்டானது ஸாம்ஸாரிகம். அது விலக்கத்தக்கதென்பதற்காகவே துக்கரூபமாகச்சொல்லப்பட்டது.

* ஸாமா—காணப்ரதானமாயுள்ள ருக்.

† உத்கீதம்—உத்கீதத்தில் அவயவமான ப்ராணவம். இந்த ப்ராணவத்தில் ப்ராஹ்ம த்ருஷ்டி பண்ணி உபாஸனம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் ப்ராஹ்ம கோபாஸனம். 'ஸாகர'சப்தமானது அதின் முடிவின்மையக்காட்டுகிறது 'நிமக்கஸ்ய' என்பதால் துக்கநிவ்ருத்திக்குக்காரணமான உபாயத்தின் அபேகைப்பானது ஹேதுவாகக்கூறப்பட்டது; அதிகாரஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

ப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லுகிறார் 'கில' என்பதால். மித்யாஜ்ஞானம்-ப்ராந்திஜ்ஞானம்; 'துக்கஜ்ஞம்ப்ரவ்ருத்திதோஷமித்யாஜ்ஞானங்களுள் மேல் மேலுள்ளவைகளுக்கு அபாயம் வரின் அதற்கு அடுத்ததற்கு அபாயம் வருவதால்' என்று பொருளுள்ள வாக்யத்தில் ப்ரயோகமிருப்பதால். ப்ராந்திஜ்ஞானம் என்பது பேததர்சனம். அன்றிக்கே, மித்யாபூதமான அக்ஞானம் மித்யாஜ்ஞானம், ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதாக இருப்பதன்பொருட்டு மித்யா சப்தம் அதினுடைய நாசத்திற்காக. அதினுடைய நாசமே மோக்ஷமென்று அபிப்பராயம்.

அதற்கு ஸாதனம் எது என்றால் சொல்லுகிறார் 'ஆத்மைகத்வ விஜ்ஞானம்' என்று. ஸர்ப்பம்ரமத்துக்கு ரஜ்ஜுவின் யாதாத்மயஜ்ஞானமன்றோ நிவர்த்தகம். அதே ஒழிய, காம விசேஷமாகாது. இவ்வண்ணம், பேததர்சனம் அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பதினால் ஐக்பஜ்ஞானமே அதற்கு நிவர்த்தகமென்று வேதாந்தவாக்யங்களுக்கு அதிலேயே தாத்தியமென்று பொருள். அதனால் என்னவென்றால் சொல்லுகிறார் 'அஸ்யஹி' என்று. 'க்வோபய்யுதே' ஓரிடத்திலுமில்லை. ஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வரூபோத்தபத்தியிலாவது, அதினுடைய ப்லோத்தபத்தியிலாவது, ஜ்ஞானோத்தபத்திஸாதநாநுகர்ஹத்திலாவது உபயோகப்படுகிறதில்லை என்று அர்த்தம். உபயோகமில்லை என்பது மாத்ரமல்ல. ப்ரதிசூலபலத்வங்கூட என்று சொல்லுகிறார் 'ப்ரத்யுத' என்பதால். த்வைதவாஸனையை உண்டுபண்ணுவதாலென்று அபிப்பராயம்.

எனினும், உபநிஷத்துகளில் பழக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையில் நிரூபிக்கப்படாவின்றிருப்பதாலும் உத்தீதாத்யுபாஸனம் ப்ரஹ்மவித்யையினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று உத்தீதாதி விசாரம் நேராக ஸங்கதமாகிறதென்றால் சொல்லுகிறார் 'உத்தீதாதி' என்று. அங்ஙனமாகில், உபநிஷத்துகளில் அதின் அத்யயனமும், ப்ரஹ்மவிசாரத்தில் அதின் விசாரமும் எவ்வாறு பொருந்துமெனில் சொல்லுகிறார் "ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வாவிசேஷாதிதி." ஜ்ஞானரூபத்வமென்கிற ஸ்வபாவத்தின் ஒற்றுமையினால் புத்திஸ்தமாக இருப்பதால் செய்யப்பட்டது; ப்ரதானமான அர்த்தத்துக்கு உபயோகியாக செய்யப்படவில்லை என்றுபொருள். அதினால் என்-என்கிற ப்ராச்சந்தத்துக்கு உத்தரம் 'ஸத்விதி.' து-சப்தங்கள் இரண்டும் இரண்டு ஸந்தேஹங்களை நிவ்ருத்திக்கின்றன. ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ப்ரதானவஸ்துவுக்கு உபயுக்தமாக இருப்பதற்கே பூர்வவ்ருத்தத்வத்தை நிகமனம் செய்கிறார்—அத:என்று. 'கிமபி' கர்மவிசாரத்தைக்காட்டிலும் வேறு என்று கருத்து. ப்ரதானமான அர்த்தத்துக்கு உபயோகியாக இருப்பதுபற்றி ஏற்படும் 'ஸங்கதி' ஸாக்ஷாத்ஸங்கதி. ஏதோ ஒரு ஆகாரத்தால் ஸாம்யமிருப்பதுபற்றி புத்திஸ்தமாக இருத்தல் ப்ரஸங்காத்ஸங்கதி. ஆதலால், ப்ராஸங்கிகமான உத்தீதாத்யுபாஸனசிந்தையினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதும், ப்ரதானார்த்தவிருத்தமாகவுமிருக்கிற கர்மவிசாரத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் தகாது. ஆனால், ப்ரதானமாகப் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஆத்மைகத்வவிஜ்ஞானத்தால் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட பூர்வவ்ருத்தம் சொல்வதற்குத்தக்கது என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

இவ்விடத்தில் பாஸ்கரீயர்கள் எதிர்வாதம் செய்கிறார்கள்:—'பாலமிதி' பாலம் என்பது பாதி அங்கீகாரத்தைக்காட்டுகிறது. சாஸ்த்ரம் எதை ப்ரதானமாகக்கொண்டிருக்கிறதோ, அதினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதே பூர்வவ்ருத்தம் என்கிற இவ்வளவு மாத்ரத்தில் அங்கீகாரம். 'ததபேக்ஷிதஞ்ச' என்பது ப்ரதிஜ்ஞா—உண்ணல் எது அபேக்ஷிக்கப்பட்டதல்லவென்று சொல்லப்பட்டதோ அதே அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது எவகாரத்தின் அபிப்பராயம். எதனாலென்றால், சொல்லுகிறார் 'கர்மஸமுச்சித' என்று. ஸமுச்சித சப்தமானது சேர்த்திருத்தலென்கிற அர்த்தத்தை மாத்ரம் உணர்த்துகிறதே ஒழிய

† ஸமுச்சயபரமல்ல, “அஸ்தவீதியா, ஆத்வித்யாசேதி ஸமுச்சித்யோபாபீதசாத்” என்கிற இடத்தில் ஸமுச்சித்யபதம்போல. கர்மஜ்ஞாநாப்யாம் என்று நிரதேசிக்கப்படவில்லை. பின்னையோவெனில், ‘கர்மஸமுச்சிதாத்ஜ்ஞாநாத்’ என்று விசேஷணவிசேஷ்ய பாவத்தால் நிரதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால், ஜ்ஞானப்ராதான்யம் அறியப்படுகிறது. கர்மத்தை அங்கமாகக்கொண்ட ஜ்ஞானத்தாலென்று அர்த்தம். ச்ருதியும் ‘யஜ்ஜேருநதானேந’ இது முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காமா வித்யாங்கமென்றால், ஸூதரகாரரின் ஸம்மதியைக்காட்டுகிறார் ‘வக்ஷ்யதிசேதி.’ சநாரம் ப்ரதிபாதகஸமுச்சயத்தில். அங்கமாக இருப்பதினால் கர்மாவின்னுடைய அநுஷ்டானமபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக இருக்கும்; அதின் ஜ்ஞானத்துக்கு எவ்வாறு பூர்வபாவித்யம்? கர்மஜ்ஞானமானது ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்குப்பிந்தினதாக ஏன் ஆக்கக்கூடாது?—என்றால் சொல்லுகிறார் ‘அபேக்ஷதேசேதி’. ப்ரயாஜம் முதலியதுபோல், நிஷ்டந்நமான யாகத்துக்கு பலமுண்டாகிற நிலைமையில் அநுக்ராஹமாக இருப்பதால், அங்கதயா அபேக்ஷை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது அத்யாயத்தில், நான்காம்பாதத்தில், ஸமாஹ்ருதத்தை இருந்துகொண்டு விவாஹஞ்செய்து கொள்ளாதவன், மனையாளை இழந்தவன் முதலியவர்களுக்கும், ஆசிரமவிசேஷத்திலிருப்பவர்களுமான ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டர்களுக்கும் காமங்களில், அநுஷ்டிக்கத்தக்கது, தகாதது என்கிற பாகுபாடானது நிரூபிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்படியால் அதை அபிப்பிராயப்பட்டு சொல்லப்பட்டது ‘கேந முச்சய, கேந’ என்று. அல்லது, நித்யநைமித்திகங்களுக்கு ஸமுச்சயம், காம்ய நிஷித்தங்களுக்கு ஸமுச்சயம் கிடையாதென்கிற விபாகம் அறியப்படுகிறதில்லை என்று பொருள்.

இது திரண்டபொருள்—பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்பட்டதாகவன்றோ வாக்யார்த்தஜ்ஞானமுண்டாகிறது. “யக்ஜேருநதானேந” இது முதலிய வாக்யத்தினால் யக்கும் முதலிய கர்மாக்கள் பதார்த்தமாக இருப்பதாலும், வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டிருப்பதாலும், யக்கும் முதலிய கர்மாக்களின் விசாரம் முந்தியது. ‘வரீஹி நவஹந்தி’ இதுமுதலிய ‘வாக்யார்த்தஜ்ஞானமானது, வரீஹிமுதலான பதார்த்தஜ்ஞானம் இல்லாவிடில் உபபன்னமாகாதன்றோ, வாக்யார்த்தமானது பதார்த்தஸம்ஸர்கரூபமாக இருப்பதால்.

‘பசுவைக்கொண்டுவா’ என்கிற வாக்யத்தினால் வ்யுத்தபத்தியுண்டாகுங்கால் ‘பசுவைக்கொண்டவருதல்’ என்கிற வாக்யார்த்தத்தை முதலில் அறிந்த § ஆவாபோத்வாபமுகத்தால் பிறகு பதார்த்தஜ்ஞானமுண்டாவதால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை அவஸ்யம் முன்னிட்டே வருகிறதென்பது கிடையாது என்றால்,—

உத்தரம் கூறப்படுகிறது. வ்யுத்தபன்னசப்தத்தினால் அர்த்தஜ்ஞானமுண்டாகும் ஸமயத்தில் எல்லாவிடத்திலும் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்ட வாக்யார்த்தஜ்ஞானமுண்டாகிறது. வ்யுத்தபத்திசையிலோவென்றால், ப்ரமாணந்தரத்தாலோ, சப்தாந்தரத்தாலோ வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் முந்தி உண்டாகலாம். அதை ஒழிப அதே சப்தத்தாலல்ல, அதற்கு அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தக்ரஹமில்லாமைபற்றி போதகத்தவம் இல்லாமையால். வ்யுத்தபத்தியில்கூட வாக்யார்த்தஜ்ஞானம்முந்தியிருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லை,—பதார்த்தஸம்பந்தமில்லாமலே இருக்கிற ‘அம்பாதாதமாதூல’ முதலிய பதங்களுக்கு முதன்மை

† ஸமுச்சயம்—ஸம்ப்ராதான்யமுள்ள இரண்டு. அல்லது, அதற்குமேல்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களின் சேர்க்கை (அல்லது) அநேகங்களின் சேர்க்கை.

§ ஆவரபம்—சேர்த்துக்கொள்ளுதல்.

¶ உத்வாபம்—தள்ளுதல்.

மாக அர்த்தத்தில் வ்யுத்தப்தி காணப்படுவதால், இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தம் என்கிற வ்யுத்தப்தியில், வாக்கியார்த்தஜ்ஞானத்துக்கு பூர்வபாவம் இல்லாமையாலும். இதே வாக்கியத்தில் யஜ்ஞம் முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யுத்தப்தி ஸம்பலிக்கிறதென்பதில்லை, வேதநேச்சா நிக்ஷபத்திருபமான வாக்கியார்த்தம் அபர்த்தயக்ஷமாக இருப்பதால் கவாந்யனம் முதலியவற்றில்போல், வ்யுத்தப்தி உபபன்னமாகாது. அதனால் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டு வாக்கியார்த்தஜ்ஞானமென்று கூறப்பட்டது.

‘பாஃ’ என்கிற பதத்தொடங்கி மேலுள்ள வாக்கியங்கள், வித்தாந்தியினுடைய சோத்ய ப்ரதானங்களென்று வ்யாக்யாதாக்களால், வ்யாக்யானிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பொழுதும் பதார்த்தவாக்கியார்த்தபாவமானது க்ரமவிசேஷணத்திற்கு ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், “அபேக்ஷிதேச” என்பதனால் அங்கமாக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்கிற விவக்ஷையிருப்பதாலும், கர்மாக்கள் ஜ்ஞானத்துக்கு உத்தபாதகங்களாக இருப்பதுபற்றி அதற்கு அங்கங்களானபடியால், உத்தபாத்யத்திற்கும் உத்தபாதகத்திற்கும் பெளர்வாபர்யம் நியதமாதலாலும், விசாரவிஷயங்களான கர்மஜ்ஞானங்கள் இரண்டுக்கும் பெளர்வாவர்யம் இருப்பதால் அதற்கு சேஷமாக இருக்கிற விசாரங்கள் இரண்டுக்கும், அந்த க்ரமத்தை அடைந்திருத்தல் ந்யாயமென்று கருத்து. † சேஷமாக இருப்பது ‡ சேஷி க்ரமத்தைஅனுஸரித்தே இருக்குமென்பது ந்யாயவித்தமன்றோ! உதாஹரணம் ‘ஸாரஸ்வதௌ ஹோமௌ பவத:’ என்று ஸாரஸ்வதேஹோமங்கள் இரண்டும் ஒரே ஸமயத்தில் உண்டாயிருந்தபோதிலுங்கூட “யாஜ்யாபுரோதவாக்யா”மந்த்ரங்களை அனுஸரித்து ஸரஸ்வதியாகும் முந்தியும், ஸாரஸ்வதயாகம் பிந்தியும் ஏற்படவேண்டியதாக ஆக, அவைகளின் அங்கங்களுக்கும் அந்த க்ரமத்தினாலேயே அநுஷ்டானம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறாற்போல த்ருஷ்டாந்தத்தில். தாஷ்டாந்திகத்திலும் சேஷிகளுக்கு க்ரமரிச்சாயக ஹேதுவைஷம்யபாற்றமே, அவ்விரண்டுக்கும் க்ரமம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகு சேஷத்திற்கு சேஷிக்ரமாநுஸரணம் அங்குமிங்கும் ஸமானம்.

ஆகவே விசாரத்தைக்குறித்து உபாஸனம் சேஷியாகயிருப்பதால், மூன்றாவது அந்யாயத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிற உபாஸனசிந்தனத்திற்கு மாற்றம் காமவிசாரத்தை அபேக்ஷித்து பிந்தியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் சொல்லக்கூடாது. வித்யாவிஷயசிந்தனமும் அவைகளின் பலசிந்தனமும் அதனாலபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை முழுவதும் கர்மவிசாரத்திற்குப்பிறகுதான் இருக்கவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. நிகமநம் செய்கிறார். ‘அத:’ என்று பாஃமென்கிற சப்தத்தை முதலாகக்கொண்டதாந்தமானது வித்தாந்தியின் சோத்யபரமாக இருந்தாலும் பாஸ்கரமத்தின் நோக்குள்ளதென்று சொல்வது உகிதம்; “க்ரமஸமுச்சிதாத் ஜ்ஞானாதபவர்கச்ச்ருதே:” என்கிற இந்த கார்த்தம், பாஸ்கரபாஷ்யத்தில் இருப்பதாலும், அங்கபாவம் அவனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அது விஷயமான ஸுத்திரோபாதனத்திற்கு விரோதமில்லாமையாலும். சப்தத்தாலும் ஷர்த்தத்தாலும் ப்ரத்யபிஜ்ஞை வருவதால் வித்தாந்திசோத்யமும் அதில் அந்தர்பூதமாவதாலும் பாஸ்கர பக்ஷத்தையும், யாதவப்ரகாசபக்ஷத்தையும் ஆதாரமாகப்பற்றி ‘பாஃ’ மென்கிற பதத்தை முதலில்கொண்ட கார்த்தத்தினால் பக்கத்திலிருப்பவன் சோதநம் செய்கிறானென்று நிர்வாஹம் செய்வது ஸம்ப்ரதாயிகமாகும்.

† சேஷந் - அபாதானம்

‡ சேஷி - ப்ரதானம்

அதில் இவ்வண்ணம் யோஜனை—‘கர்மஸமுச்சிதாத்’ என்பதினால் ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. கர்மத்தோடு ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தால் என்று விசேஷண வேசேஷ்ய லாவத்தால் நிர்ஜேசம் செய்ததானது ஜ்ஞானத்திற்கு மோகோபாயத்துவப்ராஸித்திப்ராசர்யமடியாக. ச்ருதியும் ‘வித்யாஞ்சாலித்யாஞ்ச’ இது முதலியது. நூற்ற வாக்யத்திலுள்ள ம்ருத்யுச் சப்தமானது உபேயப்ராப்திவிரோதியான கர்மாவைச்சொல்லுகிறது. ப்ரதிபந்தநிலிருத்தி, ப்ரஹ்மப்ராப்தி இவ்விரண்டும் ஸாத்தம்; க்ரமேண கர்மஜ்ஞானம் ஸாதகங்ளென்று யாதவப்ரதக்ஷமதஸ்தர்க்ளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், வித்யாஞ்ச’ என்கிற வாக்யத்தில் பூர்வகண்டம் ஸாதனத்திவ் ப்ரதானமானது, ‘வித்யாஞ்சா உத்தரகண்டமோ’ என்றால் ஸாத்யத்திவ் ப்ரமென்று அவர்களுடைய நிர்வாஹம்.

‘வக்ஷ்யதிசேதி’ ச சப்தமானது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட விஷயத்தினுடைய ஸமுச்சயத்தில் அங்கபாவத்தையும் சொல்லப்போகிறார் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞானோத்பத்திக்குப்பிறகு கர்மாவுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருப்பவைகளை விலக்கும் திறமையும், ஜ்ஞானோத்பத்திக்கு முன் கர்மாவுக்கு ஜ்ஞானோத்பாதகத்தவசத்தியிருப்பதால் அதற்கு அங்கத்வமுமென்றல்லவோ அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அங்கத்வப்ரதிபாதகமான ஸூத்ரத்தை எடுக்கிறார் ‘ஸர்வாபேக்ஷேதி.’ ஸர்வாபேக்ஷா என்கிற ஸூத்ரம் அங்காங்கிபாவத்தைக்காட்டுகிறது. ‘ஸஹகாரித்வேநச’ என்கிற, ஸூத்ரமானது ஸமுச்சயப்ரதிபாதகமென்றல்லவோ அவர்களுடைய ப்ரக்ரியை. அங்கபாவத்திலும், ஸமுச்சயத்திலும் ச்ருதிவாக்யமும், ஸூத்ரமும் உதாஹரிக்கத்தக்கதாக இருந்தபோதிலும், க்ரந்தலாக வத்திற்காக ஸமுச்சயத்தில் ச்ருதியும், அங்கலாவவிஷயத்தில் ஸூத்ரமும் உதாசரிக்கப்பட்டது. அங்கலாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களை விஷயமாகக்கொண்ட ஸூத்ரத்தை எடுத்ததினால் பாஸ்கரமதமும் அவலம்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இவ்வண்ணம் இரண்டிலிதமாக கர்மாவின் அபேகை காட்டப்பட்டது. அதனெவன்னெவன்றால் சொல்லுகிறார் ‘அபேக்ஷிதே’. ஸமப்ராத்தான்யத்தினாலும், அங்கபாவத்தாலும், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற என்றுபொருள். மற்றதெல்லாம் முன்போல. என்றாலும், யாதவப்ரதக்ஷமத்தில் கர்மவிசாரத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் சொல்லப்படவில்லை. எனினும், ஸமுச்சயத்தாலும், அங்கபாவத்தாலும் கர்மஜ்ஞானபேக்ஷித்தவமென்று அவனால் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவ்வளவு மாத்தரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு இரண்டு மதங்களுக்கும் அவலம்பித்து சோதனம் செய்கிற பக்கத்திலிருப்பவனால் பூர்வவ்ருத்தத்வத்தை ஆபாதகம் செய்தல் வாயிலாக சோதனம் செய்யப்பட்டதென்றதனால் நிகமன்கார்த்தவிரோதமில்லை. ஸமுச்சய சப்தத்தை ப்ரதானமாக அஸ்வயிப்பதில் ஸ்வாரஸ்யமிருப்பதாலும், அங்கத்வப்ரமான ஸூத்ரத்தை எடுத்திருப்பதினால் அதற்குப்பிறகு ஸாத்த்யத்வத்வம், ஸாதனத்வத்வம்—இரண்டும் நிராகரிக்கப்பட்டபோகிறபடியாலும் இரண்டு மதங்களை அவலம்பித்து சோதனம் செய்யப்பட்டதென்று பூர்வாசர்யங்க்களால் நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டது.

லாஷ்யம்:—

மெதஷுக்ஷம்; ஸகருவிஸெஷவ்ருதூக்ஷிநாசுஸஹ விஜ்ஞாநாஷெவாவிஷ்நாநிவ்ருதே: | ஸவிஷ்நாநிவ்ருதூரோவ ஹி ரொக்ஷ: | வணடாஸுஷெவிஸெஷஸாஸுஸாஸமெததிசுதஷுதாஷுநனவிசுதூஸுஷெ கஷு ஸகருஷெஷுஸாஸுநிவ்ருதூரோவாஜ்ஞாநநிவ்ருதே: சுயலிவ ஸாஸமம் ஹவெஷ | ௪௫௪௪௪ ௯௨

ணாநி தநுமறுசெவந ரொகஷவி ரொயிசுவ, ஜீநாநவெவ்ஸுவ
 ரொகஷவராய நகவணு டுஸுயனி—“ஊவவெவ்வாஸு தஹுவதி”
 “தஹுமெஹ கஹுவிதொ மொகஹ கஹீயத வநவரெவாஹுத்ரு
 வுணுவிதொமொகஹ கஹீயதெ.” “ஸுஹுவிஹாஹுதி வரம்”
 “ஸுஹு வெஹ ஸுஹுஹு வவதி.” தஹெவம் விஹிசுவாதிஹுத்ரு
 ரெகி.” ஐதூஹா! யஹுவிவெஹுத்ரு யஜீநாஹிகஹாஹெகஹ
 விஹுதி, தஹுவி ரொயாஸுத்ரு கஹவயஹாஹுதொவநயா வா
 ஹுக்ருணநெஹுத்ருஹாநெ வவிஹிஷாத்தூவாவயஹு
 தெ, ந ஹுஹுத்ரு; வவிஹிஷுஹித்ரு வணாஹி | வவிஹி
 ஹாயா ஜாஹாயா ஜீநாஹுத்ரு ஸஹிநாஹெவாஹுஹு
 வாயதாஹுத்ரு ரெவாஹு—ஸாஹுஹாஹு உவாஹுதி கஹ
 ஸாஹுதிதொ ஹிசுவாஹுஹாஹு வஹுஹி |

இது சரியல்ல, —ஸகலமான விசேஷங்களுக்கும் ப்ரதிபடமாக
 வும், ஜ்ஞானமாத்ரஸ்வரூபமாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானத்தினு
 லேயே அவித்யையானது விலகிவிடுவதால். அவித்யையின் நிவ்
 ருத்தியே யல்லவோ மோக்ஷம், வர்ணவிசேஷம், ஆச்ரமவிசேஷம்
 ஸாத்யம், ஸாதனம், இதுகர்த்தவ்யதை முதலிய அந்தமில்லாத
 பேதங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற கர்மாவானது ஸகலபேத
 ஜ்ஞானநிவ்ருத்திரூபமான அஜ்ஞானநிவ்ருத்திக்கு எவ்வாறு ஸாதன
 மாகும், ச்ருதிகளும் கர்மாக்கள் அநித்யபலத்தைத்தருவதால்
 அவைகளுக்குமோக்ஷவிரோதித்வத்தையும், ஜ்ஞானத்துக்குமோக்ஷ
 ஸாதனத்வத்தையும் காட்டுகின்றன ‘இவனுக்கு கர்மத்தால் அடை
 யப்பட்ட உலகம் முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது.’ எவ்வாறு இவ்வுல
 கில் க்ருஷிமுதலிய கர்மாக்களால் தேடப்பட்ட நெல் முதலிய பலம்
 ஷயமுள்ளதோ, இவ்வாறாகவே மறுமையில் புன்மைத்தினால் தேடப்
 பட்ட ஸவர்க்கம் முதலியபலனும் ஷயமுள்ளதே? ‘ப்ரஹ்மத்தை
 அறிந்தவன் உத்தமமான பதத்தை அடைகிறான்.’ ‘ப்ரஹ்மத்தை
 அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்’ ‘அந்த ப்ரஹ்மத்தையே
 அறிந்து அவித்யைத்தாண்டுகிறான்’—என்கிற இதுமுதலியவைகள்,
 வித்யையானது யஜ்ஞம்முதலிய கர்மாக்களை அபேக்ஷித்திருக்கிற
 தென்று கூறப்பட்டது. அதுவும்—ந்வைதவாஸனான கத்வாரித்ய
 பலத்வரூபவஸ்து விரோதத்தாலும், ஸத்ப்ரத்யயாத்ஜஜ்ஞாஸா
 பதகத ச்ருதியின் அக்ஷரங்களின் பர்யாலோசனத்தாலும் அந்

த:கரணத்திற்கு தெளியவையுண்டுபண்ணி அதன் வாயிலாகப் பரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையை உண்டுபண்ணுவதில் உபயோகப்படுகிறதில்லை, விவதிஷந்தி என்கிற ச்ருதி கூறுவதால், விவதிஷை உண்டாய்விட்டால் ஜ்ஞானோத்பத்தியில் சமம், தமம் முதலியவைகளே அந்தரங்கோபாயங்கள் என்பதை ச்ருதியே கூறுகிறது. “சாக்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மானம் பச்சேத” (வெளி இரத்திரியங்கனையும் மனதையும் ஒடுக்கிவைவனாகவும், விஷயங்களினின்று ஒழிவடைந்தவனாகவும், பொறுமையுள்ளவனாகவும், ஸமாதானமுள்ளவனாகவுமாய் ஆத்மாவின்னிடத்திலேயே ஆத்மாவைப்பார்க்கக்கடவன்) என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இந்த விஷயத்தில் மறுதலித்துக்கூறுகிறார் “நைதத்யுத்தம்” என்று. விவெகநகரகர்மாக்கள் அறியத்தக்கவைகள் என்பது முந்தியே தள்ளப்பட்டது;—வேதாந்தமாத்ரத்தை அத்யயம் செய்தவனுக்கு காமவிஷயமான ஆபாதப்ரதீதி இல்லாமையால் கர்மாபேகையின்மை கூறப்பட்டிருப்பதாலும், புனய விசேஷத்தால் வேதாந்தமாத்ரத்தில் புத்தவை உள்ளவனுக்கு கர்மஜ்ஞானத்தின் அபேகைக் கொல்லப்பட்டிருப்பதாலும்.

இவ்விடத்தில் (ஸ்வரூபத்தால்) உபாதானத்தின் பொருட்டு கர்மா அறியத் தக்கது என்பதை நிராகரிக்க எண்ணக்கொண்டவராக ஸமஸமுச்சயத்தாலும், அங்காவத்தாலும் செய்யப்பட்ட இரண்டு விதமான உபாதானத்திலும் ஸமஸமுச்சயமான உபாதானத்தை முதலில் நிராகரிப்பதற்காக ஸாதநத்வித்வத்தையும், ஸாத்யத்வித்வத்தையும் இரண்டு வாக்யங்களாலே நிரஸநம் செய்கிறார் “ஸகல விசேஷ” என்பதால், எப்போது ‘பாஜம்’ என்கிற பதத்தால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற கர்மதமானது, பாஸகரமத்ததினாலாவது, ஹித் தாந்திமத்ததினாலாவது சோத்யபரமோ, அப்போது பூர்வபகத்தில் ஸம்பாவிதமான ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் கர்மாவின்னிடைய அபேகையை நிராகரிக்க விருப்பமுள்ளவராக “உன்னால் ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதா, அல்லது, அங்கபாவமா?” என்று விகல்பத்தைக்கருதி முதலில் ஸமுச்சயபகத்தை நிரவிக்ஷிக்கிறார் என்று நிர்வஹிக்கத்தக்கது. ‘ஸகலவிசேஷங்கள்’ ஸஜாதீயவிஜாதீய ஸ்வகதவ்யாவ்ருத்தியுடன் அந்வயரூபமான விசேஷங்கள். ‘அவைகளுக்குப் ப்ரத்யநீகம்’ ஸர்ப்பம் முதலிய வஸ்துவின் ஆகாரங்களுக்கு ரஜ்ஜுவ்வம்போல், அவைகளுக்கு நிவர்த்தகமென்று கருத்து. ‘செந்தாமர்’ மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தால் ஜ்ஞாந்ருத்வ ஜ்ஞேயத்வ தர்மங்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. அன்றிக்கே, ‘ஸகலவிசேஷப்ரத்யநீக’ சப்தத்தினால் ஸஜாதீயவிஜாதீயபேதப்ரத்யநீகத்வமும், ‘செந்தாமர்’ என்கிற பகத்தினிலுள்ள மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தினாலும் தன்னை அடைந்திருக்கிற பேதத்தின் இன்மையும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ப்ரத்யநீக சப்தத்தால் நித்யமான அநர்ஹத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது கிழிஞ்சல் துண்டு ஒருபோதும் ரஜதத்வஸம்பந்தாரஹமாகாதன்றோ! நித்யாநர்ஹமாக இருப்பதினாலேயேன்றோ சுத்திஜ்ஞானம் ரஜதத்வநிவர்த்தமாக இருக்கிறது.

“ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானாதேவ அவித்யா நிவ்ருத்திரிதி” ரஜ்ஜுவ்வஜ்ஞானத்திலேயே யன்றோ ஸாப்பத்வ நிவ்ருத்தி வருகிறது; கர்மாவின்னிடைய இல்லையென்பது கருத்து. இவ்

வண்ணம் ஸாதந்வித்வம்நிராவிக்கப்பட்டது. ஸாத்யத்வித்வமறியப்பட்டிருக்க எவ்வாறு ஸாதந்வித்வம்நிராகரிக்கப்படலாமென்று ஸந்தேசகம்வர, ஸாத்யத்வித்வத்தை வ்யுதஸம் செய்கிறார் 'அவித்யா நிவ்ருத்திரோவ ஸ்மி மோக்ஷ' என்பதால். ப்ராஹ்மம் நியம்பாப்பதமாக இருப்பதால் ப்ராதிபந்தநிவ்ருத்தி ஒன்றே ஸாதிக்கத்தக்கது; அதையடைதலென்பது ஸாதிக்கத்தக்கதல்ல. 'ஹி'சப்தத்துக்கு இது அபிப்ராயம். எந்த ப்ராதிபந்தநிவ்ருத்தியானது கர்மாவிலால் ஸாதிக்கத்தக்கதாக உன்னால் சொல்லப்பட்டதோ, அதுவே ஜ்ஞானத்தால் ஸாத்யமென்று ச்ருத்திஸ்மருதிஸூத்ரங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—“தமேவம் விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை; நிசாய்ய தம் ம்ருத்யு முகாத் ப்ராமுச்யதே, க்ஷயிந்தே சாஸ்யகர்மாணி தஸ்யிம் த்ருஷ்டே பராவரோ, ஏவமேவம் விதி பாயம் கர்ம ந ச்விஷ்யதே, ஜ்ஞானஞன்னி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே தயோ, தத்யுகம் உத்தரபூர்வாகயோ:” (அவினை இவ்வண்ணமறிந்து ஸம்ஸாரத்தைத் தானாகிக்ருண், ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளை விரோயாட்டாகக்கொண்ட பராத்தமாவை அறிந்து ம்ருத்யுமுகத்தினின்று விடுபடுகிறான். அந்த பராவரவஸ்து காணப்பட்டவுடன் இவனுடைய எல்லா வீணைகளும் க்ஷயிக்கின்றன. இவ்வண்ணமாக பரமபுருஷனை அறிந்தவனிடத்தில் பாபகர்மாவானது ஒட்டாது. ஜ்ஞானமாகிற நெருப்பானது எல்லா கர்மாக்களையும் அவ்வண்ணம் சாம்பலாகச்செய்கிறது. உத்தரபூர்வாகங்கள் முறையே ஒட்டாமையும் பாசமும் ஸம்பலிக்கிறது. இப்படியல்லவோ வித்யாமாகாதம்மயமறியப்படுகிறது.) இது முதலியவைகளால், ஆதலால், இரண்டு வாக்யங்களால் ஸாத்யஸாதந்வித்வமிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதில்லை.

அவித்யையின் நிவ்ருத்தியே மோக்ஷமாக இருக்கட்டும், அதனால் கர்மநாசபேக்ஷ்யத்திற்கு என்னவெனில்,—கூறுகிறார் 'வா'ஞ்ச்ரம்' என்று. இந்தப்பதத்தால் முன்கூறப்பட்ட இன்ன கர்மாவிலுடைய பேதாவலம்பித்வமானது சொல்லவிரும்பப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆதிசப்தத்தினால் நிஷித்தங்களும், ட்ராயச்சித்தகர்மங்களும் விவக்ஷிக்கப்படுகின்றன; 'அநந்த' சப்தத்தினால் வர்ணம் முதலியவற்றின் ப்ராஹ்மன்யம். 'விகல்பம்' பேதம். 'ஸகலபேததர்சனநிவ்ருத்திருப ஜ்ஞானநிவ்ருத்தே:’ மூலமான அஜ்ஞானநிவ்ருத்தியின் பலமன்றோ பேததர்சனநிவ்ருத்திருப. அதனால், பேததர்சனநிவ்ருத்தியானது அஜ்ஞானநிவ்ருத்தியிலுள்ள ஈடங்கியதென்று அர்த்தம். 'கயோமிய ஸாதநம்' ஒரு விதத்தாலும் ஸாதநமாகாதென்று கருத்து.

‘வசவவிரோதம் வருகிறஇடத்தில் ந்யாயம் முதன்மையை வஹியாது’ என்கிற ந்யாயத்தால் ச்ருத்திவித்தமான கர்மபேகைகூடியானது பாதிக்கத்தக்கதாக ஆகாதென்று சங்கைவர, சொல்லப்பட்ட உபபத்தியால் ச்ருத்தியிடைய ஆனுகூல்யத்தைக்காட்டுகிறார் “ச்ருதயச்ச” என்பதால். உபபத்திமாத்தரமல்ல, அதனால் அனுக்ரஹித்ததாயும் இருக்கிறதென்பது ‘ச’ சப்தத்தின் கருத்து. முன்பு பேதத்தை அவலம்பித்து விரோதம்சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்திலோவென்றால், பலத்தினுடைய அநித்யைதயால் வரும் விரோதமும் வேறு யுத்தியினால் காண்பிக்கப்பட்டது. “அநித்யபலத்தேவந” நித்யபலமான மோக்ஷத்திற்கு அநித்யபலத்தைக்கொடுக்கிற கர்மா எவ்வாறு ஸாதனமாகுமென்றுபொருள். “ச்ருதய:” என்பதால் ஒன்றைக்காட்டிலும் அநேகவாக்யங்களுக்கு ப்ராபல்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. “தர்சயந்தி” என்பதால் மறைவான அர்த்தமுள்ளதைவிட வ்யக்தமான அர்த்தமுள்ள வாக்யங்களுக்கும் ப்ராபல்யம் கூறப்பட்டது. “அந்தவதேவாஸ்ய” கர்மஸாத்யமாகில் மோக்ஷத்திற்கு அநித்யத்வம் வரும்; நித்யமாகில் கர்மாவுக்கு நச்வரமான பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை தவ்ருடலிருத்தலால் என்று கருத்து. இந்த வாக்யத்தில் கர்மாக்கள் அநித்யங்களென்று உரைக்க

கப்பட்டது. “ததயம்” என்கிற இந்தச் சூத்திரத்தில் கர்மாஷ்யம் பலத்தவார்க்கொன்பது கூறப் பட்டது. பூர்வாக்யமானது அநேககாலங்களாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லாக் கர்மாக்களும் முடிவுள்ளவதென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக; “அஸ்யின் லோகே ஜ்யோஹோதி யஜுதே தபஸ் தப்யதே பஹுமிரி வர்ஷஸஹஸ்ராணி அந்தவதேவாஸ்ய தத்பவதி” என்றல்லவோ ‘சூருதிவசனங்கள். அதுகுலே கர்மணர்பேக்ஷயவாதத்தில் இந்த வாக்யத்தை முதலில் எடுத்தது. ‘பர்மமவிதாப்தோதி’ என்பதினால் ஜ்ஞானத்துக்கு மோக்ஷஸாதநம்வம் சொல்லப்பட்டது. அடையத்தக்க வஸ்து, அடைகிறவன்—என்கிற பேதத்தை நிஷேதிப்பதற்காக “ப்ராஹ்மவேத ப்ராஹ்மவைவதி” என்று எடுக்கப்பட்டது. “தமேவம்” என்கிற சூருதிவசனத்தினால் ஜ்ஞானபல்தவம் ப்ரதிபந்திரிவருத்தி என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது. ஜ்ஞானபலத்தைத் தவிர்த்த கர்மா முதலியவற்றிற்கு உபாயத்தவநிஷேதமும் இதனால் விர்த்தம்; “நாஸ்யபந்தா:” என்பதல்லவோ அடுத்த வாக்யம். இவ்வண்ணம் ஜ்ஞானத்துக்கே மோக்ஷோபாயத்வஸாதநத்தக்கத்தால் அனுகூலிக்கப்பட்டதும், ஸ்புடார்த்தங்களுடன் கூடியதுமான அநேக வாக்யங்களை எடுத்ததனால் “வித்யாம் சாவித்யாம்” என்று ஸமுச்சயபரமாக பிரதால் சொல்லப்பட்ட சூருதியும் அவ்வர்த்தமுள்ளதல்லவென்று கூறப்பட்டதாக ஆகிறது.—அது ஒன்றாக இருப்பதாலும், அஸ்புடமான அர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதாலும், தர்க்கத்தோடு சேர்ந்திராணையாலும், வேறு சூருதிக்கு விசேஷமின்றி வர்ணிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும்.

இவ்வாறாக ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்திற்கு உபாயம் என்பதில் ப்ரமாணங்களாக சூருதிகளும், உபபத்திகளும் காட்டப்பட்டன. பிறகு யஜுராகி சூருதியானது வித்யைக்கு கர்மா பேக்ஷையை ப்ரதிபதிக்கிறதென்பதை நிரஸனம் செய்கிறார்—“யதபிச” என்பதால். விர்த்தாந், பாஸ்கரன், யாதவப்ராசனன் மூவர்களுக்கும் கர்மாவானது அபிமதமாதலால் இப்படிப்பட்ட ப்ராதான்யத்தை ‘அபி’சப்தம் ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸமுச்சய பரமான வாக்யத்திற்கு சூருத்யந்தானுருணமாக நிர்வாகம் வரும்பொழுது யஜுராகி சூருதியும் நிரவஹிக்கத்தக்கதென்று ஸமுச்சயாபிப்ராயமுன்னது ‘ச’சப்தம், அன்றிக்கே, அபிச என்பது ஓரோபதம். அப்பொழுதும் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரமாக ஸமுச்சயபரம். “யஜுராகி கர்மா பேக்ஷாவியா” என்று எது சொல்லப்பட்டதோ இந்த வசனவ்யக்தியில் ஸமுச்சயத்தால் வித்யையினுலபேக்ஷிக்கப்பட்ட எந்தக்கர்மா சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ என்று அர்த்தம். வஸ்துவிரோதமாவது த்வைதவாஸினையை உண்டாக்குதல், அரித்யமானாபலத்துடன் கூட இருத்தல். சூருத்யக்ஷாரப்யாலோசனயாவது ஸம்ப்ரத்யயார்த்தத்தின் நிர்பணம். “சகாரம்” ஸமுச்சயத்தில். விவிதிஷோத்தத்தில் உபயோகப்படுகிற மாதிரியைச்சொல்லுகிறார்—“அந்த:காணேதி.” “ந பலோத்பத்தென” மோக்ஷோத்தத்தில் அல்ல. “யஜுரோ தானே அதபஸா நாசகேந ப்ராஹ்மண விவிதிஷந்தி” என்றுசூருதி. பந்தத்தினின்றி விடுபடுகிறார்களில்லையென்று கருத்து. அக்ஷாரப்யாலோசனை எவ்வாறு என்றால் கூறுகிறார் “விவிதிஷந்தி.” ச்ரவணுதிதி. எவம்ச யஜுராகிசூருதிப்யாலோசனத்தினாலும் ஞானகர்மாக்களுடைய ஸமுச்சயம் மறுக்கப்பட்டது. “நபலோத்பத்தென” என்கிறவிடத்தில் பலசப்தத்திற்கு மோக்ஷத்தில் ஸ்வாரஸ்யத்தாலே இவ்வாறு யோஜனைசெய்யப்பட்டது. அன்றிக்கே, “யஜுராகி கர்மாபேக்ஷா வித்யா” என்கிற வசனபங்கியினால் அந்தவேறே அபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக எந்த கர்மா சொல்லப்பட்டதோவென்று பொருள். ‘நபலோத்பத்தென வேத’ நோத்பத்தியிலில்லையென்று அர்த்தம். விவிதிஷையை அபேக்ஷித்து வேதனம் பலமன்றோ. மற்றது அனைத்தும் முன்போல. இந்த யோஜனையில் “யஜுராகி கர்மாபேக்ஷா வித்யா” என்று நிர்தேசஸ்வாஸ்யமிருக்கிறது; —ஏனென்றால்,

இந்த நிரீதேசமானது அங்காங்கிபாவமுள்ள ஸூத்ரஸ்மாரகமாக இருப்பதால். அன்றிகே யஜ்ஞாதி என்பதால் நிஷ்பன்னமானகரணத்திற்கு ப்லோத்பத்திதையில் ப்ரயாஜம்முதலியவைபோல, எந்தக்ரமா அங்கமென்று சொல்லப்பட்டதோ, அது பொருந்தாது என்று பொருள். “ந ப்லோத்பத்தேன” போகேதாத்தத்தியில்லல் காரணமயிருக்கிற வித்யைக்கு அனுக்ரஹமாக உபயோகப்படுகிறதில்லை என்று பொருள். இந்த யோஜனையில் அங்காங்கி பாவஸூத்ரஸ்மாரகநிரீதேசத்திற்கும், “ப்லோத்பத்தேன” என்கிற நிரீதேசத்திற்கும் ஸ்வா ரஸ்யமிருக்கிறது. “விவிதிஷந்தி” என்கிற சொல்லானது “அவிநாஜிகாம்ஸதி” என்கிறவசகம் போலாதலால், யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேதனோபயோகிதவம் ஸம்பவிக்கலாம் என்று சங்கை வருமேயாகில், வேதனோத்பத்தியில் ஹேதுத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் கர்மா வுக்கு இகிகர்த்தவ்யதாத்வமும், கரணத்வமும் உபபன்னமாகாதென்று கூறுகிறார் “விவிதி ஷாயாம்” என்கிற பதத்தை ஆதியில் கொண்ட இரண்டு வாக்யங்களால். அதில் “சமாதிக ளோருக்ட ஸமுச்சயத்தாலும், விகல்பத்தாலும் இறிகர்த்தவ்யதாத்வத்தை முதலில் நிராக ரிக்கிறார் “விவிதிஷாயம்” என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்ட வாக்யத்தினால். இரண்டு ஏவகாரங்களால் கர்மாவுக்கு ஸமுச்சயமும், விகல்பமும் நிரலிக்கப்படுகிறது. சமம்முதலிய வைகளெல்லாம் இந்த்ரியவ்யாபாரங்களின் நிவ்ருத்திருபமாகையாலும், யஜ்ஞம் முதலிய கர்மாக்கள் அதன் ப்ரவ்ருத்திருபமாதலாலும், அந்யோந்யம் விரோதிகளாக இருப்பதி னால் ஸமுச்சயம் உபபன்னமாகாதென்கிற அபிப்ராயத்தினால் “சமாதிகளுக்கே” என்று கூறப்பட்டது. ஸமயஸ்முன்னவைகளுக்கன்றோ விகல்பம். “பூத்வாத்மாநம் பச்யேத்” (ஸமாதானமுள்ளவனாக ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்) என்று சமாதிகளுக்கு ஆத்ம தர்சனத்தைக்குறித்து நேராகவே ஸாதனத்வமானது ந்யாயாபேகையில்லாமலே சீக்ர மாக அறியப்படுவதால், அதிக. பலமுள்ளவைகளாக இருப்பதாலும், விவிதிஷுத்தி என்று யஜ்ஞம் முதலியவைகள் இச்சைக்கு ஸாதனங்களாக ஸ்வாஸமாய் அறியப் பட்டிருந்தபோதிலும், ஸ்வாரச்யபங்கத்தினால் “அவிநாஜிகாம்ஸதி” இதுமுதலான ந்ருஷ்ட டாந்தப்ரயாலோசனரூபமான ந்யாயத்தை அபேக்ஷிப்பதினால், கர்மாவுக்கு வித்யாஸாத த்வம் விளம்பித்து அறியப்படுவதால் துர்பலமாதலாலும், விகல்பம் கூடாதென்கிற அபிப் ராயத்தால் கூறுகிறார் “ச்ருதிரோவாஹ.” என்று.

அவ்விதமிருந்தபோதிலும், விவிதிஷையினால் அபேக்ஷிக்கப்படுவதால் கர்மாவும் ஜ்ஞா னத்துக்கு உபயோகமானது, அவ்வாறிருக்க எப்படி இது விடக்கூடும்—சமாதிகள் எப்படி எடுத்துக்கொள்ளக்கூடும்—என்று ஸந்தேம்ஹவா, அதை விலக்குவதற்காக கர்மாவுக்கு சமாதிகளைக்காட்டிலும் வைஷ்வ்யத்தைக்கூறுகிறார் “அந்தாங்கோபாயதாம்” என்ற. “பூத்வா பச்யேத்” என்கிறதினால் அந்தாங்கத்வம் ஸ்பஷ்டம், விவிதிஷைக்கு முந்தியன் றோ கர்மாவுக்கு உபயோகம்; சமாதிகளோவென்றால், பிறரும் உபயோகப்படுகிறது— என்று எண்ணி “ஜாதாயாம்” என்று சொல்லப்பட்டது.

லாஷ்யம்—

ததெவம் ஜநாந்நாஸ்தாநுஷிதாநவிலம்ஸிதவமுவிஸெ ஷகசுபுஜிதிக்ஷாயஸ்யு விவிதிஷொபுதுள வாக்யம்—(ஸுதெவ வெஸாஷெஷுஷு, ஸுவீக், வாகசெவாவிதீயம்) (மா. கூ. உ. க.)
(ஸுத்யம் ஜ்ஞாநகந்ணம் ஸுஷு) (தெ. உ. க. க.) ‘நிஷுதும்நிஷுயம்

சாண் நிரவடிஞ் நிரஐநம்' (ஸ்ரீ. க. க. கூ.) 'சுமராதூஸவ்ஷு' (வ்ய. 2. 10. க. கூ.) தத் தவீ (மா.கூ. அ. ௭.) ஐதூபிவாகுஜநஜோநாடிஷா நிவததுத்வாகூயதஜோ நொவயொமீதி உஸ்ரவணநநநிபியூரவநாநி | ஸ்ரவணம் நாத — வெஊண்வாகூநாநூரதெஊகவ்விஷாபுதிவாஊகாநீதி ததூபிபுத ஸூரயபூநூரயயதூயபூபிஹண்டி | னவவஜாவ யெபாவபிஷுஷூயதவ்ஷு ஸூததநூவஜெவ யுக்திதி ஹெதா து பூதிஷாவம் உநதடி | னதவிநொயுநாபிஹெஊவாவநா நிரவநாயாஹெஸூவாயதவ்ஷூநவரதலாவநா — நிபியூரவ நடி னவம் ஸ்ரவணாபிவிநிபூரவ்ஹெஊவாவநவ்ஷு வாகூயத ஜோநஜெவிஷாந நிவநூயதீதெவ்ரவிவவ்ஷுஸ்ரவணவ்ஷூவஸூர வெக்திதஜெவ வதிவபுவ்ஷுத் வக்தவ்ஷு | தஜ நிதூநிதூவவ்ஷு விவெக்து, ஸஜஜாபிவ்ஷூநவ்ஷுவபிஹாஜுசூவநொவவ்ஷூம விராமு, உஊகூகூகூம் வெததுததூரயநததுஷ்டயடி | ஸநெந விநா ஜிஜோஸாநாவவதெதுசூயதவ்ஷுலாவாஹெவஜெவ வதிவபு வ்ஷுதிதி ஜோயதெ |

ஆகையால், இவ்வண்ணமாக முன்புள்ள அநேக ஜன்மங்களில் பலவிசேஷங்களைக்கருதாது செய்யப்பட்ட கர்மாக்களால் பாபங்கள் நாசஞ்செய்யப்பட்ட ஒருவனுக்கு விவிதிஷை உண்டானால், 'ஸோமபானத்திற்குரியவனே பரத்யக்ஷமாகக்காணப்படுகிற இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு பூர்வகாலத்தில் ஸத்தாகவே இருந்தது. இரண்டாவதன்றிக்கே ஒன்றே யிருந்தது' 'பரஹ்மம் அஸத்யத்தினினாலும், ஜடவஸ்துக்களினின்றும் பரிச்சினவஸ்துக்களினின்றும் வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிறது.' 'அவயவமில்லாதது, க்ரியை இல்லாதது, சார்தஸ்வபாவமுள்ளது.' 'இந்த ஆத்மா பரஹ்மமாகிறது' 'நீ அதுவாக இருக்கிறாய்'—என்கிற இவை முதலான வாக்யங்களாலுண்டான ஜ்ஞானத்தினால் அவித்யையானது நிவ்ருத்தியடைகிறது. ச்ரவண மகந் நிதித்யாஸனங்களும் வாக்யார்த்தஜ்ஞானோபயோகிகள். ச்ரவணமாவது—வேதார்த்தவாக்யங்கள் ஆத்மா ஒன்று என்கிற அறிவையுண்டுபண்ணுகிற வித்யையைப் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்று தத்வதர்சியான ஆசார்யனிடத்தினின்றும் ந்யாயங்களுடன் கூடிய அர்த்தங்களைக் காணிய்தல். இவ்வண்ணம், ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைத் தன்மனதில் 'இவ்வண்ணமே ஸரி'

என்று கரணங்களால் நிலைநிற்கச்செய்வது—மனனம். இதற்கு விசேஷதியாய் அனாதியான பேதவாஸனையை நிரஸனம் செய்வதின் பொருட்டு இந்த அர்த்தத்தையே இடைவிடாது சித்தித்தல்— நிதித்யாஸனம். ச்ரவணம் முதலியவைகளால் எல்லா பேதவாஸனைகளும் நீங்கினவனுக்கு வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் அவித்யையை நிவ்ருத்தியுடையச்செய்கிறதாதலால் இப்படிப்பட்ட ச்ரவணத்துக்கு அவச்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறதே பூர்வ வ்ருத்தமென்று சொல்லத்தக்கது. அதாவது—நித்யமாயும், அநித்யமாயுமிருக்கிற வஸ்துக்களை, பகுத்தறிதல், சமம், தமம் முதலிய ஸாதனங்களின் ஸம்பத், இம்மைமயிலும், மறுமைமயிலும் பலரூபவத்தில் ஆசையின்மை, முக்தியுடையதில் விருப்பமென்கிற நான்கு ஸாதனங்கள். இவையிவ்வாறாக ஜிஜ்ஞாஸை உபபன்னமாகாது. அர்த்தத்வரூபவத்தினாலேயே இதுவே பூர்வவ்ருத்தமென்று அறியப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

ஜ்ஞாநத்தைக்குறித்து கர்மாவுக்கு கரணத்வமுமில்லை என்று சொல்லுகிறார் ‘தேதேவம்’ என்று. கரணத்வம் ஸம்பவியக்கிறதென ஆசங்கித்து நிரவியக்கிறார், ஒப்புக்கொள்ளாதலாலல்ல. விசத்தமான மனதல்லவோ கரணம், “மனஸா து விசத்தேந” (தூய்மை வாய்ந்த மனதால்) என்று ச்ருதி இருப்பதினால், ‘தத்’ கூறப்பட்ட கரணங்களால் ‘ஏவம்’ ஸமுச்சயந்தாலும், விகல்பத்தாலும், இதிகர்த்தவ்யதாத்வம் உபபன்னமாகாமல் போகவே ஸ்வர்கம் முதலிய மறுமைப்பயன்களுக்கு ஸாதனமான கர்மாவுக்கு விவிதிஷாஸாதத்வம் பொருந்தாதென்பதைப்பரிஹரிப்பதின் பொருட்டு ‘அநபிஸம்ஹிதபல’ என்கிற சப்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. விவிதிஷையும்கூட அந்த கர்மாலினால் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் பலமாக ஆகிறது. அந்த விவிதிஷைக்கு அநபிஸம்ஹிதத்வவ்யாவுருத்தியின்பொருட்டு “பலவிசேஷ” என்று கூறப்பட்டது. விவிதிஷை வரித்திப்பதை உத்தேசித்து இப்பொழுதுகூட அனுஷ்டானத்திற்காக கர்மஜ்ஞானம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது என்கிற ஸந்தேஹநிவ்ருத்தியின்பொருட்டு ‘ஜ்ஞமார்த்த’ சப்தம். ‘அநேக ஜ்ஞம்ஸம்ஹித’ என்கிற இதுமுதலிய வசனங்களால் இப்பொழுதும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்கிற சங்கையை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக “சத” சப்தம். கரணம் கார்யத்தினால் கல்பிக்கப்பட்டதன்றே. இப்பொழுது விவிதிஷைப்புத்தி காண்பதனால் முந்தின அநேக ஜ்ஞம்ஸங்களில் அனுஷ்டானம் கல்பிக்கத்தக்கதென்று கருத்து.

தேந—அந்த கர்மாலினால், ம்ருதிகதவ்யாயஸ்ய—அழிந்த பாவமுள்ளவனுக்கு, ‘கஷாய பத்தி: கர்மாணி ஜ்ஞானம் து பரமா கதி: கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞானம் ப்ரவர்த்ததே’ (கர்மாக்கள் பாபங்களைப் பக்வம் செய்கின்றன. ஜ்ஞானமோவென்றால் அடையத் தக்கவைகளுக்குள் சிறந்தது. கர்மாக்களால் பாபம் பக்வமானால் பிறகு ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது) என்றல்லவோ ஸ்மருதி.

இவ்வண்ணம் விவிதினை உண்டான அளவில் ஞானோத்தரத்தி ஸாதனத்தைச் சொல்லுகிறார் 'ஸதேவ' என்று. ஸதேவ இது முதலானது காரணவாக்யம். 'ஸத்யம் ஜ்ஞானம்' என்பது சோதகவாக்யம். ஸத்யஜ்ஞானதிவாக்யங்களால் பலித்த வ்யாவருத்தியைத்தெளிவாய் காட்டுவதற்காக "நிஷ்கலம்" முதலான வாக்யம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. "அயமாது மா ப்ரஹ்ம" என்பது ஐக்யவாக்யம். உபக்ரமம் முதலிய ஆறுவிதமான தாத்பரியங்களோடு கூடிய வாக்யதாத்பரியத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு ஆறுவித ப்ரமாணங்கள் உண்டு. அவையாவன:—(க) உபக்ரமம்—உபஸம்ஹாரம், (உ) அப்யாஸம், (ங) அபூர்வதை, (ச) பலம், (ஐ) அர்த்தவாதம், (ஈ) உபபத்தி,—இவைகள் தாத்பரிய நிர்ணயங்களாகும்.

ஐக்யவாக்யத்தைக்காட்டுகிறார் 'தத்வமஸி' என்று. இந்த வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்தோடு ஜீவவிசேஷத்திற்கு ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஐக்யமானது எல்லா ஆத்மாக்களுக்குமென்று அறிவிப்பதன்பொருட்டு 'அயமாது மா ப்ரஹ்ம' என்ற வாக்யம். இது முதலிய வாக்யம் ஜ்ஞானோத்தரத்தியில் காரணம்;—கர்மாவல்ல என்று பொருள். வாக்யத்தாலுண்டாகி ஜ்ஞானமானது அவியைக்கு நிவர்த்தகமாகுமேயாகில், 'சாவணம்' முதலியவைகள் பூரவமான த்யானவிதியானது பயனற்றதாக ஆய்விடுமென்று ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார் 'வாக்யார்த்த' என்று. சகாரமானது சங்கையை விலக்குகிறது. அவைகளுடைய ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறார்—'சாவணம் நாம்' என்று. ப்ரதிபாதகாரி—நிஷ்பாதனத்தில் ஸமர்த்தங்கள். வாக்யத்தினாலுண்டான ஞானத்தினாலென்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஏதவிரோதி—ஆத்மைகத்வவித்யாவிரோதி. சாவணம் முதலியவைகள் இவ்விதமான ஸ்வரூபமுள்ளவைகளாக இருக்கலாம். இவைகளுக்கு எவ்வாறு வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தில் உபயோகம் எனில் சொல்லுகிறார்—“சாவணமநாதிபி:” என்று. வாக்யார்த்தஜ்ஞானோத்தரத்திக்கு விரோதி ஏதோ அதை நிரஸம் செய்வது உபயோகமென்று அர்த்தம். இதிகூறப்பட்டுள்ள காரணத்தினால். ஜ்ஞானகர்மஸமுச்சய அங்காங்கிபாவாநுபபத்தி வேறுதல்களால் என்று அர்த்தம்.

ஏவம்ரூபஸ்ய—பர்த்தநிருத்தியில் கர்மாவை அபேட்சியாமலிருக்கிற வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு உபக்ரமமாயிருக்கிற சாவணத்துக்கு; ப்ராஸங்கியமான அர்த்தத்திற்கு அல்ல. அவச்யாபேக்ஷிதம்—தவறாமல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அபேக்ஷிக்கப்பட்டதும் எது, என்றால் சொல்லுகிறார்—'தச்ச' என்று. யாது காரணத்தினால் இது அபேக்ஷிக்கப்பட்டது, எனில்—கறுகிறார் 'அநேகவிநா' என்று. ஜிஜ்ஞாஸாநுபபத்தே:—விசாரம் உபன்னமமாகாததால். அனுபபத்தியை உபபாதிக்கிறார்—'அர்த்தஸ்யபாவாத்', என்று அர்த்தஸ்வபாவம் எப்படி? இவ்வாறாக—நித்யாரித்யவஸ்துவவிவேகத்தால் அரித்யஸம் ஸாரிகபலபோகத்தில் ஆசையின்மையும், நித்யமான புருஷார்த்தத்தில் விருப்பமும் உண்டாகலாம். அதற்குப்பிறகு சாவணம் முதலியவற்றில் ப்ரவருத்தி மனதின் அவதானத்திற்குக்காரணமாக இருப்பதால் சமம் முதலியவைகளின் ஸபபத்தியானது அந்த சாவணத்திற்கு உபயுக்தமாகிறது. அர்த்தஸ்வபாவாதேவ—பூர்வ ப்ரக்ருதத்தாலேயே என்று ஏவகாராபிப்ராயம். ஜ்ஞானத்துக்கே உபாயவ்யமும், கர்மாவைக்கு அபேக்ஷிதவ்யமும் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலன்றோ முன் சொல்லப்பட்டது. அல்லது, "அநேக விநா ஜிஜ்ஞாஸாநுபபத்தி:—

உபக்ரமோபஸம்ஹாராவ்யாயோ பூர்வதாபலம், அர்த்தவாதோபபத்தி:—லிங்கம் தாத்பரியநிர்ணயே, —

ஞானாநுபபந்தே:” சமம் முதலியவற்றின் அர்த்தஸ்வபாவத்தால் என்று அர்த்தம். சமம் முதலியது பூர்வவ்ருத்தமாக இருக்கட்டும், கர்மாவும் பூர்வவ்ருத்தமாக இருக்கட்டும் என்றால் விடை அறிவிக்கிறார் ‘அர்த்தஸ்வபாவாதேவ’ என்று. எந்த அர்த்தஸ்வபாவத்தால் சமம் முதலியவற்றிற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவம் வரித்திக்கிறதோ, அதே அர்த்தஸ்வபாவத்தால் மற்றதுக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவமில்லாததென்று முதல் வகையாற்றுக்கு கருத்து. மற்றது பூர்வவ்ருத்தமல்லவென்பதற்காக இரண்டாவது வகையாம். இந்த இடத்தில் அர்த்தஸ்வபாவசப்தத்தால் சமத்திக்குடைய அர்த்தஸ்வபாவம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநார்த்தஸ்வபாவமும், கர்மார்த்தஸ்வபாவமும் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறது;—ஏனெனில், ஜ்ஞானத்திற்கு கர்மானை அபேக்ஷியாத உபாயமாக இருப்பது ஸ்வபாவமாதலாலும், கர்மாவும் பேதத்தை அவலம்பித்திருப்பதுபற்றி விரூத்தஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதாலும், சமம் முதலியவைகள் நிவ்ருத்திரூபமாதலால் ப்ரவ்ருத்திரூபமான கர்மானை விரோதிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதாலும்—ஸாதன சதுஷ்டயமே பூர்வவ்ருத்தம். மற்றதல்லவென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. “இதமேவ பூர்வவ்ருத்தமிதி ஜ்ஞாயதே” இதம் ஏவ சப்தமிரண்மம் அயோக அந்யயோக வ்யவசச்சேதபாரம். இதம் சப்தமோவென்றால் ஸாதனசதுஷ்டயமே பூர்வவ்ருத்தமென்பதைக்காட்டுகிறது. ஏவகாரமானது கர்மாவின் காரணத்தை விளக்குகிறது. சமம் முதலியவைகளின் அர்த்தஸ்வபாவத்தால் அவைகளின் அபேகாநிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால், ஜ்ஞாநகர்மாக்களுடைய அர்த்தஸ்வபாவத்தாலும் அந்யயோகநிவ்ருத்தி உண்டாகிறது.

ஹாஷ்டு:—

வனதழகு லவதி—வஹுவராவாஜிகாவிந்நாநேய
உவாரநாயிபுகம் ஹெததபபுநநேவ வஸுநேயு

வருவா வாராயிடுக; வ ல வுதினொடவாராயிடுகுவ
 டெவ, ஜோடுநெடுவ நிவதடுதெ நிவதடுகனு ஜோநு தகுவ
 ஸாஜிவாகுஜநு, தடுவெடுதவ வாகுஜநுஸு ஜோநுஸு
 வரடுவெதடுதெதுள காமெடுவா, கடுணொடுநாவயொமடு,
 விவிதிஷாயாடுவ து கடுணாடுவயொமடு, வ ல வாவதின
 ரஜவடுநிவஹுடுண அரெண ஸகவடுஜா ஸவதீதீடுவ
 யொமடுவிடுதெது (வாஹுண விவிதிஷணி (வடு ச. ச. ௨௨.)
 ஹதுதுதிதி | ஸதடு கடுஜோநுஸுநாவயொமடுதடுவ
 ஸாடுநததுஷுடு வடுவடுவடுதிதி வகவடு |

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிற அவித்தியையை மூலமாகக்கொண்ட வாஸ்தவமல்லாத பேதஜ்ஞானமே பந்தத்துக்குமூலம், பந்தமும் பாரமார்த்திகமன்று, அதுவும் (பேதஜ்ஞானமும்) மூலமாகிற அவித்தியையுடன் பாரமார்த்திகமாக இல்லாமலிருப்பதினால் ஜ்ஞானத்தாலேயே நிவர்த்திக்கப்படு

கிறது. நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநமானது ‘தத்வமஸி’ இத்தயாதிவாக்யத் தால் உண்டாகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த வாக்யஜக்யஜ்ஞானத்தி னுடைய ஸ்வரூபோத்தபத்தியிலாவது, கார்யத்திலாவது கர்மாவுக்கு உபயோகம் கிடையாது. விவிதிஷையிலேயே கர்மாக்களுக்கு உப யோகம், அதுவும் பாபமடியாக வந்த ரஜஸ்தமஸ்களின் காசத்தின் வழியாக ஸத்வகுணத்தின் வருத்தியினால் உண்டாகிறதென்று— இந்த உபயோகத்தைக்கருதி ‘ப்ராஹ்மணர்கள் அறிய விரும்புகிறார்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் கர்மஜ்ஞாநம் உப யோகமில்லாததால் முன்கூறிய ஸாதகசதுஷ்டயமே பூர்வவருத்த மென்று சொல்லவேண்டும்.

ஸகலவிசேஷங்களுக்கும் ப்ராஹ்மம் நிவர்த்தகமாகில், எவ்வாறு ஸம்ஸாரப்ரவருத்தி உண்டாகலாம், எவ்வாறு வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தினாலேயே அவியாதிவருத்தி உண் டாகக்கூடும், எதனால் அந்த:காணத்திற்கு அழுகு உண்டாகிறது, கர்மாவினால் எவ்வாறு அதற்குத் தூய்மை ஸம்பவிக்கிறது, அந்த அர்த்தஸ்வபாவங்கள் எவ்வாறு அங்யயோக வ்யவச்சேதவகளுக்கு காரணங்களாக ஆகக்கூடும்—என்கிற சங்கை உண்டாக, முன்கூறப் பட்டினை அர்த்தத்தை ஒன்றாகத்திரட்டிக்காட்டானின்றிகொண்டு சங்கைகளைப்பரிஹரிக்கிறார்—“ஏததுத்தம்” என்று.

‘ப்ராஹ்மஸ்வரூபாச்சாதிதா’ சபத்தினால் ப்ராஹ்மம் ஸகலவிசேஷப்ரத்யநீகமாக இருந்த போதினும், ஸ்வரூபத்துக்கு மறைவு ஏற்படுவதால் பேதஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது என்று உரைக்கப்பட்டது. பேதமாவது அறிகிறவன், அறியத்தக்கவை முதலியது. அபாரமார்த் திகமான பேததர்சனமே பந்தத்துக்கு மூலம்; கர்மா அல்லவென்று கருத்து. கர்மாவும் ப்ராந்தியடியாக வந்ததென்று கருத்து. அன்றிக்கே, பேததர்சனமே அபாரமார்த்திகம், ஸத்யமாக இருக்கிறதொன்றுமில்லை—என்று கருத்து. அவ்வாறு இருந்தாலன்றோ காமாபேக்ஷ, பந்தமாவது பிறப்பு, இறப்பு முதலியது. “பந்தச்சாபாரமார்த்திக:” அவி த்யை அடியாக வந்திருக்கிற அபாரமார்த்திகமான பேதஜ்ஞானத்தின் கார்யமாக இருப்ப தால் என்று கருத்து. அதனால் கர்மநாசபேக்ஷயத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனம் என்றில், கூறுகிறார்—“ஸ” என்று. “அபாரமார்த்திகத்வாதேவ” முன்கூறப்பட்டதாகவே இருக்கிற அபாரமார்த்யத்தினால் கர்மநாசபேக்ஷயவியத்தியென்பது ஏவகாராபிப்ராயம்.

“ஜ்ஞாநேகைவ” கர்மாவினால்லவென்று பொருள். அபாரமார்த்தஸர்ப்பரிவருத் திக்கு ரஜ்ஜ்ஞாநத்தைத்தவிர்த்து வைாதேயோபாஸநரூபமான கர்மாபேக்ஷை இல்ல யன்றோ. இவ்வண்ணம் ஸமஸமுச்சயம் மறுக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்தும் கர் மாவுக்கு ஸாதாத்வமில்லையென்று சொல்லுகிறார்—“நிவர்த்தகஞ்ச” என்று. நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் ப்ரமாணத்தால் உண்டாகிறதென்று கருத்து. ப்ரமாணத்தினாலுண்டாகிற சிப்பி ஜ்ஞானமல்லவோ, வெள்ளியை விலக்குகிறது. இங்கு சூகாமதிகளுக்கு இதிகர்த்தவ்ய தாத்வமிருப்பதினால் கர்மாவுக்கு விரோதத்தினால் இதிகர்த்தவ்யதாத்வமும் இல்லையென்று அபிப்ராயம்.

அதனென்னவெனில் சொல்லுகிறார் ‘தஸ்ய’ என்று. தஸ்ய—கர்மாவை அபேக்ஷிக் காமலிருக்கிற. ஏதஸ்ய—அத்வைதவியடியமான. ‘தத் ஏதத்’ இவ்விரண்டு சப்தங்களுக்கும் பா

ஸ்துதவாசித்தவம் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், 'தூரத்திலிருக்கிற ஸகீபத்திலிருக்கிற' என்கிற விசேஷணங்களுடன் கூடின வஸ்துக்களின் பராமர்சமல்லவோ தருந்தது. அந்த வைதவியுமென்பதில் காரணத்தைக்கூறுகிறார் 'வாக்யஜுத்யஸ்ய' என்று. தந்த் த்வமவி-முதலிய வாக்யங்களாலுண்டாயிருப்பதால் அவ்வைதவியுமென்று கருத்து.

காரியே—மோகூதத்தில். அங்ஙனமாகில், எவ்விடத்தில் உபயோகமென்றால் சொல்லுகிறார் 'விவிதிஷாயாம்' என்று. துசப்தமானது, காரணத்வத்தையும், இதிகர்த்தவ்யதாத் வத்தையும் நிராஸநம் செய்கிறது. உபயோகம் எவ்வாறாக என்பதைக்கூறுகிறார் 'ஸச' என்று. பாபமூல என்பது தொடங்கி அந்த:காரணநாமல்யத்வாரேண என்று முன் கூறப்பட்டிடுத்து விவரிக்கப்பட்டாக ஆகிறது. ரஜஸ்தமஸ்களுடைய நாசம் முதலியது, இந்த வாக்யத்தில் சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படவில்லை எனில் சொல்லுகிறார் இதீமம் என்று. அபிப்ரோத்ய சப்தத்தத்தால் சங்கைக்குப்பரிஹாரம். இதி என்பது ஹேதுவில், வஸ்து விரோதத்தால்—இதிகர்த்தவ்யதாத்வம், காரணத்வம் முதலியவற்றின் அனுபபத்தி ஹேதுக்களாலென்பது அர்த்தம். 'இமம் உபயோகம்' ரஜஸ்தமஸ்களின் நாசம் ஸத்வத்தின் அபிவ்ருத்தி ஸ்வரூபமான பரம்பரோபயோகமென்று கருத்து. 'விவிதிஷந்தித்யுத்தம்' என்பதற்கு 'ஏததுத்தம் பவதி' என்பதோடு அந்வயம். ப்ரக்ருதத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்—அத: கர்மஜ்ஞாஸ்ய—என்று. அத:—விவெதற்கும், எடுப்பதற்கும் கர்மஜ்ஞாஸம் அபேக்ஷிதமில்லாமையாலென்று கருத்து.

இவ்விடத்தில் வ்யாக்யர்த்தாக்களால் இரண்டு ஸங்க்ரஹச்லோகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விரோதாத் ப்ரமாணத்வாச்சித்தசுத்யுபயோஜநாத்.

ஜ்ஞானமாத்ரஸ்ய ஹேதுத்வச் ச்ருதேஸ்ஸாமர்த்த்யதோபி ச. (க)

கூமாத்யங்ககதாம்நாநாத் ந தீகர்மஸமுச்ச்ய:

சர்வணாதிக்ரமோந்நிதர்வாக்யஜா தீர்விமோசிகா. (உ)

(விரோதத்தாலும், ப்ரமாணமில்லாமையாலும் சித்தசுத்திக்கு உபயோகப்படுவதாலும், ஜ்ஞாநத்துக்கு மாத்ரம் ஹேதுத்வத்தைக்கூறுகிற ச்ருதியினாலும், ஸாமர்த்த்யத்தினாலும் சமாதிகளை அங்கங்களாகக்கொண்டிருப்பதாக ச்ருதிவசனமிருப்பதாலும், ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயமானது மோகூஸாதனமாகாது. சர்வணம் முதலியவற்றால் கர்மமாக ப்ரகாசிக்கிற வாக்யஜுத்யஜ்ஞானமே பந்தரிவர்த்தகம்) என்று.

விரோதாத்—என்பதிலால் கர்மாக்கள் அநித்யபலத்துடன் கூடியதாக இருப்பதாலும், பேதவாஸநையை உண்டுபண்ணுவதாலும் விரோதம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. 'ஸாமர்த்த்ய: ' என்பதிலால் ஜ்ஞாநத்துக்கு மித்யார்த்தரிவர்த்தகத்தில் கர்மகாரபேக்ஷ்யரூபமான வஸ்து ஸாமர்த்த்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

ச்சூதபரகாசிகை:—

வித்தாந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறார் அத்ரோச்யதே—என்று. இந்த பூர்வபக்ஷத்தில் வித்தாந்தம் கூறப்படுகிறதென்று அர்த்தம்.

பூர்வபக்ஷங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களில் விரோதமில்லாத அம்சத்தை ஒப்புக்கொண்டு மறுமொழி கூறுகிறார் 'யதுக்தம்' என்று. அவிய்யாவிர்த்தி: ப்ரதிபந்த நிருத்தி. ஸாதகத்தின் த்வீத்வநிராஸனமானது அபிமதமென்று பொருள். எந்த ப்ரதிபந்த நிராஸம் கர்மஸாத்ப்பம்—என்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்கு 'தமேவம் விதித்வாதம்நுத் யுமேகி' இது முதலியவைகளில் ஞானஸாத்யத்வம் கூறப்பட்டது. ப்ரம்ஹ்மப்ராதியோவென்றால் தானாக விர்த்தித்திருக்கிறது. எவகாரங்களால் வேறு ஸாத்யமும் வேறு ஸாதனமும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகிறது. என்றாலும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, இஷ்டப்ராப்தி இரண்டுமிருக்கிறது. ஆகிலும், ஸ்வாதஸ்வரித்தமாயுள்ள இஷ்டதமமான ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு தனியாக உபாயஸாத்யத்வமில்லாமையால் ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்தியே ஸாத்யம். தானாகவே எல்லாவற்றையும் நேராகக் காண்பதில் தகுதியுள்ள ஜ்ஞானமானது ப்ரதிபந்தம், நிவ்ருத்தித்தவதுன் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபணவிபவம் முதலிய அனைத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறது. அனை உடைந்துபோனால் ஜலம் தானாகவே எப்படி செல்லுகிறதோ, ஒருவராலும் நடத்தத்தக்கதல்லவோ, எப்படி கல்லைக்கொண்டு வருவதற்காக வழியை மேடுபள்ளமில்லாமல் மனமாக்குதல், அந்தக்கலை கடத்துதல் இவ்விரண்டும் எவ்வாறு தனித்தனியான யத்னங்களால் ஸாத்யங்களோ அவ்வாறு இல்லை—என்று அர்த்தம். அல்லது, பாவாந்தரமே அபாவரூபமாதலால் அவிய்யாவிர்த்திக்ரீய ப்ரஹ்மப்ராப்தியென்று பொருள்.

ஸாத்யஸாதகங்களுடைய த்வீத்வநிராஸம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதேயாகில் விப்ரதிபந்திவிஷயம் எது?—என்கிற கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார் அவிய்யா—என்று. ஸாதனஸ்வரூபவிசேஷத்தில் 'விப்ரதிபந்தி' என்று அர்த்தம். கிம்ரூபம்—கர்மங்களை அங்கங்களாகக் கொள்வதற்குத்தகுதியற்றதாக உள்ளால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானமா?—அல்லது, கர்மங்களை அங்கங்களாகக்கொள்வதற்குத்தகுதியுள்ளதாக நம்மால்! சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானமா?—என்று பொருள். கிம்ரூபமென்கிற பதத்தால் கருதப்பட்டதை விவரிக்கிறார் கிம்—என்று. கிம் வாக்யாத்—இது முதலியவற்றால் அந்யமதத்தையும் தன்மதத்தையும் சொல்லுகிறார்; பரமதவிகல்பமல்ல. தொடக்கத்தில் பரபக்ஷநிராகாரணம் செய்யப்படுகிறது. தன்பக்ஷத்தை ஸ்தாபனம் செய்தலோ, பிறகு என்று அபிப்பாயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார் தாவத்—என்று. துவதிக்கத்தக்கதான இரண்டினுள் ஒன்றின் தூஷணம் செய்யப்படுகிறதில்லை. ஏனெனில் கூறுகிறார் தஸ்ய—என்று. விதாநந்தரோணபி—ப்ரமாணஜ்ஞானம் வஸ்துத்தரமேயொழிய புருஷதந்தரமல்ல, செய்யவும், மாற்றவும் அசக்யமாக இருப்பதால், ஆகையால், புருஷதந்தரத்வமில்லாததால் அது விதிக்கத்தக்கதல்ல என்று அவர்களாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து. வாக்யாதேவ — ப்ரம்ஹ்மஸ்வரூபபாவாக்யத்தினாலேயே. வ்யுத்தத்தியுள்ள புருஷனைக் குறித்து ந்யாயாநுக்ருஹீத வாக்யத்திற்கு அர்த்த போதகத்வம் ஸ்வாதஸ்வரித்தமாக இருக்கிறது; விதிக்கு அதிநமல்ல; அதைக்கேட்பதில் புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியும் ராகத்தாலேயே என்று உபபாதிக்கப்பட்டது. என்றாலும் ராகத்தாலல்ல. ஆகிலும், அத்யநவிதியே, அத்யநம் செய்யப்பட்ட முழு வேதவாக்ய விசாரத்தில் ப்ரவர்த்தகமாதலால் 'ப்ரஜ்ஞாம் சூர்வீத' இது முதலான விதியானது ப்ரயோஜனமற்றதே. ப்ரமாணஜ்ஞானத்துக்கு ச்ரேயஸ்ஸாதகத்வம் அலௌகிகமாதலால் அதற்கு

தாற்ரப்யேண விதேயத்வமுண்டென்று சொல்லுவது சரியல்ல;—சிப்பியில் வெள்ளி முதலிய ப்ரமத்திற்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநத்தைப்போல, பந்தநிவர்த்தகஜ்ஞாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தத்தவம் ஒப்புக்கொள்ளுவதால்.

இதனால் விதிக்கு வையர்த்தம் ஸம்பவிக்கிறது. அதனால் அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கப் பட்ட ஸாக்ஷாத்காரபத்திஸ்வரூபப்ரதிபாதகங்களும், உயிருள்ளவரையில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க அக்நிஹோத்ரம் முதலியவைகளை நிரூபிக்கிறவைகளும், 'யாவந்நலிமோக்ஷயே அயு ஸம்பத்ஸ்யே.'

(எவ்வளவு வரையில் ப்ராரப்தகர்மசேஷமான சரீரத்தால் விடப்படுகிறேனில்லையோ அவ்வளவு காலம் வரையில்தான் விளம்பம். பிறகு ப்ரஹ்மத்தை அணுகி ஸாயுஜ்யத்தை அடையப்போகிறேன்) என்று சரீராவஸாநத்தில் வரப்போகிற முத்தியைச்சொல்லுகின்றவைகளும் நாமவிசேஷங்களால் ஜீவனுடைய நிஷக்ரமணத்தைச்சொல்லுகிற மார்க்கப்ரதிபாதகங்களுமான அநேக ச்ருதிகள் ப்ரயோஜனமற்றவைகளாக ஆகவேண்டியதாகும் என்று.

இவ்வண்ணம் அநேக ச்ருதிவிரோதத்தைக் காட்டுவதற்காக தஸ்யவிதாநமந்தரோணுபி—என்று கூறப்பட்டது. பிறகு ப்ரத்யக்ஷவிரோதத்தைக்காட்டுகிறார்—'தாவந்மாத்தரோண' என்பதால். அவ்வளவு அம்சமானது அதைவிட அதிகத்திலும் இருக்கிறபடியால் அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக 'தாவந் மரத்தரோண' என்று உரைக்கப்பட்டது. அநேக சாஸ்த்ரவிரோதரூபமாகவும், ப்ரத்யக்ஷவிரோதரூபமாகவுமிருக்கிற இந்த இரண்டு தூஷணங்கள்ையும் சொல்லானின்ற பகவானான ஆபஸ்தம்பராலும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநமாந்ரம் மோக்ஷஸாதனமென்பது மறுக்கப்பட்டது. எவ்வாறு என்றால், "புத்தேக்ஷமப்ராபணம் தச்சாஸ்த்ராரவிப்ரதிவித்தம், புத்தேசத் கேஷமப்ராபணம் இதைவ ந துக்கமுபலபேத, ஏதேந பரம் வ்யாக்யாதம்" (வாக்யார்த்தஜ்ஞாநம் வந்தவுடன் முத்தியை அடைதலென்பது சாஸ்த்ரவிரூத்தம். வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமாந்ரத்தினால் ஜீவந்முத்தி வருமானால் இங்கேயே துக்கத்தை அறியாமலிருக்கவேண்டியதாக வரும். இதனால் மற்றதும் வ்யாக்யானிக்கப்பட்டது.) என்று. "சாஸ்த்ரா:" என்கிற பஹுவசனத்தினால் முன் உதாஹரிக்கப்பட்ட அநேக ச்ருதிகளின் விரோதம் கருதப்பட்டது.

விப்ரதிஷேதமாவது அதிக பலமுள்ளதினால் நிராகரிக்கப்படுதல்; ப்ரகரண ஸம் போல துல்யபலமுள்ளதினால் நிராகரணமல்ல. பஹுசாஸ்த்ரவிரோதம் ப்ரபலதரம். 'பூயஸாம் ஸபாத் பலயஸ்த்வம்' (அதிக வசனங்களுக்கு ஸ்வல்பவசனத்தைவிட பலாதிக்யம் உண்டாகலாம், என்ற ந்யாத்தாலென்கிற அபிப்ராயத்தால் விப்ரதிவித்தமென்று உரைக்கப்பட்டது.

இந்த தூஷணத்திற்குப் பிறர்களால் இரண்டு விதமாக எந்த மறுமொழி உரைக்கப் பட்டதோ அதை அறுவதித்து தூஷிக்கிறார் நச வாச்யம்—என்று. வாக்யம் ஜ்ஞாநோத் பத்தியை இப்பொழுது உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. என்று ஒரு நிர்வாஹம் அதைக் கூறுகிறார் பேதேதி. இப்பொழுது ஜ்ஞாநோத்பத்தி காணப்படுகிறதென்றால் அதன் பரிஹாரத்தின் பொருட்டு சொல்லுகிறார் அவித்யாநிவர்த்தகம்—என்று. பிறகும் வாக்யத்தினாலேயே அவித்யாநிவர்த்தகமான விசஜ்ஞாநோத்பத்திபுண்டாருமேயானால் இப்பொழுதே உண்டுபண்ணட்டும் எனில் கூறுகிறார் பேதவாஸநாயமிதி. ப்ரதிபந்தகாபரங்கூட காரணகலாபத்தில் உள்ளடங்கினது. ஆகையால், ஸாமக்ரியின் குறைவினால் ஜ்ஞாநமுண்டாகவில்லை. த்யாநாதிவிதிகள் ப்ரதிபந்தகநிராஸத்துக்கு ஸாதகங்களென்று கருத்து.

இதனால் ஈஸ்வரப்ரத்யக்ஷரோதங்கள் இரண்டும் பரிஹரிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ஜ்ஞாநாதிகர்களாக ச்ருதிஸம்ருதிப்ரவித்தர்களான ஸநகாதினார்க்குட ஞாநாநுபத்தி உபபந்நமாகாதென்கிற சங்கையை நீக்குவதற்காக வேறு நிர்வாஹத்தைக் கூறுகிறார் ஜாதேபி—என்று. அவித்யை ஒன்றானதாலும், ப்ரபஞ்சப்ரதிபாஸமானது அந் விதீயமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வப்நரூபமாக இருப்பதாலும் ஸ்வஸ்ய என்று—கூறப்பட்டது. ‘ந தோஷ்யா’ அநிவர்த்தகத்வமானது தோஷத்தின்பொருட்டு ஆகிறதில்லை. ஜ்ஞாநோதயமுண்டாகியும் ப்ரமநிவ்ருத்தி உண்டாகாமலிருப்பதில் த்ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டுகிறார் சந்த்ரைகத்வம்—என்று. பேதஜ்ஞாநம் நிவ்ருத்தியாமலிருந்தால் பந்தகமாக ஆகட்டுமென்கிற வினாவுக்கு விடை அறிவிக்கிறார் அநிவ்ருத்தமபி என்று. சிந்நமூலத்வேந—அவித்யை என்கிற மூலம் வெட்டப்பட்டு போனபடியால், கார்யகரமாக ஆகிறதில்லை—எவ்வாறு, எரிக்கப்பட்ட வஸ்த்ரமானது முந்தின ஸந்நிவேசத்தோடு அறியப்படாநிநின்றிருந்தபோதிலும், உடுத்துதல் முதலிய கார்யங்களுக்கு யோக்யமல்லாததாக க்ரமமாக விநாசத்தை அடையுமோ,—எவ்வாறு குயவனால் சுற்றி விடப்பட்ட சக்ரமானது சுற்றும்படி செய்விக்கிறவனுடைய செய்கை ஒய்ந்துபோனாலும்கூட முந்தின வேகத்துக்கு உடன்பட்டபடியால் கொஞ்சகாலம் தானாகவே சுழன்று க்ரமமாக ஒய்வடைகிறதோ. அவ்வாறு என்று கருந்து.

இங்கு இதி சப்தத்திற்கு ந ச வாச்யம் என்பதோடு அந்வயம்.

லாஷ்யம்:—

ஸதூர் ஸாஷ்யூர் ஜ்ஞாநாநுபுதுநாவவதே: | ஸதூரவி விவரீதவாஸநாயா: ஷ்வாவஷெஸயிஜாபிவிவ்யாயகஜ்ஞாநொதூதிஈசுநாச: | ஸதூவி வாகூரயுஜ்ஞாநெ சுநாபிவாஸநாயா ராசுயா ஷெஷஜ்ஞாநெநாவதூத உதி லவதா நஸகெத வதூ: | ஷெஷஜ்ஞாநஸாஷ்யூர் ஸவி வாலஸநாயா தியூரரூபவக்ஷந ஜ்ஞாநொதூதெஷு நிவ்ருத்க்ஷாச: | ஜ்ஞாநொதூதாவவி தியூரரூபவாயாஸஸூர் ஸநிவ்ருதூந நிவதூகாணராலாவாச க்ஷாவிஷவி நாவஸூர் வாலஸநாயா நிவ்ருதூ: | ப்ரஸநாகாயு: ஷெஷஜ்ஞாநஹிஷ்டேயம், ஸய வாமாவதூத உதி வாஸிஸலாஷிதாமிஷ்டஜ்ஞாநாநெள து வாயகஸஹிதாயாவவி தியூர்ஜாமஷெதொ: வராரயுதிநிராபிஷெஷஸூர் ஜாநவாயுக்ஷாலாவெநாவி நஷக்ஷாச, தியூர்ஜாநாநுவ்ருதிரவிருகா, ப்ரவயுப்ரானவாயிதகெந ஸயாபிகாயு: நிவதூதெ: | ஸவிவ ஷெஷவாஸநாநிரஸநவாரெண ஜ்ஞாநொதூதிஷூர்வமஹதூர் க்ஷாவிஷவி ஜ்ஞாநொதூதிநு வெஸூதி: | ஷெஷவாஸநாயா சுநாபிகாநொவவிதகெநவாயிதிதக்ஷாச, தமிரொயிலாவநாயாஸூர்ஷ்வாநாயா தநிரஸநாநாவவதே: | ஸதொ

வாக்ஸூரயபூஜாநாடிநூஷெவ ஸூரநொவாவஸநாடிஸஷ்வாவூம்
ஜாநம் வெஷாணவாக்ஸூவி ஸூதிதது ||

ந்யாதுக்ருஹீதவாக்யமாகிற் ஸாமக்ரீ இருக்கும்பொழுது ஜ்ஞானமுண்டாவதில்லை என்று சொல்வது பொருந்தாது. விபரீத வாஸனையிருக்கும்பொழுதே ஆப்தர்களுடைய உபதேசம், அனுமானம், இவை முதலியவைகளால் பேதவாஸனைகளுக்கு பாதகமாகிற் ஜ்ஞானத்தின் உத்பத்தி காணப்படுவதால் பொருந்தாது. வாக்யார்த்த ஜ்ஞானமுண்டானபோதிலும் அகாதியாயுள்ள அல்பபேத வாஸனையினால் பேதஜ்ஞானத்துக்கு ஸாமக்ரியான வாஸனையும் மித்யாருபமானது பற்றி ஜ்ஞானோத்பத்தியினாலேயே நிவ்ருத்தி அடைந்துவிட்டபடியால் ஜ்ஞானம் இறந்தும்மித்யாருபமாக அந்த வாஸனை போகாமலிருக்குமேயாகில் 'வேறு நிவ்ருத்தவஸ்து இல்லாமையால் ஒரு பொழுதும் இந்த வாஸனைக்கு நிவ்ருத்தி உண்டாகாது. வாஸனையின் கார்யமான பேதஜ்ஞானம், மூலமற்று இருந்தபோதிலும்கூட தொடர்ந்து வருகிறதென்பது பாலனுடைய பேச்சு.

சக்தான் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞானம் முதலியவற்றிலோவென்றால், மித்யாஜ்ஞானத்துக்கு ஹேதுவான பரமார்த்ததியிரம் முதலிய தோஷமானது ஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கத்தகாமையால் இந்த ஸங்கிதியிலுங்கூட விநாசமடைகிறதில்லை. ஆகையால், மித்யாஜ்ஞானத்தின் அநிவ்ருத்தி விருத்தமல்ல.

கயிறு முதலியவற்றில் ஸர்ப்பத்தின் பயம் முதலிய கார்யங்களோவென்றால் ப்ரபலப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் கிவர்த்தி அடைகிறது.

மேலும், பேதவாஸனையின் நிராகரணவாயிலாக ஜ்ஞானோத்பத்தியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் ஜ்ஞானோத்பத்தி வித்தியாது.

பேதவாஸனை அகாதிகாலமாக வ்ருத்தி அடையும்படி செய்யப்பட்டு அபரிமிதமாக இருப்பதாலும், அதற்குவிரோதியான பாவனை அல்பமாக இருப்பதாலும் இதனால் அதை நிரஸிப்பதென்பது பொருந்தாது. ஆகையால் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறாகவே இருக்கிற ந்யானம், உபாஸனம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க ஜ்ஞானமானது வேதார்த்தவாக்யங்களால் விதிக்க இச்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை:—

முதலில் ஜ்ஞாநாதுத்தத்தியை தூஷிக்கிறார் ஸத்யாம் என்று. ந்யாயத்தினாலுபகரிக்கப் பட்ட வாக்யமே ஸாமக்ரீ, பேதவாஸினையானது ப்ரதிபந்தமாக இருக்கிறது—என்றால் சொல்லுகிறார் ‘ஸத்யாம்’ என்று. நிவர்த்திக்கத்தகுந்த வாஸினை நிவர்த்தகத்தின் உத்தத்திக்கு ப்ரதிபந்தமாகாதென்று பொருள். ஆதிசபத்தால் இந்நீயம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறு, நெடுங்காலமாக இருண்டதை குகையில் தீபமானது ப்ரகாசமுண்டாகாமல் இராது, அந்த தீபமானது ஏற்றப்பட்டவுடன் இருள் எவ்வாறு நாசமடைகிறதோ, எவ்வாறு ஒரு இடத்தில் ஸர்ப்பமென்கிற வாக்யத்தினால் மனிதன் நெடுங்காலம் ப்ரமமுள் ளவனாக இருந்தபோலும், அங்கு ஸர்ப்பமில்லையென்று ஆப்தோபதேசத்தால் அறிகிறானே,—எவ்வாறு காடு எரிக்கப்படவில்லை என்கிற வசநத்தைக்கேட்டு நெடுங்காலம் ப்ரமமுள் ளவனுக்கு பிறகு அங்கு சென்று கண்ட முதலிய அடையாளங்களைக் காண்பதினால் காடு தீயினால் எரிக்கப்பட்டதென்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறதோ,—எவ்வாறு நெடு நோமாக ஸர்ப்பமென்று நினைக்கப்பட்டிருந்த வஸ்துவில் ஸபீபத்தில் சென்றவுடன் இந்நீய வ்யாபாரத்தால் கயிறு என்கிற ஜ்ஞாநம் உடனே உண்டாகிறதோ—அவ்வாறு என்கிற அபிப்ராயத்தால், ‘ஆப்தோபதேசவிங்காதிபிர்பாதகஜ்ஞாநோத்தத்திநர்சநாத்’ என்று சொல்லப்பட்டது. வேதாந்தவாக்யமன்றோ தார்ஷ்டாந்திகம். அதனால் ஆப்தோபதேசம் முதலில் எடுக்கப்பட்டது.

பிறகு இரண்டாவது நிர்வாஹத்தை அறவதித்து நிர்வாஸிக்கிறார் ‘ஸத்யம்’* என்று. மாத்ரயா—அல்பமென்று அர்த்தம். பவதா—ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மித்யாத்வத்தைச் சொல்லுகிற உன்னால் என்று கருத்து.

பவதா என்கிற பதத்தினால் ஸூசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் ‘பேதேதி.’ வாஸினையுங்கூட மித்யாபூதமாதலால் அதற்கும் ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்தித்தல், அவச்யம் ஆசிரயிக்கத்தக்கதென்று கருத்து. ஜ்ஞாநமுண்டாகியுங்கூட வாஸினையானது நிவ்ருத்தி அடைவதில்லை, என்று சொல்லப்படுகிறதா?—அல்லது, அது நிவ்ருத்தித்தபோதிலும் காரணமில்லாமலே பேததர்சனமுண்டாகிறதா?—என்ற இரண்டு சங்கைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு முந்தினதைப்பரிஹரிக்கிறார்.

‘ஜ்ஞாநோத்தத்தாவபி’ ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து மற்றதெல்லாம் மித்யையானபடியால் வாஸினையும் ஜ்ஞாநத்தினாலேயே நிவர்த்திக்கத்தக்கது. அப்படி இல்லாவிடில், நிவர்த்தகாந்தரமும் ஜ்ஞாநமாதலால் அது இதை நிவ்ருத்தியடையச் செய்யாதென்று பொருள். தானாகவே வாஸினை எசிக்கிறதென்றாலோ அது யுத்தமன்று; ‘ஸ்வயமேவ’ என்கிற சுத்தத்தால் பாதகஜ்ஞாநாபேகையின் இன்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமாகில், அழிகின்ற வாஸினைக்குங்கூட ஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்வயமேவ நச்யதி—என்பதினால் தன்னாலேயே தன்னை நாசப்படுத்திக்கொள்ளுதல் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில் வ்யாகாதம். பலத்துக்கு உபாந்த்யமான காரணத்தின் நாசம் முதலியதால் எசிக்கப்படுதன்மை இருந்தபோதிலும்கூட ஸத்யத்வப்ரஸங்கம் அவர்ஜநீயமே,—கர்மசப்தம் முதலியவை வகளில், வைசேஷிகர்களால் அப்படியே வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி அவைகளுக்கு பாரமார்த்தம் காணப்படுவதால். மேலும், ஸ்வப்நாவஸ்தையில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களின் உத்தத்தி முதலியதுபோல, வாஸினை மித்யையாக ஆகும்போது அதன் உத்தத்தி ஸ்திதிக்களும் மித்யையாக ஆவதால், அதன் விநாசமும் மித்யாபூதம்; ஆகையால், விநாசவிஷய ப்ரமையானது மீண்டும் இருக்கிறபடியால் சேஷமில்லாமல் ப்ரமநிவ்ருத்தியானது உண்டாகாது

பிறகு இரண்டாவது ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் 'வாஸநா' என்று. 'சிந்தாமலம்' அறுக்கப்பட்ட, வாஸனையாகிற மூலம். "பாலிசபாஷிதம்" காரணமின்றி கார்யம் உண்டாக வேண்டியதாக ஏற்படுவதால் என்று பொருள்.

பேதஜ்ஞாநம் காரணமில்லாமலே உண்டாகுமேயானால், அப்பொழுது முக்தியும் ஜ்ஞாநத்தை அபேட்சிக்காமலே உண்டாகலாம்,—சர்வணம் முதலியதில்லாமலே வாகயார்த்தஜ்ஞாநமுண்டாகலாம்,—அவியதையில்லாமலே ஜகத்ப்ரமமும் உண்டாகலாம்,—அதிஷ்டாநமில்லாமலே அவியதையும் கார்யகாரியாகலாம்—என்று கருத்து. அங்ஙனமாகில், பாதக ஜ்ஞாநமிருக்கும்பொழுதே யாது காரணத்தால் சந்தர்த்தவீதவத்திற்கு நிவ்ருத்தி வருகிற தில்லா?—என்கிற வினாவுக்கு விடை கூறுகிறார் த்வீசந்த்ரா:—என்று. துசப்தமானது விவக்ஷிதமான அர்த்தத்திற்கு வைஷம்யத்தை உணர்த்துகிறது. பாதகஸந்திதாவயி—பாதகஜ்ஞாநத்தின் ஸந்தியில் கூட தியிரம், காசம், காமரம்—ஆகிய தோஷங்கள், பரமார்த்தமாதலால் ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்காததாக ஆகின்றன என்று கருத்து.

அவைகள் பரமார்த்தங்களென்று வ்யவஹாரத்திற்காவது பிறரால் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். இல்லையேல். ஆப்தோபதேசத்திற்கு அடுத்த கூணத்தில் கயிற்றில் ஸாப்ப வ்யவகாரத்திற்கு நாசம் வருவதுபோல, தோஷம், மித்யை என்கிற வசநத்திற்கு அடுத்த கூணத்தில் தோஷநிவ்ருத்தியினால் சந்தர்த்தவீத வ்யவகாரங்களுக்கு நாசம் வரவேண்டியதாக ஆகும். ஆகையால், தோஷமிருப்பதால் பேதப்ரமமாகிறது மூலமுன்னது. இதனால் பாதகஸந்தியில் பாதிக்கத்தக்கதின் ஸந்தையும், காரணமில்லாமலே கார்யமுண்டாகுதல் என்கிற இரண்டு துஷணங்களும் த்ருஷ்டாந்தத்தில் பரிசுத்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அந்ந் மத்திலோடுவென்றால், இரண்டு துஷணங்களும் இருக்கவே இருக்கிறது. அப்படியானால், ஆப்தோபதேசம் முதலியவற்றுக்கு வையார்த்தம் வருமென்றால், சொல்லுகிறார்—ப்ரபல என்று. ரஜ்ஜுவில் பாம்புப்ரமமுள்ள மனிதனை அபேக்ஷித்து பயம் முதலிய கார்யங்களின் நிவ்ருத்தியானது பலமாக உரைக்கப்பட்டது. ஆதி சப்தத்தால் ஒடுதல் முதலியது கசிக்கப்படுகிறது. இரண்டு சந்த்ரன் என்கிற ஜ்ஞாநத்திலும் தன்னுடைய இந்நிரியங்கள் தோஷமுள்ளவைகளல்ல என்கிற புத்தி நிவ்ருத்தியும், ஓளஷதம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தியும் பலம். ஜந்த்ராஜாநகப்ரமாதிகளில் ப்ரமத்துக்கு ஹேது ப்ரபலமாக இருப்பதால், உள்ளபடியே ப்ரமமாக இருந்தபோதிலும் அஸ்தயவிஷயத்வ நிச்சயம் ப்ரதிபந்தமாக ஆகுமென்று அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ப்ரபலப்ரமாண சப்தம். 'நிவர்த்ததே' தோற்றமிருந்தபோதிலும் விஷயம் ஸத்யம் என்கிற நிச்சயப் படியாக ஆப்தோபதேசம் முதலியது பயம் முதலியவற்றின் நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்று பொருள். அல்லது, உள்ளபடி வஸ்துவவருபத்தை நோக்கக் காண்பதற்கு உரிய ப்ரவ்ருத்தியின் வாயிலால் பயம் முதலியதின் நிவ்ருத்திக்கு காரணமென்று பொருள். துசப்தம் சங்கையை விலக்குகிறது.

ஜ்ஞாநத்தின் 'அருபத்திபக்ஷமானது அநேகர்களுக்கு அபிமதமாக இருப்பதால் ஸிம்ஹாவலோகநத்தினால் அதை தூஷிக்கிறார்—அபிச என்று. இது ஸர்ப்பமல்ல கயிறு, என்பது போல் த்ருஷ்ட த்வாரத்தாலன்றோ பேதநிராகரணம். அத்ருஷ்ட த்வாரமாக பேதநிராகரணம் ஏற்படுமேயானால் பேதத்துக்கு ஸத்யத்தவம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், அதிகமான பேதவாஸனைக்கு அல்பமான 'அத்வைத வாஸனையினால் நிராஸம் உபநந்தமாகாதென்று பொருள்.—அத்ருஷ்டத்வாரமாக நிவர்த்தயத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதற்கு ஸத்யத்தவம் அநிஷ்டமல்ல; த்யா

தழிவெவ்வெழுவாயதயா வியிதிதம் வெடிநெவாவந
 திதூவமஜுதெ; விடிவாவெஸுரூதிசுரெணாவசு, வெவ
 லம்ஹாராடிசுநாசு | 'உநெர ஸ்ரெஷ்டுதூவாவீத்' ஐதூத்
 'ஹாதி வ தவதி வ கீததூர யஸவா ஸ்ரெஷ்டுவெவந ய
 ணவம் வெடி' 'நவ வெடி சுசுரூசுஸுர ஹெஷ்டு, ஸ்ரெஷ்டு
 வெவாவீத்' 'யவெஷ்டு யத வெடி வ உநெயததூதூ' ஐதூத்
 'சுநம் உ ணதாம் ஹவெர வெவதாம் ஸாடி யாம் வெதாவா
 வெ' உதி ||

ச்ருதிகளின் தாத்பர்யமும் அவ்வண்ணமே. "அறிந்து உபா
 ஸ்நையை செய்யக்கடவன்" அறிந்து, டேடி என்று ஆத்மாவை
 த்யாதி "அவனை ஸாக்ஷாத்தரித்து ம்ருத்யுவின் வாயிலிருந்து விடு
 படுகிறான்," ஆத்மாவையே லோகம் உபாஸிக்கடவது. அடே!
 ஆத்மாவனது நிச்சயமாக காணத்தக்கது, ச்ருதிவசனங்களால்
 கேட்கத்தக்கது, மகம் செய்யத்தக்கது, அந்த ஆத்மா தேடத்
 தக்கது, அதுஅறிய இச்சிக்கத்தக்கது—இவைமுதலிவைகள்.

இங்கு "நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்ற சப்தம் முதலியதோடு
 ஏகார்த்தமாக இருப்பதால் "அதுவித்ய விஜானாதி விக்ராய ப்ராஜ்
 ஞாம் ரூர்வீத்" இவை முதலிய வாக்யங்களால் வாக்யார்த்தஜ்ஞா
 நத்திற்கு த்யானோபகாரகத்வமேற்படுவதால் "அதுவித்ய விஜ்
 ஞாய" என்று அதுவதித்து "ப்ராஜ்ஞாம் ரூர்வீத் விஜானாதி" என்று
 த்யானம் விதிக்கப்படுகிறது. ச்ரோதவ்ய: என்பதும் அதுவாதம்
 வேதாத்யயகம் அர்த்தப்ரதாகமானதால் வேதாத்யயகம் செய்த
 புருஷன் ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தங்களைத்தெரிவிக்கிற சப்தஸ்வ
 பாவத்தைக் கண்டு அதை நிச்சயிப்பதற்காக தானாகவேச் சவணத்
 தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் என்றுச் சவணம் ப்ராப்தம். மகமும் ச்ருத
 மான அர்த்தங்கள் மனதில் நிலைபெறுவதற்காக வேண்டி இருப்ப
 தால் மத்தவ்ய எனபதும் அதுவாதம்.

ஆகையால், த்யானம் மாத்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. பின்பு
 "ஆவ்ருத்திராஸக்ருதுபதேசாத்" (அடிக்கடி த்யானம் ஆவருதிக்க
 தத்தக்கது. ச்ருதியினால் அவ்வண்ணம் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்
 பதால்) என்றும் ஸூத்ரகாரர் கூறப்போகிறார். ஆகையால் மோ
 க்ஷாத்யயமாக விதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட இந்த வேத
 மானது உபாஸகமென்று அறியப்படுகிறது.

விழி உபாஸி இவ்விரண்டு பதங்களும் பர்யாயங்களாக ஒன்றோ டொன்று கலந்து உபக்ரமவாக்யங்களிலும், உபஸம்ஹாரவாக்யங்களிலும் காணப்படுவதால், “மரோ ப்ரஹ்மேதயுபாஸித்” (மனதை ப்ரஹ்மமென்று உபாஸிக்கக்கடவன்.) என்கிற இடத்திலும்,

“பாதி ச தபதிச கீர்த்யா யசஸா ப்ரம் மவர்சஸைக ய எவம் வேத.” “நஸவேத அக்ருத்ஸகோ ஹ்யேஷ ஆத்மேத்யேவோ பாஸித்,” “யஸ்நத்வேத யத்ஸ வேத ஸ மயைததுக்த:” எவன் இவ்வண்ணம் அறிகிறாரோ அவன் கீர்த்தியினாலும் யசஸ்ஸாலும் ப்ரம்மவர்சஸத்தினாலும் ப்ரகாசிக்கிறான். சத்துக்களைத் தன் சக்தியினால் வாட்டுகிறான். அவன் அறிகிறானில்லை, அவன் அபூர்ணனன்றோ. ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கக்கடவன், எவன் அதை அறிவனோ, எதை அவர் அறிவாரோ, அவரும் அதுவும், என்னால் கூறப்பட்டது என்கிற இடத்திலும் “அது ம தாம் பகவோ தேவதாம் சாதி யாம் தேவதாமுபாஸ்ஸே” (ஹே! * பகவானே! எந்த தேவதையை உபாஸிக்கிறீரோ அப்படிப்பட்ட இந்த தேவதையை எனக்கு உபதேசிப்பீராக) என்றும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

பாரிசேஷ்யம் மாத்ரமல்ல. அதனால் அநுக்ரஹிக்கத்தக்க ச்ருதிகளும் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறார் ததாச என்று. விஜ்ஞாய என்கிற பதம் முதலாக இரண்டு வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநஸாமான்யபோதக சப்தமும், இரண்டு வாக்யங்களின் உபாதானமும் உபஸர்கங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தபோதிலும், விதிப்ரத்யத்தை ஈற்றில் உடைத்தாயிருப்பினும், அவ்வண்ணமில்லாதிருப்பினும், அர்த்தபேதமில்லை என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக, த்யாயத என் பது விசேஷசப்தம். நிசாய்ய என்று த்யானத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷஸமநாகராத்வம் காட்டப் பட்டது. சாய்ரு தர்சனே என்று தாது. உபாவீத என்பதினால் ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாஸந சப்தவாச்யத்வம் வித்தித்தது. அந்வேஷ்டவ்ய: என்பதினால் மகந்தை ப்ரதானமாகக் கொண்ட ச்ரவணம் கூறப்பட்டது. நிதித்யாவிரதவ்ய:, விஜிஜ்ஞாவிரதவ்ய:, என்று ரெத்த தினால் ஸந்தந்தமாக இருந்தபோதிலும் வாக்யமானது இஷ்யமாணஜ்ஞாநப்ரதானம் என்பது காண்பிக்கப்பட்டது. ஸாமான்ய விசேஷ சப்தங்களாக இருப்பதினால் ஸந்தந்தங்களான

* பகவான்—ஆறு குணங்களுள் எவன்.

“உத்பத்திஞ்ச விநாசஞ்ச பூதாநாமாகதிம் கதிம் |

வேத்தி வித்யாமவித்யாஞ்ச ஸ வாச்யோபகவாரிதி ; என்றும்

ஐச்வரியஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யசஸ: ச்ரிய:

ஜ்ஞாநவாராக்யயோச்சைவ ஷண்மாம் பக இதீரணா

என்றும் புராண கிரீவசனம்—

இரண்டு பதங்களுந் எடுக்கப்பட்டன. (இத்யேவமாத்யா) இதி சப்தமானது எடுக்கப்பட்டிருக்கிற ச்ருதிவாக்யத்தின் ஸ்வரூபமாப்ராபரதர்சகம். ஏவம் சப்தமானது ஸந்ப்ரத்யத்தை ஈற்றிலுடைத்தாயிருத்தல், விதிப்ரத்யத்தை கடைசியில் கொண்டுருத்தல், அங்ஙனமில்லாமை, உபஸர்கங்களுடைய வேறுபாடு, இது முதலிய ப்ரகாரங்களைக் காட்டுகிறது. உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநஸாமான்யத்தை உணர்ந்துகிற பதங்களுக்கு விசேஷா காங்க்ஷ வ்ருங்கால், வாக்யார்த்தஜ்ஞாநஸ்வரூபமான விசேஷம் பர்யவஸாநபூமியாக ஆகலாமென்ற சங்காநிவ்ருத்தியின் பொருட்டு சொல்லுகிறார் அத்ர என்று. அத்ர—எடுக்கப்பட்ட வாக்யங்களில் இத்யேவமாதிபி: த்யானம் விதீயதே என்று அந்வயம்.

‘நிதித்யாவித்ய இத்யாதிரா’ ஆதி சப்தத்தால் ‘ஸந்நிஹிதஜ்ஞாந விசேஷ வாகியான வாக்யாந்ரதம்’ விவக்ஷிக்கப்பட்டது. † ஸ்வசாகாப்ராத்த்யந்யாயத்தால் ஜகார்த்த்யமும்—அது சொல்லப்படாததும், ஆகாங்க்ஷிக்கப்பட்டுள்ள துமான அர்த்தத்தின் ஸ்வீகாரத்தை பலமாகக்கொண்டதன்றே. அந்த இடத்தில் “சாகோவாமந்ரவாந்ராத்” என்கிற ந்யாயத்தால் ஸாமான்யவாகிசப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம். “அநுவித்ய விஜாநாதி, விஞ்ஞாய ப்ராஜ்ஞாம் குர்வீத்” என்கிற இடத்தில் எந்த பத்தினால் வாக்கியார்த்தஜ்ஞாம் அநுவதிக்கப்படுகிறது—எதனால் த்யானம் விதிக்கப்படுகிறது—என்று அபேகக்ஷ வ்ருங்கால் கூறுகிறார் ‘அநுவித்ய விஜ்ஞாயேத்யநாத்ய’ என்று. அநுவாதம் எதற்காகவென்றால் சொல்லுகிறார்—த்யானோபகாரகத்வாத் என்று. ‘ப்ராஜ்ஞாம் குர்வீத்’ விஜாநாதி, என்கிற வாக்யத்வயத்தின் உபாதாநத்திற்கு முன்கூறியதே பலம். இவ்வண்ணம் ஸ்மருதிகளிலும் ஸாமான்யசப்தமானது விசேஷோபஸ்தாபகமிருக்குமேயாகில் அந்த விசேஷத்தில் பர்யவவித்ததாய் காணப்பட்டிருக்கிறது. ‘நிவிதித்தபக்ஷணம், ஜைஹம்யம் உத்க்ஷேச வசோந்ரதம், ரஜஸ்வலாமுகாஸ்வாதஸுராபாநஸாமரி து’. (சுஸந்த்ரங்காளில் விலக்கப்பட்டவைகளை சாப்பிடல், கௌடில்யம், சிறப்புள்ளவர்களிடத்தில் பொய்சொல்லுதல், உத்க்ஷையினுடைய அதரபாநம் செய்தல் இவைகள் சாராயத்தை குடிப்பதற்கு ஸுமானங்கள்) என்கிற இடத்தில் நிவிதித்தஸாமான்யத்தின் பக்ஷணஸாமான்யம் பாதித்யத்திற்கு ஹேதுவென்று அறியப்பட்டிருக்கிறது. “சத்ராகம் விட்வராஹஞ்ச லசநம் க்ராமகுக்குடம், பலாந்ஸம் க்ருஞ்ஜநஞ்சைவ மத்யா ஜக்த்வா பதேத்விஜ:” (நாய்க்கொடையையும், மலத்தைத்தின்கிற பன்னியையும், வெங்காயத்தையும், ஊர்க்கோழியையும், உள்ளிப்பூண்டையும், ஒரு தலைப்பூண்டையும் புத்திபூர்வகமாக ப்ராஹ்மணன் சாப்பிடுவனேயாகில் பதிதனாவான்.) என்கிற இடத்தில் நிவிதித்தத்துக்கு பக்ஷண விசேஷம் பாதித்ய ஹேதுவென்காணப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு முந்தின க்ரந்தமானது பிந்தின விசேஷகரத்தத்தில் பர்யவவிக்ருது.

ஸாமான்யசப்தம் விசேஷபர்யவஸாயி ஆகட்டும். இங்கோயோவென்றால் ஜ்ஞாநஸாமான்யவாகியான சப்தமானது ‘ச்ரோதவ்ய:’ என்று ச்ரவணரூபமான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தில் பர்யவவிக்கட்டும் என்றால் கூறுகிறார்— “ச்ரோதவ்ய இதிச” என்று. சகாரம்

† ஸ்வசாகாப்ராத்த்யந்யாயம், —ஒரு விஷயத்தை பல வேதசாக்கைகளில் எடுத்து சொல்லியிருந்தால், எந்த சாக்கையில் அவசியம் வேண்டியதான எந்த பாகம் குறைவோ அதை மற்றொரு சாக்கையிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளுதல்

(இந்த சாக்கையில் இல்லாததை அந்த சாக்கையிலிருந்தும், அந்த சாக்கையிலில்லாததை இந்தசாக்கையிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம்.)

சங்கையின் நிவ்ருத்தியிலாவது, ஸமுச்சயத்திலாவது இருக்கிறது. “விஜ்ஞாய அநுவித்ய” என்பது போல், இதுவும் அநுவாதமென்று கருத்து. அதை சுருக்கமாக உபபாதநம் பண்ணுகிறார்—‘ஸ்வாத்யாயஸ்ய’ என்று. ஆபாதப்ரதிதியினால் சர்வணத்துக்கு தானாகவே ப்ராப்தி உண்டாகலாம், மநந்திற்கு அவ்வித ஹேது இல்லாததால் அதில் பர்யவஸாநமுண்டாகவேண்டாமென்றால் சொல்லுகிறார்— ‘சர்வணப்ரதிஷ்டார்த்தத்வாத்’ என்று. சகாரம் முன்போல் என்றறிக. ‘தஸ்மாத்யாநமேவ’ வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமல்ல என்று அர்த்தம். ‘ச்ரோதவ்ய:’ என்பது புஸ்தகத்தைப் பார்த்துப் படித்தல் முதலியதை வ்யாவ்ருத்தி செய்கிற விதியாக ஏன் ஆகக்கூடாது? என்றால், இவ்வண்ணமல்ல,—வேதாந்தவாக்யங்களுக்கும் புஸ்தகத்தைப் பார்த்தல் முதலியதின் வ்யுதாஸமானது அத்தபயனவிதியினால் விதித்திருப்பதாலும், ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையை எழுதல், படித்தல் முதலியது நிஷேதிக்கப்பட்ட மராமையாலும், குருபஸுதனத்தில் சர்வண சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தத்வமில்லாமையாலும், அந்த உபஸத்தியானது இங்கே விதிக்கப்பட்டதாக இருந்தபோதிலும், ‘குருமேவாபி கச்சேசத்’ என்கிற வாக்யாந்தரத்தால் விதித்திருப்பதாலும்.

ந்யாயத்துடன் கூடிய வாக்யமாத்ரத்தால் அறியத்தக்காததும் கேவலோபதேசத்தால் அறியத்தக்கதுமான அர்த்தவிசேஷத்தின் சர்வணமானது ச்ரோதவ்ய: என்கிற பதத்தினால் விதேயமென்று சொல்வது கூடாது,—மநந்துக்கு முந்தி இருக்கவேண்டியதாதலால், இந்த சர்வணமானது ந்யாயத்தினால் உபகரிக்கப்பட்ட வாக்யஜ்ஞ்யஜ்ஞாநரூபம் என்று அறியப்படுவதாலும், சப்தஸ்வாரஸ்யத்தினாலும். மந்தவ்ய: என்பது ஸ்ரீ ஆலம்பநஸம்ஸீலநரூபமான மநவிதியென்று சொல்லத்தக்கதல்ல,—சர்வண சப்தத்திற்கு ந்யாயோபேதமான வாக்யஜ்ஞ்யஜ்ஞாநத்துக்குப்போல், மந்தவ்ய சப்தத்திற்கு அந்த ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் ப்ராவித்தி ப்ராசர்யத்தாலும், அதற்கு அபவாதமில்லாமையாலும், இரண்டுக்கும் அப்ராப்தமான அர்த்தத்வய விதாயித்வத்தை ஒத்துக் கொண்டால் வாக்யபேதம் ப்ரவிங்கிப்பதாலும், கத்யந்தரம் இருக்க விசிஷ்ட-விதாநாசர்யணம் அந்யாயமாதலாலும். விதியோவென்றால், பதங்களாலறியப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஓரிடத்தில் உபகூழீணசக்தியுள்ளதாக வாகவத்தின் பொருட்டு அதைத்தவிர்த்த மற்றவைகளில் தானாகவே அநுவாதத்தை அபேக்ஷித்து அடையும் தன்மையில்லாமையால், விசிஷ்டத்தில் தாத்பர்யத்தை அடைகிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால், அநுவாதத்திற்கு ஸம்பவமிருப்பதால் விசிஷ்ட-விஷயத்வகல்பநம் யுத்தமல்ல. ஆகையால், அநுவாதம். இதனால் சர்வண சப்தத்திற்கு யாதவமிசர்ரணல் சொல்லப்பட்ட நிர்வாஹம் நிரவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் த்ரஷ்டவ்ய சப்தமானது, உபாயோபேயநிலைகளில் ஸாதாரணமாக இருப்பதால் மேலே நியாமகமாயும் வ்யக்தமான அர்த்தத்துடன் கூடியதுமான வாக்யாந்தரத்தோடுகூட வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டபோகிறது. நநு ஸாதாரணத்வமில்லை; த்ரஷ்டவ்ய: என்கிற தவ்யத்ப்ரத்யயத்தால் தர்சனத்திற்கு விதேயத்வம் அறியப்படுவதால், பலத்திற்கும் விதேயத்வம் கூடாததால், என்றால் கூறப்படுகிறது—நிதித்யாஸநத்தைப்போல், தர்சனத்திற்கும் விதாநம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் வாக்யபேதம் ப்ரவிங்கிப்பதாலும், நிச்சிதாநுவாதசர்வண மந ஸாஹசர்யத்தாலும், விதித்வநிச்சயப்ரதிபந்தத்தால் உபாயத்திற்கு தர்சனரூபத்வவிஷயப்ரமாணம் காணப்படாமையாலும், விசிஷ்ட-விதித்வாசர்யணம் கூடாது. ‘மநஸைதாந் காமாந் பச்யந் ரமதேய யதே ப்ரஹ்மலோகே பராத்தபம் புரிசயம் புருஷமீக்ஷதே’ (மனதினால் இந்த காமங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு ரமிக்ருன்—ஏவன் ஸ்ரீவைகுண்

டத்தில் பரமான வஸ்துவைக்காட்டிலும் பாகைவும், எல்லா ப்ராணிகளுடைய சரீரத்தில் அநுப்ரவேசித்திருப்பவனுமான புருஷனைக் காண்கிறானே) இதுமுதலியவைகளால் பல தசையில் தர்சனம் ப்ராமாணிகமாக இருப்பதாலும், ச்ரோதவ்ய என்கிற இடத்தில்போல, தவ்யதர்த்தத்தை அநாதரித்து த்ரஷ்டவ்ய சப்தத்திற்கு பலஸம்ரீபகத்வம் சங்கிப்பது யுக்த மென்பதனால், மேலே வ்யாக்யேயத்வம்.—

பிறகு உபாஸநம் விதித்தவிதமென்பதை ந்ருடப்படுத்துவதற்காக ஸூத்ரகாரருடைய உக்தியைக்காட்டுகிறார் வக்ஷ்யதிச என்று. அப்படிப்பட்ட ஸூத்திரத்தின் அஸம்பவத்தை நிரூபிப்பதற்கு ஸூத்ரத்தைஎன்கிறார் ‘ஆவ்ருத்தி’ உபாஸநசப்தத்திற்கு என்று. சர்வணயில் லாண்மயால் ஸூத்ரத்திற்கு உபாஸநபரத்வம் அஸ்புடமென்று அதனுடைய அந்தத்ததைச் சொல்லுகிறார் ததிதம் என்று. இரண்டு மூன்று தடவை என்பதை வ்யாவ்ருத்திப்பதன் பொருட்டு “அஸக்ருத்” என்கிற ஸௌதரபதம். எதற்கு ஆவ்ருத்தி என்று அபேகை வருங்கால், கூறுகிறார் “ததிதம் வேதநம்” என்று. ததிதம்— அந்த இந்த. மூன்றாவது த்யானத்தின் முடிவில் “எவம் முக்திபலாநியம: ததவஸ்தாவந்தருத:” என்று ப்ராஸ்தாபிக் கப்பட்டுள்ளதாயும், மோக்ஷத்தை பலமாக உடையதுமான ஜ்ஞாநமென்று பொருள். அல்லது, ப்ராஜ்ஞாம் குர்வீத இது முதலான ஸாம்ந்யசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வேதநமானது அஸக்ருதாவ்ருத்திருபமான உபாஸநமென்று பொருள்.

வாக்யத்தின் நற்றிலுள்ள அவகம்யதே என்ற பதத்தால் “ஆவ்ருத்திரஸக்ருத்” என்கிற ஸூத்ரத்தின் அம்சம் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது. உபதேசாத் என்கிறபதத்தை வ்யாக்யாநிக்கிறார் ‘வித்யுபாஸ்யோ:’ என்று. ஸ்தலந்த்யத்தையும் உதாஹரிகுகிறார் ‘ம’ என்று. மனோப்ராஹ்ம என்கிற வாக்யம் ராத்ரீருபேயாத் என்பதுபோல. ‘ப்ரதிவிஷ்டந்தீஹ வா ய ஏதா ராத்ரீருபயதி’ (எவர்கள் ப்ரதிஷ்டாருபமான பலனைப்பெறுகிறார்கள்) என்கிற இடத்தில் ‘ய ஏதா ராத்ரீ:’ என்று ஸத்ராநுவாதம்போல, ‘எவம் வேத’ என்று முன் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற உபாஸநத்தின் பலார்த்தமாக அநுவாதம், கொடுத்தல் அதிகசக்தி முதலிய ஹேதுபேதத்தால் கீர்த்தியசஸ் இவ்விரண்டுக்கும்பேதம், மனோப்ராஹ்மேத்யுபாவித (மனதை ப்ராஹ்மமென்று உபாவிக்ககடவன்.) இதைமுதலாகக்கொண்ட ப்ரகாணத்திலும், “யஸ்தத்வேத” இதுமுதலான ப்ரகாரணத்திலும் வேதந, உபாஸந, வாஸிசப்தங்களிரண்டுக்கும் விலக்கமிருப்பதால் ப்ரகாணக்க்யத்தைத்தெரியப்படுத்துவதற்காக “அத்ர” என்று உரைக்கப்பட்டது. ‘அநும’ எந்த தேவதையை உபாவிக்கிறாயோ அந்த தேவதையைப் பகுத்தறிந்து தெரிவிப்பீராக. அநுஎன்கிற உபஸங்கபூர்வமான சாஸ்தாதுவுக்கு பகுத்தறிதல் அர்த்தம், விவேகநம்செய்து தெரிவிப்பீராகஎன்று அர்த்தம், “வ்யவஹிதாச்ச” என்கிற ஸூத்ரத்தினால் வேதத்தில் உபஸங்கங்களுக்கு வ்யவஹிதப்ராயோகம். ‘ந ஸ வேத’ என்கிற இடத்தில் ஸாமீப்யத்தினால் அநாசப்தத்திற்கு ப்ரயோகமில்லை. ‘ந ஸ வேத’ என்பது “அத யோஉந்யாம் தேவதாமுபாஸ்த” என்கிற இந்த வாக்யபூர்வகமாக உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில் உபாஸநசப்தம், நடுவில் வேதநசப்தம். இதுவும் முந்தின வாக்யத்தில் “உபக்ரமோபஸம்ஹாராத்சநாத்” என்கிற க்ரந்தத்தால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. “யஸ்தத்வேத” அந்த ப்ரமத்தையறிந்தவர் எந்த ரைகவர் “யத்ஸ வேத” அந்த ரைகவருக்கு அறியத்தக்கதான எந்த ப்ராஹ்மம். அதையறிந்தவாரான யாதொரு ப்ராஹ்மம் ரைக்கவர். இவராலறியத்தக்கது. இரண்டும் உனக்கு என்னால் உரைக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம்.

ஸாமாந்யவிசேஷந்யாயத்தால் வேறு ப்ரகாரணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘ஜ்ஞாந ஸாமாந்யவாக்யமான சப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம்முந்தியே பாஷ்யகாரரார்

லேயே காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஸுத்ரவ்யாக்யாநத்திலோவென்றால், ஒவ்வொரு ப்ரகாணத்திலும் கலந்தே உபக்ரமோபஸம்ஹாரதர்சனமானது “உபதேசாத்” என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைக்கப்பட்டது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டும் ஹேதுவாகச்சொல்லத்தக்கது, ஆயினும், விரிவாக இல்லாமலிருப்பதற்காக ஒவ்வொன்று சொல்லப்பட்டது. அதினாலேதான் நான்காவது அத்தியாயத்தில் இரண்டையும் காரணமாகக்கூறப்போகிறார். அப்படியில்லாவிட்டால் ‘ததிதம் அபவர்கோபாயதயா விதித்வநம் வேதநம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டாம். பின்னையோவென்றால் ‘த்யாநம் உபாஸநம்’ என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கலாம். வேறுவிதமாக இருந்தால் சங்கிலிப்பிணைபோல், ஒன்றோடொன்று கலந்து தொடர்ச்சியாக வருகிற வசனப்ரகாணத்திற்கு ஒள்கித்யம் இராது;—பிந்தியும் “த்யாநஞ்ச தைலதாராவதவிச்சின்னஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபம்” என்று முந்திப் பாக்ருதமான த்யாநசப்தத்தினால் நிர்தேசிப்பதால் முந்தின க்ரந்தத்தில் த்யாநத்திற்கு உபாஸநரூபத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில், பிந்தி‘உபாஸநம் அவிச்சின்னஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபம்’ என்று உபாஸநசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கலாம்.

லாஷ்யம்—

யூநகண தெதுயாராவடிவிஜ்ஞவ்யூதிவந்நநரூபம்;
 யூவாவ்யூதிஃ | வ்யூதிஹஜ்ஜை வவயூநீநாம் விவ்யுரோக்ஷஃ
 ஐதி யூவாயாஃ வ்யூதெ ரவவமெயூவாயக்யூவணாஸிவா
 வ வ்யூதிடிஸுமவலாநாகாரா ; ‘விடிதெ ஹ்யூபயூநாஃ
 விடிதெ வவயூஸாயாஃ | க்ஷீபநெ வாவூ கஜூணி தவ்விநு
 ஐடிஷெ வராவநெ’ ஐதுநெநெககாடிஸூசி வவண வதி
 ஸூதூவா ஸுரெஜ்ஷவ்யூஃ ஐதுநெந நிபிஸூவநவ்யூ டிஸு
 நவலாநாகாரதா வியீயதெ | ஹவதி வ வ்யூதெஹ்யூவநாவூ
 கஷ்யூடிஸுமநரூபவதஃ |

த்யாநமாவது, எண்ணையின் தாரைபோல, இடையின்றி தொடர்ந்து வருகின்ற ஸ்ம்ருதி. த்ருவமான ஸ்ம்ருதியானது ஸ்ம்ருதி உண்டானால், ராகம் முதலிய எல்லா க்ரந்திகளுக்கும் ஆத்தியத்திக நாசம், எனது த்ருவைமான ஸ்ம்ருதிக்கு மோகேஷாபாயத்வம் ச்ருதியினால் கூறப்பட்டிருப்பதால் அந்த ஸ்ம்ருதியும் தர்சனமான ஆகாரத்துடன் கூடியது. ‘அந்த பராவர வஸ்து காணப்பட்டவுடன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள ராகாதிகள் பிளந்துபோகின்றன. எல்லா சம்சயங்களும், விபர்யயங்களும் வெட்டப்படுகின்றன. இவனுடைய கர்மாக்கள் நாசமடைகின்றன’ என்கிற வசகத்தோடு ஏகார்த்தமாக இருப்பதால். ஆகவே, ‘ஆத்மாவாஅரேந்ரஷ்டவ்ய:’ என்கிற ச்ருதிவசகத்தினால் நிதித்யாஸகத்திற்கு தர்சகஸமா

நாகராத்வம் விதிக்கப்படுகிறது. ஸ்ம்ருதிக்கு பாவநாப்ரகர்ஷத் தால் தர்கநரூபத்வம் ஸம்பவிக்കிறது.

ச்ருதப்ரகநிகை:—

இவ்வண்ணமாக ப்ரஸ்துதஸூத்ரார்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகு மூன்றி ப்ரக்ருத மான த்யாநத்திற்கு த்ருவாநஸ்ம்ருதித்வத்தை உபபாதிக்கிறார் ‘த்யாநஞ்ச’ என்று. இது வேதநத்துக்கு அடிக்கடி ஆவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரருக்குத்தாப்ரத்யம்—எவ்வாறு, ஜ்ஞாநஸாமந்யவாசிசப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநத்தினால் அஸக்ருதா வ்ருத்திரூபஜ்ஞாநபரத்வம் வரித்தமோ, அவ்வாறே வேறு விசேஷங்களை உணர்த்துகிற சப்தங்கள் இருக்குமாகில், அந்த அர்த்தவிசேஷத்தில் பர்யவஸாநம் ந்யாயம் என்று. ஆகையால், ஸூத்ரகாரரால் ஜ்ஞாநத்துக்கு கண்டோக்தமாயுள்ள அஸக்ருதாவ்ருத்திரூபத்தையே உபபாதித்துவிட்டு அவரால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிற வேறு ச்ருதிகளால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷாந்தரத்தைச்சொல்லுகிறார் ‘த்யாநஞ்ச’ என்று. இந்த க்ரந்தத்தினால் அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கு வ்யாவஹரிதத்வசங்கையை நிரவரிப்பதற்காக. விஜாதிய மான ப்ரத்யயாந்தரத்தால் அவ்யவஹரிதத்வம் கூறப்பட்டது.

இந்த இடத்தில் இடையில் விட்டுப்போகிற ஸ்ம்ருதிஸந்திக்கும், விடாத ஸ்ம்ருதி ஸந்திக்கும் ஸாதாரணமாக த்யாநசப்தமிருக்குமேயானால் ‘த்யாநஞ்ச’ இது முதலியதால் விசேஷாந்தரத்தில் பாயவஸாநம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. த்யாநசப்தம் அவிச்சிந் ஸ்மிருதி ஸந்தானத்தையே சொல்லுகிறதென்றால், த்யாநசப்தம் வ்யாக்யானிக்கப்பட்டதாகிறது. த்யாநசப்தம் அவிச்சிந்ஸ்மிருதிஸந்தியையே சொல்லுகிறதென்பதில் ப்ரமாண வசம்கூறுகிறார் ‘த்ருவ’ என்று. ஸ்ம்ருதிகளுக்கு த்ருவமாவது வேறு ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால் மறைக்கப்படாத ஸந்திதான்,—ஸ்ம்ருதிவ்யக்திகளெல்லாம் கூணிகமாக இருப்பதால்.

“அபவர்கோபாயத்வச்ரவணை” அங்கு மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக இருக்கிற வேத நத்திற்கு அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. இங்கும் அந்த அபவர்கோபாயத்வப்ரத்யபிஜ் ணையினால்அதற்கே விட்டுப்போகாத தொடர்ச்சியானது விவக்ஷிதருத்து. அந்ததம் என்று ஸ்ம்ருதிகளுக்கு தாசநரூபத்வம் சொல்லப்படுகிறது ‘ஸாச’ என்று.விய்யம் ஒன்றாக இருப்பதி னால்மாத்ரம் ஸாம்யமென்பதில்லை. அபரோக்ஷபாவத்தாலுங்கூட என்று ஆகார சப்தத்தின் கருத்து. ஹ்ருதயஸ்ய—மனத்தினுடைய. கரந்தய:—ராகாதிகள் அல்லது, ‘மஞ்சா: க்ரோ சந்தி’ (சோளக்காட்டுப்பந்தங்கள் கத்துகின்றன) என்பதுபோல, ஹ்ருத்யசப்தமானது அதில் இருக்கிற ஜீவனைச்சொல்லுகிறது—அன்றிகே, ஹ்ருத்யஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறான்—என்கிற வ்யுத்தப்த்தியினால். தஸ்ய கரந்தி: ப்ரகருதிஸம்பந்தம். அல்லது, ஹ்ருதய சப்தத்தால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட சரீரம் கரந்தி. ஸம்சயசப்தம் விபாயயத்தையும் காட்டுவதற் காக, தேஹாத்மாமிமானம் முதலியவற்றை ஸ்வரூபமாகக்கொண்டிருக்கிறஅவித்யைஎன்று அர்த்தம்.

கர்மாக்களாவன புண்யபாபரூபங்கள். அவித்யையினால் ஸஞ்சிதமான கர்மங்களால் உண்டான ப்ரக்திருஸம்பந்தவிரூத்திதான் தர்சனஸமானாகரோபாஸினை—என்று அர்த்தம்.

‘ஏவஞ்சஸதி’ உபாயதசையில் ஜ்ஞாநத்துக்கு தர்சநரூபத்வமானது ஸப்ஷ்டமான அர்த்தமுள்ள வாக்யாந்தரங்களால் வரித்தித்திருக்குமளவில்—என்று பொருள்.சப்தமானது

தர்ஷதவ்ய சப்தத்திற்கு பலதசையில் அபிப்ராயத்வசங்கையை நிவ்ருத்திப்பதற்காக. தர்சக சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாநாமாந்யபாந்வம் ஸம்பவித்தாலும் “தர்ஷதவ்ய : ச்ரோதவ்யோ மந் தவ்யோ நிதித்யாவதித்யய: , ஆத்தமநி கல்வரோ த்ருஷ்டேடே ச்ருதேமதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம்” என்று சர்வஹிதிகள் தனித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் தர்ஷதவ்ய : என்கிற பதமானது ஸாக்ஷாத்காரரூபத்வபரம். த்ருஷ்டசப்தமும் அதற்கு ஸமானமான பொருளுள்ளது. அதுவும் உபாயதசையில் அபிப்ராயமுள்ளது,—அது பார்க்கப்பட்டவுடன் ஹ்ருதயக்ரந்தியானது பிளக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ‘எதனால் நான் மோக்ஷத்தைப்பெற்றவனாக ஆவேன், பொருளால் மோக்ஷத்தை அடைய ஆசைப்படு வதில் பயனில்லை. இவ்வளவேதான் அர்த்தம்’ என்கிற மோக்ஷமுள்ள முன்பின் வாக்யங் களில் பலத்தை நிர்தேசித்திருப்பதாலும், வேறு பிரகாரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸாக்ஷாத்காரத்வமானது இங்கேயும் சொல்லுவதற்கு அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற விதியைவிட அபேக்ஷிக்கப்பட்டிராததை விதிப்பது துர்பலமாத லாலும்.

த்ருவாநுஸம்ருதிக் கே தர்சநரூபத்வவிதியானது யுத்தமன்று. வெவ்வேறு பிரகாரணங் களில் கூறப்பட்டுள்ள த்ருவாநுஸம்ருதி, தர்சநம்—இரண்டுக்கும் தஹாசாண்டில்யாதிவித் தையகளைப்போல அந்யோந்யாநபேக்ஷோபாயத்வமன்றோ அறியப்படுகிறது—என்றால், இவ் வண்ணமல்ல,—‘தர்ஷதவ்யோ நிதித்யாவதித்யய’ என்று ஒரே வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட் டிருப்பதால். அங்கும் இரண்டு வித்யைகளின் விதானம் சங்கிக்கவேண்டாம் ரூபபேதமில் லாமைமால். அதனால் தான் வகவாக்யத்வம் ஸம்பவிக்கும்பொழுது வாக்யபேதத்தை ஆச்ர யிப்பது கூடாததாலும், வித்யாந்தரங்களைப்போல் அவ்விரண்டுக்கும் விகல்பப்ராஸங்கம் வரு தலாலும். நிரபேக்ஷோபாயத்வவாதிக்கு அவ்விரண்டுக்கும் விகல்பம் இஷ்டம்—என்றால் அல்ல. வேறு கதி இருக்கும்பொழுது எட்டு விததோஷத்துஷ்டமான அது ஏற்றுக்கொள் றுவதற்குத் தகுதியுள்ளதாகாது.

வீரஹியவசாத்ரங்களில் அந்த விகல்பத்துக்கு எட்டுதோஷங்களால் துஷ்டத்வம் காண்பிக்கப்படுகிறதன்றோ, கவீரஹியை அநுஷ்டிக்கும் தருணத்தில் யவசாஸ்த்ரத்துக்கு ப்ராமாண்யத்யாகம், (உ) இல்லாத அப்ராமாண்யத்தை ஏற்படுத்தல், (ஈ) யவாநுஷ்டாநத் தில் அதற்கு இழுக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தால் ஸவீகரித்தல், (ச) ஸவீகரிக்கப்பட்ட அப்ர மாண்யத்தை த்யாகம்செய்தல், என்று யவசாஸ்த்ரத்தில் நான்கு தோஷங்கள். (க) யவா நுஷ்டான வேளையிலேயே முதன்மையான ப்ரயோகத்தில் ஸவீகரிக்கப்பட்ட வீரஹிசாஸ் த்ரப்ராமாண்யத்யாகம், (உ) அசற்கு அப்ராமாண்யகல்பநம், (ஈ) மூன்றாவது ப்ரயோகத் தில் வீரஹிகள் உபாதானம் செய்யப்படும் ஸமயத்தில் இரண்டாவது ப்ரயோகத்தில் ஸவீ கரிக்கப்பட்ட வீரஹிசாஸ்த்ரப்ராமாண்யத்யாகம். (ச) இழுக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வது என்று வீரஹிசாஸ்த்ரத்தில் நான்குதோஷங்கள். இங்கும் ஸம்பவத்துக் குத் தக்கபடி தோஷப்ராப்தி அன்றிக்கே, ப்ராக்ரிபத்திவ்யாயம், அநுஷ்டாநவ்யாயதம், பூர்வவ்யாயம், பலவ்யாயம்—என ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு தோஷங்கள் வருவதால் எட்டுதோஷங்களால் துஷ்டத்வம் விதிக்கிறது. ஆகையால், வேறு கதி இருக்கும்பொ முது விகல்பம் கூடாததாலால் த்ருவாநுஸம்ருதி, தர்சநம்—இவ்விரண்டுக்கும் தனித்து உபாயத்வம் கிடையாது. ஸச்சயமும் இல்லை. சசப்தம் கேட்கப்படாததால் தர்சபூர்ண மாஸங்களுக்குப்போல, த்வத்வநிரித்தேசமில்லாமையாலும். பரமாத்மா அதிதந்திரியமாத லால் ஸாக்ஷாத்காரம் கண்ணால் சப்தர்சவணம்போல யோகத்தைத்தொடங்கினவனைத் குறித்து அந்த ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரவிதானம் அசக்யமாக இருப்பதாலும், சப்தவிஷயங்

ளான ஸ்மரணம், சாக்ஷுஷஜ்ஞாநம்—இவ்விரண்டுக்கும்போல, ஸமுச்சயமானது அறுப பந்தம்.

பரமாத்மா யோகத்தினால் பரிசுத்தமான மனத்தினால் க்ரஹிக்கத்தக்கவனாக இருப்ப தால் அந்த பரமாத்மாவைக் காண்பது கண்ணால் சப்தத்தை க்ரஹிப்பதுபோலுமென்று சொல்லக்கூடாது. தாஸால் தாசநோபாயமாக இருக்கிற வுபாபாரத்திற்கு விதேயத்வம் உப பந்தாவதால் ஸமுச்சயம் ஸம்பவிக்கிறதென்றால்,—உண்மையே; அவனுடைய தர்சநத் திற்கு உபாயம் எது? ‘ததஸ்து தம் பச்சதேநிஷ்களம் த்யாயமாந:’ (அந்த பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாக்கரிக்கிறான்.) என்கிற ச்ருதியிருப்பதினால் த்யாநமே என்றால், அப்பொழுது த்ரஷ்டவ்யம் நிதித்யாவதேவ்ய: என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கும் புறநுக்கி ஏற்படும், இரண்டுக்கும் தாசநோபாயத்யாநவிதிபரத்வம் ஸாநாதலால் த்ரஷ்டவ்ய: என்று தர்ச நோபாயம் விதிக்கப்பட்டவுன் எது உபாயமென்று அபேக்ஷிக்குங்கால் நிதித்யாஸநம் விதிக்கப் படுகிறது.

த்ரஷ்டவ்ய:” என்கிற பதமில்லாவிடில் நிதித்யாஸநத்திற்கு தர்சநோபாயத்வமறியப் படமாட்டாததால் அதைத் தெரிவிப்பதற்காக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் புறநுக்கி இல்லை—என்று சொல்வாயேயாகில், அது சரியல்ல. த்ரஷ்டவ்யபதத்தைக்கேட்டும் தர்சநத் திற்கு த்யாநஸாத்யத்வம் தோன்றாததால், ‘தர்சநத்தில் விருப்பமுள்ளவனான’ என்று இல்லையே. அவ்வாறு இருந்தாலன்றோ ஸ்வர்க்யாகங்களைப்போல் ஸாத்யஸாதநபாவம் அறியப்பட்டதாகும். த்யாநத்தைக்குறித்து ச்ரவணமநங்களுக்குப்போல, தர்சாத்தைக் குறித்து த்யாநத்திற்கு த்ருஷ்டமான உபகாரம் ஒன்றுமில்லை,—ஆகையால் வேறுபரமா ணத்தினால் அவ்விரண்டிருக்கும் ஸாத்ய ஸாதநபாவஜ்ஞாநமேற்படுவதால் வையர்த்தம். மேலும், தாசநம் த்யாநஸாத்யமானால், த்யாநம், தர்சநம்—இரண்டுக்கும் ஸமுச்சயமும் ஸம்வியாது: தர்சநத்தைக்குறித்து ஸமுச்சயத்தை சொல்லுவாயாகில், தர்சநத்திற்கு தர்சநம் ஸாதநமென்று ஆத்மாசர்ய தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். மோக்ஷத்தைக்குறித்து ஸமு ச்யத்திற்கு சம்பவமில்லை, தன்னால் ஸாதிக்கப்பட்ட தர்சநத்தினால் விவககப்பட்டிருக்கிற த்யாநத்திற்கு மோக்ஷத்தைக்குறித்து தர்சநத்தோடுகூட நெருங்கின ஓர் வித உபகாரமு மில்லாமையால், யாகத்தின் நிஷ்பத்தியை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்ட ப்ரோக்ஷணம், அவகாதம்—முதலியவைகளுக்கு அபூர்வத்தை உண்டுபண்ணுவதில் யாகத்தோடுகூட ஸமுச்சயமில்லையன்றோ. ஸாக்ஷாத்காரத்தைக்குறித்து த்யாநத்துக்கு இடைவெளியின்றி நெருங்கின உபகாரம் வலித்திப்பதின்னப்பொருட்டு, தர்சநஸமாகாரம் என ஜ்ஞாநாத்ரம்நவி தேயமென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அது யுத்தமல்ல,—ஸ்வர்கத்தைக்குறித்து ஜ்யோதி ஷ்டோமம்போல, நிதித்யாஸநத்திற்கு ஸாத்யத்தைக்குறித்து நிரபேக்ஷாபாயத்வப்ரதீதி யின், ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம் ப்ரஸங்கிப்பதால், “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்காமோ யஜேத்” என்கிற வாக்யத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஜ்யோதிஷ்டோமத்திற்கு ஸ்வர்க ஸாதநத்வமானது வேறு கர்மாவை அபேக்ஷிக்கிறதாக அறியப்படுகிறதில்லையன்றோ— இந்த இடத்தில் சப்தமும்மில்லை, த்வந்த்வஸமாஸுமும்மில்லை. ஆகையால், தர்சநஸமா ஶாகாரதாரூப விசேஷணத்திற்கு எது விசேஷ்பமென்று ஆகாங்க்ஷித்தால், வேறு விசேஷ்ய மும் காணப்படவில்லை, நிதித்யாஸநமோ பக்கத்திலிருக்கிறது. ஆகையால், அதே தாசந ஸமாநாகாரமாக விதிக்க விருப்பப்பட்டதென்று ஒப்புக்கொள்வது யுத்தமானது. அவ்வாறு ஒப் புக்கொண்டால் வாக்யபேதமும் உண்டாகாது. நிதித்யாஸநத்திற்கு நிரபேக்ஷாபாயதா ப்ரதீதிஸ்வாஸ்யமும் பாதிக்கப்படமாட்டாது.

விசிஷ்டவிதியை ஆச்ரயிக்குப்பகூத்தில் உபதேசத்தினாலேயே அறியத்தக்க அர்த்தத் தின் ச்ரவணம், சபாச்ரயமநம், தர்சனம்—இவைகளோடொட்டி ரிதித்யாஸகலிதி என் இருக் கக்கூடாதென்றால் இவ்வண்ணமல்ல,—நான்கு அம்சங்களில் தாத்பர்யம் கல்பிப்பதைவிட இரண்டுக்கு அந்த தாத்பர்யத்தைக்கல்பிப்பதில் லாகவாதிருப்பதால், இன்னமும் லகு வானபகூம் ஸம்பலிக்கிறதாக இருக்க குருவான பகூத்தை ஆச்ரயிப்பது பொருந்தாததா லும். இந்த வாக்யத்தில் விதாநயில்லாமையால், உபதேசத்தால் வரத்தக்க அர்த்தஜ்ஞா நம், ஆலம்பநஸம்சீலநம்—இவ்விதான்குடும் அவ்வித்தியானது ஸந்தேகிக்கத்தக்கதல்ல, ‘தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண: பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யேந திஷ்டாஸேத் பால்யஞ்ச பாண் டித்யஞ்ச நிர்வித்யாத முநி:’ (ஆதலால் ப்ராஹ்மணன் பாண்டித்யத்தைப்பெற்று பால பாவத்தோடு இருக்க விரும்பவேண்டும், பால்யத்தையும் பாண்டித்யத்தையும் பெற்று பிறகு முனியாக ஆகுகுன்.) என்று தன்னுடைய வித்திக்கு வேறொன்றை அபேகி யாத வாக்யாத்ரத்தால் வித்தித்திருப்பதால் அதல்லவோ நிருபிக்கப்படப் போகிறது. ஆகையால், தர்சனஸ மாநாகாரத்வ விசிஷ்ட நிதித்யாஸநம் விதிக்கப்படுகிறது. இப்படி இருந்தபோதிலும் எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் தர்சனஸமாநாகாரரூபத்வவித்தி வராதது,— த்ரஷ்டவயோ நித்யாவிதவ்ய: என்கிற வாக்யமானது மைத்ரேயீப்ராஹ்மணத்தி லிருப்பதால். ஆகையால், அங்கு ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க உபாஸநவிசேஷத்துக்கே அப்படிப் பட்ட ஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதாக ஆகும் என்றால்; இவ்வண்ணமல்ல,—“ஆத்மநி கல்வரே த்ரஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம்” என்கிற அவ்விடத்தி லிருக்கிற வாக்யத்தினாலே ஜகத்காரணவிஷயமான எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் தர்சனஸமா நாகாரநிதித்யாஸநரூபத்வமறியப்படுவதால். இந்த வாக்யம் வித்யாவிசேஷவிதாயகமல்ல; காரணஜ்ஞாத்ரதால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற ப்ரதிஜ்ஞாநப்ராதான் யத்தால். காரணமேயன்றே எல்லா வித்யைகளாலும் உபாவிக்கத்தக்கது; ‘எது த்யாநம் செய்யத்தக்கது’ என்று தொடங்கி ‘காரணந்து த்யேய’ என்று காரணத்துக்கே த்யே யத்வத்தை விதித்திருப்பதால். காரணவிஷயமான உபாஸநமானது இந்த இடத்தில் தர்சனஸமாநாகாரநிதித்யாஸநரூபமாக அறியப்படுகிறது. இந்த வாக்யத்தில் விஜ்ஞாத சப்தம் நிதித்யாஸநத்தைச்சொல்லுகிறது,— ‘த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாவிதவ்ய: த்ருஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே’ என்கிற ஸ்தாநப்ராணத்தினால். அதனால் இந்த வாக்யமானது ஸர்வவித்யாஸாதாரண காரணம்த்ர விஷயமாக இருப்பதால் ஜகத்காரணோபாஸநமாகில் அது தர்சனஸமாநாகார நிதித்யாஸந ரூபமென்று அறியப்படுகிறது.

மேலும், பற்பல வித்யைகளுக்கு விகல்பம் சொல்லப்பட்டப்போவதால், குருபகூ விஷயமான சாஸ்த்ரத்திற்கு வையர்ந்ய ப்ராஸக்தி வருவதால் குருகுலயத்நங்களுக்கு விகல்பம் தகாததாலும், வஸ்துஸாமர்ந்யம் ப்ரகாரணத்தைவிட அதிக பலமுள்ளதாக இருப்பதாலும், த்ருவாநஸம்ருதிருபத்வமும், தர்சனரூபத்வமும், இனி சொல்லப்போ கிற பக்திருபத்வமும் எல்லா வித்யைகளுக்கும் ஸாதாரணமன் ஆகாரங்களாக ஆவதற் குத்தகுதியுள்ளவைகள். இத்தீரியங்களால் உண்டாகும் அநுபவத்துக்கல்லவோ அப ரோகூரூபத்வம், அவ்வாறு இருக்க—அது எப்படி ஸம்பலிக்கும்? என்றால் கூறுகிறார் ‘பவதிக’ என்று பாவனை—வாஸனை. தர்சனரூபாத—தர்சன ஸமாநாகாரம். ‘வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷேச பச்சாமி’ (ஒவ்வொரு மாத்திலும் பார்க்கிறேன்) இது முதலிய இடங்களில் கூட ஸம்ருதிக்கு தர்சனஸமாநாகாரத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து.

அதுவும் அதிவிசததராபாஸருபத்வம். இது அநுபவத்திற்கு அஸாதாரணமன்று,—
ஸம்ருதிக்கும் அது ஸம்பவிப்பது ப்ராமாணிகமாதலால். தர்சனஸமாநாகாரத்வம் யுத்த
மல்ல, தர்சனத்தைச்சொல்லுகிற சப்தத்தினால் அந்த தர்சனஸமாநாகாரத்தை உபாஸ்தா
பிப்பது முக்யமில்லாதிருப்பதால் “ந விதௌ பர: சப்தார்த்த:” என்றல்லவோ ந்யாய
மறிந்தவர்கள் சொல்வது—என்று¹ கேட்கில், அல்ல. அவர்களாலேயே “தர்சபூர்ணமா
ஸாப்யாம் ஸ்வர்க்காமோ யஜேத்” (ஸ்வாகத்தை விருமபுகிறவன் தர்சபூர்ணமாஸங்க
ளால் தேவதையை ஆராதிக்கக்கூடவன்) என்கிற இடத்தில் தர்சபூர்ணமாஸப்தங்க
ளுக்கு லக்ஷணையினாலும், ச்யேநாதி வாகயத்தில் ச்யேநாதி சப்தங்களுக்கு கௌணீவ்ருத்தி
யினால் கர்மநாமதேயத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும், “அர்யமந்தர்வேதி மித்யா
தர்யம் பஹிர்வேதி”

(பாதி அந்தர்வேதியிலும் பாதி பஹிர்வேதியிலும் சேரக்கூடவான்) என்கிற
இடத்திலும் மத்யதேசலக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், விசததரத்வம் பல
ருபமாதலால், அபுருஷதந்த்ரத்திற்கு எவ்வாறு விதானமென்று வினவுவது ஸரியல்ல,
† ஆஜ்யாவேக்ஷணத்தையேபாவல், விதானத்துக்கும் உபபத்தி வருவதால். அங்கு ஆஜ்யஸா
க்ஷாந்த்ரத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற வ்யாபாரவிஷயமான விதி என்றாலோ, அது
ஸரியல்ல. இங்கேயும் அதிவிசததரபாவத்துடன் கூடின ஸம்ருதிஸத்திவிஷயமான
மனோவ்யாபாரவிதி என்று உபபந்தமாகிறது.

ஹாஷ்டு:—

வாக்ஷாநாநெணததூபுப்ரவணிகம்—“வெடி நஃவாவஸ
நம் ஸூரஸ தவிஷயெ ஸுவணாஸ”இதி ஸவபூஸலிவநிஷதூ
கோக்ஷஸூயநதயா விஹிகம் வெடி நஃவாவஸநதிதூதூ, ‘ஸ
கூஸ ப்ரதூயம் கூயபூஸூஸூயபூஸூ க்ரதகூவாஸ ப்ரயாஜாபி
வஸ’ இதி வலிவபூவக்ஷம் கூகூவ ‘ஸிஷணலிவாவஸநஸூவாஸ’
இதி வெடிநஃவகூடாவரூதம் கோக்ஷஸூயநதிதி நிணீபுதம்|
‘உவாவஸநம் ஸூரஸ பூவநாநூஸூகி ஷபூநாநிவபூவநாஸூ’
இதி தவெஸூவ வெடிவெஸூவாவஸநாலிவவஸூவஸகூடாவரூ
தூவூ பூவநாநூஸூகிவபூவவணீபுதம் | வெயம் ஸூரகிஷபூ
ஸபூநாலிவம் ப்ரதிவாபிதா| ஷபூநாலிவதா வ ப்ரதூக்ஷதா
வதி |

வனவம் ப்ரதூக்ஷதாவநாஸவவஸூஸூயநாலிதாம் ஸூரகி
விஸிநவி—“நாயகாதூ ப்ரவவநெந மூஸூர ந கெயயா ந
வஹுநாஸூதெந யகெவெஷ வுணுதெ தெந மூஸூஸூ
கெவெஷூக்ஷதா விவுணுதெ தநலிவூபூ”இதி கூநெநகெவ

† ஆஜ்யாவேக்ஷணம்—நெய்யைப்பார்த்தல்,

முருவணை நகநிழியூர்வநாநாரைத் தூபூஷி நுவாயகவரூகூர்
யமெவெஷ சூதூ வுணுதெ தெமெவ யுணு? ஐதூகூடி
வி யதெ வாவ ஹி வரணீயெ லவதி யஸூயம் நிரதிரயவி
யஸ் வாவாஸ் வி யதெர லவதி யஸூயம் வி யதெ சூதூநம்
பூரவூதி தயா ஸ்யமெவ லவாநு பூயதத ஐதி லவமெதெ
வெகூடி—

‘தெஷாம் ஸ்ததயுதாநாம் ஹஜதாம் ஸ்ரீதிவசிவபுகம்
 ஷாஸி ஸுகியொமம் தம் பெந ஜாஹயாணி தெ’ ஹதி,
 ஸ்ரீயொஹி ஜூநிநொத்யுஷ்டஹம் ஸ வ ஜெ ஸ்ரீயு’ ஹதி॥

வாக்யகாரரால் இவை அனைத்தும் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன—‘வேதநமென்பது உபாஸநமே - அந்த வேதநவிஷயத்தில் உபாஸநசப்தம் விதியில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், என்று எல்லா உபநிஷத்துகளிலும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற வேதநம் உபாஸநமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. யஜ்ஞாங்கமான ப்ரயாஜம் முதலியதுபோல, வேதநத்தை ஒரு தடவை செய்வதினாலேயே விதாயகசாஸ்த்ரம் சரிதார்த்தமாகிற படியால்’ என்று பூர்வபக்ஷத்தைச் செய்து, ‘அந்த வேதநத்துக்கு உபாஸநரூபத்வம் வித்தார்த்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதனால்’ என்று அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட வேதநம் மோக்ஷஸாதநமென்று ரிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘உபாஸநமென்பது த்ருவாநுஸம்ருதி ச்ருதிவாக்யத்தாலும்’ என்று உபாஸநரூபமாகவும் அஸைக்ருதாவ்ருத்தமாகவுயிருக்கிற அந்த வேதநத்திற்கே த்ருவாநுஸம்ருதித்வம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமுள்ள இந்த ஸம்ருதியானது தர்சநரூபமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தர்சனரூபத்வமாவது ப்ரத்யக்ஷஸ்வபாவத்தை அடைந்திருக்கிறதும், மோக்ஷத்திற்கு ஸாதாரூபதயாக இருக்கிறதுமான ஸ்ம்ருதியை வேதம் விசேஷித்துச் சொல்லுகிறது.

‘இந்த ஆத்மா மகந்தினாலும் பஹுச்ரவணத்தினாலும் அடையத்தக்கவனல்ல. எவனை அவனை வரிக்கிறானோ அவன அடையத்தகுந்தவன்; அவனுக்கே இந்த ஆத்மா தந்திருமேனியை வெளிப்படுத்துகிறான்’ என்று. இதனால் ப்ரீதியில்லாதச்ரவண,

மநந, நிதித்யாஸநங்களுக்கு ஆத்மப்ராப்திவிஷயத்தில் அதுபாயத்வத்தை சொல்லிவிட்டு, இந்த ஆத்மா எவனேத் தானே வரிக்கிறுனோ அவனாலேயே அடையத்தக்கவனென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரியதமனேயன்றோ வரிக்கத்தக்கவனாக ஆகிறான். எவனுக்கு இவன் நிரதிசயப்ரீதிவிஷமாக இருக்கிறுனோ, அவனே இவனுக்கு ப்ரியதமனாக ஆகிறான். ப்ரியதமனான இவன் எப்படி ஆத்மாவை அடைவனோ, அவ்வாறு பகவான் தானே முயற்சிக்கிறான் என்று பகவானாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—

‘இடைவிடாத ஸம்பந்தத்தை விரும்புகிறவர்களும் ப்ரீதிபூர்வகமாய் என்னை பஜிப்பவர்களுமான அவர்கள் என்னை எதனால அடைவார்களோ அந்த புத்தியோத்தை நான் கொடுக்கிறேன்’ என்றும்.

‘ஜ்ஞாநிக்கு நான் எவ்வளவுமட்டில் ப்ரியன் என்பது சொல்லமுடியாது அவ்வண்ணமே அவனும் எனக்கு ப்ரியன்’ என்று.

க்ருதப்ரகாசிக்கை:—

பிறகு ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்தவர்களுடைய வசநத்தைக்காட்டுகிறார்—“வாக்யகாரோன” என்று. “ஏததஸர்வம்” ஸூத்ரகாரரால் கண்டோத்தமாயும் அபிப்ராயப்பட்டுள்ளதாயுமென்றுபொருள்.

“ப்ரபஞ்சிதம்” பூர்வபக்ஷவிர்த்தாந்தரூபமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பொருள். ப்ரபஞ்சமும்—“வேதநமுபாஸம் ஸ்பாத்” இதுமுதலான நான்கு வாக்யங்களால்.

வாக்யம் ஒவ்வொன்றையும் வ்யாக்யாஸிக்கிறார். “ஸர்வாஸூபநிஷத்ஸு” சாந்தோகயத்தில் மாத்ரமல்லவென்று அர்த்தம். மோக்ஷஸாதநமாக விதிக்கப்பட்ட வேதநமென்பதினால் கடாதிஜ்ஞாநம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. விஹிதமென்பதினால் அதுவதிக்கப்பட்டச் சாவணம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தி விர்த்தித்தது, இந்த அர்த்தத்தை பூர்வபக்ஷவிர்த்தாந்தரூபத்தால் வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், ‘ஸக்ருதப்ரத்யயம் குர்யாத், என்கிற வாக்யத்திற்கு பூர்வபக்ஷபரத்வசங்கையின் வ்யாவ்ருத்திக்காகவும், ஸக்ருத இதுமுதலியதை வ்யாக்யாஸிக்கிறார். ‘ஸக்ருத’ என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்டிருக்கிற வாக்யமே பூர்வபக்ஷபரம். “வேதநமுபாஸம் ஸ்பாத்” என்கிற வாக்யமே பூர்வபக்ஷபரம் அல்ல; பின்பே வேதநத்திற்கு உபாஸநரூபத்வம் விர்த்தாந்தம் செய்யப்பட்டபோவதால் என்று கருத்து. அவ்வண்ணமே விர்த்தாந்திக்கப்பட்டிருப்பதைக்காட்டுகிறார் ‘விர்த்தந்து’ என்று. விர்த்தந்து விர்த்தாந்தமோவென்றால் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே, வேதநமானது உபாஸநம் என்று விர்த்தம் என்று பொருள்.

‘உபாஸநஸ்ப்தாத்’ என்பதை வ்யாக்யாஸிக்கிறார் ‘வேதநம் அஸக்ருதாவ்ருத்தம்’ என்று. இதற்கு ஸூத்ரகாரரால் அபிப்ராயப்பட்டுள்ளதும், வாக்யகாரராலே கண்டோத்தமாயுமிருக்கிற அவிச்சிந்நஸம்ருகிஸந்திரூபத்வத்தைக் காட்டுகிறார் ‘உபாஸநம்

ஸ்யத்' என்று. 'தர்சநாத்' லோகத்தில் காணப்படுவதால். 'நிர்வசநாத்'—ச்ருதிவாக்யத் தினால். 'தஸ்யைவ' மோக்ஷஸாதகமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற என்று அர்த்தம். "உபாஸநாரூபஸ்ய" என்பது ஹேதுகர்ப்பம். உபாஸநாரூபத்வாத்—அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய் யப்பட்டிருக்கிற வேதநாமானது உபாஸநாசப்தவாச்யமாக இருப்பதால், என்று அர்த்தம்,— அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநமல்லவோ உபாஸநம்!

இவ்வண்ணமாக அவிச்சிந்நஸம்ருதிஸந்ததிரூபத்வம் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஸூத்ர காரரால் கண்டோக்த்தமான அஸக்ருத் ஆவ்ருத்திரூபத்வத்தையும், அவரால் அபிப்ராயப் படப்பட்டிருக்கிற த்ருவாநுஸம்ருதித்வத்தையும் சொல்லுகிற வாக்யகாரருக்கு இது கருத்து:—இதற்கு ஸமாநமான ந்யாயத்துடன் கூடி இருப்பதால், விசேஷாந்தரோபஸ்தாபக வாக்யமிருந்தால் வேதநம்முதலிய சப்தங்கள் அந்த விசேஷாந்தரங்களில் பர்வவஸந முள்ளவைகளாக ஆகுமென்று.

ஆகையால், முன்கூறப்பட்டுள்ள தர்சநஸமாநாகாரத்வமும், வாக்யகாரருக்கு அபிப் ரேதமென்பதை அபிப்ராயங்கொண்டு கூறுகிறார் 'ஸேயம்' என்று. ஸேயம்—அஸக்ருதா வ்ருத்திரூபமாயும், த்ருவாநுஸம்ருதிரூபையாயுமிருக்கிற என்று அர்த்தம்.

தர்சநசப்தத்திற்கு அர்த்தகர்சீ, தத்வதர்சீ—இது முதலிய ப்ரயோகத்தினால் பரோக்ஷாபரோக்ஷஸாதாரண்யத்தை ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார் — 'தர்சநரூபதாச ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி:' என்று. ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரத்தைப்பெறுதல் என்று அர்த்தம். 'ஆத்மாவானது காணப்பட்டால், கேட்கப்பட்டால், மநம் செய்யப்பட்டால், அறிய யப்பட்டால், இவை அனைத்தும் அறியப்பட்டதாக ஆகும். ஹே! ஆத்மா காணத்தக்கது கேட்கத்தக்கது, மநம் செய்யத்தக்கது, நிதித்யாஸநஞ் செய்யத்தக்கது'—என்று சொல் லப்பட்டிருக்கிற ச்ரவணம் முதலிய பரோக்ஷஜ்ஞாநபர்வவகங்களில்கூட தனித்து நிர்தேசிப் பதாலென்று கருத்து.

ஸூத்ரகாரவாக்யகாரர்கள் இருவர்களுக்கும் விசேஷாந்தரோபஸ்தாபக சப்தமிருக்கு மேயாகில் அதில் பர்வவஸநம் செய்வது ஸம்மதமாதலால், வேறு ச்ருதியால் லீதத்தமான வேறு விசேஷமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார் 'ஏவம்' என்று. இதனால் ச்ரவணம் முத லியவைகளுக்கு முக்தியுபாயத்வம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதினால், உபாஸநத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வமில்லை என்கிற சங்கையினுடைய நிராஸமும் ஏற்படுகிறது. சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரம் ஸாமான்யவிசேஷந்யாயத்தால் ஸம்ருதிப்ரத்யக்ஷதையை அடைந்திருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

'அபவர்கஸாதந்பூதாம்' என்பதனால் ப்ரதீகோபாஸநம் விலக்கப்பட்டது. 'நாயமாந்மா-' ப்ரவசநமானது மநபலமாக இருப்பதால், ப்ரவசநசப்தத்தினால் மநத்தைத் தெரிவிக்கிறார். மநமானது ஆசார்யனுடைய ப்ரவசநபலமாக இருப்பதாலாவது, 'ப்ரோச்யதே அநே' என்கிற கரணவ்யூத்பத்தியினாலாவது, ப்ரவசநம் மநம். மேதா—நிதித்யாஸநம்; பரிசேஷத் தால். இந்த வாக்யத்தில் ச்ரவணம் முதலியவைகளுக்கு அநுபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. த்ருவாநுஸம்ருதி விசேஷணத்வத்தினால் ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. ஆகையால், அதை

+ ப்ரதீகோபாஸநம்—நாமாதிகளில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி பண்ணி உபாஸிப்பதும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ரக்ருதி விசிஷ்டமாகவோ, ப்ரக்ருதி வியுத்தமாகவோ, உபாஸிப்பதும் பா மாநம் சரீரபூத ஸ்வாத்ம் சிந்தநமும், இந்த நான்கு உபாஸனைகளுக்கும் ப்ரதீகோபாஸந மென்று பெயர்.

வ்யாக்யாநம் செய்கிறார்—‘அநேக’ என்று. ‘கேவலச் சரவரணபந நிதிந்யாஸநாநாம்’ என்று அர்த்தம். ‘இனி கூறப்போகிற விசேஷத்தினின்று விடுபட்டவைகளாக’ இனி கூறப்போகிற விசேஷத்தினின்று விடுபட்டவைகளாக இருக்கிற என்று அர்த்தம். ப்ருதிவியில் அக்னியான சயநம் செய்யத்தக்கதல்ல என்கிற அர்த்தமுள்ள வாச்யத்தில் ஹிரண்யோபாதாநமில்லாத ப்ருதிவியில் எவ்வாறு, சயநம் நிஷேதிக்கப்பட்டு, ப்ருதிவிமாத்தரத்தில் நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லையோ அவ்வாறே என்று கருத்து.

விவகழிக்கப்பட்ட விசேஷத்தை வாக்யதாற்ப்யநிரூபணத்தால் காண்பிப்பதாக வாக்யத்திற்கு அர்த்தாவ்யயத்தைக் காண்பிக்கிறார்—‘யமேவைஷ ஆத்மா வ்ருணாதே தேவைவல்ப்ய: இத்யுத்தம்’ என்று.

வரிக்கத்தக்கவனால் அடையத்தக்கவனாக இருக்கட்டும், அதனால் எவ்வாறு த்ருவாநுஸ்மருதிக்கு விசேஷம் என்று சங்கைவர, அதைக் காண்பிப்பதற்கு லோகவித்தான பாதீதியைக்கூறுகிறார். (‘ப்ரியதமவஹி’) என்று ப்ரீதிவிஷயமாக இருக்கிற எல்லோருக்கும் பகவானால் வரிக்கத்தக்க தன்மை கிடையாது. பின்னையோவென்றால், தானாக தன்னருகில் வந்தவனுக்கு ஸ்வீகரித்தல் மாத்ரம தான். ஆதலால், அதை விலக்குவதற்காக ‘ப்ரியதம:’ என்று உரைக்கப்பட்டது. அதனாலென்னவென்றால், கூறுகிறார்—‘யஸ்ய’ என்று. எந்த உபாஸகனுக்கு இந்த பரமாத்மா நிரதிசயப்ரீதி விஷயமாகிறதோ அவனே இந்த பரமாத்மாவுக்கு நிரதிசயப்ரீதி விஷயமாக ஆகிறான்.

சேதந்வமும், பகவானால் வரிக்கத்தக்க தன்மையும், பகவானிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதியுள்ளவனுக்கே. அன்றிகே, ஸ்வத: ப்ரியத்வமும், வரணியத்வமும், தன்னிடத்தில் பாதியுள்ளவனுக்கே. புண்யகேத்ரம் முதலியவைகளில் பகவான் உகந்திருப்பது தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ள புருஷர்களை வரிப்பதற்காக. அவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு பத்ரம், புஷ்பம், பலம் முதலியவைகளில் ப்ரீதியுண்டாகிறது. ‘ஸவ’ என்கிற வகாரத்தால் ப்ரீதியில்லாத கேவலச் சரவணம் முதலியவைகளை உடையவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது.

பகவானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனுக்கே பகவத் ப்ரீதிவிஷயத்வமென்பது எவ்வாறு அறியப்படுகிறது என்கிற அபேகையில், இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக ஸ்மருதி வசநத்தை அர்த்தோபாயாஸ பூவகமாகக் காண்பித்துக்கொண்டு வரணப்ரகாரத்தையும் விவரிக்கிறார்—‘யத:’ என்று. அயம—பகவானிடம் நிச்சயப்ரீதியுள்ளவன். ப்ரியதம:—நிரதிசயமான பகவத் ப்ரீதிக்கு விஷயமாக ஆகிறான் என்று அர்த்தம். ‘ததாமி புத்தியோகந்தம்’ என்கிற இந்த வசநத்திற்கு அர்த்தவிவகையினால் பகவான் தானே ப்ராயத்தம் செய்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் வரணப்ரகாரம் காண்பிக்கப்பட்டது.

‘பகவதைவோத்தம்’ என்கிற வகாரத்தினால் பகவானுடைய ஆப்த்யதிசயம் ஸூதிக் கப்பட்டது.

‡ ‘ஸதயுக்தாநாம்’ எப்பொழுதும் என் ஸம்பந்தத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு § ‘ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச’ என்ற ஸூத்ரத்தினால் கந்த்ருவாசகமான க்தப்ரத்யயம் வந்திருக்

‡ ‘தேஷாம் ஸதயுக்தாநாம்’ என்கிற இடத்திலிருக்கும் க்தப்ரத்யயத்திற்கு ஆசம்ஸை மாத்ரம் அர்த்தம். காலவிசேஷம் அர்த்தமல்ல. ‘ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச’ என்று ஸூத்ரம். ஆசம்ஸாருப அர்த்தத்தில் யுஜ்ஜாதாவின்மீது பூதகாலிகப்ரத்யயம் வருகிறது.

§ ஆசம்ஸை - பேராவல்.

கிறது. ப்ரீதிபூர்வமாகக் கொடுக்கிறேனென்று அவ்வயம். இதனால் பாஸ்பரவிஷயமான ப்ரீதியானது உபாஸ்யன், உபாஸகன் இருவர்களுக்கும் காண்பிக்கப்பட்டது. 'ஸதயத்யத்' சப்தார்த்தத்தைத் தெளிவுறும்படி சொல்லுகிறார் 'ப்ரியோஹி' என்று. அத்தயர்த்தம் அபிதேயத்தை மிஞ்சிக்கிடக்கிறது.

அதாவது, ப்ரியத்வமானது வாசகங்களுக்கு அகோசரம் என்று அர்த்தம். த்ருவாநுஸ்ம்ருதியை விசேஷிக்கிறேனென்றல்லவோ முந்தி உரைக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் எவன் பகவானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனாக ஆகிறானோ அந்த உபாஸகனிடத்தில் பகவானுக்கு ப்ரீதித்வம் கூறப்படுகிறது.

லாஷ்யம்:—

சதவ்ஸாக்ஷாதாராஸுவா ஸ்ரூதிஃ ஸ்ரூதாரணாத்யுபூயக்ஷேந ஸ்யபிஷ்யத்யுபூயா பஸ்ய ஸ வனவ வரெணாத்நா வரணீயொ ஹவதீதி தெநெவ மஹுதெ வர சூதேதூதூ ஹவதி | வனவாராவா யுவாமுஷ்ரூதிரெவ ஹிஸஸெநாஸி யீயதே; உவாஸநவயாயுதாஹிஸஸஸ்ய | சத வனவ ஸூதி ஸ்ரூதிஹி ரெவஸி யீயதே—'தநெவ விஹிஸாதிஜேதூதூதேதி, (ஸ்ரீ. ந. அ.) 'தநெவம் விஹிஸஜேத ஹஸஸவதி, நாமூ: வாயா சயநாய விஷுதே' (ந்ர. வதி. க. கூ.)

“நாஸம் வெநெஷேந தவஸா ந ஹநெந நவெஜ்யா |
ஸக்ய வனவம் வியொ ஓஷ்டூம் ஓஷ்டுவாநவீசாம் யயா ||
ஹக்ஷாஹநயா ஸக்ய ஸஹநெவம் வியொஜ்யூத |
ஜேதூதூம் ஓஷ்டூண தக்ஷேந ப்ரவெஷ்டூண வரணவ ||
வாருஷ்ஸ வரஸவாயு! ஹக்ஷா மஹஸ்யநயா” இதி |

வனவாராவாய யுவாமுஷ்ரூதெஸ்யாநாநியஜேதூநி கஜேரணீதி 'யஜேதாஹிஸூதெநாஸவச' (ஸ்ரீ. ஸதி. ந. ச. ச கூ) உத்யு வியாஸ்யுதே ||

ஆகையால், ஸ்மரிக்கப்படுகிற வஸ்து அதிப்ரியமானதால் ஸாக்ஷாத்காராநுபஸ்ம்ருதி தானும் எவனுக்கு இருக்கிறதோ, அவனே பாமாத்மனினால் வரிக்கத்தக்கவனாக ஆகிறானென்றும் அவனாலேயே பாமாத்மா அடையப்படுகிறான் என்றும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட த்ருவாநுஸ்ம்ருதியே பக்தி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது,—பக்தி சப்தம் உபாஸகாபர்யாயமாக இருப்பதால். அதனாலேயே ச்ருதிகளாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும், இவ்வண்ணம் கூறப்படுகிறது. “அவனையே அறிந்து ஸம்.

ஸாதத்தைக்கடக்கிறான். அந்த பரபுருஷனை இவ்வண்ணம் அறித் தவன், இவ்வுலகத்திலே முக்தனுக்கு துலயாக ஆகிறான். அந்த பரமாத்மாவை அடைவதற்கு வேறு வழியில்லை.”

“என்னை இப்பொழுது எவ்வாறு கண்டாயோ இப்படி உன்னை நான் வேதங்களாலும், தபஸினாலும், நாதத்தினாலும், யாகத்தினாலும் காணமுடியாதவன். அர்ஜுனா! சத்துருக்களை தழிக்கச் செய்பவனே! இப்படிப்பட்ட என்னை உள்ளபடி அறிவதும், பார்ப்பதும், அடைவதும் அநர்யமான பக்தியினால்மாத்ரம் கூடும்.

“ஹே, குத்தீபுத்ரா. அந்த பரமபுருஷன் அநர்யமான பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்” என்று, இப்படிப்பட்ட த்ருவாறுஸம் நுதிக்கு யஜ்ஞம்முதலிய கர்மங்கள் ஸாதகங்கள் என்று ‘யஜ்ஞாதிச்ருதோச்வவத்’ என்று ஸூத்ராகாரர் சொல்லப்போகிறார்.

ச்ருதபாகாசிகை: —

அவ்வாறு இருக்க, எவ்வனம் த்ருவாறு ஸம்நுதிக்கு விசேஷமெனில் கூறுகிறார். ‘அத:’ சொல்லப்பட்ட அர்த்தமானது, உலக நடையினாலும் ஸம்நுதியினாலும் வித்தமாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம்.

அன்றிகே, த்ருவாறு ஸம்நுதி வசந்தாலும், வரணீயத்வ வசந்தாலும், வரணீயமான சேதநுக்கு பகவானிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதிமத்வ வசந்தாலும்—என்று பொருள்.

‘ஸாக்ஷாத்நார ஸுபமான ஸம்நுதி’ என்பதிலுள் முன் கூறப்பட்ட ஆகாரத்துடன் கூடின் அதற்கே வேறு விசேஷம் இவ்வாறு காட்டப்பட்டது.

‘ஸ்வர்யமாணத்யாத் ப்ரியத்வேந ஸ்வயம்ப்யத்யர்த்தப்ரிய, ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஆகாரமில்லாமையால் அர்த்தத்தினாலேயேயன்றே, விசேஷமென்று கருத்து, தானும் அதயர்த்தப்ரியை என்கிற இந்த ரிதேசமானது அநுபவிக்கப்படுகிறதை அநுபவமென்பதுபோல, ஓபசாரிகம் அத்யர்த்தப்ரதிருபை என்று அர்த்தம்.

அன்றிகே, அத்யர்த்தப்ரியா—மிக்க அநுகூலருபை—ஸ்மரிக்கப்படுகிற பகவத்ருபமான விஷயத்திற்கு நிருபாதிகமாயும், நிரவதிகமாயுமுள்ள அநுகூல்யமிருப்பதால் அது விஷயமான அநுஸம்நுதியும் நிரதிசயானுகூலமாகவல்லவோ ஆகிறது.

அன்றிகே, த்ருவாறுஸம்நுதியானது தான் அத்யந்தம் அநுகூலமாக இருப்பதினால் † அயுத்தாவஸ்தையிலுங்கூட ப்ரீதிருபஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரதிஸந்தாகம் பண்ணப்படுகிற தென்பதினால் ப்ரியையாக இருக்கிறது.

அதனாலேயன்றே—“யா ப்ரீதிர்விவேகாநாம் விஷயேஷ்வவநாயிநீ” (அவிவேகிகளுக்கு விஷயங்களில் அழிவற்றதான எந்த ப்ரீதியுண்டோ) இது முதலியதால், அது வேண்டப்படுகிறது. ப்ரீதிருப த்ருவாறுஸம்நுதிககு மோக்ஷோபாயத்வம் சொல்லப்பட்ட

† அயுத்தாவஸ்தை—யோகத்திலிருந்து ஒழிந்து இருக்கிற நிலைமை.

டது. வேறு இடத்தில் பக்திக்கு உபாயத்வம் காணப்படுகிறது. அவ்வாறு இருக்க, ஏங்ஙனம் இவ்விரண்டிக்கும் ஐகார்த்யம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—‘ஏவம்ரூப’ என்று.

அன்றிக்கே, ‘சேமுவஃ பக்திருபா’ என்று பக்திருபமான ஜ்ஞாநத்துக்கு முன்பு உபாயத்வம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது, எவ்வாறு, ப்ரீதிருபத்ருவாநஸம்ருதிக்கு உபாயத்வம் ப்ரகிபாதிக்கப்படுகிறது என்றால் கூறுகிறார் ‘ஏவம் ரூப’ என்று. ஏவம் ரூபா—ஸாக்ஷாத்காரத்வ ப்ரீதிருபத்வபாயத்தமான த்ருவாநஸம்ருதியே பக்தி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து.

ஏதனலெனில் சொல்லுகிறார்—‘உபாஸந ஸ் பர்யாயத்வாத்’—என்று. உபாஸநம் முதலிய சப்தங்களுக்கும், பக்திசப்தத்திற்கும் ஏகார்த்தவ்ருத்தித்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய கட்கும்பசப்தங்களைப்போல் பர்யாயத்வமில்லை. ஏகார்த்தவ்ருத்தித்வமும்—‘ஸேவா பக்திருபாஸதி’ என்று நிகண்டு செய்திருப்பவர்களுடைய வசநத்தினால் அறியப்படுகிறது. ‘ஸ்நேஹபூர்வமதுத்பாநம் பக்திரித்யபிதீயதே பஜ இத்த்யேஷ பாதூர்வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தித: தஸமாந: ஸேவாயுத: ப்ரோக்தா பக்திசப்ததே பூயவஃ’ ஸ்நேஹமடியாக வந்த தொடர்ச்சிபாந த்யாநம் பக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. பஜ என்கிற தாதுவானது ஸேவா என்கிற அர்த்தத்திற்கு வாசகமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அறிஞர்களால் நிரந்தரஸேவையானது பக்திசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது முதலியவைகளும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. என்றாலும், ஸாக்ஷாத்காரரூபத்வம் பக்திருபத்வம் முதலியவற்றில் நோக்குள் வாக்யங்கள் வித்யாவிசேஷவிஷயமான ப்ரகரணங்களில் பரிக்காஹமிருந்தபோதிலும், லகுவாயும், குருவாயுமுள்ள யந்தங்களுக்கு விகல்பம் உபபந்நமாகாததால் எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் அவைகள் ஸாதாரணமாயிருத்தல் ப்ராப்தமாகிறது.

அப்படி இருந்தபோதிலும், ப்ரபதநத்தில் மாந்ரம் குருவகுயந்தங்களுக்கு விகல்பாநுப பக்திருபந்யாயம் வசநபலத்தால் நிரவிக்ஷப்பட்டது. வசநவிரோதமுள்ள இடத்தில் ந்யாயம் ப்ரவ்ருத்தியாதன்றே. வசநவிரோதமில்லாமைமால் உபாஸநங்களில் அதற்கு ப்ரவ்ருத்தி இருக்கிறது.

வேதாந்தங்களில் உபாஸநாபரவாக்யங்களுக்கு ஐகார்த்யம் வித்திப்பதற்காக, பக்தி தசாபந்நமான உபாஸநத்திற்கே மோக்ஷோபாய வேதநத்வம் கூறப்பட்டது.

ஸ்ம்ருதி வசநபாதர்சநமும் ச்ருத்யர்த்தவைசத்யத்திற்காக செய்யப்பட்டது. இப்பொழுதோவென்றால், ச்ருதிஸ்ம்ருதி இரண்டிக்கும், அர்த்தைக்யமிருப்பதால், முக்திக்கு உபாயமாக இருக்கிற வேதநத்திற்கு பக்திருபோபாஸநத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது ‘அத ஏவ’ என்பதால். அத ஏவ—அபவர்கோபாயவேதநமானது பக்திருபோபாஸநமாக இருப்பதனாலேயே என்று அர்த்தம்.

‘தமேவ விதித்வா’ என்கிற வாக்யம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்திலே இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ‘தஸமாந ஸர்வகத: சிவ:’ என்று சிவசப்தம் எடுக்கப்பட்டிருப்பதினால், சிவன் பரமாத்மாவோ என்கிற ப்ரமமானது ஒரு மந்த புத்தியுள்ளவனுக்கு உண்டாகலாமென்று அதை நிவர்த்திப்பதன் பொருட்டு. “வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம், மஹாந் ப்ரபுர்வை புருஷ: ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:” (நான் இந்த மஹாபுருஷனை அறிகிறேன். இந்த மஹாபுருஷன் ப்ரபுஷக இருப்பவன், ஸத்வகுணத்துக்கு ப்ரவர்த்தகன்) என்று

ஸ் பர்யாயங்கள்—ஏகார்த்தங்களான பதங்கள்.

உபகரமோபஸம்ஹாரங்களால் அறியப்பட்ட பரமபுருஷபரமே அந்த உபநிஷத்தென்று புருஷஸூக்தத்தோடு ஐகார்த்தயத்தைக்காண்பிப்பதற்காக “தமேவம் வித்வான்” என்ற வாக்யமெடுக்கப்பட்டது. “தமேவாம் வித்வான்” என்கிற வாக்யத்தினால் “நான்: பந்தர்” என்று பரமபுருஷவேதநஸ்தத்தவிர்த்த வேறு உபாயத்தின் நிஷேதம் சொல்லப்பட்டது

“நாஹம் வேதை:” இது முதலியவற்றால் அந்த பக்தியைத்தவிர்த்த வேறு உபாயத்தின் நிஷேதம் சொல்லப்பட்டது. உபபரஹ்மணோபபரஹ்மணீய வசநங்கள் இரண்டுக்கும் ஐகார்த்தயமானது, வேதநாதி சப்தங்களுக்கு பக்தி பர்யாதத்வம் சொல்லப்பட்டால் வித்திக்கிறதென்று கருத்து. உபாயாத்நரிஷேதமானது சப்தத்தால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ஜ்ஞாநம் தர்சநம், ப்ராப்தி - இவைகள் பக்தி ஸாத்யங்க ளென்று கண்டோக்தமாக இருப்பதாலும், “நாஹம் வேதை:” என்கிற வசநம் எடுக்கப்பட்டது.

‘பக்த்யா மாமிஜாநாதி’ (பக்தியினால் என்னை அறிகிறான்) “ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே ததநந்தரம்”(என்னை உண்மையாய் அறிந்த பிறகு அடைகிறான்) என்று பக்தியினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாதத்துக்கே * அவ்யவஹிதோபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. பக்திக்கு உபாயத்வம் கிடையாது—என்கிற எங்கையும் “நாஹம் வேதை:” என்பதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது;—இந்த இடத்தில் ஜ்ஞாந தர்சநங்களுக்குப் போல, ப்ராப்திக்கும் பக்திஸாத்யத்வம் அறியப்படுவதால், ‘பக்தியினால் ப்ரவேஷிதஞ்ச சக்ய:’ என்றல்லவோ அந்வயம். ‘பக்த்யாமாம்’ என்கிற வசநத்திலும் “ததோ மாம் விசதே” என்று தத்சப்தத்தால் பதாமாசிக்கப்பட்டிருக்கிற பக்திக்கே ப்ராப்த்யுபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. ‘தத:’ என்கிற பதத்தினால் பக்தியை பராமாசிக்காமல் போனால் ததநந்தரம் என்பதனால் பெளருத்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதினாலும் பக்திபுரோபாயானத்வம் வித்தித்தது.

‘புருஷ:ஸ பர: பார்த்த’ என்கிற இடத்திலும் ‘பகத்யா லப்ய:’ என்ற பக்திக்கு ப்ராப்திஸாதநத்வம் ஸ்வரஸமாய் அறியப்படுகிறது. இதனால் புருஷசப்தத்தால் தெரிவிக்கப்பட்ட புருஷஸூக்த ப்ரகிபாத்யமான வஸ்து ஐக்யமபோல, அதனால் ப்ரகிபாத்யமான உபாய ஐக்யமும் ந்யாயமும் என்று காட்டப்பட்டது:

வேதநத்துக்கு பக்திபுரமாத உபாஸநத்வவிததி இருக்கட்டும், அதனால் ப்ரகருதமான காமாபேக்ஷத்வத்திற்கு ப்ரயோஜனமென்னன்னில் சொல்லுகிறார்—‘ஏவம்’ என்று. ‘ஏவம்ரூபாயா:’ ப்ரத்யக்ஷமாயுள்ள அபரோக்ஷ்யபீதிபுரபதவரிசேஷண விசிஷ்டையான. வாக்யகாரர், ஸூத்ரகாரர், இருவர்களாலும் அபிப்ராயப்பட்டும் கண்டோக்தங்களுமான மோக்ஷோபாய ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்கள் காமஸாதனங்கள் என்று கருத்து.

‘த்ருவாறுஸ்ம்ருதேஸ்ஸாபநாதி’ எவ்வாறு ‘கத்தியினால் வெட்ட விருப்புகிறான்.’ என்கிற இடத்தில் கத்திக்கு ஹநக்ரியாஸாதநதவமே ஒழிய இச்சாஸாதநத்வமில்லையோ, அவ்வாறு ‘யஜ்ஞத்தினால் அறியவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள’ என்கிற இடத்திலும் வித்யாஸாதநத்வமே கூறப்பட்டது. வேதநேச்சாஸாதநத்வம் கூறப்படவில்லை. யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேதநேச்சாஸாதநங்களாக விநியோகமில்லாமையால் என்று கருத்து. அவ்விதமாகவே புருஷர்களுக்கும் அவாத்நமான ஸாத்யத்தின் உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியானது, பரமஸாத்யத்தில் இச்சையில்லாவிடில் உபந்நமாகாதன்றோ. எவ்வாறு, யாகம் முதலியவைகளுக்கு உபாயமாக இருக்கிற த்ரவ்யார்ஜுநம் முதலிய

*அவ்யவஹிதம்—இடையில் ஒன்றுமில்லாமல் அடுத்து நெருங்கி எது இருக்கிறதோ அது. வ்யவஹிதம்—விலகி இருக்கிறது; இதற்கு எதிர்த்து அவ்யவஹிதம்.

வலகாணாஸூககாணா யாவஜீவகமஸ்யாநி | வக்ஷுதி
வ,சூப்யாணாதுதூவி ஹி ஐஷ்டம் 'சுயிஹொதூபி து தக்
காராஸெவ ததீஸுநாஸு' 'வஹகாரிசெவ ந வ' இதூபிஷு
வாகுகாரஸு பூவாநுஸூதெவிபுவெகாபிஷு வனவ நிஷுதி
காஹ — 'ததூஸிவிபுவெகவிசெகாஸூலாஸு யாகநூணாநவ
விராநாநுகவெஷுஷு, வஹவாநிவபுஷநாஸு' இதி—விவெகாபி
நா ஸூலிவநாஹ—'ஜாதூஸுயநிபிதூபுஷுநாஸு காய
ஸூலிவிபுவெக' இதி—சுதூநிவபுஷநம் 'சூஹாஸஸூலெள சூ
ஸூலி: வகஸூலெள பூவாஸூலி:' இதி—'விவெக: கார
நவிஷுஷு' இதி | 'ஸாந் உவாஸீத' இதி நிவபுஷநம் | 'சூர
ஹஸூஸீருநம் வுநுஸூநாஸு' இதி—நிவபுஷநம்
ஸூதூபுஷுநாஸு காரெண, வஹ ததூவஹாவிதூ,
இதி 'வஹஸூயஜீதூபுஷுநம் ஸூதூ: க்ரியா' இதி நிவபு
ஷநம் 'க்ரியாவாநெஷு ஸூஸூவிதூ: வரிஷு,' , ததெதம் வெகா
நுவவநெஷு ஸூஸூணா விவிபிஷுஷி யஜேதூநாநெஷு தவ
வாநாஸகெஷு இதி 'வஹதூபுஷுநாஸு நாவிரிஸூநவிஸூ:
கூஸூலாஸு' இதி—நிவபுஷநம் 'வஹதூநாஸு ஸூஸூலாஸு
ஷு விரஜேஸூஸூலெஷு' இதூபி—'கெஸகாஸூலெஷுஸூலா
வகவஸூலாஸுநுஸூதெஷு தஜ்ஜெஷுஸூலாஸூலாஸு
வஸூலா' இதி—தவிவயபுஷுநாஸு | நிவபுஷநம் — 'நா
காஸூலாஸு' இதி 'தவிவயபுஷுநாஸு' இதி | 'தவிவயபுஷு
இதி | தவிவயபுஷுநாஸு | சுதூபிஷுஷு விரெஸூ
தூபு: 'நிவபுஷநவி—'ஸூலாஸு' இதி |

என்றாலும், 'விவிதிஷுந்தி' என்று யஜ்ஞம் முதலியவைகள்
விவிதிஷுந்தின் உத்பத்தியில் விநியோகப்படுகின்றன.

அந்நனயிருத்தபேதினும், நாஸ்தேதாநம், அநுஷ்டிக்கப்படு
கிறதும், அப்யாஸத்தால் உண்டு பண்ணத்தக்க அநிசயத்துடன்
கூடினதும், ப்ராணோத்க்ரமணம்வரையில் தொடர்ந்து வருகிற த்யா
நரூபமான அந்த வேதநமே ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு ஸாதந
மாதலால், அதன் உத்பத்தியின்பொருட்டு எல்லா ஆத்மகர்மம்
களும் உயிருள்ளவரையில் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள்.

“ஆப்பரயாணத் தத்ராபி ஹி த்ருஷ்டம்” (மாணம்வரையில்
அபவர்கஸாதமான உபாஸநம் அநுஷ்டிக்கத்தக்கது) ஏனெ

னில், உபாஸகோத்யோககாலத்தொடங்கி மரணகாலம் வரையிலுள்ள மத்யகாலத்திலும் உபாஸகம் காணப்பட்டிருக்கிறது.) “அக்நிஹோத்ராத்ரி து தத்கார்யாஸ்யவ தத்தர்சகாத்” (அக்நிஹோத்ரம் முதலிய நித்யகைத்திக காம்யகர்மங்களும் அந்த வித்யாருபமான கார்யத்தின்பொருட்டே அதுஷ்டிக்கத் தக்கவைகள்,—ஏனெனில், ச்ருதியில் காணப்படுவதால்.) “ஸஹகாரித்வேச” (வித்யைக்கு ஸஹகாரியாக இருப்பதாலும்) இவை முதலியவைகளில் சொல்லவும் போதிறார். வாக்யகாரரும் த்ருவாறுஸ்ம்ருதிக்கு விவேகம் முதலியவைகளாலேயே நிஷ்பத்தியைக் கூறுகிறார்—“அந்த த்ருவாறுஸ்ம்ருதியின் லாபமானது விவேகவிமோகாப்யாஸகல்யாணாவஸாதாதுத்தர்ஷண்களால் உண்டாகிறது. ப்ரமாணத்தாலும் உபாயத்தினாலும்” என்று, விவேகம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறார்—“ஜாதியினாலும், ஆச்ரயத்தினாலும், நிமித்தத்தாலும் தோஷமுள்ளதாக இராத அன்னத்தினால் தேகசுத்தி விவேகம்” என்று. இந்த விஷயத்தில் நிஷ்க்ருஷ்டவசகம்—“ஆஹாராசுத்தி உண்டாகில் ஸத்வசுத்தி, ஸத்வசுத்தி வித்தித்தால் த்ருவையான ஸ்ம்ருதி” என்று “விமோகமென்பது காமம், க்ரோதம்-முதலிய தூர்சுணங்களின் இன்மை” என்று, “சாந்தகை இருந்து கொண்டு உபாஸிக்கக் கடவான்” என்று ப்ரமாணவசகம், “அடிக் கடி ஆரம்பணஸம்சிலகம் அப்யாஸம்” என்பது த்ராயிடபாஷ்ய காரரால் ஸ்ம்ருதிவசகம் ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ஸதா தத்பாவ ஶ்ரீ பாவித:” (எப்பொழுதும் அந்த பரமபுருஷபாவணியினால் கிலைபெற்ற மனமுள்ளவனாக) என்று, சக்திக்குத்தக்கபடி பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளை அதுஷ்டிப்பது க்ரியை என்று ப்ரமாணவசகம் “க்ரியாவானு இவன் ப்ரஹ்மவித்துகளுக்குள் பெருமைவாய்த் தவன்”-“ப்ரஹ்மணர்கள் அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை யஜ்ஞத்தாலும், தாகத்தாலும், தபஸனாலும், அநசகவ்ரதத்தினாலும், அறிய விரும்புகிறார்கள்” என்று, “ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தாகம், அஹிம்ஸை, அகபித்யை-இவைகள் கல்யாணங்கள்” என்று. ப்ரமாணவசகம். “ஸத்யேக லப்யஸ்தேஷாமேவைஷ விரஜோ ப்ரஹ்மலோக:” (அவர்களுக்கே ரஜ்ஸ்தமஸ்களால் விடுபட்டிருக்கிற இந்த ப்ரஹ்மலோகமானது, ஸத்யத்தினால் அடையத்தக்கது) இதுமுதலியது, “தேசகால வைகுண்யத்தாலும், சோகநியித்

தமான வஸ்து முதலியவைகளை நினைப்பதினாலும், அவைகளால் உண்டாகிற தைர்யம், மனதின் ப்ரகாசமின்மை, அவஸாதம்” என்று, அதன் விபர்யம் அவஸாதம். ப்ரமாணவசம். “நாயமாத்மா பல ஹிநேக லப்ய:” (இந்த ஆத்மா மனோபலமற்றவனால் அடையத் தக்க வனல்ல) என்று. “அவைகளின் விபர்யமத்தால் உண்டாகிற துஷ்டி, உத்தரஃ” அதின் விபர்யம், அதுத்தரஃ என்று. அதிஸந்தோஷமும் விரோதி என்று அர்த்தம். நிர்வசகமும் “சாந்தோதாத்” என்று (பஹிரிந்த்ரியங்களையும், மனதையும் அடக்கினவனாக) என்று.

சுருதப்ரகாசிகை:—

யஜ்ஞாதிகள் விவிதிஷைக்கு ஸாதநங்களென்று சொல்வதில் ஆத்மாச்ரயம் முதலிய தோஷங்களின் இன்மையை ஒப்புக்கொண்டு சொல்லுகிறார் ‘யத்யபி’ என்று. தஸ்பைவ-இச்சைக்கு விஷயமாக ஆயிருக்கிற. த்யாநவிரூபஸ்ய—என்பதினால் வாக்யாத்ஜ்ஞாத துக்கு வ்யுதாஸம் விதித்தது. த்யாநமும் ஒருதினம் அநுஷ்டிககத்தக்கதென்பதை நிராகரிப்பதற்காக கூறுகிறார்—‘அஹரஹ:’ என்று.

தினத்தோறும் அநுஷ்டாநத்திற்கு பலத்தைக்கூறுகிறார்—‘அப்யாஸ’ என்றீ. ப்ரதி தினமும் அநுஷ்டாந மிருந்தபோதிலும், யாஸம், ருத், ஸம்வத்ஸரம் முதலிய காலவிசேஷங்களால் அதற்கு அவதியை நிராகரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—‘ஆப்ரயாணத்’ என்று. ப்ராணோத்க்ரமணபர்யந்தம் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தபோதிலும், ஒன்று, இரண்டு மூன்று, தினங்கள் வ்யவதாநத்தை வ்யாவாத்திப்பதற்காக தினத்தோறும் அநுஷ்டிககப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. அதிலும் ஸ்ம்ருதிவிச்சேதத்தை வ்யுதவரிப்பதற்காக ‘த்யாந ரூபஸ்ய’ என்று கூறப்பட்டது. ததுத்பத்யே—விவிதிஷையின் உபத்தியின் பொருட்டு. வேதமானது வ்யதானமின்றி ப்ரக்ருதமாக இருந்தபோலும் அர்த்தவசந்தினால் அதன் சப்தமானது விவிதிஷாபரம். கர்மங்களுக்கு விவிதிஷாஸாதநத்வமன்றோ ஒப்புக்கொண்டு சொல்லப்படுகிறது. மரணபர்யந்தம் நாடோறும் உபாஸநத்தின் அநுவருத்தியிலும், உயிருள்ளவரையில் அவைகள் அநுஷ்டிககத்தக்கவைகளென்பதிலும் ப்ரமாணம் ஏது என்றால் அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்—‘வக்ஷதிச’ என்று. சகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியில் ஸூத்ரத்தைக்காண்பித்தால் அதற்கு விஷயமாக இருக்கிற சுருதிவாக்யமும் காட்டப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற அபிப்ராயத்தால் உபாஸந நவ்ருத்திபரமான ஸூத்ரம் காண்பிக்கப்பட்டது—‘ஆப்ரயாணத்’ என்று. ‘ஸ க்ல்வேவம் வர்தயந் யாவதாயுவம்’—என்று. ச்ருதி—யாவத் என்கிற சப்தம் ஸாகல்யார்த்தகமாதலால் அஹாஹரநுஷ்டாநம் வித்திக்கிறது. அவ்வளவு காலவரையில் ஸ்மாபோகையைச் சொல்லுகிறார்—‘அகநிஹோத்ர’, என்று. ஆச்ரமதாமங்களுக்கு ஆச்ரமசேஷத்வமிருந்தபோதிலும் வித்யாநக்த்வமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—‘ஸஹகாரித்வேநச’ என்று. இதுமுதலிய ஸூத்ரங்களில் இந்த அர்த்தைச்சொல்லப்போகிறார் என்று அர்த்தம்.

கர்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட வித்யாநக்த்வமானது உபாஸநத்தினுடைய ஸமாத்யங்கத்வத்துடன் விரோதிப்பதால் உபந்நமனாகாதென்று சங்கித்து, விரோதத்தைப்பரிஹரிக்கவும், அதற்கு விஷயமான ச்ருதிவாக்யத்தைக்காட்டுவதால் அப்ராமாண்யத்தையும்” நிரா

ஹரிச்சகம் திருவுள்ளங்கொண்டு கூறுகிறார்—‘வாக்ய’ என்று. ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவர்களாலும் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து.

‘தல்லப்தி’ என்கிற இடத்தில் தத்சப்தம் த்ருவாநுஸ்மநுகி சப்தத்தால் வ்யாபிக்கப் பட்டது. விவேகம் முதலியவைகளாலேயே கேவலசர்மாவின்லாவது கேவலஸமாதியினாலாவது இல்லை. என்று அர்த்தம்.

வாக்யகாரருடைய கார்த்தம் எடுக்கப்படுகிறது.—‘தல்லப்தி:’—என்று.

‘உபாஸகம் ஸ்யாத் த்ருவாநுஸ்மநுகி:’ என்பதன்றோ ப்ரகருதம். அதனால் த்ருவாநுஸ்மநுகியின் லாபமென்று பொருள்.

‘விவேக விமோகாப்யாஸகரியா கல்யாணாவஸாதாநுத்தர்ஷேப்ய:’ என்று—

அதாவது இதரேதரயோகார்த்தத்தில், இவைகளுள் ஏதாவது ஒன்றினால் அதின் லாபம் துஷ்கரமாக இருப்பதால் ஸமுச்சயம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க பாக்கிதமாயும் பாயத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டு விகல்பம் யுத்தமாகாதன்றோ.—அந்த விகல்பம் எட்டு தோஷங்களால் துஷ்டமாக இருப்பதால், ஸமுச்சயத்திற்கும் இவ்வு ஸம்பவமிருப்பதால்.

இவ்வண்ணம் விவேகம் முதலியவற்றை விதிக்கிற வாக்யங்களுக்கு ஸமுச்சயத்தில் தாத்தப்யமென்பதைக்காண்ப்பதற்காக இதரேதரயோக த்ருவத்தால் வாக்யகாரருடைய நிர்தேசம் இதரேதரயோகம் ஸமுச்சயத்தைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தம். அவ்வாறிருக்க இதரேதரயோகத்தவத்தால் எவ்வாறு ஸமுச்சயலாபம்?—உத்தரம் கூறப்படுகிறது—அந்வாசயத்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயத்தைக்காட்டிலும் விகல்பத்தினால்மீறியான ஸமுச்சயம் வேறான அர்த்தம்.

ஒரு காரியத்தில் ஒன்றோடொன்று நிரபேக்ஷங்களான ஸாதகங்களுக்கு அந்வயம் அந்வாசயத்தோடுகூட படிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஸமுச்சயம். விகல்பத்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயமோவென்றால், ஒரு காரியத்திலேயே ஒன்றோடொன்று ஸாபேக்ஷங்களுக்கு அந்வயம். அதுவே இதரேதரயோகமென்பதினால் விரோதமில்லை என்று. நிவ்ருத்திரூபமாக ஸமாதிகளுக்கும், ப்ரவ்ருத்திரூபமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும், விரோதத்தால் ஸமுச்சயம் இல்லை என்று சொல்வாயோயாகில்—அது சரியல்ல. விஷயம் பிந்நமாக இருப்பதால் விரோதமில்லை. ஸமாதிகள் அவ்விதமாயும், அப்ரகிஷித்தாயுமிருக்கிற நிஷித்தவிஷயகாம்யவிஷயங்களன்றோ ‘ஸம்பவாத்’ உபபந்நமாவதால். ‘நிர்வசநாச்ச’ ச்ருதிவசந்தாலும் ப்ரமாணேப்பத்திகளாலென்று அர்த்தம்.

விவேகம் முதலியவைகள், எந்த ஸ்வரூபமுள்ளவைகள், எவ்வாறு சமாதிகளுக்கும் கர்மாவக்கும் அவிரோதம்? என்றால் சொல்லுகிறார்—‘விவேகாதீநாம் ஸ்வரூபஞ்சாஹ’—என்று. எண்ணிக்கை மாத்ரமல்ல அதின் ஸ்வரூபத்தையும் வாக்யகாரரே சொல்லுகிறார் என்று அர்த்தம்.

முதலில் விவேகஸ்வரூபவிஷயவாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார்—‘ஜாத்யாச்சய:’ என்று.

ஆஹார விஷயவிவேகமானது விவேகசப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. (க) துஷ்டாஹாரத்தினின்று ஸாத்விகாஹாரங்களையே விவேகம், விவேகம். (உ) களஞ்சம், க்ருஞ்சகம் முதலியவைகள் ஜாகி துஷ்டங்கள். ‘ஆச்சாய:’ நாவ்யத்திற்கு யஜ்மானை இருக்கிற புருஷன். (ங) † அபிசஸ்தன், பதிதன், சண்டாளன் முதலியவர்களுடைய

† அபிசஸ்தன்—மஹாபாதகி, அல்லது உபபாதகி. பதிதன்—ஜாதிப்ரவ்ஷன்.

தர்ஷயம், ஆச்ரயதுஷ்டம். (ச) எச்சல், மயிா முதலியவைகளால் கொடுக்கப்பட்டது— நிமித்ததுஷ்டம். இந்த மூன்று வித தேஷ்டமில்லாத ஆஹாரவிவேசநத்திற்கு பலமாக இருக்கிற காயசுத்தியில் விவேகசப்தம் உபசரிகப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றிக்கே, விவித்தாஹார ஸேவையினால் ராஜஸ்தாமஸாஹாரங்களால் ஆப்பாயிதமான தேஹத்தினின்று தன் தேஹத்தை விவேசந் செய்தல் விவேகம். அசுத்தங்களினின்று விவேசநமல்லவோ சுத்தி. இகிசப்தம் பாஷ்யகாரருடையது. ‘அத்ர நிர்வசநம்’ என்பதும் பாஷ்யகாரந்தம். நிர்வசநம்—நிஷ்க்ருஷ்ட வசநம். அப்ரமாணங்களினின்று நிஷ்க்ருஷ்டம் ப்ரமாணபூதமான வசநமென்று அர்த்தம். ‘ஆஹாரசுத்தேன’ இது முதலியது நிர்வசநம்.

விமோகமாவது காமத்தின் அநபிஷங்கம். எதினால் விஷயத்தை அநுபவிக்காமல் இருக்கமுடியாதோ அந்த விகாரம் அபிஷ்வங்கம். ‘காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே’ (காமத்தினின்று கோபமுண்டாகிறது) இது முதலியவசாததினால் க்ரோதம் முதலியதின் இன்மையும் பலித்தது. ‘சாந்த உபாவீத’ என்கிற நிர்வசநத்தில் சாந்தசப்தத்தினால் ராகத்வேஷாதிகளின் அபாவம் விவகழிக்கப்பட்டது. ஆரம்பணமாவது ஆலம்பணம்—**சுலா ஸூய:** அதினுடைய ஸம்ஸேகம். எவ்வாறு இது ஸாதம்? ஸாத்யமல்லவோ இது. அல்ல. ‘சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய’ இது முதலியவற்றால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தேசகலாவிசேஷங்களில் அப்பயவிக்கத்தக்க யோகசப்தவாச்யமான ந்ருவாநுஸம்ருதியல்லவோ ஸாத்யம்.

இதயோககாலத்தில் செய்யத்தக்க த்யாநாநுக்ராஹமான ஸர்வகாலிகஸம்ஸேகம் ‘ஸஹ தப்பாவபாவித:’ என்றல்லவோ சொல்லப்போகிறார். எப்பொழுதும் பகவத்ஸம்ஸேகமில்லாவிட்டால் யோககாலங்களில், காலாந்தரத்தில் ஸம்ஸேகம் செய்யப்பட்டிருந்த விஷயாந்தரம் புத்திஸ்தமாக ஆகும். ஆகையால், ஆரம்பண ஸம்ஸேகத்துக்கு ஸாத்யாவிஷ்டத்வமில்லை.

“நிர்வசநஞ்ச ஸ்மார்த்ததமுதாஹ்ருதம் பாஷ்யகாரோன” என்பதினால் முன்சொல்லப்பட்ட நிர்வசநங்களும் த்ரமிடபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளென்று அறியப்படுகிறது. ‘அயமுநி:’ என்று க்ரோதமான வசநம். அது ந்யாயோபந்யாஸஸுபேக்ஷமாயிருப்பதாலும், ‘ஸஹகார்யந்தரவிதி’ என்கிற அதிகரணத்தில் வ்யாக்யானிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும், ஸ்மார்த்தநிர்வசநமானது ஸ்பஷ்டார்ந்தமாக இருப்பதாலும், ஸ்மார்த்தநிர்வசநம் உதாஹரிக்கப்பட்டது.

‘தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மா’ என்பதை ந்ருநிலுடையவசநம் இவ்விடத்தில் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது.

‘ப்ஞ்சமஹாயஜ்ஞ:’— சக்தித: சாஸ்த்ரம் அசுத்யத்தை விதிக்காதன்றோ:—

‘க்ரியாவாநேஷ’ ஸ்ம்ப்ரத்யயமில்லாத வாக்யம். ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:—ப்ரஹ்ம வித்துகளுடைய மத்தியில் மேன்மைபெற்றவன். ‘ப்ரஹ்மவிதிஷ்டனாம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லையென்றோ.

க்ரியா சப்தத்தின் அர்த்தத்தினுடைய விசதீகரணத்தின்பொருட்டுசெல்லுகிறார்— ‘தமேதம்’ என்று. ‘ஸத்யம்’—பூதஹிதமானது. ஆர்ஜயம்—மனோவாக்யங்களுக்கு ஐக்யநயம். தயா—ஸ்வார்த்தத்தை அபேக்ஷியாத பரதுக்காலஹிஷ்டனாவும், ‘அஹிம்ஸா—

காண்தாயத்தாலும் பரவலிம்ஸையினின்று விலகுதல். தாநம்—பேராசை இல்லாமை. அபித்யா—பிறருடைய வஸ்துவினிடத்தில் தன்னுடையதென்கிற புத்தி, அல்லது, நிஷ்பல சிந்தை. அன்றிக்கே, அந்யஸூல் செய்யப்பட்ட அபகாரத்தைச்சிந்தித்தல்—அதில்லாமல் அநபித்யை. ‘ஸத்யே’ என்கிற வாக்யத்திலிருக்கிற ஆதிசப்தத்தால் ஆர்ஜவாதிகளைப் ப்ரகிபாதிக்கிற வாக்யஸமுஹம் க்ரோடகரிக்கப்பட்டது. (தேசே—இத்யாதி) அநவஸாதம் அநுத்தர்ஷம் இரண்டிம் அவஸாதோத்தர்ஷ விபர்யயரூபமாக இருப்பதால் வாக்யகாரரால் அவஸாதோத்தர்ஷலக்ஷணம் மாத்ரம் கூறப்பட்டது. அதன் விபர்யயரூபமான நஞ்ரந்தமானது அர்த்தாத் லித்திக்கிறதென்று வாக்யகாரருடைய அபிப்ராயம். சோகவஸ்து—சோகரிமித்தமான வஸ்து. அதீதமான புத்ரமரணம் முதலியது. ஆதி சப்தத்தினால் வரப்போகிற பய நிமித்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. சோகம் ‘ஈ’ அதீத விஷயமன்றோ பயமானது. ‘ஊகாமி’ விஷயம். அபாஸ்வரத்வமென்பது தைந்யசப்தவிவரணம். அபிஷ்டமான கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குத்திறமை இல்லாமை தைந்யமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

‘பாஸ்வரத்வவிரோதி’ என்றாவது தைந்யவிசேஷணம். சசப்தம் பிந்ந்ரமமுள்ளது தஜ்ஜஞ்சு—தைந்யத்தாலுண்டான தைந்யமுமென்று அர்த்தம். பந்து ஜனங்களுடைய தைந்யத்தாலும் தைந்யமுண்டாகும். தேசகாலவையுண்யம்—சோகரிமித்தமான வஸ்து இவைகளின் மரணம். இவைகளைக்காரணமாகக்கொண்ட மனத்தெளிவின்மையாவது மனத்தெளிவின் விரோதியாவது தைந்யம். தைந்யத்தினாலுண்டான தைந்யமும் மனதினுடைய அவஸாதம் என்று அர்த்தம்.

அல்லது, பிந்நவாக்யமாக யோசிக்கத்தக்கது. தேசகாலவையுண்யசோகவஸ்த்வாத்ய நஸம்ருதிஜநிதம் மஸோஅபாஸ்வரத்வமவஸாத:” எது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்றால் சொல்லுகிறார்—‘தஜ்ஜம் தைந்யம்’ என்று. அந்த அபாஸ்வரத்வம் ‘தஜ்ஜம்,’ கூறப்பட்டுள்ள காரணத்துடன் கூடின தைந்யமென்று வ்யாக்யேயவ்யாக்யாநரூபமான் வாக்யத்வயமென்று. ‘தத்விபர்யய,’ இதுமுதலானது பாஷ்யக்ரந்தம். பவஹீநே—மனோபலமில்லாதவனால், ‘தத்விபர்யயஜா’—தேசகால ஸாத்தருண்ய ப்ரியவஸ்து முதலியவற்றின் மரணத்தால் “துஷ்டிருத்தர்ஷ:” என்று இவ்வளவு மட்டிலுமே தான் வாக்யம். “தத்விபர்யய: அநுத்தர்ஷ:” என்பது அர்த்தவித்தம். “ஸ்வாத்யாய செஸஸந்தோஷதபாம்வி நியதாத்மவாந்” என்று அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸந்தோஷம் எவ்வாறு இழுக்கத்தக்கதாக ஆகலாமென்றால் சொல்லுகிறார்—‘அதிஸந்தோஷச்ச விரோதித்யர்த்த:’ என்று அஸந்தோஷம் மாத்ரம் விரோதியல்ல. அதிஸந்தோஷமும் விரோதி என்பது சகாரத்தின் அர்த்தம்.

அந்யவிஷயங்களிலேயே எவ்வாறு ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகுமோ அவ்வாறான ஸந்தோஷம் அதிஸந்தோஷம். அது விடத்தக்கதென்று ஆகிறது. ‘நிர்வசநயி’ என்கிற இடத்திலிருக்கிற அபிசப்தமானது எல்லா நிர்வசநங்களுடைய ஸமுச்சயத்தில். இவ்வண்ணம் பதார்த்தங்கள் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டன. ‘தல்லப்தி:’ இது முதலிய வாக்யகாரக்ரந்தத்தினுடைய வாக்யார்த்தைக்கூறுகிறார் ‘ஏவம்’ என்று. இவ்வாறு நியமமுள்ளவனுக்கு ஆச்ரமவிஸிதக்ரமாவதுபாநத்தாலென்று தனித்து நிர்தேசமிருப்பதால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திருபமான கோடித்வயவிபாகம் காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு பதங்களால் கேவல சமாதிகளும், கேவல கர்மாவும், வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. சமாதிகளும், கர்மாவும், சேர்ந்து அங்கமென்று பொருள்.

ஈ அதீதம்—சென்றது.

ஊ ஆகாமி—வரப்போகிறது.

எது விவிதிவாஸாதென்று உன்னால் கூறப்பட்டதோ அதினாலேயே வித்யாபிஷ்
பத்தி என்பது வைகாராபிப்ராயம். ‘இத்யுகதம் பவதி’—என்று வாக்கார்த்தம் ஏற்படுகிறது
என்று அர்த்தம். ‘வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச’ என்கிற ச்ருதிக்கு சங்கரயாதவப்ரகாசர்களுக்கு
அபிமதமான யோஜனையை நிரஸிப்பதற்காக அதை வ்யாக்யாநம் செய்யத்திருவுள்ளம்
கொண்டு உபாதாநம் பண்ணுகிறார் ‘ததாச’—என்று.

வாஷ்டு:—

வனவம் நியமயுகஸ்யாஸூரவிஹிதகஜோநுஷ்டாநெநெவ
விஷாநிஷுத்ரித்யுக்ஷவதி |

தயா உ ஸூதூனாம்—“விஷாநாவிஷாநாயஸ்தவெஷா
ஸயம் ஸஹ | சவிஷ்யா ஜேதூம் தீக்ஷா விஷ்யாஜேதஸூ
தெ”(ரம். கக.) ஐதி |

சுத்ராவிஷாநாஸூரவிஹிதம் வணடாஸூரவிஹிதம் கஜ |
சவிஷ்யாயா—கஜேணா | ஜேதூம் ஜேதாநொதூதிவிரொயிவ்ராஹீ
நம் கஜ | தீக்ஷா சவொஹு | விஷ்யா ஜேதாநொத | சஜேதம்
ஸஹ | ஸூத தெ-வ்ராநொதீத்யுக்ஷ | ஜேதூதாநொநொவாய
தயாஸூதீதாவிஷா விஷேதாநிஹிதம் கஜேஷ்வ | யயொகூ
“ஐயாஜ வெஸாவி ஸுவஹுதிநு யஜேதாநு ஜேதாநவ்வாஸூய: |
ஸஹவிஷாநேஷ்வாய ததூம் ஜேதூஷவிஷ்யா | (வி.வா. சு.சு.
கஉ.) ஐதி | ஜேதாநவிரொயி உ கஜ வுணூவாவரவிஷு
ஸஹஜேதாநொதூதிவிரொயிதெநாநிஷுமநுதயொஸ்யொரவி
வாவஸாஸூரவியெயக்ஷ | சவூ உ ஜா நவிரொயிசுக்ஷ ஜேதாநொ
தூதிவெதூஸூதஸூதஸூதவிரொயிரஜவூரொவிஷுஜிவாநொ
ண ||

இவ்வண்ணம் நியமத்துடன் கூடியவனுக்கு, ஆச்ரமவிஹித
கர்மாறுஷ்டாநத்தினாலேயே வித்யையின் நிஷ்பத்தி என்று சொல்
லப்பட்டதாக ஆகிறது. அவ்வாறே மற்றொரு ச்ருதியும்—‘வித்யை
அவித்யை இரண்டையும் எவன் அறிவனோ அவன் அந்த பரப்ரஹ்
மத்தை அறிகிறான்—’

‘கர்மாவினால் ம்ருத்யுவைக்கடந்து வித்யையினால் அம்ருதத்தை
அடைகிறான் என்று. இந்த இடத்தில் அவித்யா சப்தத்தால் சொல்
லப்பட்டிருப்பது வர்ணாச்ரமவிஹிதமான கர்மம். அவித்யையினால்
கர்மாவினால், ம்ருத்யுவை ஜ்ஞானோத்பத்தி விரோதியானப்ராபிந

கர்மாவை. தீர்த்வரபோக்கடித்து வித்யையினால்-ஜ்ஞாநத்தினால் அம்ருதத்தை-ப்ராஹ்மத்தை அடைகிறானென்று பொருள். ம்ருத யுவை-விநாசஞ் செய்வதற்கு உபாயமாக அறியப்பட்ட அவித்யையானது வித்யையைக்காட்டிலும் வேறான விஷயமாகாமே. ஜ்ஞாந யோகி என்று ப்ராஸித்திபெற்ற ஜகந்ரம், ப்ராஹ்மவித்யையை அதிஷ்டாநம் செய்து, அவித்யையினால் ம்ருதயுவை தாணம் செய்வதற்காக அபரிமிதங்களான யஜ்ஞங்களை அறுஷ்டித்தார்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஜ்ஞாநவிரோதியான கர்மாவானது புண்யபாபநுபமாயுள்ளது. ப்ராஹ்மஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு விரோதியாய் அகிஷ்டபலனகளை வினை விப்பதினால் இரண்டும் பாபசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன. இதற்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வமானது ஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு றேதுவான சுத்தஸத்வத்திற்கு விரோதியான ரஜஸ்தமஸ்களுடைய வருத்தியினடியாக

ச்ருதப்ரகாசிகை :—

இதனால், கர்மா அபேக்ஷிதமென்கிற விஷயத்தில் ஸந்ப்ரத்யயமில்லாத ச்ருத்யந்தரம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அப்படியே ச்ருத்யந்தரம் எது உங்களால் வேறு விதமாக வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதோ அதுவும், நம்மால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு அருகுணமென்று ததாசப்தத்தையும், அந்தரதாசப்தத்தையும் ப்ரயோகித்தவருக்குக்கருத்து.

ஸந்ரஹிதமாக இருப்பதால் யஜ்ஞாதி வாச்யவைலக்ஷணமும் அந்தரதாசப்தத்தால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாச்யத்தில் கர்மவாசிசப்தம் கேட்கப்படவில்லையே என்றால், கூறுகிறார் ‘அந்ர’ என்று. அந்ர இந்த ச்ருதிவாக்யத்தில்; “ஆநாந்மந்யாந்ம புத்திர்யா” இது முதலியவைகளில்ல. வர்ணசீரமவிஷிதமான கர்மாவானது அவிய்யாசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாக இருக்கட்டும், அதனால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது ஏன் என்று சங்கை வர பதாந்தரங்களையும் (விவரித்துக்கொண்டு வாச்யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார் ‘அவித்யா’ என்று.

அவித்யையினால்—கர்மாவினால். வித்யையா—ஜ்ஞாநே என்கிற இடத்திலும் கர்ம ஜ்ஞாநசப்தங்களால்—“கஷாயபத்தி: கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பாமாகதி: கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்தே” கர்மாக்கள் பாபத்திற்கு பரிபாகத்தை உண்டிபண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகள். ஜ்ஞாநமோவென்றால், அடையத்தக்கவைகளுக்குள் சிறந்தது. பாபம் கர்மாக்களால் பகலம் செய்யப்பட்டால் பிறகு ஜ்ஞாநமுண்டாகிறது என்று தனக்கு உபஜீவ்யமான அர்த்தத்துடன் கூடின ஸ்ம்ருதியானது ஸ்மரிக்கும்படி செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மாணி கஷாயபத்தி: கஷாயபத்திக்கு நிமித்தங்கள். கஷாயசப்தம் பாப வாசகம்,—“தர்மத்தினால் பாபத்தை” போக்கடிக்கிறான் என்கிற வசநத்தோடு ஏகார்த்தமாக இருப்பதால் கஷாயசப்தம் ராகம் முதலியவற்றை போதிக்கிறதாக இருந்தபோதிலும் பாப

நிர்ஹரணமடியாக ராகாதிபரிபாகவேறுதல்வம். 'ஜ்ஞாநம் பரமாகதி :? 'கிறந்த கத்யுபாயம். இரண்டிடத்திலும் காரணத்தில் கர்யோபசாரம். கஷாயம் பக்வமானால் பிறகு ஜ்ஞாநம் ஸம்பவிக்கிறது—ப்ராஸரிகிறதென்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் உபாயவிரோதி நிராஸ கத்வம் கர்மாவுக்கு ஸ்பஷ்டம். விவிதிஷைப் ப்ரவ்ருத்திக்கிறது; மேகக்ஷம் ப்ரவ்ருத்திக்கிற தென்று சொல்லப்படவில்லையென்றே ஜ்ஞாநம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதென்றே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாக்யத்தினுடைய அர்த்தத்தை உபஜீவித்து சொல்லுகிறார்—'மருத்யும் ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி'—என்று ப்ரஹ்மப்ராப்தி விரோதியல்ல. விவிதிஷாவிரோதியல்ல என்று அர்த்தம். உபேயவிரோதியான கர்மாவுக்கு ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் அநேக ச்ருதிகளாலும், ஸ்மருதிகளாலும் வித்தம்.

எப்படி என்றால்—'தமேவ விதித்வா திம்ருத்யமேதி நான்ய : பந்தா : , ஏவமேவம விதிபாபம், கர்ம ந ச்லிஷ்யதே, க்ஷயந்தேதசான்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே ப்ராவரோ நிசாயம் ம்ருத்யுமுகாத்ப்ரமுச்சயதே, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்சயதே ஸர்வபாபை : , ஜ்ஞாநாக்ரி யதம் ம்ருத்யுமுகாத்ப்ரமுச்சயதே, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்சயதே ஸர்வபாபை : , ஜ்ஞாநாக்ரி ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதேநதா' என்று, இவ்வாறாக உபேயவிரோதிக்கு ஜ்ஞாந நிவர்த்த்யத்வம் ச்ருதியினால் அறிப்படுவதால் பரிசேஷத்தால் 'நான்ய : பந்தா' என்று உபேய விரோதி நிராஸத்தில் உபாயாந்தரநிஷேதஸ்வாரஸ்யத்தாலும், ஸமஸமுச்சய பக்ஷத்தில் கர்மாவும், உபாயமாதலால் வேதநத்தைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லாவற்றையும் விஷயீகரிக்கிற அந்ய சப்தத்திற்கு ஸந்தோசம் ப்ராஸங்கிப்பதாலும், 'யஜ்ஞே விவிதிஷந்தி' என்று கர்மாவுக்கு உபாயவேறுதல்வம் கண்டோக்தமரக இருப்பதாலும், 'கஷாயே கர்மபி : பக்வேதனோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' என்கிற ஸ்மருதியின் ஆதரணத்தாலும், ஸாமான்யமான ம்ருத்யுசப்தத்தால் நிரவிக்ஷத்தக்கது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் உபாயவிரோதி கர்ம ரூப விசேஷத்தில் பர்யவலிக்கிறது.

அப்படியே விவிதிஷாஸாதகத்வமானது முன்கூறப்பட்ட அந்யோந்யாச்சர்யம் முதலியவற்றால் நிரவிக்ஷப்பட்டபடியால் பரிசேஷத்தால் 'விவிதிஷந்தி' என்கிற இடத்திலும், ப்ரக்ருதிப்ரத்யங்கனின் அர்த்தங்களை வேதநம், அதின் இச்சை இவ் வரண்டுக்கும் விசேஷமின்றி யஜ்ஞாதிகள் ஸாதநங்களென்று அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும்—'தனோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' என்கிற ஸ்மருதி முதலியவைகளுக்கு அநுருணமாயிருப்பதாலும், நீதியை அறிந்தவர்களால் வேண்டப்பட்ட ப்ரக்ருத்யர்த்த ப்ராதான்யம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ப்ரக்ருத்யர்த்தமான வேதநஸாதகத்வம் வித்தமாயிற்று. ஆகையால், உபாயத்துக்கு விரோதியான கர்மாவே இந்த இடத்தில் மருத்யு சப்தவாச்சர்யமாயும், அவித்யா நிவர்த்த்யமாயுமிருக்கிறதென்று அபிப்ராயம். உபாஸநாரூபமாயும் ந்யாயரூபமாயுமிருக்கிற உபேயவிரோதிநிராஸகஜ்ஞாநமானது உத்தரபூர்வபாகம் இரண்டுகளுக்கும் நிராஸகமாக ஆகலாமென்று அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ப்ராசீநமென்று கூறப்பட்டது. உபாய விரோதிநிராஸகாமாவானது ப்ராசீனபாபத்தையே தணிக்கிறது, 'உத்தராகத்தைத்தணிக்கிறதில்லை—என்று பொருள். 'தீர்த்வா' என்கிற பதத்தை வ்யாக்யாதிக்கிறார்—'அபேர்ஹ்ய' என்று. 'ஏதம் ஸேதம் தீர்த்வா' என்கிற இடத்தைப் போல் ப்ராப்திவசம்மல்ல என்று கருத்து. 'அவித்யா தீர்த்வா' என்கிற இரண்டு பதங்களின் வ்யாக்யாநத்தினால், சங்கரமத்யோஜனையானது நிரவிக்ஷப்பட்டது. அஜ்ஞாநத்தினால் ஸம்ஸாரத்தை அடைந்திருக்கிறவன் என்றல்லவோ அந்த மத்யோஜன. அதில் அவித்யையானது ஹேமமாக அறியத்தக்கது. அவித்யாசப்தமானது விவிதிஷாவிரோதி நிவர்த்தகர்மவாசி என்றாவது, சங்கராபிமதமான யோஜனையாக இருக்கலாம். அவித்யாசப்தம் உபேயவிரோதி நிவர்த்தகர்மவாசி என்று யாத்வப்ரகாசாபிமதமான யோஜனை.

‘ஜ்ஞானோத்பத்தி விரோதி’ என்கிற ம்ருத்யுசுப்தவ்யாக்யாநத்தினால் அவை இரண்டும் நிரவியிக்கப்பட்டன. இந்த அவிய்யாசப்தமானது ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவான அஜ்ஞாநமாக ஏன் ஆகக்கூடாது?—அதற்கு கர்மவாசித்தவம் எவ்வாறு?—என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார் ‘ம்ருத்யுதரண’—என்று தரதிக்கு உத்தரணர்த்தகதவம் ஸ்வாரஸ்யத்தால் வித்தம். ப்ராப்தியை அர்த்தமாகக்கொண்டால் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு பங்கமென்று அபிப்ராயம் அவிய்யாசப்தம் கர்மவாசி என்பதைக்காண்பிக்கிறார். ‘விய்யேதரத்’ என்று. அதைக்காட்டிலும் வேறு என்கிற அர்த்தத்தில், நஞ் என்று கருத்தி.

‘விஹிதம் கர்மவ’ என்கிற ஏவகாரத்தால் அஜ்ஞாநமும், அவிவிதகர்மாவும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் ‘விய்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச’ என்கிற ‘அ’ சப்தங்கள் அருத்தஸமுச்சயபாங்கள்.

விய்யாநுபந்தியாயும், கர்மாநுபந்தியாயுமுள்ளது எது சொல்லப்படவில்லையோ, அது ஸமுச்சயிக்கத்தக்கது. விய்யாநுபந்தியாக இருப்பவை சமதமாதிகள். கர்மாநுபந்தியாக இருப்பவை பலாபிஸந்திகர்த்துத்வாரமான ராஹித்யம் முதலியவை. அது இரண்டும் ‘ச’ சப்தத்தால் ஸமுச்சயிக்கத்தக்கது.

அன்றிக்கே, “தர்மே சார்த்தேச காமேச மோகேசு பாதர்ஷப” என்கிற இடத்தில் ‘ச’ சப்தம் போல், இங்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விரோதிகள் எவைகளோ அவைகளின் ஸமுச்சயத்தைக்காட்டுகிறவைகளாக இரண்டு ‘ச’ சப்தங்கள் இருக்கலாம். விய்யாவிரோதியும், கர்மவிரோதியும், ஹாநத்திற்காக அறியத்தக்கவைகளாக இருப்பதால், சப்தங்களால் ஸமுச்சயிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன.

விய்யா-ப்ராஹ்மவிய்யா. அதற்கு விரோதி அதற்கு வேறான வஸ்துவை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞாநம் அது விஷயமான ராகத்வேஷம் முதலியது. அவிய்யா—விய்யாங்கமான கர்மம். அதற்கு விரோதியாக இருப்பது. ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவாயும் பலாபிஸந்தி முதலியதோடு கூடியதாயுமிருக்கிற கர்மாவும், பாபமும், அது இரண்டும் விட்டுவிடுவதற்காக அறியத்தக்கதென்பது சப்தங்களுடைய அபிப்ராயம். அன்றிக்கே, ப்ரகிபதத்தோதகங்களாக ‘ச’ சப்தங்கள் இருக்கலாம். எப்படி என்றால், “தர்மே சார்த்தேச காமேச” என்று பதந்தோறும் எது அபிதேயமோ அதன் ஸமுச்சயத்தோதகதவம், ப்ரதிபதத்தோதகதவம்—அது இங்கேயுமிருக்கலாம். இந்த வாக்யத்தில் ‘அவிய்யா, தரண’ சப்தங்களுக்கு கூறப்பட்ட அர்த்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக உபபநம்ஹண வசநத்தைக் காட்டுகிறார்.—‘யதோத்தம்’ என்று ‘ஜ்ஞாநவ்யபாச்ய:’ ஆகமத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநமுள்ளவர். ‘ப்ராஹ்ம விய்யாமதிஷ்டாய’ உபாஸநாத்தமகமான ஜ்ஞாநத்தை ஸாத்யமாக அவலம்பித்து என்று அர்த்தம்.

ஜ்ஞாந விய்யா சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் அர்த்தபேதமறியவேண்டுமென்கிற இச்சையுண்டாகில் ஆகமத்தினாலும், விவேகம் முதலியவாற்றாலும் உண்டாகிற ஜ்ஞாநங்கள் ப்ரக்ருதமாக இருப்பதால், தத்வாத்வாச்யணமன்றே யுக்தம், ‘தாத்து’ ம்ருத்யும்’ என்றதனால் அர்த்தத்தை உணர்த்துந்தன்மையுள்ளது என்கிற த்ருதாதுவானது ப்ராப்தி என்றும் சங்கை விலக்கப்பட்டது.

ஸம்ஸாரத்தை அடைவதற்காக, ப்ராஹ்மவித்தான கேசித்வஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மா அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதில்லையன்றே. ம்ருத்யுசுப்தம், விவிதிஷைக்கு விரோதியான கர்மாவைச்சொல்லுகிறதென்று சந்தேகிக்கத் தக்கதல்ல,—‘ஜ்ஞாநவ்யபாச்ய:’

என்றதினால் சாஸ்த்ரத்தினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ப்ரஹ்ம வித்மேச்சையை அதிஷ்டித்து என்று சொல்லப்படவில்லையன்றோ. ஜ்ஞாநோத்தத்திக்கு விரோதியான ப்ராசீநமான கர்மம் என்று புண்யபாப ஸாதாரணகர்மசப்தத்தால் எவ்வாறு கர்மம்மாத்ரம் நிரவிக்ஷதகதாச் சொல்லப்பட்டது. ச்ருதியோவென்றால், 'தர்மேண பாப மபநுததி' என்று பாபரூபமான கர்மவிசேஷத்திற்கு நிராஸ்ததைச்சொல்லுகிறதென்று சங்கை உண்டாகில், அவ்விடத்திலும் பாபசப்தத்திற்கு புண்யபாபரத்வத்தைக்காட்டுவ தற்காக புண்யபாபம் இரண்டிக்கும் பாபசப்தவாச்யத்தை உபபாதிப்பதின் பொருட்டு அவ்விரண்டிக்கும் ஜ்ஞாநோத்தத்தி விரோதித்வத்தைக் கூறுகிறார்—'ஜ்ஞாநவிரோதிசு' - என்று. 'ச'காரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறது. புண்யபாபங்கள் இரண்டும் ஜ்ஞாநவிரோதிகளாக ஆகுமேயாகில், எவ்வாறு அவ்விரண்டினுள் ஒன்றான பாபத்திற்கு நிராஸநீயத்வமும் மற்றொன்றான புண்யத்திற்கு நிராஸகத்வமும் ச்ருதியினால் கூறப்படு கிறது—எனில் கூறுகிறார் 'உபயோரபி' என்று. அவ்விரண்டிக்கும், நிவர்த்தயத்வமும், பலாபிஸந்தி முதலியதில்லாத தர்மாத்ரத்திற்கே நிவர்த்தகத்வமும் விவக்ஷிக்கப்பட்ட தென்று கருத்து.

இரண்டிக்கும் பாபசப்தவாச்யத்வம் எவ்வாறு பொருந்துமென்றால், சொல்லுகிறார் 'ப்ரஹ்மஜ்ஞாநோத்தத்தி' என்று 'அதிஷ்டபலதயா' என்கிற பதத்தினால் ப்ரவ்ருத்தி நிமி த்த ஸூசகம் செய்தபடி அலெனகிகத்வமிருந்தாலும் அநிஷ்டாபலாஸாதாரணகாரணத் வம் பாபரூபமாயிருக்குமென்று கருத்து.

அதினால்தான் சாஸ்த்ரம்முதலியதிலும், ஈசுவரனிடத்திலும் அதிவ்யாப்தி இல்லை. 'வாஸுதேவே மனோ யஸ்ய ஜபஹோமார்ச்சநாதிஷ்டுதஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய, தேவேந் த்ரத்வாதிகம் பலம் ஏதேவை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மக :'' (ஹேமைத்ரேய! ஜபம் ஹோமம் அர்ச்சகம்முதலிய கர்மாக்களில் எவனுடைய மனது வாஸுதேவனிடத்தில் பற்றுதலுள்ளதாக இருக்குமோ, அவனுக்கு தேவேந்திரனுடைய பதத்தைப்பெறுதல் முதலிய பலங்கூட இடையூறாக ஆகிறது. லௌக்ய ! பரமாத்மாவின்னுடைய ஸ்தாநத்திற்கு இவைகள் நரகங்கள்.) இதுமுதலியவைகளால் புண்யத்துக்கும் முமுகூவைக்குறித்து அநிஷ்டபலனைக்கொடுக்குந்தன்மை விரித்தம். ச்ருதியும் பாபத்தோடு கூட முற்கூறப் பட்ட ஸுகருதத்தையும், பாபம்சப்தத்தால் நிர்ஜேசியாநின்றனாகொண்டு நிகரகம் செய்கி றது, 'நைதம் ஸேதுமஹோராத்ரம் தாதோ ந ஜரா ந ம்ருத்யுந் சோகோ ந ஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம் ஸாவே பாப்மானோதோ நிவர்த்தந்தே' (இந்த ஸேதுவை அஹோராத்ரங்கள் தாண்டிச்செல்லுகிறதில்லை. ஜரையாவது, ம்ருத்யுவாவது சோகமாவது, ஸுக்ருதமா வது, துஷ்க்ருதமாவது தாண்டிச்செல்லுகிறதில்லை. எல்லா பாபங்களும் இவனிடத்தி னின்று நிவர்த்திக்கின்றன) என்று பாபம்சப்தம், சொல்லப்படாத பாபாந்தர விஷய மென்றுசொல்வது ஸரியன்று. துஷ்க்ருதசப்தமானது எல்லோராலுமறியப்பட்ட எல்லா பாபங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருப்பதால், சொல்லப்படாத பாபாந்தரங்களுக்கு ஸம் பவமில்லாமையால், அதை விஷயமாக உடையதென்பது பொருந்தாது. ஸப்பலித்தபோ திலும், பாபம்சப்தமானது, அந்த பாபாந்தர விஷயத்தளவு ஆகமாட்டாது.

சொல்லப்பட்ட எல்லா ஹேயநிவ்ருத்திக்கும் ஸம்வாதியாக எடுக்கப்பட்ட 'அபஹத பாப்மாஹ்மேஷு ப்ரஹ்மலோக:' என்கிற அடுத்த வாக்யத்தில், பாபம் சப்தமானது எல்லா (ஹேய) விஷயமாகக் காணப்படுவதால். சொல்லப்பட்டிராத சில பாபநிவ்ருத்தியைச சொல்லும் பக்ஷத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிற ஸம்வா ஹேய நிவ்ருத்தி ஸம்வாதம் விரித்தியாது.

சோகம்முதலியவைகளில் பாபசப்தம் அமுக்யமாக இருந்தபோதிலும் ஸூக்ருததுஷ்டக்ருதங்களில் பாவ்ருத்திரிமித்தம் ஸம்பவிப்பதால் முக்யத்வம் விடவொண்ணாது,—ஒரிடத்தில் அமுக்யமாக இருக்கிற வஸ்துவானது, எல்லா இடங்களிலும் அமுக்யமாக இருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லாமையால். ஆதலால் “ஸர்வே பாப்மாந:” என்கிற இடத்தில் ஷீ சத்ரிந்யாயத்தால் அஜஹல்லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. ‘தர்மேண பாபம்’ என்கிற இடத்தில் முக்யத்வமே.

ஹாஷ்யம்:—

வாவவஸூ வ ஜீராமொடியவிரொடியிசுவம்—‘வாஷ வவவ விரொய கஜெ காரயதி தம் யஜெயா நிரீஷதி’ இதிரூதாவ மஜெதெ | ரஜவஜெவொயடியாடியஜீராமாவரணாகம் வசுவஸூ வ யடியாடியஜீராமஹெதுசுவம் ஹவவெதெவ ப்ரதிவாழிதம்—‘வசுவாஹூஜாயதெ ஜீராம’ இதூழிநா—

சுகதூ ஜீராமொஹூதெய வாவம் கஜெ நிரவநீயம் | தனிர வநகனாமலிவஸஹிதவெநொநாஹூஷிதெந யஜெண | தயாவ ரூகி:—‘யஜெண வாவவவநாஷதி’ இதிரூ | தஜெவம் ஸஹூ ப்ராவீலாயநம் ஜீராமம் வவடியாடிய கஜெவெஷம் | ஸதொடி வெஷிதகஜெவூராவஜீராமம், கெவறுகஜெணாஜீராவூரவஹூத

ஷீ சத்ரிந்யாயம்—குடையுள்ள சிலர்களும், குடையில்லாத சிலர்களும் சேர்ந்து செல்லுகிற கூட்டத்தைப் பார்த்து—‘குடைக்காரைகள் போகிறார்களென்று சொன்னால் குடைக்காரர்களைச் சொல்லுகிற சத்ரிபதம் குடையுள்ளவர்கள், குடை இல்லாதவர்கள் இவ்விருவர்களையும் போதிக்கிறது. இந்த இடங்களில் அஜஹல்லக்ஷணை ஒத்துக்கொள்ளத்தக்கது. இடத்திலோவென்றால் பதங்களுக்கு அர்த்தங்களை போதிக்கும் வ்யாபாரங்கள் மூன்று—அவையாவன. சக்தி, லக்ஷணை, வ்யஞ்ஜனை.

சக்தியாவது இந்த சப்தத்தால் இந்த அர்த்தம் அறியத்தக்கது என்கிற ஈச்வரனுடைய இச்சை. சில இடங்களில் மனிதர்களுடைய இச்சையைக்காரணமாகக்கொண்ட ஸந்தேதமும்.

லக்ஷணையாவது—வாச்யார்த்தத்திற்கு அநுபபத்திவரின் அந்த வாச்யார்த்தஸம்பந்தத்தால் வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்தினவக்கும் சப்தவ்யாபாரம். இது மூன்று விதம். ஜஹல்லக்ஷணை, அஜஹல்லக்ஷணை, ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை என்று. சப்தமானது வாச்யார்த்தத்தை முற்றிலும் இழக்குமேயாகில் ஜஹல்லக்ஷணை. வாச்யார்த்தத்தை விடாமல் வேறு அர்த்தத்தை போதிக்குமேயாகில், அஜஹல்லக்ஷணை. வாச்யார்த்தத்தில் சில பாகத்தை விடாமலிருக்குமேயாகில் ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை. இந்த மூன்றுவது லக்ஷணையானது ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்யம் கூறுகிற மாயாவாதிகள் மதத்திற்கே ஏற்கும். மற்ற ஒரு விதத்தான்களும் இந்த லக்ஷணையை ஒப்புக்கொள்ளார்கள்.

ஜ்ஞாநம்வகஜேஜோவ்ஸாவஸ்யதி வெவ்வாவெக்ஷிதா ஸ்வ
ஜிஜ்ஞாஸாயாடிவதிவபுவுதூ வக்ஷுர—

பாபத்திற்கும் ஜ்ஞாநோதய விரோதித்வமானது 'எவனை நர
கத்தில் தன்ன விரும்புகிறானோ அவனை இவனை தீய செயல்களை
செய்விக்கிறான்' என்கிற ச்ருதியினால் அறிப்பப்படுகிறது. ரஜஸ்த
மஸ் இரண்டும் யதார்த்தஜ்ஞாகத்திற்கு ஆவரணமென்பதும் ஸத்வ
மானது யதார்த்தஜ்ஞாகமேது என்பதும் பகவானாலேயே ப்ராதி
பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது "ஸத்வத்தினாலே ஜ்ஞாகம் உண்டாகி
றது" இதுமுதலிய தால்.

ஆதலால், ஜ்ஞாகத்தின் உத்பத்தியின்பொருட்டு பாபமான
கர்மநிரஸிக்கத்தக்கது. பலத்தைக்கருதாமல் அதுஷ்டிக்குப்பட்
டிருக்கிற தர்மத்தால் அதன் நிரஸைமும் ஸித்திக்கிறது. அவ்வாறே
ச்ருதி கூறுகிறது. 'தர்மத்தினால் பாபம் நீக்கப்படுகிறது' என்று
இவ்விதமாக ப்ராஹ்மப்ராப்திக்கு ஸாதகமான உரிய கர்மங்களை
அபேக்ஷித்திருக்கிறது. ஆகையால், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற
கர்மஸ்வரூப ஜ்ஞாகமும், கேவலகர்மாக்கள் அல்பமாயும், அஸ்திர
மாயுமிருக்கிற பலத்துடன் கூடியவைகள்—என்கிற ஜ்ஞாகமும்
கர்மமீமாம்ஸையினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் ப்ராஹ்ம
ஜிஜ்ஞாஸைக்குப் பூர்வவ்ருத்தமாக அதுவே அபேக்ஷிக்கப்பட்ட
தென்று சொல்லத்தக்கது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

பாபத்துக்கு எவ்வாறு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம்?—ரஜஸ்தமஸ்களுக்கல்லவோ அதுஅறியப்
படுகிறது—என்று சங்கைவர த்வாரத்வாரிபாவாததால் அவிரோதத்தைச்சொல்லுகிறார்—
அஸ்ய, என்று.

பாபத்துக்கும், ரஜஸ்தமஸ்களுக்கும் ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் ப்ராமாணிகமாக இருப்ப
தால் அவைகளுக்கு த்வாரத்வாரிஹாவம் கலபிக்கப்படுகிறதென்று கூறுகிறார்—'பாபஸ்
யசு'—என்று

இந்த ச்ருதியானது நாகப்ராபணைச்சாவிஷயமாக ஏன் ஆக்கூடாது?—அதோநயந
மானது உந்நயநத்திற்கு விருத்தமாக இருப்பதால் என்றால் சொல்லுகிறோம். இந்த இடத்
தில் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற உந்நயநமேதுத்வம் உபாஸநிஷ்பாதநஸ்வரூபமாயுள்ளது.
உந்நயநமும் ஸ்வாகம முதலிய ஸ்தானங்களை அடைவிப்பித்தலென்று ஸந்தேகிக்கத்தக்க
தல்ல—“யமேப்பயோ லோகேப்ய: உந்நிநீஷதி” என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தினால் ஸமஸ்தலோ
கங்களை விட மேலான ஸ்தானத்தை அடையும்படி செய்தலென்று அறியப்பட்டிருக்கிற
உந்நயமானது மோக்ஷப்ரமாண ரூபமாக இருப்பதால், அந்நனமாகில், கர்ப, ஜந்ம, ஜரா,

மரணம், முதலிய ஸம்ஸாரப்ராபணம் அதோநயநமாக ஆகட்டும்; உபாஸநவிரோதமாக வேண்டாமெனில்—அல்ல, —உந்நயநத்திற்கு ஜ்ஞாநோத்பாதநத்வாரமாக இருக்கும் தன்மை அறியப்படுவதால். “யம் த்வம் மறுஷ்யாய ஹிததம் மந்யஸே” (எதை நீர் மனிதனுக்கு மிக்க ஹிதமென்று எண்ணுகிறீரோ) என்கிற உபக்ரமவாக்யத்தினால் “மாமு பாஸ்வ” என்று விதிக்க இச்சிக்கப்பட்டிருக்கிற உபாஸநத்திற்கு அவ்யவஹிதோபாயத்வ மன்றோ அறியப்பட்டிருக்கிறது.

‘நான்: பந்தா:’ இது முதலான ச்ருத்யந்தரங்களும் அவ்வாறு அறிவிக்கின்றன. அதுவும் கர்மங்களுக்கு † அபவர்கத்தைக்குறித்து அவ்யவஹிதோபாயத்வம் சொல்லப்பட்டால் விரோதிக்ரமம்.

ஆகையால், உபக்ரமம் முதலியவைகளுக்கு விரோதமில்லாமையால் ஸாதுகர்மங் களுக்கு மோக்ஷத்தைக்குறித்து உபாயத்வம் உபாஸநமூலமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

ஆதலால், கர்மங்களுக்கு உந்நயநஹேதுத்வம் உபாஸந நிஷ்பாதந ரூபமென்றும், அதற்கு விபரீதமான அதோ நயநமானது உபாஸநப்ரதிபந்த ரூபமென்றும், மிகவும் ஸபஷ்ட டமாக அறியப்படுகிறது.

மேலும் உந்நயநாதோநயநங்கள் இரண்டும் ஸ்வர்க நரகப்ராபண ரூபங்களே. ஆகிலும், அஸாது கர்மங்களுக்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் வித்திக்கிறது—

எப்படியன்றால், § உந்நிநீவைஷ|| அதோநிநீவைஷ இரண்டுக்கும் காரணமின்மை கூறப் படுமேயாகில் பரமாத்மாவுக்கு வைஷ்ணவநர்க்ருண்யங்கள் ப்ராஸங்கிப்பதால், நடத்தத்தக்க சேதநனவிலுள்ள யாதொரு வ்ருத்தத்தவ்யமுண்டோ அது, கதித்தவ்ய நிநீவைஷக்கு நிமித்த மாக இருக்கிற அபரிமிதமான புண்யபாப கர்ந்த்ரு விஷயமாக அறியப்படுகிறது.

அதில் இரண்டு கதிகளுக்கும் போதுமான திறமை வாய்ந்த மேன்மேலாக நற்செயல், திச்செயல்களை செய்வித்தவானது, ஈசுவானுக்கு, பூதப்ரவேசம் முதலியவற்றைப்போல், ஜீவனுடைய புத்தியை அபேக்ஷிக்காமல் உண்டாகிதில்லை. அங்ஙனமொப்புக்கொள்ளப் படுமேயாகில், ஜ்ஞாநம், செய்வதில்சீசை இது முதலியது இல்லாமையால், காற்று, ஜலம் முதலியதால் ப்ரோணஞ்செய்யப்பட்ட த்ருணம் முதலியவற்றைப்போல் ஸம்ஸாரிகளுக்கு சாஸ்த்ரவச்யத்வமில்லாமல் போவதால், கர்மபலங்களை அனுபவிப்பதென்பது பொருந்தா மல் போகவேண்டியதாகும்.

இவ்வண்ணமாக ஸம்ஸாரிகளுக்கு கர்மபலபோக்த்ருத்வம் இன்றியமையாதது—என்கிற ந்யாயத்தாலதுத்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற “ஏஷ வவ” இது முதலான இரண்டு வாக்யங் களும் ஜ்ஞாநப்ரதாநத்துக்கு மூலமாயிருக்கிற காரயித்ருத்வவிஷயமென்று நிச்சயிக்கப் படுகிறது. அவ்வாறு நிச்சயம் கொள்வதில் ஸ்மருதியின் அநுக்ரஹமும் உண்டாகிறது. இடையர்கள் கோலக்கையில் எடுத்து பசுக்களைக்காப்பதுபோல, தேவர்கள் யஷ்டியை எடுத்துக்கொண்டு காக்கிறார்களில்லை. வவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களே அவனை புத்தியோடு சேர்ப்பிக்கிறார்கள். தேவர்கள் எந்த மனிதனுக்கு அவமானத்தைக் கொடுக்க விரும்புகிறார்களோ அவனுடைய புத்தியை இழுத்துவிடுகிறார்கள். அந்த புத்தி

† அபவர்கம்—மோக்ஷம், அல்லது முடிவு.

§ உந்நிநீவைஷ—மேலான பூதத்திற்குக்கொண்டு வரவேண்டுமென்கிற இச்சை.

|| அதோநிநீவைஷ—கீழ்நிலைமைக்குக்கொண்டு போகவேண்டும்—என்கிற இச்சை.

யிலிருந்து விலக்கப்பட்டவனாக நாலும் அடைகிறான். என்னல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறே “அடிக்கடி செய்யப்படுகிற புண்யமானது ப்ராஜ்ஞையை வ்ருத்திப்பண்ணுகிறது. திடமான ப்ராஜ்ஞையுள்ள மனிதன் நித்தம் புண்யத்தையே செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறான். அடிக்கடி செய்யப்படும் பாபமானது ப்ராஜ்ஞையை நாசமடையச்செய்கிறது. ப்ராஜ்ஞையை இழந்த மனிதன் எப்பொழுதும் பாபத்தையே செய்யத்தொடங்குகிறான்” என்றும் அதில் “புத்திமவர்கூந்தி ப்ராஜ்ஞாம நாசயதி” என்றும் நல்ல அறிவின் அழிவை முன்னிட்ட அதற்கு விபரீதமான ஜ்ஞாநத்தின் நிஷ்பத்தியானது இங்கே விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமில்லாவிடில், வேறு கர்மங்களின் ஆரம்பம் உபபந்தமாகாது.

எப்படியும் இந்த வசநகலாபமானது ஸாவகர்மதேவநாஸாமாந்யவிஷயமாக இருக்கிறது, ஆயினும் பகவத்ஜ்ஞாநமானது ஸய்யத்ஜ்ஞாநஸாமாந்யத்திற்கு வெளிப்பட்டிருக்காமால், அஸாதகர்மாவுக்கு அந்த ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் விரித்திருக்கிறது. அவ்வாறே விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகிறது—“ததாமி புத்தியோகந்தம் யோநாம் உபயாந்தி தே, ஆஸாநீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜம்நி ஜம்நி, மாமப்ராப்யவ கௌந்தேய, ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம்” (எதனால் அவர்கள் என்னை அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்டபுத்தியை நான் கொடுக்கிறேன். ஹே குந்தீபுத்ரா! அஸாஜாதியை அடைந்தவர்களாகவும், ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் மூடர்களாகவும் என்னை அடையாமலே அதினின்று அதமமான கதியை அடைகிறார்கள்) என்றும், இவ்வண்ணம் ந்யாயத்தினாலும், ஸம்ருதியினாலும் உபந்ரும்ஹணம் செய்யப்பட்ட இந்த ச்ருதியினால் அஸாதகர்மங்களுக்குப்பொதுவாக ஜ்ஞாநவிரோதம் விரித்திருக்கிறது. இந்த நிர்வாஹததாலும் முற்கூறப்பட்டது உபபந்தமாகிறது—ப்ரகாரணத்தின் ஒற்றுமை இருத்தலால்.

இவ்வாறாக பாபம் ஜ்ஞாநவிரூத்தமன்பதில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது. பிறகு ரஜஸ்தமங்கள் ஜ்ஞாநவிரோதிகள் என்பதிலும், ஸத்வகுணமானது ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹேது என்பதிலும், ப்ரமாணத்தைக்காட்டுகிறார். “ரஜஸ்தமஸோ:” என்று. அதனால் ப்ரஸுத்த கர்மாபேக்ஷித்தவத்திற்கு ப்ரயோஜனமென்னவெனில், கூறுகிறார் ‘அதஸ்ச’ என்று. அத: பாபத்திற்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். அதினாலும் என் எனில் சொல்லுகிறார்—‘தந்நிரஸநஞ்ச’—என்று. பாபசப்தத்தால் சொல்லத்தக்க புண்யபாபம் இரண்டும் நிரவிக்ஷத்தக்கதாலால், பாபத்தை விலக்குகிற கர்மாவின் அஸம்பவத்தை ஆசங்கித்து கூறப்பட்டது. † ‘அபரிஸம்ஹிதபலோந’ இதனால் ஸ்வர்கம் முதலிய பலத்தைக் கொடுக்கிற கர்மங்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டன. அதுஷ்டுக்கப்பட்டிருக்கிறது—அறியப்படாத மாதர்த்தினாலே! அத கர்மாவின் நிரஸநம் ஸம்பவியாதென்று கருத்து. அதில் ப்ரமாணம் எது என்றால் கூறுகிறார்—‘ததாச ச்ருகி:’ என்று. இப்பொழுது நிராஸகவிசேஷத்தில் ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தின் அர்த்தநிரணயத்திற்கு உபயோகமாக இருப்பதால், இந்த வாக்யத்திலுள்ள நிரவிக்ஷவேண்டிய வஸ்துவாசியான பத்தினுடைய அர்த்தமானது முன்னமே கிஷிக்கப்பட்டது. நிராஸகவாசிபத்தத்தினுடைய அர்த்தமானது அடுத்து உரைக்கப்பட்டது.

இந்த தர்மசப்தமானது * க்ருச்சரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய † ப்ராயச்சித்தநுபமான

† அபரிஸம்ஹிதம்—கருதப்படாதது.

* க்ருச்சரம்—சாந்த்ராயணம், இவைகள் ப்ராயச்சித்த பேதங்கல்.

† ப்ராயச்சித்தம்—பாபத்தை பேதக்கடிப்பதற்காக செய்யப்படும் சாஸ்திரியான கர்மாநுஷ்டாநம். ப்ராயஸ என்றால் பாபம் சித்தம் என்றால் அதைப்போக்குகிற சாஸ்த்ர ஸம்மதமாக கர்மானுஷ்டாநம்.

ப்ராயம் பாபம் விஜாநீயாத்—சித்தம் தஸ்யவிசோதநம்—என்று நிருத்தி.

தர்மாத்ர விஷயமாக ஏன் இருக்கக்கூடாது. அநபிஸம்ஹிதபலதாமவிஷயமென்று ஏன் நிச்சயிக்கப்பட்டவேண்டும் எனில் சொல்லப்படுகிறது.

“யஜ்ஞேந, தானேந, தபஸாநாசகேந சாந்தோ தாந்த உபாதஸ்திதிக்கூ:; கஷாயே கா மயி : பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே. யஜ்ஞதாநம், தப:; கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத், யஜ்ஞோ தாநம் தபஸ்ஸைவ பாவநாநி மநிஷிணம், சமோ தமஸ்தபஸ்சௌசம்” (யஜ்ஞத்தாலும், தாந்தாலும், தபஸ்வினாலும், அநசநவர்த்தாலும்—வெளி இந்நீயங்கனையும் மகதையும் ஒடுக்கினவளுகவும், விஷயங்களிலிருந்து ஒழிவுள்ளவளுகவும், ஸஹஸக்தியுள்ளவளுகவும்—பாபமானது கர்மாக்களால் எரிக்கப்பட்டால் பிறகு ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது. யஜ்ஞம், தாநம், தபம், கர்ம, இவைகள் விவேகிகளுக்கு பரிசுத்தியைபுண்ணுகிற ஸ்வ பாவமுள்ளவைகள் சமம், தமம், தபஸ் சுத்தியாக இருத்தல்; இது முதலிய ச்ருதிக்ருதிகள் ளால் முமுகூஷுவுக்கு அபேக்ஷிதங்களாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிற யஜ்ஞம், தாநம், தபஸ், சமம் முதலியவைகள் இங்கு கூறப்பட்டிருப்பதாலும், “விஜ்ஞாநாதாந்தோ ப்ரஹ்ம யோநி:” இதுமுதலியதால் இந்த ப்ரகாணத்திற்கு ப்ரஹ்மவித்யாவிஷயத்தம் வித்தித் திருப்பதாலும், இந்த தர்மசப்தமானது முமுகூஷுவினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அநபிஸம்ஹித பல தர்மவிஷயமென்று அறியப்படுகிறது.

இந்த இடத்தில் யஜ்ஞதாநாதி பர்யாயங்களில் “தானேந த்வீஷந்தோ மித்ரா பவந்தி” (சத்ருக்கள் கொண்டையினால் மித்ரர்களாக ஆகிறார்கள்.) இது முதலியதால் ஸம்ஸாரிக்பல கீர்த்தமானது, “அந்வாநந்தாதோ பவதி” இது முதலியது போல, ப்ரஹ்மவேதந்தாது குணமாயும், \$ ஆறுவழங்கிகமாயிருக்கிற பலவிஷயமாக எண்ணத்தக்கது,—“பூயோ நம் ருத்யுபயாஹி வித்வாந்” என்று ப்ரதாநபலச்சுவணத்தால். மேலும், இந்த வாக்யம் எப்படியும் முமுகூஷுமாத்ரவிஷயமல்ல. ஆயினும், அமுமுகூஷுமாத்ரவிஷயமுமாகாது,—ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் ஸாதநமாக இருப்பதால். காம்யபலத்தைக்கொடுத்தல் தர்ம சப்தார்த்த மல்லவன்றோ. அலௌகிகமான இஷ்டத்திற்கு அஸாதாரணமான ஸாதநத்தினால் அலௌகிக நிஷ்டா ஸாதாரண காரணத்தைப்போக்க வேண்டுமென்றல்லவோ அர்த்தமாகும்.

அப்படியானால், முத்தியில் விருப்பமுள்ளவனைக்குறித்து காம்யகர்மாவானது அநிஷ்ட பலமுள்ளதாக இருப்பதால், தர்மசப்தத்தால் சொல்லத்தகாததாலும், பாப சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதில் உள்ளடங்குவதாலும், பக்ஷதர்மதையின் பலத்தினால் பலாபிஸந்தி இல் லாத தர்மத்தினால் புண்யபாபம் இரண்டுக்கும் போக்கக்கூடிய தன்மை சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். ஜ்ஞாநம் கர்மாதேக்யுள்ளதென்பதை நிகமநம் செய்கிறார்—“ததேதவம்”—என்று. தத்-ச்ருதிக்ருதிகள் அவைகளுக்கு அநுக்ரஹங்களான உபபத்திகள், ஸூத்திராவசநங் கள் இவைகளாலுண்டான, இவ்வண்ணம் உபாயப்ரதிபத்திராவத்திற்காக எல்லா ஆச்ரமி களுக்கும் அத்தந்த ஆச்ரமதர்மங்களை அங்கங்களாக்கொண்ட உபாஸநாதிகாரம் மேலே உரைக்கப்பட்டபோகிறதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்வாச்ரகர்மாபேக்ஷமென்று உரைக்கப்பட்டது. அதனால் ப்ரஹ்மவிசாரபூர்வவ்ருத்தத்தவத்தில் கர்மவிசாரத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனமென்று அபேகை உண்டாகும்கால், அநிஷ்டநம் ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷமாக இருப் பதால், ஜ்ஞாநம், மீமாம்ஸாதீதமாதலால், அதின் ஜ்ஞாநம் முந்தியிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். ‘அத:’ ப்ரம்ஜ்ஞாநத்திற்கு பலாபிஸந்தி இல்லாத ஆச்ரமகர்மாவை அபேக்ஷித்திருப்பதால். ஜ்ஞாநம் ஹாநத்திற்காகவாவது, உபாதாநத்திற்காகவாவது வேண்டியது.

இங்கேயோ இரண்டுக்காகவுமென்று சொல்லுகிறா—‘அபேக்ஷித’—என்று. பலதவாரா ஹாநம். ஸ்வரூபத்தால் உபாதாநம். மீமாம்ஸாசப்தம் பூரவோத்தரஸாதாரணமாதலால் காமமீமாம்ஸையினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதென்று உரைக்கப்பட்டது. ‘ஸைவ’ எதுவிறுத்தமென்று உன்னால் நிரவரிககப்பட்டதோ அதுவே என்று அர்த்தம். எது அநபேக்ஷிதமென்று அந்யனால் கூறப்பட்டதோ அதுவே அபேக்ஷிதமென்று கூறப்பட்டது.

ஹாஷ்யம்:—

சுவீர நிதூநிதூவஹுவீவெகாடியஸு கீராமஸாரூவணகணரெண ந ஸம்வதூஷெ; மஹுகரணெநெதிசுதூவதூயிசாரிவிஸெஷநியூயாடிதெ கஹுவூரூவததூததூரகவாஸிநதூநிதூசுவாடிநாஹுரவெவாடிசுவாஸி |

மேலும், நித்யநித்யவஸ்துவிவேகம் முதலியவைகள் மீமாம்ஸையின் சரவணயில்லாவிட்டால் ஸம்பநியாது,—பலம், கரணம், +இதிகர்த்தவ்யதை, அதிகாரி விசேஷம் இவைகளின் நிச்சயமில்லாவிடில், கர்மஸ்வரூபம், அதின் பலம், அதின் ஸ்திராத்வாஸ்திராத்வங்கள் ஆதம்நித்யத்வம் முதலியவைகள் அறிவதற்கு ஸாத்யப்படாததலால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

எது அந்யனால் அபேக்ஷிதமென்று உரைக்கப்பட்டதோ அதற்கு அநபேக்ஷிதத்வம், கூறப்படுகிறது—‘அபிசேதயாநிநா.’ ‘நித்யநித்யவஸ்து விவேகாதயஸ்ச’—என்று. சகாரம்து என்பதின் அர்த்தமுள்ளது. முற்றிலும் அாததவிரோதம் என்று அர்த்தம். ‘மீமாம்ஸா சரவணமந்தரோண, கர்மப்ரஹ்மீமாம்ஸாசரவணயிலலாவிட்டால் என்று அாததம்.’ ‘ந ஸமபதீஸ்யந்தே’ என்றதினால் பிறகு வருந்தன்மை சொல்லப்பட்டது. எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார் ‘பல’—என்று. பலவிசேஷமாவது போகமோக்ஷரூபமாயுள்ளது.

கரணவிசேஷம்—யஜ்ஞம், உபாஸநம் முதலியது. ப்ரயாஜம் முதலியதும், ஸாதஸப்தகமும், போகத்தில் இச்சையுள்ளவனும், மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் அதிகாரிவிசேஷம். இவைகளின் நிச்சயமில்லாவிடில் கர்மஸ்வரூபமாவது—அங்கங்களோடு கூடினயஜ்ஞாத்மகமாகவும், உபாஸநாத்மகமாயுமுள்ளது.

பாஷ்யபகாரமும் யாகாத்மகமாயும், உபாஸநாத்மகமாயுமிருக்கிற கர்மம் என்று உரைக்கப்போகிறார். “ப்ரகாஸ்ச்ச கர்மண்யப்பாஸாத்” என்றும் ஸூத்ரம்—‘உபாஸநாத்மகமான கர்மணி’ என்றும் அதற்கு பாஷ்யம். உபாஸநத்திற்கு காமத்வமானது ஸ்ம்ருதிஸந்ததி ரூபமாக இருத்தலால்; அது ப்ரயாஸநாத்மகம் இருப்பதால். “ப்ரமாணம் வாசிகை: பக்ஷிம்ருகதாம் மாஸஸரந்த்யஜாதிதாம்—சரீரணை கர்மதோஷை: யாதி ஸ்தாவராதாம் நர:” (மனிதன் வாத்தோஷங்களால் பக்ஷிகளாகவும், மிருகங்களாகவும் பிறக்கிறான். மாஸஸதோஷங்களால் சண்டாளனாகப்பிறக்கிறான்—சரீரத்தில் உண்டான தோஷங்களால் ஸ்தாவராஜம்மா

+இதிகர்த்தவ்யதை—அங்கம்.

வைப்பெறுகிறான்.) என்கிற இடத்தில் மறுவும் † “மாநஸை : கர்மதோஷை:” என்று சொன்னார். பலமும்—போகம், மோக்ஷமென இரண்டு.

‘ஆத்மநித்யத்வாதீநாம்’ என்று ஆதிசுபத்தால் ஆத்மாக்களுக்கு ‡ ‘நிர்வாண மய ஏவாயம்’ என்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாந்தஸ்வரூபத்வம் முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இங்கு ஸாதநத்துக்கு § ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வம் அறியப்படுகிறதென்றால், இப்படி அல்ல. மீமாம்ஸையில் பலகரணேதிகர்த்தவ்யதை முதலியவைகளுக்கு ஒவ்வொரு அதி கரணத்திலும் அந்தந்த ந்யாயங்களால் எந்த நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறதோ அது ஹேது ஸாதநம். இவ்வண்ணம் அந்த அந்த அதிகரணந்யாயத்தால் அறுக்காவிடப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களால் உண்டாகிற உபாயோபேய விஷயமான யாதொரு ஜ்ஞாநம் உண்டோ அது ஸாத்யம். அந்தந்த வாக்கார்த்த நிச்சயங்களால் அவைகளின் ஸமுதாயரூபமான மஹாவாக்யார்த்த நிச்சயம் ஸாதிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். பதார்த்த நிச்சயங்களால் வாக்யார்த்த நிச்சயமென்று சொன்னால் எவ்வாறு ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வமில்லையோ, அப்படிப்போல, அதனாலேயன்றோ கரணேதிகர்த்தவ்யதாதிசுபத்தங்களால் முந்தி தனித்துச்சொல்லி பிறகு கர்மஸ்வரூபசுபத்ததால் சொல்லப்பட்டது. பலகரண சப்தங்களால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற பாஷ்யக்ரந்தமானது கர்மமீமாம்ஸாமாத்ரவிஷயமாக இருக்குமேயாகில், ‘தத்பல ஸ்திரத்வாஸ் திரத்வாதீநாம்’ என்று சொல்வது யுத்தமன்று. உபபதயில்லாத ‘மீமாம்ஸா’ சப்தமானது, ‘மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம்’ என்கிற பதங்களை முதலாகக்கொண்ட பாஷ்யத்தில் பாகத்வயவிஷயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் நாம் சொன்னதே ஸரியான அர்த்தம்.

ஆகையால், கர்மப்ரம்ம விசாரங்களுக்கு அந்தரஹிவீ (க) நித்யாநித்யவஸ்துவவிவேக மும்—அதற்குப்பிறகு (உ) இம்மையிலும், வறுமையிலும் பலபோகத்தில் வைராக்யமும்— (ஈ) முத்தியடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையும் (ச) சமதமாதிரிஸாதநஸம்பத்தும். சமத மாதிகளோடு கூடினவாக இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரம்மமீமாம்ஸையிலல்லவோ சமத மாதிரிஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த னான்கும் விரித்ததால் ப்ரஹ்மவிசாரம், ப்ரஹ்ம விசாரத்தால் சமாதி விரித்தி என்று அந்யோந்யாச்யதோஷம் ஸம்பவீக்கும். ஆகையால் பிந்தி வரப்போகிறதற்கு முந்தி நடைப்பெற்றிருத்தல் பொருந்தாது. ஸாந்காத்யநத்தா லுண்டான ஆபாதப்ரதீதியே நித்யாநித்யவஸ்துவவிவேகமென்று கூறப்படுமேயாகில், அது யுத்தமல்ல.

ஆபாதப்ரதீதியானது, இம்மையிலும் மறுமையிலும் பலபோகவிராக்யத்துக்கும் முமுக்ஷுத்வத்திற்கும் ஹேதுவாகாதன்றோ,—நித்யாநித்யங்களுடைய விபரியத்திற்கு ப்ரதீதி வருவதால். மேலும், ஆபாதப்ரதீதியானது இரண்டு பாகங்களின் விசாரத்திற்குமும் பொதுவானது.

அதில் முதலில் கர்மவிசாரத்திலேயே தான் ப்ரவ்ருத்தி யுத்தமானது, இரண்டிடத் திலுப் புபுக்கை வேற்றுமையின்றி இருப்பதாலும், முந்தி இருப்பதை அதிகரிப்பதில்

† மாநஸை:—மாநவரிகங்களான கர்மதோஷங்களால்.

‡ நிர்வாண மய ஏவாயம்—இந்த பரமாத்மா ஆந்ததயனே.

§ ஸாத்யாவிசிஷ்டத்தும் ஸாதநத்துக்கு அதாவது (ஹேதுவுக்கு) ஸாத்யத்தைவிட வேற்றுமை இன்மை.

காரணமில்லாமையாலும்—வேறு சாஸ்தரத்தாலும் நித்யாநித்யவிவேகம்முதலியது உப பந்தமாகாது.

முதலிலேயே புருஷன் அந்யயநலிதிக்கு வச்யனாக இருப்பதால் வேறு சாஸ்திரத் திற்கு அவகாசமில்லாமையால், மேலும் சாத்திராந்தரத்தில் பரமாமுனிகாரணத்வமும், அப் பரஹ்மாத்மக ப்ரதானகாரணத்வமும், ககநாநி நித்யத்வமும், நிமித்தமாந்ர ஈசுவரத்வமும்—இவை முதலிய வேதாந்த விருத்தங்களுள் அர்த்தங்களே அநேகங்கள் அறியப்படுகின்றன.

ஆகையால், வேறு சாஸ்தரங்களினால் உண்டாகிந் நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகமா னது, வேதாந்தவிருத்தமாதலால் அதின் விசாரத்தைக்குறித்து பூர்வவ்ருத்தமாக ஆவதற் குத்தகுதியுள்ளதல்ல.

மேலும், சாஸ்த்ராத்ரத்தில் ஆறுபதார்த்தங்களின் ஜ்ஞாநமும், பதினாறு பதார்த்தங் களின் ஜ்ஞாநமும் இவை முதலியவைகளுக்கு மோக்ஷஸாதந்தவம் ப்ரகிபாதிக்கப்பட்டிருப் பதாலும், வேதாந்தச்ரவணபேதங்கூ இல்லாமையாலும் அதினாலுண்டாகிந் விவேகத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் யுத்தமல்ல.

‘எனனால்’ அப்யுதய ஸ்ரீ நிச்ரேயஸ விரித்தி உண்டாகிந்நோ அது தர்மம். ஹலஜ்ஜாதி நிக்ரஹஸ்தாநங்களுடைய தத்வஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷப்ராப்தி என்மல்லவோ ஆங்காங்கு கூறப்படுகிறது மேலும் ‘‘தஸ்மாதேவம் வித் சாந்தோ தாந்த உபரததஸ்திக்ஷு:; ஸமா ஹிதோ பூத்வா ஆத்மஸ்யேவாத்மாநம பசயேத்’’ என்று ச்ருதியானது ‘எவம்வித்’ என்கிற சப்தத்தினால், சாஸ்த்ரத்தினாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தை அநுவதித்து ‘பசயேத்’ என்று ப்ரதிபந்தமான உபாஸந்தத்திற்கு அங்கங்களாக சமாதிகளை உபதேசிக்குகிறது. ஆகையால், சமாதிகளுக்குச் ச்ரவணபூர்வவ்ருத்தவம் ச்ருதிவிருத்தம். ‘ப்ராசாந்தசித்தாய’ என்கிற சப் தத்தை முதலிலுடைய ச்ருதியோவென்றால், ச்ரவணத்திற்கு உபயுத்தமான அவதானத்தை உண்டென்னுபவதற்காக—என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ இதிஹாஸம்! புராணம் முத லியவைகளைச் ச்ரவணம்செய்வதினால் நித்யாநித்யவிவேகம் உண்டாகலாமென்றால் அப்பொ முது அதனாலேயே ப்ரஹ்மஸ்வரூபமறியப்படுவதால் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஏற்படும். இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஸம்சயவிபர்யயங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக ப்ரஹ்மவிசாரமானது அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதென்றால், ஸம்சய விபர்யயங்களுடைய பாஹுஸ்யத்தாலேயே நித்யாநித்யவிவேகங்கூட அவைகளில் ஸம் பாதிக்க முடியாதென்று ஸாதகசதுஷ்டயத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் தகுதியுள்ளதாகாது.

† அப்யுதயம்—காமமயகர்மாக்ளால் அடையப்படும் அல்பபலம்.

ஸ்ரீ நிச்ரேயஸம்—நிச்சிதமானச்ரேயஸ், அதாவது மோக்ஷம் நித்யநைமித்திக காமங் கள் இரண்டுகூடும் இந்த நிச்ரேயஸமே பலம்—காமமயகர்மாக்ளளுக்கு அப்யுதயம் பலம்.

† தஸ்மாதேவம்—ஆகையால், இவ்வண்ணமறிந்தவன் பஹிரிந்த்ரியங்களை அடக்கின வனாகவும், மனதை அடக்கினவனாகவும், விஷயங்களில் ஒழிவு உள்ளவனாகவும் பொருமை யுள்ளவனாகவும், சித்தஸுமாதாநமுள்ளவனாகவும் ஆகி—தன் உள்ளத்திலேயே ஆத்மாவை ஸாக்ஷாந்ரிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ இதிஹாஸம்—தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களுடைய உபதேசத்தோடு கூடியதும் முன் காலத்தில் நடத்தேறியதும் பசு கதைகளோடு கூடியதுமான புண்யபுருஷங்களின் சரிதர்ம்.

ஈ புராணம்—ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ப்ரளயம் வம்சங்கள், மஃவந்தரங்கள், வம்சங் களை அநுஸரித்த சரித்திரங்கள் இந்த ஐந்து மடங்கினது.

‘நித்யாநித்யங்களில் வலிக்கின்றன’ என்று ‘நித்யா நித்ய வஸ்துக்கள், அவைகளின் † தர்மங்கள்’ என்று தொடங்கி நித்யமான தர்மிக்கு நித்யத்வம், ஸத்யத்வம், அதனாலேயே உபாதேயத்வம்; அநித்யமான தர்மிக்கு அநித்யத்வம் அஸத்யத்வம் அதனாலேயே ஹேயத்வம் என்று இவ்வண்ணங்களாலும், அவைகளின் தர்மங்களாலும் பிறக்கிற விவேகம் நித்யாநித்யவஸ்து விவேகமென்று வாசஸ்பதியால் எது சொல்லப்பட்டதோ அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறோம். அநித்யமான வஸ்துவுக்கு முற்றிலும் அஸத்யத்வம் மேலே சொல்லப் போகிற ரீதியினாலே நிரவலிக்கப்பட்டதாக அறியத்தக்கது.

எது நித்யமோ அது உபாதேயம், எது அநித்யமோ அது ஹேயம்—என்கிற இரண்டும் உபபந்தமன்று.

ஸூகம், துக்கநிவ்ருத்தி, அவைகளின் ஸாதநங்கள், அவைகளுக்கு உபயோகிகள் இவைகளுக்கே உபாதேயத்வப்புத்தி காணப்படுவதாலும், அவைகளைத்தவிர்த்த மற்றைவகளுக்கு அதுபாதேயதப்புத்தி காணப்படுவதாலும் நித்யமாக இருந்தபோதிலும் துக்கரூபமாகவாவது துக்கநிமித்தமாகவாவது இருக்குமேயாகில், அது ஹேயமென்றே அறியப்படும். இரண்டு ப்ரகாரமாக இல்லாவிட்டால் உபேக்ஷிக்கப்படும், அநித்யமாக இருந்த போதிலும் ஸுகரூபமாகவாவது, ஸுகநிமித்தமாகவாவது இருக்குமேயானால் அது உபாதாநம் செய்யப்படுகிறது.

ஆனால் நிரூபகனுக்கு ஹேயமாகிறது—என்று கூறப்படுமேயாகில், அல்ல—மேலான வேறு ஸுகத்தின் தர்சனம் அந்தந்த துக்கத்தால் ஸாதிக்கத்தக்க தன்மை, துக்கத்தை பிந்தின பலமாகக்கொண்டிருத்தல் இவைகளினிடுக்கே இருக்குமேயாகில் நிரூபகனுக்குக் கூட அதில் உபாதேயதா புத்தி காணப்படுவதால். —பாலுடன் சேர்ந்த அந்தத்தின் லாபத்தால் கணம் விடப்படுகிறது. பாழுங்கிணற்றில் விழுந்த சோழி அதை எடுப்பதில் ஸம்பலிக்கக்கூடிய க்லேசமானது, அடைவதினாலுண்டாகிற ஸுகத்தைவிட அதிகமாக இருப்பதால் இழக்கப்படுகிறது.

விஷம் கலந்த அந்நமானது மரணபயத்தால் த்யஜிக்கப்படுகிறது. புஷ்பமாலை, சந்தனம் முதலியதோவென்றால் அவைகளிடத்தினின்றும் சிறந்த ஸூகம் கிடைப்பதாலும், தொடக்கத்திலும், முடிவிலும் தீவ்ரமான துக்காநுபந்தமில்லாமையாலும் பரிமிதமாக இருந்தபோதிலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

ஆகையால், அநித்யத்திற்கு ஹேயப்வமானது அநித்யப்வமாந்ரத்தினால் உண்டு பண்ணப்பட்டதன்று. நித்யமான வஸ்துவானது துக்கத்தோடு கலவாத ஸுகரூபமாக இருப்பதால் அது உபாதேயம், அதில்லாமையால் அநித்யமான வஸ்து ஹேயம் என்று கூறப்படுமேயாகில் கூறப்படுகிறது—நித்யத்திற்கு துக்கத்தோடு கலவாத ஸுகரூபப்வமானது வ்யாப்தியினால் அறியப்படுகிறதா? அல்லது சாஸ்திரத்தினால்!

முதலாவது சரியல்ல,—நித்யமான காலம் முதலியவைகளுக்கு ஸுகரூபத்வம் காணப்படாமையால், நித்யமான ஆத்மாவுக்கு துக்கத்தோடு சேராத ஸுகரூபத்வம் காணப்

† தர்மங்கள்—அலௌகிகமாயும். ச்ரேயஸ்ஸூக்கு ஸாதநமாயிருப்பது தர்மம். இது ச்ரௌதம், ஸ்மார்த்தமென இருவகைப்பட்டுள்ளது. முதலாவது ச்ரௌததர்மம் ஒன்றே ஸ்மார்த்த தர்மங்கள் ஆறுவிதங்கள். —

அவைகளாவன:—வர்ணதர்மம், ஆச்ரம தர்மம், வர்ணாச்ரம தர்மம், ஜாதிதர்மம், நிமித்த தர்மம், குண தர்மம்—என.

படாமையாலும். 'நான் துககமுள்ளவன்' என்று ஆத்மாவுக்கல்லவோ துககம் உபலப்தி விஷயமாகிறது.

சாஸ்த்ரத்தினாலென்றால்—வேதத்தினாலாகில் வேதத்தினாலுண்டாகிறது ஆபாத ஜ்ஞாநமா? ப்ரமிதிருபமா?

முதல் பக்ஷத்தில் காமப்ரஹ்ம பாகங்களுக்குப்பொதுவாக இருப்பதால் கர்மவிசாரத்தை அதிகரித்துப் ப்ரஹ்ம விசாரத்தைக்குறித்து அதற்கு பூரவ வ்ருத்தத்வம் அறுப பந்ம்.

ரிச்சயருபமானால், மீமாமஸா த்வயபலம் உண்டாகலாம். ஆகமாந்தர மூலத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் விருத்தமாதலால், உபயோகமில்லாமையாலும் அதற்கு இதன் அபேக்ஷ இல்லாமையாலும் பூரவ்ருத்தத்வம் உபபந்மாகாது. ஆன பின்பு எது நித்யமோ அது உபாதேயம் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூடாது. இவ்வண்ணம் ப்ரதிதி உண்டாகிற தில்லை. பின்னை நித்யமான சுகம் ஸம்பவிக்கிறதேயாகில் அது உபாதேயம். அது இருக்க அதில் அநித்யம் அதுபாதேயமென்று அதில், நித்யஸுகஸம்பவஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரம்ம விசாரத்தின் உபயோகமானது நித்யமான பலத்தைக்கொடுப்பதில் இச்சையின்றியாக என்று சொல்லத்தக்கது. சாஸ்திராந்தரங்களிலும் கர்மகாண்டத்திலும் நித்யபல ஸம்பாவனைக்கு நிவாரகமொன்றுமில்லாமையால், நித்யா நித்ய விவேகம் வந்தவுடன் அவைகளும் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஆகும். அவைகளிலன்றோ நித்யமான பலம் அறியப்படுகிறது. அது அஸத்தென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அந்த அஸத்வமானது அப்ராமாண்யத்தாலாவது ஸ் அந்யபரத்தாலாவது இருக்கவேண்டும். அவைகள் இரண்டும் கர்மமீமாம்ஸை இல்லாவிடில் விரிததிக்கிறதில்லை என்பதினால் அந்த கர்மமீமாம்ஸைக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. முதல் ஸூத்ரமானது அதைத்தொரிவிப்பதில் நோக்குள்ளதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல,—அதற்கு ஸ்வசாஸ்திராரம்பத்திற்கு யுக்தமான விஷயப்ரயோஜனபரதவமிருப்பதால், சாஸ்திரங்களைக்குறித்து அப்ராமண்யாதிப்ரதிபாத ந பரத்வ மில்லாமையால், ஸ்வார்த்தோபயோகியாக இருப்பதால் அதற்கு அப்ராமாண்யம் முதலியது அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறதென்று கொள்ளில், அப்பொழுது அதற்கு ஸ்வோபஜ்ஞவ்யஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமாதலால் கர்மவிசாரத்திற்கும், தர்க்கபாதத்திற்கும் பூர்வவ்ருத்தத்வம் ஏற்படவேண்டியதாக வரும்.

சாஸ்திராந்தரப்ராமாண்யமோவென்றால் கர்மமீமாம்ஸையின் முதல் பாதத்தால் நிச்சயிக்கத்தக்கது, அந்யபரத்வம் வாக்யாந்தரவிரோதம் முதலியவைகளால் நித்யபலத்தின் அவிவக்ஷாந்வஸாயமும் அந்த இடத்திலுள்ள நாயாயநீகமாக இருக்கிறது. சாஸ்திராந்தரப்ராமேயத்தின் நிலைகுலைதல் தர்க்கபாதத்தில் காண்பிக்கப்படும். மேலும். முதல் ஸூத்ரத்தினாலேயே சாஸ்திராந்தரத்திலுள்ள நித்யபலத்தின் அஸத்வமறியப்படுமேயாகில் அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் வருகிறது. இப்படியாகில் தாம் ஜிஜ்ஞாஸா ஸூத்ரத்திலும் அந்யோந்யாச்ரயம் வருமென்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. பிதாமுதலியவர்களுடைய ப்ரேரணையால் ஸாங்காத்யயகம் செய்த புருஷனுக்கு ப்ரயோஜனமாயுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதப்ரதிதியினாலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கு உபபத்தி இருப்பதால், எவர்களுக்கு தர்மவிசாரம் வைதமோ அவர்களுக்கேதான் அந்யோந்யாச்ரயம். வைதத்வஜ்ஞாநத்தால் விசாரம், விசாரத்தால் வைதத்வஜ்ஞாநமென்று. மேலும், அநித்யபலஹையதா ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரம்மவிசாரோபயோகம் சொல்லத்தக்கது.

§ அந்யபரத்வம்—வேறு ஒன்றில் நோக்குள்ளதாக இருத்தல்.

ஸ்வர்கம்முதலிய பலத்திற்கு அபித்யத்வமும், துக்கத்துடன் சேர்ந்திருத்தலும் எவ்வண்ணம் அறியப்படுமது?

சாஸ்திராந்தரத்தினுலென்றால், அதனாலேயே நிய்யபுருஷார்த்தம் வித்திப்பதால், ஆகாங்கை இல்லாதபோது ப்ரம்மவிசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகாது. ஆகையால், அதற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவம் உபந்நமாகாது. ஏது சுகமோ அது அநித்யமென்று தன்னால் உத்த்ரோகஸ்கப்பப்டிருக்கிற தர்க்கமாத்ரத்தினுலென்றால், அதனாலேயே நிரஸ்தமான நிய்யபுருஷார்த்த ஸம்பாவணையுடன் கூடி இருந்தால், ப்ரம்மவிசாரம் ப்ரதிபத்திக்கப்படும். துக்க நிவ்ருத்திக்கு முடிவு இல்லாமையாலும், ஸ்வாபாவிகமான ஸுகமானது அநாதியாக இருப்பதாலும், அந்தமில்லை என்பது பொருந்துவதாலும் நிய்யபுருஷார்த்த ஸம்பாவணை இல்லை எனில், அல்ல—வேதாந்தச் சாவணத்தை முன்னிட்டு வ்யாப்தி நிச்சயம். அதை முன்னிட்டு வேதாந்தச் சாவணம் என்று அந்யோச்யதோஷம் ப்ராஸங்கிப்பதால்.

ஆகையால், ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக்குறித்து நித்யாநித்யங்களிலுள்ள தர்ம விவேகோபயோகத்திற்காக நித்யாநித்யவிவேகத்தில் பரத்பக்யம் ப்ரவ்ருத்தியாதலாலும், தர்க்கம் அநித்யஸத்தமாவதாலும் சாஸ்த்ராந்தரங்கள் ப்ரம்மவிசாரத்தில் அநாகாங்கைகையை உண்டுபண்ணுவதாலும், அதின் விரோதத்தால் உபயோகமில்லாமையாலும், வேதமே ப்ரமாணமாக ஆசிரயிக்கத்தக்கது. அதில் ஆபாதப்ரதீதிமானது இரண்டு பாகங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருப்பதாலும், நித்யாநித்ய நிச்சயமானது இரண்டு மீமாம்ஸைகளின் பலமாக இருப்பதுபற்றி அந்யோந்யாச்சரயம் எவ்விதத்தினாலும் தாண்டமுடியாததாக இருப்பதாலும், நித்யாநித்யங்களை அடைந்திருக்கிற ஹேயோபாதேயத்வஜ்ஞாநம் நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகமென்பது யுத்தமென்று.

வேறு சாஸ்திரங்களில் நித்யபலஸம்பாவணைக்கு நிவாரகமில்லாமையால் நித்யாநித்யவிவேகம் முதலியதை உடையவனுக்கு அவைகளிலும் ப்ரவ்ருத்திவாக்கூடுமென்று ஏது சொல்லப்பட்டதோ, அது சரியல்ல, —முதல் ஸூத்ரம் சாஸ்த்ராந்தரங்களுக்கு நிவாரகமாதலால், ப்ரம்மமே ஜிஜ்ஞாஸ்யம், ப்ரக்ருதி புருஷர்களல்லவென்றல்லவோ ஸூத்ரார்த்தம்—என்று சொல்வது யுத்தமாகாது, —ஸாதநசதுஷ்டயத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தைச்சொல்லுகிறவர்களால் இந்த அர்த்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிராததால். தாபத்யஜ்ஞாநத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவாதிகளால் இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அர்த்தமும் உபபந்நமாகாது. தயோஹி—ஏனெனில். நிச்சயமாக இந்த அர்த்தமானது ஸூத்ரகாரரால் உபதேசிக்கப்படவுமில்லை. —ஆனால் ஸூத்ரங்கள் ந்யாயநிபந்தனமாதலால், உபபாதிக்கப்படுகின்றன. சொல்லத்தக்கது. உபபத்தியும் சாஸ்த்ராந்தர தெளர்பல்யமேயா? அல்லது ஸ்வசாஸ்த்ராபல்யமேயா? அல்லது ஸமுச்சிதமான இரண்டுமேயா? இவற்றுள் முதலாவது பொருந்தாது ஸ்வசாஸ்திரத்துக்கு (வேதத்திற்கு) தெளர்பல்யம் வரின் ப்ரம்மத்துக்குங்கூட அறியவேண்டுமென்கிற இச்சாவிஷயத்தவமில்லாமல் போவதால் இரண்டாவது சரியல்ல.

சாஸ்த்ராந்தரங்களுக்கு ப்ராபல்யம் உண்டாயின், ப்ரம்மத்துக்கே ஜிஜ்ஞாஸ்யத்தவம் வித்தியாமல் மூன்றாவதில் ஸூத்திரத்துக்கு வைபர்த்தம் வருகிறது, —பூர்வமீமாஸையிலேயே சோதநாஸூத்ரம் முதலியவைகளால் அவை இரண்டும் வித்திப்பதால் அவச்யமபேகிக்கப்பட்டிருப்பதால். அதனாலேயே அதற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவாபத்தியும் வித்திக்கிறது. வேதப்ரமாண்யம்மாத்தரம் வித்தித்தபோதிலும் அவ்வளவு மாத்தரத்தினால் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ப்ரமாண்யம் வித்தியாதென்றால்—அங்ஙனமாகில், எந்த ஹேதுக்களால் உன

சுரு பரமத்தினிடத்தில் பராமண்யாஸம்பவ ஈர்க்கைகள் பரிபுறிக் கத்தக்கவைகளோ, அவைகளும் வித்தவஸ்துவில் வ்யுத்தபத நுபபத்தி முதலியவை களொன்று அவைகளின் பரி ஹாரத்தால் பரமத்தினிடத்தில் வேதாந்தபராமண்ய ஸ்மாரத்தபரத்வம் அங்கீகரிக்கில் நம்முடைய பக்ஷமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகும. அதனாலேயே மூன்று துக்கநக ளின் * அபிகாதஜ்ஞாநத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வமும் நிரவிக்கப்பட்டது.

நிரஸந்நாகாரம் காட்டப்படுகிறது. ஐவிக் துக்க ஜ்ஞாநம் பூர்வவ்ருத்தமா? அல்லது, நாகதுக்கஜ்ஞாநமா? அல்லது, ஸ்வர்கமமுதவியது அல்பமாயும் அஸ்திரமாயு மிருப்பதால் தாபத்ரயாந்தர்த்தத்வஜ்ஞாநமா? முதலாவதல்ல,—ஆயுவேதம் முதலியவைகளால் அவைகளின் நிரஸநோபாயமறியப்படுவதால். வேதாந்த விசாரத்துக்கு நரைபேக்ச்யம் வருவதால் இரண்டாவதுமல்ல,—நாகதுக்கத்துக்குக் காரணமான பாபங்ளைப் போக்கடிக்கிற வ்ரதநியமங்களை விதிக்கிற சாஸ்திரங்கள்தான் அநேகமாக இருப்பதால் வேதாந்தத்திற்கு நரைபேக்ச்யம் வருவதால். மூன்றாவதிலோவென்றால் கர்மவிசாராபேகக்ஷ, நிசசயமாக உண்டாகலாம்,—முதலிலேயே அத்யயநவிதிவசபனுக்கு சாஸ்த்ரந்தரங்களை அறிவதற்குப் போதுமான ஸமயமில்லாமையாலும், அவஸரமிருந்தபோதிலும் ஸ்வாகாதிகளுக்கு அல்பாஸ்திரத்வஜ்ஞாநமாகிற பூர்வவ்ருத்தத்வம் கூடாததாலும் ஆபாத்பரதீதியும், இதிஹாஸபுராணங்களும் அல்பாஸ்திரத்வாநந்தஸ்திரத் வவிபர்யயப்ரதீதிக்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலும்.

ஹாஷுத்:—

[illegible]

இவைகளுக்கு ஸாதகத்வமானது விநியோகத்தால் நிச்சயிக்
கத்தக்கது. விநியோகமும் ச்ருதிநிங்கம் முதலியவைகளால், அது
வோ பூர்வமீமாம்ஸையின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்
டிருக்கிறது.

உத்கீடும் முதலியவைகளின் உபாஸநங்கள் கர்மத்திற்கு ஸம்
ருத்தியை வினோவிக்கக்கூடியவைகளாக இருந்தபோதிலும் ப்ரம்மத்
யாகநுபங்களாக இருப்பதால் ப்ரம்மஜ்ஞாநஸாபேக்ஷைக்கொன்று
இங்கேயே சிந்திக்கத்தக்கவைகள். பலத்தைக் கருதாமல் அநுஷ்
டிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்கர்மங்களும் ப்ரம்மவியோத்பாதகங்க

* அபிகாதம்—ஹிம்ஸை.

ளாக இருப்பதால் அதற்கு சிக்கிரபலப்பாதத்வத்தை உண்டிபண்ணுகிற இந்த உத்தீதாத்யுபாஸகங்கள் இங்கேயே மிக்க பொருத்தமுள்ளவைகள். அவைகளுக்கு கர்ம ஸ்வரூபஜ்ஞாநாபேக்ஷையானது எல்லோருக்கும் ஸம்மதமானது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

மூன்பு வ்யாக்யேயஸ்வபாவத்தால் கர்மநியமம் கூறப்பட்டது. வ்யாக்யாநஸ்வபாவத்தாலும் அதன் ஹித்தி இப்போது கூறப்படுகிறது—ஏஷாம்—என்று. ஏஷாம்—சமாதிகளுக்கு ஸாதநத்வம். சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். ‘விநியோகாவஸ்யம்’ விநியோகமாவது அங்கத்தெஜோபநம். அதனென்னவென்றால் கூறுகிறார்—‘விநியோகாச்ச’ என்று. அதனென்னவென்றால் கூறுகிறார்—‘ஸ ச தார்தீய:’ என்று. மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது என்று அர்த்தம். இது நிதர்சனார்த்தமாக சொல்லப்பட்டது.

ப்ரம்மவிசாரமானது கர்மவிசாரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா ந்யாயங்களையும் அபேக்ஷித்திருப்பதால் இவைகளன்றோ கர்மமீமாம்ஸாந்யாயங்களின் ப்ரமேயங்கள்.

முதலத்யாயத்தில்—ப்ரமாணலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டாவது அத்தியாயத்தில்—சாஸ்திரபேதம், கர்மபேதம், பேதத்திற்கு ஹேதுகளும் சப்தாந்தராப்பாஸ ஸங்க்யாகுண ப்ரக்ரியாநாமதேயங்கள்.

மூன்றாவதில்—அங்கநிரூபணம். ச்ருதி, லிங்க, வாக்ய, ப்ரகரண, ஸ்தான, ஸமாக்யாநங்கள் அங்கத்தெஜோபநப்ரமாணங்கள்.

நான்காவதில்—கர்த்வர்த்தபுருஷார்த்தங்களுடைய பேதநிரூபணத்தால் புருஷார்த்தங்களால் கர்த்வர்த்தங்களுக்கு யுக்தியானது நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாவதில்—கர்மம், ச்ருத்யர்த்த பாட ப்ரவ்ருத்தி முக்ய காண்டங்கள், கர்மப்ரமாணங்கள்.

ஆறாவதில்—அதிகாரி நிரூபணம்.

ஏழாவதில்—ஸாமாந்யாதிதேசம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

எட்டாவதில்—விசேஷாதிதேசம்.

ஒன்பதாவதில்—ஊஹம்.

பத்தாவதில்—வாப்யம். பதினொன்று, பன்னிரண்டுகளில்—தந்த்ரப்ரஸங்கங்கள் இவ்வாறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—

‘தர்மதீமாதேபோங்க ப்ரயுக்தி க்ரமகர்த்ருபி: ஸாதிதேச விசேஷோஹ பாத தந்த்ரப்ரஸக்திபி:’ என்று. இந்த ந்யாயங்களின் அபேக்ஷையும், ஸங்கரஷ் காண்டாபேக்ஷையும் ப்ரம்மவிசாரத்தில் ஆங்காங்கு காணத்தக்கது. ஆகையால், ‘ஸ ச தார்தீய:’ என்பது ப்ரதர்சனார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு கர்மவிசாராபேக்ஷையில் உபயுக்தியானது கூறப்படுகிறது. ‘உத்தீதாதி’ என்று வேறு ஒன்றோடு ப்ரஸங்கத்தால் வரும் ஸங்கதி கூறப்பட்டது.

இந்த இடத்திலோவென்றால் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி உபபாதிக்கப்படுகிறது. ‘கர்ம ஸம்ருத்யர்த்தாநி:’—என்று ‘கர்மஸம்ருத்யர்த்தத்தவே தத்ப்ரயோஜம் தந்நிவசநாத்’ என்கிற

வாக்யகாரவசம் ஸ்மரிப்பிக்கப்பட்டது. 'ப்ரம்மத்ருஷ்டிருபாணி' என்று ப்ரம்மமல்லாத வஸ்துவினிடத்தில் ப்ரம்மத்தேவ த்ருஷ்டி தான் ப்ரம்மதிருஷ்டி. ப்ரம்மதிருஷ்டிருப மாக இருப்பதால் ப்ரம்மஜ்ஞாந ஸாபேக்ஷங்களென்று அர்த்தம். 'இதி' என்பது ஹேதுவில் 'இஹைவ சிந்தயீயாநி' கர்மவிசாரத்தில் கூடாது. 'தாந்யபிகர்மாணி' உத்தீதம் முதலியவற் றின் உபாஸங்கன் எவைகளின் ஸம்ருதியை உத்தேசிக்கின்றனவோ அவைகளுமென்று அர்த்தம். 'அநபிஸம்ஹித பலாநி' அநபிஸம்ஹிதபலமாக இருப்பதால் ப்ரம்மவித்யைக்கு உத்தபாதகங்கள் என்று அர்த்தம்.

'இதி' சப்தம் ஹேதுவில். 'ததஸாத்ருண்யாபாதநாநி' ஸாத்ருண்யமாவது ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமிருக்கும்போதே சீக்ரமாக பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை, அதை உண்டு பண்ணுகின்றன. ப்ரம்மவித்யையை விரைவாக ஸம்பாதிக்கின்றனவென்று பொருள். 'ஏதாநி' உத்தீதாத்தியாஸங்கன். ஆதலால், 'இங்கேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ளவைகள். ப்ரஸங்காத் ஸங்கதியாவது முகயவிஷயத்திற்கு உபயோகியாக இல்லாமையால் ஒற்றுமை முதலியதால் புத்தியிலுள்ளபிரிவுக்கும் தன்மை ப்ராஸங்கிகஸங்கதி. இரண்டிலொன்றின் அபேக்ஷையிலாவது, இரண்டின் அபேக்ஷையிலாவது உண்டாகித் தவிர ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி. இங்கேயோவென்றால் இரண்டும் அபேக்ஷிதங்களென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ப்ரம்மத்ருஷ்டிருபாணி' என்று உத்தீதாத்தியாஸங்களுக்கு ப்ரம்மஜ்ஞாநா பேக்ஷை சொல்லப்பட்டது. 'ப்ரம்மவித்யோத்தபாதகாநி' என்று ப்ரம்மஜ்ஞாநத்துக்கு உத்தீதம் முதலியவற்றின் உபாஸாபேக்ஷை சொல்லப்பட்டது. இந்த அபிப்பிராயத்தால் 'ஸூதராம்' என்று கூறப்பட்டது 'இஹைவ'—என்று உபாயாபேக்ஷை இங்கேயே, இருப்பதால் இந்த இடத்திலேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ள ஸங்கதி கர்மவிசாரத்திலில்லை என்று அர்த்தம்.

எவ்வாறு உத்தீதாதி விசாரத்திற்கு ப்ரம்மவிசாரத்திலேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ள ஸங்கதி? கர்மவிசாரத்திலும் ஸூதராம் ஸங்கதி இருக்கிறது. உபாயாபேக்ஷையினால் ஸங்கதியின்றே ஸூதராம் ஸங்கதி. உத்தீதாதி புத்திகள கர்மத்திற்கு அங்கங்களாயும் ஆசிரயித்திருப்பதால் அந்த விசாரத்திற்கு கர்மாபேக்ஷை இருக்கிறது. கர்மங்களுக்குப் ஸ்வ ஸம்ருத்யர்த்தமாக உத்தீதாத்தியாஸாபேக்ஷை இருக்கிறதென்று உபாயாபேக்ஷை இருப்பதால்—எனில், உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.

கர்ம ஸம்ருத்யர்த்தங்களான உத்தீதாத்தியாஸங்கனின் அபேக்ஷை கேவலகர்மங்களுக்கும், வித்யாங்கங்களான கர்மங்களுக்கும் துலயை, ஆதலால், கர்மஸம்ருத்யர்த்தத்வ ஹேது பொதுவானது, கர்மாங்கநச்யத்வமானது பூர்வபாக விசாரஸங்கதிக்கு அஸாதாரண ஹேது, ப்ரம்மஜ்ஞாநாஸாபேக்ஷத்வம் உத்தரபாகவிசாரஸங்கதிக்கு அஸாதாரணஹேது. இவ்வண்ணம் ஸாதாரணஸாதாரணங்களான இரண்டு ஹேதுக்களுடன் கூடியிருத்தல் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், ப்ரம்மத்ருஷ்டி ரூபோத்தீதாத்தியாஸங்கன் ப்ரம்மஜ்ஞாந ஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால் அதில்லாவிடில் அவைகளைச்சிந்திப்பது பூர்வபாக விசாரத்தில் அசக்யம். கர்ம விசாரத்திற்குமுன் ப்ரம்மசவிசாரம் உபபன்னமாகித் தில்லையின்றே,—அவ் விரண்டும் முன்சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிவிசேஷங்களோடு கூடியிருப்பதால். உத்தரபாகத் திலோவென்றால் ப்ரம்மஜ்ஞானமாகிறது சுலபமாதலால் கர்மவிசாரஞ்செய்திருப்பவனுக்கு † உத்தீதாத்தியாஸங்கிந்தனம்செய்வது சக்யமாகும். அதிலேயே சக்யமாயிருப்பதால் உத

† உத்தீதம்—ஸாமாவின் ஓர்பாகம். பாகத்தை பக்தி என்று சொல்வார்கள். ஐந்து விதமான பக்திகளில் உத்தீதமென்கிற இரண்டாவது பக்தியானது ப்ராணவ்யூர்வக கானம் செய்ப்படுகிறது.

சீதாநாயுடையவர்கள் உபநிஷத்பாகத்தில் விதிக்கப்பட்டன. அதினாலேயே பரமமீமாஞ்சையின் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதும். இவ்வண்ணமாக வேதாந்தபாகவிலிதத்தவரும், ப்ரஹ்மமீமாஞ்சாவிராத்தவரும், சக்யத்வரூபமுமான மூன்று வைஷ்வயங்குளால் விசேஷிக்கப்பட்டுள்ள உபயாபேக்ஷையானது உத்தரபாகத்திலேயே இருப்பதால் அதை நேருதவாகக் கொண்டது ஸுதராம் ஸங்கதியானது அந்த இடத்திலேயே என்று அபிப்பிராயத்தால் “ஸுதராமிஹைவ ஸங்கதாமி” என்று உரைக்கப்பட்டது. அபிரதானமான அர்த்தத்திற்கும் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி இருப்பதால் அதற்கும் கர்மவிசாரம் அவச்யாபேக்ஷிதமேயென்பது யாதொன்றுண்டோ இதுவும் அப்யுச்சயமான ஹேது ப்ரதானஹேது தவராமல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருத்தல் என்கிறது முன்சொல்லப்பட்டது.

அதனால் ப்ருக்ருதாந்தர்த்தத்திற்கு என்ன பாயோஜனமென்றால் சொல்லுகிறா “தேஷாஞ்ச” என்று. “தேஷாம்” உத்தேதாநாயுடையவர்களுக்கு, “ஸர்வஸம்மதா” அவைகளுக்கு ஸாக்ஷாத் ஸங்கதத்வம் சொல்லப்பட்டாலன்றோ நினைத. உத்தேதாநாயுடையவர்கள் சிந்திக்கத்தக்கதாக இருக்கும் தருணத்தில் அதற்கு கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை எல்லோராலும் நினைக்கப்படாதது. வேதாந்தாத்யயனம் செய்தவனுக்கு கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை இல்லையென்று ஏது சொல்லப்பட்டதோ அது யுத்தமன்று—வேதாந்தவகனிலும் உபாயபரமம் முத்திபரமுமாயுள்ள வாக்க்யமாத்தரத்தை அத்தயநம் செய்த புருஷனுக்கு, ப்ரஹ்மவிசாரத்திலும் மூன்றாவது, நான்காவது அத்தயாயங்கனில் மாத்தரம் ச்ரவணம் ப்ரஸங்கிப்பதால், மூன்றாவது, நான்காவது அத்தயாயங்கள் இரண்டுக்கும் முதல் இரண்டு அத்தயாயத்திலும் சொல்லப்பட்ட ந்யாயாபேக்ஷையிருக்கிறதென்றால்—அங்கனமாகில், ப்ரமவிசாரம் முழுவதும் கர்மவிசார ந்யாயஸாபேக்ஷாமதலால் அதற்கே பூர்வவ்ருத்தத்வம் ஜ்ஞாந்தரஸாந்ருதவிசேஷத்தால் ஏதோ ஒருவனுக்கு ப்ரமவிசாரமாத்தராபேக்ஷை என்று சொன்னால், அவனுக்கு ஸாந்ருத விசேஷத்தால் மூன்றாவது, நான்காவது அத்தயாயமாத்தராபேக்ஷை ஏன் உண்டாக்கக்கூடாது. அன்றிக்கே புண்யாதிக்கயத்தால் ஸமஸ்தப்ரமவிசாரநிரபேக்ஷை ஏன் உண்டாக்கக்கூடாது? மேலும், வேதாந்தவகனில் உபாயபலபரவாக்ய மாத்தராத்யநம் அசாஸ்தீர்யமென்று உன்னாலும் சொல்லத்தக்கது. அது வேதாந்தமாத்தராத்யநத்திற்கும் துல்யம்,—ஸம்பூர்ணமானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். ஆகையால், விதியை அதிலங்கனம் செய்பவர்களுக்கு ஏது அபேக்ஷிதமோ அதுவே பூர்வவ்ருத்தமென்பது அஸங்கதம். முமுந்ஸுயம் அத்தயநம் செய்தவனுக்கும் ஸாந்ருதவசத்தால் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் ச்ரவணாபேக்ஷை ஸம்பவிக்ஸாமென்றால் முன்பே உத்தரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“விரோதாத்ரமணத்தவத்” இது முதலிய க்ரந்தத்தால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற தாவனங்கள் “அத்ரோத்யதே” இது முதலான வித்தாந்த பாஷ்யத்தினால் பரிஹரிக்கப்பட்டன. அந்த பரிஹார ப்ரகாரங்களாவன—கர்மங்கள் அநித்யபலத்தைக்கொடுப்பதால் விரோதமென்பது அநித்யஸம்ஹிதபலத்துடன் கூடி இருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. பேதவாஸனையை உண்டிபண்ணுவதால் ஐக்யஜ்ஞான விரோதமும் “ப்ருதகாத் மாஸம்” என்று ப்ருதத்தவ ஜ்ஞானத்திற்கு மோக்ஷாபாயத்வ ச்ருதியினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இந்த விரோதம் இனி சொல்லப்படும் வஸ்து ஸாமந்த்யத்தில். அந்தர்பூதமானது. மோக்ஷத்திற்கு ஸைலபேத தர்சன நிருத்திரூபதையானது ப்ரபஞ்ச மித்யாத்வோபாதஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால், ஐக்யஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயத்வமிருத்தபோதிலும் கர்மங்களுக்கு அந்ருஷ்ட த்வாரத்தினால் உபயோகமிருப்பதால் விரோதமில்லை. அப்ரமணத்தவமானது “க்ரியாவாநேஷ ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:”—இது முதலிய ஸந்த்ராத்யயமில்லாத விதியோ ஜகத்ரமணங்களால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. விவிதிஷாந்தமான சித்தசக்தியின் உபயோ

கமோ வேதநோத்பத்திக்கு உபயுத்தமான மனத்தெளிவுக்கு காரணத்வத்தை உபபாதநம் செய்ததினால் விவிதிஷார்த்தவமிருந்தபோதிலும் அதற்கு தினந்தோறும் உத்பத்யபேக்ஷயின் உபபாதனத்தாலும் மறுமொழி கூறப்பட்டது. ஞானமாத்ரத்திற்கு ஹேதுத்வச்சாவணமும் ஸாதநத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் உத்தரமளிக்கப்பட்டது. ஸாமர்த்த்யமாவது மித்யாபூதமான சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தினாலேயே நிவர்த்திக்கத்தக்க தன்மையாகிற வஸ்துஸாமர்த்த்யம். அதற்கு ப்ரபஞ்சத்தின் மித்யாத்வத்தை தூஷிப்பதால் மறுமொழி உரைக்கப்பட்டதாக ஆகப்போகிறது. சமாதிகள் அங்கங்களென்று சொல்லுகிற ச்ருதியில் உண்டான விரோதமும் ப்ரவ்ருத்திருபமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும், நிவ்ருத்திருபமான சமாதிகளுக்கும் விஷயபேதத்தால் விரோதமில்லாதது பற்றி பரிஹரிக்கப்பட்டது. சமாதிகளோடுவென்றால் அவிஹிதமாயும், அப்ரதிவித்தமாயும், நிஷித்தகாமமாயுமுள்ள விஷயங்கொன்று கூறப்பட்டது. வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கே மோக்ஷோபாயத்வம் ப்ரத்யக்ஷவிரோத, சாஸ்த்ரவிரோதங்களால் நிரவரிக்கப்பட்டது. அதில் நிவ்ருத்திக்கப்படுகிற வாஸனையைக் கிராத்தகமும் உத்பத்திப்ரதிபந்தகத்வமு மில்லாமையாலும் ச்ரவணம்முதலியவற்றிற்கு பேதவாஸனையைப் போக்கடிக்கும் விஷயத்தில் அபேக்ஷ இல்லாமையாலும், அதின் வையர்த்தப்பரிஹாரம் அநுபபன்னமாதலாலும் ச்ரவணம் முதலியதால் க்ரமமாக எழுந்து ப்ரகாசிக்கின்ற வாக்பஜ்ஞ்யஞாநம் விமோசகம் என்பதும் நிரவரிக்கப்பட்டது.

லகுஸித்தாந்தம்

ஸம்பூர்ணம்.

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH

MELKOTE 571 431

(KARNATAKA STATE)

உணர்வகுவுவகை: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

२५

கும் நிலை பெற்றதாயும், மிக்கஸூக்ஷ்மமாயும், அழிவற்றதாயும் இருக்கிறதோ; பூதங்களுக்குக்காரணமான அந்தப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞானிகள் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள்”; “ப்ரஹ்மமானது ஸத்யமாயும், ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயும் இருக்கிறது”; “அது, அவயவமில்லாததாயும், செய்கையற்றதாயும், சார்தமாயும், கர்மஸம்பந்தமும், அதன் பயனும் அற்றதாயும் இருக்கிறது”; “(சர்வணமநாதிகளால்) அறியமுடியாததென்று இந்தப்ரஹ்மத்தை எவன் எண்ணுகிறானோ அவனால்தான் இது அறியப்படுகிறது எவன் இது, (சர்வணாதிகளால்) அறியத்தக்கதென்று எண்ணுகிறானோ அவனிடையேயுள்ளது”; “அறிந்துவிட்டோமென்று எண்ணுகிறவர்களுக்கு அந்தப்ரஹ்மம் அறியப்படாததாகவும், அறியத்திறமை இல்லையென்றெண்ணுகிறவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவும் ஆகிறது”; த்ருஷ்டியைத்தவிர வேறான த்ருஷ்டா இருக்கிறானென்றெண்ணாதே. மதியைத்தவிர வேறான மந்தாவிருக்கிறானென்றெண்ணாதே”; “ஆனந்தரூபம் ப்ரஹ்மம்”; “இவையனைத்தும் இந்த ஆத்மாவே”; “இவ்வுலகில் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு நானாவதொன்றுமில்லாததென்றும் கிடையாது”; “இவ்வுலகில் எவன் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர வேறுவஸ்துக்களிருப்பதுபோலப் பார்க்கிறானோ அவன் அவித்யையின் நின்று (அதிக) அவித்யையையடைகிறான்”; எப்பொழுது இரண்டாக இருத்தல் ஸம்பவிக்கிறதோ அப்பொழுது மற்றவன் மற்றொருவனைப்பார்க்கிறான். எப்பொழுது எல்லாமாத்மாவாகவேயாய்விட்டதோ அப்பொழுது, எவன் எதனால் எவனைப்பார்ப்பான், எவன் எதனால் யாரை அறிவான்”; “சூடம் முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவஸம்ஸ்தானமும் நாமதேயமும் வ்யாவஹாரிகம், ம்ருத்திகையே உண்மை”; “எப்பொழுது இவன் இந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் கொஞ்சம் பேதத்தைப் பாராட்டுகிறானோ அவனுக்கு பயம் உண்டாகிறது”; “எல்லாவிடங்களிலிருந்தபோதிலும் அந்தப்ரஹ்மத்திற்கு ஆக்ரயஸம்பந்தத்தாலுண்டாகக்கூடிய தோஷமணுகுவதில்லை. எல்லாவிடத்திலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாகாரத்வம் ஸாகாரவிராகாரத்வமென்கிற இரண்டு அஸாதாரண சிஹ்நங்கள் இருக்கின்றனவன்றோ”; (எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததால்) கனவில்கண்ட வஸ்துஸமுஹம் முழுவதும் மாயைமாத்ரமே.

ம்ருதப்ரகாசிகை:—

§ ஸாதன சதுஷ்டயம் பூர்வவ்ருத்தமென்கிற விஷயத்தில் வஸ்துஸாமர்த்தியமன்றோ ஹேதுவாக உரைக்கப்பட்டது. அது முந்தி “ப்ரஹ்மஸ்வரூபாச்ச்சாதிகா” என்றிது முதலியவற்றால் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. அதை உபபாதித்தல் தூஷித்தல் இவை இரண்டும் வெகுக்கூர்ந்த ஸாத்யமாதலால் அவ்விணடும் முன்பு செய்யப்பட

§ ஸாதன சதுஷ்டயமாவது:—நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகம், இம்மையிலும் மறுமையிலுமுள்ள பலன்களை அநுபவிப்பதில் ஆசையின்மை, மனதையும் வெளி இந்திரியங்களையுமடக்குதல் முதலிய ஸாதனங்களின் ஸம்ருத்தி, மோகஹத்தை அடைவதில் விருப்பம்.

† ஆச்சாதிகா—மறைக்குமது

வில்லை. இதற்குமேல் அவற்றை உபபாதிக்கத்தொடங்குகிறார். முன்பு உபாயோபதேச பரவாக்யங்களின் பர்யாலோசனையினால் வஸ்துஸாமர்த்த்யத்தைத்தவிர மற்ற வேறுக்கள் உபந்யஸிக்கப்பட்டு நிரஸிக்கவும் பட்டன. விதிபதங்கு விரும்பப்பட்ட ஜ்ஞாநமென்றல் லவோ அங்கு சொல்லப்பட்டது-வஸ்துஸாமர்த்த்யமோ வென்றால், ஸித்தபரவாக்கியங்களால் ஸித்திப்பது. ‘வஸ்துஸ்வரூபோபதேசபரை:’ என்றல்லவோ சொல்லப்பட போகிறது. ஆகலின் ஸ்வரூபபரவாக்ய ஃபர்யாலோசநாமுகத்தால் அதை உபபாதிக்கத் தொடங்குகிறார்-யதப்யாவஹு: என்று. ‘அபி’ சப்தத்தினால் உபபாதிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கு ப்ராநாத்யம் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. “ஆஹு:” என்பதனால் க்ரந்தகாரர்கள் அநேகர்கள் என்று ஏற்படுகிறது. இதனால் இக்கிரந்தம் அவ்வாபிரபந்தங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸகலார்த்தங்களையும் தன்னுட்கொண்டிருக்கிறதென்பது காண்பிக்கப்பட்டது. ஸர்வே வேதாந்தா ஆரப்யந்தே இதி யதப்யாவஹு: ததநாதரணியம், என்று மேலே அர்வயம். முதலில் ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யம் என்று ப்ராஹ்மஞ்ஞை செய்கிறார்—அசேஷி என்று. அசேஷவிசேஷங்களாவன—சொல்லப்படப்போகிற *ஜ்ஞாந்ரு ஜ்ஞேரூயம் முதலியவைகள். அல்லது, ஃவிஜாதிய ஃஸஜாதிய ஃஸ்வகதபேதங்கள். ஸ்வகதங்களுக்குள் அந் வயிப்பனவாகவும் ஃவ்யாவ்ருக்தி ரூபங்களாகவுமிருக்கிற விசேஷங்கள் அசேஷசப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்கு ப்ரத்யநீகம்—ஸ்வஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்தகம். ரஜதத்திற்கு சுத்திபோல வென்று பொருள். நிர்விசேஷத்வம் கூறப்படுமெயாகில் ரூபயதையுண்டாக வேண்டியதாகுமெனில் கூறுகிறார்—சிந்மாநீரம் என்று. சிசுபத்ததால் துச்சத்வத்திற்கு வ்யாவ்ருக்தி ஏற்படுகிறது. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமல்லவோ சித்த்வம். ‘மாத்ரச’ ஃ ப்ரத்யயத்தால் ஜ்ஞேரூயத்வத்திற்கு வ்யாவ்ருக்தியுண்டாகிறது. அன்றிக்கே ப்ரத்யநீகத்வரூப தர்மமும் கூட மாத்ரசினால் வ்யாவ்ருக்திக்கப்படுகிறது. அன்றிக்கே மாத்ரசினால் உள்ளபடி ஸமஸ்த விசேஷங்களினின்மை சொல்ல விரும்பப்படுகிறது. ‘ப்ரஹ்மைவ’ என்கிற ஏவகாரத்தால் ஸருண ப்ரஹ்மம் வ்யாவர்த்திக்கப்பட்டது. பரமார்த்தமாவது தத்வத்தை தெரிவிக்கிற ப்ரமாணத்திற்கு விஷயம். ஸருணவாக்யங்களுக்கு தத்வத்தில் நோக்கில்லை. பல விசேஷத்தை உத்தேசித்து செய்யப்படுபுராஸநத்தில் அவைகள் அந்யபரங்கனாக இருப்பதால் வென்று கருத்து. ப்ரஹ்மத்துக்கு மட்டும் ஸத்யத்வமெப்படி? மற்றதும் அறியப்படுகிறதன்றோ வென்று சங்கைவரின், ப்ரஹ்மத்துக்கே பரமார்த்தத்வவித்தியின் பொருட்டும் அதைத்தவிரந்த மற்றவைகளுக்கு அந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்த்யத்வம் ஸித்திப்பதற்காகவும் எல்லாவற்றுக்கும் மித்யாத்வத்தை ப்ராஹ்மஞ்ஞை செய்கிறார்—நத் என்று. †“அயாத ஆதேஸோ நேதிநேதி” இது முதலிய சுருதியில் “பரக்ருதை தாவநீவம்” என்கிற ஸூத்ர விஷயத்தில் ஸமஸ்தமும் மித்யையானதால் ப்ரஹ்மத்

ஃ பர்யாலோசனை—பராமாசித்தல்

* ஜ்ஞாந்ரு—ஞானத்துக்கு ஆகாமாயிருப்பவன், அதாவது அறிகிறவன்.

ஃ ஜ்ஞேரூயம்—அறியப்படுவது.

‡ விஜாதியம்—வேற்றுமைப்பாடுள்ளது.

§ ஸஜாதியம்—ஒன்றுமையுள்ளது.

ஃஸ்வகத—தன்னை அடைந்திருக்கிறது.

ஃவ்யாவ்ருக்தி:—வேறுபாடு.

ஃ ப்ரத்யயம்:—விருதி.

† அதாத ஆதேஸோ நேதி நேதி—இதுவன்று, இதுவன்று என்று புலப்படும் வஸ்துகள் அனைத்தையுமறுத்து ப்ரஹ்மத்தை உபலக்ஷித்தல்.

திற்கு மீமித்யாதவமானது அதவைதிகளால் பூர்வ பந்தமாகிய நிரஸித்வப்பட்டு நன்று அவ்
வாபிப்ராயததால் கூறப்பட்டது—தத்திதேதி என்று. “நெருநாநாஸ்தி” இது முத
லிய நிஷேதவாக்யத்திற்கு பரஹ்மத்தைக்கவிர்ப்பு மற்றதிலும் நிஷேதசிக்கதக்க
வஸ்துக்களின் நானாதவம் விததிக்கிறதென்பது காண்பிக்கப்பட்டது—நாநாஸ்தி
என்று முன்பு அசேஷ விசேஷசத்தத்தால் சொல்லப்பட்ட விசேஷத்தை விவரணம்
செய்வதற்காகவும், “நேஹநாநாஸ்தி” இது முதலிய வாசியங்களிலுள்ள நானாஸ்தி விவர
ணத்திற்காகவும், நானாஸ்திதபத வாசிய பேதம் விவரிக்கப்பட்டது ஜ்ஞாந்ருஜ்ஞேய
என்று. “ததக்ருதஜ்ஞாநேத—ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயநகரோ விஷயீசரிக்கின்ற வீவருத்தஜ்
ஞாநேதம்” இதுதான் விருத்தியில் ஸ்பிரிக்கின்ற சைதந்தியேதத்திற்கு வவருப்பர
யுத்ததவம் விலக்கப்பட்டது. பேதசத்ததினால் ஒவ்வொருநிலை அநாத்ரபேதங்களை
விவாதிக்கப்பட்டன. “ஆகி” சப்தத்தினால் நிரஸிக்கத்தக்கதகருபமான ஜ்ஞாமஜ்ஞாமரண
ங்களை சொல்லப்படுகின்றன; ஸர்வம் என்றுசொல்லப்போகிற சுருசியிலிருக்கிற ஸர்வசப்
தத்திற்கு இது அர்த்தமென்று கருது. “தஸ்மிந்” எனபதனால் நிரதிஷ்டாந்ரமபக்யம்
விலக்கப்பட்டது. வாகாரத்தால் நிஷேதவிஷ்டாந்ரபதந்ததிற்கு நிஷேதம் ஸித்தித்தது.
அப்படியிருந்தாலன்றோப்ரபஞ்சத்திற்கு அத்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தால் நிவாத்யதவமஸித்தி
க்கும். அன்றிக்கே “தஸமி” எனகிற ஏகவசனத்தினால் அதிஷ்டாந்ரத்திற்கு ஏகதவம்
ஸித்திக்கிறது. நானாஸ்தி அத்யாஸங்களைஅநேக அதிஷ்டாந்ரங்கள் உள்ளவைகளாககாரணப்
படுகின்றன; அவ்வனமிருக்க நானாஸ்த்யாஸங்களுக்கு ஒரே அதிஷ்டாந்ரமெப்படி ஸம்பவிக
ருமெனகிறவிரோதத்தையும், ஸ்வயம் ப்ரகாசவஸ்துவுக்கு *அதிஷ்டாந்ரதவ விரோதத்தையு
ம், வாகாரம் ஸ்பிரிகுமப்படி செப்கிறது. மீத்யாபூதம்—பொய்யானது. சொல்லப்
போகிற மீத்யாதவ லக்ஷணமுள்ளதென்று அர்த்தம் ப்ரஹ்மமேஸத்யம் மற்றது மீத்யை
என்பதில் ப்ரமாணம் யாது எனில் கூறுகிறார்—ஸதேவ என்று, ஸதேவ என்பதனால்விஜ்
நீயபேதம் விலக்கப்படுகிறது ஏகமேவ எனபதனால் விஜ்நீயபேதம் விலக்கப்படுகிறது.
அத்வீதீயமெனபதனால் தன்னை அடைந்துள்ள பாவபாவவருபமானபேதம் விலக்கப்படுகி
றது. ஆறுவிதமான தாத்ரய அடையாளங்களோடுகூடினஸத்வீத்யையிலிருப்பதால்இர்த்
வர்க்யம் முதலில் எடுக்கப்பட்டது. பிறகு வாகாரத்தால் பலித நிஷேதத்தை ஸ்பஷ்ட
மாகச்சொல்லுகிற பரவித்யா வாக்யத்தை எடுக்கிறார்—அபு என்று இதுவும் காரணதவ
விஷயத்தில் சங்கிக்கப்பட்டிருக்கிற தோஷத்தின் நிராஸத்தை தொடக்கத்திற்கொண்டிரு
க்கிற காரணவாக்யம்; “பூத்யோநி” என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு அதையே விஸ்தரித்
கிருப்பதால். அதரோஃயம், அகராஹ்யம்—ப்ரதயஸ்தத்துக்கு அகேசரம், அந்மாநத்திற்கு
அகேசரம். அன்றிக்கே, கண்ணுக்கு எட்டாதது; மற்ற இத்திரியங்களுக்கும் அகப்படா
தது. அகேசரம்—நாமதேயமில்லாதது. அவர்ணம்—கருப்பு முதலிய நிறமில்லாதது.
அசக்ஷஸ்ப்ரோதரமபாணிபாதம்—ஜ்ஞாநேந்திரியகாமேந்திரியங்களில்லாதது. நித்யம்
விபும்—காலதேசங்களால் அளவிடப்படாதது ஸர்வதம்—ஜகத்திலுள்ள எல்லாவற்
ருலும் அதிஷ்டாந்ரமர்க ஆச்யிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வஸ்துபரிச்சேதமில்லாததென்று
அர்த்தம். ஸுஸூகீகம்—அதருசயதவமானது, துச்சத்தவம் அகிதரதவம் முதலியவற்

மீமித்யாதவம்:—முற்பட தோற்றத்துக்கு விஷயமாக விருந்தியதாவஸதிதமான
வஸ்து ஜ்ஞானத்தால் நிவருத்திக்கப்பட்டதக்கத தன்மையுள்ளது.

வீவருத்தஜ்ஞானம்:—இத்திரியங்களின் வாயிலாக வெளியில் ப்ரஸரித்து பாஹ்ய
விஷயங்களை அவகாஷிக்கும் ஜ்ஞானம்.

அதிஷ்டானம்:—ஆகாரம்.

அதிஷ்டானதவம்:—பிரமத்திற்கு ஆகாரமாயிருக்கை

துச்சத்தவம்:—வஸ்து ஸ்வரூபத்தின் இன்மை.

றாலன்று, பின்னையோவெனில், மிக்க ஸுகீழ்மமாக இருப்பதனென்று அபிப்பிராயம். வாக்யபேதத்தால் அநேக யக்தசப்தாந்வயத்திற்கு உபபத்திவருகிறது. பிறகு ஸோதக வாக்யத்தை எடுக்கிறார்—ஸூத்ரம் என்று. காரணவாக்யங்களோடும் மற்ற ஸோதகவாக்யங்களோடும் ஒரே பொருளாயிருப்பதாலும் ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு வேறு விதத்தால் உபபத்தியில்லாமையாலும் இந்த்வாக்யம் ஓ அந்ருக, ஜட, பரிச்சித வஸது வ்யாவ்ருத்தமான நிர்விஸேஷவஸ்துபரமென்று உரைக்கப்பட்டபோகிறது. நிஷ்களம்—களா:—என்பது அவயவங்கள், அவயவமில்லாததென்று பொருள். அதில் கிஷ்கரியத்வம் ஹேது. சாந்தம்—ஆறு ஊர்மிகளில்லாதது பசி தாஹம், சோகம் மோஹம், மூப்பு, மரணம் இவைகள் ஊர்மிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. கிரகத்யம், கிரஞ்ஜம்—கர்மஸம்பந்தமும கர்மபலமும் இல்லாது. இதனால், *ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யங்களுக்குள்ளடங்கியதான வ்யாவ்ருத்தியானது ஸபஷ்டமாக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் சிந்மாத்ராசப்தத்தால் அபிப்பிராயப்பட்ட ஜ்ஞேயத்வவ்யாவ்ருத்தியைக்கூறுகிறார்—யஸ்ய—என்று. அமதம் அவிஜ்ஞாதம் என்பதனால்—சீரவண மதநாதிருபமான ஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயமல்ல வென்பது கூறப்பட்டது. இதற்குமேல் ஜ்ஞாந்ருத்வநிஷேதத்தில் கருத்துள்ள வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்—நந்ருஷ்டே: என்று. இதிலும் முற்கூறப்பட்ட ஜ்ஞானத்தினுடைய நிலைமையின் வேறுபாடு விவகிக்கப்பட்டது. இது புருஷார்த்த மென்பதற்காக சுகமின்மையினின்று வ்யாவ்ருத்தி உரைக்கப்படுகிறது—ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம என்று ஆநந்த சப்தமானது ஸுகமின்மையினின்று வ்யாவ்ருத்தி மாத்திரத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதனாலேயே “ஆநந்தி” என்று சொல்லவில்லை. இவ்வண்ணமாக ப்ரஹ்மத்திற்கு நிர்விஸேஷ சிந்மாத்ரத்வத்தில் கருதிவாக்யஸமுஹம் உபந்யஸிக்கப்பட்டது. பிறகு ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்றது அனைத்தும் மித்யை என்பதில் ப்ரமாணம் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. அதில் முதலில் மித்யாபூதமர்ன ஜகத்தானது ப்ரஹ்மமாகிற அதிஷ்டானத்தில் அந்யஸ்தமென்பதைக் கர்ட்டுகிறார்—“இதம்ஸர்வம் யதயமாத்மா” என்று ஸாமாநாதிகரணயத்தால். அதிஷ்டானத்துடன் அந்யத்வஸ்துவுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம் அதாவது (ஒற்றுமைச்சொல்) முன்தோற்றத்தைப் பாதிப்பதற்கல்லவோ காணப்பட்டிருக்கிறது. உதாஹரணம், ரஜ்ஜுச் சவானது ஸர்ப்பமென்று முன்பு, “எல்லாம் அதனிடத்திலேயே” என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸர்வ ப்ரமங்களுக்கும் ஆதாரத்வமும் இந்த வாக்யத்தால் காண்பிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த வஸ்துவானது நிஷேதத்தை நேராகச்சொல்லி இருப்பதைக்காட்டுகிறார்—நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந என்று. பலவாறாகப் பார்ப்பவன் மிக்க அறிவின்ன என்பதைக்காண்பிக்கிறார்—ம்ருத்யோ: என்று. இவ்விடத்தில் ம்ருத்யுவென்பது அவித்யை, “தமஸோ வா ஏஷ தம: ப்ரவிஸதி” (இவன் சொற்ப இருட்டிலிருந்து மிக்க இருட்டில் ப்ரவேசிக்கிறான்) என்பதுபோல. “இவ்” சப்தத்தால் நாதத்வத்திற்கு அபாரமார்த்தம் காண்பிக்கப்பட்டது. மித்யாபூதமாக இருக்குமேயாகில் ஒரு ஸமயத்தில் கிவ்ருத்தியுண்டாகலாமெனில், சொல்லுகிறார்—யத்ரஹி என்று. யத்ர-எப்போது. த்வைதமில் பவதி—இவ் சப்தம் முன்போல. தத்—அப்போது. இதான் இதரத்தை இதரத்தினால் பார்க்கிறான் என்று அர்த்தம்—கேந (எதனால்) என்று சொல்லப்போகிறபடியால் இதசேண என்கிற பதத்தை அந்யாஹாரம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும். யத்ரஹி என்று. யத்ர-எப்போது, இவனுக்கு எல்லாம் ஆன்மாவாகவே ஆயிற்றே

ஓ அந்ருதம்:—அஸத்யம், அதாவது மித்யாபூதம்

* ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம (இது ஸோபகவாக்யம்.) ப்ரமஹத்தின் ஸ்வரூபம் இத்தன்மைவாய்ந்தது என்று நன்கு சோதித்து காட்டும் தன்மை பொருத்திருந்ததால் இதற்கு இப்பெயர் வாய்ந்தது.

தக-அப்பொழுது எதனால் எவனைப்பார்ப்பான் 'சு' என்கிறபதம் *அத்யாஹரிக்கதக்கது. "இகா" என்று முன சொல்லப்பட்டிருப்பதால் 'பரீயேத, விஜாநீயாத்' என்று ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்தாபேதம் உரைக்கப்பட்டது. இவ்வெல்லாம் மித்யை என்பதைத் திருஷ்டாந்தத்தினால் உபபாதிக்கின்றசுருதியை உதாஹரிக்விருர்-வாசா என்று. விசாரம் குடமுதலியவற்றின் உருவம், (அதுவும், நாமதேயமும், வாசாரம்பணம்-நீவாகாலம்பநம் (வாக்கை ஆலம்பித்திருக்கிறது) வ்யாவஹரிகமென்று அர்த்தம். ஆதலால் 'நுக்தினை (மன) என்பதே ஸத்யம்—பாஹ்மத்தினிடத்தில் நானாதவதைப் பார்க்கிறவனுக்கு முற்கூறப்பட்ட மருதயுசுபத்தால் சொல்லப்பட்ட அஜ்ஞாநகாரியமான பயத்தையும் காண்பிக்கிறாயதாஹி என்று உதரம்-உ என்பதுநிச்சயத்தில், "தேதவர்தம் ததுஸத்யமாஹு: தேதவப்ரஹ்ம பரம் கவீநாம்" (அதே ருதமென்றும் அதே ஸத்யமென்றும் அதே பரப்ரஹ்மமென்றும் ஜ்ஞானிகள் கூறுகின்றார்கள்) என்கிற வாக்யத்தின்போல, டீரம் அல்பம். அன்றிக்கே உத அரம் உத என்பதற்கு பவதி என்பதோடு அர்வயம், 'வ்யவஹிதாப்ச' என்கிற வ்யாகரணஸூத்ரத்தால். அரம் சீக்கிரம். யதாஹ்யேவ இது முதலியதைப்பின் எடுத்தானது ஸித்தாந்தத்தில் பரிஹார ஸௌகர்யசித்திர்காச-அதுவும் முற்கூறப்பட்ட வாக்கியங்கள் ஏகவாக்யந்யாயத்தால் பரிஹரிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால். ப்ரஹ்மம் நிர்வியேஷடிசிம்மாந்ர மெனபதிலும், அதைத்தவிரந்த மற்றவைகள் மித்யை என்பதிலும் சருதி காண்பிக்கப்பட்டது, அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நிர்வியேஷடித்வத்தில் ஸூத்ரம் காண்பிக்கப்படுகிறது—ந ஸூத்ரந்த: என்று. உபயலிங்கம்—ஸாகாரத்வமும் ஸாகாரிராகாரத்வமும்—பாஹ்மம் எல்லா இடத்திலும் இருந்த போதிலுங்கூட அதற்கு இல்லை; அது ரிராகாரமென்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மத்தைத் தவிரந்த மற்றவை மித்யை என்பதற்கு ஸூத்ரத்தைச் சொல்லுகிறா-மாயா என்று ஸ்வபநஸமயத்தில் காணப்படும் வஸதுக்கள் அனைத்தும் மாயாமாதரம். யாதுகாரணத்தாலென்றால், அப்யவயத்த மாகாதஸ்வரூபத்துடன் கூடியிருப்பதால்—நிருபிக்கமுடியாமையால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் என்று அர்த்தம் ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற வஸதுக்களின் மித்யாத்வம் ஜகந்மித்யாத்வத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் காண்பிக்கப்பட்டது

பு-குஸ்திதஷேஷம் யததாரிதூ-மொவரூ | வஸஸாரிதூஸம்^௧ வெஷ்யம் தசுஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மஸம்ஜித்யு (வி-வா-சு-௭-௫௩) ஜ்ஞாநஸுரூபவீத்யுநிதிஷ்யம் வராரியு-த: | ததெவாரியு-ஸுரூபவெணஸுரூபவீத்யு-நத:ஷ்யித்யு || (வி-வா-க-௨-௬) வராரியு-ஸுரூபவெணஸுரூபவீத்யு-நத:ஷ்யித்யு | (வி-வா-க-௨-௬) யதெ-ததூ-பு-ஸு-தெ-தூ-தெ-தசுஜ்ஞாநாதூ-நஸு-வ | ஸ்ரானிஜ்ஞாநெந வஸு-நி ஜம-பு-வீ-தெ-யோமிந: || ஜ்ஞாநஸுரூபவீத்யு-ஜம-தெ-ததூ-வ-பு-ய: | சுய-ஸுரூப-வ-ஸு-நொ-ஸு-ரூ-தெ-தொ-ஹ-ஸ-வ-வெ || யெ-தூ-ஜ்ஞாந-வீ-தூ-ஸ-ப-தெ-த-வ-ஸ-தெ-வ-வெ || ஜம-ச: || ஜ்ஞாநாதூ-க-பு-வ-ஸு-நி-கூ-பு-வ-வ-வர-தெ-ஸு-ரூ || (வி-வா-க-௨-௬-௬-௬-௬-௬) தஸு-ரூ-வ-ர-தெ-தெ-வ-வ-ஸ-தெ-த-வ-ஸு-க-ப-ய-ஹி-ய-ச: | விஜ்ஞாநம் வராரியெ-பு-

* அத்யாஹரிக்கதக்கது—ஸந்தர்ப்பாநுகுணமாக வாக்யபூர்த்தியின் பொருட்டுச் சப்தத்தையோ அர்த்தத்தையோ சேர்த்துக்கொள்ளுதல்.
 ௧ ஆலம்பநம்—ஆசரயம்.

“பேதமின்றி எங்கும் வ்யாபித்திருக்கின்றதாற்றுக்கு புல்லாங்குழல் முதலிய வற்றின் த்வாரபேதத்தினால் எவ்வாறு நீஷ்டஜம் முதலிய நாமபேதங்கள் ஏற்படுகின்றதோ, அவ்வண்ணமே பரமாத்மாவுக்கு பேதமேற்படுகின்றது” “அப்படிப்பட்ட நானும, நீ, அவன், இவை அனைத்தும் அந்தம்ஸ்வரூபம். பேதமபக்கத்தை விட்டு விடு இவ்வண்ணம் அவரால் (பரதரிஷியால்) சொல்லப்பட்ட அந்த ராஜசிசிரேஷ்டன் பரமார்த்தத்திருஷ்டியுள்ளவனாக பேதத்தை இழந்தான்”. “பேதஜநகமான (அஜ்ஞானமானது) முற்றிலும் நாசமடைந்த பிறகு, ஆத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் வாஸ்தவமாயில்லாத பேதத்தை எவன் உண்டு பண்ணப்போகிறான்”. “ஹே! ஆலஸ்யமற்றவனே! (அர்ஜுன) வ்யாபனசிலான நான் எல்லாப்ராணிகளினுடைய உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறேன். ஹே! பாதகுலத்திலுதித்தவனே! எல்லா தேகங்களிலுமிருக்கிற (ஜீவாத்மாவாகவும்) என்கையறிவாயாக” “சராசரரூபமான பூத வர்க்கங்களுககுள் நானில்லாமல் எது இருக்குமோ, அது இல்லை” என்கிற இது முதலான வஸ்துஸ்வரூபோபதேசபரங்க ளான சாஸ்திரங்களால் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர ப்ரஹ்மமே ஸத்யம், மறந்து அனைத்தும் மித்யை என்று சொல்வதால்.

ஸ்நுதப்ராக்ரீசிகை:—

இவ்விரண்டு அர்த்தங்களில் உபப்ரஹ்மணவசங்களைக் காண்பிக்கிறார்—ப்ரத்யஸ்தமித என்று. ப்ரத்யஸ்தமித பேதம்—ஸஜாதீய விஜாதீய பேதமில்லாதது. ஸத்தாமாதம்—ஸ்வகத பேதமில்லாதது, அதனாலேயே வாக்குகளுக்கு அகோசம், அநவனமாகில் துச்சத்வம் ஏற்படலாம், ஸத்தையிலலாமல் போகுமெனில் கூறுகிறார்—ஆத்மஸம்வேத்யம் என்று. தனக்குத்தானே ப்ரகாசம் என்று அர்த்தம், ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞீதம் என்று. ப்ரஹ்மம் என்று பெயர் மாத்மிரமே; ப்ருஹத்த்வம் முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தமில்லை என்று கருகது. நிர்விசேஷமரக இருக்குமேயாகில் எவ்வாறு ஜகத்தின் தோற்றமென்று கேழ்வவரின் ப்ரமாணம் எடுக்கிறார்—ஜ்ஞானஸ்வரூபம் என்று. இந்த சுலோகத்தால் ப்ரபஞ்சமித்யாதவம் கூறப்படுகின்றது. அத்யந்த நிர்மலம்—ஸகல விசேஷங்களுமில்லாதது. அர்த்தஸ்வரூபத்தால்—ஜடஸ்வரூபத்தால். அர்த்தங்களின் நானாதவம் ப்ராந்திஸித்தமாதலால் ஒன்றே பரமார்த்தமென்று காண்பிக்கிறார்—பரமார்த்தஸ்த்வம் என்று. இதை இரண்டு சுலோகங்களால் விவரிக்கிறார்—யதேநத் இது முதலியதால். ப்ராந்தியாகில் எவனாவது ஒருவனுக்கு நிவர்த்திக்கக்கூடுமென்று அபேகைபுண்டாகில் சிலருக்கு அதன் நிவ்ருத்தியைக்காண்பிக்கிறார்—யேது ஜ்ஞானவித. என்று. ஜ்ஞானஸத்யத்வமும் ஜடமித்யாதவமும் சொல்லப்பட்டது. பிறகு ஜ்ஞானாகாமான ஆதமாக்களுக்கு ஐக்யோக்தியைக் காண்பிக்கிறார்—தஸ்ய என்று ஏகமயம்- ஏகம். ஆத்ம என்றும் பர என்றும் சப்தங்களின் ப்ரயோகத்தால் உண்டாகக் கூடியபேதசங்கையையும் நிர்விசேஷி—யத்யநீயேநீதி என்று. இதற்கு ச்ருஷ்டாந்தம்

நீஷ்டஜம்—ஷ்டுஜாயுதே உரஸ, கண்டம் முதலிய ஆறுஸ்தானங்களினின்று உண்டாவதால் ஷ்டஜம் என்று பெயர். இது காந்தர்வ சாஸ்திரத்தில் ப்ராஸித்தமான ஸப்தஸ்வரங்களிலொன்று. இது மயிலினுடைய குரலை ஒத்திருக்கும்.

*வ்யாபனசிலன்—பரவிச்செல்லும் ஸ்லபாவுமுள்ளவன்.

செல்லுகிறார் — வேணாநீதர் என்று. உபபாதுனஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற இவ்வர்த்தத்தின் உபதேசத்தைக்காண்பிக்கிறார்—லோஹம் என்று. உபதேசிக்கப்பட்டபடி செய்தாரை உபபாதச்சொல்லுகிறார்—சீத்தயாஜு என்று. பிறகு ஆத்மாக்களுக்குப் பரஹ்மத்தோடு ஐக்கியப்படுத்தியும் காண்பிக்கிறார்—விபேதஜநகே என்று. பிறகு, பகவத்கைதவியல்லா ஆத்மாக்களுக்கும், ஒன்றோடுமேயும், பரஹ்மத்தோடும் ஐக்கியப்படுத்திய உதாரணிக்கிறார்—அவுமாமாத்மா என்று. ஸர்வபூதசப்தம் சரீரக்ஷணச்சொல்லுகிறா, இதை என்னு வெளிப்படுத்துகிறார்—கோஷ்டாஜ்ஞேசு என்று. “ஸர்வகோஷ்டரோஷ்டா” என்றதை இப்பத்தத்தில் பூதசப்தம் சரீரபொமெனுவெளிப்படுத்தப்பட்டது. அதிலேயே பரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த பதார்த்தங்களுக்கு மிய்யாவ்வரதிபாதுதகவசரத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நததஸ்தீ என்று. வஸ்து ஸ்வரூபோபதேசபரகவசனானஉபாயபரகவஸ்வாத-ஆக்ஷயடரகவசனா என்று கருத்து. நீர்விசேஷசிந்நாமாதீரமென்று—அர்த்தம் முன்பேயே, “அபிதாஸாத” என்பதற்கு “அசேஷ” என்றதை பதத்தைத்தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற முந்திய பரிஜ்ஞரூபாய்யத்தோடுகூட அர்வயம்.

தியோகாமந்தா ௨ பூதீயநாமங்காவடுவாக யயாவலுந் தவலுந் தோந
 திவதஞ்சு, யயா நஜாடியுந் தோநலவடாடு. ! கொடிவலாநி
 தது ததுநது ! ஊவம் விநாதுவவாநி வரெ ஸுலுணி கொடி
 வரிசுந் திடினெ டெவதிபுடிநுடி ஸுலாநாநிநெடி லவடும் ஜமடி
 யாவலுந் தவ் ஸுலுநாடுவாவலொய்வாயும் தியோநாடுவது ! கொ
 டுடி ஸுலாடுவதிநொயந விவியலிகெடுவகந ஸடிஸடிநிவதுநீயா
 தநாடிவிடி ! “சுநடுதெந ஹி பூதுடுயா : (ஊ-அ-ந-உ) தெ
 ஷாந ஸதுநாநிநுதிவிபாநது (ஊ-அ-ந-க) நாலுடாநிநொலுடா
 லிதுடாநிநுதிஸுலிசுதிஸாநாடுயிடுவபூடுவ (ய-உ அஷ் அ-க)
 தியோநாடுவதுநிவிடிநாநாநிநுதிநெலுநாடு (ஸு-ச-டு) உடுநா
 தியோநி : பூநாடுவ ஸுயடுதெ (ஸு-ச-டு-க) தி தியோ டுநாடு
 யா (தீ-எ-க) சுநாநிதியா ஸுலொ யடாஜீவ : பூஸுயடுதெ (தி-
 உ-உ) ” உதுநாநிநிடுவிடுடுலுநிநாது பூடுலெலுநாடு வி
 டுயா ஸடிஸடிநிவதுயா திரொஹித ஸுலாடுவம் ஸுததநாநாஸு
 வலுந் து வமடுதெ ! யடுயாஸு : “ஜோநலுநாடுவொலுநாடு
 தொலுநாடுலுநிடுதிடுநுது வலுலுடுத : ! ததொஹி டெலு
 லாஸியாநிநெலாநு ஜாநிஹி விஜோநவிஜுநிதாநி || யடாநு ஸுலு
 நிஜாடுவி ஸவடுகடுகடுய ஜோநலுநாடுலுடி ! தடாஹி ஸடி
 தடுநா : மலாநி ஸவணி நொ வலுலு வலுலுலு : (வி-உ-க-
 நு, சடு) தலுநா விஜோநடுதெநுநி கிஹிசு ஸுநிதுடாநிசு திஜ
 வலுலுஜாது ! விஜோநடுகடு நிஜகடுலெலுவிஹிநிடுதெவதுலு
 யாதுலுடுவது || ஜோந விஸுலு விதெ விஸொகடுலெலுலொ

ஹாஹிதிரஸுஸூக்தம் ! வணகம் ஸுதெஷகம் வரஜிஃ வரெஸஜிஃ ஸ வாலஸுதெஷ
வொந யதொநாநுஷுஸி || ஸஷ்வ வணவம் ஹவதொ ரியொஸெநா ஜொ
நம் யயொ ஸத்யுஸிஸத்யுஸி || வணததம் யத்யுஸுவஹாரஸாநிதம் த
திராவி வொணம் ஹவநாபுநிதம் தெ || (வி-உ-க-உ-சந, சச, சந,)
உதி ! கஸ்யாஸாவிஷ்யாயா நிவிபுஸெஷ விந்ராந் ஸு ரொதெஷகவ
விஜொதெந நிவ்யுதி வஷனி—“நவாநரே பூத்யுவெ ததெஷகம் வஸ்யு
தி”, “நவஸெஸா ரேத்யும வஸ்யுதி”, “யஷாஹெஸுவெஷ வணத
ஸிஹரேஸெயுநாநெஷுநாபுநிதம் தநிவயதெ உஹம் வுதிஷாந் விந்
தெ, ஸயஸொ உஹம்மதொஹவதி”, “விஷுதெ ஹரேயுநாபுநிதம்
ஹெ ஸவபுஸம்ஸயாஃ ! கஸ்யதெ ஹஸ்ய கஸ்யாநி தஸிநு ருஷெஷ
வராவரொ || ” (ரே-உ-உ-அ) ஸுஹவெஷ வுஷெஷ வணதி (ரே-
ந-உ-சு) ததெஷம் விஷிவாநித்யுத்யுதெநி நானுஃ வந்ராஃ ” உத்யா
ஷாஃ புநாத்யுஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மதயாதவமரவது—முற்படத்தோற்றத்திற்குவிஷயமாகவிருந்து உள்ள
படி இருக்கிற வஸதுஜஞானத்தால் நிவருத்திக்கத்தக்க தன்மைபுள்ளது.
எவ்வாறு ரஜ்ஜு முதலியவைகளை அதிஷ்டானமாகக்கொண்ட ஸாபபம் முத
லேயவைகளோ (அவைபோல) தோஷவசத்தாலன்றோ அருத அதிஷ்டான
த்தில அருத (வஸதுவின) *கலபம் ஸம்பலிக்கிறது. இவ்வண்ணம் சினமாத
ரத்தை சரீரமாகக்கொண்ட பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் தோஷத்தால் கல்பி
கப்பபட்டிருக்கிற இந்த தேவு திராயக் மனுஷ்ய ஸதாவராதி பேதவ
களுள்ள உலகமனைத்தும் யுதாவஸ்திதமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபஜஞானத்தால்
பாதிக்கத்தக்கதாதலால், மதயா ரூபமாக இருக்கிறது தோஷமோவெனில,
ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறது, பறபலவிசிறா நீவிசேஷபத்தை உணடுபண்ணுகி
றதும், ஸத்தென்றும் அஸத்தென்றும் நீரிர்வசனம் செய்யத்தக்கததுமான
அநாதியான அவிதயை, “அவித்யயினுலன்றோ ஃவைபரீதயத்தை அடைவி
கப்பபட்டிருக்கிறது”. “ஸத்யங்களான அவைகளுக்கு அருநதம் (அவித
யை) †ஆவரணமாக இருக்கிறது”. “அபபொழுது(ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு)அஸ
ததுமில்லை; ஸத்துமில்லை; தமஸ் இருந்தது பூர்வம் தமஸினுல ஜஞானம்

*கலபம்—இவரு ப்ராசதி ஜ்ஞானத்தால் ஏற்படுவது

நீவிசேஷம்—பலவாறான வஸதுக்களின் தோற்றம்.

நீரிர்வசனம்—தீர்மானமான சொல்.

ஃவைபரீதயம்—மாளுட்டம்.

†ஆவரணம்—மறைவு.

மறைபட்டிருந்தது". "மாயையைப் பரக்ருதி என்றும், மஹேஸ்வரனை மாயையை உடையவனென்றும் அறியவேண்டும்". "இந்திரன் (பிரமாத்மா) மாயைகளால் அநேக உருவங்களை எடுக்கிறான்" "என்னுடைய மாயை எவ்விதத்தினாலும் தாண்டமுடியாதது". "அநாதியான மாயையினால் உறங்குகிற ஜீவன் எப்பொழுது விழித்துக்கொள்ளுகிறானோ" இது முதலியவைகளால் நிர்விசேஷசிர்மாத்ர ப்ரஹ்மமே, ஸத் என்றும் அஸத் என்றும் நிரூபிக்கத்தக்காத அநாதியான அவித்யையினால், ஸ்வரூபநீதிரோதாநத்தைப்பெற்று நானாத்வத்தனத்தானடைந்திருப்பதாகக் காண்கிறதென்று அறியப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "எதனால் ஸ்மஸீத சேஷத்ரஜ்ஞரூபியாக இருக்கிற அந்தபகவானுக்கு ஜ்ஞானமே ஸ்வரூபாவிகமான ரூபமோ (தேவமனுஷ்யாதி) வஸ்துக்கள் ஸ்வரூபமன்றன்றோ, அதினாலேயே மலை, ஸமுத்திரம், பூமி முதலிய வஸ்துபேதங்களை அந்த ஜ்ஞானைகாரமாக இருக்கிற (ப்ரஹ்மத்தின்) ஃவைவீத்யாறு ஸந்தானமூலங்கள் என்றறிவாயாக. அவித்யாஸம்பந்தமற்றதாயும், பேததர்சனமில்லாததாயும், (அவைகளுக்கு நிமித்தங்களான) எல்லாக்கருமங்களும் நாசமடைந்தபின், (ராகாதி) தோஷங்களினின்று அகன்று, ஜ்ஞானம் எப்பொழுதுஉளதோ அப்பொழுதன்றோ ஸங்கல்பமாகிற (அவித்யை என்கிற) மரத்தின் பழங்களான ஆகார பேதங்கள் (தர்மபூதங்களான) பதார்த்தங்களில் உண்டாவதில்லை. ப்ராஹ்மண! ஆதலால் விஜ்ஞான (ரூபியான ப்ரஹ்மத்தை)த்தவிரந்த வேறு யாதொரு வஸ்துவும் எவ்விதத்திலாவது எச்சுலத்திலாவது இருந்ததில்லை விஜ்ஞானமொன்றே, தந்தம் கர்மபேதங்களால் பலவகைப்பட்டிருக்கிற சித்தவ்ருத்தியுடன் கூடியவர்களால் பலவாறாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சுத்த ஸ்வரூபியாயும், மலமற்றதாயும், சோகமற்றதாயும், லோபம்முதலிய ஸமஸ்தமான மனோமூலங்களின் ஸம்பந்தமில்லாததாயும், ஒன்றாயும் பிறப்பு வளர்ச்சி முதலியதில்லாததாயும், யாதொரு விஜ்ஞானமுண்டோ, அதுவே தனக்கு மேற்பட்டவன் இல்லாதவனும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக்கூட ரியந்தாவுமான வாணுதேவன். அவனைவிட வேறொரு வஸ்துவமில்லை. எவ்வாறு ஜ்ஞானமொன்றே ஸத்யம், மற்றது அஸத்யமோ, இவ்வாறாக ஸத்பாவமானது என்னால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டதாகவாகிறது. (ஞானைகாரமாயிருப்பதால் ஸமமாயிருக்கிற) யாதொரு இந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமானது உலகத்தை ஆசிரித்து (தேவமனுஷ்யாதிரூபமாக) நன்குபயவஹரிக்கத்தக்க பேதமுள்ளதாகவிருக்கிறதோ அத்தற்கும் (அவித்யையே) ஹேதுவென்று (உனக்கு) உரைக்கப்பட்டது. நிர்விசேஷசிர்மாத்ர ப்ரஹ்மாத்மைகத்தன் விஜ்ஞானத்தினால் இவ்வித்யைக்கும் நிவ்ருத்தியை (மேலே உதாஹ்ரிக்கப்போகிற சுருதிகள் கூறுகின்றன). "அந்த (ப்ரஹ்மத்தை)எவன் ஒன்றென்று பார்க்கிறானோ அவன்மீண்டும் ம்ருத்யுவை

தீகரோதானம்—மூடுவது.

ஃவைவீத்யம்—பற்பலவிதமாக இருத்தல்.

(அ வி த் த யை யை) அடைவதில்லை” “(அதை) பார்ப்பவன் அவித்தயைப்பாரான்”, “ப்ரத்யக்ஷாதிகளுக்கு விஷயமாகாததும், சரீரமிலாததும், இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவமுள்ளதென்று நிர்வசனஞ் செயயத்தகாததும், ஆதாரமற்றதுமான இப்ரஹ்மத்தினிடத்துள்போது இவன் அபயார்த்தமாக நிலைபெறுகலை அடைகின்றே, அதன்பிறகு அபயத்தை அடைந்தவனாகவாகி ழுன்”. “பராவர வஸ்துவாகிய (அந்த ப்ரஹ்மமானது) ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவுடன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள முடிச்சு (அவித்தயை) பிளக்கப்படுகிறது. எல்லா ஸம்சயங்களும் அறுபடுகின்றன. இவனுடைய கர்மங்கள் எல்லாம் நாசமடைகின்றன”. “ப்ரஹ்மத்தையறிகிறவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகி ழுன்”. “அப்பரமபுருஷனை இவ்வண்ணமறிந்தவன் அவித்தயையைக் கடக்கி ழுன். வேறுவழி கிடையாது”, இது முதலிய சுருதிகள்.

ஸ்ருதப்ரகாசிகை—

ஐயா! வேறு ஆடத்தில் இருக்கிற வானதுவுக்கு மற்றொரு இடத்தில் தோற்றுவது மித்யாத்வமா? அல்லது முற்றிலும் அஸத்வமா? முய்தின கல்பத்தில் ஓரிடத்தில் பாரமார்த்தம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக ழுகும். இரண்டாவது கல்பத்திலோ என்றால், நிவர்த்திக்கத்தக்கதேயில்லை என்பதனால் சாஸ்தரம் பயனற்றதாக ழுகிறது. அத்யந்தாஸத்வம் என்பதும், பொருந்தாது-ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாவதால். ஸ்வயம் பிரகாச வஸ்துவுக்கு ஸ்ரீமதிஷ்டானத்வம் உபபந்மமாகாது. அத்யாஸம் என்பது தன்னுடைய யதார்த்த ஸ்வரூபத்தின் அப்ரகாசத்தை மூலமாகக்கொண்டதன்றோ. பராதீனப்ரகாசமான ஜட வஸ்துவுக்கே அது ஸம்பவிக் கிறது. ஆகையால் முநதிப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்சமித்யாத்வமும், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்ரீமதிஷ்டானத்வமும் அயுக்தம் என்கிற இவ்விரண்டு ழுகேபங்களில் முந்தினதை பரிஹரிப்பதற்காக மித்யாத்வத்தின் லக்ஷணத்தைக்கூறுகிறார்-மித்யாத்வம்நா ம என்று. நிவர்த்தயத்வமே மித்யாத்வமென்று சொல்லும்படித்தில் குண்டாந்தடி முதலியவைகளால் நிவர்த்திக்கத்தக்க கடம்முதலியவற்றில் ழுதிவயாப்திவருகிறது. அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜ்ஞான்சப்தம். அங்ஙனம் லக்ஷணம்கூறினும் சக்தியுள்ள ஈச்வரன் முதலியவர்களுடைய ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க வஸ்துவில் ழுதிவயாப்திவருகிறது. அந்த ழுதிவயாப்தியும் “யதாவஸ்தீத வஸ்துஜ்ஞான்” மாத்தர்தால் நிவர்த்தயத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ழுகிறது. ப்ரபலமான ப்ராந்திஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க ஸத்ய ரஜதம் முதலியவைகளில் ழுதிவயாப்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காக ‘யதாவஸ்தீத’ என்கிற சப்தம். ‘யதாவஸ்தீதஜ்ஞான் நிவர்த்தயத்வம்’ என்று சொல்லப்பட்டால், ஸமாநாதிகரணபுத்தியுண்டாகும் அப்போது, ப்ராந்திஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க தில் (ஸத்யரஜதஜ்ஞானத்தில்) உண்டான வ்யபிசாரமானது அப்படியே நிலைபெற்றிருக்கும். அவ்விடத்தில் ஜ்ஞானஸ்வரூபம் யதாவஸ்திதமன்றோ-விஷயத்துக்கே ழயதார்த்தத்தன்மை. ஆகையால் யதாவஸ்திதம் ஜ்ஞானமென்று ஸாமாநாதிகரணய சங்கையை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக யதாவஸ்தீத வஸ்துஜ்ஞான் நிவர்த்தயத்வம் என்று உரைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞானப்ராகபாவத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால் அதை நிர்வரிப்பதற்காக “ப்ரதீயமார்த்வ ஸ்ரீவக்”பதம். ஜ்ஞானப்ராகபாவமுங்கூட ஒருஸமயத்தில்,

ழுதிவயாப்தி—அலக்ஷயங்களில் லக்ஷணத்தினிருப்பு.

ப்ரதீயமாநவபூர்வகமாக நிவர்த்திக்கப்படுகிறதென்றால் அல்ல—(அதைவ்யாவர்த்திப் பதற்காக) நியமம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். (ஆகையால் நியமேந ப்ரதீயமானவ பூர்வக யதாவஸ்திதவஸ்து ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் என்று பலித்தது). எவ்வாறு “விரிடுஷு சப்ஜார்த்தஸம்பந்தே” என்கிற வாக்யத்தில் “விரிடுஷவ” என்று அவ்யுபாணம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் நித்யத்வம் வித்திக்கிறதோ; எவ்வாறு “அபூகோ வாயு ஹக்ஷ” இது முதலியதில் அப்பையே பக்ஷக்கிறான் என்று நீவ்யுபாணம் வித்திக்கிறதோ அவ்வண்ணமாக. பூமிவெடிப்பு என்கிற தோற்றத்தினால் நிவர்த்திக்கப் பட்ட ரஜ்ஜுஸர்ப்பத்திற்கு யதாவஸ்திதவஸ்துஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் இல்லாமையால் †அவ்யாப்தி வருகிறதென்றால்; அல்ல—அதுவும் (ரஜ்ஜுஸர்ப்பஜ்ஞாநமும்) யதாவஸ்திதவஸ்து ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திப்பதற்குத்தகுதியுள்ளதாய் இருப்பதால். அத்தனாலே யேயன்றோ *நிவர்த்த்யத்வம் என்று சொல்லப்பட்டதெயொழிய ‡நிவ்ருத்தத்தவம் என்று சொல்லப்படவில்லை. ஸர்ப்பம்மத்தால் உண்டெண்ணப்பட்டதும் ரஜ்ஜுஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதும் பரமார்த்தபூசமுமான பயத்தில் அதிவ்யாப்தி என்று சொல்லவுட்கூடாது. பயமாகிறது க்ஷணிகமானதால் தானாகவே நீக்கின அந்த பயத்துக்கு ரஜ்ஜுஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் இல்லாமையால். ரஜ்ஜுஜ்ஞாநமோ எனில், மேல்வரப்போகிற பயத்தின் உற்பத்தியைத்தடுத்திற்று. ஆகையால் ப்ரதீயமாநநிவ்ருத்தியமபூர்வகயநாவஸ்திதவஸ்துகோசாஜ்ஞாநமாந்ரநிவர்த்தநித்யத்வம் மித்யாத்வம் என்று அர்த்தம். இந்த லக்ஷணத்தால் ஸதஸத்வைலக்ஷணயம் பலித்தது. அதில் ப்ரதீயமாநவபூர்வக என்பதனால் அஸத்வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. மிகுதியால் ஸத்வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது.

இந்த மித்யாத்வலக்ஷணம் அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மித்யாவஸ்துக் கனில்தொடர்ந்துவருகிறதென்பதைக்காண்பிக்கிறார்—யதா என்று. இனி, கூறியலக்ஷணத்தை பீபக்ஷமாகிய உத்தத்தில் ஏறிட்டுக்காட்டுவது உசிதமாயினும், ஸ்வபரகாசவஸ்துவினிடத்தில் அப்யாஸம் அஸம்வாலிதமென்கிற இரண்டாவது ஶீசோத்யந்தைபரிஹரிப்பதற்குக்கூறுகிறார்—(ஷோஷவ்யுபாஹி ததர்த்தகல்பநம்) என்று அஜடத்வம்போல் ஜடத்வமும் அப்யாஸத்திற்கு ஸாதகமாகாது ஜடவஸ்துவினிடத்திலும் தோஷமில்லாவிடில் அப்யாஸம் காலப்படாமையால் ஆஷலால் தோஷமேயன்றோ எல்லாவிடத்திலும் கல்பனைக்குமூலம். கல்பநம் தோஷாதீனமாக இருக்கும்போது, தன்னாலேயோ மற்றொன்றினாலேயோ, ப்ரகாசம் ஸிமாதிஷ்டானத்துத்திற்கு உபயோகியாக இருக்கிறது. எதிரிலிருந்து ப்ரகாசிக்கின்ற வஸ்துவிலல்லவோ, ரஜதஸிம்மம் உண்டாகிறது தார்ஷ்டாந்திகத்தில் பரிஹரிப்பதற்காக, ச்ருஷ்டாந்தத்தில் கல்பநத்திற்கு தோஷாதீனத்வம் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு ப்ரதீயமாநவபூர்வகயதாவஸ்திதவஸ்துஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வருபமான மித்யாத்வமும் மித்யாபூதமான அர்த்தகல்பநமும் தோஷவசத்தால் என்று ச்ருஷ்டாந்தத்தில் *ஸிக்ஷிதமான இரண்டு அர்த்தங்களையும் தார்ஷ்டாந்திகத்தில் †அதி

நி அவதாரணம்—ரிச்சயம்.

†அவ்யாப்தி—லக்ஷயங்களுள் சிலவற்றில் இல்லாமலிருத்தல்.

*நிவர்த்த்யத்வம்—நிவர்த்திக்கப்படும் தன்மை.

‡நிவ்ருத்தத்தவம்—நிவர்த்திக்கப்பட்டிருத்தல்.

பீபக்ஷம்—ஸந்தேஹவிலையுமான ஸாத்யத்துடன் கூடியது.

¶சோத்யம்—ஆகேஷபினை.

*ஸிக்ஷிதமான—சாஷ்திரத்தாலும் ந்யாயத்தாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற.

†அதிதேசியாநின்று கொண்டு—ஏறிடாநின்றுகொண்டு.

தேசியா நின்றுகொண்டு, இரண்டு சங்கைகளையும் அர்த்தாத் நிராகரிக்கிறார்—ஏவம் என்று. மிகவும் வேற்றுமையில்லாத சில வஸ்துக்களின் அப்யாஸம் ஒரு அகிஷ்டாநத்தில் காணப்படுகிறது. எவ்வாறு ரஜ்ஜுமாத்திரத்தில் ஸர்ப்பம், பூமிவெடிப்பு, ஜல தாணா, முதலியவற்றின் அப்யாஸமோ. (அவ்வாறென்றபடி) எப்படி ஒரு அகிஷ்டாநத்தில் ஒரேசமயத்தில் ஒன்றோடொன்று மிகவும் ஒற்றுமையில்லாதவைகளாயும் அந்நவ்ணாயமுள்ள ப்ரபஞ்சங்களின் அப்யாஸம்? என்பது ஒன்று; “யஸஸர்வஜ்ஞ:” இது முதலியவைகளில் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுள்ளதாக ப்ராவீத்தி பெற்றிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எங்ஙனம் அப்யாஸம்? என்பது இரண்டாவது. சிந்மாந்ரவபுஷி என்பதனால் முன்சொல்லப்பட்டதும், ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வத்தால் உண்டென்பாப்பட்டிருப்பதுமான அப்யாஸாதூபத்தியை ஈஸ்புரிக்கச் செய்கிறார். பரோ ப்ரஹ்மணி என்பதனால் இரண்டு சங்கைகளும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன—விவக்ஷணாதிஷ்டாநமாக இருப்பதால் எல்லா அப்யாஸங்களும் உபபந்ம் என்று. வைவக்ஷண்யமும் ஸர்வவாநாசணமான ஸந்மாந்ரூபத்வம். ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் அபர்ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில். பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலோ வெளியில், சிந்மாந்ரவபுஷி இருப்பதால் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணஸம்பந்தமில்லாமையால், அப்யாஸம் உபபந்ம் என்றும் அபிப்ராயம். அறியப்படுகிற ஆகாரத்தைப் ப்ராமாஸிக் கின்ற “இந்ம்” என்கிற பதத்தினாலும், யநாவஸ்திதப்ரஹ்மஸ்வநுபாவவோய ப்ரஹ்மயி என்கிற பதத்தாலும், முற்கூறப்பட்ட மித்யாத்வலக்ஷணம் அறுவதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. தோஷபுரிக்கல்பித மென்பதனால், தோஷவுகாந் என்று ஆரம்பித்த வாக்கியத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பது அதிதேசிக்கப்பட்டது. பற்பலவிதமுள்ள எல்லா அப்யாஸங்களையும் காண்பிக்கிறார்—தேவ என்று. மித்யாரூபம்—மித்யாத்வலக்ஷணத்துடன் கூடியிருப்பதால், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் மித்யை யென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

தோஷமென்பது யாது—அது பரமார்த்தமா? அல்லது அபரமார்த்தமா? பரமார்த்தமாகில் ஜ்ஞாநிவர்த்யமாகாது, அபரமார்த்தமாகில் ப்ரபஞ்சத்திற்குப்போல் (தோஷத்துக்கும்) வேறு கல்பகம் அபேக்ஷிக்கப்படுவதால் அநவஸ்தை வரும். அந்த தோஷமானது, மறைக்கப்படாத பிரஹ்மத்தினிடத்தில் (ப்ரபஞ்சத்தை) கல்பிக்கிறதா? அல்லது மறைக்கப்பட்டிருக்கிற (ப்ரஹ்மத்தினிட)த்திலா?—மறைக்கப்படாத ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அது உபபந்ம்மாகாது—ரஜ்ஜுத்வம் ப்ரகாசியாநிந்தையில் (ஸர்ப்பாத்யாஸத்திற்குப்) போன, ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் (ப்ரபஞ்ச) கல்பனை உண்டாக்கவற்கு விரோதம் வருவதால். விரோதமில்லை என்றால் பிறகும் நிவ்ருத்திவாக்கூடாது. திரோஹிதமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எனில், திரோதானம் தானாகவே உண்டாயிருக்கிறதா? அல்லது வேறு ஒன்றிலுலா? தன்னாலேயே என்று சொல்லப்படுமேயானால் நிவ்ர்த்திக்கத்தகாத தன்மைபாவது அல்லது நிவ்ருத்திவரின் ஸ்வரூபத்துக்கே நர்சமாவது வரும். வேறொன்றினாலென்றால் வேறுகயிருக்கிற அந்த வஸ்து எது என்று சொல்லவேணும். மேலும், பற்பல அப்யாஸங்களுக்கு பற்பல தோஷமூலத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அநேக தோஷங்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள் என்கிற இந்த சங்கைகளை பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—தோஷஹி என்று. சகாரம் சங்கையைப் போக்குகின்றது. தோஷம் என்ன? வெண்பதற்கு அவித்யை என்று மறுமொழி. அந்த அவித்யை வான்வயமா? அவாஸ்தவமா? என்

ஈஸ்புரிக்க—தோன்றும்படி.

*ப்ராமாஸிக்கின்ற—சூழிக்கின்ற.

கிற விகல்பத்தில் ஸ்தலநதிர் வசநீய என்று அபாரமார்த்தத்தை அங்கீகரித்தபடி. அக வஸ்தைக்குப் பரிஹாரம் அநாதீ-என்று. ஸ்வநபதி ரோதான சப்தத்தினால் திரோஹி தாதிரோஹித விகல்பத்திற்கு மறுமொழிகூறப்பட்டது. அந்ததிரோதானமும் தன்ன லேயா, வேறென்றிலேயேயா என்கிற விஷயத்தில், திரோதானத்திற்குக்காணத்தை நிர்ந்தேசித்திருப்பதால், வேறென்றிலேவென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது. விவிக் இது முதலியவற்றால் நாராத்யாஸங்களுக்கு ஏகதேவதேவமஸ்தவம் கூறப்பட்டது. விஷேபம்— அத்யாஸம். ஆசாதி காவிய்யை விஷேபிகாவிய்யை என்று அவிய்யை ஒன்றுக்கே இர ண்டி அவஸ்தைகள். அவர்களுக்கு அபிமதமான அந்த அவஸ்தா த்வயமானது திரோ தானத்தாக்கும் விஷேபத்திற்கும் வேறு த்வஞ் சொன்னதிலால்ஸிசிப்பிக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணமாக விருக்கிற அவிய்யையை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து இதற்கு அறுகுணமான ப்ரமாணத்தைக்கூறுகிறார்— அந்நதேந் இது முதலியதால். ப்ரத் யூடா—விபரீத புத்தியை யடைவிக்கப்பட்டன. ப்ரத்தூட சப்தத்தைத் தெளிவாக அறி வதின் பொருட்டு எடுக்கிறார்—தேஷார்யம் என்று 1+“அவிதி பாஸார் ப்ரமுமோக்து” என்கிற விடத்தில் கொள்வதுபோல இங்கு பஹுவசனத்தில் தாந்ப்ரியமில்லை. இந்த அவித்யைக்கு ஸதஸ்ததிரீவசநீயத்வம் கூறப்படுகிறது— நாலதாஸந்நோஸதாஸந் என்று. ஏது இருந்தது எனில் கூறுகிறார்—தம் என்று. தம்ஸுப்தத்தினால் “மறைத்தல்” என்கிற அர்த்தம் கருதப்பட்டிருக்கிறது. தம்ஸ்ஸாவது “அக்ஷரம் தம்விலீயநே” என்று ப்ரக்ருதிதான் சொல்லப்படுகிறது என்று சங்கைவரின் உதாஹரிக்கிறார்— மாயாந்நு ப்ரக்ருதீம் என்று. பற்பல அத்யாஸங்களுக்கு வேறு த்வத்தைக் காணபிக் கிறார்—இந்ந்ரோமாயாடி: என்று. ஐயஜ்ஞாந மில்லாவிடில் இந்த (அவித்யை) நிவர்த்திக்கமுடியாத தென்பதைக் கூறுகிறார்—மம என்று. அநாதித்வத்தைச் சொல்லு கிறார்—அநாதீ என்று. இந்த விடத்தில் நியாமயவஸ்துக்களை அபேக்ஷித்திருக்கிற மஜேசவரத்வ, இந்ந்ரத்வ, பஹுவசனங்களின் சாவனத்தால் விஜாதீய ஸஜாதீய ஸ்வகத் பேதங்களுகே கூடியிருந்ததல் ஏற்படக்கூடாமாதலால், அதை நிராகரிப்பதற்காக வ்யாக்யாநம் செய்கிறார்—நீரீவிசேஷ என்று. ஸருணத்வம் அறியப்பட்டிருந்த போதி லும், ஸ்வரூப பாவாக்யங்களுக்கு அறுகுணமாக தோஷத்தை வெளியிடெதில் நோக் குள்ள வாக்யங்களுக்கு, வெளிப்படையாக அர்த்தமாகும் பேதத்தில் தாந்ப்ரியமில்லை என்று கருத்து. ப்ரஹ்மமய—இந்ந்ராதிகப்தகைளால் உணர்த்தப்பட்டிருந்த போதி லும், ஸ்வரூபபாவாக்யங்களால் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பது ப்ரஹ்மமே என்று கருத்து. (ப்ரமாணங்களாக) எடுக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத் வாக்யங்களால் அறியப்பட்டிருப்ப வைகாண அநாதீத்வ, ஸதஸ்ததிரீவசநீயத்வ, திரோதாயகத்வ, விவிதாத்யாஸகத்வங்க ளைச் சொல்லுகிறார்—அநாதீயவிய்யா இது முதலியதால். ஸ்வகத் சப்தத்தால் அநிஷ்ட டானமாக இருத்தலால் ஸம்பந்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதே யொழிய, ஸஜாதீய விஜாதீயங் களுகேகூட சேர்த்து சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்வகதநாரத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதல்ல.

இவ்வாறாக தோஷவாசியான வாக்யங்களையடைந்திருக்கிற இந்ந்ர, ஹ்ஜே ஸ்வர முதலிய பதஸபூதமானது அர்த்த ஸ்வாஸ்யத்தால் ஸ்வரூபபாவாக்யப்ரக பல்யத்தை யதஸரித்து நிர்விஹேஷவஸ்து பரமாக வ்யாக்யாஸிக்கப்பட்டது. அதற்கு மேல், தோஷவாசிகளான உபந்ருஹ்மண வாக்யங்களாலேயே நிர்விஹேஷவஸ்து வுக்கே தோஷஸம்பந்தித்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்பதைக் காட்டுகிறார்— யநோகீதம் என்று. ஜகத்தானது சிம்மாந்ரமான ப்ரஹ்மத்தினது அஜ்ஞாவகிதாஸ மென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்படுகிறது—ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்று. ந்நுவஸ்துபுத:— (அது) சொல்லப்போகிற மலை, ஸமுத்திரம், பூமி முதலியவஸ்துக்களாக ஆகிறதில்லை

1+அதிதி: பாசாந்ப்ரமுமோக்து—அதிதிதேயத்தை பாசத்தைஅவிழ்த்துவிட்டோம்.

என்றுபொருள். விஜ்ஞாநசப்தத்தினால் 'விவிதம் ஜ்ஞாயதே அநேந' என்கிற டீகாணவ்யுத்தியினால் அவியைசொல்லப்படுகிறது. ப்ரதிஜ்ஞைஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்சத்தினுடைய அவிய்யாகல்பித ஸ்வபாவத்தை வயதிசேகமுதத்தால் உபபாதிக்கிறார்—யநா என்று. சுத்தம்—அவிய்யையிலாசது. நிஜநிபேததூர்ஸநயிலலாசது—அதற்கு நிமித்தமான கர்மங்கள் நசமடைந்ததினால் ராகம் முதலிய தோஷங்கள்ற்றது. 'ஸமந்தாக்கல்பயதே அநேந' என்று ஸங்கல்பம்—அதாவது அவிய்யை. வஸ்துஷு—தர்மிபூதங்களான பதார்த்தங்களில். வஸ்துபேதா:—ஆகாரபேதங்கள் இகத்தில் காணப்படுகிறபடி வஸ்துபேதம் ஸய்யமல்ல என்பதை உபபாதிக்கும் நவிலுள்ள "வஸ்த்வஸ்தி கிம், மஹி கட்வம்" என்கிற இரணடு சுலோகங்களும் உபபாதிக்கவேண்டிய அதிக ப்ராமேயமில்லாமையால் இங்கு எடுக்கப்படவில்லை. அப்பிராமாணங்கேளியும் வித்தாந்தத்தில் எடுக்கப்போகிறார். விஜாதியபேதமில்லாமையை உபஸம்ஹரிக்கிறார். தஸ்மாந் என்கிற முன்பாதினால். பிறகு ஆதம்பஹுத்யம் கால்பகிசம் என்று சொல்லுகிறார்—விஜ்ஞாநம் என்கிற பாதிசுலோகத்தால்—முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஆதம்மையத்தை ஏகம் ஸதைகம் என்கிற விடத்தில் 'ஏம' சப்தத்தால் அதுவதித்தா, ஸ்வகதநாசுவத்தை நிஷேதித்தா, பரம பரோஸாதி சப்தங்களுக்குக்கூட வஸ்துமாத்ர பரவ்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார்—ஜ்ஞாநம் என்று. 'விஸுத்தம்' இது முதலிய பதங்களால் அவிய்யாநாஹித்யமும், அந்த அவிய்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற பேததூர்ஸநாஹித்யமும், அந்த பேததூர்ஸநமூலமாக ஸம்பவிக்கிற சோகம், லோபம் முதலியவைகளினின்றும் கூறப்படுகிறது. ஸடுஷெகம்—ஜ்நம் வ்ருஷி முதலியவைகளால் விடுபட்டது. எதைக்காட்டிலும் வேறொன்று இல்லையோ அது யதேதத் ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதென்று அர்த்தம். இது பரமதமல்லவென்று சொல்லுகிறார்—ஸந்பாவ: என்று. ஏதஜ்ஞாவநாஸரிதம்—புவநத்தினால் அதிஷ்டானமாக ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநம், ஸம்வயவநாஸாஸூதம்—நாலாபக்கங்களிலும் வ்யவஹாஸ விஷயமாக எது இருக்கிறதோ அந்த விஷயத்திலும் காரணம் அவிய்யை என்று கூறப்பட்டது. அதுவும் பரமதம் அல்ல, உள்பாடியே சொல்லப்படுகிறதென்று அர்த்தம்.

இவ்வண்ணம் வித்தபரமான வாக்ய பர்யாலோசனையினால் ப்ரஹ்மத்துக்கே ஸத்யவ்யமும், மற்றதுக்கு அவிய்யாபரிகல்பிதவ்யமும் தத்வமென்று உரைக்கப்பட்டது. கர்மங்கள் அங்கங்களாக இருக்கத்தகாத வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு மோக்ஷாபாயத்வம் சொல்லும் ப்ரஸுதாத விஷயத்திற்கு இதனால் என்னபர்யோஜநம்? என்கிற சங்கைவா, உபாய பரவாக்யங்களுக்கும், வித்த பரவாக்யங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு அதுகுணமான உபாயபரவ்யத்தைக் கூறுகிறார்—அஸ்யா: என்று. சகாரம் சங்கைவைவிலக்குகிறது. அஸ்யா: என்கிற பதத்தினால் ஸதஸதநிர்வசநீயத்வாதி விஸேஷண விபரிஷ்டத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அதன் நிவ்ருத்தியில் ப்ரமாணத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நபு: என்று. இங்கு ந்ருத்யு: என்பது அவிய்யை, அதன் நிவ்ருத்தியும் ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தினால் என்றுகூறுகிறார்—நுதேகம்ப்ரயத்ய என்று. ந்ருத்யுகாரியமான ரோகம் முதலிய வற்றுக்கும் நிவ்ருத்தியை ஜ்ஞாபரம் செய்கிறார். நபச்யோ ம்நுத்யும்—என்று. 'நரோகம் நோத துக்கதாம்' என்பது அதற்கு ஸேஷம். நிர்விஸேஷவஸ்து ஜ்ஞாநம் உண்டான க்ஷணத்துக்கு அடுத்த க்ஷணத்திலேயே அபய

டீகாணவ்யுத்தியாவது—அநேந என்று மூன்றாம்வேற்றுமையினால் காட்டப்படும் காரணகாரகத்தை முன்னிட்டு ஏற்படுத்தப்படும் சப்தநிஷேபத்தி.

ஸஹஸநிர்வசநீயம்—இருக்கிறதென்றாவது இல்லையென்றாவது நிரூபிக்கக் கூடாது.

பாராதிபைக் காஸ்பிக்கிரூர்-யநூலி என்று. அந்ருஸ்யே—பரத்யக்ஷாதிகளுக்கு விஷயமாகாதது. அநாதீமயே ஆசம்யம—வயாபிக்கப்படு து, அநவது சரீரம்; சரீரமில்லாதது. அநிருக்தே—நிர்வசனம் (சம்யத்தநாதது. அநவய—ஆதாரமில்லாதது. அஹம்—பயமின்மைக்காக. அவ்யயீபரவஹமஸம். ப்ரதிஷ்டா—நிஷ்டை. வாதிகளால் பந்தத்துக்கு மூலமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற கர்மமும் அவித்யா கல்பிதமாதலால் அதற்கும் ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்தியைக்கூறுகிரூர்-பிநீயதே என்று. ஹ்ருதயங்காந்தி:—அவித்யை. முன் வாச்யங்களில் எவ்வலபேதம் அறியப்பட்டதா போலாகிறதென்று அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதின் பொருட்டு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஐக்யவிஷயத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக ஐக்யாபத்தியாகிற பலத்தைக் காஸ்பிக்கிரூர்-பரஸம் வேத என்று. எவ்வாறு உபாஸகமோ அவ்வாறன்றோ பலம். ஆதலால் ஐக்யஜ்ஞாநமே பந்தநிவர்த்தகமென்று கருத்து. உபாயாந்தரநிஷேதத்திற்காக உதாஹரிக் கிரூர்-தமேவம் என்று.

[illegible]

புந்பாஷ்யம்.—

இவ்விடத்தில் ம்ருத்யு சப்தத்தால் அவித்யை கூறப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம் ஸநத்ஸுஜாதவசநம்—“ப்ரமாதத்தையே ம்ருத்யு வென்று நான் சொல்லுகிறேன். எப்போதும் அப்ரமாதத்தை (ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிதலை) மோகக்ஷமென்று சொல்லுகிறேன் “ப்ரஹ்மமானது அஸத்யத்தினின்றும், ஜடத்தினின்றும், தேசகாலங்க ளால் பரிச்சின்னமானவஸ்துவினின்றும் வ்யாவ்ருத்தமானது”. “விஜ்ஞாந

மாநந்தம் பரஹ்ம” இதுமுதலிய ஸ்ரோயகவாக்யங்களால் நிச்சயிக்கத்தக்க நிர்விசேஷ ஸ்வரூப பரஹ்மாத்மைகத்வ விஜ்ஞானமும் “பின்பு அதுவேறு நான்வேறாக இருக்கிறேன் என்றுஎண்ணி எவன் தேவதையை தன்னிலும் வேறாக உபாஸிக்கிறானோ, அவன் அந்த பரஹ்மத்தை அறிகிறானில்லை— இவன் அபூர்ணனன்றோ, தான் என்றே உபாஸிக்கக்கடவன்” “நீ அந்த பரஹ்மமாக இருக்கிறாய்” “ஹே பகவன்! தேவதையே! நீயே நானாகிறேன். பகவன்! தேவதையே! நான் தான் நீ ஆகிறாய். ஆகையால் நான் என்பவன் யாரோ அவன்தான் அந்த பரமாத்மா. எவன் அந்த பரமாத்மாவோ அவன்தான் நானாகிறேன்” என்கிற இது முதலிய வாக்யங்களால் வித்தம். இதையே (ஸூத்ராகாரமும்) கூறப்போகிறார், “ஆத்மேகி தூபகச்சந்தி க்ரஹயந்திச” தான் என்றே உபாஸிக்க வேண்டும். அவ்வண்ண மல்லவோ (முமுக்ஷுக்கள்) உபாஸிக்கிறார்கள். அவ்வாறே சாஸ்திரங்களும் உபதேசிக்கின்றன என்று. அப்படியே வாக்யகாரமும் “ஆத்மேதயே வது க்ருஹணீயாத் ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பததே:” (ஆத்மாவென்றே க்ரஹிக்க வேண்டும்; எல்லாம் அங்கு கல்பிதமாக இருப்பதால்) என்று. இந்த பரஹ்மாத்மைகத்வவிஜ்ஞானத்தினால் மித்யாரூபமானதும் காரணததுடன் கூடியதுமான பந்தத்திற்கு நிவ்ருத்தி யுத்தமானதே.

சுருதப்ரகாசிகை.—

இந்தவிடத்தில் அவியாநிவ்ருத்தியானது அறியப்படுகிறதில்லை; அவ்வந்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தச்சரவணமில்லாமையால், என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—அந்ர என்று. “மருத்யுர்யாவதி பஞ்சம:” (ஐந்தாவனாக யமன் ஓடுகிறான்) என்கிற இது முதலிய சுருதிவாக்யத்தில் மருத்யுச்சப்தத்திற்கு யமன் முதலியவர்களிடத்தில் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால், அதை வயாவ்ருத்திப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டது—அந்ர என்று. பந்தநிவ்ருத்திபரவாக்யங்களிலென்றிற்த்தம். அதில் ப்ரயோகத்தைக் காண பிக்கிறார்—யநா என்று. “ப்ரமாதம் வை” என்றிற வசநத்திற்கு முந்தி “மோஹோ மருத்யு: ஸம்மதேய: கவிநாம்” என்பதும் கூறப்பட்டது. மோஹம்—விபி தஜ்ஞானம். அது மருத்யு என்பது அஃயமம். ஸந்தஸூஜாதரோ ப்ரமாதத்தை மருத்யு வென்கிற சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கிறார். ப்ரமாதமாவது—உள்ளபடி வஸ்துவை அறியாமை. ஸ்வரூபத்தை க்ரஹிக்காவிட்டால் வேறுவிதமாகவன்றோ ஞானம் உண்டாகிறது. ஆகையால் மோஹத்திற்கும் ஹேதுவாக விருக்கிறது, ஆத்மாவினிடத்திலுள்ள அநவ தான ரூபமான ப்ரமாதம். இதனால் அதற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற அவித்யையே ப்ரமாத சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அந்த அவித்யையே மருத்யு வென்று அபிப் பிராயம். எடுக்கப்பட்ட வாக்கியங்களில் ஞானம் அவித்யையைப் போக்குகிறதென்று அறியப்பட்டது. ப்ரஹ்மானது நிர்விசேஷ ஸ்ஹிதம் மென்பதும், அதனால் ஐத்மர்வினுடைய ஏகதஜ்ஞானம் நிவர்த்தக மென்பதும் அறியப்படவில்லை என்று

↑ ஸ்ரோயகவாக்யம்—ப்ரஹ்மம் காரணமென்றுசொல்வதால், விகாரித்வம்முதலிய தோஷங்கள் வாக்கியதாயிருப்பதால் அந்த தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சட்டாபடி சுத்தமாகக்காட்ட ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை தெனிகாய் சோதிக்கும் “ஸத்யம் ஜநாம்” இது முதலிய வாக்யம். ஈ அவதானம்—கவனமின்மை.

கேட்கில் கூறுகிறார்—ஸ்த்யம் ஜ்ஞாந மென்று. ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யம், எல்லாவஸ்துகளிடத்தினின்றும் ப்ராஹ்மத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தியை அறிவிப்பதற்காக எடுக்கப்பட்டது. புருஷார்த்தத்தவத்தின் பொருட்டு அஸுகத்தினின்றும் வ்யாவ்ருத்தியை ஞாபிப்பதற்காக எடுக்கப்பட்டது—விஜ்ஞானமாந்நீதம் என்று. ஜ்ஞி சப்தத்தினால் ‘அஸ்தூலம்’ இது முதலியது காணிக்கப்படுகின்றது, இவ்வண்ணம் ப்ராஹ்மத்துக்கு நிர்விசேஷத்தவத்தில் சோபயகவாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. பிறகு, ப்ராஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்று அறிவிக்கும் ஸ்ருதியை எடுக்கிறார்—அ. ௧. ௩. ௧. “அய யோந்யாம்” என்று ஐக்ய உபாஸனவித்யானது பேதவாஸனையை விலக்குவதற்காக ஸ்விஹிதமான உபாஸனத்திற்கு ஐக்யம் தான் விஷயமென்று ஞாபிப்பதற்காக ஐக்யோபதேசத்தைக்காண்பிக்கிறார்—நந்வமஸி என்று. உபதேசாதருணமாக உபாஸகன் தேவதையைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்—ந்வமவா என்று. உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை சன்மனதில் அநுஸந்தானஞ்செய்கிறான், தத்யோஹம் என்று. இந்த அர்த்தம் ஸ்ருதிக்கு தாத்பர்யமென்று காட்டும் பொருட்டு ஸைத்ரத்தைக் காண்பிக்கிறார்—வந்நி யத்ச என்று “ஆதமேதி தூபகச்சந்தி க்ராஹயந்தி” —ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கவேண்டும், அவ்வண்ணமே முமுக்ஷுக்கள் உபாஸிக்கிறார்கள். க்ராஹயந்தி — அவ்வாறே ஸாஸ்திரங்களுக்கும் ஞாபிக்கின்றன. ஸைத்ரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவர்களுடைய வாக்யத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ந்யாச என்று. அதில் நிஷ்பண்ணமானதால் அதாவது ஆங்கு கல்பிதமாக விருப்பதால், என்று அர்த்தம். ஸ்ருதிமாதாமல்ல, அதற்கு அநுக்ராஹக தர்க்கமும் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—அநேந்ச என்று. சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். கர்ம கிரபேஷமான ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதென்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—மீத்யாநுபஸ்ய என்று. இந்த விசேஷணத்திலே ஹேதுதவம் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. ஸகாரணஸ்ய—அவியையினால் உண்டு பண்ணப்பட்ட ஹேது தர்சனத்தோடு கூடின பந்தத்திற்கு நிவ்ருத்தியானது யுத்தம், மித்யாஸர்ப்ப சிவ்ருத்தியில் இது ஸர்ப்பமல்ல இது கயிறு என்கிற ஞானத்தைத் தவிர்த்து கர்மாபேஷையில்லை என்று கருத்து.

௩௩௦ உ ஸகலஹெஷநிவ்ருத்தி: ப்ரஹ்மக்ஷவிருஜா கயதீவ ஸாஸ்திர ந்ருவிஜ்ஞானெந கியதெ ? 1 கயம் வா “ரஜ்ஜுரெஷா ௩ ஸவபு: ” ஐதி ஜ்ஞானெந ப்ரஹ்மக்ஷவிருஜா ஸவபுநிவ்ருத்தி: கியதெ ? 1 ததூ அயொ: ப்ரஹ்மக்ஷயொவிடரொய: ; உஹதூ ப்ரஹ்மக்ஷேதிஹஸ்ய ஸாஸ்திர ப்ரஹ்மக்ஷஸ்ய உ—ஐதி வெசு ; தூய்யொவிடரொயொ வா கயம் வொய்யவொயகலாவ: ? வதிவெபூதூயொவிடூவொகாரணஜ ந்ருகூதஹாவொய்யூ—ஐதிவெசு ; ஸாஸ்திர ப்ரஹ்மக்ஷயொரவி ஸரீரந ரெதசு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

ஐயா ! ப்ரத்யக்ஷவிருத்தமான ஸகலபேதநிவ்ருத்தியானது, எவ்வாறு

ஸ்விஹிதம்—விதிக்கப்பட்டது.

சாஸ்திரஜ்யஜ்ஞானத்தினால் உண்டுபண்ணப்படும்? இது பழுதை பாம்பல்ல என்கிற ஞானத்தால் ப்ரத்யக்ஷ விருத்தையான ஸர்ப்பவிரிஞத்தி எவ்வாறு செய்யப்படலாம்? அங்கு இரண்டு ப்ரத்யக்ஷங்களுக்கு விரோதம். இங்கேயோ ப்ரத்யக்ஷமூலமான சாஸ்திரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம் என்றால், துஷ்யங்களான இரண்டுக்கும் விரோதம்வரின் எவ்வாறு பாத்யபாதகபாவம்? பூர்வோத்தரங்களிரண்டுக்கும் துவ்ஷ்டகாரணஜ்ய த்வமும் தத்பாவமுமாகிற இவைகளாலென்று கூறப்படுமேயானால், சாஸ்திர மும் ப்ரத்யக்ஷம் இவையிரண்டுக்கும் (இந்த நியாயம்) ஸமநம்.

ஸ்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகுஅதுமானம் ழு ஆகமம் இரண்டும் † வியாப்திக்ரஹணம்*லிங்கதர்சனம், ‡ தர்மி ப்ரதிபத்தி இவைகளின் பொருட்டும் வ்யுத்தப்த்கியின் பொருட்டும் ப்ரத்யக்ஷத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால்—அதுவுடையேயுமக்ஷி: த்ரவ்யத்வாத்— “இந்த அக்ஷியானது உஷ்ண மில்லாதது, த்ரவ்யமாக இருப்பதால்” “ஆதித்யோ † யூப:”ரூர்யன் பசுபதநஸ்தம்பம் “யஜுமான: || ப்ரஸ்தா:” யாகம்செய்பவன் கல், இதுமுதலிய வீடங்களில் அதுமானம் ஆகமம், இரண்டும் ப்ரத்யக்ஷவிருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் சக்தியற்ற தைவங்களாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றன, ஆகலால், ஸ்ருதியானது ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் ஸாமர்த்தியமற்றது என்கிற அபிப்பிராயத்தினால், பேதவாதியானவன் வினவுகிறான்—நூசு என்று. சுருதிவாக்யங்களில் @ அவாந்தரஸோத்யங்கள் பரிஹரிச்சப்பட்டபோதிலும், இந்த சோத்யமும் இருக்கிறதென்பது சசாரத் தினர்த்தம். ஸ்வபகம் முதலியவைகளிலும், ஸர்ப்பம் பூமியின் பிளவு முதலியவை களிலும், சில பேதசிவ்ருத்தியானது காணப்பட்டிருக்கிறது; அதை விலக்குவதற்காக ஸதவ சப்தம். இவ்விடத்தில் ப்ரத்யக்ஷமானதால் வொய்யத்வ மில்லையா? அல்லது, ‡ பரோக்ஷமாயிருப்பதாலும் மூலமான ப்ரத்யக்ஷத்தை அண்டியிருப்பதாலும் ஆகமத் திற்கு வொயுகத்வமில்லையா? என்கிற இரண்டு சங்கைகளையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு முதலில் ப்ரத்யக்ஷத்வத்தால், அபாத்யத்வம் என்பதைப்பரிஹரிக்கிறார்—கயம் வர் என்று. அது ப்ரத்யக்ஷபாஸமென்று கூறப்படுமேயாகில் அது ஒவ்வாது— முதலில் தோற்ற முண்டாகும் பொழுது ஆபாஸத்வம் அறியப்படாமையாலே பிறகு ப்ரமான ஹாயத்தால் அது அறியப்படுகிற தென்று கூறப்படுமேயாகில், அது ப்ரபஞ்ச க்ஷாவியான ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் ஸமானம். “பேதத்திற்கு சுருதியினால் வொயம் வரு வதால்”என்கிற இது இவ்விடத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டப்டிருக்கிறது. ப்ரத்யக்ஷத்தை மூலமாகவுடையதாயிருப்பதாலும் பரோக்ஷமாக இருப்பதாலும், சாஸ்திரம் வொயுக

ழு ஆகமம்—சாஸ்த்ரம். † வ்யாப்தி க்ரஹணம்— ஹேதுவும் ஸாத்யமும் தவறாமல் அநேகவிடத்தில் சேர்ந்திருத்தலை கிரஹித்தல்.

* லிங்கதர்சனம்—ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கக்கூடிய அதுஷ்டமானஹேதுவைக்காணுதல்.

‡ தர்மிப்ரதிபத்தி—வஸ்து ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.

† யூபம்—யாகத்தில் பசுவைக்கட்டும் ஸ்தம்பம். || ப்ரஸ்தா:—கல்.

@ அவாந்தரஸோத்யங்கள்—இடையில் வரும் ஆசேஷங்கள்.

‡ பரோக்ஷம்—நேரில் காணப்படாதது.

மாகாது என்று சங்கிக்கிறார்—தூதர னன்று. இஹுது னன்று; துல்யதவத்தை விலக்குவ தற்காக “து” சப்தம். ப்ரதீயகடி ழுல்லய னன்று. || மூலியாக இருப்பதினால் சாஸ்தி ரம வ்யாயக மல்லவென்று கருத்து. ஸாஸ்தீரஸ்ய னன்று பரோகூமாக விருப்பதால் பாதகமல்லவென்று கருத்து. துல்யதவம் ஹேதுவாக இருக்கும் பகடித்தில், வ்யாய வ்யாயகஸாவமானது மாறியும் வரக்கூடுமாகையால் அது 1 ப்ரயோஜகமல்ல. ஆதலால் அந்த இடத்தில் வ்யாய வ்யாயக பாவத்தில் உன்னால் வேறு காரணம் சொல்லத்தக்கது. அதுவே நமக்கும் ஹேது என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—துல்யயோ: னன்று. வ்யாய வ்யாயக பாவத்தில் அநியமத்தை வ்யாவர்த்திப்ப தற்காக பேதவாதி சொல்லக்கூடிய வேறு ஹேதுவை ஆசகங்கிறார்—பூர்வோத்தர யோ: னன்று பூர்வோத்தரயோ:—வ்யாயவ்யாயகங்கள் இரண்டுகும், உன்னால் சொல் லப்பட்ட ப்ரயோஜகம் இவ்விடத்திலும் துல்யமென்று கூறுகிறார்—சாஸ்தீர னன்று.

வனதடிக்கும் ஸ்வதி— வாய்யுவாயகலாவெ துஷுக்லாவெ
 க்ஷக்ஷநிரவெக்ஷக்ஷாழி ந காரணம் ; ஐ. மாவெநாநுமோநெந ப்ரத்யு
 க்ஷாவபீஷ்டாயொநாஸு । தத் ஹி ஜோநெக்யு ப்ரத்யுக்ஷணாவம
 ஜிதெ । வனவஹ—ஸதி உயொஃ ப்ரேரணயொவிஷ்டரோயெ யத்ஸாவ்யு
 ஜாநாந்யுயாவிஷி, தக் வாய்யு, சநந்யுயாவிஷிநவகாஸஜிதாஸு
 வாயக்ய— ஐதி ஸவபுத்ர வாய்யுவாயகலாவநிண்ட்யஃ— ஐதி ॥

புரி பாய்ச்சும் —

இது சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது—வாய்ய வாயக பாவத்தில் துல்யத்வம், ஸாபேக்ஷத்வம், நிரபேக்ஷத்வம் முதலியது காரணமன்று. ஐ ஜ்வாஸா பேதாநுமானத்தால். ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு வாய்ப்பத்வமானது உண்டாகாமல் போகவேண்டி வருவதால். அவ்விடத்திலோ எனில் ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஜ்வாலே ஒன்று என்று அறியப்படுகிறது. ஆனது பற்றி இரண்டு ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வரின், எது ஸம்பநிக்கசகடிய அந்யதாவித்தியுடன கூடியதோ, அது வாய்யம் ; † அந்யதாவித்தமாயும் ‡ அவகாசமில்லாததாகவுமிருக்கிற மற்றது வாயக மென்று எல்லாவிடத்திலும் வாய்யவாயக பாவ நிர்ணயம்.

ஸ்ருதப்ரகாசிகை:—

மூலமூலித்வம் முதலியது உள்ளவிடத்தில் மூலமான பாத்யகூத்திற்கு வாய்பத
த்வமும், மற்றதுக்கு வொய்ப்தவமும் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், மூலமூலி

|| மூலி—மூலத்தை யுடையது. † பாயோஜகம்—காரணம்.

§ ஜ்வாலாபேதா நுமானமாவது— தீபஜ்வாலையானது பார்ஞ்சும்போது ஒன்றாய் தோன்றினபோதிலும் எண்ணெய் திரிமுதலிய ஸாமகங்களின் பேதத்தினால் ஜ்வாலைகள் அநேகங்கள் என்று அநுமாமித்தல்.

† அநந்யதாஸிததி—வேறுவிதத்தினால் வித்திக்க முடியாதது.

அவகாசம்—வேறுபேசுக்கு இடமில்லாதது,

த்வம், பரோக்ஷத்வ அபரோக்ஷத்வம் முதலிய வைஷ்ணவங்களில்லா மலிருக்குட்போது
 துஷ்டகாரண ஜ்யத்வம் ததபாவம் என்கிற இரண்டும் ஹே ப்யவ்யாயக பாவத்தில்
 ப்ரயோஜகங்கொள்கிற சுவகைவாகூறுகிறா—ஏததுநீதம் என்று. துல்யத்வமிருக்கையில்
 துஷ்டகாரண ஜ்யத்வ ததபாவங்கள் இரண்டும் ப்ரயோஜகங்கள் அல்ல வென்கிற
 அபிப்பிராயத்தினால் துல்ய சப்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. † விசிஷ்டத்தாக்கு ஹேது
 த்வம் வரிண் விசேஷணம்சத்துக்குங்கூட ஹேதுத்வம் வருவதால் துல்யசப்தத்தினால்
 ி ஏதேசத்தை எடுத்தபடி. துஷ்டகாரண ஜ்யத்வ ததபாவங்களுக்கு விசேஷணபூத
 மாயிருக்கிற துல்யத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. துல்யநீவேஸதி—விபரீத, ப்ரா
 பல்ய, தெனர்பல்ய காரணபாவமிருக்கையில் துஷ்டகாரண ஜ்யத்வ ததபாவங்கள் பிர
 யோஜகங்களல்ல வென்று பொருள். ஸாபேக்ஷத்வம் நிரபேக்ஷத்வம்—*மூலமூலிபாவம்.
 ஐநி சப்தத்தினால் பரோக்ஷாபரோக்ஷபாவ, ‡ வினமபாலிளம்பங்கள் விவக்ஷிக்கப்
 பட்டிருக்கின்றன சுருதிலிகாதிக்களில் † வினமபாலிளம்பங்களாலன்றே ப்ராபல்ய
 தெனர்பல்யங்கள். அன்றிக்கே—அப்ரயோஜகமாகக்கூறப்பட்ட துல்யத்வமானது,
 திருஷ்டாந்தமாக அதுவாதிக்கப்பட்டது. வேறுவிதமான வைஷ்ணவ மில்லாமலிருக்
 கையில் 'துஷ்டகாரண ஜ்யத்வ ததபாவங்கள்கூட ஐநி சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்
 டிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு அப்ரயோஜகத்வத்தை ஒரு திருஷ்டாந்தத்தால்
 உபபாதஞ் செய்கிறா—ஜ்வாலா என்று. "அந்யதா" என்கிற பதம் சேர்த்துக்
 கொள்ளத்தக்கது. ப்ரத்யயகோபாமரீந்தாயோகரீந் என்று. †(உபமரீதத்ததிரு)
 அனித்தியானது ப்ரவகிக்கவேண்டியவருவதால் என்று அர்த்தம். ஜ்வாலாபேதாது
 மாந்ததிலோவெனில்*மூல*மூலபாவமிருக்கிறது. ‡ வினம்பா வினம்பங்களும் இருக்கின
 நன. அதுமாகம் ப்ரத்யயக்ஷ ஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால்-துல்யத்வமிருக்கையில், துஷ்ட
 காரணஜ்யத்வம் அதின்அபாவம் இவ்விரண்டுக்கும்,ப்ரயோஜகத்வங்கூட இதனால்தள்ளப்
 பட்டதாக ஆகிறது—அந்த துல்யத்வ மில்லாமலிருத்தபோதிலுங்கூட வேத்ய வாய்பக
 பாவம் காணப்படுவதால். அதில் எதை விஷயிகரிக்கிற ப்ரத்யயக்ஷம் ஹேதிக்கத்தக்கதாக
 ஆகிறது எனில் சொல்லுகிறா—நந்தாஸி என்று. ஜ்யத்வத்தை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யயக்ஷம்
 ஹேதிக்கத்தக்கதென்ற அர்த்தம். அவனனமாகில் எது ப்ரயோஜகமெனில் கூறுகிறா—
 ஓவநீதம் என்று. துல்யத்வம் முதலியவைகளுக்கு ப்ரயோஜகத்வமானது பொருந்தா
 மல்பேகவே, நீவயோ என்று. இரண்டு ப்ரத்யயக்ஷங்களுக்கும், இரண்டு அனு
 மானங்களுக்கும், இரண்டு ஆகமங்களுக்கும், ப்ரத்யயக்ஷம் அதுமாகம் இரண்டுக்கும்,
 அதுமாகம் ஆகமம் இரண்டுக்கும், ப்ரத்யயக்ஷம் ஆகமம் இரண்டுக்குமாவது என்று பொ
 ருன். யநீஸம்ஹாவியமாநாநீயநாஸிநீதி என்று. ஸாவகாசமாயிருப்பதால் அந்யதா
 ஸித்தம் என்று அர்த்தம்—அடுத்து அந்யதாஸித்தம் அநவகாசமென்று சொல்வதால்.
 X விஷயாந்தராலமாவது அல்லது அப்ரமானகோடிநிவேசமாவது ஸாவகாசத்வம்—
 தன்னால் உணர்த்தப்பட்டுள்ள அர்த்தவிஷயப்ராமான்யத்தை விட்டுக்கூட வினம்பா
 விதமான உத்தத்தியுடன் கூடியிருத்தல் அந்யதாஸித்தத்வம்-விருத்தமான அர்த்தத்தே

- †† விசிஷ்டம்—விசேஷணத்துடன் கூடியது. § ஏதேசம்—ஒரு அம்சம்.
 † வினம்பம்—தாமதமாய் அறியப்படுதல். அவினம்பம்—சீக்கிரம் அறியப்படுதல்.
 † உபமரீதம்—காசம்.
 * மூலம்—காரணம், மூலி—ஹேதுவுடன் கூடியது-அதாவது கார்யம்.
 § வினம்பம்—தாமதம், அவினம்பம்—சீக்கிரம்.
 X விஷயாந்தராலமம்— வேறுவிஷயத்தினால் விலக்கப்பெற்று பூர்வத்துக்கு
 அப்ரமான கோடி நிவேசம்.

உணர்ந்துகிற, பிரமாணத்தை வாயிர்க்காமலுங்கூட தான் உதித்தல் என்று. கருத்து. அந்நியதாஸித்தீம் அந்வகாசம் எனும். அந்யதாஸித்தமாவது - தன்னுடைய அர்த்தத்தில் ப்ராமாண்யமில்லாமல் உண்டாகாமல் கிருத்ததார்த்த அப்ரமாணவகை வாயிபாமல் உண்டாகாமல் என்று அர்த்தம்—அதுவும் அந்வகாசமாக விருத்தலால். அந்வகாசத்தமாவது—வேறு இடம்மிடையாமல், அல்லது அப்ரமாணகோடிக்கே சாபாவம். அப்ரமாணகோடியில் சேர்க்கக்கூடாமை, வேறுபோக்கிடம்மிடையாமல் இவ்விருண்டுகாரணங்களால் கிருத்தார்த்த தோபஸ்தாபகமான ப்ராணத்தை வாயியாமல் உதியாமல் என்று அர்த்தம். இதிலீவந்தீ—முற்கூறப்பட்ட விதமாக ஸஜாதீயங்களாகவோ, தீ விஜாதீயங்களாகவோ இருக்கிற இரண்டு பிரமாணங்களுக்கு விரோதம் வருமகில், என்று அர்த்தம்.

தவ்வாடிநாதிநியநாலிவின ஸுபுஷாயாஸ-ஸாவ்யூரந கொஷம நாயநவகாஸ ஸாஸூ-ஜநு நிவிடெஷ நித்யஸூகி ஸூக்தவஸூகி ஸுபுஷாஸ விநூதி வுஷா-சுவாவாவவொபெந ஸுஸாவ்யூரநகொஷ ஸாவகாஸ பூத்யூக்ஷாதி ஸிகி விவிபலிக்ஷூராவ வஸநிவ்யூதியூ கெஷ்வ ! ஸுஸாவ்யூத உ விவிபலிக்ஷூஷெஷுவநு பூகிவிபூத்யூக்ஷூநாதி ஸெஷவாஸநாதிருவாவ்யூரெஷ கொஷம் !

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆதலால், ஆதியும் அந்தமுயில்லாததும் தொடர்ச்சியாகவும் இருந்து வருகிற ஸம்பந்தயமுள்ளதும், தோஷகந்தமில்லாததும், அவகாசமற்றதுமான சாஸ்தியத்தினால் உண்டாகக்கூடிய நிர்விசேஷ, நித்யசுத்த முத்த புத்தஸ்வப்ரகாச சிந்மாத்ரஹ்மாத்தம் பாவஜ்ஞானத்தினால், ஸம்பாவ்யமானதோஷத்துடன் கூடியதும் ஸாவகாசமாகவுமிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷாதி ஸித்தமான பற்பல விகல்ப ரூபமானபந்தம் கிவ்ருத்தியாவது யுத்தமே. பற்பல விகல்பேதமுள்ள ப்ரபஞ்சக்ராவியான ப்ரயத்க்ஷத்திற்கு அநாதி பேதவாஸநாதிரூபமான அபித்யை என்கிற பெயருள்ள தோஷமானது ஸம்பலிக்கக்கூடியதே.

சுருதப்ரகாசிகா—

இவ்வண்ணம் வாய்யவாயக பாவத்தில் ப்ரயோஜகமிருக்கட்டும், அதனால் ப்ரஸுதுதமான சாஸ்த்ர ப்ராபல்யத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனமென்று வினாவினால் அதற்கு உத்தரம் கூறுகிறார்.—நஸமாந் என்று. தஸ்மாத்—அந்யதாஸித்தத்தம் அந்யதாஸித்தத்தம் இவ்விண்ணமே வாய்யவாயகப்பாவத்தில் ப்ரயோஜகமாக விருப்

‡ உபஸ்தாபகமான—உணர்ந்துகிற, ஈ ஸஜாதீயம்—ஓர் வகுப்பிலடங்கியது.

§ விஜாதீயம்—வெவ்வேறு வகுப்பைச் சார்ந்தது.

பதால். அந்நிதிநிதநாவிச்சிந்நஸம்ப்ரதாய எனறு விட்டுப்போகாமல் தொடர்ந்து வருகிற ஸம்ப்ரதாயமாதலால், அநாதிகிந்தனம் (ஆதியந்தமில்லாதது). ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு அவிச்சேதமிருக்கும்போது † காத்தருஸமானம் இல்லாமையன்றோ அபௌருஷேயதவத்திற்கு ஸாதகம். “அநாதிநியநாஹ்யேஷா வாமுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்” —வா! ஆஷேன வேஷமயி லிவ்யாயதஸஸாவா.ப்ரஸுதேய:” (எதனிடத்தினின்று அனைத்தும் உண்டாயிருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்டதும், ஆதியந்தமில்லாததுமான வேதமயமான இந்த திவ்ய வாககானது, ஆதியில் பரமாத்மாவினால் வெளியிடப்பட்டது). “அநாதிகிந்தனம்ப்ரஹ்ம” இது முதலிய வசகங்களும் அநாதிநிதந் சப்தத்தினால் ரூபகப்படுத்தப்பட்டன. அதனாலேயேதான் தோஷஸம்பாவனையற்றது. பரமம், ஏமாற்றும் ணணம் கவனமின்மை, அசக்தி என்கிறானற்கு தோஷங்களுடன் கூடியிருத்தல், பெருருஷேயதவத்தால் உண்டுபண்ணப்படுகிறதன்றோ, அதனாலேயே அகவாகசம். சாலந்தரஜந்ய என்கிற சப்தத்திற்கு ‡ அவபேத சப்தத்தோடு அஸ்வயம் வாயுபவாயசபாவத்தின் அவகிசாரமானது விரோதத்தை அபேஷிக்கிறுப்பதால், விரோதத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நீர்விசேஷ இது முதலியதால். நிந்யம் - காலத்தால் ஹவிடப்பட்டது. சுந்தம் - அவத்யாஸம்பந்தமில்லாதது. அதனாலேயே முத்த சப்தமானது அவத்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட பிறப்பு முதலியவற்றின் இனமையை உணர்த்துகிறது. ஸுபம் - பிரகாசிக்கின்ற, ஸ்வப்ரகாச சப்தமானது, பூர்வம் புத்தசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாசமானது ப்ராஜினைமென்ற ஸந்தேஹத்தை நிரஸிப்பதற்காக. தானே ப்ரகாசிக்கின்ற ஸ்வபாவத்துடன் கூடியிருத்தல் ஸ்வப்ரகாசதவம் - அதுவும் சிம்மாதா சப்தத்தால் வாச்யமாக விருப்பதால்; ஸ்வயம் ப்ரகாசதவ மல்லவோ சித்தவம். சிதஸவரூபதவமும் சுருதிவித்தம். மாநீர சப்தம் ஜ்ஞேயதவநிராஸத்தில் நோகுகுள்ளது. ப்ரஹ்மாத்மபாவாவேவோபேத—இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் தனக்கும் ஜக்யஜ்ஞானத்தினால் என்று அர்த்தம். ஸம்ஹவ்யமாந என்று. ஸகபாவ்யமானதோஷத்துடன் சோந்திருப்பதால் ஸாவகாசம் - அப்ரமானன்கோடியில் இடம் பெற்றது. அதனாலேயே அர்யதாஸித்தவமும் பலித்தது. அர்யதாஸித்தத்தவமாவது - விபரீதப்ரமானத்தைப்பாகியாமல் கூட உத்தபத்தியின் ஸம்பவம். ப்ரத்யக்ஷாதி என்று ஆகிசப்தத்தால் அநுமானம் முதலியது சொல்லப்படுகிறது. விவிய என்று. தேவாதி ரூபததாலும் ஸ்வகார்யமான ஜம்ஜா மாணாதி ரூபத்தாலும் பலவாரூக இருக்கிற ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேயாதி விகலபம் - அதுவே பந்தம், அதின் கீவ்ருத்தி என்று அர்த்தம் ஸம்பாவ்யமானதோஷம் எது வெளில் சொல்லுகிறார்—ஸம்பாவ்யதேச என்று. பேதப்பரஞ்சு - பேதஸ்முதாயம், அன்றிக்கே பேதஸ்ருமான ப்ரபஞ்சம் விவித விகல்ப சப்தமானது, ப்ரபஞ்ச விசேஷணம். அல்லது பேதவிசேஷணம். பேதம் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயம் முதலியது. அதுவும் ப்ராஹ்மணாதி ரூபத்தால் பலவாரூக உள்ளது. தேவமனுஷ்யாதி ரூபத்தால் விகல்பமுள்ளது. இக்காலத்திலுள்ளவர்கள் சிவர் காமாலை, ‡ திமிரம் முதலியதோஷத்தைக்கூறுகின்றனர். அதுயுத்தமன்று. அது எதோ ஒரு ஸயத்தில் ஸம்பலிப்பதால்; காசாதிக்கால் துஷ்டமான ப்ரகயகத்தை ஸபக்ஷமாகச் செய்துகொண்டு, மற்றவைகளுக்கு காசாதி துஷ்டதவம் அநுமானிக்கப்படுகிறது எனில், அவ்வு—அதிப்ரஸங்கம் வருவதால். அநாதிநிதநம் என்று

§ ஸம்ப்ரதாயம்—பரம்பரையாக வருகிற ஸதாசார்யானுடைய உபதேசம்.

† சுத்தருஸ்மானம்—சுத்தானல் ஸ்மிரப்பித்தல். § திமிரம், கீச்சம்—ஒர்விதமான கண்ணுக்குவரும் ரோகங்கள்.

‡ அவிபோதம்—ஞாநம்.

எந்த சாஸ்திரம் சொல்லப்பட்டதோ அதற்கும் “சப்தத்வாத்” இது முதலிய வேறு வால் துவட்டசுரத்தருத்வாதுமானம் சுலபமாகச் செய்யத்தக்கதன்றோ. அங்கு, கந்தா டீ யோக்பாநுபலப்தியினால் கிரஸிக்கப்பட்டானென்று சொல்லப்படுமேயானால் அது இக்கேடும் துலயம். காசம் முதலியவற்றுக்கு தோஷத்தவகல்பமும் பொருந்தாமல் போவ தால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காகக் கூறுகிறார்— அநாடி இது முதலியதால். பேதவா ஸநாதி ரூபா— ஆதிசப்தத்தினால் பேதவாஸனைக்கு வேறுதவாக இருக்கிற பேததர்ச னம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரண்டுக்கும் வேறுதவோத்தபாவத்தில் அந் யோக்யஸாரயதோஷபரிஹாசத்திற்காக அநாதி சப்தம். லீஜாகருச நியாயத்தால் என்று கூருந்து பேததர்சனமும் பேதவாஸனையுமன்றோ கார்யாவித்யை அத்தனில் தான் சொல்லப்பட்டது பேதவாஸநாதி ரூபா அவித்யா என்று. “ஆதித்யோ யூப:” இது முதலியவிடங்களில் யூபம். ஆதித்யன் முதலியவற்றுக்கு ஐக்யம் முதலியவற்றை ப்ரதிபாதிபாமலிருப்பது ப்ரத்யக்ஷவிரோதத்தாலல்ல; பின்னினேயோ, அந்யபரமாகவிரூப தால், “யத்ப்ரஸாரஜீ: ஸரஜீர்த்த:” (சப்தம் எந்த அத்தத்தை ப்ரதிபாதிப்ப தில் முக்கியமான தோக்குள்ளதோ, அதுதான் சப்தத்தினர்த்தம்) என்றல்லவோ நியா யத்தை யறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். அந்யபரத்தமும் தாப்யவலிகை மில்லாமையால் அறியப்படுகிறது. ஆதித்யோ யூப: என்கிற வாக்யம், டீ யூபாஞ்ஜகவிதிசேஷமாக விரூப தால், அந்யபரமென்று அந்யனுடைய அபிப்பிராயம்.

நம: சுநாதிநியநாவிலிஹஸாபுடாயதயா நிஷெடாஷஸூராவி ஸாஸ்த ஸு: “ஜெரூகிஷெடாஜெந ஸுமுகூடாபயஜெத” உத்யவரூஷெஷெடா வஸ்தி நொ வாயுகூ வுலஸஜெத | ஸத்ய, வடுவடாவராவெது ஷெவாபவடாஸாஸ்தவநோகூஸாஸ்தஸு நிரவகாஸகூதெ வாயுக வஸவ | வெடாஸவாஷெஷவி ஸமணஸெஷ்வாவாவநவராரணா ஸாஸ்தாணாஸியஸெவ ந்யாய, நிமுகூணகூச வரஸு வுஷண: | நம: வ “ய: ஸவடஜெ: ஸவடவிச” (ரீ-உ-உ-எ) “வரூதஸு ஸ த்விடவெவெவ ஸுடுயதெ ஸாஸாவிகீ ஜூநவெகியாய” (ஸ-க-அ) “ஸத்யகூ: ஸத்யஸுஷு:” (ம-அ-க-ரு) உத்யாஷிஷு ஷவ ஸாடுவ வுதிவாடிநவராரணா கயம் வாயுகூ? நிமுகூணவாஷு ஸாஸியூக—உதி வுடு: ||

டீ உபலப்தியின் அபாவம் அநுபலப்தி, உபலப்தி - அறிதல், அதின் இன்மை அநுபலப்தி - யோக்யாநுபலப்தியாவது, ப்ரதியோகி எதவப்ரஸஞ்ஜை ப்ரஸஞ்ஜை ப்ரதியோகிகத்தம் - ப்ரதியோகியின் ஸத்தாப்ரஸஞ்ஜைத்தினால் ப்ரஸஞ்ஜைதமான ப்ரதி யோகியோடு கூடியிருத்தல் (உதாஹரணம்) பூமியில் கடம் இல்லாதஸமயத்தில் அந்த கடத்தின் அபாவமானது இந்தயோக்யாநுபலப்திப்ரமாணத்தால் அறிப்படுகிறது. கடம் இவகு இருக்குமேயானால் பூதலததைப்போல அறியப்படும். அப்படி அறியப்பட்டமை யால் இவ்ருகடயில்லை என்பது அநுபலப்திக்கு “யோக்ய” என்கிற அடைமொழியினால் ஒருபோதும் புலப்படாத ப்ரதியோகிகனான பிசாசம்முதலிய அத்தருச்யவஸ்துகளின் அபாவமானது இந்தப்ரமாணத்துக்கு விஷயமாகாது. டீ அஞ்ஜகம்—அபிஷேகம்.

ஸ்ரீபாவ்யம்—

ஐயா ! ஆதியந்தமில்லாமல் அவிச்சிந்த ஸம்பந்தாயத்துடன் கூடியிருப்பதால் தோஷமில்லாமலிருந்தபோதிலும் “ ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸவர்க்ககாமோ யஜேத ” (ஸ்வர்க்கத்திலாசையுள்ளவன் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தினால் தேவதையை ஆரதிக்கவேண்டும்) என்கிற இது முதலான பேதத்தை அவலம்பித்திருக்கிற சாஸ்திரத்திற்கு ஷாப்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமே யெனில், உண்மைதான்; பூர்வாபராபச்சேதத்தில் பூர்வசாஸ்திரத்தைப் போல; மோக்ஷசாஸ்திரத்திற்கு அவகாசமில்லாமையால் அந்த மோக்ஷசாஸ்திரத்தினால் (பேதாவலம்பியான சாஸ்திரம்) பாதிக்கவேபடுகிறது வேதந்தர் வாக்கியங்களிலும் ப்ரப்ரஹ்மம் நிரூணமாக இருப்பதால், ஸுருணப்ரஹ்மோபாஸந பரசாஸ்திரங்களுக்கு இதுவே நியாயம். ஐயா ! “ யஸ்ஸர்வஜ்ஞா: ஸர்வவித ” “பாஸ்ய ஸக்திர் விவியைவ ஸ்ரூயதே ஸ்வாவாவிஜ்ஜ்ஞானவெலகரியாச ” “ஸத்யகாமஸஸத்யஸங்கல்ப: ” எனவ (எல்லாவற்றையும் ஸாமான்யாகாரத்தாலும்நிகரானே, எல்லாவற்றையும் விசேஷித்துமறிகிறானே, இவனுக்குச் (ப்ரப்ரஹ்மத்திற்கு) சிறந்த சக்தியானது பற்பலவிதமாக சுருதியினால் கூறப்படுகிறது ஜ்ஞானம், பலம், க்ரியை, இவைகள் அனைத்தும் ஸ்வபாவஸித்தமாக இருக்கிறது. ஸத்யமான காமமுள்ளவன் - ஸத்யமான ஸங்கல்பமுள்ளவன்) இது முதலிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதில் நோக்குள்ள சாஸ்திரங்கள் எவ்வாறு ஷாதிக்கத்தக்கதாக ஆகும் ? நிரூணவாக்யங்களுடைய ஸாமர்த்த்யத்தால், என்று சொல்லுகிறோம்.

சீருதப்ரகாசிகை.—

எது தோஷமற்றதென்று உரைக்கப்பட்டதோ, அதிலும் பாத்யபாதகபாவத்திற்கு கீழித்தமாக இருக்கிற அர்த்த விரோதமிருக்கிறது. ஆகையால் அவசியம் இரண்டில் ஒன்றுக்கு பாத்யத்வ முண்டாகலாம். அதில், பாத்யத்வத்தில் ப்ரயோஜகமான யாதொரு துஷ்டகாரண ஜ்யய்வமுண்டோ அது இவ்வேயே இந்த விடத்தில் எவ்வாறு கீர்வாவும்? என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சோதகஞ்செய்கிறார்—நடுவன்று. ப்ராயஸ்ய தெனர்பல்யகளுக்கு ஹேதுவிலைபென்று சொல்லுகிறார்—அநாத் என்று. “அபி” சப்தம் விரோதத்தைக்காட்டுகிறது. அர்த்தவிரோதத்தைக் காணிக்கிறார்—ஹேதுவாலம் ஸிபி: என்று. ஸத்யமென்கிற பதம் பாதிஅகதேசரத்தில். பேதாவலம்பி சாஸ்திரத்திற்கு பாத்யத்வம் என்கிறவிஷயத்தில் அங்கீகாரம் - துஷ்டகாரணஜ்யய்வவ விஷயத்தில் அகவகீகாரம். பாத்யபாதகபாவத்தில் அகயதாஸித்தத்தவாந்யதாஸித்தத்தவங்கனே ப்ரயோஜகங்கள். முற்கூறப்பட்ட துஷ்டகாரண ஜ்யயத்வமும் அந்யதாஸித்தத்தவப்ரகாரவிசேஷமன்றோ, இவ்விடத்திலும் முகபேதத்தால் அந்யதாஸித்தியை உபபாதிக்கிறார்—பூர்வாபா இது முதலியதால். அபச்சேத நியாயத்தால் பாத்யத்வம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் தலயம், அவ்விடத்தில் தோஷமூலத்வமும் பாத்யத்வவிஷயத்தில் அதிசமான ஹேது. அபச்சேதத்தில் பூவாபரசாஸ்திரங்களிரண்டுக்கும் பெளர்வாபர்யமானது, ‡ ப்ரமிதியின் உத்பத்தி க்ராமத்தாலல்லது பாடகரமத்தாலல் “ஐந்து ருதவிக்

‡ ப்ரமிதி—ஞானம்.

ருக்கன் நன்றாக * அந்வாரம்பணஞ்செய்துகொண்டவர்களுக ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள். அத் வர்புகவை பரஸ்தோதா பின் தொடருகிறான்; பரஸ்தோதாவை ப்ரதிஹந்தா; ப்ரதி ஹந்தாவை உச்சகாதா; உச்சகாதாவை ப்ரஹ்மர; ப்ரஹ்மாவை யஜுமாநன் ” என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்வாரம்பணத்திற்கு விச்சேதம் வரின் ப்ராயச்சித்தம் சொல்லப் படுகிறது. † வெந்நிலை பவமானத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களுன் உக்காதா, ப்ரதிஹந்தா வை விட்டுவிடுவானேயானால் தக்ஷிணையிலாமலே அந்தயஜுநம் நிறுத்தத்தக்கது. அவன் மறுபடியும் யாகஞ்செய்யவேண்டும் முந்தின யாகத்தில் எந்த தக்ஷிணையைக்கொடுக்கப் போவதாக தீர்மானித்திருந்தானோ, அந்த தக்ஷிணையைக்கொடுக்கக்கூடவன், ப்ரதிஹந்தா விட்டு விடுவானேயானால் தன்சொத்துமுழுவதையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்து யாகத்தை முடித்து விடவேண்டும்? என்று. அப்படிப்பட்ட இந்த இரண்டு சாஸ்திரங்கள் விவசயம். இவ்விடத்தில் உக்காதா ப்ரதிஹந்தா இரண்டுபோகளுக்கும் வெவ்வேறு ப்ரயோகத்தில் அபச்சேதம் ஸம்பவிக்குமால் அதற்கேற்பட்ட ப்ராயச்சித்த சாஸ்திரம் ப்ரவருத்திக்கி தது. ஒரு ப்ரயோகத்திலேயே இருவரும் ஒரேஸமயத்தில் விட்டு விடுவார்களேயானால், உத்தாதாவுக்கு ப்ராயச்சித்தம் ப்ரவருத்திக்கிறது—அவன் லர்க்கத்தில் ப்ரதானஹதலால். ப்ரதானாபச்சேதமே ஸமாதானஞ்செய்யத்தக்கதாதலால். அன்றிக்கே இதையாவது அதை யாவது விசுப்பித்தும் அதுவடிக்கலாம்; ஒன்றிலேயே முன் பின்னாக அபச்சேதம் நேர்ந்தால் முந்தின ப்ராயச்சித்தசாஸ்திரத்திற்கு தெளர்பல்யமும், பிந்தினசாஸ்திரத் திற்கு ப்ராயல்யமும் கர்மமீமாமஸையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “பெளர்வாபர்யபூர்வ தெளர்பல்யம் ப்ரருகிவ” என்று. இவ்விடத்தில், விரோதியுண்டாவதற்கு முன்பே உதித்தபடியினால் பூர்வசாஸ்திரத்திற்கு ப்ராயல்யம். பராஸ்திரம் ப்ரதிபக்ஷத்தோடு கூடவே உதிப்பதால் அதற்கு தெளர்பல்யமென்று பூர்வபக்ஷம். ஸித்தாத்தமோவெனில் பூர்வசாஸ்திரம் பிறக்குத்தருணத்தில் விரோதியில்லாமையால் அந்தவிரோதியையபாதி யாம ஹந்தா உத்தத்தி ஸம்பவிக்கிறது. பிந்தின சாஸ்திரத்துக்கோ; தானுண்டாகுத்தருணத் தில் விரோதியிருப்பதால் அதை பாதியாமல் தானுண்டாவதென்பது பொருந்தாதா தலால் முந்தியதை பாதித்தே பிந்தினசாஸ்திரமுண்டாகிறது. ஆதலால், அந்யதா ஸித்தமாக இருப்பதால் உத்தரசாஸ்திரத்திற்கு ப்ராயல்யமென்று, “பூர்வத்தை பாதி யாமல் உத்தரசாஸ்திரத்திற்கு உத்தத்தி ஸித்தியாத” என்றல்லவோ கியாயமறித்தவர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஐயா ! உத்தரசாஸ்திரம் உதிக்குமேயானால் பூர்வசாஸ்திரத்தை பாதியாமல் உதிக்கமுடியாது. பூர்வசாஸ்திரம் உத்தரசாஸ்திரோத்தபத்திக்கு, ஏன் ப்ரதிபந்தமாகக் கூடாதெனில்?—இவ்வண்ணமல்ல; சிமித்தமுண்டாகுத்தோது ‡ னையித்திக சாஸ்த் ரம் உதித்தே விட்டதாதலால். அங்கு உதிக்கிற உத்தரசாஸ்திரத்திற்கு பூர்வ சாஸ்த் ரா தாதிலல்லாமல் உத்தத்தி அதுபாகமாதலால் முந்தினது பாதிக்கப்பட்டதே. மேலும் சாஸ்த்ரத்தில் எவ்வாறு உறைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்வாறான தக்ஷிணையுடன் கூடி யகரம் † ஸமாதானஞ்செய்து சாஸ்திரத்தினால் முந்தியே தானாக ப்ராப்தமாக இருக்கிறது. அதுவோ ப்ராயச்சித்தசாஸ்திரத்தினால் வேறுகச்செய்யப்பட்டு விட்டது.

* அந்வாரம்பணம்—ஒருவரையொருவர் தொடர்ந்து பின்புறம் கச்சத்தைப்பிடித் துக்கொள்தல்.

† பஹிஷ்டபவமானம்—ஹோமவேதிக்ரு நாற்புறத்திலுமுள்ள வெளிப்ரதேசம்.

‡ னையித்திகம்—சிமித்தத்தினால் ஸம்பவிக்கிறது (அமாவாஸ்யையில் தர்ப்பணம் போலவும் அபச்சேதத்தில் ப்ராயச்சித்தம் போலவும்).

† ஸமாதானம்—நிறைவேற்றத்தல்,

ஸ்ரீ "ஐக்கக் கீட்டக் ரமமாணம்" இதுமுதலிய சுருதியினுடைய தாத்தவிகவாதாத்தவிகத்
 வங்கனின் கிருபணத்தை அநாதரித்து முதலில் ஸருகூரோபாஸனத்தில் ஸ்ரீ ப்ராவணயம்.
 கிருபகூரோவெனில் கிருகூன பரப்ரஹ்ம வேதகத்தில் அநிகாரியென்று பெளவாப்ய
 மென்று சுருத்து. உபாஸன பரவகூன ஸருகூனகிருகூன வாகயககனிரண்டுபலத
 தின் வாயிலாக பெளவாப்யம் சுதரப்பட்டது அதுவேராவெனில் ஸ்ரவரூப பரவகூன
 ஸருகூன கிருகூன வாகயககனிரண்டுபலதவால், எவ்வாறு அங்கே பாத்தவாக
 பாவம்? என்று தோதாதகூர செங்கூர நநுசு எனது விநிகூதேதர்பாண பெளவா
 பரபததை மனதல் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகூர—நீர்கூன என்று.

[illegible]

இதுசொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—அஸ்தாஸம், அந்நு, அஹ்ரஸ்வம்,

அர்வாசீதம்—கீழ்ப்பட்டது.

† தாத்திதன்மை—யரதார்த்யம். \$ ப்ராவண்யம்—இயிதல்.

அபீர்க்கம்' 'ஸ்த்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ராஹ்ம" "நிர்குணம் நிரஞ்ஜனம்" (பெருத்ததாக இராததும், அணுவாக இல்லாததும் குட்டையாகவும் நீண்டு மிராததும். ப்ராஹ்மம், அஸ்த்யமாயும் ஜடமாயுமிருக்கிற வஸ்துக்களினின்று வ்யாவருத்தமாயும் தேசகாலவஸ்துக்களால் அபரிச்சிந்நமான கவுமிருக்கிறது. குணரூபமாயும் கர்மஸம்பந்தமில்லாததாகவுமிருக்கிறது இது முதலானவாக்யங்கள், ப்ராஹ்மத்தை எல்லாவிசேஷங்களினின்று விடு) பட்டதாயும் ஸீ கூடஸ்தமாயும் நித்யமாயுமிருக்கிற † சைதந்யமென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன. மற்றவைகளோ, ஸுகுண ப்ராஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றன. இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கு விரோதம் வரின், அந்த அபச்சேத நியாயத்தினாலேயே நிர்குண வாக்யங்கள் குணங்களை அடேகூதித்திருப்பது பற்றி பிற்பட்டவையாயிருப்பதால், அத்கபலமுள்ளது. ஆதலால் ஒருகுறையும்மில்லை.

ம்குத்ப்ரகாசிகை:—

எவை நிர்குணவாக்யங்கள், எவ்வாறு அவைகளுக்கு ஸாமந்தியமெனில் கூறுகிறார்—ஏததுக்தம் என்று. அஸ்துஸ இதுமுதலானவாக்யம் குணவிசேஷங்களை மறுப்பதில் கருத்துள்ளது. ஸத்யஜ்ஞாநாதி வாக்யத்தில் அஸ்தயவ்யாவ்ருத்தியானது உள்ளதாக இருக்கிறது. நிர்குணம் இதுமுதலான வாக்யம் குணலாமாந்யநிலேதத்தில் கருத்துள்ளது. ஆதி சப்தக்கதினால் "யத்தத்தரோயம்" இது முதலியது க்ரஹிக்கப்படுகிறது. விரோதத்தை ஸ்புரிக்கும்படி செய்கிறார்—நிரஸ்த என்று. கூடஸ்த சப்தமானது நிர்விசாரத்தவத்தையாவது ஸர்வாதிஷ்டாநத்தவத்தையாவது சொல்லுகிறது. † கூடம்போல் நிலைபெற்றிருக்கிற தென்கிற அர்த்தத்தினாலன்றோ கூடஸ்த சப்தம் ப்ராஹ்மவாசகமாகிறது. "நித்யசைதந்யம்" என்கிறவரையிலுள்ள பதங்களால் உதாஹரிக்கப்பட்ட நிர்குண கருதியின் அர்த்தமானது ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. இதராரணி—யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: இது முதலிய முன்பு எடுக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்யங்கள். சகாரம் ஸமுச்சயத்தில், ஸுகுண நிர்குண பரமாதலால் இரண்டுவிதவாக்யங்களுக்கும் விரோதம். தேநைவ—பூர்வோத்தர பாகங்களுக்கு விரோதம்வரின் உத்தரவாக்யத்திற்கு எது ப்ராபல்ய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதோ, அதினாலேயே என்று அர்த்தம். நிர்குண வாக்யங்களுக்கு அதிகபலம் எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார்—குணபேகைத்வேந பரத்வாதீ எனது. நிஷேதிக்கப்பட்டத்தக்கதை விஷயமாகக்கொண்டனரோ நிஷேதம் உதிக்கிறது. நிர்விஷயமான நிஷேதமில்லையன்றோ. முந்தைய ப்ரஸத்தமாக இருக்கிற விஷயத்திற்கு நிஷேதிக்கத்தக்க தன்மை அதனால் நிஷேதிக்கப்படுமதை அடேவத் தருப்பதால் நிஷேதத்திற்கு பரத்வ

§ கூடஸ்தம்—கூடம்போல் ஸ்திரமாக இருக்கிறது. கூடம் என்பது கொல்லன் வேலை செய்யும் இடத்தில் இரும்புகளைக் காய்ச்சி அடிப்பதற்காக அங்கு போடப்பட்டிருக்கிற அடிப்பட்டறை, அதின்மீது அடிக்கப்படும் இரும்புகள் பற்பல ஆயுதங்களாக மாறுதலை அடைந்து கொண்டிருந்த போதிலும் இவ்வனைத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ள கூடம் மாத்திரம் ஒருவிதவேறுபாடும் உள்ளதாக ஆகிறதில்லை, ஒரே நிலையையுடன் எப்போதும் மாறுதலின்றி இருக்கிறது. † சைதந்யம்—ஜ்ஞாநம்;

‡ கூடம்—கருமான் ஓலையில் இரும்புகளைக் காய்ச்சி அடிப்பதற்கு ஆதாரமாக இருக்கிற ஒரு இரும்புப்பட்டறை.

மென்று கருத்து. ஸுருணவாக்யங்களுக்கு வையர்த்தம், உபாஸனவிஷயமாக விருப்பதால், பரிஹரிக்கப்பட்டதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஒரு குறைவுமில்லையென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றிக்கே “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஃ” இது முதலியவாக்யங்களுக்கூட உபாஸனத்திற்கு சேஷங்கள் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்—வேதாந்தவாக்யங்களுக்கும் உபாஸனபரகரணம் என்று, அந்தவாக்யங்களுக்கும் மலவிசேஷராத்மாக உபாஸனபரகரணம் யொழிய தத்வபரகரணமென்று கருத்து. அபச்சேத நியாயாவதாரத்தை உபாதானஞ்செய்கிறார்—நீர்துணைவாத் என்று அர்த்தம்முன்போல நீர் குணத்வம் ஸித்திக்கமாட்டாது—பெளர்வாபாய மிலலாமையால், அபச்சேத நியாயத்திற்கு அவசாசமில்லாததுபற்றி குணங்களுக்கே வொய்யத்வம் ஸித்தியாமையால், அதனாலேயே ஸுருணவாக்யங்களுக்கு வையர்த்தம் பரிஹாரமும் பொருத்துகிறதில்லை. ஸ்வரூப பரமாகவே யறியப்பட்ட வாக்கியங்களுக்கு உபாஸன பரத்வ கல்பமானது வொய்யத்வ ஸித்தயதீன மன்றோ என்று. ஹேதனஞ்செய்கிறார்—நநு வ என்று. பரிஹரிக்கிறார்—நீர்துணை என்று. மற்றதெல்லாம் முன்போலவே.

நநு வ “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமிநஹம் ஸ்ரஹ்” ஐத்யுத் ஸத்யஜ்ஞாநாடிபொ மண்ணாஃ ப்ரக்யதெஹ | ஸாரீநாயிகாநெயெமெகாடிபுக்ஷ ப்ரக்யதெஹ | சுநெகமண்ணவிரிஷ்டாஹியாநெயெவ்யகாடிபுக்ஷவிருக விகி ஹெஹ, சுநஹியாநெயெஹ ஹெவாநாஃ ப்ரக்ய | வனகாடிபுக்ஷம்நாமி ஸவபுஷ்டாநாமிநெயெபுக்ஷம், விரிஷ்டஹெவாடிபுக்ஷாஹியாநெ விரெஹெஹ ஹெஹெஹ வஹாநாமிபுக்ஷஹெஹவஜ்ஜுநீயம், ததெஹெஹகாடிபுக்ஷம் ந விரிஷ்டாஹி | வனவா தஹிபு ஸவபுஷ்டாநாஃ வபுடியதா ஸ்ரஹ, சுவிபிரிஷ்டாடிபுக்ஷாஹியாயிகாஹி | வனகாடிபுக்ஷாஹியாயிகெஹவ்யவபுடியகூபிவ ஹிதமிநாஃ ஸ்ரஹ, வனகூபதாஹிபுக்ஷியாநெகெஹெஹவாடிபுக்ஷ ததஹெஹவபுஷ்டாநாயிபுக்ஷமீகவாநெஹ ஸவபுஷ்டாநாமிபுக்ஷ த கெஹகாடிபுக்ஷிவபுடியதாவ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

ஐயா ! “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம” என்கிற விடத்தில் ஸத்யஜ்ஞாநாதி குணங்கள் அறியப்படுகின்றன ! (மறுமொழி) அல்ல என்று கூறப்படுகிறது—ஹமாநாதிகரணத்தினால் ஏகார்த்தத்வம் அறியப்படுவதால், அநேக குணங்களுடன் கூடின வஸ்துவைச்சொன்ன போதிலும், ஏகார்த்தத்வம் விருத்தமல்லவென்று சொல்லப்படுமெயானால், * அபிதானத்தை அறியாதீர் அஜம் தான். ஏகார்த்தத்வமாவது எல்லாபதங்களுக்கும் அர்த்த ஐக்கியம். விசிஷ்டபதார்த்தத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் விசேஷண பேதத்தால் பதங்களுக்கு அர்த்தபேதம் விடத்தக்கதன்று; ஆகவே ஏகார்த்தத்வம் ஸித்தியாது. இவ்வனமாகில் விசேஷமின்றி ஒரு அர்த்தத்தையே

* அபிதானம்—சுப்தசக்தி, அபிதேயம் - அர்த்தம் (வஸ்து),

உணர்த்துவதால் எல்லாபதங்களும் பர்யாயங்களாக ஆகட்டும் ! ஒரு அர்த்தத் தையே உணர்த்துகிறதாக விருந்தபோதிலும், அபர்யாயத்வத்தை கவன முன்ன மனதுடன் கேள் ஏகத்வ தாத்பர்ய நிச்சயமிருப்பதால் ஒரு அர்த்தத் திற்கே அந்தந்த பகார்த்த விரோதிகளுக்கு ¶ பர்த்யநீகதையில் நோக்கி ருப் பதால் எல்லாபதங்களுக்கும் அர்த்தவத்வமும், ஏகார்த்தத்வமும் † அபர்யாயத்வமும் வரித்திக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை:—

கிரஞ்ஜ வாக்யங்களோடு கூட எடுக்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யம் ஸஞ்ஜ ப்ரதிபாதநபர மென்கிற புத்தியினால் சோதனம் செய்கிறார்— நநுச என்று. சகாரம் சோடிய ஸமுச்சயத்தில், “ ஸத்யஜ்ஞாநாதயோ ஂணா, ப்ரதீயந்தே ” என்கிற இடத்தில் ஸத்யஜ்ஞாந சப்தங்கள் ஸத்பத்வஜ்ஞாநத்வபரங்கள் § உவ்யேகயோர் த்வீவசனைகவசனே’ என்கிற பாணிகிஸூத்ரத்திலிருக்கிற “ உவ்யே ” சப்தங்களிரண்டும் எவ்வாறு த்வீத்வ ஏகத்வபரங்களோ அங்ஙனமில்லாவிடில் “ த்வீயேகேஷு ” என்றல்லவோ சொல்லத் தக்கதாக ஆகும். அவ்வண்ணமே, ஸ்ரீவத்ஸாகமிச்சரர்கள் (அதாவது - கூரத்தாழ்வான்) “ குணாஸ்ஸத்யஜ்ஞாந ப்ரப்ருதய உத ” என்றார்.

இந்த வாக்யத்தின் வைசத்பத்திற்காக முதலில் ஸாமாநாதிகரணம் நிரூபிக்கப்படு கிறது. அது ¶ ஆசார்யபாதர்களால் ப்ரமேயமாலையில் மிக்கதெளிவாக உபந்யஸிக்கப் பட்டிருக்கிறது அவ்வாறே பகவானை பதஞ்சலியினால், “ வடஸ்ஸத்ருசாந லாவ ப்ரமாமா ஸமாநாடிகரணே ” “ தத்ப்ருஷஸ்ஸமாநாதிகரண: கர்மதாரய: ” இது முதலான ஸூத்ரங்களிலுள்ள ஸாமாநாதிகரண சப்தவிவரணத்திற்காக ஸாமாநாதி கரணம் லக்ஷணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது— “ பிந்ஸ்ரவ்ருத்திநிமித்தநாரம் சப்தாகா மேகஸ்யிந்ரத்தே வ்ருத்திஸ்ஸாமாநாதி கரணம் ” என்று. இதற்கு இது அர்த்தம். ப்ரவ்ருத்திக்கு. எது நிமித்தமோ அது ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். ப்ரக்ருஷ்டையானவ்ருத்தி ப்ரவ்ருத்தி. சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தில் வ்ருத்தியாவது— அதை போதித்தல் அதில் விசேஷ்யமாயிருக்கிற ப்ரதானார்த்தவிஷயமான வ்ருத்திதான் ப்ரவ்ருத்தி. விசேஷ்ய த்திற்கு ப்ராதான்யமும் “ குணங்களுடைய ப்ரதிபத்தியானது “ குணியின் ப்ரதிபத்திக் காகவன்றோ ” என்பதினால், ஸித்திக்கிறது. அந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு, நிமித்தம்— த்வாரம்; ‡ நிமித்த மாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசிந் ” இது முதலிய ப்ரயோகம் இருப்பதால். அதுவும்

¶ பர்த்யநீகதை—விரோதியாயிருத்தல் † பர்யாயங்கள்—ஏகார்த்தக பதங்கள்.

§ உவ்யேகயோர் உவ்வசனைக வசனே—ஒருமை, இருமை இருக்குமிடங்களில் ஏக வசனமும் த்வீவசனமும் வருகின்றன.

¶ ஆசார்யபாதங்கள்—நடாதூர் ஸ்ரீ அம்மாள், இந்த ஸ்வாமிக்ரு வரதாசார்யர் என்று திருநாமம்,

‡ நிமித்த மாத்ரம்பவஸவ்யஸாசிந்—(பகவத்கீதை): இடது கையினாலும் பாணங் களை ப்ரயோகிக்குந் திறமையுள்ளவனே ! நீ, (இந்த கௌரவாச்சீனக் கொல்வதில்) த்வா ரமாக மாத்ரம் இருப்பாயாக. (தத்ப்ருஷஸ்ஸமாநாதிகரண: கர்மதாரய: வடஸ்ஸத்ருசா நசாவப்ரதமா ஸமாநாடிகரணே) இந்த இரண்டுமே பாணிகிஸூத்ரங்கள்.

விசேஷணமாக இருக்கிற ஜாதிருணம் முதலியது. ஸமாந ௨- ஏகம். அதிகரணமாவது—விசேஷணங்களுக்கு ஆதாரபூதமான விசேஷபம் ‘ஏகஸ்மிந்நா த்தே வ்ருத்தி.’ என்கிற இடத்தில் ஏகசப்தத்தினால் ஸமாந சப்தத்திற்கு வத்ருஸாராத் பரத்வம் நிரஸைகப்பட்டது. ஸமாநசப்த ஸாமர்த்தியத்தினால், ஏகசப்தம் ஸாதாரணபரம், ஸமாந சப்தம் ஸாதாரணத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதன்றோ— ‘ஸமாநகாத்த்ருக்யோ: பூர்வகாலே’ என்று. அர்த்த சப்தமும் விசேஷயபூதமான பரதாநாபிதேயபரம் இதனால் அதிகரண சப்தமானது விசேஷயபரமாக வியாக்கியானிக்கப்பட்டது.

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது— சப்தங்கள் மூன்றுவிதங்கள். சில சப்தங்கள் விசேஷணத்தாலும் விசேஷயத்தாலும் ஒரு அர்த்த முன்னவைகளே உதாஹரணம் கட:; ரூம்:; நீலம், க்ருஷ்ணம், இது முதலியவைகள். சில சப்தங்கள் இரண்டு ப்ரகாரத்தாலும் அர்த்தபேதமுன்னவைகள். உதாஹரணம்— கொள் அச்வ:; ‘ஈ மஹிஷ:; நீலம், சுக்லம், படம், இது முதலியவைகள். சில சப்தங்கள், விசேஷணத்தால் பின்னர்த்தங்களாகவும் விசேஷயத்தால் ஏகார்த்தங்களாகவும் இருக்கின்றன. உதாஹரணம்:—நீலமுத்தபவம், தேவதத்த:; சுயாமோ யுவா லோஹிதாங்க:; இது முதலியவைகள். அவற்றுள் முந்திய இரண்டு கோடிகளிலிருந்து விலகி. மூன்றாவது கோடியில் ப்ரவேசித்திருக்கிற சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம் அவற்றுள் “பிந்நப்ரவ்ருத்திநிமித்தநாம்” என்பதினால் விசேஷணத்தாலும் விசேஷயத்தாலும் ஏகார்த்தங்களாகக் கட:; ரூம்:; இது முதலியவைகளுக்கு ஸாமாநாதி கரணயமில்லை என்று கூறப்பட்டது. “ஏகஸ்மிந்நா த்தே வ்ருத்தி:” என்றதினால் இரண்டினாலும் அர்த்தபேதமுன்ன கொள் அச்வோ மஹிஷ:; இது முதலியவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரணயமில்லை என்று கூறப்பட்டது. ஆகையால் விசேஷணத்தால் பின்னர்த்தங்களாகவும் விசேஷயத்தால் ஏகார்த்தங்களாகவும் இருக்கிற நீலமுத்தபவம் இது முதலிய சப்தங்களுக்கே ஸாமாநாதிகரணயம்— என்று, அதில் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தசப்தங்கள் இரண்டுக்கும் இவ்வண்ணம் அர்த்தம் சொல்லலாம்— ப்ரவ்ருத்தி:—அபிதானம்; நிமித்தம்—அபிதேயம் அர்த்தசப்தமும் அபிதேயத்தைச் சொல்லுகிறது. வெவ்வேறான அபிதேயங்களுள்ள சப்தங்களுக்கு ஒரு அபிதேயத்தில் வ்ருத்தி ஸாமாநாதிகரணயம் என்றதினால், பின்னவிசேஷணாபிதாயிகளான சப்தங்களுக்கு ஒரு விசேஷயத்தில் வ்ருத்தி.— அதாவது பர்யவஸாநம் (இது) ஸாமாநாதி கரணபமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. “பிந்ந” என்கிற பதத்தின் ஸாமர்த்தியத்தால் நிமித்தசப்த நிர்த்திஷ்டம் விசேஷண பூதமான அபிதேயமென்றும், ‘ஏக’ சப்த ஸாமர்த்தியத்தால் அர்த்த சப்த நிர்த்திஷ்டம், விசேஷய பூதமான அபிதேயமென்றும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டு விதத்தாலும் அநேக விசேஷணாபிதாயிகளான சப்தங்களுக்கு ஒரு விசேஷயத்தில் பர்யவஸாநம் ஸாமாநாதிகரணயம் என்று. “பிந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தநாம்” இத்தயாதியான ஸாமாநாதிகரணய கைதூண் வாக்யத்தால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இவ்ருசொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைவிட முற்கூறப்பட்ட அர்த்தம் சிறப்புற்றது.

ஸாமாநாதிகரணபதங்களில் † ப்ராதிபதிகம் விசேஷணந்வயபரம். அதோடு (விசேஷணத்தோடு) ஸமானமான விபத்தியானது விசேஷணயகயத்தைக் காட்டுகிறது.

§ ஸமாநகாத்த்ருக்யோ: பூர்வகாலே—பாணிநி ஸூத்ரம் ‘ஈ மஹிஷ:—எருமை

† ப்ராதிபதிகம்—அர்த்தமுள்ளதும் தாத்வல்லாததும் ப்ரத்யயமல்லாததும் ப்ரத்யயசத்மல்லாததுமான சப்தஸ்வரூபம். அநேகமாய் பெயர்ச்சொல்லாய் வரும்.

ஸமானவிபக்திகளுக்கு ஐக்யபோதாம் வருத்தி சப்தத்தினால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அகனால் “ ராஜா தஸ்ய புத்ரஸ்ச தர்சகீயென ” (அரசனும் அவன் புதல்வனும் ஸௌந்தர்யமுள்ளவர்கள்) என்கிற இடத்தில் ராஜ சப்தத்திற்கும் ‘ தத் ’ என்கிற சப்தத்திற்கும் ஸாமாதிகரண்ய ரிஷ்தத்தி ஸம்பவீக்கிறது. அந்த இடத்தில் ப்ரக்ருத பராமர்சியான தச் சப்தப்ராதிபதிகத்தால் ஐக்யம் தெரியவருகிறதே ஒழிய ஸமாந விபக்தியினால்ல. அப்பா! நீலாரி உத்பலாரி (சுருத்தெய்தல்கள்) என்கிற இடத்தில் ஸாமாதிகரண்யம் வாராமல் போகவேண்டியதாகும். ஏனெனில் விசேஷ்யங்கள் வெத்ருவாக இருப்பதுபற்றி ஏகார்த்த வருத்திதாம் பொருந்தாமல் போவதால்; இவ்வண்ணமல்ல:— “ ஏகஸ்யமித் ” என்கிற பதமானது சேர்த்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற பதாந்தரத்தினால் † உபஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஆகாரத்திற்கு அதிகரணமன்று என்பதை வ்யாவ்ருத்திப்பதின் பொருட்டு இருப்பதால். அந்தந்த பதங்களால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற அனேக விசேஷணங்களை அபேக்ஷித்துப்பொதுவாக இருத்தலன்றோ ஏகசப்தத்தின் அர்த்தம். நீலாரி உத்பலாரி என்கிற இடத்தில் நீலத்திற்கு ஆதாரமாயில்லாத வஸ்துக்களில் உத்பலத்வமானது இருக்கெனில்லையன்றோ— ஆகையால் அங்கே ஸாமாதிகரண்யம் பொருந்துகிறது. ஆகலால் ஸாமாதிகரண்ய லக்ஷண்கார்த்தத்திற்கு எவ்வாறு இவ்வே கூறப்பட்டிருக்கிறதோ இது தான் அர்த்தம்.

இந்த இடத்தில் ‡ ம்ருஷாலாகிககள் சொல்லுகிறார்கள்— ஸாமாதிகரண்யவாக்யம் ஸ்ரீ அகண்டார்த்தமுள்ளது. நிருபிக்கிறார், ஸாமாதிகரண்யபத்திற்கு ஏகார்த்தபரத்வம் நிர்விவாதம். அதில் ஸாமாதிகரண்ய பதங்கள் விசேஷணமாத்ர பரங்களா? அல்லது, விசேஷண விசிஷ்டபரங்களா? அல்லது, ஸ்வரூபமாத்ர பரங்களா? என்று பகுத்தறியத்தக்கது. விசேஷணமாத்ர பரங்களால்— விசேஷணங்கள் அநேகார்த்தங்களுள்ளதாதலால். ஏகார்த்தத்வம் வித்தியாமைமயால் விசிஷ்ட பரங்களமல்ல— விசல்பத்தை ஸஹியாமைமயால். பதங்களுக்கு விசிஷ்டார்த்த ப்ரதிபாதமானது க்ரமமாகவா? அல்லது ஒரே ஸமயத்திலேயா? க்ரமமாக என்பது பொருந்தாது. அவற்றுள் முதற்பதத்தால் ப்ரஸிபன்னமான விசிஷ்டத்திற்கு மற்றொரு பதமானது தன்னால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள விசிஷ்டத்தோடு ஐக்யத்தை விதிக்கிறதா? அல்லது வேறு விசேஷணத்தோடு அந்வயத்தை விதிக்கிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் விசிஷ்டைக்யம் விதிக்கப்படுமளவில், இரண்டு விசேஷ்யாம்கங்களைப்போல விசேஷணம்சபூதங்களுள்ள ஜாதி குணம், இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ப்ரஸங்கிக்கவேண்டி வரும். இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் விசேஷணங்களுக்கு * அந்யோந்ய ஸமவாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். முதலில் ஒரு விசேஷணத்தோடு கூடியதாக அறியப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு பிறகு வேறு விசேஷணத்தோடு சேர்க்கை பெற்றிருப்பதாக போதிப்பதன்றோ விசேஷணந்தாரவ்ய ப்ரதிபாதனம்—அதில் விசிஷ்டத்தைக்குறித்து விசேஷணமாக அந்வயிக்கப்படும் சப்தம் பூர்வ

† உபஸ்தாபிக்கப்பட்ட—ஏற்படுத்தப்பட்ட, அல்லது உணர்த்தப்பட்ட;

‡ மருஷாவதி—ப்ரபஞ்சத்தை மித்யை என்று அபலாபஞ் செய்கிறவன்.

ஸ்ரீ அகண்டார்த்தம்—அவயவார்த்தங்களின் பாகுபாடன்றி மொத்தமாகத்தோன்றும் அர்த்தம்.

* அந்யோந்ய ஸமவாயம்—விசேஷணங்கள் இரண்டுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷ்யபாவம். இது சாஸ்திர ஜ்ஞார்களால் ப்ரபலதோஷ மென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

விசேஷணத்துக்குக்கூட விசேஷணமாக ஆகிறதாதலால் விசேஷணங்களுக்கு அந்யோ ந்யவிசேஷண விசேஷ்யபாவப்ரஸங்கம் தடுக்கமுடியாதன்றோ. பதங்களுக்கு கிரமமாக அர்த்தப்ரதிபாதமானது விடத்தகாதது—ஏனெனில், எல்லாவாக்கியங்களும் உத்தேத ஸ்யோபாதேய விபாகமுன்னதாகவியற்படதல். ஒரே ஸமயத்தில் அர்த்தப்ரதிபாதன மென்றும் ஸரியன்று. ஸூ உத்தேதஸ்யோபாதேய விபாகத்திற்கு ஹாலியானது ப்ரஸங் கிப்பதால் ஒரேஸமயத்தில்ப்ரதிபாதகம் ஸம்பவியாது. ஸம்பவியத்தபோதிலும், விசேஷணங்களுக்கு ப்ரஸபா ஐக்யம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும். இதை நிரூபிக்கிறார். ப்ராதிபதிகவகன் விசிஷ்டார்த்த ப்ரகசனாகில், ப்ராதிபதிகார்த்தகங்களுக்கு ஐக்யத்தைக்காட்டுகிற ஸமாந ி விபத்தி நிர்தேசத்திற்கு விசிஷ்டைக்கம்பரத்வம் அவசியம் ஆக்யவிகத்தக்காத லால், விசேஷ்யஐக்யம்போல விசேஷணங்களுக்கும் ஐக்யம் சொல்லவேண்டியதாக ஆகும் அது பொருத்தாதாதலால், ஸமாநவிபத்தி நிர்தேசமானது விசேஷ்யத்திற்குக் கூட ஐக்யத்தைப்ரதிபாதிப்பதற்கு ஸாநாத்யமுன்னதாக ஆகாது.

மேலும், விசிஷ்ட பரத்வம் சொல்லில் விசேஷண விசேஷ்யங்களிரண்டாலும் அனைவர்த்தத்வமும், விசேஷண பருத்வத்தாலும் அநேகார்த்தத்வமும் ஏற்படும். ஆத லால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாது. மேலும் விசேஷணங்களுக்கு ி வ்யாவர்த்தகத்வம் ஸ்வபாவமாதலால் விசேஷணபேதத்தால் விசேஷ்ய பேதப்ரஸங்கம் எவ்விதத்தாலும், தடுக்கமுடியாது. இதை உபபாதனஞ்செய்கிறார்; பேதகம் விசேஷணம், பேதம் விசே ஷ்யமென்றல்லவோ விசேஷணவிசேஷ்யங்களுடைய ஸ்வரூபவிவேகம். விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யபேதகத்வமானது—‘வண்ட’, ‘முண்ட’, ‘கட’, ‘பட’, இது முதலிய ப்ரயோகஸ்தவககளிலும் காணப்படுகிறதன்றோ. நீலம் உத்பலம், தேவதத்த: ச்யாம: யுவா, இது முதலிய ப்ரயோகஸ்தவககளில் விசேஷணபேதமிருத்தபோதிலும் விசே ஷ்யைக்யம் காணப்படுகிறதே என்றால் இது தோஷமல்ல. இந்த இடத்தில் விசே ஷணங்களுக்கு ஸ்வபாவ ஸித்தமாக இருக்கிற விசேஷ்ய பேதகத்வமானது ப்ரத்யக்ஷவி ரோதத்தால் தள்ளப்படுகிறது. ப்ரத்யக்ஷகோசரமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலோ, விசே ஷண பேதத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட விசேஷ்ய பேதமானது யாரால் தடுக்கக்கூடும். ஆகையால் ஸமாநாதிகரணவாக்யம் வஸ்துமாத்தரபரமே. நீலம் உத்பலம் இது முத லிய வாக்யத்தில் ஸித்திப்பதுபோல ஸத்பாதி வாக்யத்திலும் ஏகவசான்தமானதர்மிவா சிபதைத்யத்தினால் விசேஷ்யைக்யம் ஸித்திக்கிறதென்று சொல்லில், அல்ல; ‘‘வண்ட’, ‘முண்ட’, ‘பூர்ணசருக்க:’, ‘கௌ:’ என்றித இடத்தில் விசேஷ்யபேதமிருப்பதால், ஜயா! விசேஷணபேதமானது விசேஷ்யைக்யத்திற்கு விரோதி அன்று, ப்ரத்யக்ஷ மே தான் அதற்கு விரோதி. ப்ரத்யக்ஷத்திற்கெட்டாத ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில், ஏகவ சானத்தர்மிவாசியானபதைத்யத்தால் தாஸக கிடைத்திருக்கிற ஏகத்வமானது தடுக்க முடியாதது என்றால், அல்ல. ‘‘வண்டோ, முண்ட:’, ‘பூர்ணசருக்கோகௌ:’ என்று. எருது எதிரில் இல்லாதபோது சொல்லும் வாக்யத்திலும் விசேஷ்யபேதம் அறியப்படுவதால். ஆதலால், தர்மிவாசிபதைத்யமானது ப்ரோக்ஷமான ப்ரஹ்மத்தி னிடத்தில் ஐக்யப்ரதிபாதக ஸமாந்தமன்று. ஆகையால் விசேஷணபேதப்ரத்யுத்தமான

§ விபத்தி—வேற்றுமை உருபு ;

§ வ்யாவர்த்தகத்வம்—வேறுபாட்டை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்துவின் தன்மை.

§ உத்தேச்யம்—விதிக்கவேண்டியதாகக் கருதப்பட்டிருக்கிற குணங்களுக்கோ தர்மங்களுக்கோ ஆகாரமான வஸ்து. § விதேயம்—விதிப்பதற்குத் தக்கது.

விசேஷ்யபேதம் எவ்விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாதது. ஆகவே ஏகார்த்தத்வம் ஸித்தி பெறுது. * ஆகையால் பாரிசேஷ்யத்தால் மற்றொரு வழியும் ஒவ்வொருதால் ஸாமாநாதிகரணபதங்களுக்கு ஸ்வரூபமாத்ரத்தைப் போதிப்பதில் தாற்பாயம் என்று அங்கீகரிக்கத்தக்கது.

இங்ஙனமாகில் பதங்களுக்கு பர்யாயத்வமும், ஒரே பதத்தால் ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டபடியால் மற்றபதங்களின் ப்ரயோகத்துக்கு வையாத்யமும், ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தபேதமில்லாமையால் ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷணத்திற்கு ஹாஸியும் ப்ரஸங்கிக்கும் எனில், இவ்வண்ணமல்ல. ஒரே ஆர்த்தத்திற்கு அந்தந்த பதத்தால் உணர்த்தப்படும் ஆர்த்தத்திற்கு எதிர்த்தான ஆர்த்தத்தைத் தள்ளுவதில் மட்டும் நோக்கு என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதால். ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ப்ரயோஜனமும் † அபர்யாயத்வமும், நிமித்தபேதலாபத்தினால் ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷணஸித்தியும் உண்டாகின்றன. இதனாலேயே ஜகத்காரணத்வத்தால் சங்கக்கப்பட்ட அந்ருத்தவ ஜடத்வ பரிச்சின்னத்வரூபமான தோஷங்களின் வ்யாவ்ருத்தியானது, ஸத்யஜ்ஞானாத்ரி வாக்யத்தால் உண்டு பண்ணப்படுகிறது. வ்யாவ்ருத்தி ரூபமான தர்மமும் ப்ரஹ்மத்தை வந்தணுகாது. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமோ, ஸகலமான இதரபதார்த்தங்களின் வ்யாவ்ருத்தி ரூபமாகலால்— எவ்வாறு வெண்மை முதலியவற்றுக்கு கருமை முதலியவைகளின் வ்யாவ்ருத்தியானது அப்பதார்த்தஸ்வரூபமேயொழிய வேறுதர்மமல்லவன்றோ— வேறுதர்மம் காணப்படாமையால். அதை ஒப்புக்கொண்டால் || அநவஸ்தை வருவதலாலும். ஆதலால் † கார்ஷ்ணமவ்யாவ்ருத்தமாயும் || ரக்திமவ்யாவ்ருத்தமாயுமிருக்கிறது “சௌக்ல்யம்” என்பதனால் சௌக்ல்ய ஸ்வரூபமாத்ர விஷயங்களான பதங்களுக்கு, வ்யாவர்த்திக்கத்தக்க வஸ்துபேதத்தால் எவ்வாறு அபர்யாயத்வமும் ஆர்த்தவத்த்வமும் ஏகார்த்தத்வமும், அதனாலேயே ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷணப் பொருத்தமும் ஸித்திக்கிறதோ,— அவ்வாறாக ஸத்யாதி பதங்களுக்கும் விலக்கப்படும் தர்ம பேதத்தால் பர்யாயத்வ தோஷம் ப்ரஸங்கியாது.

இவ்வண்ணம் ஆந்தந்தபதார்த்தங்களின் விரோதவ்யாவ்ருத்திபரத்வம் கூறப்படுமேயாகில் லக்ஷணை ஏற்படவேண்டியதாகுமெனில், இவ்வண்ணமல்ல; வாச்யமல்லாத ஆர்த்தத்தை உணர்த்தினாலன்றோ லக்ஷணை; எவ்வாறு கங்கையில் எடைச்சேரி இருக்கிற தென்கிற வாக்யத்தில் கரையை உணர்த்தும் விஷயத்தில் கங்காபதம் லக்ஷணமோ, கரை கங்காபதவாச்யமல்லவன்றோ. இவ்விடத்திலோ ஸத்யாதி பதங்களுக்கு வாக்யமேதேசமான விசேஷணத்திற்கு பரித்யாகமிருந்தபோதிலும், வாச்யப்ரதானம்சமாக இருக்கிற விசேஷ்யஸ்வரூபப்ரதிபாதினத்தினால் லக்ஷணைக்கு ப்ரஸக்தி இல்லை. அவ்வாறிருந்தபோதிலும் விசிஷ்டவாசியான சப்தத்திற்கு விசேஷ்யமாத்ர பரத்வம் சொல்லில், ஸ்வாரஸ்யத்திற்குபங்கம் நேரிடுகிறது என்றால், இது தோஷமல்ல; ஸாமாநாதிகரணவாக்யங்களில் ஏகார்த்தபரத்வ பலத்தால் விசேஷணங்களின் பரித்யாகத்தினால் ஸ்வரூபமாத்ர பரத்வமே பதங்களுக்கு ஸ்வாரஸிகம்— அவ்வண்ணம் வ்யுத்தத்தி

† அபர்யாயத்வம்— ஒரே பொருளை உணர்த்தும் சப்தங்கள் பர்யாயங்கள். அப்படிக்கல்லாத சப்தங்கள் அபர்யாயங்கள் - வ்யாட:; சூம்ப: என்கிற சப்தங்கள் - பர்யாயசப்தங்கள். பர்யாயசப்தங்கள் சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கத்தகாதவை.

|| அநவஸ்தை—முடிவின்மை. † கார்ஷ்ணம்—கருப்புநிறம். || ரக்திமா—சிவப்புநிறம்.

இருக்கிறபடியால். வ்யதிகரணவாக்யங்களில் பதங்களுக்கு விசிஷ்ட பரத்வம் எவ்வாறு உண்டாகிறது. லக்ஷணையை ஏற்றுக்கொண்டாலும் தோஷமில்லை வாக்யதாத்தபாயாறு குணமான லக்ஷணையானது, அதற்கு விரோதியான முக்திய வருத்தியைக்காட்டிலும் அதிக பலமுள்ளதாகக் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ— கங்காபதத்தில் போல. ஸமாநாதிகரண வாக்யத்திற்கு ஐக்யத்திலேயே தாத்தபாயம் எனபது ஸாவளம்மதம் அன்றோ. ஐயா எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணையானது காணப்பட்டதில்லை-ஸரியுமல்ல. முக்யார்த்தத்தை உணர்த்துகிற ஒரு பதத்தால் தாத்தபாயம் நிச்சயிக்கப்பட்டாலன்றோ பதாநதாங்களுக்குலக்ஷணையுத்தமானது எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்படுமேயாகில் தாத்தபாயத்திற்கு நிக்சாயகம் எது? கூறப்படுகிறது— “விஷம் ஸுங்க்ஷவ” (விஷத்தைச்சாப்பிடு) இது முதலியவாக்யங்களில் எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணைகாணப்பட்டிருக்கிறது. அதில் விஷபதமானது நிஷ்த்தமான போஜ்யவஸ்துவை லக்ஷணைநிஷ்த்தியினால் உணர்த்துகிறது. ‘ஸுங்க்ஷவ’ என்கிறபதம் போஜ்யம் பண்ணவேண்டாமென்று காட்டுகிறது. அதில் யோக்யதை முதலிய ஸாமக்ரிகளின் உடன்பாட்டினால் வாக்யதாத்தபாயநிச்சயம், ஸத்யாதிகரணங்களில் ஸமாநாதிப்பதிலத்தால் ஐக்யதாத்தபாய நிச்சயம்; அந்த (ஐக்யதாத்தபாய நிச்சயத்தின்) அவிரோதத்திற்காகப் ப்ராதிபதிக்கங்களுக்கு லக்ஷணை ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏகபதலக்ஷணையிலுங் கூட வாக்யதாத்தபாய விரோதமேயன்றோ ஹேது. கவையாம் யோஷ.. இது முதலிய வாக்யங்களின்போல. அதற்கு விரோதமில்லாவிடில் ஒரு பதத்திற்குங்கூட லக்ஷணைகாணப்பட்டதில்லை. கங்காயாம் மத்யம் ப்ராதிபதி” (சங்கையில் மத்யங்கள் வாலம்பண்ணுகின்றன) இது முதலியவாக்யங்களின்போல ஆகையால் வாக்யதாத்தபாயத்தின் அவிரோதத்திற்காக ஒருபதத்தைப்போல் எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணை தோஷமன்று. ஆகையால், ஸமாநாதிகரணவாக்யம் வஸ்துமாத்ரபரமே.

இந்த அபிப்பிராயத்தால் மறுக்கிறார்—நேத்யூக்யதே என்று “ஸத்யஜ்ஞாநாதி குணங்கன் காணப்படுகின்றன” என்று யோதனம் ஏற்படவே, “நேத்யூக்யதே” என்று சொல்லுகிறவருக்கு இது அபிப்பிராயம்—‘ப்ராதிபதிதே’ என்பதிலால் ஆபாதப்ராதிபதி மாத்ர விவகஷ இருக்குமேயானால், அதனால் ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. ப்ரமிதி விவகஷ என்று சொல்லப்படுமேயாகில், ‘நதப்ரமிதிர் ஜாயதே’ என்று உபபாதிக்கப்படுகிறது. எதனாலெனில் கூறுகிறார்— ஸாமாநாதிகரணயேந ஏகார்த்தத்தவ ப்ராதிபதிதே: என்று. சங்கிக்கிறார்—அநேக என்று எவ்வாறு “வ்யதிகரணவாக்யங்களில் வெவ்வேறு அர்த்தங்களில் ப்ரயவஸிக்கின்ற காரகபதார்த்தங்களின் பரித்யாக மில்லாமலிருத்தபோதிலும், ப்ரதாநார்த்தமான கார்யத்திற்கு ஏகத்வமானது, “அர்த்தைகத்வாதே கம் வாக்யம்” என்கிற விடத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ: அவ்வாறாக ஸமாநாதிகரண வாக்யங்களிலும் விசேஷண பூதகுணவாக்யான சப்தார்த்தங்களின் பரித்யாகமில்லாமலிருத்தபோதிலும் விசேஷணயம் ஸித்திக்கிறதென்று அர்த்தம். வினவுகிறவினை நித்திக்கிறார்—அநஹியாநஜ்ஞ: என்று. வ்யதிகரண ஸமாநாதிகரணவாக்யங்கள் இரண்டின் அபிதானவிசேஷத்தை அறியாதவன் என்று அர்த்தம். தேவர்களுக்குப்பிரியன்.

¶ விஷம் புங்க்ஷவ—விஷத்தைச் சாப்பிடு அதாவது சத்துருவின் அன்னமாதலால் சாப்பிடாதே என்பது பொருள்.

§ நிச்சாயகம்—தாத்தபாயநிச்சயத்தை உண்டுபண்ணுகிறபதம்.

¶ வ்யதிகரணவாக்யம்—வெவ்வேறு வேற்றுமைகளையுடைய பதங்களால் இணைக்கப்பட்டவாக்யம்.

அதாவது ஆடி; அஜ்ஞன் என்று அர்த்தம். பரிஹரிக்கிறார்—ஏகாரீந்த்ந்வம் என்று. ஏகாரத்தவ்மாவது—எல்லாபதங்களுக்கும் ஒரு அபிதேயத்தல் பர்யவஸானம்; வாச்யத்திற்கு அல்லவென்று அர்த்தம். தனித்தனியான அர்த்தங்களில் பர்யவஸிக்கின்ற பதங்களுக்கு ஒரு ப்ரதானூர்த்தத்தில் அர்வயத்தினால் அர்த்ததையமானது வ்யதிகரணவாக்யத்தில் மாந்ரமே. ஸமாநாதிகரணவாக்யத்திலோ, பதங்களுக்கே ஏகார்த்தபர்யவஸாயித்யமென்பது சொல்லப்பட்டதாகிறது. அதனால் என்ன? என்று அபேக்யிக்குங்கால் ஸமாநாதிகரணபதங்களுக்கு விசேஷணமாந்ரபாத்தவத்திலும் விசிஷ்டபாத்தவத்திலும் தூஷணத்தை ஒரே க்ரந்தத்தால் சொல்லுகிறார்—விசிஷ்ட என்று. “விசிஷ்ட” என்று ஆம்பித்த முழுவாக்யத்தால் விசிஷ்டபக்ஷத்தில் தூஷணம் கூறப்பட்டது. விசேஷணபேதத்தால்-விசேஷணங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்றிலும் விசேஷ்யத்தாலுமுண்டாகிற பேதத்தால், விசேஷணங்களாலும் விசேஷ்யத்தாலும் அநேகார்த்தவம் உண்டாகுமென்று கருத்து. மேலும், அர்த்தச்சபமானது விசேஷ்யபரமாகவும் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதனால் விசேஷணபேதமிருந்தால் விசேஷ்யபேதம் உண்டாகலாமென்கிற வேறு தூஷணமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. மேலும், விசேஷணபேதத்தால் விசேஷ்யபேதமென்று சொல்லில், ஸ்வபதிரேகவசத்தால் விசேஷ்யத்தின் அபேதத்தால் விசேஷணபேதமும் உண்டாகலாமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. விசிஷ்டஸூக்யத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸமானவிபத்திபானது, பேதமின்றி விசேஷ்யையத்ததைப்போல், விசேஷணையத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறதென்று அபிப்பிராயம் இவ்வாறாக விசிஷ்டபாத்தவத்தில், ஒரேஸமயத்தில் அஹிபாந மென்கிறபக்ஷத்தில் தூஷணம் கூறப்பட்டதாக ஆகிறது—உத்தேஸ்யோபாஹாரீப்ரஸங்கமும் அர்த்தவீதம். க்ராமமாக அபிதான மென்கிறபக்ஷத்தில் அந்யோன்யஸமவாயமானது, ஆகத்தமயாதிகரணத்தில் சொல்லப்பட்டபோகிறது. விசேஷணபேதத்தால் அர்த்தபேதம் என்கிற இவ்வளவு அம்சத்தினால் விசேஷணமாந்ர பாத்தவத்திலும் தூஷணம் உரைக்கப்பட்டதாக வாங்கிறது. விசேஷணங்கள் அநேகங்களாதலால் ஏகார்த்தவத்திற்கு ஹாசி என்று பொருள். இவ்வண்ணம் பதங்களுக்கு ப்ரதிபாத்தபேதம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.

அதனால் என்ன? எனில் சொல்லுகிறார்—நதஸகைகாரீந்த்ந்வம் ந ஸித்யதி என்று ஸாமாநாதிகரணபக்ஷணம் வித்தியாதெனது பொருள் ஆகையால் வஸ்துமாந்ரபாம் என்பது பாரிசேஷ்யத்தால் ஸித்தம். அதை அதுவதித்து சோதனம் செய்யுகிறார்—ஏவம் என்று. ஏவம் தர்ஹி—வஸ்துமாந்ரபாத்தவம் சொல்லில். எதனால் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—அவிசிஷ்டாரீப்யாஸிதாயித்வாதீ என்று. இதனால் “ததஸகைகார்த்தவம் ந ஸித்தபதி” என்கிற வீடத்தில் பலிதமான அர்த்தம் விவரிக் கப்பட்டது. இந்த பர்யவஸ்தவசோத்யத்தில், ப்ரவ்ருத்தி நிரித்தபேதமில்லாமையால் ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணஹாசியும், இரண்டில் ஒருபதத்திற்கு வையர்த்தப்யம் என்கிற இரண்டு சோத்யங்கள் கருதப்பட்டிருக்கின்றன; பரிஹரிக்கப்பட்டபோவதால் கூறப்பட்டிருக்கின்ற மூன்று சோத்யங்களையும் பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—ஏகாரீந்த்ந்வம் என்று. கவனமுள்ளமனதுடன் கூடியவருக்கேன். மறுமொழியானது அநேக வாக்கியங்களால் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால், மத்தியில் சோதனம் செய்யத்தக்கதல்ல. ஆனால் அர்த்தம் அறியவரிதாதலால் கவனம் வைக்கத்தக்கதென்று கருத்து. மூன்று அநுபபத்திகளையும் பரிஹரிக்கிறார்—ஏகந்வ இது முதலியதால். கைவதாத்தபர்ய

நிச்சயம் ஸமானவிபக்தியினால் அர்த்தத்வத்வமாவது—ப்ரபோஜனத்துடன் சோந்திருத்தல் நி வயாவாத்தபேதத்தால் செய்யப்பட்ட ஈ வ்யாவருத்திபேதத்தால் அபர்யாபத்வமும் வ்யாவருத்திரூபர்வருத்திமித்தக்லாபத்தால் ஸாமாந்திகாணய வித்தியும், † வயாவருத்திகளின் ஏவஹூத்வத்தால் பதங்களுக்கு அர்த்தத்வ வயாவ்ருத்திரூபமான ப்ரபோஜனமும் என்று அர்த்தம்.

வனதஷுக்ஷஹவதி—உக்ஷணதஃ ப்ரதிவதஷுஃ ப்ரஹ்ம ஸகதெதராவஷாயுவிர்ராயிராதிவஸு । ததிரோயிராதிவம் ஸவபுரிநெநவதத்யுபெண மததொ வ்யுஷஸுதெ । ததூ ஸத்யவஷஃ விகாராஷுஷகெநாஸத்யாஅஸுநொ வ்யாவதத்யுஷ்வஹாஸு । ஜோநவஷஃ யாந்யாயீநபுக்ராஸஜிராதிவாஅஸுநொ வ்யாவதத்யுஷ்வஹாஸு । சுநஹவஷஃ உ டெஸதஃ காததொவஸுததூ வாயிஹவ்யாவதத்யுஷ்வஹாஸு । உய வ்யாவதத்யுஷ்வாவராதிவொஹாவராதிவொ வாயிஷு । சுவிதஃ ஸகதெதரவிர்ராயிராதிவபுஷ்வஹ । யயா ஸௌக்ஷ்யாஷுஃ காஷுஷாஷிவ்யாவதத்யுஷ்வாவாயுஷ்வராதிவதெவ, ந யரிஷாநாஸு । வனவதெகதெஸ்ய வஸுநஸகதெதரவிர்ராயிராகாரதாவமயியத்யுஷ்வததாரதெகாயுரிவராபயம் உ வதத்யுஷு । தஸாஷெகதெவ ப்ரஹ்ம ஸ்யம்ஜோதிநிபுயுதிதநிவிவஸெஷதிகுக்ஷஹவதி ॥

வனவா வாக்யாயுஷ்வதிவாஷநெ ஸதெவ “ ஸதெவ ஸொரேஷிஷுக்ஷவீஷெகதெவாதித்யு ” (ஹா - சு - உக) உத்யாஷிநிரெஸாயுஷு । “ யதொவா ஜோநி ஹதிநாநி ஜாயதெ (தெஹு-க) ஸதெவ ஸொரேஷிஷுக்ஷவீஷு, சுத்யாவா ஹதெகவனவாதிஷுக்ஷவீஷு ” (ஸௌத-க-க-க) உத்யாஷிநிஜமதூரணதயா உவதக்ஷிதஸ்ய ப்ரஹ்மணஃ ஸாராதிவரிஷிஷுஷுதெ— “ ஸத்யு ஜோநமநஃ ப்ரஹ்ம ” (தெ-க-க-க) உதி । ததூ ஸவபுஸாவாபுத்யந்யாயெந காரணவாஷெஷு ஸவெஷு ஸஜாத்ய வ்யாவதத்யுஷித்யா ப்ரஹ்வாவதத்யு । ஜமதூரணததொவதக்ஷிதஸ்ய ப்ரஹ்மணாஅதித்யஸ்ய ப்ரதிவிவாடியிதிதம் ஸாராதிவம், தஷிர்ராயெந வக்ஷஸ்யு । சுதித்யக்ஷரூபகிமபுணதொவி ஸதித்யதாம் ந ஸஹதெ । சுந்யயா “ நிரஜநு ” (ஸ்ரெ-சு-கசு) “ நிமபுணு ” (சுதெதாவநிஷசு) உத்யாஷிநிஸு விரோயஃ । சுததெஸுததூக்ஷணவாக்யுஷெஷெணகாஸதெவ ப்ரதிவாடியதி ॥

§ வ்யாவர்த்தம்—விலக்கப்பட்டத்தக்க வஸ்து. ஈ வ்யாவ்ருத்தி—விலக்குதல்.

† வயாவர்த்தம்—வ்யாவருத்தியைச் செய்திற பதம்

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

இது சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது—இலக்கணத்தாலறியத்தக்க ப்ரஹ்மமானது, இதரபதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் விரோதிரூபமாயிருக்கிறது. அந்த (ப்ரஹ்ம) விரோதிகளான (வஸ்துக்களின்) ரூபங்களினத்தும் இம்மூன்று பதங்களால் பரித்த அர்த்தத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் ஸதப்பதமானது விகாராஸ்பதமாக விரூப்பதால், அஸத்யவஸ்துவைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தமான ப்ரஹ்மத்தைக்குறிக்கிறது. ஜ்ஞாநபதமும், அந்யாதீனப்ரகாசமான ஜடரூபவஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுக விருக்கிற ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. அநந்தபதமும் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவினாலும் பரிச்சின்னவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தமான வஸ்துவைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளது. வ்யாவ்ருத்தியானது பாவரூபமாகவோ, அபாவரூபமாகவோ இருக்கிற தர்மம் அல்ல; பின்னையோ வெளியில் ஸகலமான இதரவஸ்துக்களுக்கு விரோதியாக இருக்கிற ப்ரஹ்மமே. எவ்வாறு வெண்மை முதலியவற்றுக்கு கருமை முதலிய நிறங்களின் வ்யாவ்ருத்தியானது அந்த பதார்த்தஸ்வரூபமேதானோ, வேறு தர்மம் அல்லவோ, இவ்வாறே இம்மூன்று பதங்களும் ஒரு வஸ்துவுக்கே ஸகலேதர விரோதியான ஆகாரத்தை அறிவித்து நிரம்பபிரயோஜனமுடையதாகவும் ஏகார்த்தங்களாகவும், அபர்யாயங்களாகவும், இருக்கின்றன. ஆகையால் ப்ரஹ்மமொன்றே ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸாகவும் ஸகலவிசேஷங்களற்றதாயுமிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது.

இவ்வண்ணமாக வாக்கியார்த்தப்ரதிபாதனம் இருந்தால் தான் “ஸதேவ ஸோம்யே டமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாஹ்னிதீயம்” இவை முதலியவைகளோடு ஐகார்த்த்யம் விதிக்கும். “யதேவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே” “ஸதேவஸோம்யே டமக்ர ஆஸீத்” “ஆகமாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்”, இவை முதலியவைகளால் ஜகத்காரணமாக உபலக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இதுவென்று கூறப்படுகிறது. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரஹ்ம என்று” அதில் ஸர்வசாகாபரத்யயந்யயத்தினால் காரணவாக்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸஜாதீய விஜாதீய வ்யாவ்ருத்தமாகவும் அத்விதீயமாகவும் ப்ரஹ்மம் அறியப்பட்டிருக்கிறது. ஜகத்காரணமாக உபலக்ஷிக்கப்பட்டதும், அத்விதீயமாயும், இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவேண்டிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபமானது (முற்கூறிய) அந்த (லக்ஷணத்திற்கு) விரோதமின்றி சொல்லத்தக்கது. அத்விதீயக்வ சுருதியானது குணங்களாலும் ஸத்விதீயதையை ஸஹிச்சுறுதிலை. அப்படி இல்லாவிடில் “நிரஞ்ஜனம் நிரஞ்ஜனம்” இது முதலியவைகளோடும் விரோதம் ஸம்பவிக்கும். அதனாலும் இந்த லக்ஷணவாக்யமானது, அகண்டைகஸ்வபாவத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

ஐயா ! “ தத்வம்ஸி ” முதலியவாக்யம் போல அந்வயமுகத்தால் உபலக்ஷணமாக ஆகட்டும். வ்யாவ்ருத்தி எதற்காக?—வ்யாவ்ருத்திகளை அநேகமாயிருப்பதால் அநேகார்த தத்வம் வந்து சேருகிறது. வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டதற்கு ஆகாரங்கள் அந்ந்நங்களாக விருப்பதால் சிலபதங்களால் அவைகளின் வ்யாவ்ருத்தியானது செய்வதற்கு சக்யமாகாது. ப்ராஹ்மத்திற்கு எவைகளினின்று வ்யாவ்ருத்தியோ அவ்வஸ்துக்கள் எவை? ப்ராஹ்மத்திற்கு அநேக வ்யாவ்ருத்திகளை வருவதால் தாமங்களோடு கூடியிருக்கருந்தன்மை (ஏற்படும்). வ்யாவ்ருத்திகளை தாமங்களென்று ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் பதங்களுக்கு பர்யாயத்வம் (அரும்) இது முதலான அநேக சுவகைகளை பரிஹரிப்பதற்காகச் சொல் லுகிறார்— ஏத்துக்தம்பவதி என்று லக்ஷணம்:—ஸ்வரூபலக்ஷணத்தினால். துடஸ்த்த லக்ஷணத்தாலல்ல. இதனால் ஜகத்காரணமாக சங்கிக்கப்பட்டிருக்கிற தோஷங்களின் வ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டு, ப்ராஹ்மத்திற்கு ஸகல இதரவிரோதித்வத்தை ப்ரிபாதிக்கிற இதர ப்ரோயகவாக்யமானது வ்யாவ்ருத்திபரமாவதற்குத் தருததென்று சொல் லப்பட்டதாக ஆகிறது. பஹுவ்யாவ்ருத்திகளால் அநேகார்த்தத்வ ப்ரஸங்கத்தைப்பரிஹ ரிக்கிறார்— தத்விரோதிநூபம் என்று. மலதோவ்யுடிஸ்யதே என்று இந்த வாக்யம் ஸ்வரூபமாதரபரமே. இதனால் ஜகார்த்தம் வித்தித்தது; மற்றபொருள்களுக்கு வ்யுதா ஸமோவெனில், பலித்தது என்று கருசது. வபாவாத்திக்கத்தக்க ஆகாரங்கள் அநேகங் களாக விருப்பதால் சிலபதங்களால் வ்யாவ்ருத்தியானது சக்யமாகாதென்பதை பரி ஹரிக்கிறார்— ஸரீவம் அநேந பத்ரீரயேணமலதோவ்யுடிஸ்யதே என்று. \$ ப்ர யோஜகரூபத்தால் வ்யுதாஸம்வரின் எல்லாம் வ்யுதஸ்தமாக ஆகிறதென்று அர்த்தம். விரோதிகள் எவைகள் எனில்? கூறுகிறார்—தத்ர என்று. ஜகத்காரணதவத்தால் துச் சத்வம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது எதற்காக அஸ்த்வயாவ்ருத்தி எனில் கூறப்பட் டது. விகாராஸ்பதத்வேந அஸத்யாதீ என்று. அசைவறிருக்கிற வஸ்து, சீதம், முதலிய அர்த்தங்களுக்கும் பொதுவாக போதகமாக விருப்பதால். அநேகார்த்த ஸாதா ரணமான ஜடசப்தவிவரணத்திற்காக “ அந்யாதீனப்ரகாஸா ” என்கிற சப்தம் சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியும் ஸத்யாதிபதங்களில் ஒவ்வொருபதத்தினாலேயே ஸம ஸ்த்வயாவ்ருத்தியும் வித்திக்கிறது. ஆயினும்; ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் சங்கிக்கப்பட் டிருக்கிற, தன்னனக்காட்டிலும் வேறான பதார்த்தங்களிலுள்ள விரோதி ஆகாரமானது ஒரு பதத்தினால் நிவ்ருத்தி அடையாததால் மூன்று பதங்களுக்கும் ஸாமல்யம். வ்யாவ்ருத்திகளால் ஏற்படக்கூடிய ஸதர்மகத்வத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்— நசு என்று. † ப்ராபாகர பக்ஷத்திலும் வித்தார்தி மதத்திலும் பாவரூபமான தர்மம். ‡ வைசேஷிகன் முதலியவர்களின் மதத்திலோ அபாவரூபமான தர்மம். அதனால் “பாவரூப: அபாவ ரூபோவா” என்று சொல்லப்பட்டது. வ்யாவ்ருத்தியானது தாமமில்லாவிடில் வேறு எவ்விதமாக இருக்கக்கூடுமெனில் கூறுகிறார்—அபிது என்று. சிப்பிமுதலியவற்றில் தர்ம த்திற்கு வ்யாவ்ருத்தித்வமானது ரஜதம் முதலியவற்றிற்கு விரோதியாக விருப்பதால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதன்றோ. இவ்வண்ணமாக ப்ராஹ்மமானது ஸகல இதர விரோதி யாக இருப்பதால், தானே வ்யாவ்ருத்தி என்று அர்த்தம்.

ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி என்பதில் த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கூறுகிறார்—யதா என்று. வெண்மை முதலியவற்றுக்கு கருமைமுதலியதின் வ்யாவ்ருத்தியானது வேறுதாமமல்ல.

\$ ப்ரயோஜகரூபேண—மொத்தவகுப்பாய். † ப்ராபாகர்—மீமாம்ஸகர்.

‡ வைசேஷிகர்—காணாத மஹரிஷியின் மதத்தை அநுஸரிப்பவர்.

அப்படிக்காணப்படாமையால் வேறு தர்மமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படும்படிக்குத் தில் அசுவஸ்தை வருவதாலுமென்று அபிப்பிராயம். அங்கனமாகில், பதவகளுக்கு பர்யாயத்வம் உண்டாகட்டும் என்று ஆசங்கித்து கார்ஷணயவ்யாவுருத்தம் பீதிமவ்யாவுருத்தம், செனக்லயம் என்று த்ருஷ்டாந்த வாக்க்யாபிப்பிராயத்தால் பரிஹரிக்கிறார்— ஏக்லய என்று. விலக்கத்தக்கவஸ்துக்களின் * வ்யுதாஸபேதத்தால் பதங்கள் ப்ரயோஜனமுள்ளவைகள். அதிலுலேயே அபர்யாயத்வம் என்று அர்த்தம். ப்ரதியோகியைக்குறிப்பிட்டுக்காட்டும் லேஷத்தால் ப்ரவருத்திமீத்தலாபம் ஏற்படுவதால் ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷணவிர்த்தியுமென்று அபிப்பிராயம். பர்யாயத்வம் முதலியவைகளின் ப்ரஸங்கத்திற்குப் பரிஹாரம் ஐகார்த்யத்திற்கு விரோதமில்லாமல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லப்பட்டது— ஏகார்த்தம் என்று. ஸ்வரூபமாந்த்ரபாத்தவத்தைக்கூறினதினால் ஐகார்த்யம் சுகிர்க்கப்பட்டதன்றே. அர்த்தவந்தரம் என்று. தரப்பர்த்யத்தினால் த்ருஷ்டாந்தமான செனக்லயத்தைக்காட்டிலும் பேதவாதிக்கு அபிமதமான ஸுருணபாத்தவத்தைக் காட்டிலுமும் ப்ரயோஜனத்தியம் கருதப்பட்டிருக்கிறது. செனக்லயாதித்ருஷ்டாந்தம் ப்ர்த்யக்ருமாசுவல்லவோ இருக்கிறது. அதில் ஸ்பஷ்டாந்தமான கார்ஷணய வ்யாவ்ருத்தம் இதுமுதலிய பதப்ரயோகம். ப்ர்த்யக்ஷத்திற்கு அகோசமான பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயோ வெளில் ஸகலேதர வ்யாவ்ருத்திவசனமானது அதிகப்ரயோஜனமுள்ளதாக இருப்பது பற்றி த்ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டிலும் ப்ரயோஜனத்தியமுள்ளது. ஐக்காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்திற்கு சங்கிக்கப்பட்டிருள்ள தோஷங்களின் வ்யாவ்ருத்தியே அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதேயோழிய, வேறுருணம் அபேக்ஷிக்கப்படவில்லை என்பதனால் பேதவாதிபக்தத்தைக் காட்டிலும் ப்ரயோஜனத்தியம். இவ்வண்ணம் ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யத்திற்கு அநுக்ரஹததர்க்கம் கூறப்பட்டது. தர்க்கத்தால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட வாக்யத்தினால் எந்த அர்த்தம் அறியப்பட்டதென்றால் சொல்லுகிறார்— தஸ்மாந் என்று. தஸ்மாந்— இந்த வாக்யமானது சொல்லப்பட்டசியாயக்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருப்பதனால் என்று பொருள். ஏகம் என்று ஸமானவிர்த்திரிதேசத்தால் பலித்தஐக்யம் உரைக்கப்பட்டது ஏவகாரத்தால், ஸ்வரூபத்தால் ஐக்யம்சூருணங்கனால் பேத்யமென்று. அம்சத்தால் அசேகார்த்தத்வம் தன்னப்படுகிறது. இதை விசதமாக்குகிறார்— நிர்தூநநிகிலவிசேஷம் என்று. நிர்விசேஷவஸ்துவுக்கு — துச்சத்வத்தை விலக்குவதற்காக “ ஸவயம்ஜ்யோதி: ” என்கிறபதம். இந்நியுக்கீதம் என்று. “ஸத்யஜ்ஞானி”வாக்யத்தினால், இந்தவாக்யம் பூரிக்ந்தக்கது. இப்படி ஸாமாநாதிகரணயம் வேறுவிதமாய் பொருந்தாததால் ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யத்திற்கு வஸ்துமாந்தரபாத்தவம் உபபாதிக்கப்பட்டது.

பிறகு, காரணவாக்யத்துடன் ஒற்றுமை, மற்றேராதகவாக்யங்களோடு ஒற்றுமை என்கிற, இவ்விரண்டு ஹேதுக்களால் வஸ்துமாந்தரபாத்தவம் உபபாதிக்கப்படுகிறது—ஏவம் இதுமுதலியதால், அதில் முதலில் காரணவாக்ய ஐகார்த்யம் என்கிற ஹேது கூறப்படுகிறது—ஏவம் என்று. ஏவம்—நிர்விசேஷவஸ்துபரமாக நிர்வாஹபிருத்தால்தான் காரணவாக்ய ஐகார்த்யம் என்று பொருள். காரணவாக்ய ஐகார்த்யம் எதற்காக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது? ஐகார்த்யம்வரின்வவரது நிர்விசேஷபாத்தவம் எனில்குறுகிறார்—யத: இது முதலியதால். “ யதோவா இமாரி ” இது முதலியது லக்ஷணவாக்யம். காரணத்வத்தை முன்புசொல்லப்பட்டதாக வைத்துக்கொண்டு இத்தவாக்யம் லக்ஷணத்தை

* வ்யுதாஸம்—விலக்குதல். ப்ரதியோகி—பாதிஸம்பந்தி.

நி துச்சத்வம் — தர்மிஸ்வரூபத்தின் இன்மை.

விதிப்பதால், காரணத்தைமுதலில் சொல்லும் வாக்யத்தை எடுக்கிறார்—ஸடேஹ என்று. உபலக்ஷிதத்திற்கு உபலக்ஷணமாவது, சந்திரனுக்கு கிளைபோல் ஸ்வரூபத்துக்கு வெளி யிலிருக்கே காட்டிக்கொடுப்பது. ஸத்யம்ஜோனமநந்தீதம் ப்ரஹ்ம என்கிற இந்தவாக்யத்தினாலென்று அர்த்தம். காரணவஸ்துவின்னுடைய ஸ்வரூபரோதகமாக விருப்பதால், காரணவாக்யத்தோடு ஒற்றுமை இதற்கு அபேக்ஷிதமென்று சொல்லப்பட்டதாக வாகி ருது. காரணவாக்ய ஐகார்த்தியிருக்கட்டும்; அந்த ஒற்றுமை ஸருண ப்ரஹ்மத்துக்கு காரணத்துதைச்சொல்லும் “யஸ்ஸர்வஜ்ஞாநஸ்ஸர்வவித்” “யஸ் பஜ்ஞானமயம் கப;” தஸ் மஹேதஹ ப்ரஹ்மகாமரூபமந்ரஞ்ச ஜாயதே” “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்” “ஸகாணம் காணாதிபாதிப;” (எவன் ஸர்வவித்ய ஸாமான்ய ஜ்ஞானமுன்னவனோ, எவன் ஸர்வ வஸ்துக்களையும்பற்றி ஸர்வபரகாரஜ்ஞானமுன்னவனோ. எவனுக்குஜ்ஞான மயமான தபஸ்விருக்கிறதோ) (ஸங்கல்பத்தால் எருஷ்டியில் உச்சுமமான அந்த ப்ர ஹ்மத்தினிடத்தினின்று இந்த ி (அவ்யாக்ருதமென்ற அவஸ்தையுள்ள) ப்ரஹ்மமும், அதின் வாயிலாக நாமரூபமுள்ள (போக்த்து போக்யரூபமான) ப்ராஞ்சமும் உண்டாகி ருது. ஈச்வரர்களுக்கெல்லாம் கிறந்த மஹேச்வரான அந்த பரமாத்மாவை. அவன் காரணவஸ்து, இந்திரியங்களுக்கு நியந்தாவான ஜீவனுக்கு † நியந்தா” இது முதலிய வாக்யங்களோடேயே இருக்கட்டமென்று சொல்லப்படுமேயானால், உத்தரம் சொல்லு கிறார்—தந்த்ர என்று. தந்த்ர—காரண வாக்ய ஐகார்த்தம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கையில் ஸர்வகாணப்ரதயச்சய்யமாவது, சொல்லப்பட்டிராத அர்த்தத்தின் ஸ்வீகாரத்தை பல மாகக்ஷணத்தது. அதனால், இங்கே சொல்லப்பட்டிராததும் வேறு உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டதாகவுயிருக்கிறவர்த்தம் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதாகவுருக்கையில் ஸருணப்ரஹ்ம மாத்திரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற உபநிஷத்துக்களில் நிருகுணமான ப்ரஹ்மமும் சொல்லப் பட்டதாக ஆகிறது. அதில் அபச்சேதந்யாயத்தால் நிருகுணவாக்யங்கள் ஸருணவாக்யங் களையே அதிகப்பலமுள்ளவைகளாதலால், எல்லாவிடத்திலும் ஸஜாதீய விஜாதீய வ்யா வ்ருத்தமாயும் அத்விதீயமாகவுயிருக்கிற ப்ரஹ்மமே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகவாகிறதெ ன்று அபிபிராயம். அதனால் என்ன? எனில், கூறுகிறார்—ஜகந் என்று “ஜகந்த்காரண” என்கிற இதுமுதலிய பதங்களால் காரணவாக்யங்களால்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை அது வதிகிறார். ப்ரதிபிபாதயிஷிதம்—தாத்தர்யவிஷயம்—வஸ்து மாத்திரத்திலேயே தாத் பர்ய மென்றபொருள். “ததவிரோதேந வாகித்வ்யம்” —காரணவாக்யங்களாலறியப்பட் டிருக்கிற ப்ரஹ்மஸ்வரூப ரோதகமாதலால், அதற்கு விரோதமின்றி இந்த வாக்யத் தினால் சொல்லத்தக்கதென்று அர்த்தம். “நரபதி: அத்விதீய:” இது முதலிய வ்யவ ஹாரத்தில் போல ஸமானனும் மேவானவனுமில்லை என்கிறஅர்த்தம் கொள்ளில், †அத் விதீயத்தாம் பொருத்தமுன்னதாவதால், அதோடு ஐகார்த்தம் இதற்குச்சொன்னபோதி லும், நிருகுணபதவம் வித்தியாதெனில் சொல்லுகிறார்—அத்விதீயத்துவந்ருத்: என்று “ஸடேஹ” “ஏகமேவ” என்று விஜாதீய ஸஜாதீய வ்யாவர்த்தகமான அவதாரண த்வயத்தோடு சேர்க்கை பெற்றிருப்பதால், இந்த அத்விதீயபதமானது குணத்தி னாலும் ஸத்விதீயதையை ஸஹிக்கிறதில்லை என்று அபிபிராயம். இவ்வண்ணமாக காரணவாக்யத்தோடு ஐகார்த்தத்தால் ஸத்யஜ்ஞானாதி வாக்யத்துக்கு வஸ்துமாத்ர பரத்தம் உபபாதிக்கப்பட்டது. பிறகு, ரோதகவாக்யாத்ர ஐகார்த்தயரூபமான ஜேது

† அவ்யாக்ருதம்—காமரூபவ்யாகரணமில்லாதது.

† நியந்தா—ஆஜ்ஞை இடுகிறவன் அல்லது ஏவுகிறவன்.

† அத்விதீயம்—தன்னுடைய ரீனமென்கிற இரண்டாவது பதார்த்தத்தைக்கூட ஸஹிக்கிறதில்லை.

சொல்வப்படுகிறது—அந்நியபா என்று. அந்நியபா-ஸத்யஜ்ஞாநாதி வாக்யத்துக்கு விசேஷப் பரத்வம் சொல்லில், “நிரஞ்ஜனம் நிருணம்” இது முதலியவைகளோடு விரோதம் வரும் ஆகையால் அவைகளோடு அவ்விதத்தின்பொருட்டு இந்தவாக்யம் நர்வசேஷ வஸதுமாத்தரமென்று அர்த்தம், “அந்யதா, நிரஞ்ஜனம் நிருணமீத்யாஹி ஹர்விரோயாஸ” என்பதினால், அத்தவியசுருதிக்கு குணத்தினாலும் ஸத்வியதா நிஷேதப் பரத்வமும் ஆர்த்திகமாக உபபாதிக்கப்பட்டதாக வாகிறது. மூன்று ஹேதுக்களால் உபபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை நிகமநஞ்செய்கிறார்—அதஸ்ச என்று. அத:—முற்கூறப்பட்ட ஸாமாநாதிகாண்யம் வேறுவிதமாக பொருத்தாதலாலும், பிறகு கூறப்பட்டுள்ள காரணவாக்ய ஸோதகவாக்யாந்தர ஐகார்த்தய ரூபமான, இரண்டுஹேதுக்களாலும் என்று அர்த்தம். ஏதல்லக்ஷணவாக்யம்—ஸ்வரூபலக்ஷணவாக்யம். அக்ஷணைகாஸம்—நர்வசேஷதைகஸ்வபாவத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறதென்று அர்த்தம்.

நநு வ ஸத்யஜ்ஞாநாதிவஹாநா ஸூயுபுஹாணெந ஸூயுபுவி ரொயிவ்யூபுதவஸூநொவொவஸூபவநவரகெவ உக்ஷணா ஸூயாக் ! நெநஷெஷாஷஃ, சுஸியாநவ்யுதேரவி தாப்யுபுதெஷுபீயஸூக் ! ஸூயிநாயிகாணயெவெக்யுணவ தாப்யுபுதி ஸவபுஸஷத நநு வ ஸவபுவஹாநா உக்ஷணா ந ஷுஷுஷர் ! தத: கி? வாக்யதாப்யு விரொயெ ஸதெக்யுஸூரவி ந ஷுஷா ; ஸஜிவ்யூஹுதவஷஸூ ஷாயெவெததாப்யுதி நிஸிதெ ஸதி உயொவ்யூபாணா ஸவெஷா வா தஷிரொயாய வனகெவ்யு உக்ஷணா ந ஷொஷாய தயா வ ஸாஸூநெவ்யூபவஸூதெ ! காயுபாக்யூயுபாதிவிநெய்கி கவாக்யுஷ ஸவெஷா வஹாநா உக்ஷணா ஸூயுபதெ ! சுபு வபுசூயுபவ விரொயெஷுபுதக்யூபாதி வனவ ஸூயுபுதி க்ரூபாகாயு உக்ஷணா ப்ரூபிவாஷுதெ ! காயுபாதிதவ்யூயுபாதிநா நெதெரெஷா வஹாநாவிவபுசூயுபாதி வனவ ஸூயுபுதி க்ரூபாகாயுபாதிதபுபிவாஷுதெ ! காக்ஷணிகதெ ! சுதொ வாக்யதாப்யு விரொயாய ஸவபுவஹாநா உக்ஷணாவி ந ஷொஷ: ! சுத ஷுஷெ வாயுபுஜாத ப்ரூபிவாஷுதெ வெஷாஷா: ப்ரூபாணயு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இன்னும் ஐயா ! ஸத்யஜ்ஞாநாதிபதங்கள், தன் அர்த்தத்தையிழந்து, ஸ்வார்த்த விரோதிகளினின்று வேறுபட்டிருக்கிற வஸ்துஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளவைகளாக ஆகின்றன என்று சொன்னால் லக்ஷணை ஏற்படுமே—எனில், உத்தரம்—இது தோஷமல்ல—அபிதாநவ்ருத்தியைவிட தாத்பர்யவ்ருத்தியானது அதிக பலமுள்ளது இரூபதால். ஸாமாநாதிகாண்யத்திற்கு ஐக்யத்திலேயே தாத்பர்யமென்பது எல்லோருக்கும் ஸம்மதம்,

ஐயா ! எல்லாப்பதங்களுக்கும் லக்ஷணையானது எங்கும் காணப்பட்டிருக்க வில்லையே என்றால், அதனென்ன ? வாக்யதாத்பர்யத்திற்கு விரோதமில்லாவிடில், ஒரு பதத்திற்குக்கூட லக்ஷணைகாணப்பட்டதில்லை. சேர்ந்துப் பரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற பதங்களின் ஸமுதாயத்திற்கு “இது தாத்பர்ய” மென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்டால், அந்த தாத்பர்யத்திற்கு விரோதமில்லாமலிருப்பதற்காக இரண்டுபதங்களுக்கோ மூன்றுபதங்களுக்கோ, எல்லாபதங்களுக்குமோ, ஏதாயினும் ஒருபதத்தைப்போல் லக்ஷணையைக்கற்பிப்பது தோஷத்தின் பொருட்டாகாது. அவ்வண்ணமே சாஸ்திரத்தில் நிலைபெற்றவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. கார்யரூபலாக்யார்த்தவாதிகளால் லௌகிகவாக்கியங்களில் எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணை ஆசிரயிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில் அபூர்வரூபமான கார்யத்தை “லிங்” முதலியவைகளே முக்கிய வருத்தியினால் ப்ரதிபாதிப்பதால், “லிங்” முதலியவைகளால் காரிய கார்யம் லக்ஷணையினால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. கார்யத்துடன் அந்வயித்து ஸ்வார்த்தத்தைச் சொல்லுகிற மற்றபதங்களுக்கும் அபூர்வகார்யாந்விதமே முக்யார்த்தமாதலால் *கரியாகார்யாந்விதப்ரதிபாதநம் லாக்ஷணிகமே. ஆகையால் வாக்யதாத்பர்யத்தின் விரோதம் வராமலிருப்பதற்காக எல்லாப்பதங்களுக்கும் லக்ஷணை கல்பிப்பதும் தோஷமாகாது. ஆதலால் இந்தஅர்த்த ஸமூஹத்தையே ப்ரதிபாதனஞ்செய்கின்றவேதாந்தங்கள் ப்ரமாணம்.

சுருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல், முக்யமான அர்த்தத்தைவிட்டு லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பதில் தோஷத்தை வெளியிடுகிறார்— நநுச இது முதலியதால், ஸ்வார்த்தப்ரஹ்மணே—ஸ்வார்த்தமோ விசேஷணத்தை த்வாரமாகக்கொண்ட விசேஷ்யம். அதை யிழப்பதாலென்று அர்த்தம். லக்ஷணையை ஒப்புக்கொண்டு அதனால் தோஷமில்லை என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்—நநஷ்டேஹிஷ்டி: என்று. முக்யார்த்தத்தவம் மேலே கூறப்பட்டபோகிறது. ஹேதவைச்சொல்லுகிறார்—அபிதாநவ்ருத்தோடி என்று. தாத்பர்யவ்ருத்தியாவது தாத்பர்யத்தால் வந்த வ்ருத்தி—அன்றிகே அந்த அர்த்தத்திலேயே ஒரே கோக்குடைய்ருத்தி. அதுவும் இங்கு லக்ஷணை வ்ருத்தியாக விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாக்யதாத்பர்யத்திற்கு விரோதியாயுள்ள முக்கியவ்ருத்தியைவிட வாக்யதாத்பர்யாநுருணமான லக்ஷணைவ்ருத்தியானது அதிகபலமுள்ளதென்று பொருள். எந்த அர்த்தத்தில் தாத்பர்யம் ? எதை அநுஸரிப்பதற்காக லக்ஷணை ஸவீகரிக்கத்தக்கது, என்றால் சொல்லுகிறார்—ஸரிமாநாதிகரணயல்லய என்று. ஐகீய ஏவதாரித்யம்யிதி—ஸமாத விபத்தியானது தாத்பர்யநிச்சயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்று கருத்து. ஆந்தமயாதிகரணத்தில் வித்தார்தியினவன்றே இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டபோகிறது. ஸரிவஸம்யதம்—விதிஷ்டைக்யவாதிகளாலும், மற்றவர்களாலும் ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

*கரியாகார்யாந்விதம்—கரியாரூபமான கார்யத்தோடு சேர்க்கைபெற்றது.

கங்காயம் கோஷ: இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் ஸர்வபதலக்ஷணை காணப்பட்டிருக்கவில்லையே என்று ஆகேஷ்பிக்கிறார்—நதுச என்று. தாற்பர்யகிச்சாயகமான சில பதத்தின் முக்கியவருத்தியிலும், அதற்குறுகுணமாக மற்ற பதங்களுக்கு லாக்ஷணிகத்வம் ஆசிரயிக்கத்தக்கது. ஸர்வபதலக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளப்படுமெய்யாகில் அது ஸம்பலியாதென்று அபிப்பிராயம். தாற்பர்யாவிருத்தமான பதத்திற்கு முக்யார்த்த ஸவிகாரமானது தாற்பர்யவிரூத்தபதலக்ஷணைவிகாரத்திற்கு விருத்தமன்று என்கிற எண்ணத்தினால் சொல்லுகிறார்—நத:கிம் என்று. தத:கிம் என்பதனால் கருதப்பட்டதை விவரியா கின்றுகொண்டு பதில் கேழ்வி கேழ்ப்பதால் சொல்லக்கருதப்பட்ட அர்த்தத்தைக்காண்பித்துப்பரிஹரிப்பதற்காக எதிராக்ஷியில் ஸபாபக தேஷத்தை உள்வாங்கிக்கொண்டிருக்கிற ப்ரதிபந்தியைக்கூறுகிறார்—வாக்யதாநீபரீய என்று. தாற்பர்யத்திற்கு விரோதமில்லாதபோது பதத்திற்கு முக்யார்த்தத்வம் சொல்வதைக்கொண்டு தாற்பர்ய விரோதமுள்ளவிடத்திலும் பதத்திற்கு லக்ஷணைசொல்லக்கூடாதென்றால் அப்போது “கங்காயம் மத்ஸ்யா: ப்ரதிவஸந்தி” இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் விரோதமில்லாமையால் ஒரு பதத்திற்குக்கூட லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால், கங்காயம் வ்யோஷ: என்கிற இது முதலியவைகளிலும் ஒரு பதத்துக்குக்கூட லக்ஷணை வாராமல் போகவேண்டியதாக வருமென்று அபிப்பிராயம். “முக்யாயம் மத்ஸ்யா:” என்கிறவாக்கியத்தில் விரோதமில்லாமையால் லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்படவில்லை; “கங்காயம் கோஷ:” என்கிற விடத்தில் விரோதமிருப்பதால் லக்ஷணைகல்பகம் தேஷமாகாதென்று சொல்லப்படுமெய்யாகில், அது இங்கும் ஸமாநமென்று சொல்லுகிறார்—ஸமபியாலஹ்ருத் என்று. “விஷம் புகக்ஷ்வி” இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் ஸர்வபதலக்ஷணையும் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று அபிப்பிராயம். ஏதந்தாதீபரீயவியதிநிர்ஸிதே ஸதீ என்று. 5 அபவாதகமில்லாத ஸமானவிபத்தி கிர்த்ததேசம கிரஸாயகமென்று கருத்து. “ஓவ்யோஸந்தரயாணம் இத்தாதி” அவிரோதம் விரோதம் இவைகளே முக்யவருத்தியையும் லக்ஷணைவருத்தியையும் ஏற்றுக்கொள்வதில் ப்ரயோஜகங்களே யொழிய பதங்களின் ஏகத்வம் த்வித்வம் முதலியவைகள் ப்ரயோஜகங்கள் ஆகா என்று அர்த்தம். “விஷம் புகக்ஷ்வி” இது முதலிய லௌகிகப்ரயோகங்களிலே மாத்ரம் ஸர்வபதலக்ஷணையானது கதியில்லாமையால் ஆசிரயிக்கப்பட்டதென்பதில்லை, பரீக்ஷகர்களான மற்றவர்களாலுக்கூட ஆசிரயிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று கூறுகிறார்—நதாச என்று. தயா-ஸர்வபதலக்ஷணைக்கு தேஷத்தில்லாமை ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஒப்புக்கொள்வதற்கு வேறு இருப்பதினால் ஒப்புக்கொள்ளாமலிருக்கமுடியாது என்றுகருத்து.

எந்த பரீக்ஷகர்களால் எந்தவிடங்களில் ஸர்வபதலக்ஷணை ஆசிரயிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றால் சொல்லுகிறார்—காரீயவாக்யார்த்த என்று. லௌகிகவாக்கியங்களில் எல்லாபதங்களும் லாக்ஷணிகங்கள் என்பதை உபபாதிக்கிறார்—ஆபூர்வகாரீயஏவ என்று. க்ரியாகார்யம் லாக்ஷணிகமாக விருக்கட்டும். அதனால் எவ்வாறு ஸர்வபதலக்ஷணையெனில்கூறுகிறார்—காரீயநாந்வித என்று. பதங்கள் க்ரியையோடு அந்விதமானதையே சொல்லுவதால் அபூர்வகாரியார்வத்தியைகாரகபதங்களுக்கு அந்த அபூர்வத்தோடு ஸம்பந்தம் பெற்றதே முக்யார்த்தமாதலால் அதோடு அவ்யத்தை விட்டு விட்டால் லக்ஷணை என்றே அர்த்தம்.

ஐயா! “கங்காயம் கோஷ: ப்ரதிவஸந்தி” இது முதலிய வாக்கியங்களில் கங்கா பதத்திற்கு லாக்ஷணிகார்த்தத்வம் இருந்தபோதிலும், அதோடு அந்விதார்த்தாபிதாயி

5 அபவாதம்—மறுப்பு

கனான பகர்த்தாவகளுக்கு அமுத்யத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லையே என்று சொல்லப் படுமேயாகில், அப்படியல்ல—கவகாபதத்தால் லக்ஷிதமான கரையானது வாக்யத்தின ர்த்தமாகாமையால். இங்கேயோ வாக்கியத்திற்கு ப்ரதானப்ரதிபாத்யமாகவிருக்கிற கார்ய ரூபமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறபதம் லாக்ஷணிகமாதலால் அதோடு அர்வீதமான தைச்சொல்லும் பதங்களுக்கு லக்ஷணை வந்தேத்தீழும். அதனாலேயே கார்யவாக்யார்த்த வாதிசனாலென்று உரைக்கப்பட்டது. ஐயா! “கமலாநி ஸீ நமீலந்தி, ஸீ குமுதாந்யுந்மிஷ ந்திசு” என்கிறவிடங்களில் வாக்யார்த்த பூதமான மீலநம் முதலியவற்றுக்கு லாக்ஷணிக தவயிருந்தபோதிலும், அதோடு அர்வீதமான அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற கமலமமுத விய பதங்களுக்கு லாக்ஷணிகத்வம் காணப்படவில்லையே என்று வினவுவாயே யாகில், அபிப்பிராயத்தை யறிவாதவனாக நீ சோதனஞ்செய்திருய். எல்லாபதங்களுக்கும் நிமீ லனரூப வாக்யார்த்த பரதவம் ஒருவராலும் வ்யவஸ்தாபிக்கப்படாததால். நிமீலனரூபா ர்த்தத்திற்கு உபஸ்தாபகமான பதத்திற்கு லக்ஷணை சொன்னபோதிலும் அதோடு அர்வீதார்த்தாபிதாயிகளான பதங்களுக்கு லாக்ஷணிகத்வம் ஏற்படவேண்டுமென்பது கிடையாது. உன்னாலேயோ எல்லாபதங்களுக்கும் கார்யபரத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருப்பதால் அந்தகார்ய ஸமர்ப்பகமான பதத்திற்கு லாக்ஷணிகத்வம் ஸம்பவிக்கும் போது அதோடு அர்வீதமான அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற பதங்கள் லக்ஷணையை அடை கின்றன.

(அதை உபபாதிக்கிறார்) கார்ய வாக்யார்த்த வாதியினால் பதங்களுக்கு விசிஷ்ட கார்யைகதேசத்தில் பதசுகதி நிச்சயிக்கப்படுகிறதா? அல்லது, விசிஷ்ட ஸ்தாயிகார்யை கதேசத்திலா? முந்தினபகூதத்தில் விசிஷ்டகார்யைகதேசத்வம் பொதுவாக விருப்ப தால் ஸ்வார்த்தவகளில் காரகபதங்களுக்குப்போல “லிங்” முதலியவற்றுக்கு கரியா கார்யத்தில் முத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும் இரண்டாவது பகூதத்தில், விசிஷ்டஸ்தாயிகார் யைகதேச பரத்வத்தை விடுவது, எல்லாபதங்களுக்கும், ஸமமாதலால் ‘லிங்’ முதலிய வற்றுக்கு க்ரியாகார்யத்தில் போல காரகபதங்களுக்கு க்ரியாகார்யார்வீதபரத்வத்தில் லக்ஷணை ஏற்படவேண்டும் பதங்களுக்கு விசிஷ்டகார்யைகதேசபரத்வம் துல்யமாக இருந்தபோதிலும் ‘லிங்’ முதலியது கரியாகாரயத்தில் லாக்ஷணிகம்; கார்யார்வீதமாதர த்தில் காரகபதங்களுக்கு முத்யத்வமென்று கூறப்படுமேயானால், கார்யார்வீதமாத்ரத் தில் காரகபதங்களுக்கு முத்யத்வம் இஷ்டமாகில் ‘லிங்’ முதலியவற்றுக்கு க்ரியாகார்யத் தில் எவ்வாறு லாக்ஷணிகத்வம்? ஸ்தாயிகார்யபரமாக வேதத்தில் பிரயோகிக் கப்பட்டிருக்கிறதென்கிற நிச்சயத்தால், லக்ஷணையினாலுங்கூட, க்ரியாகார்யபோதனம்

§ நமீலந்தி—முகுகின்றன; † குமுதாநி—அல்லிப்பூக்கள், ஸீ உந்மிஷந்தி—மலர்கின்றன;

ப்ராபகர மீமாம்ஸகர்கள், லிங் லோட், தவ்யப்ரத்யார்த்த பதங்களோடுகூடிய விதிவாக்கியங்களால் அபூர்வம் போதிக்கப்படுகிறதென்று கூறுகின்றனர். லிங் முதலிய ப்ரத்யங்கனால் நேராக அபூர்வமே சொல்லப்படுகிறது. அதுதான் விசேஷ்யம் கரியை யினாலும் காரகங்களாலும் அதுவே விசேஷிக்கப்படுகிறது. வைதிகவாக்கியங்களில் அபூர் வரூபமான கார்யத்தோடு அர்வயித்த அர்த்தங்களைச்சொல்லுகிற பதங்களுக்கு அந்த அபூர்வகார்யத்தோடு அர்வயித்த அர்த்தத்திலேயே முக்கியவ்ருத்தி. லௌகிகவாக்யங்க ளிலோ அபூர்வகார்யாவ்ரய பரித்தாகத்தால் ஸர்வபதங்களும் லக்ஷணைவ்ருத்தியினாலேயே அர்த்தங்களை போதிக்கின்றன. இந்த லக்ஷணைகல்பநத்திற்கு பீஜம் தாத்பர்யாநுபபத் தியே. அர்வயாநுபபத்தி என்று சிலர் கூறுவார்கள்.

ஸம்பவிக்கலாமென்றால் காரகபதங்களுக்கும் ஸ்தாயியான கார்யாவ்விதபரமாக வேதத்தில் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால், லக்ஷணையினாலுங்கூட க்ரியா கார்யாவ்விதபோதநம் உபபன்னமாவதால் க்ரியாகார்யாவ்வித ப்ரதிபாதநம் லாக்ஷணிகமாக ஆகும். ஐயா! 'கோ' பதத்திற்கு 'ஐ' ஸாஸ்ரைமுதலிய அவயவஸகஸ்தானமுள்ள வ்யக்தியில் மாததிரம் மூக்யத்வ மிருந்தபோதிலும், வேறுப்ரமாணத்தால் * உண்டாகிகள் விதிக்கிறதபோல 'லீக்' முதலியது கார்யமாத்ர பரமாகில், கார்யவிசேஷத்திற்கு வேறு பிரமாணத்தால் வித்தி இல்லாமையாலும் இரண்டு இடத்திலும் ஒரு சக்தி கல்பிப்பது பொருந்தாததாலும், சக்தித்வய கல்பநத்தில் கௌரவத்தாலும், லீக் முதலியவற்றுக்கு அபூர்வகார்யத்தில் முக்யத்வமென்பதுபற்றி க்ரியாகார்ய ப்ரதிபாதநம் † லாக்ஷணிகம். அப்படி இவ் வாவிட்டால் சப்த சக்தியானது கார்யமாத்ர விஷயமாதலாலும் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றுக்கு விஷயமில்லாமலிருப்பதாலும், கார்யவிசேஷம் ப்ரமாணமற்றதாக ஆகவேண்டியதாகுமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல— 'கார்யவிசேஷம் ப்ரமாணிகமாகில், அங்கு சக்தி கல்பநம் செய்ப்பதக்கது. சக்தி கல்பிக்கப்பட்டால், அதற்கு ப்ரமாணிகத்வம்' என்று அந்யோந்யாச்சரதோஷம் ப்ரஸவகிப்பதால். மேலும் கார்ய விசேஷத்திற்கு அப்ரமாணிகத்வத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக அவரு சக்தி கல்பிக்கப்படுமேமாகில், அப்பொழுது காரகபதங்களுக்கு கார்யாவ்விதமாத்ரபரத்வம் ஏற்படுவதால் கார்ய விசேஷாந்வயம் ப்ரமாணாந்தரத்துக்கு அகோசமாதலாலும் இரண்டு இடத்திலும் சக்தி கல்பிப்பதில் கௌரவமேற்படுவதாலும் கார்யவிசேஷாந்வயத்தில் ப்ரமாணம் இல்லாமல்போகுமென்று அதைப்பரிஹரிப்பதற்காக கார்யவிசேஷத்தோடு அந்வயத்தில் காரகபதங்களுக்கு முக்யத்வமென்பதினால் க்ரியா கார்யாவ்விதபரத்வம் லாக்ஷணிகமாக ஆகும். 'லீக்' முதலியவற்றின் ஸம்பிவ்யாஹார பலத்தால் காரகபதங்களுக்கு கார்ய விசேஷாந்வயபரத்வம் வித்திக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது ஸ்வரக காமபதத்தின் சேர்க்கைபலத்தால் 'லீக்' முதலியவற்றுக்கு கார்யவிசேஷபரத்வவித்தி என்று 'லீக்' முதலியது கார்யமாத்ரபரமாக ஆகும். ஆகையால் லீக்முதலியவைகள் அபூர்வகார்யத்திலேயே முக்ய வ்ருத்தமாதலால் க்ரியாகார்யம் அமுக்யமானதுபற்றி காரகபதங்களுக்கும் க்ரியாகார்யாவ்வித பரத்வம் லாக்ஷணிகமென்றே ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது. காரகபதங்களுக்கு அந்வயம்சத்தில் லக்ஷணை எல்லாஇடத்திலும் மில்லை என்று கூறப்படுமேயானால் ஸமாநாதிகரணவாக்கியத்திலும் பதங்களுக்கு ப்ரதிபதிசாம்சத்திலேயே லக்ஷணை, ஸமாநவிபக்தியிலில்லை என்பது துல்லயம்.

ஸர்வபதலக்ஷண நுபபத்திபரிஹாரத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார்— அத: என்று. அத: எல்லாபதங்களுக்கும் லக்ஷணை கல்பிப்பது உபபத்திஸித்தமாதலாலும், லௌகிகர்களாலும் பரீக்ஷகர்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் என்று அர்த்தம். யத்யா ஹு: என்று தொடங்கி சாஸ்திரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற தமக்கு அபிமதமான அர்த்தத்தின் வித்தியை உபஸம்ஹரிக்கிறார். அத: இத்தமேவ என்று. அத: - வஸ்து நிர்விசேஷமென்பதிலும்; அதேபரமார்த்தம், அதைத்தவிர்த்தமற்றதெல்லாம் மித்யை என்பதிலும்; அந்த பேதம் தோஷத்தால் உண்டுபண்ணப் பட்டிருக்கிறது, தோஷமும் ஸத்தென்றாவது அஸத்தென்றாவது நிர்வசநம் செய்யத்தகாதது ஜ்ஞாநமாத்ரத்தினால்

ஐ ஸாஸ்ரை—பசுக்களின் கழுத்துக்குக்கீழ்பக்கத்தில் தொங்கும் சதை.

* உண்ட:—ஒரு கொம்பு ஒடிந்தமாடு.

† லாக்ஷணிகம்—லக்ஷணவ்ருத்தியினால் அர்த்தத்தை போதிக்கிறபதம்.

சிவர்த்திக்கத்தக்கது என்கிறவிஷயத்திலும்; சொல்லப்பட்டிருக்கிற உபபத்தியுடன் கூடிய சுருதிவாக்யங்களால் என்று அர்த்தம். இடிமேவார்த்தீதஜாதம் — முன்சொல்லப்பட்டதாகவே இருக்கிற அர்த்தஸமூஹமே ஒழிய ஸருண வஸது முதலியதல்ல. ப்ரதீபாடியந்தோவேஷாந்தா ப்ரமர்ணம் என்று. வாக்யாந்தரங்களுக்கு கால்பரிகார்த்தத்தில் ஸோக்ருண்டாய் தத்வத்தை உணர்த்துந்தன்மைஇல்லாமையால், கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தையே விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிற வாக்யஸமூஹம் தத்வத்தில் ப்ரமாணமென்று அர்த்தம்.

புத்தூக்ஷாவிரோபெ வ ஸாஸூஸ்ய வதீயஸூஹிஸ்து | ஸதி உ விரோபெ வதீயஸூ வஸ்தவ்யு | விரோப வஸவ நடிஸ்யுதெ, நிவிடு ஸெஷஸநூத்ரூபாஹிகாபுத்தூக்ஷஸு | நநுஉ “வடொழவதி, வ டொழவதி” இதி நானாகாரவஸூவிஷயா புத்தூக்ஷம் கயலிவ ஸநூத்ரூபாஹித்யுயுதெ | விதூக்ஷணமுஹணாவாவெஸதி ஸவெடுஷாஹிஜாநாநாடுகவிஷயகெந யாராவாஹிகவிஜாநவடெகவ்யவஹாரஹெதூடுகெவ ஸ்யாஸ | ஸத்யு; தடுயெவாநு விவித்யுதெ | கயு? வடொழவதிதூபாஹிகா கஹெடிஸு வ்யவஹித்யுதெ; நவதியொரவி வ்யவஹாரயோ: புத்தூக்ஷேடுகெவ ஸஹவதி, தயொஹிடுஹகாஹிஜாநவெகவாஸ | புத்தூக்ஷஜாநஸு நெகெக்ஷணவதிடுகவாஸ | ததூ ஸாடுவம் வா ஹெடிவா புத்தூக்ஷஸு விஷயஇதி விவெவநீயு | ஹெடிமுஹணஸு ஸாடுவபுமுஹண ததூதியொயிஸூரணஸவ்யெகெக்ஷாடுஷ ஸாடுவவிஷயகெவஸ்யாபுரணீயிதிந ஹெடி: புத்தூக்ஷண முஹிதெ | சுடுதொ ஸூஹிடுடுகெவ வஸ ஹெடிவ்யவஹார: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றோடு விரோதம்வரின், சாஸ்திரத்திற்கு ப்ரபல்யம் உரைக்கப்பட்டது. விரோதம் வந்தாலன்றோ ப்ரபல்யமும் சொல்லத்தக்கது. விரோதமே காணப்படவில்லை—ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நிர்விசேஷ ஸந்த்ர ப்ருஹமத்தை க்ரஹிக்கும் தன்மை வாய்ந்திருப்பதால். அய்யா! “குடம் உளது, வஸ்திரம் உளது” என்று நானாவித ஆகாரங்களுள்ள வஸ்துக்களை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரத்யக்ஷமானது எவ்வாறு ஸந்த்ர க்ரஹி என்று சொல்லப்படுகிறது? பேதவஸ்துக்களின் க்ரஹணமில்லா விடில் எல்லாஜ்ஞானங்களுக்கும் விஷயம் ஒன்றாகஇருப்பதால் *யாராவாஹிக

* யாராவாஹிக விஜ்ஞானம்—வேறு வஸ்துக்களை விஷயீகரிக்காமல் தெர்டர்ச்சி யாகவந்துகொண்டிருக்கிற ஒரே வஸ்து விஷயமான ஜ்ஞானம்.

விஜ்ஞானத்தைப்போல ஒரே வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுத்வமே இருக்கவேண்டியதாக ஆகும். ஸரிதான்— அப்படியே இங்கு விவேசாகம் செய்யப்படுகிறது. எவ்வாறு? “குடம் உளது” என்கிற இடத்தில் அஸ்தித்வமும் (இருப்பும்) அதின் வேற்றமைபும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது? இரண்டி வ்யவஹாரங்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷ மூலத்வம் ஸம்பவியாது— அவையிரண்டும் பின்னகாலங்களில் உண்டாகிறஜ்ஞானங்களுக்கு பலனாக விருப்பதால். ஏனெனில்— ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானமானது ஒரு க்ஷணமே நிலைபெற்றிருப்பதால். அந்த (ஏகக்ஷணவர்த்திஜ்ஞானத்தில்) ஸ்வரூபமோ அல்லது பேதமோ ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு விஷயமென்று பகுத்தறியத்தக்கது. பேதக்ரஹணமானது ஸ்வரூப க்ரஹணத்தையும் அதனுடன் அதின் ப்ரதியோகி ஸ்மரணத்தையும் அபேக்ஷித்திருப்பதனுலேயே ஸ்வரூபவிஷயத்வம் அவச்யம் ஆகியிருக்கத்தக்கதாதலால், பேதம் ப்ரத்யக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் பேதவ்யவஹாரம் ப்ராந்தி மூலமே.

சுருத்பாகாசிகை:—

முன்பு, ப்ரத்யக்ஷத்தோடு விரோதம்வரின் சாஸ்திரத்திற்கு ப்ராபல்யமும் சாஸ்திரத்திலும் பேதாவலம் பிகளாக விருக்கும் வசனங்களுக்கு ப்ரத்யத்வமும் கூறப்பட்டது. இதற்குமேல், ப்ரத்யக்ஷவிரோதமில்லை என்பதை உபபாதிப்பதற்குத்தொடங்குகிறார்— ப்ரத்யக்ஷாதி என்று. சாஸ்திரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம்வரின், சாஸ்திரத்திற்கு ப்ராபல்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஸாங்கத்தோடு இனிகூறப்போகிற அர்த்தத்திற்கு ஸங்கதி என்று கருத்து சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். அவ்விரோதபக்ஷம் புத்தியில் நிலைபெற்றிருப்பதால் அதற்கும் \$ அக்வாரோஹணம் செய்து சொல்லப்பட்டதற்கும் ஸமுச்சயம். விரோதத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலுமென்று அர்த்தம். ஸந்தித என்று. இங்கு ‘ச’ சப்தம் ‘ஹி’ சப்தத்தின் அர்த்தமுள்ளது. அவ்விரோதத்தை ப்ரதிஜ்ஞான செய்கிறார்— விரோத ஏவநந்தநீசயதே என்று. ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்— நீர் விசேஷ என்று ஸ்விஷய விஷயிபாவரூபமான பேதவ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டு ‘ஸம்மாந்ர ப்ரஹ்ம’ என்று கூறப்பட்டது. ப்ரதீதிவிரோதத்தால் சோதனம் செய்கிறார்— நநுச என்று. விரோதத்தை உபபாதிக்கிறார்—கடோஸ்தி இது முதலியதால். தனித்து அஸ்தி என்று மாத்திரம் ஜ்ஞானம் வருகிறதில்லையென்றே; பின்னையோ “குடம் உளது, வஸ்திரம் உளது” என்றேயல்லவோ ப்ரமிதி உண்டாகிறதென்று அர்த்தம். ப்ரதீதிக்கு ப்ராந்திருபந்ம் ஸம்பவிக்கக்கூடியதாதலால், அதைவிலக்குவதற்காக வ்யவஹாரவிரோதத்தைச்சொல்லுகிறார்— விலக்ஷண என்று. பரிஹரிக்கிறார்—ஸந்த்யம் என்று. ஸந்த்யம்என்று அர்யாக்கீகாரத்தால்கூடம் உளதுவஸ்திரம் உளது என்கிற இடங்களில், அஸ்தித்வவ்யவஹாரம் ஏகரூபமாக இருப்பதால் அவ்வளவு மாத்திரத்திலும் பேதா ‡ வபாஸமாத்திரத்திலும் அக்கீகாரமும், பேதவ்யவஹாரம் ப்ரத்யக்ஷமூலம்

\$ ‘அக்வாரோஹணம்—எதிர்ப்ரக்ஷத்தை ஒப்புக்கொண்டும் ஸமாதானம் சொல்லுதல்.

ஸ்வி விஷயவிஷயிபாவரூபமானபேதம்—ஸந்தேஹ, ஞானம்வேறு, ஸத் ஞானத்துக்கு விஷயம் என்று சொல்லக்கூடிய பேதம். ‡ அவபாஸம்—தோற்றம்.

என்பதிலும் பேதாவபாஸம் ப்ரதயக்ஷம் என்பதிலும் அந்நிகாரமும் ஸூசிப்பிக்கப் படுகிறது. நடுபேய— எவ்வாறு ஸம்மாத்திரத்திற்கே ப்ரதயக்ஷத்வமும் ஏகவ்ய வஹாரஹேதத்வமும் உண்டாகுமோ அவ்வாறே என்று அர்த்தம். அதா— கடாதிலிஷ்ய வ்யவஹாரம் ஸ்வரூபவிஷய வ்யவஹாரம் இவைகளின் கலப்பில். விவீச்சயதே—எவ்வாறு “இதுவென்றி” என்கிற வ்யவஹாரத்தில் “இதம்” வ்யவஹாரத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷமூ லத்வமும், ரஜதவ்யவஹாரத்திற்கு ப்ராந்திமூலத்வமும் ஸம்பவிக்ருமோ அவ்வாறு விவேசக்ஞ் செய்ப்படுகிறதென்று அர்த்தம். அதிலு இதம் ரஜதம் ரஜதம்ச வ்யவஹாரங் களிரண்டுக்கும் அபாதிததவபாதிதத்வங்களால் விவேகம் உண்டாகிறது இந்த விடத்தில் ஸ்வரூபவிஷய பேதவிஷய வ்யவஹாரங்கள் இரண்டுக்கும் அபாதிதத்வம் விசேஷமின்றி இருக்க, எவ்வாறு விவேகம் உண்டாகிறது என்கிற அபிப்பிராயத் தால் கூறுகிறார்— கநம் என்று. யெனத்திகவாபயமிருக்கிற தென்கிற அபிப்பிராயத் தால் சொல்லுகிறார்— கடோஸ்தி என்று.

அஸ்தித்வம், பேதம் இரண்டும் ஒரு பதார்த்தமா? அல்லது இரண்டா? இரண் டாகில், அந்த இரண்டு வ்யவஹாரங்களும் ப்ரதயக்ஷமூலமா? அல்லது இரண்டில் ஒன்று மட்டுமா? இரண்டுக்கும் ப்ரதயக்ஷமூலத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில், ப்ரத்ய க்ஷமானது ஒரே ஸமயத்தில் இரண்டையும் க்ரஹிக்கிறதா? அல்லது க்ரமமாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக க்ரஹிக்கிறதா? என்கிற விசல்பகக்ஷாமனதில் வைத்துக்கொண்டு அஸ்தி த்வ லக்ஷணமான ஸ்வரூபம் அதின்பேதம் இவைவிரண்டுக்கும் ஐக்யம் ஸம்பவியாதா, பேதக்ரஹணமானது ஸ்வரூபக்ரஹணத்தையும் ப்ரதிபோகிஸ்மரணத்தையும் அபே க்ஷித்திருப்பதாலும், ஸம்மாந்தக்ரஹணமானது அதை அபேக்ஷியாமலிருப்பதாலும் என்று அபிப்பிராயங்கொண்டு கூறுகிறார்—அஸ்தித்வம்நந்திபேதநாஸக என்று. பிந்: என்கிற வ்யவஹாரத்தில் போல சுட: என்கிற அஸாதாரணவ்யவஹாரத்திலும் சுடம், படத் தைச்சாட்டிலும் வேறுபட்டதென்கிற ப்ரதிதியில் ப்ரதிபோகியின் அபேகைகூறப்ப தால், கடவ்யவஹாரமே பேதவ்யவஹாரமென்று உரைக்கப்படுகிறது. இரண்டு என் கிறபக்ஷத்திலும் இரண்டுக்கும்ப்ரத்யக்ஷமூலத்வமில்லை என்று சொல்லுகிறார்—நசு நீவ யோர்பரி என்று. த்வயோபி வ்யவஹாரயோ:— ஸ்வரூபவிஷய, பேதவிஷய வ்யவஹாரங்கள் இரண்டுக்கும். ப்ரத்யக்ஷமானது ஒரே ஸமயத்திலா? அல்லது க்ரம மாக ஒன்றின்பின் ஒன்றாக மூலமாக ஆகிறதா? என்கிற விசல்பத்தை கருதி, ஒரே ஸமயத்தில் என்கிற பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்— தயோ: என்று. ப்ரதிபோகியின் அபே கைகூ: அபேகைகூ என்கிற வைஷம்யத்தாலென்று கருத்து. க்ரமபக்ஷத்தை கிரஸிக்கி றார்—ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநஸ்ய என்று. சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். இவ்வண்ணம் ஒரே ஸமயத்தாலும் க்ரமத்தாலும் இரண்டு வ்யவஹாரங்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷமூலத்வம் ஒவ்வா தாதலால், அவ்விரண்டில் ஒன்றுக்கு ப்ரத்யக்ஷவிஷயத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—தந்ர என்று. பேதம் ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாக ஆகட்டும்? என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—பேத என்று. அஸ்தித்வம் பேதம் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ஸம்பவியாதா என்பதிலும், அந்த வ்யவஹாரங்கள் இரண்டும் பிந்காலஜ்ஞாநபலன்கள் என்பதிலும், எது ஹேதுவாகக் கூறப்பட்டதோ அதினாலேயே என்பது எவகாராபிப்பிராயம். ப்ரத்யக்ஷம், ஸ்வரூபமாந்த்ர விஷயமாகில், எவ்வாறு பேதவ்யவஹாரத்திற்கு ஸம்பவம்? என்று தோஷ்யம்வரின் சொல்லுகிறார்—அதோப்ராந்தி என்று அவ்வண்ணமே ஸமஸ்திவீதி என்கிற க்ரந்தத்

தில் “யெனகபதயகரமாயோகாத் வ்யவச்சேத விதாநயோ: ஐக்யாயோகாரச்ச பேதோ ந ப்ர
த்யக்ய இதி யோ ட்ராம: || ” (பேதக்ரஹணம், ஸ்வரூபக்ரஹணம் இரண்டும் ஒரே ஸமயத்
திலாவது, பிர்க்காலத்திலாவது ஸமபவியாதாதலாலும் இரண்டுக்கும் ஐக்யமும் பொ
ருத்தாததலாலும், பேதம் ப்ரத்தக்ஷமன்று என்கிற யாதொருப்ரமமுண்டோ அத்தப்ரம்)
என்று சொல்லியிருக்கிறது. வ்யவச்சேத:— பேதக்ரஹணம். வ்யாநம் ஸ்வரூப
க்ரஹணம் இவ்வண்ணம் பேதத்தின் ப்ரமாணரூபபத்தி உரைக்கப்பட்டது.

கிண, ஹெடொநாநேக்ஸிதாநெயோந்யாவலிதிநிபுரபுவிதம்
நஸக்யதெ | ஹெடலாவந வஸுஸுரபுவெ, வஸுஸுரபுவெ ம
ஹீதெ ஸுரபுவெவஹாரவக் ஸவடலாநெ டவ்வஹாரபுஸதெஃ
ந வவாஸுஸுரபுவெ மஹீதெவி ஹீதெத் வ்வஹாரஸு
தியொமஸுரணஸவெவெக்ஸாக், தக்ஸுரணாவெந தநாநெவ
நஹெடவ்வஹாரஃ—ஐதி | ஸுரபுவோத் ஹெடவாநெநாஹி புதி
யொமெவெக்ஸா வநொதெக்ஸ்தம்க்ஸோ, ஸுரபுவெஹெடயொஸுரபு
வெக்ஸாவஸெஷாக் | யயாஸுரபுவெவ்வஹாரெ ந புதியொம
வெக்ஸ, ஹெடவ்வஹாரெவாதி தநெயவஸுாக் | “ஹஸ்து: கர:”
ஐதிவக் “வடொஹீந:” ஐதி யயாஸுரபுவெ ஸுராக் | நாவியே:
யேடுகெவஸதி தஸு ஸுரபுவாநெ டொவஸுரபுரபணீய: | சுந்யா
ஸுரபுவெவெ ஸுராக் | ஹெடெவ தஸுராவி ஹெடஸுஜேடுஸுஸுராவீ
தநவஸுர | கிண, ஜாத்ராவிலிஸிஷ்வஸுமஹணெ ஸதி ஹெட
மஹண, ஹெடமஹணெஸதி ஜாத்ராவிலிஸிஷ்வஸுமஹணி
தநெந்யாந்யாபுரபண: | சுதா ஹெடஸு டுநிபுரபுவெக்ஸா ஸந்
தநெஸு வபுக்ஸாக் ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மேலும், பேதமென்கிற ஒரு பதார்த்தமானது நியாயத்தை அறிந்தவர்களால் நிரூபிப்பதற்கு சக்யமாகாது. பேதமானது வஸ்துஸ்வரூபமன்று; வஸ்துஸ்வரூபம் க்ரஹிக்கப்பட்டால் ஸ்வரூபவ்யவஹாரம்போல், எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் பேதமென்கிற வ்யவஹாரம் ப்ரஸங்கிக்கவேண்டியதாகும். ஸ்வரூபம் க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், “பின்ன:” என்கிற வ்யவஹாரம், எதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று ப்ரத்யயோகியின் ஸ்மரணத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால் அந்தப்ரத்யயோகிபதார்த்தத்தின் ஸ்மரணமில்லாமையால் அப்பொழுதே பேதவ்யவஹாரமுண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல; (ஏனெனில்) ஸ்வரூபமாத்ரத்தை பேதமாகச்சொல்லுமவனுக்கு ப்ரத்யயோகியின் அபேக்ஷையானது உத்ப்ரேக்ஷிக்கத்தக்க தன்று—

ஸ்வரூபம், பேதம் இரண்டுக்கும் ஸ்வரூபத்வம் விசேஷமின்றி நிரூபப்பதால் எவ்வாறு ஸ்வரூப வ்யவஹாரம் ப்ரதியோகியை அபேக்ஷிக்கிறதில்லையோ, பேத வ்யவஹாரமும் அப்படியேயாகும். ஹஸ்த: கர: என்பதுபோல கட: பின்ன: என்கிற இரண்டும் பர்யாயங்களுக்கவமாக வேண்டியவரும். அந்த பேதம்தர்மமும், தர்மமாக ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கு ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும், பேதம் (வேறுபாடு) அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்படியில்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமாகவே ஆகும். அந்த தர்மத்திற்கு ஸ்வரூபத்தையபேக்ஷித்து பேதம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், அதற்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுள்ள பேதம், அதினுடைய தர்மம் அதற்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுள்ள பேதம், அதினுடைய தர்மமென்று அநவஸ்தை ஏற்படும். மேலும் ஜாத்யாதி விசிஷ்ட வஸ்துக்ரஹணம் வரின், பேதக்ரஹணம்; பேதக்ரஹணம்வரின் ஜாத்யாதி விசிஷ்ட வஸ்துக்ரஹணம் என்று அந்யோந்யாச்சரயணதோஷம் ஸம்பவிக்கும். ஆதலால் பேதம் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாதாதலால் ப்ராத்யக்ஷம் ஸம்மாந்ரத்திற்கே ப்ரகாசகம்

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு, ப்ரமேயாநுபபத்தியைக்கூறுகிறார்—கீர்த்தி என்று, கிருச் இது முதலியதால் ப்ரமாணத்துக்கு அநுகாஹகமான தாககமில்லாமையும் உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. தூர்நிரூபவத்தை ப்ரதிஜ்ஞை டண்ணுகிறார்—பேதோநாம என்று. விகல்பத்தை ஸூரியாமையால் என்று கருத்து. ந்யாயவிதிபி ஆபாத்ப்ரதீதியினால் த்ரப்தியுள்ள வர்களுலில் வென்று கருத்து. ஸ்வரூபமா, தர்மமா என்கிற விகல்பத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்வரூபபக்ஷத்தை துஷ்க்கிறார்—பேதஸ்தாவங் என்று எதனெனில் சொல்லுகிறார்—வஸ்துஸ்வரூபமே என்று. ஸ்வரூபவ்யவஹாரவத்ஸர்வஸ்மத்பேதவ்யவஹாரப்ரஸக்தே என்று. ப்ரதியோகியை அபேக்ஷியாத் பேதவ்யவஹாரப்ரஸக்தியினால் என்று அத்தம் ஸ்வரூபக்ரஹணமானது சப்தவ்யூபத்தினையும் வ்யூபக்சப்த ஸ்மரணத்தையும் அபேக்ஷியாமலிருந்தபோதிலும், பிந்: என்கிற வ்யவஹாரமாத்மிகம் எவ்வாறு அந்த சப்த ஸ்மரணஸாபேக்ஷமாக ஆகிறதோ, அவ்வாறே ப்ரதியோகி ஸ்மரணமும் பேதவ்யவஹாரஸாமகரியிலுள்ளதாகியது. ஆதலால் அந்த ப்ரதியோகியின் ஸ்மரணமில்லாமையால் அப்பொழுதே பேதவ்யவஹாரமில்லையே யொழிய பேதக்ரஹணமில்லாமையால் வெண்கிற பரமத்தை ஆசககித்துச் சொல்லுகிறார்—நச என்று. எதனென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—ஸ்வரூப என்று. எவ்வாறு ஸ்வரூபக்ரஹணத்தில் ப்ரதியோகியின் அபேனக்ஷ இல்லையோ, அவ்வாறே பேதவ்யவஹாரத்திலும் என்பது சப்தார்த்தம் 'வரி' சப்தம் ஹேதுவில்-ஸ்வரூபக்ரஹணத்தின்போல பேதவ்யவஹாரத்தில் ப்ரதியோகியின் அபேனக்ஷ ஸம்பவியாமையாலென்று அர்த்தம் அஸம்பவம் எதனெனில் கூறுகிறார்—ஸ்வரூப என்று. ஸ்வரூபம் பேதம் இரண்டுக்கும் ஸ்வரூபத்வம் விசேஷமின்றி இருக்கட்டும். அதனால் ப்ரதியோகிரிபேக்ஷபேதவ்யவஹாரப்ரஸக்திக்கென்ன ப்ரயோஜனமென்கிற சங்கைவர, அதை விவரிக்கிறார்—யபா என்று. ஸ்வரூபபக்ஷத்தில் வேறுதாஷணத்தையும் சொல்லுகிறார்—ஹஸ்த:, கர: என்று. பர்யாயமாக இருக்குமேயாகில் சேர்ந்து ப்ரயோகமானது விடத்தக்கதாக ஆகும் என்று கருத்து. ஸ்வரூபபக்ஷத்தில், ம்ருஷாவாதிக்ளால் தாஷணந்த

ரவகளும் சொல்லப்பட்டன. உதாஹரிக்கப்பட்ட துவண்ணபரிஹாரத்தினால் அவைகளும் பதில் சொல்லப்பட்டவைகளாக ஆகின்றனவென்று பாய்யத்தின் கண்டோக்கத்தகனாக இல்லை. அவைகள் கூறப்படுகின்றன—ஸ்வரூபபகடித்தில். பிங்கு என்று வ்யவஹரிப்பது புகுத்தமன்று. பேதயோகமுன்னதன்றே பின்னம் இந்த வ்யவஹாரம் ஸத்திப்பதின்பொருட்டு ஸ்வரூபபூதமான பேதாந்தரம் ஸவீகரிக்கப்படுமேயானால் அவ்விடத்திலும் பிங்கு என்கிற வ்யவஹாரம் அயுத்தமாதலால் அதற்கும் ஸ்வரூபபூதமான வேறு பேதம் ஆசுரயிக்கத்தக்கதென்று அகலஸ்தைவரும். மேலும் சப்தாந்தரத்தால் தாமமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அப்பொழுது தர்மபகடித் துவண்ணங்கள் நாலா பக்கவகையினின்றும் வந்து விழும. மேலும் பேதம் அதுவருத்தமா? அல்லது வ்யவ்ருத்தமா? வ்யவ்ருத்தமென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அது ஸ்வரூபமா? தர்மமா? முதல் பகடித்தில் கூட்டுத்துக்குபேதவ்யவஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கையில் படவ்யபேத வ்யவஹாரம் வாராமல் போகும்—வ்யவ்ருத்தமாக வ்ருப்பதால். தர்மமாகில் முற்கூறப்பட்டதோஷமும் தர்மத்வப் பாயுத்த துவண்ணங்கள் வரும். அதுவ்ருத்தமானால் அதுவும் ஸ்வரூபமாகயிருக்குமேயாகில் சப்தாந்தரத்தால் ஸர்மாத்ரம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக வராகும் தாம டகடித்தில் முன்போல்; மேலும் 'பிதி' ததுவுக்கு 'பி' விதாரணம் அர்த்தம். ஒரு வஸ்துவுக்கு பேதமாவது இரண்டாக ஆதல் அதன் கண்டத்துக்கும் அவ்வாறு ஆகும். ஆதலால் வஸ்துவினிடத்தில் பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டால் விதாரணபரம்பரையால் நாசமே ஸம்பவிக்கும் என்று இது முதலியவைகள். பிறகு தர்மபகடித்தை துவாதிக்கிறார்—நாபி என்று எதனால் என்றால் சொல்லுகிறார்—நாபிமத்வே என்று. ஸ்வரூபத்தைவிட தர்மத்திற்கு பேதமில்லை என்றால் அகிஷ்டத்தைக்கூறுகிறார். அந்யபா என்று. ஸ்வரூபம் தாம் இரண்டுக்கும் பேதம் இருக்கட்டும். அதனால் என்னெனில் சொல்லுகிறார்—பேதேவ என்று. தன்யாபிபேதஸத்தர்மம். தன்ய - தர்மமாக ஸவீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்திற்கு, ஸ்வரூபத்தை அபேகித்து எந்தபேதமுண்டோ அதுவும் அதற்கு தர்மமாகஸவீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்திற்கு தர்மம். அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் தர்மத்திற்கு எந்தபேதம் ஸவீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதற்கு தர்மியூதமான தர்மத்தைக்காட்டிலும் பேதங்கூட தர்மம். அப்படி இல்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமேயாகும். அப்படியாகில் ஸ்வரூபபகடித்திலுள்ள துவண்ணங்கள் வரும். அந்த பேதமும் தர்மம்; அதற்கும் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் பேதம் என்று அகலஸ்தையென்று பொருள். இவ்வாறாக தர்மபகடித்தில் அகலஸ்தையைச் சொல்லி அகலயோர்யாசரயணத்தைச் சொல்லுகிறார்—கிஞ்ச இது முதலியதால். அது முன்னுவிதம் தர்மியூப ப்ரதியோகியும் க்ரஹிக்கப்பட்டால் பேதக்ரஹணம் - பேதம் க்ரஹிக்கப்பட்டால் தர்மியூபியோகி க்ரஹணம் என்று; தர்மமும் தர்மியும் க்ரஹிக்கப்பட்டால் பேதக்ரஹணம்—பேதக்ரஹணம் க்ரஹிக்கப்பட்டால் தாமதர்மிக்ரஹணமென்று; அயம்கு: என்கிற விடத்தில் இதம் சப்தத்தால் கிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிற லெதுவீனாடைய கடஜாதீயத்வ விசிஷ்ட க்ரஹணமானது, படஜாதீயத்தைக்காட்டிலும் பேதக்ரஹணத்தைதமுன்னிடங்கொண்டிருக்கிறது. அவ்நாமில்லாவிடில் கடஜாதீயத்வத்திற்கு விரோதம் வருவதால், படத்தைக்காட்டிலும் பேதக்ரஹணமானது. இதம் சப்த கிர்த்திவிஷத்திற்கு கடஜாதீயத்வ க்ரஹணத்தை முன்னிட்டு வருகிறது. அப்படியில்லாவிட்டால் படத்வம் ப்ரஸங்கிக்கவேண்டியதால் என்று. இவ்வண்ணம் தர்மதர்மிக்ரஹணத்திலும், தர்மியாகவும் ப்ரதியோகியாகவும் க்ரஹிக்கப்படுகிற வஸ்து க்ரஹணத்திலும், அந்தந்த வ்ருப்பைச்

ஸத்தை, அதுபூதி இவைகளோடு கூடியவைகளாகவே காணப்படுகின்றன. இங்கு, எல்லாப் பரிபத்திகளிலும் ஸம்மாத்ரம் அதுவர்த்தமானமாகக் காணப்படுகிறதாதலால் அதுவே பரமார்த்தம். விசேஷவாதோ, விலகுவனவாதலால் அபரமார்த்தங்கள்—ரஜஜ்வாதிகளைப்போலவும் ஸர்ப்பாதிகளைப்போலவும். ரஜஜுவானது அதிஷ்டானமாக இருப்பதால், தொடர்ந்து வந்துகொண்டு பரமார்த்தமாயிருக்கிறது. வ்யாவர்த்தமானங்களான ஸர்ப்பம், பூமியின் பிளப்பு, ஜலதாரை முதலியவைகள் அபரமார்த்தங்கள். ஜயா! ரஜஜுஸர்ப்பம் முதலியதில் இது ரஜஜு, ஸர்ப்பமல்ல, இதுமுதலிய ரஜ்வாத்யதிஷ்டானங்களின் யாதார்த்த்யஜ்ஞானத்தினால் பாதிதமாதலால், ஸர்ப்பாதிகளுக்கு அபரமார்த்த்யமேயொழிய வ்யாவர்த்தமானத்தவத்தாலல்ல ரஜஜ்வாதிகளுக்கும் பாரமார்த்தமானது, அதுவர்த்தமானத்தவத்தாலல்ல. பின்னையோ, அபாதித்தவத்தாலேதான், இவ்விடத்திலோ அபாதிதங்களான கடாதிசளுக்கு அபரமார்த்த்யம் எவ்வளம்? உததரம் சொல்லப்படுகிறது. கூடம் முதலியவற்றில் வ்யாவருத்தியானது காணப்பட்டிருக்கிறது. அது எவ்விதமான ஸ்வரூபமுள்ளதென்று விவேசனம் செய்யத்தக்கது கடுடோஸ்தி என்கிற விடத்தில் படாதிகளின் அபாவம் இருக்குமேயாகில், அப்பொழுது கடுடோஸ்தி என்கிற இந்த வ்யவஹாரத்தால் படாதிகளுக்கு பாதிதகவம் வரித்தம். ஆதலால் வோதத்திற்கு பலபூதையான விஷய நிவ்ருத்திதான் வ்யாவ்ருத்தி. அது வ்யாவர்த்தமானங்களுக்கு அபரமார்த்த்யத்தை ஸாதிக்கிறது. ரஜஜுபோல ஸம்மாத்ரம் அபாதிதமாக அதுவர்த்திக்கிறது ஆதலால் ஸத் ஜ்ஞைத்தவிர்த்து அதிகமாக இருக்கிறவை எல்லாம் அபரமார்த்தம் ஸ்ரீப்ரயோகமுயிருக்கிறது. ஸத் பரமார்த்தம், நீங்காமல் இருப்பதால் - ரஜஜுஸர்ப்பாதிகளில் ரஜஜு முதலியதுபோல. கடாதிசன் அபரமார்த்தங்கள், விலகுவனவாக இருப்பதால்-ரஜஜ்வாதிகளையதிஷ்டானமாகவுடைய ஸர்ப்பாதிகளைப்போல வென்று-இவ்வளம் அதுவர்த்தமானையான அதுபூதியே பரமார்த்தம், அதுவே ஸத்தார்த்தம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இதற்குமேல் வோதக ப்ரமாணத்தை உபயஸிக்கிரா—கிஞ்சு என்று. அவ்விடத்தில் அநுமானத்தைச் சொல்ல விரும்பி வ்யாப்தியை சிஷிக்கிரா—கடுடோஸ்தி இது முதலியதால் ஸ்ரீவைதர்மயாச்சக ஸ்வப்நாதிவத் என்கிறவிடத்தில், ஸுதாநாராலேயே

ஸ்ரீ வைதர்மயாச்சகஸ்வப்நாதிவத்—ஐாகரிதஜ்ஞாகக்ஷாங்குகூட ஸ்வப்நஜ்ஞாகம் முதலியவைகளை நிரூபிதாந்தவகனாகக்கூறி கிராலம்பாத்தம் கூறியது ஸரியன்று. இவைகளுக்கு அவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபாடு இருப்பதால்.

ஸ்ரீ ப்ரயோகம்—பக்ஷம் ஸாத்யம் ஹேது என்கிற மூன்று அவயவகனோடு கூடிய அநுமானம்.

தூர்யத்வாநுமானம் நிராகரிக்கப்பட்டப் போவதாலும், அதன் நிராஸமானது மித்யா த்வாநுமானங்களைத் துக்கும் துவ்யத்வத்தைக்கொண்டுவதற்காக வாத்தலாலும், பூர்வ பக்ஷத்தில் வ்யாவர்த்தமானத்வ ஹேது உபந்யஸிக்கப்படுகிறது. அந்நிருதத்தவத்தைக்காட்டுவதற்காக கதோஸ்தியென்று கூறப்பட்டது. ஸத் அநுபூதியிரண்டுக்கும், இனி சொல்வப்போகிற ஐத்யத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அநுபூதிக்க அநுருத்தியைக் காண்பிக்கிறார்— கதோநுபூயதே பதோநுபூயதே என்று. அதனுலென்னென்றிற் சொல்லுகிறார்—அத்யா என்று வ்யாவர்த்தமானதயா—உத்தரோத்தரபரிபத்திகளில் விஷய மில்லாமலிருப்பதால், ரஜ்ஜுஸர்ப்பாதிவாத்—ரஜ்ஜுமூதலியவைகளைப்போலவும் ஸர்ப்பம் முதலியவைகளைப்போலவும் என்று அர்த்தம் அதைவிவரிக்கிறார்—பயநாஇதமுதலியதால், பாதித்தல் அபாதித்தல்வங்கனால் இரண்டு ஹேதுக்களும் உபாதியோடுகூடியதென் பதைக் காண்பியாதின்கொண்டு சோதனம் செய்கிறார்—நுநுச என்று. உபாதி நிவ்ருத்தியினால் பக்ஷத்தில் ஈ ஸாத்ய சிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறார்—அந்தரது என்று. விபரித மான உபாதியிருப்பதாலும், வ்யாகாதவிரோதமென்று அபிப்பிராயம். பரிஹரிக்கிறார்— உசீயதே என்று இதுமுதலியதால், முதலில் விவாதமின்றிய ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அம்சத்தைக் கூறுகிறார்—கடா நேளநீருஷ்டா வ்யாவ்ருத்தி: என்று. பக்ஷங்களால் ஸாவற்றிலும் இருக்கிறதும் பக்ஷத்திலில்லாமலிருக்கிறது மனரே, உபாதி. இதில் அந்யனால் உபாதி என்று சொல்லப்பட்ட தர்மத்திற்கு பக்ஷத்தில் இருப்பு கூறப்பட்டபடியால், வ்யாவர்த்தமானத்வ ஹேதுவுக்கு ஸோபாதிகத்வத்தை துவக்கி விரும்பி அதற்கு உபயோகியாக கடாதிகளில் காணப்பட்ட வ்யாவ்ருத்தியானது ஸம்வாதபலபூதமா, அல்லது ஸாத்வமலபூதமா என்று விவேகிக்கத்தக்கதென்று கூறுகிறார்—ஸாகீம் நூபா என்று. பாதத்திற்கு பலபூதமாக இருக்கலேக்காணப்பிப்பதற்காக வ்யாவ்ருத்திஸ்வரூபத்தைக்கூறுகிறார்—கீம்கடோஸ்தி இந்நியநீர என்று. கடமானது இருக்கிறதென்றறியப்பட்ட விஷயத்தில் படமில்லாமை யென்று அர்த்தம். ஸிஹிநீர் ஹி என்று. ரஜ்ஜுவில் பூமியின் பின்பு முதலியவைகளின் அபாவமன்றே வ்யாபிதத்வம் என்று கருத்து. ஆதலால் வ்யாபுபலபூததயே என்று கூறுகிறார்—அத: என்று வ்யாபயவாத தோஷமற்ற காரணத்தாலுண்டாகிற நிஷேதபூத்தி—அதனால், முன்னி ஹிவிருப்பதில் இருக்கும்அபாவம் வ்யாவ்ருத்தி. இவ்வாறாக உபாதியில்லாமையால், வ்யாவர்த்தமானத்வம் அபாரமார்த்தயஸாதகமென்று கூறுகிறார்—ஸா என்று அபாதித் த்வபலபூதமான அநுருத்தியானது, பரமார்த்தத்வப்பரியோஜகமாயிருப்பதால், அநு

ஈ ஸாத்ய வ்யாபகமாகவு ப்ஸாதனாவ்யாபகமாகவுமிருக்கிறது உபாதி— உபாதி யானது ஹேதுவைதுஷ்டமாகச்செய்தலிலும் தன்மையுள்ளது. பர்வதம் புகையுள்ளது நெருப்பிருப்பதினால் என்று சொன்னால் ஆர்த்ரேதன ஸம்யோகம் (சரவிரகு ஸம்பந்தம்) உபாதி-இந்த உபாதி ஸாத்யமானபுகையுள்ளவிடங்களிலெல்லாம் தவராமலிருப்பதால் ஸாத்யத்திற்கு வ்யாபகம். ஸாதனமான நெருப்புள்ள இடங்களில்லாததால் ஸாதனாவ்யாபகம். உபாதியானது ஸ்வாபாவவத்வருத்தித்வ ஸம்பந்தத்தினால் ஹேதுவி னிடத்திலிருந்துகொண்டு ஹேது ஸாத்யங்களுக்குள்ள வ்யாப்தியைக்கொடுத்து விடுகிறது. அதாவது ஹேதுவுக்கு ஸாத்ய வ்யபிசார உந்ராயகமாக ஆகிறது. வஹ்னியானது தூமவ்யாபிசாரீ—தூமவ்யாபகமான ஆர்த்ரேதன ஸம்யோக வ்யபிசாரியாக இருப்பதால்—எது எதின வ்யாபகவ்யபசாரியேர் அது அந்தக்கு வ்யபிசாரி என்கிற சியாய்த்தால்—உபாதியுள்ளஹேதுதுஷ்டஹேதுவாகப்போய்விடுவதால் அப்படிப்பட்ட ஹேதுவினால் ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கமுடியாது.

வந்தமானத்தில் பாரமார்த்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்— ரஜ்ஜுவாத் என்று. அஷோதமாவது அவிரோதித்வம். அநுவருத்தியாவது, அதனால் (அவ்ரோதித்வத்தால் உண்டபண்ணப்பட்ட விஷயமானதென்தி அர்வயம். அன்றிக்கேமுன்னிலையில்ருக்கும்வஸ்துவினிடத்தில் இருப்பு. இங்ஙனமாக வ்யாப்தியானது சித்திக்கப்பட்டது. தாக்கராதாமல்ல, துருகார ஹ்யநம் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—ப்ரோகரகஸ்ப பவதி என்று. மாயாயே தாத்திகனோ ஜ்ஞானமாத்ரத்திற்கு பாரமார்த்தத்தைக்கூறுகின்றனர். ஆதலால் ஸத்துக்கு பாரமார்த்தஸாதனம் எங்ஙனமெனில் கூறுகிறார்.—ஏவமஸிதி என்று. பாரமார்த்தத்திலும் அபாரமார்த்தத்திலும் வ்யாவர்த்தமானத்வம், அதுவாத்தமானத்வம் இரண்டுக்கும் ப்ரோஜகமாம் ஸித்தித்திருக்க என்று அர்த்தம். அங்ஙனமாயில் இரண்டு பாரமார்த்தகன இரக்கவேண்டியதாக ஏற்படுமெனில் சொல்லுகிறார்—ஸைவஸிதி என்று.

நநுஅ ஸநாதுபிநுஅடுதெவிடுஷயதயா ததொ லிந்நு !
 நெநவுழ் ; ஸெநொஹி ப்ருதுக்ஷாவிஷயக்ஷாஹு நிபுரடுவக்ஷாஹு வு
 ரஹாநெஹ நிரஹு ; சுத வநவ ஸநெதாநுஅடுதிவிஷயஹாவொநவி
 நபுரோணவடிவீபிநுஸராதி ! தஹாதுபிநுஅடுதிரெவ ! ஸாஅ ஸ
 தஹிஹா, சுநுஅடுதிக்காசு ! சுநுதஹிஹெள வடாஹிவடிநுஅடு
 திஹுபுஸஹு ! கிஹு, சுநுஅவாவெக்ஷா வாநுஅடுதெநடஸக்ஷா
 கஹுயிதாழ் ; ஸதுநெயவ ப்ருநாஸோநக்ஷாசு ! நஹுநுஅடுதிவிடு
 துபிரநா வடாஹிவடிபுக்ஷாஸாஹுஸுடுதெ ; யெந வராயதுபுக்ஷாஸா
 ஹுவமநெடுத ॥

முற்பாட்டியம்—

மேலும், ஸ்ரீமாத்ரம் அதுபூதிக்கு விஷயமாக இருப்பதால், அதைக்காட்டிலும் வேறானது என்றால், இப்படியல்ல—பேதமானது ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு விஷயமாக இல்லாமையாலும் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிப்பதற்கு முடியாததாலும் முன்பே நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டது. அதனாலேயே ஸத்துக்க அதுபூதி விஷயத்வங்கடப்பரமானமார்க்கத்தை அதுஸரிக்கிறதில்லை. ஆதலால் எத் என்பது அதுபூதியே. அதுவும் ஸ்வதன்ஸித்கமாயுள்ளது—அதுபூதியாக நிரூபிப்பதால், மற்றொன்றால் வீதிக்கும்பாக்ஷத்தில் கடம்முதலிய வஸ்துக்களைப்போல் அந்நதுபூதித்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். மேலும் தன்விரூப்பினாலேயேப்ரகாசிக்குந்தன்மையுடையதாதலால் அதுபூதிக்கு இவ்விதக்ரூபிப்பதற்கு ஸாத்தியமானமற்றொரு அதுபவாபேகைஷயங்களிப்பதற்கு சக்யமாகாது. அதுபவாபேகை தான் இருக்கும்பொழுது (ஜடமான) கடம்முதலிய வஸ்துக்களைப்போல், அப்ரகாசமாகக் காணப்படுகிறதில்லையல்லவா. தான் இருக்கும்பொழுது எப்பொழுதாவது ப்ரகாசியாமவிரூந்தாலல்லவோ கடம்முதலிய ஜடவஸ்துக்களைப்போல் ப்ராஜினப்ரகாசமென்று சொல்லக்கூடும்.

சீருதப்ரகாசிகை.—

பிறகு ஸத் அதுபூதிஇரண்டுக்கும் விஷயவிஷயப்பாவருபமான பேதத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு ஹோதருக்கு செய்கிறார்— நநுச என்று. பிந்ததும்— ஸாத்யம், விஷயதயா என்பது ஹேது. பரிஹரிக்கிறார்— நைவம் என்று. அதில் ஸாத்யாம்சத்தை தூஷிக்கிறார்— பேதோஹி என்று. புரஸ்தாதேவ - ஜ்ஞேயபேத நிஷேதத்தாலேயே ஜ்ஞாநபேதமும் நிரஸிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். ஹேதவம்சத்தை தூஷிக்கிறார்— அத: என்று. ந ப்ரமாணபதவீமநுஸரதி என்று. விஷய விஷயப்பாவமானது ப்ராந்திஸித்தமென்று சுருத்து. பேதம் ப்ராந்திஸித்தமென்பது ‘அபி’ சப்தத்தால் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. சுருதியினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க அர்த்தங்களை தர்க்கத்தாலும் ஸாதியாநின்றுகொண்டு விஷயவிஷயப்பாவம் நிரஸிக்கப்பட்டபிறகு, ஸ்ரீராமகமில்லாமையால் குன்யதவசங்கையையும் வ்யாவர்த்தித்துக்கொண்டு ‘ஸ்வப்ரகாசத்வ’த்தை உபபாதிக்கிறார்— ஸாந என்று. சகாரம் சங்கையின் நவ்ருத்தியில் அந்த இடத்தில் வ்யாதிரேகி ஹேதுவைகூறுகிறார்.— அநுபூதித்வாந் என்று. விபக்ஷத்தில் பாதத்தைக்காண்பிக்கிறார்— அநீயந:ஸிநீதேன என்று. எது வேறென்றினால் ஸித்திக்கிறதோ, அது அநுபூதியில் லாததாகக்காணப்பட்டிருக்கிறது. கடம்போல, என்கிற வ்யாப்தியானது அர்த்தத்தாலே காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த வ்யாதிரேகைக்கு பராபிமதமான ப்ரத்யநுமானம் உபாதியோடுகூடியதென்று காண்பியாநின்றுகொண்டு அர்த்தபலத்தால் அநுமானாத்ரத்தையும் சொல்லுகிறார்— கிநீந இது முதலியதால். அநுமானாத்ரம் கண்டோக்தம். அர்த்தபலத்தால் ப்ரத்யநுமான நிராஸமாவது இருக்கலாம். அநுமானாத்ரம் கண்டோக்தமென்பதில் கிருவா சப்தம் ஸ்வாஸம். ப்ரத்யநுமான நிராஸமானது கண்டோக்தமென்பதில் “நச்யாகல்பயிதம்” என்கிற நிர்தேசமானது ஸ்வாஸம். கிநீந என்று ஸ்வமதோபபத்திமாநாமல்ல; பரமதத்தில் அநுபபத்தியுமென்று அர்த்தம். அநுமானாத்ரமும் என்றாவது அர்த்தம். அநுபபாபேக்ஷாவது என்று. முற்கூறப்பட்டதை ஸமுச்சயிக்கத்தக்க சப்தங்கள் இரண்டில் ‘கிருவா’சப்தத்தால் ஸமுச்சிதமான அர்த்தத்தைவிட வேறான அர்த்தத்தினுடைய ஸமுச்சயபரம் ‘ச’ சப்தம். நச்யாகல்பயிதம் இராமப்பரப்ரகாசம் - வஸ்துவாயிருத்தலால்; அல்லது ப்ரகாசித்தலால். கடம்புதலியதுபோல் என்று ஸீப்ரத்யநுமானம். இவைமுதலியவைகளால் பரப்ரகாசத்வமானது சொல்வதற்குச்சம்மல்ல வென்று அர்த்தம். எதனால் என்றால் சொல்லுகிறார்— ஸந்தையவ என்று. “ஸந்தையைவஸ்வப்ராசமானத்வாத்” என்கிற ஹேதுவுக்கு அஸித்திசங்கையைப்போக்குவற்காக அதை விவரிக்கிறார்— நஹி என்று. இருக்கும் ஸமயத்தில் ஒருஸமயத்தில் ப்ரகாசியாமலிருத்தல் பாரதீக ப்ரகாசத்வத்தில் ப்ரயோஜகம். ஆதலால் ப்ரத்யநுமானம் ஸோபாதிகமென்று அர்த்தம். “இருக்கும் ஸமயத்தில் எப்போதும் ப்ரகாசிக்கும் தன்மையுடையதால்” என்று வ்யாதிரேகியான அநுமானாத்ரம் என்பது அதிஸ்புடமாக இருக்கிறது. ஸம்விதஸித்தியில் “யத்யப்ரகாசமாநதி: கதாசிதவதிஷ்டதே” என்று தொடக்கி “கதாநாவிய தத்ராபி கல்பரீயம் ப்ரகாசநம்” என்று. இந்த க்ரந்தத்திற் சொல்லியவண்ணம் “ஸ்வஸந்தையைவ ப்ராசமானத்வாத்” என்கிற ஹேதுவுக்கு அஸித்திசங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டது. இருக்கும் ஸமயத்தில் எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்தல் ஸாகம் முதலியவற்றிலும் இருக்கிறதென்பதால் அநைகாந்த்யம் என்று சொல்லப்படுமானால்

ஸ்ரீ. க்ராமஹம்—விஷயத்தை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யநுமானம் முதலிய ப்ரமாணஜ்ஞாநம்.

ஸ்ரீ ப்ரத்யநுமானம்—வாதி தண்பக்ஷத்தை ஸாதிப்பதற்காக எந்த அநுமானத்தை அவலம்பிக்கிறானோ அதற்கு வீருத்தமான அர்த்தத்தை ஸாதிப்பதற்கு ஸாதகமாய் பிரதிநிதியினால் உபசங்கல்பப்படும் அநுமானம்—அதாவது ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் என்றபடி.

அல்ல— “ஸுகாதிவ்யதிரிக்ததவேஸதி” என்ற விகேசகணம் இங்கு சொல்லக் கருதப்பட்டிருப்பதால். வித்தாந்தமிதத்தில், ஸுகம்முதவியதும் ஜ்ஞாநவிகேசக. மாதலால் பகர்ந்துள்ளதாகவதால் அணுகார்த்தமில்லை. இவ்வணமாக அநுமாராத்ரம் கூறப்பட்டது. சமிக்ச்சப்பட்ட ப்ரத்யநுமானத்திற்கு லோபாதிசத்வமுந காண்பிக்கப் பட்டது.

[illegible]

ஸ்ரீ பாஷ்யம்.—

(பூர்வபக்ஷாநுவாதம்) பிறகு, இங்ஙனமெண்ணுகிறாயோ?—அதபூதி புண்டானாலும் “இது கடம்” என்று விஷயமாதாம் ப்ரகாசிக்கிறது. இது கடமென்று அறிகிறவன் ஒருவனாவது, அப்போதே “கடம் அநுபவிக்கப்படுகிறது” என்று விஷயமாகாததும் இது என்று சொல்லக்கூடாததுமான அதபூதியையும் அநுபவிக்கிறுனில்லையென்றே ஆதலால், கடம் முதலிய வஸ்துக்களின் ப்ரகாசநிஷ்பத்தியில் கண்முதலிய இந்திரியங்களுடைய ஸந்திகர்ஷம் ஹேதுவாயிருக்குமாப்போல அதபூதியின் இருப்பே ஹேது. அதற்குப்பிறகு அர்த்தங்களையடைந்துள்ள, ஏதோ ஒரு ஸமயத்தில் ஸம்பவிக்கின்ற ப்ரகாசாதியருபமான அடையாளத்தினால் அதபூதியானது அநுமிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனமாகில் ஜடமல்லாத அதபூதிக்கு அர்த்தங்களைப்போல ஜடத்வமும் ஏற்படவேண்டியதாகுமென்றால், அஜடத்வமாவதென்ன? எவஸத்தைபிநுடைய தவருதப்ரகாசம்என்பதல்ல-- ஸூகம் முதலியவற்றில் கூட அதுஸம்பவிப்பதால். ஸூகாதிஎளியிருந்தகொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருஸமயத்திலாவது அறியப்படாமலிருக்கிறதில்லையென்றே ஆதலால் அதபூதியானது தன்னாலேயே அநுபவிக்கப்படுகிறதில்லை—வேறுபதார்த்தத்தைத்தொடுகிறவிரல்நுனிக்ருத் தன்னைத் தொடுவது அசம்மாயிருப்பதுபோல்— என்று.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு, ப்ராக்யாநுமேயபக்ஷத்தை நிராகரிக்க எண்ணல்கொண்டு அநுவதிக்கிறார்—
அநாவம் மறுவேடி இது முதலியதால். முதலில் “ஸ்வஸத்தஸைவ ப்ரகாசமாநந்த்வா”
என்கிற ஹேதுவுக்கு அஸித்தியை உபபாதிக்கிறார்—உத்ப்நநாயாம் என்று. இதனால்
தன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற “வஸ்துந்த்வாத், பாஸமாநந்த்வாத்” என்கிற ப்ரதய
நுமானத்திற்கு “ஸோபாதி கத்தவ்யதாஸம்” வித்திக்குமென்று கருத்து. “உத்ப்நநாயா
மப்பநுபூதென விஷயமாநாமவபாஸதே” என்கிறவிடத்தில் “கடோயமிதி” என்று
அத்யஹாரம் செய்துகொள்ளத்தக்கது. “இது கடம்” என்று விஷயமாநாம்
அவபாவிக்கிறதென்று அர்த்தம். “கடோயமிதி ஜாநத்” என்றல்லவோ சொல்லப்பட
டப்போகிறது. (எப்படி யென்றால்) ஸம்வித்ஸித்தியில். “கடோயமிதி விஜ்ஞாநே ஸடமா
நாம் ப்ரகாசதேவவித்திரிதி யுஷ்மாகம் கோஷ்டிஷு நது யுஷ்யதே” (இது கடம்
என்கிற விஜ்ஞாநத்தில் கடம் மாநாம் ப்ரகாசிக்கிறது அறிவானது ப்ரகாசிக்கிறதில்லை
என்றல்லவோ உஷ்டங்களுடைய கோஷ்டிகளில் கோஷ்டிக்கப்படுகிறது என்று) “கடோ
நுபூயதே இதி” என்பதற்கு மேலே அந்வயம். முந்தினதோடு அந்வயமானால் “விஷய
மாநாமவபாஸதே” என்கிற இந்தவாக்யத்தோடு விநோதம் உண்டாகும். விஷயமாநம்
நிரத்திரிநு அவபாஸம் எனவன்ம்?—“கடோநுபூயதே” என்று அநுவாகமும் ப்ரகாசிக்
கிறது என்கிற சங்கடவரின், விஷயமாநாதரத்திற்கே தோற்றத்தை உபபாதிக்கிறார்—
கடோநுபூயதே இதுமுதலியதால். எப்பொழுது, இது கடமென்று அறிகிறானோ,
அப்பொழுதே “கடோநுபூயதே” என்று அறிகிறானில்லை. எதனால் எனறிநொல்லுகி
றார்—அவிஷயபூநாமநிந்தம்பாவாம் என்று. அவிஷயபூதாம் - கடசப்தார்த்தத்தைக்
காட்டிலும் வேராக இருக்கிற; அரிதம்பாவாம்-அயம் சப்தார்த்தத்தக்காட்டிலும் வேராக
இருக்கிற; கடவை விசிட்ஷ்டமாய் பெருந்த அடிவயிறுள்ள வடிவத்துடன் கூடிய தாவயம்
“கட” சப்தத்தின் அர்த்தம். சமீபித்தவிடத்தில் வர்தமானகால விசேஷத்தோடு
கூடியிருக்கல் ‘அபம்’ என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தம். இரண்டைக்காட்டிலும் வேராக
வல்லவோ இருக்கிறது அநுவயம். அதுவோ “இது கடம்” என்கிற அநுவகவேளை
யில் அநுவகிக்கப்படுகிறதில்லையென்று அர்த்தம் “அவிஷயபூதாம்” என்கிற பொது
வான நிர்தேசமானது, படம் முதலியவைகளையும் காட்டுவதற்காக. அதனால்தான்
“அகடபூதாம்” என்ற சொல்லில்லை. அன்றிக்கே, “கடோநுபூயதே” என்கிற வாக்யத்
துக்கு முன்னினதோடு அந்வயம். “இதி” சப்தம் ஹேதுவைசொல்லுகிறது. யாதொ
ருளாரணத்தால் கடமே அநுபூதியின் செயப்படுபொருளோ; அநுபூதியும் அப்பொழுது
அநுபூதியின் செயப்படுபொருளாகிறதில்லையோ; அக்காரணத்தினால் விஷயமாநாம்
கோண்டுகிறது என்று அர்த்தம். இதற்கே “நஹி” என்பது விவரணம். ப்ரகாசக
ளான சப்தம், விவகம், வெளிச்சம் முதலியவைகள் அறியப்பட்டவைகளாகவே இருந்து
ப்ரகாசகங்களாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் அநுபூதியானது ப்ரகாசியில்லா
திருக்குமேயானால். ப்ரகாசகத்தவமும் ஸம்பவியாமல் போகவேண்டியதாகு மெனில்
கூறுகிறார்— தஸ்மாந்நகடாதி என்று. ஸத்தையினால் ப்ரகாசகமென்றும், அறியப்பட
முதலதால் ப்ரகாசகமென்றும் ப்ரகாசகம் இரண்டுவிதம். அவற்றுள் ஜ்ஞாநமானது ஸத்
தையினால் ப்ரகாசககோடியில் சேர்க்கைபெற்றது. இங்ஙனம் நியமனம் யார் செய்கிறது?
என்றால் சொல்லுகிறார்— தஸ்மாந் என்று. ஸ்வஸத்தையினாலேயே ப்ரகாசத்தல் என்
கிற நேரது வித்தியாததாலும், கம்மாஸ்சொல்லப்பட்ட ஹேதுவுக்கு ஸோபாதிக்கவ
நிராஸத்தாலும் என்று அர்த்தம். அநுபூதியானது தானே ப்ரகாசியாமல் போமேயாகில்
அப்பொழுது இடில் எது ப்ரமாணமெனில் கூறுகிறார்—தநந்ந்நாம் என்று. அர்த்தம்

தகாதாதிக்கப் பரகாசாதிகயலிங்கேந் எதோ ஒரு மையத்தினுண்டாவதால் கார்யம், கார்யமாக விருப்பதால் ஹேதுவுடன்கூடியதென்று அநுமானத்தாலறியப்படுகிற தென்றும் அர்த்தம். விஷயத்தையடைந்திருக்கிற ப்ராகட்யலிங்கத்தால் எங்கனம் தன்னிடத்திலிருக்கிற ஜ்ஞாநம் அநுமிக்கப்படுகிறது? என்று கேட்கில், தனக்குப் ப்ரகாசிக்கிறதாக இருப்பதால் தன்னை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞாநத்தினது அநுமானம் பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறது. ஜ்ஞானத்திற்குப் பிற்காலத்திலுண்டாகிற ப்ரகாசலிங்கத்தால் ஜ்ஞானம் அநுமிக்கப்படுமோகில் அப்பொழுது கடம் அநுபலிக்கப்படுகிற தென்று சொல்வது யுத்தமன்று; கடம் அநுபலிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுவது யுத்தமென்று சங்கைவரின் கூறப்பட்டது ‘ததநந்தாம்’ என்று. அநீக நெருக்கத்தால் வர்தமானவ்யதேசம் என்று அர்த்தம். அர்த்தத்திற்கும் இரீதியத்திற்கும் ஸமயோக முண்டானவுடனே கடம் அநுபலிக்கப்படுகிறது என்கிற ப்ராகீதியுண்டாவதால்; ப்ராகட்யலிங்கத்தினால் ஜ்ஞானநுமானத்திற்கு அக்ஷகாசத்வ சங்கையுமே இதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ததநந்தா மென்பது, அநேகம் தாமரை இதழ்களை ஊசியினால் குத்துவதுபோல, அநுமானத்தின் ஐசக்யத்தால் அவ்வாறு ஜ்ஞானம் உபந்நாமகிறது என்று கருத்து. ஈ ம்ருஷாவாதியாவான் தன்னுடைய தர்சனப்ராஸீத்தியினால் அரிஷ்டத்தைப் ப்ராஸ்தாலிக்கிறான்— எவம் தர்ஷி என்று. ஜடத்வமாவது, ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறாகவிருத்தல்; அசித்த்வம் என்று அர்த்தம். இவ்விடத்திலும் அநுபூதியானது அஜடையென்று ஈ விபர்யயத்தில் பர்யவஸாநம். ஈ ப்ரஸஞ்ஜநீயமான ஜடத்வத்திற்கு அரிஷ்டத்வத்தை நிரஸிப்பதற்காக அஜடத்வத்தை விகல்பித்து தூஷிக்கிறார்— கீமீதம் என்று. கிமிதம்—ஒன்றுமில்லை. எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததென்று அர்த்தம். அடுத்து இரண்டுகூடித்தையும் காண்பிக்காமையால். மேல்சார்ந்தம் நிரூபிக்கமுடியாததென்பதற்கு விவாணமாக ஆகிறது. அன்றிக் கே. ‘கிம்’சப்தமானது விகல்பபரம். ஹேதுவாகக்கூறப்பட்ட அஜடத்வமென்பது என்ன, வித்யமானதையால் எப்பொழுதும் ப்ரகாசமாகத்வமா? அன்றிகே, ஸாத்யமாக அபிமதமான தானே தனக்குப் ப்ரகாசமாக விருக்கையா? என்கிற விகல்பம் அபிப்ராயப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அவற்றுள் முதல் பகூதத்தில் உத்பத்தினாலத்திலும் ப்ரகாசத்தின் தவறாம விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது உத்பத்தி க்ஷணத்திற்கு மேல் ப்ரகாசத்தின் அவ்யபிசாரமா? என்கிற விகல்பம் அபிப்ராயப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அதில் முதற்பகூதத்தில், அவ்வித்தி முன்னமேயே கூறப்பட்டதென்றெண்ணி இரண்டாவதில் வ்யபிசாரத்தைக்கூறுகிறார்—ஸுகாநிஷ்டா என்று. அதை விவரிக்கிறார்—நஹி என்று. வேறுபகூதத்தை தூஷிக்கிறார்—அஃ என்று. அதை - ஹேதுவுக்கு அவ்வித்தியினாலும் ஈ அணைகாந்திகத்வத்தாலும் ஸாத்யமுமில்லை என்று அர்த்தம். இதனால் ஜடத்வமானது அரிஷ்டமல்லவென்று காண்பிக்கப்பட்டது. வேறு அநுமானத்தால் ஸாதிக்கப்பட்டபோகிறதென்று சொல்லில் கூறுகிறார்—அரீந்தாநீந்தாம் என்று. வ்யாஹதமாதலால் ஒரு ப்ரமானமும் இந்த அர்த்தத்தை ஸாதிப்பதற்கு ஸாமர்த்திய முன்னதாகாது என்றார்த்தம். இந்த அர்த்தத்தையே கூறுகிறார்கள்— “அவ்ஞயக்ரம் யதாத்மானம் நாத்மநா ஸப்ரஷ்டமீரஹதி— ஸ்வாம்சேக ஜ்ஞாநமப்யேவம் நாத்மனம்

ஐ. சைக்யம்— விளம்பயில்லாமை.

ஈ ம்ருஷாவாதி—உலகத்தை அஸத்யமென்று சொல்பவன்.

ஈ ப்ரஸஞ்ஜநீயம்—இவ்வுலகத்தை ஏறிட்டுச்சொல்லுதல். ஈ விபர்யயம்—மாதலம்.

ஈ அணைகாந்திகத்வம்—வ்யபிசாரம்.

ஜ்ஞாதுமர்ஹதி” (விரவ்நுனியானது எப்படி தன்னுடைய ஒரு அம்சத்தால் தன்னைத் தானாகவே தொடமுடியாதோ, அப்படியே ஜ்ஞானமும் தன்னைத்தானாகவே அறிந்து கொள்வதற்குத் தகுதியுள்ளதாகாதென்றபடி) இங்ஙனம், ஜடத்வ ப்ராஸங்கரூபமானதாக கத்திற்கு விபரியத்தில் பர்யவஸாயமின்னமையும், வ்யாப்தியின் இன்மையும், இஷ்ட-ப்ராஸங்கத்வமும், வ்யாகாதவவரூபமான ப்ரதிதர்க்கத்தால் அடிபடுதலும் காணபிக்கப் பட்டது. இத்தயதைவம்மநுஷே, என்று முந்தியதோடு அச்வயம்.

தஹிஷிகாகலிதாநுஹவவிஹவஸ்ய ஸ்ரீதிவிஜ்ஜிதஃ! சுநுஹுதி
திவ்யுகிரொக்ஷணா விஷயயிஷ்ய ஸ்ரீகாஸஸ்ய ராபிவாஷிஷடநுஹ
வஸேஷ்ட, உஹயாஹுஹெதாநுஹுதிதெவாஸெஷ்டவ்யவஹாரொவ
வதென ஸ்ரீகாஸஸ்யயிஷ்யநாநுஹவதெஸா | சுதொ நாநு
ஹுதிநாநுயிதெ! நாவி ஜ்ஞாநானுஸிஷா | சுவி து ஸவடூ
ஸாயயத்யுநுஹுதிஃ ஸ்யதெவே லிஷ்யதி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

இவைகளெல்லாம் அநுபவவிபவத்தை ஆலோசியாமலிருப்பவனது ஸ்வ
புத்தியின் ஷீ விஜ்ஞம்பணம் - அநுபூதியைக்காட்டிலும் வேறாயும் விஷயதர்ம
முமாகவிருக்கிற ப்ரகாசத்திற்கு ரூபாதிகளைப்போல் உபலப்தியில்லாமை
யால். இருதிறத்தார்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அநுபூதியின
லேயே ஒன்றொழியாமல் எல்லாவயவஹாரங்களுக்கும் உபபத்திவருவதாக
விருக்க ப்ரகாசமென்கிற பெயருள்ள தர்மத்தை கல்பிப்பது உபபந்நமாகா
ததாலும். ஆகையால் அநுபூதியானது அநுமிக்கப்படுகிறதில்லை; வேறு
ஜ்ஞானத்தாலும் லித்திப்பதுமன்று; பிணையோ, எல்லாவற்றையும் ஸா
திக்கிற அநுபூதியானது தானாகவே ஸித்திக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு, ஸ்வயம்ப்ரகாசதவவாதி சொல்லுகிறான்— துதிதம் என்று. அந்நிகலிதா
நுபவவிபவஸ்ய, அநுபவத்திற்கு தன்னையொழிந்த மற்ற எல்லாவஸ்துக்களுக்கும்
ப்ரகாசகமாகலிருந்துகொண்டு தன் ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தில் மற்றொன்றையபேக்ஷியாமலி
ருக்கிற தென்பது ஒருவிபவம். ப்ராகட்யத்தை ஷேதுதவாகக்கொண்டு “ப்ரகாசிக
கிறது” என்கிற யாதொரு வ்யவஹாரமுண்டோ, அதையுமுண்டுபண்ணுவதற்கு
இதவே தகுதியுள்ளதென்பது மற்றொருவிபவம். இவ்வாரூன இரண்டிலித அநுபவ
விபவம் எவனால் ஆலோசிக்கப்படவில்லையோ, அவன் அநுபவவிபவத்தை ஆலோசியா
தவன்:— அவனுடைய ஸ்வமதிவிஜ்ஞம்பிதம் ப்ரமாணதர்க்கத்தை அபேக்ஷியாமல்

தன்னுடைய உத்ப்ரேக்ஷாமாதாத்தின் விஜ்ஞர்ப்பிதமென்று அர்த்தம் அன்றிக்கே ஸ்வபுத்திமாஹாத்மியமென்று அதிக்ஷேபம். பாரிசேஷ்யத்தால் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்விப்பதற்காக. முதலில் ப்ராகட்யவிவகத்தை நிரூபணஞ்செய்கிறார்—அநுபூதி இதுமுதலியதால் “அநுபூதிவ்யாதிரேக்ஷை” என்கிற இந்த பதத்தால் அஸாதாரணப்பாதிக்கேபம் பலித்தது. “விவ்யதர்ம” சப்சத்தால் ஆத்மதர்மத்திற்கு கிராஸம் பலித்தது. அதனால் ரூபாதிகளோடு ஸம்மயம் பலித்தது. அநுபூதியைக்காட்டிலும் வேறானவிவ்யதர்மமான ப்ரகாசமானது, ப்ரத்தக்ஷயோக்யமா? இல்லையா? ப்ரத்தக்ஷயோக்யமில்லையானால் விவகஜ்ஞானமில்லாமையால் அநுமான முதியாது. ப்ரத்தக்ஷயோக்யமாகில் பிறர்களாலும் ரூபாதிகளைப்போல் அறியத்தக்கதாகவாகலாம் என்று கருத்து. அபேக்ஷாபுத்தியினால் உண்டாகிற இரண்டு மூன்று முதலிய எண்கள் எவ்வாறு அர்த்த புருஷனாலேயே அறியத்தக்கதாக விருக்கிறதோ, அதுபோல ப்ராகட்யமும் அர்த்த புருஷன் ஒருவனாலேயே அறியத்தக்கதாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால்; அல்ல; இரண்டு மூன்று முதலிய எண்கள் முந்தியே இருக்கின்றன—எவ்வாறு ஒரு இடத்தில் எல்லாதிக்குகளும் இருக்கின்றனவோ, அந்த திக்குகள் அர்த்த உபாதிகளின் அபேக்ஷாபுத்தியினால் அறிவிக்கப்படுகிறதோ. இவ்வண்ணம் § அபேக்ஷாபுத்தியினால் அபிவ்யங்க்யமான த்வீத்வம்முதலியது || அபிவ்யங்க்யம் எவ்விதமானதென்கிறதோ அவனுக்கே ப்ரகாசிக்கிறது. த்வீத்வத்திலோ ரூபம்முதலியவைகளைப்போல ஜ்யயதர்மமாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால், எல்லோராலும் அறியப்படவேண்டும். அபிவ்யங்க்யம் என்கிறபகுத்தில் ஸித்தாஞ்ஞானமுன்னவனுக்கே சித்தி தோன்றுவதுபோல, அபிவ்யங்க்யகமுன்னவனுக்கே தோற்றமுண்டாகவேண்டிவரும். ஜ்யயமானவஸ்து ஜகத்தாக்கே தோற்றுகிறதென்பதில்லையோ— ரூபவனுக்கே குடம் ப்ரகாசிக்கிறதென்பது இல்லையோ. மேலும் நுபாதிவநீ என்று தர்மத்திற்கு கிராச்யமான உத்பத்திகடாதாதலால் § அதிதங்கனாகவும் ¶ அநாகதங்கனாகவும் பிறந்துகொண்டிருப்பவைகளுமான அர்த்தங்களுக்கு ப்ராகட்யம் பொருந்தாதாதலால் ப்ராகட்ய மில்லாமலிருந்தாலும் ஜ்ஞானமறியப்படுகிற தென்பதனால். அங்குரூபாதிகளைப்போல் ப்ரகாசத்திற்கு உபலப்தியில்லாமையால் ப்ராகட்யத்தினால் ஜ்ஞானநுமானம் ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்று கருத்து. இவ்வண்ணம் ஸம்வித்யத்தியில் - அதிதேநாகதே சார்த்தே கதம் ப்ராகட்ய ஸம்பவ: | ஷுறி தர்மிண்யஸத்யேவ தர்மஸ்ஸம்பவம்ருச்சதி (சென்றதும் வரப்போகிறதமான அர்த்தத்தில் எவ்வாறு ப்ராகட்யம் ஸம்பலிக்கும், தர்மி இல்லாமலிருக்கும்பொழுதே தர்மமானது ஸம்பவியாதன்றோ) (அவ்வாறு) என்றபடி. அதிதாநாகதங்களிலும், த்வீத்வாதிகள்தோல ப்ராகட்யம் உண்டாகலாமென்றால், அல்ல:—த்வீத்வாதிகளுக்கு கிராச்யமான உத்பத்தியானதுகடாமையால்

§ அபேக்ஷாபுத்தி—இது ஒன்று, இது ஒன்று ஆகஇரண்டு இது முதலியது அபேக்ஷாபுத்தி. இவ்விதமானபுத்தியினால் த்வீத்வம், த்ரித்வம் முதலிய எண்கள் உண்டாகின்றன. அபேக்ஷாபுத்தியினது நாசத்தால் த்வீத்வம் முதலியஎண்கள் நசிக்கின்றன. எல்லாவஸ்துக்களிடத்திலும் ஏகத்வமொன்றே ஸ்வாபாவிகம்.

¶ அபிவ்யங்க்யம்—வ்யஞ்ஜகாவ்ருத்தியினால் அறிவிக்கத்தக்கது.

|| அபிவ்யங்க்யம்—வ்யஞ்ஜனையினால் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மைவாய்ந்தது. § அதிதம்—சென்றது. ¶ அநாகதம்—வரப்போகிறது.

அவவிடத்தில் த்வீத்வாதிகளுக்கு உபத்தியில்லாமலிருந்தபோதிலும் குடம்முதலியது போல த்வீத்வாதிகளும் புத்தியில் நிலை பெற்றிருப்பதால் வ்யவஹாரத்திற்கு உபபத்தியிருப்பதாலும், எவாகன் த்வீத்வம்முதலியதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றதில்லையோ அவராகனாகருந்தது த்வீத்வாதிகள் டிப்ரதிபந்தியாகச் செய்யத்தக்கவைகளால் விஷய விஷயிபாவ ஸம்பந்தம், டி வித்யமானத்தையே ஆசரயமாகக்கொண்டது என்கிற நியம மில்லாமைபால் விஷய டி விஷயிபாவமே ப்ராகட்யமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அது ஸரியல்ல;— ஸம்பந்திகள் இரண்டில்லாவிடில் ஸம்பந்தப்ரதிதி உபபன்னமாகத்தால், ஸம்பந்தஜ்ஞானமும் அறியப்படுகிறதென்று அநுமேயமே இல்லாமல் போகுமென்பதனால் ப்ராகட்யம் விகமமாக ஆகிறதில்லை. இவ்வண்ணம் ப்ராகட்யமென்று பெயருள்ள உல்துவானது உபலப்திக்கு விஷயமாகாமலிருந்தபோதிலும், இன்றி அகமபாயால் கல்பிக்கப்படுகிறதென்று ஆசங்கித்து, கல்பகத்திற்கு அந்யதாஸித்தியைக் காண்பிக்கிறா—உபய என்று. “அநுபூதியினால்” என்று சொல்லப்பட்டால் ப்ராகட்யத்திற்குராமாந்தரம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும் என்கிற சங்கையை நிரஸிப்பதற்காக “உபயாப்யுபேத” என்கிற சப்தம். எதை ப்ராகட்யஜகமாகச்சொன்னாலோ அதனாலேயே என்று எவகாராபிராயம். அசேஷ்யவ்வவஹார:— டீ ஹாம, டீ உபாதாரம் முதலியது. அது அநுபூதியினாலேயே ஸம்பலிப்பதால், ப்ராகட்யம் இதனால் கல்பிக்கக்கடல். ஜ்ஞாதோகட:; ப்ராகடோகட:; என்கிற வ்யவஹாரமும் இவ்ஹோகட:; * த்வீஷ்டோகட:; என்பதுபோல், அந்யதாஸித்தமென்பது “அசேஷ” சபதாபிப்பிராயம். இச்சையினுண்டான அர்த்தகதமான இவ்ஹோகடத்தில், இச்சை அநுமிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ கட: ப்ராகாசதே என்று கட கர்த்துமமாக ப்ராகாசம் அறியப்படுகிறது “கடமநுவிவதி” என்று. கடகாமமாயும் அந்யகர்த்துமமாயும் அநுபவம் அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு ஒன்றுக்கே கர்மகர்த்து வ்யவஹாரநுபபத்தியினால் கல்பிக்கப்படுகிறதனால், அது ஸரியல்ல;—தாதுபேதத்தைக்காரணமாகக்கொண்ட காரகபேதத்திற்கு அர்த்தபேத||சிபந்தனவ்மில்லாமைபால் எவ்வாறு பாசுவை (கோடாலியை) எடுத்துமேலே தூக்கி வருகையில் போடுகிற ஒருவன்விஷயத்தில், “பாசவினால் விருகடித்தை வெட்டுகிறது” என்று சொல்லப்படும் வாச்யத்தில் பாசவுக்கு கர்மத்வம், காரணத்வம் இரண்டும் ச்ருதமாகவிருக்கின்றன. அப்படியிருந்தபோதிலும் அர்த்தபேதமில்லை. விருகடித்திற்கு கர்மத்வம் அதிகாரணத்வம் இரண்டும் ச்ருதங்களாக விருக்கின்றன. ஆயினும் அர்த்தபேதமில்லை. அவ்வாறே வ்யவஹாரபேதம் தாதுபேதநிபந்தனமாக வில்லாமைபால் வ்யவஹாரமானது ப்ராகட்ய கல்பகமாக ஆகாதென்கிற அபிப்பிராயத்தாலும் “அசேஷ வ்யவஹாரோபபத்தென” என்று கூறப்பட்டது. “கடம் ப்ராகாசிக்கிறது” என்கிற வ்யவஹாரமானது கடத்தை அடைந்திருக்கிற அதிசயமில்லாவிடில் பொருந்தாது. அப்படியில்லாவிடில் அந்த வ்யவஹாரம் வஸ்திரத்திலும் ப்ரஸங்கிக்கும் அந்த அதிசயத்தான் “ப்ராகட்யம்” என்று கூறப்படுமேயானால். அல்ல; எந்த அதிசயம் வ்யவஹார நிரூபகமோ அது எவ்வாறு கடத்திலேயே இருக்கும்? படத்திலேயும் ஏன் துருக்கக்கூடாது? இந்திரியஸம்யோகவசத்தாலென்று கூறப்படு

டிப்ரதிபந்தி—விரோதி உத்தரம். டி வித்யமான— சப்தப்ரயோகாதிகாரண காலத்திலிருக்கிற. டி விஷயி—ஞானம்.

† அநுமேயம்— அநுமிப்பதற்குத்தகுதியுள்ளது.

டி ஹாமம்—விட்டு விடுதல்.

டீ உபாதாரம்—எடுத்துக்கொள்ள்தல்.

* த்வீஷ்ட:—தீவெஷ்டிக்கப்பட்டது.

|| நிபந்தனம்—ஹேது.

மேயானால், அதனால் ஜ்ஞானமே வ்யவஸ்தாபிக்கப்படலாம் ; வேறு அதிகசயத்தை ஒப்புக்கொள்வதனால் யாதா பயன் ? என்கிற இந்த அர்த்தமும் “அசேஷவ்யவஹார” சப்தத்தால் அபிராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது. “இது கடம்” என்கிற அநுபவவேளையில் அது பூதியின் அநுபவமில்லை என்று எத்கூறப்பட்டதோ; அதுமாரியல்ல. — “அநுபுயதே” என்கிற சப்தத்தின் அபிரயோகமானது அவ்வகையிலேயேயொழிய அநுபவத்தாலல்ல. உலகம் என்பது, அநுபவிக்கப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களிலும் விவகையுண்டானால் அவையனைத்தையும் சொல்லுகிறது. ஒருபாகத்தில் விவகையுண்டானால் அநுபவிக்கப்பட்ட ஏகதேசத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏகதேசவிவகையுமில்லாவிடில் ஒன்றையும் சொல்லுகிறதில்லை. ஆகையால் “அநுபுயதே” என்கிற சப்தத்தின் அபிரயோகமானது அதின் அபிரகாசத்திற்கு வேறுவாகாது. இதுவும் அசேஷவ்யவஹார சப்தத்தால் அபிராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது—அபூர்ணமாயும் பூர்ணமாயுமிருக்கிற வ்யவஹாரம், அசேஷ சப்தத்தால் க்ரோடகரிப்பதற்கு சம்யமாதலால், இவ்வாறாக வ்யவஹாரம் வேறுவிதமாக வித்திப்பதால், அந்யதாஸித்தத்திற்கே கல்பகத்வமிருப்பதால் ப்ராசம் கல்பிக்கத்தக்கதாக ஆவாதென்று அர்த்தம்.

ப்ராசக்யாநுமேயத்வாநுபத்தியை நிகமனம் செய்கிறார்—அது: என்று. அத: - அநுபலப்தி, வ்யவஹாராயதாஸித்தி இவ்விரண்டு ஹேதுக்களால் ப்ராசக்யமில்லாமையால், அநுபூதியானது ப்ராசக்யத்தால் அநுமிக்கத்தக்கதல்லவென்று கருத்து. மானஸப்ராபக்ஷத்தால் அறியத்தக்கதென்பதற்கு அநுபலப்தியை அபிராயப்பட்டு கூறுகிறார்—நாபி ॥ ஜ்ஞாநாநீதரஸித்தா என்று.

இது, இவ்விடத்தில் அந்யனால் சொல்லப்பட்ட அதுமானம்:— “ஜ்ஞாநம், மானஸப்ராபக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கத்தக்கது—கூணிகத்வமிருக்கையில் ஆத்மாவுக்கு விசேஷகுணமாயிருப்பதால், ஸாகம், துகம் ப்ரயத்னம் முதலியதுபோல் என்று. “ஆத்மவிசேஷகுணத்தவாத்” என்று மரத்திரம் சொன்னால் (ஸ்மிரமான) தர்மாதிகளில் १ வ்யபிசாரம் வருமென்று அதைவிலக்குவதின் பொருட்டு “கூணிகத்வே ஸதி” என்கிற விசேஷணம் சொல்லப்பட்டது † “கூணிக விசேஷணத்தவாத்” என்று சொன்னால் சப்தத்தில் வ்யபிசாரம். “கூணிகத்மகுணத்தவாத்” என்று சொன்னால் ஆத்மமணஸ்ஸம்யோகத்தில் வ்யபிசாரம் வரும், என்று அதை பரிஹரிப்பதற்காக ஆத்மவிசேஷ சப்தங்கள் இரண்டும்.

இப்படிச்சொல்வது பொருத்தாது. கூணிகத்வம் குணத்வம் இரண்டில் ஒன்று அஸித்தமாதலால் ; ந்ருஷ்டாந்தத்திலும் ஹேதுவில்லை. மேலும் எது மானஸப்ராபக்ஷவேத்பமோ அது, அறியவேண்டுமென்கிற இச்சை இவ்விதமேயிருக்க க்ராஹ்யமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தம்—ஸாகம் முதலியது. அதனால் மானஸப்ராபக்ஷவிஷயமான ஜ்ஞானம் அபுபத்திவிதக்ராஹ்யத்வவ்யாப்தமென்று சொல்வதெனும், ஆகையால் கடாதஜ்ஞானவிஷயமான யாதொருஜ்ஞானமுண்டோ அதுவும் இச்சையின் நிக்கேயிருக்க க்ராஹ்யமாதலால் மானஸப்ராபக்ஷவேத்யமாகலாம். தத்விஷயமான ஜ்ஞானமும் அவ்வாறே என்று. அந்ந்ஜ்ஞானங்களின் பரம்பாஸமுதாயம் விலக்க முடியாததாக ஏற்படுவதால் வேறுஜ்ஞானங்களுக்கு அவகாசமில்லாமல்போகவேண்டிய

१ ஜ்ஞாநாநீதரஸித்தா—வேறு ஜ்ஞானத்தால் நிலபெற்றது.

२ வ்யபிசாரம்—தவறுதல். † கூணிகம்—ஒருகூணிகாலமாத்ரிமரிபுள்ளது.

தாகும். மாநஸப்ரத்யக்ஷக்ராஹ்யத்வம் † அபுபுத்வவிதக்ராஹ்யத்வம் உன்னவிடத்தில்தான் உண்டு என்கிற நியமம் கிடையாது; உறகசம் முதலியதில் உச்ச்வாஸ நிச்சுவாஸப்ரயத்னமிருந்தபோதிலும், அதின் க்ரஹிணயில்லாமையால் என்று சொல்லப்படுமே யானால் அல்ல; அப்போது ஜீவாத்மாவின்மீடத்தில்ப் ப்ரயத்னமே இல்லாமையால் தேஹநாஸனம் முதலியவைகளை அத்தருணத்தில் பரமாத்ம ஸங்கல்பாதீனங்களென்றல்லவோ வேந்திக்கன். “அந்தராபூதக்ராமவத்” என்கிற அதிகரணத்தில் இவ்வர்த்தம் நன்கு கிரணயிக்கப்படுவது. தூங்குந்தருணத்தில் தேஹத்தைப்பூர்த்துவது முதலியதோ வெனில், அக்கங்களுடையவும் ‡ ப்ரத்பங்கங்களுடையவும் நோவினாவது ஈ கொச முதலியவற்றால் உண்டான துக்கம் முதலியதாவது அதின்வல்லப் விழிப்பிருக்கும் போது உண்டாகிறது. அப்போதுங்கூட ப்ரயத்னம் புத்திவிஷயம். ஆகையால் ஹேதுவுக்கு வ்யபிசாரயில்லாமையால் மாநஸக்ராஹ்ய மெல்லாம் அபுபுத்வவிதக்ராஹ்ய மென்று ‡ அநவஸ்தை வந்தேதீரும். § புபுத்வவிதக்ராஹ்யமாகில் அப்போது அந்யோந்யாச்ரயணம். ஜ்ஞானமிருந்தாலன்றோ இச்சை, இச்சை இருந்தாலன்றோ ஜ்ஞானமென்று.

மேலும், மாநஸப்ரத்யக்ஷத்தாலறியத்தக்கதற்கு புபுத்வவிதக்ராஹ்யத்வமிருந்த போதிலும் ஸாகாதிசுளில் || உபலப்தி நியமம் காணப்படுவதால். புபுத்வநையியமே உன்னதாக எப்படி கல்பிக்கத்தக்கதோ அவ்வண்ணமே ஜ்ஞானத்திலும் புபுத்வநையியம் வித்திப்பதால் உபலப்தியும் தவறாமல் உண்டாகவேண்டியவரும். ஆதலால் அறிய வேண்டுமென்கிற இச்சையை முன்னிட்ட ஜ்ஞானபாரம்பரை ஒருநாளும் ஒழிவில்லாததாக ஏற்படும். ஜ்ஞானமானது புபுத்வவிதக்ராஹ்யம்; ஸாகாதிசுளோ அப்படியல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்படியல்ல; —இரண்டுக்கும் மாநஸப்ரத்யக்ஷத்வம் ஸமாநமாகவிரூக்க ஒன்றைவிட ஒன்றுக்கு பேதகல்பத்தில் நியாமகமில்லாமையால். ஸாகாதிசுளிலும் சடாத்விவிஷயமானமுதல் ஜ்ஞானத்திலும் புபுத்வவை; இரண்டாவது முதலியவைகளிலோ இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல—நியாமகமில்லாமையால். மாநஸக்ராஹ்யத்வம் இரண்டுக்கும் துல்யமாதலால், வரும் புபுத்வநையை எவன் தடுக்கலாம். மாநஸக்ராஹ்யத்வமிருக்கும்போதல்லவோ * புபுத்வநை, ஸாகம் முதலியதும் கடாதி விஷயமான ‡ ப்ரதமஜ்ஞானமும் § மாநஸப்ரத்யக்ஷவேத்யமல்லவென்று சொல்லப்படுமேயானால் அவ்வண்ணமல்ல— அவ்விடத்திலும் † நியாமகமில்லாமையால். மேலும் கூணிகாத்மவிசேஷகுணத்தவமிருந்த போதிலும் த்விதீயாதிஜ்ஞானம் மாநஸக்ராஹ்யமல்லவென்று கூறப்படுமேயாகில் ஹேதுவுக்கு @ அநைகார்த்தம் வருகிறது. எப்போது ப்ரத்யக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கப்படுகிறதோ அப்போது

† அபுபுத்வவிதக்ராஹ்யம்—நாம் வேண்டுமென்று ஆசைப்படாமலிருக்கையிலும், நாம் வேண்டாமென்று நினைக்கும்போதும்கூட, அதுவாக நம்மனுபவத்துக்குவருவது. துக்கத்தை நாம் வேண்டாமென்று நினைத்தாலும் அதுவாகவருகிறது.

‡ ப்ரத்யங்கங்கள்—ப்ரதாராவயவங்களைச்சார்த்த அம்சங்கள் கைக்குவிரல் முதலியவைகள்போல. ‡ அநவஸ்தை—வரம்பு இல்லாமை.

§ புபுத்வவிதம்—அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கப்பட்டது. || உபலப்தி—அறிவு.

* புபுத்வநை—அறியவேண்டுமென்கிற எண்ணம்.

‡ ப்ரதமம்—முதலாவது.

§ மாநஸப்ரத்யக்ஷம்—மன இத்திரியத்தால் உண்டாகிற ஜ்ஞானம்.

† நியாமகம்—கிரணயத்தை உண்டிபண்ணுகிற ப்ரமானம்.

@ அநைகார்த்தம்—வ்யபிசாரம்

மாணவர்களுக்கும் என்று கூறப்படுமோனால், அப்போது 5 பக்கம், ஹேதா, இரண்டும் பாத்ரங்குலாஹ்ய சப்தத்தால் விசேஷிக்கத்தக்கவைகளாக ஆகும். மேலும் அவர்களாலும் சொல்லப்பட்ட வேறு தாஷணங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. இரண்டாவது ஜ்ஞானம் மாணவர்களுமாயாக ஆகாமல் போமேயாகில் அந்த இரண்டாவதுஜ்ஞானத்திற்குப் பாமானவல்லவையாகக் குடியாவதும் உண்டாகும். அத்தற்குப்பிறகு பாத்ரமத்திற்கும், அதற்குப்பிறகு அதற்குவிவியமான கடம்முதலிய வற்றுக்கும் குடியாவதும் ஏற்படும். தவிரியாதி ஜ்ஞானம் ஸ்வதஸஸ்வத்தமாளால் பாத்ரஜ்ஞானமும் அவ்வாறாக ஆகலாமென்ற இதுமுதலிய அபிப்பாயத்தினால் “காபி ஜ்ஞானாதாவரித்தா” என்று கூறப்பட்டது.

பிறகு ி பரிசேஷ்யத்தால் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் வித்தமென்று கூறுகிறார்— அடுத்து என்று, ஸர்வம் என்று, அங்கனமில்லாவிடில் எம்வித் சூன்யமான படியும் அனைச்சார்ந்த வித்தியுள்ளதான அனைத்தும் சூன்யமாக ஆகவேண்டியதாக ஏற்படுமாதலால் அதை பரிஹரிப்பதின் பொருட்டு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தையும் அவசியம் ஒப்புக்கொள்கக்கூடுதென்று அப்பிராயத்தால் “ஸர்வம் ஸாத்யநித்யபூதி: ஸ்வய மேவ ஸைந்யதி” என்று உரைக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணமே “எம்வித்தவித்திமில் “ததேவம் பச்யதாம் ஸர்வஞ்சயத்வாத் பிப்ப்யதாம் ஸதாம் | கதிஸ்ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வாத் ருதி: கரையோபயாதே” (அதை இவ்வண்ணம் பாப்பவர்களும் ஸர்வஞ்சயத்வத்தி னின்ற பயப்படுதெவர்களுமான வாதி்களுக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தைத் தவிர்த்து வேறு கதி கிடையாது) என்று.

[illegible]

ஸ்ரீ பாத்யம்.—

அதுமானமும் இருக்கிறது. அது எவ்விதமெனில் கூறுகிறார்— அது பவமானது மற்றொன்றை அபேக்ஷிக்காமலே தன்னுடைய தர்மமும் வ்யவ ஹாரமும் உள்ளது. வேறுபதார்த்தங்களில் தன்ஸம்பந்தத்தால் அந்த தர்மக்

பகும்—ஸந்தேஹாஸ்பதமான ஸாத்யத்துடன் கூடியது.

பாரிசேஷ்யம்—வேறுவழி ஒன்றுமில்லாமையால்மிஞ்சி இருத்தல்.

* ஸம்வீதஸ்தி— இது ஆனவாதார அருளிச்செய்த மூன்றுவரித்தி கிரந்தக்கருங்குற ஒரு கிரந்தம். மூன்று வரித்திகரந்தக்களாவன—ஆத்மவரித்தி, ஸம்வீதஸ்தி, ஈசுவரஸ்தி.

திற்கும் அந்த வ்யவஹாரத்திற்கும் ஹேதுவாக இருப்பதால், எது தன் ஸம்பந்தத்தினால் ி அர்த்தநாத்ரத்தில் எந்ததர்மத்திற்கும் எந்த வ்யவஹாரத் திற்கும் ஹேதுவோ அது அந்த தர்மவ்யவஹாரங்களில் தன்விஷயத்தில் ி அந்நியாதீனமாகக்காணப்பட்டிருக்கிறது. ரூபம் முதலியது ி சாக்ஷுஷத்வம் முதலியதில் போல. ரூபம் முதலியது ி ப்ருதிவீ முகலியதில் தன் ஸம்பந்தத் தால் சாக்ஷுஷத்வம் முதலியதை உண்டுபண்ணின்றுகொண்டு தான் புலப் படுவது முதலியதில் (வேறு) ரூபாதிகளை அபேக்ஷிக்காதல், ஆகையால் ி அதுபூதியானது தன்னுடைய ப்ரகாசமானதவ தர்மத்திலும் ப்ரகாசிக்கிறது என்கிற வ்யவஹாரத்திலும் தானே ஹேது.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்திலில் || தர்மநுக்ராஹ்யமான ப்ரமாணத்தை உபந்யஸித் திரு—ி ப்ரஹ்மபாகஸ்ச என்று, பாரிசேஷ்யத்தால் மாத்நிரம் ஸ்வதஸ்வரித்தத்வமில்லை, ி ஸாதகமாக ப்ரமாணமும் இருக்கிறதென்று அர்த்தம். அநுபூதி: இது முதலியதால் இரண்டு அநுமானங்கள் சுருக்கத்திற்காக பிரிக்காமல் ஒன்றுசேர்த்து உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அநுபூதியானது அந்யாதீனமாக இல்லாத ஸ்வதர்மமுள்ளது, தன்ஸம் பந்தத்தால் அர்த்தநாத்ரத்தில் அந்ததர்மத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதால், அநுபூதியானது அந்யாதீனஸ்வயவஹாரமுள்ளது. தன்ஸம்பந்தத்தால் அர்த்தநாத்ரத்தில் அந்தவ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுவாக இருத்தலால் என்று. இவ்வண்ணமாக அநுமானஸ்வரூபத்தின் பாகுபாடு அறியத்தக்கது. அதினாலேயே தான் வேறுபதார்த்தத்தில் வ்யவஹாரவிசே ஷத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதற்கு தன்னிடத்திலும் அந்த வ்யவஹாரத்தில் ஹே துவ்மென்று மேலே கூறப்போகிறார். @ப்ராகட்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதை ி உபஜீ வித்து ப்ரதமானுமாகம் உரைக்கப்பட்டது. அதை உபஜீவியாமல்தான் இரண்டாவது. ப்ரா கட்யாங்கேசாரம் ஸ்வப்ரகாசதாலிரோதியல்ல. அதற்கு ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்துக்கொ டுக்கும் சக்தி ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால். தர்மவத்த்வமாவது அந்யாதீன தர்மவத்த்வ மாவது ஸாதிக்கத்தக்கதாகச்சொன்னால் வரித்த ஸாத்நத்வம் என்கிற தோஷம் வரும். அநுபூதித்வம் முதலியதர்மங்கள் வேறுஹேதுக்களை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால், அநு பூதித்வஜாதியானது ஸாத்யமல்ல—நித்யமாக இருப்பதால் ி ஜாதியை ஒப்புக்கொள்ளாமல் போனபோதிலும் அநுபூதித்வத்திற்கு அநுபூதிக்கு அவச்யமான காரணஸமுதாயத்தைத்

ி அர்த்தநாத்ரம்—வேறுவஸ்து.

ி அந்யாதீனம்—மற்றொன்றைச்சார்ந்திருக்கிற வஸ்து. அங்ஙனமல்லாதது அந்யாதீனம். ி சாக்ஷுஷத்வம்—சக்ஷுரித்த்ரியத்துக்கு கோசரமாக இருத்தல். அதாவது கண்ணுக்குப்பலப்படுதல். ி ப்ருதிவீ—பூமி. ி அநுபூதி—ஜ்ஞானம்.

@ தர்மம்—யுக்தி. ி ப்ராயோகம்—அநுமானம். ி ஸாதகம்—அநுகூலமானது.

@ ப்ராகட்யம்—வெளிப்படுதல், அல்லது பிரகாசத்தல்.

ி உபஜீவித்து—ஆராய்த்து.

ி ஜாதி—அநேக வ்யக்திகளில் ஒரேவீதமான வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுவாயும் அவைகளை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாதஸம்பந்தத்தால் அவைகளிடத்திலில்லென்றும் இருக்கிற ஒரு தர்மம்.

தவிர்த்த வேறு ஹேதுவின் அபேகை இல்லாமையால் வித்தஸாத்தபதை என்கிற தோஷம் ஏற்படும். அதினால் ‘அந்யாதீனஸ்வாதீனம்’ என்று சொல்லப்பட்டது. தன்னுடைய தர்மம்—தன்னால் உண்டுபண்ணத்தக்கதாக இருப்பதால் தன்ஸம்பந்தம்பெற்ற தர்மம் ஸ்வாதீனம். வேறு இடத்தில் தன்னால் ஸாதிக்கத்தக்க தர்மத்திற்கு மிகவும் ஸஜாதீயமாயிருக்கிற தர்மமென்று அர்த்தம். அர்த்ததார்தரே தத்தர்மஹேதுத்வாத் என்று ஹேதுவைச் சொல்லி இருப்பதால், ஸ்வாதீனசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதர்மமல்லவோ தத்சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறு இடத்தில் தன்னால் ஸாதிக்கத்தக்க தர்மத்திற்கு மிகவும்ஸமானமாய் தன்னிடத்தில் அவச்யமாக இருக்கத்தக்க தர்மம் ஸ்வாதீனமாக விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனாலேயே தன்னிடத்தில் ஸூபித்வத்தை ஐயுபாதனம் பண்ணாமையால் த்ருஷ்டாந்தமான ரூபத்திற்கு ஸாத்தமீன்மை என்கிற சங்கை விலக்கப்பட்டதாக ஆகலாம்—வேறு தண்டத்தை அபேகையால் தன்னிடத்தில் தண்டித்தவத்தை ஆபாதஞ்செய்யாமலிருக்கிற தண்டத்தில் வ்யபிசாரமும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். அந் சப்தமும் தனக்குமிகவும் ஸமானமான வேறுஒன்றைக் குறிக்கிறது. அப்படி இல்லாமல் ஹேதுமாத்ர ரிபேகைத்வம் கூறப்படுமேயாகில் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்தம இல்லையென்று வரும். ரூபத்திற்கு சாக்ஷாத்வமானது சக்யஸமுதவியதை அபேகித்தன்றே வருகிறது. தவறாமல் அப்படிப்பட்டஹேதுத்வாபேகையின்மை அந்யாதீன சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்யாபேகையானமான்யபாபாவம் ஸாத்தமாயில் அபலாருடைய ஜ்ஞாநத்திற்கு ||அநுமேயத்வம் காணப்படுவதால் பாததோஷம் ப்ராஸங்கிக்கும். ஞானாத்ரத்தாக்கு விஷயமாகாம இத்த அநுமானத்தால் ஸாத்யமல்லவே. பின்னையோ தனக்கு மிகவும் ஸமானமான ஒன்றை அபேகையாத ப்ரகாசாஹத்வமாத்ரம். அதுஅயலாருடைய ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஒட்டுமாதலாப்பாதிதவிஷயத்வமில்லை. அந்யாதீனஸ்வாதீனவஹாரா என்கிற இடத்திலும் வ்யவஹாரமுடைமை ஸாத்யமாயில் ஸூபித்வத்வம் வரும். அதினால் அந்யாதீன சப்தம். அந்யசப்தம் அத்யத் *ஸஜாதீயபரமாதலால் வாக்குமுதலியவற்றின் அபேகையுள்ளது. பாதித்தவசங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகும் கடம் முதலியவைகளுடைய ஹாநாதி வ்யவஹாரத்தில் தனக்கு மிக ஸஜாதீயத்தை அபேகையாத ஹேது அநுபூதி என்ற தனால் வித்தஸாத்தப்தவதோஷ ரிபாகாணத்தின் பொருட்டு ஸ்வசப்தம். அதுவும்வேறு இடத்தில் தன்னால் ஸாத்யமான வ்யவஹாரத்தை மிகவும் ஒத்ததான வ்யவஹாரத்திற்குரியிருக்கிறது. வ்யவஹாரத்திற்கு அத்யத்ஸஜாதீயத்வமானது. அபின்னமான ப்ரவருத்தி நிமித்தத்தோடு கூடியிருத்தல். வ்யவஹாராநுருண்யமாத்ரமன்றே “ப்ரகாசதே” என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு நிமித்தம். அயலாருடைய ஜ்ஞாநவ்யவஹாரத்தில் பாததோஷபரிஹாரத்திற்காக அபேகையில் நிர்பந்தமில்லை யென்று விவகைய.

ஹேதுவைச் சொல்லுகிறார்— ஸ்வஸம்பந்தாதீ என்று. தர்மஹேதுத்வமும் வ்யவஹாரஹேதுத்வமும் ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கப்பட்டால் வ்யபிசாரம் ஸம்பவீக்குமென்று அநாதபரிஹரிப்புத்தக்க தத்சப்தம்-தன்னுடைய யாதோருதர்மமும் வ்யவஹாரமும் உண்டோ அதற்கு அத்யத்ஸஜாதீயமானதர்மமும் வ்யவஹாரமும் தத்சப்தத்

§ ரூபித்வம்—ரூபத்துடன் கூடியிருத்தல். † ஆபாதனம்—ஏரிடுதல்.

‡ வித்தஸாதீயதை— ஏற்கனவே வித்தித்திருக்கிற ஒன்றையென்றும் ஸாதித்தல்; இது நியாயசாஸ்திரகாரர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஒரு தோஷம்,

|| அநுமேயம்—அநுமானத்தால் அறியத்தக்கது. * ஸஜாதீயம்—ஒன்றுமையுள்ளது.

தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தனக்கு அக்ரி ஸம்பந்தத்தால் தன்னிடத்தில் முந்தினருபத்திற்கு ஸஜாதியமான ரூபந்தாம், அதின் வ்யவஹாரம் இவைகளுக்கு வேறுதான் கருமானது அக்ரிஸாபேக்ஷமாக இருக்கிறதென்று அதில் வ்யபிசாரபரிஹாரத்திற்காக "அந்தந்தர" என்று உரைக்கப்பட்டது.

மேலும் அந்தந்தரபரிசுத்தமானது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற அந்தந்ததைக்காட்டிலும் விஜாதியத்தைப் பரிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளது. அதனால் வேறு த்ரவ்யத்தில் ஸம்புத்தவமென்ன தத்வ்யவஹாரமென்ன இவைகளுக்கு வேறுதான் த்ரவ்யத்திற்குப் பரிபாதிப்பதில் ஸம்புத்தவம் இருப்பதால் அநைகார்த்த்ய தோஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். த்ரவ்யத்திற்கு த்ரவ்யமன்றோ அந்தந்த ஸஜாதியம். அய்யா! குடமானது வஸ்திரத்தில் ஸம்புத்தவம் முதலியதை உண்டுபண்ணு நின்றுகொண்டு தனக்கு அப்படிப்பட்ட ஸம்புத்தவத்தை உண்டுபண்ணுவதில் வேறுகுடத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதினால் அநைகார்த்த்யம் வருமெனில் இவ்வண்ணமல்ல. ஸஜாதியபேக்ஷாநியமில்லாமல் என்னை ஸாத்தியம்மானது அவதே இருப்பதால். குடமானது தனக்கு ஸம்புத்தவம் முதலியதில் தனக்கு அந்தந்தஸஜாதியமான குடத்தையே அபேக்ஷிக்கிறதென்கிற நியமில்லையன்றோ. புத்ரானிடத்திலுள்ள புத்ரத்வதர்மம் புத்ரத்வவ்யவஹாரம், இவைகளுக்கு வேறுதவ்யம் தனக்கு புத்ரவ்யவஹாரத்தின் பொருட்டு புத்ரந்தர ஸாபேக்ஷமாகவும் இருக்கிற பிதாவினிடத்தில் வ்யபிசாரபரிஹாரத்திற்காக ஸ்வஸம்பந்தத் தன்மை சொல்லப்பட்டது. வித்யாஸ்வஸம்பந்தம் விவக்ஷிதம். வேறு இடத்தில் ஸ்வஸம்பந்தம் இருக்கும் காலத்திலுள்ள ஸ்வத்ததர்மாத்யந்த ஸஜாதியதர்மத்திற்கும் அதை அபேக்ஷித்திருக்கிற வ்யவஹாரத்திற்கும் வேறுதவாக இருப்பதாலென்று அந்தம். பிதாபுதலியவர்கள் தேசாந்தரம் போலாவது இமந்தபோலாவது புத்ரபுதலியவர்களிடத்தில் புத்ரத்வதர்மமும் புத்ரத்வதர்மவ்யவஹாரமும் சீவகுமரத்தில்லையன்றோ. இதனாலேயேதான் தன்னிடத்தில் அகந்யாபேக்ஷமான த்ரவ்யத்தினை உண்டுபண்ணுவதும் பரிபாதிப்பதற்கு வேறுதவாகவுமிருக்கிற த்ரவ்யத்தில் வ்யபிசாரமும் தூரத்தில் தள்ளப்பட்டது.

அய்யா! வித்யாஸ்வஸம்பந்தம் இதை அநுமானம் அபிமதமானது. சேதனன் தன் ஸம்பந்தத்திற்கு ஸமகாலமான சரீரத்தை சரீரத்தில் உண்டுபண்ணுகின்றவொன்று தன்னிடத்தில் சரீரத்வத்திலும் அதின் வ்யவஹாரத்திலும் அநந்யாபேக்ஷை இல்லை. பின்னையோ எனில். பரிபாதிப்பதற்கு இருக்கிறது. பரிபாதிப்பதற்கு சேதனனாக இருப்பதால் அந்தந்தம் ஸஜாதியன். அதனால் அவ்விடத்தில் அநைகார்த்த்யம் என்று சொன்னால் இவ்வண்ணமல்ல. ஸ்வவ்யபகதர்மவேறுதவம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். சரீரத்வமானது சேதநத்வவ்யபகதர்மம் என்று. ஈசுவரன் சேதனனாக இருப்போதிலும் அவனுக்கு சரீரமில்லாமையால். ஆகையால் ஸ்வதர்மசப்தத்தால் அபரிபாதிப்பட்டிருக்கிற ஸ்வாவச்யம்பாவத்தால் பரிஹாரம்.

இப்படி சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—தர்மசப்தம் பரிபாதிப்பதற்கு ? அல்லது தர்மமாந்தரபரிபாதி ? அந்யசப்தமும் அந்யமாந்தரபரிபாதி ? ஸ்வாதந்தரஸஜாதியபூதாதந்தரபரிபாதி ? அவற்றுள் வேறுதவாதார்பேக்ஷ பரிபாதிப்பதற்கும் கூறப்பட்டால் திருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்தியமில்லாமல்போகும். ரூபமானது கண்முதலியவைகளை அபேக்ஷித்தல்லவோ பரிபாதிக்கிறது. தனக்கு மிகவும் ஒற்றுமையுள்ள வேறுபரிபாதிப்பதற்கு அபேக்ஷியாமல் பரிபாதித்தல் ஸாத்தியமாகில் வேறுதவக்கு வீணான விசேஷத்தை பரிபாதிக்கிறது

† த்ரவ்யத்தினை—இரண்டாகப்போகுதல்.

தோஷம் ஸம்பவிக்கிறது. ஹேதுத்வமாத்ரந்தால் ஸாத்யம் வித்திப்பதால் ஏதோ ஒன்றுக்கு ஹேதுவாக இருந்துகொண்டு கடம் முதலியது ஸ்வப்ரகாசத்தில் வேறு கடம் முதலியதை அபேக்ஷிக்கிறதில்லையன்றோ. ஹேதுவை அபேக்ஷியாத தர்மமாக ஒப்புக் கொண்டால் அதுபூதித்வம் முதலியதால் வித்தஸாத்பதை ஏற்படும். கோடாலி முதலியதில் வ்யபிசாரமும் வரும். கட்டையை இரண்டாகப்பிளப்பதில் ஹேதுவான கோடாலிக்குத்தான் இரண்டு துண்டாக ஆவதில் ஹேத்வந்தரோபேகை இருப்பதால். ஸ்வாத்யந்தஸஜாதீயாசபேக்ஷதர்மமாகச் சொன்னால் அதுபூதித்வம் முதலியதால் வித்தஸாத்பதை ஏற்படும். விஷுப்ரகாசமான அயலாஜ்ஞாசத்தில் அதுமானத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிற ப்ரகாசத்வம் காணப்படுவதால் பாதமும் வரும். ரூபத்தில் ரூபந்தரத்தை அபேக்ஷியாத ஸ்வகதரூபித்வஹேதுத்வமில்லாமையால் திருஷ்டாந்தம் ஸாத்யரூபம். புத்திரிணை அடைந்திருக்கிற புத்ரத்வத்திற்கு ஹேதுவாயும் தன்னிலும் வேறான பிதாவை அபேக்ஷித்த புத்ரத்வதர்மத்துடன் கூடியவனுமான பிதாவிலிடத்தில் வ்யபிசாரமும், பரத்ரவ்யமான ஸம்யுத்தத்வத்திற்கு ஹேதுவாயும் த்ரவ்யந்தரத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிற ஸம்யோகத்துடன் கூடியதுமான திரவ்யத்திலும் வ்யபிசாரமும் வரும். ஆகையால் இதுமுதலிய தோஷங்களை பரிஹரிப்பதற்காக இவ்வண்ணம் ப்ரயோகிக்கத்தக்கது—

† அதுபூதி: ஸ்வஜந்ய பாகததர்மாத்யந்தஸஜாதீயதர்மபாக்த்வே ஸ்வாத்பந்த ஸஜாதீயாபேக்ஷாநியமாஹிதா—என்பது ப்ரதிஜ்ஞை, ஸ்வவிஸஜாதீயே ஸ்வாவச்யம்பாவி தர்மாத்யந்த ஸஜாதீய ஸ்வஸம்பந்த துல்யகால தர்மஹேதுத்வாத் என்பது ஹேது. அவ்வாறே அதுபூதியானது ஸ்வஜந்யபாகதவ்யவஹாராத்யந்த ஸஜாதீயவ்யவஹாரபாக்த்வே ஸ்வாத்யந்த ஸஜாதீயாபேக்ஷா நியமாஹிதா என்று. ப்ரதிஜ்ஞை. ஸ்வவிஸஜாதீயே ஸ்வாவச்யம்பாவி வ்யவஹாராத்யந்தஸஜாதீய ஸ்வஸம்பந்த துல்யகால வ்யவஹாரஹேதுத்வாத் என்பது. ஹேது. வ்யவஹாரத்திற்கு ஸ்வாவச்யம்பாவித்வமாவது, அவச்யம்பாவி தர்மபந்தநத்வம். வ்யாப்திவ்யக்காட்டுவதை நுன்னிட்டு த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கூறுகிறார்—ய இதி. ஸாத்யஸாதனதர்மங்கள் இரண்டுக்களையும் ஸ்வபக்ஷத்தில் காட்டுகிறார்—நூபாதீர்ஹி என்று. பக்ஷதர்மதாபலத்தால் வித்தமான தர்மத்தைச்சொல்லுகிறார்—அதேந்நூபூதி: என்று. ப்ரகாசதே இதிவ்யவஹாராஇதி- அதுபூதி ப்ரகாசிக்கிறதென்கிற வ்யவஹாரத்திலும் அதுபூதி என்கிற வ்யவஹாரத்திலுமென்று அர்த்தம்.

அய்யா ! தன் ஸம்பந்தத்தால் வேறுவஸ்துவில் அந்த தர்மத்திற்கும் வ்யவஹாரத்திற்கும் காரணமாக இருக்கை என்கிற ஹேது உபாதிபுடன் கூடியது. ஸம்பந்த விசேஷத்தால் வேறு வஸ்துவிலிடத்தில் அந்த தர்ம வ்யவஹார ஹேதுத்வமே தன்னிடத்தில் அந்ததர்ம வ்யவஹாரங்களின் அந்யாதீதத்வத்தில் காரணமாக இருப்பதால்

† அதுபூதியானது அதாவது ஜ்ஞானமானது தான் எந்தவஸ்துவுடன் ஸம்பந்தப்படுகிறதோ அந்த வஸ்துவில் ப்ரகாசிக்கும் தன்மையை உண்டுபண்ணுகிறது. மற்ற வஸ்துக்களில் தான் உண்டுபண்ணும் ப்ரகாசத்திற்கு அந்தந்தம் துல்யமான ப்ரகாசத்தை தன்னிடத்தில் உண்டுபண்ணிக்கொள்வதில் தன்னைப்போன்றவேறொரு ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்துத்தான் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற நியமமில்லாதது. அதாவது வேறுஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்காமலே தானே தன்னிடத்தில் ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளக்கூடியது. இது ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யம், தன்னைக்காட்டிலும் வேறு ஜாதியான அதாவது ஜடமான வஸ்துவில் தன்னிடத்தில் கட்டாயம் உண்டாகக்கூடிய தர்மமான ப்ரகாசத்வத்திற்கு அந்யந்தம் துல்யமான ப்ரகாசத்வம் என்கிற தர்மத்தை தன் ஸம்பந்தப்பட்டகாலத்தில் உண்டாக்குவதால் என்பது ஹேது.

அந்த ஸம்பந்த விசேஷம் ஆசிரமச்சாயிபாவரூபம். அது ரூபம் முதலியவற்றிலும் இருக்கிறது. பக்ஷத்திலோ வென்றால் இல்லை என்று ஆகேஷுயிததால் இது ஸரியல்ல, இதற்கு ஸாத்யஸமவ்பாதி இல்லாமைமையால் உபாதிதவம் பொருந்தாது. ஆசிரமச்சாயிபாவமில்லாவிட்டாலும் ஸம்பந்தமாதிரித்தால் அர்த்தாதார்த்தத்தில் ப்ராசாதே என்கிற வ்யவஹாரவேதவான தீபத்திற்கு தன்னிடத்திலும் அந்த வ்யவஹாரத்தில் அத்தயந்த ஸஜாதியாபேக்ஷதவம் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ முந்தி, ஜ்ஞாநத்திற்கு பரப்ராசாய த்வவாதிகளால் தன்னுடைய ஸத்தையினாலேயே ப்ராசாதிப்பதால் என்கிற வேதவதுக்கு அவியத்தியும் வ்யாஹதியும் உரைக்கப்பட்டன. அதில் அபம் கட: என்கிற அதுபவ வேசையில் அதுபுயதே என்கிற சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படாமையால் அஸித்தி சொல்லப்பட்டது. சப்தத்தவ்யவஹாரத்தின் வைகல்யபெளஷ்டிக்யங்கள் விவக்ஷாவிசேஷவேதவது கங்கனாதலால், அர்த்ததங்களின் அனுபவத்திலும் அதுபவத்திலும் அவைகளுக்கு ப்ரயோஜக்தவமில்லை டென்று சொன்னதினால் அஸித்தியானது பரிஹரிக்கப்பட்டது. வ்யாஹதியில்லை இறையே உபபாதிக்கிறார்— விரல்நடுவிற்கு தன் ஸ்வரூபத்தைத் தொடுத்தல் முதலியதின் வ்யாஹதியானது அனுபவத்தைப்பொறுத்திருக்கிறது. தீபம் முதலியவைகளிலும் ப்ராசாயத்வ ப்ராசாத்வகங்கள் காணப்படுகின்றன. கிருபிக்கும் பொழுது ஒன்றுக்கே கர்மத்வமும் கர்ந்ருத்வமும் என்கிற விரோதமும் இல்லை. தீபம் இருளை விலக்குகிறது, இருள் விலக்கத்தக்கது தீபம் உத்தபாதகம், ஜ்ஞாநம் உத்தபாத்யம். ஜ்ஞாநம் உத்தபாதகம், வ்யவஹாரம் உத்தபாத்யம். கர்மத்வத்திற்கும் கர்ந்ருத்வத்திற்கும் இயற்கையாக விரோதமிருப்பதால் பேதக்தவமானது அனுபவவித்தமாக இருந்த போதிலும் ஜ்ஞாநங்களில் சியதமாய் விரோதமில்லை என்பதும் அனுபவவித்தம். ஜ்ஞாதாவீடத்திலும் மனதிலும் சப்தத்தை போதிக்கிறதென்பதத்திலும் பதத்தைபோதிக்கிற பதத்திலும் என்று. அவ்வாறே இப்படிப்பட்ட அர்த்தாதாரகங்களிலும் அவிரோதமானது காணப்படுகிறதன்றோ. உத்தபாதகங்களிலன்றோ விரோதமில்லை. அய்யா ! கடம் முதலியவைகளில் வ்யவஹாராரஹத்வமென்கிற தன்மையானது தன்னேவிட வேறானஜ்ஞாநத்தைக்காரணமாகக்கொண்டதென்று காணப்பட்டிருக்கிறது. ஞானத்தில் வ்யாப்தியானது பங்கம் செய்யப்படுமேயாகில் வ்யவஹாரத்திற்கு ஜ்ஞாநபூர்வக்தவ வ்யாப்தி பங்கத்தினால் அஜ்ஞாதமான ஜ்ஞாநத்திற்கே வ்யவஹாராஸ்பதத்வம் உண்டாகும் எனில் இவ்வண்ணமல்ல; கடம் முதலியவைகளில், அநியத்தக்தவ வஸ்துக்களாக்காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞாதாவீதில் காணத்தக்கதன்மை இருந்தபோதிலும் ஜ்ஞாதாவீனிடத்தில் த்ருச்யத்வம் தன்ஜ்ஞாந்ருத்வத்தாலேயே என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதினால் அங்கு பரவாதியாலும் கர்மகர்ந்ரு வ்யாப்திபங்கம் ஒப்புக்கொள்ளத்தானவேண்டும். அவ்வாறே கடாதிகளில் தன்னிலும் வேறான இந்நிரியம் மனஸ் இவைகளால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநத்தில் த்ருச்யத்வமிருந்தபோதிலும் மனதில் (மனஸ் அநியப்படுமபொழுது) அது பன்னமயிவிட்டது. ஸ்வாதாமனத்தில் மனதுக்கே கரணத்வமிருப்பதால், அவ்வாறே எல்லா வாச்யங்களுக்கும் ஸ்வவ்யமிரித்தசப்தவாச்யத்வமிருந்தபோதிலும் சப்தமென்கிற சப்தத்திலும் பதம் என்கிற பதத்திலும் அது பன்னமாகிறது. கடாதிகளுக்கு தன்னாக்காட்டிலும் வேறான வாச வ்யவஹார்யத்வமிருந்தபோதிலும் வாந்நிரியத்தில் அது பன்னம்—ஆகையால் கர்மகர்ந்ருபாவத்திற்கு விரோதி வ்யாப்தி இல்லை. வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநபூர்வகமென்பது ஒருவராலும் மறுக்கப்பட்டதன்று ஜ்ஞாநவ்யவஹாரத்திற்கு பூர்வம் ஜ்ஞாநகர்மத்வத்தின் இன்னமையினது. ப்ராஸங்கம் வரூமேயாகில் அது அநிஷ்டமல்ல. ப்ராசாயத்வத்திற்கு வ்யாப்திபங்கமில்லாமைமால் அதின் விரஹத்திற்குப்ராஸங்கமில்லை. ஆகையால் அவபாவிக்கின்ற ஜ்ஞானத்திற்கே வ்யவஹாராஸ்பதத்வம் ஆகையால் ஸ்வவிஷய பரவிஷய வ்யவஹாராதருகியும் ஜ்ஞாநத்திற்கு யுத்தம்.

ஸெயா ஸ்யாப்ரகாஸாநஹுதித் தித்யாவ | ப்ராமஹாவாஹா
வாஸ | தஹாவஸ ஸ்தஹிஹாஹெவ | ஸ்யாநஹுதித் ஸ்தஹிஹா
யாஃ ப்ராமஹாவஸ்தொஹுதிதாவாஹவஹம் ஸக்யதே | ஸநஹு
திஃ ஸ்ராவாவஸமஸ்யதி, ஸத் தாவஹாவஸமஸ்யதி | தஸ்யாஃ ஸதே
விரொயாஹெவ தஹாவொ நாவதி க்யம் ஸா ஸ்ராவாவஸமஸ்யதி ? |
வஸவஸத்யாஹி நாவஸமஸ்யதி, ஸநஹுதித்ஸ்யாஹி ஸ்ராவாவெ க்யம்
ப்ராணம் ஹவெஸ ? | நாவஸ்தொஹவஹம் ஸக்யதே, ஸநஹு
தொநத்யொஹவாஹாஸ | ஸ்யாஃ ப்ராமஹாவ ஸாயயஸ ப்ராணம்
“ ஸநஹுதிநியஸ ” இதி விஷயீக்யத தஹாவம் ஸாயயெஸ |
ஸ்தஹிஹெவ இயதிதி விஷயீகாராஹவாஹா, ந த்ராவா
வொஹுதஸ்யாவஸ | ஸதொஹுதித் ப்ராமஹாவாவாஹாஹுதித்
ஸக்யதே வஸ்தாஹித்யுதித்ஸ்யாஹி ஸ்ராவாவாஹாவாஹுதித்
ஸ்ய ந ஸக்யி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்வயம்ப்ராகாசாநுபூதியானது நித்தைய— ஏனெனில், ப்ராகபாவம் முதலியது இல்லாமையால். அந்த முன் இல்லாமையின் அபாவமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருத்தலாலேயே. ஸ்வதஸ்ஸித்தத்தையான அநுபூதிக்கு ப்ராகபாவமானது தன்னாலவது மற்றொன்றினாலவது அறிவதற்கு சக்யமாகாதன்றோ. அநுபூதியானது தன்னுடைய அபாவத்தைத் தெரிவிக்கிறதாக இருக்குமேயாகில் நிச்சயமாகத்தானிருந்துகொண்டு தெரிவிக்கமுடியாது. அது இருக்குமேயாகில் அதில்லையென்றால் வீரோதம் வருகையாலே அதற்கு அபாவமில்லை. ஆதலால் எவ்வாறு அந்த அநுபூதியானது தன்னுடைய அபாவத்தை அறிவிக்கும். இவ்வாறே அநுபூதி இல்லாமலிருந்தாலும். தன்னுடைய அபாவத்தை அறிவிக்காது; அநுபூதியானது தானே இல்லாமலிருக்கையில் தன்னுடைய அபாவத்தில் எவ்வாறு ப்ரமாணமாக ஆகும். வேறொன்றினால் அறிவதற்கும் சக்யமன்று— அநுபூதியானது வேறொன்றுக்கு விஷயமாக இல்லாமையால். இதின் ப்ராகபாவத்தை ஸாதிக்கிற ப்ரமாணமானது, “ இது அநுபூதி ” என்று அநுபூதியை விஷயீகரித்து அதின் அபாவத்தை ஸாதிக்கவேண்டும். அது ஸ்வதஸ்ஸித்தமாதலால் “ இயம் ” என்று விஷயீகரிப்பதற்கு அநாஹமாயிருப்பது பற்றி அதின் ப்ராகபாவமானது வேறொன்றினால் அறிய சக்யமாகாது.

ஆகையால் இதற்கு ிப்ராகபாவமில்லாமையால் உத்பத்திபாவ சொல்வதற்கு அசக்யமாயிருப்பதுபற்றி உத்பத்தியை ஒட்டிவரும் மற்றவிகாரங்களும் அதற்கு இல்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு ஜ்ஞாத்தூ ஜ்ஞேய ரிரஸநமும், ஜ்ஞாத்தின் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமும்பெளத்த பக்ஷத்திலும் ஸமாநமென்று அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ஜ்ஞாத்திற்கு ரிதயத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்—ஸேயம் என்று. ஸேயம் - பரமார்த்தமாக இருக்கிற ஸம்மாத்ரத்தோடு ஐக்யம் பெற்றதும் ப்ராமாணத்திற்கு அவிஷயமாக இருக்கிறதமான, என்று அர்த்தம். அன்றிகே ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்திற்கு ஹேதுபூதமான தர்மத்துடன் கூடி இருப்பதால் ப்ரஸித்திபெற்ற என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம். ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்திற்கு ரித்யதா ஹேதுதவ விவகையால் 'ஸ்வயம்ப்ரகாசா' என்று உரைக்கப்பட்டது. சகாரம்-ஸாத்யஸமுச்சயத்தில், பெளத்தஸாம்பசவகையைப் போகமடப்பதிலாவது. எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார்—ப்ராகபாவாதி என்று அதுவும் எவ்வாறு என்று சங்கைவரின் க்ராஹையில்லாமையால் என்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—நதபாவரூப என்று. ஸ்வத்ஸஸித்தமாக இருப்பதால் ப்ராகபாவம் முதலியவற்றின் அபாவத்தை விகல்ப முகத்தால் ப்ரதிபாதிக்க எண்ணிக்கொண்டவனாக விகல்பகோடிகள் இரண்டிலும் அநுபபத்தியை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்—நஹி என்று. ஸ்வத: என்னும் பக்ஷத்தில் அநுபூதியானது, தன்னிருந்துகொண்டு தன்னுடைய இல்லாமையைத்தெரிவிக்கிறதா? அல்லது இல்லாமலிருந்துகொண்டா? என்று விகல்பத்தைக்கருதி, இருந்துகொண்டு என்னும் பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—அநுபூதி: என்று. எதனால் என்றால் கூறுகிறார்—தஸ்யா: என்று க்ராஹையான அநுபூதியினுடைய அபாவமில்லாமையாலென்று அர்த்தம். அநுபூதியானது அநுமித்பாதிருமையாக இருந்துகொண்டு தன்னுடைய அபாவத்தைத்தெரிவிக்கிறதா? அல்லது ப்ரத்யக்ஷரூபமாகவா என்கிற விகல்பத்தில், விக்ரம் முதலியதில் லாமையால் ப்ரதமகல்பம் ஸம்பவியாதேன்று எண்ணி இரண்டாவது கல்பம் க்ராஹையாவத்தால் தூஷிக்கப்பட்டது. முன் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிற விகல்பகோடிகள் இரண்டிலும் இல்லாமல் என்கிற பக்ஷத்தை க்ராஹகமான பிரமாணபாவத்தால் தூஷிக்கிறார்—ஏவம் என்று. முதலில் உரைக்கப்பட்டுள்ள விகல்பகோடிகள் இரண்டிலுள் அர்யத: என்கிற பக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிறார்—நாபி என்று. அநுபூதியானது அரக்ய ிகோசரையாக இருக்கட்டும், அதினால் அபாவத்தை க்ரஹிக்காமெக்கு காரணம் என்ன? அபாவமானது அர்யகோசரத்வத்தை அடைவதற்கு அர்ஹமாகவன்றோ உள்ளது எனில் கூறுகிறார்—அஸ்யா: என்று. அஸ்யா:—வேறென்றினுடைய ப்ராகபாவம் க்ரஹிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ, பின்னையோ அநுபூதியினுடையதே. ஆதலால் அந்த அநுபூதியைவிஷயிகரித்தே அதின் அபாவம் க்ரஹிக்கத்தக்கது. அந்த அநுபூதியானது 'விஷயமாவதற்கு

ி அபாவங்கள்—காண்குவிதங்கள் ப்ராகபாவம், ப்ரத்வம்ஸபாவம், அர்யோர்யபாவம், அத்ப்ரதபாவம் - என்று. ப்ராகபாவமாவது—ஒரு வஸ்து உண்டாவதற்குமுந்தி அதின் இல்லாமையே ப்ராகபாவம், அது உத்பன்ன வஸ்துவால் நாசமடைகிறது வஸ்து உண்டானபிறகு அதின் ப்ராகபாவம், காணப்படாமையால் (இது தார்க்கிக மதம்)

ி பெளத்தபக்ஷம்—புத்தமதஸ்தர்களின் கொள்கை.

ி அதுமிதி—அநுமாதத்தாலுண்டாகிற ஜ்ஞாநம், ி கோசரம்—விஷயம்.

அந்நிறமாக இருப்பதால் அதின் ப்ராகபாவக்ரஹணம் சக்யமாகாதென்று பொருள். இவ் வண்ணம் ப்ராகபாவமில்லாமையால் உத்பத்தி இன்னம் உரைக்கப்பட்டது. பிறகு பரி னாமம் முதலிய எல்லாவிதாராத்ரங்கனின் அபாவ த்ரத்தும் உபபாதிக்கிறார்—அநோஸ் யா: என்று. ஆகையால் ஸ்வத:; பரத:; பகடிங்களிரண்டிலும் அபாவம் க்ரஹிக்கமுடியாம லிருப்பதாலென்று அர்த்தம். விகாரஸாமாய்பாவம் ஸாத்யமாகில் அநுத்பன்னத்வ த்திற்கு அந்தமுள்ளதான ப்ராகபாவத்தில் வ்யபிசாரம் வரும். ஆகையால் பாவரூபவிகார விரஹத்திற்கு ஸாத்யத்வத்தை ஜ்ஞாபிப்பதின் பொருட்டு “பாவ” சப்தம். அன்றிக்கே பாவஸ்ய விகார: என்று ஷடஷ்டஸமாஸம். அதனால், பாவாபாவரூபவிகாரமாத்ரவிரஹம் ஸாத்யமென்கிறபகூத்தில் ப்ராகபாவத்தில் வ்யபிசாரசங்கையை நிவாரணம் செய்வதற் காக பாவத்வமுமிருக்க அநுத்பன்னத்வம் விகாராத்ரபாவத்தில் ப்ரயோஜக மென்பது பலித்தது. அநுபூதியானது நாசமுள்ளதல்ல, பாவத்வேஸதி அநுத்பன்னத்வாத் எது நாசமுள்ளதோ அது பாவரூபமான அநுத்பன்னவஸதுவல்ல. உதாஹரணம்—கடம். பௌத்தர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற க்ஷணிகத்வத்தை வ்யாவருத்திப்பதற்காக நித்யத்வத்தின் பொருட்டு அநுத்பத்தியும் அத்துடன் வ்யாப்தமான விகாராத்ரபாவமும் ஸாதிக்கப்பட்டன.

சுநுபூதனெயரிநுஹுதிநாநாகுவி ந ஸஹதெ, வ்யாவகலிராநெவஹெஸ்து: | நஹுநுபூதநு நானாஹுதிநு ஷுஷ்டு: | ஹெஷாநீநாநிநுஹாவ்யுகெநவ ராநுவாநெரிவாநுஹுதியரிபுகு: | ந ஸஹவதி | சுதொநுஹுதிநெநுஹவஸுராநுவகூநெவாநெந்யாந வி சுஸிநுநுஹாவெநா நாவ்யா யரிபுகு: | யதொ நியுதிநி லிஹெஷா ஸஹிசு: | சுதவநவ நாவ்யா: வ்யாநுவாதிரிசுந சூபந யொ ஜ்ஞாதா நாநி சுஸிநுஹுதி ஸுஷுக்ராநுவா நெவவாதா சுஜவ க்ஷாநு: | சுநாநுக்ஷவ்யாநு ஜவகூம் ஸாவிநி வ்யாவதூரிநுநாநாகுவி ஹி ஸஹிஷா வ்யாவதூபதி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

உத்பத்தி இல்லாத இந்த அநுபூதியானது தன்னிடத்தில் பேதத் தையும் ஸஹிக்கிறதில்லை. நாநாத்வவ்யாப்தமான உத்பத்திக்குவிருத்தமான அநுத்பத்தி அறியப்படுவதால். அநுத்பன்னமான வஸ்துவானது நாநாபூத மாகக்காணப்படவில்லை, பேதம் முதலியவைகளுக்கு அநுபாவ்யத்வமிருப்ப தாலும் ரூபம் முதலியவற்றுக்குப் போல் அநுபூதி தர்மத்வம் ஸம்பவியாது. ஆகலால் அநுபூதியானது அநுபவ ஸ்வரூபமாக இருப்பதினாலேயே அநு பாவ்யமான வேறு ஒரு தர்மமும் இதற்கு இல்லை. எக்காரணத்தினால் இந்த ஸம்வித்தானது எல்லாபேதங்களையும் நிரவரிக்கும் ஸ்வாபவமுள்ளதோ.

அதனாலேயே இந்த ஸம்வித்தின் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆச்ரயமான ஜ்ஞாதாவான ஒருவன் இல்லை. ஆகையால் ஸ்வப்ரகாசரூபை

யான அந்தஸம்வித்தே ஆத்மா. அஜடமாக இருப்பதாலும் அநாத்மத்வ வ்யாபகமான ஜடத்வமானது ஸம்வித்தில் இல்லாமல் இருந்துகொண்டு அநாத்மத்வத்தையும்கூட ஸம்வித்திலிருந்து விலக்குகிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

பிறகு அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அநேகத்வவ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டு ஸஜாதீயபேதத்தை நிரஸம் செய்கிறார்— அநுநீப னே ய ம் என்று. வ்யாபகவிருத்தோபலப்தே: நானாத்வ ஸ்ரீ வ்யாபகமான உத்பத்திக்கு விருத்தமான அநுத்பத்தி காணப்படுவதால் என்று பொருள். டி வ்யாப்தியைக் காட்டு கிறார்— நஹி என்று. இந்த க்ரந்தத்திற்கு எது அநுத்பன்னமோ அது பலவகைப்பட் டதல்லாததாகக் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம் சொல்வது பொருத்தது. ப்ரஹ்மத் தத்தவிர்த்த வேறு ஒரு வஸ்துவும் அநுத்பன்னமாகவும் பலவகை பேதமில்லாத தாகவுமிருப்பதாக மாயாவேதாத்திகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால், எது அநாநாபூத மோ அது அநுத்பன்னமென்று சொல்லப்பட்டால் வ்யாபகஜ்ஞம்நிவ்ருத்தியினால் ட்வ்யாப்பமான நானாத்வ சிவ்ருத்தியானது சொல்லப்பட்டதாக ஆகாது. ஆகையால் இது அர்த்தம்.—எது நானாபூதமோ அது அநுத்பன்னமாகக் காணப்படுகிறதில்லை. உத்பத்தி யுன்னதாகவே காணப்படுகிறது என்று உத்பத்திக்கு நானாத்வ வ்யாபகத்வம் காணபிக்கப் பட்டது. இந்த உத்பத்தி சிவ்ருத்தியினால் நானாத்வ நிவ்ருத்தி என்பது அர்த்தஸித்தம். அன்றிக்கே, எவ்வாறு அக்ரி இல்லாதது புகையுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதில்லை என்று சொன்னால், நேருப்புள்ளதே புகையுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகுமோ அவ் வாமே இவ்விடத்திலும் அநுத்பன்னமான வஸ்து நானாபூதமாகக் காணப்படவில்லை என்று சொன்னால் உத்பத்தியுள்ளதே நானாபூதமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அதினால் உத்பத்தியானது வ்யாபிகை என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அநுபூதி யானது நானாவாக ஆகிறதில்லை—அநுத்பன்னமாதலால் எது நானாபூதமோ அது உத்ப த்தியுள்ளதாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. கடத்தைப்போல் என்று † வ்யதிரேக்யநுமான மானது, அநுபூதியைப் பக்ஷமாக்கிச்சொல்லப்பட்டது. ஆகாயம் முதலியனுகளில் வ்யபி சாரம் சொல்லமுடியாது ; அவைகள் உத்பத்தியுள்ளவைகளென்று வேதாத்திகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் என்று கருத்து. இவ்வாறாக ஸஜாதீயபேதம் நிஷேதிக் கப்பட்டது. இந்த உத்பத்தி இல்லாமை என்கிற விஷயத்தையும் மற்ற விகாரங்களில் லாமை என்றும் விஷயத்தையும் நிரூபிப்பதற்காக பேதத்தையும் விகாராந்தரத்தையும் பக்ஷமாக்கிச்செய்து, ‡ அஃவ்யயநுமானத்தைக்கூறுகிறார்— பேதாநீநாம் என்று. ஆதி சப்தத்தால் உத்பத்தி முதலியவைகள் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. பேதம் முதலியவைகள் அநு பூதிதர்மங்களல்ல—அநுபாவ்யமாக இருப்பதால்— ரூபாதிவத் என்று. வ்யாவ்ருத்தி

ஸ்ரீ வ்யாபகம்—அதிக தேசத்தை வ்யாபித்திருக்கும் வஸ்து.

§ வ்யாப்தி—தவறாமல் வ்யாப்யமுள்ள இடத்தில் வ்யாபகவஸ்துவினிருப்பு.

† வ்யாப்யம்—வ்யாபகத்தைவிட ஸ்வல்பதேசத்தை அடைந்திருக்கிற வஸ்து.

‡ வ்யதிரேகி—வ்யதிரேக வ்யாப்தியுள்ளது, வ்யாபகமில்லாமல்போனால் வ்யாப்யம் இறது என்பது.

§ அஃவ்யி—அஃவ்ய வ்யாப்தியுள்ளது வ்யாப்யமிருந்தால் வ்யாபகமிருந்தேதீரும் என்பது.

ரூபதர்மமும் இல்லை என்று உபபாதிக்கிறார்—அதோ஽நுபூதே: என்று. அச்சோபி—
வ்யாவ்ருத்தி ரூபோபி என்று கருத்து. அன்றிக்கே, விசாரணாத்ஸஜட்வ நிவேதத்
தால் நித்யத்வ: ஏகத்வ ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ ரூபதர்மமுடையதாகும் என்றும் சங்கையை
சீக்குவதற்காகவும் முற்கூறப்பட்ட நானாத்தவாதிகளை விலக்குவதற்காகவும் வ்யாதிரேயது
மாகத்தைச்சூறுகிறார்— அதோ஽நுபூதே: என்று அச்சோபி - நித்யத்வாதிரூபோபி
என்று அர்த்தம். அநுபூதியானது வ்யாவ்ருத்திரூபதர்மத்தையுடையது அன்று. அது
பவஸ்வரூபமாக இருப்பதால், எது வ்யாவ்ருத்தி ரூபமானதர்மத்தைப்புகுடையதோ அது
அநுபூதியாகக்காணப்பட்டிருக்கிறது. ‘கடம்முதலியதுபோல’ என்று வ்யாதிரேகி. வ்யா
வ்ருத்திரூபமான தர்மத்தை பகலுமாக ஆக்கி அநுபூதியின் தர்மத்வாபாவம் ஸாத்யமாக
ஆகுமேயாகில், அப்பொழுது @ அநுபாவ்யத்வம் ஹேது. ‘யதாரூபாதி’ என்று ஸபகடம்.
இது அச்வயி. இவ்வண்ணம் ஸ்வகத்பேதம் கிரஸிக்கப்பட்டது. ஜ்ஞேயபேதம் முத்தியே
கிரஸிக்கப்பட்டது.

“ அத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம்ஜ்யோதிர்வபதி ” இது முதலிய வேதாத்வாக்யம்,
களில் ஆத்மாவுக்கு நித்யத்வஸ்வயம்ப்ரகாசத்வாதிகன் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன,
இந்த இடத்திலோவென்றால் ஜ்ஞானத்துக்கு நித்யத்வம் முதலியது உரைக்கப்படுகிறது
அது எவ்வாறு பொருத்தமுள்ளதாக ஆகும் எனில் கூறுகிறார்— யந: என்று. கிர்தூத
நிவிலபேதா - ஸகலபேதநிவேதத்தினால் விஜாதியபேதங்கூட கிரஸிக்கப்பட்டதாத்
லால் விஜாதியபேதமான ஜ்ஞானத்துக்கு மித்யாத்வம் ஸித்திப்பதால் அந்த ஜ்ஞானா
ஆத்மா அன்று. பின்னையோ பரமார்த்தபூதமான ஜ்ஞானமே ஆத்மா—என்று அர்த்தம்.
அன்றிக்கே; வேதாந்தங்களால் ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்ஜாதீய
விஜாதீய ஸ்வகதநானாத்வமில்லாமையானது ஸம்வித்துக்கே உபபன்னமாகிறது என்
பதிலால் அந்த ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்று அர்த்தம். ஸ்வரூப என்று ஸ்வரூபத்தைக்காட்
டிலும் வேறானவனும் ஜ்ஞானத்துக்கு ஆச்ரமாயயுமிருப்பவனுமன்றே ஜ்ஞானா-அவலோ
பரமார்த்தமாக இல்லை- ஸம்வித்ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதிலேயே
அபரமார்த்தமாதலால்; அவன் ஆத்மா அல்ல, ஸம்வித்தேதான் ஆத்மா என்று அர்த்தம்.
ஸ்வப்ரகாசரூபா ஸைவாத்மா என்று !வேதாந்தங்களால் ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்
டிருக்கிற ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமானது ஸம்வித்துக்கு ஒட்டுவதால் அந்த ஸம்வித்தே
ஆத்மா என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ரூன்யத்வ சங்கா கிராஸத்திற்காக சொல்லப்பட்
டிருக்கிற ஸ்வப்ரகாசரூபா என்கிற ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் ஸ்வதத்ரஸாதகமாகவும்கிறது
என்று சொல்லுகிறார்—அஜடநீவாசீச என்று. இது வ்யாதிரேகி. ஸம்வித் ஆத்மா, அஜ
டத்வாத். எது ஆத்மாவன்றே அதுஜடம் உதாஹரணம் கடம்- முதலியது என்று.
இதைவிளக்கிறார்— அநாநீமநீவ என்று. அநாத்மத்வவ்யாப்தம் - வ்யாப்தமென்பது
கர்த்தரி த்தப்ரத்யயம். வ்யாபகமென்று அர்த்தம். ப்ராப்த: என்பதுபோல.

நமோ஽—சஹம்ஜாநாதீதி ஜ்ஞாத்யதா பூதீதிவிவா ! நெவபு
ஸா ஸ்ரான்கிலிவா, ரஜததெவ ஸுகூஸகமவ்யு, சநமோ஽நுபூதே:
ஸூததி கதடூக்யாயொமாஸ ! சநெதா கமோஷொ஽ஹதிகுத்யுஷ்வ
விறிஹு-@தகமோஷொக்யாஹிவிஸிஷ்டவிஷ்ணா-தூஹிநிவஸக ஜ்ஞாத்யக

வ்யுயஸூ | ஜோதபுக்ஷம் ஹி ஜோநகியாகதபுக்ஷம் | தவ விக்ரி
யாதூக்ஷம் ஜவம் விகாரிபுக்ஷாஹ் : ரமநீஸுவிக்கியெ ஸாக்ஷிணி
விதாத்தாத்நி கமலீவ ஸஹிவதி | உபஸ்யயீநஸிஜிக்ஷாபெவ ருபவாபெ
ரிவ கதபுக்ஷாபெநபாச்யபெக்ஷம் | ஸுஷுஷிபெநபாச்யாவஹ
புத்யபாவாயெவபாச்யாநுஹவபெநந நாத்நொஹபுத்யமொ
வாக்ஷம் | கதபுக்ஷெ சுஹபுத்யமொவரகெ வாத்நொஹஸுவ
மபிபாபெந பெஹபெஸுவ ஜவக்பவரா க்ஷாநாத்நொஹி ப்ரஸபெஹ உஷ
ரிஹரஃ | சுஹம் ப்ரத்யமொவராக்ஷ கதபுத்யா ப்ரஸிஜாபெஹ
தூக்ஷியாவஹஸுமபாபெநொஹநாத்நொஹ க்ஷாபாபிணிகாநாம்
ப்ரஸிபெவ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அய்யா ! “அஹம் ஜாநாமி” என்று ஜ்ஞாத்ருத்வம் அநுபவஸித்தம்
அல்லவா? உத்தரம். இவ்வண்ணமல்ல, அது ப்ரார்தியால் தோற்றுவது, சிப்
பித்துண்டுக்கு ரஜததைபோல. அதுபூதிக்கு தனக்குள்ளேயே தன்னைக்
குறித்து கர்த்தருத்வம் பொருந்தாதாகையால். ஆதலால் மறுஷ்யோஹம் என்று
ஆத்மாவுக்கு அந்யந்தம் வெளிப்பட்ட மறுஷ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களுடன்
கூடியதான தேஹத்தில் ஆத்மா என்றும் அபிமானம் போல ஜ்ஞாத்ருத்வ
மும் ஸம்ஸித்தில் அந்யஸ்தமாக இருக்கிறது. ஜ்ஞாத்ருத்வமாவது ஜ்ஞாந்க்ரி
யையைச் செய்தல், விகாரமடைவதாயும் ஜடமாயும் விகாரத்தை அடையும்
திரவ்யமான அஹம்காரமுடிச்சுக்குள்ளிருப்பதாயுமுள்ள அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வ
மானது விகாரகுன்யமாயும் தான் ஸம்பந்தப்படாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்
கும் ஸாக்ஷியாயிருக்கிற சிந்மாத்ர ஸ்வரூபியான ஆத்மாவிடத்தில் எவ்வாறு
ஸம்பவிக்கும். ரூபம்முதலியதுபோல, கர்த்தருத்வம் முதலியதும் அனுபவா
தினமான ஸித்தியுள்ளதாக இருப்பதினாலேயே ஆத்மாவின் தர்மமல்ல— தூக்
கம் மூர்ச்சைமுதலிய அவஸ்தைகளில் அஹம் ப்ரத்யயம் முற்றிலுமில்லாமல்
போயிருந்தபோதிலும் ஆத்மாநுபவத்தைக்காண்பதால் ஆத்மாவுக்கு அஹம்
ப்ரத்யகோசரத்வம் கிடையாது. ஆத்மாவுக்கு கர்த்தருத்வமும் அஹம்
ப்ரத்யயகோசரத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுமோயாகில் தேஹத்தைப் போல்
ஜடத்வம், \$ பராக்த்வம், அநாத்மத்வம் முதலியதின் ப்ரஸங்கம் எவ்விதத்
தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. அஹம்ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு கோசரமாயும்
கர்தாவென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறதுமான தேஹத்தைக்காட்டிலும்,
அதின் செய்கையின் பலமான ஸ்வர்கம் முதலியதை அனுபவிக்கிற ஆன்
மாவுக்கு அந்யத்வமானது ப்ராமாணிகர்களுக்கு ப்ரஸித்தமே.

\$ பராக்த்வம்—அயலாருக்கு பிரகாசிப்பது, தனக்குத்தானே ப்ரகாசியாதது

சூதுபரகாசிகை:—

தாக்கத்தினால் ஜூனாந்ருத்வம் கிரஸிக்கப்பட்ட பிறகு ஆகம்மாவுக்கு அஹம் ப்ரத்யய கோசாந்வமானது தன்னதுபவத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாந்வால் அதை ஸ்ரீசோதனம்செய்கிறார்—நதுச என்று. சகாரம் சோத்யஹஸூச்சயத்தில். ப்ரதிதிஸித்தா-தன் அநுபவத்தால் ஏற்படுவது என்று அர்த்தம். இந்தவிஷயத்தில் மறுபொழி கூறுகிறார்—நைவம் என்று. அவ்வநுபவம் ப்ராந்தி என்று கூறுகிறார்—ஸாப்ராந்திஸித்தா என்று அநுபவவிஷயமாக பூர்வம் அறியப்பட்ட ரஜததையானது எவ்வாறு சுத்திஜ்ஞாகபாதித்மானதால் ப்ராந்திஸித்தையாக ஆகிறதோ அவ்வாறு என்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார்—ரஜததேவசுக்திசகலஸ்ய என்று. ப்ரமத்திற்கு அவகாசம் கொடுப்பதின் பொருட்டு “சகல” சப்தம். உடையாமல் முழுசாக இருக்கிற சுத்திக்குப் ப்ரமால்பதத்வம் பொருந்தாததால். அன்றிக்கே ஜ்ஞாந்ருத்வம் அறியப்படாநிற்கையில் அநில ஜ்ஞாநாம்சுத்திஜ்ஞைய பாரமார்த்தியத்திலும் கர்த்தர்சுத்திஜ்ஞைய அபாரமார்த்த்யத்திலும் திருஷ்டாந்தமாக “ரஜததேவ சுத்திசகலஸ்ய” என்று கூறப்பட்டது. அந்த இடத்தில் இத்மம்சமானது பாரமார்த்தம். “ரஜததேயே அபாரமார்த்தம்” என்று ப்ராந்திஸித்தத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்—அநுபூநேதி—அதினுவென்ன பயனென்றால் சொல்லுகிறார்—அநேநாஹுஷ்ய என்று. காந்ருத்வஸம்பந்தத்தின் இன்மையை உபபாதிக்கிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வம் ஓமி என்று. அன்றிக்கே ஜ்ஞாந்ருத்வமென்பது என்ன—ப்ரஹ்மஸ்வரூபபூதஜ்ஞாநதததுக்கு ஆச்யத்வமா? அல்லது அந்த:கரண க்ரியாநுபமான ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்யத்வமா? என்று விசுலப்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு முதலாவது கல்பத்தை தூஷிக்கிறார்—அநுபூநே: என்று முந்கூறப்பட்டுள்ள யுத்திகளால் அநுபூதிக்ஷேபாரமார்த்தம் வித்தித்திருப்பதால் அந்த அநுபூதிக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வமானது தன்னிடத்தில் க்ருத்வமாக ஆகலாம்—அதுவோ வ்யாஹதமென்று அர்த்தம். க்ருத்வம் ஆச்யத்வம். ஜ்ஞாந்ருத்வமானது ப்ராந்தர்களான புருஷர்களுடைய ப்ரதிதிஸித்தமாதலாலும் அப்பஸ்தம். ஆரோபிக்கப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார்—அந: என்று. சரீரத்திற்கு உத்தத்திமுதலியவைகளால் ஆகம்பின்னத்வம் எவ்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் “அத்யந்த பஹிர்பூத” என்று உரைக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் தன்னைக்குறித்து மாத்திரம் க்ருத்வம் ஒவ்வாது என்பதில்லை, பின்னையோ தான் பிறன் என்கிற பேதயின்றி க்ருத்வமே அடியோடு ஒவ்வாதென்கிற அபிப்ராயத்தால் இரண்டாவது கோடியை தூஷிக்கிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வம்ஓமி என்று. அதினுவென்னவென்றால் கூறுகிறார்—நக்ஷ என்று. விக்ரியாத்மகம் - க்ரியைக்கு உத்தத்தியும் விநாசமும் இருப்பதுபற்றி க்ரியாச்யத்வமும் எப்பொழுதாவது ஏற்படுமாதலால் அது ஒரு விநாசமென்று அர்த்தம். ஜடம் அறியப்படுவது - அதினுவேலிய விக்ரிக்கும் த்ரவ்யமான அஹவகாரமுச்சில் இருக்கிறது. ஜடத்வ விக்ரியாத்மகத்வ ஸாம்யத்தாவென்று கருத்து. க்ரந்தியாவது கட்டுத்தளராமலிருப்பதற்காகப் போடுகிற ஒருவிதமான முடிச்சு. அஹங்காரம், எவ்லாப்ரமங்களுக்கும் சூலமாதலால் க்ரந்தி என்று சொல்லப்பட்டது. இதற்கு எதிர்த்தான ரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்—அவிக்ரியே என்று. ஸாக்ஷித்வத்தை ஒப்புக்கொண்டதினாலேயே ஜ்ஞாந்ருத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற சங்கைவரின், ஸாக்ஷித்வமும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்திற்கு ஒத்தது என்கிற அபிப்ராயத்தால் ஸாக்ஷிணி என்று

§ சோத்யம் அல்லது சோதனம்—வினா.

சொல்லப்பட்டது. அவிய்யாநுபவரூபவ்வே ஸாக்ஷித்வமென்பதனால் ஜ்ஞாநத்வத்திற்கு ல்ரோதயில்லை என்று கருத்து. சிம்மாந்தராத்மசி ஸ்வயம்ப்ரகாசமானதில் - ஜடமான ஜ்ஞாத்ருத்வமானது அஜடத்திற்கு ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்று கருத்து. கர்த்ருத்வம் முதலியது ஆம்மதர்மமல்ல—தருச்யதீந லிததிக்வாத்—ரூபாதிவத் என்கிற அர்வயி அனுமானத்தை அபிராயப்பட்டுச சொல்லுகிறார்— நீந்ரீசயநீநஸிந்தீத்வாதேவ என்று. கர்த்ருத்வாதே, என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசபத்ததால் அஹம்ப்ரத்யயகோசரத்வம் க்ரூபிக்கப்படுகிறது. பேதாதிகள் அநுபூதியின் தர்மமங்களாக ஆகாமையில் எது ஹேதுவோ அதினாலேயே என்பது எவகாராபிப்ராயம். அஹமர்த்தம் அல்லவா ஆத்மா; அதேடு ஸமாநாதிகாணமாக அறியப்படுகிற ஜ்ஞாதா-ஆத்மாவாக இருக்கலாமே என்றால் கூறுகிறார்—ஸுஷுப்திழர்சீசாதேன என்று “நாஹகலு” இதுமுதலிய கருதியின் ஆகாரத்தைக்கொண்டு அஹம்ப்ரத்யயம் போனபோதிலும் என்று உரைக்கப் பட்டது. ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வம் அஹம்ப்ரத்யயகோசரத்வம் இவைகளில்லை என்பதில் மூன்று வ்யபிரக்யனுமானங்களைப் ப்ரஸங்கரூபமாகக்கூறுகிறார்— கர்த்ருத்வே என்று. “ஆத்மா ந கர்தா” “நசாஹம் ப்ரத்யயகோசர:” என்று, இரண்டு ப்ரதிஜ்ஞா வாத்யங்கள், அஜடத்வாத், ப்ரத்யக்த்வாத், ஆம்மத்வாத், என்று மூன்று ஹேதுக்கள், எது கர்தாவோ எது அஹமென்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு கோசரமோ அது ஜடமாகவும் ப்ராக்காகவும் அநாத்மாவாகவும் காணப்படுகிறது. சரீரம் போலவென்று, அன்றிக்கே; ஆத்மா கர்தாவும்மல்ல அஹம் ப்ரத்யயகோசரமும்மல்ல, ஜடத்வாதிகளுக்குப் ப்ரஸங்கம் வருவதால், தேஹத்தைப்போல் என்று. ஜடத்வம் பார்க்கப்படுவதாகவே இருப்பது, ப்ராத்த்வமாவது பிறருக்குத்தோற்றதல். ஆம்மத்வம் புருஷார்த்தங்களுக்குப் ப்ரதி ஸம்பந்தியாக இருத்தல். அல்லது தேஹத்தைக்குறித்து நியந்தாவாக வ்யாபித்தல். அவைகளின் அபாவம் அநாத்மத்வம். ஆதிசபத்ததால் சுயித்வம் முதலியது விவகரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அஹம்ப்ரத்யயகோசரமான தேஹத்திற்கு அநாத்மத்வம் ஸித்தித்தா லன்றோ அஹம் ப்ரத்யயகோசரான கர்தாவுக்கு அநாத்மத்வப்ரஸங்கி வருமெனில் கூறுகிறார்—அஹம்ப்ரத்யயகோசராத் என்று. க்ரியாபலங்களான ஸ்வர்கம் முதலியவைகளை அனுபவிக்கிறவனென்பதினால் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேற்றுமை ஸித்தித்தது. ப்ராமாணிகர்களுக்கு - சார்வாகர்களைத் தவிர்த்தவர்களுக்கு.

தயாநஹயேயுஸ ஜ்ஞாதாநாவி விவக்ஷண: ஸாக்ஷி ப்ரத்யுமா தெதுகி ப்ரதிவத்வயுஸ | வஸவீலிக்ரிபாநாஹவஸூரூபவெஸூவா லிவஜ்ஞகொ ஜெவாநவ்யஹார: ஸூபாநுபதயா தஜிவிவநகி | சூ த்யஸுதபாநலிவ்யுதூகலிவஜ்ஞகஜிவிவஜ்ஞகாநா ஸூஹாவ: | உபபுணஜி வஸணாஜிஹிபு ஸூபவஸூஸீஜி கொகாபிகாரத்யஸுதயாநலிவ்யுநகி | தத்யுதொநபம் “ஜாநாஜிஹி” உகி ஸூஜி: | ஸூபுக்ஷாஸாயா சுநா ஹபுதெ: சுபஜிவ தஜிவிவ்யுதூ ஜபாநுபவஹாரொணாலிவ்யுதூக்ஷ ஜிதி ஶாவொலு, ரவிகாநிகராலிவ்யுதூக்ஷாதவஸு தஜிவிவஜ்ஞகஸ் உஸுநாசு | ஜாவகாநுநிஷாநஹுஸூஜி: ரணாநாம் தஜிவிவ்யுதூ நாவி காதெந ஸூபுதரபுக்ஷாஸொ ஹி உபுஷுதர: யத: சுஹம் ஜாநாஜி”கி ஜ்ஞாதாநஹயேயுஸிந்ஜாதாநதொந வாரூபாபிபுகொ

[illegible]

இதி ஸ்ராவஞ்சுவஸ்து: ||

ஸ்ரீ பாவ்யம் —

அவ்வாறே ஸாக்ஷியான பர்த்தபகாத்மா அஹமர்த்தமான ஜ்ஞாதாவைக் காட்டிலும் வலிசூணன் என்று அறியத்தக்கது. இவ்வண்ணம் விகார மில்லாத அதுபவஸ்வரூபத்துக்கே அபிவ்யஞ்ஜகமாக இருக்கிற அஹங்கார மானது ஜடமாக இருந்தபோதிலும், தன்னிடத்திலிருப்பதாக அதை அபிவ்யஞ்ஜநம் செப்கிறது. அபிவ்யங்க்யங்களான வஸ்துக்களைத் தன்னிடத்திலிருப்பதாகக்காட்டுவது அபிவ்யஞ்ஜகங்களுக்கு ஸ்வபாவம். கண்ணாடி ஜலம் நிகண்டம் முதலியவைகள் முகம், சந்திரமிபம், கோத்வம், முதலியவற்றைத் தன்னிடத்திலிருப்பதாகக்காட்டுகின்றன. “அஹம்ஜாநாமி” என்கிற இந்த ப்ரமமானது அதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வபாகாசையான அதுபுதிக்கு எவ்வாறு தன்னால் அபிவ்யங்க்யமாயும் ஜடரூபமாகவுமிருக்கிற அஹங்காரத்தால் அபிவ்யங்க்யத்வம் கூடுமென்று ஆகேஷ்டியாதே, சூர்யனுடைய கிரணஸமுஹங்களால் அபிவ்யங்க்யமான கரதலத்திற்குச்சூர்ய கிரணபிவ்யஞ்ஜகத்வம் காணப்படுவதால். ஜன்னனின் சந்துவழியாக வருகின்ற சூர்யகிரணங்களுக்கு அவைகளால் அபிவ்யங்க்யமான கரதலத்தாலேயும் ஸ்புடதாப்ரகாசம் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. யாதொரு காரணத்தினால் “அஹம்ஜாநாமி” என்கிற ப்ரதீதியில் ஜ்ஞாதாவான இந்த அஹமர்த்தமானது சிந்மாத்ராத்மாவுக்கு பாரமார்த்திகதர்மமன்றோ ; அக்காரணத்தினாலேயே ஸுஷூப்தி முக்திகளில் அந்வயிக்கிறதில்லை. அந்த ஸுஷூப்தி முக்திகளில் அஹம் என்கிற ஆகாரமில்லாமல் ஆத்மாவானது ஸ்வாபாவிகமான அதுபவமாத்ரரூபமாகத் தோற்றுகிறது.

அதினாலேயே தூங்கி எழுந்திருந்தவன் “சிலவேளையில் என்னையும்நான் அறிந்திலேன்.” என்று சொல்லுகிறான். ஆகையால் உண்மையாகவே ஸமஸ்த

பேதவிதல்பங்களற்றதான நிர்விசேஷ சிம்மாந்தராகாஸ கூடஸ்த நித்யஜ்ஞா
னமே ப்ராந்தியினால் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயஜ்ஞாஸாபமான பற்பல விசித்ர
பேதங்களுள்ளதாகத்திறிந்து தோற்றுதலால் அதற்கு மூலபூதமான அவித
யையைப் போக்குவதற்காகநித்யசுத்த புத்தமுத்தவ்வபாவ ப்ரம்மாத்தமைகத்வ
வித்யையை அறிவிக்கும்பொருட்டு எல்லாவேதாந்தங்களும் ஆரம்பிக்கப்
படுகின்றன—என்று. (மஹாபூர்வபக்டம் முற்றிற்று)

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஆதம்பின்னமான அஹங்காரத்திற்கு கர்த்ருத்வம்வரின் எவ்வாறு ஆத்மாவுக்கு
ஸம்ஸாரபோக்த்ருத்வம் என்கிற சங்கையானது சரீர்ப்ரதிபத்தியினால் நிரஸிக்கப்பட்டது.
ஸம்பர்காதினை அனுபவிக்கிறவனுக்கு ஆத்மத்வம் ஸித்தமாகில் ஜ்ஞாதாவாகவே ஆத்மா
இருக்கவேண்டுமெனில் கூறுகிறார்— தநா,என்று. சரீரத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மா வேறு
பட்டதென்று ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ப்ரமாணபலத்தாலன்றோ ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.
அவ்வாறே ஜ்ஞாதாவும் விலக்கிணைக்க ப்ரமாணஸித்தனாக இருப்பதால் ஒப்புக்கொள்
னத்தக்கதென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே, அப்ராமாணிகமான அஹம்ப்ரத்யயகோசரமாக
இருத்தலாலன்றோ சரீரத்திற்கு அநாத்மத்வம் முதலியது ஏற்படுகிறது. ப்ராமாணிக
மான அஹம் ப்ரத்யயகோசரத்திற்கு எவ்வாறு அநாத்மத்வம் முதலியது எனில் சொல்
லுகிறார்—அஹம்ப்ரத்யயகோசராந் என்று. தேஹத்திற்குஅப்ராமாணிகாஹம்ப்ரத்யய
கோசரத்வம் ப்ரமாணபாதத்தாலேயேயன்றோ அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு கம்பலத்தை
அனுபவிக்கிறவனும் § ஒளபாதிகாகாரமுன்னவனுமான ஜ்ஞாதாவுக்கு ஆத்மத்வம் ப்ரமா
ணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில் ஆத்மாவுக்கு அதைவிட வேற்றுமை ஒப்புக்
கொள்ளத்தக்கதென்று அர்த்தம். ஆதலால் ப்ராமாணிகாப்ராமாணிக * விபாகமினி
அஹம்ப்ரத்யயகோசரத்வமாத்தரமே அநாத்மத்வஸாதகமென்று கருத்து. அவிக்ரியமான
ஆத்மாவுக்கு எவ்வாறு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸம்பவமெனில் கூறுகிறார்— ஏவம் என்று.
அன்றிக்கே, ஜ்ஞாத்ருத்வம் அஹங்காரமுடிச்செய்வன்தென்று முந்தியே கூறப்பட்டது.
எவ்வாறு அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸம்பவிக்கும் எனில் கூறுகிறார்—ஏவம்
என்று. அஹங்காரத்திற்கு இந்த ஸமவிததைக்குறித்த ஆகாரமாக இருத்தல் அபி
வ்யஞ்ஜகத்வ ப்ரயுத்தமென்று கருத்து. அஹங்காரம் அபிவ்யஞ்ஜகமாக இருக்கட்டும்,
எவ்வாறு இதற்குத்தனை ஆச்ரயித்ததாகக் காட்டிக்கொடுத்தல் எனில் கூறுகிறார்—
ஆத்மஸ்ததயா என்று. ஸ்வபாவசுபத்திற்கு டிஹைத்ஸர்கிகம் என்று அர்த்தம். எங்கே
யாவது ஓரிடத்தில் ப்ரமாணபாதம் வருமேயாகில் அவ்வாறு அல்லவென்று கருத்து.
தரீபனேதி. தன்னிடத்திலிருப்பதாக அபிவ்யஞ்ஜநம் தரீபணத்வப்ரயுத்தமல்ல, ப்ரதி
பிம்பத்வப்ரயுத்தமல்ல, அபிவ்யஞ்ஜகத்வமாத்தரப்ரயுத்தமென்று காண்பிப்பதற்காக கண்
பாதினையும் எடுத்தது. ஆகிசுபத்தால் முண்டம் முதலியது. இவ்வண்ணமாக ஸம்வித்
அக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வாவாஸமானது வ்யங்க்ருவ்யவ்யவ்யாவத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட
தென்று சொல்லுகிறார்—தத்த்ருத,என்று. ஜடத்திற்கு அபிவ்யஞ்ஜாத்வம் தருதியுள்ளதாக
கூசாது. ஸ்வப்ரகாசவஸ்துவுக்கு மற்றொன்றினால்காட்டப்படுதலும் அயுத்தம்-ஸம்வித்தி
னால்அபிவ்யஞ்ஜிக்கத்தக்க-வஸ்துவுக்கு விசேஷித்த ஸம்விதபிவ்யஞ்ஜகத்வம் அயுத்தமெ
ன்கிற இந்தஆசங்கையை தானே எடுத்துக்காட்டி நிரஸகம்செய்கிறார்—ஸ்வப்ரகாசாயா:

§ ஒளபாதிகம்—உபாகியானால் ஏற்படுகிறது.

* விபாகம்—பிரிவு.

§ ஒளைத்ஸர்பிகம்—ஸாமான்யம்.

என்று, எதனால் என்று சொல்லுகிறார்— ரவிகர் என்று, கரதலத்திற்குக்கிரணியில் ஒரு ஜகத்வம் எங்கே காணப்பட்டிருக்கிறது எனில் கூறுகிறார்— ஜடலக என்று. இவ்வாறு கர்ஜாந்ருத்வத்திற்கு அபராமார்த்திகத்வம் கூறப்பட்டது. இதையே பராமார்த்த வங்து பாவில்கும் தருணத்தில் தோன்றாமையை விளக்குவதினால் உபபாதிக்கிறார்— யத: என்று. இதிலால் “அஹம்பர்த்தபமமானது அழிந்துபோனபோதிலுங்கூட” என்கிற முற்சுரப்பட்ட அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. “யத:” என்று ஸாத்யமே ஹேதுவாக நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘அக்ஸிமத்த்வேக தூமவத்த்வம் என்பதுபோல, முத்தியோடு சேர்த்துச்சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் ஸூஷூப்தியிலும் அஹம்பர்த்தயயில் லாமைக்கு ஆகம் பரமானாதாரம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது எவ்வாறுதோற்று கிறதெனில் கூறுகிறார்— துநீரஹி என்று. “நாஹக்ஸவயமேவம் ஸம்பர்த்தபாத்மாம் ஜராநத்யமஹமஸ்ய” என்று தூக்கவிஷயமான ச்ருதி. “அஹங்காரம் பலம் தர்பம் காமம் க்ரோதம் பரித்ரஹம், விருச்யநீர்மஸ்யார்தோ பரஹ்மபூயாகல்பதே” (அஹங்காரம், பலம், தர்பம் காமம் க்ரோதம், பிறரிடத்தினின்றும் பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல், இவைகளை விட்டு என்னுடைய தென்கிற எண்ணமில்லாதவனும் ஒழிவுள்ளவனுமான மனிதன் பரஹ்மபாவத்தைப் பெறுவதற்குத் திறமையுள்ளவனாக ஆகிறான்) — என்று முத்திவிஷயமான எம்ருதி. “மஹாபூதந்யம் ஹங்காரோ புத்திரவ்யக்தமேவசு” என்று ஷேத்ரத்திற்குள் அடக்கமும் அஹங்காரத்திற்கு சொல்லப்படுகிறது. அஹங்கார விஷ்டாத்மா கர்ஜாஹமிதி மன்யதே” என்று. அதற்கு ப்ராந்திஸ்த்தத்தம்மும் சொல்லப்படுகிறது. ஹி சப்தமானது ச்ருதிஸம்ருதிப்ராஸித்தியைக் காட்டுவதற்காக. ஸூஷூப்தி விஷ்டமமான ச்ருதிமாந்ரமல்ல, பராமர்சமும் அவ்வாறு இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார். “அந்வ என்று. அதனவ என்று ஸாத்யத்தை ஹேதுவாக பராமர்சித்திருக்கிறார். “பஸாதநங்களுக்கு விபரீத நிர்தேசம் எவ்வாறு என்றால்— இவ்வாறாக; ஜ்ஞப்தியில் “ஸாத்பமா அது உத்தப்தியில்லாததன்ம. எது உத்தப்தியில் ஸாதசமோ அது ஜ்ஞப்தியில் ஸாத்யம். ஆகையால் அக்கி இருப்பதினாலேயேயுண்டேயுண்டாயின் உத்தப்தி என்பதுபோல, உத்தப்தியில் ஹேதுதவகதை அபேகித்து “அதவ” என்று சொல்லப்பட்டது. அதினால் ப்ராஸ்துத்யு-வ வ்ருத்தத்தினைக்கு என்ன வெனில் கூறுகிறார்— தஸ்மாந் என்று. தஸ்மாந் என்கிற இந்த பதத்தினால் “யத்ப்யாஹு: அசேஷ விசேஷ” என்று தொடங்கி சொல்லப்பட்டிருக்கிற பரமான தர்க்கங்களால் ஸ்வாதேதாபாதனம் அவிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. நிர்ஸந்த ஸம்ஸந்தபேத விகல்பேதி. பேதவிகல்பசப்தத்தினால் ஜ்ஞாந்ருஜ்ஞோபாதி பேதத்திற்கு அவார்த்தங்களானபடப் பேதங்கள் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நிர்விசேஷசப்தத்தினால் ஸ்வகத நித்ப்வாதபேதத்திற்கு நீக்குதல் ஏற்படுகிறது. எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார்— சிந்மாந்நைகரஸ என்று. சிந்மாந்ரமாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம். இதனால் குணயத்வத்திற்கு விலக்கமும் ஏற்பட்டது. கூடஸ்தம்— விசாரமில்லாதது. அல்லது, எல்லாத் தோற்றங்களுக்கும் ஆசாரம். நிந்யஸம்ஸிதேவேதி சிந்மாந்ரசப்தம், ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தவரம், ஸம்வீத என்கிற சப்தம் விசேஷ்ய பரம் என்பதினால் பெளருத்தப்பயில்லை. சிந்மாந்ரத்திற்கு எவ்வாறு பேதமாவது எனில் கூறுகிறார்— ப்ராந்ந்யா என்று, ப்ராந்ந்யா விவாததே என்கிற நிர்தேசமானது “கரிகலப: என்கிற நிர்தேசம் போல, சுத்தம்—

“கரிகலப:—யானைக்குட்டி - கலப; என்கிற பதமே யானைக்குட்டியை உணர்ந்தும் தன்மை வாய்த்திருக்க கரிபகம் ப்ரயோஜகமற்றதாக இருந்தகொண்டு கலப பதத்தின் விசேஷ சத்தியைக் குறைத்து விசேஷ்யம்சமான குட்டி என்கிற அர்த்தத்தை

துவீத்யயினின்று விடுபட்டது. புத்தம் - ஸ்வயம் ப்ரகாசம முக்தம், வாஸ்தவமாக பேசுதலானம் ஜன்மமுதலியதில்லாதது. இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்தமைசத்வ வித்யாப்ராப்தியன்பொருட்டு எல்லா வேதார்த்தங்களும் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன வென்று அட்த்தம். வேதார்த்தங்களுக்கு ஆரம்பணியத்வமாவது, அவைகளின் விசாரங்களுக்கு ஆரம்பணியத்வம் “ஸர்வே வேதார்த்த ஆரம்பாதே” என்பதற்கு ‘யத்யாஹூ,’ என்கிற பூரவாக்யத்தினால் அண்வயம் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்காததா? ஆரம்பிக்கத்தகுதிபுள்ளதா? என்கிற விசாரத்தில் பந்தம் பரமார்த்தமாக இருப்பதுபற்றி அது ஜ்ஞாந்தால் சிவந்திக்கத்தக்காததால் ஜ்ஞானத்தை உபாயமாகச்செல்லும் வேதார்த்தவாதவிசாரரூபமான சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதில்லையென்று பூர்வாக்ஷத்தைச்செய்து பந்தம் மீத்யாயானதால் ஜ்ஞானமாத்ந்தினால் சிவர்த்தபத்வம் அதற்கு ஸம்பவிக்கக்கூடும் மாதலால் ஜ்ஞானத்தை அடக்கித்து வேதார்த்த விசாரரூபமான சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதுஎன்றல்லவோ ப்ரஹ்மஜ்ஞானபக்ஷத்தில் முதல்அதிகாரணத்தின் அாத்ம சிக்ஷிக்கப்பட்டது. ஆகையால் பந்தம் மீத்யாயாக இருப்பதால் ஜ்ஞானம் ஒன்றினால் மாத்ந்திரம் அதற்கு சிவந்திக்கத்தக்கன்மை ஸம்பவிப்பதால் ஜ்ஞானபிரதானமான சாஸ்திரத்துக்கு கர்மவிசாரம் பூரவாக்ருத்தமாகாடுத்துச் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்று வைஷ்ணவம். உபாயம் ஆத்மைசத்வ விஜ்ஞானம் உபேயம் சிவசேஷ சிவாதா ப்ரஹ்மம், சிவர்த்தம் மீத்யாயாத்ம், என இமயுன்றும் கர்மவிசாரத்தை அடக்கியாத் தென்று முன்பு ஸவிஸ்தாரமாக உபபாதிக்கப்பட்டது. அது நிகமனக்ரத்ததால் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

மகா பூர்வபக்ஷம் முற்றிற்று.

மாத்ந்திரம் உணர்த்தும்படி செய்கிறது. இதற்கு ப்ரமானம் சாஸ்திரகாரர்கள் வசம். அதாவது—“விசிஷ்டவாசகநாம் சப்தநாம் ஸத்விசேஷணே விசேஷ்யமாத்ரபர்யவஸாயித்வம்” என்று. இதற்குப்பொருள்—விசேஷணத்துடன் கூடின விசேஷ்யத்துத்தானாலவே உணர்த்தும் தன்மைவாய்ந்த சப்தங்களுக்கு விசேஷணவாசகபதமும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் அப்பொழுது தன்னால் உணர்த்தத்தக்க விசிஷ்டார்த்தத்தில் ஏகதேசமான விசேஷணம்சத்தைவிட்டு விசேஷ்யத்தைமாத்ந்திரம் போதிக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது.

நிவர்திக்கத்தக்கதையும் 'ஹி' அநதிகத்' இது முதலியதால் அன்யனுடைய பகலும் மூலமில்
லாதது என்பதையும், "ந்யாயாநக்ருஹீத" இதுமுதலியதால் தன் பகலும் மூலமுள்ளது
என்பதையும், அர்த்தாத் அனேகவித்வான்களின் அகடிகாரத்தையும் ப்ரதிஜ்ஞைஞ செய்
கிறார். "ந்நீதம்" என்பதனால். அநேகவாக்கியத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதும்
அன்யனால் கூறப்பட்டிருக்கிறதமான உபா. ம, உபேயம், நிவர்த்தம், இவை மூன்றும்
சொல்லக்கருதப்பட்டது. "ஒளபரிக்ஷத பரமபுருஷ" சப்தத்தால் "தந்த்விளபரிக்ஷதம
புருஷம் வித்தி" என்கிற ச்ருதிவாக்கியத்தை க்ஷணக்கச்செய்கிறார். இதனால் நமக்கு
இஷ்டமான ப்ரமாண, ப்ரமேய, விசேஷ ஸம்பந்தமானது ச்ருதியிலேயே ஸ்பஷ்ட
மென்று ஸாதிப்பிக்கிறார். ஷி 'பரம' சப்தத்தினால் ஈசுவரனைவிட வேறு தத்வமில்லை
என்பது கூறப்பட்டது. "வாணீயதா ஹேது குணவிசேஷ விந்ஹிணம்" என்பதனால்
"யமேவைஷ வ்ருணுதே தேகஸப்ய: " என்று தனக்கு இஷ்டமான உபாயவிசேஷத்
தைக்கூறுதல் ஸித்தது. இந்த பதத்தினால் அனேகசாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும்
அனேக க்ரந்தங்களை இயற்றினவர்களுமான வேதாந்திகளுக்கு ப்ரமம ஸம்பலிக்கலா
மென்பது பொருத்தது என்கிற சகலையும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கிறந்த
சாஸ்திரார்த்தஜ்ஞானோத்தபத்திக்குக் காரணமாக இருக்கும் பதார்த்தங்களுக்குள் பகவத்
பத்தியும் உன்னடகையதால் அதில்லாத சாஸ்திரப்பயிற்சியானது த்ருந்த ஜ்ஞானகார
ணமாகாதது. இதில் ப்ரமாணம் "யஸ்யதேவே பராபக்தியதாதேவேததாருரென" இது
முதலிய ச்ருதி. ஸம்ருதியும் "வித்யாராஜந் நதேவித்யா மமவித்யாநஹியதே. வித்யா
ஹிநஸ்தமோத்வஸ்தோ நாயிஜாநாஸி ஷிகேசவம, (ஹிமாராஜாவே! உம்முடைய * வித்யை
வித்யை அன்று, என்னுடைய வித்யை ஈனைவில்லாதது. வித்யை இவ்லாமல் தமோ
குணத்தினால் ஜ்ஞானமழிந்தவாகி கேசவனை அறிவித்தல்) த்ருதராஷ்டிரா—காவல்
கணேதே கா வித்யா யாதே வித்யா @ ஜநார்த்தனே - யயா த்வமயிஜாநாஸி ஶி த்ரியுகம்
மதுஸூதநம் (கவல்கணகுமார! ஸஞ்ஜய! ஜநார்தனன்விஷயத்தில் எந்த வித்யை
உனக்கு இருக்கிறதோ, எதனால் வ்ருட்டஞ்ஞயபரிபூர்ணனான மதுஸூதனனை அறிகி
ருயோ, அப்படிப்பட்ட வித்யை உனக்கு எது இருக்கிறது? ஸஞ்ஜயர்— "மாயாம்
ந ஸேவே பத்ராதே ந வ்ருதா தர்மமாசரே! சுத்த பாவம கதோ பக்த்யா சகா த்ராத்
வேத்யி ஜநார்தனம்"; (நான் கபடத்தை ஆசரிக்கிறதில்லை, உமக்குமங்களும் உன்னடாக

ஹி அநதிகத்—அறியப்படாதது.

ஷி பரம—எதனைக்காட்டிலும் பர: -மேலானவன், மா-இல்லையோ, அவன்-ஸர்வே
சுவான் என்று அர்த்தம்.

ஷி கேசவன்—அழகிய கேசங்களை உடையவன். அல்லது கர்பச -ஸுஸர்ச கேசென
ப்ரஹ்மருத்திரர்கள் -தெனவஹதி அவ்விருவர்களையும் வஹிக்கிறவர், அத்தாயாயியாக
இருந்துகொண்டு அவ்விருவர்களையும் முறையே உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் ஸம்
ஹரிப்பதிலும் ஏவுகிறவர்.

* வித்யை—புருஷார்த்தஸாதஜ்ஞானம். அன்றிக்கே புருஷார்த்தங்கள் இவைகள்
என்று அறிதல்.

@ ஜநார்தனன்—ஐதை: அர்ச்சயதே—ஐநங்களால் (மோக்ஷத்திற்காக) வேண்டப்
படுகிறவர். அல்லது ஜனங்கள் என்கிற அஸுஸர்களை காசஞ்செய்தவர். அல்லது பிறப்
பை காசஞ்செய்பவர், அதாவது மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பவர்.

ஶி த்ரியுகன்—மூன்று இரட்டை குணங்களுள்வன் அவைகளாவன—ஞானம்
சத்தி, பலம்-கிச்சவ்யம், வீர்யம்-தேஜஸ்.

வேண்டும். வீணை தர்மத்தை ஆசரிக்கிறதில்லை. பத்தியினால் சுத்தமான சித்தத்தை அடைந்தவளுக சாஸ்திரத்தினால் ஜநார்தனனை அறிகிறேன் என்றபடி) இந்த விடத்தில் “பா சுத்தபாவம் கத, சாஸ்திராத் வேதம் ஜநார்தனம்” என்ற தலை உள்ளபடி “பாசுத்தந்த்ஜ்ஞானோதயமானது பத்தியை அபேகவித்திருக்கிற தென்பது ஸத்தம். “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸுதந: 1 ஸாத்திகஸ்ஸது விஜ்ஞேயஸஸவை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: 1 பச்யத்யேநம் ஜாயமாநம் ப்ரஹ்மாருத்ரோதவாபுந: 1 ரஜஸாதமனா சாஸ்யமாநஸம் ஸமபிப்லுதம். (ஜநிக்கும்பொழுது எந்த ஜீவனை மதுஸுதனைக் கடைக்கிக்கிறதோ அவன் ஸாத்திகனென்று அறியத்தக்கவன். அவனே மோக்ஷார்த்தத்தை சிந்திப்பவன். ஜநிக்கும்பொழுது இந்த ஜீவனை ப்ரஹ்மாவோ, ருத்திரனோ, பார்ப்பார்களையாகில் அவனுடையமனதானது ரஜோ குணத்தினாலும் தமோகுணத்தினாலும் கவாப்பட்டுவிடுகிறது) என்கிற வசுந்தராலும் தத்வார்த்தஜ்ஞானமானது பத்தியினால் உகந்த பகவானுடைய கடைக்ஷத்தை அபேகித்திருக்கிறதென்று அறியப்படுகிறது.

அய்யா ! “யயா த்வமபிஜாநாவரி, பத்த்யா வேதம்” என்கிற வினாவைடனால்த் வியா பத்திசுப்தங்கள் இரண்டுக்கும் அர்த்ததக்யம் தோன்றுகிறது. “பத்திஞபையான வித்யை மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிறது” என்று முனடி உபபாதிக்கப்பட்டது. அதனால் பத்தியானது சாஸ்திரஜ்ஞானத்தை மூலமாகக்கொண்டது, சாஸ்திரஜ்ஞானம் பத்தியை மூலமாகக்கொண்டதென்று அச்யோந்யாச்சரயம் வருமென்று சொல்லப்படுமேயாகில்; இவ்வண்ணமல்ல—சர்வணம் பண்ணும் ஸமயத்திலேயே பரமாத்மாவின்னுடைய குணவிக்ஷன் பதார்த்தங்களாக அறியப்படுமளவில் அந்த விஷயத்தில் அதுகூட புத்தியை வித்யாசுப்தமும், பத்திசுப்தமும் சொல்லுகிறது. அந்த அதுகூடபுத்தியினால் வாக்கியார்த்த நிர்ணயம் கன்றாய் ஏற்படும். பூர்வபக்ஷமாக உபந்யஸிக்கப்பட்டிருந்தபேதிலும் பெளத்தர்சனஞ்சு அபிமதமான வேதாப்ராமாண்யம் முதலியவைகளில் வைதிசர்களுக்கு தீவிரமான த்வேஷமல்லவோ உண்டாகிறது. பகவத்குணங்கள் முதலியதில் சித்தத்திற்கு ழு அநுராகமுண்டாகிறது. இது ஸாக்ஷாத்நாரதஸ்யமான கிரந்தரத்பானுரூபயான பத்தியல்ல. அதனால் அச்யோந்யாச்சரயமில்லை.

பிறகு சாஸ்திரார்த்த ஜ்ஞானோத்பத்திக்கு வேறுதவாக இருக்கிற பத்திக்கு விரோதியைச் சொல்லுகிறார்—அநாத் என்று. அன்றிக்கே, ஸம்யகஜ்ஞாந வேறுதவமான பத்தியில்லாமையால் ஸம்யகஜ்ஞாந விரோதியாகிற பாபங்களின் தொடர்ச்சியைப் பகர்கிறார்—அநாத் என்று “வாஸநா” சப்தத்தால் பாபம் திடமான மூலமுள்ளதாக இருப்பதால் எவ்விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாமையே உரைக்கப்பட்டது. வாஸனையினால் பாபம், பாபத்தால் வாஸனை; அஜ்ஞானத்தால் பாபவாஸனை, பாபவாஸனையினால் அஜ்ஞானமென்கிற அச்யோந்யாச்சரயதோஷத்தை பரிஹரிப்பதன்பொருட்டு “அநாத்” சப்தம். சேழ்வு—மோக்ஷத்திற்கு உபயோகமான ஜ்ஞானம். “அசேஷ” சப்தப்பயோகத்திற்கு உபாயோபேய நிவர்த்த விஷயமான எல்லா புத்தியும் தூஷிக்கப்பட்டதென்று கருத்து. இதனால் அர்த்தாத் தன்பக்ஷத்தில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—சர்மத்திற்கே மோக்ஷபிரதிபந்தகவயிருப்பதால். கெடுக்கப்பட்ட புத்திக்கு பலமான சிறந்த ஜ்ஞானத்தின் இன்மையைக் காண்பிக்கிறார்—அநாதிக் என்று. ப்ரத்யக்ஷவிரோதம் வரின் சாஸ்திரார்த்திற்கு ப்ரபாபஸ்யமானது அந்யகூல் சொல்லப்பட்ட

மருப்பதால், பதம்பதமாகவும் ஸமுதாயத்தாலும் ஸவிசேஷபரத்வ ப்ராதான்யததாலும் முதலில் சப்த ப்ரமாணத்தைச் சொல்லுகிறா—பத் என்று பாகருதி ப்ரத்யயங்களின் சேர்க்கையினால்தான் பதம் ஏற்படுகிறதென்பது அறியப்படவில்லை என்று பதசப்தத்தின் ச்ருத்த. வாக்கியவநு பேதி—வாக்யம் அநேக பதார்த்தங்களின் ஒரு சேர்க்கை பைசசொல்லுகிற தென்பதும் அறியப்படவில்லை என்று கருதது. ததர்த்தயாதாமயம் தாப்யவியதம். ப்ரத்யக்ஷாதி என்றவிடத்தில் ஆதிபதத்தால் அநுமானம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. 'ஸகல'சப்தத்தால் ஸ்பார்சநம் சாக்ஷுஷம் முதலிய ப்ரத்யக்ஷத்தின் அவாந்தர பேதம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அந்வயம் வ்யதிரேகம் முதலிய அநுமாதத்தின் உளபிரிவும் சொல்லக்கருதப்பட்டது. அன்றிக்கே, அந்நத வாதிருக்கு இஷ்டமானது அர்த்தபாபத்திமுதலிய வேறு ப்ரமாணங்களை விஷயமாகக்கொண்டது ஸகலசப்தம். வருததம்—போதம். நத்திகரீதவ்யதாநுப என்று. தர்கத்தினாலும் ப்ரமாணத்திற்கு பாதமானது அன்யர்களால் கூறப்பட்டிருப்பதால், தர்கம் ப்ரமாணநுகராஹகமென்றுகூட அறியப்படவில்லை என்று கருத்து. நாம் தர்கத்தை ப்ரமாணநுகராஹகமாகவேயன்றோற்றுக்கொள்ளுதேறும் எனில் கூறுகிறார்—ஸமீகீநந்யாய என்று. ப்ரமாணநுகராஹக புத்தியினால் ஸமீகரிக்கப்பட்டிருத்தபோதிலும் அவார்களின் தர்கம் ப்ரமாணவிருத்தபதலால் அது சிறத்தல்லவென்று கருதது. அபச்சேதந்யாயம் முதலிய ஸமீசேத்யாயங்களேதான் எவ்வளவு அவகீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வெனில் கூறுகிறார்—ந்யாயமாரீகாணம் என்று. இது அபச்சேதந்யாயவிஷயம், இது ஸாமான்ய விசேஷ ந்யாயவிஷயம் என்று அந்நத ந்யாயஸஞ்சார விஷயங்களின் பாகுபாடு அறியப்படவில்லை என்று கருத்து.

அவ்வணமாகில் எதை அவலம்பித்து கரந்தங்கள் செயயப்பட்டனவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—விகல்பாஸஹ என்று குதர்கவகள் ப்ரமாணவிரந்தங்களுக்காகவும் மூலத்தளர்ச்சி, ஒன்றோடொன்று விரோதம், முதலிய வேறுதோஷங்களால் கவரப்பட்டவைகளாகவுமிருக்கிற தர்கவகள். அவைகளும் மூன்று நான்கு பதங்களை உச்சரிக்கும் க்ஷணங்கள் கூட நிலை பெற்றிருக்கிறதில்லை, பின்னையோ அவைகள் விகல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டினுள் ஒரு பக்ஷத்தை அவகீகரித்த க்ஷணத்திலேயே அழிவடைகின்றன என்பதைக்கூறுகிறார்—விகல்பாஸஹ என்று. தர்கத்திற்கு விகல்பாஸஹத்வமாவது அதற்கு விஷயமான ஸாதநம் முதலியவைகளின் விகல்பங்களை ஸஹியாமையே. விவிதேதி—ப்ரஹ்மத்திற்கு அநுவவிஷயத்வம் வரும்பக்ஷத்தில் அநுபூதித்வம்

அர்த்தபாபத்தி—ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய எட்டு ப்ரமாணங்களுக்குள் இது ஒரு ப்ரமாணம். அர்த்தத்தின் ஆபத்தி—அர்த்தபாபத்தி. (உதாஹரணம்) பீநோதேவதத்தத:, திவாநபுலத்தே—என்று (தேவதத்தன் பருத்திருக்கிறான், பகலில் சாப்பிடுகிறதில்லை) சாப்பிடாமல்போனால் தேஹம் பெருக்காததலால் தேவதத்தன் நாள்தோறும் இரவில் புஜிக்கவேண்டும் என்று அர்த்தபாபத்தி ப்ரமாணத்தினால் ராத்ரிபோஜனம் வித்திக்கிறது.

அபச்சேத ந்யாயம்—இது மீமாம்ஸகர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ந்யாயத்தினால் முந்தியதைவிட பிந்தியது ப்ரபலமாக ஏற்படுகிறது.

ஸாமான்யவிசேஷ ந்யாயம்—இதுஎல்லா சாஸ்த்ரகாரர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. டோதவத ஒரு விஷயத்தைச்சொல்லி பிறகு அதில் அடங்கியதை விசேஷத்துச் சொல்லியிருந்தால் அது வேறுவிதமாகப் பொருந்தாததலால் அந்த விசேஷத்தில் ஸாமான்யத்தை ஸவகோசம் செய்தல்,

இல்லாமல் போகும். பாத்யக்ஷமானது எத் ஒன்றையே க்ரஹிக்கிறது. வேதாந்தங்களால் அறியத்தக்க ப்ராஹ்மமானது வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு கோசரமன்று என்று இவ்விதமான குதர்கங்களுடைய அப்யோக்யவ்யாஹிதிகளின் பலவகை சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட குதர்கமே கல்பம் - அனாதபூதம். பெளத்தர்களால் க்ரஹிக்கப்பட்ட ஸாரத்தை உடையது, ஸாரமற்ற அடிக்கடி என்று அர்த்தம். இதனால் கல்பிக்கப்பட்டது—உத்ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்டது. இஹி சப்தம் ஹேதுவை உணர்த்துகிறது. சிலருக்கு ஸமீகினமான அர்த்தாந்தர விஷயக்ஷ்ஞாநயில்லாமலிருக்கும் ஸமயத்தில் கூட இதற்கு அஸமீகிதவகிச்சயம் எவ்வாறு எனில் கூறுகிறார்—நீயாயாநுகிருவீதி ப்ரத்யக்ஷாதி ஸகலப்ரமாணவ்ருத்த்யாநாதீம்ய விதீபி: என்று. இதனால் முந்கூறப்பட்ட விஷிதாநாசம் சொல்லப்பட்டது. பஹுவசந்தினால் தன் பக்ஷத்திற்கு போதாயகர் முதலிய அநேக மிக்கக்கிடப்புடையவர்களின் அங்கிகாரம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அநாதாநணீயமீதி— சிஷ்யர்களுக்கு விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லுகாலங்களில் பூர்வ பக்ஷத்தை நன்றாக துலக்கிச் சொல்லுவதில் தனக்கு ஸாமர்த்தியமிருக்கிற தென்பதைக் காட்டுவதற்காகக்கூட ஆதரிக்கத்தக்கதல்ல வென்று அர்த்தம். “அசேஷ விசேஷ பாத்யகா” என்று தொடங்கி “ஸர்வே வேதாந்தா ஆரப்யந்தே” என்கிறதோடு “யதப்பாஹூ:” “தத் அநாதாநணீயம்” என்று அன்வயம்.

தயாஹி—நிவிடுஸெஷவஸூவாஹிநிவிடுஸெஷெ வஸூவீடிஃ
புரோணரீகி ந ஸக்யதெ வக்ஷாஸ்ய, ஸவிஸெஷவஸூவிஷயக்ஷாஸு ஸ
வட்புரோணாநாஸு | யஸூ ஸாநுஹவநிஷி ஐகி ஸுமொஷீநிஷு
ஸரீயி, ஸொசவ்யாசூலாக்கிஸவிஸெஷாநுஹவாஷெவ நிரஸூ |
“ உஷிஹிஷிஸூஸூ ” ஐகி கெநநிவிஸெஷெண விஸிஷ்டவிஷயக்ஷாஸு
வவெஷாநுஹவாநாஸு | ஸவிஸெஷாசூவ்யாநுஹவாபுரோணாநா
ஹவ: கெநநிஷிஷுஷாஹாஸெந நிவிடுஸெஷஐகி நிஷுஷுஷிஷாண:
ஸூதாநிஸெகிஷி: ஸூஸாயாராணெ: ஸூஹாவவிஸெஷெநிவிஷுஷு
வூஐகி நிஷுஷுஷுஷெநுஹவாபுரெ: ஸூதாநிஸெகிஷி: ஸூஸாயாரா
ணெ:ஸூஹாவவிஸெஷெஸூவிஸெஷ வஸாவகிஷுதெ | சுதெகெஸுரி
விஸெஷெவிடுஸெஷெவ வஸூவெநாநெஷு விஸெஷா நிரஸூ
ஐகி ந க்ஷிணிவிடுஸெஷவஸூவலிஷி: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

இந்த அர்த்தம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. நிர்விசேஷ வஸ்துவாதிகளால் நிர்விசேஷவஸ்துவதவதத்தில் இது ப்ரமாணமென்று ஒன்றும் சொல்வதற்கு சக்யமாகாது. எல்லாப்ரமாணங்களும் விசேஷமுள்ளவஸ்துக்களை விஷயிகரிப்பதால்.

தன் அதுபவத்தினால் லரித்தமென்று தன்னுடைய கோஷ்டியில் நிலைபெற்றிருக்கிற யாதொரு ஸங்கேதமுண்டோ; அதுவும் ஆத்மஸாக்ஷிகமான ஸவிசேஷாதபவத்தினாலேயே நிராகரிக்கப்பட்டது. எல்லா அதுபவங்

களும் “இதை நான் கண்டேன்” என்று யாதானும் ஒரு விசேஷத்தால் விசிஷ்ட விஷயமுள்ளவைகளாகவே இருப்பதால், அதுபலிக்கப்படுகிற அது பவமானது ஸவிசேஷமாக இருந்தபோதிலும் ஏதோ ஒரு யுக்தி ஆபாஸத் தால் நிர்விசேஷமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படவேண்டுமாயில் ஸத்தையைவிட வேறாக இருப்பதும் தனக்கு அஸாதாரணங்களாகவுமிருக்கிற ஸ்வபாவ விசேஷங்களால் நிஷ்கர்ஷிக்கத்தக்கதாதலால் நிஷ்கர்ஷத்திற்கு ஹேதுவாயும் ஸத்தையைவிட வேறாக இருப்பதும் தனக்கு அஸாதாரணங்களாகவுமிருக்கிற ஸ்வபாவவிசேஷங்களால் அது ஸவிசேஷமாகவே நிலைபெறுகிறது; ஆகையால் சில விசேஷங்களோடு கூடினதாகவே இருக்கிற வஸ்துவக்குற்றம் விசேஷங்கள் திரளிக்கப்படுகின்றன வெண்பதால் ஓரிடத்திலும் நிர்விசேஷ வஸ்து ஸீத்தி பெறுது.

சுருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விரிவாக எடுத்துரைப்பதற்காகத் தொடங்குகிறார்—நதாஸி என்று.

அப்பா! பூர்வபுதியால் முதலில் வேதாந்த வாக்கியங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டு, அவைகளில் கீறப்பட்டிருக்கின்றவைகளையும் கீறபணம் செய்யப்பட்டு, பிறகு வேறு ப்ரமாணத்தாகக் காண்பிக்கப்பட்டன. ஆகையால் ஸீத்தாந்தத்திலும் அந்நிர்வாகத்திலும் அவைகளை நிரஸவஞ்செய்வதுதான் பொருத்தமுள்ளது. அவ்வண்ணமிருக்க எவ்வாறு தொடக்கத்தில் ஸகல ப்ரமாண விஷயதவத்தை கீறப்பிப்பது பொருத்தமுள்ளது? ஆகும்? மேலேயும் எவ்வாறு ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய நிர்விசேஷ விஷயதவத்தின் நிரஸத்தை முன்னிட்டு வேதாந்த வாக்கியங்களின் யோஜனை செய்யப்படுகிறது? (உத்தரம்) சொல்லப்படுகிறது—ப்ரத்யக்ஷவிரோதத்தில் சாஸ்திர ப்ராபல்யம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அந்நிர்வாகத்தின் வேதாந்த வாக்கியங்கள் முதலில் உதாஹரிக்கப்பட்டு பிறகு அவைகளின்காட்டிலும் வேறாய் சொல்லத்தக்கவைகளெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ப்ரபலமென்று அனைவர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணத்தை முன்னிடுவதல்லவோ உசிதம். ஸீத்தாந்தியினாலே வென்றால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதம் வருமிடத்தில் சாஸ்திரத்திற்கு அதிகபலம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய நிர்விசேஷவிஷயதவத்தின் நிரஸத்தை முன்னிட்டு அதற்கு விரோதமின்றி வேதாந்தவாக்யங்கள் † ஸ்வஸமரக வியாய்நிக்கப் பட்டபோகின்றன.

அதில் அன்யனால்தொடக்கத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற நிர்விசேஷ நிர்மாசா நீ ப்ரமார்த்தத்திற்குப்போதுவாக எல்லாப்ரமாணங்களாலும் பழிவிஷ்கரிக்கப்பட்டிருத்தல் என்கிற துஷணத்தை முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்—நிர்விசேஷ

நீ நிரஸம்—விலக்குதல்.

† ஸ்வஸமரக கவியின்கருத்தை அனுஸரித்து, அல்லது இயற்கையாக அமைந்துள்ள வாக்கியத்தின் ஸ்வபாவத்துக்குத் தக்கவாறு, நீ ப்ரமார்த்தம்—உண்மை,

என்று. அர்த்தத் ப்ரமாணபாவமும் தன்பகூத்துக்கு அநுசூனமாக உரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகாயமலர்கூட எனக்கு அநுபவவித்தமென்று சொல்வதற்கு சக்யமென்பது பற்றி அதை விவக்ருவதற்காக “இதம்” சப்தம். மற்றவர்களின் அங்கீகாரத்திற்கு கியாமகமான ப்ரமாணம் ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து. அன்றிக்கே, ஒரு ப்ரமாணவ்யத்தியும் நிர்விசேஷமான வஸ்துவை விவகரிக்கிறதில்லை என்பது எவ்வசரத்தின் கருத்து. எதனால் எனில் கூறுகிறார்—ஸவிசேஷடி என்று

அய்யா ! விசேஷங்கள் நிர்விசேஷங்களன்றோ, அவ்வாறிருக்க நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு அப்ராமாணிகத்வம் எப்படி சொல்லக்கூடும் ? என்றால், மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது—தர்மத்தினால் தர்மியானது விசேஷமுள்ளது -தர்மியினாலும் தர்மம். விசேஷமுள்ளது, ஒன்றுக்கு தர்மமாகவாவது தர்மியாகவாவது எது இருக்கிறதில்லையோ அது ப்ரமாணரூபம் மென்றல்லவோ க்ரந்தத்தின் அர்த்தம். விசேஷம் வ்யாவ்ருத்தியை உண்டபண்ணுகிற வஸ்து. தர்மியும் தன்னை அடைந்திருக்கிற தர்மத்திற்கு வேறு ஆசிரயத்தை அடைந்திருக்கிற தர்மத்தினின்று பேதத்தை உண்டபண்ணுகிறதாதலால் விசேஷசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக ஆகிறது. மேலும், விசேஷம் நிர்விசேஷமானதென்கிற இந்த இரண்டு சப்தங்களும் ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தங்களா ? அல்லவா ? ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தங்கொன்று சொன்னால் இரண்டையும் சேர்த்து ப்ரயோகிக்கக்கூடாது. இரண்டாவது பகூத்திலோ நிர்விசேஷத்வமில்லை; உணர்த்தத்தக்கபொருள்களில் வேறாமை இல்லாவிடில் அபர்யாயத்வம் பொருந்தாதாதலால்.

அய்யா ! எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் ஸவிசேஷ விவ்யயத்வம் எவ்வகை ? கந்தம் முதலியவற்றை க்ரஹிக்கிற ப்ரமாணமானது கந்தம் முதலியதை ஆசிரயத்துடன் கூடியதாகத்தெரிவிக்கிற தில்லையன்றோ வெனில் ; இவ்வண்ணமல்ல, ஆசிரயமே விசேஷம் என்கிற நியமமில்லாமையால் ஸம்வித்தம் எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷனமாக இருப்பதால் அதற்கு எல்லா அர்த்தங்களோடும் சேர்ந்திருத்தல் பொருந்தமுன்னதாக ஆகிற தன்றோ. “அயம் கந்தோ஽நுப்யுதே” என்று காலம் முதலிய விசேஷங்களோடு கூடியதாகவே கந்தம் முதலியவற்றின் ப்ரதிதி வருவதால் ஸவிசேஷவிவ்யயத்வத்திற்கு உபபத்தி. அவ்வாறே ப்ரதிதியும் உரைக்கப்படப்போகிறது.

அகவனமாகில், நாம் வேறு ப்ரமாணத்தினால் நிர்விசேஷவித்தியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்—எங்கள் அனுபவவித்தமன்றோ அது, எனில் சொல்லுகிறார்—யஸ்து என்று. “து”சப்தத்தால் ஸமயத்தை விசேஷியாக்கிவகொண்டு. ஸமயவைசிட்டியத்திற்கு மூலமான ஸ்வாநுபவ ரூபமான ப்ரமாணவைவ்யயத்தை அபிப்ராயப்படுகிறார். ‘ஸ்வகோஷ்டசிஷ்ட:’ என்பதனால் ப்ரதிவாதிதின் அஸம்மதியைக் காண்பிக்கிறார் ஆத்மஸாக்ஷிநுபவத்திற்கு ஸவிசேஷத்வத்வத்தைக் காண்பிக்கிறார்—இதமஸூம் என்று. விசேஷ்டவிஷயத்வாதீதி-விசேஷ்டமான விவ்யயம் ஸ்வயமநுபவமே. சிலாமயமானபொம்மையின் சரீரம் என்பதுபோல் இந்த நிர்தேசம். அவனையில்லாவிடில் ஸ்வாநுபவ நிர்விசேஷத்வ நிராஸத்தில் கூடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஸவிசேஷத்வவாதாம் பயன்படாததால் “அநுப்யுமரோப்யநுபவ:” என்கிற மேல் கிரந்தத்திற்கும் இப்படியே அர்த்தம்—“ஸ்வாநுபவவித்தம்” என்கிற இந்த க்ரந்தத்தோடு அர்த்தைக்யமியுப்பதினால் அநுபவசப்தம் ி அநுவயவஸாயபரமல்ல. அநுவயவஸாய ரூபமான ப்ரத்யக்யம் இஷ்டமல்லவன்றோ.

ஏனெனில் கடந்த விஷயமாதலால் ப்ரத்யக்ஷத்வம் பொருந்தாது. அந்யனுடைய ஜ்ஞாநம் ஸம்ஸ்காராசமுள்ளது. தன்னுடைய ஜ்ஞாநம் அநுமாதந்தாலறியத்தக்கது மற்றதோ ஸம்ருதிக்கு விஷயம். ஸம்ருதிக்கு விஷயமாக இருத்தல் இவகே சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கவில்லை; அதுபவசபத்திற்கு அந்த அர்த்தமில்லாமையால். ஆகையால் அநுபூயமானத்வமாவது அவபாஸமாநத்வம் “இதம் அஹம்” என்கிற இரண்டு சப்தங்களால் கர்மாவோடும் கர்தாவோடும் கூடியதாகவே அநுபவமிருக்கிற தென்பது உரைக்கப்பட்டது. “அதர்சம்” என்பதனால் அபரோகஷத்வவிசேஷாதர்வமம் அபிராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது. அநீதத்வமோவெனில் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது என்று. அப்படிக்கில்லாவிட்டால் அப்பொழுது ஸ்வதஸ்ஸித்தத்வம் பொருந்தாமல் போவதால். கேநசித் விசேஷேணேதி சொல்லப்பட்டவைகளுக்களுளையும் ஏதாவது ஒரு விசேஷணமானது கடாசிவரையில்சென்றற்குட விடத்தக்கதல்லவென்று கருத்து. அன்றிக்கே, “அதர்ச மிதி” என்கிற இடத்தில் ப்ரகாரவசனமான “இதி” சப்தமானது ப்ரக்ருத ஸஜாதியரூபமான விசேஷத்தில் எவ்வளவுமட்டிலும் ஸம்பலிக்குமோ அவ்வளவைக் க்ரஹிக்கிறது. அதனால் பரோகஷத்வம் வர்தமாநத்வம் முதலியது “கேநசித” என்பதனால் விவக்ஷிக்கப்பட்டதாக ஆகும். விஷயத்தின் வாயிலாக பரோகஷத்வம்.

அய்யா! நாம் ‘இதமஹமதர்சம்’ என்கிற ஜ்ஞானத்தை இல்லை என்று மறுக்க வில்லையென்றே; அந்த ஜ்ஞானமோ வென்றால் தர்கத்தால் விசேஷித்து நிச்சயிக்கப்பட்ட விஷயத்திடன் கூடியதாக நிர்விசேஷத்தில் ப்ரமாணமென்று சொல்லில் கூறுகிறார்—ஸவிசேஷோபி என்று. ஸ்வவ்யாகாதம் காண்பிக்கப்பட்டபோகிறபடியால் “யுக்த்யா பாஸே” என்று சொல்லப்பட்டது. திரீவிசேஷ இதி நிஷ்கீருஷ்யமாண இதி—எப்பொழுது நிர்விசேஷமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறதோ அப்பொழுது இவ்வண்ணமன்றே நிஷ்கர்ஷிக்கத்தக்கதென்று அர்த்தம். எவ்வாறு நிஷ்கர்ஷிக்கத்தக்கதென்றால் சொல்லுகிறா—ஸந்தாதிரேகிபி: ஸ்வாஸரதாரண: என்று ஸந்தையைக்காட்டிலும் வேறாக இல்லாமலிருக்குமெய்யால் ஹேதுவானது பஷ்டத்தைக்காட்டிலும் வேற்றுமை இல்லாததாக ஆய்விடும். அதுஸரியனது. ஹேதுவானது பஷ்டத்தை இதரவஸ்துக்களிடமிருந்து வேறுபடுத்தும் தன்மையுள்ளதன்றே மேலும் ஒரு வஸ்துவை மற்றொன்றிலின்று வேறுபடுத்தும் தர்மத்திற்கே வ்யாவ்ருத்திருப்பதும் ஸம்பலிக்கிறது. ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டால் தனக்கும் அன்யவஸ்து ஸூ தாதாந்யம்ப்ரமவிரோதிக்கும் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி. சக்தித்வம் முதலியவற்றுக்குப்போல. ப்ரஹ்மத்திற்கோவென்றால் வேறுவஸ்துவை அதைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற வஸ்துவினிடத்தினின்று வேறுபடுத்தும் தன்மை வாய்ந்த தர்மத்வமில்லாமையாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரமத்தை ஸஹிக்கும் தன்மை இருப்பதாலும் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தியல்லவென்று இனிசொல்லப்போகிற செளல்லபாதி திருஷ்டாந்தவைஷம்யாபிப்ராயத்தால் “ஸந்தாதிரேகிபி:” என்று உரைக்கப்பட்டது.

உண்டாகும் ஜ்ஞானம்— அதாவது முன்னிலையில் குடத்தைக்கண்ட உடன் இது குடமென்று முதன்மையாக ஒரு ஜ்ஞானமுண்டாகிறது. பிறகு கடமஹம் ஜாநாமி—குடத்தை காணறிகிறேன் என்கிற மற்றொருஜ்ஞானம் அடுத்தது ஆணத்திலுண்டாகிறது. இதுதான் அநுவ்யவஸாயம். இது தார்க்கிகர்களின்கொள்கை. இந்த அநுவ்யவஸாயத்தால் முந்தி எனக்கு கட விஷயக்கஜ்ஞானமுண்டாயிருக்கிறதென்று அறிகிறான்.

§ ஸ்வதஸ்ஸித்தம்—ஸ்வயம் ப்ரகாசமுள்ள வஸ்து. ஸூ தாதாந்யம்—ஐக்கம்

ஹேது *ஸாதாரணமானால், அரைகாந்திகமாயும் ப்ரமத்தஞ்ஞ அவிரோதியாயு
மாரும் சௌதல்பம் முதலியதபேல. அஸாதாரணமாயிருக்கிற சக்தித்வமேயன்றோ
ரஜதப்ரமவரோதி. அத்தலல் ஸ்வதஸாதாரணை: என்று உரைக்கப்பட்டது. ஸ்வசுப்தத்
தால் வ்யதிகாரணாதித்திக்கு பரிஹாரமேற்பட்டது. ஸ்வபாவவிசேஷை: - தர்மவிசேஷை
களால். இவ்வகண்ணம் ஸாமான்யமாக அர்த்தஸ்வரூபம் உரைக்கப்பட்டது. அத்தலல்
உன்னாலும் நிராஸகசேஹிதுக்களாக அபிமானிக்கப்பட்டிருப்பவைகளுள் ஸத்தாதிரேகி
த்வம் ஸ்வாஸாதாரணத்வம் இரண்டும் விடத்தகாதவைகளென்கிற அபிப்ராயத்தினால்
'ஸத்தாதிரேகிபி: ஸ்வாஸாதாரணை:' என்று மறுபடி கூறப்பட்டது. எந்தளத்தஹேதுக்கள்
விசேஷமுள்ள கடம் முதலியவஸ்துக்களிடமிருந்து வ்யாவ்ருத்தங்களுய் பொதுவாக
ஸகல விசேஷபாவவங்களுக்கும் ஸாதகங்களோ அவைகள் அர்த்தஸாமர்த்தியத்தினால்
ஸாமான்யத்துல் உள்ளடங்கி இருக்கிற தன்ஸ்வரூபத்தையும் நிச்சயமாக நிவர்த்திப்பிக்கும்
எனில் சொல்லு: ரூர்—அக:கை ரஸித் எவ்று. அத: - அவைகளுக்கு ஸத்தாதிரேகித்வம்
ஸ்வாஸாதாரணத்வம் இரண்டும் அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாக இருப்பதால்
என்று அர்த்தம். கை ரஸித்தி - ஸ்வாஸாதாரணை: - ப்ராமாணிகை: என்று அர்த்தம்
விசிஷ்டஸ்நாயபேதி என்று. நிர்விசேஷத்வஸாதகத்திற்கு நிவ்ருத்திவரின் நிர்விசே
ஷத்வம் உபத்திபாதத்தாலும், அது நிவர்த்திக்காமலிருந்தால் அவைகளாலேயே ஸவி
சேஷத்வம் ப்ரஸங்கப்பதாலும் என்று அபிப்ராயம். அந்யே குதி—நிர்விசேஷத்வ
ஸாதகஹேதுக்கள் எந்த கடாதிகளினின்றும் வ்யாவ்ருத்தங்களோ அந்த கடாதிகளோ
அடைந்திருக்கின்ற அப்ராமாணிகங்களான ரூபாதிவிசேஷங்கள் இவ்விடத்தில் நிரஸித்
கப்படுகின்றனவே. ஒழிய எல்லா விசேஷங்களும் நிரஸிக்கப்படவில்லை. அக்ரீயில்லாத
இடத்தினின்று வ்யாவ்ருத்தமான தாமமானது, பக்டத்தில் அகம்மம்மத்த்வத்தையன்றோ
நிவர்த்திக்கிறது. வேறு ஆகாரத்தை நிவர்த்திக்காது என்று பொருள். நக்வசித்தி-ஸ்வா
ருபவத்திலும் ப்ரத்பக்டம் முதலிய வேறு ப்ரமாணங்களிலுமென்று அர்த்தம். ஸ்வ
வ்யாவாதம் ப்ரஸங்கிப்பதால் ஸகலவிசேஷ நிவ்ருத்தி ஸாதிப்பதற்கு அசக்யமாதலின்
நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தி இல்லை என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

யிபொ ஹி யீக்ஷா ஸுபுக்ஷாஸதா வ ஜ்ஞாதாஹிஷயபுக்ஷாஸ
நஸு-யாவதயொவயவெஸு: | ஸூாவஜேஜி-மொ-பாஸா வ ஸநிஸெஷ
வஸவாநாஸவ ஹி ஸூாவஸநெ நிவாணதரஜிவவாடிஷ்யாரி: |
ஸூாஸு-வமதாஸு மீதுக்ஷாடியொஹுநெகெ விஸெஷா: ஸநெஷவ |
தெ வ ந வஸு-ஜி-தூ-ரிதி ஸகெஜாவவாடிநா: | வஸு-ஜி-தூ-ஸு-
வமஜே ஸதூவி வியாஹெஷவிவாடிபாஸு-நாஸ ஸூாஜிதகதயியாஸெ
நெஷு ஸுஜெதாவவாடிநாஸ | சுத: பூ-ஜி-ணிகவிஸெஷவி-பி-
ஷெநெவ வஹிதி வஸ்தவ்ய: ||

* ஸாதாரணம்— ஸாத்யமுள்ள இடத்தில் போல ஸாத்யமில்லாத இடத்திலும்
இருக்கும் தஷ்டஹேது. இது ப்ரபலமான ஒரு ஹேதுதோஷம்.

¶ அரைகாந்திதம்—இது வ்யபிசாரியான ஹேது.

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்தும் தன்மையும் மற்றொன்றினால் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படாமல் தனக்குத்தானாகவே ப்ரகாசிக்கும் தன்மையும் இயற்கையாகவே இருக்கிறது. ஏனெனில்; அது தனக்கு ஆசீர்யமாக இருக்கும் ஆத்மாவுக்கு விஷயங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்தும் ஸ்வபாவமுள்ளதாகவே அறியப்படுவதால்; நித்திரை, மதம், மூர்ச்சைகளிலும் அறுபவம் ஸவிசேஷமென்றே அதை நிரூபிக்கும் தருணத்தில் மிக்கத் தெளிவாக உபபாதிக்கப்போகிறோம். தங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நியத்யம் முதலிய அநேக விசேஷங்கள் நிச்சயமாகவே இருக்கின்றன. அவைகளும் வஸ்துமாத்ரமென்று உபபாதிப்பதற்கு ஸாத்யப்பாது வஸ்து மாத்ரமென்று ஒப்புக்கொண்டாலுங்கூட அதன்ப்ரகாரபேதத்தில் விவாதம் காணப்படுவதாலும் தனக்கு அபிமதமான அந்தப்ரகாரபேதங்களால் தன்மத்தை உபபாதனம் செய்யவேண்டியதாக இருப்பதாலும்; ஆதலால் ப்ராமாணிகங்களான விசேஷங்களால் வஸ்து விசிஷ்டமெனறே சொல்லத்தக்கது.

சுருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் கர்மகர்த்தர்வ்யுதாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டு ஸவிசேஷத்வம் ஆபாதனம் செய்யப்பட்டது. இதற்கு மேல் கர்மகர்த்தரூபாஸமே அசக்யமென்று கூறுகிறார்.— தீயோஷி என்று, தீத்வமாவது விஷயப்ரகாசத்வம். ஸ்வப்ரகாசதா-அந்யாதீதப்ரகாசத்வம். இது இரண்டும் ஸ்வப்ரகாசவாதத்தில் ஸாதனமாகவும் ஸாத்யமாகவும், அச்யனூல் உபத்யவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநூர்விஷய ப்ரகாசந்வபாவத்யோபலப்தே: என்று, தனக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற ஆதமானைக்குறித்து விஷயங்களைத்தவறாமல் ப்ரகாசிப்பிக்கும் தன்மையோடு விளங்குகிறபடியால் தீத்வம் ஸ்வப்ரகாசத்வம் இரண்டும் ஸித்திக்கின்றனவென்று அர்த்தம். “தீத்வம், விஷயஸாதகத்வம், அவ்வாறு அவாஸமானம்-3 இருப்பதால்” என்பதனால் ஸாத்யவிசிஷ்டதை இல்லை. உபலப்திவித்தமான ஸகர்மகத்வத்தை அங்கீகரிக்காமல் போவாயேயாகில், அப்பொழுது தர்மபூக்ஜ்ஞாநத்தின் ஸ்புரணமில்லையென்றே. ஸ்வாவஸேரே—அஹமர்த்தத்திற்கே ஆத்மத்வஸமர்த்தனம் செய்யும்ஸமயத்தில், நிபுணதாம் அந்யனூல் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட யுக்தியினாலேயே என்று கருத்து. “ஸுகமஹமஸ்வாபஸ்வம், மாமப்யஹம் ந ஜ்ஞாதவா:” இதுமுதலிய அந்யனூல் கூறப்பட்ட பராமர்சத்தினாலேயே என்று அர்த்தம்.

அய்யா! கர்மகர்த்தாக்களோடு கூடினஜ்ஞானம் ஆத்மபூதமல்ல, ஸ்வாபம் முதலிய நிலைமைகளில் அதுபவிக்கப்பட்டுள்ள வேறு ஒருவஸ்துவே நிர்விசேஷமென்று ஸாதிக் கப்படுகிற தென்றால் அதைமறுக்கிறார்—ஸ்வரீப என்று அறுபவம்—ஃஆத்மஸ்புரணம், அப்பொழுது தர்மபூக்ஜ்ஞாநத்தின் ஸ்புரணமில்லையென்றே. ஸ்வாவஸேரே—அஹமர்த்தத்திற்கே ஆத்மத்வஸமர்த்தனம் செய்யும்ஸமயத்தில், நிபுணதாம் அந்யனூல் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட யுக்தியினாலேயே என்று கருத்து. “ஸுகமஹமஸ்வாபஸ்வம், மாமப்யஹம் ந ஜ்ஞாதவா:” இதுமுதலிய அந்யனூல் கூறப்பட்ட பராமர்சத்தினாலேயே என்று அர்த்தம்.

ஃ ஆத்மஸ்புரணம்—நான் என்கிற தோற்றம்.

அன்றிக்கே, நிபுணதரம், இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—உன்னால் ஸ்வரூபவாதீர மான நிர்விசேஷத்வமானது கர்மகர்தாக்களோ விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத் திற்கு சொல்லப்படுகிறதா? அப்படிக்கின்றி அஹமென்று பிரகாசிக்கின்ற ஆத்மஸ்வ ரூபபூதமானஜ்ஞானத்திற்கா? அப்படிக்கின்றி அவைகளைத்தான்டி இருக்கும் வஸ்து வுக்கா? முதல் பக்ஷத்தில் கர்மகர்த்ரு ரூபமான விஷய நியமத்தினாலேயே நிர்விசேஷத் வமில்லை. இரண்டாவதிலோ ப்ரத்பத்வம் அனுகூலத்வம் முதலியவைகளால் ஸவிசே ஷத்வம் விலக்கமுடியாதென்று சொல்லப்பட்டபோகிறது. முன்றாவது பக்ஷத்தில் சூன்யமாக இருப்பதினாலேயே நிர்விசேஷத்வம் ஸாத்பமில்லை என்று முகாந்தரத்தினால் ஸவிசேஷத்வத்தையே சொல்லுகிறார்— ஸ்வரூபபகநாஸ்து என்று. ஆதிசுபத்தால் ஸ்வப்ராசாத்வ ஏகத்வஆநந்தத்வாதிகள் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் வஸ்து மாத்ர மென்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றால், கூறுகிறார்— தேச என்று. உபபாதிக்கிறார்— வஸ்து என்று. பெளத்தர்களால் க்ஷணிகத்வம் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது, இவனாலோ வென்றால் நித்யத்வம் கூறப்பட்டது. † வைசேஷிகர்கள் முதலிய வர்களாலோ வென்றால் ஐத்யவபகுத்வங்கள் இவனாலோ வென்றால் ஸ்வப்ராசாத்வ ஏகத்வங்கள். ஸ்வரூபமோவென்றால் அவர்கள் அனைவர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் விப்ராசிபத்தி விஷயமும் ஸம்ப்ராதிபத்தி விஷயமும் ஒன்றே என்று சொல்வது யுத்தமல்ல வென்று அர்த்தம். விமதிக்கு அடுத்ததாக இருக்கிற அதிணு டைய உபபாதனத்தாலும் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறானது என்பதை திடப்படுத்திகிறார்—ஸ்வரூபமே என்று. க்ஷணிகவாதியைக்குறித்து ப்ராஹ்மத்திற்கு நித்யத்வத்தை ஸாதிக்கிற உன்னால் ஸ்வரூபமாத்தரத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பது ஏதாயினும் ஒன்று ஸாதிக்கப்பட்டுளாந்தா? இல்லையா? உண்டானால் ஸதம்வம். இல்லாவிடில், ஸித்தஸாதநத்வம்—ஸ்வரூபமாத்தரம் அபிமதமாதலால் “ஸம்வித்திரித்யை” என்கிற ப்ரதி ஜ்ஞாவாக்கியத்தை அடைந்திருக்கிற தர்ம தர்மி சப்தங்கள் இரண்டும் பர்யாயங்களா? அல்லவா? முதல்பக்ஷத்தில் ஸாதநத்தின் ஆயாஸம் பயன்றதாக ஆகிறது. இரண்டா வது பக்ஷத்தில் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறான தர்மாந்தர ஸ்வீகாரமென்று கருத்து. ‘ஸ்வ மதோபபாதநாத் ந வஸ்துமாத்திரமதி சக்யோபபாதநா:’ என்று அந்வயம். முன்பு ஸ விசேஷத்வ நிராஸக ஹேதுக்களால் ஸவிசேஷத்வம் உரைக்கப்பட்டது. பிறகு ஸாத்யதர்மங்களால். அதற்குப்பிறகு சில விசேஷ ஸாதகஹேதுக்களால். இந்த நிராஸகமான ஸாத்யஸாதந தர்மங்கள் அபரமார்த்தங்கள் எனில் கூறுகிறார்—அத: என்று. அத:ஸாத்யமாகவும் ஸாதநமாகவும், சில தர்மங்கள் விசேஷவ்யுதாஸகமாக உன்னால் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் பரமார்த்தபூதங்களான அந்த அந்த தர்மங்களோடுகூடியதென்று அர்த்தம். ‘ப்ராமாணிகை:’ என்றதினால் “கைஸ்சித்” என்று முந்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்குக்கூட விசேஷம் காண்பிக்கப்பட்டது. விசீஷ்டமேவேதீ-முற்கூறப்பட்டுள்ள ஸத்தாதிரேகித்வம் ஸ்வாஸாதாரணத்வம் இவைகளில்லாவிடில் ப்ரமத்திற்கு நாசம் உண்டாகாது. நிராஸகதர்மத்திற்கு அபாரமார்த்தம் ஸம்பவிக்குமேயாகில் சக்தித்வத்திற்கு அபாரமார்த்தம் வரின் ரஜதத்திற்கு ஸக்யத்வம்போல் நிரவிக்கத்தக்க ஆகாரத்திற்கு ஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸாத்யதர்மத்திற்கு அபாரமார்த்தம் கூறப்படுமேயாகில்

§ ப்ரத்பத்வம்—தனக்குத்தான் ப்ரகாசித்தல்.

† வைசேஷிகர்கள்—கணதமத்ததை அனுஸரித்தவர்கள்.

§ ஸித்தஸாதநம்— ஏற்கனவே ஸித்தித்திருப்பதை வேறுதுவினால் ஸாதித்தல். இதுப்ரயோஜமற்றிருப்பதனால் தோஷமென்று தார்க்கினர்களால் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நித்பச்வாதிகளுக்கு விபரீதமான ஆகாரமுள்ள அநித்பச்சம் ப்ராஸங்கிக்கும். ஸாதகா ப்ராமார்த்த்யத்திலும், ஸாத்யநித்யபுகளின் பிபரீதாசாரத்திற்கு ஸாத்யத்வம் ரா வேண்டியதாக ஆகும் என்று கருத்து. இவ்வண்ணம் ஸ்வாதுபவ ப்ராஸங்கத்தால் அங்கும் ஸவிசேஷத்வம் உபபாதிக்கப்பட்டது.

ஸஹஸ்ய து விரோஷெண ஸவிசேஷவஸவ வஸூந்யூகியாந ஸாஸ்யேஷு—வடிவாக்யரூபெண ப்ரவ்யுத்தே: | ப்ரக்யூகிப்யுத்ய யொமெத ஹி வடிஷு: | ப்ரக்யூகிப்யுத்யயொரயுஷெஷெந வடி லெஸ்யவ விஸிஷ்டாயுப்யூகிவாடிநிவஜிநீயம் | வடிவெஷுஸூயுஷெஷிவிஸ்யந: | வடிவஸூதரூபவஸ்ய வாக்யஸூரெநகவடிசூயுஷெஸம் ஸயுகிவிரோஷாஹியாகிஷெந நிஷிசுரோஷவஸூப்யூகிவாடிநாஸா யெயுராசு, ந நிஷிசுரோஷவஸூகி ஸஹ: ப்ரகிரணம் ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

சப்தத்திற்கோ வென்றால் விசேஷித்து ஸவிசேஷமான வஸ்துவினிடத்திலேயே அபிதானஸாமர்த்த்யம். பதவாக்யரூபமாக ப்ரவ்ருத்திப்பதால்: ப்ரவ்ருதிப்ரத்யயஸம்பந்தத்தாலன்றோ பதத்வம் லீத்திபெறுகிறது. ப்ரவ்ருதிப்ரத்யயம் இரண்டுக்கும் அர்த்தங்களின் வேற்றுமையினால் பதத்திற்கே விசிஷ்டார்த்தப்ரதிபாதனம் விடத்தக்கதன்று. பதபேதமும் அர்த்தபேதத்தைக் காணமாகக்கொண்டது. பதீஸங்காத்ரூபமான வாக்யத்திற்கு அனேக பதார்த்த + ஸம்ஸரக்கிசேஷத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்வபாவமிருப்பதால் நிர்விசேஷவஸ்துப்ரதிபாதத்தில் ஸாமர்த்த்யமில்லாமையால் நிர்விசேஷ வஸ்துவில் சப்தம் ப்ரமானமாகா,

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

அதற்குமேல் முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸர்வ ப்ரமாணங்களுக்கு முன்ன ஸவிசேஷ விஷயத்வத்தைச் சொல்வதற்குத் தொடங்குகிறார். அதில் அந்யனால் ப்ரத்யக்ஷத்தைவிட அதிகபலமுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ஸவிசேஷ போதகத்வாதிக்ஷயம் தனக்கு அபிமதமாக இருப்பதாலும் முதலில் சப்தத்திற்கு ஸவிசேஷத்வத்தைக்கூறுகிறார்—சப்தல்லயது என்று, து சப்தமானது அந்யனால் சொல்லப்பட்ட பலயஸ்தவத்திற்கு ஸாசகம். “விசேஷேண” என்கிற பதத்தினால் ஸவிசேஷவஸ்து போதகத்வாதிக்ஷயம் சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் ஸவிசேஷவஸ்து விஷயக்த்வமானது ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்க சித்வஸ்துவினிடம் அந்த சங்கமாக இருப்பதால் ஸ்வப்ரகாசவருத்தியை நிரூபித்து அதற்குப்பிறகு ஆத்மாவினி

டத்தில் ப்ரத்யக்ஷாதிக்ளைக்காட்டிலும் அந்தரங்கமாக இருப்பதால் உபயவாதிஸம்மதமான சாஸ்திரத்திற்கு ஸவிசேஷவிஷயத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—சுப்தஸ்யது என்று. ஸவிசேஷகோசரத்வத்தில் ப்ரமாணந்தரங்களைவிட அதிகசயமானது 'விசேஷேண' என்பதினால் சொல்லப்படுகிறது. 'து' சப்தத்தினால் அதற்கு உபயுத்தமான சப்தத்தினுடையஸவிசேஷகோசர ப்ரத்யக்ஷாதிபூர்வகத்வ ரூபமான விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரதிஜ்ஞை செய்ப்பட்டதற்கு ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்—பதவாக்யநுபேண் என்று. ஸவிசேஷ விஷயத்திற்கு அதினால் என்ன வென்கிற சங்கவாரின்பதரூபத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியை விவரிக்கிறார்—“ப்ரகீருதீதி” அதனால் என்னென்றால் கூறுகிறார்—ப்ரகீருதிப்ரத்யயயோ: என்று. பதஸ்யவேதீ வாக்யம் அப்படியே இருக்கட்டும். பதமே ஸவிசேஷ பரமென்று கருத்து. வாக்யரூபத்தால் ப்ரவ்ருத்தியை விவரிக்கிறார் பதபேதஸ்ச என்று. பதபேதமாவது—பதங்களுக்கு அந்யோந்யபேதம்-ப்ரகீருதிப்ரத்யயபேதம் மாத்திரமே அர்த்தபேதத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டதல்ல. பின்னையோ பதபேதமென்று அர்த்தம். அப்படி இல்லாவிட்டால் வேறுபதம் பயனற்றதாக ஆக வேண்டியதாகுமென்று கருத்து. பதபேதம் அர்த்தபேத நிபந்தனமாக இருந்தபோதி லுங்கூட வாக்யத்தின் ஒற்றுமையினால் நிர்விசேஷத்வம் வித்திக்கிறதென்று சங்கை வரின் வாக்யத்திற்கு ஸவிசேஷ விஷயத்வத்தைச் சொல்லா நின்றுகொண்டு நிர்விசேஷத் தில் ப்ரமாணத்தின் இன்மையை உபஸம்ஹரிகிறார்—பதஸங்காந் என்று. அந்த அந்த பதாபிதேயங்களின் ஸம்ஸரகவிசேஷமே வாக்யத்தினால் சொல்லத்தக்கது. அந்த அந்த பதங்களின் அர்த்தத்தை விட்டு வேறு அர்த்தம் வாக்யத்தினால் சொல்லத்தக்கதல்ல வென்று அர்த்தம்.

அய்யா! நிர்விசேஷ சப்தத்தினால் நிர்விசேஷமான வஸ்து அறியப்பட்டதா? இல்லையா? அல்லது ஸவிசேஷமான வஸ்து அறியப்பட்டதா? முதல் பக்ஷத்தில் நிர்விசேஷவஸ்துவுக்கு சப்தத்தால் ப்ரதிபாதமிருப்பதால் நிஷேதம் உப பன்னமாகாது. இரண்டாவது பக்ஷத்திலோ நிஷேதிக்கத்தக்க வஸ்துவின் அறிவு இல் லாமையால் நிஷேதம் பொருந்தாது. மூன்றாவது பக்ஷத்திலோ ஸவிசேஷநிராஸம் செய்யப்பட்டதாக ஆகும். இவ்வண்ணமல்ல—ப்ரமப்ரமைகளின் பாகுபாட்டால் நிர் விசேஷவஸ்துவில் சப்தத்திற்கு ப்ரமாணயம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதே ஒழிய பரம ஹேதுத்வம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் நிர்விசேஷசப்தத்தால் உண்டுபண் ணப்பட்டதும் ஒன்றோடொன்று அவ்வயிப்பதற்குத்தகாததாக இருக்கிற அர்த்தங்களை விஷயீகரிக்கிறதமான ப்ரான்தியானது ப்ரமிதிஜ்ஞைக்களான சப்தங்களால் ப்ரதிக்கப் படுகிறதென்பது யுக்தம். அதிபாணம் அதற்குரிய ப்ரதிபக்ஷத்தை நிஷேதிக்கத்தக்க அஸாதாரணதர்மங்கள் இவைகளைக்காட்டிலும் விசேஷசப்தத்திற்கு ஸங்கோசத்தை ஒப்புக்கொள்ளாவிடிலோஹி அதிகரணம் வித்தியாததினால் நிஷேதசப்தத்திற்கு அவ்யயமே

ஹி அதிகரணத்தின் லக்ஷணம்—விஷயோவிசயஸ்ஸைவ பூர்வபக்ஷ ஸ்ததோத்தரம். நிர்ணயஸ்சேதி பஞ்சாங்கம் ப்ராஞ்சோதிகரணம் விது: (ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷ யம், ஸம்சயம், பூர்வபக்ஷம், அவ்வாறே அந்த பூர்வபக்ஷத்தை நிர்வாபதற்குத் தகுதியுள்ள மறுமொழி, சீர்மானமான வித்தார்த்தம், இவ்வைந்துகளுடங்கி இருக்கும் கார்தஸந்தர்ப்பத்தை முன்னோர்கள் அதிகரணமெனப்பெயர் வாய்ந்துள்ளதாக அறி கிறார்கள்).

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

‡ நிர்விகல்பகம் § ஸ்விகல்பகம் என்று வேறுபட்டிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நிர்விசேஷவஸ்துவிஷயத்தில் ப்ராமாண்யமில்லை ஸ்விகல்பகமானது ஜாதிமுதலிய அனேக பதார்த்தங்களுடன் கூடிய வஸ்துக்களை விஷயிகரிப்பதினாலேயே ஸவிசேஷவிஷயம் நிர்விகல்பகமும் ஸவிசேஷவிஷயமே தான். ஸ்விகல்பகத்தில் தன்னிடத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற பதார்த்த விசிஷ்டப்ரதிஸந்தானத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதால், நிர்விகல்பகமேதுவாதோ சில விசேஷத்தால் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்து விஷயமான ஜ்ஞாநம். ஸர்வ விசேஷங்களாலும் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்துவின் க்ரஹண மென்பதல்ல. அப்படிப்பட்ட வஸ்துவுக்கு ஒருபொழுதும் க்ரஹணம் காணப்படாததாலும் அதுபபத்தியிருப்பதினாலும் எல்லா ப்ரதீத்யும் ஏதோ ஒரு விசேஷத்தோடே “இதம் இத்தம்” என்றல்லவோ உண்டாகிறது. முக்கோண வடிவம் கழுத்தின் கீழாகத்தொங்கும் கம்பளம்போன்ற சதை முதலிய அவயவங்களின் ‡ ஸம்ஸதாநவிசேஷமில்லாமல் ஒரு பதார்த்தத்திற்கும் க்ரஹணம் வாராதாதலால் ஆகையால் நிர்விகல்பகமாவது ஏகஜாதியக்ரவ்வங்களில் முதலாவதான பிண்டத்தின்க்ரஹணம். இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டங்களின் க்ரஹணமானது ஸ்விகல்பகமென்று கூறப்படுகிறது.

ச்குத்ப்ரகாசிகை:—

இனி வேறுப்ரமாணங்களுள் மூலபூதமாயிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஸவிசேஷவிஷயத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்—ப்ரதீயக்ஷஸ்ய இது முதலியதால். நிர்விகல்பகத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு ஸ்விகல்பகத்தில். || ப்ரதிஸந்தானம் சொல்லப்போவதால் அதற்கு உபயோகியாக ஸ்விகல்பகஸ்வரூபம் காண்பிக்கப்பட்டது இதற்குமேல் நிர்விகல்பகத்திற்கு ஸவிசேஷவிஷயத்வத்தை ப்ரதிஜ்ஞாநசெய்கிறார். நிர்விகல்பகமபி என்று. ௪௪௮தியபிண்டங்களில் த்வீதீயாதிபிண்டக்ரஹணத்திற்கு ஸ்விகல்பகத்வத்தையும் ப்ரதமபிண்டக்ரஹணத்திற்கு நிர்விகல்பகத்வத்தையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு, ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்— ஸ்விகல்பக என்று. விசிஷ்டப்ரதிஸந்தானம் என்பது ஷஷ்டஸ்மாஸம் - அல்லது. * கர்மதாரயம். ஸ்வஸ்மின் - நிர்விகல்பகத்தில்,

‡ நிர்விகல்பகம்—விஷ்டப்ரகாரகம் ஜ்ஞாநம். இது தார்க்கிகர்களின் கொள்கை.

§ ஸ்விகல்பகம்—ஸப்ரகாரகம் ஜ்ஞாநம். வேதாந்திகளுடைய ஸித்தாந்தத்தில் நிர்விகல்பகமும், ஸ்விகல்பகம்போல் ஸவிசேஷவிஷயமே. முதல்முதலில் கோ வ்யக்தியைப்பார்த்து இது கோ என்று ஜ்ஞாநமுண்டாவது நிர்விகல்பகம். இந்த ஜ்ஞாநத்தில் கோத்வஜாதி கோரூபமான வ்யக்தி இவ்விண்ணுக்குமுன்ன பிறித்க்ருடியாத ஒருவித ஸம்பந்தம் இம்மூன்றும் விஷயங்கள். இது ஸ்விகல்பகத்தில் தன்னிடத்திலனுபவிக்கப்பட்டுள்ள பதார்த்தங்களோடுகூடிய வஸ்துவிஷயகஸ்மாநத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது

‡ ஸம்ஸதானம்—அவயவங்களின் அமைப்பு. || ப்ரதிஸந்தானம்—ஸ்மாணம்.

* கர்மதாரய ஸமாஸம்—ஒரே வீபக்தியிலிருக்கிற இரண்டுபதங்களுடன் கூடியது. உதாஹரணம் - நீலோத்பலம், நீலமான கருநெய்தல். இரண்டு பதங்களுக்குள் ஒன்று

அனுபவிக்கப்பட்ட ஜாத்பாதிபதார்த்த விநிஷ்ட வஸதுவிஷய ப்ரதிஸந்தானமானது ஸ்விகல்பத்தில், ஹேதுவாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம். ப்ரகம்பிண்டமானது விநிஷ்டமானாக அறியப்படுகிறதென்பது அர்த்தவலித்தம். ப்ரதாபிண்டமானது ஜாதவிநிஷ்டமாக அறியப்பட்டாலன்றோ இரண்டாவது தொடக்கமான வ்யக்திகளில் ஜாதியின் அநுநுத்தப்பத்திருப்பான நீ ப்ரதிஸந்தானம் பொருத்துகிறது. எவ்வாறு ப்ரதிஸந்தானம்? எல்லாவிசேஷங்களாலும் விடுபட்டிருக்கிற விஷயமுள்ளதன்றோ நிர்விகல்பகம்; என்று ஹேதுவின் அவிந்தியை ஆசங்கிதகிங்குற. “நிர்விஸ்பகம்நாம என்று. எல்லாவிசேஷங்களாலும் விடுபட்டிருக்கலின் இந்நமையை உபபாதிக்கிறார்—ததாபூதஸ்ய என்று. எல்லா விசேஷங்களாலும் விடுபட்டிருக்கிற வஸதுக்ரஹணமானது தர்சததால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதா? அல்லது அநுபபத்தியினால் கல்பிக்கப்படுகிறதா? என்று. விகல்பித்த தர்சகம் ஸகலவிசேஷ சூன்யக்ரஹணத்திற்கு ஹேதுவல்லவென்று கூறுகிறார்—கதாசித்பி என்று. கல்பகதை நிரஸிக்கிறார்—அநுபபத்தே; என்று. அநுபபத்தியானது நிர்விசேஷஜ்ஞாநத்திற்கு பாதகமாகவோ காணப்படுகிறது. அந்த நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநத்திற்கு கல்பகமான அநுபபத்தியோவென்றால் தூரத்திலிருந்து நிரஸிக்கப்பட்டதென்று கருத்து. அதர்சததை விவரிக்கிறார்—கேநசித் என்று. ப்ரகாவவிசேஷநியமம் இல்லை என்று கருத்து. மேலே “க்ரஹணையோகாத்” என்கிற ஜ்ஞாதம்வேற்றமையினால் ஹேதுத்தவம் ஸ்பஷ்டமானாக இருக்கிறது. இந்த இடத்தில் பஞ்சமீஸ்தானத்தில் “ஹி” சப்தம். இதம் இத்தம் என்கிற ஜ்ஞாநத்தையே விவரித்துக் கொண்டு அர்த்தாத் ஸகலவிசேஷசூன்யக்ரஹணகல்பணையையும் நிராகரிக்கிறார்—நிர் கோண என்று. அநுபபத்தியை விவரிக்கிறார்—க்ரஹணையோகாத் என்று. அத்தயா ஹாரம் செய்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிற சங்காவாகியததோடு “க்ரஹணையோகாத்” என்கிற ஜ்ஞாதம்வேற்றமையே உருபை ஈற்றில் கொண்டிருக்கிற பதத்திற்கு அர்வயம், த்ரி கோணம் பசுவின்முகம். க்ரஹணையோகாத்—நேராகக் காணப்பட்டிருக்கிற வ்யாப்தி விரோதத்தால் ஸகலவிசேஷ சூன்யவஸதுக்ரஹணத்தைக் கல்பிப்பது பொருத்தமுள்ளதல்ல வென்று அர்த்தம். “அநுபபத்தே:” என்பதனால் விபக்ஷத்தில் பாதகதர்கமும் கருதப்பட்டிருக்கிறது—ஸவிசேஷவிஷயத்வமில்லாவிடில் ப்ரத்யயத்வமே இல்லாமல் போகவேண்டியதாகும் என்று. இந்த தர்கத்தாலுதவிபுரியத்தக்க ப்ரமாணம் ப்ரத்யயக்ஷம் யோக்யாநுபலப்தி இந்த இரண்டும். அன்றிக்கே, “அநுபபத்தே:” என்பதனால் ஸவிசேஷவிஷயத்தில்தான் ஸாதகமான ப்ரமாணம் சொல்லக்கருதப்பட்டது. முதலாவதான இந்திரிய ஸன்னிகர்ஷகத்தாலுண்டாகிற ஈரம், ஸவிசேஷவிஷயமுள்ளது, ஜ்ஞாநமாக இருப்பதால், ஸம்ப்ரதிபன்னஜ்ஞாநம்போல என்று இவ்வண்ணம் ஸாதகப்ரமாணத்தின் இன்னம் பாதகப்ரமாணத்தின் இருப்பு இவைகளால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிற சில விசேஷங்களில்லாத ஜ்ஞாநம் நிர்விகல்பகம் என்பது ஸித்தம். இதனால் நிர்விகல்பக

விசேஷணமாயும் மற்றொன்று விசேஷயமாயும் இருக்கலாம். அன்றிக்கே இரண்டுபதங்களும் விசேஷணங்களாகவு இருக்கலாம் உதாஹரணம் - சீதோட்சணம்-சீதமாயும் உஷ்ணமாயுமுள்ளது. உபமாநோபமேயங்களை உணர்த்துகிற இரண்டு பதங்களும் கம்மதாரயத்திலடங்கியது. (உதா) புருஷஸ்யாக்ர: - புலிபோன்ற புருஷன். பத்மமுகம்-தாமரைமலர்போன்ற முகம், இது முதலியது.

நீ ப்ரதிஸந்தானம்—முன் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற பதார்த்தங்களின் ஸ்மரணம்

† அந்நபாஹிதம்—சேர்த்துக்கொள்ளுதல்

§ ஸன்னிகர்ஷகம்—விஷயத்துக்கும் இந்திரியத்துக்கும் உண்டாகும் சேர்க்கை.

சப்தத்திற்கு வ்ருத்திஸங்கோசம் பலித்தது. இத்தஸங்கோசமானது எந்தவிஷயத்தில் என்றால் சொல்லுகிறார்—அது: என்று. அத: - சொல்லப்பட்டிருக்கிற அதர்சனம், அதுப பத்தி, இவ்வ்ரணடுகளால் என்று அர்த்தம்.

தத் ப்ரயஸிவிண்ப்ரஹணெ மொக்யாபெரநுபுதூகாரதா ந ப்ரத்யதெ । ஶித்யாபிவிண்ப்ரஹணெஷ்வாநுபுதூதிபுத்தி: । ப்ரயஸிபுத்திநுஸாஹிதவஸூ ஸாஸூநரூபவ மொக்யாபெரநு ப்ரதூபிபரிஸரிஷக்ஸம் ஶித்யாபிவிண்ப்ரஹணாவஸையிதி ஶித்யா பிபுஹணஸூ ஸலிகஸூகஸ்ய । ஸாஸூநரூபவஸூநரூபவமொ க்யாபெரநுபுதூதிபுத்ரயஸிவிண்ப்ரஹணெ மஹுதஹி ப்ரயஸிவி ண்ப்ரஹணஸூ நிவிடகஸூகஸ்ய ; ந வு: ஸாஸூநரூபவஜாதூர ஷெரபுஹணா: । ஸாஸூநரூபவஜாதூரஷெரஷெஷு யகஸூலி ஸெஷா: , ஸாஸூநெதவிநா ஸாஸூநி: ப்ரதூநுவவதெஸு ப்ரயஸிவிண்ப்ரஹணெஷி ஸாஸூநரெவ வஸூஸூதி மஹுதெ । சுதொ ஶித்யாபிவிண்ப்ரஹணெஷு மொக்யாபெரநுபுதூதிபுதூ பரிஷதா ஸாஸூநிவ: ஸாஸூநவ: ஸவபெஷெவ மஹுத ஹி தெஷு ஸலிகஸூகஸூரெவ । சுத: ப்ரதூகஸூ கபாவிஷி ந நிவிடஸெஷலிஷயக்ய ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அங்கு முதலாவதான பிண்டக்ரஹணத்தில் கோத்வம் முதலியவைகள் அதுவருத்தமான ஆகாரங்களுள்ளவைகளாக அறியப்படுகின்றனவிலை. இர ண்டாவது தொடக்கமான பிண்டக்ரஹணங்களிலேயே அதுவருத்திபிரதிதி உண்டாகிறது. முதலாவதான ப்ரதீதியினால் அதுஸந்திக்கப்பட்ட கோ முதலியவஸ்துக்களின் அவயவ + ஸம்ஸ்தானரூபமான கோத்வம்முதலிய வற்றுக்கு அதுவருத்திதர்மஸிஷ்டத்வமானது இரண்டாவது தொடக்க மான பிண்டக்ரஹணத்தால் நிச்சயிக்கத்தக்கதென்பதனால் இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டக்ரஹணம் ஸலிகல்பகம். ஸாஸூனை முதலிய வஸ்து ஸம்ஸ்தானரூபகோத்வம் முதலியவற்றின் அதுவருத்தியானது முதலாவதான பிண்டக்ரஹணத்தில் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை என்பதனால் முதன்மையான பிண்டக்ரஹணத்திற்கு நிர்விகல்பகத்வமே ஒழிய ஸம்ஸ்தானரூபமான

+ ஸம்ஸ்தானம்— அவயவங்களின் அமைப்பு.

ஜாதிமுதலியவற்றின் அக்ரஹணத்தாலல்ல. ஸம்ஸ்தாநரூபமான ஜாதிமுதலியவற்றுக்கும் இந்திரியங்களாலுண்டாகிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல் ஸமானமாதலாலும், ஸம்ஸ்தானமின்றி ஸம்ஸ்தானிக்கு ப்ரதிதி பொருந்தாததாலும் முதன்மையான பிண்டக்ரஹணத்திலும் ஸம்ஸ்தாநத்துடன் கூடியதாகவே வஸ்து “இவ்வண்ணமுள்ள” தென்று க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டக்ரஹணங்களில் கோத்வம் முதலியவற்றின் அநுவ்ருத்திதர்மவைசிஷ்டயமானது ஸம்ஸ்தானிபோலவும் ஸம்ஸ்தாகம் போலவும் எப்பொழுதுமே க்ரஹிக்கப்படுகிற தென்பதனால், அவைகளில் ஸவிகல்பகத்வமே. ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஒருபொழுதும் நிர்விசேஷவிஷயத்வமில்லை.

சுருதப்ரகாசிகை—

முதலாவது இரண்டாவது வ்யத்திகளில் ஸவிகல்பக நிர்விகல்பகச் சப்தங்கள் ஸங்கேதமுள்ளவைகளாக ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளல்ல. ஆகையால் அந்த இரண்டு பிண்டங்களிலும் வைஷ்ணவம் சொல்லத்தக்கதென்கிற சங்கைவாரின் க்ரஹிக்கத்தக்கதான உருவத்தின் வேற்றுமைநீக்காண்பிக்கிறார்— “நந்தர்” இதுமுதலான இரண்டு வாக்யங்களால்.

கோத்வத்தின் அநுவ்ருத்திஜ்ஞாநம் அதின் இன்மை இவ்விரண்டும் ஸவிகல்பகநிர்விகல்பகச் சப்தங்களிலுந் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தங்களைன்பதைக்காண்பிக்கிறார்— ‘ப்ரதமப்ரதீதி’ என்று. தொடங்கப்பட்டுள்ள இரண்டு வாக்யங்களால், முந்தினக்ரந்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற கோத்வமானது ஸம்ஸ்தாநசப்தத்தால்விசேஷிக்கப்பட்டது. அதனால் அன்யனுக்கு இஷ்டமான உருகின நெய்யை அடைந்துள்ள ஸ்ருதத்வம் முதலியவற்றின் ப்ரத்யக்ஷத்தில்தோல வ்யஞ்ஜகத்தின் அபேகையினால் விளம்பயில்லை என்பது காண்பிக்கப்பட்டது. அதே ஸம்ஸ்தானமானது அடுத்தக்ரந்தத்தில் ஸாஸ்தாதிசப்தத்தினால் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணமாக அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணக்ரஹணங்களால் ஸவிகல்பகத்வமும் நிர்விகல்பகத்வமும் உரைக்கப்பட்டது. அநுவ்ருத்திமாத் திரத்ததை க்ரஹிக்காமையினால் நிர்விகல்பகத்வமென்கிறதில்லை. பின்னையோ ஜாதியைக்ரஹிக்காமையாலும், அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாவிடில் ஜாதியே க்ரஹிக்கப்படாததாக ஆகும் என்று சங்கைவர அதற்கு மறுமொழி உரைக்கிறார்—நபுநஸ்ஸமிஸ்தாநாக்ரஹணஜை என்று. இங்கு “ஸம்ஸ்தாநரூப” சப்தமானது ஜாதியின் அக்ரஹணரூபத்தியைக் காண்பிக்கிறது. கோத்வாதி களுக்கு அஸாதாரணதர்மபூதமான அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால் கோத்வம் முதலியது க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்று சங்கைவாரின், அக்ரஹணரூபத்தியையே விவரிக்கிறார்— ஸமிஸ்தாநரூபஜாத்யாதேரபி என்று. க்ரஹணத்திற்குக்காரணமான இந்திரியயோக்யதையிலும் அதே ஹேதுவென்று ஸூத்ரிப்பதற்காக மீண்டும் “ஸம்ஸ்தான சப்தம்” சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நிர்விகல்பகம் ஸவிசேஷவிஷயமுள்ளது

ஸம்ஸ்தானி—அவயவங்களின் அமைப்புள்ளதான வ்யத்தி.

ஸ்ருதப்ரவ்ருத்திரிமித்தம்—அந்தத்ததை உணர்ந்தும் சப்தவஸாமர்த்த்யத்திற்குமேறு

ஸ்ருதத்வம்—ஸ்ருதம் நெய், அதின் தர்மம்.

என்பதில் ஸுலிகல்பகத்தில் கிரீவிகல்பகாநுபூதார்த்தவிசிஷ்டப்ரத்யபிஜ்ஞாநம் ப்ரமாணமாக முந்தி உரைக்கப்பட்டது. பராபிமதமான கிரீவிகல்பகத்தின் அபாவத்தில் யோக்யாநுபலப்பதி என்கிற ப்ரமாணமும் அவ்விரண்டுக்கும் அநுகூலாகமான தர்க்கமும் இதனால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

வஸ்துமாத்ரக்ரஹணம் என்று ஒப்புக்கொள்வது ப்ரமாணாநுபத்தியினாலேயா? ப்ரமேயாநுபத்தியினாலேயா? என்கிற விசல்பகை அபிப்ராயப்பட்டு முதலில் ப்ரமாணாநுபத்தியை விலக்குகிறார்—ஐ நீ தீ ரி ய க தீ வ ா வி சே ஷ ஈ தீ என்று. இதனால் பூமியோடு பிரிக்கமுடியாமல் ஒன்றப்பட்டிருக்கிற கந்தத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது; எவ்வாறு ஜாதிமுதலியவை இந்திரியங்களால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநங்களுக்குக் கோசராகன்? ஸமவாயமானது இந்திரியத்தினாலுண்டாகும் ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமல்லாததால் அது ஸுரியல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அப்பொழுது ஸுலிகல்பகத்தில் விசிஷ்டக்ரஹணம் பொருந்தாது. ஆதலால் வேறு இந்திரியங்களால் க்ரஹிக்கத்தக்கதன்மை இல்லை என்பதபற்றி ப்ரமாணாநுபத்தி இல்லை. ஸந்திலிப்தமாக இல்லாமலிருத்தல் ப்ரமேயாநுபத்தி, தனியாகப்பிரிக்க முடியாமல் சேர்ந்தே இருப்பதால் அது இல்லை என்று பரிஹரிக்கிறார்—ஸம்ஸ்தாநேந்என்று. இதனால் சகஷாநிந்திரியத்தினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல் என்கிறதன்மை இருத்தபோதிலுங்கூட ப்ருதக்ஷித்தங்களுடைய தண்டம் முதலியவைகளுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஒரு இந்திரியத்தால் க்ரஹிக்கத்தக்கதன்மை இருக்க அப்ருதக்ஷித்தமாக இருத்தல், என்பதனால் ப்ரமாணப்ரமேயாநுபத்தி இல்லை என்று ஸம்ஸ்தாநத்தோடு கூடியதாகவே வஸ்து க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் பூர்வம் “ஸம்ஸ்தாநரூப” சப்தத்தால் அபிப்ராயப்பட்டுள்ள பொருள் விஸ்தரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால் ஸம்ஸ்தாநரூபமான ஜாதிமுதலியவற்றின் அக்ரஹணம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. † ப்ரகாரப்ரகாரி பாவத்தால் க்ரஹணத்திற்கு உபபத்தி இருப்பதாலென்று கருத்து.

முதலாவதான கோமுதலியவ்யத்திகளை க்ரஹிக்கும் வாயுயத்தில் அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால் கோத்வமானது க்ரஹிக்கப்படாமல் போகுமேயானால் இரண்டாவது கோவ்யத்திலும் கோத்வமானது எவ்விதத்தாலும் க்ரஹிக்கப்படாது—அநுவ்ருத்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால். அநுவ்ருத்தியானது அநேகவ்யத்திலும்பந்தரூபமன்றோ. அதுவும் வ்யத்திகளில் ஸம்பந்தித்திருக்கிற பதார்த்தத்திற்கு முந்திய வ்யத்தியில் சிலபெற்றிருத்தலின் பராமர்சத்தினாலேயே இரண்டாவது தொடக்கமான எல்லாவ்யத்திகளிலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் முதல் கோவ்யத்தியில் கோத்வத்தின் க்ரஹணமில்லாமையால் அதின் அந்வயபராமர்சமில்லாதது பற்றி இரண்டாவது வ்யத்தி ஸம்பந்தரூபமான அநுவ்ருத்தியானது இரண்டாவதிலும் க்ரஹிக்கமுடியாததென்பதினால், அதிலும் கோத்வம் க்ரஹிக்கப்பட்டதாக ஆகாது. இவ்வண்ணம் முதலாவது இரண்டாவது வ்யத்திகளில் அந்வயபராமர்சமில்லாமல் மூன்றாவதிலும் அநுவ்ருத்தியானது க்ரஹிக்கப்பட்டதாக ஆகாது. அதனால் கோத்வம் க்ரஹிக்கப்பட்டதன்று. இவ்வண்ணம் வேறு வ்யத்திகளிலுங்கூட கோத்வமானது எவ்விதத்தாலும் க்ரஹிக்க முடியாததாக ஆகும். ஆகையால் ப்ரதமபிண்டக்ரஹணத்திலேயே கோத்வக்ரஹணம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வண்ணம் ‡ ஸகலவிசேஷரூபவஸ்துக்ரஹணமானது

† ப்ரகாரம்—விசேஷணம், ப்ரகாரி—விசேஷ்யம்.

நிரஸிக்கப்பட்டது. ஜாதிமுதலியவைகளும் விசேஷ்யமும் தனித்தனியாக நிர்விகல்ப சத்தில் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. ஸவிகல்பசத்திலேயே விசிஷ்டக்ரஹணமென்கிற பக்டுமும் அர்த்தத்தினால் நிரஸிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

விசேஷணமும் விசேஷ்யமும் தனித்தனியாக க்ரஹிக்கப்பட்டதென்று எவ்வாறு அறியப்பட்டது? தண்டம் குண்டலம் முதலியவைகளில் விசேஷணவிசேஷ்யங்கள் இரண்டுக்கும் தனித்தனியே க்ரஹணம் காணப்படுவதாலென்று கூறப்படுமேயானால்— ஆங்கு விசேஷணவிசேஷ்யங்கள் இரண்டும் வேறுபடாமல் சேர்ந்திருக்கும் ஸமயத்தில் இரண்டுக்கும் தனித்து க்ரஹணமா? அல்லது வேறாக இருக்கும் ஸமயத்திலா? முதல் பக்டுமானது ஸூரியன்று, விசிஷ்டமாகவே க்ரஹணம் வருவதால், தனித்திருக்கும்வேளையிலோ விசிஷ்டக்ரஹணமே இல்லை என்பதனால் அதன் ப்ரதிதிக்கு வேறுத்துவமில்லை— ஆதலால் தனித்தவஸ்துக்களின் க்ரஹணமானது விசிஷ்டக்ரஹணத்திற்கு வேறுதுவாகாததால் கோத்வம் முதலியதில் ப்ருதக் க்ரஹணத்திற்கு ப்ரஸுத்தி இல்லை.

அய்யா! விசேஷண விசேஷ்யபாவமானது ப்ரதியோகியோடு கூடியதாதலால் அந்த ப்ரதியோகியின் ஜ்ஞாஸத்திற்கு ப்ரதியோகி ஸ்வரூபஜ்ஞாஸம் அபேகிதமென்பதனால் விசிஷ்டப்ரதிபத்தியில் ஜாதிமுதலிய பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபமாத்ரத்தின் ப்ரதமக்ரஹணம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது எனில்சொல்லப்படுகிறது. ப்ரதியோகிஜ்ஞாஸப் பேக்யாவது விசிஷ்டஜ்ஞாஸத்தில் ப்ரதியோகியின் தவருததோற்றமா? அல்லது அந்த ஜ்ஞாஸத்திற்கு விசிஷ்டஜ்ஞாஸவேறுத்துவமா? முதலாவதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். இரண்டாவதிலும் ஜாதிமுதலியபதார்த்தங்கள் முதலில் ஒன்றோடொன்று அநுவ்ருத்தியின்றி விலகிவைகளாக க்ரஹிக்கப்பட்டதா இல்லையா? இல்லை என்கில் வ்யாவ்ருத்தங்களல்லவென்று க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற முன்பின் ஜ்வாலைகளுக்குப்போல விசேஷண விசேஷ்யபாவப்ரதியோகிதாப்ரதிதியானது பொருந்தாது. வ்யாவ்ருத்தங்களாக க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கமேயாகில் அப்பொழுது வ்யாவ்ருத்தியும் பாரதந்த்யாதிரூபமான விசேஷணவிசேஷ்யபாவத்தாலாவது அதற்கு உபயுக்தமான வேறு ஆகாரத்தாலாவது இல்லாமல்போமேயாகில் விசேஷணவிசேஷ்யபாவவ்யத்யாஸாப்ரதிதியானது ப்ரஸுத்திக்கும், வஸ்துஸாமர்த்த்யத்தினால் வாஸ்தவமாகவே விசேஷணவிசேஷ்யபாவம் அறியப்படுகிறதென்றால் அப்பொழுது வஸ்துஸாமர்த்தியமானதுவிசேஷணவிசேஷ்யபாவரூபமாகவாவது அதற்கு ஸாதகமான வேறு ஆகாரரூபமாகவாவது ஆகும். வஸ்துவினது ஸ்வபாவம் ஸுத்தையினால் உபகாரகமெனில் வஸ்துஸ்வபாவத்தினாலேயே விசிஷ்டப்ரதிதி ஸம்பவிப்பதால் ஸ்வரூபமாதர க்ரஹணத்தைக்கல்பிப்பது உசிதமன்று. அறியப்படும் தன்மையினால் உபகாரகத்துவம் சொல்லப்படுமேயாகில் அந்த ஸ்வபாவத்தால் விசேஷணம் வ்யாவ்ருத்தமென்று முந்தி ஜ்ஞாஸம் ஏற்பட்டிருப்பதினால் முதலிலேயே விசிஷ்டப்ரதிதிமானது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகும். ஆதலால் த்ரவ்யத்திற்கே முதலில் விசிஷ்டப்ரதிதியை ஒப்புக்கொள்வது நலம்.

அந்த ஸ்வபாவத்திற்கும் தனக்கு விசேஷ்யபூதமான விசேஷணத்தைக்குறித்து விசேஷணத்துவம் முன்பு அறியப்படவில்லை. பின்னை ஸ்வரூபம்மாத்ரம் அறியப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது விசேஷணம் அதின்ஸ்வபாவம் இரண்டுக்கும் விசேஷண விசேஷ்ய பாவவ்யத்யாஸம் அறியப்படும். அதின் பரிஹாஸத்திற்காக அந்தவஸ்துஸ்வபாவத்திற்கு வேறு ஆகாரத்தை ஒப்புக்கொண்டால்

‡ அகவஸ்தை வரும். வ்யத்தால வ்ஸிஷ்டப்ரதீதிமானது முதன்மமாகப் ப்ரஸங்கிக்கு மென்பதைப் பரிஹிப்பதற்காக ஜாதமுதல்யவைகளின் ஸவரூபமே வ்ஸேஷணபாவ மும்வ்ஸேஷ்யபாவமும் ; வேறு ஆகாராத்ராமலவென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுமோகில் அப்பொழுது முதலாவதான ப்ரதிபத்தியானது வ்ஸேஷணமாகவும் வ்ஸேஷ்யமாகவும் ஆகவேண்டியதாகும். ஆகையினால் ப்ரதிபத்தி இல்லாவிடில் ஸவரூபத்திற்குத் தாஹண மில்லாமல் போருதல் ப்ரஸங்கிப்பதால் அப்படியே ப்ரதீதி எனதுசொன்னால் முதல் லேயே வ்ஸிஷ்டப்ரதீதி உண்டாகவேண்டியதாக ஆகும்; ஒரு ப்ரதீதியில் வ்ஸேஷண மாகவும் வ்ஸேஷ்யமாகவும் ஜாதி முதல்யவைகள் அறியப்பட்டவைகளாக இருப்பதால். ஆதலால் முதல்லேயே ஒன்றை மற்ருன்று ப்ரதிபோகியாகக்கொண்ட வ்ஸேஷண வ்ஸேஷ்யபாவப்ரதீதியானது ஸம்பலிக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வண் ணம் வ்ஸிஷ்டக்ரஹணம் ப்ருத்தக் க்ரஹணபூர்வகமாகில் வெவ்வேறு ஸாமக்கிளால் அறி யத்தக்கவஸ்துக்களினது கோசாத்வம் உபாதிதாக ஆகும். பகஷத்தைவிட வ்யவச்சே திக்கத்தக்க வேறுவஸ்து இல்லாமல் போனபோதிலும் கூறப்பட்டுள்ள தர்கஸத்தால் பகஷவ்யவச்சேதகத்தவம் வ்ஸித்திப்பதால் உபாதித்வம் பொருத்தமுள்ளது. எவ்வாறு ப்ரத்தவம்ஸூபாவத்திற்கு ஆதிமத்தவஹேதுவிலால் அந்தவத்தவத்தை வூதிக்கும் விஷயத்தில் (அபாவபாவம் பாவரூபமாதலால்) பாவபதார்த்த ப்ரஸங்கரூபதர்க்பலத் தால் பாவரூப ஆதிமத்தவம் உபாதிதாக ஆகிறதோ எவ்வாறு அக்ஷிமத்தவஹேதுவிலால் துமாதுமாதத்தில் அக்ஷியுன எல்லா இடங்களிலும் துமோபஸம் ப்ரஸங்கதர்க்பலத் தால் ஆர்த்ரேதனஸமயோகமானது உபாதிதாக ஆகிறதோ உவ்வாறு என்றபடி. ஆகையால் ப்ரதமபிண்டக்ரஹணத்திலேயே கோத்வம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது- த்விதீயா திகளில் அநுவ்ருத்திக்ரஹணம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால் கிரீவிகல்பகலலிகல் பகங்கள் இரண்டும் கீதே கிருபிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வரூபமுள்ளவைகளே.

அநுவ்ருத்தியின் ஜ்ஞாஜ்ஞாங்கங்களன்றோ ஸலிகல்பக கிரீவிகல்பகங்களுக்குமுறையேப்ரயோஜகங்களாகக் கூறப்பட்டன ஆகையால் எவ்வாறு த்விதீயாதிக்க்ரஹணத்திற்கு ஸலிகல்பகத்தவம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— அத: என்று. அத: - முதல் க்ரஹ ணத்திலேயே ஸம்ஸதானத்துடன் கூடியதாகவே வஸ்து க்ரஹிக்கப்படுகிறபடியால் அநுவ்ருத்திக்ரஹணமில்லாத ப்ரதமேதாக்க்ரஹணத்திலாவ்வாறு ஸலிகல்பகத்மென்றால் சொல்லுகிறார்—த்விதீயாதி என்று த்விதீயாதிபிண்டக்ரஹணேஷு—இரண்டாவது தொடக்கமான பிண்டக்ரஹணங்களில். இதனால் ஸம்ஸகாரத்துடன் கூடின க்ரஹணம் ஸலிகல்பகம், மற்றது கிரீவிகல்பகம், என்பது ஸித்தம், இதனால் ஜாசிமாதாத்தின் அநுவ்ருத்தியினாலேயே ஸலிகல்பகத்தவம். ஜாசிக்ரஹணங்களில் ஏதாவது ஒன்றின் அநுவ்ருத்தி யுள்ளக்ரஹணமும் ஸலிகல்பகமென்று வ்ஸித்தித்தது. ஸர்வவிதாநுவ்ருத்தி ரூண்யமான க்ரஹணமே கிரீவிகல்பகம். அதாவது ஒரு வ்யத்தியில் ப்ரதமத்தில் இரீதிரிய ஸன்னி பாதத்தாலுண்டாகும் ஜ்ஞாநம்.

அய்யா! ஒரு வ்யத்தியிலுங்கூட ஸம்ஸகாரத்தால் உண்டாகிற தேசகாலாதிகளின் அநுவ்ருத்தியுடன் கூடின க்ரஹணம் ஸலிகல்பகமாக ஆகட்டும்—என்றால் ஸம்ஸகார ஜ்யத்தவம் அநுவ்ருத்திகோசாத்வம் இரண்டும் ஸமானமாக இருப்பதால் ஆகவே

‡ அகவஸ்தை—வரம்பில்லாமல் போருதல். ¶ ப்ருத்த—தனித்த.

§ ப்ரதமேதா—முதலாவதைவிட வேறாக இருக்கிற.

† ஸம்ஸகாரம்—திடமாக மனதில் நிலைபெற்றிருக்கிற பூர்வாநுபவ வாஸனே.

ஸம்ஸ்தானஸீசேஷம். அதற்கு விசேஷ்யத்ரவ்யம் “இதமம்சம்” என்பதனால் இவ்விரண்டுக்கும் ஐக்கியம் ப்ரதிதியினால் பாதிக்கப்பட்டதே. இதை உபபாதிக்கிறார்— முதலிலேயே வஸ்து ப்ரதிதிக்ஷயமாக ஆகும் தருணத்தில் ஸகலமான இதரவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் பேதமுள்ளதாகவே அறியப்படுகிறது. வ்யாவ்ருத்தியும் கோத்வாதி ஸம்ஸ்தானஸீசேஷத்தோடு கூடினதாக “இவ்வண்ணம்” என்று ப்ரதிதிவருவதால், சிச்சயிக்கப்படுகிறது. எல்லா இடத்திலும் விசேஷணவிசேஷ்யபாபப்ரதிபத்தியில், அவ்விரண்டுக்கும் அத்யந்தபேதமானது ப்ரதிதியினாலேயே மிகக் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. அதில் தண்டம் ரூண்டலம் முதலியவைகள் தனித்தனியான ஸம்ஸ்தானத்துடன் கூடியவைகளாகவும் தன்னிடத்திலேயே பர்யவஸ்தா முள்ளவைகளாகவும் ஒரு ஸமயத்தில் ஒரிடத்தில் வேறு த்ரவ்யங்களுக்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன. சோத்வம் முதலிபவைகளோ வெவ்வேறு த்ரவ்யங்களின் ஸம்ஸ்தானங்களாகவே பதார்த்தபூதங்களாக இருந்துகொண்டு த்ரவ்ய விசேஷணங்களாக நிற்கின்றன இரண்டு இடத்திலும் விசேஷணவிசேஷ்யபாவம் ஸமானம். அதனாலேயே அவ்விரண்டுக்கும் பேதப்ரதிபத்தியும் இவ்வளவுமாத்திரம் விசேஷம்.—தனித்த இருப்பை விஷயீகரிக்கிற ப்ரதிபத்திக்குயோக்யங்கள் தண்டாதிசன். கோத்வாதிசனோ தவறாமல் அப்படிப்பட்ட ப்ருதகஸ்திதிக்கு அநர்ஹங்கள் என்று ஆதலால்வஸ்து விரோதமானது ப்ரதிதியினால் பாதிக்கப்பட்டதென்று ப்ரதிதி ப்ரகாரத்தின் மறுத்தலால் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரதிதியின் ஸ்வபாவமோ இதம் இத்தமென்றே எல்லோருக்கும் ஸம்மதமாக இருக்கிறதன்றோ.

அப்படிப்பட்ட இங்க விஷயம் ஸ“உத்ரசாரரால் ‘வைகஸ்தமிந்நஸம்பவாத்’ என்று மிக்க வ்யக்தமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சூக்தப்ரகாசிகை—

பரஸ்தாவம் வந்தபடியால் பேதாபேதத்தை நிராகரிக்கிறார்— அதனாவது— அதனாவது - ப்ரதமபிண்டக்ரஹணத்திற்கு விசிட்ஷவீஷ்டத்வத்தை ஸமர்த்தித்ததினால் ஸர்வத்ர - இரண்டுபிண்டங்கள் ஜாதிய்யத்திகள் குணகரியைகள் அவைகளைப்போலவே கார்யகாரணங்கள் இவைகளில் என்று அர்த்தம். எவ்வாறு என்று கேட்கில் கூறுகிறார்— இதமீத்தமீதி.

பேதாபேதவாதியினால் பிண்டங்களுக்கு அந்யோந்யம் பேதாபேதங்களை ஸமர்த்திப்பதில் “இது இதா” ஆகாதென்பதில் பேதம், “இது இதா” ஆகிறதென்பதிலால் “அபேதமென்று, ஒன்றுக்கே ஒரேஸமயத்தில் பாவாபாவரூப வ்யாஹதிகையப்பரிஹரிப்பதற்காக ஜாதிஸ்வரூபத்தால் அபேதம் வ்யக்திஸ்வரூபத்தால் பேதமென்கிற இப்படிப்பட்ட இரண்டு ஆகாரவகளைல் பேதாபேதம் உபபாதிக்கப்பட்டது. அபேதம்

ஜாதியை அடைந்துள்ளது. பேதம் வ்யக்தியை அடைந்துள்ளது என்று ஒரு வஸ்துவுக்கே இரண்டுவிதமான ஸ்வரூபமில்லை என்கிற சுவகையின் பரிஹாரத்திற்காக ஜாதியை வ்யக்தி இரண்டுக்கும் அந்யோந்யம் பேதாபேதம் உரைக்கப்பட்டது அதை நிரவஹிப்பதற்காக வேறு ஆகார ஸம்பந்தம் காணப்படாமையால் ப்ராதீதியே சாணமென்று ஆசரபிதப்பட்டது ஆகலால் அதை சிரஸிப்பதின்பொருட்டு முதலில் ஜாதியைவ்யக்திகள் இரண்டும் வேறுபட்டவைகளென்றே ப்ராதீதிவருவதால் அபேதத்திற்கு ப்ராதீதி விரோதத்தைக்காட்டுகிறார்— இதமிதீதம் என்று இதர்பாவம் விசேஷ்யம். இத்தர்பாவம் விசேஷணம், இதம் என்கிற அம்சம் எது? இதம் என்கிற அம்சம் எது? எனில் கூறுகிறார்—தநீர என்று

இந்த இடத்தில் ஜாதியைவ்யக்திகளுக்கு பேதாபேதவிஷயத்தில் நான்கு ஹேதுக்கள் பிறர்களால் சொல்லப்பட்டன அவைகளாவன—முதலாவதான பிண்டத்தைக் க்ரஹிக்கும் ஸமயத்தில் ஜாதியைவ்யக்திகளின் பேதத்தைக் க்ரஹியாமலிருத்தல். ஒரு சபத்தால் இரண்டையும் சேர்த்தே அறிதல் பூமத்வர்த்தியமான ப்ரத்யயத்தை அபேகவியாமல் ஸமாநாதி கரணபதங்களின் ப்ரயோகம், 1 ஸஹோபலம்ப ரியமம். என— இவற்றுள் ஸஹோபலம்ப ரியமம், 2 ஸமாநாதிகரண ப்ரத்யயம். இந்த இரண்டும் பேதாபேதஸாதகங்கள், மற்றவை இரண்டும் அபேதஸாசகங்கள். இந்த நான்கு ஹேதுக்களையும் ஆசங்கித்து கூறுகிறார்— நநாஹி என்று. அவைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதம் பிண்டக்ரஹணத்தில் அபேதக்ரஹணத்தை நிரஸிக்கிறார்—ப்ரதம் இதுமுதலியதால் ஸகலேதா வ்யாவ்ருத்தம்—விஜாதியங்களான எல்லாவும் துக்களினின்றும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம். அதினால் பேதக்ரஹணத்திற்கு என்னவென்று கேட்கில்கூறுகிறார்—வ்யாவ்ருத்திபிச்சு என்று. கோத்வம் முதலிய ஸம்ஸ்தான விசேஷத்தோடுகூடிய காக“இதம்” என்கிற ப்ராதீதிஉண்டாவதால், வ்யாவ்ருத்தியும் நிச்சயிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். இதனால் அசண்டவாக்யார்த்த பங்கமும் ஆர்த்திகமாக செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த இடத்தில் செளகல்யாதிவைதர்மியமும் கருதப்பட்டிருப்பதினால் அதுவும் முந்திகாண்பிக்கப்பட்டது. கோத்வாதி விசிஷ்டமாக ப்ராதீதி இருக்கட்டும் ஆயினும், அபேதமானது ஸ்வப்ரமாணத்தால் ப்ரஸங்கிக்குமேயானால் தடுக்கமுடியாதெனில் கூறுகிறார்—ஸரீவநீர என்று. ஸரீவநீர—கோத்வம் அகற்கு ஆசரயம் முதலியவைகளிலும், தண்டருண்டலாதிகளிலும், தண்டதண்டுகள் இரண்டுக்கும்போல ஜாதியைவ்யக்திகள் இரண்டுக்குகூட விசேஷண விசேஷ்யபாவமே அபேத விரோதி என்று அர்த்தம். விசேஷணவிசேஷ்யபாபீ வேதி—கோத்வம் வ்யக்தி இவ்விரண்டுக்கும் அறுவ்ருத்தி வ்யாவ்ருத்தி

பூ மத்வர்த்தியப்ரத்யயங்களாவன—“ததன்யாஸ் த்யஸ்மின்னிதிமதப்” இதுபாணினி ஸூத்ரம். மதுப்ரத்யயத்தை விதிக்கிறது. உதாஹரணம்—குணவாந், தீமான் புத்திமான் முதலியன இந்த மதுப்ரத்யயத்தினால் விதிக்கப்பட்ட அர்த்தம்போன்ற அர்த்தமுடைய ப்ரத்யயங்களெல்லாம் மத்வர்த்திய ப்ரத்யயங்கள். அதாவது, இன், வின், டன், லன், வலன், மின், முதலியன—இந்த ப்ரத்யயங்களெல்லாம் எந்த ப்ரக்ருதிகளின்மீது வருகின்றனவோ அந்த ப்ரக்ருதிகளால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தங்களை உடையவன் என்கிற அர்த்தத்தைக்காட்டுகின்றன.

† உபலம்பம்—அறிதல். ரியமம்—தவறாமல்.

2 ஸமாநாதிகரணங்கள்—பேதமின்றி ஒன்றோடொன்று அந்வயிக்கக்கூடிய ஒரே வேற்றுமையிலிருக்கிற பதங்கள்.

க்ரஹம்ஸ்வரவியுதனம் விசேஷணவிசேஷ்யபாவரூபமான வேறு ஆகாரத்தால் பேதம் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஆகாரத்தினாலேயே பேதக்ரஹணமென்கிற சம்பந்தமில்லை என்று கருத்து. இரண்டு இடத்திலும் அத்தப்பேதம் உளது என்றால் உத்தரத்தையப் பரத்யதை அபேக்ஷியாதஸாமாநதிகாண்பமும், ஏகசப்தாநுவத்தப்பாட்டமும், ஸஹோபலம்ப நியமமும் எவ்வாறு ஒரு இடத்தில் காணப்படுகிறது, வேறு இடத்தில் காணப்படுகிற நிலையே என்றுகேட்கில் சொல்லுகிறார்—தந்திர என்று. தத்ர-கோத்வ கோத்வாச்சய தண்டதண்டயாதிரகத்தில்.

ப்ருதக்ஸம்ஸ்வதானவிசிஷ்டமாயும் தன்னிடத்திலேயே பர்யவஸாதமுன்னதமான வஸ்துவக்கு, ஒருஸமயத்தில் ஸம்பவிக்ஷித விசேஷணடாஸமானது மத்வர்த்திய பரத்யய ஸாபேக்ஷமான ஸாமாநதிகாண்பரத்யயத்தில் ப்ரயோஜகம். த்வயத்தின் ஸம்ஸ்தான மாகவே பதார்த்தமாக ஆகத்ரவ்யயப்ரத்தபோதஜகமாக இருப்பதால் த்வயத்திற்கு விசேஷணமாகவே இருத்தல், மத்வர்த்தீடபரத்யயத்தை அடேக்ஷியாத ஸாமாநதிகாண்பத்தில் கோணம். ஸஹோபலம்பநியமத்திற்கும் அதின் அபாவத்திற்கும் § அப்ருதக்ஸத்தத்வ நிப்ருதக்ஸவித்தத்வங்களே ‡ ப்ரயோஜகங்களே தவிர்த்து பேதாபேதங்கள் ப்ரயோஜகங்களல்லவென்று அர்த்தம். ஸஹோபலம்பநியமத்தல் இரண்டுக்கே சேர்க்கை இருப்பதால் ஸஹோபலம்பமானது ந்வித்வத்திற்கு ஸாதகம். அதின் நியமமோவென்றால் பின்னங்களாக இருக்கிற இரண்டுக்குள் ஒன்றிலுமில்லை என்கிற அஸாதாரணைகார்திகத்வத்தால் இரண்டுக்கும் ஸாதகமல்ல. மேலும் வீருத்தமே—ந்வித்வத்திற்கு ஸாதகமான ஸஹோபலம்பநியமமல்லவோ ந்வித்வத்தினுடைய நியமத்தைக்காண்பிக்கிறது. ஏகசப்தாநுவத்தப்பாச்சயமோ ' ஏகோ தண்ட' இதுமுதலிய இடங்களில் வேறு தண்டிகளின் வ்யாவ்ருத்தி காணப்படுவதுபற்றி வேறுதர்யியின்கிஷேதத்தில் நோக்கமுன்னதாக இருப்பதால், தர்மதர்யிகளுக்கு அபேதஸாதகமல்லவென்று கருத்து. இப்படியானால், ஜாதிரண்டலாதிகளுக்கு வைஷம்யம் வருகிறது. விசேஷணவிசேஷ்யபாவ ஸம்யத்தால் இரண்டிடத்திலும் பேதம் ஸாதிக்கப்படுமேயாகில், அப்பொழுது ஸஹோபலம்ப நியமாதி வைஷம்யம் வருவதால் ஏகத்வமும் உண்டாகலாம் எனில், சொல்லுகிறார்— உபயந்திர என்று. விசேஷணவிசேஷ்யபாவாதிக் விசேஷத்தால் அதினு லுண்டபண்ணப்பட்டிருக்கிற பேதப்ரதிபத்தியானது தடுக்கமுடியாதது— விசேஷண விசேஷ்யபாவமிருத்தால் பேதம் அனைவர்களாலும் விவாதமின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால். ஸஹோபலம்ப நியமத்தில் ஐக்யமல்லவோ அஸம்மதம். அதனால் ஸம்ப்ரதிபன்னமான பேதத்திற்கு விரோதமான அபேதம் கல்பிக்கத்தக்கதல்ல. எவ்வாறு சித்தத்வம் உஷ்ணத்வம்மூதலிய அவாத்தாவைஷம்யமானது த்வயத்த்வாதி ஸாதாரணகார விரோதியான அத்ரவ்யத்வகல்பகமன்றன்றோ, இவ்வாறே ஸஹோபலம்பநியமமும் பேதவிரோதியான ஆகாரத்திற்கு கல்பகமல்லவென்று கருத்து. அன்றிக்கே, தனித்து இருக்கிறவைகளும் விசேஷணங்களாக இல்லாமலே இருப்பவைகளுமான தண்டாதிகளுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் ஸஹோபலமாத்ரத்தினால் விசேஷணத்வமானது கல்பிதமென்பதுபற்றி அத்தப்பேத பின்னங்களில் விசேஷணத்வமில்லாமையால், விசேஷணத்வமானது அத்தப்பேதஸாதகஸமர்த்தமல்ல வென்று சொல்லப்படுமேயாகில்; மறுமொழி உரைக்கிறார்— உபயந்திர என்று. வ்யாவ்ருத்தப்பாதிதியில் வ்யாவர்த்தகமாக

§ அப்ருதக்ஸத்தம்—இணை பிரிபாமல் சேர்க்கே இருக்கும் வஸ்து.

நி ப்ருதக்ஸத்தம்—தனித்திருக்கும் வஸ்து.

‡ ப்ரயோஜகங்கள்—ஹேதுக்கள்.

உபயோகப்படுத்துகிறது எதுவோ அது விசேஷமே. அந்த விசேஷமென்பதானது தண்டாதிதிகளிலும் முக்கியமென்பதுபற்றி விசேஷமென்பதால் அந்தயந்தபேதம் யுத்தமென்று கருத்து.

கோதவம் அதின் ஆசிரயம் முதலியவைகளிலேயே ஸஹோபஸம்பரியமும், வேறு இடத்திலில்லை என்கிற வ்யவஸ்தைஸித்திப்பதின்பொருட்டு ஜக்ஷயகல்பிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்தவிஷயத்தில் கூறுகிறார்—இயாரீஸ்ஸது என்று. இவ்வளவே, அதிகம் கல்பிக்கவேண்டியதில்லை என்று அர்த்தம். ஸஹோபஸம்பரியமவ்யவஸ்தைக்காக ஜக்ஷம் கல்பிக்கப்படுமேயாகில்; அது யுத்தமல்ல. அவ்விடத்திலேயே ஜக்ஷம்; வேறு இடத்திலில்லை என்று வ்யவஸ்தையின்பொருட்டு அந்தாதாசகஸ்பனம் பராவஸ்சிப்பதால் ஜக்ஷம் அங்கே எவ்வாபவிசமாநிகில் அப்பொழுது ஸஹோபஸம்பரியமமும் எவ்வாபவிசமாதலால் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விருத்தமான வேறு அர்த்தத்தைக் கல்பிக்கிற கௌரவமாசாரயிக்கத்தக்கதில்லை என்று சுருத்து. அன்றிக்கே, விசேஷணவிசேஷ்யபாவத்தால் பரவித்தமான பேதப்ராதிபத்தியானது எவ்வாறு இரண்டிடத்தினும் துவண்மையோ, அவ்வாறே ஸஹோபஸம்பரிய மானது தன்மம் தேவதத்தன் முதலியவற்றிலும் உண்டாகவேண்டியதாகும், ஜாதி வ்யய்திகள் இரண்டுக்காவது அது இல்லாமல்போகவேண்டியதாகும் என்று சொல்லப் படுமேயாகில் கூறுகிறார்—இயாரீஸ்ஸது என்று. ஸாதாரணமான ஆகாரம் அங்கீகரிக்கப்பட்டவுடன் அவாந்தரபேதம் இழக்கத்தக்கதன்று என்பது அர்த்தம். கடத்தில் படத்தின் அபாவமே பேதம் - அந்த இடத்தில் அதினுடைய ஸத்ப்பாவம் அபேதம் என்றே பாவா பாவவிரோதத்திற்கு “ஏஜித்நூஷ்டே அபுபாவம் நாம்” என்றும் நியாயத்தால் ப்ராதி திபாராஹதியை ஆசுவகித்துச் சொல்லுகிறார்—அத: என்று. அத: - இவ்வண்ணம் பேதஸாமாநாதிகரணயத்தால் அபேதத்திற்கு ப்ராதிதி இல்லாமையால், ப்ராதிதிப்ராசாரம் எவ்வாறு எளிதில் சொல்லுகிறார்—ப்ராதிதிப்ராசாரோஹி என்று. விசேஷணவிசேஷ்ய யங்கன் இரண்டுக்கும் ஜக்ஷயிருக்குமேயாகில், அப்பொழுது இரண்டுகொன்றே அறி யப்படும். இரண்டுக்குள் ஒன்றுக்கு ப்ராதிதியாவது இருக்கட்டும். ஆயினும் ஜக்ஷயில்லை. எவ்வாறு முன்னனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டுபுருஷர்களுக்குள் ஒருவன் பார்க்கப்பட் டால் புருஷர்கள் இருவருக்கும் ஜக்ஷயில்லையோ அப்படி ஐரூசி வ்யய்க்தி இரண்டுக்கும் ஸம்பந்த நியமமே ஜக்ஷம் என்று கூறப்படுமேயானால், பேதத்திற்கு ஸாதகமான ஸம் பந்த நியமமானது பேதநியதஸம்பந்தத்தனால் நியமிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால், இரண்டு வ்யய்தகளுச்ச்னேரு ஸம்பந்தம். அதின் நியமமே ஜக்ஷம் என்று கூறப்படுமேயானால் ஸம்பந்தவ்ருத்திற்கு பங்கம் பரவியுக்கிட்டும். இவ்வண்ணம் பேதாபேதநிராஸம் ஸாத்தாரகாரக்கு அபிமதென்று சொல்லுகிறார்—தேதேதேதே என்று.

சுத: ப்ரத்யக்ஷஸ்ய ஸவிஸெஷன்ஷயக்ஸெந ப்ரத்யக்ஷாதிபுஷ்ட
ஸாஸ்யஸவிஸிஷ்டவிஷயக்ஷாநுபாநதேவி ஸவிஸெஷன்ஷயதேவ । ப்ர
பாணஸ்யஜ்ஞாநிவாஜெ஽வி ஸவபூஸ்யஸமதப்ரபாணாநாயதேவ வி
ஷய ஐதி ந க்ஸெநாவி ப்ரபாணெந நிஹிஸெஷவஸ்யஸிஸி: । வஸ்ய
மதவ்யஸாவவிஸெஸெஷவஸ்யதேவ வஸ்ய நிஹிஸெஷதிதி வபந ஜநநீ
வஸ்யாஸ்வதிஜ்ஞாயாதிவ ஸவாநிரொயதேவி ந ஜநநாதி ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷம் ஸவிசேஷவிஷயமுள்ளதாதலால், அதுமானமும் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றால் காணப்பட்டிருக்கிற ஸம்பந்தத்தோடுகூடின விஷயமுள்ளதாக இருப்பதால் ஸவிசேஷ விஷயமுள்ளதே.

ப்ரமாணஸங்கையிலி விவாதமிருந்தபோதிலும் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணங்களுக்கு இதுவே விஷயமென்று (ரிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால்) ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் நிர்விசேஷவஸ்து வீத்தியாது. வஸ்துவை அடைந்திருக்கிற ஸ்வபாவவிசேஷங்களால் அதே வஸ்து நிர்விசேஷமென்று சொல்பவன், தன்தாயார் மலடி என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையில் போல தன்சொல்லிரோதத்தையும் அறிகிறானில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு இதர ப்ரமாணங்களெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷ மூலமாக இருப்பதால் அவைகளுக்கும் ஸவிசேஷ விஷயத்வத்தைக்கூறுகிறார்— அத: என்று. ப்ரத்யக்ஷாதிகளால் கண்டறிப்பட்டிருக்கிற தூமாத்ரிஸம்பந்தத்தான் கூடின அக்கி முதலியவைகளை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் என்று அர்த்தம். தனக்குஅபிமதமான மூன்று ப்ரமாணங்களும் உரைக்கப்பட்டன, வேறு ப்ரமாணங்களை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அவைகளுக்கு ஸவிசேஷவிஷயத்வத்தைக் கூறுகிறார்— ப்ரமாணஸங்கீயா இது முதலியதால். ப்ரமாணங்கள் ஸவிசேஷ விஷயங்களாக இருக்கலாம்; அவைகள் தர்க்கங்களால் பாதிக்கப்பட்டவைகளென்று சங்கைவரின், எல்லாப்ரமாணங்களுக்கும் ஸவிசேஷவிஷயத்வத்தை ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லும் இந்த ஸமயத்தில்கூட முந்தி அவற்றின் ஸங்க்ரஹோக்தியைப்போல புத்திஸ்தமான ஸ்வவித்திவாதத்திலும் நிர்விசேஷத்வஸித்தி இல்லை என்பதை ஜ்ஞாபிப்புதற்காக ஸவிசேஷத்வத்திற்கு பாதகமாக அர்யனால் சொல்லப்பட்ட யுத்தியை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் யுத்திரூபவிசேஷங்களால் ஸவிசேஷத்வம் விலக்கத்தகாதது என்று முற்கூறப்பட்டதை ஸ்மரிக்கச்செய்துகொண்டுவிரோதத்தைக்காண்பிக்கிறார்—வஸ்துகத என்று. அன்றிக்கே, முந்தி ஸ்வாநுபவஸித்தமான விசேஷத்தில் நிர்விசேஷத்வ நிஷ்காஷமானது. நிஷ்காஷகர்களால் ஸவிசேஷத்வம் ஆபாதனஞ்செய்யப்பட்டபடியால் தூஷிக்கப்பட்டது; அவை அனைத்தையும் ப்ரமாண நிர்விசேஷ விஷயத்வ நிஷ்காஷத்திலும் அதிதேசிக்கிறார்—வஸ்துகத என்று.

யது—புதுக்ஷம் ஸநாதாநாஹிக்ஷேந ந ஹேஷவிஷய்யு, ஹேஷு வித லாஸஹக்ஷாஹாநிபிராபுவ:—உத்யுக்ஷு: ! தஷவி ஜாதாஷிஸிஷுலெஸுவ வஸுந: புதுக்ஷவிஷயக்ஷாஜாதாஷெரெவ புகியொய்யுபெக்ஷயா வஸுந: ஸுஸு வ ஹேஷுவஹாரஹேதாக்ஷாஹ உரெராதாரித்யு: ! ஸாவெஷநவஷுபவாஷிவது வரத்ரு வு

வஹாரவிஸேஷஹெதொஃ ஸுஹிந்வி தத்யவஹாரஹெதகூயா யு
ஷ்டாஹிஸுமபெதா ஹெஷஸுரவி ஸுஹிவதேவ । சுகதவநவ வ நரந
வஸுராதெந்யாந்யாபுயணஹ । வஸகக்ஷணவகிடுகெவவி ப்ரத்யக்ஷ
ஜோநஸு தத்யிஹெவ க்ஷணெ வஸுமஹெஷாநிவததூஸுந்யாநிவ
மொகூரஹெமப்யஹிதகூயாசிக்ஷணாஹரமூரஹும ந கிஸிஹிஹ கிஷ்டிஃ

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

ப்ரத்யக்ஷம் ஸம்மாத்ரத்தை க்ரஹிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால்
பேதத்தை விஷயீகரிக்கிறதில்லை; பேதமும் விகல்பத்தை ஸஹியாமஸிருப்
பதால் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாதது என்று எது உரைக்கப்பட்ட
தோ, அதுவும்; ஜாதி முதலியவைகளோடு கூடினதாகவே இருக்கிற வஸ்து
வானது ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாக ஆவதால் ஜாதிமுதலியதே ப்ரதியோகியை
அபேக்ஷித்துக்கொண்டு வஸ்துவுக்கும் தனக்கும் பேதவ்யவஹாரஹேதுவாக
இருப்பதால் தூரத்தில் ஒட்டப்பட்டது. ஸம்வேதனம் போலவும் ரூபம்
முதலியதுபோலவும் தன்ன ஒழிய வேறுவஸ்துவினிடத்தில் வ்யவஹார
விசேஷத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற ஒரு வஸ்துவுக்கு தன்னிடத்திலும்
அப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுத்வம் உண்டென்பது உங்களு
ளும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. அது பேதத்திற்கும் நிச்சயமாக
ஸம்பளிக்கிறது அதனாலேதான் அநவஸ்தைபாவது அந்யோந்பாசர்யமாவது
இல்லை. ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநம் ஒருக்ஷணமிருக்கிறதாக இருந்தபோதிலும் அதே
க்ஷணத்தில் வஸ்துபேதரூபமான அதின் ஸம்ஸ்தானஸ்வரூபமான கோத்
வாதிகள் க்ரஹிக்கப்படுவதால் வேறுக்ஷணத்தில் க்ரஹிக்கத்தக்க தொன்று
மிங்கு இல்லை.

சீருதப்ரகாசிகை.—

இவ்வண்ணம் நிரவிசேஷசிம்மாத்ரத்திற்கு பாரமார்த்தம் மற்றவைகளுக்கு அபாரமார்த்
தம் என்ற ப்ரதிஜ்ஞா பாதமானது ஸாமான்யமாக ஸர்வப்ரமாண ஸவிசேஷகோசரத்
தவ்தால் காண்பிக்கப்பட்டது. பிறகு அன்யனூல் கூறப்பட்ட ப்ரமாணதர்க ஸமுதாயத்
தைவிசேஷித்து தூஷிப்பதற்குத்தொடங்குகிறார். சாஸ்திரத்திற்கு பலீயஸ்தவத்தை விரு
ம்புகிற அன்யனூல் முதலில் சாஸ்திரம் உபந்யஸிக்கப்பட்டது. அதை விரும்பாதவனும்
ப்ரத்யக்ஷத்திற்குஅவிரூத்தமான அர்த்தத்தில் சாஸ்திரத்தைப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளு
கிறவனுமானவித்தார்த்தியினால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ஸம்மாத்ரவிஷயத்வம் நிராகரிக்கப்படுகி
றது.அதில் ப்ரத்யக்ஷம் ஸம்மாத்ரத்தை விஷயீகரிக்கிற தென்பதிலும் பேதம் எவ்விதத்
தாலும் நிரூபிக்கமுடியாதது என்பதிலும்,பூர்வபக்ஷியினால் சொல்லப்பட்ட ரூதர்கத்தை அ
னுவதித்து நிரஸிக்கிறார்—யத்சு என்று. 'யதது'இதமுதலிய இரண்டுக்ரந்தங்களால் ப்ர
மாணரூபத்தி ப்ரமேயாநுபபத்தி இவைகள் அநுவதிக்கப்படுகின்றன. ததநீதி. ஸவிசே

வெவ்வுயர்நோப பூபாதம் மந்திரமல்ல; சீவச்சேஷவ்வுடையோபபாபாபுபபத்தியம் என்பது அபிசப்தத்தின் பாலம். அன்றிக்கே பின்ன வ்வுடையம் மந்திரம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதென்பதில்லை, ஸந்திரம் வ்வுடையம் தாரத்தில் தாரத்திடம்க்கப்பட்டதென்பது அபிசப்தத்தின் அர்த்தம். ஜாத்யாதேரோவேதி—ஸ்வபா ச்வாஹாக திருப்பதால், வ்யாவருத்திருபதர்மாநாததை அபேகியாமலும் ப்ரதிபோகியை உபேகிபாமலே இருப்பதமான என்று கருத்து. தூரோநீஸாரிதம் ப்ரதியோகியின் மொணத்தினால் உண்டான விளம்பயிருத்தபோதிலும் ஜ்ஞாத்திற்கு கார்யாத்நிவரையில் ஸந்தம் கல்பிக்கத்தக்கது; அப்படி இருந்தபோதிலும் ப்ரதியோகியை அபேகியாத ஜாதமுதலியவைகளே பேதமாதலால் ப்ரத்பக்யம் ஒருகூணமிருத்தபோதிலுங்கூட அதனால் பேதமானது ஸுலபமாக க்ரஹிக்கப்படுவதால் தாரத்தில் ஓட்டப்பட்டதென்று கருத்து. “ஜாத்யாதேரோவ” என்பதனால் அபிபராயப்பட்டபட்டிருக்கிற பேதத்தின் ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வத்தை, அந்நால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யுத்தியினாலேயே காண்பிக்கிறார்—ஸப்தவேதநவத் இது முதலியதால், “ஸவேதநவத், ரூபாதிவச்ச” என்கிற இந்த பதங்களால் அந்நால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பக்யஸபக்யங்கள் இரண்டுமீ ஸபக்யங்களாக்கப்பட்டன இதனால் ப்ரோக்த தூஷணம் பரிஹரிக்கப்பட்டதென்பதைக் காண்பிக்கிறார்—அதேவ என்று, இந்த இடத்தில் ப்ரதம் சப்தத்திற்கு ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வத்தை உபபாதித்ததினால் தூஷணபரிஹாரமும் வித்தமென்று கருத்து. இரண்டாவது சப்தம் தூஷணத்வயஸுமுச்சயத்தில், அநவஸ்தைக்குப் பரிஹாரம் வித்தித்தால் அநவஸ்தாபரிஹார ப்ரயோஜனமான ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வம் வித்திக்கிறது. அந்த அநவஸ்தாபரிஹாரத்தை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்ட ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வம் வித்தித்தால் அநவஸ்தா பரிஹாரமென்று அந்யோந்யாசரயம் என்று கூறப்படுமேயானால், அல்ல. ப்ரமசிவருத்தியின் அந்வய வ்யதிரேகங்களாலேயே ஸ்வபாநிர்வாஹகத்வம் வித்தித்தால் அநவஸ்தைக்கு பரிஹாரம் ஏற்படுகிறது. ப்ரத்பக்யஜ்ஞாநம் மூன்று காண்கூண்காலமாத்ரமிருப்புள்ளதாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஒருகூணம் இருத்தலை அங்கீகரித்து பரிஹரிக்கிறார்—ஏககூணவரீதித்வேபி என்று.

இந்த இடத்தில் இது அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ப்ரதிதியானது அங்கீகரிக்கப்படவில்லையா? அன்றிக்கே, அங்கீகரித்தபோதிலும் மூலமில்லையா? அவ்வது மூலம் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததா? அவ்வது வ்வுடையம் இல்லையா? அவ்வது இருந்தும் நிரூபிக்கமுடியாததாக இருக்கிறதா? என்றும், அவற்றுள் முதலில் ப்ரதிதியின் அநவகீகாரம் உபபண்ணமாகிறதில்லை. வேதார்த்தங்களுக்கு அநாரம்பணியத்வம் ப்ரஸங்கிப்பதால் வாதிப்ரதிவாதிகளாக இருந்து வ்யாவஹரிக்கிறவர்களுடைய கதைக்கு அனுபபத்திவருவதாலும் மூலமும் இருக்கிறது. கார்யம் விவாதமின்றி உபயவாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கலால் காரணம் கல்பிக்கத்தக்கது. அறியப்பட்டிருக்கிற கார்யமல்லவோ காரணகல்பனையில் ப்ராமணம். வ்யக்தமாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யமானது, காரண நிரூபணத்திற்காக அபலாபம் செய்யத்தக்கதாக ஆகாதென்று நீதியை அறிந்தவர்களின் அபிபராயம். எவ்விதத்தாலும்

பூபாதம்—ஸாத்யாபாவமுன்னபக்யம். ப்ரதிதியினால் ப்ரமவிபர்யயஸம்சயங்களுக்கு பாதம் என்று சொல்லுகிற இடங்களில் பாதசப்தத்திற்கு நிவ்ருத்தி என்று அர்த்தம்.

|| பக்யம்—ஸந்தேஹாஸ்பதமான ஸாத்யமுள்ளது.

ஃ ஸபக்யம்—நிச்சிதமான ஸாத்யமுள்ளது,

நிரூபிக்கமுடியாத தன்மையும் இல்லை. காரணத்திற்கு ஸுலபமாக நிரூபிக்கத்தக்க தன்மை காரியோத்பத்திக்கு அநுரூபமாக இருத்தவன்ருே. காரியோத்பத்தியினால் காரணத்திற்கு காரியாநுரூபத்வம் ஸித்தம்; ஆதலால் தூர்நிரூபத்வமில்லை. விஷயமும் இருக்கவே இருக்கிறது. விஷயமில்லாவிடில் அப்பொழுது அவனால்தான் வினவப்பட்ட உன்னாலேயே சொல்லத்தக்கது. ப்ரபஞ்சம் பாத்யம் என்கிற ஜ்ஞாநம், விஷயமுள்ளதா அல்லது விஷயமில்லாததா? என்று. ஸவிஷயமாக ஜ்ஞாநத்தை ஒப்புக்கொண்டால் விஷயம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதே. இல்லை என்றால் பாத்யத்வமும் இல்லை என்பதினால் ப்ரபஞ்சத்திற்கு பாரமார்த்த்யம் ஸம்பலிக்கும். ஆகையால் விஷயம் இருக்கவே இருக்கிறது. பாத்ய விஷயத்வம் சொல்லக்கூடாது. அங்ஙனம் சொல்லும்படிக்கூத்தில், பேதத்திற்கு பாதகமானப்ரமாணத்தாலுண்டாகிற ப்ரதிதியும் மித்யாவிஷயமாதலால் பேதத்திற்கு பாரமார்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். இவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள்— ஸ்வசுஸ்ந்ர கிர்ணயே ஸத்யே ஸத்யாஸ்ஸயூர்லோக மிர்ணயா: ! (தன்சாஸ்திர கிர்ணயம் ஸத்யமாகில் லோககிர்ணயங்கள் ஸத்யங்களாக ஆகும்) என்று.

சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசுல்பங்களுக்குள் முந்திய நான்கு பக்ஷங்கள், அபிசு என்ற தொடங்கி சொல்லப்போகிற பாஷ்யத்தினால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதினால், அவைகளின் கிராஸம் அங்கு அறியப்பட்டப்போகிறது. இவ்விடத்தில், ப்ரதானமாக இருப்பதால் முதலில் ஐந்தாவதான பாத்யவிஷயத்வ பக்ஷத்தை பரிஹரிக்க எண்ணக்கொண்ட பாஷ்யகாரரால் ப்ரத்யக்ஷபாதம் காணப்பட்ட வில்லை, ஆனதுபற்றி யுத்தியடியாகவந்த பாதம் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அதில்ப்ரதியோகியை அபேகஸியாத ஜாதிமுதலியதே பேதமாதலால் அந்த ஜாத்யாதி விசிஷ்ட விஷய யமாகக் கூணத்தரத்தில் க்ராமஹயமில்லாமையால் க்ராமனையதால் விசுல்பயோகரூபையான ப்ரமாணரூபத்தி பரிஹரிக்கப்பட்டது இவ்வண்ணம் ப்ரமேயரூபபத்தியில் ஸ்வரூபபக்ஷத்தில் ப்ரதியோகி நிரபேக்ஷ பேதவ்யவஹார ப்ரஸத்தியும் இஷ்டமாக இருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டது; ஹாஸோபாதாராதிரூபமாயும் கோத்வம் முதலிய சப்தத்தை அவலம்பித்திருக்கிறதமான வ்யவஹாரத்திற்கும் ப்ரதிதிக்கும் ப்ரதியோகியின் அபேகை இல்லாமையால், சாப்தமான வ்யவஹார விசேஷத்தில் ப்ரதியோகி ஸாபேக்ஷ்வமானது, தாரா: க்ளாந்ரம் ஸ்ரீ ஆப: "இதுமுதலிய இடங்களில் ஸத்ரீத்வம், நபும்ஸ கத்வம், பருத்வம், முதலியவைபோல சப்தஸ்வபாவத்தைச் சார்ந்திருப்பதால் அர்த்த தூஷணமாகாது. வ்யாவ்ருத்தாதி சப்தப்ரயோகங்களிலேயே ப்ரதியோகியினது அபேகைக் காணப்படுவதால். கோத்வம் முதலியவற்றின் ப்ரதிதி வ்யவஹாரங்களில் அது இல்லாமையால் சாப்தவ்யவஹாரவிசேஷத்திற்கு ப்ரதியோகியை அபேகித்திருத்தல் சப்த விசேஷஸ்வபாவாதிக் மென்று அன்வய வ்யதிரோகங்களால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. சப்தஸ்வபாவமானது ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் ஸாதாரணமாக இருப்பதால் அதற்கு அவச் சேதமான உபாதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு அர்த்த விசேஷ ப்ரதிதிக்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது. அஸாதாரணமான கோத்வ சப்தமோ கோத்வத்தை ஸ்வரூபத்தால் காண்பிக்கிறது. பேதசப்தமோ வ்யாவ்ருத்தி புத்திவேதுத்வரூபமான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த ஸாதாரணத்தினால் அதற்கு அவச் சேதமான மஹிஷம் முதலிய வேறுபதார்த்த ரூபமான உபாதியை முன்னிட்டு கோத்வத்தைக் காண்பிக்கிறது. ப்ரயாவ்ருத்வ ப்ரஸத்தியும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. வ்யாவ்ருத்திரூபமான பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ப்ரஹ்ம

சப்தத்தோடு கூட ஸ்வரூப சப்தத்தைப் போல அதிகாரத்திற்கு விவகை இல்லாதிருந்தபோதிலுங்கூட பின்னசப்தத்திற்கு ப்ரயோகம் எம்பலிப்பதால் உபாதி. சப்தங்கள் ிவாச்யத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இவ்வாமலிருந்தபோதிலும் தடஸ்தோபாதி பேதத்தினால் அவைகளுக்கு அபர்யாயத்வம் உபபன்னமாகிறது. அதில் ப்ரயோகப்ரயோகங்கள் இருசாவரித்தங்கள், பேதத்திற்கு வ்யாவ்ருத்யநவருத்தி விகல்பமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. வ்யாவ்ருதத்தென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், ஸ்வரூபவ்யாவ்ருத சப்தக்களைப்போல பேத சப்தத்திற்கு அதுவருத்த ப்ரயோகம் எம்பலிப்பதால் பேதஎம்பந்தமுன்னது பின்னமன்றே என்கிற இதுவும், ஸ்வரூபத்துக்கே ஜாத்யாதிபேத விவிஷ்டத்வமியிருப்பது பற்றி பின்ன சப்தப்ரயோகம் எம்பலிப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. தர்மபூதமான ஜாத்யாதிகளில் பின்ன: என்கிற ப்ரயோகமானது உன்னுடைய மதத்தில் வ்யாவ்ருத்திருப்பமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யாவ்ருத்த சப்தம்போல மௌபசாரிகம் வேறு தர்மங்களிலாவிலுமும் அதின்எம்பந்தகாரியமான வ்யாவ்ருத்தி புத்திக்கு ஜேதவாக இருப்பதால் தம்மபூதத்தில் அசுவலதையும் அ்யோச்யாச்யனமும் பரிஹரிக்கப்பட்டன— ப்ரதியோகி கிரகேஷுமான ஜாதியாதிகளில் பேதமாக இருப்பதாலும் அதற்கே ஸ்வபா கிர்வாகூகத்வம் அகணிக்கப்படுவதாலும்.

அல்தீயையையக்டாட்டிலும் ப்ரஹ்மத்தாக்கு பேதயிருக்கிறதா ? இல்லையா ? இல்லையாகில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஐடக்கம் முதலியது ப்ரஸங்கககும். இருக்கிறதாலுல் அந்த பேதம் ஸ்வரூபமா, தர்மமா என்கிற வகல்பத்தில் துவடண பரிஹாஸாம்யம் காணத்தக்கது. மேலும் ஸ்வரூபதர்ம வகல்பதாவடண பரிஹாஸக்கன் அபேதத்திலும் துவயககன் அபேதமானது ஸ்வரூபமாகில் ப்ரதீபக்தியை அபேக்யதா அபேத வ்யவஹாஸம் ப்ரஸங்கககும். பராமத்கராவக்துபேதீ கடத்வம்ஸககபாசோ நயின்னே கபஸயாதா || (பராமத்வாவோடு பேதயில்லாதவளுக ஆகிறன்—ருடேதத்தோடுபாவல் ருத்ததயிலிருத்த ஆகாயமானது ஆகாயத்தோடு எவ்வாறு அபின்னமாக ஆகிறதோ) இது முதலிய இடங்கலில் அபேதமானது ப்ரதீயோகியுடன் கூடியதென்றல்லவோ தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்ம, அத்வதீத்யம், இது முதலிய பதக்கன் பாயாயக்களாக ஆகவேண்டியதாகும். தர்மமென்று கூறப்படுமேயாகில் ஸவிக்ஷேதத்வம் ஏற்படும், ஆதலால் அபேதத்தாந்தம்.

சுவிய ஸந்ராத்ராவிற்கு “வடொடலி வடொடலி” ஐதி
 விஸிஷ்ட விஷயா ப்ரதீதிவிபுரானுதே । யஜி வ ஸந்ராத்ராகிரோகி
 வஹுஸம்ஸூநாநிவஜாத்ராதிகுண்டணா நெஷ்டி ப்ரதிகுண்ட நம
 ஹீதஃ, கிரித்யூ ஸூயீதூஷிஷ்டஸுநெந நிவத்குதே । ஸவபூரம
 ப்ரதிவத்குஷ ஸந்ராத்ரேவ விஷயஸூக; தத்ப்ரதிவத்குஷயஸ
 ஹவாரிணஃ ஸவெபூஸபா 'வநகெகப்ரதிவத்குஷ கிரிதி ந ஸ
 யுகுதே । கிஹ, சுஸெ ஹஸிமி வ ஸவெபூநயொரெகவிஷயகெந

உவாரிதநஸ்ய மஹீதமுாஹிகாஅிசெஷாஹாவாது ஸுதிவெவக்ஷ
ணம் ந ஸ்யாசு | ப்ருதிஸம்வெதநம் விசெஷாஹுபவமஜெ ப்ருத்யக்ஷ
ஸ்ய விசிஷ்டாயபூவிஷயக்ஷபெவாஹுபவமதம் மவகி | ஸவெஷ்டாநா
ஸவெஷ்டாநாநாசெகவிஷபதாயாசெகெகெநெவ ஸவெஷ்டெநாசெஷ
முஹணாடிஸவயிராடிஹாவஸு ப்ருவஜெத | ந உ உக்ஷாஷா
ஸந்நாசு மஹுதெ, தஸ்ய ராபிராபிராபிராபிரெவகாயுஸி
வெதவஷாடிமுாஹிகாசு | நாவி க்வா, ஸுஸுபவக்ஷாவிஷய
காசு | நெராசுராஹீநிவி ந ஸந்நாசுவிஷயாணி ; ஸஷாஸவாஸ
வக்ஷணவிசெஷவிஷயாணெவ | சுதஸுந்நாசுஸு முாஹகம் நகிஹி
திஹ ஷுஸுதெ ||

திவிசெஷாஸந்நாசுஸு ப்ருத்யக்ஷெநெவ முஹணெ தவிஷ
யாமஜெஸு ப்ருவக்ஷவிஷயெகைநாநாவாடிக்கெவெவ ஸ்யாசு | ஸந்நாசு
ஹணஃ ப்ருதெயஹாவஸு | ததொஜவக்ஷநாஸிகாடிஸுபெவெவாசு : |

ஸ்ரீபாஷ்யம் —

மேலும் ப்ரத்யக்ஷம் ஸத் ஒன்றையே க்ரஹிக்கிறது என்று சொல்லில்
‘குடம் இருக்கிறது வஸ்திரம் இருக்கிற’தென்கிற விசிஷ்ட விஷயமான ப்ரதி
தியானது விரோதிக்கிறது. ஸத் ஒன்றைத்தவிர வேறானவஸ்துவின் ஸம்ஸ்தா
னாருபஜாத்யதி ஸ்வரூபமான பேதமானது ப்ரத்யக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கப்
படாமல் போமேயாகில் குதிரையில் விருப்பமுள்ளவன் ஏன் எருமைக்கடா
வைக்கண்டவுடன் விலகுகிறான். எல்லாஜ்ஞாநங்களிலும் ஸத் ஒன்றே
விஷயமென்று கூறப்படுமேயாகில் அந்த அந்த ிப்ரதிபத்தியினது விஷயங்
களோடுகூட சேர்ந்திருக்கின்ற எல்லாசப்தங்களும் ஒவ்வொரு ப்ரதிபத்தியி
லும் ஏன் நினைக்கப்படுகிறதில்லை ? மேலும் குதிரையையும் யானையையும்
விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கிற இரண்டு ஜ்ஞாநங்களிலும் விஷயம் ஒன்றா
கப்போனபடியால் மேல்வருகிற ஜ்ஞாநமானது ஏற்கனவே க்ரஹித்ததை
க்ரஹிக்கிறதாக இருப்பதாலும் விசேஷமில்லாமையாலும் ஸம்ருதியில்வேறு
பாடு உண்டாகாது. ஸம்வேதநத்தோறும் விசேஷம் ஒப்புக்கொள்ளப்படு
மேயாகில் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விசிஷ்டார்த்த விஷயத்தவமே ஒப்புக்கொள்ளப்படு
பட்டதாக ஆகிறது. “ எல்லா ஸம்வேதநங்களுக்கும் விஷயம் ஒன்றே ”
என்று கூறப்படுமேயாகில் ஒரு*ஸம்வேதநத்தினுமேயே எல்லாம் க்ரஹிக்கப்

படுவதால் குருடன், செவிடன், முதலிய பல்வகையான பேதங்கள் இல்லாமல் போகவேண்டியவரும். மேலும் கண்ணால் எந்தே க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. அகற்கு ரூபத்தையும் ரூபமுள்ளவஸ்துக்களையும் ரூபத்துடன் கூட ஒரு வஸ்துவினிடம் பிரிக்கமுடியாத ஸம்பந்தத்தால் கீழ்பெற்றிருக்கிற பதார்த்தங்களையும் க்ரஹிக்கும் தன்மை இருப்பதால் 'பு' த்வகந்திரியத்தாலும் ஸத்தக்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. அது ஸ்பர்சமுள்ள வஸ்துக்களை விஷயமாகக் கொண்டிருப்பதால். † ச்ரோத்ரம் முதலிய இந்திரியங்களும் ஸம்மாதர்த்தை விஷயிகரிக்கிறதில்லை; பின்னை சப்தம் ரஸம் கந்தம் என்கிற விசேஷவிஷயங்களுள்ளவைகளே. ஆகையால் ஸத் ஒன்றை மாத்ரம் க்ரஹிக்கிற ப்ரமாணம் இங்கு ஒன்றும் காணப்படவில்லை.

நிர்விசேஷமான ஸம்மாதர்த்திற்கு ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேயே க்ரஹணம் வருமேயாகில் அந்த ஸம்மாதர்த்தை விஷயமாகக்கொண்ட சாஸ்த்ரமானது ப்ராப்தவிஷயமாதலால் * அநுவாதமாகவே ஆகும். ஸம்மாத்ர ப்ரஹ்மத்திற்கு ‡ ப்ரமேயத்வமும் வஸ்துவிதும். அதனால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜடத்வம் நாசம் முதலியவைகள் ஸம்பவிக்குமென்று உன்னாலேயே உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் விஷயம் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததென்கிற பக்தும் நிரூபிக்கப்பட்ட பிறகு பேதப்ரதீதியை ஒப்புக்கொள்ளாமலிருத்தலே ப்ரதிவாதிக்கு சாணம் என்று எண்ணி அதை நிராகரிக்கிறார்—வுபேசு இது முதலியதால். தொடக்கத்தில் ப்ரதிபத்திவிரோதம் கூறப்படுகிறது. ஸம்மாத்ர என்று. “யதிக” இது முதலியதால் வ்யவஹாரவிரோதம். “ஸர்வாஸு” இது முதலியதால் சப்தவிரோதம்.

அய்யா! ஓரிடத்தில் எல்லாசப்தங்களும் தவறாமல் ஸ்மரிக்கப்படுகின்றன. எல்லாப்ரதீதிகளுக்கும் ஸத் ஒன்றே விஷயமென்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால். இவ்வண்ணமல்ல—கடம்பநியப்பட்டுவான் அதில் கடம்பவஹாரப்ரஸங்கம் அபிப்ராயப்பட்டப்டிருப்பதால். இதில் பதில் தூஷணம். “ஸம்மாத்ர” என்கிற சப்தத்தின் அநுவர்த்தியானது தூஷிக்கத்தக்க அர்த்தம் இதுவே என்பதை ஜ்ஞாபசப்படுத்துவதற்காக. கீழ்க் இது முதலியதால் ப்ரதீதியின் § அவாந்தரஜாதி விசேஷவிரோதம் கூறப்பட்டது. இந்த இடத்தில் கிருச என்கிற சப்தத்தால் தூஷிக்கத்தக்க அர்த்தத்தின் அநுவர்த்தானத்தால் ஸம்மாத்ரசப்தமானது ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை. ¶ தாராவாஹிக ஜ்ஞாநங்களில் காலபேத

பு த்வத்—தோல். ‡ ஸ்பர்சம்—தொடுதல். † ச்ரோத்ரம்—காது.

* அநுவாதம்—முந்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதை மீண்டும் எடுத்துக்கூறுதல்.

‡ ப்ரமேயத்வம்—ப்ரமைக்கு விஷயமாக இருத்தல்.

§ அவாந்தர—உள்பட்டிருக்கிற அல்லது உள்ளடங்கின.

¶ தாராவாஹிக ஜ்ஞாநம்—ஒரேவஸ்துவை விஷயமாகக்கொண்டு தொடர்ச்சியாக வருகிற ஜ்ஞாநம். (அதாவது ஸ்தம்பம், ஸ்தம்பம், ஸ்தம்பம், ஸ்தம்பம் என்பதுபோல.

வொய்யுஸ்யாடிஸாடாசு சாவதெவ மொகாடிஜாதிவ்யவஹாரொவ
வடெது! சகிரொசவாடிசுவிஸாஸ்யாடஸ்ய ஸுபீகிவஹகாது ஸாஸ்யாந
ரெவ ஜாதி: | ஸாஸ்யாடா நாசி ஸாஸ்யாடாரணம் ராடுவடீகி யயா
வஸ்யாஸாஸ்யாடாசுவிஸாஸ்யாடா | ஜாதிசுஹனெடுவ ஹஹகி வ்ய
வஹாரஸ்யாடிவாசு, வடிஸாடிஸாடிஸாடிவாசு, சுயாடிஸாடிவாடிவா
வ்யாடிவாசுஹகாது மொகாடிரொவ ஹஹ: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

ஆகையால் ப்ரத்பகூதமானது வஸ்துக்களின் ஸம்ஸ்தாநரூபமான ஜாத்
யாதிஸ்வரூபபேதங்களைடிகூடிய வஸ்துக்களையே விஷயீகரிக்கிறது. ஸம்ஸ்த்
தாநத்தைக்காட்டிலும் வேரூப் அநேகங்களில் ஏகாதரபுத்தியினால் அறிபத்
தக்கவஸ்துகாணப்படாமையாலும், அவ்வளவினாலேயே கோத்வாதி ஜாத்வயவ
ஹாரம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆவதாலும் இவைவேறு என்கிற வாத்தத்தி
னுங்கூட ஸம்ஸ்தானம் எஸ்தோராலும் நன்கு அறியப்பட்டிருப்பதாலும்,
ஸம்ஸ்தாநமே ஜாதி. ஸம்ஸ்தாநமாவது வ்யக்தியின் ஸ்வாஸாதாரணரூபம்.
வஸ்துவுக்குத்தக்கபடி ஸம்ஸ்தானம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஜாதிசுஹ
ணத்தினாலேயே “மின்ன:” என்கிற வ்யவஹாரம் ஸம்பவிப்பதாலும்
வேறு பதார்த்தம் காணப்படாமையாலும் அர்த்தாதார்த்தைசு சொல்லுகிற
வாதியினாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலும் கோத்வம் முதலியவை
களே பேதம்.

சஞ்ஞத்ப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் கிருபிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரத்யகூத்தினது ஸம்மாத்தாரஹண கிரா
ஸத்தைத் தனக்கு இஷ்டமான வேறு அர்த்தத்தை நன்குஉபபாதிப்பதற்காக ப்ரத்யகூதம்
விசிட்ஷ்ட விஷயம் என்பதில் பர்யவஸிகைச்செய்கிறார்—அத: என்று. அத: என்கிறபதத்
தால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற பாஷ்யத்தில் ஜாதி என்பது வ்யக்தியினுடைய அவயவ
ஸம்ஸ்தானமே. ஜாதி முதலியதே பேதம் என்கிற இரண்டு அர்த்தங்கள் கூறப்பட்டன.
அவற்றுள் முதலில் ஸம்ஸ்தானமே ஜாதி என்பதை உபபாதிக்கிறார்— ஸம்ஸ்தான
இது முதலியதால். ஸம்ஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ஜாதியை ஒப்புக்கொள்ளுதல்
தர்சனத்தினாலேயா? அல்லது அநுபபத்தியினாலேயா? என்கிற விசல்பத்தைக்கருதி
தர்சனமில்லை என்று சொல்லுகிறார்— ஸம்ஸ்தாநாதி ரேகிண: என்று. “இது ஸாஸ்
நைமுதலியதுடன் கூடியது, இதுவும் ஸாஸ்நை முதலியதுடன் கூடியது. இது
பொருத்த அடிவயிருள்ள ஆகாரமுடையது, இதுவும் அதபோன்ற ஆகாரமுடையது;”

என்று ஸாஸ்னே முதலியது அநுவ்ருத்தபுத்திவ்யவஹாரத்திற்கு விஷயமாகக் காணப் படுகிறது. அதைவிட வேறாக அநுவ்ருத்தபுத்திவ்யவஹார விஷயமாக ஒன்றும் காணப்படவில்லையாதலால் என்று அர்த்தம் அன்றிகே, ஜாதி என்று தமக்கு அபிமதமாயுள்ள ஸம்ஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் வேறாக பராபிமதஜாதியின் அஸாதாரண ரூபம் “ஏகாகரபுத்திபோத்யஸ்ய” என்று. உரைக்கப்பட்டது. கல்பனமும் அருபம் நன்மென்பது கூறுகிறார்— தா வ த ர என்று. வ்யுத்தபத்தியும் அநுகூதமானபரயோகமும், வ்யத்தி, ஜாதி விசேஷம் முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல சுவாதிசப்தங்களுக்கும் மிக்க ஒற்றமையுள்ள உபாதியைச் சார்ந்திருப்பதால் பொருத்தமுள்ளதாகிற தென்று கருத்து. வேறுபெயரால் பராபிமதஜாதியானது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்கிற சுவையை நிரவரிப்பதற்காகக் கூறுகிறார்— அநீரோகவாநேடி என்று. பிறர்களால் அவ்யவிக்கு ஸம்ஸ்தானம் † ஸமவாயிகாரணமாக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸ்தானமென்பது என்ன? அவயவஸ்யோக விசேஷமா? அல்லது ஸ்வரூபமாத்ரமா? அல்லது வேறு ஏதாவதொன்று? முதல் பக்ஷத்தில் நிரவயவககளான ஆத்மங்களில் ஸம்ஸ்தானமில்லாமையால் ஆத்மவஜ்ஜாதியானது இல்லாமல் போகும். இரண்டாவது பக்ஷத்திற்கு விசிஷ்டவிஷயத்வம் இல்லாமல் போகவேண்டியவரும். தொடர்ச்சியாக ஒரேயதமான வ்யவஹாரமும் உண்டாகாது. ஜாதி எல்லாவற்றுக்குமே அடியோடுநாசம் உண்டாகும். மூன்றாவது பக்ஷத்தில் கதி இல்லாமையால் நம்முடைய பக்ஷம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதென்று சங்கைவரின் அவயவமில்லாமலிருக்கிற பதார்த்தங்களில்கூட ஜாதி வ்யவஹாரம் நிலைபெறுவதின் பொருட்டு, ஜாதி அஜாதி இவை இரண்டுக்கும் பொதுவான ஸம்ஸ்தானமாத்ரத்தைக் காண்பிக்கிறார்— ஸம்ஸ்தானம் நாம என்று. கடத்திற்கு தரவ்யத்வம் ஸம்ஸ்தானம் ஆகவேண்டாமென்று அஸாதாரணசப்தம், ரூபம் விசேஷமான வ்யத்தியைவிட்டு தனித்து விலகி இருத விசேஷணம். அநினால் டீகர்ப்பதாஸன முதலியவாசளுக்கு நிராகரணம் வித்திக்கிறது.

அய்யா! ஸ்வாஸாதாரணம் என்கிற இடத்தில் ஸ்வசப்தமானது வ்யத்திபரமா? அல்லது ஸஜாதியபரமா? வ்யத்திபரமென்கிற பக்ஷத்தில் ஏகவ்யத்திபரமா? அல்லது ஸ்வவ்யத்திபரமா? முகல்பக்ஷத்தில் ஒரு வ்யத்தியைத் தவிர மற்றவ்யத்திகளில் கோத்வம் இல்லாமல் போகவேண்டியதாகும். ஸ்வசப்தம் எல்லா வ்யத்திகளையும் குறிக்கிற

† தார்க்கினர்களால் காரணங்கள் மூன்றுவிதங்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன— (1) ஸமவாயி, (2) அஸமவாயி, (3) நிமித்தம்—என்று. யத்வமேவதம் கார்யமுத்தப்பயிதே தத்வமவாயிகாரணம். (எந்த வஸ்துவினிடம் பிரிக்க முடியாத ஸமபந்தத்துடனிருந்துகாண்டு கார்யமுண்டாகிறதோ) அது ஸமவாயிகாரணம் உதா-வஸ்திரத்திற்கு நூல். கார்யேண ஸஹ ஏகஸ்மின்னர்த்தே ஸமவேதம் ஸத்யத்கார்ய முதபாதயதி தத் அஸமவாயிகாரணம் (கார்யத்தோடுகூட ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் இணைபுரியாத ஸமபந்தத்தோடு நிலைபெற்றிருந்து ஏதுகார்யத்தை உண்டுபண்ணுகிறதோ அது அஸமவாயிகாரணம்) உதா-வஸ்திரத்திற்கு தந்துஸமயோகம். கீழ் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு காரணங்களைக் காட்டிலும் வேறானது. நிமித்தகாரணம். உதா- குடம் முதலியதற்கு குயவன் முதலியவர்கள்.

‡ கர்ப்பதாஸன—பிறப்பிலேயே அடிமைபூண்டவன். இந்த அடிமைத்தனமானது தாய் தந்தைகளுடைய அடிமைத்தனத்தால் கருவிலேயே சிசுவுக்கு உண்டாவதால் கர்ப்பதாஸன என்று சொல்லப்படுகிறான்.

தென்கிற் பசுத்தில் மழை வடிவத்திலும் கோத்வம் இருக்கவேண்டியதாகும்; அஸாதாரணசத்தமும் பயனற்றது. ஸஜாதியபரமென்று சொல்லும் பசுத்தில் ஜாதி என்பது ஸம்ஸ்தான விசேஷமாக இருப்பதால், ஸமானமான ஸம்ஸ்தான விசேஷங்களுடைய அஸாதாரணமான ரூபம்ஸம்ஸ்தானமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அதினால் ஆத்மாசரயம், ஸம்ஸ்தாசரீரபணமானது அந்த அஸாதாரணரூப ப்ரதிபதிசபை அபேக்ஷித்திருப்பதால், இவ்வாறு அல்லவா—ஸவசப்தம் ப்ரக்ருத ப்ரமாக இருப்பதால், ப்ரக்ருதத்வமாவது அந்தத் த்வபவஹாரங்களுக்கு கோசரமாக புத்தியில் நிலை பெற்றிருக்கல். இவ்வண்ணமாகில் ஒருகொம்புமுறிந்த கோவ்யகதி பத்திஸ்தமாக இருக்கையில் கோத்வம் அதற்கு அஸாதாரணமாக இருப்பதுபற்றி இரண்டு கொம்புகளுமொத்த கோவ்யத்தியில் கோத்வம் இராமல் போகவேண்டியதாகும். அல்லது ஒரு கொம்புமுறிந்ததான கோவுக்கு கோத்வம் ஸம்ஸ்தானமாக இருமல் போகவேண்டியதாகும். கோத்வம் இரண்டு கொம்புகளும் முறிந்த கோவ்யத்தியிலுமிருப்பதினால் அதற்கு ஒருகொம்பு முறிந்தகோவ்யத்திற்கே உரித்ததென்கிற தன்மை இல்லாமையால் என்று சொல்லப்படுமானால், அப்படியல்ல. ஒரு கொம்புமுறிந்த கோவ்யத்தியைக்குறித்து கோத்வத்திற்கு ஸம்ஸ்தானரூபத்வ மில்லாமையால். ௪ கண்டத்வமேயன்றே கண்டத்திற்கு ஸம்ஸ்தானம்.

கண்டம் உன்னுடைய புத்தியில் நிலைபெற்றிருக்கிறதா? அல்லது கோவா? அல்லது கண்டமான கோவா? முதல் பசுத்தில் கண்டத்வமே கண்டத்துக்கு அஸாதாரணமானதால் ௩ முண்டத்தினிடத்தில் கோத்வாபாவப்ரஸங்கம்நிலை. அதினாலே யேதான் கண்டத்தைக்குறித்து கோத்வத்திற்கு ஸம்ஸ்தான ரூபத்வாபாவமும் அநிஷ்டமன்று இரண்டாவது பசுத்தில் கோவுக்கு கோத்வம் ஸாதாரணமாதலால் மழைவடிவம் முதலியதில் கோத்வம் நிவர்த்திக்கிறது. கோக்களிலுமிருக்கிறதென்பதினால் ஒரு தோஷமுமில்லை. மூன்றாவது பசுத்தில் எவ்வாறு நிலோத்பலத்திற்கு நிலத்வ விசேஷிதமான உத்பலத்வம் அஸாதாரணமோ, அவ்வாறே கண்டமான கோவுக்கு கண்டத்வ விசேஷிதமான கோத்வம் அஸாதாரணமாக இருப்பதுபற்றி முண்டத்தில் கண்டத்வ விசேஷித கோத்வமே நிலவர்த்திக்கிறது; கோத்வம் மாத்ரமல்ல வென்பதினால் ஒரு அனுபபத்தியுமில்லை. நிலத்வ விசேஷிதமான உத்பலத்வமானது இந்திவரசப்த ப்ரக்ருதநி நிமித்தமாதலால் ஒரே ஸம்ஸ்தானம். கண்டத்வ கோத்வங்களோ வென்றால் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷ்யபாவத்தை அடைந்திருத்தபோதிலும் ஒருஸம்ஸ்தானமல்ல ஏக சப்தப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்வமில்லாமையால் என்று பேதம் ஆகையால் ஸ்வாஸாதாரணரூபம் ஸம்ஸ்தானம்.

அங்கனமாகில் ஸ்வபாவத்தில், தாரதம்யமில்லாமையால் ஜாதி, ரூபம், ஸம்ஸ்தானம் இவைகளுக்கு ௩ செனக்ல்யம் முதலியவைகளைக்காட்டிலும் என்ன பேதம்? எனில் சொல்லுகிறோம். செனக்ல்யாதிகளிலோவென்றால் சுக்லம் சுக்லதரம் என்று தாரதம்யமிருக்கிறது. சப்தம் முதலியவைகளிலும் உபாதியினாலோ தன்படியாலோ தீவ்ரதரத்வம் முதலிய தாரதம்ய மறியப்படுகிறது ௪ காடினயம் ௩ மாத்தவம் முதலிய ஸ்வபாவ தாரதம்யம் ஸப்சாதிக்களிலுமிருக்கிறது. எண்ணிக்கைகளிலும் ஏதத்த்குணவுகள் அறியப்

௪ கண்டம்—ஒரு கொம்புமுறிந்த காளீமாடு. ௩ செனக்ல்யம்—வெண்மைகிரம்.

௩ முண்டம்—இரண்டு கொம்புமும் முறிந்த காளீமாடு.

௪ ஸ்ரணசருகம்—இரண்டு கொம்புகளுடன்கூடின காளீமாடு.

௩ காடினயம்—செட்டியாக இருத்தம். ௩ மாத்தவம்—மெதுவாக இருத்தல்.

பட்டிருக்கின்றன. 'ஐ' பரிமாணத்திலும் ஸ்புடதரமாக இருக்கிறது. இவ்வண்ணமாக கோத்தாதிசுளில் கோதா: கோதம: என்று தாரதமயம் அறியப்படுகிறதில்லை. இது முதலிய † வைஷம்யம் கண்டுகொள்ளத்தக்கது.

இந்த இடத்தில் ஜாதிருபமாயுள்ள ஸம்ஸ்தானவக்ஷணம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றால் ப்ரகருதாகாரத்தோடு மிகஸூத்ருசயமுள்ள வ்யகதிகளெல்லாம் “ஸ்வ” சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரக்ருதாகாரத்தோடு என்பதினால் ஆத்மாச்ரய தோஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஸமஸ்தானத்தின் நிரூபணமானது ஸமஸ்தானவிஷயமான அறிவை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால். ஸுஸத்ருச சப்தத்தால் மஹிஷம் முதலிய வைகளில் அதிப்ரஸங்கம பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஸமஸ்த சப்தத்தால் முண்டாதிகளில் அபாவப்ரஸங்கம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. கோத்வம் கண்டங்களுக்கே அஸாதாரணமாக இல்லாமையால்.

அய்யா! வ்யாவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்தானமானது அநுவ்ருத்த வ்யவஹாரத்தை எவ்வாறு உண்டாக்கும்? மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது. எவ்வாறு வ்யக்தித்வம் ஜாதி இல்லாமல்போனபோதிலும் அநேக வ்யக்திகளில் வ்யக்திசப்த ப்ரயோகமோ; எவ்வாறு கோத்வம் அச்வத்வம் முதலிய ஜாதிகளில் வேறு ஜாதி இல்லாமலிருக்கபோதிலும் ஜாதி சப்தப்ரயோகமோ; பின்னவகளில் பின்னத்வ ஜாதி இல்லாமலிருந்த போதிலுங்கூட பின்ன சப்த ப்ரயோகமோ; கண்டாதிகளில் கண்டத்வஜாதி இல்லாத போதிலும் கண்டாதி சப்தப்ரயோகமோ; எவ்வாறு ரித்யத்ரவ்யங்களில் § விசேஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு விசேஷங்களில் விசேஷத்வமில்லாவிட்டாலும் விசேஷசப்த ப்ரயோகமோ; அப்படிப்போல கவரதி சப்தவ்யவஹாரம் உபபன்னமாகிறதென்றபடி.

மேலும், எது அநுவ்ருத்த வ்யவஹார மென்று கிரூபிக்கத்தக்கது. மகார ஓகார விஸர்ஜயவகளின் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகஅமைக்கப்பட்டிருக்கிறஅக்ஷரங்களின் வரிசைக்ரமமானது எல்லா ஆகாச ப்ரதேசவகளிலும் தோன்றுகிற அவைகளுக்கு தேசத்தாலும் காலத்தாலும் பொருத்தகிறதில்லை. அந்த வர்ணாநுபூர்வியானது உச்சாரணத்தைச் சார்ந்திருப்பதாலும், உச்சாரணமும், அழிவுள்ளதாக இருப்பதாலும் வர்ணாநுபூர்வியும் ப்ரதியோகி விநாசத்துடனகூடி இருப்பதாலும் ஆநுபூர்வியாகிற விசேஷத்துடன் கூடிய சப்தத்திற்கு எவ்வாறு அநுவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கும். (ஸௌஸாத்ருச்யமே) மிக்க ஒற்றுமையே சப்தங்களுக்கு அநுவ்ருத்தி என்று சொல்லப்படுமேயாகில்) கோத்வம் முதலிய அர்த்தங்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட அநுவ்ருத்தி உண்டென்று அங்குகரிக்கப்படலாம்.

அய்யா! ஸௌஸாத்ருச்ய மென்பது என்ன? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. ஸத்ருசவ்யவஹாரத்திற்கு அஸாதாரண ஹேதுவான விஷய தர்மம் ஸாத்ருச்யம். அதுவும் ப்ராதருத்வம்போல ப்ரதியோகியினால் கிரூபிக்கத்தக்கதும் ஒவ்வொரு வ்யக்திதோறும் வ்யாவ்ருத்தமாகவுயிருக்கிற பதார்த்தம் ஆதலால் வ்ருத்தி விகல்பம்முதலியவை

ஐ பரிமாணம்—அளவு. † வைஷம்யம்—வ்யத்யாஸம் அதாவது வேறுபாடு.

§ விசேஷம்—இது தார்க்கிகர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஏழுபதார்த்தங்களுக்குள் ஒன்று. இந்த விசேஷமென்கிற பதார்த்தமானது நியத்ரவ்யங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிறதென்றும் அநத்தமென்றும் அவர்கள் கொள்கை. இதில் விசேஷத்வமென்கிற ஒரு ஜாதி கிடையாது. இவ்வாறே ஸாமான்யத்திலும் ஸமவாயத்திலும் அபாவத்திலும் ஜாதி கிடையாது.

களுக்கு (தெள்கட்டம்) இசைக்கக் கூடாமை இல்லை. சந்தேசிக்கப்பட்ட ஆகாரத்தின் ி பௌஷ்டிகவயத்தால் ஸாத்திருச்யம் ஸௌஸாத்திருச்யமென்று விசேஷ்டைச் சொல்லுகிற சப்தப் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமென்கலயம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. பௌஷ்டிகவயசப்தத்தினால் † கலயமென்கிற மிருகத்தினிடத்திலிருக்கிற கோஸாத்திருச்யம் ஸௌஸாத்திருச்யமல்லவென்று ித்தித்தது. இஃதனமால் முதல் வ்யத்தியைத்தவந்த மற்ற கோவ்யத்திகளில் கேரவேடு மிக்க ஸத்திருச்யமென்றே ப்ரயோகம் வரட்டும்; கௌ: என்கிற ப்ரயோகம் வரக்கூடாது என்று சொல்லப்படுமேயானால்; சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பமுண்டானால் அப்பொழுது ப்ரயோகிக்கப்படலாம்; அயம் கௌ: இது காளை; அயம் கலா ஸுஸத்திருச்ய: (இது காளைபோடு மிக்க ஒற்றுமையுள்ளது) என்கிற ப்ரயோகத்தில் அர்த்தபேதமில்லாமையால். அப்படியானால் என்ப்ரயோகிக்கப்படுகிற தில்லை என்று கேட்கில் வ்யவஹாரகௌரவத்தானன்று சொல்லுகிறோம். கௌ: என்கிற வ்யவஹாரத்திலன்றோ லாகவத்தால் ஸௌஸாத்திருச்யம் இருக்கிறது. அப்படியானால் அதற்கு துலயமான வஸ்துவினிடத்தில் அந்த சப்தப்ரயோகமானது @ மாணவகனிடத்தில் அந்தி சப்தம்போல் † னௌபசாரிகமாக ஆகும். அல்ல- னௌபசாரிகத்வமானது ஸௌஸாத்திருச்யரூபமான அதுவருத்தியின் இன்மையைக் காணமாகக்கொண்டிருத்தலால். மாணவகன் அந்தி இரண்டுக்கும் ஸௌஸாத்திருச்ய மில்லையன்றே; மன்னை ஸாத்திருச்ய லேசமாத்திரமே. பகூத்திலோ ஸௌஸாத்திருச்ய லகூகனமான அதுவருத்தியானது அறியப்படுகிறது. அதற்கு முய்யதா ஹேதுத்வமானது ஜாதமுதலிய சப்தங்களுக்குப்போல வ்யவஹாரத்தினால் வித்தமாக இருக்கிறது. ஆகையால் அதுவருத்தப்ரயோகம் பொருத்தமுள்ளது. ஒரு அர்த்தத்தில் ஒரு சப்தத்திற்கு வ்யுத்தத்திபானது அதற்கு மிகவும் ஒற்றுமையுள்ளது அர்த்தத்தில் மிக்க ஸத்திருச்யமான அநேக சப்தத்தின் ப்ரயோகத்திலே ஹேதுவென்று § உபலப்திக்குத்தக்கபடி ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அறியப்பட்டிருந்த வேறு ஒருஅர்த்தத்தை புதிதாக கல்பித்த வ்ருத்தி விசல்பம் முதலியதோவங்களுக்கு * ப்ரதீதிசரணதையினால் பரிஹாரம் சொல்வதைவிட எல்லா இடங்களிலும் காணப்பட்டதாகவே இருக்கிற வஸ்துவில் ப்ரதீதிபலத்தால் சோத்ய பரிஹாரமானது லாகவத்தால் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. வ்யாப்தித்ரஹணமும் ஸௌஸாத்திருச்யரூபமான அதுவருத்தியினாலேயே பொருத்தமுள்ளதாகிற தென்பதிலால் அதுவும் உனக்கு அபிமதமான ஜாக்ரியை கல்பிக்கத்திறமையுள்ளது என்று. ஆகையால் ஸம்ஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் ஜாக்ரி என்பது வேறுபட்டதன்று.

“அய்யா! ஸம்ஸ்தானமானது அஸாதாரணமான ஆகாரமானதாலும் அதன்றி ஸம்ஸ்தானிக்கு ப்ரதீதி உபபன்னமாகாததாலும் சிப்பிமுதலியதில் வெள்ளி முதலியப்ரம்ம் உண்டாகக்கூடாது, அஸாதாரணகாரம் ப்ராசாதிக்குங்கால் ப்ரம்ம் ஸம்பவியாது என்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல ஏதோ ஒரு ஸம்ஸ்தானவிசேஷத்துடன் கூடியதாக அறியப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவில் அறியப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்தாதத்திற்கு விரோதியல்லாத ஆகாரவிஷய ப்ரம்ம் உபபன்னமாவதால். நன்கு அறியப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்தானத்திற்கு விரோதியான ஆகாரப்ரம்த்துக்கே யன்றே உத்தத்தியின் அஸம்பவம். இது

§ பௌஷ்டிகவயம்—ஈறையு, அல்லது பரிபூர்த்தி.

† கலயம்— பசுபோன்ற காட்டுமிருகம்.

@ மாணவகன்—சிறுவன். † னௌபசாரிகம்—உபசாரத்தால் ப்ரயோகிக்கப்படுவது. அதாவது - கௌணப்ரயோகம். § உபலப்தி—ஜ்ஞாநம்.

* ப்ரதீதிசரணதா—ஜ்ஞாநத்தையே தனக்கு கதியாகக்கொண்டிருத்தல்.

ஸத்யமே—கோத்வம் முதலியதின் வ்யவஹாரத்தால் பேதமும் வ்யவஹரிக்க வேபடுகிறது. கோத்வம் முதலியதேமன்றே ஸகலேகா வஸ்துவ்யாவருத்தி. கோத்வம் முதலியது க்ரஹிக்கப்பட்டால் ஸகலேதாஸநாகிபபுத்தி, வ்யவஹாரம், இரண்டும் நிவ்ருத்தி அடைவதால் பேதக்ரஹணத்தினாலேயே யன்றே அபேத நிவ்ருத்தி வருகிறது. “இது இதைக்காட்டிலுடனேற்பட்டது” (பின்ன:) என்கிற வ்யவஹாரத்திலோ வென்றால் ப்ரதியோகியின் நிதேசமானது அந்த பேத வ்யவஹாரத்தை ஆபேகிபத்திருப்பதால் ப்ரதியோகியின் அபேகையினால் ‘பின்ன:’ என்கிற வ்யவஹாரம் என்ற சொல்லப்பட்டது.

ச்குத்பாகாசிகை:—

முந்தி ப்ரதியோகியின் அபேகையினால் பேதவ்யவஹாரமென்று உரைக்கப்பட்டது. இவ்ரு அதை அபேகியாத கோத்வம் முதலியது பேதம் என்று சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனமாகில் பேதவ்யவஹாரமும் ப்ரதியோகியின் அபேகை இல்லாததாகவே ப்ரஸங்கிக்கலாமென்கிற அபிப்ராயத்தால் கோதனம் பண்ணுகோன—நதந என்று, சூப்படிப்பட்ட “ச” சப்தமானது ஒரு அர்த்தத்தை விவ்யமாக்கக்கொண்ட அனேக சோதயங்களில் நோக்குள்ளது—ஸத்யமீதி, ப்ரதியோகியை அபேகியாத பேதஸ்வரூப வ்யவஹாரச்சில் அங்கீகாரம். பேதப் ப்ரதி வ்யவஹார விசேஷத்திலோ அங்கீகாரம். பேத ரகஸ்யவஸ்திரியத ஏவேதி—க்ரஹிக்கப்படுகிறது மாதிரியில்லை, ப்ரதியோகியை அபேகியாமலே வ்யவஹரிக்கவும் படுகிறதென்று அர்த்தம். உபபாதிக்கிறார்—கோத்வாதீவ்யவஹாராத் என்று. எவ்வாறு கோத்வாதீவ்யவஹாரமிருக்குவதால் பேதவ்யவஹாரம் எனில் கூறுகிறார்—கோத்வாதீ: என்று. கோத்வாதீயை எவ்வாறு வ்யவ்ருத்தி என்றகேட்கில் கூறுகிறார்—கோதவாதேனஎன்று. சொல்லப்பட்டிருக்கிற கோத்வரூபமான அபாஸாஸாமான்யத்தில் உபபாத பாஸாமான்யத்தை அபேகிப்த்து அதின்விசேஷங்களுக்கு ஸுதாதீயத்தம் சொல்லக்கருப்ப்டிருக்கிறது. இர்த்தவிடத்தில் திரியக்காக இருப்பது பற்றி ஸஜாதீயமானமஹிதம் முதலியவைகள் கோத்வத்தால் விலக்கத்தக்கது. வ்யாவ்ருத்திக்கு ஸுதாதீய புத்தி வ்யவஹார நிவ்ருத்தி ஹேதுத்வமிருக்கட்டும். அதினால் வ்யாவ்ருத்திக்கு பேதத்வ விஷயத்தி லென்ன லெனில் சொல்லுகிறார்—பேதக்ரஹணைவைவஹீயபேத நிவ்ருத்தி: என்று. அபேதந்ருத்தி: அபேதபுத்தியின் ந்ருத்தி. இவ்வாறாக கோத்வம் முதலியதின் ப்ரதிதியிலும், ஹாஸோபாதாதீயிலும் கோத்வம் முதலிய சப்த வ்யவஹாரத்திலும், ப்ரதியோகியின் அபேகை இல்லை என்று உரைக்கப்பட்டது. அப்படியாகில் இது இதைவிட வேறு என்கிற இடத்தில் எவ்வாறு ப்ரதியோகியினது அபேகை, என்று சங்கைகவரின் சொல்லுகிறார்—அயமஸம்மாந் என்று. ஃ ஹாநாகிவ்யவஹாரத்திலுமல்ல, சாப்தவ்யவஹார மாத்ரத்திலுமல்ல, பின்னை சாப்த வ்யவஹார விசேஷத்திலேயே என்று இஞ்ஞாபிக்கிறது “து” சப்தம்.

“பேதந்ரக வ்யவஹீயத ஏவ” என்று தொடங்கி “பேதக்ரஹணைவைவஹீய பேதநிவ்ருத்தி:” என்பதை ஈரூகககொண்ட க்ரந்தத்தால் ஒரு வஸ்துவை மற்ருரு

ஃ ஸாமான்யம்—ஜாதி. இது பரம் அபரம் என இரண்டு வகைப்படும். அதிக தேசத்தை வ்யாபிப்திருப்பது பரம். ஸவல்பதேசத்தை வ்யாபிப்திருப்பது அபரம்.

‡ ஹாசம்—விட்டுவிடுதல். ஃ உபாதானம்—க்ரஹித்துக்கொள்ளுதல்.

வஸ்துவினிடத்திலிருந்து வேறுபடுத்துகிற தர்மத்திற்கே ஸ்வவ்யாவ்ருத்தீரூபத்வம் தானாகவே ஸம்பவிக்கிறது. பரநிர்வாஹாதவயில்லாவிடில் ஸ்வநிர்வாஹாதவம் ஸம்பவியாததலால், ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்ருங்கால் ப்ரமவிரோதிகு வ்யாவ்ருத்திரூபதர்மார்த்தரோபேகை இல்லை என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒருவஸ்துவைக்காட்டிலும் மற்றொருவஸ்துவை வேறுபடுத்துகிற தர்மரூபத்வமில்லாமையாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்ரும்பொழுது * அத்யாஸத்தை ஸஹிதமும் தன்மை இருப்பதாலும் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி என்பது விரித்திபெறுது. அய்யா! தர்மியின் ஸ்வரூபமே அகைஅடைத்திருக்கிற பாவபாவரூபமான ஸகலதர்மார்த்தாவகளை அபேக்ஷித்து பேதமென்று கடாசியாக ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. பேதார்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அனைத்தாட்டிலும் ஸ்வரூபத்துக்கு பேதரோபேகைகளின 5 அளவளவை பரஸகலிக்கும், ஸத்தம், அந்த ஸ்வரூபபேதமானது அத்யாஸ விரோதியுள்ளது. அகின் நிவ்ருத்தியில் வேறு தர்ம ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால், படதரவ்யத்தினுடைய ரூபாவ்யதிரோகப்ரமமன்றோ ஸப்பர்ச ஸாமாநாதிகரணய புதநியினால் நிவாதிக்கத்தக்கது. ஆகையால் தர்மி ஸ்வரூபத்திற்கு தன்னிடத்திலுள்ள தர்மத்தை அபேக்ஷித்து ப்ரமவிரோதி பேதமானது தர்மார்த்த ஸம்பந்தம். ஆதலால் தன்னை ஆச்யத்திருக்கிற தர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்துக்கே, தனக்கு விருத்தமான வேறு தாமவகளுள்ள வேறு தர்மியை அபேக்ஷித்து அக்யாஸவிரோதிபேதத்வம் ஸம்பவிக்கிறது. விசிஷ்ட வஸ்துவுக்கே ஸ்வரூபமே விசிஷ்டம், தனக்கு விருத்தமான விசேஷணங்களுடன்கூடிய வஸ்துவைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி என்பதம் யுத்தம். அர்த்தார்த்தரைய ப்ரமவிரோதியாக இருப்பதால், அக்கு விசேஷணத்தை அபேக்ஷித்து விசேஷ்யத்தின் ஸ்வரூபமே பேதம். விசேஷ்யத்தை அபேக்ஷித்து விசேஷணத்தின் ஸ்வரூபமேபேதம். அவை இரண்டையுமேக்ஷித்தும் ஸம்பந்தத்தின் ஸ்வரூபமே பேதம் விசிஷ்டவஸ்துவுக்கு வேறுவிசிஷ்ட வஸ்துவை அபேக்ஷித்து ஸ்வரூபமேபேதம் ஸ்வரூபஸையேதம் என்கிற நிர்தேசமோ பதார்த்த ஸ்வரூபமென்பது போல வேறு அர்த்தமுள்ளதன்று. அத்தற்கு அஸாதாரணமாக இருக்கிற சப்தத்தால் சொல்லக்கக்கது ஸ்வரூபம். அந்த சப்தமும் வ்யுத்தத்தியினால் விரித்தம். அன்றிக்கே ப்ரதியோகியாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தார்த்தரையயுத்தி விரோதி ஸ்வரூபமாகிறது. ஆகையால் ஒன்றினுடைய தர்மமாக இருக்கும் தன்மை இல்லாமையாலும் தர்மத்துடன்கூடி இருத்தலென்கிற தன்மை இல்லாமையாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்ரும்பொழுதுகூட ப்ரமத்தை ஸஹிப்பதாலும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே ஜடதவம் முதலிய அத்யாஸத்திற்கு விரோதியான வ்யாவ்ருத்தியாக ஆவதற்குத் தகுதியுள்ள தல்லவென்பது ஸித்தம். ப்ரமாணப்ரமேயாநுபபத்தி கன் பரிஹரிக்கப்பட்டன.

யதூநவயுடாஹீநா விஸொஷாணா வ்யாவக்யூபாநகைநாவா
ராபாயுஷ்டு, தகநாநொலிதவாயுவாயகணாவவ்யாவயுதூந
வயுதிலிஸொஷவ்யு ஹாணிவாரிகுபித்யு ||

* அத்யாஸம்—ப்ரமம். சிப்பியைப்பார்த்து வெள்ளிஎன்று எண்ணுதல்முதலியது.

5 அகலஸ்தை—மேல் மேல் அபேகை.

சூபாப்யம்.—

கடம் முதலிய விசேஷங்கள் வ்யாவர்த்தமானங்களாதலால் பீளவும் அவைகளுக்கு அபாரமார்த்தம் சொல்லப்பட்டதென்பது ய:தொன்றுண்டோ; அது பாத்யபாதகபாவத்தையும் வ்யாவருத்தி அதுவருத்தி விசேஷங்க ளையும் ஆலோசியாதவனுடைய ப்ராந்திஜ்ஞாதந்தால் கல்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

சீருத்பரகாசிகை.—

பிறகு அர்யனூல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அநுமானத்தை அநுவாதம் செய்து தூஷித் திருர்—யத்பு: இது முதலிய க்ரந்தத்தினால். பு: என்ஈற சப்தமானது கேவலதர்கத் தைக்காட்டிலும் அநுமானத்திற்கு வேறுபாட்டை ஸூசிப்பிக்கிறது. த்ருச்ய்வாநுமான மானது ஸூத்ரகாரராலேயே தூஷிக்கப்படப்போவ தாலும் சொல்லப்போகிற தூஷணமா னது மித்யாத்வ விஷயமான எல்லா அநுமானங்களுக்கும் தூஷிக்கத்தக்கதன்மையைக் காட்டுவதையே ப்ரயோஜகமாகக் கொண்டிருப்பதாலும் வ்யாவர்த்தமானத்வாநுமானம் இங்கு தூஷிக்கப்படுகிறது. ஸாதாரணதூஷணங்கள் ௫ காலாத்த்யாபதேசமும் ‡ ஸோ பாதிசதவமும் R வ்யாகாத்தமும்.

அதில் ஆச்யம் அறியப்பட்டதா? இல்லையா? இல்லை என்கில் ஓ ஆச்யாவதித்தி. அறியப்பட்டது என்றால் ப்ரதிதியும் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ஸத்யமாக இருப்பதால் அதற்கு மித்யாத்வஸாதனம் தர்மிக்ரஹக ப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப்பட் டதாக ஆகிறது. ப்ரதிபன்னோபாதியில் பாதித்தவம் மித்யாத்வத்தில் ப்ரயோஜகமா த்வால் ஸோபாதிசத்வமும் சொல்லப்படப்போகிறது. அதில் தேசகாலவியய ப்ர மங்களில்புட வஸ்த்வந்தரங்கள் உபாதிசனாக இருப்பதாலும் பாதசஜ்ஞாதோத்யமில்

௫ காலாத்த்யாபதேசம் — எந்த ஹேதுவுக்கு ஸாத்யபாவமுள்ள பக்ஷமிருக்கிற தோ அது காலாத்த்யாபதேச தோஷமுள்ளது. உதாஹரணம் - அக்கி ஒளவ்ந்ய மில்லாதது—ப கார்த்தமாதலால்-ஜஸம்போல - இது ப்ரத்யக்ஷத்தால் உஷ்ணத்வ நிச்சய மேற்படுவதால் பாதிமானது.

. ‡ ஸோபாதிசத்வம் இதுவும் ஹேதுதோஷம் (உதா) பர்வதர், புகையுள்ளது நெருப்புள்ளதாதலால். இக்க ஹேதுவினால் புகையை ஸாதிக்க முயற்சித்தால் ஆர்த்ரேக் தனஸமயோகம், உபாதிசாக ஏற்படுகிறது. இந்த உபாதிசானது ஹேதுவில் ஸாத்ய வ்யாபிசாரத்தை ஊஷிக்கச்செய்கிறது. ஸாத்யஸாதனங்களுக்குள்ள வ்யாப்தியைக் கெ டத்து ஹேதுவை துஷ்டமாகச்செய்கிறது. இதையே வ்யாப்யத்வாஸித்தமென்றும் சொல்லுவார்கள். R வ்யாகாத்தம்—வ்ருத்த தோஷம்.

§ ஆச்யாவதித்தி—இதுவும் ஹேதுவினது தோஷம். உதாஹரணம் - ககநார வித்தம்-வாஸனையுள்ளது - அரவித்தமாதலால் (ஆகாயத்தாமரை - மணம்பொருந்தியது. தாமரை'மலராக இருத்தலால். என்று இந்த அரவித்தவ்ஹேதுவால் வாஸனையை ஸா திக்க முடியாது. வாஸனைக்கு ஆச்யமான ககநாரவித்தம் உலகத்தில் இல்லாததால்.

¶ பாதம்—இதுவும் ஹேதுவின் தோஷம். எந்த ஹேதுவின் ஸாத்யபாவம் ப்ரமாணாத்ரத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது பாதிதேஹது. (உதா) நெருப்பு ஒளவ்ந்யமில்லாதது. த்ரவ்யமாக இருத்தலால். என்று. இங்கு உஷ்ணத்வமானது ஸ்பர்சனப்ரத்யக்ஷத்தால் க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

லாத ப்ராந்திகளில் கூட சோதயிதாவான புருஷனுடைய ஜ்ஞாநத்தால் பாதிதமாக இருப்பதாலும் விசேஷணவிசேஷ்யாம்சவித்தியினால் விசிஷ்டோபாதி வித்தி என்று ஸய்ஸ் தாரமாக சொல்லப்போகிறோம் ஸாத்பநம் பரமார்த்தமா? அபரமார்த்தமா? என்கிற விசல்பத்தில் பரமார்த்தமானால் § அத்தைதத்திற்கு ஹாநிவருகிறது த்ருச்யத்வ ரூபமானதேதுவுக்கு வ்யபிசாரமும் ஸம்பவித்திற்று. பரமார்த்தத்திற்கிலும் அது இருப்பதால், மித்த்யாத்வம் அபரமார்த்ததயமென்றால் ப்ராபஞ்சத்துக்கு ஸத்யத்வம் வந்துவிடும். பாககத்துக்கு பாதம்வரின் பாத்யஸ்வரூபத்துக்கு அபாதம் என்கிற நியாயத்தால், அதினிலேயே யன்றோ இரண்டு § நஞ்சன் ப்ரக்ருதார்த்தத்தை ஸைகிப்பிக்கின்றன வென்று சாப்தப்ரஸித்தி. மித்யாத்வாத்மத்தில் தர்மாத்ரத்தை ஆரோபித்து || ப்ரத்யவஸ்தானம் செய்வதால் இது நித்யஸமையான ஜாதி என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. அப்ரமாணிகமான தர்மபரம்பரையின் ஆபாதனத்தினால் தூஷணமன்றோ நித்யஸமை. மித்த்யயாக இருக்கும் தன்மைக்கு மித்த்யாத்வம் ப்ராமாணிகம். † மாத்யமிகனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தினுண்டாகிற * பாத்யத்வத்திற்கு உன்னால் பாத்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால். பரமார்த்த || ரஜ்ஜுவிலுள்ள ரஜ்ஜுபுத்திக்கு ஸர்ப்புத்தியினால் யாதொருபாத்யத்வமுண்டோ அதற்கு பாத்யத்வம் காணப்படுவதாலும், அம்மனமாகில் ஸத்யத்வத்திலும் ஸத்யத்வமிருக்கிறதா? இல்லையா? இல்லை என்றால் ஐக்கானது அசுதயமாக ஆகவேண்டியதாகும். இருக்கிறதென்றால் அதற்கும் ஸத்யத்வம் என்று அவஸ்தை வரும் என்று கூறப்படுமேயாகில், அப்படியல்ல. ஸ்வபரநிர்வாகியதத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதால், உன்னால் மித்யாத்வத்திலுங்கூட ஸ்வபர நிர்வாஹத்வம் அவகேசிக்கப்படுகிறதே யானால் அப்பொழுது மித்யாத்வத்திற்கே ஸ்வமித்த்யாத்வ நிர்வாஹத்தா மிருப்பதால் மித்த்யாத்வமானது வேறுமித்த்யாத்வத்தை அபேகியாமல் ஸ்வயமே மித்யையுள்ளபதிலால் ப்ராபஞ்சம் ஸத்யமாக ஆகவேண்டியதாகும். ஸாத்நம் பரமார்த்தம்? அபரமார்த்தமா? என்கிற விசல்பத்தில் பரமார்த்தத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அத்தைதத்திற்கு ஹாநிவருகிறது. அபரமார்த்தம் சொல்லப்பட்டால் தூமம் என்கிற புத்தியினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆவியைப்போல அஸாதகத்வமேற்படுவதால் வ்யாகாசம் வருகிறது. பேதவாதியினாலுங்கூட ப்ராபஞ்ச ஸத்யத்வத்திற்குமேதுவான ஸத்யத்வஸாதகத்தை முன்னிட்டு அனுமானங்கள் உபந்யவிக்ஷிப்படுகின்றன வில்லை. அப்படி இருந்தபோதிலும் அது உபபன்னமாகிறது; அப்படியே எனக்கும் என்று சொல்லப்படுமேயாகில்; அப்படியல்ல. ஸத்யத்வ ஸாதனமில்லாமலிருந்தபோதிலும் எங்களுக்கு நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டதில் வ்யாஹதி இல்லை. உனக்கோவென்றால் மித்யாத்வாப்யுபகமஸாதகத்வாப்யுபகமங்களிரண்டுக்கும் வ்யாஹதி என்று வைஷ்ட்யமிருப்பதால். அய்யா! ஸாதனதர்ம பரமார்த்தம் அபேகிக்கப்படவில்லை. காசகமான முத்தகம் ரஷ்டமமாகப்போனபோகிலுங்கூட முந்திரஷ்டமான சுடம்ரஷ்டமமாகவேகாணப்படுகிறது. உத்பன்னமாக காணப்படவில்லை. அப்படிப்போல பாதகஜ்ஞாநம்

§ அத்தைதம்— த்வயோ: பாவ:த்வதா, த்வதைவ த்வைதம், ஐக்யம் என்று. பொருள். இரண்டு ஸைத்யஸ்வரூபங்களுக்கு ஐக்யம் என்று மாயாவாதிகளின் நிர்வசனம்.

§ நஞ்—இது இன்னமையை உணர்த்தும் சப்தம்.

|| ப்ரத்யவஸ்தானம்— எதிர்த்தல்.

† மாத்யமிகன்—இவன் பெனத்தமதப்ரவர்த்தகர்களான நால்வருள் சிறத்தவன். இவன் ஸர்வருள்யவாதி.

* பாத்யம்— அதுஷ்டசாரணஜ்ஞ்யமான நிஷேதபுத்தியினால் பாதிக்கத்தக்கது.

|| ரஜ்ஜு—கயிர்.

மித்தையாக இருந்தபோதிலும் அதினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதற்கு மித்தவாழ்வமா
னது இருக்கவே இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல காரகத்திற்கும்
§ ஜ்ஞாபகத்திற்கும் ஓஷமும்பட்டுப்பதால். நாசகமன்றோ காரகம் ஆதலால். அதினால்
நாசமாக்கப்பட்ட ஸ்திவருக்கு அது கஷ்டமானபோதிலும் நாசமே. அப்படி காணப்படு
வதால் பாதகம் ஜ்ஞாபகம். அது பாதிக்கப்பட்டால் அதினால் பாதிக்கப்பட்டதும்
ஸ்த்யமாகவே ஆகவேண்டியதாகும். ஒருவனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற * அபவரகத்தி
லிருந்த கடத்தினது அபாவமானது அஸ்தி என்கிற வசகத்தால் பாதிக்கப்பட்டஅவ்வில்
கடஸ்த்யத்தவம் காணப்படுவதால் பாதகத்துக்கு பாதம் வரின் பூர்வம் பாதிக்கப்பட்ட
தற்கு ஸ்த்யத்தவம் சொல்வது யுத்தமல்ல. மலரின்சாம்பைப்பார்த்த உண்டான வண்டு
என்கிற ப்ரமத்துக்கு பாதர் வந்தபோதிலும் வண்டு என்கிற புத்தியால் பாதிக்கப்பட்டி
ருக்கிற பலாசுபுல்கலிஷயமான அக்கப்ரமத்துக்கு அபாதித்தவம் காணப்படுவதாலென்று
சொல்லப்படுமேயாகில்; ஸித்தகார்தம் கூறப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் வஸ்து சிவ்ருத்தி
சொல்லப்படுகிறதா? புத்தி சிவ்ருத்திசொல்லப்படுகிறதா? முதலாவது ஸாயில்ல. சீதாவ
தவத்திற்கு பரமார்த்தபூதமாயுள்ள § வ்ருத்தத்தால் பாத்யத்தவம் காணப்படுவதால். புத்தி
சிவ்ருத்தி என்றால் அது பாதகாதியேயல்ல. ஜ்ஞாநங்கள் ஆணிகங்களுதலால் தானாக
சிவ்ருத்திப்பதால். வண்டு என்கிற புத்தியோ வென்றால் பிற்காலத்திலுண்டாகக்கூடிய
தாவபுத்தியின் உத்தத்திக்குப்பாதிபந்திகை, அந்த ப்ரதிபந்தகத்தவமும் ப்ரமார பரமார்த்தய
புத்திக்கே. அப்படி இல்லாவிடில் முத்தின ப்ரம சிவ்ருத்த்யபாவம் காணப்படுவதால்.
ஆகலால் உண்மத்தில் ஒருபொழுதும் மிகுதிஇன்றி ப்ரம சிவ்ருத்தி ஸித்தியாது. புத்தி
சிவ்ருத்தியானது பாதகவிஜ்ஞாந்தினாலுண்டாகிறதென்கிற பகஷ்த்தில்கூட சிவர்த்தக
ஜ்ஞாநங்கள் அனைத்துக்கும் ப்ராத்திருபோத்தரோத்தர சிவர்த்தகஜ்ஞாநாபேனாக இருப்
பதால் ப்ரமபாம்பரை உபபன்னமாகிறது. மேலே வருகிற ஒரு ஜ்ஞாநத்துக்கு தானாக
நாசம்வரின் கால்பகிக் கடாதி நாசம்போல அந்த ஜ்ஞாநாசமும் கால்பகிகமாதலால்
நாசத்தலப்தி ரூபப்ராத்தியானது ஸ்திரையானதால் மிகுதியின்றி ப்ரமசிவ்ருத்திரூபமான
மோக்ஷம் அநுபபன்னமென்று † க்ருத்ஸநமித்தப்பதவ நிச்சேஷாவித்யா சிவ்ருத்திக்கு
வ்யாகாசம் வருகிறது—இது முதலான வ்யாகாசங்கள் அனுஸந்திக்கத்தக்கன.

ஸோபாதிசத்தவமும் அருத்தே உரைக்கப்பட்டப்போகிறது. த்ருச்யத்தவ வ்யாவர்தமா
னத்தவங்களுக்கு அஸாதாசன தூஷணம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யபிசாரம் அத்தயஸ்தம்
ஹி ஸ்வாதிக்ஷ்டான ஸமாநாதிசரணமாக அறியத்தக்கது. உசாஹரணம். இது ரஜதம்
என்று. இவ்வண்ணம் கடம் இருக்கிறது படமிருக்கிறது என்று அதிக்ஷ்டாநமான ஸத்துக்
கும் ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ஏகபுத்தியினால் அறியத்தக்க தன்மை இருப்பதால் த்ருச்யத்தவம்
அநைகார்திகம், என்றாலும் ஆகாடம் கருப்புரிதமுள்ளது என்கிற அத்தயாஸத்தில் ஆசாயம்
சஞ்ஞாநித்திரியக்ரஹ்ய மல்லாததால் ஏகபுத்தி வேத்யத்தவம் ௫ அத்தயஸ்தாதிக்ஷ்டானம்

|| காரகம்—கீரியையைய உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

§ ஜ்ஞாபகம்—ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகிறவஸ்து, * அபவரகம்—காமரா உன்றோ.

§ தாவம்—காணகத்து நெருப்பு. § வ்ருத்தம்—மலர்களின் காமப்பு.

† க்ருத்ஸநம்—முழுதவம். ஹி ஸ்வாதிக்ஷ்டானம்—தனக்கு ஆசரபம்.

௫ அத்தயஸ்தாதிக்ஷ்டானம்—ப்ரமத்துக்கு விஷயமாக இருக்கும் ஸ்து. சிப்பி
யைப்பாடர்த்து இதுவெள்ளி என்று உண்டாகும் ப்ரமத்தில் அத்தயஸ்தமான ரஜதத்திற்கு
அதிஷ்டானம் (ஆதாரம்) சிப்பி.

இரண்டிற்கும் நியதமன்று. ஆயினும் ஸந்மாத்தரத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷக்ராஹ்யதவம் அன்ய னால் ஒத்ததுக்கொள்கப்பட்டிருப்பதால் அகைகாந்த்யம் வரித்தம்.

அய்யா! இங்கு த்ருச்யத்வநியமமானது ஹேதுவாக விவகழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸத் தானது ஸ்வயம் ப்ரகாசமானதால் ஸத்துக்கு த்ருச்யத்வ நியமமில்லை. அதுவும் தான் எப்படி? ஸத்துக்கும் அநுபூதிக்கும் பேதமில்லாமையால் என்று சொல்லப்படுமே யானால் அது ஸரியல்ல. ஸத் அநுபூதி இரண்டிக்கும் பேதாபாவம் வரித்திததால் ஸத் துக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வயிருப்பதால் த்ருச்யத்வ நியமாஸித்தியினால் த்ருச்யத்வ ஹே துவுக்கு நீ அகைகாந்த்யபரிஹாரம்; அகைகாந்த்யம் பரிஹரிக்கப்பட்டால் பேதாபாவ மென்று அர்யோய்யாச்யண தோஷம் வருவதால், வேறு அநுமானத்தால் பேதநிஷே தம் வரித்திக்குமேயானால் அப்பொழுது இதில் விததஸாதயதாதோஷம் வருகிறது. இவ்வாறாக பரமத்தத்தில் அகைகாந்த்யம் பகரப்பட்டது. மேலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு த்ரு ச்யத்வமானது ச்ருதியித்தம் “த்ருச்யதேத்வக்ரீயயாபுத்த்யா, ஜத்மாவாசேத்ரஷ்டவ்யம்” என்று. அநுபூதித்வாத் இதுமுதலான அநுமானத்தால் த்ருச்யத்வாபாவத்தை ஸாதிக்க றுங்கால் காலாத்யயாபதேசதோஷம் வரும். அதாவது ஸ்பாத் தோஷம்—“யத்ததத்ரேச் யம்? என்கிற வாக்யத்தால் த்ருச்யத்வ ச்ருதியானது பாதிக்கத்தக்க தென்று கூறப்படுமே யானால் அது ஸரியல்ல; அது த்ருச்யத்வஸாமான்ய நிஷேதபரம். “ஹி த்ருச்யதேத்வ க்ரீயயாபுத்த்யாஸூக்ஷ்மயாஸூக்ஷ்மதர்ஸிபி:”, என்கிற இந்த ச்ருதிவசனம் த்ருச்யத்வ விசே ஷத்திந விஷயமாக இருப்பதாலும் † நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதேநாபிவாசா நான்யத் தேவை: மஸ்தாதுவிசத்தே, இது முதலியதில் த்ருச்யத்வ விசேஷ நிஷேதம் காணப் படுவதாலும் அக்ரேச்யம் இது முதலிய ஸாமான்ய நிஷேதம் அகில் பர்யவஹிப்ப தாலும் அக்ரேச்யம் இது முதலிய ஸாமான்ய ச்ருதியினாலும் த்ருச்யத்வரபாவ ஸாதகா நுமானத்தாலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு த்ருச்யத்வமில்லை என்று கூறப்படுமேயானால், அது ஸரியல்ல அகவ்னமாகில், * நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி என்கிற ஸாமான்ய நிஷேத ச்ருதியினாலும் ஹிம் ஸாத்வாத் என்கிற அநுமாத்தாலும் ‡ அக்ரேஷாமீயபசுவமிஸா நிவ்ருத்தி ப்ரஸங்கம வருவதால், ஆகையால் த்ருச்யத்வம் அகைகாந்திகம். அகை காந்திமானது பரிஹரிக்க விரும்பப்படுமேயாகில் ப்ரஹ்மத்துக்கு மித்யாத்வமாவது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாக ஆகும். த்ருச்யதைகஸ்வபாவத்வமன்றே ஹேதுவாக அபி மானிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பதிலால் அகைகாந்த்யம் இல்லை. ப்ரஹ்மமானது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாதலால் த்ருச்யதைகஸ்வபாவமுள்ளதல்ல வென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல. அப்பொழுது ஹேதுவுக்கு நீ பாகாஸித்திவரும். சித்திதாதமக ப்ரபஞ்சத்தில்

ஸ்பாதம்—ஸாத்யா பாவவத்தானபக்ஷம், நீ அகைகாந்த்யம்—வ்யபிசாரம்.

↓ காலாத்யயாபதேசம்—பாததோஷம்.

§ வித்தஸாத்பத்வம் — ஏற்கனவே வித்தமான ஒரு வஸ்துவை ஹேதுவிலால் மீண்டும் ஸாதித்தல். இது ப்ரபலமான அநுமானதோஷம்.

¶ த்ருச்யதேத்வக்ரீயயா — ஸூக்ஷ்மதர்ஸிகளால் ஸூக்ஷ்மமாயும் சித்தத்தாயுயிருக் கிற புத்தியினால் காணப்படுகிறது.

† நசக்ஷுஷாஹ்ரு—கண்ணாறு பார்க்கப்படுகிறதில்லை, வாக்கினால் க்ரஹிக்கப்படு கிறதில்லை, மற்ற இத்தரியங்களாலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. பரிசுத்தமான மனதி னாலேவென்றால் க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

‡ பாகாஸித்தி—ஒரு அம்சத்தில் நிலை பெற்று மற்றதில் விவருதல்.

ஜீவாம்சம் ஸ்வயம் பாகாசமாக இருப்பதால். மரிதாசமாத்தனத அகிகிசரிக்கில் ஹேதுவுக்கு ஜீவனை அடைந்திருக்கிற கிதத்தொதி தர்மகளில் அணைகாத்திதவம். அவைகள் நீ தர்மபூதஜ்ஞாசத்தால் அறியத்தக்கவைகளே. பரமார்த்தபூதங்களும் வ்யாவர்தமாசுவமும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அணைகாத்திகம். அந்ருதாதிகளைகசட்டமலும் வ்யாவ்ருத்தமாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் அதுவும் ஸ்வரூபமாத்ர மென்று சொல்வதற்கு சக்யமல்ல. ப்ரஹ்மமானது ஒரு வஸ்துவிலுடையவும் தர்மமாக தீவ்லாமையாலும் அந்யாஸஸஹமாக இருப்பதாலும் வ்யாவர்தமானதவம் ஸ்வரூபமாக இருத்தபோதிலும் அதுபூதிதவம்போல அது ஸ்வகார்யகரம். ஹேதுவுக்கு ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறு பாடு இல்லாமலிருத்தபோதிலும் அதற்கு ஸாதாரணையில் காரய கரதவமே தவிர்த்து தூஷண தசையில் இல்லை என்று சொல்வதற்கு சிதாமகம்ல்லானமயால். மேலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வரூபம் வ்யாவ்ருத்தியாகில் கடம் முதலியவைகளிலும் அப்படி ஆகட்டும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறாக திருக்கிறதானால் அப்பொழுது கடம் முதலியவைகளிலும் அப்படி இருக்கவேண்டியதாக ஆகும். எவ்விதத்தாலும் அணைகாத்தியம் விலக்கத்தக்காதது. ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜடாதிவ்யாவ்ருத்ததவம் அபரமார்த்தமாகில் உள்படியே ப்ரஹ்மம் ஜடமாகவே ஆகவேண்டி வருட. கடம் முதலியதில் வ்யாவர்தமானதவம் மித்தமையாதலால் வ்யாவர்திக்கத்தக்கதில்லை என்பது பற்றி அபரமார்த்த சப்தமும் பயனற்றது. அதிலும் அணைகாத்தியம் மிக்க ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. அபரமார்த்தமே ஹேதுவென்று உன்றால் அகிகிசரிக்கப்பட்டிருப்பதால். அது விபஷைத்திலும் இருப்பதால். மேலும் அநுவர்தமானமாக இருக்கிற ஸம்மாந்தாதிற்கு வ்யாவர்தமானவகளான கடாதிசுரின்னிறு வ்யாவ்ருத்தி இருக்கிறதா? இல்லையா? இருக்கிறதென்று சொல்வாயேயாகில் அதிலேயே வ்யாவர்தமானதவ ஹேதுவானது ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நீ அணைகாத்திகம் இல்லை என்றால் கடம் முதலியவைகளில் போல வ்யாவர்தமானதவம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வரும். வ்யாவர்தமானவகளைக் காட்டிலும் வ்யாவர்தமானதவ மில்லாமையால். எப்படி ரஜதம் ரஜதத்தினிடத்தினின்றும் அவ்யாவ்ருத்தமோ, அப்படியே வ்யாவர்தமான வஸ்துவினிடத்தினின்றும் அவ்யாவ்ருத்தமும் வ்யாவர்தமானதாகவே ஆகிறது. ஆகையால் இரண்டவிதத்தாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அணைகாத்தியம். அப்யா! ப்ரஹ்மமானது ஜடாதிவ்யாவ்ருத்தமே. வ்யாவாதமானதவமும் ஸத்யம். அதுவும் ஸ்வரூபமாத்ரதவம் அத்தவதஹாதி இல்லை. அதுவும் ஸத்யமாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜடதவம் முதலியதில்லை ஆகையால் அணைகாத்தியமில்லை. பரமார்த்தமில்லாததும் கடாதிசுரின்னிறு அடைந்திருப்பதுமான வ்யாவர்தமானதவமானதே ஹேது என்று கூறப்படுமேயானால் அபரமார்த்தபூதமான வ்யாவர்தமானதவம் ஹேதுவாக சொல்லக்கருதப்படுமேயாகில் அப்பொழுது ஹேது அஸித்தம். கடாதிசுரனுடைய அன்யோன்ய வ்யாவ்ருத்திக்கு அஸத்யதவம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால்.

அயொஜ்ஞாநயொஷ்டிரொயெவ்மி வாய்யுவாயகஹாவஃ | வாயிதெவ்யைவ வ்யாவ்யுதிஃ | சுக்ர வடிவடாஷிஷு ஷெஸகாலகெஷெந

நீ அணைகாத்திசம்—வ்யபிசாரமுன்னது, ஸாத்யமில்லாத இடத்தில் இருக்கிறது.
நீ தர்மபூதஜ்ஞாசம்—ஜ்ஞாசஸ்வரூபமான ஜீவனிடத்திலிருக்கிற ஜ்ஞாசரூபமான அஸாதாரண தர்மம்.

ஹிரோயவாஸ நாஸி | ஸ்ரீயஸிநுஷெஸெ யஸிநுகாஸெயஸு ஸஜாஃ
 ப்ரூதிவஹ், தஸிநுஷெஸெ தஸிநுகாஸெ தஸ்யாஜாஃ ப்ரூதிவஹ்
 ஸ்ரேஸு தத் விஹோயாஸு வௌஸ்தொ வோயககூம் வோயிதஸு உ நி
 ப்யுதிஃ | ஷெஸாஹாஸகாஹாஸஸம்வஸிதயாநுஹுதிஸ்யாநுஷெ
 ஸகாஸெயாஸாஸப்யுதிதௌ ந ஹிரோயஸகி கயபித்ர வோயுவா
 யககாஃ | சுத்யுத் திவ்யுதஸ்யாநுத் திவ்யுதிவ்யா கயபித்யுதெ |
 ரஜ்ஜுவப்யாஸிஷுதா தஷெஸகாஸஸம்வஸிதெயெவாஸாஸப்யுதிதெ
 விஹோயோவோயககூம் வ்யாஸ்யுதிஸ்யுதி ஷெஸகாஹாஸவ்யாஸத்யுதோ
 நகூம் திவ்யாஸவ்யாஸம் ந ஷெஸிதி ந வ்யாஸத்யுதோநகூம் தோத்ரீவார
 தோய்யுதெஸ்தாஃ ||

யது—சுநுவத்யுதோநகூஸு ஸத்ரோய்யுஃ ஐகி, ததிஸெ
 வெகி ந ஸாயநிஸெதி | சுதொ ந ஸந்யாஸ்தெவ வஸு | சுநு
 ஹுதி ஸலிஸெஸெயாஸு விஷயவிஷயிஸாவெந ஹெஸு ப்ரூதிஸு
 ஸிஸகாஸவோயிதகாஸாஸம்வஸிதெயெவ ஸதெத்யுதெவி திரஸு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

இரண்டு ஜ்ஞாநங்களுக்கும் விரோதம் வந்தாலன்றோபாத்யபாதகபாவம்.
 பாதிக்கப்பட்டது எதோ அதற்கே வ்யாவ்ருத்தி. இந்த இடத்தில் சுடபா
 திகளில் தேச பேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் விரோதமே இல்லை. எந்த
 இடத்தில் எந்த காலத்தில் எந்த வஸ்துவின் இருப்பு அறியப்பட்டிருக்கிற
 தோ அந்த இடத்தில் அந்த காலத்தில் அந்த வஸ்துவின் இன்மை அறி
 யப்படுமேயாகில் அங்கு விரோதம் ஏற்படுவதால் பலமுள்ளதற்கு பாதகத்வ
 மும் பாதிக்கப்பட்டதற்கு நிவ்ருத்தியும் வருகிறது வேறு இடத்திலும்
 வேறு காலத்திலும் ஸம்பந்தித்ததாக அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவிற்கு
 அதைக்காட்டிலும் வேறான இடத்திலும் காலத்திலும் அதின் இன்மை
 அறியப்படுமேயாகில் விரோதம் கிடையாது ஆதலால் எவ்வாறு இவ்விடத்
 தில் பாத்யபாதகபாவம்? விரோதபாதஸ்தலத்தில் நிவ்ருத்தமானவஸ்துவிற்கு
 விரோத பாதங்களில்லாத இடத்தில் எவ்வாறு நிவ்ருத்தி சொல்லக்கூடும்?
 ரஜ்ஜுஸாஸாதிசுளிலோ வென்றால் எந்ததேசத்தில் எந்த காலத்தில் எந்த
 வஸ்துவின் இருப்பு அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த தேசத்தில் அக்காலத்
 தில் அந்தவஸ்துவின் அபாவமே ஜ்ஞாநவிஷயமாதலால் விரோதமும் பாதகத்வ
 மும் வ்யாவ்ருத்தியும் ஸம்பவிப்பதுபற்றி தேசசுர்வாத்ர வ்யாவ்ரதமாநந்தம்
 மித்யாத்வ வ்யாப்தமாசுக் காணப்படாமையால் வ்யாவ்ரதமாநந்தம் மாத்திரம்

அபாரமார்த்தத்தில் ஹேதுவாகாது. அநுவர்தமானமாக இருப்பதால் ஸத் பரமார்த்தம், என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது ஸித்தமாகவே இருப்பதால் ஸாதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதல்ல. ஆதலால் ஸந்மாத்ரமே வஸ்துவல்ல. அநுபூதிக்கும் ஸத்ருபமான விசேஷத்துக்கும் விஷயவிஷயிபாவத்தால் பேதம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாக இருப்பதாலும். பாதிக்கப்படாமலிருப்பதாலும் அநுபூதியே ஸதீ என்பதும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

ச்ருதபாகாசிகை—

மூர்த்தி அந்யனால் பாதத்துக்குங்கூட பக்ஷத்தினின்று வ்யாவ்ருத்தியின் உபபாதனத்தினால் உபாதித்வம் மறுக்கப்பட்டது. அதைநிராகரிக்கப்பதற்காக பக்ஷத்தில் பாதாபாவத்தைக் காண்பிக்க எண்ணங்கொண்டு பாதத்தை சிக்ஷிக்கிறார்—ந்வயோ: என்று. விரோதமிருந்தால்தான் பாத்யபாதகபாவமே ஒழிய அஸ்திராஸ்தி என்கிற இரண்டு ப்ரத்யயமாதிரிகளுக்கு பாத்யபாதகபாவம் இல்லை என்று அர்த்தம். பாதீதஸ்யைவ வ்யாவ்ருத்திரிதி—பாதிபன்னேஸபாதியில் பாதித்திற்கே மித்யாத்வஸாதகமான வ்யாவ்ருத்தியே ஒழிய அக்ருஹிதத்வமாத்ரம் மித்யாத்வத்திற்கு ஸாதகமாகாதென்று அர்த்தம். இங்குவ்யாவ்ருத்திவிசேஷம் வ்யாவ்ருத்தி சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலே வ்யாவர்தமாந்வமாத்ரம்— மாத்ரஸ்ப்ரத்யமிருப்பதால். அதனால் பக்ஷத்தில் பாதாபாவத்திற்கு என்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அந்ர என்று. இரண்டுதேசங்களுக்கும் இரண்டுகாலங்களுக்கும்பேதமிருக்குமேயாகில் அவிரோதத்தைக்காண்பிப்பதற்காக அவைகள் இரண்டுக்கும் ஐக்யமிருக்குமேயாகில் விரோதபாதங்களைக் காண்பிக்கிறார்—யஸ்மிந் என்று. பாவாபாவங்கள் இரண்டுக்கும் விரோதம் இருப்பதால் இரண்டுக்குள் ஒன்றுக்கு பாத்யத்வம்சொல்லியேதீரவேண்டியதாக இருக்கிறபடியால் பலமுள்ளதற்குபாதகத்வமும் மற்றதுக்கு பாதிதமாக இருப்பதால் நிவ்ருத்தியுமென்று அர்த்தம். சகாரம் வவகாரார்த்தத்தில். பாதிதத்திற்கே உன்னால் ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிற வ்யாவ்ருத்தி விசேஷமென்று அர்த்தம். ஸாமாநாதிகரணயாந்ரஹத்வம் விரோதம். தோஷமற்றகாரணத்தினால் உண்டான நிஷேதபூத்தி பாதம். தோஷமற்றகாரணத்தினால் உண்டானதாயும் நிஷேத ரூபமாயுமிருப்பது பாதகம். முன்னிலையிலிருக்கும் வஸ்துவில் அபாவமாவது அநவபாஸமாவது ஸத்யத்வாவபாஸாபாவமாவது நிவ்ருத்தி-பக்ஷமாகிய சடம்முதலியதில் தேசகாலபேதத்தால் விரோதம் பாதம் இவைகளின் இன்மையை உபபாதிக்கிறார்—தேசாந்ந்ர என்று.விரோதபாதங்களின் இன்மையால் அவைகளுக்கு பலபூதமானநிவ்ருத்தியுமில்லை என்று சொல்லுகிறார்—அந்யந்ர என்று. அந்யத்ர நிவ்ருத்தஸ்ய-விரோதபாதஸ்தலத்தில் நிவ்ருத்தமான வஸ்துவுக்கு, அந்யத்ர-விரோதபாதமில்லாத இடத்தில்,அல்லது அந்யத்ர ஸ்வதேசகாலவ்யதிரித்த தேசகாலங்களில். அந்யத்ர ஸ்வதேசகாலங்களில். இந்த வைதர்மயத்தை த்ருஷ்டாந்தத்தால் விவரிக்கிறார்—ரஜ்ஜுஸரீபாதீஷு என்று. து சப்தம் கடாநிவைஷம்யத்தை ப்ரதானமாகக்குறிக்கிறது. இந்தப்ரகாரமாக தூஷணோபயோகிரியான வ்யாப்தியானது சிக்ஷிக்கப்பட்டது;பிறகுஅநுமான தூஷணஸித்தியைக் காண்பிக்கிறார்— இதிதேசகாலாந்ந்ர என்று. இதிசப்தம் ஹேதுவில், மித்யாத்வம் வ்யாபகம், வ்யாவர்தமானத்வம், வ்யாப்யம். வ்யாவர்தமாந்வமாத்ரமென்கிற மாத்ர சப்தத்தால் விரோதபாதஹேதுகமான வ்யாவ்ருத்தியானது வ்யாவர்திக்கப்படுகிறது. அன்றிக்கே, வ்யாவர்தமானத்வ ஹேதுவின் அவஸித்தியை ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்—யத் புந: இதுமுதலியதால். அதற்காக பாதமூலம்விரோதமென்று சொல்லுகிறார்—ந்வயோ

ரித்யாதி—பக்ஷத்தில் அதின் அபாவத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அந்த என்று. விகோ தத்தினிர்ணமைய உபபாதிக்கிறார்—யஸமிநீ என்று. அதின் பலகிவருத்தியைக்கூறுகிறார். அநீயந்தீ என்று. த்ருஷ்டாதந்தத்தில் அதின் வைதர்மயத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ரஜ்ஜு என்று. இவ்வண்ணமாக அஸித்தியைச் சொல்வதற்காக பாருபாடு காண்பிக்கப்பட்டது. பிறகு அஸித்தியைக்கூறுகிறார்—இத்தேசகாலாந்தர என்று. ஸோபாதிகதவம் அந்தத்தால் வந்திக்கிறது. இது அாததம், படமிருக்கிறது என்கிற இடத்தில் படபாவம் ஸாதிக்கவிரும்பப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது கடோ஽ஸ்தி என்கிற இடத்திலும்கூட அதின் அபாவம் ஸாதிக்கவிரும்பப்பட்டிருக்கிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் ஸித்தஸாத்பதை தோஷம். இரண்டாவதில் வ்யாவர்தமானதவ சப்தத்தால் வ்யாவருத்திபுத்தி போத்யத்வம் மித்யாதவத்திற்கு ஹேதுவாக விவகழிக்கப்பட்டதா? அல்லது ப்ரகிபன்ஹோபாதியில் பாதிதத்திற்கு வ்யாவருத்தியா? முதல் பக்ஷத்தில் ஸோபாதிகதவம், இரண்டாவதில் ஹேதுவின் அஸித்தியால் கடாதிகளுக்கு ஸத்யத்வம் என்று.

அய்யா! பாதாஹதைக்கு உபாதித்வம் கூறப்பட்டால் ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வம் ஏற்படும். ஆதலால் பாதிகதவமே உபாதியாக இருக்கலாம். அதற்கு ஸாத்யஸம்வ்யாப்தி இல்லே ஸஹாயமில்லாமல் செல்லுகின்றவனால் வழியில்காணப்பட்டிருக்கிற ரஜ்ஜுஸர்பமானது ஒன்றினாலும் பாதிதமாகாததால் என்று சொல்லப்படுமேயானால், இவ்வண்ணமல்ல, ஈசுவரன் முதலியவர்களின் ஜ்ஞாநத்தினால் தவறாமல் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஈசுவரனை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுடைய பக்ஷத்திலும் இது உபாதியே உன்னால் வழியில்காணப்பட்டிருக்கிற அந்த ரஜ்ஜுஸர்பதத்திற்கு மித்த்யாதவமானது ப்ரமாணத்தாலையப்பட்டதா? இல்லையா? இல்லே என்று கூறப்படுமேயானால் நல்லஸர்பமே என்பதினால் அந்த இடத்தில் அவ்ருத்தியானது ஸாத்யஸம்வ்யாப்கயபாவத்தின் பொருட்டாகாது. அறியப்பட்டிருக்கு மேயாகில் அந்த ஜ்ஞாநத்தினாலேயே அதற்கு பாதிகதவம் ஸித்தமென்பதினால் ஸாத்யஸம்வ்யாப்தி ஸித்திக்கிறது. அய்யா! ப்ரகிபன்ஹோபாதியில் பாதம் மித்யாதவத்தில் ப்ரயோஜகமா? அல்லது கேவலபாதமா? முதல் பக்ஷத்தில் தேசகாலங்கள் உபாதியானதால் தேசகாலப்ரமத்திற்கு தேசகாலோபாதிகதவ மில்லாமையாலும் ஸர்வபக்ஷாநுயாயித்வமில்லாமையாலும் ஸாத்யஸம்வ்யாப்தி இல்லாமையால் ப்ரகிபன்ஹோபாதியில் பாதமானது உபாதியாக ஆகாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் க்ருத்ஸ மித்த்யாதவம் என்று. இங்கே கூறப்படுகிறது. தேசகாலங்களே உபாதியென்று நியம மில்லே யன்றோ. பின்னையோ வஸ்த்வந்தரமும் உபாதி—உபாதியானது அவச்சேதகம் அதினாலேயேயன்றோ தேசகாலாதிப்ரகிபன்ஹோபாதியில் அபாதிதத்வாத் என்கிற இடத்தில் ஆதி சப்தத்தால் வஸ்த்வந்தரத்திற்கும் உபாதித்வத்தை பாஷ்யகாரர் உரைக்கப்போகிறார். ஆகையால் தேசகாலப்ரமத்தில் வஸ்த்வந்தரம் உபாதி. தேசகாலப்ரமத்துக்கு வஸ்த்வந்தரோபாதிகதவமிருந்தபோதிலும் வஸ்துப்ரமத்திற்கு தேசகாலோபாதிகதவம் வரின் அந்யோந்யாச்சரயதோஷமில்லே, ப்ரமவ்யக்தி பேதத்தால். ஆகையால் எத்தவஸ்துவானது எந்த அவச்சேதகத்தால் அவச்சின்னமாக அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அவச்சேதகத்தால் அவச்சின்னவஸ்துவுக்கு பாதம் மித்யாதவத்தில் ப்ரயோஜகம். அன்றிகே, ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸாயந்த்வம் அதற்கு நிவர்தகமான திவாத்வம் முதலியவைகளை விட்டு க்ரியாந்தராவச்சின்னமான காலத்திற்கு ப்ராந்த்யுபாதித்வம். இவ்வண்ணம் தேசத்திலுமென்பதனால் ஒரு தோஷமுமில்லே. இவ்வாறு விசிஷ்டோபாதியில் விசேஷண விசேஷ்யம்சம் இரண்டுக்கும் அநுபபத்திபரிஹாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால் விசிஷ்டோபாதி வித்திக்கிறது. ஆகையால் வ்யாவர்தமானத்வமாத்ரம் அபாரமார்த்த்யத்தில் ஹேதுவல்ல. சிலர்களால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டது டோ஽ஸ்தி என்கிற இடத்தில் கடசப்தம் அஸ்திசப்தம் இரண்டும் பர்யாயங்களா?

அல்லவா? பர்யாயங்களாக இருக்குமேயாகில் சேர்ந்து இரண்டுக்கும் பர்யோகம் கூடாது. இல்லையாகில் ஸத்தைக்காட்டிலும் கடம் விலக்ஷணம் என்று. இவ்வண்ணமல்ல. “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதிசேத்வேத” இது முதலிய இடத்தில் அஸ்திப்ரஹ்மசப்தங்கள் இரண்டும் பர்யாயங்களானால் பெளருக்த்ய தோஷம் வரும். இல்லேன்றால் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸத்விலக்ஷணத்வம் என்று. இரண்டிடத்திலும் இந்தபரிஹாசம் ஸ்வசப்த ப்ராப்தமான ஸ்வபாவத்திற்கே ரிஷேதார்த்தாநுவாத சங்கையின் பரிஹாசத்தின் பொருட்டு அஸ்தி சப்தத்தால் நியமம் செய்யப்படுகிறது என்று. பிறகு பாரமார்த்த்யத்திற்கு ஸாதகமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அநுவர்தமானத்வ ஹேதுவை தூஷிக்கிறார்— யத்து இதுமுதலிய கார்த்தத்தினால். ஸத்சப்தவாச்யமான ப்ரமாண ஸம்பந்தார்ஹமான அந்தத் கடாதி ஸ்வரூபத்திற்கு பாரமார்த்த்யம் ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது அதிஷ்டானமாக அநுவர்திக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தார்தரத்திற்கா? என்கிற விகல்பத்தில் இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ஆசரயாவித்தியை அபிப்ராயப்பட்டு முதல் பக்ஷத்தில் ஸித்தஸாதநத்வம் தூஷணமாக உரைக்கப்பட்டது.

அய்யா! ஸத் ஒன்றே பாரமார்த்தமென்றல்லவோ கார்த்தகாரணுடைய அபிப்ராயம், அவ்வாறு இருக்கவித்தஸாதநத்வம் எவ்வாறு எனில், உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது— இந்த அநுமானமானது ஸத்துக்கு பாரமார்த்த்யஸாதகமா? அல்லது ஸத்தைக்காட்டிலும் வேறான மற்றவஸ்துக்களின் அபாரமார்த்த்யத்திற்கா? அல்லது இரண்டுக்குமா? முதலில் ஸித்தஸாத்யதை, இரண்டாவதில் வ்யதிகரணஸித்ததை. மூன்றாவதில் அம்சத்தில் ஸித்தஸாத்யதை. அம்சத்தில் வ்யதிகரணஸித்ததும். நிகமனம் செய்கிறார்—அந்: என்று. அந்யனால் ப்ரமாணப்ரமேயாநுபபத்தியினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற பேததூஷணத்தை ஆசரயித்து அநுபூதியைக்காட்டிலும் ஸத்துக்குபேதம் நிரஸிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் பேததூஷணஹேத்வாபாஸ நிராஸத்தை ஆசரயித்து அநுபூதிக்கும் ஸத்துக்கும் அபேதமும் நிரஸிக்கப்படுகிறது— அநுபூதி இதுமுதலியதால். அநுபூதி ஸத்விசேஷயோ: என்கிற இடத்தில் விசேஷசப்தத்தால் அநுவர்தமானத்வ ஹேதுவுக்கு ஆசரயாஸித்தி ஸாதிப்பிக்கப்படுகிறது. ஸத்சப்தத்தால் வாச்யமான வஸ்துவுக்கு வ்யாவ்ருத்தத்வத்தாலும் அநுவ்ருத்தமான அந்தார்தரபாவத்தாலும். ஸத்சப்தமானது ப்ரமாண ஸம்பந்தார்ஹமான வஸ்துவினிடத்திலன்றே இருக்கிறது. கடஸ்ஸந், படஸ்ஸந் என்கிற அநுவ்ருத்த வ்யவஹாரமானது வ்யாவ்ருத்தசப்தம்போல் உபபன்னமாகிறதாதலால் ப்ரமாணஸம்பந்தார்ஹங்களான பதார்த்தங்கள் பாஸ்பரவ்யாவ்ருத்தங்களாக இருந்து கொண்டு ஸத்சப்தவாச்யங்களாக இருக்கின்றன.

யது— சுநஹுதிதெ: ஸ்யம்வ்ருகாஸக்யுஸ்க்ஷு; ததிஷ்யவ்ருகாஸநவெஸாயாஃ ஜோதாநாத்நஸ்துநெயவ, நதா ஸநெய்ஷாஃ ஸவ்யுஷா தநெயெவதி நியநொ஽ஸி । வராநஹவஸ்ய ஹாநொவாஷாநாஸிஷி க்ஷாநொஜோநவிஷயக்யாஸ । ஸாநஹவஸ்யாவ்யுத்தஸ்ய “சுஜோலிஷி” தி ஜோநவிஷயக்யுஸ்யுநாஸி । சுநொ஽நஹுதிதெஸு ஸதஸிநெதி வகூஃ நஸக்யுதெ ॥

பகஷத்தில் அதற்கு கடாதிகளுக்குப்போல அஜ்ஞாநாவிரோதித்வம் ப்ரஸங் கிக்கும் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அநுபாவ்யத்வம் இருந்தபோதிலுங் கூட கனகுஸூமம் முதலியவைகளுக்குப்போல அஜ்ஞாநாவிரோதித்வமும் தவறாமல் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆதலால் அநுபாவ்யத்வம் வரின் அநுபூதித்வம் வருமென்பது பரிஹஸிக்கத்தக்கது.

சுருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் அநுபூதிக்கு அநுபாவ்யத்வஸம்பவத்தை உபபாதம்செய்து அதின் அஸம்பவத்தில் பரோக்தமான அநுமானத்தை தூஷிக்கிறார்— அநுபூதே: என்று எதினால் எனில் கூறுகிறார்— ஸ்வகந் என்று, பராநுபவாநுமேயவ்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளாத பகஷத்தில் அரிஷ்டமான லௌகிக வ்யவஹாரவிரோதத்தைக் கூறுகிறார்— பா என்று, அதற்குமேல் வைதிக வ்யவஹாரவிரோதத்தைக் கூறுகிறார்— ஜுசாந்யஸ்ய என்று, பராநுபவாநுமாந என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்டவாக்யத்தால் சார்வாக நிராஸரமும் பலித்தது. அநுமானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதபகஷத்தில் சப்தாந்தத்தங்களுக்கு பரஸ்பரம் ஸம்பந்தக்ரஹணம் ஸம்பவியாமல் போகும் இவ்வண்ணம் பாதகம் கூறப் பட்டது. பிறகு வ்யாப்தியை தூஷிக்கிறார்— நசாந்ய என்று, தர்மிக்ரஹகப்ரமாண ஸித்தமான அஸாதாரணகாரமானது ஸாதாரணமான ஆகாரம் இருக்குங்கால் விலகு குகிநிஸ்திஸை என்கிற அபிப்பிராயத்தால் அநுபூதிஸ்வரூபத்தை சித்திக்கிறார்— அநுபூதிநீ வம் என்று, இந்த இடத்தில் அநுபூதிசப்தம் ஜ்ஞாநாத்ரத்தை உணர்த்துகிறதே ஒழிய ஸம்ருதிவிலக்கணபரமல்ல. ப்ரகாசமாநத்வமென்று சொல்லப்பட்டால் கடாதிக ளுக்கும் அநுபூதித்வம் வரவேண்டியதாகுமாதலால் அதை வ்யாவர்த்திப்பதென்பொருட்டு ஸ்வாசர்யம் ப்ரதி என்று கூறப்பட்டது. அணுத்வம் நிதிப்த்வம் முதலிய ஆத்மதர்மங்கள் ஜ்ஞாநாத்ரத்தால் ப்ரகாசிக்கத்தக்கவைகளாதலால் அவைகளை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ஸ்வஸித்தையவ என்று உரைக்கப்பட்டது. சென்றுபோன அநுபவத்தின் வ்யாவ்ருத்தி யைக்கருதி வர்தமாநதசாயாம் என்று உரைக்கப்பட்டது எப்படி இருந்தபோதிலும் அதிதாபவத்திற்கு, ஜ்ஞாநாத்ரமில்லாவிடில் ப்ரகாசம் பொருந்தாதாதலால் ஆர்த்தி கடமாக வ்யவச்சேதம் வருகிறது. ஆயினும் பராநபிமதமான சென்றகாலத்திய அநுபவ அதிதத்திற்கு ஜ்ஞாநாத்ரத்தால் வித்தியை வ்யுத்தபாதகம் செய்வதற்காக இந்த விசேஷணம். விஷயஸம்பந்தத்துக்கு வர்தமானதசாயில் என்று அர்த்தம். வர்த மாநதசாயில் தன்ஸத்தையினாலேயே ப்ரகாசமாநத்வம் என்று சொன்னால் பரா நுபவத்தில் அது ஸம்பவியாதாதலால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஸ்வாசர்யம் ப்ரதி என்று உரைக்கப்பட்டது. இந்த லக்ஷணமானது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ வாதி களுக்கே இஷ்டமென்பதினால் ஸர்வஸம்ப்ரதிபன்னமான லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறார்— ஸ்வஸித்தையவ என்று. ஸ்வாசர்யம் ப்ரதிவர்தமானதசாயாம் என்கிற இரண்டு பதங்களுடைய அதுசர்ஷத்திற்கு உபலக்ஷணம் ஸ்வஸத்தையவ என்கிற பதம். ஸாதா மென்று சொன்னால் தன்டம் சக்ரம் முதலியவைகளுக்கும் அத்தன்மை இருப்பதால் அவைகளே வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஸ்வாசர்யம் ப்ரதி என்று கூறப்பட்டது. சாக்ஷ உஷ்ஜ்ஞாநமானது ச்ராவண விஷயத்தை ஷாதிக்கிறதில்லை யாதலால் ஸர்வவிஷயஸாத த்வாஸம்பவத்தை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஸ்வசப்தம், இந்திரிய வ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டு வைஸந்த்யைவ என்கிற பதம் இந்திரியம் முதலியவைகள் தன்னுடைய ஸத்தையினால் மாத்திரம் ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற தென்பதில்லை. பின்னையோ

ஜ்ஞானோத்பாதநத்தின் வாயிலாகவும் 'பாகாசத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. வர்தமநா தசாயாம் என்பதிலுல் காலம் கடந்துபோன அநுபாவத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தி வருகிறது ஸ்வாசரயம் ப்ரதி என்பதிலுல் ப்ராநுபவத்திற்கு வ்யாவ்ருத்தி வருகிறது. அதிலு லென்னவென்றால் சொல்லுகிறார்—தேச என்று இவ்வண்ணம் அநுபாவ்யத்வ ரூபமான ஸாத்யதர்ம நிராஸத்தால் அநுபாவ்யத்வத்தோடு அநுபூதித்வத்திற்கு ஸாமானா திகரணயம் காணப்படுவதால் அநுபாவ்யத்வத்தோடு வ்யாப்தியானது நிராஸிக்கப்பட்டது. அங்ங னமாகில் அநுபாவ்யத்வமிருந்தால் அநுபூதித்வதர்சனம் எவ்வாறு என்று சங்கைவரின் ஸோபா திகத்வத்தைக் கூறுகிறார்—கடர் தேஸ்து என்று. அநுபூதித்வம் அநுபூதிசப்த த்கால் வ்யவஹரிக்கத்தக்க தன்மையின் இன்மை என்பதிலுல் ஸாத்யாவிசிஷ்டதை இல்லை. அன்றிக்கே கூறப்பட்டுள்ள இரண்டிலகணங்களுக்குள் ஒன்று அநுபூதித்வம் ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட இரண்டுமல்ல. ஒன்றை ஒன்று அபேக்ஷித்து இரூததாலும் வாசப்த ப்ரயோகத்தாலும். ச சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை யன்றோ அவ்விரண்டினுள் ஒரு லக்ஷணத்தான் சேர்ந்து இரூமையாகிறது அநுபூதித்வமானது இரண்டினுள் ஒரு ஆகா ரத்தின் இன்மையினுல் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் ஸோபா திகத்வமென்று அர்த்தம்.

பிறகு ப்ரதிதர்கபராஹதியைக் கூறுகிறார்—தூந்ரூபூதே: என்று. அன்றிக்கே ஆபா ஸமானயோக க்ஷேமத்வத்தைக்கூறுகிறார். ககரகுஸூமம் முதலியதின் அநுபூதித்வத்திற்கு அஸத்த்வத்தை வேறுஉபாதியாக சங்கிக்கிறார்—ககந் என்று. கடாதியின் அநுபூதித்வத் திற்கும் வேறு உபாதி அஜ்ஞானாவிரோதித்வம் என்று கூறுகிறார்—ஏவநீதநீஷி என்று. ப்ரகாசரியமாபாவாவிரோதித்வம் அஜ்ஞானாவிரோதித்வம் ஸுகம் முதலியதில் இல்லா மையால் ஸாத்பஸமவ்யாப்தியின் இன்மை சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. ஸுகம் முதலியது ஜ்ஞானவிசேஷமாதலால் அநுபூதியாகாது. அஜ்ஞானா விரோதித்வத்திற்கு உபாதித்வ த்தை நிராவிப்பதின் பொருட்டு பக்ஷத்தில் அதை ப்ரஸங்கிக்கச்செய்கிறார்—அநுபூதே: என்று. அது உன்பக்ஷத்திலும் தல்யமென்று சொல்லுகிறார்—அநநுபாவ்யத்வேபி என்று. அநுபூதிக்கு அநுபாவ்யத்வம் வரும்பக்ஷத்தில் அநுபூதித்வத்திற்கு உபாதியாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற அஜ்ஞானாவிரோதித்வமானது அநுபாவ்யத்வ பக்ஷத்திலும் ப்ரஸங் கிக்குமென்று பொருள். அநுபாவ்யத்வம் வரும்பக்ஷத்தில் அநுபூதித்வமும் அஜ்ஞானா விரோதித்வமும் வரும் என்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது ககர குஸூமாதி களுக்கும்போல அநுபாவ்யத்வபக்ஷத்திலும் ப்ரஸங்கிக்குமென்று கூறப்பட்டது. ககர குஸூமம்முதலியதில் அநுபூதித்வமும் அஜ்ஞானாவிரோதித்வமும் அஸத்த்வப்ரயுக்த மேதவிர்த்த அநுபாவ்யத்வப்ரயுக்தமல்லவென்று கூறப்படுமேயாகில் அநுபாவ்யத்வ பக்ஷத்தில் அப்படிப்போல அஸத்த்வமும் ப்ரஸங்கிக்கும். ககர குஸூமாதிகளின் அஸத்த்வமானது அநுபாவ்யத்வமாத்ரப்ரயுக்தமல்ல. பின்னையோ ஸ்வயம் ப்ரகா சத்வமிருக்க அநுபாவ்யத்வமில்லாமையினாலுண்டுபண்ணப்பட்டது. அநுபூதிக்கு அநுபாவ்யத்வ மாத்ரத்தினுல் அஸத்த்வப்ரஸக்தி இல்லை என்று சொல்லப்படுமே யானால் அநுபாவ்யத்வம் வரும்பக்ஷத்தில் அப்படிப்போல அஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமும் வரவேண்டியதாகும். ஆகையால் அஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமிருக்க அநுபாவ்யத்வப்ரயுக்த மான அஸத்த்வமானது அநுபூதிக்கு எவ்விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாதது. அஸத்த்வ மான வென்றால் தர்மிக்ராஹகப்ராணத்திற்கு விருத்தமென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அநுபாவ்யத்வம் வரும்பக்ஷத்தில் அநுபூதித்வமும் அப்படியே என்று இவ்விதமனு ஸந்திக்கத்தக்கதென்று பாஷ்பாபிப்ராயம். ஆகையமலர் உதாஹரணத்திலோ ஆசரய ஸந்திக்கத்தக்கதென்று க்யரதிக்கு "நாஸத்" என்று வ்யகிரோகதிரூஷ னைகல்யதோஷம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. க்யரதிக்கு "நாஸத்" என்று வ்யகிரோகதிரூஷ டார்த்தத்வமானது அன்யர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால். சப்தஜ்ஞானாநுபாதி

யாதொரு ஜ்ஞாநமுண்டோ அதற்கு அரித்யுத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறதோ, அது ரீர, ஸிக்கப்படுகிறது. விஷயஸம்பந்திஜ்ஞாநத்திற்சன்றோ ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் அந்யனூல் ஸமர்த்தித்கப்பட்டது. ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வஸமாநாதிகரணமான ரித்யத்வம் அந்யனுக்கு இலட்சம். ஸ்வதஸ்ஸரித்தமாக இருப்பதுபற்றி ரித்யத்வம் ஸமர்த்தித்கப்பட்டிருப்பதால், அந்நூல் அதினுடைய ரீராஸம் யுத்தமானது. அதிலும் ம்ருக்த்ரவ்யம் ஸித்தமாக இருந் ததேசதிலும் கடத்வம் முதலிய அவஸ்தையுள்ள ம்ருக்த்ரவ்யத்திற்கு அரித்யுத்வம்போல ஜ்ஞாநமென்கிற த்ரவ்யத்திற்கு ரித்யத்வமிருந்தபோதிலும் ஸ்மருதித்வம் அநுபூதித்வம் முதலிய அவஸ்தையுள்ள ஜ்ஞாநத்திற்கு அரித்யுத்வம் யுத்தமென்பதினால் ஸ்வபகஷவி ரோதமில்லை. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமிருந்தபோதிலும் உபாதேயதவாந ஒன்றிருப்பதினால் அதைத்வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக துசப் + ம். அந்ந்லய ஜாந்யந்தேந யஷ்டி: ப்ரதீயதே இதி. அஸித்தமானது அக்யந்தாலரித்தமான ஹேதுவினால் ஸாதிக்கப்படுகிறது, என்று அர்த்தம். அந்த இடத்தில் க்ராஹகமில்லாமையாலும் க்ராஹ்யமில்லாமையாலும் ப்ரகா பாவத்திற்கு அபாவம் உரைக்கப்பட்டது. அதை ஆசங்கித்து க்ராஹகமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்-ப்ராகபாவஸ்ய என்று. அவருவிசல்பம் பூர்வபகஷிதனால் கூறப்பட்டிருந் த்ரலேதான் அறியப்படுகிறதென்றுபகஷத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக அங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிற விரோதத்தை சங்கிக்கிறார்-கநம் என்று. ததாஃ என்பது அபாவவிசேஷணம். க்ரியாயிசேஷணமல்ல. பரிஹரிக்கிறார்-நஹி என்று. ஸ்வஸமகாலவாதித்வ ரியம மானது * க்ராஹ்யஸாமான்ய ப்ரயுக்தமா? அல்லது க்ராஹ்யவிசேஷ ப்ரயுக்தமா? என்கிற விகல்பாபிப்ராயத்தால் முதலில் க்ராஹ்ய ஸாமான்ய ப்ரயுக்தத்வபகஷத்தை மறுத்துக் கூறுகிறார்-நஹியநுபூதி: என்று. அன்றிக்கே, வர்தமானக்ராஹண ரியமமானது க்ராஹ ணனுபூதிஸ்வபாவத்திலா? அல்லது க்ராஹ்யாதநுபூதியின் அபாவஸ்வபாவத்திலா? என் கிற விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு முதல் பகஷத்தை தூவரிக்கிறார்-நஹி என்று. “ஹி” சப்தம் ஹேதுவைச்சொல்லுகிறது. “ந” என்று ப்ரதிஜ்ஞை அத்யாஹாரி: செப்துகொள்ளத்தக்கது.

சய ப்ரெஸெ—சுமஹாதிப்ராமஹாவாஷெஸ்துதஸ்து? காவ ஹாவரியபொரவதீதி; கிஃ க்வயா க்ஷுவிஷெவம் ஷுஷு? , யெந ரியபிஃ ஸ்ரவீஷி | ஹண தஹிடு தத ணவ ஷுஷுநாசு ப்ராமஹாவாஷிஷிஹ ஹிந தஷபஹவ: | தப்ராமஹாவண தக்ஷிகாவவதிடநமெநுதூ: கொ ஸ்ரவீதி | ஹியஜநூ: ப்ரக்யக்ஷஸுஷெஷ ஸ்வஹாவரியபி: யதஸ்திகாவவதிடந: வஷாயுஷு ப்ராஹகக்ஷு: ந ஸவெஷுஷாஃ ஜோநாநாஃ ப்ரோணாநாஹு; ஸுரணாநாபாநாமபியொயிப்ரக்யக்ஷா ஷிஷு காவாணாவதிடநாஷி ம்ஹணஷுஷுநாசு | சுத ணவ உ ப்ரோணஸு ப்ரெயாவிநாஹாவ:—ந க்ஷி ப்ரோணஸு ஸ்வஸ்திகா வவதிடநாஷிநாஹாவொயுஷுஸிஸு; சவி து யஷெஸாநாவாஷி

† க்ராஹகம்—அறிவதற்கு ஸாதகம்.

* க்ராஹ்யம்—ஜ்ஞாநத்தினால் அறியத்தக்கது.

ஸம்வஸிதயா யொப்யெயொப்யவஸாவதெ, தஸ்ய தயாவியாகாரபிரோ
கவபுத்யுநீகதா । சுத ஹிவி நிரஸம்— ஸ்பூதிநடி வொஹிவிஷ
யா, நஹெஷ்யெயெயெ ஸ்பூதிநடிநாக்— ஹி ॥

சுயொவெயுத—ந தாவணீவீதாமஹாவஃ ப்ருத்யுக்ஷாவஸெயெ,
கவதபூநகயாக் । ந வ ப்ரோணாஹாராவஸெயெ, விஜாஹிவாவாக் ।
ந ஹி ஸாவிதாமஹாவயூவதிஹ விஜஹிவயெயெதெ । ந வாக்மஹி
விஷயொ ஹிஷ்யுதாஃ । சுதஸுதாமஹாவஃ ப்ரோணாஹாவாஹெஷ்யுநஸெ
ஹிதீ— ஹி ; யஹெஷ்யவம் ஸுதஸிவிக்ஷவதிஹ வாரித்யுஜ்ய ப்ரோணா
ஹாவெவாராஹிஷ்யுதாஃ ; யொயூநாநாவெயெஷ்யுதாவாஸெயெயெயெ
ஹித்யுபயொயூதம் ஹவாநு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

வலித்திக்கிற அநுபூதி ப்ராகபாவம் முதலியதற்கு அந்த அநுபூதியின்
ஸ்திதிக்காலத்திற்கு ஸமமானகாலத்தில் ஸ்திதிநியமம் இருக்கவேண்டுமென்று
எண்ணுகிறாயோ, உன்னால் எந்த இடத்திலாவது இவ்வண்ணம் காணப்பட்டி
ருக்கிறதா ? எதனால் நியமத்தைக்கூறுகிறாயோ. ஸந்தோஷம், அங்ஙன
மாகில் அந்தஅநுபூதிக்காலத்தில் ஸ்திதிதர்சனத்தினாலேயே ப்ராகபாவம்முதலி
யது வலித்திப்பதால் அதற்குஅபலாபங்கூடாது. அதின்ப்ராகபாவம் அதோடு
ஸமகாலத்திலிருக்கிறதென்று பைத்யமில்லாதவன் எவன் தான் சொல்லுவான்.
ஸமகாலவர்தியானபதார்த்தத்தை க்ரஹித்தல் என்கிற யாதொரு தன்மை
யுண்டோ இந்த ஸ்வபாவநியமமானது இந்திரியங்களால் உண்டாகிற ப்ரத்ய
க்ஷத்திற்கல்லவோ, எல்லாஜ்ஞாநங்களுக்கும் ப்ரமாணங்களுக்கும் இந்தஸ்வபா
வமில்லை. ஸ்மரணம் அநுமானம் ஆகமம் ப்ரயோகம் யோகிப்ரத்யக்ஷம்முதலி
யவைகளில் காலாந்தரங்களிலிருப்பதைக்கூட க்ரஹிக்கும் திறமை காணப்படு
வதால், இதனாலேதான் ப்ரமாணங்களுக்குப்ரமேயங்களுகடன்சேர்க்கை. ப்ரமா
ணத்திற்கு தனக்குஸமகாலத்திலிருக்கிற ப்ரமேயத்தோடு விலகாமல் சேர்ந்தி
ருத்தல் அர்த்தஸம்பந்தமல்ல, பின்னையோ எந்ததேசம் காலம் முதலியதோடு
ஸம்பந்தமுள்ளதாக எந்த அர்த்தம் தோன்றுகிறதோ அந்த அர்த்தத்தினு
டைய அப்படிப்பட்ட ஆகாரத்தின் மித்யாத்வத்திற்கு ப்ரத்யநீகதைதான்
அர்த்த ஸம்பந்தம் ஆதலால் இதுவும் நிரஸிக்கப்பட்டது. ஸ்ம்ருதியானது
பாஹ்யவிஷயங்களுள்ளதல்ல அர்த்தம் நஷ்டமாக இருக்கும்பொழுதுகூட
ஸ்ம்ருதி காணப்படுவதால்.

அப்படிக்கின்றி ஸம்வித்ப்ராகபாவமானது ப்ராத்மகூத்தினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதல்ல. நிகழ்காலத்திலிவ்லாமையால், வேறு ப்ரமாணங்களாலும் நிச்சயிக்கத்தக்கதல்ல. லிங்கம் முதலியவைகளிலிவ்லாமையால், ஸம்வித்ப்ராகபாவவாய்ப்தமான லிங்கம் இங்கு அறியப்படுகிறதில்லை யன்றோ. அந்த ப்ராகபாவவிஷயமான சப்தப்ரமாணமும் இதற்குமுன் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் அந்த அநுபூதியின் ப்ராகபாவமானது ப்ரமாமையில்லாமையாலேயே ஸித்திபெறுது என்று சொல்லப்படுமேயாகில், இவ்வண்ணம் ஸ்வதஸ்ஸித்தத்தவ்விபவத்தை விட்டு விட்டு ப்ரமானுபாவத்தில் இரங்குவாயேயாகில் ழு யோக்யாநுபலப்தியினாலேயே அபாவம் ஸமத்திக்கப்பட்டபடியால் நீ தணிதலை அடைவாயாக.

ச்குத்ப்ரகாசிகை—

க்ரஹ்ய விசேஷபக்ஷத்தைத் தூஷிப்பதற்காகச் சங்கீர்குறா— அந் மந்யலே என்று. க்ரஹ்ய விசேஷத்திற்கு ஸமகாலவர்தித்வ நியமவசனமானது தர்சனபூர்வகமாகவே இருக்கவேண்டுமென்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகுறா— கீ மீ தீ வ யா என்று. க்வகித்— அநுபூதியில், வ்யாப்திக்ரஹண பூமியாக அபாவம் காணப்பட்டிருப்பதால் ப்ராகபாவம் எவ்விதத்தாலும் மறுக்கமுடியாததென்று கூறுகுறா— ஸூந்த தீர்ஷி என்று. ப்ராகபாவத்திற்கு ஸமகாலவர்த்தியோடு வ்யாப்தியானது, அநுபூதிப்ராகபாவரூபமான தர்மியானது க்ரஹிக்கப்பட்டாலன்றோ ஸித்திக்கிறது என்று அர்த்தம். ஆதிசப்தம் ப்ரத்வம்ஸாபாவத்தைக் குறிக்கிறது. ஸமகாலவர்தித்வ நியமத்தை அக்கீகரித்துக்கொண்டு தூஷண முறைக்கப்பட்டது. ஸமகாலவர்தித்வமும் அநுபவன்னமென்று கூறுகுறா— தத்ப்ராகபாவஜீச என்று. ஸ்வஸமகாலவாதிக்ரஹண நியமம் அநுபூதிக்கு இல்லையாகில் அப்பொழுது கடமில்லாமலிருந்தபோதிலுக்கூட சாகசூக்ஷ ஜ்ஞாநம் ஸம்பவிக்கலாம் என்று கேட்கில் அதற்கு மறுமொழிகூறுகுறா இந்தீயஜ்நமந:என்று. ப்ரத்பக்ஷசப்தத்தால் ப்ரத்பக்ஷஜ்ஞாநம் சொல்லப்படுகிறது. இது அபிப்ராயம்—ஸ்வ ஸமகாலவர்தி க்ரஹகத்வ நியமமானது ஜ்ஞாநமான்யத்திற்கும் இல்லை, அதின்

ழு அநுபலப்தி ப்ரமாணம்— பதார்த்தங்களின் இன்மையை நிச்சயமாக அறியத் தரு ஸாதனமாக இருப்பதுபற்றி அநுபலப்தியானது ஒருப்ரமாணம். பதார்த்தமிருந்தால் காணப்படும். காணப்படாமையால் பதார்த்தமில்லை என்று. இந்த தூணில் பிசாக இருந்தால் காணப்படும். காணப்படாமையால் பிசாக இல்லை, என்று சொல்வதற்குச்சயமில்லாமையால், அநுபலப்தி எவ்வாறு அபாவக்ரஹணப்ரமாணமாகலாமென்று கேழ்க் கப்படுமேயாகில், கேவலாநுபலப்தி இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகா, பின்னையோ யோக்யாநுபலப்தியே ப்ரமாணம். அநுபலப்திக்கு யோக்யத்வமாவது ப்ரதியோகி ஸத்வப்ரஸஞ்ஜை ப்ரஸஞ்ஜித ப்ரதியோகிகத்வம். கடமிருந்தால் காணப்படும் காணப்படாமையால் கடமில்லை என்கிற இடத்தில் ப்ரதியோகி கடம் அதின் ஸத்வமாவது இருப்பு—அதின் ப்ரஸஞ்ஜனத்தால் உபலப்தியானது ப்ரஸஞ்ஜிக்கப்படுவதால் இப்படிப்பட்ட உபலப்தியை ப்ரதியோகியாகக்கொண்டிருக்கிறது. (உபலப்தியினுடைய அபாவரூபமான) அநுபலப்தி. இவ்விதமான யோக்யாநுபலப்தி இல்லாமையால் தூணில் பிசாகாவம் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை.

அவாந்தரபேத ப்ரமாண ஜ்ஞாந்திற்ரு மில்லை, அதின் அவாந்தரபேத ப்ரத்யக்ஷத் திற்ரு மில்லை, பின்னையோ ப்ரத்யக்ஷ விசேஷரூபமான ஜ்ஞாதரியக ஜ்ஞானத்திற்கே னன்று. நஸர்வேஷாம் ஜ்ஞாநாநாம் ப்ரமரணநாஞ்சு என்று. ச சபத்ததால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்ரு என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. உபபாதக க்ரந்தத்தின் ஒற்றுமையினால், எதினென்று கேட்கில் சொல்லுகிறா—ஸ்மரணநாமாந என்று. ஸ்மரண சபத்ததால் எல்லாஜ்ஞாநரூபருகரும ஸமகாலவர்வ்விஷயதவ நியமவ்யுதாஸம் ஸித்தித் தது. அதுமரணசபத்ததால் ப்ரமாணமாத்ரத்திற்ரு அந்த நியமவ்யுதாஸம் ஏற்படுகிறது. யோகி ப்ரத்யக்ஷாதி சபத்ததால் ப்ரத்யக்ஷமாத்ரத்திற்ரு அந்த நியமவ்யுதாஸம் ஏற்படு கிறது. ஆதிசபத்ததால் ஈசவர ப்ரத்யக்ஷம் கரவிக்கப்படுகிறது. ப்ரமேயஸத்பாவம் இல்லாமல் போமேயானால் ப்ரமாணப்ரமாணஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் எவ்வாறு வைஷமயம் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அந்வை என்று அசுவை ஜ்ஞாநமாத்ரத்திற்ரு ஸமகால வர்திகரஹசத்வ நியம மில்லாமையால் ப்ரமேயாவிராபாவமும் வித்ததமென்று அர்த்தம். அப்படி இல்லாவிட்டால் வர்மாண விவ்யாலாபத்தினால் அஸமகாலவர்தி க்ரஹிக்கான அந்த அந்த ப்ரமாணங்களுக்கு ப்ரமேயாவிராபாவம் ஸித்தியாமல்போகு மென்று கருத்து. அதின் ஸித்தி எவ்வாறு என்று அபேக்ஷிக்குஙதால் அதே அவி ராபாவத்தை விவரிகிறார்—நவ்ஹிப்ரமரணஸ்ய என்று. ப்ரமாணத்திற்ரு அர்த்தஸம் ப்ரத்யம் என்று அசுவயம். அப்படியானால் ப்ரமேயாவிராபாவம் எது என்று வினவ உத்தரமளிக்கிறார்—அபிது என்று யதேசகாலாதி என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசபத்த தால் எம்ஸத்யம் சொல்லப்படுகிறது. மித்யரூபவ ஸ்ரீ பரத்யநீகநா, மித்யாத்வத் திற்ரு ப்ரமாணம் ப்ரத்யநீகமாக இருக்கிறது. அதின் தன்மை என்று கருத்து. அன் றிகே. அர்த்தம் மித்யாத்வ ப்ரத்யநீகமாக இருக்கிறது. அதின் தன்மை மித்யாத்வ ப்ரத்யநீகநா, அது ப்ரமாணத்திற்ரு அர்த்தஸம்பந்தம் என்று அசுவயம். “அதவ” இது முதலிய பாஷ்யத்திற்ரு இப்படியாவது அர்த்தம்—இதிஸூவேயே ப்ரமாணங்களாக வம்ப்ரதிபன்னைகளுக்கு காலாந்தரவாதி கராஹகதவம் காணப்படுவதால் அவ்விடத் திலும் ப்ரமேயாவிராபாவம் கல்பிக்கப்படுகிற தென்று அர்த்தம் அங்கு அவிராபாவ டாகாரம் எவ்வாறு என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நவ்ஹித்யாதி. இந்த ப்ரமாண ப்ர மேயாவிராபாவரூப விஷயவிஷயிபாவ சக்ஷணத்தினாலேயே பௌத்த ஏகதேசிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்மருதிக்கு நிரவிஷயதவம் நிரஸிக்கப்படுகிறதென்று அவ சியம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது என்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—அந்: இத் தமபி என்று. இவ்வண்ணம் அநுபூதியே ப்ராகபாவத்தை கரஹிப்பதில் திறமையுள்ள தென்று உபபாதனம் செய்யப்பட்டது. பிறகு அதை க்ரஹிக்கிற அநுபவமானது ப்ரத்யக்ஷம் முதலியதற்குள் ஒன்றாக இருக்கத்தக்கது. அது ஸம்பவியாநதுபற்றி ப்ர மாணமில்லாமையால் ப்ராகபாவத்தின் அபாவத்தை சங்கிக்கிறார்—அதோச்யேத என்று. விவகாதயபாவாத் என்கிற இடத்திலிருக்கிற ஆதி சபத்ததால் அநுமானம் சப்தம் இரண்டும் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கின்றன, அதை விவரிகிறார்—நவ்ஹி இது முதலியதால். நிகமனம் பண்ணுகிறார்—அந்: என்று. உபமானமானது அறியப் பட்டுள்ள வஸ்து ஸாத்ருசயம், ஸபஜ்ஞாஸம்ஜ்ஞி ஸம்பந்தம், இவ்விரண்டினுள் ஒன் றுக்கு மாத்ரம் கோசாமாக இருப்பதால் அறியப்பட்டிருந்த பதார்த்த ப்ரதிபாதனத்தில் ஸாமர்த்த்யமில்லாமையால் உபந்யஸிக்கப்படவில்லை. பரிஹரிகிறார்—யதி என்று. யதி சப்தமானது கிம் சப்தத்தின் அர்த்தமுள்ளது. கேத் சப்தமானது யதி சப்தத்தின் அர்த்தமுள்ளது. தன வறுமையவிட்டு சாஸ்த்ர மர்யாதையில் இறங்கி இருக்கிறயோ அப்படியானால், என்று அர்த்தம்.

ஸ்ரீ ப்ரத்யநீகம்—எதிர் அணி, அல்லது விரோதி.

ப்ரமாணத்தைச் சொல்லுகிறார்— யோக்யாநுபலப்த்யைவ என்று. எதிரி அபாவப்ரமாணத்தை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் யோக்யாநுபலப்த்யினாலேயே என்று உரைக்கப்பட்டது. தன் பகஷத்தின் பாயாலோசனையிலும் ஜ்ஞாநத்திற்கு யோக்யாநுபலப்தியாவது பாவரூபமான அவஸ்தாந்தரத்தின் உபலப்தி. பிண்டத்தவாத்யுபலப்தி யேயன்றோ கடத்திற்கு யோக்யாநுபலப்தி. அதனால் அநீககாலாப்ச்சின்ன ஜ்ஞாநா பாவமாவது ஜ்ஞாநத்தின் ஸகலகோசம், அல்லது அந்தந்தரஜ்ஞாநம் பூர்வகாலீனமான கஜ ஜ்ஞாநமானது அநியவிரும்பப் பட்டிருக்குமேயாகில் ; அக்காலத்திலுள்ள ஸ்வாபாதி ப்ரதிஸந்தானமோ, கடாதிஜ்ஞாநப்ரதிஸந்தானமோ, கஜஜ்ஞாநத்திற்கு யோக்யாநுபலப்தி. அதுவும் லிங்கமாயிருப்பதால் பூர்வகாலீனமான ஜ்ஞாநாவத்தை நிச்சயப்படுத்துகிறது. ஸம்வித்தானது இதென்று விஷயீகரிப்பதற்குத்தகுதி இல்லாததால் அபாவம் க்ரஹிக்கமுடியாதது என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது ஸரியன்று. அப்படி இருக்குமேயானால் ப்ராகபாவிராஸம் பொருந்தாது. வேறானகடம் முதலியதின் ப்ராகபாவம் நிரஸிக்கப்படுகிறதில்லை. பின்னையோ அநுபூதியினுடைய ப்ராகபாவம் நிரஸிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அநுபூதியை இயம் என்று விஷயீகரித்து அதின் ப்ராகபாவம் நிராகரிக்கத்தக்கது. இயமென்று விஷயீகாரயில்லாமல்போனபோதிலும் அதின் ப்ராகபாவம் நிராகரிப்பதற்கு சக்யமென்று கூறப்படுமேயாகில் அதில் லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ராகபாவம் ஸாதிப்பதற்கு சக்யமாகும். உன்னால் விஷயீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதே யானால் அப்படிப்போல நம்மாலும் விஷயீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று அதின் அபாவம் ஸூலபமாகஸாதிக்கத்தக்க தென்று அநுஸந்திக்கத்தக்கது. மேலே 'நித்யஞ்சேத்' என்கிற க்ரந்தத்தில் இந்த அாந்த்ரமே யன்றோ அபிப்பிராயப்பட்ட பட்டிருக்கிறது.

கிணு— ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநம் ஸ்விஷயம் வடாழிகம் ஸ்விஷயதாஸாநெ ஸண் ஸாயயதஸ்ய ந ஸ்வடூஷா ஸதூஷமஸ்யத்யுஸ்யத ஐதி வடாஷெஃ வடுவெடூதூரகாஸதூ ந ப்ரத்யதெ । தத்ப்ரதீகிஸு ஸம்வெதஸ்ய காவரரிஹதயா ப்ரத்தெஃ । வடாழிவிஷயதெவ ஸம்வெதநம் ஸ்யம் காவாநவஹிண் ப்ரத்தெஹெஃ; ஸம்வெதநவிஷயெயா வடாழிரவி காவாநவஹிண் ப்ரத்யெத ஐதி நித்யஸ்யாஸ । நித்யம்வெதநம்வெதநம் ஸ்தலஸிஃ நித்யிரிதெவ ப்ரத்யெத । ந வ தயா ப்ரத்யெத ॥

வனவநொநாநாழிஸண்டெடொஹி காவாநவஹிண் ப்ரத்தாஸ்யெஸ ஸ்விஷயாநவி காவாநவஹிணாநு ப்ரகாஸயதீதி தெ வ ஸவெடூ காவாநவஹிணா நித்யாஸ்யாஸ; ஸம்விதநொநாநாபஸ்யாபவகாஸிஷயாணாடி । ந வ நிவிடூஷ்யா' காவிதூவிஷயி; சுநாவதெஸ்யே । விஷயப்ரகாஸநததெயெவொவதெஸ்யெரெவ ஹி ஸம்விதஸ்யாபவகாஸதாஸயிடிதா ; ஸம்விதெஷ விஷயப்ரகாஸநதாஸ்யாவவிநெஹ ஸதி

ஹ்யம்வ்ரகாஸகார்வரிஷெஃ சுமஹௌதெரஹ்வாஹ்ரஹ்நஹ்வா
க்யாஹ்ஸஹ்விக்ஷஹ்வஹ்வெவ ஸ்யாஸு ! ந வ ஸ்வாவரிக்ஷெஹ்வஹ்வா
ஸவஹ்விக்ஷயஸஹ்விக்ஷெவ ஸஹ்விக்ஷிஸுஹ்வாதிதி வாக்யம் ;
யொம்யாஹ்வஹ்விக்ஷிவரஹ்விக்ஷாஸு ! தாஹ்விக்ஷி ஹ்வாஹ்வாஹ்விக்ஷி
ஹ்வாஹ்விக்ஷாஸு ; க்ஷ்யாஸு வ்ரவொயஸிக்ஷெஹ்வாஹ்வாஹ்விக்ஷாஸு ;
ந வ க்ஷ்யாஸு ॥

ப்ரீபாஷ்யம்:—

மேலும் ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநமானது தனக்கு விஷயமான கடம் முதலிய
வற்றை தானிருக்கும் ஸமயத்தில் இருப்புள்ளதாக ஸாதியா நின்றுகொண்டு
அதினுடைய ஸத்தையை எப்பொழுதும் அறிவிக்கின்றதாகக் காணப்படு
கிறதில்லை என்பதினால் கடாதிகளுடைய பூர்வோத்தர காலஸத்தையானது
அறியப்படுகிறதில்லை, அதின் அப்ரதீதிரும் ஸம்வேதநத்திற்கு காலபரிச்
சின்னமாக ப்ரதீதி வருவதால், கடாதிகளை விஷயமாகக்கொண்ட ஸம்வேத
நமே காலாவச்சின்னமாக அறியப்படுமேயானால் ஸம்வேதநத்துக்கு விஷய
மான கடம் முதலியதும் காலாவச்சின்னமாக அறியப்படவேண்டும்.
ஆகவே கடம் முதலியது நித்யமாக ஆக வேண்டியதாகும். ஸ்வதஸ்ஸித்
தமான ஸம்வேதநம் நித்யமாக இருக்குமேயாகில் நித்யமென்றே அறியப்
படவேண்டும். அவ்வாறு அறியப்படுகிறதில்லை.

இவ்வண்ணமாக அதுமானாதி ஸம்வித்துக்களும் காலாவச்சின்னங்க
ளாக அறியப்படுமேயாகில் தன்விஷயங்களையும் காலாவச்சின்னங்களாக
ப்ரகாசிப்பிக்கு மென்பதனால் அவைகளெல்லாம் காலாவச்சின்னங்களாகவும்
நித்யங்களாகவும் ஆகவேண்டியவரும், விஷயங்கள் ஸம்வித்துக்கு அந
ருபமான ஸ்வரூபமுள்ளவைகளாக இருப்பதால், நிர்விஷயையான ஒரு
ஸம்வித்துமில்லை. உபலப்தியில்லாமையால் விஷயப்ரகாசஸ்வபாவமுள்ளதா
கவே உபலப்தி வருவதினாலேயேயன்றே ஸம்வித்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம்
ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. ஸம்வித்துக்கு விஷயப்ரகாசஸ்வபாவமில்லாவிடில்
ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் வித்தியாதாதலாலும் அநுபூதியானது அநுபவாந்தரத்
தால் அநுபவிக்கத்தக்கதாக இல்லாததாலும் ஸம்வித்துக்கு துச்சத்வமே
ஸம்பவிக்கும். நித்திரை, மதம், மூர்ச்சை முதலியவைகளில் ஸர்வவிஷய
ரூண்மையானதனித்த ஸம்வித்தே ஸ்பிரிக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது.
யோக்யாதுபலப்தியினால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அந்த தசைகளிலுங்கூட
அநுபூதி அநுபவிக்கப்பட்டிருக்குமேயானால் அதற்கு ப்ரபோத ஸமயத்தில்
அநுஸந்தானம் வரவேண்டும், அப்படி அநுஸந்தானம்வரக்கண்டிலோம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் பராகடாவத்திற்கு யோக்யாநுபலப்பதியினால் லிப்தியைக்கூறி*அர்த்தபத்தியையும் கூறுகிறார்—கீழ்க் இது முதலியதால். ஜ்ஞாநத்திற்கு தன்னுடைய பராகாசத்தின் அந்நிரதர்வருபமான யோக்யாநுபலப்பதியினால் அநித்யம்வம் கூறப்பட்டது. இதற்குமுல் விஷயப் பராசா ரிநுபண முகத்தாலும் அது உபபாதிக்கப்படுகிறது. விசேஷமினரி ஜ்ஞாநாவத்தினுடைய க்ரஹணம் உபபணமென்று உரைக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் உன்னால் நித்யம்வமானது வலிவிஷயமான ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதிகக் விரும்பப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது நிர்விஷயத்திற்கா? என்கிற விசல்பத்தை எண்ணி ஸவிஷயங்குத்தை அாபிகிறார்—பரத்யகடி இது முதலியதால். ஸர்வதா எல்லா கடனத்தாகஸத்தினம் அறியப்படுகிறதில்லா என்று அர்த்தம். கடம் முதலியவற்றுக்கு பூர்வோத்தர காலஸத்தை அறியப்படுவேண்டாம். அதினால் என்ன வென்றுதேச்டில், சொல்லுகிறார்—தத்பரதீதிஸ்கு என்று. அபரதீதி:—ஜ்ஞாநத்திற்கு கடவ்யவஹாராநுசலயாவாம். அதினால் ஸாத்யாவிலிஷ்டதை இல்லை. தவறாமல் தன்னேடு ஸமகாலத்திலிருக்கிற வஸ்துவவை த்ரஹிக்கிற பரத்யகடிஜ்ஞாநத்திற்கு முந்தியும் பிந்தியும் கடமிருந்தபோதிலும் அதை பராசாசிப்பியாமலிருப்பது அப்பொழுது தன்னுடைய அபாவத்தினாலேயே என்று அர்த்தம்.

இவ்வண்ணம் விஷயவ்யவஹாராநுருண்யகாதாசிக்கவத்தின் இன்றியமையாமையால் ஜ்ஞாநாநித்யத்வம் உரைக்கப்பட்டது. வேறு அர்த்தபாத்தியைக்கூறுகிறா—கடடாநீவிஷயமேவ என்று. விஷயத்தோடு ஸமகாலவந்தியான பர்த்தயக்ஷஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் கடம் முதலியதும் நித்யமாக ஆகவேண்டி வரும். ஆகையால் காதிகளுக்கு அநித்யத்தவார்த்தபாதுபத்தியினால் ஜ்ஞாநாநித்யத்வமென்று அர்த்தம். வேறு அர்த்தபாத்தியைக்கூறுகிறா—நீந்யஞ்சு என்று. ஸம்வீத்துக்கு நித்யத்தவலாதனமானது இது ஸம்வீத என்று ஸமவீத்தை விஷயீகரித்தே செய்யத்தக்கது. ஸ்வதஸ்ஸவீத்தமாகஇருப்பது இயம் எனது விஷயீகரிப்பதற்கு அந்ஹமாதலால் தானாகவே நித்யமென்று; அநியப்படவேண்டும். அப்படி அநியப்படுகிறதில்லை. ஆதலால் அநித்யத்தவமே என்று அர்த்தம். இவ்வாகுத நித்யமாக ப்ராநசியாமலிருத்தலின் ஈ அவதாநுபத்தியினால் ஜ்ஞாநாநித்யத்வம்கூறப்பட்டது. அநித்யமாக அவபாவிக்ராமையால் நித்யத்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. முன் பின் இரண்டு எல்லைகளை அபேக்ஷித்திருக்கிற அநித்யத்வமிருந்தபோதிலும் பூர்வோத்தாநி அவதித்யவ்யத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ராசாத்வமில்லாமையாலேயே அநித்யத்வம் அப்ராசாத்வம் இவைகளுக்கு நீ உபபத்திவருவதால். அன்றிக்கே கடம் முதலியவைகளுக்கு நித்யத்தவப்ராஸங்கம் நித்யமாக ஸ்ரீ அவபாஸப்ராஸங்கம் இரண்டும் காதாசிக்கமான விஷய வ்யவஹாராநுருண்யத்தின் அந்யதாநுபத்தியினால் அநுநாஹுததர்க்களாக சொல்லப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன.

* அர்த்தப்பத்தி—இது ஒரு ப்ரமாணம். (உத்தாஹாணம்) தேவதத்தன் பருத் திருக்கிறான். பசுவில் இவன் போஜனம் செய்கிறதில்லை, என்று சொன்னால், போஜனமில்லாவிடில் பருத்திருக்க லென்கிற தன்மை பெருந்ததாததால் இரவில் இவன் போஜனம் செய்வதுகிறதென்கிறது ராஜாதி போஜனமுபமான ஆத்தம் ஆபாதான் பண்ணப்படுகிறது ¶ அந்யதாநுபத்தி—இந்நியமையமாணம். § உலகி—எல்லா.

உபபத்தி—பொருத்தம்.

ஏ. அவபாஸம்—பிரகாசம்.

இதற்குமேல் அநுமாதாதிவிஷயங்களுக்குக்கூட அசிஷ்டமான நித்யத்வத்தைப் ப்ரஸுஞ்ஜம் பண்ணுகிறார்—ஏவம் என்று. இவ்வண்ணம் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யத்வம் வரின் விஷயத்திற்கும் நித்யத்வப்ரஸங்கியானது வரூர் என்பது அர்த்தம். எதனால் நித்யத்வமென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—ஸம்நித்யபூதௌ ஷா. எவ்வாறு ஸம்வித்தானது தன்விஷயத்தைக்காண்பிக்கிறதோ அப்படி இருப்பதாலென்று அதின் அர்த்தம்.

அய்யா ! ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு தானிருக்கும் காலத்திற்கு வமானமான காலத்திலிருக்கிற விஷயங்களைக் காண்கிறார்—தன்மை தவறாமலிருப்பதால் அது நித்யமாகில் விஷயத்திற்கு நித்யத்வப்ரஸங்கம் உபபன்னமாகிறது. அநுமானம் முதலிய ஸம்வித்துக்களுக்கு அதிதாநாதவிஷயத்வம் ஸம்பவிப்பதால் எவ்வாறு அந்த ஸம்வித்துக்கு நித்யத்வம் வந்தால் விஷயங்களுக்கு நித்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும்? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. § அதிதத்வம் * அநாதத்வம் இரண்டும் அபேக்ஷிக்கக்கூடிய வன்றே இருக்கின்றன. ஆகையால் ஸம்வித்தை அபேக்ஷிக்கன்றே விஷயங்களுக்கு அதிதத்வாநாதத்வங்கள். ஸம்வித் நித்யமாகில் அந்த ஸம்வித்தை அபேக்ஷித்து விஷயத்தின் அதிதத்வாநாதத்வங்களை ஸம்வித்தானது காண்பிக்கிறதில்லை என்பதினால் காலாநவச்சின்னங்களாகப் ப்ரதிநிவரின் விஷயங்கள் நித்யங்களாக ஆகும். காலாநவச்சின்னத்வமே அநுதமமான நித்யத்வலக்ஷணம் என்கிற அபிப்ராயத்தினால் காலாநவச்சின்னாநித்யா என்று சொல்லப்பட்டது. அய்யா ! ஸம்வித்தை அபேக்ஷித்து விஷயத்திற்கு அதிதத்வாநாமித்வங்களில்லை, பின்னையோ லிங்கம் முதலிய அர்த்தாதாரங்களே அபேக்ஷித்து. ஆகையால் விஷயத்திற்கு லிங்கங்களே அபேக்ஷித்து அதிதத்வமும் ஆகாயித்வமும் ஸம்பவிக்கிறது. ஆதலால் நித்யத்வப்ரஸங்கம் இல்லை. உத்தரம் சொல்லுகிறோம். விஷயம் முதலியது ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநவிஷயமானதால் அந்த ஜ்ஞாநம் நித்யமானதுபற்றி அதற்கு விஷயபூதமான லிங்கம் முதலியவற்றுக்கும் நித்யத்வம் வருவதால் அதை அபேக்ஷித்து அநுமானவிஷயத்திற்கு அதிதத்வத்தையும் ஆகாயித்வத்தையும் ஸம்வித்தானது காண்பிக்கிறதில்லை என்பதினால் விஷயம் காலாநவச்சின்னமாகவும் நித்யமுமாகவே ஆகும்—என்று. இவ்வண்ணம் முற்கூறப்பட்ட தோஷத்தை ஆராயித்து அநுமான விஷயத்திற்கு நித்யத்வப்ரஸக்தி என்கிற அபிப்ராயத்தால் 'ஏவம்' என்று உரைக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் முற்கூறப்பட்டுள்ள லிங்கப்பத்தில் ஸவிஷயமான அனுபவத்திற்கு நித்யத்வம் பிராகாரிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் நிர்விஷயாநுபவத்திற்கு நித்யத்வப்ரஸக்திதை பிராகாரிக்கிறார்—நஃ என்று. எதனால் என்று கேட்கில் மறுமொழி கூறுகிறார்—அநுபலப்தே; என்று. நிர்விஷயமான ஸம்விதநுபலப்தி மாத்ரமே அல்ல. ஸவிஷய ஸம்வித்துக்கே அன்யனால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருப்பதால் அவனுடைய அங்கார ப்ரகாரத்தாலுக்கூட நிர்விஷயையயாஸமவித் இல்லை என்று கூறுகிறார்—விஷய என்று. அதினாலென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஸம்விதோநிஷய என்று. ஸவிஷயஜ்ஞாநத்தை விட்டு விவகிச்சென்றிருக்கிற ஸம்வித்துக்கு ஒரு பொழுதும் விஷய ஸம்பந்தமில்லாமையால் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் வித்தியாரணமயாலும் ஜ்ஞாநர்த்தரத்தால் வேத்யமாக இல்லாமையாலும் § துச்சதை என்று அர்த்தம்.

§ அதிதம்—சென்றது.

* அநாதம்—வாப்போகிறது.

§ ப்ரபோதம்—விழிப்பு.

§ துச்சதை—ஸ்வரூபத்தின் இன்மை.

அனுபவத்தின் இன்மையை ஸாதிக்கத்திறமையுள்ளதாக ஆகும். உத்தரம் கூறப்படுகிறது. - எல்லா @ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற தேஹாபாயம் முதலிய ப்ரபலமான ஹேதுக்களில்லாமலிருக்கும் ஸமயத்தில் கூட தவறாமலிருக்கும் அஸ்மரணமானது அனுபவத்தின் அபாவத்தையே ஸாதிக்கிறது. அஸ்மரணநியமத்தினால் மாத்திரம் அனுபவாபாவ மென்ப தில்லை “இவ்வளவுகாலம் நான் ஒன்றையும் அறிந்திலேன்” என்கிற தூங்கி எழுந்திருந்தவனுடைய † ப்ரத்யவமர்சத்தினாலேயே வரித்திப்பதால். அனுப வமிருந்தபோதிலும் விஷயஸம்பந்தமில்லாமையாலாவது அஹங்காரம் நீங்கு தலாலாவது அந்த அஸ்மரண நியமம் என்று சொல்வதற்கு சக்யமாகாது. அர்த்தாந்தராரதுபவமும் அர்த்தாந்தராபாவமும் அதுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தாந்தரத்தின் அஸ்மரணத்திற்கு ஹேதுக்களாகாததால். அந்த தசை களில்கூட அஹமர்த்தமானது தொடர்ந்து வருகிறதென்று சொல்லப்போ கிறோம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

வ்யாபகாபாவமன்றோ வ்யாப்யாபாவத்திற்கு ஸாதகம். ஸ்மரணம் அநுபவவ்யா பகமல்ல. ஆதலால் அந்த ஸ்மரணாவமானது அநுபவாபாவத்திற்கு ஸாதகமாகா தென்று கூறுகிறார்— ந நு என்று. வழிநடப்பவனால் தொடப்பட்டிருக்கிற * த்ருணம் முதலியவைகளுக்கும் முன் ஜ்ஞம்ங்களில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களுக் கும் ஸ்மரணமில்லாமையால் என்று கருத்து. பரிஹரிக்கிறார்—உ கீ ய தே இது முதலியதால். விஷயாந்தா † வ்யாஸங்கம் முதலியது அஸ்மரணமாத்திரத்திற்கு ஹேது. விஷயங்களின் வைசித்தியாபாவம், ப்ரயோஜனமில்லாமையால் தாப்யா பாவம், அச்சமயத்திலுண்டான தீவ்ரமான வேறுஸம்வேததம், அது பவத்தின் அப்யா ஸம், இவைகள் அஸ்மரணமாத்திரத்திற்கு ஹேதுக்களான ப்ராஸித்தங்கர். அதினால் நியமசப்தம். “அஸ்மரணநியமம்” என்று சொன்னதினால் ஜ்ஞமந்தரங்களில் அனுப விக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்குக்கூட அ நு ப வ ா ப ா வ ம் ப்ராஸங்கிப்பதால் அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக “நிஹிஸம்ஸ்கார” என்று சொல்லப்பட்டது. “தேஹவிக்மாதி” என்கிற வாக்யத்திலுள்ள ஆகிசபத்ததால் நராக துக்கம், ப்ராஸவ வ்யஸநம், கால ி விப்ர கர்ஷம், இவைகள் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. இதற்கு ப்ரமாணம் ஸம்வித்ஸித்தியில் “ப்ராய ணை நரகக்லேசாத் ப்ராஸுதிவ்யஸநாதபி ! சிராதிவ்ருத்தா: ப்ராச ஜ்மம்பேதா ந ஸ்மரு திகோசாரா:” (மரணத்தாலும் நரகக்லேசத்தாலும் ப்ராஸவக்லேசத்தாலும் நெடுங்காலம் கிடந்துசென்ற பூர்வஜ்மம்பேதங்கள் ஸ்மருதிக்குவிஷயங்களாகஆகிறதில்லை) என்று தேக † வியோகம் முதலியவைகளுக்கு எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் திரஸ்காரத்தைச் செய்தல்

@ ஸம்ஸ்காரம்—ஒன்றின் அனுபவத்தால் மனதில் திடமாக உண்டாகும் வாஸனே,

† பரத்யவமர்சம்—வ்யவஹாரம். * த்ருணம்—தூறும்பு அல்லது புல்.

‡ வ்யாஸங்கம்—நிரந்தரமான பயிற்சி, அல்லது அப்யாஸம், பற்றுதல்.

§ விப்ரகர்ஷம்—மிக்க விலக்கம்,

‡ வியோகம்—பிரிதல்.

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அய்யா ! ஸ்வப்நம் முதலிய தசைகளில்கூட ஸவிசேஷா நுபவம் இருக்கிற தென்று முந்தி சொல்லப்பட்டது. உரைத்தது உண்மை. அதுவோ ஆத்மா நுபவம். அதுவும் ஸவிசேஷமென்றே ஸ்தாபிக்கப்பட்டப்போகிறது. இவ்விடத்திலோ வெணில்; ஸகலவிஷயங்களாலும் விடுபட்டதும் நிராச்ரயமாகவும் இருக்கிற ஸம்வித்தானது நிஷேதிக்கப்படுகிறது. தனித்தனம்வித்தே ஆத்மா நுபவமென்று கூறப்படுமேயானால்; அல்ல அதுவும் ஆச்ரயத்தோடு கூடியதே என்று உபபாதிக்கப்பட்டப்போகிறது ஆகையால் அதுபூதியானது தான் இருந்துகொண்டு தான் தன்னுடைய ப்ராகபாவத்தை ஸாதிக் கிறதில்லை என்பதினால் ப்ராகபாவத்தின் அஸித்தியானது சொல்வதற்கு சக்யமாகாது— அதுபூதிக்கு அநுபவிக்கத்தக்கதன்மையின் ஸம்பவத்தை உபபாதித்ததினால் மற்றதினாலும் அஸித்தியானது நிரஸிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ப்ராகபாவாதிகளின் அஸித்தியினால் ஸம்வித்தினுடைய அநுபத்தியானது உபபத்தியுள்ளதாகவாகாது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

முந்தி ஸவிசேஷமான அநுபவமானது ஸ்வப்நம் முதலிய தசைகளில் இருக்கிற தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பதினால் அதை ஆலம்பித்து வ்யாகரதாபிப்ராயத்தால் வினவுகிறார்— நடு என்று. இந்த விஷயத்தில் மறுமொழி கூறுகிறார்—ஸந்த்ய முகீதம் என்று. அதோ ஆத்மா நுபவம், அதுபூத்ய நுபவமல்லவென்று அர்த்தம். அதுபூதி இல்லாவிடில் அந்த ஆத்மா நிர்விசேஷமாக ஆகுமென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—ஸாச என்று. ப்ரத்யத்வ அநுகூலத்வதர்மங்களுோடு கூடியதென்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் எது நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்கிற வினாவுக்கு மறுமொழி கூறுகிறார்— இவ்றுது என்று. சப்தபேதத்தால்மமுடையமதமகங்கீரிக்கப்பட்டதென்று சகலிச்சுரார்—கேவலை ஸம்விதாந்மாநுபவ இதிசேந் என்று. ஆத்மாநுபவே— தனித்த ஆத்மாநுபவதசையில். ஸ்வாபம் முதலிய தசையில் எந்த ஸம்வித்தானது உன்னால் நித்யமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ அது ப்ரஸரமில்லாமையால் விஷய ஸம்பந்தமில்லாத துபற்றி அப்பொழுது ஸம்வித்தானது கேவலையாயும் நிர்விசேஷையாயும் சும்மால் சொல்லப்பட்டபடியே ஆகும் என்று பரிஹரிக்கிறார்—ஸாச என்று. ஸாச— தர்மபூதையான ஸம்வித். விஷயவிரஹிதா வா - ஆச்ரயத்தோடுகூடியதென்று அர்த்தம். “கேவலை” இது முதலியதற்கு இவ்விதமாகவது அர்த்தம். ஆத்மாநுபவரூபா—ஆத்ம ஸ்பூரணரூபமாக இருக்கிற யாதொரு ஸம்வித்துண்டோ ஸாகேவலைவேதிசேத் - பாமால் சொல்லப்பட்ட ஸகல விஷயாதி விசேஷகுண்மையாகவே என்று சொல்லப்படமேயானால் என்று அர்த்தம். பரிஹரிக்கிறார்—ஸாச என்று. ஸா தர்மிஸ்பூரணரூபான எந்த ஸம்வித்துண்டோ அது ஸாச்ரய என்று சொல்லப்பட்டப்போகிறது. ஸ்பூரணமன்றோ ப்ரகாசிக்கின்ற தர்மியின் தர்மம். ப்ரபைக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கிற தீபரூபமான தர்மிக்கு எப்படி ஒளஜ்ஜ்வல்யமானது தீமமென்கிற தர்மியின்— தர்மமோ அவ்வாறு என்று அர்த்தம்.

தர்மிஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்புரணம் நித்யம். அதாவது பாஸமாநதை, அதாவது வ்யவஹாராதுகுண்யம். விஷய ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகிற தர்மபூதஜ்ஞாநத் தின் ஸ்புரணம் அப்பொழுதே ஒழிய வேறுஸமயத்திலில்லை. அதினாலேதான் 'விஷய ப்ராசாக்வேனாயில்' என்று முன்பு உரைக்கப்பட்டது. 'பும்ஸ்த்வாதிவத்த்வஸ்ய' என்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்டப்போகிறது. ஸ்வாபம் முதலியதகையிலோ வென்றால் அதற்கு ஸர்வவிஷய ஸம்பந்தார்ஹதையானது நெருப்புக்குள்ள தாஹகத்தவசத்திபால் தடைபட்டிருக்கிறது. அதனால் அப்பொழுது ஸ்புரணமில்லை. இதற்குமேல் † ப்ராஸங்கிகமான ஆத்மாநுவத்தை முடித்து விட்டு ப்ரஸ்துதமான ப்ராகபாவவழித்தியை நிகமனம் செய்கிறார்— அத: என்று. அத: நிர்விஷயமான ஜ்ஞாநம் அபராமாணிகமாதலாலும் அதுடன் சேர்ந்த ஜ்ஞாநத்தின் நித்யத்வமானது கூறப்பட்டுள்ள அனுபபத்தியினால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ராகபாவத்திற்கு க்ராஹகத்தை ஸமர்த்தித்ததினாலும் என்று அர்த்தம். எவ்வாறு அறுபூதியானது தானிருந்தகொண்டே தன் ப்ராகபாவத்தை ஸாதிக்கும். இவ்வண்ணமாக நினைக்கத்தக்கவஸ்துகளின் அஸ்மரணவிஷயமாயும் ஜ்ஞாநஸாமாந்யபாவத்தை விஷயீகரிக்கிற இவ்வளவு காலம் வரையிலும் நான் ஒன்றையும் அறிந்திலேன் என்கிற ஸூக்ஷ்மபத்யவஸ்தா பராமர்சத்தால் அதிலுள்ளடங்கி இருக்கிற தன்னுடைய அபாவமும் தன்னாலேயே விஷயீகரிக்கப்பட்டதென்று ஸ்வத:பகூத்தில் ப்ராகபாவஸ்த்தியானது கூறப்பட்டது. பாத: பகூத்திலும் ஸயித்திக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்.— அறுபூதே: என்று. இதற்குமேல் ப்ராகபாவபாவத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட அறுதபத்தியின் தூஷணத்தை உபஸம்ஹரிக்ஷுரார்— தஸ்மாந் என்று.

யஷ்யஸ்யா க்ஷுத்வா விகாராநாரநிரஸந்யு ; கஷ்யநு வவஹு । ப்ராஹ்மாவே வ்யவஹாராஸு । தஸ்ய ஹி ஜ்ஞாஹாவேவ விநாஸொ க்ஷுஸ்யுதெ । ஹாவேஷ்டிதி விஸொஷ்டெண, தகூகூஸுதொ ஸூஷ்டுதா ஹவதி । தயாவ ஹஷ்டிதொநிஷ்டாநுஷ்டெனவ விவி யவிகாராஸூஷ்டுதஜ்ஞாநொஷ்யாஷ்டவத்வெதி, தஸ்யாநெனகாஷ்டு । தவிசாராஸூஷ்டு தியூஹுதொ ஹதி வெசு ; கிம் ஹவத: வரஸாயு ஹுதொஷ்யுஷி விகார: ? யெனெதவிஸொஷ்டெணயுஷ்டு வதி । ந ஹுஸாவஸூவமஸ்யுதெ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த அறுபூதிக்கு உத்பத்தி இல்லாமையால் ஒருவிதமான விகாரமும் இல்லை யென்பது யாதொன்றுண்டோ அதுவும் பொருந்தாது. ப்ராகபாவத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால். அந்த ப்ராகபாவத்திற்கு உத்பத்தி இல்லா

† ப்ராஸங்கிகம்— ப்ரதானமல்லாதது. அல்லது அமுக்யம். அல்லது பரஸ்தாவத் தால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

மலிருந்தபோதிலுங்கூட விநாசம் காணப்படுகிறதன்றோ. “பாவேஷம்” என்ற விசேஷணம் கொடுக்கும் பகஷத்தில் தர்காண்டித்யம் வெளிப்படுத்தப்பட்டதாக ஆகிறது. அப்பொழுது உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற அவித்யையானது உக்பத்தி இல்லாததாகவே பற்பல விகாரங்களுக்கு ஆஸ்பதமாகவும் தத்வஜ்ஞாநத்தின் உதயத்தினால் நாசமுடையதாகவும் இருக்கிறதுபற்றி அந்த அவித்யையில் வ்யபிசாரம் வருகிறது. அதின் விநாசங்கள் அனைத்தும் மித்யாபூதங்களென்று சொல்லப்படுமேயாகில் உனக்குப் பரமார்த்தபூதமாகவும் ஓர் விகாரமிருக்கிறதா? எதனால் இந்த விசேஷணம் ப்ரயோஜனமுள்ளதாக ஆகுமோ, அது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லையன்றோ.

சுருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல் அதுதப்பத்தியினால் விகாராத்நாநிரஸனத்தைத் துஷிக்கிரூர் — யதஃ இதமுதலியதால். அதுதப்பத்திருபமான ஹேது ஸித்தியாமையால் விகாராத்நாநிரஸனம் அதுபன்னம். அதை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஹேதுவுக்கு வ்யபிசாரத்தைச் சொல்லுகிரூர்—ப்ராகபாவே என்று. அதை விவரிக்கிரூர்—நஸ்யஸி என்று. பாவசப்தத்தின் உபபாதனத்தால் அதில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட வ்யபிசாரஸம்யாபிப்ராயத்தால் பாவசப்தோபாதானத்தை நிந்திக்கிரூர்—பாவேஷவீதி என்று. இந்த இடத்தில் ப்ரதிஜ்ஞாந்தம் தூஷணமாக சொல்லப்படவில்லை. அதன்றோ உத்திதூஷணம், அர்த்த தூஷணமன்று. பாவரூபத்வம் சொல்லுகிறபகஷத்தில் வ்யபிசாரத்தைக்காட்டுகிரூர்—நதாச என்று. நதா சப்தத்தால் பாவரூபத்வம் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளால் பாவரூபமான அஜ்ஞாநம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருப்பதால், அதில் பரிஹாரத்தைச் சங்கிக்கிரூர்—நத்விகாரா: என்று. இந்த விசேஷணத்தினால் வ்யாவர்த்திக்கத்தக்கதில்லாமையால் ப்ரயோஜனமின்மையைக் கூறுகிரூர்—கீம் பவத: என்று. வ்யாவர்த்திக்கத்தக்கதிருக்குமேயாகில் அத்தைதத்திற்கு ஹாஸிவரும், அங்மனமில்லாவிடில் விசேஷணம் ப்ரயோஜனமற்றது என்று பொருள் விகாரமாதரத்திற்கு அபாவம் ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது பரமார்த்த விகாராபாவமா? முதல் பகஷத்தில் ஃஅநைகாந்த்யம் இரண்டாவது பகஷத்தில் அநபூதியானது பரமார்த்த விகாரமில்லாதது? அஜத்வாத், என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். எது பரமார்த்தவிநாசமுள்ளதோ அது உத்பன்னமானது, யதா கட: என்று ஃவ்யதிரோகோதாஹணம் சொல்லத்தக்கது. கடத்துக்கு பரமார்த்த விகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததால் திருஷ்டாந்தம் ஸாத்யாவ்யாப்தமென்கிற காரணத்தால் ஹேதுவுக்கு வ்யாப்யத்வாவித்தியானது வருமென்று கருத்து.

யஷவி—சுநஹௌதிர்ஜக்யாஸ ஸ்ரீவிநிஸாமம் ந ஸஹதெ—
உதி! தஷவி நொவஷஷுதெ, சுஜலெஸ்யுவாடதூநொ ஷெஹெநி, யாஷி

‡ அநைகாந்த்யம்—வ்யபிசாரம். § அநைகாந்திகம்—வ்யபிசாரமுள்ளஹேது.

§ வ்யதிரோகவ்யாப்தி—ஸாத்யாபாவத்திற்கும் ஸாத்யாபாவத்திற்கும் உள்ள வ்யாப்தி. எங்கு எங்கு ஹெந்யபாவமோ ஆங்காங்கு தூமபாவம் என்பதுபோல.

ஹோ விஹக்ஷாஸு! சுநாழிஹேந வாஹு—வமதாயா சுவிஹாயா சூத்
 நொ வு—கிரெகஸ்யாவஸ்யாபுரயணீயக்யாஸு! ஸஹொமொ தீயூராரூவ
 ஐகிஹேசு; ஜநூபு—கிவஹு; வாரோயு—விஹாமு; கி—கூவிஜ்—புஷ்ஷயா? !
 சுவிஹாயா சூத்நம் வாரோயு—தொ ஹொமொஹாவே வஸு—தொ ஹு
 விஹேஷுவ ஸ்யாஹா—தூ! சவாயிதபு—கிவகூவிஹிபு—புரயணேஷுவேயு—
 நெந ஹு—கிரெஹேஷுவேயு ஸேயி—கூ வஸவ, ஹேஷு—ஹேஷாஸு ஹேஷு—
 ஹேஷு வஸு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அதுபூதியானது உத்பத்தி இல்லாமையால் தன்னிடத்திலேயேறுபாட்டை
 ஸஹிக்கிறதில்லை என்று யாதொன்றுகூறப்பட்டதோ அதுவும் பொருந்தாது.
 உத்பத்தி இல்லாததாகவே இருக்கிற ஆன்மாவானது தேஹம் இந்நிரியங்
 கள் முதலியவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக இருப்பதால். அநாதி
 என்ற ஓப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அவித்யைக்கு ஆன்மாவைக்காட்டிலும்
 வேறுபாடு அவச்யம் ஆசாமிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால். அந்த வேறுபாடா
 னது மித்த்யாருபமென்று சொல்லப்படுமேயானால் உத்பத்தியாப்தமான
 உண்மையான விபாகமானது ஓரிடத்திலாவது உன்னால் காணப்பட்டிருக்
 கிறதா? அவித்யையைக்காட்டிலும் ஆத்மாவுக்கு உண்மையாக விபாகமில்லா
 விடில் உள்ளபடியே அவித்யையே ஆத்மாவாக ஆகும். பாதிக்கப்படாத ப்ரதி
 பத்தியினால் விரித்தமான த்ருச்யபேதங்களின் ஸமர்த்தனத்தால் தர்சனபேத
 மும் நிச்சயமாக ஸமர்த்திக்கப்பட்டது சேதிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களின்
 பேதத்தால் சேதர பேதம் போல.

சுருதபர்காசிகை—

இதற்கு மேல் உத்பத்தி இல்லாமையால் நானாவ் நிஷேதத்தைப்பற்றி பதில்
 சொல்லுகிறேன்—யதீ என்று. இந்த இடத்தில் பேதஸாமானியம் தூவிக்க விரும்பப்பட்
 டிருக்கிறதா? அல்லது விஜாதீயபேதமா? அல்லது ஸஜாதீயபேதமா? அல்லது
 ஸ்வகதபேதமா? என்கிற பக்ஷங்கள் ஹேதுவின் அஸித்தியினால் நிரஸிக்கப்பட்டி
 ருந்தபேதிலும் ஹேதுதவத்தை ஒப்புக்கொள்வதால் முதலாவது சிரஸையும் இரண்
 டாவது சிரஸையும் தூவியானின்றொண்டு சார்வாகனை ஒழிந்த மற்ற எல்லாவாதி
 குக்கும் ஸம்மதமான ஸ்தலத்திலேயே ஹேதுவுக்கு அநைகார்த்த்யத்தைக்கூறு
 கிறார்—அவித்யாயா என்று. “இருள்பர்காசங்கள்போல் லி ரு த் த ஸ்வபாவமுள்ள

§ ம்ருஷாவாதி—அத்வைதி.

வஸ்துக்கள் இரண்டிக்கும் இதரோதரபாவாறுபத்தியானது இருக்கு மளவில” என் தல் லவோ அந்த கார்த்தம். அந்த விபாகத்திற்கு மித்த்யாத்வத்தை ஆசங்கித்து அதின் அங்கீ காரத்தால் பரிஹரிக்கிறார்—ஸவிபாக: இதுமுதலியதால். ஜம்மப்ரதிபத்த: உத்தபத்தி வ்யாப்யத்வம். கடம் முதலியவைகளில் பரமார்த்தவிபாகத்திற்கே உத்தபத்தி வ்யாப்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் கடாதிவிபாகத்திற்கு பரமார்த்தம் ப்ரஸங்கிப்பதால், அதற்கு அபாரமார்த்தம் சொன்னால் விசேஷணையார்த்தத்தால் சொல்லப்பட்டதோகூட நிச்சயமாக வரும் என்று அர்த்தம். கேஹதுதாவண்ணத்தை அறியவேண்டுமென்று இச் சைவரின் த்ருஷ்டார்த்தத்திற்கு ஸாத்ய வ்யாவ்ருத்தியின் வாயிலாகக் கூட வ்யாப்யவாஸித்தி யானது அபிராயப்படப்பட்டிருக்கிறதென்று அதுஸந்திக்கத்தக்கது. எது பரமார்த்த விபாகமுள்ளதோ அது உத்தபத்தியுள்ளது—யதா கட: என் தல்லவோ வ்யதிரோக த்ரு ஷ்டார்த்தம். கடத்துக்கு உண்மையான விபாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் ஸாத்ய வ்யாவ்ருத்தத்வம் ஸபஷ்டமன்றோ—விபாகம் மித்யை என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் வேறு தூஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்—அவிந்யாய: என்று. இதற்குமேல் ஸஜாதீய பேதாபாவத்தை விலக்கித்தள்ளுகிறார்—அபாதித என்று முந்தி ப்ரமாணப்ரமேயாறுப பத்தி மித்யாவ்நாநுமானவிராஸமுத்தால் த்ரு ச்ய பே தம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. அதோடு தல்வ்யாயமுள்ளதாக இருப்பதால் தர்சனபேதமும் விர்த்தமென்று அர்த்தம். பேதம் அவச்சேதகத்தை அடைந்திருக்கிறது. அவச்சேத்யத்தை அடைந்ததல்லவென்று கட கரக ஆகாச த்ருஷ்டார்த்தத்தை ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார்—மேத்யபேதாத் என்று.

ப்ரமாணம் ஸம்பந்தி வ்ரித்தியில் காண்க—“ப்ரதி ப்ரமாந்ரு விஷயம் பரஸ்பரவில க்ஷணா: | அபரோக்ஷம் ப்ரகாசத்தே ஸாகதுக்காதிவத் திய: || ஸம்பந்தி வ்யங்க்யபேதஸ்ய ஸம்யோகேச்சாதி கஸ்யது—நஹிபேதஸஸ்தோ நான்தி நாப்ரத்யக்ஷர்ப்ச ஸம்மத:” (ஜ்ஞா நக்ஷன் ஸாகதுக்காதிகள் போல் ஒவ்வொரு ப்ரமாந்ரு விஷயந்தோதும் பரஸ்பர விலக்ஷ ணங்களாக ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கின்றன. இருக்கிற ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ரூபமான ஸம்பந்தி வ்யங்க்ய பேதத்திற்கும் ஸம்யோகம் இச்சை முதலியதற்கும் பேதமானது இல்லை என்பதில்லை. அது அப்ரத்யக்ஷமென்பதும் ஸம்மதமன்று) ஒவ்வொரு ப்ர மாந்ருவிஷயந்தோதும் ஜ்ஞாநபேதம் ப்ரத்யக்ஷம். அர்யனுடைய ஜ்ஞாநம் ப்ரோக்ஷமாக பாஸிக்கிறது. தன் ஜ்ஞானம் அபரோக்ஷமாக பாஸி க் கி ரு து. கடாதிவிஷய ஜ்ஞாநங்களுக்கு பரஸ்பராவைலக்ஷணமும் ப்ரத்யக்ஷம். ஆகையால் அந்த ஜ்ஞாநங் களின் பேதாபலாபமானது தன்னுடைய அறுபல ப்ரத்யக்ஷத்தால் பாதிக்கப்பட்டது. என்பது முதலாவது கார்த்தத்தின் அர்த்தம். எல்லா ஜ்ஞாநங்களும் ஒன்று, ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேயரூபாவச்சேதக ஸம்பந்தபேதத்தால் பின்னமாக அறியப்படுகிறதென்று சொல்லப் படுமெயாகில் சொல்லுகிறார்—ஸம்பந்தி என்று. ‘ஸம்பந்திவ்யங்க்ய பீஜஸ்ய’ என்று சங்கப்பிஜத்தின் அதுவாதம். ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயரூபமான ஸம்பந்திவ்யங்க்யத்வ மாத்ரத்தினால் ஜ்ஞாத்ருத்துக்கு பேதமானது ஸம்பந்திபேதத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தென்பதினால் ஜெனபாதிதமாக ஆகாது. ஸம்யோகம் முதலியதற்குக்கூட ஸம்பந்தி வ்யங்க்யத்வமாத்ரத்தினால் கடகரகாவச்சின்ன ஆகாசத்திற்குப்போல் ஏதத்வம் ப்ரஸங் கிப்பதால், ஸத்தாஹேதுவென்றும் வ்யங்கி மேதுவென்றும் ஸம்பந்தியான வஸ்து இரண்டுவதன்றோ, எந்த ஸம்யோகம் முதலியதற்கு ஸம்பந்தியைத்தவிர்த்து ஸ்வ ரூபத்தில் ப்ரமாணமில்லையோ அதற்கு ஸம்பந்தியானது ஸத்தாஹேது, சப்தம் ஆகாசம்

முதலிய எந்த வஸ்துவுக்கு இருக்கிறதோ அதற்கு ததுபாதிமான் பதாவபாஸ்யே ஒழிய ஸ்வயமாகக்கிடையாது. அகையால் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயமில்லாவிடில் ஸத்பாவத் அடையாத ஜ்ஞாதத்திற்கு பேதம் ஸ்வாபாவிகமே—ஆகையால் ஸஜாதீய பேதாபல, மில்லை என்று அர்த்தம். இதைக்கருதி ஈசேத்யபேதாத் என்று கூறப்பட்டது.

யடிவி—நாஸ்யா டுஸெஷ்டு ஸிராபுவாயா டுஸ்யு: கஸிஷவி யபெட்டாஷி; டுஸ்யுகாஷெவ தெஷாந் ந டுஸியிபெட்டாஷி— ஐதி வா. தடிவிஷாஸ்யுமவமதெ: ப்ரகிரணவினெஷிதி. துக்ஷஸ்யம் ப்ரகாஸ க்ஷாடியபெட்டாஸ்யமபெட்டகாஷிக். 1 ந வ தெ ஸம்வெஷநோத். 1 ஸ்ராவபவஷாஷி 1 ஸ்லஸ்துதெயவ ஸ்ராயம் ப்ரகி கஸ்யுவிதிஷபஸ்ய ப்ரகாஸநம் ஹி ஸம்வெஷநம். 1 ஸ்யம்ப்ரகாஸதா து ஸ்லஸ்துதெயவ ஸ்ராயாய ப்ரகாஸகிராதா. 1 ப்ரகாஸஸு விஷிஷெஸெஷவஷாயு ஸாபாரணம் வ்யவஹாராநம்மாண்யம் ॥

பூரீபாஷ்யம்.—

த்ருசிரூபையான இந்த ஸம்வித்துக்கு த்ருச்யதர்மமொன்றும் இல்லை, த்ருச்யங்களாக இருப்பதினாலேயே அவைகளுக்கு த்ருசி தர்மத்வமில்லை என்றும் யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அந்த இரண்டும் தம்மால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதும் ப்ரமாணஸித்தங்களுமான நித்யத்வ ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் முதலிய தர்மங்களால் வ்யாப்திதூண்யம். அவைகள் ஸம்வேத நமாத்ரமல்ல, ஸ்வரூபபேதமிருப்பதால். தன்னுடைய ஸத்தையினாலேயே தனக்கு ஆசிரயமாக இருக்கிற ஆத்மாவைக் குறித்து ஒரு விஷயத்தைப் ப்ரகாசிக்கக்கொள்வதன்றோ ஸம்வேதநம். ஸ்வயம் ப்ரகாசதையோவென்றால் ஸ்வஸத்தையினாலேயே ஸ்வாச்யத்தின் பொருட்டுப் ப்ரகாசிக்கத்ல். ப்ரகாச மென்பது சேதநாசேதந ரூபங்களான பதார்த்தங்களனைத்துக்கும் ஸாதாரணமான வ்யவஹாராநுருண்யம்.

சுருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல் தன்னை அடைந்திருக்கிற நித்யத்வம் ஏகத்வம் முதலியவற்றின் பேதத்தை நிரஸிப்பதற்காக பூர்வபக்ஷியினால் அநுபூதியை பக்ஷமாக்கி உரைக்கப்பட்டிருக்கிற அநுபூதித்வாத் என்கிற ஸ்ரீ வ்யதிரேகையையும், ௨ ருச்யத்வாத் பக்ஷமா ஆகிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற த்ருச்யத்வாத் என்கிற ௨ அந்வயியையும் தூஷிக்காரா—யத் 1

1 சேதநம்—வெட்டுதல், துண்டாடுதல். ௨ சேத்யம்—வெட்டத்தக்கது.

3 வ்யதிரேகை—வ்யதிரேகை வ்யாப்தியுள்ளது. 4 அந்வயி—அந்வயவ்யாப்தியுள்ளது.

இது முதலியதால். அநநகாநீதி கமிதி. அநியதம்— வ்யாப்தி ருண்யமென்று அர்த்தம். த்ருச்யவ்நாத் என்கிற அந்வயிக்கு பக்ஷத்யாவ்ருத்தித்வரூபமான அநியதம். த்ருச்யவ்நாத் என்கிற வ்யதிரேகிக்கு ஸாத்யவ்யாவ்ருத்தி இருந்தபோதி லுங்கூட ஸாதாரவ்யாவ்ருத்தி ஸ்வரூபமான அநியதம்— த்ருசித்வாத் என்கிற வ்யதிரேகிக்கு ஸாத்ய வ்யாவ்ருத்தி இருந்தபோதிலுங்கூட ஸாதாரவ்யாவ்ருத்தி ஸ்வ ரூபமான அநியதம்வாதாம்—அநுபூதி; ந த்ருச்யதர்மஸதீ; த்ருசித்வாத். யத்த்ருச்ய தர்மவத், தத் த்ருசி; யதா கட:.. என்றல்லவோ அநுமானசரீரம். இங்கு த்ருச்ய தர்மவத்தவத்திற்கு அந்ருசித்வ வ்யாப்தியானது அநுபூதியில் பக்ஷையாவிட்டது. அந்த அநுபூதிக்கு த்ருச்யத்வம் நித்யத்வம் முதலிய தர்மங்களிருப்பதால் என்று கருத்து. நித்யத்வாதிகளுக்கு மித்த்யாத்வம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் நித்யத்வாதிகளுக்கு விபரீதமான ஆகாரத்துடன் கூடிய அநித்யத்வம் ப்ரஸங்கித்கும என்று அதை பரிஹரிப்பதற்காக அவைகளுக்கு ஸ்வரூபமாத்தர்வத்தை ஆசங்கித்து பரிஹரிக்ஹுர்— நந இது முதலிய தால். அவைகளுக்கு ஸ்வரூப மாத்தர்வம் அந்வய ரூபககருக்கா? அல்லது வ்யதிரேக ரூபககருக்கா? என்று விசலபத்தை அபிப்ராயப்பட்டு அந்வயமுசத்தால் ஸ்வரூபமாத்தர் வம் ஸம்பாவிதமான சிரஸ் என்று தூஷிக்கப்பட்டது. அந்யனுடைய ஒப்புதலா லல்ல. ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்— ஸ்வரூபபேதாத் என்று. ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் பேதமும் அவைகளின் பாஸ்பர பேதமும் சொல்லவிரும்பப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் முன்பு “விதாபேதவிவாத தர்சகாத்” என்று சொன்னது விவரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஸம்வேதத்தவ ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வங்கள் இரண்டுக்கும் ஸ்வரூபபேதத்தைக்கூறுகிறார்— ஸ்வஸத்தயா என்கிறபதத்தை முதலில்கொண்ட இரண்டு வாக்கங்களால். ப்ரகாச்யதே அநே என்கிற கரணய்யுத்தத்தினால் ப்ரகாசனசப்தம் நிஷ்பன்னமாயிருக்கிறது. வ்ய வஹாரத்திற்கு அநுருண்மாக இருக்கும் தன்மையை உண்டுபண்ணுகிறது என்று அர்த்தம். இரண்டிடத்திலும், அநுசகமான ப்ரகாசப்பதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்— ப்ரகாசரூபம் என்று. சேதநாசேதரூபங்களான எல்லா பதார்த்தத்தையும் அப்பொழு தன்றே வ்யவஹாராநுருணங்கண். எப்பொழுது அந்த வ்யவஹார ஹேதுக்களில் ஜ்ஞா சம் ஸான்னித்யம் செய்கிறதே. அதில் அசிடம்சத்திற்கு ஸ்வவ்யவஹாரஸாமக்ரிகளில் உண்டாக்கியிருக்கிற ஜ்ஞாநவத்த்வம், வ்யவஹாராநுருண்யம் வேதப்பதத்தில் சிதம்சத் திற்கும் இவ்வண்ணமே— ஸ்வப்ரகாசத்வத்திலோவென்றால் ஸ்வவ்யவஹாரஸாமக்ரீ யில் வேறு ஜ்ஞாநாத்ரத்தின் அபேகை இல்லாமையால் தனக்கு அந்தர்பாவம்.

அன்றிக்கே இவ்வண்ணமும் கூறுகின்றனர். வ்யவஹாராநுருண்யம் - வ்யவஹார ப்ராதிஸம்பந்தித்வம், ப்ரகாசமென்று அர்த்தம். அதுவும் ஜ்ஞாப்திக்கும் ஜ்ஞாநாவுக்கும் தானாகவே இருக்கிறது ஜ்ஞேயமான வஸ்துவக்கோ வெனில் ஜ்ஞாநத்தால் உண்டு பண்ணத்தக்கது. ஆகையால் முன்னிலையிலிருக்கிற கடம் முதலியவற்றுக்கும் அதே ப்ரகாசம். ப்ராகட்யமல்ல. அநாதக்காட்டிலும் வேறாக ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ விரோதமில்லை. அது அதை அபேகையாமல் வித் திப்பதால். ப்ராகட்யத்திற்கு ஜ்ஞாநாநுமாபகத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால்.

அன்றிக்கே ஜ்ஞாநத்தை அடைந்திருக்கிற ப்ரகாசத்திற்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணத் தைக்கூறுகிறார்— சித்சித் என்று. சேதநாசேதரூபங்களான எல்லா பதார்த்தங்களே அபே கித்து ஸாதாரணமாயுள்ளதும் ஜ்ஞாநகதமாயுமிருக்கிற சித்வ்யவஹாராநுருண்யமும் அசித்வ்யவஹாராநுருண்யமும் ப்ரகாசம்— ஸ்வப்ரவ்யவஹாராநுருண்யம் ப்ரகாசம் என்று அர்த்தம். அய்யா! அசித்துக்கு விஷயத்வம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது, அந்த விஷயத்வமும் பாஸமாநத்வம், அசித்தினுடைய வ்யவஹாராநுருண்யமான

ஜ்ஞாதமாக இருக்குமேயாகில் “கட: ப்ரகாசதே” என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு அமுக்க்ய த்வம் வரும் ஜ்ஞாநகதமான ப்ரகாசமானது அதுடன் ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்துவீனிடத் தில் உபசரிகப்பட்டிருப்பதால்— ஜ்ஞாநஸம்பந்தமே கடாதிகளின் வ்யவஹாராநுண யமல்ல. வ்யவஹாராநுண்பாபாதனஸம்பாவம் ஜ்ஞாநத்திற்குலகநம் என்று சொல் வது பொருந்தாததலால். ஸம்பந்தமென்பது இரண்டு வஸ்துகளை ஆச்ரய்த்தித் துக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாதலால் முன்னிலையிலிருக்கிற கடாதிகளுக்கும் அந்த ஸம்பாந தில் ஹேதுத்வமிருப்பதால் ஸம்பந்தரூப வ்யவஹாராநுண்யாபாதகத்வம் ஜ்ஞாந ஜ்ஞேயஸாதாரணமாகவன்றே ஆகும்? கூறப்படுகிறது— வ்யவஹாரகர்மத்வரூபமான வ்யவஹாராநுண்யம் ஸமானமானது. அதன்றே வ்யவஹாரப்ரதிஸம்பந்தித்வம், அதேதான் பாஸமாநத்வம், கட: ப்ரகாசதே என்கிற வ்யவஹாரமும் அதைக்காரண மாகக்கொண்டிருக்கலால் முக்கியமானது. வ்யவஹாரப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தைக்குறித்து ஹேதுத்வரூபமான வ்யவஹாராநுண்யம் ஜ்ஞாநத்திற்கே. அதில் ப்ரத்யக்தவ அநு கூலத்வ ஏகத்வலகநமான தன்னுடைய வ்யவஹாரப்ரதிஸம்பந்தியைக் குறித்து ஹேதுத்வரூபமான வ்யவஹாராநுண்யமானது ஜ்ஞாந்ரு ஸ்வரூபகதமான ஜ்ஞாநத் திற்கே தன ஸ்வரூபம் தன்னை அடைந்திருக்கிற ஏகத்வம், பராத்த்வம், அநுகூலத்வம் முதலிய ஆகாரம் ஸ்வாசரயம், அதின் ஸம்பந்தம் ஸ்யயிஷ்யம், அதின் ஸம்பந்தம இவைகளுக்கு வ்யவஹாரப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தில். ஹேதுத்வரூபமான வ்யவஹாராநு ண்யமோ வெனிலா தரம்பூதஜ்ஞாநத்திற்கே. ஆகையால் ஸ்வபாவ்யவஹாராநுண யம் ஜ்ஞாநத்தின் அஸாதாரணமான ப்ரகாசத்திற்கு லகநமென்பது தகுதியுள்ளது.

ஸவபுக்ஷாவதபுரோகஸம் ஹி நித்யக்ஷு | ஸாக்ஷுரேகஸபூர வஜ்ஜே. ஐ.கி | தெஷாம் ஜபக்ஷாபூஜாவரூபவதாயாபிவி கயாஹி தெரவி தெதந்யபிஷ்டஹிதெதெவ்ஸுரநெகாஹி பிவரிஹா ரபி | ஸம்விதி து ஸுரூபவாதிருகெண ஜபக்ஷாபூஜாநீகக்ஷி துஜாவரூபவா ஹாவரூபவா வாயபெரோ நாலுபெகஸுக்ஷ ததவ்விஷெயோக்ஷா கிபிவி நொக்சம் ஹவெக் ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஏக்காலத்திலுமிருத்தலன்றே நித்யத்வம். ஏகத்வம் ஒன்று என்கிற எண்ணிக்கையினால் ஒரு வஸ்துவைக்குறித்தல் அவைகள் ஜடத்வாத்யபாவ ரூபங்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட அப்படிப்பட்ட சைதந்ய தர்ம பூதங்க ளான அவைகளாக அநைகாந்த்யம் பரிஹரிக்கத்தகாதது.

ஸம்வித்திலோ வென்றால் ஸ்வரூபத்தைத் தவிர்த்து வேறாக ஜடத்வாதி ப்ரத்யநீகத்வம் என்கிற அபாவரூபமாகவோ பாவரூபமாகவோ உள்ள ஒரு தர்மம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாவிட்டால் அந்த அந்த வஸ்துகளின் நிஷே தவசகத்தினால், ஒன்றும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகாது.

சுருதப்ரகாசிகை:—

அதற்குமேல் நியத்யத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஸரீவ என்று. காலாநவச்சின்னத்வம் என்பது முதந்தமான நியத்யத்வலக்ஷணமென்று முன்பு உரைக்கப்பட்டது ஸத்தாக வும் காணாமில்லாததாகவுமியிருக்கல் நியத்யத்வமென்பது ப்ரவரித்தம். அப்படி இருந்த போதிலும் ஸம்வித்தானது காலத்தைவிட வேறானதால் காலத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற வஸ்துக்களின் நியத்யமானது சுருத்ஸநகாலஸம்பந்த வ்யாப்கமாதலால் அதி னாலும் ஸவிசேஷத்வாபாதத்திற்காக காலத்தைக்கவிாத்த மஹ வஸ்துக்களுக்கு நியத்யத்வலக்ஷணம் இவரு கூறப்பட்டது. காமங்களுக்கு அபாவரூபத்வமிருந்தபோதிலும் அநைகார்த்யத்தைக்கூறுகிறார்— தேஷ்டாம் என்று.

அபாவரூபங்களாக இருந்தபோதிலும் தர்மங்கள் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறல்ல வென்றி பகூத்தில் தூஷணத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஸம்வித்தி து என்று. துச்சபத்தால் முற்கூறப்பட்டுள்ள செளக்ல்யம் முதலிய திருஷ்டாந்தவைஷம்யமிக்கு சுருதப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒன்றின் தர்மமாக இருந்துகொண்டு ஸ்வபா நிர்வாகமாக இருப்பதாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரதிபன்னமாக இருக்கமனவில ப்ரமவிரோதியாக இருப்பதாலும் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி. ப்ரஹ்மத்தை ஒருவஸ்துவின் தர்மமாக ஒப்புக்கொள்ளாததால் ஸ்வரூபம் ப்ரதிபன்னமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரமஸஹமாக இருப்பதாலும் முன்னிலையிலிருக்கிற கல்வபாஸ்வா சகலத்திற்குப்போல ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி அல்ல வென்று ஸம்வித்தி, அஸ்தி, என்ஹி சப்தங்களும் நியத்ய, ஸ்வயம் ப்ரகாச முதலியசப்தங்களும் அர்த்த பேதமுள்ளதாகனா? அல்லது ஒரே அர்த்தமுள்ளதாகனா? அதி கார்த்தத்வம் சொல்லும் பகூத்தில் ஸவிசேஷத்வம். அவனமயில்லாவிடில் பதாந்தர வையர்த்தம். ஸ்வரூபமாத்தரம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால், நியத்யவாதிலாதகங்களான ஹேதுக்களால் ஸம்வித்தமாத்தரம் ஸாதிக்கப்படுகிறது? அல்லது அதைவிடவேறு ஒன்று? முதல் பகூத்தில் வித்தஸாத்யத்வதோஷம்வருகிறது. இரண்டாவது பகூத்தில் ஸவிசேஷத்வம். இவ்வண்ணமாக ஸமாநாதிகரணபத ப்ரயோகத்திற்கு அதுபபத்தியும் நியத்யவாதிலாதக ஹேதுக்களுக்கு வித்தஸாத்யத்வமும் அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரமாணம் ஸம்விதவீதியில்— நவேத்யம் வித்திதர்மஸ்ஸயாதிகியத்ப்ராகுதிநிதம் -கேநாபிஸாதிதம் கிஞ்சி ஸம்விதோஹ்வித நவா த்வயா அஸ்திசேத் பகூபாதஸ்ஸயாத் நசேத்தே விபலச்சாரம்:— (வேதயம் வித்திதர்மமாக ஆகாதென்று முத்தி எது உரைக்கப்பட்டதே. அதினாலும் ஸம்வித்துக்கு ஏதாவதொன்று உன்னால் ஸாதிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறதா? இல்லையா? இருக்கிறதென்று சொன்னால் பகூபாதம் வரும்— இல்லே எனகில் உன் கிரமம் பயனற்றது) நியத்யவம் முதலியதர்மங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று பேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் ஸாதிக்கப்பட்ட ஒரு தர்மமே போரும். வேறு தர்மம் ஸாதிக்கத்தக்கதல்ல. அது முன்பு நன்கு ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்மத்தைவிட வேறாக இல்லாததால். நியத்யவம் நன்கு ஸாதிக்கப்பட்டபிறகு காலாபரிச்சேதமானது மீண்டும் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருந்தன்றே. இவ்வண்ணமாக நியத்யவம் முதலியவைகளுக்கு ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் பேதமும் பாஸ்வாபேதமும் வித்தம்.

சுவித ஸம்விதிக்யூதி வா ந வா? | விசியூதி ஹெசு; ஸயகி-கா ஸுரூசு | ந ஹெசு; துஹதா, மஹகூஸா-காவிவசு | விசியூதி ஹெசு

விஷி கெசு; கஸு கௌ ப்ரீதி வக்ஷு; யஜி ந கஸு வித்ஹித்ரி,
ஸா தஹிடு ந விரி; லிவிவிடு பௌக்ஷிவ கஸு வித்ஹித்ரி
ஹி. சூத்ர ஹி கெசு; கொய்யோதா?; நநு ஸ்விதெவத்யு
கூடு ஸத்யுக்ஷு; ஸுருகூ து தக். தயாஹி; கஸுவித்ரு
ஷஸு கிவிஷ்டுஜாக ப்ரீதி விரிபுருவதயா ததீஸி ஸா
ஸ்வித்யு கயிவிதாஹிவநுஹிவசு? ||

ஹதகூதம் ஹி—கநுஹித்ரிதி ஸுபுயம் ப்ரீதி ஸ்விதா
வெதெவ கஸுவித்ருதெநா வுஹாராநுமணுராவாநுஹி
வொ ஜோநாவதகிஸ்விதாஷுபுருநாரி வகிடுகொநுஹிதாநா
தெநா யடுவிஸெஷா“வடீஹம் ஜாநாரி, உடுயடுவதஹி, வடீ
ஹம் ஸ்வெஷி” ஹி ஸ்வெஷாரித்ருலாகிடு ப்ரீதி; ஹத
தாவதயா ஹி தஸுஸுயுபுக்ஷாஸுதா ஹதாஹிவபுருவாஷிதா
கஸு வகிடுகஸு கதாபுயடுவிஸெஷஸு கிடுகவததாபுருவி
ஹவடுதிதி ||

புரீபாஷ்யம்—

மேலும் ஸம்வித் ஸித்திக்கிரதா இல்லையா? ஸித்திக்கிரதேயானல் ஸதர்
மத்வம் வரும், இல்லாவிடில் ஆகாசபுஷ்பம் முதலியவைகளுக்குப் போல்
துச்சதை ஏற்படும். ஸித்தியே ஸம்வித் என்றால் அதுயாருக்கு எதைப்
பற்றி என்று சொல்லத்தக்கது. ஒருவனுக்கும் ஒன்றைப்பற்றியுமில்லை என்று
சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது அது ஸித்தியாகாது. ஸித்தியோவெ
ன்றால் புத்ரத்வம்போல் ஒருத்தனுக்கு ஒருவனைக்குறித்து உண்டாகிறது.
ஆத்மாவுக்கென்று சொல்லப்படுமேயானல், இந்த ஆத்மா யார்? அப்பா !
ஸம்வித்தே ஆத்மா என்று உரைக்கப்பட்டதன்றோ, உண்மை, உரைக்கப்பட்
டது. ஆனால் அந்தவசனம் தோஷமுள்ளது, அதை உபபாதிக்கோர். ஒரு
புருஷனுக்கு ஒரு அர்த்தத்தைக்குறித்து ஸித்திருபையாக இருப்பதால் அந்த
புருஷஸம்பந்தமுள்ள அந்த ஸம்வித்தானது தானே எவ்வாறாக ஆத்மபா
வத்தை அனுபவிக்கும்?

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அதுபற்றி என்பது தனக்கு ஆச்
ரயமான ஆத்மாவைக்குறித்து தன்னுடைய ஸத்பாவத்தினாலேயே ஒருவஸ்து
வின் வயவஹாராதுகுண்யபாதன ஸ்வபாவமுள்ளதாகவும் ஜோநம், அவசதி,

ஸம்வித், என்று வழங்கப்படுவதும் கர்மாவோடு கூடியதும், கடமஹம் ஜாநா மி, இமமர்த்தம் அவகச்சாமி, படமஹம் ஸம்வேத்மி, என்று எல்லோருக்கும் ஆத்மஸாக்ஷிகமாகவும் ப்ரஸித்தமாகவுமிருக்கிற அநுபநிதாவான ஆத்மாவின் தர்மவிசேஷம். இந்த ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதினாலன்றோ அதற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் உன்னாலும் உபபாதிக்கப்பட்டது. கர்மாக்களோடு கூடியதான இந்த கர்த்ரு தர்மவிசேஷத்திற்கு கர்மத்வம்போல கர்த்ருத்வமும் இசையாது.

சுருதப் ப்ரகாசிகை—

அர்யனால் ஸம்வித்துக்கு நிர்பேதத்வாபாதநமுகத்தால் அதற்கு ஆத்மத்வம் ஸாதிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் நிர்பேதத்வ நிராகரண முகத்தால் ஸம்விதாத்மத்வத்தை நிராகரிப்பதற்குத் தொடங்குகிறார்—அபி ச இது முதலியதால் அதில் ஸவிசேஷத்வத்தை ஆபாதநஞ்செய்வதற்காக விகல்பிக்கிறார்—ஸம்வித் ஸிந்ய தீவா நவா என்று—அறியப்பட்டதா? அல்லது அறியப்படவில்லையா? என்று அர்த்தம். முதல் பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—ஸிந்யதீசேந் என்று. எல்லா ப்ரமாணங்களும் ஸவிசேஷவிகல்பங்களென்று முந்தி உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் என்று கருத்து. அனநிக்ஷே, வித்திக்கிற வஸ்துவானது வித்திகளுக்கு ஆச்ரயமாதலால் ஸவிசேஷமாக ஆகும்—ஸித்தி:—ப்ரகாசம்—வ்யவஹாராநுருண்ய தர்மஸம்பந்தமுள்ளதாக ஆகும் என்று அர்த்தம். இரண்டு சிஸ்களாலுமாபாதம் செய்யப்பட்டிருக்கிற தோஷபரிஹாரத்திற்காக அர்யனால் சொல்லப்பட்டதை சங்கிக்கிறார்—ஸிந்யதீரேவ என்று. வித்தியானது வேறு ஸித்தியான அபேக்ஷியாதாதலால் ப்ரமிதிவிகல்பத்வ ப்ரயுக்தமான வித்திஸம்பந்தித்தவருபமான ஸவிசேஷத்வம் வராமல் போகும். அப்படி இருந்தபோதிலும் துச்சத்வமும் ஏற்படாது. முயல்கொம்பு ஸித்திருபமல்லவென்று கருத்து. அதிலும் ஸவிசேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—கல்ய என்று. ப்ரதீதியோ, வென்றால் ஒரு ஆச்ரயத்திற்கு ஒரு விகல்பத்தைக் குறித்து உண்டாகிறதாதலால் என்று அந்தஇரண்டும் சொல்லத்தக்கதென்று அர்த்தம். விருத்த க்ஷயில் பாதகத்தைக்கடறுகிறார்—யநி என்று. அதை விவரிக்கிறார்—ஸிந்யா ஹி என்று. பிதாவின் ஸதாதத்தில் விஷயம். புத்ரனுடைய ஸதாதத்தில் ஆச்ரயம். புத்ரத்வஸதாதத்தில் ஸித்தி. புத்ரத்வத்திற்கென்றோ புத்ரன் ஆச்ரயன். கல்யாணித் என்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாதாவானது அபேக்ஷையின் ப்ரதிசுஷேபத்தை சங்கிக்கிறார்—ஆத்மந இதீசேந் என்று. ஆத்மாஸைக்குறித்து என்று அர்த்தம். ஆத்மசப்தம் தன்னைச் சொல்லுகிறது. இதனால் ப்ரதயக்த்வம் பலித்தது. ஸித்திக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான தன்னுடைய ஆத்மாவன்றோ ப்ரதயக்—தனக்கு ப்ரகாசிடதல் ப்ரதயக்த்வமேன்றல்லவோ சொல்லப்படப்போகிறது. அதுவும் ஸம்வித்துக்கு அநுபபன்னமென்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—கோயமாநீமரி என்று. அயம் சப்தமானது வித்திப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. வித்திப்ரதிஸம்பந்தியான ஆத்மா எவன்—கிம்சப்தம் நிந்தையைப்பொருளாகக் கொண்டது. ஸம்வித்தானது வித்திப்ரதிஸம்பந்தியான ஆத்மாவன்று. ஸம்வித்துக்கு ப்ரதயக்த்வமானது உபபபன்னமாகாதென்று அர்த்தம். ஸம்வித்துக்கு ஆத்மத்வம் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அநுபபன்னமல்லவென்று வினவுகிறார்—நநு என்று. பரிஹரிக்கிறார்—ஸிந்யமுநீதம் என்று. ஸம்விதாத்மத்வத்திற்கு துருத்தத்வத்தை ஸம்வித்துக்கு ஆத்மத்வ நிராகரண முகத்தால் உபபாதம் செய்யத்தொடங்குகிறார்—த யா ஹி என்று. கர்மநிர்தேசம் திருஷ்டாந்தமாக. அர்த்தஜாதம்

என்று தர்மதர்மிரூப ஈ புஞ்ஜமே ப்ரமிதிவிஷயமென்று கருத்து. ஸித்திரூபா, ப்ரகாச ரூபா. அதிலுலேயே அந்த இரண்டு ஸம்பந்தமுள்ளது. க்யமிதி—ஆகமதர்மபூதையான ஸம்வித்தானது தான் எவ்வாறு ஆத்மாவாகும் என்று அர்த்தம். ஸித்திசப்தமானது உத்பத்திக்கும் ஜ்ஞப்திக்கும் பொதுவானது. இது அர்த்தம்—ப்ரகாசம் இங்கு விவகழிச் சுப்பட்டிருக்குமேயாகில் அது எது, அத்தற்கு கர்த்தருகம் ஸம்பந்தித்தவத்தில் ப்ரமாணம் யாது? வருத்திஜ்ஞானமானது கர்மகர்த்தாக்களோடு கூடியதன்றோ. ஸம்வித்தோ வென்றால் தனித்து இருக்கிறது. இங்கு தர்ம சிர்தேசத்தில் யாது பயன் என்று சங்கை வரின் சொல்லுகிறார்— ஏததுக்தம்பவதி என்று. அதுபூதி: என்பதினால் ஜ்ஞப்தி பரத்வம் சொல்லப்பட்டது. தன்னுடைய ஆசிரயத்தைக் குறித்த தன்னிருப்பினாலே யே ஒரு வஸ்துவின் வ்யவஹாராநுருண்யபாதன வையாவமுள்ளது என்பதனால் அதின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. இவ்வாறாக ஸித்தி சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ‘ஜ்ஞாநாவகதிஸம்விதாத்யாபாநாமா’ என்பதினால் ஜ்ஞாநசப்தம் ஸம்வித்சப்தம் இரண்டும் பர்யாயமாதலால் வருத்திஜ்ஞாநம் ஸம்வித இவ்விரண்டின் விபாகத்திற்கு ப்ரமாணத்தினது இன்மை பலித்தது. ‘கடமஹம் ஜாநாமி’ என்பது முதலாக “ஆத்மஸாக்ஷி: ப்ரஸித்த:; என்பதை ஈராகக்கொண்டிருக்கிற கிரந்தத்தால் கர்மகர்த்து ஸம்பந்தத்திற்கு ஸ்வாநுபவஸித்தத்தவமும் ஜ்ஞாநம் ஸம்வித இரண்டுக்கும் பர்யாயத்தவமும் சொல்லப் பட்டது. அதில் அன்யனுடைய அங்கீகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்— ஏதல்ல்வாபவந யா என்று. ஆத்மஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தை ஸாதிக்கிறவனால் கர்மகர்த்து ஸம்பந்தி ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் ஸாதிக்கப்பட்டதென்று. ஸகர்மகம்ஜ்ஞாநம் ஜடரூபம் ஆகம்பூதஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறானது வருத்திரூபம் என்று ஒத்துக்கொள்ளுதல் அநுபபன்னமென்றுகருத்து. ‘அஸ்ய’ இதுமுதலியதால் கர்மநிர்தேசத்திற்கு பலம்காண் பிக்கப்பட்டது.

ஆய்யா! நாம் ஸம்வித்துக்கு கர்த்துத்வத்தை விரும்புகிறோமில்லை. ஆகையால் எவ்வாறு இந்த ப்ரஸங்கம்? சொல்லப்படுகிறது ஸம்வித்துக்கு ஆத்மத்வத்தைச்சொல் பவனால் ப்ரத்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. ப்ரத்யத்வமும் ஜ்ஞாநாசர்யத்துக்கே என்பதனால் ஸம்வித்துக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வம் விடத்தக்கதல்ல. அது எவ்விதத்தாலும் இசையாது என்று பொருள். கர்த்துத்வம், ஆசர்யத்வம் தாதுவின் அர்த்தமானவ்யா பாரத்திற்கு ஆசர்யனன்றோ கர்த்தா. இவ்வண்ணம் தர்மதர்மிபாவத்தால் ப்ரதிவிர வதால் ஸம்வித்துக்கு ஆத்மத்வம் நிராகரிக்கப்பட்டது.

க்யாஹி; கஸ்ய கதபூஷிராகா கதபூஷ்யபூஷஸம்பவநா
பூஷஸம்பவநாபூஷாபூஷிவொபூஷிதிநிரோயாஸு பூஷுகூலீகூ
ஷெ | கதபூஷஸெய்யபூஷாபூஷி “ஸ வனவாயபூஷ: வபூஷபூ
ஷயாநாஸாபூஷ:” இதி பூஷிவிஜ்ஞாபூஷுகூலிஷ | “கஹம் ஜா
நாமி, சுஹஜ்ஞாவிஷம், ஜ்ஞாதாரொவ பிபேஷாநீம் ஜ்ஞாதம் ஸவ்ய”
இதி வ ஸம்பவநாபூஷிபூஷயா: பூஷுகூலிஷா இதி காதஸுஷெ
கூஷ | வனவம் கூணஹிபூஷஸம்பவநாபூஷுகூலிஷாபூஷயபே வபூஷெ

ஐயுஷ்டு ஸுபுலவொஐயு: “ஐயுஷ்டுஸுபு” ஐதி ப்ரக்யுவிஜ்ஞா ஸ
த வ்யுதெ; சுருதப்ரகாசிகாஸுபு ஸுபுலவொஐயு ப்ரக்யுவிஜ்ஞாஸு
ஸுபுலவொஐயு: ||

ப்ரீபாஷ்யம்—

உபபாதிக்கிறார்—இந்தகர்தாவுக்கு ஸ்திரத்வமும் கர்தாவின் தர்மமான
ஸம்வேதகத்திற்கு ஸுகதுக்காதிகளுக்குப்போல உத்பத்தி ஸ்திதி விராசங்க
ளும் நேரில் காணப்படுகின்றன. கர்தாவின் ஸதையமோ வென்றால் “அதே
இந்த வஸ்து முந்தி என்னால் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற” தென்கிறுபர்த்யபி
ஜ்ஞாபர்த்யக்ஷத்தால் ஸித்தம். “நான் அறிகிறேன். நான் அறிந்தேன்
ஜ்ஞாதாவாகவே இருக்கிற எனக்கு இப்பொழுது ஜ்ஞாநம் நஷ்டமாகப்
போயிற்று” என்றும் ஸம்வித்துக்கு உத்பத்தி முதலியவைகள் ப்ரத்யபாஸித்
தங்களாக இருப்பதால் எதினால் அவைகளுக்கு ஐக்யம். இவ்வண்ணம் ப்ரண
பங்குமான ஸம்வித்தை ஆத்மாவென்று ஒப்புக்கொள்ளும்பகூத்தில் “முதல்
தினத்தில் என்னால் இது பார்க்கப்பட்டது, மறுதினத்திலும் இதை நான்
கண்டேன்” என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையும் இசையாது அந்யஸூனுபவிக்கப்
பட்டவஸ்துவுக்கு வேறு ஒருவனுடைய ப்ரத்யபிஜ்ஞா கோசரத்வம் ஸம்ப
வியாதன்றோ.

சீருதப்ரகாசிகை.—

இதற்குமேல் ஸ்திரத்வாஸ்திரத்வ ிவைதர்மயத்தினால் அது நிரஸிக்கப்படுகிறது.
தூதர் என்று “ஹி” என்பது ஹேதுவில், சகாரத்தின் அர்த்தமுன்ன “ததா” என்கிற
சப்தத்தால் வேறு ஹேது சொல்லப்படுகிறது. கர்த்ருஸதையத்தை உபபாதிக்கிறார்—
கர்த்ருஸதையம் தாவத் என்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞையினால் விஷயிகரிக்கப்பட்டவதால்
கடம் முதலியவைகளுக்கு ஸ்திரத்வம் ஸித்திக்கிறது—அப்படிப்போல அந்த உட்பர்த்ய
பிஜ்ஞாகாலத்தில் முன் என்னால் இது அனுபவிக்கப்பட்டதென்று கர்தாவும் ப்ரத்யபி
ஜ்ஞாளுக்கு விஷயமாவதால் ஸ்திராஸ்த ஸித்திக்கிறான் என்று அர்த்தம். அதற்குமேல்
ஜ்ஞாஸ்தின் உத்பத்திஸ்திதிவிராசங்களைக் காண்பிக்கிறார்—அஹம் இது முதலிய
தால், ஜாநாமி என்பதனால் உத்பத்திஸ்திதி இரண்டும் ஸித்தம். அஜ்ஞாஸிஷம்
என்பதனால் அதிதத்வ ப்ராதியானது ஏற்படுகிறது. இதின் தெளிவின் பொருட்டு
அடுத்த பூர்வகாலத்திலுண்டான ஜ்ஞாஸிஷ்டத்வ பராமர்சத்தயோதாதத்திற்காக “ஜ்ஞாது
சேவ மம்” என்று உரைக்கப்பட்டது. “உத்பத்த்யதய:” என்கிற இடத்திலுள்ள ஆகிரிசப்தத்
தால் ஸ்திதிநிரோதங்கள் கர்த்திக்கப்படுகின்றன. மூன்று நான்கு கூணங் களில்
கிலேபெற்றிருக்கிற ஸம்வித்துக்கு முதலாவது கூணத்தோடு ஸம்பந்தம் † உத்பத்தி அத்
த்குப்பிப்பட்ட கூணங்களோடு ஸம்பந்தம் ‡ ஸ்திதி—ஸம்வித் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாதலால்

@ ப்ரத்யபிஜ்ஞை—ஸம்ஸகாரத்தால் உதவிபுரியப்பட்டிருக்கிற இத்திரிய ஜன்ய
மான ஜ்ஞாநம். † வைதர்மயம்—ஒற்றுமை இன்மை. ‡ உத்பத்தி—தற்கால ஸம்பந்தம்.
§ ஸ்திதி—உத்தரகாலாறுவருத்தி.

அவைகள் இரண்டும் ப்ரத்யக்ஷங்கள். கடஸம்விக்ருதக்கு விரோதமாவது படஸம்வீத், அது ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கிறது. இச்சப்தம் ஹேதுவில், ஸ்திரகவாஸ்திரத்வவைதர்மயத் தினில அவைகளுக்கு உபபம்வீலை என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் ப்ரத்யபிஜ்ஞைக்கு விஷயமாக இருப்பதால் ஆன்மாவுக்கு ஸதையம் கூறப்பட்டது. மேலே ப்ரத்யபிஜ்ஞைக்கு ஆசிரயமாக இரு பதால் ஸதையம் உரைக்கப்படுகிறது- ஏவம் என்று. முந்தி ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷஸ்த் மென்று கூறப்பட்டது. இந்த இடத்தில் ப்ரத்யபிஜ்ஞைபொருந்தாமல் என்று சொல்லப்பட்டது இது அபிராயம்-ப்ரத்யபிஜ்ஞைக்கு விஷயமான ஜ்வாலை முதலியதில் எந்த இடத்தில் அச்யதாஸித்தி ஸபயவீக்ருமோ அங்கு ஸதையஸித்தி இல்லை. இங்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞா விஷயத்வத்திற்கு அச்யதாஸித்தி இருந்தபோதிலும் ப்ரத்யபிஜ்ஞாசரயத்வம் அநந்யதாஸித்தமாதலால் ப்ராந்திரூபப்ரத்யபிஜ்ஞையில் கூட அந்த ப்ரத்யபிஜ்ஞாசரயத்திற்கு ஸதையமானது அநந்யதாஸித்தமாதலால் ப்ரத்யபிஜ்ஞாசரயத்வப்ப்ரபுத்தமான ஸதையமானது எவ்வீதத்தாலும் அசைக்கமுடியாதது. ப்ரத்யபிஜ்ஞைக்கு ஆசிரயமாக இருத்தலால் ஸதையத்தை விவரிக்கிறார்— அந்யேந என்று. இவ்வண்ணம் ஸ்திரமான் ஜ்ஞாதாவினுடைய தாமமாகவும் அஸ்திரமாகவும் ஆறியப்படுவதாலும் அஸ்திரத்வநிரித்தமான ப்ரதஸந்தாநத்தின் அஸம்பவத்தாலும் ஸம்வீதத்துக்கு ஆத்மத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

கிஞ் சநுஹ்ருதெராசுக்ஷாஹுஹமநெ தஸ்யாஃ நித்யகௌவரி
புதிஸஸாநாஸஹிவஸுதவஸ்யஃ । புதிஸஸாநம் ஹி வஹிவபாவா
காஹஸ்யாபிநநுஹ்ருதாரஹிவஸுதவயதி ; நாநுஹ்ருதிநித்யாஃ ।
சஹநெவெஹ்ரு வஹிவபுஷ்யகஹ்ருவதி । ஹவதொஹ்ருநுஹ்ருதெ
நுஹ்ருநுஹித்யகஹிஷ்டு । சநுஹ்ருதிரநுஹ்ருதிநித்யாஃ ।
ஸம்வீநாஃ காலினிராபுயா நிவிஷ்யா வாந் துநாநுஹ்ருதெ
ஸம்வீதீத்யுக்ஷு । உயாஹுஹெவதா ஸம்வீதெவாநெத்யுஹ்ரு
வராஹத்யு । சநுஹ்ருதிநித்யாஃ வராஹத்யு உதி நிஷ்டுஷு
ஹெகாஹஸாஹு நிராகுதாஃ ॥

புரீபாயம்:—

மேலும் அதுபூதிக்கு ஆத்மத்வம் ஒப்புக்கொண்டால் அது நித்யமாக இருந்த போதிலும் ப்ராந்தஸந்தானத்தின் இன்மை அந்த நிலமையுள்ளதே. ப்ரதிஸந்தானமோ வெனில் முற்காலத்திலும் ப்ற்காலத்திலும் ஸ்திரமாக இருக்கிற ஈ அதுபவீதாவை உருதிப்படுத்துகிறது. நானே இதை முந்தியும் அனுபவித்தேன் என்று. அதுபூதி மாத்ரத்வ உபஸ்தாபிக்கிறதில்லை.

பூ ப்ரதிஸந்தானம்—ஸ்மரணம். ஈ அதுபவீதா—அனுபவிக்கிறவன்.

உணக்குக்கூட அநுபூதிக்கு அநுபவிதாவாக இருத்தல் இஷ்டமல்ல. அநுபூதி அநுபூதிமாத்ரமே. நிராச்ரயையாகவும் நிர்விஷயையாகவுமிருக்கிற ஸம்வித் தென்கிற ஒரு பதார்த்தம் அக்யந்தா ி துபலப்தியினால் ஸம்பநியாதென்று உரைக்கப்பட்டது. இருவார்களாலுமொப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஸம்வித் தே ஆத்மா என்கிற விஷயம் உபலப்தியினால் அடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அநுபூதிமாத்ரமே யதார்த்த மென்பதற்கு ி நிஷ்கர்ஷ கங்களான ி ஹேத்வாபா ஸங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் ிஸ்திர்வத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் ப்ரதிஸந்தானம் ஸம்பலி யாமையால் ஆத்மத்வத்தை நிராவிக்கிறார்—கீஞ்ச என்று. “அநுபூதே ராத்மத்வாப்யுமக மே தஸ்யாநித்மீத்வேதி”தி. ஆத்மத்வத்தை ஒப்புக்கொள்வதற்கு ஸாதகமாக ஸம்வித்துக்கு நித்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் என்று அர்த்தம். அநித்யத்வபகூத்திலும் மாத் திரம் ஸம்விதாத்மத்வாநுபப்தி என்பதில்லை. நித்யத்வபகூத்திலும் என்பது அபிசப்த த்தின் அர்த்தம். ஆத்மாவன்றே ப்ரதிஸந்தானம் செய்கிறான். ப்ரதிஸந்தானம் இங்கு ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்று அர்த்தம். அதின் அஸம்பவத்தை உபபாதிக்கிறார்—ப்ரதி ஸந்தாநம் என்று. அதை உதாஹரிக்கிறார்—அஹம் என்று. அதினாலென்னவென்கிற சங்கைவரின் அது அன்யனுக்கு அநிஷ்டம் என்பதைக்கூறுகிறார்—பவந: என்று. உன் னுடைய அங்ககோரம்மாத் திரமல்ல. அநுபூதிக்கு அநுபவித்ருத்வமானது கமந்கரியைக்கு * கத்ருத்வம் போல் உபபன்னமாகாதென்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—அநுபூ தி: என்று. மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தால் அநுபவித்ருத்வத்திற்கு வ்யாவருத்தி வித்தித்தது.

அய்யா! தர்மத்வத்தாலும் அஸ்திரத்வத்தாலும் ி அப்ரதிஸந்தாத்ருத்வத்தாலும் ஸம்வித்துக்கு யாதொரு அநாத்மத்வமுரைக்கப்பட்டதோ அது சொல்லத்தக்கதல்ல. அநுபவித்ருத்வத்தை ஆத்மாகாரமாக ஒப்புக்கொள்ளாததாலும், விஷயாச்ரய சூன்யை யான ஸம்வித்துக்கு குணபாவமில்லாமையாலும், அவைகளிரண்டின் ஸம்பந்தத்தாலு ண்ணபண்ப்பட்ட அநித்யத்வ ப்ரஸங்கமில்லாமையாலும், என்று சொல்லப்படுமேயா கில் கூறுகிறார்—ஸம்விந்நாநம் என்று. அய்யா! எவ்வாறு விஷயாச்ரயசூன்யஜ்ஞா நாபாவம். ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞாநமானது உன்மத்தத்தில் விஷயாச்ரய சூன்யம். மறு மொழி சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஆகேஷபம் மிக்கஸ்துலமானது. உன்னால் ஜ்ஞாநசப்த வாச்யனுன ஜ்ஞாதாவுக்கே அஜுடத்வம் நித்யத்வம்முதலியதும் விஷயாச்ரய சூன்யத்வ மும் ஆத்மத்வமும் ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அதுஸித்தஸாதனம். ஜ்ஞாதாவைக்காட்டிலும் வேறானஜ்ஞாநத்திற்காகில் அப்பொழுது ஜ்ஞாதாவைக்காட்டிலும் வேறானதும் விஷயாச்ரயவிரஹிதமாயுமுள்ள ஜ்ஞாநத்தை சூன்யமென்றுசொல்லுகிறோம். ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயம்

ி அநுபலப்தி—ஜ்ஞாநாபாவம். ி ஹேத்வாபாஸங்கள்—துஷ்டஹேதுக்கள்.

ி நிஷ்கர்ஷகம்—நிர்ணயத்தை உண்பண்ணுகிற வஸ்து.

* கத்ருத்வம்—கந்தா-ஈடப்பவன். அவனுடை தர்மம். கத்ருத்வம்-அதாவது கடை. ி ப்ரதிஸந்தாநா—ப்ரதிஸந்தாநமுள்ளவன். அதாவது நினைவுள்ளவன் ஸம்மரிக்கிறவன்.

சூருதப்ரகாசிகை—

ப்ரத்யகர்த்தமன்றோ ஆத்மா—ப்ரத்யகத்வமானது அஹமர்த்தகத்திற்கு ஆத்மத்வம் சொன்னால் லிபித்தபாது. ஸம்விதாத் த்வபக்ட்சகிலேயே லிபித்தகும் என்று வினவுகிறா—நநுக என்று. அஹமர்த்தப்ரத்யக அஹமல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிம் அஹம்ஜாநாமி என்கிற அஹம் ரத்யபத்தில் எத ித்யபாத்தமோ அதுதான் ஆத்மா—எதனாலென்று கேட்கில் கூறுகிறா—அநிதமயிக என்ற. இயமாச வ்யதி ரிகத:—பராகர்த்ததைக்ககாட்டிலும் வேறுபட்டான ப்ரத்யகம். இது வேறுதவை உன்னடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது ப்ரத்யகாத்ரமாம இருப்பதாலென்று அர்த்தம். ப்ரத்யகத்வம் எதனாலெனில் கூறுகிறார்—ப்ரகாசகரஸ: என்று ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். சித்சப்தம் வேறுத்யபராமபுஷ்ணது ஜ்ஞாநமாக இருப்பதால் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமென்று அர்த்தம் ப்ரத்யகத்வமானது தனக்குதான் ப்ரகாசிதத்வம். ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம்—அர்வயாதீன ப்ரகாசத்வம், அஹமர்த்தமோவென்றால் யுஷ்மதர்த்தவக்ஷணம். யுஷ்மதர்த்தவக்ஷணமானதால் பராகாதத்வமே அஹமர்த்தத்வமென்று அர்த்தம். யுஷ்மதர்த்தவக்ஷணத்வம் எதனல் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—தந்பல என்று. தந்பல நிர்ப்பாஸிதத்வாத்—ஜ்ஞாநாதீந ப்ரகாசமுன்னதாக இருப்பதால் அதுவம் சிம்மாந்தரதைவிட அதிகமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம் இர்த்தசேத்பகர்த்தகத்தில் ஸம்விதத்துக்கு ஆத்மத்வலாதநபக்டத்தில் வ்யதிரேகத்வமாயும் அஹமர்த்தத்திற்கு அநாத்மத்வ விஷயத்தில் அர்வயிகராமும் உபிராமப்பட்டுப்பட்டுக்கிறது. அநில வ்யாதி ரோகிகளுக்கு வ்யதிரோக த்ருஷ்டார்கமும் அர்வயிசுளுக்கு ஸபக்டமும் யுஷ்மதர்த்த சப்தத்தால் ஸமசிபித்சப்பட்டது. அநபூதியானது ஆத்மா, ப்ரத்யககாக இருப்பதால். எது ஆத்மாவன்றோ அது ப்ரத்யக அன்று. உதாஹரண—கடம். அநுபூதியானது, ப்ரத்யக்பூதை- ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக இருப்பதால். எது ப்ரத்யககன்றோ, அது ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்று. கடம் போல. அநுபூதியானது ஸ்வயம்ப்ரகாசமுள்ளது, அநுபூதியாக இருப்பதால். எது ஸ்வயம்ப்ரகாசமுள்ளதன்றோ அது அநுபூதியல்ல. உதாஹரணம், கடம். என்று வ்யதிரோகத்யம் அஹமர்த்தமானது ஜ்ஞாநாதீநப்ரகாசமுள்ளது.—சித்தைக்கட்டிலும் வேறாக இருப்பதால், கடம்போல அஹமர்த்தமானது பராக், ஜ்ஞாநாதீநமான ப்ரகாசமுன்னதாக இருப்பதால் கடம் போல. அஹமர்த்தமானது, ஆத்மாவல்லாதது பராக்ரக இருப்பதால். கடம் போல, என்று அர்வயிகரயம் - ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமே ஸம்விதாத்மத்வத்தில் ப்ரத்யகவேறுதவாக முந்தி உரைக்கப்பட்டது பூர்வபக்டாபர்வாஸத்தில், இவ்விடக்கிலோவென்றால் அதினால் ப்ரத்யகத்வத்தை ஸாதித்து அதினால் ஆத்மத்வம் ஸாதிக்கப்பட்டது இதை பரிஹரிக்கிறார்—நைநதேவம் என்று. ஸம்விதத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் இஷ்டம் சிக்ஷிதத்தக்க அம்சமும் உரைக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஸ்வதஸ்ஸித்தத்வ ஸாதகவேறுதவகு வரித்தஸாத்பதை ஜ்ஞாதாஸுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தத்வாபாஸாதக வேறுதவான சித்யத்வத்திற்கு அஸித்தி சொல்லப்படபோகிறது. வேறுதவான்கு அநுமானங்கள் இங்கு நிரஸிக்கப்படுகிறது ஸம்விதாத்மத்வம் முதலியது ப்ரதிகியினால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதா? அல்லது ப்ரத்யகத்வ ஸித்தியின் அநுபபத்தியிலலா? அல்லது சுருதப்ரத்தாபத்தியிலலா? அல்லது ச்ருதிஸ்மருதிஸாதாரங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்திலலா? என்று விசல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு முதல் பக்ஷத்தில் ப்ரத்யக ப்ரதிகி விரோதத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஹம்ஜாநாமி என்று. இதனால் அன்யனால் கூறப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாந ப்ரத்யகத்வாத்மத்வ, ஜ்ஞாத்ரு பராத்வாகாத்மத்வவேதகன்வான அர்வயவ்யதிரேகயதமானவர்களுக்கு காஸாத்யாபதேசம் உரைக்கப்பட்டது, “அஹம்ஜாநாமி” என்கிற இடத்தில் அஹமர்த்தமானது ஸ்வாவபாஸத்திலும் கூட கூடாபாஸத்தில். போல் ப்ரதிஸம்பந்தியாக அஹமென்று அறியப்படுகிறது.

தாமியாக அபை ஸ்தத ந மெய்ய ஜ்ஞாநசெவத்வாவ ஸாமில்லை ஆகையால் அது ப்ரத்யக் ஆத்மாவும் உட்கு மானது சர்வமாக அநியப்படா நின்றனொண்டு ஸுகாதி கவ போல ப்ரஞுகு பாலெதநி தலால் ப்ரத்தட்டவல ஆத்மாவும்ல்ல, பின்னையோ பரா - அஃ ப வும ஆகையால் நான்கு ஜேதுக்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷபாதம் சொல்லப் பட்டதாக ஆகிறது.

கிஸ்ரி—சுஹரியெடா ந நெவா தூபுத்யுக் நாததுநா ஹவெசு |
 சுஹ ஸுஹா வராடியடாசு ப்ரத்யு டெய்டா ஹி ஹிஷு தெ || நிரஸூ
 விஷு டெய்டா ஹிநொநந்லாக் ஸுராடீ | ஹவெயஜிதி ரொக்ஷா
 யீ ப்ருவணாஷெள ப்ருவததுதெ || சுஹரியெடா ஸுஹெநொக்ஷஜத்யு
 ஹவஸூதி | சுவஸவெடா ஹெள ரொக்ஷகயாபுஸூவமஸ்து ||
 ஸி நவெடாவி ஸெதாந்ரா காவிசுஜூவிரவஸூதா ஹி ததாவயெ
 ய்து சுஸூாவி ந ஹிஷுதி || ஸுஸூஸிதயா ஹுஸூஸூதா விஜூ
 வ்தாதி வ | ஸுஸூஸிதயாபெத து ஜூஷிரெவ ந ஹிஷுதி ||
 நெதூஸூஷுஷு ஹாவெ நெஷநாஷெரவிலிவசு | சுதொஹ
 ஸெய்டா ஜூதெவ ப்ரத்யுமாதெகி நிரூதது || “ விஜூதாரஸெ
 கெந ஜாநாதெவ ” உதி வ ப்ருகி || “ வநதஷெர வெதி தம் ப்ரா
 ஹு கெஷுஜூ ” உதி வ ஸூகி || “ நாததூ ப்ருதெ ” உதூ
 ரஹு ஸூகி காரொவி வக்ஷுதி | “ ஜூதகவ ” உதூதொ
 நாததூ ஜூஷிரூதி ஸூகி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும் அஹமர்த்தமானது ஆத்மாவாக இல்லாவிடில் ஆத்மாவுக்கு ப்ர
 த்யக் த்வம் ஸம்பவியாது அஹம் புத்தியினால் ப்ரத்யகர்த்தமானது பராகர்த்த
 த்தினின்று வேறுபடுதப்படுகிறதன்றோ--நான் விலக்கப்பட்டிருக்கிறது ஸம
 ஸ்ததுக்கங்களுடனகடியவனாகவும் முடிவில்லாத ஆநந்தத்தை அடைந்தவ
 னாகவும் கர்மத்துக்கு வசப்படாதவனாகவும் ஆகக்கடவேனென்று மோக்ஷத்
 தில் விரப்பமுள்ளவன சீரவனம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்திக்குள்—அஹ
 மர்த்தவிநாசமே மோக்ஷமென்று ஒருவன் எண்ணுவனையாகில் அவன்
 மோக்ஷதாப்ரஸ்தாவகந்தத்தினின்றும் விலகி விடுவான். நான் நாசமடை
 ந்தபோதிலும் என்னக்காட்டிலும் வேறாக ஜ்ஞப்தி என்று ஒரு வஸ்து
 இருக்கிறது என்று எண்ணி அதை அடைவதென்பொருட்டு ஒருவனுக்கும்
 முயற்சி உண்டாகாது. இந்த ஜ்ஞப்திக்கு நன் ஸம்பந்தத்தினாலே யன்றோ

ஸத்தைத்யம் விஜ்ஞப்திதை முதலியதும். தன் ஸம்பந்தமே விலகிவிடுமேயாகில் ஜ்ஞப்தியே ஸித்தியாது. வெட்டுகிறவன், வெட்டக்கக்கவஸ்து, இவ்விரண்டும் இல்லாவிடில் வெட்டுதல்முதலியது எவ்வாறு ஸித்தியாதோ அவ்வாறாக ஆகையால் அஹமர்த்தமான ஜ்ஞாதாவே ப்ரத்யகாத்மாவென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. 'அரே விஜ்ஞாதாவை எதனால் நிச்சயமாக அறிகிறான்' என்று ச்ருதி. 'இதை எவன் அறிகிறானோ அவனைச் சேஷத்ராஜ்ஞனென்று அதை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்' என்று பகவத்கேத. ஸூத்ரகாரரும் 'நாத்மாச்ருதே.' என்று தொடங்கி "ஜ்ஞோ஽தவ" என்று ஜ்ஞாநாச்ரயன் தான் ஆத்மாவென்று சொல்லப்போகிறார். ஆகையால் ஜ்ஞப்திமாத்ரம் ஆத்மா அல்லவென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ப்ரத்யக்த்வம் விபரித்துக்கும் ஸாதகமென்று சொல்லுகிறார்—கிஞ்சு என்று. ப்ரத்யக்த்வம் தனக்குத்தான் ப்ரகாசித்தல். பிறனுக்கு ப்ரகாசித்தல் பராத்தவம் இவ்விரண்டும் அஹம் இகம் என்கிற இரண்டு புத்திகளால் பிரிக்கப்படுகிறதன்றோ. ஆகையால் அஹம்புத்திபோய்விட்டால் ப்ரத்யக்த்வமே ஸித்தியாதாதலால் ப்ரத்யக்த்வம் அஹமர்த்தத்திற்கே ஆத்மத்வஸாதகமென்று அர்த்தம். ஸம்விதத்தில் ப்ரத்யக்த்வமில் ஸாமையால் ஆத்மத்வஸாதக வேறுதலுக்கு அஸித்தியும் பலித்தது. அஹமர்த்தத்திற்கு பராத்தவ மில்லாமையால் அநாத்மத்வஸாதக வேறுதலினுடைய அஸித்தியும் பலித்தது. அஹம்புத்திபா என்பதிலால் "யுஷ்மதஸ்மத்ப்ரத்யயகோசரயோ:" என்கிற தன்னுடைய உத்திவிரோதமும் வருகிறது. "கோ஽ஹமித்த்யவநிபுன:" "சப்தோஹமிதிதோஷாய நாத்மயேஷ:" இதுமுதலிய ஆகமவிரோதமும் உண்டாக்கி இருக்கிறது. ஹிசப்தம் ப்ரஸித்திபரமாதலால் வேறுசுவிதாவது, அநுபூதி: - பராசி - அஹமர்த்தத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால். கடம்போல என்று. ப்ரத்யக்த்வ வேறுதலுக்கு அஸித்தி தார்ட்யமும் அந்த ப்ரத்யக்த்வஸாதகமான ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ வேறுதலுக்கு ஸத்ப்ரதி பக்ஷத்தமும் அநுபூதி: அநாத்மா, அஹமர்த்தவயதிரித்ததலாத். கடாதிவத் என்று. ஸம்விதாத்மத்வஸாதகமான ப்ரத்யக்த்வ வேறுதலுக்கும் எத்ப்ரதிபக்ஷத்தமும் அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறதென்று அறியப்படுகிறது. அஹம்புத்தியினால் பராசர்த்தத்தைக்காட்டிலும் ப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு பேதத்தை ஸமர்த்தித்திருப்பதால். ஹி சப்தத்தாலு மில்விடத்தில் ஸம்வித்ப்ரத்யகத்வவேறுதலுக்கு அஸித்தியும் லித்தித்தது. ச்ருதப்ரத்தா பத்தியைச்சொல்லாதற்காக முமுக்ஷுவினுடைய அபிஸந்தியைக் கூறுகிறார்—நிஸந்த என்று. அதிலால் என்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அஹமர்த்தநிநாச: என்று. எதின் ஸம்பந்தமுள்ளதாக துக்கஜ்ஞாநமும் எதின் ஸம்பந்தமுள்ளதாக துக்கநிவ்ருத்தியும், எதின் ஸம்பந்தமுள்ளதாக ஸூகப்ராப்தியும், அடைய விரும்பப்படுகிறதோ அதின் விநாசம் மேகக்ஷாமால் அதிகாரமில்லாமையால் அப்ராமாண்யம் வரும். ப்ரமிதியை உண்டு பண்ணுதல் லவேராசாஸ்திரத்திற்குப் ப்ராமாண்யம், அறிய விரும்பப்பட்டிருக்கிறதும் ச்ரஹித்தக்கத்துமான சாஸ்திரத்திற்கு புருஷார்த்த பர்வஸநமில்லாவிடில் ச்ரவணமநாதிகளுக்கு அதிகாரியானவன் ஸித்தியான். சாஸ்திரம் ச்ரவணம் முதலியதை அபேக்ஷியாமல் ஒருவனுக்கும் ப்ரமிதியை உண்டு பண்ணுகிறதில்லை. ஆகையால் அதிகாரி இல்லாமையால் ப்ராமாண்யமுண்டாகாதென்று சாஸ்திரப்ராமாண்யயாத்ரபபத்திருப ச்ருத்யர்த்தாபத்தி உரைக்கப்பட்டது. அஹ

மர்த்தம் நஷ்டமானபோதிலும் ஜ்ஞப்தியானது சித்யையாக நிலைபெற்றிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்— மயீநஷ்டேபி என்று. நான் நஷ்டமானபோதிலுங்கூட தூண்ஸ்திரமாக இருக்கிறதென்பதனால் தன்னுடைய மண்டையை உடைத்துக் கொள்ளுதல் புருஷார்த்தமாக ஆகமாட்டாதென்று கருத்து. தனித்த ஸம்வித்துக்குச் சரவணதிகளில் பரவ்ருத்தி இல்லையென்றே பின்னையோ அஹமர்த்தத்திற்கே. ஆதலால் பரவ்ருத்திக்கிறதென தன்நாசத்திற்கு பரவ்ருத்திக்கிறானில்லை. அஹமர்த்தம் போனபோதிலும் ஜ்ஞப்தியின் இருப்பை ஒப்புக்கொண்டு தூஷணம் கூறப்பட்டது. அதற்குமேல் அதின் இருப்பே இல்லை என்றுகூறுகிறார்—ஸ்வஸம்பீநீதித்யா என்று. ஸாமான்யாகாரம் ஸததே, விஜ்ஞப்திதையானது விஷயப்ராசாத்வரூப விசேஷாகாரம். ஆதிசப்தத்தால் ஸ்வயம் ப்ராசாத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஸத்தை ஆசரய ஸம்பந்தாநீனமாதலால் ஸ்வரூபலாபம் இருக்கும்பொழுது ஜ்ஞப்தித்வம் முதலியது ஸம்பலிப்பதாலும் எல்லாம் அதற்கு அதீனமென்று அர்த்தம். ஆகையால் ஸத்தையானது எதின் ஸம்பந்தத்தைச்சார்ந்திருக்கிறதோ அந்த ஸம்பந்திவியோகத்தில் ஜ்ஞப்தியின் ஸத்தை யே இல்லே என்று சொல்லுகிறார்—ஸ்வஸம்பீநீத என்று. கட பூக்ரகாசாச திருஷ்டாந்தங்களை விலக்குவதற்காக விஷயாசரய ஸம்பந்தத்திற்கு ஸத்தாவேதுத்வ விஷயத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—சேதத்து: என்று. மேதநாதே: என்கிறஇடத்திலிருக்கிற ஆதிசப்தத்தால் ஸத்தை அதின்பலம் த்வைதீபாவம் இதுமுதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு ப்ராத்யக்ஷவிரோதத்தாலும் அஸித்தத்வத்தாலும் விபரீதஸாதகத்வத்தாலும் ஸத்தப்ராதிபக்ஷத்வத்தாலும் ஸம்விதாத்மத்வாநுபபத்தியினாலும் ச்ருத்த்யர்த்தாபத்தியினாலும் அஹமர்த்தத்தத்திற்கு ஆகம்த்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—அந: என்று. இது பூர்வோத்தரேஹதுக்களுடைய ப்ரதிஜ்ஞை. ச்ருதிஸம்ருதி ஸூத்ரங்களைக்காண்பிக்கிறார் — விஜ்ஞாதாரம் என்று. அறியத்தக்க ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்த்வம் உரைக்கப்பட்டது. “ஃவிஜ்ஞாதாரம்ரேகே வஜ்ஜாநீயாத்” என்று, ஜ்ஞாத்ருத்த்வம் ஸ்வபாவிகமாதலால் முக்தியிலும் விஜ்ஞாத்ருத்த்வம் இருக்கிறதென்பதைக் காண்பிக்கிறார்—ஜாநாதீயேவ என்று. ‘ஜ்ஞோ2த வ’ என்கிற இடத்தில் ஜ்ஞாசப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டவன் ஆத்மா, என்று தெரியப்படுத்துவதற்காக “நாத்மா ச்ருதே:” என்கிற ஸூத்ரம் எடுக்கப்பட்டது. உன்னால் அநித்யமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அஹமர்த்தத்தத்திற்கு நித்யத்வத்தைச் சொல்வதும் அதற்கே ஆகம்த்வஸாதக மென்றும் ஜ்ஞாபிப்பதற்காக, ஆகையால் “நாத்மா” என்று ஸமவிதாத்மத்வ ப்ராதிபக்ஷப்ரதிசமநத்தால் முற்கூறப்பட்டுள்ள அஹமர்த்தாத்மத்வப்ராதிஜ்ஞையிலும் ஸம்விதாத்மத்வப்ராதிபக்ஷபத்திலும் அததற்குத்தக்கபடி கூறப்பட்ட வேதுக்கள் அநுஸந்திக்கத்தக்கவைகள்.

சுஹம் ப்ரக்யயலிஞொ ஹுஸுடி:; யுஷ்டத்யயிஷுபொ
யுஷ்டடி: 1 ததூஹம் ஜாநாதீனீ வலிஞொ ஜூதா யுஷ்டடி:
ஐனீ வவ:நம் ஜநநீ ஓ வஸுதிவயூஹதூடிஹி 1 ந வாலெள
ஜூதா2ஹிடியே2நூயீநபூகாஸ: 1 ஸுபம்ப்ரகாஸகூச: 1 வெ

பூ காகம்—கண்டி. த்வைதீபாவம்—இரண்டாக ஆகுதல்.

ஃ ஸத்தப்ராதிபக்ஷம்—ஸாத்யபாபஸாதகாரண விபரீத வேது எதற்கு இருக்கிறதோ அது. ஃ விஜ்ஞாதாரம்—அடே விஜ்ஞாசரயணை எதிலும் அறியக்கூடும்.

தந்யஸூலாவதா ஹி ஸ்யபாஷ்யகாஸதா । யஃ ப்ரகாஸஸூலாவஃ;ஸொ
 ௨நந்யூயீடப்ரகாஸஃ । கீவஸஃ । நஹி கீவாஹெஸூப்யூலாவயநிஸூ
 வலிதகெஹப்ரகாஸகூந்யூயீடப்ரகாஸகூவ ௨ । கிம் தஹிபு ?
 கீவஸ்யபாஷ்யகாஸஸூலாவஸ்யயதேவ ப்ரகாஸதெ; சுந்யூநவி ப்ரகா
 ஸாயகி (வ) ௨-ஹயா ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

அஸ்மதர்த்தமானது அஹம்ப்ரத்யயத்தால் லிபித்தமன்றோ. யுஷ்மதர்த்தம் யுஷ்மதர்த்தய விஷயம் அதில் அஹம்நாநாமி என்கிறாய்வுவரையால் தத்தால் லிபித்தித்திருக்கின்றோதாவானவன் யுஷ்மதர்த்தம் என்று சொல்லுகிற வசநமானது என் தாயார் மலடி என்பதுபோல் வ்யாஹுதமான அர்த்தமுள்ளது. இங்கஜ்ஞாதாவான் அஹமர்த்தம் அந்யாதிரந்தரகாசமுள்ளதன்று. ஸ்வயம் பரகாசமாக இருப்பதால், சைதன்யஸ்வபாவஸகையன்றோ ஸ்வயம்ப்ரகாசதை எது ப்ரகாசஸ்வபாவமுள்ளதோ அது தீபம்போல் அநந்யாதிரந்தரகாசமுள்ளது தீபம் முதலியவற்றிற்கு தன்னுடைய ஒளியின் பலத்தினால் ப்ரகாசிப்பிக்கப் பட்டிருந்ததால் அப்ரகாசத்வமாவது அந்யாதிரந்தரகாசத்வமாவது இல்லை உன்றோ. பின்னேயோ ப்ரகாசஸ்வபாவமுள்ள தீபம் தானாகவே ப்ரகாசிக்கிறது. மற்றவைகளையும் தன்னுடைய ஒளியினால் ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறது.

சூதப் பாகாசிகை—

வேறுதாவணமும் வ்யாஹுதியும் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்— அஹம்ப்ரத்யய இதுமுதலியதால் (அஹம்ப்ரத்யயலிபித்த இதி) லிபித்தததததததால் ஸ்வதஸ்வலிபித்தமானது ஸிபிப்பிக்கப்பட்டது அதிலேயே உன்றோ வேறு இடத்தில் யுஷ்மதர்த்தயலிபித்ய என்று உரைக்கப்பட்டது. அஹம்ப்ரத்யயலிபித்தோஹி என்கிற இடத்திலுள்ள ‘ஹி’ சப்தத்தினாலும் அஸ்மதர்த்தம் யுஷ்மதஸ்மதப்ரத்யயகோசரயோ: என்கிற அந்தந்தப் ப்ரத்யயத்தினையுக்காண்பிக்கிறார். ஜ்ஞாநமே ஸ்வயம்ப்ரகாசம் - அனைத்திலேயுள்ளதெல்லாம் அஹமர்த்தத்திற்கு வேறுப்ரகாசத்தினது அபேகைஇளைமையை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்கிறார்—நகாஸௌ என்று எதனென்று கேட்கக் கூறுகிறார்— ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வரீதீ என்று. ப்ரகாச: வ்யவஹாராநுருண்யம், தானாகவே வ்யவஹாராநுருண்ய சத்தியுடன்கூடி இருந்ததால், அஹமர்த்தமானது வேறு ப்ரகாசத்தை அபேகையாமலிருக்கிறதென்று அர்த்தம். அது எவ்வகையினால் கூறுகிறார்—சைதநீயஸ்வபாவரீதில்லையம்ப்ரகாசதா என்று. சேதநா-ஜ்ஞாநம், அதின் தன்மை சைதநீயம்—ஜ்ஞாநத்வம். தத்ஸ்வபாவத்வம் ஜ்ஞாநத்வத்தை குணமாகக்கொண்டிருந்தல் என்று பொருள். ஜ்ஞாநத்வமே யன்றோ ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம்.

அப்படிப்போல் இவ்விடத்திலும் ஜ்ஞாநத்வம் ப்ராமாணிகமாக இருக்குமேயாகில் அதே ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் இருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அஹிமர்த்தத் திற்கு சைதர்ய ஸ்வபாவத்வத்தில் ச்ருதியை ப்ராமாணமாக சொல்லப்போகிறவரால் கொண்டு அதற்கு அநுக்ரஹிக்கதர்கத்தை உபந்யஸிக்கிறார்— ய: ப்ரகாசஸ்வபாவ: இது முதலியதால். ஆகமா தீபம் இவ்விரண்டுகளின் தர்மபூதஜ்ஞாநம் ப்ரபை இவை களுக்கு நேராகவோ அல்லது பரம்பரையாகவோ எவ்விதமான வ்யவஹாராநுகுண்ய மோ அவ்விதமானது இவ்வுரு ப்ரகாச சப்தத்தால் விஹிதப்பட்டுள்ளது.

திபத்தைச்சார்ந்த இருட்டுக்கு விரோதிரூபமான ஔஜ்வல்யம் ப்ரகாசம். ஜ்ஞாநத் திற்கோ வெளிஸ்வபுரணம். எது அதை ஸ்வபாவமாகக்கொண்டதாகவும் அஹிமர்த்ரம் மாக உடையதாகவும் ஸ்வவ்யவஹாராநுகுண்யபாத சக்தியுள்ளதாகவும்கொண்டதோ அது அந்யாதீர ப்ரகாசம். ஸ்வதர்மத்தை அபேக்ஷியாத ப்ரகாசமுள்ளதென்று அர்த்தம். ப்ரகாசஸ்வபாவத்தின் அஸித்தியானது சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. எவ்வாறு ப்ரபாச்யமானதிபத்திற்கு ஔஜ்வல்யம் ப்ரத்தக்ஷஸித்தமோ, அவ்வாறே ஜ்ஞாநாவுக்கும் தானாகவே தன்னுடைய வ்யவஹாராநுகுண்யத்தை உண்டுபண்ணுதல் இனி சொல்லப்போகிற ச்ருதியின் ஸ்வரூபத்தால் அறியப்பட்டிருப்பதால், ப்ரகாசஸ்வபாவமுள்ளவஸ்துவுக்கு தனக்கு தாமமாக இருக்கிற ப்ரகாசத்தை அபேக்ஷியாமல் ப்ரகாசிப்பது பொருத்தமுள்ளதென்று இவ்வளவேதான் இந்த க்ரந்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது இதற்குமேல் கண்ணால் காணக்கத்தக்கதன்மை இருக்க ப்ரபையைவிட வேறாக இருப்பதால் திபமானது கடம் முதலியதுபோல் ப்ரபையின்பலத்தால் பிரகாசிப்பிக்கத்தக்கதென்பதினால் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு ஸாந்யவைகல்யத்தை ஆசங்கித்துக்கூறுகிறார்—நஹி என்று. கண்ணால் க்ரஹிக்கத்தக்கதன்மை இருக்க ப்ரபையைவிட வேறாக இருப்பதால். கடம் முதலிய வஸ்துக்களைப்போல் திபமானது ப்ரபையினால் ப்ரகாசிப்பிக்கத்தக்கதென்று சொல்வது கூடாது. அந்தகாரத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால், ஆகையால் திபத்திற்கு ப்ரபையினது அபேகை இல்லை என்று அப்ராயம். அப்ரகாசத்வம் அந்யாதீரப்ரகாசத்வஞ்சேத. தனக்கு ஸ்ர ஔஜ்வல்யரூபமான தர்மத்தின் இன்மையுடனாகிவிடுவதென்பதென்று ப்ரகாசத்தின் அபேகையுடனும் இல்லை என்று அர்த்தம். அர்த்தவரித்தத்தை சொல்வதற்காக ஶ்ரீ ஆகாங்கையைக் காண்பிக்கிறார்— க்ரந்தர்ஹி என்று. உத்தரம் கூறுகிறார்—தீப: என்று.

திபமானது தன்னை மாத்திரம் ப்ரகாசிப்பிக்கிற தென்பதில்லை. பின்னையோ தன்பரிசுரங்களால் மற்றவைகளையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்று அதிசயத்தைக் கூறுகிறார்— அந்யாதீர என்று. இவ்வண்ணமாவது பொருள். திபமானது ப்ரபையை அபேக்ஷியாமல் ப்ரகாசிக்கும்தானால் ப்ரபையைப்போல் விஷயங்களையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்யும் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— அந்யாதீர என்று. விஷயப்ரகாசஸம்பந்தமாக இருந்தபோதிலும் ஸ்வரூபமானது ஒரு ஸமயத்திலுண்டாவதுபற்றி விஷயஸம்பந்தமில்லாமையால் ஸ்வரூபத்தால் ப்ரகாசிப்பிக்கிறதில்லை. பின்னையோ விஷயஸம்பந்தமுள்ளதும் இதின்பரிசுரமாகவும்கொண்ட ப்ரபையினாலேன்று அர்த்தம். யதா ப்ரகாசயத்யேக: க்ருத் ஸம் லோகமிமம் ரவி: (எவ்வாறு ஸூர்யன் ஒருவனாகவே உலகமனைத்தையும் ப்ரகாசிப்பி

ஸ்ர ஔஜ்வல்யம்—ப்ரகாசம்.

ஶ்ர ஆகாங்கை—எந்த பதத்திற்கு எந்தபதமில்லாவிட்டால் அவ்வாறுபாவகத்வம் இருந்தோ அந்தபதத்திற்கு அந்த மற்றொருபதத்தோடு உள்ள ஸம்பந்தம்.

பிக்கிரூனே) இதுமுதலிய நிர்தேசம் அபிப்ராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது. அன்றிக்கே, அநுமானவிவகஷயினால் சொல்லுகிறார்—சைதநீய ஸ்வபாவதாஹி என்று. சைதநீய ஸ்வபாவதா - ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாகக்கொண்டிருத்தல். இதேயன்றே ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம். ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. புகையுடன் சேர்ந்திருத்தலன்றே அக்கியுடன் சேர்ந்திருத்தலென்று சொல்லப்பட்டால் புகையுள்ளதாக இருப்பதால் அக்கியுள்ளது என்று எவ்வாறு சொல்லப்பட்டதாக ஆகுமோ அப்படிப்போல. இதுவும் அந்வயியானஹேத. வ்யாப்தியைக் காண்பிக்கிறார்—ய: என்று. ப்ரகாசஸ்வபாவ: - ப்ரகாசத்தை தர்மமாகக்கொண்டது. எது வேறு தர்மியினுடைய ப்ரத்யக்ஷத்தில் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதினாலேயே ஹேதுவோ அது அந்வயாதீன ப்ரகாசப்பதத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. ரூபமுள்ள வஸ்து. அந்த ரூபிதரவ்யத்தில் இணைபுறியா, ஸம் பந்தத்தால் நிலைபெற்றிருக்கிற ஜாதிகுணம் முதலியது, இவைகளின் சாக்ஷாஷ்டப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நிமித்தமான ரூபத்திற்கும் தனக்கு எது ஆச்யமோ அதற்கும் மற்ற த்ரவ்யங்களுக்கும் அநுமாபகமான (தூமம்) புகை முதலியவற்றுக்கும் ப்ரகாசத்வத்தை விலக்குவதற்காக தர்மபந்தா அபரோக்ஷப்பதங்கள். பாஸுமான சப்சமானது இந்திரியங்களை விலக்குவதற்காக, பக்ஷம் ஸபக்ஷம் இரண்டுக்கும் பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதற்காக ஸாக்ஷாத்வாபரம்பரயாவா என்று கூறப்பட்டது. ஜ்ஞாதாவான ஆத்மா தனக்கு தர்மமாக இருக்கிற ப்ரகாசத்தை அபேக்ஷியாமலே வித்ததியுள்ளவன். ப்ரகாசத்தை தர்மமாகக்கொண்டிருப்பதால், தீயம்போல, என்று அநுமான ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ வேறு தர்மியின் ப்ரத்யக்ஷாவபாஸத்திற்கு ஹேதுவான தர்மத்துடன்கூடி இருப்பதால் என்பது ஹேதுவாசியான சப்தத்தினது அர்த்தம். தீயத்துக்குத் தன்னுடைய தர்மமாக இருக்கிற ப்ரகாசைய அபேக்ஷியாத ப்ரகாசத்வம்போல ஜ்ஞாதாவுக்கும் தன்னுடைய தர்மமாக இருக்கிற ஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷியாமல் ப்ரகாசித்தல் வித்தமாக இருப்பதுபற்றி பக்ஷகர்மதா பலத்தால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் ஸித்திக்கிறது. த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்ய ஸம்பந்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்—நஹி என்று. ஸாதநஸம்பந்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்—அந்யாநபி என்று. அநுமானபாதவத்தைக்காட்டிலும் கார்த்தத்திற்கு ச்ருத்யநக்ராஹகதரக பாத்வம் தருதியுள்ளது. மேலே “ததாஹி ச்ருதய:” என்று சொல்லப்போவதால். முந்தின அநுமானம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்குமேயானால், ததாச என்றல்லவோ சொல்லத்தக்கது. தொடக்கத்தில் “சைதநீயஸ்வபாவதாஹி ஸ்வயம்ப்ரகாசதா” என்று ஸமாநாதிகரண நிர்தேசஸ்வரஸ்யத்தாலும் பஞ்சமயர்த்தத்தாலும் சொல்லும்பக்ஷத்தில் ஸ்வரஸ்யம் அழிந்தபோய் விடுகிறது. நிகமந்ததிலும் “செருபதாஹி ஸ்வயம் ப்ரகாசதா” என்று கூறப்பட்டது.

சித்ரூபசப்தம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வத்தைக் குறிக்கிறது. ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாகக் கொண்டிருத்தலென்ற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளதல்ல. அடுத்த முன் கார்த்தத்தில் சித்ரூபனே சைதநீயகுணமுள்ளவனென்று ஜ்ஞாந தர்மத்வத்தைத் தனித்துச்சொல்லி இருப்பதால். இவ்வண்ணம் முடிவில் ஸ்வயம் ப்ரகாசதாபத்தோடு ஸமாநாதிகரணமான சித்ரூபதா சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாநஸ்வரூபதா பாத்வம் காணப்படுவதாலும் முந்தியும் ஸ்வயம் ப்ரகாசதாபத்தோடு ஸமாநாதிகரணமான சைதநீய ஸ்வபாவதா என்கிற பதத்திற்கு ஜ்ஞாநஸ்வரூபதையைக்குறித்தல் மிக்கத்தகுதியுள்ளதாக இருப்பதாலும் சைதநீயஸ்வபாவதா இதுமுதலிய பாஷ்யகார்த்தமானது ச்ருதிக்கு அது க்ராஹகதரகத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டது. இவ்வண்ணம் அநக்ராஹகதரகத்திற்குச் ச்ரோதத்வம் இருக்க அநுமாநமும் அர்த்தஸித்தம்.

வனதடிசுதல்வகி—யடுகெடுவே தெஜொடிவடிவாபுலா
வடிவெணாவகிஷதெ ! யடிவி புலா புலாவடிவடிவாபுலா
தா ! தயாவி தெஜொ டிவடிவே, ந சொகூரகிவடிவாபுலா
புலாவி வகிஷதெபுலாபுலாவகிஷதெ சொகூரகிவெய
புலா, புலாபுலாவகிஷதெ, தெஜொ டி வடிவே; நாயகூரகிஷதெ ! பு
லாபுலாவகிஷதெ வடிவாபுலாபுலாவகிஷதெ புலாபுலாவகிஷதெ ! சுலா
புலா புலாபுலாவகிஷதெபுலாபுலாவகிஷதெபுலாபுலாவகிஷதெ
தா புலாபுலாவகிஷதெ வடிவாபுலாபுலாவகிஷதெ புலாபுலாவகிஷதெ
தெ, தெஜொபுலாபுலாவகிஷதெபுலாபுலாவகிஷதெபுலாபுலாவகிஷதெ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

இதுசொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது நிரூபிக்கிறார்—ஒரே தேஜஸ்வருப
தர்வயமானது ப்ரபாபுலாவகிஷதெ ப்ரபைபுள்ளதாகவிருக்கிறது. என்றாலும்
ப்ரபையானது ப்ரபைபுள்ள தர்வயத்திற்கு அதிநமாக இருக்கிறது. ஆயினும்
அது தேஜோமயமானதர்வயமே, செளகல்யம் முதலியதுபோல குணமல்ல.
தனக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற வஸ்துவைவிட்டுவிடக்கி வேறு இடத்திலும் இருப்
பதாலும் ரூபமுள்ளதாக இருப்பதாலும் செளகல்யம் முதலியகுணங்களோடு
வேற்றமை இருப்பதாலும் ப்ரகாசமுள்ளதாக இருப்பதாலும் தேஜோத்
ர்வயமே, வேறுவஸ்துவல்ல. தன்ஸ்வரூபத்திற்கும் மற்றவைகளுக்கும் ப்ரகா
சகமாக இருப்பதால் ப்ரகாசவத்தவமும், இந்தப்ரபைக்கு குணத்வவ்யவஹா
ரமானது எப்பொழுதும் அதை ஆசிரயித்திருத்தல், அதற்கு சேஷமாக
இருத்தல், இவைகளடியாக உண்டானது. ஒளிக்கு ஆசிரயமான மணி
முதலியவைகளின் அவயவங்களே நர்ப்புறங்களிலும் சிதறி ஸஞ்சரியா நின்ற
வைகளாகப்ரபை எனவழங்கப்படுகின்றனவென்று சொல்வதுஸரியல்ல. மணி
சூர்யன்முதலியவைகளுக்கு நாசம் வாவேண்டி வருவதால்.

ச்குதப்ரகாசிகை—

ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாகக்கொண்டிருத்தலும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வமும் சொல்லப்
பட்டிருப்பதாலும், நக ஜாதியதர்வயங்கள் இரண்டுக்கும் தவறாத தர்மதர்மிபாவத்
தில் ப்ரபை ப்ரபைபுள்ளவஸ்து இவ்விரண்டையுமே த்ருஷ்டபாந்தமாகச் சொல்லி
இருப்பதாலும். ஜ்ஞாநம் தர்வயமாகில் இரண்டு ஜ்ஞாநங்களுக்கு தவறாமல் தர்ம
தர்மிபாவம் பொருத்தது. வேறு இடத்தில் காணப்படாமையால். குணமென்று
சொல்லப்படுமேயாகில் ஜ்ஞாநாசர்யத்வம் ஸம்பவியாது. குணங்களுக்கு குணமில்
லாமையால், தர்வயமாக இருந்தபோதிலும் ப்ரபைக்கும் ப்ரபைபுள்ள வஸ்துவுக்கும்

தவறாமல் ஆச்ரயாச்ரயியாவும் காணப்படுகிறதென்று சொல்லக்கூடாது. ப்ரபை என்பது சிதிறிப்பரவுகின்ற திப்பநின் அவயவங்களாதலால் என்று ஆசனகித்தும் கூறுகிறார்—ஏததுகீதம் என்று. எவ்வாறு ஒரே தேஜோத்ரவ்யம் ப்ரபாரூபமாகவும் ப்ரபையுள்ளவஸ்து ரூபமாகவும் இருக்கிறதோ இவ்வண்ணம் ஆத்மா சித்ர்புருஷை வே இருந்துகொண்டு சைதத்யகுணமுள்ளவருகவும் இருக்கிறான். யதாசப்தத்திற்கு மேலே அந்வயம். முதலில் ப்ரபைக்கு சிதறிப்போய் இருக்கிற திபம் முதலியவைகளின் அவயவங்களைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டை ப்ரதிஜ்ஞைஞ்செய்கிறார்—ஏதமேவவன்று. ஏசம் ஸஜாதீயமானது. தவறாமல் தர்மியை ஆச்ரயித்திருக்கிற தர்மத்திற்கு எவ்வாறு த்ரவ்யத்வம் என்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—யூயபிஎன்று. குணபூகா பரதத்ரமாயுள்ளது. இண்புரியாமல் சேர்ந்தே இருக்கும் விசேஷணம் என்று அர்த்தம். தேஜஸ் த்ரவ்யமே என்று ப்ரதிஜ்ஞைஞ்ஞாணப்பட்ட த்ரவ்யவிசேஷத்வஸித்தியின்பொருட்டு முதலில் த்ரவ்யத்வத்தை உபபாதனம் பண்ணுகிறார்—ஸ்வாசீரயாதீன்து. த்ரவ்யத்வம் இருக்கட்டும், அதிலும் தேஜஸ் தவத்தில் ப்ரமாணம் என்ன வென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—ப்ரகாசவத்வாதீ என்று. ப்ரகாச:-இருட்டுக்கு விரோதியாக இருக்கிற ஆகாரவிசேஷம். ஓளஜ்வல்யம்-ப்ரகாசத்துடன் சேர்ந்திருத்தல். உபபாதிக்கிறார்—ப்ரகாசவதிந்வஸ்து என்று. ஸ்வவிஷ்ட பரவிஷய ஜ்ஞாநவிரோதியான இரூபப்போக்குதல் என்கிற கார்யம் காணப்படுவதால் என்று அர்த்தம். அவ்ணமாசில் எவ்வண்ணம் இச்சுரு குணமென்றவியயவஹாரம் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அஸ்யா: என்று “து” சப்தம் செனக்ஸ்யாதிவைஷம்யத்தில் கோக்குள்ளது. இத்தருமேல் சிசுருகின்ற அவயவங்கள் ப்ரபைஎன்பதை சிபாகளிக்கிறார்—நச என்று. எதனாலெனில் சொல்லுகிறார்—மணீ என்று. ஒவ்வொரு ஊணந்தோறும் விசாசம் ப்ரஸங்கிப்பதால் என்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட சிசுருதலை ஒப்புக்கொண்டால் மணி முதலியவைகள் ஊணுக்குப்பலப்படாமல் போகவேண்டியதாகுமென்ற ப்ரஸங்கியை பரிஹரிப்பதற்காக ஒவ்வொரு ஊணத்திலும் உத்பத்தி ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. ஒவ்வொரு ஊணத்திலும் உத்பத்தி விசாசம் இவ்விரண்டையும் ஒப்புக்கொள்ளுதல் பொருத்தமுள்ளதாகாது. திபத்திற்குபோல் உத்பத்தி விசாசங்களுக்கு நுரியளாணகலாபங்களின் தொடர்ச்சி இல்லாமையால். அதில்லாமலிருந்தாலும் தேஜஸ் த்வஸாமாய்யத்தால் திபத்தில்தே போல் ப்ரத்யபிஜ்ஞையுடன் பாத்ததால் ஒவ்வொரு ஊணத்திலும் விசாசம் முதலியவைகளை கல்பிக்கும்படித்தலில் ஸத்வர் த்ரவ்யத்வம் முதலியவைகளால் கடம் முதலியவற்றில்கூட ஊணிகத்வ ப்ரஸங்கம் வருமென்று கருத்து. ரத்னங்களில் ஊணிகத்வமானது ரத்னசாஸ்த்வவிருத்தம். காலவிசேஷத்தில் அதின் உத்பத்தி முதலியது அறியப்படுகிறபடியால் ஸூர்யன் முதலிய தேஜோத்ரவ்யத்தவ்ளிலும் ஊணிகத்வமானது ச்ருதிவிருத்தம். “ஸூர்யாசத்தரமஸௌ தாதாயதா பூர்வமகல்பயத்” (ஸூர்யசத்திரர்களை ப்ரஹ்மதேவன் முன்போல படைத்தார்) “காக்ஸீதோ மௌ ர ஸூர்ய:” (அக்கியும் சந்திரனும் இல்லை ஸூர்யனுமில்லை) என்று காலவிசேஷத்தில் அவைகளின் உத்பத்தி விசாசங்கள் அறியப்படுவதால் ஸூர்யன் முதலியவற்றின் வருஷடியையும் ப்ரளயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களுக்கு தொடர்ச்சியாக ௭ உபகாமோச்சேத பாத்ம் சொல்லத்தக்கதல்ல. ரத்னம் ஸூர்யன் முதலிய வஸ்துமாத்திரத்திற்கு ஊணிகத்வத்தில்தே ப்ரமாணமில்லாமல். தேஜஸ் த்வமோ வென்றால் தேஜவின் பரமாணுக்களை இச்சிக்கிறவர்களால்

|| அப்யுவதித்தங்கள்— எந்த இரண்டு வஸ்துக்களுக்குள் ஒன்று மற்றொன்றை ஆச்ரயித்தே இருக்குமோ அவ்விரண்டும் அப்யுதலித்தங்கள். அதாவது பிரிக்கமுடியாத ஸம்பந்தத்துடன் கூடியவைகள். ௭ உபகாமம்— ஆரம்பம், உச்சேதம்—அழிவு.

ஹேதுவாக சொல்லத்தக்கதல்ல. தேஜஸின் பரமானுக்களில் வ்யபிசாரம் ஒருவதால் ஸத்வாதிகளால் சுண்ணித்தவம் சொல்லப்படுமேயாகில் ஜகத்துக்கு சுண்ணித்தவம் ஏற்பட வேண்டியதாகும் என்று சொல்லப்பட்டது.

அய்யா ! தூரத்திலிருந்தே அறியப்பட்டிருக்கிற கந்தத்துடன் கூடிய கர்பூரம் முதலியவைகளுக்கு கந்தத்துக்கு ஆசிரயமாக இருக்கிற அவயவங்களின் சிதறுதல் வீடத்தாததாலும் பிற்காலத்தில் உபலம்பயிருப்பதாலும் ஒவ்வொரு சுண்ணத்தோறும் உத்தபத்தி விநாசங்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். அவ்வண்ணமே மணி முதலியவைகளிலும் என்று-இவ்வண்ணமல்ல. காத்திலலாத குடுக்கை எம்புடும் முதலியவைகளில் வைக்கப்பட்டு திடமரக மூடப்பட்டிருக்கிற பச்சைக்கர்பூரம் முதலியவற்றிற்கு தூரத்தில் வாஸனையின் உபலம்பயில்லாததுபற்றி ஆசிரய வஸ்துக்களின் அவயவங்களுடைய விசாரணயில்லாமையால் முன்போல் ஸுத்தியின் னீ உபலம்பத்திற்கு உபபத்தி ஏற்படுவதால் ப்ரதிசுநேதபத்தி விநாசங்கள் கல்பிக்கத்தக்கவைகளல்ல தூரத்திலறியப்படாநின்ற வாஸனையுடையதான காத்துள்ள இடத்திலிருக்கிற பச்சைக்கர்பூரம் முதலியவைகளுக்கு அவயவங்களின் சிதருதல் இருக்கவே இருக்கிறது. அவயவியிடத்திலும் ஸுஷுக்மமான குறைவு இருக்கவே இருக்கிறது. தெராசினால் நிறுத்து பரிசுபண்ணணும்போதும் அல்பால்பமான பரிமாணத்தின் குறைவு காணப்படுவதால். ஆகையால் ப்ரதிசுநணம்வெவ்வேறாக வந்தசேருகின்ற அவயவார்தாவசேஷங்களை ஹேதுவாகக்கொண்ட உத்தபத்தி விநாசங்கள் கல்பிக்கத்தக்கவைகளல்ல. கல்பநத்திலும் அறியப்படுகிற கந்தத்துக்கு ஆசிரயமாக உபயவாதி னம்ப்ரதிபண்ணமாகவே இருக்கிற நாலாபகத்ததிலும் சிதருகின்ற சில அவயவங்களுக்குவிதிமாதாம் கல்பிக்கத்தக்கது. அவ்வளவுமாத்ரததினால் கந்தோபலபத்திக்கு உபபத்தி வருவதால். அனேகதர்மிகள் அவைகளின் உத்தபத்தி விநாசங்கள் முன் காணப்பட்டிருந்த அவ்விரண்டின் ளாமகரிகள் இவைகளை கல்பிப்பதில் கௌரவமேற்படுவதாலும், அன்றிக்கே கண்ணுக்குப்போல் மூக்குக்கும் ரச்சிமின்வழியாக ஸம்பந்தயிருப்பதால் தூரத்திலிருக்கிற பதார்த்தங்களை அடைத்திருக்கிற கந்தத்தை க்ரஹிக்கும் தன்மை கல்பிக்கத்தக்கது. கௌரவயில்லாமையால் ரச்சிமித்தவம் கல்பிக்கத்தக்கதென்பது மாத்திரமல்ல. பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ரஹ்யாத்மா சக்யதேத்ரவ்ஷுமிந்நீரியை:காமகோசரை | ப்ரவர்துமாரைரஸையாத்ரத்ரவைஷாத்ருகாத்மபி: - தேஷாத்ருமரஸா ரசமீந் யதாஸம் பங்நியச்சதி” ததாப்ரகாச தேஹ்யாத்மாதீபோதிபயந்நிராக்ருதி:” என்று. (காமங்களுக்கு கோசரங்களாக இருப்பவைகளும் செவ்வுகின்றவைகளும் நீதியையிடக் கன்றவைகளும் மனோதார்ட்யயில்லாதவர்களால் எவ்வித்தாலுமடக்கமுடியாதவைகளான இந்த்ரியங்களால் ஆத்மா பார்க்க சக்யமன்று. அந்த இந்த்ரியங்களுடைய ரச்சிகளை மனதினால் எப்பொழுது நன்றாக அடக்குகிறனோ அப்பொழுது ஆத்மா ஜ்வலிக்கிற தீபம்போல் நிஷ்க்ருஷ்ட ஆத்ருதியுள்ளவனாக பிரகாசிக்கிறான்) இந்த்ரியங்களுக்கு னீ பஞ்சீக்ருதபூதராயயங்களுள் வாயுதேஜஸ் முதலியவைகளோடு ஸம்பந்தத்தால் ரச்சிமித்தவமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது.

னீ உபலம்பம்—அறிதல் அல்லது ஞாநம்.

† ஸம்ப்ரதிபண்ணம்—விவாதமின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

‡ பஞ்சீக்ருதம்—கலக்கப்பட்ட ஐந்து பூதங்களுடைய அம்சங்களின் ஸமுதாயம். பஞ்சீகரணப்ரக்ரியையாவது—பகவான் பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து ஒவ்வொரு பூதத்தையும் இரண்டாகச்செய்து இரண்டு பாகங்களுக்குள் அந்த அந்த பூதத்தைச்சார்த்தபாகம் ஒன்றைவைத்துக்கொண்டு மற்ற ஒருபாகத்தை நான்காகப்பங்கிட்டு அந்த நான்கு

அட்யா ! அக்ரி வெய்யல் இவைகளின் ஸம்பந்தத்தால் ஜலம் கல் முதலியவற்றை உண்டாகிற சுருத்யின் தாரதமய ஜ்ஞானமானது நெருப்பு வெய்யல் முதலியவைகளின் அவயவங்களின் ஸம்பந்தமின்றி பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. ஜலம் முதலியவற்றிற்கு எவ்வாறு? ஒளவண்ணியில்லாததாலும் நிராசாயமான தர்மத்திற்கு ஸங்க்ரமணம் பொருந்தாததாலும் ஒளவண்ணியத்திற்கு ஆசாயபூதமான அக்ரியினுடையவும் வெய்யலுடையவும் அவயவத்திற்கு ஸம்பந்தம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வண்ணம் அவயவஸங்க்ராந்தியும் சிதருதலில்லாவிடில் உபபன்னமாகாது. சொல்லுகிற தன்மையுள்ள ரசிகளுக்கு சரணதலங்களுக்குப்போல எவ்வாறு சிதறுதலில்லாமல் ஓரிடத்தில் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்? அவயவங்களுடைய தாரதமயத்தால் ஒளவண்ணிய தாரதமயம் என்று சொல்லப்படுகிறது. நெருப்பினால் காச்சப்பட்டவனதுகளில் அக்ரியினுடைய அவயவங்களின் ஸம்பந்தத்தினாலேயே ஒளவண்ணியம் அறியப்படுகிறது. ஜலம்முதலியவற்றில் ஸங்க்ரமித்திருக்கின்ற அக்ரியின் அவயவங்களே ப்ரபை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. தீபத்தின் ப்ரபையினால் பகலிலும் இரவிலும் கவரப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஜலம் பூதலம் முதலியவற்றில் ஒளவண்ணியம் அறியப்படாததால்-வெய்யலால் தபிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களிடத்திலும் கிரணங்களுடைய சிதறுதலால் அவயவங்களின் ஸங்க்ரமணம் கிடையாது. பனிததுளிகளுடையதுபோல சூர்யகிரணங்களால் காணப்பட்டிருக்கிற அக்ரியின் அவயவங்களுடைய ஸங்க்ரமணத்தால் உஷ்ணேபலத்திக்கு உபபந்தி வருவதால் இவரு கல்பகமும் தேடத்தக்கதல்ல கல்பநாகொளவமும் ப்ரஸங்கிக்கிற தில்லை. ஏனெனில் இந்த அர்த்தம் சாஸ்த்ர வித்தமாதலால் உபபாதிக்கிறார்—மாத்ஸய புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வஸந்தே * க்ரீஷ்மகே ரசீசிசைதே வஸ்தபதிதிரிபி: சரத்யபிச வர்ஷாஸூ சதூர்யபி: ஸம்ப்ரவார்ஷதிரீ ஹேமந்தே சிசிரேசை வஹிமமுத்த்ஸருஜதே த்ரிபி: (வஸந்தத்திலும் க்ரீஷ்மத்திலும் ஸூர்யன் முன்னுருகிரணங்களால் தபிக்கிறான். சரத்திலும் ஸூர்யஸமயத்திலும் நானூரு கிரணங்களால் மறைபொழிகிறான். ஹேமந்த காலத்திலும் ஸிசிரருதவிலும் முன்னுரு கிரணங்களால் பனியை வெளியில் விடுகிறான், என்று) எவ்வாறு வர்ஷாகாலத்திலும் ஹேமந்த காலத்திலும் ஸூர்ய கிரணங்களால் விடப்பட்ட ஜலகணங்களும் பனிததுளிகளும் சிதரின கிரணங்களின் அவயவங்களன்றோ, கிரணங்களால் க்ரஹித்துவிடப்பட்டிருக்கிற ஜலத்தின் அவயவங்களோ. இவ்வாறே க்ரீஷ்மத்திலும் ஸூர்யகிரணங்களாலுண்டாகும் ஸந்தாபனம் சிதரின அதின் அவயவங்களின் கார்யமல்ல. பின்னையோ அவை

பாகங்களையும் வேறுதான்கு பூதங்களிலும் சேர்ப்பிக்கிறார்—இவ்வாறாக எல்லா பூதங்களும் உண்டுபண்ணப்படும் ஸமயத்தில் ஒவ்வொருபூதத்தினுடைய நான்கு அரைக்கால் அம்சங்களையும் தன்னுடைய ஒரு அர்த்தமாசத்தையும் சேர்த்து பகவான் ஒவ்வொரு பூதத்தையும் பூணமாகச்செய்கிறார்—ஆகலால் ஒவ்வொருபூதத்திலும் ஐந்து பூதங்களின் அம்சங்களும் கலந்திருக்கின்றன. எந்த வஸ்துவை எததப்பெயரால் வ்யவஹரிக்கிறோமோ அந்த வஸ்துவில் அதின் அம்சம் ஸரிபாதி, மற்றவஸ்துக்களின் நான்கு அரைக்கால் அம்சங்கள், தன் அம்சம் அதிகமாக இருப்பதால் தன் வ்யவஹாரம் நிலைபெற்றவருகிறது. த்ருவருத்தரணம் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது பஞ்சேகரணத்திற்கு உபலக்ஷணம். பஞ்சபூதங்களோடும் மஹத் அஹங்காரம் இரண்டையும் சேர்த்து ஸப்தேகரணம் என்றும் சொல்லுவார்கள். இருபத்திரான்கு தத்வங்களில் பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சருதி மதஹதஹங்காரங்களும் சரீரத்திற்கு உபாதானங்கள்.

ஹேமந்தம்—பனிகாலம்.

ஸ்ரீ வர்ஷாகாலம்—மாரிகாலம்.

ஸிசிரருது—மாசிபங்குனிமாதங்கள். * க்ரீஷ்மம்—வெய்யிற்காலம்.

ளால்காஹி தீதுவிடப்பட்டிருக்கிற அக்ரி அவயவங்களின் கார்யமென்று அறியப்படுகிறது. அல்லவோமே அக்ரிம் வா வாதித்யஸ்ஸாயம்ப்ரவீசதி- உத்யந்தம் வா வாதித்ய மக்ரி ரது ஸமாரோஹதி. (ஸூர்யன் ஸாயவகாலத்தில் அக்ரியில் ப்ரவேசிக்கிறான். உதிக் கிற ஸூர்யனிடம் அக்ரியானை அதுப்ரவேசம் செய்கிறான்) என்று, ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது இந்த ச்ருதியில் ஸாயம்ப்ராதர் சப்தங்கள் ஆதித்யனுடைய || திரோதானதர்சனயுக்தமான காலவீசேஷ பரங்கள். இதற்கு ஸாயம் பரவப்ராதர்பாவங்கள் ஸூர்யனுக்குப் பக்கத்திலும் தூரத்திலுமிருக்கிற அந்த அந்த இடத்திலுள்ள புருஷர்களின் அபேக்ஷையில் எப்பொழுதும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகின்றன. இந்த அந்தமானது புலகோசத்தில் மிக்க ஸ்புடமானது. ஆதலால் ப்ரவீசதி என்பதினால் தூரத்திலிருக்கிற ஆதித்யனுக்கு அக்ரியில் சொல்லப்படுகிற வ்யாப்தியானது ஸ்வரூபத்தால் உபபன்னமாகிறதில்லை. ஆதலால் கிரணங்களின் வழியாக ஏற்படுகிறது. “அக்ரி: அநுஸமாரோஹதி” என்பதினால் ஆதித்யனால் அக்ரியினது அவயவங்களின் உபாதானம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த வாக்யமானது அக்ரிக்கு அகிஷ்டாதாவான தேவதையின் ஆரோஹணபரமல்ல. “தஸ்மாத்தம் ஏவாக்நேந்திவா தத்ருசே?” (ஆகலால் பசுவில் அக்ரிக்கு புலகையே காணப்படுகிறது.) என்கிற அடுத்த வாதயத்தினால் அக்ரிக்கு ஆதித்யனுடைய பக்கத்தில் நெருங்குவதாலுண்டான தேஜோமார்த்தம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். அப்படி இல்லாவிட்டால் ஸாயம் ப்ராதஸ்ஸமயங்களுக்கு எப்பொழுதும் ஸம்பவமிருப்பதால் அக்ரிக்கு ஆதித்யனிடத்தில் எப்பொழுதும் ஆரோஹணமும் ஆதித்யனுக்கு அக்ரியில் எப்பொழுதும் ஆரோஹணமும் ப்ரஸங்கிக்கும். அதினால் அக்ரி, ஆதித்யன், இருவர்களுக்கும் ஸ்தாஸ்வீரிமயத்தால் எப்பொழுதும் ஸ்திதியானது சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அப்படிசொல்வது ப்ரமாணந்தர விருத்தம். ஆதலால் ஆதித்யனுக்கு அக்ரியில் கிரணங்களின் வாயிலாக வ்யாப்தியும் கிரணங்களால் அக்ரியின் அவயவங்களின் கிரஹணமும் இரண்டு வாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டது. அதினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்ரியின் அவயவங்களுடன் கூடினவர ஷத்தினால் தாபகமானது மாத்த்ஸ்யபூரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உதஸ்ஜ்ஜப்ரகாணஸ்வாரஸ்யத்தால். ஆகையால் பனித்துளிகளுக்குப் போல் ஸூர்ய கிரணங்களால் விடப்பட்டிருக்கிற ஆகதேயாவயவங்களுக்கு சிதரின் கிரணங்களின் அவயவத்வமில்லாமையால் ரவிகிரணங்களில் ரவிமண்டலத்தில் ப்ரதிஷ்டைவிநாசோத்தபத்தி கல்பகமானது பொருந்தாது. அதினால் சிதருகிற அவயவங்கள் ப்ரபையல்ல.

ஶீவெவபுரவ்யவிபு-கிவதி: சுஷாலிஷவி ௩ ஸுராசு 1 ௩ ஹி விஸரணஸுலாவாவயவா ஶீவாஸூதாஸூதாஸூதா ௩ விஸரெந விணீஹுதா ஹ்யுபுஸூதி தத: பஸூரஹுமவஷெவ கியபும-புபுபுயெபெஸூதாஸூதா விஸீணு: ப்ரஹ்ணீகி ஸக்யம் வகூ 6 ॥

சுதஸுபுலாகா ணவ ஶீவா: ப்ர-கிஷணஸூதா விநஸூதி வுஷுஷகாரணசூரோவநிவாதாதுவிநாஸூவிநாஸூவமபுதெ 1

|| திரோதானம்—மறைதல்.

பு உபாதானம்—வாகுக்கொள்ளுதல் அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளுதல்.

ஶ விநமயம்—மாற்றிக்கொள்ளுதல்.

நாசமடையும் ஸமயத்தில் நசிப்பதாலும் ப்ரபையோடு கூடியவைகளாகவே தீபங்கள் கூணந்தோரும் தோன்றி விராசமடைகின்றனவென்று அறியப்படுகிறது. அக்ரி முதலியதற்கு ஜெனஷண்யம் முதலியதுபோல ப்ரபைக்கு தனக்கு ஆச்ரயவஸ்துஸமீபத்தில் ப்ரகாசாதிக்யம் உஷ்ணாதிக்யம் இது முதலியது உபலப்தியினால் வ்யவஸ்தை செய்யத்தக்கது. இவ்வண்ணம் ஆத்மா சித்ருபனாகவே இருந்துகொண்டு சைதன்யருணமுள்ளவன். சித்ருபதைபன்றோ ஸ்வயம்ப்ரகாசதை.

உபபாதக ச்ருதிகளாவன—எவ்வாறு உப்புக்கட்டியானது உள்ளிலும் வெளியிலும் ரஸத்தில் அல்லது ருசியில் வ்யய்யாஸமின்றி எவ்லாம்ரஸகனமாகவே இருக்கிறதோ இவ்வண்ணமே ஷூ இந்த ஆத்மா உள்ளங்கம் வெளியங்கமின்றி முழுமையும் ப்ராஜ்ஞாநகனனே, விஜ்ஞாநகனனே. இந்த இடத்தில் இந்த புருஷன் ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸாக இருக்கிறான். விஜ்ஞாதாவான் ஆத்மா வின் ஜ்ஞாநத்திற்கு அழிவில்லை எவன் இதை முகர்கிறேனென்று எண்ணுகிறானே அவன் ஆத்மா. எவன் ஆத்மா—யாதொருவன் விஜ்ஞாநமயனாக பிராணன்களிலும் ஹ்ருதயத்தினுள்ளும் ஜ்யோதிர்மய புருஷனாக இருக்கிறானே. இவனன்றோ பார்ப்பவன், கேட்ப்பவன், ருசிபார்ப்பவன், முகர்கிறவன், மாநஞ் செய்பவன், அறிகிறவன், செய்கையுடையவன், விஜ்ஞாநஸ்வரூபியான புருஷன். விஜ்ஞாதாவான் ஆத்மாவை எதினால் அறியலாம் இந்தப்புருஷன் அறியவே அறிகிறான் பரமபுருஷனைப் பார்ப்பவன் ஸம்ஸாரத்தைப் பார்க்கிறதில்லை ரோகத்தைபும் பார்க்கிறதல்ல. துக்கத்தைபும் பார்க்கிறதில்லை. அவன் உத்தமனான புருஷன். உத்பத்தி ஸ்திதி விராசங்களுள்ள இந்தசீரத்தை நினைக்கிறதில்லை. இவ்வண்ணமே பரமபுருஷ ஸாக்ஷாத்காரம்பெற்று இருப்பவனான இந்த முக்தாத்மாவுக்கு முக்திதசையில் பரமபுருஷனை அடைந்து ஜீவனுடைய ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்த ஸ்வரூப,ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்திகளுடன்கூடின இந்த 5 பதினாருகலைகள் நாசமடைகின்றன. அந்தஇந்த மனோமயனைக் காட்டிலும் விஜ்ஞாநமயனாகவும் ஹ்ருதயமத்யத்திலிருப்பவனுமான ஜீவாத்மா வேறாக இருக்கிறான் இதுமுதலியவைகள், ஸூத்ராகாரரே சொல்லப்போகிறார் “ஜ்ஞாநத ஏவ” என்று.

பூ அந்தரா—அபாஹ்ய; என்கிற இடத்தில் அந்ததமிழ்வாறு சொல்லத்தக்கது. அதாவது—ரஸகனமாக இல்லாத அந்தராகவகளில்லாதவன். ரஸகனமாக இல்லாத பாஹ்யாகவகங்களிலலாதவன். முற்றிலும் ரஸகனன் என்று பொருள். இரண்டிடத்திலும் விஷேதிககத்தக்வைகள் ரஸருணயாங்கவகன்.

5 பதினாருகலைகளாவன—(1) ப்ராணன், (2) ச்ரத்தை, (3) ஆகாயம், (4) வாயு, (5) ஜ்யோதிஸ், (6) ஜலம், (7) பூமி; (8) இந்த்ரியம், (9) மனஸ், (10) அன்னம் (11) வீர்யம், (12) தபஸ (13) மந்திரங்கன், (14) ஞ்மங்கன், (15) உலகங்கள் (16); உலகத்திலுள்ளபெயர்கள். இவைகளுடைய விஸ்தாரங்களை ப்ரச்சேனோபவிஷ்டத்தில் தாண்க.

சுருதப்பகாசிகை—

வேறு தூஷணத்தை உரைக்கிறார்— தீபேபி என்று. அவயவீ ப்ரதிபத்தியின் அநுபபத்தியை உபபாதிக்கிறார்—நஹி என்று தீபமானது சிதருதலை ஸ்வபாவமாகக் கொண்டதா? அல்லது ஸ்திரஸ்வபாவமுள்ளதா? சிதருதல் ஸ்வபாவமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் பிண்டபாவமானது ி மூர்த் த்ரவ்யத்தை ப்ரதிபந்த காரணமாகக்கொண்டதாக ஆகும். ஸ்திரஸ்வபாவமுள்ள தென்று சொல்லுமபக்ஷத்தில் சிதருதலானது மூர்த் த்ரவ்யத்தின் விநாசத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டதாக ஆகும். இங்கு இரண்டும் அநுபவமபத்தால் அடிபட்டது. விசரணம் ஸ்வபாவ ஸித்தமாக இருக்க பிண்டாகாரமானது வாயுவீனில் உபபன்னமாகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது காத்தில்லாத இடத்தில் பிண்டபாவமானது இல்லாமல் போகவேண்டியதாக ஆகும். அசைவந்த ஸூக்ஷ்மவாயுவீனில் பிண்டபாவமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் சிதருதல் உண்டாகாது. அதுவும் ஸூக்ஷ்மவாயுவீனிலென்று கூறப்படுமேயாகில் ஒன்றுக்கே விருத்தமான இரண்டு ஸ்வபாவங்கள் பொருந்தாததால் பிண்டபாவத்திற்கும் விசரணத்திற்கும் ஹேதுவான இரண்டு வாயுக்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். அவ்விரண்டுகளும் அய்யோயகாதகங்களாதலால் இரண்டுக்குள் ஒன்றுபோனால் பிண்டபாவமேயோ விசரணமேயோ உண்டாகவேண்டியதாகும். அதை பரிஹரிப்பதின் பொருட்டு ஒன்றினால் மற்றொன்று தடைபட்டு விருத்தஸ்வபாவங்களுள்ள இரண்டு வாயுக்களின் பரம்பரையினால் ஸாமீப்யம் விலக்கம் இவைகள் கல்பிக்கப்படுமேயாகில் கௌரவம் உண்டாகும். அப்படி கல்பித்தபோதிலும் குருக்காசச்செல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகளும் * ப்ரேரணமாத்தாததிற்கு ஹேதுக்களாகவுமிருக்கிற வாயுவின் அவயவங்களுக்கு நரம்புறங்களிலும் ப்ரதிபந்தகத்தவமில்லாமையால் பிண்டபாவம் இல்லாமல்போகவேண்டியதாகும்.

அய்யா! வெப்பத்தினால் உருகிப்போயிருக்கிற பார்த்திவாவயங்களின் திடமான ஸம்யோகத்தால் பிண்டபாவம். அதினால் அதின் அவயவங்களை அடைந்திருக்கிற பசையின் அழிவினால் பிடிப்பு இல்லாமையால் அச்சியின் அவயவங்களின் ி விசரணம் என்று சொல்லப்படுமேயாகில்கூறுகிறார்—நஹிவிசரண என்று. அச்சியின் அவயவங்கள் மேலே சொல்வதை ஸ்வபாவமாக உடையவைகளாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது சிதரும்பொழுது; குருக்காசச் செல்லுதலுண்டாகாது அந்த அகனியின் அவயவங்கள் குருக்கானகதியை ஸ்வபாவமாக உடையவைகளாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது முதலில் மேல்நோக்கிச்செல்லுதல் இல்லாமல்போகவேண்டியதாக ஆகும். ஏகஜாதியமான த்ரவ்யத்திற்கு உபாதி இல்லாவிடில் விருத்த ஸ்வபாவங்கள் பொருந்தாததால். உபாதியோ காணப்படவில்லை. தீபம் ப்ரபை இவைகள் இரண்டும் வெவ்வேறான அவயவங்களென்று சொல்லப்படும்பக்ஷத்திலோவென்றால் விருத்த ஸ்வபாவத்தாம் உபபன்னமாகிறது. மேலும் நான்கு அவகுலம் முதலிய அளவினது தாரதமயத்திற்கு நியாமகமும் இல்லை. சிதருதலில் பக்கத்திலும் சிதருதல் ஸம்பவிக்கிறது. நாலாபக்கங்களிலும் ஒரேஸமயத்தில் சிதருவதற்கு நியாமகமில்லாமையால் என்று அபிப்ராயம். மேலும் சிதருகின்ற அவயவங்களுக்கு புழுதிகளுக்குப்போல தவறாமல் நேரான ப்ரஸரணத்தில் ஹேதுவில்லை. ப்ரஸரணத்திற்கு ி ஆர்ஜவநியமமானது மரைக்கிற பதார்த்தத்தைக்குறித்து குஜுவான தேசத்திலேயே சாயையின் ஸம்பந்தத்தால் அறியப்படுகிறது. சாயையின் விஸ்தாரமோவென்றால் தடுக்கப்படுகிற ரசமிகளின் பெரிதான

ி மூர்தம்—க்ரியாச்சர்யமாக இருப்பது. * ப்ரேரணம்—தன்னுதல் அல்லது தூத்ததல். ி விசரணம்—சிதறுதல். ி ஆர்ஜவம்—நேராக இருத்தல், நியமம்—தவாராமலிருத்தல்.

அக்ரபாகங்களால் உண்டுபண்ணப்படுகிறது. அநார்ஜுவத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல. சாயையின் ௪ கொடிவ்யமோ வென்றால் மரைக்கிறவஸ்துவின் கொடிவ்யத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய ப்ரஸரணத்தின் † அநார்ஜுவத்தால் செய்யப்பட்டதல்ல. அதுவும் ரஜுவான ப்ரஸரணத்திற்குள்லாதகம். அவயவங்கள் சிதருகின்றன வென்கிற பகைத்தில் ரசமிகளுக்கு புழுதிகளுக்குப்போல காத்தினால் அடித்துக்கொண்டுபோகப்படாமலிருத்தல் பொருந்தாது. கிழக்கு ஜாலகத்தினால் வெளிப்பட்டிருக்கிற ப்ரபையானது தென்றல் காற்றினால் அடித்துக்கொண்டுபோகப்படுகிறதில்லையன்றோ. அப்படி இல்லாவிட்டால் புழுதிகளுக்கும் அதில்ப்ரோணமில்லாமை ப்ரஸங்கிக்கும். ஜன்னலின்வழியாய் வெளிப்பட்டிருக்கிற ப்ரபையானது சாத்தினால் அடித்துக்கொண்டுபோகப்படாமலிருக்கிற தென்பது அதற்கு அப்புரத்திலுள்ள சுவர் முதலியதில் ப்ரபையின் சேர்க்கையினாலேயே அறியப்படுகிறது. ஆகையால் வில்லில் இருத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கிறநாகையின்போல ப்ரபையானது சிதருகிறது அவயவமல்ல.

அதினவென்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—அதல்ஸப்ரபாகா ஏவ நீபா: ப்ரதிக்ஷணமுநீபஸ்: என்று. தேஜஸானதால் மணி முதலியதின் விராசத்தை ஒப்புக்கொள்ளில் அதிப்ரஸங்கம் வருவதால். விசரணத்தைவற்றுக்கொண்டால் யிண்டியாவம் ஒரேஸமயத்தில் நாலாபக்கங்களிலும் விசரணம், ரஜுப்ரஸரணம், முதலிய அனேக நியமவ்யவஸ்தாபகமில்லாமையாலும் எப்படி காணப்பட்டதோ அப்படி ஒப்புக்கொள்வதில் விரோதமில்லாமையாலும். தீபங்கள் ப்ரபையோடுகூடியவைகளாகவே ப்ரதிக்ஷணம் உண்டாகின்றனவென்று அர்த்தம். அப்படியாகில் எவ்வாறு ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் உத்தப்பதிவிநாசங்கள் என்று அபேகைகூவரின் எவ்வாறு மணிமுதலியவைகளுக்கும் ப்ரதிக்ஷணவிநாசமானது ப்ரஸங்கியாதோ அவ்வாறு தீபக்ஷணிகதவத்தில் இரண்டுமேதுக்களைச்சொல்லுகிறார்—புஷ்கலகாரணகீரமோபநிபாதாந் தத்விநாசே விநாசாச்ச என்று. சேராமலிருக்கிற தண்டசகராதிகளின் வயாவருத்தயின் பொருட்டு புஷ்கலசப்தம். வத்தியின் அவயவத்தோடு அக்கியின் ஸம்பந்தம் தீபஸாமகீ என்பது முதன்மைவாய்ந்த வத்தியின் அவயவத்தோடு அக்கிஸம்பந்தத்தால் காணப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரதமமானவத்தியின் அவயவத்தோடு அக்கிஸமயோகத்திற்கே காரணத்தவம் என்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. கடாசியிலும் நடுவிலுமுள்ள வத்தியின் அவயவங்களுக்குக்கூடஅகரிஸம்பந்தமுள்ளஸமயத்தில் தீபத்தின் உத்தப்பதி காணப்படவதால். ஆகையால் ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் அக்கிஸம்பந்தத்தால் புஷ்கலமான காரண பரம்பரை காணப்பட்டிருக்கிறதென்பதினால் ஒவ்வொரு அவயவத்தோடும் அக்கிஸமயோகத்தால் தீபம் உண்டாகிறது. அதில் ப்ரதிக்ஷணம் உத்தப்பதி இருக்குகனால் ஒரே ஸமயத்தில் அனேக தீபங்கள் காணப்படாததால் விநாசமும் ஸித்தம். ப்ரதிக்ஷண விநாசத்திற்கு தனித்து அநுமாபகம் கூறப்படுகிறது. தத்விநாசே விநாசாச்ச என்று வத்தியினது அவயவவிநாசத்திற்கு தீபவிநாச ஸாமகீந்வமானது கடாசியான வத்தியின் அவயவவிநாசத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது இவ்வண்ணமாக விநாசகாரணநவருத்திதர்சனத்தினால் ப்ரத்யவயவ விநாசத்தோடு தீபம் நசிக்கவே நசிக்கிறது. இவ்வாறாக உத்தபத்த விநாசஸாமகிகளின் அநுவருத்திகளால் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் அநுமிக்கப்படுகிறது என்று அர்த்தம்.

ப்ரபையானது சிதரின தீபம்முதலியவைகளின் அவயவங்களல்லாதபகைத்தில் தீபஸமீபத்தில் அந்த ப்ரபைக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஆகியும் முதலியது எவ்வாறு?

அவயவங்கள் சிதருகின்றன வென்கிற பகஷத்திலேயன்றே அவயவங்ளளின் * பாகுன்ய
‡ ஹைரன்யங்களைல் ஒளைய்யாதிக்கம் மார்த்யம் முகலியது பொருத்தகிதது என்று
சொல்லப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறா—ப்ரபாயா: எனது. 'ப்ரகாசாதிக்கம் ஒளைய்யா
யாதிக்கம் இயாதி' என்கிற வாக்யத்திலுள்ள ஆகிசப்தந்தரால் ஆச்ய வஸ்துவக்கு
தூரத்தத்தில் ப்ரகாசமாந்த்ரபமும் ஒளைய்யமாந்த்யமும் விவக்ஷிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
உபலப்தியினால் வ்யவஸ்தாபிக்கத்தக்க வ்யயத்தில் ந்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—
அக்ந்யாதீநாம் என்று. சொல்லப்பட்டதை தாரஷ்டாந்தத்தில் அதிதேசிக்கிறார்—
ஏவம் என்று. சித்நுபதவ என்று ரூபசப்தம் தாமில்வரூபபாம் அகிலே ஸ்வயம்
ப்ரகாசத்வத்திற்கு என்னவென்று அப்பகைஷ்வாரினை சித்நுபதத்தை விவரிக்கிறார்—சித்
நுபதாஹி என்று. இதனால் சொல்லப்போகிற சுருதவாக்யத்தில் ஜ்ஞாநாதிசப்தம்
விவரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

இவ்வண்ணம் அநுகாஹக தர்கத்தை உபய்யஸித்த ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—
ததாஹி சீருதய: என்று. 'ஸயதா ஸைந்தவக:' என்று. அநந்தா: அந்தரங்கவ்யதிரித்தன்
அபாஹய: பஹிரங்கவ்யதிரித்தன். இவ்வாறு வ்யகிரேக நிர்தேசத்தால் நிச்சேஷக் க்ர
ஹணம் செய்யப்பட்டது. அதையே சொல்லுகிறா—நீருந்ஸந: என்று தாரஷ்டாந்த
திவ்ஷ்யமான உபாஹயசப்தம் த்ரபிடாம். அநந்தாசப்தம் த்ரமபாம். க்ருசஸ்சப்யம்
அவ்விரண்டுகளில் ஒரு அமசம் ஜடமாக இருக்குமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்கு
வதற்காக. இவரு எல்லா இடத்திலும் ஐசுரூபயமே ந்ருஷ்டாந்தோப ல்லயாம் வேறு
அல்ல ந்ருஷ்டாந்த தாரஷ்டாந்தக் விஷய வாக்யங்கள் இரண்டிலும் அநந்தா:
அபாஹய: என்றல்லவோ கூறப்பட்டது. சரீரித்நாவஸ்தையிலும் ஜ்ஞாநாபகக்ஷபா
மானவாக்யத்தை உபாதாரம் செய்கிறா—விஜ்ஞாநகந ஏவ எனது. கசபத்ததால்
சொல்லப்பட்டிருக்கிற கைரந்தர்யத்திற்கு ஜடாமசுத்தினை கலப்பை ஏவகாரம் வ்யாவ்ருத்
திக்கிறது. ஜ்ஞாநாத்வமாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் எனது ஜ்ஞாபிப்பதற்காக இந்த
இடத்தில் அயமென்று வாக்யமெடுக்கப்பட்டது. தர்மகாமியாவத்தை ஜ்ஞாபிக்கிறார்—
நவிஜ்ஞாநா: எனது. ஜ்ஞாந்ருஸம்பந்தியான ஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யத்வம் சொல்லப்பட்
டால் ஜ்ஞாநஸாமானயத்திற்கு நித்யத்வசவகைவர அனைப் போக்குவதற்காக ஜ்ஞாநா
வுக்கே ஆத்மத்வத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அந்நய: என்று. ஜ்ஞாநகுணகதவம் ஸ்வயம்ப்ர
காசத்வம் இரண்டையும் சேர்த்துப் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்—கதம:
என்று. ஜ்ஞாநகுணகதவ ஜ்ஞாநவ்ருபத்வ ப்ரதிபாதக வாக்யத்தைக்கூறுகிறார்—ஏஷுஹி
என்று அறியத்தக்க நிஷங்க்ருஷ்டமான ஆதம்ஸ்வரூபத்திற்கு ஜ்ஞாந்ருக்ஷத்தைச் சொல்
லுகிறார்—விஜ்ஞாநாரம் என்று. இதனால் ஜ்ஞாந்ருக்ஷம் ஸ்வாபாவிக் மென்று பஸித
த்து. ஸம்ஸாரதஸையில் மாத்திரமல்ல. முக்தியிலும் ஜ்ஞாந்ருக்ஷத்தை ஜ்ஞாபிக்கி
றார்—ஜாநாத்யேவாயம் என்று. அவதாரணத்தின் ஸங்கோசமில்லாமையால் முக்தியி
லும் ஜ்ஞாந்ருக்ஷம் விரிசதிக்கிறது. முக்தியில் ஜ்ஞாநத்தை சிஷேதிக்கிற சுருதிகளுக்கு
விஷயங்களின் பாகுபாட்டைக் காண்பிக்கிறார்—ந பச்ய. என்று ஸ உத்தம: என்றும்
புருஷனை அடைந்திருக்கிற முக்தனுக்கு ஜ்ஞாந்ருக்ஷமானது அனுவர்த்தித்துக்கொண்
டிருக்கும்பொழுதே தேஹந்தரியங்களுடைய நாசத்தைக் காண்பிக்கிறார்—ஏவம்
என்று. அந்தக்கரணத்தைக்காட்டிலும் மேலானவனுக்கு ஜ்ஞாந்ருக்ஷத்தைக் காண்பிக்
கிறார்—தஸ்மாத் வா என்று.

* பாகுன்யம்—அதிமாகியிருத்தல்.
அல்லது இடைவளியோடு கூடியிருத்தல்.

‡ ஹைரன்யம்—ஸ்வல்பமாகியிருத்தல்

இந்த அர்த்தம் ஸூத்ரகாரரால் கருதப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக்கூறுகிறார்— வக்ஷ்யதிச என்று. முந்தி ஸூத்ரத்தை எடுத்தது அஹமர்த்தத்திற்கு ஆக்மதவம் ஸூத்ரகாராபிமதமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. இந்த இடத்தில் உபாதானமானது ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வங்களைச் சொல்லுகிற சருநிகளுக்கு அவிரோதம் ஸூத்ரகாராபிமதமென்று தெரிவிப்பதற்காக ஜ்ஞாநமாக இருத்தலால் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநரந்தராச்ரயம் அல்லவென்று சொல்லப்படுமேயானால் வ்யாப்த்யபூநரோதத்தால் இவ்வாறு சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது தர்மமாக ஸ்வீகரிக்கத்தக்கது. சருநிபலத்தினால் ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறதேயாகில் அப்பொழுது சருநிபலத்தினாலேயே ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் அங்கீகரிக்கப்படலாம். ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமானது தர்மபூத ஜ்ஞாநத்வபாயுத்தமாதலால் வியாப்தி விரோதமில்லை.

சுத வ்யுபௌகாஸொராயபோகூ ஜோதெவ, ந புகாஸோகூபு
புகாஸகூபெவ கஸ்யுவிஜெவ ஹவெபூகாஸஃ, கீவாஜிபுகாஸவக் !
தஸூநாடகூ ஹவிதஃபிஹுதி ஸாஸிசு ! ஸாஸிதஃஹவிதிஜூநா
ஜிஸவாஸு பிஸிஸவா ஹதி உ ஸவாஸுபிஹிஃ ! நஹி யொகவெஃ
யொஜிபாநாத்யாஜொகபிஃகஸ்யாகுத புகஸ்ய உ ப்யொமொ ஃ
ஷுதாஃ ||

பூரிபாஷ்யம்—

ஆகையால் ஸ்வயம் ப்ரகாசனான இந்தஆத்மா ஜ்ஞானாச்ரயனே ப்ரகாசமாத்திரமல்ல ப்ரகாசஸ்வரூபனாக இருப்பதினாலேயே தீபம் முதலியவற்றின் ப்ரகாசம்போல் ஒரு வஸ்துவின்னுடையதாகவே ப்ரகாசம் இருக்கவேண்டும். ஆதலால் ஸமவீத்தானது ஆத்மாவாக இருப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதல்ல. ஸமவீத், அதுபூதி, ஜ்ஞாநம், முதலிய சப்தங்கள் ஸம்பந்தி சப்தங்களென்றும் சப்தராததங்களை அறிந்தவர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். உலகத்திலும் வேதத்திலும் கர்ம கர்தாக்களில்லாத “ஜ்ஞாநி” முதலியதாதுக்களின் ப்ரயோகம் முன்காணப்பட்டதில்லை.

சீருதப்ரகாசிகை.—

சருநிபினால் ஜ்ஞாந்ருத்வ ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ வித்தியை நிகமனம் செய்கிறார்—அநஃ என்று. அய்யா ! நான் ரூடத்தை அறிகிறேன், என்கிற இடத்தில் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநாவினுடைய ஸம்பந்தம் கொடுக்கப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்படி இல்லாவிட்டால் ஸ்வஜ்ஞாந பரஜ்ஞாந விபாகத்திற்கு துர்க்ரஹத்வ ப்ரஸங்கம் வருவதால். தன்ஸம்பந்தமுன்னதாக அறியப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநமானது ஸம்பந்தத்தின்

ப்ரதீதியில்லாவிடில் எவ்வாறு ஸ்வேஜ்ஞாநமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும்? அதனால் தன் ஸம்பந்தம் அறியப்படவே அறியப்படுகிறது. அந்தப்ரதீதியானது அஹமர்த்தத்தால் உண்டாகித்தலை, அஹமர்த்தமானது ப்ரத்யக்ஷாகவும் அனுக்ஷமாக்கவும் ஏகமாகவும் தானாகப்ரகாசிக்குது. அஹமர்த்தமானது அர்த்தாத்ரத்தை விஷயிகரிப்பதற்கு வாமர்த்திய முன்னதல்லவென்றல்லவோ உங்களுடைய கொள்கை. ஆகையால் தம்முத ஜ்ஞாநத்தினாலேயே ஸம்பந்தத்தின் ப்ரதீதி. ஸம்பந்தமும் ஸம்பந்தி வஸ்துத்தவ்யயில் லாவிடில் அறியப்படுகிறதில்லை என்பதினால் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் ஸம்பந்தப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநாத்ர வேத்யத்வம் வரும். அதனால் ஸ்வதோவாபாஸம் ஜ்ஞாநாத்ரத்தால் அவாஸமென்றே இரண்டு அவாஸவகளில்லாமையால் ஜ்ஞாநாத்ரத்தாலேயே ப்ரகாசிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் ஸ்வப்ரகாச்யத்வம் ஸித்தியாமையால் ஜ்ஞாநாவுக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஜடத்வம் வரும். மேலும் ஜ்ஞாநாத்ரத்தினால் ஸம்பந்தப்ரதீதியானது அவச்யம் வரததக்கதாக ஆகுமேயானால் ஸம்பந்த விஷயஜ்ஞாநத்தோடு கூட ஜ்ஞாத்ரு ஸம்பந்தத்திற்கும் ஜ்ஞாநாத்ரத்தால் ப்ரதீதியின் அவச்யம் பாலத்தால் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநப்பரை ப்ரஸங்கிக்கும். அவச்யம்பாவாபாவத்தில் எல்லாஜ்ஞாநங்களிலும் அஹம ஜ்ஞாநமி என்று ஜ்ஞாநஜ்ஞாத்ரு ஸம்பந்தப்ரதீதியானது உண்டாகாது. இவ்வண்ணமல்ல, ஸ்வயம்ப்ரகாசப்ரத்யக்ஷத்தினாலேயே ஸம்பந்தப்ரதீதி வருவதால் நியதமான விசேஷணவிசேஷ்யபாவமல்லவோ ஸம்பந்தம். அஹமர்த்தமானது தன் விசேஷ்யநதையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டதாகப்ரகாசிப்பிக்கிறது. தம்முதஜ்ஞாநமும் தன் ஸ்வரூபத்தை விசேஷணதையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டதாகப்ரகாசிப்பிக்கிறது. விசேஷண விசேஷ்யபாவத்திற்கு பரஸ்பரப்ரதீயோகித்தவமும் ஜ்ஞாதா ஜ்ஞாநம் இவ்விருண்டனுடைய சேர்த்திருத்தவாலேயே அறியப்படுகிறது.

அம்மா ! ஸம்பந்தப்ரதீதியில் ஸம்பந்திகளுடைய ஸ்வாவாபாஸமும் ஒரு ஜ்ஞாநத்தினால் அறியத்தக்கமென்றது தன்மை இல்லாவிடில் பொருந்துகிறதில்லை. ஆதலால் ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் ஜ்ஞாநாத்ரவேத்யத்வம் ஸம்பவிக்ஷேணேடிவரும். ஸாரபி புஷ்பம், இது முதலிய ஸதலத்தில் வேறான ஸாமக்ரிகளால் அறியத்தக்கதாக இருந்தபோதிலுங்கூட கந்தம் புஷ்பம் இரண்டும் ஸம்பந்தப்ரதீதிவேளையில் ஒரு ஜ்ஞாநத்தினால் அறியத்தக்கதன்மையல்லவோ காணப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுமே யாகில், அல்ல. அந்த இடத்தில் ஸம்பந்திகளுக்கு ஸம்பந்தத்தோடுகூட ஏக ஜ்ஞாநசம்யத்வத்திற்கு ஸ்வாவாபாஸப்ரத்யுத்த்வமில்லாமையால் ஸம்பந்திகளுக்கு அந்த இடத்தில் ஏக ஜ்ஞாநசம்யத்வம் ஜடத்வப்ரத்யுத்தமன்றே, இந்த இடத்தில் ஸ்வப்ரகாசத்வத்தால் தானாகவே சேர்ந்து அவாஸவிக்கின்ற ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் விசேஷண விசேஷ்யநதகஸ்வபாவத்வரூப ஸம்பந்தத்ரஹமானது ஜ்ஞாநாத்ரத்தை அபேக்ஷியாமல் உபநன்னமாகிறது. ஆதலால் ஸம்பந்தாத்ரஹஸ்வபா ஜ்ஞாநவிபாகாவாஸம்பந்தஜ்ஞாநப்பராப்ரஸங்கங்கள் தூரத்தில் ஓட்டப்பட்டன. இவ்வாறாக ஜ்ஞாத்ருத்வஸ்வயம்ப்ரகாசத்வோபபாதனத்தினால் “ சிம்மாத்ர வ்யதிரித்தத்வாத் ” என்கிற ஜடத்வ ஸாதகஹேதுவானது நிரஸிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஜ்ஞாநவ்யதிரித்தமாதலால் ஜடத்தைச் சொல்பவனால் ஸ்வயம்ப்ரகாச வ்யதிரித்தத்வம் ஹேதுவாக சொல்லப்பட்டதாக? அல்லது விஷயப்ரகாசாத்வம்? முதல் பக்ஷத்தில் ஸாத்யாவிசேஷத்வம் இரண்டாவது பக்ஷத்தில் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யபிசாரம், சுருதிமுதலியதின் ஓபாதமும்.

அப்படிக்கின்ற ஸாச்யாவ் விலுபத்தில் தர்க்கத்தைக்கூறுகிறார்— ப்ரகாசத்வா தேவ என்று. ப்ரகாசத்வாத் - விஷயத்தோடு நேராக ஸம்பந்தித்து நேராகவோ பரம்பரியாகவோ அறியப்படாவின்றிருப்பதுபற்றி ி அப்போகூ வ்யவஹாராதூண்பத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலென்று பொருள். இத்தால் ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞாநேத்தரியலிங்காதிகளுக்கு வ்யாவ்ருத்தி வரித்தித்தது. வேறுஹேதுவையும் சொல்லுகிறார்—ஸம்விதநுபூதி என்று. ஸம்பந்திசப்தத்வம் சப்தஸ்வபாவாதீரமென்று ஸந்தேஹித்தச் சொல்லுகிறார்—நஹி லோகவேதயோ: என்று. எந்த இடத்தில் அர்த்தவ்ருபத்திற்கு வேறுபாடு காணப்படுகிறதோ அந்த இடத்தில் சப்தஸ்வபாவத்திற்கு அதீனமாக இருத்தல் ஆச்யக்கத்தக்கது. ‘ ஹாரா:’ இதுமுதலிய இடங்களில் பஹுத்வம் முதலியவற்றுக்குப்போல. எவகே வேறுபாடில்லையோ அந்த இடத்தில் அர்த்தஸ்வபாவா யத்தத்வமே. எப்படி பார்யா இது முதலியவைகளில் ஏகத்வம் முதலியவற்றுக்கோ, அப்படியே லோகவேதவசனில் ஸகர்மகாத்த்ருத்வம் காணப்படுவதால் ஸம்பந்திசப்தத்வமானது அர்த்த ஸ்வபாவாயத்தமே என்று அபிப்ராயம். அன்றிக்கே கர்மகாத்த்ருஸம்பந்தித்வம் வ்யுபத்தி நிமித்தமாக இருக்கட்டும், ப்ரவ்ருத்தநிமித்தமல்ல, அதோஜ்ஞப்பதிமத்தரமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—நஹிலோக என்று. ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தாத்ர கல்பணம் ப்ரயோகாதீனமன்றோ. ப்ரயோகமும் ஸம்பந்தியிலேயே அர்த்தமென்பதினால் அர்த்தாத்ர கல்பணை ஸம்பவியாது. ஸ்வரூபபூதஜ்ஞாநவாசி சப்தங்களுக்கு ஸம்பந்தி சப்தத்வமானது உன்மதத்திலும் உபபன்னமாகாதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. ஸ்வரூபபோசரவகளும் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தில் ரூடங்களுமான ஜ்ஞாநாதிசப்தங்கள் அநுபூதி முதலிய சப்தங்களைக்காட்டிலும் வேறு சப்தங்களாதலால். ஆகையால் ஸம்பந்தி சப்தத்த்வோபதேசமோ வென்றால் தர்மபூதஜ்ஞாநத்தில் அவகாசமுள்ளது. நம்முடைய மத்தத்தில் விஷயாச்ய ஸம்பந்திஜ்ஞாநத்தித்தே விஷயாச்ய ஸம்பந்தபாதத்தால் நிராச்யயத்வமும் நிர்விஷயத்வமும் ஒப்புக்கொள்வதால் உன்மதத்தில் ஸம்பந்தி சப்தத்த்வோபதேசம் ப்ரயோஜனமற்றதென்று கருத்து.

யவ்வாக்குஜெஹ்நாஹிவெவாஹிதெதி ; தக்தேஹம் ப்ரஷ்வயிஷ்யே
 ஸஜயக்ஷயிதி கிரிஷிவெப்ரத்யு ?; ஸ்விஸத்யாப்யயாஹ்வகாஸக்ஷயிதிவெஹ்
 தயா ஸநி கீவாஹிஷ்டெநகாஹ்யு । ஸம்விஹிதிரிஷ்வகாஸயபிஹ
 நஹ்யுபவமெநாஸநிஷிவிஹ்ரோயஸு । ஸவ்யநிவரிதப்யகாஸஸத்யாக
 க்ஷயிவி ஸாவாஹிஷ்ட வ்யநிவாராஹிரஸ்யு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்:—

அஜமாதுல்லா ஸம்வீத்தே ஆத்மாவென்று எது சொல்லப்பட்டதோ அந்த விஷயத்தில் இது கேழ்க்கத்தக்கது. எது அஜமதுல்லாவென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது? தன்னுடைய ஸத்தையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரகாசத்துடன்கூடி இருத்தலென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது

§ அபரோக்சம் - ப்ரத்யக்ஷம்.

தீபம் முதலியவைகளில் வ்யபிசாரம் வரும். ஸம்விதத்தைக்காட்டிலும்வேறான ப்ரகாசநர்மத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால். அஸித்தியும் விரோதமும் தவறாத ப்ரகாசமுள்ளஸத்தையோடுகூடி இருத்தலும் ஸுகம் முதலியவைகளில் வ்யபிசாரம் வருவதால் கிரஸிக்கப்பட்டது.

சுருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் ஜடமாக இருப்பதால் ஸம்வித்துக்கு ஆகம்த்வ ஸமர்த்தனத்தை தூஷிப்பதற்காக அறுவதிக்கிரூர்—யகீசோகீதம் என்று. அஜடத்வமென்பது தன்னுடைய ஸத்தையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரகாசத்வமா? அல்லது தவறாத ப்ரகாசஸத்தையோடுகூடி இருத்தலா? அல்லது தனக்கு ப்ரகாசித்தலா? அல்லது தனக்குத் தான் ப்ரகாசித்தலா? அல்லது ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமா? என ஐந்து விதமான விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு கூறுகிரூர்—அஜடத்வம், என்று. கிம்பிப்ரோதம் என்று. 'அஹம்ஜாநாமி' என்கிற ப்ரத்யக்ஷபாதம் எல்லோருக்கும்பொதுவான தூஷணம். முதலில் ஸ்வஸத்தையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரகாசத்வபக்ஷத்தை தூஷிப்பதற்காக சொல்லுகிரூர்— ஸ்வஸத்தா என்று. ஸ்வஸத்தா ப்ரயுக்த: ப்ரகாச: யஸ்ய என்று பஹுவீஹிஸமாஸம் - சொல்லப்போகிற அவலித்தியின் தூஷணத்திற்கு உபயோகியான பேதத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக ஸ்வஸத்தாப்ரயுக்தசப்தம். அநைகார்த்தயத்தைச்சொல்லுகிரூர்— நந்தரீஸ்தி என்று. தன்பக்ஷத்தில் ஜ்ஞாதா ஆத்மாவாதலால் † ஸபக்ஷமாக இருக்கிற அதிலும் ‡ விபக்ஷமாக இருக்கிற ஆத்மாவல்லாத தீபத்தினிடத்திலும் இருப்பதால். பக்ஷத்ய வ்ருத்தித்வரூபமான அநைகார்த்த்யம் கூறப்பட்டது. அந்யபக்ஷத்தில் அரிய தத்வமே அநைகார்த்த்யம் ஸபக்ஷமில்லாமையால் வேறு இரண்டு தூஷணங்களைக்கூறுகிரூர்—ஸம்வித்திரிகீத என்று. ஸம்வித் ப்ரயோஜிகை - ப்ரகாசம் ப்ரயோஜ்யம். அதை விட அதிகமாக ஒன்றையும் ஒப்புக்கொள்ளாததால் அஸித்தி. ஒப்புக்கொள்ளில் கிரிவீசேஷத்வ விரோதம். இந்த அவலித்தி விரோதங்கள் இரண்டும் விகல்பஸர்வகிரஸ் ஸாதாரணங்களாக அறுஸந்திக்கத்தக்கவைகள். அன்றிக்கே பக்ஷவிபக்ஷங்களிலேயே வாத்மாத்வம் விரோதம். பக்ஷமாக ஆம் இருக்கிற ஸம்வித்திலும் விபக்ஷமானதீபம் முதலியதிலும் இருப்பதால். அன்யனுடைய மதத்தைமாத்ரம் பர்யாலோசனே செய்யுங்கால் விரோதம் கூறப்பட்டது. இந்த ஸ்வஸத்தாப்ரயுக்த ப்ரகாசத்வமென்கிற இடத்தில் ப்ரகாசசப்தத்தினால் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ வ்யவஹாராநுருண்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? பரம்பரையினாலேயோ? அல்லது நேராகவோ? என்று விகல்பம் அபிப்ராயப்பட்டுக்கிறது. முதல் பக்ஷமானது ஸ்வபாதர்சன பர்யாலோசனையினால் கூறப்பட்டிருக்கிற அநைகார்த்த்ய விரோதங்களுள் ஒன்றினால் கிரஸிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இரண்டாவதிலோவென்றால் அஸித்திபரம்பரையினாலேயே வ்யவஹாராநுருண்யமானது ஜ்ஞாபிதியில் உபயோகிகளுக்கும் அநபிமதமாதலால், மூன்றாவதில் ஸத்தையைவிட வேறான ப்ரகாசத்தின் அக்ஷேபார்த்தைக் க்ஷரணமாகக்கொண்ட அஸித்தியும் கிரிவீசேஷத்வ விரோதமும் வருமென்று அபிப்ராயம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை கிரஸிக்கிரூர்—அவ்யபிசரித என்று. ந வ்யபிசரித ப்ரகாச:யஸ்ய ஸத்தாயாம் ஸ: அவ்யபிசரித ப்ரகாச ஸத்தாக: -ப்ரயோஜ்ய ப்ரயோஜகத்வமில்லாமலிருந்த போதிலும் வித்யமானதையில் எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்தல் என்று அர்த்தம். அதற்கு ஆகம்த்வ மில்லாமையால் ஸம்ப்ரதிபன்னங்களான ஸுகதுக்காதிகளில் வ்யபிசாரம் சொல்லப்பட்டது.

† ஸபக்ஷம்— நிச்சிதமான ஸாத்யமுள்ளது.

‡ விபக்ஷம்— நிச்சிதமான ஸாத்யபாவமுள்ளது.

யடிபுகழ்வுதலுமாவாழிவழிவிவரிதபுகாசொழவுநடுவெண்
புகாசொழநதயா வடாழிவழிவெண்நாநாது—ஐதி ! ஜோநம் வா கிம்
வெவெண் புகாசொழ ? தடிவி ஹுநடுவெண்வாஹமியடிவூ ஜோநம்
ரவவாவதெ, சுஹம் ஸுலீதிவஜோநாழிஹிதி ! சுதவெவெண் புகா
சொழநதயாநடுவெண்வெண் ஸுவிடிவரிவடி ! தவ்வாதுநாதுநம் புகி
வவவதெயெவ வரிவூநஜெவாஹமியடி வவவாதுநாது ! ஜோநவூரவி
புகாசொழநதயாநடுவெண்வெண் ! தததததெவ வரி ஜோநவூர ஸுவா
டிவிவ வூரநடுவெண்வெண் புகி புகுபுகிதாரம் புகிபுகுபுகி
ஹ ! சுதொந ஜெவிநாதுநாது சுவிதம் ஜோநெவாஹமியடி !

புரீபாஷ்யம்.—

ஸுகம் முதலியது தவறாத ப்ரகாசத்துடன் கூடியதாக இருந்தபோதி லும் அந்நிலைக்கு ப்ரகாசிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால், கடம்முத லியதுபோல் ஜடமாதலால் ஆக்மாவல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில்; ஜ்ஞா நம் தானுக்கும் தனக்கு ப்ரகாசிக்கிறதா? அதாவும் நான் ஸுகமுள்ளவன் என்பதுபோல நான் அறிவுள்ளவனாக இருக்கிறேன் என்று தன்னைக்காட்டி லும் வேறாக இருக்கிற அஹமர்க்கமான ஜ்ஞாதாவுக்கே ப்ரகாசிக்கிறது. ஆகையால் தனக்கு ப்ரகாசித்தலென்கிற அஜடத்வமானது ஸம்வித்தில் அளித்தம். ஆதலால் தன் ஆத்மாவைக்குறித்து தன் ஸத்தையினாலேயே எரித்திக்கிற அஜடமான அஹமர்த்தமே ஆத்மா. ஜ்ஞாநத்திற்கும் ப்ரகாச தையானது அந்த ஆத்ம ஸம்பந்தத்தைச்சார்ந்திருக்கிறது. ஸுகம் முதலி யவற்றுக்குப்போல ஜ்ஞாநத்திற்கு தனக்கு ஆசிரயமான சேதனைக்குறித்து ப்ரகடத்வமும் மற்றவனைக்குறித்து அப்ரகடத்வமும் அந்த ஆத்மஸம்பந் தக்காலன்றோ உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ஜ்ஞப்திமாத்த்ரமா த்மா வல்ல. பின்னையோ ஜ்ஞாதாவான அஹமர்த்தமே.

சீருதப்ரகாசினை—

பிறகு அதின் பரிஹாஸமுக்கதால் தனக்குத்தான் தோன்றுதலென்கிற பக்கத்தைத் தொடங்குகிறார்—யத்யூச்யேத என்று. பரிஹாஸிக்கிறார்—ஜ்ஞாநம்வா என்று. யாருக்கு என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ததபி என்று. பிறருக்குத்தோன்றுதலை உபபாதிக்கிறார்—அஹம்என்று. ஆகையால் இவ்விதஸ்வரூபமுள்ள அஜடத்வம் அஹிதத்மென்று சொல்லுகிறார்—அத: நனகு. அதற்குமேல் ஞான்காவது பக்கத்தைத் துவியாயின் மொகோன் அஸித்தியைக் கூறுகார்—தூ ஸ மாதீ என்று. ஸ்வயம்பொகாத பக்கத்திலும் ஸ்வயம்பொகாதக் கவாவது ஜ்ஞாநகர்மத்தை இன்னி வ்யவஹாரத்திற்கு அநுருணமாக இருத்தலா அல்லது

ஜ்ஞாநாத்ரத்தை அபேக்ஷியாத் ப்ரகாசத்வமா? என்று அபிப்ராயப்பட்டபட்டிருக்கிற விகலபத்தில் முதன்மையான பக்ஷமானது ‘தஸமாத்’ என்கிற கரந்தத்தால் தூஷிக்கப்பட்டது. இதர ஆக்மாக்களை விலக்குவதின் பொருட்டு ஸ்வாத்மநாம் என்று சொல்லப்பட்டது ‘ஸ்வத்தயைவஸித்த்யம்’ என்பதினால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமசொல்லப்பட்டது. தனக்குத் தான் ப்ரகாசித்தல் அஹமர்த்தத்திற்கு அதிகம் தனபொருட்டு பாவிக்கிற வஸ்துவுக்கு தானாக பாவிக்கிற தன்மை இருக்கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தால் “ஸ்வாத்மநாம் ப்ரதிவஸத்தயைவ” என்று கூறப்பட்டது. அதனால் ஜ்ஞாநகர்மதை இன்றி வ்யவஹாராறுகுணத்தவம் ஜ்ஞாதாவினிடத்திலுமிருக்கிறதாதலால் அது ஸ்வபக்ஷத்தில் வ்யபிசாரமுள்ளது. விபக்ஷபூதமான ஆநாத்மாவான ஜ்ஞாதாவினிடத்திலும் இருப்பகாலென்று காண்பிக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாநாத்ரத்தை அபேக்ஷியாத் ப்ரகாசம் ஸம்வித்தில் அஸித்தம். அது ஸ்வரூபபூதஜ்ஞாநாத்மாதலால் அஹமர்த்தத்திற்கே அது என்கிற அபிப்ராயமானது ‘ஸத்தயைவ’ என்றதனால் ஸம்சிப்பிக்கப்பட்டது. அதையே விவரிக்கிறார்— ஜ்ஞாநஸ்யாபி எனறு. அதின் ஸம்பந்தாதீனதையை உபபாதிக்கிறார்— நர்கிருதமேவஹி என்று ஜ்ஞாநஸ்பூரணத்திற்கு ஆச்ரய ஸம்பந்தவகூட ஸாமக்ரியில் உளவடங்கியது அஜுடமாக இருப்பதால். ஸம்விததுக்கு ஆதமத்வாஸித்தியை நிகமிக்கிறார்—அந: என்று.

சுய யஜுஸ்கூட—சுநாஹுதி: வராயுடுகோ நிவிஷ்யபா நிரா
முயா உ ஸகீ ஸ்ராஜா ஜ்ஞாத்யதயா:வஹாஸதெ, ரஜததபெவ ஸு-
கூ: நிரயிஷாநஸுரீநாஹவதெ:—உதி | தஹயுகூ: தயா ஸக்ய
நாஹவஹாரீநாயிகரணெநாநாஹவிதா:ஹயெ: ப்ரத்யெத, ‘சு-
நாஹுதிரஹஸு’ உதி, வுரொராவஸூதஹாஸூரஹுராகாரதயா ரஜ-
தாஹிரிவ | சுத்ருநா வ்யயமவஹாஸாரெநவெயதிநாஹுதிரயுடா
ஜ்ஞாநஹயெ: விசரிநஹி, ஹு ஜவ ஹவதெ: | தயாஹி ‘‘சுநா-
ஹாரீஹஸு’’ உதி ப்ரதீகி: | தஹவஸுஹயு:நாஹுதிவிசரிஷ-
புக்ஸாயநாநாஹாரீஹிதி ப்ரத்யொஹுஜ்ஞாநெத் ‘‘ஹு ஹவ-
தெ:’’ உதி ப்ரத்யவஸிஸெஷணஹுதாநாஹுதிரீதாஹவஸு: சுய-
ரீவ ப்ரதிஜ்ஞாபெத ? ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அதற்குமேல் அதுபூதியானது உண்மையாகவே விஷயமில்லாத
தாசுவம் ஆச்ரய மில்லாததாகவுமிருந்துகொண்டு ஓ நிரதிஷ்டாந ப்ரமம்
பொருந்தாததலால் சிப்பியானது வெள்ளியாகத் தோன்றுவதுபோல் ஜ்ஞா-
தாவாகத் தோன்றுகிறதென்று எது சொல்லப்பட்டதோ; அது ஸரியல்ல.

அப்படியாகில் அநுபலத்தோடு ஸமாநாதிகரணமாக அநுபவிதாவான அஹமர்த்தமானது முன்னிலையிலிருக்கிற ப்ரகாசமுள்ள த்ரவ்யஸ்வரூபமாக வெள்ளி முதலியதுபோல “அஹம் அநுபூதி.” என்று அறியப்பட வேண்டியதாக ஆகும். இவ்விடத்திலோ வென்றால் இந்த அநுபூதியானது வேறாகத்தோன்றுகிறதாகவே இருந்துகொண்டு தண்டமானது தேவதத்தனைப்போல அர்த்தாத்ரமான அஹமர்த்தத்தை விசேஷிக்கிறது. இதை நிரூபிக்கிறார்— நான் அனுபவிக்கிறேன் என்றல்லவோ ப்ரதீதி உண்டாகிறது. ஆதலால் இவ்வண்ணம் அநுபூதியுடன் கூடியதாக அஸ்மதர்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற “நான் அநுபவிக்கிறேன்” என்கிற ஜ்ஞாநமானது தண்டமாத்ரத்தில் ‘தண்ட தேவதத்க:’ என்கிற ஜ்ஞாநம் போல விசேஷணமாக இருக்கிற அநுபூதிமாத்ரத்தை அவலம்பித்து எவ்வாறு ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்படலாம்.

ச்குதப்ரகாசிகை:—

பிறகு அஹமர்த்தத்திற்கு ப்ரார்திஸித்தவத்தை தூஷிப்பதற்கு அநுவதிக்கிறார்— அந் யதுநீதம் என்கிற இது முதலியதால். ஸம்வித்தம் மித்யையாக ஏன் இருக்கக்கூடாது என்று கேட்கில் கூறுகிறார்— நீரதிஷ்டாந என்று. அநுபூதியைத் தவிர்த்த வஸ்துக்களுக்கு அபாரமார் தய நிச்சயத்தால் இந்த ஹேது உரைக்கப்பட்டது. தூஷிக்கிறார்— ந் த யு க் த ம் இது முதலிய க்ரந்தத்தால். அதிஷ்டாந ஸமாநாதிகரணயத்தால் அதயஸத்ப்ரதீதியை த்ருஷ்டாந்தத்தினால் உபபாதிக்கிறார்— புரோவல் தீத என்று. ௩ பக்ஷத்தில் அதன் மாராட்டத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அத்ர து என்று. ப்ருதக்வபாஸமாநா - வ்யதிக்ரணமாக அவபாஸிக்கின்ற. அப்படி ப்ரதீதியைக் காட்டுகிறார்—தநூஹி என்று அதனால் என்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—தநேவம் என்று. தநேவம் - ஆதலால் இவரு சொல்லிய வண்ணம்.

தர்மதர்மபாவப்ரதீதியில் விசேஷணமாக ப்ரதிபன்ன வஸ்துவில் அந்தவிசேஷண விசிஷ்ட வஸ்துவின் அபாஸம் பொருந்தாது என்று அர்த்தம். அதில் ஸம்பந்தமாத்ராத்யாஸம் இல்லை அப்படி ஆனால் ஸம்பந்தியான ஜ்ஞாதாவுக்கு பாரமார்த்த்யம் ப்ரவகிப்பதால். அப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை. அய்யா ! விசேஷணத்தில் விசிஷ்டாத்யாஸம் காணப்படுகிறது. ப்ரபையில் மணியினது அத்யாஸம்போல இந்த ஆக்ஷேபமானது ப்ருதக்வபாஸமாநா என்கிற க்ரந்தத்தால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. அப்படி ப்ரபையானது வையதிகரணயத்தால் விசேஷணமாக இருக்க வில்லையன்றோ. பின்னையோ, அயம் மணி:, என்று மணியின் அத்யாஸத்திற்கு அதிஷ்டாநமாக இருக்கிற ப்ரபையானது மணியோடு ஸமாநாதிகரணமாகவன்றோ ப்ரகாசிக்கிறது.

அய்யா ! அநுபவஸமாநாதிகரணயத்தினால் ப்ரதீதிப்ரஸஞ்ஜநம் யுத்தமல்ல. திருக்களில் அழுக்கு, ஆகாயத்தில் சிவப்புநிறம், என்று வையதிகரணயத்தாலும் அத்யாஸம் காணப்படுவதால். இவ்வண்ணமல்ல, இரண்டு பதங்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகளுக்கு ஒரு ஆதாரத்தில் இருப்பல்லவோ ஸமாநாதிகரணயம். இந்த இடத்தில்

§ தித்த்வம் § மாலின்யம் * நபஸ்த்வம் † ஆருண்யம், இந்த இரண்டுக்கும் ஒரே ஆச்யத்தில் இருப்பதால் அர்த்தத்தால் ஸாமானாதிகரண்யமிருக்கிறது. || வையதிகரண்யமோவென்றால் சப்தத்தை அனுதி இருக்கிறது. திக்குக்கள் மலினைகள் திக்குக்களில் மாலின்யம் என்கிற ப்ரயோகத்தில் அர்த்தபேதமென்ன. அந்யாஸகங்களில் தர்மமக்ய ப்ரதிதியானது விடக்கதது ஆதலால் அதே இந்த இடத்தில் ஆபாதிக்கப்படுகிறது அநுபூதிர்ஸமிதி ப்ரதீயேத என்று. அயயா ! அநுபூதி: , அஹம் என்கிற ப்ரஸகம் எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாது. அநுபூதித்வமாவது அதிஷ்டாக்கதின் || அஸா தாரணாகரமன்றே, அதின் § அஸ்புரணமானது ப்ரமததிற்கு அநுருணமே. *சிப்பி யானது, வெள்ளி என்று அநியப்படுகிறதில்லைபன்றே என்று, இவ்வனமாகில் அநு பூதிக்கு விசேஷமில்லாமையால் வேறுரூபத்தால் ஸ்புரணமில்லாமையாலும் அநுபூதியாக ஸ்புரிப்பதில் விரோதத்தாலும் அதின் அதிகரணகயாஸத்திற்கு உத்யமில்லை. விரோத மின்றி க்ருதஸ்ஸாத்யாஸம் சொல்லப்படுமேயாகில் க்ரத்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸாமா நாதிகரணய ப்ரதீதிப்ரஸங்கமானது எவ்விதத்தாலும் கடுக்கமுடியாது. இந்த அபிப்ரா மத்தினுலன்றே முன்னிலையிலிருக்கிற † பாஸ்வா த்ரவ்யாகாரமாக ரஜதம் முதலியது போலென்ற உரைக்கப்பட்டது. அப்யா ! அத்பாஸததின் || அநுதயம் சொல்ல சக்ய மன்று. விஷயத்தோடு ஸம்பந்திதத அநுபூதியானது அஹம்ஜாநாமி என்கிற இடத் தில் ஜ்ஞாந்ரு அத்பாஸத்தில் ப்ரதீதி விஷயமாகிறது, அதேகாவென்றால் அதிஷ்டானம் மல்ல. நிர்விஷயையாயும் நிர்சாரையாயும் இருக்கிற அநுபூதியே அதிஷ்டானம். அதின் அப்ராசாத்நால் அத்பாஸத்தின் உதயம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் * ப்ரதிபன்ன வஸ்துவஞ் அதிஷ்டாநத்வம் பொருந்தாததலாலும் விஷ யாச்ய ரூன்ய ஸமவீத்தானது யோக்யாநுபப்தியினால் நிர்ஸித்கப்பட்டிருப்பதாலும் விஷய ப்ராசாகஸமலித்துக்கே ஆதமகவத்தை அவகேகரித்து ஸ்வயம் ப்ராசாத்வம் உன்னால் ஸமாத்திக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அந்த ஸமவீத்தே அதிஷ்டானமென்று அதின் அவபாஸத்தில் அதற்கு சக்தித்வம் போல் ப்ரமலிரோதித்வம் இருக்குமேயாகில் அந்யா ஸத்திற்கு அநுதயம் என்று.

யடிவ்யூகம்—வ்யூஹொஹித்யாஹிஷெஹாஹ்ரலிரோநவத வனவஜ்ஜா த்யூகவ்யகிஷாஸநாச ஜ்ஞாத்யூகலிவி லியூா—உகி । கடியுக்கொழு குத்யயா ஸலிதகாயா ஸுமஹொஹொவி லியூாஹம் ஸூாச ; கதத வனவ ப்ரகிதகஃ । ஸககெதரொவரிஷி—கதஜ்ஜாநாவாயிககெநா ஸுமஹொஹொநு லியூாஹலிகிதெச ; ஹொஹொவ ஸகி கதவொயா டெவ ஜ்ஞாத்யூகலிவி ஸ லியூா ||

§ தித்த்வம்—திசையின் தர்மம்.

§ மாலின்யம்—அருக்கு.

* நபஸ்த்வம்—ஆகாயத்தின் தர்மம். † ஆருண்யம்—சிவப்பு நிறம்.

|| வையதிகரண்யம்—வெவ்வேறான ஆகாரங்களில் கிலைபெற்று இருத்தல்.

|| அஸாதாரணம்—மற்றவைகளுக்கு இல்லாமல் ஒன்றுக்கே உரித்தது.

§ அஸ்புரணம்—ப்ராசாதத்தின் இன்மை. * சிப்பி—சிழிஞ்சல்.

† பாஸ்வா—ப்ராசாமுன்ன வஸ்து. || அநுதயம்—தேவன்ருமை.

|| ப்ரதிபன்ன—விவரதமின்றி உபயவாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற.

தண்ணைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லாவற்றையும் நாசம்செய்கிற ததவஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதால் அதுபூதிக்கு மித்யாத்வமில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகிலுமீ ஸந்தோஷம் இங்மனமாகில் அதனால் பாதமில்லாமையாலேயே ஜ்ஞாத்ருத்வமும் மித்யையன்று ஏ விக்னிரியை இல்லாத ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்துத்வரூபமான ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஆதலால் ஹங்காரச்ரத்தியில் நிலைபெற்றது. ஆதலால் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. பிணையோ அந்தக்கரணரூபமான அஹங்காரத்திற்கு கர்த்தருத்வம் முதலியது ரூபம் முதலியதுபோல் த்ருச்யத்வமன்றோ. ஆத்மாவுக்கு கர்த்தருத்வமும் அஹம்பரத்யயகோசாத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் பகஷத்தில் தேஹத்திற்குப்போல் அநாத்மத்வமும் 5 பராக்த்வம், ஜடத்வம், முதலியதும் பாஸங்கிக்கும்; என்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ; இது பொருந்தாது அந்தக்கரணரூபமான அஹங்காரத்திற்கு தேஹத்திற்குப்போல் அசேதநத்வம் பராக்ருதி பரிணாமத்வம்; த்ருச்யத்வம், 5 பராக்த்வம், பராக்தத்வம், முதலியவற்றின் ஸம்பந்தத்தாலும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் சேதநாஸாதாரணஸ்வபாவமா தலாலும்.

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது— எவ்வாறு தேஹம் முதலியது 11 த்ருச்யத்வம் பராக்த்வம் முதலிய ஹேதுக்களால் அவைகளுக்கு விரோதிகளான 12 த்ரஷ்ட்ருத்வம் பரத்யக்த்வம் முதலியதைக் காட்டிலும் வேறுபாடு என்று அறியப்படுகிறதோ, இவ்வண்ணம் அந்தக்கரண ரூபாஹங்காரமும் அந்த 13 த்ரவ்யமாக இருத்தலாலேயே அதே ஹேதுக்களால் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்று அறியப்படுகிறது என்று ஆதலால் த்ருசித்வத்திற்குப்போல் அஹங்காரத்திற்கு விரோதத்தாலேயே ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லை. எவ்வாறு த்ருசித்வமானது அதன் கர்மலான அஹங்காரத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லையோ அவ்வாறே ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அதின் கர்மாவுக்கு ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. ஜ்ஞாத்ருத்வம் விக்ரியாத்மகமல்ல, ஜ்ஞாத்ருத்வமென்பது ஜ்ஞாத்ருணாச்யத்வமன்றோ. நித்யமான இந்த ஆத்மாவுக்கு ஸ்வபாவிகதர்மமாதலால் ஜ்ஞாநம் நித்யம். ஆத்மாவுக்கு நித்யத்வத்தை “நாத்மா ச்ருதே:” இது முதலிய ஸ்தலங்களில் கூறப்போகிறார். “ஜ்ஞோத ஏவ” என்கிற இடத்தில் “ஜ்ஞ:” என்கிற வ்யபதிசேசத்தால் ஜ்ஞாநாச்யத்வமும் ஸ்வபாவிகமென்று சொல்லப்போகிறார் ஜ்ஞாந

ஏ விக்னிரியை—விகாரம், வேறுபாடு, மாறுதல்.

5 பராக்த்வம்—பிறருக்கு பாகாசுத்தல். 11 த்ருச்யம்—காணத்தக்கது.

12 த்ரஷ்டா—பார்க்கிறவன். 13 த்ரவ்யம்—குணங்களுக்கு ஆசரயம் அல்லது அவஸ்தைபுள்ளது. ஜடம்—அமிசரஸ்த்வமில்லாதது. இது பராக்ருதி-காலம் என இருவகைப்பட்டுள்ளது முக்குணங்களுக்கு ஆசரயமானது. பராக்ருதி, இது நித்யை, அக்ஷயை, அவித்யை, மரணை, என வழங்கப்படுகிறது. காலம்—இது முக்குணங்களில் லாக்ஷணம். இது நித்யம்-விபு. அகண்டாலம் நித்யம், கார்யமானகாலம் அநித்யம்.

ஸ்வரூபமாகவே இருக்கிற இந்த ஆத்மாவுக்கு மணி முதலியவைகளுக்குப் பரபாசரயத்வம்போல ஜ்ஞாநாசரயத்வமும் அவிருத்த மென்று உரைக்கப் பட்டது.

சுருதப்ரகாசிகை—

தேஹாத்மாபிமானமுள்ளவனுக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வம் ப்ரதிபாஸிப்பதால் அது மித்யை என்று சொல்லப்பட்டதை ‡ அநுவதித்து தாவிக்கிரூர்— யதப்யுக்தம் இதுமுதலியதால். ந்தபாதாதேவேதி. ஜ்ஞாகருத்வத்திற்கு அபாதித்வமானது முத்தியில்கூட ஜ்ஞாந்ருத்வபரஞ்ஜிவாத்யத்தால், ஜ்ஞாந்ருத்வத்திற்கு விக்ரியாத்மகத்வத்தை நிராகரிப்பதற்காக அஹை அநுவதிக்கிரூர்—யதப்யுக்தமவிக்ரியஸ்ய என்று. ஜ்ஞாநம் தாத்வர்த்தமாதலால் க்ரியை - தத்ந்ருத்வம் விகாரரூபம். அதினாலேயே ஜடம், விகாரமில்லாததும் அஜடமாக இருக்கிறதமான ஆத்மாவுக்கு இதுஸம்பவிக்கிறதில்லை. விக்ரியாத்மகமாகவும் ஜடமாகவும் இருப்பதால். அப்படிப்பட்ட அஹங்கார க்ரந்தியிலிருக்கிறதென்று அர்த்தம். எல்லா அத்யாஸங்களுக்கும் மூலமாக இருப்பதால் அந்த அஹங்காரம் க்ரந்தி அதற்குமேல் வேறு ஹேதுவாலும் ஜ்ஞாந்ருத்வம் அந்தக்கரணநர்மம் என்பதை உபபாதிக்கிரூர்—கார்த்தநீத்வாஃ என்று. த்ருச்யமாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம். ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் அசிஷ்டத்தைப் ப்ரஸுஜ்யம் செய்கிரூர்—,கார்த்தநீத்வே என்று இந்த இடத்தில் § வ்யதிரேகி அனுமானம் ஒன் அபிப்ப்ரேதங்கொண்டு முந்தியேசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரிஹரிக்கிரூர்—நந்தந் என்று.

“தேஹஸ்ய” இது முதலியதால் அந்தக்கரணத்திற்கு ஜ்ஞாந்ருத்வாபாவம் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஆகிசுபத்தால் அந்தவத்வக்ரஹணம். “சேதநாஸாதாரண” இதுமுதலியதால் ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வோபபாதனம், ஜ்ஞாந்ருக்வாபாவம் ஸாத்யமாக அபிப்ப்ரேதம் - அந்தக்கரணம் தர்மி அசேதந்ருத்வாதிகள் ஹேதுக்கள். “தேஹஸ்யேவ” என்று ஸபகக் காரணிக்கப்பட்டது- ஜ்ஞாந்ருத்வமானது சேதநாஸாதாரணமென்று சொன்னதினால் § வ்யதிரேகவ்யாப்தியு் சொல்லப்பட்டது. இவ்வண்ணம் ப்ரோக்த வ்யதிரேகிகளுக்குப் ப்ரத்யநுமானங்கள் கூறப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. அந்தக்கரணமானது ஜ்ஞாநாசரயமல்ல. அசேதமாகவும் ப்ரக்ருதி பரிணாமமாகவும் த்ருச்யமாகவும் ப்ராக்காகவும் ப்ராத்தமமாகவும் இருப்பதால் தேஹம்போல என்று. அய்யா ! அசேதமாக இருப்பதால் அஜ்ஞாந்ருத்வம் ஸாத்யமாகில் ஸாத்யா விசிஷ்டத்தை. இவ்வண்ணமல்ல, அசேதந்ருத்வத்தால், அநாத்மத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். புருஷார்த்த ப்ரதிஸம்பந்தித்வம் தேஹத்தைக்குறித்து நியந்தாவாக உள்ளே ப்ரவேசித்திருக்கலாவது ஆத்மத்வம். அதின் அபாவம் அநாத்மத்வம். ப்ரக்ருதிபரிணாமத்வம் ப்ரக்ருதி கார்யத்வம், த்ருச்யத்வம் தஹரம் ஜ்ஞாநாந்தாராதீதமான வித்தியுடன் கூடி இருத்தல் ப்ராக்கத்வம் ப்ரருக்ரு பிரகாசித்தல். ப்ராத்தத்வம் அன்யனுடைய ப்ரயோஜனத்தையே பலமாகக்கொண்டிருத்தல். ஜீவோபகரணத்வமென்று பொருள். ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வம் ஸாதிக்

‡ அநுவதித்து—முற்கூறப்பட்டிருப்பதை மீண்டும் எடுத்து உரைத்து.

§ வ்யாப்தி—தஹை ஸம்பந்தம் § வ்யதிரேகி—வ்யதிரேக வ்யாப்தியுள்ளது.

§ வ்யதிரேகவ்யாப்தி—வ்யாபகாபாவத்தால் வ்யாப்யாபாவத்தை ஸாதித்தல் உதாரணமாக அக்சி இல்லாததோ அது புக்க இல்லாதது என்று.

கத்தக்கதாசில் இந்த ஹேதுக்களின் ஸம்பவத்திற்குத்தக்கபடி தர்கங்கள் சேர்ப்பிக்கத்தகு கவைகள். § ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லாவிடில் தேஹத்துக்குப்போல அநாதம்த் வமும் பார்த்தவமும் ப்ரஸங்கிக்கும். என்று.

அய்யா! எவ்வாறு குடம் தேஹம் இந்த இரண்டுக்கும் அசேதந்ந்வம் முதலியது துல்யமாக இருந்தபோதிலுங்கூட இந்த்ரியங்களுக்கு ஆச்ரயமாக இருத்தல் முதலியது தேஹத்துக்கு அஸாதாரணமாக இருக்கிறதோ அவ்வாறே தேஹாதக்கரணங்கள் இரண் டுக்கும் அசேதந்ந்வம் முதலியது துல்யமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஜ்ஞாத்ருத்வமான து அந்தக்கரணத்திற்கு அஸாதாரண தர்மமாக இருக்கும். ஆகையால் இந்த்ரியாச்ரயத்வா பாவத்திற்குப்போல ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவத்திற்கும் அசேதந்ந்வம் முதலியது ப்ரயோஜக மல்ல. அசித்விசேஷத்வம் ப்ரயோஜகம் அப்படியே ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம்இல் லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரத்யயத்வம் முதலியது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகலாமென்று இரண்டிடத்திலும் விபஷைத்தில் பாதகாபாவத்தை ஆசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார்—ஏதது கீதம் என்று. எந்த த்ருச்யத்வம் முதலிய விருத்த தர்மங்களால் தேஹத்திற்கு த்ரஷ்ட ட்ருத்வம் முதலிய தர்மங்கள் அநுபபன்னங்களுரோ, அந்த த்ருச்யத்வம் முதலிய விருத்த தர்மங்களால் அந்தக்கரணத்திற்கும் அந்த ஜடசரவ்யமாக இருப்பதுபற்றி த்ரஷ்ட்ருத்வம் முதலிய தர்மங்கள் உபபன்னங்களாகா என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவத்தைக் குறித்த அசேதந்ந்வம் முதலியது ப்ரயோஜகமல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் தேஹத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும் அதனால் ஸீசார்வாகனைக்குறித்து தேஹாத்ம பேதமானது உன்னாலும் உபபாதிக்கமுடியாது தேஹத்திற்கு தேஹத்வரூபதர்மத்தால் அஜ்ஞாத்ருத்வம் என்பது ஸரியல்ல. கடம் முதலியதில் தேஹத்வமில்லாமலிருந்த போதிலுங்கூட ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவமிருப்பதால். ஆதலால் அசுத்த அசித்த்வம் முதலிய தற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவப்ரயோஜகத்வ மொப்புக்கொள்ளதக்கதென்பதனால் ஓரிடத் தில் ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவ ப்ரயோஜகமான அந்த அசித்த்வம் முதலியதற்கு ஓரிடத்தில் அப்ரயோஜகத்வம் தகுதியுள்ளதன்று. ஆதலால் அசித்த்வம் முதலிய தர்மங்களால் தேஹத்திற்குப்போல் அந்தக்கரணத்திற்குதரஷ்ட்ருத்வாதிகள் உபபன்னங்களாகா என்று அர்த்தம். ப்ரத்யயத்வாதே: என்று ஆதிசுபத்ததால் அஜடத்வத்திற்கு த்ரஹணம். விவி ச்யதே.—ப்ரத்யயத்வம் முதலிய தர்மங்களோடு ஸம்பந்தமில்லாததாக அறியப்படுகிறது என்று அர்த்தம். கைரேவணேதுபி:த்ஸமாநீத் விவிசீயதே என்று பராக்த்வம் முதலிய தர்மங்களால் தேஹத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவம் சொல்லப்பட்டால் பராக்த்வம் வ்யாப்யம், ஜ்ஞாத்ருத்வாபாவம் வ்யாபகம் என்று ஸித்திக்கிறது. அதனால் ஸ்வா பாவ வ்யாப்தங்களான பராக்ருக்களில் அவகாசமில்லாத ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ப்ரத்யயத் வஸ்துவினிடத்திலுமில்லாமல் போயோனால், அப்பொழுது நிராச்ரயமாக ப்ரஸங்கிக்க வேண்டியதாகுமென்று முற்கூறப்பட்டுள்ள வ்யாப்தியை ஸ்தாபிப்பதற்காக விபஷைத் தில் பாதகமான † தர்கம் இடத்திலும் அபிப்ராயப்பட்டுப்பட்டிருக்கிறது. தஸ்மாத்

§ ஆத்மா ஆப்ரோதி—சராசரங்களைத்தையும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்பதினால் ஆத்மசப்தவாச்யன் பரமாத்மா. § சார்வாகன்—வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஒப்பாதவன் ப்ரத்யஷுப்ரமாணமொன்றையே ஒப்புதிவான்.

† தாகம்—வ்யாப்யத்தை அவகேரித்து வ்யாபகாபாவத்தை ப்ரஸஞ்ஜனம் செய் தல். உதாஹரணம் பர்வதம் - நெருப்புள்ளது, புகையுள்ளதாக இருப்பதால் என்கிற ஸ்தலத்தில் புகை இருக்கட்டும் நெருப்பு இருக்கவேண்டாம் என்று சொன்னால் நெருப்பு இல்லாமல் போனால் புகையும் இராது என்று சொல்லுதல். இது ப்ரமாணாதுக்ரஹக மானதால் அதுகூட தர்கம்

விவ்ஸ்யதே இ பேரகக்ஷம் என்று அந்வயம். ஆகையால் அசேதநத்வ ஐந்தாவதி ஸ்வபாவவிரோதக்கால் அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாக்ஷத்தவமில்லை என்று கூறுகிறார்— அத: என்று. நாம் த்ரஷ்ட்ருத்வம் முதலிய தர்மங்களின் அநுபபத்தியினால் தேஹாத்ம விவேகத்தைக்கூறுகிறோமில்லை. அகேதா அன்யமதானுஸாரத்தால் செய்யப்பட்டது. நாமோவென்றால் த்ருசித்வாநுபபத்தியினால் என்கிற சுவகைவரின் த்ருஷ்ட்ருத்வா பாவம் அசேதநத்வாதி ப்ரயோஜ்யம் என்பதில் ம்ருஷாவாதீ அஸாதாரணமான ிப்ரதி பந்தியைக்கூறுகிறார்— த்ருசித்வவத் என்று. அதையே விவரிக்கிறார்—யநா என்று.

த்ருச்யத்வம் முதலியது ஸமாநமாக இருந்தபோதிலும் கடாதி விலகணமான தேஹசுத்திற்கு இந்ரரிபாச்ரயத்வம்போல அந்தக்கரணத்திற்கு த்ருசித்வம் உபபன் னமாகவாம் அந்தக்கரணத்திற்கு த்ருச்யத்வம் முதலியதால் தேஹத்திற்குப்போல த்ருசித்வம் உபபன்னமாகிடுமில்லை என்று கூறப்படுமெயானால் அப்படி த்ருச்யமான அந்தக்கரணத்திற்கு த்ருச்யத்வம் முதலியதாலேயே தேஹத்திற்குப்போல த்ரஷ்ட்ருத்வமும் உபபன்னமாகிடுமில்லை ஆகையால் த்ருசித்வாபாவத்தின் போல த்ரஷ்ட்ருத்வாபாவத்திலும் அசேதநத்வம் முதலியது ப்ரயோஜகம் அந்வயவ்யாதிசேகரன் தல் யவகனாக இருப்பதாலும் வேறு உபாதி காணப்படாமையாலுமென்று கருத்த. அஹம் ப்ரத்யயிகோசரத்வம் தேஹத்திற்குப்போல் அநாத்மத்வ ஸாதகமென்று எது உரைக்கப் பட்டதோ அது யுக்ஷமன்று பாசுதமான துஹம்ப்ரத்யயிகோசரத்வத்திற்கு பக்ஷத்தில் வருக்யபாவத்தாலும் அபாசுதமான அஹம் ப்ரத்யயிகோசரத்வமானது ஸபக்ஷமான தேஹம் முதலியதில் இல்லாமைமாலும். அஹம்ப்ரத்யயிகோசரதநமாத்ரத்தால் ஆத்மா வினிதத்தில் அநாகமக்வம் முதலியது ப்ரஸங்கக் க்ஷமையால் அப்பொழுது ரஜதப்ரத்ய யிகோசரத்வமாத்ரத்தினால் ப்ரமவிஷயமாக இருக்கிற ரஜதத்தில்போல ஸத்ப்ரஜதத் திலுங்கூட ரஜதக்வாபாவமும் † அஹங்காயகசிர்மாணாஹத்வமும் ப்ரஸங்கக்ஷே ண டியதாக ஆகும் என்பதனால் அஸங்கம். ச்ருசிசுனாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் * காலாத் யாபதேசமும்—அதாவது பாதமும் அநாத்மக்வாதி ப்ரஸஞ்ஜகமான க்ரத்ருக்வம் ப்ரய த்நாதாரத்வமா? அல்லது, ஸப்ததருபக்ரியாச்ரயத்வமா? அல்லது தாத்வர்த்தமாத் ராச்ரயத்வமா? முதல் பக்ஷத்தில் வ்யாப்தியின் அபாவம் ப்ரயத்தாதாரத்வம் அநாத் மத்வம் இவ்விரண்டிக்கும் ஒரி—சுதில் சேர்ந்து தாசன மில்லாமைபால் பரமாத்மாவ்னி டத்தில் அநாத்மத்வா மு. லியது ப்ரஸங்கக் கம் என்று சொல்லப்படுமெயாகல் “காதா மீசம் புருஷம்” இது முதலி. தால் காலாத்யாபதேசமும், ஜீவவினிதத்தில் அநாத்மத்வாதி ப்ரஸங்கம் பகரப்படுமெயாகல் “ஸாதகா” ஸாதார்பவ” நல்ல காலங்களைச்செய்யவான் தார்யிகனாகற்குலத்தில் தோன்றுகிறது. க்ரகாசாஸ்தார்த்தத்வாத்விநிதிவேகப்பாதி பாதகாஸ்திரங்கள் ஸ்வரகம், -மாகும் முதலிய பலன்களை அனுபவிக்கிற போக்தாக் களையே காதாக்ஷனாக சொல்வதால். ஜீவாத்மாவை காதா குணங்கள் காதாக்ஷனல்ல. ‘யதஸ்ஸவக்ருதபுக்மா” புருஷன் தான் செய்தவினப்பயனைப் புதிக்கிறான் இது முத லியவைகளாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் காலாத்யாபதேசமும். இரண்டாவது ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாத்மாவின்வினிதத்தில் அபிதிதி. ஜீவவினிதத்திலோ வென்றால் உத்தராத்மாத்ருதி

§ ப்ரதிபந்தி—விரோதியான உத்தரம் † அஹங்காயகம்—மோதிரம்.

* காலாத்யாபதேசம்—காலஸை ஸாதகனாகத்தினுடைய அப்யய: அபாவம் - காலாத்யயம். காலாத்யயே அகாலத்தில், அபதேசம்-ப்ரயோகம்-காலாத்யயாபதேசம். இதுதான் பாத்தோஷம். (இஹது—காலாத்யாபதேசம்) † சொகம்-காலாத்ய யாபதேசம். காலாத்யயத்தில்—அகாலத்தில், அபதேசம்—ப்ரயோகக்கப்பபட்டது.

களால் காலாத்யயாதேசம். மூன்றாவதுபக்கத்தில் ப்ரமாச்சரயமாக இருப்பதால் ஸ்வா பிமதமான ஆதமாவீனிடத்தில் அநாத்மவம் ப்ரஸங்கிக்ரும பேததாசனமும் அதற்கு ஆசரயத்வமும் அபாமார்த்திகமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் பரமாத்மபூதமான தாத் வர்த்தாச்சரயத்வம் அநாத்மத்வத்திற்கு ஸாதகமா? அல்லது அபரமாத்மபூதமான தாத்வர்த்தாச்சரயத்வமா? முதல் பக்கத்தில் கடம் முதலியவற்றில்கூட பரமார்த்த பூததாத்வர்த்தாச்சரயத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் வ்யாபர்த்தப்பாவம். இரண்டாவதிலோ மென்றால் அபிமதமாயும் ப்ரமாச்சரயமாயு மிருக்கிற ஆதமாவுக்குக்கூட அநாத்மத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

அதற்கு மேல் விக்ரியாத்மகத்வம் இல்லை என்று கூறுகிறார்—நச என்று. அதை உபாதிக்கிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வம் ஸ்ரி என்று. குணக்ரியாசரயத்வ மிருந்தபோதிலும் அது ஏதோ ஒருஸமய விசேஷத்தில் ஸம்பவிக்ருததாக இருக்குமேயாகில் கரியாச்சரயத் வம்போல் விக்ரியாத்மகமாக ஆகும் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வாஸ்ய என்று தர்மம் ஸ்வாபாவிகமாக இருந்தபோதிலும் தாயீ அரித்யமாக இருக்குமேயுடன் தர்மமும் அரித்யமாக ஆகும். தாயீ நித்யமாகில் தாமம் உபாதிபுடன் சேர்க்கிறார்களே யானால் உபாதிபோனவுடன் தாமம் நசிக்கவேண்டியதாதலால் அநித்யமாகும் இரண்டையும் வ்யாவர்த்திபதற்காக நித்ய ஸ்வாபாவிக சப்தங்கள். அவஸ்தா விசேஷத்தால் ஸூதாசிக்கத்வம் ப்ரமாணிகமாதலால் இவ்வுடமானது இருந்திருண்டு பதங்களால் நவி ஜ்ஞாதர்வஜ்ஞாதோவியரினோபோ வித்யதே, அவிராசித்வாத் த்மந ” என்கிற சருதியின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது இந்த சருதிக்கு இஃ அநாத்ம. ஜ்ஞாதர்வ ஸம்பந்தமான விஜ்ஞாநம் நித்யம். ஏனெனில் ஆதமா அவிராசியாக இருப்பதால், லிவிசு வ்டம் நித்யமாதலால் விசேஷணமாக இருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கும் நித்யத்வம் விசேஷிக்கிறது. அன்றிகே தாயீ நித்யமாதலால் அதற்கு ஸ்வபாவஸித்யமான தாமத்திற்கு நித்யத்வம் விதிக்கிறது. ஆத்மா நித்யமென்பதிலும் ஜ்ஞாநம் அதற்கு ஸ்வாபாவ நித்யமென்பதிலும் ப்ரமாணத்தை ஸமரிக்ருமபடி செய்துகொண்டு சருதிவாக்யோபாஸித்யத்திற்கு முந்தியே ஸூத்ரத்தை உதாஹரிக்கிறார்—நித்யநிவர்த்திச என்று. ஸூத்ரோபாஹ ரணத்தால் அதற்கு விஷயபூதமான சருதியும் அர்த்தத்தினால் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகும். ஸூத்ரமும் முந்தி ஜ்ஞாநகுணகத்வத்தை காணப்பெற்ற பெருந்ரு எடுக்கப் பட்டது. இப்பொழுது நித்யத்வ ஜ்ஞாநத்திற்காக உபாதாநம் செய்யப்பட்டது. “ஜ்ஞேதவ” என்கிற ஸூத்ரத்தில் ‘ஜ்ஞ:’ என்று வ்யபதிசேசத்தின் விவரணம் “யாவதாத்மபாவித்வாச்சந தோஷ:” என்று ஸூத்ரம் இந்த இடத்தில் ஸ்வாபாவிகத்வ விததி என்று பாவம். ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்திற்கு ஜ்ஞாநாச்சரயத்வம் எவ்வாறு என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அஸ்ய என்று.

ஸ்யபிவரிஜ்ஞேவ ஜ்ஞாநம் ஸஜ்ஞாவலிகாஸாஹபுரித்யாவ வாஹ்யிஷ்டாஸி: ||

சுத: கெசுதஜ்ஞாவஸூயாந் சுரீணா ஸஜ்ஞாவிதஸூரூபம் சுத துரீணாந்மூணதரதஜ்ஞாவெந வதபுதெ | தஜ்ஞாநித்யாரொண வு

ஸூதாசிக்கம்—ஒருஸமயத்திலுண்டானது.
லிவிஷ்டம்—விசேஷணத்துடன் சேர்க்கிறது.

வழிதழ் । தரிசிநிதியுாரா ஜோநபுஸரபெகெந்நாடியாவையவ
வெடிகு: புவத்குதெ । ஜோநபுஸரெகெ கூத்கு புகெடுவெடுவ ।
தது ந ஸ்ராவிகு; சலி து கெடுகூதரிதவிசியவ்ரூப வவா
ததூ । வவவரூபவிகி யாதகம் ஜோதபுகம் ஜோநபுஸரூபவஸூ
ததந வவெகி ந ககாவிடிவி ஜவஸூ ரஹஜாரஸூ ஜோதபுகவஸூ ||

ஜவஸூரூபவஸூரவூஹஜாரஸூ விதஹ்யாநெந ததுயாவ
தூர ததபிவ ஐகி வெக; கெயம் விவாயாவதி? கிரஹஜாரவாயா
வதிலுவிடி? உத ஸ்ராவாயாவதிஹஜாரஸூ? ||

ந தாவதிலுடி, ஸ்ராவி ஜோதபுகநபுஸரவமரிக । நாவூ
ஹஜாரஸூ । உகரீதூர தஸூ ஜவஸூ ஜோதபுகபொமரிக । உபொ
ரவூவாகுஷதது; ந ஹவாகுஷதாணாம் மாயா டுடி ||

சய-சுதூஸ்வகூடிய: வினெளஷ்வவிதவகூடக ஜோதபுகொ
வெஸூ:- ஐகிவெக; நெதக । ஸ்ராவி வஸூதெதா ஜோதபுகநபுஸ
வமரிகெவ ந ததபிகூடஹஜாரெ ஜோதபுகம் ததுவெஸூவூர ।
சஹஜாரஸூ கவெதநஸூ ஜோதபுகாஸபிவாடுவெஸூதராம் ந தத
பிகூடகிலி ஜோதபுகம் ததுவெஸூவூர ||

யடிபுகூட—உவயத ந வஸூதெதா ஜோதபுகபிவி । சஹஜா
ரஸூநுமூடுதரவிவூஜகஸூரூஸூரெவாநுமூடுகிரிவிவூநகி, சூடி
ஸூடகிவக— ஐகி । தடியுணு; சூதநஸூயெஜூகிவெஹ ஜவஸூ
ரூபவாஹஜாராவியூகூபொமரிக ||

ததுகூட— ஸாநாதார உவாதிதூஹஜாரெ ஜவாதக: ।
ஸ்யெஜூகிவூதூநம் வூநகீகி ந யுகிரிக || ஐகி || ஸ்யபுசூ
ஸாநுமவாயீநலிகெபொ ஹி ஸவெடு வடியூர: । தத தடிய
தபுகாஸாழிவஹஜாரெ த நுதிதாநஸூரிகஸூரூபவபுகாஸூ
ஸெவாயுலிவிவெதமூடுதரிநுமவகிவிவூநகீதூதவிடி: வரி
ஹவணி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஸ்வயம்* அபரிச்சின்னமாகவே இருக்கிற ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோச விசா ஸங்களுக்குத்தகுதியுள்ளதென்று உபபாதிக்கப்போகின்றோம். ஆகையால்சேஷத்ராஜ்யவஸ்தையில் கர்மாவினால் ஸ்வரூபமொடுங்கி அந்தஅந்த கர்மாதகுணமானதாத்மபாவத்தோடு இருக்கிறது அதுவும் இந்தியங்களின் வாயிலாக வ்யவஸ்தை பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இந்த இந்திரியங்கள் வழியாக உண்டாகிற ஜ்ஞாநப்ரஸரத்தை அபேக்ஷித்து உத்யாஸ்தமவ்யபதேசம்ப்ரவ்ருத்திக்கிறது ஜ்ஞாநப்ரஸரத்திலோவென்றால் கர்த்தருத்வமிருக்கவே இருக்கிறது அதுவும் ஸ்வாபாவிகமல்ல. பின்னையோ கர்மாவினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஆர்மா விகாரமற்ற ஸ்வரூபமுள்ளவனே. இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபமுள்ள விக்ரியாத்மகமான ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கே என்பதினால் ஒருபொழுதும் ஜடமான அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸம்பவியாது

அஹங்காரம் ஜடஸ்வரூபமாக இருந்தபோதிலுங்கூட சித்தினுடைய ஸாம்பியமிருப்பதுபற்றி அதன் சாயையானது இதில் தாக்குவதினால் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு ஸம்பவமென்று கூறப்படுமேயானால் இந்த சிச்சாயாபத்தி என்பது யாது? ஸம்வித்துக்கு அஹங்காரச்சாயாபத்தியா? அல்லது அஹங்காரத்திற்கு ஸம்விச்சாயாபத்தியா? ஸவதித்துக்கு அஹங்காரச்சாயாபத்தி என்பது இல்லை. ஸம்வித்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமொப்புக்கொள்ளாததால் அஹங்காரத்திற்கும் ஸம்விச்சாயாபத்தி இல்லை. முற்கூறப்பட்ட ஜடமான அதற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லாமையாலும் இரண்டும் சிச்சக்ஷூரிந்திரியகோசரங்களாக இல்லாமையாலும் அசாக்ஷூஷங்களுக்கு சாயைகாணப்பட்டதில்லையனே. அப்படிக்கின்றி அக்நியின் சேர்க்கையால் இருந்து உண்டையில் லௌஷண்யம்போல் சித்ஸம்பார்க்கத்தால் ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு உபஸ்ப்தி என்று சொல்லப்படுமேயாகில், இது ஸரியல்ல. ஸம்வித்தில் வாஸ்தவமான ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததினாலேயே அதின் ஸம்பந்தத்தால் அஹங்காரத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமோ அதின் உபஸ்ப்தியோ ஒன்றுமில்லை. அசேதநமான அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வாஸம்பாவத்தாலேயே அதன் ஸம்பார்க்கத்தால் ஸம்வித்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமோ அதின் உபஸ்ப்தியோ ஒன்றும் இல்லவே இல்லை இரண்டினிடத்திலும் வாஸ்தவத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லை. அஹங்காரமோவென்றால் அதுபூதிக்கு அபிவ்யஞ்சகம் கண்ணாடி முதலியதுபோல அதுபூதியை தன்னிடத்திலிருக்கிறதாகவே அபிவ்யஞ்சநம் செய்கிறது, என்று எது உரைக்கப்பட்டதோ அது யுத்தமல்ல. ஸ்வயம் ஜயோதிஸான ஆத்மாவுக்கு ஜடரூபமான அஹங்காராபிவ்யங்க்யத்வம் பொருந்தாததாலால் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது “சாந்தாங்கார

* அபரிச்சின்னம்—அளவிடப்படாதது.

§ சக்ஷுஸ்—தன்.

† அஹங்காரம்—தன்.

‡ சாந்தாங்காரம்—சரி.

இலாதித்யம் அஹங்காரோ ஜடாத்மக: ஸ்வயம் ஜ்யோதிஷ்மாத்த்மாநம் வ்ய நக்திதி நயுக்திமத்” (எரிந்து தணிந்த தணல் ஆதித்யனைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்பதுபோல் ஜடஸ்வரூபியான அஹங்காரமானது ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸா ன ஆத்மாவை ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறது என்பது யுக்தியுள்ளதல்ல) எல் லாபதார்த்தங்களும் ஸ்வயம் ப்ரகாசாநுபவாதீனவலித்தி யுள்ளவைகளன்றே. அதில் அநுபவாதீன ப்ரகாசமுள்ள அசித்தான அஹங்காரமானது உதயா ஸ்தமயமில்லாத ப்ரகாசமுள்ளதும் அசேஷார்த்தவலித்திக்கு ஹேதுவாகவு மிருக்கிற அநுபவத்தை அபிவ்யஞ்ஜனம் செய்கிறதென்பதை ஆத்மலித்துக் கள் பரிஹலிக்கின்றார்கள்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஜ்ஞானம் ஸ்வாபாவிக நித்பதர்மமானால் எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் அறிதல் ப்ரஸங்கிக்கும் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஸ்வயம் என்று. ஸ்வயம் ஸ்வத: “ஸம் பத்யாவிர்பாவ:” இது முதலிய ஸூத்ரத்தில் உபபாதிக்கப்போகிறோமென்று அர்த்தம். அடுத்தே என்றாவது அர்த்தம். அங்மனமாகில் இப்பொழுதுகூட ஓருக்கால் ஸர்வஜ்ஞ தவம் முக்தியிலும் ஒரு காலத்தில் ஜ்ஞானஸங்கோசம் ஏன் உண்டாகக்கூடாது.

§ கேஷத்ரஜ்ஞாவஸ்தையில் ஸங்கோசமாகில் அப்பொழுது எல்லோரும் அஜ்ஞாநாக ஆகவேண்டுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில்கூறுகிறார்—அத:கேஷத்ரஜ்ஞ என்று. அத:ஸங்கோசவிகாஸத்திற்குத் தகுதியுள்ளதாக இருப்பதால். கர்மணு என்பது ஸங்கோ சத்தை உண்டுபண்ணுகிற உபாதி. கேஷத்ரஜ்ஞாவஸ்தாயாயம் என்று. அப்பொ முதே தான் ஸங்கோசமென்று பொருள். எல்லோருக்கும் அஜ்ஞத்வப்ரஸக்தியானது கர்மங்களின்நீதாரதம்யத்தால்பரிஹரிக்கப்பட்டது. தாரதம்யசப்தத்தினால் தயாதிரோஹி தத்வாச்ச சக்தி: கேஷத்ரஜ்ஞஸ:ஜ்ஜிதா- ஸர்வபுதேஷு பூபால தாரதாயே வர்த்ததே? (ஹேபூமியையாக்ஷிப்பவனே! அதனால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதால் கேஷத்ரஜ்ஞனென்கிற பெயருள்ள சக்தியானது எல்லா ப்ராணிகளிடங்களிலும் தாரதம்யத்தால் நிலைபெற்று இருக்கிறது) என்கிறவசநம் நினைக்கும்படி செய்விக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மணு என்கிற பதத்தினால் தயா என்கிற ச்லோகத்திலுள்ள பதம் வ்யாக்யானிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. தயா- கர்மரூபாவித்யையினால் என்று அர்த்தம். அவித்யாகர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா த்ருதியா சக்திரிஷ்யதே- யயா கேஷத்ரஜ்ஞசக்திஸ்ஸாவேஷ்டிதா ந்ரூப ஸர்வகா. ஸம் ஸாரதாபாநகலா நவாப்நோத்யதி ஸந்ததாந். அராசே! அவித்யை கர்மாவென்கிற பெய ரை உடைய வேறு மூன்றாவது சக்தி விரும்பப்படுகிறது. எந்தசக்தியினால் எல்லோ ரையும் அடைந்திருக்கிற அப்படிப்பட்ட கேஷத்ரஜ்ஞசக்தியானது சுத்தப்பட்டிருக்கிற தோ. மிகவும் தொடர்ச்சியாக வந்துகொண்டிருக்கிற எல்லா ஸம்ஸாரதாபங்ஸளையும் அடைகிறான் என்றல்லவோ ப்ரகருதம். ஜ்ஞானம் நித்யமாக இருப்பதுபற்றி உத்பத்தி இல்லாணமயால் இந்திரியாபேஷை உண்டாகாது என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறு கிறார்—நக்ச என்று. அன்றிக்கே, ஸ்தாவாராகங்களில்கூட ஜ்ஞாநவிகாஸம் உண்டாகலாம்

§ ஸங்கோசம்—மூடுதல், சுருங்குதல். § தாரதம்யம்—ஏதத்ததாழ்ச்சி.

§ கேஷத்ரஜ்ஞன்—ஜீவன்.

என்று கூறப்படுமேயாகிலு அது விஷயத்தில் உறைககிருர்— தச்சு என்று இத்திரியவகளை சவாரமாகக்கொண்டிருந்தல் ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கா வென்று அர்த்தம். அகணனமாகில் உத்தத்திவிநாச ஃ வ்யபதேசமுண்டாகாமல போகவேண்டிவரும் என்றகேட்கில் சொல்லுகிறா—தம்மம் என்று † ப்ரஸரத்தின் அர்வய வ்யதிருககளை அபேக்ஷித்த உதயாஸ்தமய வ்யபதேசமென்று அர்த்தம் அன்றிகே, ப்ரஸரிககிற அம்சம் ப்ரஸரம் அதின் ப்ரஸரண † ஸங்கோசககன இரண்டும் உதயாஸ்தமயங்கள் என்று அர்த்தம். ஸங்கோசவிகாஸங்களை ஒப்புக்கொண்டால் * விகரியாத மகத்வம் உண்டாகவேண்டி வரும் என்று சொல்லப்படுமேயாகல் கூறுகிறா—ஜ்ஞாநந்ப்ரஸரோது என்று அப்படிப்பட்ட விக்ரியாத்தமம் ப்ராமாணிகமாதலால் இவ்ந்தமென்று அர்த்தம். அசேதநத்திற்குப் போல பரிணாமானது ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையோ என்று எனபது வகாராபிப்ராயம் இதனால் அவிகாரச்ருதிகளுக்கு விஷயம் காட்டப்பட்டது வேறுவிதத்தாலும் அவிகாரச்ருதிகளுக்கு நிவாஹத்தைக் காண்பிக்கிறா— தச்சு என்று

அவிகாரச்ருதிகள் ஸ்வாபாவிகவிகார நிஷேதத்தில் தாற்பாயமுன்னவைகள் என்று பொருள். ஸ்வாபாவிகமான ரூபம் எவ்வாறு உளது என்று கேட்கில் பகருகிறா— அவிசீரிய என்று ஸவரூபம்—ஸ்வாபாவிகரூபம், அவிகாரித்வ வாக்கயசக உபாசியினின்று விடுபட்ட ஸ்வாபாவிக ரூபபரங்கன என்று அர்த்தம். ப்ரஸரணகாத்ருத்வமும் விகார ரூபமாதலால் அந்தக்கரணத்திற்கே என்று கூறப்படுமேயானால் அது விஷயத்தில் மறுமொழிகூறுகிறா— ஏவம்நுபவிக்ரியாத்தமகம் என்று. ஏவம் ரூபசத்ததால் தன்னுடைய தாமபூத ஜ்ஞாநபரஸரண காத்ருத்வ ஸவரூபமான விகாரித்வம் சொல்லக்கருதப்பட்டது. ஜ்ஞாநஸவரூபனுக்கு ஜ்ஞாநமே எவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமான தாமமோ அவன் ஜ்ஞாநஸவரூபன். தன்னுடைய தாமபூதமான ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரஸரண காத்ருத்வவகாணவிகாமானது அதை தாமமாகக்கொண்ட ஆகாமாவுக்கே ஸம்பவிககிற்கே ஒழிய ஜடமாக இருப்பதால் அந்த தாமமில்லாக அஹங்காரத்தக்கு இல்லை என்று அர்த்தம். அன்றிகே ஸ்வரூபசத்தம். தாமிபரம். ஜ்ஞாநஸவரூபனுக்கே தான் ஜ்ஞாநதர்மகத்வம் ஸம்பவிககிறதே ஒழிய கடம் முதலியவைகளுக்குப் போல ஜடரூபத்துக்கு ஸம்பவியாத என்று ஜ்ஞாநஸவரூபனுக்கு இருப்பதால் ஜ்ஞாநத்தை தாமமாகக்கொண்டவனுக்கே ஸ்வதாமபூதஜ்ஞாந ப்ரஸரண காத்ருத்வரூபமான விகாரஸம்பவமே ஒழிய ஜடஸ்வரூபனுக்கு இருப்பதால் ஜ்ஞாநத்தை தர்மமாக உடைத்தாயிருந்த அஹங்காரத்திற்கு இல்லை என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் விக்ரியாத்தமகாக இருப்பதால் ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு ஆத்தமத்வாநுபத்தியானது நிரஸிக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் அர்வயனால் சொல்லப்பட்டள்ள ஜ்ஞாத்ருத்வ நிவாஹப்ரகாரங்களை நிரஸிக்கிறா— ஜ்ஞாத்ருத்வமானது சிச்சாயாபத்தியினால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. சித்ஸம்பர்கத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டது. சித்பிவ்யஞ்ஜகத்வத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டது என்கிற மூன்று பகஷங்கள். அவற்றுள் முதலாவதான சிச்சாயாபத்தி பகஷத்தை ஆசங்கிககிறா—ஜட என்று கூறுகிறா—கேயம் என்று. கேயம் எவ்விதத்தாலும் சிருபிக்கமுடியாததென்று அர்த்தம். விகல்பிககிறா—கீம் என்று. சிச்சாயா சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் அந்தர்கதையான விபத்தி ஸமானமானது. உதஷ்டியோ அல்லது ஸப்தமியோ என்று கருத்து. அஹங்காரச் சாயாபத்திஸ்ஸம்வித—அஹங்காரத்தில் ஸம்விதத்தை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞாத்ருத்வச்

ஃ வ்யபதேசம்—வயவஹாரம்.

† ப்ரஸரம்—வெளிப்படுதல்.

† ஸங்கோசம்—சுருகருத்தல் அல்லது அடக்கம்.

* விக்ரியா—மாறுதல்.

§ விகாஸம்—மலர்ச்சி.

சாயாபத்தி என்று அர்த்தம் ஸம்விச்சாயபத்தி ரஹங்காரஸ்ய என்று ஸமவீத் தில் அஹங்காரத்தை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞாத்ருக்வக்சாயாபத்தி என்று அர்த்தம். முதலாவதை தூஷிக்கிறார்—நதாவத் எனறு. வேறு கிரணை நிரவநஞ் செய்கிறார்—நாபி என்று முதலில் அசேதநகம் ப்ரக்ருதி பரிபுரணம் தவம் முதலியவைகளால் அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருக்வவ்யுதாஸத்தை அபிப்ராயப்பட்டு சொல்லுகிறார்—உக்த ரீத்யா என்று. வேறு தூஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்—நீவயோரபி என்று. அதை விவரிக்கிறார்—நஹி என்று.

சித்ஸம்பர்கத்தை தூஷிப்பதற்காக சங்கீர்கிறார்—அத என்று. முன்போல விகல் பித்து தூஷிக்கிறார்—நநநத் என்று இது பொதுவான ப்ரதிஜ்ஞை. அஹங்காரத் தில் ஸம்வித்தினுடைய ஸம்பாகத்தால் ஜ்ஞாத்ருக்வத்தை நிரவிக்கிறார்—ஸம்வித் என்று. அஹங்காரஸம்பாகத்தால் ஸமவீத்தில் ஜ்ஞாத்ருக்வத்தை தூஷிக்கிறார்—அஹங்காரஸ்யது என்று (ஸூத்ராமீதி) ஜ்ஞாநம் அஜடமானதால் ஜ்ஞாநாச்சர யத்வம் ஸ்வமதத்தில் ஸம்பவிக்கிறது. அஹங்காரம் ஜடமாதலால் வஸ்துத்: ஜ்ஞாநா ச்ரயத்வமானது ஸ்வபகூடம் பரபகூடம் இரண்டிலும் ஸம்பவியாதாதலால் அதி-ஸம் பர்கத்தால் ஸம்விதத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வம் இல்லே என்று கருத்து. உப்பாநத்திலுள்ள கூடடை முதலியவைகளுக்கு உப்பின் எம்பத்தத்தால் வலணத்வத்தின் உச்சபக்தி காணப் படுகிறது. இரும்புண்டையில் அக்ரியின் ஸம்பர்கத்தால் டௌஷணயம் அறியப்படு கிறது. அதனால் ஜ்ஞாத்ருத்வம் அதினுபலப்பதியாவது என்று தனித்து சொல்லப்பட் டது. அப்யா! முந்நுதப்பட்டு இரண்டு பகூடங்களில் ஜ்ஞாத்ருக்வத்திற்கு சாயாபத்தி ஸம்பர்கங்கள் நிரவிக்கப்பட்டன ஜ்ஞாநச்சாயாபத்தி ஸம்பர்கங்கள் ஏன் நிரவிக் ப்படவில்லை. சொல்லப்போகிற அபிவ்யக்தி பகூடாத்ரப்பாஹத்தாலென்று சொல்லுகிறோம், ஜ்ஞாநத்திற்கு அஹங்காரத்தில் சாயாபத்தியாவது கண்ணாடியில் முகத்துக்குப்போல அஹங்காராதேயமாக அபிவ்யக்தியே. ஸம்பர்கபகூதத்திலும் அதிஷ்டாநதயா ஸம்பர்க மானது ஜ்ஞாத்ருத்வ ப்ரதிதிக்கு உபயோகமில்லாதது. ஆகையால் ஆதேயமாக இருப் பதால் ஸம்பர்கம் சொல்லத்தக்கது. அத்வுர் அதிலிருப்பகால் அபிவ்யக்தியில் அந்தர கதம், அதனால் அங்கு உபந்யஸிக்கப்படவில்லை. மேலும் சாயாபத்தியானது ஸமவீத் துக்கு சாக்ஷுஷமாக இருப்பதினாலேயே நிரவிக்கப்பட்டது ஸம்பர்கமும் உபலம்பத் திற்கு அநுருணமாக சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதால் ஸீ அப்ருதக்வீதமானதர்ம தர்மி பாவத்தால் சொல்லத்தக்கது, அநோபொருந்தாதது. அசேதனத்திற்கும்சைதந்யத்திற்கும் அப்படிப்பட்ட தர்மதர்மிபாவம் பொருந்தாததாலால் தண்டம் தேவதக்ஷண இவர்களுக்கு குப்போல் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநா இருவர்களுக்கும் தனித்திருத்தல் காணப்படாமையால் தனித்திருததவில்லாத வஸ்துகளுக்கு எம்பர்கமும் அநுபன்னமென்று அநஸந்தி க்கத்தக்கது. அதன்மேல் அபிவ்யக்தி பகூதத்தை அநுபவதிப்பதற்காக சாயாபத்திஸம் பர்கபகூதங்களுக்கும் அபிவ்யக்தி பகூதத்திற்கும் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையில்லா மையைக் காண்பிக்கிறார்—உபயகீர என்று. வஸ்துத் இதி-சாயாபத்தி முதலியதால் ஆபாதஞ்செய்யப்படா நின்ற அக்யாஸத்திற்கு முந்தியே வரித்தத்வம் விவகழிக்கப்பட் டிருக்கிறதே ஒழிய பாரமார்த்திகத்வம் விவகழிக்கப்படவில்லை. வட்டமாகச்சத்தப்படா நின்ற கொள்ளிக்கடடை முதலியதற்குக்கூட ப்ரதிபிம்பம் காணப்படுவதாலும் உக்ஷண ஜலஸம்பர்கத்தால் அநுஷணமான வஸ்துவினிடத்திலும்உக்ஷணோபலம் ப்ரிருப்பதாலும்

§ சாயாபத்தி—ஒளிவீசுதல். அல்லது நிழல்தாக்குதல்.

§ அப்ருதக்வீதம்—தனித்திராதது. புறியாமல் சேர்ந்தே இருக்கும் வஸ்து.

கூலியுபமரிகு | நாவி தத்காஸந், தஸ்யநுஹவானராத
நுஹவ்யகூலி | தத வநவ வ ந ததநுஹவலாயநாநுமுஹ: ||

ஸஹி தியா; ஜெஹ்யஸ்யுந்ரீயஸம்வஸதஹதகஸெந வா, யயா
ஜாதிரிஜேஹ்வாஹிமுஹஜெ வுத்திபவடூணாஹீநாந் நயநாஹீந்ரீயஸம்வ
ஸதஹதகஸெந; வெஹிமுதகஸூஷாவநயநெந வா, யயா வராத தூ
வவெவாயநஸாயநஸ்யு ஸாஸூஸ்யு ஸகிரிஹிநா | யயெதாது—“கர
ணாநாஹே-பிரிதகூலந் ததஸம்வஸதஹதகா” —ஹதி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மேலும், அஹங்காரம் அநுபவம் இரண்டுக்கும் ஸ்வபாவவிரோதத்தி
னாலும் அநுபூதிக்கு அநநுபூதித்வம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் வ்யங்க்த்ருவ்யங்க்ய
பாவமில்லை இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது “வ்யங்க்த்ருவ்யங்க்யத்வமந்யோ
ந்யம் நசஸ்யாத்ப்ராதிகூல்பத:; வ்யங்க்யத்வேதநுபூதித்வம் ஆத்மரி ஸ்யாத்ய
தா கட:” (ப்ராதிகூல் ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால் ப்ரஸ்பரம் வ்யங்க்த்ரு
வ்யங்க்யபாவம் ஸம்பவியாது. வ்யங்க்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் கடத்தில்
போல ஆத்மாவினிடத்தில் அநநுபூதித்வம் ஏற்படும்) ஸூர்யகிரணங்களுக்கு
தன்னால் அபிவ்யஞ்ஜிக்கத்தக்க கரதலத்தினால் அபிவ்யங்க்யத்வம் போல
ஸம்வித்துக்கும் ஸம்வித்தனால் அபிவ்யங்க்யமான அஹங்காராபிவ்யங்க்யத்வம்
என்று சொல்வது ஸரியன்று. அங்கேயும் ஸூர்யகிரண ஸமூஹங்களுக்கு
கரதலாபிவ்யங்க்யத்வமில்லாமையால் கரதலத்தால் தடுபட்டதிகளுடன் கூடி
யவைகளாக வன்றோ ஸூர்யாச்சமிகள் பருளங்களாக தானே அதி ஸ்பஷ்ட
மாக அறியப்படுகின்றன. ஆதலால் கரதலம் அந்த கிரணங்களின் பாஹு
ஸ்யமாத்ர ஹேதுவே ஒழிய கிரணாபிவ்யஞ்ஜகமல்ல மேலும், இந்த ஸம்
வித்ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு அஹங்காரத்தினால் ஏற்படுத்தத்தக்க அபி
வ்யங்க்யமானது எவ்விதமானது? உத்பத்தியன்று. ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருப்
பதுபற்றி மற்றொன்றினால் உண்டுபண்ணத்தக்க தன்மையினது இன்மை
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால், அதின் ப்ரகாசநுமூலல், அந்த ஸம்வித்
தானது அநுபவாந்தரங்களால் அநுபாவ்யமல்லாததால், அதனாலேயே அ
ஹங்காரத்திற்கு ஸம்விதநுபவஸாதநாநுக்ரஹமில்லை, அந்த அநுக்ரஹம்
இரண்டுவிதமன்றோ, ஜ்ஞேபுத்திற்கு இந்த்ரியஸம்பந்தத்தில் ஹேதுவாக
இருத்தலாலாவது எப்படி ஜாதி முகம் முதலியவற்றை க்ரஹிக்கும் விஷ
யத்தில் வ்யக்தி தாபணம் முதலியவைகளுக்கு ந்யநம் முதலிய இந்த்ரிய
ஸம்பந்த ஹேதுத்வமோ போத்தாவினிடத்திலுள்ள கல்மஷத்தைப் போக்
ருவதாலாவது, எவ்வாறு பரதக்வாவபோதனத்திற்கு ஸாதநமான சாஸ்தி
ரத்திற்கு சமதமாதியினால், இப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—“கரண

நாமஸூமித்வாந்ர தத்ஸம்பந்தஹேதுதா” (இந்திரியங்களுக்கு விஷயபிஸ்தாத தால் அந்த இந்திரியஸம்பந்த ஹேதுத்வம் இல்லை) என்று.

சுருதப்ரகாசிகை—

அஹங்காரம் அநுபவம் இரண்டுக்கும் முறையே அபிவ்யஞ்ஜகத்வத்தையும் அபி வ்யங்க்யத்வத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் தூஷணம் கூறப்பட்டது. அவ்விர ண்டுக்கும் அபிவ்யஞ்ஜகத்வமும் அபிவ்யங்க்யத்வமும் இருக்கட்டும். அது ஒன்றோ டொன்று பொருந்துகிறதில்லை என்று கூறுகிறார்— கிஞ்சு என்று. ஸ்வபாவவிரோ தாத்—அனுபவத்தினிடத்திலுள்ள எல்லா அர்த்தங்களுடைய ஸித்திகாரணத்வமும் அந்த அனுபவத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால் இந்த அஹங்காரத்திற்கு அந்த அநு பவாதீனமான ஸித்தித்வமும் விரோதம். பிதாபுத்ரன் இருவருக்கும் அன்யனைக் குறித்து புத்ரத்வம் அன்யனைக்குறித்து பித்ருத்வம் இரண்டு மிருந்தபோதிலும் இவ் வீருவர்களுக்குமே பரஸ்பரம் பித்ருத்வ புத்ரத்வங்களின் ஸீ வ்யத்யயம் எவ்வாறு பொ ருந்துகிறதில்லையோ. இவ்வண்ணம் மற்றொன்றை அபேக்ஷித்து அவ்விரண்டுக்கும் வ்யங்க்யத்ரு வ்யங்க்யபாவமிருந்தபோதிலுங்கூட பரஸ்பரம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிற தில்லை என்று அர்த்தம். வேறு தூஷணத்தையும் சொல்லுகிறார்—அநுபூதேநநநு பூதீத்வ ப்ரஸங்காசீசு என்று. இந்த அர்த்தத்திலும் ஆத்மஸித்தி க்ரந்தத்தைக்காண் பிக்கிறார்— ய தே த ரீ கீ த ம் என்று.

ப்ராதிகூல்யத: - முற்கூறப்பட்ட ஸ்வபாவவிரோதசப்தத்தால் ப்ராதிகூல்யசப்தம் வ்யாக்யாசிக்கப்பட்டது. தன்னாலே வ்யங்க்யமான பதார்த்தத்திற்கே தன்னை வ்ய ஞ்ஜிப்பிக்கிற தன்மை இருக்கிற தென்பதில் அந்யனாலு் சொல்லப்பட்ட திருஷ்டாக் தத்தை தூஷிக்கப்போகிறவராகச்சொல்லுகிறார்— ந ச என்று. திருஷ்டாந்தத்திற்கு ஸாத்ய ஃ வைகல்யத்தைக்கூறுகிறார்— தந்நாரபி என்று. அங்கு அப்படிப்பட்டதன் மைக்கு அந்யதாஸித்தியைக் காண்பிக்கிறார்— க ர த ல என்று. ப்ராஹ்மமானது ப்ர ஸரண ஸ்வபாவமுள்ளத்ரவ்யமல்ல வன்றோ. ஆகையால் அதின் பாகுஸ்ய ஹேதுத்வம் அஹங்காரத்திற்கு பொருத்தமுள்ள தல்லவென்று பொருள.

அப்படி அஹங்காரத்தால் இதின் அபிவ்யக்தியை மூன்றாக விகல்பித்து தூஷிக் கிறார்— கிஞ்சு இது முதலியதால். கிம்ரூபா - கிம்சப்தத்திற்கு நின்றை அர்த்தம் எவ் வித்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததென்று அர்த்தம். எதினாலென்று அபேகைகூவரின் அபிவ்யக்தி என்பது உத்பத்தியா? அல்லது ப்ரளாசமரா? அல்லது அநுபவத்திற்கு ஸாதாரூகசஹமா? என்று மூன்றாக விகல்பத்தைக்கருதி உத்பத்தி பக்தத்தை தூஷிக்கிறார்—ந தா வ தீ என்று. உண்டாகாத கடம் முதலியதற்கு அபிவ்யக்தி ஸம் பவியாதாதலால் உத்பாதகமான தண்டம் சக்கிரம் முதலியவைகளுக்குக்கூட உத்பாதக முகத்தால் அபிவ்யக்தி ஹேதுத்வமிருப்பதால் உத்பத்தியும், விகல்பகோடியில் வைக்கப் பட்டது. மேலும் வ்யங்க்யத்திற்கு ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணுதல் வ்யஞ்ஜகம்—ஸம் வித்தானது தானே ப்ரகாசரூபமாக இருப்பதுபற்றி அதின் உத்பத்தியே அதின் ப்ர காசோத்பத்தி ரூபமான அபிவ்யக்தியாதலால் விகல்பகோடியில் உத்பத்தி சேர்க்கப்

ஸீ வ்யத்யயம்—மாற்றிக்கொள்ளுதல்.

ஃ வைகல்யம்— ரூறைவு, அல்லது இன்மை.

பட்டது. ஸ்வதஸ்ஸித்த்யேதி— அவ்விதமாகவன்றோ ப்ராகபாவத்தின் அபாவம் கூறப்பட்டது. அநாதியாக இருப்பதினாலென்றாவது அர்த்தம். அதற்குமேல் இரண்டாவதை நிராஸம் செய்கிறார்—நாபி என்று. ப்ரகாசம் அனுபவவிஷயமான ப்ரகாசத்தின் உத்தத்தி. அதற்குப்பிறகு மூன்றாவதைப் பற்றி மறுமொழி உரைக்கிறார்—நது: என்று. தத ஏவ - ப்ரகாசத்தின் அநுபத்தியினாலேயே. அய்யா ! அடுத்த க்ரந்தத்தின் உத்ததான் பொருந்தாது. அநுக்ரஹஸாதங்களின் இரண்டுவகைகளும் அதின் நிராஸத்திற்கு உபயோகமில்லாமலிருப்பதால். மேலே ஆத்மவித்தி க்ரந்தோதாஹாணமும் ஸங்கதமாகிறது. இத்திரியாஸம்பந்தவாசியாக இருப்பதுபற்றி அநுக்ரஹசத்வை வித்யத்தில் உபயோகமில்லாமையால். இங்கு கூறப்படுகிறது. முந்தி அநுக்ரஹயத்தால் உண்டுபண்ணத்தக்க ப்ரகாசத்திற்கு விஷயமான அநுபூதியின் பர்யாலோசனையினால் அந்த அநுபவஸாதாநுக்ரஹம் தூஷிக்கப்பட்டது.

இப்பொழுது அநுக்ரஹ ப்ரகாசவிசேஷங்களின் பர்யாலோசனையினால் தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—ஸஹி என்று. இரண்டுவிதமும் பொருந்தாதென்பதைக்காட்டுவதற்காக தொடக்கத்தில் இரண்டுவிதத்தையும் கூறுகிறார்—ஜ்ஞேயஸ்ய என்று. சமமமம் முதலியவைகள் சாஸ்திரத்திற்கு அநுக்ரஹசங்கனென்று சொன்னது அந்ய மத்ததினால். அது உபாஸகத்திற்கன்றோ அநுக்ரஹமகம்.

அய்யா ! அது இரண்டுவிதமென்று சொல்வது யுத்தமன்று, அநுக்ரஹம் இரண்டு கோடிகளிலும் உள்படாததால். அதுமானம் முதலியதற்கு வ்யாப்திக்ரஹம் முதலிய அநுக்ரஹமும் இருக்கிறதென்று? கூறப்படுகிறது. கரணநுக்ரஹமென்றும் க்ரந்தரு அநுக்ரஹமென்றும் இரண்டு கோடிகளே. வ்யாப்திக்ரஹமும் கரணநுக்ரஹத்தில் உள்ளடங்கினது. அன்றிக்கே அநுக்ரஹம் த்ருஷ்டமுகத்தாலும் அத்ருஷ்ட முகத்தாலும் என இருவகைப்பட்டுள்ளது. வ்யாப்திக்ரஹமும் த்ருஷ்டமுகத்தால் அநுக்ரஹம். ஆகையால் இத்திரியஸம்பந்த ஹேதுவாக இருத்தலால் என்று சொன்னது கரணநுக்ரஹத்திற்கும் த்ருஷ்டமுகத்தால் அநுக்ரஹத்திற்கும் உபலக்ஷணம். அவ்விடத்தில் அஹங்காரத்தால் அபிவ்யங்க்யையான ஸம்வித்துக்கு அநுமான விஷயத்வம் ஸம்பவியாதாதலால் “இத்திரியஸம்பந்த ஹேதுவாக இருப்பதால்?” என்று உரைக்கப்பட்டது. போத்தாவீனிடத்திலுள்ள பாபத்தைப்போக்கடிப்பதினால் என்பது க்ரந்தரு அநுக்ரஹத்திற்கும் அத்ருஷ்டத்தின் வாயிலாக ஏற்படுகிற அநுக்ரஹத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகக் கூறப்பட்டது. ஆத்மலித்தி க்ரந்தத்திலும் இதே கருத்து.

இவ்விதமாக இரண்டுவிதத்தைக்காட்டினதால் அநுக்ரஹம் இரண்டுவிதமாக இருந்த போதிலும் அது அஹங்காரத்திற்கு ஸூலமமாக சொல்லமுடியாது என்று ஷ்ரீ அநுஷங்கத்தால் யோஜனையெய்துகொள்ளத்தக்கது. எவ்வாறு இவ்விடத்தில் இரண்டுவிதமான அநுக்ரஹத்திற்கும் அநுபத்தி? என்கிற ஸந்தேஹத்தில் ஆத்மலித்தி க்ரந்தத்தைக் கூறுகிறார்—யதோகீதம் என்று கரணஸம்பூமித்தால் நதத்ஸம்மந்த ஹேதுதா (இத்திரியங்களுக்கு அவ்விஷயமாகவல்ல அந்த இத்திரியங்களின் ஸம்பந்தத்திற்கு காரணமாக இருத்தல் ஸம்பவியாது.) என்று ஹேதுத்வரூபமான அநுக்ரஹம் பொருந்தாதென்று காண்பிக்கப்பட்டது. ௧ போத்தாவீனிடத்திலுள்ள கல்மஷத்தைப்போக்கடித்தலென

௧ அநுஷங்கம்—முந்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதை வேறொரு இடத்தில் வாய்மார்த்த பூர்த்திக்காக சேர்த்துக்கொள்ளுதல். ௧ போத்தா—அறிகிறவன்.

விரோதியான இருள்விலக்கத்தாலோ, இந்த இடத்தில் விலக்கத்தக்க அப்படிப்பட்ட வஸ்து ஒன்றும் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஸம்விதாத்மாவை அடைந்திருக்கிறதும் அந்த ஜ்ஞானோத்பத்தியைத் தடுக்கிறதும் அஹங்காரத்தால் போக்கடிக்கத்தக்கதுமான வஸ்து ஒன்றுமில்லை. அஜ்ஞாநமிருக்கிற தன்மோ வென்று சொல்லப்படுமேயாகில், இல்லை; அஜ்ஞாநத்திற்கு அஹங்காரத்தால் விலக்கத்தக்கதன்மை ஏற்றுக்கொள்ளப் படாததால். ஜ்ஞாநமன்றோ அஜ்ஞாநத்தைவிலக்கும் தன்மை வாய்ந்துள்ளது.

ச்குத்ப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அநுபாவ்வவக்ஷை ஒப்புக்கொள்வதினால் தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—கீதூசு என்று. அநுக்ரஹஸ்வரூபத்தை சிஷிக்கிறார்—நஷி என்று. வ்யக்தி ‡ தர்பணம் முதலியதில் அநுக்ரஹ ஸ்ரீ ப்ரகாராத்ராம் காணப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட எவ்வாறு ‡ ப்ரதிபந்த நிரஸனரூபமான அநுக்ரஹமே ‡ பரிசேஷமாக்கப்பட்டது? கூறப்படுகிறது. ஜாதிவ்யபத்தி இரண்டுக்கும் தவறாமலிருக்கிற தர்ம தர்மிபாவத்தினால் வ்யக்தியானது ஜாதிக்கு வ்யஞ்ஞிகையாக இருக்கிறது. அவ்வாறாக அஹங்காராநுபாவங்கள் இரண்டுக்கும் நீயதமான தர்மதர்மிபாவமில்லை. அகோஅப்யஞலேயே நிரஸிக்கப்பட்டது. மூர்த்தரவ்யமமாகவும் கண்ணினது ரச்மிகளைத் திருப்பி அடிப்பதற்குக் காரணமாகவுமிருக்கிற கண்ணடியானது மூர்த்தரவ்யமாக இருக்கிற சாக்ஷ-உரஸம்மியை முகத்தோடு சேரும்படி செய்விக்கிறது- அவ்வாறு அஹங்காரமானது ஒன்றை திருப்பி அடிப்பதற்கு வேறுதவாக இருக்கிற மூர்த்தரவ்யமல்ல வென்று இவரு சொல்லப்பட்டபோகிற வேறு அநுக்ரஹப்ரகாரத்தினுடைய அநுபபத்தியை எண்ணிப்ரதிபந்தநிரஸனரூபாநுக்ரஹமே பரிசேஷமாக்கப்பட்டது இப்படிப்பட்ட அநுக்ரஹத்தில் த்ருஷ்டார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்— ய த ர நு ப ர தி என்று. அதினால் என்னவென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்— ந டே ஹு என்று. அதை நிரூபணம் செய்கிறார்— ந த ர வ த் என்று. அஜ்ஞாநம் பாகபாவரூபமா? அல்லது பாவரூபமா? அல்லது நிரவலிக்கத்தக்கதான வேறொன்றாக சொல்லப்படுகிறதா? என்கிற மூன்று பகஷைகளைக்கருதி தாவத் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. “ந தாவத்” என்கிற க்ரந்தத்தால் விலக்கத்தக்கதான வேறு வஸ்து விலக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே அஹங்காரத்திற்கு அஜ்ஞாந நிராஸக்தவம் அஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்வித் ஸம்பந்தித்வம் இரண்டும் பொருந்தாதென்று அபிப்ராயப்பட்டு முதலில் அஜ்ஞாநத்திற்கு அஹங்காரத்தினால் விலக்கத்தக்க தன்மையை நிரஸிக்கிறார்— நதாவத் என்று. அஹங்காரத்தால் போக்கடிக்கத்தக்க அஜ்ஞாநமிருக்கிறதென்று சங்கிக்கிறார்—அஸ்தீஷி என்று. தூஷிக்கிறார் ந என்று. அஜ்ஞாநசப்தமானது பாவரூபத்துக்கும் அபாவரூபத்துக்கும் பொதுவானது. தூஷணமும் பொதுவானது இரண்டுவிதமான அஜ்ஞாநத்திற்கும் அஹங்காரத்தால் விலக்கத்தக்கதன்மை இல்லாமையால். எது நிவர்த்தம் என்றால் சொல்லுகிறார்—ஜ்ஞாநமேவஷி என்று. ப்ராகபாவத்தையும் ஜ்ஞானோத்பத்தியானது நிவர்த்திக்கச் செய்கிறது. பாவரூபத்திற்கும் ஜ்ஞாந நிவர்த்தயத்வம் அப்யஞல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

‡ தர்பணம்—கண்ணடி.

ஸ்ரீ ப்ரகாரம்—ரீதி அல்லது மாதிரி.

‡ ப்ரதிபந்தம்—தடை.

‡ பரிசேஷம்—மிகுதி.

இவ்வண்ணம் அஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்விதாச்சரயத்வமிருப்பினும் அஹங்காரத்தினால் விலக் கத்தக்க தன்மை இல்லாமையால் அதின் நிரஸரூபமான அநுக்ரஹம் ஸம்பவிக்கிற திலை என்று கூறப்பட்டது.

ந வ ஸம்விதாபுரயகூஜிஜ்ஞாநஸ்ய ஸஹிதஃ ஜ்ஞாநஸரோநாபுரய க்ஷாத்தஜிநவிஷயகூபஜ்ஞாநஜ்ஞாநவவிஷயகூபவிரஹிதே ஜ்ஞாநரோ தெ ஸாக்ஷிணி நாஜ்ஞாநம் ஹிதாஹிதஃ; யயா ஜ்ஞாநாபுரயகூ ப்ரஸுதிஸூருநெகந வடாபெந்ராஜ்ஞாநாபுரயகூப; | தயா ஜ்ஞாந ரோதெநவி ஜ்ஞாநாபுரயகூபாவெந நாஜ்ஞாநாபுரயகூம் ஸ்யாசு; | ஸம் விஷேஜ்ஞாநாபுரயகூபஹ்வமஜேதவி சூத்ரதயாஹ்வமதாயாஸு ஸ்யா; ஜ்ஞாநவிஷயகூபாவெந ஜ்ஞாநெந ந சஹ்வதாஜ்ஞாநநிவ்யூதி; | ஜ்ஞாநம் ஹி ஸ்விஷய வநவாஜ்ஞாநம் நிவத்யுதி, யயா ரஜ்ஞாநெள; | சதேநா ந கெநாவி க்ஷாவிதம்விதாபுரயஜ்ஞாநஹிதே; | சஸ்ய வ ஸஹ்வநிவ்யூதநீயஸ்யாஜ்ஞாநஸ்ய ஸூருபவெந ஹ்மிதூருப விதூவரிதாஹிதே; | ஜ்ஞாநப்ராமஹாவாருபஸ்ய வாஜ்ஞாநஸ்ய ஜ்ஞாநொத்திவிபொயிக்ஷாஹாவெந ந தஹிரஸநெந தஜ்ஞாநஸா யநாநஹ்; | சதேநா ந கெநாவி ப்ரகாரெணாஹ்மாரெணா நஹ்மெதொஹிதஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்விததை ஆச்சரயத்திருத்தல் ஸம்பவியாதன்றே. ஜ்ஞாநத்தோடு ஸமானமான ஆச்சரயமுள்ளதாக இருப்பதாலும் அந்த ஜ்ஞா நத்தோடு ஸமானவிஷயமுள்ளதாக இருப்பதாலும் ஜ்ஞாநந்ரபாவம் விஷய பாவம் இவ்விரண்டுகளால் விடுபட்டு ஸாக்ஷியாக இருக்கிற ஜ்ஞாநமாத்ரத் தில் அஜ்ஞாநமானது உண்டாவதற்குத் தகுதியுள்ளதாகாதன்றே. எவ்வாறு ஜ்ஞாநாச்சரயத்வப்ரஸத்தி இல்லாமையால் கடம் முதலியவற்றுக்கு அஜ்ஞாநா ச்ரயத்வமில்லையோ அவ்வாறே ஜ்ஞாநமாத்ரத்திலும் ஜ்ஞாநாச்சரயத்வமில் லாமையால் அஜ்ஞாநாச்சரயத்வம் ஸம்பவியாது ஸம்வித்துக்கு அஜ்ஞாநா ச்ரயத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஆத்மாவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருக்கிற அந்த ஸம்வித்திற்கு ஜ்ஞாநவிஷயத்வமில்லாமையால் ஜ்ஞாநத்தால் அதை அடைந்திருக்கிற அஜ்ஞாநத்திற்கு நிவ்ருத்தி இல்லை, ஜ்ஞாநமோ வென்றால் தனக்கு எதுவிஷயமோ அதிலேயே அஜ்ஞாநத்தை நிவர்த்திப்பி க்கிறதா ரஜ்ஜுமுதலியதில்போல. ஆகையால் ஸம்விதாச்சரயமான அஜ்ஞா நமானது ஒன்றினாலும் ஒரூக்காலும் நாசம் செய்யப்படுகிறதில்லை, ஸத்

என்றும் அஸத் என்றும் நிர்வசனம் செய்யத்தகாததான இந்த அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வரூபமே நிரூபிக்கமுடியாததென்று மேலே சொல்லப்போகிறோம். ஜ்ஞாநப்ராகபாவரூபமான அஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநோத்தி யிரோதித்வமில்லாமையால் அதின் நிரஸநத்தினால் அந்த அநுபவஸாதநாதக்ரஹமில்லை. ஆகையால் ஒருவிதத்தாலும் அஹங்காரத்தால் அநுபூதிக்கு அபிவ்யக்தி இல்லை.

சுருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்விதாச்ரயத்வமும் பொருந்துகிறதில்லை என்று. சொல்லுகிறார்— நச என்று. ஸம்விதாச்ரயத்வம்-ஸம்வித் ஸம்பந்தித்வமென்று அர்த்தம். ஆச்ரயணம் ஸம்பந்தம் - ஸம்பந்தமும் கர்மத்வ ரூபமாகவும் ஆச்ரயத்வ ரூபமாகவுமிருப்பதினால் ஆச்ரயசப்தம் இரண்டுவீதமான ஸம்பந்தத்தையும் குறிக்கிறது. ‘ஆச்ரயஸ்ர சேதஸோப்ராஹ்ம’ இதுமுதலிய ப்ரயோகத்தாலும் ஆச்ரயசப்தத்தால் விஷயத்திற்கும் உபஸ்தாபனம் யுத்தம். ஸம்வித்துக்கு அஜ்ஞாநஸம்பந்தமானது ஆச்ரயதையினாலா? விஷயதையினாலா? இரண்டு விதத்தாலும் ஸம்பந்தம் பொருந்தாதென்று அர்த்தம். எதனெனென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாந என்று. அதினால் என்ன வென்றால் சொல்லுகிறார்— ஜ்ஞாந்நூபாவ என்று. ஸாக்ஷிணி - பார்ப்பவனுக்கேஸா க்ஷித்வம். ஜ்ஞாநிக்கோவென்றால் ஸாக்ஷித்வமும் வ்யாஹதமாக ஆகிறதென்று அபிப்ராயம். “பலிதும்ஹதி” என்கிற நிர்தேசத்தினால் ஆச்ரயதையாலாவது விஷயதையாலாவது ஸம்பந்தமாதரம் விவகரிக்கப்பட்டது. இதினால் வ்யாதிரேக வ்யாப்தி காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஸம்விதாச்ரயத்வா பாவத்தில் அந்வயவ்யாப்தியைக் காண்பிக்கிறார்—யதா என்று. அஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாவது ஜ்ஞாநத்தின் ப்ராகபாவத்திற்கு ஆச்ரயமாக இருத்தல். அல்லது அநிர்வசனீயமான அஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்ரயமாக இருத்தல். அது கடம் முதலியவற்றில் இல்லை என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநாச்ரயத்வப்ரஸக்தீதி ஜ்ஞாதாவுக்கும் அஜ்ஞாநாச்ரயத்வமும் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமும் காலபேதத்தால் விருத்தமன்று என்பது கருத்தது. கடம் முதலியவற்றுக்கு ஜ்ஞாநாத்யந்தரபாவாச்ரயத்வமன்றோ. ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்ரயமல்ல. அஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமும்ல்ல அஜ்ஞாநாச்ரயத்வமும் அஜ்ஞாநவிஷயத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயாகில் ஜ்ஞாநத்தின் ஜ்ஞேயத்வம் இரண்டும் ப்ரஸங்கிக்குமென்று ப்ரதிகூலதர்கம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இவ்வண்ணம் அஜ்ஞாநாச்ரயத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தூஷணம் உரைக்கப்பட்டது. அதை ஒப்புக்கொண்டு தூஷணத்தை உரைக்கிறார்—ஸம் வி த: என்று. அவசின்னஜ்ஞாநத்திற்கு அநுபாவ்யத்வமொத்துக் கொண்டபோதிலும் அவசின்னமாயும் ஆத்மபூதமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு அநுபாவ்யத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையானென்கிற அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்—ஆத்மதயா அபியுபகதாயா: என்று. ஜ்ஞாந விஷயத்திற்கே அஜ்ஞாந சிவருத்தியை திருஷ்டாந்தகதேதோ கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநம்ஹி என்று. அவிஷயத்தில்கூட அஜ்ஞாந சிவருத்தி ஸம்பவீக்குமேயாகில் அப்பொருது சுத்தி ஜ்ஞாநத்தினால் எல்லா நிர்விருத்தியும் உண்டாகுமென்று அபிப்ராயம். இவ்வண்ணம் ஜ்ஞாநத்தால் சிவர்திக்கத்தக்க அஜ்ஞாநாச்ரயத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆச்ரயத்வத்தை ஒப்புக்கொள்வதினால் சொல்லப்பட்ட தூஷணத்தை நிகமனம் பண்ணுகிறார்—அந: என்று.

காசையாக இருக்கிற இந்த ஸம்வித்தில் அவ்வண்ணம் அஹங்காரத்தால் அப்படிப்பட்ட தோஷத்தைப் போக்குகல் ஸம்பவிக்கிறதில்லை வ்யக்திக கோவென்றால் ஜாய்யானது ஆகாரமாதலால் அந்த வ்யக்தியை ஆசிரித்ததாகவே ஜாதியானது அறியப்படுகிறதே ஒழிய வ்யக்தி வ்யங்க்யமாக ஆகிறதில்லை. ஆகையால் வாஸ்தவத்தாலோ தோஷத்தாலோ அந்தக்கரணபூதமான அஹங்காரத்திலிருப்பதாக ஸம்வித்தின் உபலப்திக்கு ஒருகாரணமு மிங்கு இல்லை. ஆதலால் அஹங்காரத்திற்கு ஜ்ஞாந்ருத்வமாவது அவ்வாறாக உபலப்தியாவது இல்லை.

சுருதபாகாசிகை—

அதற்குமேல் தன்னிடத்தில் இருப்பதாகக் கூறப்பட்ட அதுபுதியின் அபிவ்யக்தியை தூஷிக்கிறார்—நச என்று வ்யபிசாரத்தைச்சொல்லுகிறார்—ப்ரதீபாதிஷ்டா என்று. வேறு வேறு வையும்கு சொல்லுகிறார்—யுதாவஸ்தீத என்று. ப்ரதீதி: - வ்யவஹாராறுருண்யம் அதற்கு அதுகுணமான ஜ்ஞாநம் முதலியவைகளின் ஸ்வபாவத்தாலேன்று அர்த்தம்.

தசீச என்று. அதையே உபுபாதிக்கிறார்—ப்ராமாண்யாப்ராமாண்ய விஷயங்களாக நான்கு பகங்கள். ப்ராமாண்யா ப்ராமாண்யங்கள் இரண்டும் பரத:; இரண்டும் ஸ்வத:; ப்ராமாண்யம் பரத:; வேறு ஸ்வத:; ப்ராமாண்யம் ஸ்வத:; மற்றது பரத:; என்று முதலாவது பகம் பொருந்தாது, ஸ்வபாவத்தாம் முதலியது ப்ரஸங்கிப்பதால். ப்ராமாண்யா ப்ராமாண்யங்கள் இரண்டும் வேறு இடத்- விருக்கெதுகளையானால் அவைகளின் ஸம்பந்தத்தால் ஜ்ஞாநத்திற்கு அவ்விதமான தன்மையும் அதின் ஸம்பந்த மில்லாவிடில் அதுஷ்ணசீதம் போல அதுபயத்தவமும் பொருந்தியதாக ஆகும். வேறிடத்தில் அவ்விதாடுமில்லாமலிருப்பதால் பரதஸ்த்வம் பொருந்தாது. ப்ராமாண்ய புபுஷ்ஸா பரம்பரையால் அநவஸ்தை ப்ரஸங்கித்தலாலும் இரண்டுக்கும் ஸ்வதஸ்த்வம் பொருந்தாது. விருத்த தர்மங்களாக இருப்பதுபற்றி வ்யாகாநம் வருவதால். வ்யக்தி பேதத்தால் அபாதமென்பது கூடாது. இது ப்ராமாண்யாச்யமான வ்யக்தி. இது அப்படிப்பட்டதல்லவென்பதில் நியாமகமில்லாமையால். அப்ராமாண்யத்திற்கே ஸ்வதஸ்த்வம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது ப்ராமாண்யமே அதிகமாக இருப்பதாலும் மற்றது அதிகமாக இல்லாமலிருப்பதாலும் பருவாக இருப்பவைகளுக்கு ஸ்வதஸ்த்வமும் அல்பமாக இருப்பதற்கு ஒளபாதிதத்வமுன்றோ யுத்தம். கடபடாதி ஜ்ஞாநங்களில் சுக்திஜாதாதி ஜ்ஞாநங்களுக்கு இதமம்சங்களில்கூட ப்ராமாண்யம் காணப்படுவதால் அசும்கு பாசன்யம். ஆகையால் ஸ்வத: ப்ராமாண்யம் - பரத: அப்ராமாண்யம் என்று. ஓரிடத்தில் துணிடத்திலிருப்பதாக அபிவ்யஞ்ஜகத்தை ஒப்புக்கொண்டு வ்யபிசாரம் கூறப்பட்டது.

அதற்குமேல் ஓரிடத்திலும் அது இல்லை என்று சொல்லுகிறார்—நச என்று. அங்ஙனமாகில்; முகத்தைப் பார்ப்பதற்காகக் கண்ணை முதலியது அங்கீகரிக்கக்கூடாதெனில் கூறுகிறார் அபிது என்று. அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு வேறு அவாக இருப்பதால் ப்ரதிபலகத்திற்கு மரபுநவம் என்று பசர்விரா துத்தோஷ என்று. எது அந்த இடத்தில் அபிவ்யஞ்ஜகமென்றால் சொல்லுகிறார்—அபிவ்யஞ்ஜகல்து என்று. அபிவ்ய

காரமானது ஈ மூர்தமாகவும் ஈ ஸ்வச்சமாகவும் ஸ்தூலமாகவுமிருக்கிற த்ரவ்யமல் லாததாலும் ஸம்வித்துக்கு ஜிஜ்ஞாஸத்தில்லாமையாலும் அசாக்ஷுஷமாக இருப்பதாலும் அஹங்காசத்தால் அவிக்ஷயபூதமான ஸமவித்தில் அந்த ஸம்வித்தை க்ரஹிக்கிற வஸ்துவினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரதிபலனரூபமானதோஷம் ஸமபலியாதென்று சொல்லுகிறார்—நசேஹ என்று. வ்யக்தியில் ஜாதிப்ரதீதியானது நியதமான தர்மதர்மி பாவததால் உண்டாகிறது. வ்யங்க்யத்வததாலல்லவென்று சொல்லுகிறார்—வ்யக்தே: என்று. இந்த த்ர்பணவ்யக்தி நிர்வாஹத்வயததை மனதில் வைத்துக்கொண்டு மூர்தி ப்ரதிபந்த நிர்வாஹரூபமான அறுக்கூறும் தூஷிக்கப்பட்டது. தர்மதாமிபாவததால் உள்ள படி ஜாதியானது வ்யக்தியிலிருப்பதினால் அகற்க உபலப்தி உண்டாகிறது. கண்ண டிபிலோவென்றால் ப்ரதிபலனரூப தோஷத்தினால். இவ்வண்ணம் அந்யபக்ஷத்தில் ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்று சொல்லுகிறார்—அந: என்று. வாஸ்தவத்தில் தர்ம தர்மி பாவம் காரணம், தோஷமோவென்றால் அதிலிருப்பதாக உண்டாகும் உபலப்திகளுக்கு காரணம். மூர்த ஸ்வச்சஸ்தூல த்ரவ்யத்வம் இரண்டும் அஹங்காரத்திலில்லை என்று அர்த்தம். வஸ்துத: காரணபாவத்தால் ஜ்ஞாந்ருத்வம் இல்லை. தோஷரூபமானகாரண மில்லாமையால் அறியப்படுகிறதயில்லை என்று சொல்லுகிறார்—நாஷங்காரஸ்ய ஜ்ஞாந்ருத்வம் நதோபலப்திர்வேதி.

தஸூதூத வஸ ஜோக்யதயா லிக்ஷணஹமியேஷ்வ வபுத்யமா தூ | ௩ ஜூவிரோத்யு | சுஹ ஜாவவிமரே து ஜூவூரவி ௩ பூத்யு விக்ஷிரித்யுஷ்டு | த்ரோமணாவிவவா தூராமயோநுஹவாஹாவாஹ ஹமியேஷு விக்ஷஸுபூதிகிஹாஸாவாவெ ௨ பூபூவொபாபஹி தெசுகாரெணா ௩ நஸுரணா ௩ ஷுஷாவவி நாகஹ ஜாவவிமரே | ஹவஹிதயா சுநுஹுதெதாவி ததெயவ பூயெதி வசுதவ்யு ||

௩ ஹி ஸூவொதூதித: . சுநிஹ ஜாவவியுஷாயோநா பூத்யு தீசுகாரா ஜூவிரஹிஜோநஸாக்ஷிதயாவகிஷெ உதெயவ்வியா ஸாவஸிகாரோநுஹுதி வராபிஸாதி | வஸவஹி ஸூவொதூதித வு வராபிஸூவொவிக்ஷாவாவிதி ||

சுநெந பூத்யவிரெஸுத ததாநீவூஹமியேஷெவா ௩ ந ஸூவிக்ஷ ஜோக்யஹ ஜோயதெ | ௩ வ வாயு, யயோதாநீ ஸூவம் ஹதி; தயா ததாநீஸூவாவிதெஷா பூதிவதிரிதி; சுத பூதிவகூதூதிவதெ: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆகையால் தானாகவே ஜ்ஞாதாவாக வித்திக்குறி அஹமர்த்தமே ப்ரத்யகாத்மா. ஜ்ஞப்திமாத்தரமன்று அஹம்பாவம போய்விடுமேயாகில் ஜ்ஞப்திக்குங்கூட ப்ரத்யக்தவஸித்தி இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது. தமோகுணம் அதிகரித்து ஆக்ரமிப்பதாலும் பராகர்த்தாதுபவமில்லாமையாலும் அஹமர்த்தத்திற்கு தனித்து வ்யக்தமான ப்ரகாசமில்லாமலிருந்தபோதிலும் விழிக்கிறவரையில் அஹம் என்று ஒரேவிதமாக ஆன்மாவுக்கு ஸ்பூர்த்தி இருப்பதால் ஸ்ரீ ஸுக்ஷுப்தியில்கூட அஹம்பாவனை விஸுக்ரமதில்லை. உணக்கு அபிமதையான அநுபூதிக்கும் அவ்வாறே ப்ரஸக்தி என்று சொல்லத்தக்கது. தூங்கி எழுந்திருந்தவன் ஒருவனாவது அஹம்பாவத்தினின்று விடுபட்டதும் அர்த்தாத்ரவங்களுக்கு விரோதியான ஆகாரத்துடன் கூடியதுமான ஜ்ஞப்தியாகிய நான் அஜ்ஞாநஸாக்ஷியாக இருக்கிறேன் என்று இவ்விதமான ஸ்வாபஸமகாலையான அநுபூதியை பராமர்சிக்கிறுனில்லை. ஸுகமாக நான் தூங்கினேன் என்று இப்படியல்லவோ தூங்கி எழுந்திருந்தவனுக்குப்ராமர்சம் வருகிறது. இந்த பராமர்சத்தால் அப்பொழுதுங்கூட அஹமர்த்தமாக இருக்கிற ஆத்மாவுக்கே ஸுகித்வமும் ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அநீயப்படுகிறது எவ்வாறு இப்பொழுது ஸுகமுண்டாகிறதோ அவ்வாறு அப்பொழுது உறங்கினேன் என்பது இந்த ப்ரதிபத்தி என்று சொல்லத்தக்கதல்ல ப்ரதிபத்திக்கு அந்த ஸ்வரூபமில்லாமையால்.

சஞ்ஞப்காசிகை—

ஜ்ஞாதாவுக்கு ஆத்மத்வத்தை நிகமணம் பண்ணுகிறார்—நஃ மாந் என்று. ஜ்ஞப்திக்கு ஆத்மத்வம் அயுத்தம். அஹந்தவமில்லாவிடில் ப்ரத்யக்தவம் பொருந்தாததால். என்று சொல்லுகிறார்—அஹம்பாவவிக்மே என்று. அஹம் என்கிற வ்யவகிசாராது குணமான பாஸமில்லாவிடில் தனக்குத் தான் தோற்றுதலானது இல்லாமல் போகும். ஆகையால் ப்ரத்யக்தவமும் அஹமர்த்தத்திற்கே ஆத்மத்வஸாதகம் என்று அர்த்தம். அதற்குமேல் ஸுக்ஷுப்தியில் அஹமர்த்தத்திற்கு ஸுபுரணமிருக்கிறதென்பதை ஸாதிப்பதற்கு வேதாந்தத்தை அவலம்பித்தவர்களான அனைவர்களாலும் ஸ்வயம் ஜ்யோதிஷ்டவ் சஞ்ஞிகளை அநுஸரித்து ஸுக்ஷுப்தியில் ஆத்மஸுபுரணம் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. அந்த

ஸ்ரீ (தசைகள்) ஜாகரை, ஸ்வப்நம், ஸுக்ஷுப்தி, என மூவகைப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் விழிப்புடன் செய்யும் வ்யவஹாரங்கள் அனைத்தும் ஜாகரதசாகாரம். வெளி இந்நீரியவ்யாபாரங்கள் முற்றிலுமொடுங்கி மனோவ்யாபாரமாத்நிரத்தினால் பூர்வகர்மானு குணமாகவும் வாவஸநாதுகுணமாகவும் அநுருஷ்டாநுகுணமாகவும் ஈசனால் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற தத்தாலமாத்நாதுபாவமான பதார்த்தங்களை அனுபவிக்கும் நிலமைஸ்வப்ந தசை. பாஹ்யேந்த்ரிய வ்யாபாரங்களும் மன இந்நீரியவ்யாபாரங்களும் முற்றிலுமொடுங்கி நிர்வ்யாபாரான ஜீவாத்மா பரமாத்மாவ்னிடத்தில் சோகைகெடுத்து விஷயாநுபவ கலேசத்தை இழந்து இனிப்பாதி ப்ரமாத்மாத்நத்தை அனுடவிக்கும் தசை ஸுக்ஷுப்தி.

ஸூக்துப்பதியில் “நாஹாஸ்வயமேவம் ஸாப்ரத்யாத்தமாகம் ஜாநாத்யயமஹிமஸ்மி” என்கிற சீருதியினாலும் “உண்ணையுக்கூட நான் அறிந்தேனில்லை” என்கிற பராமர்சத்தாலும் அஹிமர்த்தானுபவமில்லை ஆகையால் அனுபூதியின் ஸ்புரணமே அப்பொழுது என்கிற சங்கையிலே அஹிமர்த்ததரித்ரு அவிசகஸ்புரணமிருக்கிற ‘பத்ய’ உபபத்தியுடன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்—தம்: இது முதலியதால் சகாரம் “து” சப்தக்கிணாத் முள்ளது. சங்காநிவ்ருத்தியில் வர்திகிறது. தமோருணாபிபவாதை ஷேஹதவாகக் கொண்ட பராகர்த்தாநுபவபாவாததால் ஸ்புடமான அவபாஸமில்லை. விவித்த ப்ரதிபாஸம் வ்யாவ்ருத்த ப்ரதிபாஸம். அனேக விசேஷணவகனோடு கூடிய அவபாஸம் ஸ்புடாவபாஸம், வ்யாவர்த்தக ப்ராஹ்மணத்தம் முதலிய பாஹ்யதர்மவகனோடு கூடியதாசக்யம் புத்தி ஸூகம் முதலிய ஆந்தரதர்மவகனோடு கூடியதாசக்யம் ப்ரதிபாஸமில்லாமையால் வகலேதர வ்யாவ்ருத்தமாகவும் ஸ்புடமாகவும் ப்ரதிபாஸத்தின் பூன்மை. எந்த ஆகாரத்தால் ஸ்புரிக்கின்றதென்றால் சொல்லுகிறார்—அஹம்நீத்யேகாகாரேண ஸ்புராணத் என்று. அஹமென்று சப்தாநுகராமல்ல. பின்னேயோ இதின் வாச்யார்த்தாநுகரம் - ப்ரத்யத்த்வாகாரத்தோடு ஸ்புரிப்பதாலென்று அர்த்தம். கசபத்ததால் அஹம் பாவத்தின் நீங்காமை சொல்லக்கருதப்பட்டபட்டிருக்கிறது. அன்றிக்கே, ஏகாகாரேண ஸர்வாதம்ஸாதாரணமான ஆகாரத்தாலென்று அர்த்தம். ப்ரத்யத்த்வம் முதலியதோ வென்றால் ஸர்வாதம் ஸாதாரணம் ஸூகம் துசகம் முதலியவைகளும்தேவத்தம் முதலியவைகளும் ஸர்வாதம் ஸாதாரணவகனல்லவன்றோ. ஸூகூப்பதியில் பாஸிக்கின்ற அஹம் பாவம் ஆத்மாவின்னிடத்தில், ஸாத்யம் அஃவாறு ஸ்புரணம், ஷேஷ விசதாவபாஸமில்லாமையால் அஹமர்த்த ஸ்புரணமில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—பவத்பிமதாயா அநுபூதோபி எனும். அஹமர்த்தஸ்புரணத்தில் மாத்ரம் அவை சத்ததோஷம் எபபதில்லை அநுபூதி ஸ்புரணத்திலும் அது துல்யமாக உன்னால் சொல்லத்தக்கது. ஆகையால் விசதாவபாஸமில்லாமையால் நாஸ்தித்வம் கூறப்படுமேயாகில் ஜ்ஞாப்திரூப ஆத்மாவுக்கும் அப்பொழுது ஸ்புரணம் உண்டாகாமல் போகவேண்டியதாகும். ஜ்ஞாதா ஜ்ஞேயம் இவைகளுக்கு ஸம்பந்தமில்லாமையால் ஸ்புடமான அவபாஸமில்லை என்றல்லவோ அவனுடையகொள்கை என்று அபிராயம்.

ம்ருஷாவாதிகளாலும் ம்றவாநிதிகளாலும் ஜாகராவஸதையிலேயே அவிசதமான அவபாஸம் நிர்விகல்பகத்தில் அஃகிகரிப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் விசதாவபாஸமில்லாமையால் அஹமர்த்தத்தின் அஸ்புரணத்தைக்கூறுவார்கள். அந்த நிர்விகல்பத்திலும் தனித்தனியாக வஸ்துமாத்ரத்தினுடைய அவபாஸத்தின் அஃகிகாரமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிமதில்லை அவிசதவஸ்துமாத்ராவபாஸமானது அன்யர்களால் அப்ராமணிகமாக நிர்விகல்பகத்தில் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்திலோ வென்றால் “அத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர்பவதி” இது முதலிய சீருதியினாலுமே ஸரணத்தினால் அவிசதமான அவபாஸமானது ப்ராமாணிகமாக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று பேதம். ஆகையால் ஸூகூப்பதியில் ஆத்மஸ்புரணத்தை ஒப்புக்கொள்வதும் அவிசதமான அவபாஸத்தை ஒப்புக்கொள்வதும் துல்யமாக இருக்க ம்ருஷாவாதமதத்தைவிட தன் பக்ஷத்தில் ப்ரமாணாநுருண்யத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவகை பரபக்ஷத்தில் ப்ரமாணாநுருண்யப்பாவத்தைக் காட்டுகிறார் நஹி என்று. அஹம்பாவ வியுத்தார்த்தாத்ர ப்ரத்யநிகாரா—ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேயம் முதலிய ஸமஸ்தவிசேஷங்களாலும் விடுபட்டதென்று அர்த்தம். ப்ரத்யத்த்வவரித்தியின்பொருட்டு ஜ்ஞாப்தி அஹம் என்கிற இடத்தில் அஹம்சப்தத்திற்கு உபாதானம். தன் பக்ஷத்தில் பராமர்சாநுருண்யத்தைக்கூறுகிறார்—ஏவம் ஹி என்று. இந்த பராமர்சமானது ஸூகூப்பதிகாலத்தில் ஸாக்ரூபமாக அனுபவிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு கோசம். அதீதகாலஸம்பந்தம் ஸ்வாபம் இவ்விண்ணுகளுமோ வென்றால் பூர்வகாலத்திலனுபவிக்கப்பட்ட அர்த்

தத்தின் ப்ரத்யயிஜ்ஞையினாலும் யோக்யாநுபலப்தியினாலும் அநுமிக்கத்தக்கவைகள் தா னாகவே அனுக்ரஹமாக பாஸ்க்கின்ற அஹமாத்தத்திற்கு ஸுகமஹமஸ்வாப்ஸம் என்கிற இந்த பராமர்சமானது அதுமானதால் அநியத்தக்க காலம் ஸ்வாபம் இவைக னோடு கூடின ஜ்வாத்மாவுக்கு கோசரமான ப்ரத்யயிஜ்ஞா விசேஷம். இவ்வண்ண மாக தன் மத்தத்திற்கும் புறமத்தத்திற்கும் அடைவிலே பராமர்சத்தின் அநுருண்யம் அதின் அபாவம்; என்கிற வைஷம்யம் கூறப்பட்டது ச்ருதியின் ஸ்வாஸ்யமும் நம் முடையமத்தத்தில் “அத்யாயபுருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதி:” என்று புருஷசுப்தத்திற்கு ச்ரவணமிருப்பதால். புருஷசுப்தமானது ஸம்விந்தார்பரமன்று. “ஏஷந்வி த்ரஷ்டா ச்ரோதா ரஸ்யிதா க்ரோதா மந்தா போத்தா க்ர்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:” என்று ஜ்ஞாதா வுக்கே புருஷத்வ ச்ரவணமிருப்பதால் உலகத்தில் ஜ்ஞாதாவினிடத்தில் புருஷசுப்தத் திற்கு ப்ரஸித்தி இருப்பதினாலும் ப்ரத்யக்வவிர்த்தியானது நம்முடைய மத்தத்திலேயே என்று சொல்லப்படப்போகிறது. கூறப்பட்ட பராமர்சத்தினால் பலித்த அர்த்தத்தைக்கூ றுகிறார்—அருநே என்று. ‘ஸுகமஹமஸ்வாப்ஸம்’ என்கிற பராமர்சத்தில் ஸுகம் என் பதினால் அப்பொழுது அநுகூலமாக பாஸித்தல் அனுஸந்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அஹம் என்பதினால் தனக்குத்தான் தோற்றுதல் என்கிற பரத்யக்வமும் அநுஸந்திக்கப் பட்டதாக ஆகிறது எப்படி மெதுவாகச்சென்றேன். மதரமாக கானம் பண்ணி னேன், என்கிற பராமர்சத்தால் முந்தின கமந்ததோடும் காந்ததோடுகூட அக்ஸலத்தி லுள்ள மாந்த்யமும் மாதூர்யமும் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ அப்படிப்போ லென்று அர்த்தம்.

ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் அநுகூலம் என்று ஆதிகூல்ய ப்ரதியோகித்வாபிப்ரா யத்தால் ஸுகிதமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்வஸ்மை பாஸதே என்று பாஸபரதி ஸம்பந்தித்தருப ப்ரத்யக்வாபிப்ராயத்தினால் ஜ்ஞாந்ருத்வமென்று கூறப்பட்டது. தாம் பூதஜ்ஞாநஸ்புரணத்தினாலன்று அதோ வென்றால் விஷயப்ரகாசவேளையில் ஜ்ஞாதா வான ஆத்மாவுக்கு அப்படியே, எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் அப்படியேயல்லவென்பது பாக்யஸ்வாஸ்யவிரூபம். ‘புர்ஸத்வாதிவத்த்வஸ்யஸதோபி வ்யத்தியோகாத’ என்கிற ஸூத்ர ஸ்வாஸ்யத்திற்கும் விரூபம். அஸ்மாந்நியமாத்புபபத்திக்கும் விரூபம். ஸம்ஸாரதசையில் மனதின் வ்யாபாரமில்லாவிட்டாலும் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆத்மவிஷயத் வம் அதுவும் இந்த்ரியகசுளின் வாயிலாக வ்யவஸ்திதம் என்கிற பாக்ய ஸ்வாஸ்ய யத்திற்கும் விரூபம் அப்படி இல்லாவிட்டால் இந்த ஸூத்ரபாக்ய வசனகக ளுக்கு ஸங்கோசம் உண்டாகும். ஸக்கோசத்தைக்காட்டுகிற ப்ரமாணமில்லாமையால் அதுவும் பொருந்தாது. ஆகையால் அப்பொழுது ஆன்மா ப்ரத்யக்காகவும் அநுகூலன ளவும் அநுஸந்திக்கப்பட்டனென்பது பராமர்சத்தால் பலித்த அர்த்தம். ‘ஸுகமஹம ஸ்வாப்ஸம்’ என்று ஸுகத்திற்கு ஸ்வாபக்கியா விசேஷணத்தவம் அநியப்படுந்தருணத் தில் எவ்வாறு ஆத்மவிசேஷணத்தவம் சொல்லப்படுகிறதென்று வினவப்படுமேயாகில், இவ்வண்ணமல்ல க்ரியைக்கு ஸுகாச்ரயத்தவமில்லாமையால் புருஷன் வாயிலாக கரி யாவிசேஷணத்தவ முத்தொக இருந்தால் என்று. ஆத்மாவுக்கு அப்பொழுது நாம் ஒன்று மறிக்கிலெனென்று அஜ்ஞாநஸாக்ஷியாக இருப்பைச் சொல்பவனால் அஜ்ஞாநாச்ரய பூதமான அஹமர்த்தானுபவமானது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. எப்படி காலையில் நற்சந்தி வீதியில் யானே இல்லை என்கிற பராமர்சத்தில் முந்திக்ஷாபாவத்திற்கு ஆச்ரய பூதமான ஃ சத்வரம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ அப்படியல்ல. ‘அஸ்வாப்ஸம்’ என்கிற

பராமர்சத்தினால் மந்தமகச்சம் என்கிற இடத்தில் கமநம்போலஸ்வாபமும் அப்பொழுது அதுஸந்திக்கப்பட்டதாக ஆகவேண்டியதாகும்' என்று. சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல, காலையில் சதவரததில கஜுமலிலை என்கிற இடத்தில் முந்தி கஜாபாவத்தின் அதுஸந்தானமில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட இவ்விதமான பராமர்சத்திற்கு எவ்வாறு உபபத்தியோ அப்படிப்போல ஸகலஜ்ஞாந சிவ்ருத்திரூபஸ்வாபத்திற்கு அப்பொழுது அதுஸந்தானமில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட இவ்விதமான பராமர்சத்திற்கு உபபத்தி வருவதால் அந்த இடத்தில் காலையில் சத்வரமே அனுபவிக்கப்பட்டது, கஜாபாவம் அனுபவிக்கப்படவில்லை. ப்ரதிகோகியாக இருக்கிற கஜத்தின் ஸ்மரணமில்லாமையால், பிறகு கஜமானது இருக்கிறதா என்று வினவப்பட்டவனால் யோகயார்த்தா நமஸ்ரணலிங்கத்தினால் அபாவம் அறுமிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்போல ஸகல ஜ்ஞாநசிவ்ருத்திரூப ஸ்வாபமும் யோக்யாநமஸ்ரணலிங்கத்தினால் அறுமிக்கப்படுகிறது.

அய்யா ! “ஸுகமாக நான் உறங்கினேன்” என்கிற பராமர்ச ஸ்வரூபம் இருக்க அத்தருணத்தில் ஸ்வாபம் முதலியவற்றின் அநுபவமும் ஸுகித்வம் முதலியவற்றின் அநுபவமும் எவ்வாறு சொல்லப்படுகிறது? எல்லாம் அநுபவிக்கப்பட்டதாக இருக்குமா? அல்லது அனுபவிக்கப்படாமலிருக்குமா? இதல்ல, ஸுகமாக நான் உறங்கினேன். என்கிற வயவஹாரத்தில் எத அம்சத்தில் ப்ரதீதி ஸ்வாஸ்யத்திற்கு அபவாதமிருக்கிறதோ அந்த விஷயமான ப்ரதிபத்தி ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கமிருந்தபோதிலும் அபவதிக்கப்படாமலிருக்கிற அம்சவிஷய ப்ரதிபத்தி ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம் கூடாததால், அந்த இடத்தில் ஸ்வாபதசையில் எந்த அர்த்தம் அநுபவிப்பதற்கு அச்யமோ அந்த விஷயமான ப்ரதிபத்தி, ஸ்வாஸ்யமானது பன்னமாக்கப்படுகிறது. எது எப்பொழுது அனுபவயோக்யமோ அந்த விஷயமான ப்ரதிபத்தி ஸ்வாஸ்யம் இருக்கவே இருக்கிறது. பாஹ்யமான அத்தக்கரண ஜ்யமான ஸம்ஸ்த ஜ்ஞாநாபாவரூப மாதலால் ஸ்வாபம் அப்பொழுது அதுஸந்திப்பதற்கு சக்யமாகா. அதுஸந்தானம் இருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் ஸ்வாபமே உண்டாகக்கூடாது. ஜந்த்ரியகங்களான ஸம்ஸ்தஜ்ஞாநங்களின் சிவ்ருத்தி இல்லாமையால், இவ்வண்ணமல்ல. ஸுகம் முதலிய வற்றுக்கு ப்ரகிபட்சியின அநுபபத்தி: என்று சொல்லப்பட்டபடியே அர்த்தம். பிறகு இந்த பராமர்சத்திற்கு அனயனால் சொல்லப்பட்ட அய்யாஸித்தியை அநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார்—நசு இது முதலியதால். அநந்நபவாத் என்று. இப்படி அர்த்தம். ப்ரதிபத்தி ஸ்வாஸ்யத்தாலா? அல்லது அநுபபகதியினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதா? என்று விசல்பித்து அத்தருபதவாத ப்ரதிபத்தே என்று ப்ரதிபத்தி ஸ்வாஸ்யம் பரிஹரிக்கப்பட்டது எவ்வாறு மெதுவாகச்சென்றேன். மதுரமாக கானம் செய்தேன். என்கிற பராமர்சவசத்திற்கு அங்கு எப்படி இப்பொழுது மாந்தபமும் யாஜ்யமும் இருக்கிறதோ அப்படிச்சென்றேன், பாடினேன் என்கிற அர்த்தம் பொருந்துகிறதில்லை யன்றோ, பின்னையோ கதிகாந ஸமகாலதவமே மாந்தயமாத்யங்களுக்கு பொருத்த முன்னதாக ஆகிறது. அப்படிப்போல ப்ரத்யகத்வ ஸுகித்வங்களும் ஸ்வாபஸமகாலிகங்கள் என்று அர்த்தம்.

நவாஹமேயுஷ்யாநகூடொஹிரகெவந துக்ரானீஹமேயுஷ்யஸு
விக்காநஸஸாநாநுவவதி; யதஸுஷுஷிஹஸாயாஹுமநு
ஹுதம் வஸு ஸுஹொதிதொ “மெயுஹு க்யுதம், மெயுஹுமஹு
தம் ஸஹமேததெவாஹு” இதி வராஜ்யுதி ! “வனதாவஹு காலம் ந

கிணிடிஹைஜோலிஷ்டு” இனி வ வராஜேஸத்திவெசு ; ததஃ கிபு ?
 ட கிணிடிதி கபூஷ்டபூதிவெசு இனி வெசு; ட, “நாஹைவெதிஷ்டு”
 இனி வெதிதாநஹையுடுவெஸுவாநாவபுதே ; வெதிவிஷ்டெயா ஹி
 ஸ பூதிவெசு : ட கிணிடிதி திவெசுஸு கபூஷ்டவிஷ்டெயெ ஹ
 டவிதிதாநஹைதிருவி பூதிவிஜாஸூசு ட ஸஹைவிஸெயெ
 ஹநஹைஸாயிராநஹையுடுதாதாநஹைதி வராஜேஸு ட
 கிணிடிவெதிஷ்டிதி வெதிநெ தஸு பூதிவியுரோநெ தஸுநு காஹெ
 திவியுரோநாயா திதேஸுதிநஹைதாதாநஸு ஜோதாநஹையுடுஸு
 ஹைஸிதிநெநெநெவ “ட கிணிடிஹைவெதிஷ்டு” இனி வராஜேஸு
 ஹாயயஹைதிதியுடு டெவாநாஹெ ஸாயதஃ ||

“போலியுமும் ந ஜோதவாநு” இனி சுஹயேட்டஸ்யாவி தநாநீ
தெநுஸாநாநம் பூதீயத இனி வெசு; ஸ்நாநுஹவஸ்யவதயொவிட்ட
ரொயிவி ந ஜாநனி ஹவநு: | “சுஹம் போ ந ஜோதவாநு” இனி
ஹ்நுஹவவதெ | போதிநி கிம் நிவிந்யுத இனி வெசு; ஸாபு பூ
ஷ்டம் ஹவதா | தநுபூதெ, சுஹயேட்டஸ்ய ஜோதநாநுமவூதெந
ஸ்யாநிவம் நிவிந்யுதெ; சவிந் பூவொயஸயெயெநுஸாநீய
போதஸ்யாஹயேட்டஸ்ய வணடாநுபோதிவிஸிஷ்டா | சுஹம் போ ந ஜோ
தவாநித்யுநெ நிஷயொ விவெவநீய: | ஜாமரிதாவஸ்யாநுஸாநி
தஜோதாதிவிஸிஷ்டாநஸ்யுடெடா போதித்யுஸஸ்ய விஷய: | ஸ்நாப்யா
வஸ்யாபூஸிஜாவிஸாஷ்ஸாநுஹவெசுதாநஸ்யாஹயேட்டாந ஹித்யுஸ
ஸ்ய விஷய: | சுத்ர ஸாஷ்டாஹஜீஷ்டஸொநஹிநி வ போதி ந
ஜோதவாநஹிதெவ வஸ்யுநுஹவபூகார: ||

ஸ்ரீபாத்யம்—

அஹமர்த்தமான ஆத்மா அஸ்திரமாதலால் அப்பொழுது அஹமர்த்தத்திற்கு ஸுகித்வாநஸந்தானத்திற்கு அறுபத்தி எப்பதில்லை. யாதொருகாரணத்தினால் ஸுஷூப்திதசைக்கு முன் அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துவை தூங்கி எழுந்திருந்தவன் என்னுலிது செய்யப்பட்டது, என்னால் இது அனுபவிக்கப்பட்டது நான் இதைச்சொன்னேன் என்று பராமர்சிக்குறே— இவ்வளவுதகனம் வரையில் நான் ஒன்றையும் அறிந்திலேன் என்றும் பராமர்சிக்குறேனென்று கூறப்படுமேயானால்; அதிலென்ன? ந "கிஞ்சித்"

என்று எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதிஷேதம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் நானறிந்தேனென்று வேதிதாவான அஹமர்த்தத்திற்கே அதுவ்ருத்தி இருப்பதால் அறியத்தக்கவஸ்துவிஷயகமல்லவோ அந்தப்ரதிஷேதம். நகிஞ்சித் என்கிற ரிஷேதம் க்ருத்ஸந்விஷயமாக இருக்குமேயாகில் உனக்கு அஹமதமான அநுபூதியும் ரிஷேதிக்கப்பட்டதாக ஆகும் ஸ்வரூபத்தி ஸமயத்திலோ வென்றால் அதுவந்திக்கப்படா நின்ற அஹமர்த்தமாகவும் ஜ்ஞாதாவாகவுமிருக்கிற ஆத்மாவை அஹமென்று பராமாசித்து 'நகிஞ்சிதவேதிஷம்' என்று அவனுடைய வேதநம் ரிஷேதிக்கப்படா நின்றிருக்க அச்சமயத்தில் ரிஷேதிக்கப்படா நின்றவித்தியின் லித்தியையும் அதுவந்தியா நின்ற ஜ்ஞாதாவான அஹமர்த்தத்தினுடைய அஸித்தியையும் 'நகிஞ்சிதஹமவேதிஷம்' என்கிற இந்த பராமர்சத்தினாலேயே ஸாதிக்கிறவன் அந்த இந்த அர்த்தத்தை தேவாகளுக்கே ஸாதிக்கட்டும். என்னைக்கூட நானறிந்திலேன், என்று அஹமர்த்தத்திற்குக் கூட அப்பொழுது அந்நுஸந்தானம் அறியப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயாகில் தன அதுபவத்திற்கும் தனவசநத்திற்கு முள்ள விரோதத்தைக்கூட நீங்கள் அறிகிறீர்களில்லை. அஹம்மாம் நஜ்ஞாதவான், என்றல்லவோ அனுபவவசநங்கள். மாம் என்பதினால் எது ரிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று வினவப்படுகிறதேயானால் உன்னால் நன்கு வினவப்பட்டது. அதற்கு உத்தரம் உரைக்கப்படுகிறது. அஹமர்த்தமான ஜ்ஞாதாவுக்கு அதுவ்ருத்தியிருப்பதனால் ஸ்வரூபம் ரிஷேதிக்கப்படுகிற தில்லை. பின்னையோ விழித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸமயத்தில் அனுஸந்திக்கப்படா நின்ற அஹமர்த்தத்தினுடைய வாணசீரம் முதலியவைகளோடுகூடி இருத்தல் அஹம் மாம் ந ஜ்ஞாதவான் என்கிற வசநத்தில் விஷயம் விவேசிக்கத்தக்கது. ஜாகரிதாவஸ்தையில் அதுவந்திக்கப்பட்டிருக்கிற ஜாதி முதலியவைகளோடுகூடிய அஸ்தர்த்தமானது மாம் என்கிற அம்சத்திற்கு விஷயம். ஸ்வாப்யாவஸ்தையில் ப்ரஸித்தமானதும் அவிசதமான ஸ்வாதுபவத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டதுமான அஹமர்த்தமானது அஹம் என்கிற அம்சத்திற்கு விஷயம். இங்கு தூங்கினவன் 'இப்படிப்பட்டவன் நான்' என்று என்னையும் நானறிந்திலேன் இப்படியே யன்றோ. அதுபவத்தின் மாதிரி.

சுருதப்ரகாசிகை:—

பிறகு அதுபபத்தியை பரிஹரிக்கிறார்—நக இது முதலியதால். அதுபபத்தியும் ஆத்மாவினுடைய அஸ்திரத்வமாவது அல்லது அதுபவாபாவமாவது அவ்விடத்தில் ப்ராமர்சத்தினால் ஆத்மாவின் ஸ்திரத்வத்தைக்கூறுகிறார்—யத: என்று. "என்னை இது செய்யப்பட்டது" என்கிற இதுமுதலியவைகள் மாநவிகைகளாகவும் வாசிகக்களாகவும் காயிகைகளாகவுமுள்ள மூன்றுவித வ்யாபாரங்களை விஷயமாகக்கொண்ட பராமர்சத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டவைகள். பிறகு அஹமர்த்தநுபவத்திற்கு ஸாதகமான ரிஷேத ஸாமான்ய விஷயமான பராமர்சத்தை சங்கிக்கிறார்—ஏதாஸந்தம் என்று. அஹமர்த்தத்திற்கு ரிஷேதவிஷயதவமில்லை என்கிற அபிப்ராயத்தால்

சொல்லுகிறார்—த ந கிம் என்று. அன்யனுடைய விவகரித்தை சககிக்கிறார்—நகிக்சித் என்று பரிஹரிக்கிறார் ந என்று வேக்ய விஷய: சொட்டரதிபாஸ விஷயம் முழுதும் விஷயம் என்னும் பகசு தில் அஷஷ்டதன்னைச் சொல்லுகிறார்—ப கிக்சித் என்றும் அதுபூதி நிலேஷ்சமில்லை அந்ரு அநவ்ரத்சி இருப்பதால் என்று ஆசுவகித்தக்கூறுகிறார்—ஸுஷ்டுப்தி ஸமயேது என்று. உன பகஷித்தக்க இத்த பராமர்சம் விபரித்தமென்று அர்த்தம். எவ்வாறு காலையில் ராஜ்யீதியில் யானேயின அனுபவத்தைப் பதகி வினாவப்பட்டவனும் பிறகு யோக்யாநுஸமரண விவகத்தால் ராஜ்யீதியில் யானேயின் இந்மையை சொல்லாகின்றவனுமான பருஷஞல பூர்வகாலத்திலுண்டாயிருந்த சத்வரவிஷயமான அநுபவமின்றி கஜாபாவமானது சொல்வதற்கு சம்யகாகாதோ அவ்வாறே அஜ்ஞாநாசர்யமாக அஹமாத்தத்தைச் சொல்பவனால் ஸல்பந் ஸமயத்தில் அஹமர்த்தாநுபவமானது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது. அப்படி இருந்தபேரிலும் அஹமர்த்த நிவ்ருத்தி ஜ்ஞாநத்தின் தொடர்ச்சியைச் சொல்லுவது சத்வரநிவ்ருத்தி, கஜாஸ்தானம், இவ்வகளைச் சொல்லுகிற வசநதீரோடு துல்யமென்று கருத்து. தேவாநாமிவ ஸாதயது அர்சாநுபிகளன்றோ தேவர்கள். ப்ரதிவசநம் சொல்லாதவர்களை அர்த்தம். பொருமையுள்ளவர்களைன்றாவது. பிரதிவாதியின் அஸன்னிதியில் என்றாவது உலகமர்யாதையைமீறி சொல்லப்பட்ட தென்றாவது, அர்த்தம்.

பிறகு நிலேஷ விசேஷ விஷயமான பராமர்சத்தைச் சொல்லுகிறார்—மா ம பி என்று. பரிஹரிக்கிறார்—ஸ்வாநுபவ என்று ஸ்வாநுபவம் வசநம் இவ்விருண்டுக்கும் அர்யோன்யம் விரோதமில்லை பின்னையோ ஸ்ரணங்குதும் அஹமர்த்தாநுபவத்தி நிலேஷ சப்தத்தோடு விரோதமென்று அர்த்தம். அனுபவவசநேசங்களுக்கும் வசனைசதேசங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதமென்றவது அர்த்தம். விரோதத்தையே காண்பிக்கிறார்—அஹம் என்று நானறிந்த கல்ன் என்கிற இடத்தில் அஜ்ஞாநஸாக்ஷிபாக அஹமர்த்தாநுபவருத்திக்கு ஸ்வாநுபவம் விசதித்திருக்க வசனமும் அத்தற்கு அநுகலமென்பதிலும் அநுபவ வசனங்களோடு அஹமர்த்தாநுபவத்தி நிலேஷ்வாக்ய விரோதமென்று அர்த்தம் நிலேஷ சப்தம் அஹ் அர்த்தாநுபவம் இரண்டுக்கும் விரோதமென்றவது அர்த்தம் அதில் “மா” என்ற பதச்சிநுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்வதற்காக அன்யனுடைய விருணவ அனுஸரித்துப்பேசுகிறார்—மாமிதி என்று. முதலில் விருதமான அர்த்தத்தைச்சொன்னது அஹ் அர்த்த கத்வத்தின் ப்ரர்சனம் ஸாது என்கிற அபிபாயக்தால் சொல்லுகிறார்—ஸாது என்று நிலேஷம் அநவ்ருத்தி இவ்விருண்டுக்கும் விஷயங்களின் பொருட்டைக்காண்பிக்கிறார் ததுசீயதே இதுமுதலியதால். அஹம் மாம் என்ற பூரணம் பதங்களுக்கும் விசெட்ட விஷயத்வமே உசிதம். நீதிபேதம் ப்ரஸங்கிப்பதால் எனில் கூறுகிறார்—அஹம் மாம் என்று. விதிநிலேஷகங்களுக்கு விஷயபொன்றாக இருக்குமேபாகல் வ்யாகாத முண்டாகுமென்று அதின் நிவ்ருத்தியின் பொருட்டு விஷய விபாகம் செய்யத்தக்கதென்று அர்த்தம் விஷயவிபாசத்திற்கு மாராட்டம் வருமென்று சகவசவர உசிதமான விஷயவிபாசத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ஜாகரீத என்று. எந்த ஸாமக்ரியின இணமையினால் அப்பொழுது ப்ரகாசிக்கிறதில்லையோ அதே நிலேஷகத்திற்கு விஷயம் ஏதுமற்றது ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் தானாக ப்ரகாசிக்கிறதோ அதே தொடர்ந்துவருகிறதென்பதிலுல் ப்ரகாசியாதற்கு அநுவ்ருத்தியும் ப்ரகாசிக்காதற்கு நிலேஷமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாதெனது அர்த்தம். இவ்வண்ணம் விஷயவிபாகாநுதனமாக அநுபவத்தைக் காட்டுகிறார்—அத்ர என்று. சப்தபரயோகம் விவகஷயைசகாரீந்ருப்பதால் புத்தஸ்தமான அனைத்தையும் சொல்லுகிறதா? அல்லது அதில் வகிதேசத்தைச் சொல்லுகிறதா? ஒன்றையும் சொல்லாமலிருக்கிறதா? ஆகையால் சப்தப்ரயோகம் விவகஷயைச் சகாரீத

இருத்தயோதிலுங்கூட அதுபவம் ஏதரும் அதுவும் இவ்வித வ்யவஸ்திபாந்திற் ச அதுருணமே என்று அர்த்தம். இதிலுள், “நாஹகல்வய மேவம் ஸைப்ரத்யாத்மாநம் ஜாநாத்யமஹம்ஸி” என்கிற ச்ருதிவாக்யத்திலிருக்கிற அயமசப்தம் வியாக்யானிக்கப் பட்டது.

கின்று, ஸுஷுப்தாவாத்தாஜ்ஜோநஸாஹிதெநாஸு ஐகி வமி வஸதீயா ப்ருகியா | ஸாஹிதௌ ஸாஹாஸஜ்ஜோத்யுக்வரெவ | நஹுஜா நதஸாஹிதௌ | ஜோதெவ வமி டொகவெடியொஸாஹிதீ வ்யவஹி ஸுதெ; ந ஜோநதாஹி | ஸாநி வ மஹவாநு வானிமிஃ “ஸாஹா ஹிதீ ஸாஜ்ஜோயா” ஐகிஸாஹாஸஜ்ஜோதயெயு வ ஸாஹிதஸு | வ வாயம் ஸாஹி ஜாநாதீ ப்ருகியோதொஸுதயு வனவெகி கூதஸுதாநீஹிதெயு ந ப்ருகியெத | சூதெந வ்யவஹாஸாநி நொஹிதெயுவாவாஸத ஐகி ஸாவாஹிவஸுதாஸுதா ப்ருகா ஸாநொஹிதெயுவாவாஸத ஐகி வமி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மேலும் ஆன்மா ஸுஷுப்தியில் அஜ்ஞாநஸாஹிதமாக இருக்கிறானென்றல்லவோ உங்களுடைய ப்ரக்ரிபை, ஸாஹித்வமானது ஸாஹாத் ஜ்ஞாந்ருத்வமே. அநியாதவனுக்கு ஸாஹித்வமில்லையன்றே. ஜ்ஞாதாவேயன்றே உலகத்திலும் வேதத்திலும் ஸாஹி என்று சொல்லப்படுகிறான், ஜ்ஞாநமாத்த்ரமல்ல. பகவானுன பானினியும் கூறி இருக்கிறார். அந்த இந்த ஸாஹி யானவன் ஜாநாமி என்று அறியப்படா நின்ற அஸ்மதர்த்தமே என்பதிலுள் எதினாஸ்பொழுது அஹமர்த்தமானது அறியப்படமாட்டாது? தனக்குத்தானாக பாஸிக்கிற ஆத்மாவானது அஹமென்றே பாவிக்கிறதாதலால் ஸ்வாபம் முதலிய அவஸ்தைகளில்கூட ப்ரகாசிக்கிற ஆத்மா அஹமென்றே பாவிக்கிறதென்பது ஸித்தம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அன்யமத்தினுள் இந்த அர்த்தத்தை உபபாதிக்கிறார்— கீரீத இது முதலியதால். ஸாஹித்யாக ஆத்மா ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டும் அதிலென்ன வெனறுகேட்கில் சொல்லுகிறார்— ஸாஹிதீவஜீத என்று. ஸாஹாத் ஜ்ஞாந்ருத்வம் - ஸாஹாத்காரூப ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்சரயமாக இருத்தல். ஸாஹாத்காரமில்லாதவனிடத்தில் ஸாஹி சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் அந்த பிரயோகம் கௌணமானது. உபபாதிக்கிறார்— நஹி என்று. அஜாநத: - அநியாதவனுக்கு என்று அர்த்தம். எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார்— ஜ்ஞாநித வஹி என்று. சப்தப்ரயோகத்திற்கு நியாமமான

லக்ஷணத்தைக்கூறுகிறார்— ஸ்மரதி என்று ஸாக்ஷி சப்தம் ஸ்மரதி என்று அன்வயம்.

அதினால அஹமர்த்தத்திற்கு ஆகம்ந்வத்தில் என்னவென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில்; கூறுகிறார்— ஸ்ச என்று இந்த அர்த்தத்தில் அநுமானமானது மேலே விஸ்வதாரமாகச் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறார்—ஆக்யமே ஸ்வயம் என்று. தன் பொருட்டுத்தானாக அவபாவிக்கிறவன் அஹமென்றே அவபாவிக்கிறான் என்று வ்யாப்திவசனம் - ஜாக்ரத்தான ஆத்மா ஸபக்யம் ஸ்வஸ்மை ப்ராசமாநந்த்வாத் என்பது ஹேது. நிகமனம் செய்கிறார்—ஸ்வாபாதி என்று. அவிசத்மான அவபாஸம் எல்லோர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும் ச்ருதிஸ்வாஸ்யத்தாலும் பராமாசஸ்வராஸ்யத்தாலும் ஸாக்ஷிதவோபபத்தியினாலும் ப்ரதயத்தவஸித்தியினாலும் ஸுஷூப்தியில் ஆத்மா அஹமென்று ஸ்பூரிக்കிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

யது— ரோகூஷராயாரிஹமேயெடா நாநுவதுகெ— ஐகி ; தடிபெஸமலு | தயா ஸத்யாதூநாஸ வனவாவவது; ப்ரகாரானரெண ப்ரகிஜ்ஞாத: ஸ்யாசு | ந வாஹமேயெடாயபுஜோத்யு; யெந தவிமஜேவ்யவிஷ்ணாதிவ்யூகாவ ஸ்ராவேவிகிஷ்டேத | ப்ரத்யுத ஸ்ராவேவெவாஹமேயு சூக்தம் | ஜ்ஞாநஹு தஸ்ய யபு:; “சஹம் ஜாநாமி, ஜ்ஞாநம் ஜெ ஜாத்யு ” ஐகி வாஹமேயெடாயபுஜயா ஜ்ஞாநப்ரக்தெகரெவ ||

சுவிவ ய: வரோயெடொ ஐரஹ்ஜா வாஜய்யாதிக்காஷிஷ்டெவெவெட்யு:விதயா ஸ்ராத்நமேநுஸஸ்யதெ “சஹம் ஓவ” ஐகி | ஸவபுஜேதஷ்ட:வஜாதேவாநவதுவெவாஹு “கேய ஜஹமேநாகுஸஸெஸாஹவெய” ஐத்யுத ஹரோகூஷராமஸ வனவ தூயமெ ப்ரவதுகெ! ஸ ஸாயநாநுஷாநெந யடிஹமேவ ந ஹிஷ்ணாஜீத்யாவமஹு:; சவஸபெயெஷ்வாஸெள ரோகூக்யாப்ரஸாவாசு | ததஸ்யாகாரி விரஹாஷெவ ஸவபு: ரோகூஸாஸ்துஜேபிரணம் ஸ்யாசு | சஹமேவஹ்னிதம் ப்ரகாஸாதேவவமெயுவகிஷ்டேத ஐகி ஷெசு; கிரெநந? ரிமி நஷெடிவகி கிரிவி ப்ரகாஸாதேவவமெயுவகிஷ்டேத ஐகி ரிகாநஹி சுஸிசு வுசுவிபுபெயுகாரீ ப்ரயதகெ | சுதொஜஹமேயெடெஸெவ ஜ்ஞாத்யயா ஸிஷ்ட: ப்ரத்யுமாஜ்ஞா | ஸ வ ப்ரத்யுமாஜ்ஞா ஜ்ஞாவபுஹிதெவ ப்ரகாஸகெ, ஸ்ரெஸெ ப்ரகாஸாநக்யாசு; யொயெஸெஸெப்ரகாஸகெ, ஸ ஸபெயெடாஹிதெவ ப்ரகாஸகெ, யயா தயாவஹாஸரெநகெநாஹயவாஷிஸஸ்தஸுஸாயபுஜா ||

யஃ வுந்ரஹதி தி ந வகாஹி; நாவௌ ஸுஹெஸு வுக்ராஸுதௌ
யயா வடாஹி: | ஸுஹெஸு வுக்ராஸுதௌ வாயா ஸுஹா தா; தஸூஅஹ
ஜிஜ்ஞுவ வுக்ராஸுதௌ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

மோக்ஷதகையில் அஹமர்த்தம் அநுவர்த்திக்கிறதில்லை என்று எது கூறப்பட்டதோ அது அமுசல்ல அப்படியானால் ஆக்மநாசமே மோக்ஷமென்று வேறு விதத்தால் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதாக ஆகும். அஹமர்த்தம் தர்மமாத்ரமல்ல. எதனால் அது போனபோதிலும் அவித்யா பிவ்ருத்தியின்போல ஸ்வரூபம் மிஞ்சி இருக்குமோ. விபரீதமாக அஹமர்த்தமானது ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமே ஜ்ஞாநமோ வென்றால் அகலாபையதர்மம். நான் அறிகிறேன் ஜ்ஞாநம் எனக்கு உண்டாயிற்று, என்றும் அஹமர்த்தத்திற்கு தாமமாக ஜ்ஞாநப்ரதிதி வருவதாலேயே.

மேலும் எவன் பரமார்த்தமாகவோ ப்ரார்த்தியினிலேயோ ஆத்மாத்மிகம் முதலிய துக்கங்களால் தன்ன துக்கமுள்ளவனாக அஹம் துகீ என்று அநுஸந்தானம் செய்கிறதோ, அவனை இந்த எல்லா துக்க ஸமுதாயங்களையும் மறுபடி உண்டாகாமல் துலித்து எவ்வாறு நான் கவலைபற்றவனாகவும் ஸ்வஸ்தனாகவும் ஆவேன் என்று மோக்ஷேச்சை பிறந்தவனாக அதை ஸாதிப்பதில் ப்ரவ்ருத்திக்கொண். அவன் ஸாதநாறுஷ்டானத்தால் நானே இருக்கப்போகிற தில்லை என்று எண்ணுவானேயாகில் அவன் மோக்ஷதாப்ரஸ்தாவத்தினின்று விலகவே விலகுவான். பிறகு அதிகாரிலுடையமையாலேயே மோக்ஷசாஸ்திரம் முற்றிலும் அப்ரமாணமாக ஆகும், அஹமுபலக்ஷிதமான ப்ரகாசம் மாத்ரம் மோக்ஷததவிருக்கிறதென்று சொல்வப்படுமேயாகில் இதிலென்ன. நான் நஷ்டமாய்போன போதிலுங்கூட ஓரானொரு ப்ரகாசம் மாத்ரம் இருக்கிறதென்றெண்ணி புத்திபூர்வமாக காரியம் செய்பவன் ஒருவனாவது ப்ரயத்னம் செய்யமாட்டான். ஆகையால் ஜ்ஞாதாவாக ஸீத்திக்கிற அஹமர்த்தமே ப்ரத்யகாத்மா. அந்த ப்ரத்யகாத்மா முத்தியிலும் அஹமெனறே ப்ரகாசிக்கொண். தன்பொருட்டு ப்ரகாசிப்பதால் எவன் எவன் தன்பொருட்டு ப்ரகாசிக்கிறதோ அவன் எல்லையோரும் அஹம் என்றே ப்ரகாசிக்கொண். ஸம்ஸாரியான ஆத்மா எதோ ஒருவிதமாக ப்ரகாசிப்பவனாகவே இருப்பதாக உபயவாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கொண்.

எது நானென்று ப்ரகாசிக்கிறதில்லையோ அது தன்பொருட்டு ப்ரகாசிக்கிறதில்லை கடம் முதலியதுபோல இந்த முத்தாத்மா தன்பொருட்டு ப்ரகாசிக்கொண். ஆகையால் அவன் அஹமெனறே ப்ரகாசிக்கொண்.

சூதுப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் முக்தியில் அஹமர்த்தாநுருத்தியை அநுவித்த தூஷிக்கிறார்— யந்தது இது முதலியதால் “து” சப்தம் அர்த்தக் கௌரவலிசேஷத்தில். அபேசலம் - அஸாது என்று அர்த்தம் எதனுலென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— தநாஸதி என்று ஸந்ததியின் உச்சேதத்தை மோக்ஷமாகச்சொல்லுகிற பெளத்தர்களை ஸவருபாசம் அபுருஷார்த்த மென்று தூஷிக்கிற உன்னால் வேறு சப்தத்தால் ஸவருபாசம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும் என்று அர்த்தம். ஸையாயிகள் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற மோக்ஷத்திலும் அபுருஷார்த்தம் தலயம். தக்க நிர்ருத்தி ஸாக்ராப்தி இரண்டும் புருஷார்த்தம். இங்கு அபுருஷார்த்தபூசமான துக்கமில்லா மையால் புருஷார்த்த ஸம்பந்தம். ஸாக்ராமையால் அபுருஷார்த்த ஸம்பந்தமும் என்பதினால் முக்திக்கு புருஷார்த்தபுருஷார்த்தமிச்சந்தமன்றோ உண்டாகும். அஹமர்த்தமாரோபிதமன்றோ. ஆகையால் அது போய்விட்டால் ஸவருபாசம் ப்ரஸங்கியாதென்று சொல்லப்படுமோகில் சொல்லுகிறார்— நச என்று. எதினுலென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்— அஹம் என்று. அஹமர்த்த தர்மமாக ஜ்ஞாநத்திற்குப் ப்ரதீதி இருப்பதினாலேயே. முந்கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவிலேயே என்று அர்த்தம். அஹமர்த்தத்திற்கு ஆதக்கவ ஸமர்த்தகோபஜீவகத்தினால் ஸவருபாசம் ப்ரஸங்கம் உரைக்கப்பட்டது இவ்வண்ணம் தர்ம தம்பாவத்தால் ப்ரதீதியின் அநுருத்தி உபபாதிக்கப்பட்டது.

பிறகு ச்ருந்ர்பர்த்தாபத்தியைச் சொல்லுகிறார்—அபேச இது முதலியதால் முந்தி அஹமர்த்தத்திற்கு ஆதக்கவஸமர்த்தகத்திற்காக ச்ருக்யர்த்தாபத்தி உரைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அஹமர்த்தத்திற்கு முக்தியிலும் அநுருத்தியின் உபபாதித்தின்பொருட்டு அகே ச்ருந்ர்பர்த்தாபத்தியை விஸ்தாரமாக உரைக்கிறார் எவன் தன் ஆதக்கவை தக்கி என்ற எண்ணுகிறானோ அவனே அதின் நிர்ருத்திஸாதத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் அவன் அஹமர்த்தமே துக்கிதவம் ப்ராந்திவித்தமென்று சொல்லப்படுமோ யாகில் எவன் தன்னுத்தமான ப்ரமமுள்ளதாக நினைத்தக்கொள்ளுகிறானோ அவனே ப்ரம நிர்ருத்தி ஸாதத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். அவனும் அஹமர்த்தம் சந்த்ரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞாநம் முதலிய ப்ராந்தியுள்ளவனுக்குக் கூட தன்னுடைய ப்ராந்தி நிர்ருத்தியே அபேகதிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய தன்விநாசம் அபேகதிக்கப்பட்டதல்ல ஆகையால் அஹமர்த்தவிநாசம் அபுருஷார்த்த மென்கிற அபிப்ராயத்தால் ப்ரமார்த்தத்தினாலோ ப்ராந்தியினாலோவென்று சொல்லப்பட்டது “அநுஸந்தத்தே” என்கிற பதத்தைக் ஈற்றிலுடைய க்ரந்தத்தினால் “நிரஸ்தாகிவதுக்கோஉஹம்” என்கிற இடத்தில் அபேகதிக்கப்பட்டிருக்கிற சொல்லத்தக்கவிஷயம் சொல்லப்பட்டது. “நிரஸ்த” என்ற பதத்தை முதலிலுடைய ச்வேகத்தை விவரிக்கிறார்—ஸர்வமேந்த் இதுமுதலியதால் அநாத்ரவஃஸ்வஸ்தோபவேய மீதி அபுநஃபவமபோஹ்ய என்று இதின் பலம் கூறப்பட்டது அநாத்ரவஃ என்று வரப்போகிற துக்கச்சுஷையினால் மனதுக்கு உண்டாகும் கொந்தளிப்பு ஆகுலத்தவம், அதின் இன்மை அநாத்ரவத்தவம். ஸவஸ்தஃ ஸவஸ்திர்ஸ்தி: - ஸ்வபாவத்தில் நிலைபெற்றவன். யதாவஸ்திதமான ஆத்மாஹுபலத்தில் நோக்கமுடையவன் - அநந்தாநந்தபாக் என்பது பலம். ஸவஸ - முன்துக்கமுள்ளவனே எவன் உண்டான அநிஷ்ட நிர்ருத்தி - இஷ்டப்ராப்திகளில் அபிலாஷ முள்ளவனோ அவனே என்று அர்த்தம், “சர்வாணாதேன” என்று முந்தி சொல்லி இருப்பதால் இந்த இடத்தில் “சந்த்நாத:” என்று இவ்வளவுமாத்ரிமம் சொல்லப்பட்டது. “அபஸுந்பேதமென” என்கிற க்ரந்தத்தினால் பலித்த அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார் -- தந்ரகாநிகாரி என்று. ச்ரவணம் முதலிய ஆயாஸத்தால் ஸாந்த்யமான சாஸ்த்ரத்திற்கு

புருஷார்த்தப் பவஸாயித்வ மிலலாவிடிச் ச்ரவணாதிகவரில் அதிகாரி ஸ்ரீ ல்லாஸ்யாயால் ச்ரவணம் முதலியதை அபேக்ஷிக்கிற சாஸ்திரத்திற்குப் ப்ரமிதிஜநகத்வ லக்ஷணமான ப்ராமாண்யம் உண்டாகாதென்று அர்த்தம். “மயி ரஷ்டேபி” என்கிற க்ரந்தத்தை விவரிக்கிறார்—அவாழ்பலக்ஷித்ம் இதுமுதலியதால். புத்திபூர்வகாரீ என்பதினால் ‘கஸ்யாபி, என்கிறபதம் விவரிக்கப்பட்டது சுருத்யர்த்தபாபத்தியை நிகமனம் செய்கிறார்—அந: என்று. அஹமர்த்தம் போருமபக்ஷத்தில் ஜ்ஞாப்தியின் அவித்தியும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது அநுமானத்தைக் கூறுகிறார்—ஸத என்று. மேலும் அநுமானமும் இருக்கிறதென்று அர்த்தம் அவ்வய வ்யாப்தியைக்கூறுகிறார்—யோய: என்று. ததாவபாஸமாகத்வேந-தன்பொருட்டுப் ப்ரகாசிப்பதால். வ்யதிரேக வ்யாப்தியைக்காட்டுகிறார்—ய:புந: என்று. உபநயத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஸ்வஸ்தம் என்று. நிகமனத்தைக்கூறுகிறார்—நஸ்தம் ராக் என்று தன் பொருட்டுப் ப்ரகாசித்தல் ஹேது. அஹமென்று வ்யவஹாராரம்மத்வம் ஸாத்யமென்பதினால் ஸாத்பாலிசிஷ்டதை இல்லை. அஹமென்றே ப்ரகாசிக்கிறது. அஹம் என்கிற வ்யவஹாரார்த்தமாக ப்ரகாசிக்கிற தென்று அர்த்தம்.

நவாஹரிதி ப்ரகாஸரிநகெவ் தவ்யூஜ்ஞகஸம்ஸாரிக்ஷாதி
ப்ரஸூ: | ரொகக்ஷவிரொயாசு, சுஜ்ஞகாஷ்யெஹேதுக்ஷாஜாஹி
த்யஸூ|சுஜ்ஞகம் ஸாரி ஸ்ரூபவாஜ்ஞகம் சுத்யாஜ்ஞகம் விவரீதஜ்ஞ
கம் வா | சுஹிதெவாஜ்ஞகம்ஸ்ரூபவரிதி ஸ்ரூபவஜ்ஞகம்ஸ்ரூபவொ
ஜ்ஞகம்ப்ரத்யொ ஸ்ரூகஸரிவாஷ்யதி; சுதஸம்ஸாரிக்ஷ | சுவி
தூ ததிரொயிக்ஷாஸாஸயதெவ ||

ப்ரஹ்மாத்மாவாவரொக்யநியட்டுதநிரவஸெஷாவிஷ்நாநிவி
வாரிஷெவாஜ்நாநிஹிதெவாத்நாஹவஷ்யுட்காஜ | ப்ரூபயதெ ஹி—
“ததெஷெதத்யுந்ஷிவட்காரிஷெவ: ப்ரூபிவெஷெ, சுஹரி ந்ரஹவ
ஸூபயட்கா” (வ்ய-௩-௪-௧௦) உதி, “சுஹரிஷெ:ப்ரூபரிஸம், வதட்கா
ரிவ ஹிஷ்நாநி” (சு-௪-௬)உத்யாதி ஸகெததராஜ்நாநிவிரொயிநஸூ
ஹிப்ரூபயரித்யாஜ்: வரஸூ ப்ரஹ்மணா வ்யவஹாரொடவெ
வரிவ— “ஹ்நாஹரிஸாஸ்யொ ஷெவதா:” (ஹ-௬-௩-௨) “வ
ஹஸூரம் ப்ரூபாய” (தெ-௬-௨) “ஸாரொக்ஷதெவாஹஸூ
ஸூஜா உதி”; (வ்ந-௧-௧-௧) தயா— யஸூத்யுரிஷெததஹிஷ்நா
ஷி வொத்யு: | சுததாஸ்யி வொகெ வெஷெ உ ப்ரூபித: வ்ரூ
ஷெத்யு: ” (மீ-௧௩-௪-௧௮) “சுஹரித்யா ம்வாஹஸூ” (மீ-௧௦-௪
௨௦) “ந கெவாஹம் ஜாதூ நாஸூ” (மீ-௨-௪-௧௨) “சுஹம்
கூதஸூ ஜமத: ப்ரஹவ: ப்ரூபயஸூ” (மீ-௧-௪-௬) “சுஹம் ஸவடூ

ஸுப்ரபாஷிதம் ப்ரவக்ஷ்யே” (மீ-ம-அ) “நெஷாஹம்
ஸுபேந்திரா ஸோக்யஸாமாரஸாமராசு” (மீ-கஉ-சு-ஏ) “சஹம்
ஸஜ்வரஃ விநா” (மீ-கச-சு-ச) “வெஷாஹம் ஸரீதாதாமி” (மீ-எ-
உ-சு)—ஐத்யாதிஷ்டம் ||

[illegible]

முற்பாஷ்யம்:—

அஹமென்று ப்ரகாசிப்பதினால் அவனுக்கு அஜ்ஞத்வம், ஸம்ஸாரித்வம் முதலியவேறு தர்மங்கள் ப்ரஸங்கியாது. மோக்ஷவிரோதத்தால், அஹம்ப்ரத்யயமானது அஜ்ஞத்வாதிகளுக்கு ஹேதுவல்ல அஜ்ஞாநமென்பது ஸ்வரூபாஜ்ஞாநம் அந்யதாஜ்ஞாநம், அல்லது விபீதஜ்ஞாநம் அஹமென்றே ஆத்மஸ்வரூபம் பாஸிப்பதால் ஸ்வரூபஜ்ஞாநரூபமான அஹம்ப்ரத்யயமானது அஜ்ஞத்வத்தை உண்டெண்ணுகிறதில்லை அவ்வாறு இருக்க ஸம்ஸாரியாக இருக்குந்தன்மையை எவ்வண்ண முண்டாக்கும். பின்னையோ அதற்கு வி ரோதியாக இருப்பதால் அதை நாசமே செய்யும், ப்ரஹ்மாந்மபாவாப்ரோ க்ஷ்யத்தினால் விலக்கப்பட்ட மிச்சமில்லாத அவித்பையையுடையவர்களான வாமதேவர் முதலியவர்களுக்கு அஹமென்றே ஆத்மானுபவம் காணப்பட்டிருப்பதாலும், ச்ருதியை இது விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக உபயோகிக்கலாம். “தத்தை தத்ப்ச்யந்ருஷிர்வாமதேவ: ப்ரதிபேதே” அஹம் மஹரபவம் ஸூர்யஸ்ச ” என்று, “அஹமேவச வர்தாமி பவிஷ்யாமி” இது முதலிய வசந ஸமூஹம்— ஸமஸ்தமான இதராஜ்ஞாந விரோதியும் “ஸத்” என்கிற சப் தத்தாலுண்டாகி ப்ரத்யயமாந்ரத்திற்கு கோசரமாகவுமிருக்கிற பரப்ரஹ்மத் தின் வ்யவஹாரமும் இவ்வண்ணமே. “ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோதேவதா:” (ஸ்ருஷ்டியில் நோக்கமுள்ளவனுன நான் இந்த ப்ருதிவீ அப், தேஜஸ், என்கிற மூன்று தேவதைகளை) “பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேய” (நான் உலகத்திலுள்ள அனேக வஸ்துக்களாக பரிணமிக்கக்கடவேன்) “ஸ சக்ஷ த லோகான்னுஸ்ருஜா” (உலகங்களை நான் ஸ்ருஷ்டிக்கக்கடவேனென்று அவன் ஸங்கல்பித் தான்.) அவ்யாறே. “யஸ்மாந்சக்ஷரமதீதோதஹம் அசக்ஷராதபி சோத் தம: அதோ஽ஸ்மிலோகே வேதேச ப்ரதி: புருஷோத்தம:” (யாதொரு காரணத்தால் நான் அசேதந பதார்த்தங்களை அதிக்ரமித்தவனாகவும் அசக்ஷ ரசப்தத்தால் வாச்யர்களானஜீவவர்களைக்காட்டிலும் உத்தமனாகவும் இருக்கிறேனே. அதனால் நான் உலகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிறேன்) “அஹமாந்மா குடாகேச” (குடில் சூந்தலங்களை

உடைபவனான ஹே ! அஃஹ ! நான் உலகமென்றதையும் வ்யாபித்திருப்பவன்) “நத்வேவாஹம் ஜாதநாஸம்” (நான் ஒருபொழுதும் இல்லாமலிருந்தேனென்பதில்லை) “அஹம் க்ருகஸ்நநய ஜகத்ப்ரபவஃ ப்ரளயஸ்ததா-அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸஸ்வம் ப்ரவர்த்ததே தேஷாமஹம் ஸ புத்தர்த்தா ம்ருத்புஸம்ஸாரஸாகராத் அஹம் பிஜப்ரதஃபிதா வேதாஹம் ஸமதீதாமி” (நான் எல்லா உலகங்களுடையவும் உத்பத்திக்குக்காரணமாக இருப்பவன் அவ்வாறே லயத்திற்கும் காரணம், நான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் என்றரிடத்தினின்று எல்லாம் உண்டாகிறது நான் அவாகளை ம்ருத்புவாக இருக்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்தரத்தினின்று நன்கு மேலே தூக்கிவிடுபவன் நான் விதை போடுகிற தகப்பன்—சென்றவைகளை நான் அறிவேன்) இது முதலியவைகளில் அஹமென்றே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகில் எவ்வாறு அஹம் காரத்திற்கு சேஷத்திற்குத் தில் அந்தர்பாவமானது பகவானால் உபதேசிக்கப்படுகிறது “மஹாபூதர்யஹங்காரோ புத்தரர்யபக்தமேவச” (ஐந்து மஹாபூதங்கள், அஹங்காரம், மஹத்தக்வம், மூலப்ரக்ருதி) என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வரூபாதேசங்களின்றத்திலும் அஹமென்றே உபதேசத்தாலும் அப்படியே ஆத்மஸ்வரூபாதிபத்தியினாலும் அஹமென்றே ப்ரத்யகாத்மாவின் ஸ்வரூபம்.

சீருதபாகாசிகை—

ஸாத்ய விபரீதங்களுக்கு விசேஷ ஸாதகமாக இருப்பதால். விசேஷவிருத்தங்களைச் சங்கித்கரார்—நச என்று ஆதிசப்தத்தால் ராகம் தலேஷம் துக்கம் முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அய்யா ! வ்யாபகமன்றோ ப்ரளஞ்ஜனஞ் செய்யத்தக்கது. கார்டம் காரணத்திற்கு வ்யாபகமல்ல உணமை. காரணஜாதீயத்தின்கோ வென்றால் ஒரு ஸமயத்தில் கார்ப்ப்ரஸகதியானது வ்யாபிகை. ஆகையால் அஹம் ப்ரத்யயத்தினால் ஆத்மாவுக்கு அஜ்ஞைம் முதலியவற்றுக்கு ப்ரஸஞ்ஜனம் அஜ்ஞைவாதி ப்ரஸக்தியானது ச்ருதிவிருத்தை என்று சொல்லுகிறார்—மோக்ஷி என்று. “நபயோ ம்ரத்யுபபத்தி, ந ரோகம் நோத துக்கதாம்” என்றல்லவோ ச்ருதி (ஆத்மாவை ஸக்ஷாத் விரிகிறவன் ஸம்ஸாரத்தையாவது ரோகத்தையாவது துக்கத்தையாவது பார்க்கிறானில்லை). ஆகையால் சேர்ந்துகண்ட மாதந்திரத்தினாலே பாவத்திலுள்ள பாண்டம் முதலியவற்றின் ப்ரஸக்தியானது ப்ரத்யக்ஷ பரதத்தால் எவ்வாறு நிராகரிக்கப்படுகிறதோ. அவ்வாறாக ஈ காவாத்தயாபதேசமென்று அர்த்தம். ஸோபாதிசப்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஜ்ஞைவாதி என்று ஸம்ஸாரித்வாஹமர்த்தங்கள் இரண்டுகும் ஸஹம்சனமாதரத்தினால் முத்தியிலகூட ஸம்ஸாரித்வம் முதலியது ப்ரஸகதிக்குமேயாகில் அனுபவத்திற்கும் அதோடு ஸஹபாவாத்தரத்தால் உன் பக்ஷத்திலும் முத்தியில் ஸம்ஸாரித்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். அது மோக்ஷக்ராஹி ப்ரமாண விவிராதத்தால் பாதிதம். ஸம்ஸாரித்வம் முதலியது அநுபவ ப்ரபுத்தமல்லாமையால் ஸோபாதிசப்தமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அது நம்ம பக்ஷத்திலும் ஸமானமென்று அபிபிராயம். இதனால் அஹமென்கற தோற்ற

மானது தன்பொருட்டுத் தோற்றுதலால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல. பின்னையோ அஜ்ஞுவத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டது என்பதனால் வேறுவருக்கு ஸோபாதிக்கவரும்* ச்ருதிபலத்தால் வ்யாப்தியானது பண்மானபடியால் ஸஹதர்சனமாத்ரமே என்பது பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

இவ்வண்ணம் காலாத்யயாபதேசம் ஸோபாதிக்கவம் இரண்டும் கூறப்பட்டன. அதில் ஸோபாதிக்கத்தை உபபாதிப்பதற்கு அஜ்ஞாவத்தால் ஸம்பாவிதங்களான பக்ஷங்களை விகல்பிக்கிறார்—அஜ்ஞாநம் நாம என்று. நாமி ஒன்றாக இருக்க அதில் வேறு தர்மத்தை ஆரோபிப்பதினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநம் அர்யதாஜ்ஞாநம். உதாஹரணம் சங்கு, மஞ்சள் நிறமுள்ளதென்று - இது ரஜோருணத்தின் கார்யம். வேறுதர்மியை வேறு தர்மியாக அறிவது விபரீதஜ்ஞாநம். உதாஹரணம் - சிப்பியைப்பார்த்து இது வெள்ளி என்று எண்ணுதல். இது தமோருணத்தின் கார்யம் “அயதாவத்” ப்ராஜோகதி புத்திஸ்ஸாபார்த்த ராஜஸீ | அத்ரம் தர்மமியாய மர்யதே தமஸா வ்ருதா! ஸர்வர்த்ததர் விபரீதாம்ச்சபுத்திஸ்ஸாபார்த்த தாமஸீ” (அர்ஜுனா! எந்தபுத்தி வஸ்துக்களை உள்ளபடி அறிகிறதில்லையோ அது ராஜஸபுத்தி. பார்த்த! தமஸினால் கவரப்பட்டதாக இருந்து சொண்டு எந்த புத்தியானது அத்ரம்மத்தை தர்மமென்று எண்ணுகிறதோ எல்லாவஸ்துக் களையும் விபரீதங்களுக்கவும் எண்ணுகிறதோ அது தாமஸபுத்தி) என்று ஸம்ருதி இருப்பதால் அஹம்ப்ரத்யயம் ஸ்ரௌபஜ்ஞாந ரூபமாதலால் அதின் ப்ராகஸாவம் அர்யதா ஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம், த்ருவகன் விரோதத்தினாலேயே விவ்விபிட்டனவென்று கூறுகிறார்—அஹமீத்யேவ என்று. அஹமென்றே ஆக்மாவிலுடைய ஸ்ரௌபம். அஹம் என்கிற வ்யவஹார புத்திக்கு அர்ஹமே ஆத்மஸ்வரூபமென்று அர்த்தம். அஹம் ப்ரத்யயத்திற்கு அஜ்ஞுவத்தாதி ப்ரயோஜக்தவ் துஷணத்தினால் அஜ்ஞுவ்வம் முதலியவற்றக்கு அவிய்யாவ்யமே உபாதி என்று அர்த்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அன்றிக்கே கர்யகாரணபாவத்தால் வ்யாப்தியை அங்கீகரித்து அன்யனால் அஜ்ஞுவ்வம் முதலியவற்றின் ப்ரஸங்கம் சொல்லப்பட்டதென்று வ்யாப்தியை நிராகரிப்பதற்காக கர்யகாரணபாவத்தை நிராகரிக்கிறார்—அஜ்ஞுவ்வரீத்ய ஸ்னேதுக்ஷக்சீச இதுமுதலியதால், அஜ்ஞுவ்வபலமுமில்லை என்று சொல்லுகிறார்—குதல்ஸம்ஸர்ரித்யம் என்று. அவித்யை நீங்கினவர்களுக்குக்கூட அஹமென்று ஆத்மப்ரதிபத்தி காணப்படுவதால் அஹம் ப்ரத்யயத்திற்கு முக்தாத்மாவினிடத்தில் அஹவ்ருத்தியைக் கூறுகிறார்—ப்ரஹ்மாநீம பாவ என்று. “தந்தைதத்ப்சம்” என்று ப்ரஹ்மாநீமகத்வஸாக்ஷாத்நாரதசனத்தினால் மிகுதி இன்றி அவித்யையின் விலக்கம் அறிப்படுகிறது. ப்ரஹ்மத்திற்கும் அவித்யை ப்ரதிபத்தியைச் சொல்லுகிறார்—ஸகலேதா என்று. சகலேதாஜ்ஞாந விநாசிக்: ஸகலமான இதரவிஷயங்களைப் போகரும் ஸாமர்த்தியமுள்ள கருடனுக்கு வீஷுத் திற்கு வசப்படுதல் ஸம்பவியாதென்று கருத்து. ஸச்சபத ப்ரத்யயமாத்ரபாஜு: - ஸச்சபதஸ்ய - ஸத் என்கிற ப்ரத்யயத்துக்கும் வீஷுயமாக ஆகி இருக்கிற. மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தினால் பிற்காலத்திய ஈமரூபபாத்த்வ வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதனால் அஹங்கார ஸ்ரஷ்டிக்கு முந்தியும் அஹம்ப்ரத்யயத்தை ஜ்ஞாபிக்கிறார்—அஹம்ப்ரத்யயத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக “அஹமிமா.” என்கிற வாக்யத்தை முந்தி உபாதாநம் செய்கிறார். பகுல்யாயம் என்கிற வாக்யத்தில் அஸம்மம் யுத்தம்: என்கிற ஸூத்ர வித்தமான உத்தம புருஷபலத்தால் அஹமென்றும் ப்ரத்யயம் வித்தித்தது. “அஹமி மாஸ்திஸ்ய” என்கிற இடத்தில் அஹம் சப்தமானது கண்டோக்கமாக இருக்கிறது. அஹங்காரத்திற்கு நாமரூப வ்யாசர்த்துவம் இல்லையென்றேயேவென்று கருத்து. அதுகே உபநிஷத்துக்களில் அஹமென்கிற நிரீதேசத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக எடுக்கிறார்—ஸ ஈக்சித் என்று. “ஸ்ரஜா” என்கிற உத்தமபுருஷனால் அஹம்சபதா கர்ஷலுத்தி என்று

சுவர்க்கவாசினாஜெஹழஸ்தாஹஸ்தீகாரஸ்தீ கெஷத்ராஹஸ்தீகாரஸ்தீ மம

[illegible]

தில் ஜ்ஞப்திமாத்தரத்திற்கு ப்ரதிபாஸம் உபாடாகவேண்டும். ஜ்ஞாநாயுக்கு ப்ரதிபாஸம் கூடாது, ஆகையால் ஜ்ஞாதாவான அஹமர்த்தமே ஆத்மா. இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “அத: ப்ரத்யக்ஷஸித்தத்தவா துத்தந்யாயா கமார்வயாத். அஸித்யா யோகதஸ்சாத்மா ஜ்ஞாதாவாமிதி பாஸதே. (ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாக இருப்பதாலும், முற்கூறப்பட்டிருக்கிற நியாயஸம்பந்தத்தாலும், சாஸ்திர ஸம்பந்தத்தாலும், அஸித்யா ஸம்பந்தத்தாலும் ஆத்மாவானது, “நான் ஜ்ஞாதா” என்று பாஸிக்கிறது என்று.) அவ்வாறே ப்ரமாணங்களும் “தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராணஜீப்யோ அந்யோ அநந்யஸாதந: நித்யோ வ்யாபிப்ரதிஷேஷ்ரமாத்மா பிநநஸ்ஸவதஸ்ஸுகி. (தேஹம் இந்த்ரியங்கள் மனது ப்ராணன் புத்தி இவைகளைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பவனும் ஸ்வப்ரகாசமாகயிருப்பவனும் அழிவற்றவனும் எங்கும் தடையற்று வ்யாபிக்குந்தன்மைபுள்ளவனும் சரீரந்தோரும் வேறுபட்டிருப்பவனும் தானே ஸுகமுள்ளவனுமாகவுயிருப்பவன் ஆத்மா) என்று, அநந்யஸாதந: ஸ்வயம் ப்ரகாசன், வ்யாபி, அதி ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பதினால் எல்லா அசேதநங்களுக்குள்ளும் ப்ரவேசிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவன்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அந்யதாஸூத்திரையெக்காட்டிக்கொண்டு அதில் அஹங்காரசத்தத்தால் சொல்லக்கூறப்பட்டிருப்பதைக் கூறுகிறார் — அவ்யயிதே என்று. (அவ்யயந்த பரிணாமபேதஸ்ய) என்று. அஹமர்த்தத்திற்கு இல்லை என்று அர்த்தம். “அதாதோ அஹவகாராதேச:” இது முதலியவைகளில் சுத்தஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்காரசத்தத்தால் அபிதானத்தை ஒப்புக்கொண்டிருந்தபோதிலும் விரோதமில்லை. அந்த அஹங்காரசத்தமோ அஹமர்த்த விஷய புத்திபரம். அஹங்காரசத்தவாச்யத்வ மாத்தரத்திலுல் ப்ரத்யகாத்மாவும் கேஷத்ர பேதமாக ஆகுமேயானால் அப்பொழுது ஹரிசப்தவாச்யத்வ ஸாம்யத்தினால் ஸிம்ஹம் தவனையாக ஆகவேண்டவரும். அநேசார்த்தங்களைச்சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ள சப்தங்களின் ஐக்யமானது அர்த்தபேதம்கொள்வதற்கு விரோதமாகா தென்று கருத்து. இதற்கு ப்ரமாணம். ஆகம்பராமாண்யத்தில், “ததாச ஹரி சப்தஸ்பத்க்ருஷ்டாமணேவாசிதா, இதி தச்சப்தவாச்யத்வாத் ஸிம்ஹோ மண்டுகைவகிம். ததாகோ சப்தவாச்யத்வாத் சப்தரூபாபி விஷாணவார்.” (ஹரிசப்தத்திற்கு தவனையை உணர்த்தும் தன்மை காணப்பட்டிருக்கிறது அப்படி ஹரி சப்தவாச்யத்வமிருப்பதாலேயே ஸிம்ஹமானது தவனையாகவே ஆகுமா? அவ்வண்ணமே கோசப்தத்தினால் சொல்லத்தக்கதன்மை இருப்பதினால் “கோ” என்கிற சப்தமும் கொம்புள்ளதாகஆகுமா? என்று.) பிறகு அஹவகாரசப்தத்திற்கு அவ்யயந்தபரிணாமவிசேஷ வாகசகத்வ ப்ரகாரத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ஸது என்று. அஹமபாவ:—அஹமென்கிற புத்தி. பாவசப்தத்திற்கு புத்திவாகசகத்வமானது அபிப்ராயபரமாக ப்ரயோகமிருப்பதால் அறியப்படுகிறது. எல்லாவிடத்திலும் அஹம் சப்தார்த்தத்தை கருபமாய் அங்கீகரித்து அஹங்காரசப்தத்திற்கு அவ்யயந்தபரிணாமவாகசகத்வத்தை வ்யாகாணப்ரக்ரிமைய உபபாதனஞ்செய்கிறார்—அஸ்யது என்று. சுவீப்ரத்யயம் முற்றிலும் லோபித்துக்கிடக்கிறது. க்ருஞ்நாதவாசுக்கு காணர்த்தத்தில் வ்யஞ்ப்ரத்யயம். கேஷத்ராத்ரப்பாவோபதேசத்திற்கு நிர்வாஹஞ்செய்யப்பட்டது. அஹங்காரம் பலம் தீர்ப்பம் என்று அஹங்காரத்தை விடத்தக்கதாகச்சொல்

ஸப்பட்டிருக்கிற உபதேசத்திற்கு கிர்வாஹஞ்செய்யப்படுகிறது. அயமேவது என்று. “அயம்” என்கிற சப்தத்தினால் ப்ராஸ்துதமான அஹம்பாவம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற தே ஒழிய அஹம்பாவகாரணத்திற்கு ஹேது விவக்ஷிக்கப்படவில்லை, ஏனெனில்; கர்வ மென்கிற வேறுபெயர் இதற்குண்டென்று சொல்லியிருப்பதனால். மஹத் அஹங்காரமென்கிற இரண்டு தத்வங்களுள்ளுள்ள அஹங்காரமானது கர்வமென்கிற வேறுபெயருள்ள தல்லவன்றோ. ஆதலால் இவ்விடத்தில் அஹம்பாவமே அயம் சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. சிறப்புற்றதேஹத்தில் அஹம்புத்தியானது உத்க்ருஷ்ட ஜனங்களின் அவமானத்திற்கு ஹேது. அஹங்கார:அஹம் என்கிற புத்தி. மானஸ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிற “க்ரு” என்கிற தாதுவுக்கு புத்திபரத்வம் தருதியுள்ளது. எவ்வாறு எனில், “ததேகாவயவம் தேவம் சேதஸாஹி புரஃபுத: குர்யாத்இதி” (அதையேமுக்கியமான அவயவமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவை ஜ்ஞானியானவன்மீண்டும் மனதினாலேயே அறியவேண்டுமன்றோ) என்று. மனதினால் த்யானஞ்செய்வதன்றோ வேதாம். ஆதலால் அஹம்புத்தி என்பது “அஹங்காரம். ச்விப்ரத்யயத்தால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தத்தை தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டிருப்பதனால் அஹம்சப்தார்த்தமல்லாத சரீரத்தினிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிற இந்த “அஹம்பாவ, அஹங்கார”என்கிற இரண்டுசப்தங்களும் அஹம் புத்தியைத் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் பாவார்த்தத்தில் வ்யுத்தபத்தி. முந்தி கரணர்த்தத்தில் வ்யுத்தபத்தி. “கர்வோ஽பிமோஜேஹங்கார:” என்று நிகண்டு செய்தவர்கள்.

அய்யா! (பாவே) தாத்வர்த்தத்தில் வ்யுத்தபத்தியுள்ள அஹங்காரசப்தத்திற்கு உபாதேயவஸ்துபரமாக ப்ரயோகமானது எவ்வாறு பொருந்தும்? “அதாதோ அஹங்காராதேச:” என்று. மறமொழி கூறப்படுகிறது. அந்த அஹங்காரசப்தமோவென்றால் நேராக அஹமர்த்தமான புத்தியைச் சொல்லுகிறதேயொழிய ஆத்மாவல்லாத சரீரத்தினிடத்தில் ஆத்மபுத்தியைக்குறிக்கிற “சவி” ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தத்தை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற அஹங்காரமல்ல. விடத்தக்கது க்ரவிக்கத்தக்கது என்கிற ஸ்வரூபத்தால் சப்தத்தினால் ஏற்படுகிற அஹம் புத்தி இரண்டுக்கும் விஷயங்களின் பாகுபாட்டை நிகமனஞ்செய்கிறார்— நல்மஜீத என்று. இந்த அர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் கூறுகிறார்—யதோகீதம் என்று. அதே புராணத்தில் அநாத்மவிஷயமான அஹம் புத்திவசனங்களிரண்டுக்கும் ப்ராந்தத்தவமும் ஆத்மவிஷயத்தில் அப்ராந்தத்தவமும் ஸ்பஷ்டமாக கூறப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வாறெனில்; “ஆகாசவாய்வக்ஷீஜஸ்ப்ருதி வீப்ய: ப்ருதக்ஸ்திதே! ஆத்மந்யாத்ம மயம்பாவம் ச:கரோதிகளேபரே, பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே தேஹி மோஹதமோ வ்ருத: அஹம் மமைததித்யுச்சை: குருதே குமதிர்மதிம்” ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, ஜலம், பூமி, இவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மா இருக்க, சரீரத்தில் எவன் ஆத்மமயமான பாவத்தை பண்ணுவான்? பஞ்சபூதமயமான தேஹத்தில் அஜ்ஞாநாமகிற இருளால் மூடப்பட்டு துர்புத்தியையுடையவனான தேஹியானவன் “நான் என்றும், “இது என்னுடையது” என்றும் எண்ணத்தை திடமாக ப்ராராட்டுகிறான் என்று.) ஆதி பரதசரிதத்தில்; ஆத்மந்யேஷ ந தோஷாய ஸப்தோஹ மிதி யோத்விஜ, “அநாத்மந்யாத்மவிஜ்ஞானம் சப்தோவா ப்ராந்திலகைண:” (பாஹ்மணரே! ஆத்மாவினிடத்தில் அஹம் என்று உபயோகப்படுத்தப்படுகிற யாதோரு இந்த சப்தமுண்டோ, இது தேஷத்தின் பொருட்டாக; ஆத்மாவல்லாத சரீரத்தினிடத்தில் ஆத்மா என்கிற ஜ்ஞாநமோ, சப்தமோ, இரண்டும் ப்ராந்தியினாலுண்டாகிறது.) இந்த வசனார்த்தத்தையுங்கூட அஹமர்த்தாத்மத்வத்திற்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறார்—யதி என்று. அநாத்மநி என்று. ஆத்மாவல்லாததில் அஹம்

யதௌகௌ--தொழுகுவதெனாநயாவலிலிவ ஶாவநயாவலென
தாவலிவருகுவது சாவநயாவலிவருகுவது ||

ஸ்ரீ பாக்யம் —

தோஷ மூலமாக இருப்பதுபற்றி அந்நியதாலித்தி ஸம்பாலனைமீனில் ஸகலபேதங்களையும் அவலம்பிடுத்து வருகிற பரதப்பகஷமானது சாஸ்திரத்தி னால் பாதிக்கத்தக்கதென்று எது சொல்லப்பட்டதோ அந்ததோஷம் எது எனது சொல்லத்தக்கது. எந்த தோஷத்தை நீ மூலமாகக்கொள்வதனால்

ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு அந்யதாலித்தி ஏற்படுகிறதோ. அநாதிபேதவாஸனையே தோஷமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் பேதவாஸனைக்கு தீமிரம் முதலிய தோஷங்களுக்குப்போல உள்ளபடி இருக்கிற வஸ்துக்களின் விபரீத ஜ்ஞாந ஹேதுத்வமானது வேறுஇடத்தில் இத்தற்குமுன் உன்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறதா? இந்த சாஸ்திர விரோதத்தினாலேயே அறியப்பட்டபோகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அது ஸரியன்று, அந்யோந்யாச்சரய தோஷம் வருவதால். சாஸ்திரத்திற்கு ஒரு விசேஷமுமில்லாத வஸ்துவை உணர்த்தும் தன்மை நிச்சயிக்கப்பட்டால் பேதவாஸனைக்கு தோஷத்வ நிச்சயம் ஏற்படுகிறது. பேதவாஸனைக்கு தோஷத்வ நிச்சயம் ஏற்பட்டால் தான் சாஸ்திரத்திற்கு எல்லா விசேஷங்களையுமீழ்ந்திருக்கிற வஸ்துவை உணர்த்தும் தன்மை நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

ச்குத்ப்ரகாசிகை:—

அதற்குமேல் சாஸ்திரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற விரோதத்தில் சாஸ்திரத்தின் ப்ரபாபல்யத்தை அறுவதித்து நிரஸிக்கிறார்— யதுகீதம் இது முதலியதால். அந்யனூல் முன்பு ஶீ மூல ஶீ மூலிபாவம், ஶீ மரோக்ஷா ஶீ பரோக்ஷரூபத்வம் முதலியது † பாத்ய * பாதகபாவத்தில் காரணமன்று, ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தில் வ்யபிசாரம் வருவதால். “||ஆகித்யோ ஶீபூப:” இது முதலான இடங்களில் கூட யூபத்திற்கும் ஆகித்யனுக்கும் ஐயம் முதலியவற்றைச் சொல்லாமலொழிவது குதெளர்பல்யத்தினாலன்று. பின்னையோ, யூபாநுஜந விதிசேஷமாயிருப்பதுபற்றி ஐயத்தில் தாத் பாய்மில்லாமையால்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தைக்காட்டிலும் சாஸ்திரத்திற்கு மூன்றுவிதமாக வைஷ்ட்யமிருக்கிறது. வேறு ப்ரமாணத்தாலே தோஷமூலத்வ நிச்சயமில்லாமையால் அந்யோந்யாச்சரயம், பாத்யம் பாதகம் இரண்டுக்கும் ஸமானதோஷத்வம், மூலத்தை அடியோடு நாசஞ்செய்தல், என்கிற இம்மூன்றும் ஜ்வாலாபேதாநுமானத்தில் கிடையாது. அதே விவரிக்கப்படுகிறது. (1) ஒரு திரியில் இருத்தலைக்காரணமாகக் கொண்ட ஸாத்ருச்சயம் என்கிற தோஷத்திற்கு ஐயமில்லாமலிருந்தபோதிலும், ஐயப்ரதிதிக்குக் காரணமாயிருத்தலானது அப்பொழுது அணைக்கப்பட்டு ஏத்ப்பட்டிருக்கிற விளக்கில் காணப்பட்டிருப்பதுபற்றி கண்ணால் க்ரஹிக்கப்படுகிற ஜ்வாலையைப் ப்ரதிபத்திக்கு ஒரிடத்தில் தோஷமூலத்வ நிச்சயத்தால் வேறுஇடத்தில் ஐயப்ரதிபத்தியிலும் தோஷமூலத்வம் ஸம்பலிப்பதால், சங்கைக்கு ஶீ ஆஸ்பதமான ஜ்வாலையப் ப்ரத்யக்ஷமானது பரீக்ஷகனுக்கு நிச்சயத்தை உண்டு பண்ணுவதில் ஸாமர்த்த்யமுள்ளதாக ஆகாது. ஜ்வாலையிலுள்ள ஶீ ஸாத்ருச்சயரூப தோஷத்திற்கு ஐயமில்லாமலிருந்தபோதிலும் ஐயப்ரதிதிஹேதுத்வமானது வேறு ப்ர

† ப்ரபாபல்யம்—அதிக பலத்துடன்கூடி இருத்தல்.

ஶீ மூலம்—காரணம், ஶீமூலி—கார்யம். ஶீ பரோக்ஷம்—ப்ரத்யக்ஷமல்லாததே

ஶீ அபரோக்ஷம்—ப்ரத்யக்ஷம்.

† பாத்யம்—பாதிக்கத்தக்கது.

* பாதகம்—மற்றொன்றை பாதிக்கிற சாஸ்திரம் முதலியது.

|| ஆகித்யன்—ஸூரியன். ஶீபூபம்—யாகத்தில் பசுவைக்கட்டும் தூண்.

@ தெளர்பல்யம்—பலமற்றிருத்தல், பலத்தில் குறைந்திருத்தல்.

ஶீ ஆஸ்பதம்—ஆதாரம். ஶீ ஸாத்ருச்சயம்—ஒத்துமை.

மாணத்தாலே காணப்படாமல் போகுமேயாகில் அந்யோந்யாச்ச்ய தோஷமுண்டாகும். அதுமாகம் ப்ரபலமானதால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு அந்யதாவீத்தி, அத் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு அந்யதாவீத்தி வருவதனால் அனுமானத்திற்கு ப்ராபல்யமென்று ஐக்யப்ரதிதிக்கு அந்யதாஸித்தி ஸம்பவமானது வேறு ப்ரமாணத்தால் காணப்பட்டிருப்பதால் அந்யோந்யாச்ச்யமில்லை. இந்த இடத்தில் அவ்வாறு ப்ரமாணத்தாத்தினால் பேதவாஸனைக்கு தோஷத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. (2) மேலும் திபத்தில் பாதிக்கத்தக்க ஜ்வாலையுடைய ஜ்ஞானத்திற்கு ஸாத்ருச்யம் என்கிற தோஷமூலத்வம் இருந்தபோதிலும் பாதகமான ஜ்வாலாபோதாறுமானத்திற்கு ஸாத்ருச்யமூலத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. இவ்விடத்திலோ பாதிக்கத்தக்கப்ரத்யக்ஷம் பாதகமானசாஸ்தாம் இவையிரண்டுக்கும் அந்யனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற தோஷமூலத்வமானது ஸமானமாக இருக்கிற தென்பதனால் தோஷஸம்யம். (3) மேலும் அந்த இடத்தில் ஜ்வாலா என்கிற * தர்மியை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும், முதலிலுள்ளவத்தியின் அவயவத்தோடு அக்ரிஸம்பத்தத்திலும் கடாசியிலுள்ள ‡ வத்தியின் அவயவத்தின் விராசத்திலும் உத்தபத்திவிராசங்கள் இரண்டிலும் ி வ்யாப்தியை க்ரஹிக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும், ஒவ்வொரு அவயவத்தோடும் அக்ரிஸம்யோகம் வத்தியின் அவயவங்களின் விராசமெனப்பெயருள்ள லிங்கத்தைக்ரஹிக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் பேதாறுமானத்தால் பாதிக்கத்தக்க விக்ஷயவியில்லை. அது ஐக்யப்ரதிபத்திக்கே. இவ்விடத்திலோ சப்தமெனப்பெயர்கொண்ட தர்மியையும் அதற்கு கிர்தோஷத்வ ஸாதகமான லிங்கத்தையும் அந்த லிங்கத்திற்கு வ்யாப்தியையும் @ஆறுவிதமான தாத்பர்ய லிங்கங்களையும் க்ரஹிக்கின்ற துமான ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் @வைகளின் தாத்பர்யலிங்கங்களுக்கும் சாஸ்த்ரத்தினாலேயே பாதகம் வருவதால் ிமோச்சேதித்வம் என மூன்றுவிதமான *வைஷம்யம். இந்த மூன்றுவிதமான வைஷம்யத்தை உபபாதிக்கப்போகிறவறும் கொண்டு பூர்வபக்ஷத்தை அறுவாதம் பண்ணுகிறார்—தோஷமூலத்வேத என்று. ஸகலபேதாவலம்பிப்ரத்யக்ஷஸ்ய என்று. இவ்விடத்தில் இது கருத்து. தத்வசத்திகாரர் முதலிய சிலர்களால் காசம் திமிரம் முதலியதே ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு தோஷமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது பொருத்தமுன்னதன்று. ிகாசம் ிதிமிரம் முதலியது ஒரு ஸமயத்திலிருப்பதால். இதனால் ப்ரத்யக்ஷாத்ரவகளுக்கு தோஷமூலத்வம் ஊஹிக்கப்படுகிறதேயாகில் சப்தரூபமாயிருப்பதால் சாஸ்த்ரத்திற்கும் தோஷமூலத்வம் ஊஹிக்கப்படலாம். சாஸ்த்ரவிக்ஷயத்தில் தோஷத்திற்கு யோக்யாநுபலத்தியினால் நிராஸம் வருமேயாகில் ப்ரத்யக்ஷத்திலும் அப்படியே ஆகலாம்.

மேலும், ிஆயுர்வேதத்தில் தோஷங்களின் ஸ்வரூபமும் அவைகளின் சிவ்ருத்தியாயம் முதலியதும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் தோஷமூலத்வாஹானமும் அதற்கு விருத்தமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் எல்லா ப்ரத்யக்ஷங்களுக்கும் தோஷமூலத்வம் வரின் ஸத்மாத்த்ராஹியான ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் தோஷ

* தர்மி—வஸ்து. ‡ வத்தி—திமி.

§ வ்யாப்தி—காரியகாரணங்கள் இரண்டுக்கும் தவறாமலிருக்கிற ஸம்பத்தம். அதாவது—எங்கே புகை இருக்குமோ அங்கே தவறாமல் நெருப்பு இருத்தல், இதை சியத ஸாஹச்யம் என்று தாராகிசர் கூறுவார்கள். இந்த வ்யாப்தியானது பல இடங்களில் பலதடவை காண்பதால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

@ஆறுவிதமான தாத்பர்யலிங்கங்களுவன — உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள், அப்யாஸம், அபூர்வதா, பலா, அத்த்வாதம், உபபத்தி.

† மமோச்சேதித்வம்—அடியோடு அழித்தல். *வைஷம்யம்—வெறுபாடு.

ி காசம்—மஞ்சக்காமலை. § திமிரம்—மெல்லியதான சதையினால் கண்ணை மறைக்கும் ஓர் விநோதமான கேதாரோகம்

ி ஆயுர்வேதம்—வைத்தியசாஸ்திரம்.

மூலத்வயிருப்பதால் ஸ்ரீமாத்ராமம் மிகச்செய்யாக ஆகும். தூஷிக்கிறார்— கோயம் இது முதலியதால். கோயம் கோடி இதி விகீதல்யமிதி, ‘கோயம் தோஷ:’ என்கிற இந்த வசனவ்யத்தியினால் தோஷரூபமான மூலம் உரைக்கப்பட்டதோ அது எதுவென்று வினவப்பட்டால் இது தோஷமென்று சொல்லத்தக்கது என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே யச்சபத ஸாமர்த்த்யத்தினால் தத்ர என்கிற சப்தம் ஆகேஷ்பத்தால் ஸிப்தம். ‘தோஷ மூலத்தவோ’ இது முதலிய ச்ரத்தத்தினால் எந்த ஆர்த்தங்கள் உரைக்கப்பட்டனவோ அங்கு எது தோஷமென்று வினவுவரின் சொல்லத்தக்கது என்று அர்த்தம். எதனால் சொல்லத்தக்கது எனில் கூறுகிறார்—யநீழலந்யா என்று. தோஷத்தைக்கூறாமல் அந்யதாஸித்தியானது ஸுலபமாக சொல்லமுடியாததன்றோ வென்று அர்த்தம். தோஷத் தை உரைக்கிறார்— அநாதி என்று- எவகாரமானது ஸ்வரூபத்தின் ஸீஸம்பாதிபத்தியை ப்ரதானமாகக்கொண்டது. ‘ஹி’ சப்தத்தால் வேறு தோஷங்களின் அஸம்பவம் ஸிப்தித்திற்று. தன் மதத்தில் தோஷத்வஸம்பாதிபத்தி அபிமானதாலாவது ‘ஹி’ சப்தம். தோஷத்வமாவது விபதி தஜ்ஞான ஹேதத்வம். ஆதலால் விபதி தஜ்ஞான ஹேதுவாக வ்யாப்தியானது காரணப்பட்டிருந்ததால் பேதவாஸனையின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஸம்பாதிபத்தி வந்திருந்தபோதிலும் தோஷத்வஸம்பாதிபத்தியில்லாமையால் வினவுகிறார்— பேதவாஸநாயா: என்று. தியிராதிவத் என்கிற இடத்திலுள்ள ஆகிசப்தத்தினால் ஸாத்ருச்யம் முதலியது வேிவகழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸாத்ருச்யமல்லவோ ஜ்வாலையில் ஐயப் பரமத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது. வேறு இடத்தில் முன்பு அறியவ பட்டிருந்ததென்று எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாமையால் சுகந்திக்கிறார் அநேகநவ என்று. தூஷிக்கிறார்—ந என்று. இவ்வண்ணம் ப்ராமாணூதத்தால் தோஷத்தால் நிச்சய மில்லாமையால் அந்யோந்யாச்சரண தோஷபாதன ரூபவாகையால் உரைக்கப்பட்டது.

கிண்—யடி ஹெடிவாஸநாதிருதெந புதுக்கவு விவர்தா
யுத்தி; ஸாஸூவி தந்ருதெந தடுயவ ஸுாசு ||

செயொவெறுத—சொஷேடுமதெதுவி ஸாஸூஸு புதுக்காவ
மதஸகமெஷ்ட்நிரஸநஜோதெஸக—தெந வரதூததுதுக்ஷஸ
வாஸக்ய—ஐகி । தந; சொஷேடுமதெது ஜோதெஸகி வரதூதிகிநி
தூஸு । ரஜூஸவதுஜோதநிதிதூஸெ ஸகி ஸாஜொயயிதி வரி
ஜோதெந கெநலிக “நாயம் ஸவது, ரி நெஷே” ஐதுகெந
தவி ஸயாநிவதுதுஸ—நாசு । ஸாஸூஸு வ சொஷேடுமதெது ஸ
வணவெஸாயாடுவ ஜோது । ஸுவணாவமதநிவிமெஷொவதி
ஸூஜோதெதுததுவிஜோநாஸூஸாஸாடுவதுநநாடுடு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், பேதவாஸீனையைக் காரணமாகக் கொண்டிருப்பதனால், பரத்யக்ஷத்திற்கு விபரீதார்த்தத்தோடு கூடி இருத்தல் கூறப்படுமேயாகில், சாஸ்த்

¶ ஸம்பந்திபத்தி—ஒப்புக்கொள்ளுதல். § விவாக்ஷிதம்—சொல்லக்கருதப்பட்டிருப்பது.

ரமும் அந்த பேதவாஸன மூலமாக இருப்பதால் அவ்வாறேயாகும். அப்படிக்கின்றி சாஸ்த்ரம்தோஷமூலமாக இருந்தபோதிலும் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்பட்டிருக்கிறவைகளைப்பேத நிரஸனஞ்ஞானத்திற்கு வேறுதலாக இருப்பதுபற்றி பிந்தியதாயிருப்பதனால் அந்த சாஸ்த்ரம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு பாதகமாக ஆகக்கூடுமென்று உரைக்கப்படுமேயாகில், அதுஸரியன்று. தோஷமூலத்வம் அறியப்பட்டிருக்கையில் பாத்வம் (பிற்பட்டிருக்கல்) என்பது பயனற்றது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்பஜ்ஞாநத்தால் பயம் உண்டாயிருக்கையில் இவன் ஸீப்ராந்தனென்று நன்கு அறிந்தவனான ஒருவனால் “இது ஸர்பமல்ல, பயப்படாதே” என்று சொல்லப்பட்டபோதிலும் பயத்தின் நீங்காமை காணப்படுவதால், சாஸ்த்ரத்திற்கும் தோஷமூலத்வமானது ச்ரவணவேளையிலேயே அறியப்பட்டிருக்கிறது. மனனம் முதலியது ச்ரவணத்தாலறியப்பட்டிருக்கிற ஸமஸ்தமான பேதங்களையும் போக்குகின்ற ப்ரஹ்மாத்தமைகத்வவிஜ்ஞாநத்தின் ஆவ்ருத்தி ரூபமாயிருப்பதால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை.—

பிறகு பாத்யபாதகம் இரண்டுக்கும் துலயதோஷத்தைக்கூறுகிறார்— கீஞ்ச என்று. இதற்குமேல் தோஷமூலத்வம் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், “பிற்பட்டிருக்கல்” என்பதனால் பாதகத்வத்தை சங்கிக்கிறார்—அது என்று அபட்சேதம் முதலியவைகளிலும் இது ரஜதம், “இது ரஜதமல்ல” என்கிற இது முதலியவைகளிலும் பிந்தினது பாதகமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நிகேதிக்ஷப்படுத்தக்கூடாத உபஸ்தாபிகிற ப்ரமாணத்தை அபேக்ஷித்து நிகேதிக்கிற சாஸ்த்ரம் பிந்தியிருப்பதால் பலவத்தரமென்று அர்த்தம்.

இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரத்திற்கும் வ்யுத்தி முதலியவற்றுக்கு பாத்யக்ஷம் முதலியது மூலமாயிருப்பதால் அந்த ப்ரத்யக்ஷபூர்வமான அந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவைகளை அபேக்ஷித்து பாத்வமிருப்பதால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டத்க் நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ஸத்பத்வமும் துலய ந்யாயத்தால் விரிதிக்கிறது. அதை தூஷிக்கிறார்—தநீந என்று பாத்வம் ப்ரயோஜனமற்றதென்பதை உபபாதிக்கிறார்—ரஜ்ஜுஸர்ப என்று. பிந்தின ஜ்ஞாநத்திற்கு தோஷமூலத்வமிருப்பதுபற்றி ப்ராமான்ய நிச்சயமில்லாமையால் பயம் நிவ்ருத்திக்கிறதில்லை.

அய்யா! ப்ராந்த்வம் அறியப்பட்டதினால் பாத்வமானது பயனற்றதாயிருக்கட்டும், இவ்விடத்திலேயோ ப்ராந்த்வ ஜ்ஞானமில்லையென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—சாஸ்த்ரஸ்ய என்று. ஜ்ஞாநத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்—கீரவணுவகத என்று. சாஸ்த்ரத்திற்கு பேதவாஸனமூலத்வமானது முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்தவாஸனக்கு தோஷத்வமானது பேதவிஷயகமான மித்த்யாத்வஜ்ஞானத்தாலறியப்படுகிறது. அந்த மித்த்யாத்வ ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்திக்கத்தக்கதென்று அறியப்படுவதால், ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்திக்கத்தக்கதென்கிற ஜ்ஞாநமும் ப்ரஹ்மாத்தமைகத்வ ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸமஸ்தமான பேதங்களையும் உபமர்திக்குத் தன்மையுள்ளதென்கிற

ஸீப்ராந்தன்—ப்ராமுன்னவன்.

கண்ணததினால் என்று அறியப்படுவதால். ஆதலால் இப்படிப்பட்ட நிவர்த்தகஜ்ஞா நத்திளா அடியாஸுருபமான மனனத்தைச் செய்கிறவனால் சாஸ்தரத்திற்கு தோஷமூவ த்வம் அறியப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் பாத்யம பாதகம் இரண்டுக் கும் துவ்யத்தோஷத்வரூபமான வைஷம்யம் உரைக்கப்பட்டது.

சுவி உ—ஐஃ ஸாஸூழ்; வனதவாஸுலிவயூரிநொஷு; ப்ரதூ க்ஷணம் ஸுலிவயூரிநொஷுரிதி கெநாவமதம் துயா? நதாவதுதவலி லா மியுருதமிவிவனிஸெஷாநமூருகிரிபிபிபிவமபிபி; தவூர ஸுபுலிவயூரிநொஷுரிதி, ஸாஸூவக்ஷவாதலிவமூ 1 நாவெயு கிரிபிகம் ப்ரதூக்ஷ, ஷொஷுரிருதெந விவரீதாயுதுதா; தநூரு வதூ ஷெவ நாவூருவி ப்ரூரிணாமி! சுதவூவக்ஷலாயுநப்ரூரிணா நவூருவமபிபி ஸுலிவயூரிநொஷுரிதி; ॥

நநூ வூவஹாரிகப்ரூரிணப்ரூரிய வூவஹாரொரூலாகிவூ ஷெயு; கொடியம் வூவஹாரிகொ நாரி? சுவாதப்ரூகீகிவிவொ யுதிவிதிருருவிதொ ந தயாவவூரித உதி வெசு; கிம் தெந ப்ர யொஜநு? ப்ரூரிணதயா ப்ரூகிவெநுவி யெளகிகவாயாஷெவ ப்ரூரிணகாயுலாவாசு ॥

பூபாஷ்யம்.—

மேலும், இது சாஸ்தரம்; இது தோஷ ஸம்பாவனையற்றது; ப்ர த்யக்ஷமோ ஸம்பங்கத்தக்க தோஷத்துடன் கூடியதென்று உன்னால் எந்த காரணத்தால் அறியப்பட்டது? * ஸ்வதஸ்வரிதையையும் ஸகல விசேஷங் களுமற்றதான அநுபூதியானது இந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள் ளதாக ஆகாது; ஏனெனில், அது எல்லா விஷயங்களினின்றும் விலகியிருப்ப தாலும் சாஸ்தரபக்ஷபாதமில்லாமையாலும். இந்திரியங்களாலுண்டாகிற ப்ர த்யக்ஷமும் இந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்ளதாக ஆகாது. தோஷ மூலமாயிருப்பதுபற்றி விபரீதார்த்தத்தையுடையதாகையால் அந்த தோஷத் தை மூலமாகக் கொண்டிருப்பதினாலேயே மற்றவைகளும் ப்ரமாணங்களாகா. ஆகையால் தன் பக்ஷத்தை ஸாதிக்கத்தக்கத் திறமையுள்ள ப்ரமாணத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் தனக்கு சம்மந்தமாக இருக்கிற அர்த்தம் ஸித்தி பெருகித்தல்லை

* ஸ்வதஸ்வரித்தம்—தானாகவே ஸித்திபெற்றிருக்கிற வஸ்து. அல்லது-நித்யமா இருப்பது. அல்லது ஸ்வயம்ப்ரகாசமுள்ளது.

அய்யா ! வ்யாவஹாரிகமான ப்ரமாணப்ரமேய வ்யவஹாரம் எங்க னுக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது. இந்த வ்யாவஹாரிகமென்பது யாது ? ஆபாதப்ரதீதியினால் வித்தபெற்றதும் யுத்திகளால் நிரூபிக்கப்படுமேயாகில் அவ்வாறு நிலபெற்றிருக்கதுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் ; அதனால் யாது பயன் ? ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டாலும் யுத்தியினாலுண்டான பா தத்தாலேயே ப்ரமாண கார்யமில்லாமையால்

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் மூலோச்சேதித்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—அபிச என்று. இது சாஸ்த் ரம் என்பதிலால் சபதாசி விலக்கப்படுகிறது. அஸம்பாவ்யமான தோஷமென்பதனால் பௌத்தாகமம் முதலியது விலக்கப்பட்டது. த்வயா—ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் முதலியவற் றை உள்ளது உள்படியே ஒப்புக்கொள்ளாதவனால் ந த்வாய் இதி ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருப்பதால் நிரஸித்தப்பட்ட ஸமஸ்தமான விசேஷங்களோடு கூடியிருத்தல். இந்த விசேஷணமானது நிரவிஷயச்வத்தைக் காட்டுவதற்காக. யாது காரணத்தால் அறிவிக்கப் படுகிறதில்லை எனில் கூறுகிறார்—நஸ்யா; என்று. ஸ்வவிஷய விரகத்த்வாத்-நிர்விஷய த்வாத் என்று அர்த்தம். விஜ்ஞாநமானது விஷயத்துடன் ஸம்பந்திக்காமல் ப்ரகாசப் படுத்தாதன்றோ. அநுபூதியானது உள்படி நிரவிஷயையாக இருந்தாலும் ப்ராக்ரீதியினால் இல்லாததாக இருந்தபோது இவ்வுகூட சாஸ்த்ர ப்ராபல்யத்தை உணர்த்திவைக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—சாஸ்த்ரபக்ஷபரீத விரஹாச்சிச என்று. அஸம்ப ந்தமும் அவித்யமானதும் விசேஷமின்றி இருப்பதால் பௌத்தாதி சாஸ்த்ராத்ரக களுக்குப் ப்ராமாணயததையுமறிவிப்பிக்கும் என்று அர்த்தம். ப்ரத்யக்ஷம் முதலியது அறி யும்படியேயவியாது எனது கூறுகிறார்—ந1பி என்று யோகிப்ரக்யக்ஷம் முதலியதும் ஜ்ஞத் ரியமான ப்ரத்யக்ஷத்தை மூலமாகக்கொண்ட சாஸ்த்ரத்தாலுண்டாகி ஜ்ஞாததைக்கா ரணமாகக் கொண்ட அத்ருஷ்டகார்யமாதலால் ஜ்ஞத்ரீயிக ப்ரத்யக்ஷம் முதலில் எடுக்கப் பட்டது. தத்மூலகாத - பேதவாஸனைக்கு மூலமான ப்ரத்யக்ஷத்தை மூலமாகக்கொண் டிருப்பதால். இவ்வண்ணம் ப்ரகருதகோசரமாய் சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணபாவத்தை அந்யனுக்கு அபிமதமான ஸர்வகோசர விஷயமாக உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்—அந: என்று. ந ஸ்வாபிமதாராதவதிதி:—ஸ்வாபிமதம் ப்ரக்யக்ஷதௌர்பல்யம் சாஸ்த்ரப்ரா பல்யம் முதலியது. இது ி கண்டனகாரர் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற குதர்கவகளின் நிரஸனத்திற்கு உபலக்ஷணர்த்தமாக உரைக்கப்பட்டது. அதில் ப்ர மாண வ்யாப்தி முதலியவற்றின் பங்கம் செய்யப்படுகிறது. அதில் இது வினவாத்க து. தனக்கு ஸம்மதமல்லாத அர்த்தங்களை ப்ரமாணமாக ப்ரதிபாதிக்கின்ற சாஸ்த்ராத்

§ ஜ்ஞத்ரீயிகம்—இந்தரியங்களால் உண்டானது.

§ கண்டனகாரர்—இவா ஸ்ரீஹர்ஷன் என்கிற கார்யருப்ஜதேய ப்ராமஹ்ணன். இவர் செய்த க்ரந்தங்கள் இரண்டு அவைகளாவன—ரைஷதம், அநிர்வசநீயதாஸர்வஸ் வம் இரண்டாவது க்ரந்தத்தை கண்டன கண்டனகாதயம் என்றும் கண்டன காத்யம் என்றும் கண்டனகாத்யமென்றும் கண்டனமென்றும் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் சிந்தாமணி மந்திரத்தின் புரஸ்சரணத்தினால்வாக்தேவதையின் ஸான்னித்யத்தைப்பெற்று அமாநுஷ்டமான வாக்ஷையும் பிறகு அந்த தேவதையின் ப்ரஸாதத்தினாலேயே மாநுஷ்ட மான வாக்ஷைகளையையும் பெற்றவரென்று அறிஞர்கள் கூறுவார்கள்.

தரமானது அபரமார்த்தமான அர்த்தத்தோடு கூடியது என்கிற இந்த அர்த்தத்தில் உனக்குப் ப்ரமிதியாவது அல்லது அதற்கு ஸாதனமாகவது இருக்கிறதா? அல்லது இல்லையா? இருக்கிறதேயானால் ப்ரமாணம் முதலியவைகளுக்கு பங்கமில்லை. இல்லையானால் அதனாலேயே ப்ரமாணம் முதலியவைகளுக்கு பங்கமில்லை. ப்ரமிதி அதன் ஸாதனம் முதலியது இருக்கவே இருக்கிறது. அது வ்யாவஹாரிகம் என்று கூறப்பட முடியாமலில் வ்யாவஹாரிகத்வம் என்பது என்ன? பரமார்த்தத்வமா? அல்லது அபரமார்த்தத்வமா? அபரமார்த்தமாயிருக்கிற ப்ரமாணமானது ஸாதகமா? அல்லது அஸாதகமா? அபரமார்த்தத்வம் இன்னுள்ள ஸாதகமானது மற்றவைகளுக்கும் ப்ரமாணமாக ஆகுமேயானால் அந்த அந்த பக்கங்களுக்கு ஸாதகமாகவேயாகும். அப்படிக்கின்றி அஸாதகமானால் அதனால் மிகவும் அப்யவாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணம் முதலியதும் ஸாதகமாகும் உன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணம் முதலியது பரமார்த்தமாக ஆகுமேயாகில் பூத்வைதியானவன் வீஜயம் பெற்றவனாக ஆவான் என்று. ஸ்வபக்ஷபரபக்ஷபேதம் பரமார்த்தமா? அபரமார்த்தமா? பரமார்த்தமானால் பேதத்துக்கு மித்யாத்வமில்லை. அபரமார்த்தமானால் பரபக்ஷமே உன்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக ஆய்விடம் என்பதனால் உன்னால் பேதத்துக்குப்ரமார்த்தம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகுமென்று. இது முதலிய வ்யாகாதங்கள் எல்லா இடத்திலும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது என்று கருத்து.

இதற்குமேல் தன்பக்ஷத்தை ஸாதிக்கக்கூடிய ப்ரமாணத்தின் இன்மையைப்பற்றி உத்தரஞ்சொல்ல எண்ணிக்கொண்டவராக சேதனஞ்செய்கிறார்—நநு என்று. மறுக்கிறார்—கோயம் என்று. வ்யாவஹாரிகஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிறார்—ஐப்பாத என்று தூஷிக்கிறார்—கிம்நேந என்று. ஸாத்ய சிச்சயரூபமான ப்ரயோஜனமில்லையென்று அர்த்தம். எதனால் என்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ப்ரமாணத்யா என்று. யுக்தியினால் வருகிற பாதம் யௌக்திகபாதம்—புகை என்கிற புத்தியினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆவீ முதலியவற்றிற்கு ஸாத்ய சிச்சயத்தைக் குறித்து ஹேதுத்தத்தின் இன்மை காணப்படுவதால் என்று அர்த்தம் இவ்வண்ணமாக மூலோச்சேதித்வ வைஷம்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக மூத்தி அப்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பரத்வாத்வைஷம்யம் தூஷிக்கப்பட்டது.

சுயொவ்ஷுத—ஸாஸூபுதூக்ஷயெஃ உயொரவ்ஷுவிஷுரூபிஷு
செவ்ஷி புதூக்ஷவிஷுயஸூ ஸாஸூண வாயொ ஹுஸூதெ;
ஸாஸூவிஷுயஸூ ஸஹி தீயஸூ ஹண: வஸூதூவாயாஹுஸூதெந
நிவிடுஸெஷாநுஹிதிராக்ரம் பூஷெவ வராராய: —ஐதி।
தஹுஸூதூ, சுவாயிதஸூவி ஷெஷுரூபிஷு வாராராய: ॥
கியூபாஃ ॥

பூத்வைதிகள்—ப்ரஹ்மத்தைத்விர்த்து வேறாக சேதநசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்கள். இந்த பெயர் ராமாதுஜ ஸித்தாந்திகளுக்கும் ஆர்த்ததீர்த்தியர்களுக்கும் பொதுவாக இருந்தபோதிலும் பெரும்பான்மையாக பித்தியவர்களே இந்த சப்தத்தால் வழங்கப்படுகிறார்.

வ்யாவஹாரிகம்—வ்யாவஹாரத்திற்காக கல்பிக்கப்படும் வஸ்து அதாவது உள்ளபடி இல்லாதது.

வஸதஃஸ்தம் ஸவதி— யயா ஸகஸ்தெதரகாஸாபிஷொஷாஸித
 வுருஷாணராமொவரமிரிமஹாஸு வஸதஸ்தெஸ்திரிகஜநஸ்யா
 ஜோதஸ்திபிரஸ்ய ஸவஸ்ய திபிரஷொஷாவிஸொஷண திவநுஜோ
 நஸிஸிஷிம் ஜாயதெ । ந தத் வாயகஸ்த்யுயொஸ்தி ந தத்
 யா ந ஸவதி ததிஷயஸ்துதம் திவநுததிவி திஸ்யெவ । ஷொ
 ஷொ ஸ்யயயாஸ்தோநஹதஃ । தயா ஸுஸ்தோநஸிஷொஸி
 உகஸ்த வாயகஸ்தோநஸிததிவி ஸுஸ்தெயண ஸுஸ்தண ஸஸ
 திஸ்யெவ—உதி । ஸவதி வாத ஸுயொமஃ விவாஸ்யாலிதம்
 ஸுஸ்த, தியா, ஸவிஷாவத உதஸ்தோநஸிஷய தாஸ, ஸுஸ்தவஸ்த
 ஸுஸ்த தியா, ஜோநஸிஷயகாஸ, ஸுஸ்தவஸ்த, ஸுஸ்த தியா, ஸஸ
 துஸ்தஃஜநுஜோநஸிஷயகாஸ, ஸுஸ்தவஸ்தெவ ।

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், (அப்படிக்கின்றி) சாஸ்த்ரம் பாத்யஸ்தம் இரண்டுக்கும் அவித்
 யாமுலத்வமிருந்தேபோதிலும் பாத்யக்ஷவிஷயத்திற்கு சாஸ்த்ரத்தால் பாத
 மானது காணப்படுகிறது. சாஸ்த்ரவிஷயமான ஸத்ருபமான அத்விதீயப்ர
 ஹ்மத்திற்கு பிந்தின சாஸ்த்ரத்தினால் பாதம் காணப்படாமையால் நிர்விசே
 ஷமான அதுபூதிமாத்ரமான ப்ரஹ்மமே பரமார்த்தமென்று சொல்லப்படுமே
 யாகில், அது ஸரியல்ல. அபாதிதமாக இருந்தேபோதிலுங்கூட தோஷமூ
 லமான சாஸ்த்ரத்திற்கு அபரமார்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால். இது
 சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. எவ்வாறு காசம் முதலிய கண்ரோகமற்ற
 ஸகல இதாபுருஷர்களுக்கு எட்டாநமஸிஸுடைய குறைகளில் வானீம்
 பண்ணுகிறவர்களும் நம் கண்ணிலுள்ள திமிரோகத்தை அறியாதவர்களு
 மான திமிரோகமுள்ள எல்லா ஜனங்களுக்கும் திமிரதோஷம் ஸமானமாக
 இருப்பதனால் சந்த்ரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞாநமானது பேதப்பின்றி உண்
 டாகிறது, அந்த இடத்தில் பாதக ஜ்ஞாநமானது இல்லை, என்பதுபற்றி
 அந்த த்விசந்த்ரஜ்ஞாநமானது மித்யையாகாமல் போகாது, என்பதினால்
 அந்த ப்ரமாத்தமஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாயுள்ள த்விசந்த்ரத்வமும் மித்யை
 யே. தோஷமன்றோ அயதார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு வேறு. அவ்வாறு ப்ரஹ்ம
 ஜ்ஞாநம் அவித்யையை மூலமாகக்கொண்டிருப்பதனால் பாதகஜ்ஞாநமில்லா
 விடினும், தனக்கு விஷயமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தோடுகூட மித்யையே
 என்று. இந்த விஷயத்தில் அதுமானங்களுமிருக்கின்றன. விவாதவிஷயமான
 ப்ரஹ்மம் மித்யை, அவித்யை உள்ளவனுக்கு உண்டாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு

விஷயமாயிருப்பதால் ; நீப்ரபஞ்சம்போல. ப்ரஹ்மமானது மித்த்யை, ஜ்ஞாந விஷயமாயிருப்பதால்; ப்ரபஞ்சம் போல. ப்ரஹ்மமானது மித்த்யை, அஸ்த்ய ஹேதுக்களால் உண்டான ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதால் ப்ரபஞ்சம், போலவே.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதக சாஸ்த்ரத்திற்கு இதைவிடப்பிற்பட்ட பாதகசாஸ்த்ரம் ஒன்றுமில்லாமென்று ப்ரத்யக்ஷத்தைக்காட்டிலும் வைஷம்யத்தைச் சங்கிக்கிறார்— அநோசிநேத இது முதலியதால். சாஸ்த்ரத்திற்கு பாததர்சனபாவரூபவைஷம்யத்தைச் சொல்லுவதற்காக ப்ரத்யக்ஷவிஷயத்திற்கு பாததர்சனத்தைக்கூறுகிறார்— சாஸ்த்ர என்று. ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்தைக் காட்டிலும் சாஸ்த்ரவிஷயத்திற்கு வைஷம்யத்தைக் கூறுகிறார்—சாஸ்த்ரவிஷயம் என்று. பிந்தியதால் பாதம் காணப்படாமையை ஒப்புக்கொண்டு தூஷிக்கிறார்—நீத்யுக்தம் என்று. எதனால் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—அபாநிதஸ்ய என்று. எதற்குக்காரணம் துஷ்டமோ, எதற்கு மித்த்யை என்கிற ப்ரத்யயமிருக்கிறதோ அதுவே ஸீ அஸமீசீனமான ஜ்ஞாநமென்று நீதியையறிநகவர்கள் கூறுகின்றனர். ஆதலால் துஷ்டமூலகம் பாதகப்ரத்யயம் இரண்டும் தனித்தனியாக மித்த்யாதவத்திற்கு ஸாதகங்கள். பாதிக்கப்படாமலிருப்பதற்குக்கூட அபாரமார்த்தய நிச்சயமென்பது வ்யாகாத்தோஷமுன்னது. அபாரமார்த்தமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தவன்றோ பாதித்தவம் என்று வினைவப்படுமெயாகில், கூறுகிறார்—ஏதுகூடும் என்று. அஜ்ஞாதஸ்வதியிரஸ்ய என்றுமேகில் இடத்தில் காணப்படுகிறது. தோஷஜ்ஞாநத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட பரோக்ஷமான பாதக ஜ்ஞாநோதயத்தின் நிராஸம் ப்ரயோஜனம். ஜ்ஞாதஸ்வதியிரஸ்ய என்கிற பாடமோவெனில் எழுதுகிறவர்களுடைய தமொற்றத்தால் ஏற்படுத்தப்படுதத்தப்பட்டிருக்கிறது. அது புருஷாந்தராகோசம் என்கிற சொல்லுக்கு விருத்தமன்றோ. பாதகமில்லாவிடில் எவ்வாறு மித்த்யாத்வமென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—நோஷோஹி என்று. எவனுக்கு ப்ராந்தியுண்டாயிற்றோ அவனிடத்திலேயே பாதக ஜ்ஞானமுண்டாகாமல் போனபோதிலுங்கூட வேறுமனிதனுடைய ஜ்ஞாநத்தினால் மித்த்யாதவ நிச்சயமானது வ்யாஹதமாகாது என்று அர்த்தம். திரயக்ஜாதுக்களுக்கு உயிருள்ளவரையில் பாதக ஜ்ஞாநம் உண்டாகாமலிருத்தபோதிலுங்கூட தேஹாத்மஜ்ஞாநமானது மித்த்யையாயிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த புத்தியானது ஸம்ஸாரப்பேதோஷத்தை மூலமாகக்கொண்டிருப்பதால் பாதுயப்ரமங்களில் தெளிவான உதாஹரணங்கள் விவகரிக்கப்பட்டிருப்பதினாலேயே அவைகள் இங்கு உரைக்கப்படவில்லை.

அய்யா ! திரயக்குக்களுக்கு உண்டாயிருக்கிற தேஹாத்மப்ரமமானது நமக்கு ப்ரத்யக்ஷமல்ல ; காரியம் அறியப்படாமையால். ப்ரமகாரணதோஷமும் எவ்விதத் தாலும் அறியமுடியாதது. ஆதலால் எவ்வண்ணம் தோஷமூலத்வஸம்பாவாஜ்ஞாநமாதர்த்தால் மித்த்யாத்வநிச்சயம்? உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது; நம் முதலானோர்க்கு சாஸ்த்ரங்களைக்கேட்டு அறிவதற்கு முன்பு தேஹாத்மப்ரமம் காணப்படுவதால்அவை

நீப்ரபஞ்சம்—உலகம்.

ஸீ அஸமீசீனம்—மேன்மையற்றது.

களுக்கும் சாஸ் தர்த்தில் அதிகாரமில்லாமையால் தேஹுதம் பரமமு அதடியாகவுண்டான தேஹுஸாஸ்கருபமான தோஷவத் அனுமானிகப்படுகிறது. தோஷமூலத்வ நிச்சயத்தால் மித்யாத்வ நிச்சயம். இவ்வண்ணம் திமிரிதோஷமுள்ள ஜனத்தளுக்கு திமிரிதோஷமும்பட்த்தில் ஆபத்தாகயும் முதவியதகு தேட்த்தகது. அதனால் மித்யாத்வ நிச்சயம். இவ்வாறு முபகூத்திலே சிஷித்தமான அர்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்தில் சிமனஞ்செய்தொரு— நூதா என்று. ஜ்ஞானத்துக்கு மித்யாத்வமானது அர்யமத்தை ஒப்புக்கொள்வதனால் உரைக்கப்பட்டது. பிந்தியுண்டபகி ஜ்ஞாததிலால் ஏற்படக்கூடிய பாதத்தின அதாசனமானது மேலே ரிரவீக்கப்படப்போகிறது. சாஸ் தர்த்திற் அவித்யாமூலத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுமாய்கில் அநிஷ்டத்தை ப்ரஸுஜ்நம்செய்கிறார்— பவந்தி இது முதவியதால் வ்யாப்திகைக்காட்டுகிற வணவகளிற்கு பதால் “ப்ரயோகா:” என்று உரைக்கப்பட்டது. ப்ரதிஜ்ஞாத்தருஷ்டாந்த வேறுதருபமாக சொல்லுதல் அநிஷ்ட ப்ரஸங்கமானது இப்படியும் சியாமமாகும் என்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக, ஜ்ஞாவிஷ்டபத்வம் மாதாம் ஒரு ஹேது. துஷ்ட புருஷஜ்ஞாவிஷ்டயத்வம் ஒன்று மித்யாபூதமான காரண ஜ்ஞாபகங்களவண்டாகிற ஜ்ஞாத்தத்துக்கு விஷயத்வம் ஒன்று என்று தேமம். முன்பு ஸடகூமாகவே இருத்திருந்தார் அர்த்தம் இத்த இடத்தில் ஸடகூம் என்பது வகாரார்த்தம்.

நீ கலாபம்—ஸஜ்ஜஹம்.

சுவாவெழவி கூடும் தழுவியவழித் தோவெனத் திவெனத், உலகீரோ வார
உலகீரோவோ துறியியரோக ॥

“முடிவா, புதுகிவாஸரோகவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத் ;
புதுகிவாஸரோகவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத்
தவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத் திவெனத் ॥

புரிபாடியம்—

ஸ்வப்நாவஸ்தைபிலுண்டாகிற அஸத்யமான கஜம் முதலியவற்றின்
விஜ்ஞாநத்திற்கு பரமார்த்தமான சுபாகப ப்ரதிபத்தி ஹேதுத்வம் போல,
அவித்யாமூல த்வமித்யப்தால் அஸத்யமான சாஸகர்த்திற்கும் பரமார்த்த
மான ப்ரஹ்மவிஷயப்ரதிபத்தி ஹேதுத்வமானது விருத்தமல்லவென்று உன்
னால்தொல்லத்தக்கதல்ல ஸ்வப்நஜ்ஞாநமானது அஸத்யம்ல்லாததல்ல. அந்த
ஸ்வப்நததில் விஷயங்களுக்கேயன்றி அமித்தப்தவம். அனைவருக்கேயன்
றே பாதம் காணப்படுகிறது ஜ்ஞாநத்திற்கு பாதம் காணப்படவில்லை
“என்னால் ஸ்வப்நதேவியில் அதுபரிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநங்கூட இல்ல”
என்று ஒருவனுக்காவது ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதில்லையென்றே. தர்சனமோ
இருக்கிறது, அர்த்தங்களில்லை, என்றல்லவோ பாதகர்த்தயம் மாயாவியினு
டைய மந்த்ரம், ஓளததம், முகலியவைகளால் ஸம்பதிக்கிற மாயாமய
மான ஜ்ஞாநமானது ஸத்யமாகவே இருந்துகொண்டு பீர்த்திக்கும் பயத்திற்
கும் காரணமாகிறது அவ்விடத்திலும் ஜ்ஞாநத்திற்கு பாதகமில்லாமையால்.
விஷயம் இங்கிரிபங்கள் முதலியவற்றின் கோஷந்தாலுண்டாகிற ரஜஜ்
முதலியவற்றில் ஸர்பாதி விஜ்ஞாநமானது ஸத்யமாகவே இருந்துகொண்டு
பயம் முதலியவற்றுக்கு ஹேதுவாக விருக்கிறது. தான் ஸர்பததால் சுடிக்கப்
படாமலிருந்தபோதிலுங்கூட ஸர்பததின் ஸன்னிதானத்தால் “நான் சுடிக்கப்
பட்டேன்” என்கிற புத்தியானது ஸத்யமாகவே உண்டாகிறது ஸத்யமாக
வேயிருக்கிற டிசுக்காவிகுத்தியானது மாணவேறுவாகிறது ஜலம் முத
லியவற்றில் வாஸ்தவமாகவேயிருக்கிற முகம் முதலியவற்றின் ப்ரதிபலன
மானது வாஸ்தவமாய் முகத்தை யடைந்திருக்கிற விசேஷங்களை நிச்சயிப்ப
தற்கு ஹேதுவாகவிருக்கிறது. இந்த டிஸம்பேதனங்கள் அனைத்துக்கும்
உக்பத்தி இகூப்பதாலும் அர்த்தகரியா காரித்வமித்யப்தாலும் ஸத்யத்வம் நிர்
ணயிக்கப்படுகிறது. ஸ்வப்நததில் அதுபரிக்கப்படுகிற யானை முகலியவைக
ளில்லாமலிருந்தபொதுவாக எவ்வண்ணம் அனைவரின் புத்திகள் ஸத்யங்
களாக ஆகின்றனவென்று வினவப்படுமேயாகில் அது அப்படியன்று புத்தி
களுக்கு ஆலம்பநமாத்ரம் தவறாமல் இருக்கவேண்டியததனால்.

§ சங்காவிகுத்தி - ஸர்பம் திணடி இருக்குமோ என்கிற எண்ணம்.

† ஸம்பேதனம்—ஜ்ஞாநம்.

சாகா] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ப்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

அர்த்தத்தினுடைய ப்ரதிபாஸமானதவமே ஆலம்பனவிஷயத்தில் அபே
க்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. தோற்றமோ வெனில் தோஷவசத்தால் இருக்
கவே இருக்கிறது. அது தத்வஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கப்படுங்காலத்தில் அஸத்
யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அபாதிதையான புத்தியானது ஸத்யமென்
றே உரைக்கப்பட்டதன்றோ.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அய்யா! அஸத்யமான ஹேதுவிலால் உண்டாகிற புத்திக்கு விஷயமாயிருந்தால்
அந்யத்ராலித்தம். ப்ரபஞ்சவத் என்கிற த்ருஷ்டாந்தமும் ஸாத்யவிகலம், எவ்வாறு இவ்
வண்ணம் ப்ரஸங்கம்? எனில் கூறப்படுகிறது. “ப்ரஹ்மத்துக்கு அநமுதித்வம் உன்
னுடைய உக்தியினாலேயே ப்ரஸங்கிக்கிறது” என்பதுபோல் ப்ரஸஞ்ஜக ப்ரஸஞ்ஜயீய
தர்மங்களின் வ்யாப்தியை அந்யமதததால் ஒப்புக்கொண்டு தூஷணம் உரைக்கப்பட்ட
தென்பதினால் விரோதவிலால், அஸத்யமான ஹேதுவினாலுண்டாகிற ஜ்ஞானத்திற்கு
விஷயமாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸத்பத்வமில்லை.

அஸத்யத்தினால்கூட ஸத்யப்ரதிபத்தியானது காணப்படுகிறதென்கிற சங்கையை
அறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்—நீச இதுமுதலியதால். அஸத்யத்திற்கு ஸத்
யோத்பத்தி ஹேதுத்வாதுபத்தியா? அல்லது அதன் ஜ்ஞாப்தி ஹேதுத்வா
துபத்தியா? என்கிற விகல்பத்தைக் கருதி உத்பத்திஹேதுத்வத்திலும் ஜ்ஞாப்தி
ஹேதுத்வத்திலும் உதாஹரணங்கள் காண்பிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஸ்வப்ர
ஸமயத்திலுறபுவலிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கு ஸதயத்வம் ஸம்மதமாயிருந்தகோதிலும்
விஷயங்களுக்கு அஸத்யத்வத்தை ஏற்றுக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார்—ஸ்வாப்ந என்று.
ஜ்ஞாநம் ஸத்யமென்பதை உபபாதிக்கிறார்—நந்தா ஷி என்று. நிச்சயம் எவ்வாறு என்று
கேட்கில் கூறுகிறார்—தேஷாமேவ என்று. ஜ்ஞாநத்திற்கு பாத்தத்தினது இன்மையைக்
காண்பிக்கிறார்—நஷி என்று. எவ்வாறு உண்டாகிறது எனில் கூறுகிறார்—தரீசநந்நு
என்று. வேறு ஒன்றை விஷயமாகக்கொண்ட பாதமானது மற்றொரிடத்தில் ஸஞ்ச
ரிக்கச்செய்வதற்குத் தகாதது என்று அர்த்தம். இங்கு அநேக உதாஹரணங்களைக்காட்டு
வது, அந்தந்த ஜ்ஞாநஸமயகீர்விசேஷங்களுக்கு ஸதயத்வத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக.
அதாவது ஜ்ஞாநஸதயத்வத்தை நிரவஹிப்பதற்காக. ஸ்வப்நத்துக்குக் காரணமான பூர்வா
துபவஸம்ஸகாரம் ஸத்யம். ப்ரஸுத்தமாயிருப்பதால் அது சொல்லப்படவில்லை. மா
யாவீந் என்று. இந்த இடத்தில் “மந்த்ரௌஷதாதி ப்ரபவம்” என்று சொன்னதனால்
காரணத்திற்கு ஸத்யத்வம் உரைக்கப்பட்டது. மாயாமயம்—மித்யாவிலையென்று அர்த்
தம்; அல்லது விசுதர விஷயம். விஷயேந்யாதி. விஷயதோஷம் ஸாத்ருச்யம்
முதலியது. இந்திரிய தோஷம் - கசம் முதலியது ஆதிசுபத்ததால் தேசத்தைச் சார்ந்
துள்ள தூரத்வம் முதலிய தோஷம் உரைக்கப்படுகிறது தோஷமும் ஸத்யம் ஸத்
யமே என்று. ஸர்பத்தின் ஸந்திதானரூபமான காரணம் ஸத்யம், கடிக்கப்பட்டேன்
என்கிற புத்தியும் ஸத்யம், சங்காவிலுபுத்தியிலும் ஸாமகீர் ஸத்யமாகவே இருக்கிறது,
விஷயில்லாத ஸர்பத்தினுடைய கடியோ அல்லது இருளில் கல் மண்கட்டி முதலிய
வைகளால் காலுக்கு ஹிமஸைஉண்டாவதோ ஸதயமாகவே இருக்கிறதன்றோ, வஸ்த்
வீதி—ஜலம் முதலியது ஸத்யம். அவைகளால் கண்ணொளி திருப்பியடிக்கப்படுவ
தும் ஸத்யம். ஸம்வேதநங்களுக்கு ஸதயத்வமானது நிச்சயிக்கப்பட்டா லன்றோ

சொல்லப்பட்ட உதாஹரணங்களில் ஸத்யத்தினின்று ஸத்யப்ரதிபத்தி ஏற்படும் என்று கேட்கில் கூறுகிறார் -- ஏஷாம் என்று. உத்பத்தியுடன் கூடியிருத்தல் அர்த்தங்கீயா காரித்வம் இவ்விரண்டும் தனித்தனிபாக ஸத்பத்வத்திற்கு ஸாதகம். சுத்தியில் வெள்ளியானது உத்பத்தியுடையதாக ஆகாதன்றோ. கார்யகாரமும் ஆகாது. அத்தருமேல்ஜ்ஞாந ஸத்யத்வமானது விஷயஸத்யதையின வ்யாப்தியுள்ளது என்பதுபற்றி அந்த விஷய ஸத்யத்வ நில்ருத்தியினால் ஜ்ஞாநஸத்யத்வ நில்ருத்தி என்று ஸந்தேஷிக்கிறார்—ஹஸந்யாந தீநாம் என்று. அபாவே-ப்ரதிபந்மமான உபாதி யில் அத்தன்மையின் இன்மை. ஜ்ஞாநஸத்யத்வமானது ஸாலம்பத்வமாத்ர வ்யாப்தியுள்ளது ; பாதிக்கப்படாமையால் என்ற பரிஹரிக்கிறார்—நாதநத் என்று. ஸாலம்பத்வமாத்ரஸத்யத்தினால் ஸத்யாலம் பாத்வம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. மித்த்யையாயிருப்பதற்கு ஆலம்பத்வம் அவ்வாறு எனில் கூறுகிறார்—அநீந்தஸ்ய என்று. ஆலம்பநம் - விஷயம், ப்ரதீபாஸமாநத்வ மேவ ஹி ஆலம்பநத்வே அபேக்ஷிதம் என்று. ப்ரதிபாஸமானத்வமே விஷயத்வம் என்று அர்த்தம்.

† அதிதங்கள் †அநாகதங்கள் முதலியவை இல்லாமலிருந்தபோதிலும் அவைகளின் ப்ரதிபாஸத்திற்கு ஆலம்பாத்வம் காணப்படுகிறபடியாலும், இருந்துங்கூட ப்ரதிபாஸ மில்லாதவற்றுக்கு ஆலம்பாத்வம் காணப்படாமையாலும் என்று கருத்து. பக்ஷத்தில் ப்ரதிபாஸமாநத்வமுகூட இருக்கிறதென்று கூறுகிறார்—ப்ரதீபாஸ என்று. ப்ரதிபாஸ மானதையாவது ஸமவித்தை அபேக்ஷித்த ப்ரதிஸமப்நதியாயிருத்தல். இல்லாமலிருக்கிற வஸ்துவுக்கு இருப்பதாகத் தோற்றமுண்டாவதால் அந்தநுபத்தால் அதற்கு ஸத்யத்வம் அப்படி ஸாக்ஷாத் அவபாஸிக்கின்ற விஷயங்கூட ஜ்ஞாநஹேதுவாக ஆகலாம். விவாதமின்றி எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற வித்யமானவிஷயம்போல, இருப்பதாக பாவித்தல் இரண்டுக்கும் வசேஷமினை இருப்பதால். அப்படி ஒப்புக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அஸத்யத்தினின்று ஸத்யோத்பத்தி உண்டாக வேண்டியவருமே எனில் சொல்லுகிறார்—தீநாஷ்வசாத் என்று. இல்லாதவஸது இருப்பதாகத்தோற்று வதில் காரணம் தோஷமே யொழிய அவித்யமான விஷயமல்ல. அவித்யமான விஷயமானது ஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேதுவாக அபேக்ஷிக்கப்படவில்லை. விஷயமாக மாத்திரம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. வித்யமான வஸ்துவோ வென்றால் அத்தன்மையோடு பாலியாரிணுகொண்டு விஷயமாகவும் ஹேதுவாகவும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் உள்ளபடி விஷயத்தினது இருப்பே ஜ்ஞாநஹேதுத்வத்தில் உபாதி. தவறாமல் (கார்யோத்பத்திக்கு) முந்தின ஈதனத்தில் இருக்கிற வஸ்துவுக்கன்றோ ஹேதுத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அவித்யமானவிஷயத்துக்குஹேதுத்வம் பொருத்தமானமால் தோஷமே ஹேதுவாக இருப்பதுபற்றி அஸத்யத்தினின்று ஸத்யோத்பத்திலுல என்று அர்த்தம். † ப்ரதிபாஸமாநத்வம் இரண்டுக்கும் ஸாமானமாக இருக்க எவ்வாறு ஒன்றுக்கு அஸத்யத்வவிசிச்சயம் எனில் கூறுகிறார்—ஸது என்று. புத்தியுர் அஸத்யையாக ஏன் ஆகக்கூடாது எனில் கூறுகிறார்—அபாதீநா என்று. விஷயத்தின் இன்மையினாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸத்யத்வம் கூறுதல் † காலாத்யயாப திஷ்டம் என்று அர்த்தம்.

ஐயா ! ஸ்வாப்நாதிவிஷய ஜ்ஞானத்தில், ஜ்ஞானமாத்ரம் சுபாசுப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவா ? அல்லது ஜ்ஞானவிசேஷமா ? ஜ்ஞானமாத்ரமென்கிற பக்ஷத்தில்

† அதிதம்—சென்றது. †அநாகதம்—இனி வரப்போகிறது.

† ப்ரதிபாஸமாநத்வம்—தோன்றுதல், † காலாத்யயாபதிஷ்டம்—பாததோஷமுன்னது

அதிப்ரஸங்கம் வரும் ஜ்ஞானவிசேஷமென்று கூறப்படுமேயானால் அதை ஜ்ஞான விசேஷத்துக்கு நிர்வாகச்சொல்? விஷயம் அநிர்வாகமென்று கூறும். இமேயானால் அந்த விஷயமானது ஸ்ரீ உபலக்ஷணமாக இருக்கக்கொண்டு அவச்சேஷம் அமைகிறதா? அல்லது விசேஷணமாக இருக்கக்கொண்டா? விசேஷணமாக இருக்கக் கொண்டு அவிசேஷகம் ஆகிறதெனும் கூறப்படுமேயானால் விசேஷத்தோடு கூட காரியத்தில் அபயிக்கிற ஸ்வரூபமுள்ளதே விசேஷணம். ஆகையால் முன்விசேஷகங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ஸ்ரீப்ரகிபத்தி ஹேதத்வமிருப்பதால் அந்தவிசேஷணமாக இருக்கக்கொண்டு விஷயமானது ஜ்ஞானவிசேஷாவசேசத்தமென்று கூறப்படுமேயானால் உபலக்ஷிக்கத்தக்க வளத்துக்கு வெளியிலிருந்துகொண்டு உபலக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துவின் ப்ரதிதிகு உபாயமாயிருக்கிறபன்றே உபலக்ஷணம்; ஆகலால் விஷயத்திற்கு ஜ்ஞானப்ரகிபத்தி ஹேதத்வமிருப்பதால் அஸத்யகதினின்றும் ஸத்யப்ரதிபத்தியுண்டாகிறது. ஜ்ஞானங்களுக்கு அந்தந்த வ்யவஹாராதருணய ரூபமான வ்யவாஹ விசேஷங்களால் வ்யாவ்ருத்தியிருப்பதால் அபிப்ரஸங்கரில்லையென்று சொல்லக்கூடாது. வ்யவஹாராதருணயம் தத்திற்கு வ்யவாஹாரத்தால் சொல்லில் அதிப்ரஸங்கம்வருவதால், வ்யவஹாரவிசேஷாதருணயத்திற்கு வ்யவாஹாரத்தால் சொல்லில் அகின் விசேஷமும் அதை ஸவகரவிக்ரஹ விஷயத்தைச்சார்ந்திருப்பதாபற்றி வ்யவஹாரத்திற்கு அவச்சேதமாயிருப்பதால் அருத்திற்கு எத் வேதத்தம் என்று மறுமொழி கூறப்படுகிறது:—வ்யாவ்ருத்தமாகவேயிருக்கிற ஜ்ஞானம் சுபம் அசுபம் முவலியவைகளுக்கு அநுமாபகமாக இருக்கிறது—வ்யாவ்ருத்தியும் தன்னுடைய ஆகம் பதாதித்யை இல்லாமலிருக்கிற வஸ்துவுக்குங்கூட ஆலம்பாத்மமானது “வேதவசத்தால்” என்று முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது ஸ்ரீஅர்யதாக்காசிக பக்ஷத்திலும் ஆலம்பாஸதத்தாமானது எல்லா ஜ்ஞானங்களுக்கு விரும்பவே விரும்பப்படுகிறது. விசேஷணம் விசேஷ்யம் அனைகளின் ஸம்ஸர்கம் இவைகள் ஓரிடத்தில் ஸாயமாக இருப்பதால், விசேஷணம் விசேஷ்யம் இரண்டுக்கும் அசத்தன்மைகளுகிர்வாழ்க்கை எம்ஸாகமே. அது தனக்குள்ள விசேஷணவிசேஷ்ய ஸம்பந்திதவ்விஷயத்தில வேற எம்ஸத்தத்தை அடேகியாமலிருக்கிறது. அந்த ஸம்ஸாகமோ முன்னிலையிலிருக்கிற ப்ரமாதிஷ்டானத்தில் அறியப்படாவினால்கொண்டு முன்னிலையிலிருக்கிற பதார்த்தத்தை அபேகித்து தான தன்னுடைய ஸ்வஸர்க ரூபத்தத்தை கிரஹிப்பதில் ஸார்த்தகியமிகலாமையால் முன்னிலையிலுள்ள வஸ்துவினிடத்தில் நாஸ்தி என்று புரோவர்தியான பதார்த்தத்தை அபேகிப்பதால் ஸம்ஸர்கம் அபாமார்த்தமே ஒழிய ஸ்வரூபத்தால் அல்ல. ஆலம்பாத்மத்திலும் ஸந்நிதித்தவரூபமான ஸ்வஸர்கம் அடேகியாமல்ல, பக்க திலில்லாததற்கும்கூட ஆலம்பாத்மம் காணப்படுவதால், ஆகையால் வ்யவாஹார ரூபத்தினால் ஆலம்பாத்வமிருப்பதாபற்றி கஜாரோஹணம் முதலியவைகளை விஷயமாக்கக்கொண்டு ஜ்ஞானவகளுக்கு

நிர்வாகச்சேதம்—சியாமகம். † ப்ரதிபத்தி—ஜ்ஞானம்.

ஹ உபலக்ஷணம்—ஜ்ஞானஸாதம்.

@ உபலக்ஷிக்கத்தக்க—விசேஷித்து அறிவிக்கத்தக்க.

† வ்யவாஹாரம்—மற்றதிலின்றி ஒரு வஸ்துவை வேறுபடுத்துகிற குணம் தம்மம் முதலியது.

‡ அருத்தம்—அஸத்தம் * அநுமாபகம்—அநுநிதியை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

ஸ்ரீ அர்யதாசயாதி—ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாக கிரஹித்தல், வெள்ளியை சிப்பி என்பதுபோல

கூட எத்ப்புகுமான் ஹ்மந்தி முதலிய ஆஸம்பந வஸ்துக்களோடு கூடியவைகளாக பாமாந் த்ப்புகுமாயிருக்கிற ஸம்பநாவளையோடு சேர்ந்திருப்பதால், ஜாகராவஸ்தையிலுண்டாகிற ஜ்ஞானத்தைக்காட்டும் ஹ்ம விலக்ஷணங்களாக இருந்துகொண்டு சுபாசுபப்ரதிபத்திக்க லிபித கஞ்சளாக ஆகின்றன. ஆஸால் அதிபக்ஷணங்களில்லை அஸத்யத்தினின்றும் ஸத்யமென்பது ப்ரதிபத்தியுமில்லை. ப்ரதிபிமபத்தினால் பிம்பத்தை அநுமீப்பதில் அஸத்யத்தால் ஸத்யப்ரதிபத்தி உண்டாகிறதென்று சொல்லக்கூடாது. ப்ரதிபிம்பத்தினுடைய ப்ரகிடாஸமானத ஸத்யமாகவேயிருந்துகொண்டு பிம்பத்திற்கு அநுமாயகமாக இருப்பதால் உண்மையிலேயேன்றால் அந்த இடத்தில் அநுமாயகம் அநுமேயம் இவை இரண்டுக்கும் பாசுபாடுகிடையாது. தீதர்பணம் முதலியவைகளால் திருப்பி அடிக்கப்பட்டிருக்கிற கண்ணொளிகளால் பிம்பமே கண்ணாடிக்குள்ளிருப்பதாக க்ரஹிக்கப்படுவதால். ஆதலால் சிலவிடத்தில் உள்ளபடியிருக்கிற வஸ்துவிலுள்ள ஜ்ஞானமுண்டாகிறது; சிலவிடத்தில் அந்த வஸ்துவின் ப்ரதிபாஸத்தால் அந்தந்த அர்த்தவக்ளின் ப்ரதிபத்தியுண்டாவது பற்றி அஸத்யத்திற்கு தோதத்தாம் கிடையாது - மேலும், அஸத்யத்தினால் ஸத்யப்ரதிபத்தி என்பது உண் பகூத்தினால் கூறப்படுகிறதா? நம்முடைய பகூத்தினால் உண்பகூத்தில் அது முற்றிலும் ஸித்திபெறுது. சுபாசுபங்கள் இரண்டும் மித்த்யையானபடியால், அஸத்யத்தினால் அஸத்யப்ரத்தியே உண்டாகவேண்டியதாகும். நம்முடைய பகூத்தில் அந்த தோதத்தாமிடையாது—யதார்த்த த்யாதியை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதனால் ஸத்யத்தினாலேயே ஸத்ய ப்ரதிபத்தியுண்டாவதால் சுபாசுப ப்ரதிபத்தி முதலியவைகளுக்கு வேறுதவாக இருக்கிற இந்த ஸம்பநத்தில் ஹ்மந்தி முதலிய வஸ்துக்களை விஷய ரீதிக்கிற ஜ்ஞானம் முதலியவைகளுக்கும் ஆறு உகாஹ்ரண ஜ்ஞானவகளுக்கு உம்ஸ் காரம் முதலிய ஸத்யமான ஸாமக்ரிதளோடு கூடியிருத்தல் ஸபஷ்டம். ஜ்ஞானங்களுக்கு ஸத்யத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆதலால் உத்பத்தியிலும் ஜ்ஞாப்தியிலும் தோததுக்களுக்கு ஸத்யத்வம் ஸித்தித்தது.

ரெவயா வண்டுபு-கிவதாவவி நாஸதூதூதூவூகி, ரெவாயாஸூதூகாசு. நம—வண்டூதூநா பு-கிவதூ ரெவா வண்டுவூகிமெதூ. வண்டூதூதூ கவஸதூ. நெவலு, வண்டூதூதூயா கவஸதூயா உவாயகூயொமாசு. கவஸதூ திருவாவூஸூ கிவூவாயகூ. ந டிவூபூதூவவவவவ. கய தஸூரூ வண்டுவூ கெருவாயகூ; வவ வகூபூஸதூதூதூவூகிநடூஸூரூ கெஸதூகூபூ. உவாயொவெயயொரெகூபூஸூஸூ, உவையொவூண்டுவூகிவூவிஸெஷாசு. ரெவாயா கவிபூரூநவண்டூதூதூவூவாயகூ நெவகூஸூரெவ ரெவாயாவிபூரூநவவூவண்டூதூகூஸூஸூ ஸூவூவூகூபூகெரெவாபூபூநாஸூவூவண்டூபூ-கிவ-கிஸூரூ. கய விணவிஸெஷெ கெவூதூதூபூஸூஸூகூதவூகூபூ-கூகூரூவாவிஸெஷெ நெரூதூதூவூவண்டூவிஸெஷெவூகூதவூபூகூவூ

சகய] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம் ப்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

விசெஷா வண்டுகிஸெஷவஸிஹதாஸிதி । ஹதா கஹிது ஸ
த்யாஷெவ ஸத்யவஸிதி; ரெவாயாஸெஷதஸு வ ஸத்யஸாஸு,
ரெவாமவயாஷெவி ஸத்யவஸிஸாஷ்யஸிதிவஸ்யா, ஸாஷ்யஸு
வ ஸத்யஸிதி ॥

ப்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், கோட்டினால் அக்ஷரஜ்ஞாநம் வருகிற இடத்திலும் அஸத்
யத்தினால் ஸத்யபுத்தி உண்டாகிறதில்லை ரேகையானது உண்மையாக இரு
ப்பதால். ஐயா! வர்ணஸ்வரூபமாக அறியப்பட்டிருக்கிற ரேகையானது
வர்ணபுத்திக்கு ஹேதுவாக ஆகிறது வர்ணஸ்வரூபமாக இருக்
கூந்தன்மையோடுவனில் அஸத்யம். இவ்வண்ணமல்ல—அஸத்யமாக
இருக்கிற வர்ணஸ்வரூபத்துக்கு உபாயத்வம் கூடாததால் ப்ரமிதிக்கு
அவிஷயமாயிருக்கிற அஸத்யத்துக்கு உபாயத்வமானது காணப்பட்டது
மில்லை; பொருத்தமுள்ளதமல்ல—அப்படிக்கின்றி அதில் (ரேகையில்)
ஏறிடப்பட்டிருக்கிற வர்ணபுத்திக்கு உபாயத்வம் கூறப்படுமேயா
கில் அப்பொழுது அஸத்யத்தினால் ஸத்யபுத்தி உண்டாகாது. ஏறிடப்
பட்டிருக்கிற புத்திக்கு ஸத்யதவமிருப்பதினாலேயே. உபாயம் உபேயமிண்
டுக்கும ஏகத்வமும் ப்ரஸங்கிக்கும். இரண்டுக்கும் வர்ணபுத்தித்வம் விசே
ஷமின்றியிருப்பதால். ரேகைக்கு அவித்யமானமான வர்ணஸ்வரூபத்தால்
உபாயத்வம் சொல்லும்படித்ததில் ஒரே ரேகையில் அஸத்யமானமான ஸர்வ
வர்ணத்வம்கத்வம் ஸூலபமாக இருப்பதால் ஒரு ரேகையின் தர்சனத்தினால்
எல்லா வர்ணங்களின் ப்ரதிபத்தியும் உண்டாகலாம். அப்படிக்கின்றி பிண்ட
விசேஷத்தில் தேவதத்தாதி சப்தங்களுக்கு ஸங்கேதமேற்பட்டிருப்பதுபோல,
கண்ணால் க்ரஹிக்கத்தக்க வர்ணவிசேஷ ஸங்கேதவசத்தால் ரேகாவிசேஷம்,
வர்ணவிசேஷ புத்திக்குக்காரணமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது
ஸத்யத்தினாலேயே ஸத்யப்ரதிபத்தியுண்டாகிறது. ரேகைகளும் ஸங்கேதத்
திற்கும் ஸத்யத்வமிருப்பதால் சித்திரத்தில் வரையப்பட்டிருக்கிற ரேகாரூப
மான கவயத்தினால்கூட ஸத்யமான கவயமிருகபுத்தி உண்டாவதும் ஸாத்
ருசபத்தைக்காரணமாகக்கொண்டது ஸாத்ருச்யமும் ஸத்யமும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான அஸத்ய ஹேதுவின்னால் ஸத்யவஸது
ப்ரதிபத்தியில் ஹேது ஸத்யமாயிருக்கூந்தன்மை உபபாதிக்கப்படுகிறது—ரேகையா இது
முதலியதால். ஹேதுவுக்கு அஸத்யத்தைக்காண்பித்துக்கொண்டு ரேகாநாஞ்சய்க்குர்-

§ கவயம்—பசுவைப்போலிருக்கிற ஓர் மிருகம்.

நது என்று. பரிஹரிக்கிரா—நைவம் என்று. வர்ணாத்தமையானது வர்ணப்ரதிபத் திக்கு தன்ஸத்தையினால் உபாயமாகிறது? அல்லது பரமாவிக்ஷயமாக இருப்பதினாலா? அல்லது ப்ரதீதமாயிருப்பதனாலா? என்கிற விசல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு கூறுகிறார்—அஸத்: என்று. அஸத்தயமாகவிருப்பதுபற்றி தன்ஸத்தையினால் உபாயத்வம் அது பப்நம் என்பது ‘அஸத்:’ என்கிற பதத்தின் அபிப்ராயம். அஸத்-ஸத்தைக்காட்டிலும் வேறாகஇருப்பதற்கு என்று அர்த்தம். அஸத் இருப்பதினாலேயே ப்ரமாவிக்ஷயமாக இருந்துகொண்டு உபாயமாக ஆகுதலும் பொருந்தாதென்பது நிருபாக்கய சப்தத்தின் அபிப்ராயம். உபாக்க்யை-ப்ரமிதி. அதற்கு விஷயமில்லாமலிருத்தல் நிருபாக்க்யத்வம். ப்ரதீதி விஷயமாயிருந்துகொண்டு உபாயத்வம் என்பதற்கு அநுபபத்தியோவென்றால் இனி கூறப்படப்போகிறது. ஸத்தை, ப்ரமிதி இவ்விரண்டுமில்லாதபோதிலும் வானுத் மதைக்கு உபாயத்வமிருக்கிறதென்று கல்பிக்கப்படுமேயானால் அது உபபந்நாகாது வ்யாப்தி விசேஷத்தால். வ்யாப்திக்கு அநுருணமாகவல்லவோ கல்பம் ப்ரவ்ருசத்தி கிறது என்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார்—அநுபபந்நீதீசு என்று. அதற்குமேல் ப்ராங்கியினால் அறியப்பட்டிருக்கிற வர்ணாத்தமையைக் காண்ப்ரதிபத்தி ஹேதுத்வம உண்டு என்கிற பக்ஷத்திலும் புத்தி அம்சத்திற்கு ஹேதுத்வத்தில் பிறனுக்கு அநுப பத்தி காண்ப்பதற்காகக் கூறுகிறார்—அந்: என்று. தூஷிக்கிறார்—ஏவம்நர்ஷி எனறு. எதனால எளிச் சொல்லுகிறார்—புந்நே: என்று. வேறு தூஷணத்தையுஞ்சொல்லுகிறார்—உபரய என்று. அதை உபபாதிக்கிறார்—உபயோ: என்று. புத்தி அம் சத்தை ஹேதுவாகக்கூறும் விஷயத்தில் தூஷணம் உரைக்கப்பட்டது. வர்ணாத்தம தா என்கிற அம்சத்திற்கு ஹேதுத்வ விஷயத்தில் ஸம்ஹாவலோக நியாயத்தாலே தூஷ ணம் கூறுகிறார்—ரேகாயா என்று அவித்யமான வர்ணாத்தம-தவித்யமான வர்ணா த்தமவே என்று அர்த்தம் அதிப்ரஸங்க பரிஹாரத்தின்பொருட்டு சங்குகிறார்—அந் என்று. அதிலும் தன் மதத்தின் ஸித்தியைக்கூறுகிறார்—ஹந்த என்று. அதை உபபாதிக்கிறார்—ரேகாயா: என்று. வேறு உதாஹரணத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்— ரேகாவயாநபி என்று.

ந வெகசுராவஸ்யு ஸஷஸ்ய நாடிவெசெணாயுஷெஷவா ஹிஷெத-கெஷ < ஸுஷதூஷிதூஷிவதி: நாநாநாடிவெஷிஷெ வெஸ்யுகெஸ்யு வ ஸஷஸ்ய தூஷாடிவெஷிஷு ஸுராவெணாயுஷி வெசெஷெஷெஷ ஸுஷஸ்யுஷணவஸாடிஷெஷவாஷு-வதி வெ க-கூகாஷ | ஸஷவெஸ்யுகாவெஷிஷி < ஸாயீய: மகாராஷெ வெஷுயகெஸ்யு வ வெசுராவெஷுகெஷ ஸஷகூகாஷ | சுதேஷ ஸதூஷாவெஷிஷு ஹவிஷ்யவெஷிஷிஷு-ராவவாடி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஏகரூபமான சப்தத்திற்கு நாத விசேஷத்தால் அர்த்தப்பத புத்தி ஹே துத்வம் கூறப்படும்பக்ஷத்திலும் அஸத்யத்தினால் ஸத்யப்ரதிபத்தி உண்டா காதென்பது கிடையாது. நாநாவித நாதங்களாலே ப்ரகாசிக்கின்ற ஓசே சப்

தத்திற்கு, அந்தந்த நாதங்களால் அபிவ்யஞ்ஜனஞ்செய்தக்க ஸ்வரூபத் தால் அர்த்தவிசேஷங்களோடு கூட ஸம்பந்த க்ரஹணமிருப்பதால், அர்த்த பேக்ஷிஷயகமான புத்தியின் உத்பத்திக்கு காரணத்வமிருப்பதால் சப்தத் திற்கு ஏகரூபத்வமும் அவ்வளவுசிறந்ததல்ல; ககாரம் முதலிய பேராதச வா ணமே காதினுல க்ரஹிக்கத்தக்கதாக இருப்பதுபற்றி சப்தமாகிறபடியால். ஆதலால் அஸத்யமான சாஸ்த்ரத்தினுல ஸத்யப்ரஹ்மவெத்யப்ரதிபத்தியா னது எவ்விதத்தாலும் உபபாதிக்கமுடியாது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஃஸ்போட வாதத்தைஅவலம்பித்துச்சொல்லப்படுகிற உதாஹரணத்தரத்தை பரீ ஹரிகின்றா—நகைகருபஸ்ய இதுமுதலியதால் நாதங்களால் ஸ்போடியதே—அர்த்தம் வெளியிடப்படுகிறது, என்கிற வ்யுத்தத்தியினால் ஸ்போடம் என்பது ஏகரூபமான சப்தம். அத்தற்கு ஃபிவ்யஞ்ஜகங்களாக இருக்கிற நாதவிசேஷங்கள் அநேகங்கள்—கத்வம் உத்வம் முதலிய பேதம், ஃவ்யஞ்ஜகத்தை அடைந்திருக்கிறது—சப்தத்தில் ஏறிடப்பட்டு அர்த்தவிசேஷங்களின் ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதவாக இருக்கிறது. அதில் அஸத்யத்தி னால் ஸத்யோதபத்தி என்பதும் ஸரியல்லவென்று அர்த்தம். ஏனென்று கேட்கில் கூறுகிறார் —நாநாநாத என்று கத்வம் உத்வம் முதலிய விசேஷ ணங்களோடு கூடின அர்த்த நாதங்களால் உணடுபண்ணப்பட்டிருக்கிற அபிவ்யக்தி விசேஷம் ஸத்யம் அர்த்த அபிவ்யக்தி விசேஷத்தோடுகூடின ஸத்யமான சப்தம் அர்த்தப்ரதிபத்திக்குக்காரணமென்று அர்த்தம். ஆறலும் கத்வம் உத்வம் முதலிய வ்யஞ்ஜக காமங்களோடுகூடியிருத்தல் சபதத்திற்கு ஆரோபிதம். அப்படியிருந்தபோதி லும் அர்த்த ஜ்ஞானம் ஸத்யமே அர்த்தப்ரதிபத்திககு ஹேதுவாகிறது. ஜ்ஞானத்தக் கும ஸத்யமாகவேயிருக்கிற ஆலம்பந்தத்தினால் ஸவாப்நமான ஜ்ஞானம்போல்

† நாதம்—ஒலி. ‡ அபிவ்யஞ்ஜனம்—ஸஞ்சனம். § வ்யஞ்ஜகம்—ஸஞ்சகம்.

ஃ ஸ்போடம் — வையாகரணர்களால் மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அநேக வ்யத்திகளால் அபிவ்யங்கப்பமாகிற ஒரு ஜாதி.

ஸ்போட ஸ்வரூப நிருபணம்.—ஸ்புடதி அர்த்த: அஸ்மாத் என்கிற வ்யுத்தத்தி யினால் ஸ்போட சப்தம் அர்த்தவானே டோதிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதென்று ஏற்படுகி றது—குடம் வஸ்திரம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு கடபடாதி சப்தங்கள் வாசகங்களல்ல. ஸ்போடமே வாசகம் அர்த்த ஸ்போடம் எட்டுவதும். வர்ணஸ்போடம், பத்ஸ்போடம், வாக்யஸ்போடம், அகண்டபத்ஸ்போடம், அக்ஷைவாக்யஸ்போடம் வர்ணஜாதிஸ்போ டம், பதஜாதிஸ்போடம், வாக்யஜாதிஸ்போடம் என்று. ஒரு வர்ணத்தின் வேறுபாடு முதலியதால் சக்ததாவச்சேதகாநுபூர்விக்கு பகசம் ஒருவது ஒவ்வொரு பதத்திலும் ஒளதஸாகிகமாக இருப்பதால் ஒரு வர்ணஸககாரபமான பததால் ஒரு அர்த்தத்தில் சக்திதரஹம் வந்துவிடுவதால் எதனால் எதற்கு ஸ்மரணமென்கிற விஷயத்தில் யுத்தி இல் லாமையால் ஒருவது, ஒருவது: ஒருவது: இதுமுதலியவைகளுக்குப்போலப்ரயோகத்தில் லீலைபெற்றிருக்கிற ஈ, கார், சூர், சகர் முதலிய அந்தந்த வரிசைகற்றத்துண்டுகூடின எல்லா வர்ணகளுக்கருமே வாசகத்வம் எனபது, வர்ணஸ்போடம்—இத்ததிடத்தில் கர் முதலியவை கள் வாசகங்களா இல்லையா எனபது விப்ரதிபத்திசீரம். ராமம், ராமேண, ராமாய, ஜஹமே

வேறுபாடு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. கத்வம் முதலிய தர்மங்களை ஆலம்பனமாகக்கொண்ட அபிவ்யக்தியோடுகூடமன ஸ்வரூபத்தால் ஸ்போடகத்துக்கு அர்த்தப்பிரதிநிதிவடிவத்தை எம்பலிப்பதால், கத்வம் முதலிய தர்ம வைசிஷ்ட்யரூபமான அர்த்தப்பிரதிநிதிவடிவத்தால் உபயோகமில்லை இவ்வண்ணம் சப்தத்திற்கு ஏகரூபத்தை ஒப்புக்கொண்டு பரிஹாரகூடப்பட்டது. இதற்குமேல் அதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் பரிஹரிக்கிறார்—சப்தநிலய ஏகரூபநிலயம் என்று. எதனால் என்று கேட்கல் கூறுகிறார்—மகாராதே: என்று. ஏவகாரத்தால் ஏகரூபமான சப்தம் வ்யாபாரத்திக்குப்படுகிறதேயொழிய துந்துபிவாத்யத்தின் சப்தம் முதலியது வ்யாவாதிக்கப்படுகிறதில்லை. அதோ அபிவ்யக்த சிலவாதவிசேஷஆகாரத்தோடுகூடமன மகாரம் முதலியதே. “அதற்குமேல் மௌ: என்கிற வ்யவஹாரகூட எது சப்தம்? மகார ஒளகார விஸர்ஜயைக்கள் என்றல்லவோ பதவாணனை உபவர்த்தி” என்று. சகாரம் முதலியவற்றுக்கே போதகத்வத்தை வ்யாக்யானம் செய்தார்கள்.

அய்யா, “தஸ்மிம்ஸ்தஸ்மிம்ஸ்து தத்மாத்தரம் தேர்தத்மாத்தரது ஸம்ருதா” என்கிற சாஸ்த்ராவசத்தால் ஏகரூபமான சப்தம் மாத்தரம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அவ்வாறிருக்க எவ்வண்ணம் அது நிரஸிக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணமில்லாதத்மாத்தராவனையுடன் கூடமன ஸுஷ்மபூதகாரணகுணங்களுக்கு ஆந்தரியவகங்களால் க்ரஹிக்கப்படும் தன்மைபொருந்தாததால், பஞ்சேக்ருதமான பூதகுணங்களுக்கேமன்றே ஆந்தரியத்தினாலுண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷவ்யத்தம் மேலும்தயிர் அவஸ்தையில் பால் அவஸ்தைபோல தத்மாத்தராவஸ்தை. ஸுஷ்மபூதகாரணபூதமான சப்தத்மாத்தரமானது ஸதுலாகாச ஸருஷ்டிக்குப்பிறகு இருக்கிறதில்லை. எவ்வண்ணம் மஹாபூதவகங்களில் மூன்றாவதான தேஜஸ்ஸில் வெளுப்பு கறுப்பு முதலிய நிறங்களின்றி ரூபத்மாத்தரம் ஒன்று இருக்கிறது. வெளுப்பு கறுப்பு முதலிய நிறங்கள் அபிவ்யஞ்ஜகத்தை அடைந்தவைகளாக ஏகரூபமான தேஜஸ்ஸினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் சொல்வதற்கு பொருந்தாதோ, இவ்வண்ணம் இப்போது ஏகரூபமான சப்தத்திற்கு வித்யமாத்தவமும் அதில் அபிவ்யஞ்ஜகதையடைந்திருக்கிற கத்வம் கத்வம் முதலியனவகளுக்கு ஆரோபிதத்வமும் ஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிற சாஸ்த்ரத்தை அநுஸரிப்பவர்களாலே ஒப்புக்கொள்ளத்தகாதது. இந்த இடத்தில் இது வாஸ்தவமான கருத்து—வரணங்களைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கிற ஏகரூபசப்தமானது தெளிவாக அறியப்படுதலினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதா? அல்லது கல்பாவசத்தாலையோ? முதலாவது ஸரியன்று—சகாரம் முதலிய வரணங்களைக்காட்டிலும் வேறாக ஒன்றுக்கும் உபலம்பயில்லாமையால், இரண்டாவதுமன்று—கல்பகமில்லாமையால்.

ஆகேஷிணை வரணங்களுக்கு வாசகத்வம் பொருந்தாததால் ‘ஒரு பதம்’ இது முதலிய ஜ்ஞாநத்திற்கு வரணங்களின் உபபத்தி இல்லாமையாலும் வேறுபட்டிருக்கிற வரணங்களில் சப்தம் சப்தம் என்று கொடர்ந்த புத்திவருவதாலும் வரணங்களைக்காட்டிலும் வேறான பதஸ்போடம் வித்திக்கிறது. அந்தந்யாயத்தினாலேயே பதங்களின் ஸங்காதத்தைக்காட்டிலும் வேறான வாக்யஸ்போடமும் வித்திக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயாகில் உத்தரம் சொல்லுகிறார்—மகாராதே: என்று. ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற மகாரம் முதலிய வரணங்களுக்கே வாசகத்வம். ஒரு பதம், ஒரு வாக்யம், என்கிற ஜ்ஞாநமும் வரணங்களுடைய ஸமுதாயவிஷயம் சப்தம், சப்தம், என்கிற அநுவருத்தி புத்தியும் ச்ரோத்ராத்ரஹயவரூபமான உபாதியைக்காரணமாகக்கொண்டது. ஆகையால் கல்பங்கள் அந்யதாவிதத்தங்களானபடியால் ஏகரூபமான சப்தத்திற்கு வித்தி இல்லை என்று அர்த்தம்.

ஆகேஷ்பணை-ஸௌமய! கல்பகங்களுக்கு அர்ய, காஸ்தீரீ இல்லை அதை உபபாதிக்கிறோம்-ஆவொரு வாணத்திற்கும் வாசகத்தவமில்ல அந்நமன் உண்டாகில் மற்ற வர்ணங்களுக்கு நீ வையர்த்தம் வருவதால். மகார மாத்தாதினால் கோ, டீ கவயம், கஜம், முரலிய வஸ்துக்களின் பரதீதி இல்லா மடாலும் வர்ண டீ ஸமுதாயமும் வாசகமல்ல - க்ரமமாக உச்சரிக்கப்பட்டும் காத்தல் கேட்கப்பட்டிருக்கிற வாணங்களுக்கு ஒரே ஸமயத்தி லேயே தோஷமும் ஸவடாவை இல்லாமையால் * வ்ருக்ஷம் முதலியவைகளுக்குப்போல ஸமுதாயபாவம் உபபணனமாகாததால் பூரவபூர்வ வர்ணங்களைக்கேட்பதிலும் உண்டு பண்ணப்பட்ட ஸம்ஸ்காரத்தை உதவியாகக்கொண்ட கடாசிர்ணம் வாசகம் என்பது பொருத்த முடையதல்ல. வர்ணங்களுடைய அனுபவத்தினாலுண்டாகிற ஸம்ஸ்காரங் களுக்கு அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வர்ணங்களின் ஸமரணலேறுதுத்தவமிருப்பதாலும் அனு பவிக்கப்படாமலிருக்கிற வேறு அர்த்தங்களின் ஜ்ஞாநத்திற்கு லேறுதுத்தவமில்லாமையா லும் ப்ரயோசனமற்றதாதலால் அவைகளின் உதவியில்லாத கடாசி வர்ணத்துக்கும் அர்த்தங்களை உணர்த்தும் தன்மை பொருந்தாமையால். அவ்வாறு வர்ணங்கள் வெவ் வேறாக இடப்பட்டால் ஒரு பதம் என்கிற ஜ்ஞாநமும் அந்த வர்ணங்களைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டதாக ஆவதற்கு உரித்ததாக ஆகிறது. வனம், சேனை, முதலியதன் ஜ்ஞாநத்தைப்போல ஒன்று என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸமுதாய விஷயத்தும் தகுதியுள்ளதாக ஆகாது. ஓரிடத்தில் ஸமபத்தம்பற்றிருத்தல் முதலியது போல வகாரத்திற்கு நிமித்தமான உபாதி இல்லாமையால்-ஒரு ஸமருதியில் ஏறி இருத் தல் உபாதி என்று சொல்லப்படுமபாங்கில் அல்ல. இரண்டு பதங்கள் மூன்றுபதங்கள் அநேக வாக்யங்கள் என்று அனைக்கவர்களுக்கு வகாரதயயாரூடத்வம் காணப்படுவதால். ஒரு அர்த்தத்தோடுகூடின வர்ணங்களில் ஸமதாயம் ஒரு பதமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. வாணங்களுக்கு வாசகத்வம் பொருந்தாபடியிலுலேயே ஒரு அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை இல்லாமையால். மேலும் அனைக வர்ணங்களில் இது சப்தம் இது சப்தம் என்று தொடர்ந்துவருகிற சப்தம் என்கிற சப்தமானது வர்ணத்தைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தத்தை விஷயமாக உடையதாகக்கூறுவது யுத்தம். கடம, ஶ்ரீ கரகம் ஶ்ரீ அபவா கம் இவை முதலியவைகளாலே பேதயிருந்தபாதினும் வகாரத்த விஷயமான ஆகாச சபத்திற்கு கடகரகாதி வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தங்களை விஷயமாகக் கொண்டிருந்தல் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. ச்ரோதாத்தினால் கரணிக்கத்தக்கதாக இருந்தல் என்கிற உபாதியிலுல “சப்த” சபத்ததற்கு அதுவருத்தியென்பது யுத்தமாகாது ச்ரோதர்த்தத்திற்கு ச்ரோதர கராஹ்யத்வம் பொருந்தாததால். ச்ரோதரகராஹ்யதை யு. ச்ரோதரத்தால் கரணியப்பற்றி சக்யமில்லாமையால். ப்ரமாணர்த்தத்தாலே ச்ரோதரகராஹ்யதாப்ரதீதி வருமேயானகில் வினம்பமில்லாத சப்தஸாக்ஷாதகாரம் பொருந்தாது. ஆலால் கல்பகத்துக்கு அப்யதாஸத்தியில்லாமையால் வர்ணங்களைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற சப்தம் ஸபோடம் என்று.

இந்த இடத்தில் மறுமொழி கூறப்படுகிறது—வர்ணங்களுக்கு வாசகத்தத்தின் அருபத்தியிலுல ஸ்பீடபாடம் ஸத்தம்பறாது. அந்த வர்ணங்களுக்கு ஸ்போடாபிவ்யஞ் ஜகத்வம் இருந்தபோதிலும், சோத்தம், பரிஹாரம் இரண்டும் துல்யமாயிருப்பதுபற்றி லாகவந்யாயத்தால் வர்ணங்களுக்கே வாசகத்தத்தை ஆசாயிப்பது ந்யாயமாயிருப்பதால்.

§ ஸமுதாயம்—கூட்டம். § வையர்த்தம்—பயனில்லாமை.

† மவயா—பசுபோன்ற ஒரு மிருகம். *வ்ருக்ஷம்—மரம்.

¶ கரகம்—கிண்டி. ஶ்ரீ அபவாகம்—தாழி.

இந்த விஷயத்தை உபயோககிரா—ஒவ்வொரு ரீதியும் ஸ்போடவ்யப் பஞ்சுமமாகத் திருண்டாலது உரைய பயனரி வரமவ சீபாக வேக டிவருவ மலு பகாரமாத்ரத்தி இரவய - உம் முதலிப பஸ் போட் ன் துபிவ் க் ப்ரணவக் ககவேனவ டிவருவதர உம வான்ஸமுதாயமுர வரஞ்சுகமவல. கரமரக உபாதிக்கப்பட்டு கேட்கப்பட்டிருக்கிற வானவகளுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் உபத்தி இவலாக் பபரறி ஸமுதாயபாவம பொருந்தாமையால். பூவபூர்வவரணவகனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஸம்ஸகர்தோடு கூடின கடாசி வானம வ்யஞ்ஜகமாகாது. ராணுதபவத்தா ண்டர ம் ஸம்ஸகரவ களுக்கு அதுபவிககப்பட்டுள்ள வானவகளின் ஸ்ருதிமாதரத்திற்கு வேறுதவமிருப் பதரவ துதுபவிககப்பட்டிராத ஸ்போடந்திதிகு வேறுதவமில்லாமையால் அந்த ஸுதரத்தாலே உபயரிக்கப்பட்டிராத கடைசிரணத்தையும் அந்த ஸ்போட - யஞ்சுவவ பொருதாமையால் - பதம் முற்றிலும் அறியப்படுகிறது ஆதலால் அந்த பாத்ந்தக அதுருபமான காரணம் கல்பிக்கத்தக்கது. வரிசையாக உண்டாகிறதாக இருந்தபோதிலும் ஸம்ஸகரவகளுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் கார்யகரதவமயுகதம். வரிசை யாககாரணப்பட்டிருந்தபோதிலும் இரண்டு கட்டுகளுக்கு அனவகன கட்டுகள் என்று ஸ்மரணம் காணப்படுவதால் ஆதலால் ஒரே ஸமயத்தில் உண்டாகிற பூவவாணத்தின் ஸம - ருத்தான் உதவிபிற அந்தவானமோ அல்லது ஒரே ஸமயத்தில் நினைக்கப்படுகிற எல் லா வரணவகளுடைய ஸமுதாயமோ ஸ்போடகதிற் கூ அபிவ்யஞ்ஜகமாகிறது என்று சொல் லப்படுமேயாகில் அப்போது ஸ்போடந்தர்து அபிவ்யஞ்ஜகமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஸாமகர்க்கு அர்த்தாபிவ்யஞ்ஜகமமானது இருக்கலாம். சோத்யம் பரிஹாரம் இண்கம் அல்யமாக இருப்பதால் அர்யதாஸிதத்திற்கு அர்த்தாரதரகல்பணம் பொருதாமையாலும், வானவகளுக்கே வாசகதவம் ஸாபலிப்பதாக இருக்க அனவகளைக்காட்டி லும் வேறான ஒரு தர்மியை கலப்பிப்பது பொருந்தாக்காலும் ஸாகவரயாயமானது அதிக பலமுள்ளதாயிருப்பதாலும் வானவகன பிநவகவியிருத்தபோதிலுர ஒரே ஸமயத்தில் புத்தியில் ஊனறியன எவலிபகத்யம்நங்கனான அனேக வானவகளுடைய ஸமுதாயத்தை விஷயமாகக்காணடிருந் தால் ஒருபதம் என்கிறபுத்தியே வேறு அரகத்ததைகலப்பிக்கிற தாகவாகாது. அர்த்தம் ஒன்றுயிருப்பதால் பங்களுக்கு ஜக்யம். பதத்தின் ஜக்யத தால் அர்த்தைக்கமென்று அயோந்யாசரய சூதாஷ்டமில்லை எவலிபத்தபதவகளான வர்ணஸமுதாயத்துக்கு எகபதத்வம் நிச்சயிககப்பட்டிருப்பதால். \$ 'ஸுப்தவர்த்தம்பதம்' எனறலவலவோ பதரிஷ்காகாதம் அத்தரமும் முற்கூறப்பட்ட அபிப்பாயகோசரதவம் இருக்குமேயாகில் அவ்யாபதிதோஷர ஸமபவியாது. எகவ்யபுதத்தியிலால் ஸிததமான எகார்த்தபதிதிகு உபயுக்தமான வானஸமுதாயத்துக்காவது பததவம். அநேக வானவகளில் 'இது சப்தம்' என்கிற உபாதிவககாரணமாகக்கொண்டிருப்பதால் அர்யதாவரித்த மனப்பதப்பதறி அர்த்தாக் ஸிததியில்லை. ச்ரோத்தரகதல் கரவிககததகததாக இருந் தல் என்கிற தணமைக்குகூட ச்ரோத்தரத்திலால் கர்வமணபேனகூபில்லை எவ்வாறு

தீஸுப்திநுத்தம்பதம்—ஸுப் என்று மும்மூன்று வசநகனடங்கிய ஏழு விபத்தி களுக்கும் பெயர். திங்-என்பது மும்மூன்று வசநகனடங்கியதும் தாதுக்களுகுப்பிந்தி ப்ராபோகசகப்படுவதுமான டரஃமைபட்ட ஆத்மநேபதம் என்று பெயர்மூண்ட இரண்டு விதமான ப்ரத் பதன்களுக்குப்பெயர் இக்க தூண்டுப் ப்ரத்யயங்களையும் சந்திஸ்கொண்ட உடன்களை ப்ரத் என்று கூறப்படுகின்றன உதாஹரணம்— “ராமன-கருஷ்ணன்-கோவிந்தன-பசுதி பஹுதி-நமதி” முதலியது.

சாக்ஷுஷ்வகனான வெண்மை கருப்பு, மஞ்சள் நிறம் மூன்றுக்கும் சாக்ஷுஷ்வ ஜ்ஞானத்தில் சக்ஷுஸ்ஸின் அபேகையில்லையோ இது சாக்ஷுஷ்வம் இது சாக்ஷுஷ்வம் என்கிற வ்யவஹாரமும் சாக்ஷுஷ்வம் ஜ்ஞானத்தைக்காரணமாகக்கொண்டதே சாக்ஷுஷ்வம் ச்ராவணத்தவம் முதலியவற்றின் ஜ்ஞானமானது வேறு ப்ரமாணங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிறது. சக்ஷுஸ் ச்ரோத்ரம் முதலியவற்றின் அவ்யயவ்யதிரேகங்களே அநுஸரித்திருக்கிற ஜ்ஞானகோசமாயிருப்பதால். தத்ஷ்ணத்தலேயே “இது சப்தம்” என்று அறிஞர்களில்லையன்றோ முதலில் மகாரம் முதலிய வர்ணரூபத்தாலேயே சப்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டபிறகு, வ்யுதபந்மான சப்தத்தின் ஸமரணத்தை முன்னிட்டே சப்தம் என்று அறியப்படுகிறது. ஆகையால் சபதஸ்மரணத்தினால் உண்டான விளம்பம்போல ச்ரோத்ராதாமான விளம்பமும் அப்யாஸபாடவத்தாலுமுண்டுபண்ணப்பட்ட சைகரயத்தினால் பகுத்தறியப்படுகிறதில்லை ஆகையால் வாணஸமுதாயமே பதம், பதஸமுதாயமே வாக்யம் என்று நிலைபெற்றது. அஸத்யததால் ஸத்யவஸ்துவின் ப்ரதிபத்திநிராகரணத்தை உபஸமஹாரம் செய்கறா—அந்: என்று.

நஹு ந ஸாஸ்துஸ்ய மஹகஸுஸிவதஸத்யக்ஷு; ப்ராமனெகத ஜ்ஞாநாத்ஷுஸிவொயுக்யாசு | உத்தெந தத்ஜ்ஞாநெ ஹஸத்யக்ஷு ஸாஸ்துஸ்ய | ந ததா ஸாஸ்து நிரஸ்தநிலிவெஹதநிநாநுபுஷ்டிஷ்டா நொவாய: | யதொவாயஸதா சுஸெத்யு வ ஸாஸ்து, சுஸ்திவொகெ: | நெவய, சுஸகி ஸாஸ்து சுஸி ஸாஸ்துநிதி வொகெநிப்யூக்யாசு | தத: கிழ? உஹ தத:நிப்யூகொநதஸாஸ்துஜ்ஞாநஸ்ய நிப்யூகொ ந தநிஷயஸ்யூவி வுஷ்ணொ நிப்யூகொ; யயா யநிஷெஷூ மஹதவொஷ்ஜநாநிஜ்ஞாநஸ்ய நிப்யூகொந தநிஷயஸ்யூதொவி நிப்யூகொ | வஸாந்வொயாஹதநொலிஷு; ஸாநுநெவ தக்ஷிநிவாகெந தஸ்யூவி வொயதஸநாசு | ததூ ஸ்ரானிநெ லிநி வெசு; வநததவி ஸ்ரானிநெலிநி க்ஷெயெவொக்து | வொ ஸாநு வொயாஹதநு து த்ஷெயெவத்யுஷெபிஷிதகூதகூ வொஹஸெந ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அப்யா! சாஸ்த்ரமானது ஆகாயத்தாமரை மலர்போல் அஸத்யமல்ல- அத்தைத ஜ்ஞானமுண்டாவதற்குமுன்பு ஸத் என்று புத்தியினால் அறியத் தக்கதாயிருப்பதால்-தத்வஜ்ஞானமுண்டானுள்ளே சாஸ்த்ரத்திற்கு அஸத்யத்வம் - அப்போது சாஸ்த்ரமானது எல்லா பேதங்களும் நிரஸிக்கப்பட்டு

சிம்மாந்தரமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்திற்கு உபாயமல்ல. எப்பொழுது உபாயமோ அப்பொழுது சாஸ்த்ரம் உளதே—உண்டு என்கிற புத்தியினால். இவ்வண்ணமல்ல—அஸுத்தான சாஸ்த்ரத்தில் “அஸ்தி சாஸ்த்ரம்” என்கிற புத்தியானது மித்யையாயிருப்பதால் அதனுலென்ன? அதனால் இதுதான். மித்யாபூதமான சாஸ்த்ரத்தினுண்டாகிற ஜ்ஞானமும் மித்யையானதால், அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு மித்யாத்வம் ஸித்திக்கிறது - எவ்வாறு புனை என்கிற புத்தியினால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற பரிப்புணையினுண்டாகிற வஹ்ரிஜ்ஞானம் மித்யையானதால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற வஹ்ரிக்கும் மித்யாத்வம் ஸித்திக்கிறதோ அவ்வாறென்றபடி. பிற்காலத்திய பாதத்தின அநுசனமும் ஸித்தியாதது ; சூர்ப்பகம் தத்வமென்கிற (சில பெளத்தர்களின்) வாக்யத்தாலே அதற்கும் பாதம் காணப்படுவதால். அது ப்ராந்தியடியாக வருகிறதென்று கூறப்படுமேய்கில் இதுவும் (நிர்விக்ஷேப ப்ரஹ்மாத்தமைகதவஜ்ஞானமும்) ப்ராந்தி மூலமென்று உன்னாலேயே உரைக்கப்பட்டது. பிற்காலத்திலுண்டாகிற ஜ்ஞானத்தினால் பாதம் காணப்படாமலி ருத்தலோவெனில், (சூர்ப்பகம் தத்வம் என்று சொல்லுகிற) அந்த ஜ்ஞானத்திற்கே என்று, நிலைபெறாத சூதர்க்கு கலைக்கொண்டு பரிஹஸிப்பது போதும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஸத்யமென்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்யப்ரதிபத்திஹேதுக்களில் எவ்விதமான ஸத்யத்வமோ அவ்விதமான ஸத்யத்வம் சாஸ்த்ரத்திற்கும் இருக்கிறதென்கிற அபிப்ராயத்தினால் சோதனம்செய்கிறார்—நது என்று ககநகுஸுமவத் என்று யுக்திபாதமல்லவோ கூறப்பட்டது லௌகிக புருஷர்களால் அப்பொழுதே தான் நான்கி என்று அறியப்பட்டிருத்தல் கூறப்படவில்லை - ஆதலால் அவ்விதமான ஸத்யத்வம் இல்லையென்று அர்த்தம் - ஹேதுவைக்கூறுகிறார்—ஸத்புத்திபோத்யநீவாந் என்று. ஸத் என்று அறியத்தக்கதன்மையே கார்யகர்த்தத்திற்கு அநுகுணமே ஒழிய ஸத்யத்வம் அநுகுணமல்லவென்று அர்த்தம். அவ்வளவாகில் ஸத்தாயுள்ள அத்தைத்தத்தக்கு பவகமுண்டாகுமென்கிற கேள்விவரின் மறுமொழி கூறுகிறார்—உநீபஸீன் என்று. அவ்வளவாகில் அதுபோதகமாகது என்று கேட்டில் கூறுகிறார்—நந்தா என்று.

பரிஹரிக்கிறார்—நைவம் என்று. நைவம் - உபாயகாலத்திலும் ஸத்யத்வம் இல்லை என்று அர்த்தம். மித்யையான அர்த்தத்தை விஷயீகரிப்பதால் ஜ்ஞானத்திற்கு மித்யாத்வம் ஜ்ஞானம் தோஷமூலமாதலால் விஷயமியாத்வத்தில் நிதர்சனத்தைக் கூறுகிறார்—யதா என்று. முன்பு பிறவாலத்திலுள்ள வாதாதர்சனத்தை ஒப்புக்கொண்டு துஷணம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது அதே இல்லை என்று கூறுகிறார்—பாஸ்கார்யம் என்று. அதை உபபாதிக்கிறார்—தூஸ்யம் எவம். அந்த வாக்யமும் அதின் பராமண்யமும் ப்ராந்திஸித்தமென்று சங்கிக்கிறார்—நந்தி என்று. ஸத்யத்தைக்கூறுகிறார்—

எதற்கு என்று. பிந்தியதான வொத்தின் அதாசந்தற்கு ப்ராமான்ய ஹேதுதல்வம் சொல்லுதல், ஸர்வஞன்யவாதிக்கே ஸாதகம். அஃத் துமேல் நிவேஷிக்கத்தக்க எவ்வு விவரமையால் நிவேஷத்தக்கு உதயமில்லாமையால் என்று கேட்கில் கூறுகிறா— பாஸ்காந்ய என்று ப்ராமான்யம் முதலியவைகளுக்கு தோஷமலத்வம் இரண்டபேருக்கும் துல்யம். பாஸ்காந்யபாதாந்சனமோவெனில் குன்யவாதிக்கு அதிகமென்று கருத்து. “ ஸர்வஞன்யவாதிக்குக்கூட பித்தின நிவேஷமிருக்கிறது; எல்லாமிருக்கிறது என்கிற வசனமல்லவோ அதற்கு நிவேஷம்;” என்று கூறப்படுமேயானால் அப்போது பரபஞ்சமித்யாவ் வசநத்திற்கும் ஸீ ப்ரபஞ்ச ஸத்யதாசனமானது நிவேஷமாக ஆகலாம். நாஸ்தி என்கிற வசநமே நிவேஷம் என்று கூறப்படுமேயானால் அது ஸீ குன்யவாதிக்கே என்று கருத்து இந்த வேகாப்ராமான்யம் † மாயாவாதிகளுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் ஸமானம் இதுவிஷயமாக்க்குறுகிறார்கள். வேகாந்ருதோ புத்திக்குதாகமோந்ருத: ப்ராமான்யமேதஸ்யச தஸ்யசாந்ருதம். டோத்தாந்ருதோ புத்திபலே ததாந்ருதேத்யயஞ்ச பௌத்தாஸ்ச ஸமானஸம்ஸத:” - வேதம் அந்ருத. “ பொய் மனிதனுடைய புத்தியினால் செய்யப்பட்டுள்ள ஆகமமும் அந்ருதம் பொய் - இங்ஙனம் அந்ருதமுள்ள ப்ராமான்யமும் அந்ருதம் பொய் - அறிகிறவன் அந்ருதம் பொய் - அவ்வாறே புத்தி பலம் இரண்டும் அந்ருதங்கள் பொய் - நீக்களும் பௌத்தர்களும் ஒரே கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்கள் — என்று. அய்யா! விஷயஸத்யவ்ருபமான சாஸ்த்ர ப்ராமான்யமிருக்கிறதாலால் இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு பௌத்தர்களைவிட அதிக வேறுபாடு இருக்கிறதென்று கூறப்படுமேயானால், அல்ல சில விஷயங்களுக்கு ஸத்யத்வம் உன்னால் சொல்லவேண்டுமென்று விரூபப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது எல்லா விஷயங்களுக்கும் ஸத்யத்வம் விரும்பப்பட்டிருக்கிறதா? சில விஷயங்களுக்கு ஸத்யத்வம் புத்தாகமத்துக்குமுண்டு - ஸம்விததன் ஸ்வயாப்ரகாசத்வம் முதலியது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் - எல்லா விஷயங்களுக்கும் ஸத்யத்வமோ வென்றால் உன்னால் ச்ருதிக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை. மேலும் விஷயத்திற்கு ஸத்யத்வம் எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாது. ஸத்யமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமான விஷயத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையால். “ † ஆதிந்யோ † யூப:” என்கிறவிடத்தில் யூபத்துக்கும் ஆதிந்யனுக்கும் ஐக்யத்தை ப்ரதிபாதி யாமலிருப்பது தாத்பர்யலிங்கமில்லாமையாலே ஒழிய ப்ரத்யக்ஷத்தின் ப்ரபலயத்தாலல்லவென்று யாதொன்று உரைக்கப்படுகிறதோ அந்த இடத்தில் தாத்பர்யலிங்கப்பாபமானது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டே இருக்கிறது. அதனால் ஸ்ரீ ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் அவமானத்தமானது விலக்கத்தக்காததாக வந்து சேருகிறது - வேதாந்திகளாலே அர்த்தவாதம் முதலியவற்றுக்கு வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் நோக்கமிருப்பதினாலே ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ராமான்யம் இழக்கப்படுகிற தில்லையென்றே - ஐ மந்த்ரங்களுக்கும் அர்த்த வாதங்களுக்கும் ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ரா

ஸீ குன்யவாதி—மாத்யமிகன். அதாவது புத்தனுடைய த்த்வோபதேசத்தை ஸரியாகக் க்ரஹித்த உத்தமசிஷ்யன் - பௌத்தர்களுள் தலைமையாய்ந்தவன்.

‡ ப்ரபஞ்சம்—உலகம். † மாயாவாதி—அதவ்வாதி.

§ ஆதித்யன்—ஸூர்யன். § யூப:—யாகத்தில் பசுவைக்கட்டும் ஸதம்பம்.

|| ப்ரத்யக்ஷம்—இந்ரியார்த்த ஸந்விதவ்ருத்தாலுண்டாகுற ஜ்ஞானம்.

|| அர்த்தவாதம்—விதிவாக்கியாதத்தத்தை துதிக்கிற வசனஜாலம்.

ஐ மந்த்ரங்கள்—அனுஷ்டிசுத்தத்தக்க அர்த்தங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்துகிற ச்ருதி வாக்யங்கள்

* ஐக்யம்—ஒன்றுபட்டிருத்தல்.

§ உபக்ரமம்—தொடக்கம். † உபஸம்ஹாரம்—முடிவு.

* அஸண்ணிக்குஷ்டம்—விலகியிருக்கிறது அல்லது தூரத்திலிருக்கிறது.

☞ பரபுகழம்—அயலான் கஷி. ☨ ப்ரதிஜேபம்—நிராகரித்தல்.

† ப்ராபல்யம்—அதிக பலமுள்ளதாக இருத்தல்.

யகுகூழுவெஃகாணவாகுநி நிவிடுசெவடிஞாநெநெகாநவவவ
 ராதுபுகிவாநநவராணி, “ ஸடெவ ஸொடுடிடிமு குவீசு ”
 தெய்வராநீநி ஐதி; தடியாணம். வகவிஞாநெந ஸவடவிஞாந
 புகிஞெவவாநநெவெந ஸவவவாதுஸு வராஸு புகுணெ
 ஜமடிவாநகூடி, ஜமநிதிதகூடி, ஸவடிகூடா, ஸவடிகூடியொ
 மடி, ஸதவசூகூடி, ஸவடாநாகூடி, ஸவடிகியநிதிதூடிநெக
 கவாணமணவிஸிஷ்டாடி, சூதூஸு ஜமதவதூதூகதாந புகி
 வாடி, வவஐதவசூகூதகூடிவீதி ஸெதகெதும் புகுவ
 டெசாய புகுதூகூதகூராணஸு ! புவநிததூயபெடி
 டாயுடவஐஹ ! சதூவாரஐணாயிகூரெண நிவாணதூப
 வவாடியிஷ்டெ //

புதிதாய்த். —

வேதார்த்தவாக்யங்கள் விசேஷங்கள் மற்றும் ஜ்ஞாநத்தையே எவ்வாறு மாகக்கொண்டதுமான வஸ்து ஒன்றையே ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளவைகள், “ஸதேவ, ஸோமயேதமக்ர ஆஸித்” இது முதலியவைகள் என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது பொருத்தமுள்ளதல்ல. ஒரு வஸ்துவை அறிவதனால் எல்லா வஸ்துக்களும் அறியப்படுகின்றனவென்கிற ப்ரதிஜ்ஞோபபாதனமடியாக ஸத் என்கிற சப்தத்திற்கு வாச்யமான பரப்ராஹ்மத்திற்கு ஜகதுபாதாநத்வம், ஜகந்நிமித்தத்வம், ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்திப்ரோகம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம், ஸர்வார்தாநத்வம், ஸர்வாதாநத்வம், ஸர்வநியந்நருத்வம், இவை முதலிய அனேக கல்யாணகுணங்களுடன் சேர்ந்திருத்தலையும், உலகமனைத்துக்கும் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகத்வத்தையும் ப்ரதிபாதித்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாத்மகனாய் நீ இருக்கிறாய் என்று ச்வேதகேதுவைக்குறித்து உபதேசிப்பதன்பொருட்டு ப்ரகரணம் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பதால். இந்த அர்த்தம் வேதார்த்த ஸங்க்ராஹத்தில் விரித்து உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த க்ரந்தத்திலும் ஆரம்பபாதிதகரணத்தில் நன்கு மிக்க தெளிவாக உபபாதிக்கப்பட்டுப்போகிறது.

§ பரஹ்மாத்மகன்—பரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக்கொண்டவன்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

அப்படி இருந்தபோதிலும் எந்த வாக்யவிசேஷங்கள் அந்யஞல் நிர்விசேஷபரமாக உதாஹரிக்கப்பட்டனவோ அவைகளுக்கு ஸவிசேஷபரத்வத்தை வாக்க்யதாற்பயத்தின் பர்யாலோசனையினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தொடங்குகிறார்—யதுகீதம் இது முதலியதால். அதில் நிர்விசேஷபரத்வத்தை சுருக்கமாக அதுவாதம் செய்கிறார்—யதுகீதம் என்று. சோதகவாக்யங்களில் ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானேகாஸமாய் அறியப்பட்டிருப்பதால் அதற்குநிர்விசேஷத்வம் அதுவும் காரணவாக்யங்களில் ப்ரதிபந்தம். ‘வஸ்துமாத்ரம்’ என்கிற சப்தத்தினால் வேறிடத்தில் ஸகுணப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் தாற்பர்யமின்மை ஸஞ்சிபிக்கப்படுகிறது. “இதயாதீர்” என்று சொன்னால் அதே உபரிஷதத்தில் பர்யவஸிக்கிறது என்பதுபற்றி அதை விலக்குவதற்காக ஓந்யேவமாநீதி என்று உரைக்கப்பட்டது. அதை துஷிக்கிறார்—நத்யுகீதம் என்று. எதனால் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஏகவிஜ்ஞாநேந் என்று. “யேநாசருதம்” இது முதலிய வாக்யத்தால் ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்படுகிறது. இதற்கு இது அர்த்தம் - கேட்கப்பட்டதும், மனனம்பண்ணப்பட்டதும், நன்கு அறியப்பட்டதுமான எந்த வஸ்துவினால் கேட்கப்பட்டிராததும் மனனம் செய்யப்பட்டிராததும் அறியப்பட்டிராததுமான வஸ்துவானது கேட்கப்பட்டதாகவும் மனனம்செய்யப்பட்டதாகவும் அறியப்பட்டதாகவும் ஆகிறதோ என்று. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸத்தையினால் அனைத்தும் அறியப்பட்டதாக ஆகிறதில்லை. தார்ஷ்டாந்திக ஸாமர்த்தயத்தினாலும் ம்ருத்த்ருஷ்டாந்த ஸாமர்த்தயத்தாலும் அறியப்பட்டதாக ஆகிறது ப்ரஹ்மத்தின் ஸத்தையினாலாவது ம்ருத்த்விண்டத்தின் ஸத்தையினாலாவது அதின் கார்யமான ப்ரபஞ்சமாவது கடம் முதலியதாவது அறியப்படுகிறதில்லையெனறே. “கஸ்யிந்த பகவோ விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம்பவதி” என்று முண்டகோபரிஷதத்தில், ஆதமஸிகலுஅரேந்ருஷ்டேச்ருதேமதே விஜ்ஞாதேஇதம்ஸர்வம்விதிதம்” என்று ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் கேட்கப்படுவதாலும், அதனால் ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யார்த்தமானது எவ்வாறு உரைக்கப்பட்டதோ அவ்வாறு என்ற படி, கடஜ்ஞானத்தாலே படஜ்ஞானம் ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்பதனால். ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானம் உண்டாவதில்லை என்று சுவைகவரின் கார்ய காரணகளுக்கு அது ஊனப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறுகிறார்—“யதானோமய” என்று. அதிலும் அஸதகார்யவாதத்தின்வாயிலாக ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானாதூபத்தி சுவைகையைப் பரிஹரிக்கிறார்—வாசுநாயம்பணம் என்று. வாசா-வாகசப்தமானது § அஜஹல் லக்ஷணையினால் வாஃபூரவகமான வ்யவஹாரத்தை உணர்த்துகிறது. வாசா என்ற மூன்றாம் வேற்றுமையினால், ப்ரயோஜனமாயிருப்பதுபற்றி ஹேதுதவம் சொல்லக் கருதப்பட்டது ஆரம்பணமென்று கர்மார்த்தத்தில் லபுட். ஆரப்யதே ஆலப்யதே இதி ஆரம்பணம் “ஆலமபஸ்ஸப்ரஹ்மிஸயோ,” என்று நிகண்டு. ம்ருத்த்விண்டேன என்பது அர்த்தத்தால் ஸித்திக்கிறது. விகார: என்பது கடத்துவதால்வாதாதி அவஸ்தை

§ அஜஹல்லக்ஷணையாவது — விடாதலக்ஷணை - அதாவது ஸ்வார்த்தத்தைவிடாமல் அர்த்தாத்ரத்தையும் உணர்த்தும் சப்தசக்தி. உதாஹரணம்.—சதரினே கச்சந்தி என்று. கொடைக்கரர்கள் போகிறார்கள் என்று அர்த்தம். இந்த வாக்யமானது அபிதா வ்ருத்தியினால் சசத்ரிகரின் கமகத்தைச்சொல்வதுடன் ச்சதரமில்லாதவர்களுடைய கமனத்தையும் சொல்லுகிறது என்பது அஜஹல்லக்ஷணையின் மகிமை.

கள் - வாக்குவகமான ஹாநம் த்யாகம் @ உபாதானம் முதலிய வ்யவஹாரத்தின் பொருட்டு ம்ருத்பிண்டத்தினால் நாமரூபங்கள் தொடப்படுகின்றன (வஹிக்கப்படுகின்றன). மண்ணுருண்டையானது வேறு பெயரையும் ரூபத்தையும் அடைந்ததாக ஆகி மது என்று அர்த்தம். கார்ய காரணங்களிரண்டும் ஒரு த்ரவ்யம் என்கிற விஷயத்தில் ப்ரமாணத்தைக்கூறுகிறார்— (ம்ருத்திகேத்யேவஸத்யம்) என்று. ‘இந்த குடம் மண்’ என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையால் ம்ருண்மயமான குடம் முதலியதுங்கூட ம்ருத்த்வயமாகவே இருப்பது ப்ராமாணிகம் என்று அர்த்தம். கடாதிசுளில் உண்டாகிற புத்தி சப்தாதி பேதங்கள், த்ரவ்யபேதத்திலும் காணப்பட்டிருக்கின்றன. “இருக்கிறான், படுக்கிறான், நான் ஸுகமுள்ளவன், நான் துக்கமுள்ளவன்” இது முதலியவைகளில் த்ரவ்யைய்யத் திலும் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகலால் அவைகள் ஈ ஸாதாரணங்கள். அதில் “ஆஸ்தே சேதே ஸுச்யஹம் து:க்யஹம்” இது முதலியவைகளில் த்ரவ்ய ஐக்யத்திற்கு † நிர்ணயகமான ஸாமகீ ப்ரத்யபிஜ்ஞை - அந்த ப்ரத்யபிஜ்ஞையே இந்தவிடத்திலும் த்ரவ்ய ஐக்யத்துக்கு நியாயிகை என்று சருத்தது. இந்தவிடத்தில் ம்ருத்திகாமாத்ரத் திற்கு பாரமார்த்தியமும் விசாரங்களுக்கு அஸத்யத்வமும் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயானால் “இதி” என்கிற சப்தம் ப்ரயோஜனமற்றதாகும். அப்பொழுதும் “ம்ருத் திகைவ ஸதயா” என்றஸவலோ சொல்லத்தக்கது விசாரங்களுக்கு அஸத்யத்வம் ஒப் புகொள்ளும் பக்ஷத்தில் த்ருஷ்டாந்தமானது ஸாத்யவிகலமாகவாகும். ஸத்யத்வம் அறியப்படுவதால், குடம் முதலியவற்றுக்கு ஸத்யத்வமானது || வ்யவஹாரிகம் என்று கூறப்படுமேயானால் ம்ருத்பிண்டத்திற்கும் ஸத்யத்வமானது வ்யவஹாரிகமாக இருப்பதுபற்றி காரணத்திற்கு ஸத்யத்வவிலித்தியில்லை. காரணத்திற்கு வ்யவஹாரிக மான ஸத்யத்வமே ஸம்மதமாயிருக்குமேயானால் அது குடம் முதலியவற்றுக்கும் துல்ய மாகவாகும். கார்ய காரண த்ரவ்யங்களுக்கு ஐக்யமிருப்பதால் காரண விஜ்ஞானத்தாலே கார்ய விஜ்ஞானமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகட்டும். அப்படி இருந்துங்கூட உலகத்தில் பற்பல கார்ய வாக்ஷங்களுக்கு உப்பற்பல உபாதானங்களோடுகூடி இருந்தல் காணப் படுவதால் எகவிஜ்ஞானத்தாலே ஸ்வவிஜ்ஞானமானது பொருந்தாது என்கிற சங்கை வரின், ஐக்யத்துக்கு ப்ரஹ்மத்தையே காரணமாகக்கொண்டிருத்தலைக்கூறுகிறார்—ஸதே வஸோம்யேநம்கீரே என்று. சருதியிலுள்ள “ஸத” சப்தார்த்தத்தைக்கருகி இந்தவிடத்தில் “ஸத்சப்தவாச்யஸ்ய” என்று உரைக்கப்பட்டது. இது ஸருண ப்ரஹ்ம விஷயமென்று அர்யதாவித்தியானது எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாது என்கிற அபப்பிராயத்தினால் “பாஸ்ய ப்ரஹ்மண:” என்று உரைக்கப்பட்டது. அகீரே ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தியகாலத்தில் என்று அர்த்தம். பிறகு ஸ்ருஷ்டிசொல்லப்பட்டபோவ தால், விஜ்ஞீய ஸஜாதீய ஸ்வகந்த நாகந்த வ்யவ்ருத்தியானது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயானால் அகீரே என்று சொல்வது பொருந்தாது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒரு காலவசேஷத்தில் நிர்விசேஷத்வம் என்கிறதில்லையன்றோ — ஈ வை உத ம ய ஸ்ரீ ஹர்க்ருணய பரிஹாரத்தின்பொருட்டு ஜீவர்களுடைய பஹுத்வமென்ன அவர்க

@ உபாதானம்—எடுத்துக்கொள்ளுதல்.

† த்ரவ்யம்—வஸ்து அல்லது பதார்த்தம். ஈ ஸாதாரணம்—பொதுவானது.

‡ நிர்ணயகம்—நிச்சயத்தை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

|| வ்யவஹாரிகம்—உலகவழக்கத்திலுள்ளது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்—எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸம்பாவண இல்லாமை.

§ ஹர்க்ருணயம்—தகையற்றிருத்தல்.

ஞாடைய கர்மங்களின் பரஹ்மென்ன அவைகளின் அநாதீதவென இவைகள் ஒப்புக்கள்ளத்தக்கதாக இருப்பதாலும் அநத ஜீவர்களின் பஹுத்வமானது அபரமார்த்தீகமென்று சொல்லப்படுமேயாவல், அல்ல;— பாரமார்த்தீயபஹுத்வம் இப்பொழுதியில்லாமையால் அநீதீதம் உயனதற்காது. அதிச் சப்ததக்ரு அவ் வகிதாத்தவமென்பதுகூடாது. அநிதது ஸ்ருஷ்டிச் சப்தப்படுவதால் - அத்ஸூல் கால ரூபமான விஜாநீயபேதமும் சேஷரூபவிஜாநீய பேதமும் ஸாக்ஷோத்வம் முதலான ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுகுணமான குணரூபமான ஸ்வகதபேதமும் அப்போதிருக்கின்றதாக ஸால் விஜாநீயம் முதலிய மூன்றுவிடத்தங்களின் நிராஸபரதவம் விருத்தம் - காரண வாக்யமாயிருப்பதால். இது காரணவாக்யமாக இல்லாவியில் இப்படிப்பட்ட வாக்யங் களுக்கு ஸர்வசாகாப்ரதயயற்பாயத்தால் விஜாநீயம் முதலியதின் பேதநிராஸத்தில் கோக்கு இருப்பதுபற்றி காரணபரதவமில்லாமையால் ப்ரஹ்மகாரணத்வம் அப்ரமாண மாகவேண்டுவரும். நிச்சயப்பொருளை உணர்த்துகின்றதும் தன்னாலே விலக்கத்தக்க வஸ்துவவிசேஷத்தை உபஸ்தாபிப்பதில் ஸாமர்த்தியமுள்ளதாகவுமிருக்கற எவகாரத் திற்கு சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற மற்றொரு பதத்தை அந்தத்திற்கு விருத்த மான அர்த்தத்தை விலக்கும் தன்மை தவறாமல் காணப்படுவதால் 'ஸதேவ' என் கிற அவதாரணமானது அவதகார்யவாதத்தைத் தள்ளுவதில் நோக்குள்ளது. இவண் கற்றறிந்தவனே' என்கிற வாக்யப்ரயோகத்திலிருக்கிற ஏகாரமானது ப்ரஹ்மணத்தன் மையை விலக்காதன்றே. பின்னையோ கற்றறியாமையையே வ்யாவர்த்திகிறது. ஆத லால் சப்தஸ்வாரஸ்பத்தால் ஸதேவ என்பதனால் நிரவரிக்கத்தக்கது அஸத்த்வமே ஒழிய விஜாநீயபேதமல்ல. என்றாலும் அவதகாரணது ஸத்தைக்காட்டிலும் விஜாநீயம். ஆயினும் அதற்கு வ்யாவர்த்திக்கத்தக்க கணமையானது விஜாநீயத்வாகாரத்தாலல்ல. பின் னையோ ஸத்துக்கு விரோதியாக இருத்தலால் - ஸதேவ - ஒருப்பாழுதும் அஸத்திலே ளன்று அர்த்தம். ஸத் சப்தமானது ப்ரமாணஸம்பந்தயோக்யதாரூபமான ஸத்வத் தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகக்கொண்டு ப்ரமாத்மாவினிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இந்த ஸத் சப்தமானது விசேஷ்யமாக இருக்கிற ப்ரமாணமாவைச் சொல்லுகிறதாக இருந்த போதிலும் காரணவிஷயத்வ ஸாமர்த்த்யத்தினால் காரணத்துத்திற்கு உறித்த குணங்க ளோடு கூடியவனும ப்ரகருதி புருஷன் காலம் இரமூன்றையும் சரீரமாகக்கொண்டவ னுமான ப்ரமாத்மாவை உணர்த்துகிறதது. ஏகமேவ என்பது நாமரூப விபாகமில்லாத காரணவஸ்தையுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. காரணத்வாவஸ்தையில் ஏகத்வ நிச்சயமானது 'பஹுஸ்யம்' என்று பஹுபவர ஸ்வகல்பத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் போகிற கார்யவர்கங்களின் பஹுத்வத்திற்கு ப்ரதியோகியான வஸ்துவின் ஏகத்வத்தை ப்ரதாநமாகக்கொண்டிருப்பதாலும் ஒரு மருத்தினைத்திடில் மண்மயமான கார்யவர்கம் அநிதததும் என்று உரைக்கப்பட்ட திருஷ்டாந்த ஸாமர்த்த்யத்தினாலும் "தத்தே த்மதர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத், தந்நாமரூபாயாம் வ்யாக்ரியதி" என்கிற ச்ருத்யந்தரத்தோடு அர்த்தைக்யமிருப்பதாலும் இதுவே அர்த்தம். வைசேஷிகன் முதலியவர்களால் நித்யம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிற ஆகாசம் முதலியவற்றுக்குக்கூட ஸம்ஹாரம் உண்டு என்கிற அபிப்ராயத்துடன் கூடியது. எவகாரம் இவ்வண்ணம் நாமரூபவிபாகமில்லாமையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாத்வம் வித்தித்தது. இனிவரப்போகிற அவஸ்தா விசேஷத் தோடுகூடியதான ஒரு வஸ்துவுக்கு முந்திய அவஸ்தை (நிலமை) யின் ஸம்பந்தமல் ஸவோ உபாதாத்வம் 'அத்விதீயம்' என்கிற பதத்தினால் நிமித்தகாரணம் நிவேஷதிக் கப்பட்டது. உபாதாகம் ப்ரஸ்துதமாக இருப்பதுபற்றி நிமித்தகாரணம் புத்தியில் நிலை பெற்றிருப்பதாலும் பாதந்த்ர ரூபமான விசேஷங்கள் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், நிவே ஷமானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதைவிட மற்றதை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதாலும்

மேலுள்ள வாக்யத்திற்கு ஸங்கதி அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். “ஏகமேவ” என்கிற சப்தத்திற்கு அவிபத்தநாமரூபநா பரத்வமானது “பஹுஸ்யாம்” என்கிற வாக்யத்தால் அறியப்படுகிறது. “ததைக்ஷுத தத்தோஜோ஽ஸ்ருஜத” என்கிற இந்த சூருதி வாக்யங்களால் அகவியியபத்திற்கு நிமித்தாந்தரபாவத்தில் நோக்கு அறியப்படுகிறது. பரப்ரஹ்மமானது எப்போதுமியிருப்பதால் “ஸதேவ” என்கிற அவதாரணமானது அஸத்தகாரியவாதநிரஸனத்தில் தாத்தாயமுன்னதாயிருக்கிற தென்று மேலேயிருக்கிற “கதம்ஸத: ஸஜ்ஜாயேத” இது முதலிய வாக்யத்தால் அறியப்படுகிறது. “கதம்அஸத:” இதுமுதலான வாக்யமானது வைசேஷிகனுடைய மதநிராஸனத்தில் கருத்துள்ளதெயொழிய கூடிணிகவாதினை நிரஸிப்பதில் நோக்குள்ளதும்ல்ல. சூன்யவாதிகளை நிரஸிப்பதில் நோக்கமுள்ளதும்ல்ல. கூடிணிகவாதி, சூன்யவாதி, இவ்விருவர்கள் விஷயமாக நிராஸம்செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானமானது வைசேஷிகமதநிராஸத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும் “ததைக்ஷுதஹு: அஸதேவேதமக்ரஜுஸீத” என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். கூடிணிகதவரும் சூன்யதவரும் காலவிசேஷத்தில் உண்டாகிறதில்லையெனறே. ஆதலால் “ததைக்ஷுதஹு:” இது முதலிய வாக்யம் அஸத்தகாரியவாதநிராஸத்தில் நோக்குள்ளது. “குதஸதுகலுஸோம்யைவம் ஸ்யாத” என்பதனால் மருத்தினினை மறுண்டான எடம் முதலியவைகளுக்கு மருத்ஸ்வரூபத்வம்போல அஸத்தினினை முண்டான வஸ்துவவுக்கு அஸத்ஸ்வரூபத்வம்பிரஸங்கிக்குமென்று கருத்தது. உத்பத்தியாவது திரவ்யத்திற்கு உண்டாகிற ஓர் அவஸ்தை என்கிற இந்த அர்த்தமானது, “வாசாரம்பணம்” என்கிற இந்த வாக்யத்தால் சூக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது - அதை அவலம்பித்து “கதம்அஸத: ஸஜ்ஜாயேத” என்று உரைக்கப்படுகிறது எவ்வாறு நிராசரயவஸ்துவவுக்கு ஸம்பவமென்று அர்த்தம். “ததைக்ஷுத” என்பதனால் ஸர்வஜ்ஞத்தவமும் “அஸ்ருஜத” என்பதனால் நிமித்தத்தவமும் “பஹுஸ்யாம்” என்பதனால் உபாதாநாத்தவமும் அந்த நிமித்தத்வ உபாதாநாத்தவமிரண்டுக்கும் அதுகுணமான ஸர்வசக்தித்தவமும் ஸத்பஸங்கலபத்தவமும் “அநேஜ்ஜேவோ ஆத்மா அதுப்ரஸிய” என்று ஸர்வாத்நாத்வமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஜேவோ ஆத்மா - ஜேவனை சரீரமாகக்கொண்ட என்னால் என்று அர்த்தம். “விடமேவ பூத்வாவஹுரேவோமபாததா: வ்யாக்ரேண பூக்வாவஹுரேவோ மபாததா:” என்பதுபோல. ஸாவஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுடைய பரமாத்மாவுக்கு அதற்கு விபரீதமான ஸ்வரூபத்தோடுகூடின ஜேவனோடு ஐக்யம் ஸம்பவியாததாலும், “யஸ்யாத்மாசரீரம்” இது முதலிய வசனத்தாலும் “தததுப்ரஸிய” என்று அசேதநத்தைப்போல ஜேவனிடத்திலும் அதுப்ரவேசசர்வணமியிருப்பதாலும், சரீரவாசக சப்தத்திற்கு சரீரிபரயந்தவமானது முக்யமென்பது பொருந்துதலாலும் இதுவே அர்த்தம் - “ஸதாயததா:” என்பதனால் ஸர்வாதாரதையும் அதனாலேயே ஸர்வவியமனமும் விரித்தித்தது. ஏதஸ்வவா அக்ஷரஸம் ப்ரசாஸனேகாரிக் த்யாவாபருதவ்யெள விர்ருதேதிஷ்டத:” என்று ப்ரசாஸனத்தினால் தாரகத்வம் கேட்கப்படுதலால், இவ்வண்ணமாக சரீரிக்கு லக்ஷணவகளாக இருக்கிற ஸர்வாதாரதவ ஸாவநியமன ஸர்வாத்நாத்வங்களைபோல ப்ரஹ்மம் ஜகத்தையே சரீரமாகக்கொண்டது என்பது சொல்லப்பட்டது. ஆதிசப்தத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுத்தங்களாயிருக்கிற வேறு ச்ருதிகளால் விரித்தித்திருக்கிற குணங்கள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. “ஐததாத்ம்யம்” என்பதனால் உலகமனைத்துக்கும் ப்ரஹ்மாத்மகத்வமும் அறியப்படுகிறது. “தத்ஸத்யம்” என்பதனால் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகமாயிருந்த லாவேயே ஜகத்துக்கு ப்ராமாணிகத்வம் - ஜகத் தன்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதாக உண்டாகிற எண்ணம் ப்ராந்தி என்று அர்த்தம். ஆகையால் எல்லா உலகத்துக்கும் அவன் ஆத்மா “ஐததாத்ம்யம் இதம் ஸர்வம் ஸ ஆத்மா” என்கிற நிர்ஜேமமானது

“ராமாநஜம் லக்ஷ்மண பூர்வ ஜஞ்சு” என்பதுபோல் அந்யோந்ய ஸம்பந்தித்வ தாத் பர்யாதிசயத்தால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அன்றிக் கே “ஸத ஆத்மா அந்தமயாம் யம் ருத்” என்பதுபோல் எவ்வா உலகத்திக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதால் உனக்கு ஆத்மா அவன என்று அர்த்தம். ஆகையால் “தவம்” சப்தமென்தன், அதினர்த்த மென்தன், அது விஷயமான புத்தியென்தன் இம்மூன்றும் “தத்” சப்தவாச்யமான ப்ரா ஹ்ம பரியத்வங்களாக இருக்கின்றனவென்று “தத் தவமவஸி” என்ற வாக்யத்திற்கு பொ ருள் என்று கூறுகிறார்—ஏவம்பூத் என்று “ஏவம்பூத்” சப்தத்தினால் “தத்” பதத் துக்கு ப்ரக்ருத பராமர்சித்வம் ஸுபிபிக்கப்பட்டது. இந்த ஸத்வித்யைக்கு ஸவிசே ஷமான வஸ்துவினிடத்திலேயே ஆறுவிதமான தாத்பர்யவிவாகங்களிருக்கின்றன. தொடக்கத்தில் “உததமாநேசம் ப்ராஹ்மய:” என்கிற ஆயீக்ஷசப்தத்தினால் ப்ராஸஸிதா கூறப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் இரண்டு சீலோகங்கள் ஆசார்யபாதானால் அறுத் தலிக்கப்பட்டிருக்கின்றன ! “சாந்தோக்யே கேசிதாஹுர்திசதிருததமாநேசம் ப்ராஹ்மய இத்யந்தராகபூர்வஸ்துபதேசம் ப்ரகடயதி ஸ்தோந்ரஸஸ்திமவஸூத்: | நோகந்தர்ய ஸ்தி கர்மணயகணிவ்யஸ்தி ஸதகந்த்ருசாஸ்தென ந கர்மஸ்யாத் ஸ்யாத்கர்மோபதேசே தகிசமுததமாநேசவாசோபதேசம் || அதாப்ரம: ப்ராஸஸ்திம் வத்திதிசிரஸாவாஹ் முகோநோபதேசம் சாஸ்தென லோகதிப்ரஸித்தே நஸ்திபரஹ்மசாபேக்ஷிதார்த்த ப்ரா ஸவக: | யுத்தோஸாதாரணேத்தயா வரூகணிகரணேப்பத்யா வைவக்ஷிகதவம் சாப்நோக் தம் காரகாணமநுபாஸ்தயாகந்தரிஸ்யாத்விவக்ஷா || என்று. (இதன் அர்த்தம் - சாந் தோக்யத்தில் “உததமாநேசம் ப்ராஹ்மய:” என்கிறவிடத்திலுள்ள ஆக என்கிற உப ஸர்கத்தை முந்திவைத்துக்கொண்டிருக்கிறது வயஞ் ப்ரத்யயத்தை ஈற்றில்கொண் டதுமான ஐரோ என்கிற தாதுவானது உபதேசம் என்கிற அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்து கிறது. ஸச்சப்தவாச்யமான பரமாத்மாவின்னா சாஸனத்தை வெளிப்படுத்துகிற தில்லை. வயஞ் ப்ரத்யயமானது கந்தா என்கிற அர்த்தத்தில் சப்தாஸ்தரத்தில் கிடை யாது. கர்மத்வ ரூபாத்மத்தில் வயஞ் பாணினியினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தவிடத்தில் ஸச்சப்தவாச்யமான பரமாத்மா என்கிற காத்மாவின்னா சாஸனத் தில் கர்மணிவிஷிதமான வயஞ் வாராது. காமோபதேசத்தில் வயஞ் ப்ரத்யயமிருக்கு மேயானால் உததமாநேச என்கிற சுருதிவாக்யத்தினால் அந் த கர்மத்வரூபமான அர்த்தமே உபதேசிக்கத்தக்கதாகுமென்று சொல்லத்தக்கது என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் மறுமொழி கூறுகிறோம்—முதலில் ஆக என்கிற உபஸர்கத்தை யுடைய இந்த திரி என்கிற தாதுவானது ப்ராஸஸ்தியைக்கூறுகிறது. உபதேசத்தைக் கூறுகிறதில்லை அந்த ஆதேச சப்தமானது சாஸனரூப அர்த்தத்தில் மிக்க ப்ராஸித்தி பெற்றிருக்கிறது - இவ்வேயும் வேறிடத்திலும் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அர்த்தத்துக்கு ப்ரா ஸவகமில்லையென்றே - அஸாதாரணேத்தியினால் வயஞ் ப்ரத்யயமானது இவ்வுகாணத்வ ரூபார்த்தத்திலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது யுத்தம் காரகங்களுக்கு வைவக்ஷிசத் வம் சாப்திகங்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் கரணத்வரூபார்த்தத்தில் விதிக்கப்பட்டிருத்தபோதிலும் இந்தவிடத்தில் வயஞ் ப்ரத்யயத்துக்கு காதரிவிலகை இருக்கலாம் என்பதனால் இவ்வுடயித்தி)

ஆதேச சப்தத்தில் உபதேசிக்கத்தக்க வஸ்து கூறப்படுகிறது. உபதேசம் என் பது ப்ரக்ருதியினது அர்த்தம். ப்ரத்யயார்த்தம் கர்மத்வம்:— “அகந்தரிசகாரேஸம் ஜஞாபம்” என்கிற பாணினி ஸூத்ரத்தினால் கந்தாவைக்காட்டிலும் வேறான காரகங் களில் வயஞ் ப்ரத்யயம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் உபதேசத்தில் ப்ராஹ்மத்துக்கு கர்மத் வம் உபபந்தமாவதாலும், ப்ராஸஸனத்திலேவென்றால் பிரஹ்மமானது கர்மாவல்ல.

பின்னையோ கர்த்து கர்தாவைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற சாரகங்களிலன்றோ வயர் பரத்யயம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் “கர்தரிக பரத்யயம்” என்பது பொருந்தாது—“கிவிதிச” என்று குணத்தை நிஷேதித்திருப்பதால் ஆதேச சப்த ரூபம் ஸித்திபெறுது. “பசாத்யச பரத்யயம் என்பதும் பொருந்தாது. திசு தாதுவானது இப்பரத்யயஹா கடகமானது என்கிற அஷ்டாத்தை ஈற்றாக்கு முந்தின எழுத்தாகக்கொண்டிருப்பதால். “இருபதாத்க:” என்கிற அபவாத ஸூத்ரத்தினால் பரத்யயம் வருவதால் குணம்வாராது—ஆதலால் இந்த ஆதேசசப்தமானது வயர் பரத்யயாந்தமே - அந்த பரத்யயமோ கர்தா என்ற அர்த்தத்தாலே விதிக்கப்பட்டிராத் தினால் கர்மாந்தத்தவமே யுத்தமாதலால் உபதேசிக்கத்தக்கதே ஆதேச சப்தத்திற்கு வாச்யமென்று. இந்த விஷயத்தில் மறுமொழிசொல்லப்படுகிறது. ப்ரஸித்தி ப்ராசர்யத்தால் சாஸனம் ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம். அங்ஙனம் மில்லாவிடில் ஸ்வாஸ்ய பங்கம் வருவதால். முதலில் ஆ என்கிற உபஸர்க்கதையுடைய திசு தாதுவானது நியோக்தா வினுடைய ப்ரயோஜனத்தைக்கூறுகிறது. முதலில் உப என்கிற உபஸர்க்கதையுடைய திசு தாதுவானது நியோஜ்யனுடைய ப்ரயோஜனத்தைக் கூறுகின்றதல்லவோ என்று ஸ்யாஸகாரர் சொல்லுகிறார் - நியோக்தரி ப்ரயோஜனம் யஸ்ய - எந்த அர்த்தத்துக்கு நியோக்தாவின்ரிடத்தில் ப்ரயோஜனமிருக்கிறதோ, அர்த்தத்துக்கு வாசகம் என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் மற்றவிடத்திலும் - மேலும் உபதேச்யதவமென்பது லௌகிகமான கர்மபாகார்த்தத்தாக்கும் அலௌகிகமான ப்ரஹ்மபாகார்த்தத்தாக்கும் பொதுவானது - சாஸித்ருத்வமோவெனில் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸாதாரணம். “அந்த: ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தாஜ நாமம்”, “ஏதஸ்யவா அக்ஷரஸ்யப்ராசாஸகே கர்சி” இது முதலிய ச்ருதிகளால் நிருபாதிக்கமான ப்ராசாஸனமானது ப்ரஹ்மத்துக்கே உரித்ததென்று ச்ருதி சொல்லுவதால். நிருபாதிக்கமான உபதேச்யத்வமானது ப்ரஹ்மத்துக்கே உரித்தது என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. இஷ்டப்ராப்தி, அசிஷ்ட நிவ்ருத்தி, அவைகளுக்கு ஸாதனங்கள் இவைகளுக்கு பொதுவாயிருப்பதால். என்றலும் அபரிமிதமான ஸூகப்ராப்திது:கசிவ்ருத்தி முதலியது ப்ரத்யக்ஷமாக உபதேசிக்கத்தக்கதாக இருக்கலாம். ஆயினும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி, ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்ம உபாஸனங்கள் இவை அனைத்துக்கும் உபதேச்யத்வமென்பது. ஸாதாரணம் - ப்ராசம் செய்யத்தக்க வஸ்துவுக்கு உபதேச்யத்வம் அர்த்தத்தால் விரித்தித்தது. ஆதலால் உபதேச்யத்வத்தாம் ப்ரயோஜனமற்றது. “யோகாச்ச்ருதம் ச்ருதம்” இந்த ச்ருதிவசத்தோடு சுவகாய்த்வமிருப்பதால். தன்னை கற்றறிந்தவரோ அறிந்ததனால் மற்றவைகளின் அறிவுக்குக்காரணமாயிருத்தல் என்கிற தன்மையினால் விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிற உபதேச்யத்வமானது அஸாதாரணமென்றமொல்லப்படுமேயானால், அப்படியிருந்தபொதிலும் அப்படிப்பட்ட உபதேச்யத்வமானதுப்ராதிஜ்ஞாவாக்யத்தாலும் ப்ரவுடவ்யத்வயுக்தியினாலும் அர்த்தவிதம்மாயிருப்பதுபற்றி அபேகிதமான உபதேச்யத்வத்தைச்சொல்வதைக்காட்டிலும் அபேகிதமாயிருக்கிற ப்ராசாஸித்ருத்வமே சொல்லத்தக்கது என்பது பொருத்தமுள்ளது. “யோகாச்ச்ருதம்” என்பதிலால் உபாதாநத்வம் வித்தித்திருக்க. ப்ராசாஸிருத்வத்தினால்ன்றோ நிமித்தத்வம் ஸித்திக்கும்—ப்ராபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தைக்கவிர்த்து வேறு நிமித்தமிருக்கமேயானால் ஏகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞானத்வம் பொருந்தாது. ஆதலால் ப்ராதிபாதிக்கபெண்ணமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவை விவக்ஷிதமான அஸாதாரண ஆகாரத்தோடு கூடியதாகவே ப்ராதிபாதிப்பது தகுதியுள்ளது. வயர் பரத்யயமானது கரணரூபார்த்தத்தில் வ்யுத்தபங்கமாக இருப்பதால் விவக்ஷாத:ஸாகாணம் ப்ரவ்ருத்தி:” என்கிற சாப்திகர்களால் கூறப்பட்ட ஸ்யாயத்தாலே கர்தாவின்ரிடத்திலேயே வேறு கரணத்தை அபேகியாமல் ஸாதகமத்வத்தை விவக்ஷிப்பதினால் அவ்வாறு ப்ரயோகம் உபபங்

மாட்டது. அகாரி என்கிற சூத்ரத்துக்கு காரணதவ விவரக்ஷயில்லாவிடில் கர்த்தாவி னிடத்தில் அஸாவஸ்யதால் நிரூபித்த ப்ரயோஜனம் உபதேச பகூத்தில் ப்ரகருத் யாதிக்கின் அஸ்வாஸ்யமும் ப்ரத்யயத்தின் ஸ்வாஸ்யமும் வருகிறது. ப்ரசாஸன டக்ஷ, தீவோவென்றால் ப்ரக்யயத்தின் அஸ்வாஸ்யமும் ப்ரதாநபூகமான ப்ரகருத் ப ர்த்த ஸ்வாஸ்யமும் அர்த்தத்தின் ஒளியையும் எப்பதினாலும் லக்ஷம்யம். ஆதலால் ப்ரசாஸ்தாவே ஆதேச சப்தத்தால் சொல்லாததென்றால் ஸ்வீகரிப்பது யுத்தம். இவ்வண்ணம் உபக்ரமத்தில் நிருபாதிமான ப்ரசாஸனகுணஸம்பந்தம் உரைக்கப்பட் டது. அவ்வண்ணமே ஜகதபாதாதகமும் நிமித்தகமும் அதந்தநுணமான ஸர் வஜ்ஞதவம் ஸர்வசக்திதவம் முதலியன அறியப்பட்டது. உபஸம்ஹாரத்திலும் +த்த்வ மஸி என்கிற ஸாமாநாதிகாரணபந்தால் ஜீவாத்நாயாமிதவம் என்கிற குணவிசேஷம் உரைக்கப்பட்டது. இதே அர்த்தமானது அநேகம் தடவை ஆவ்ருத்திக்கப்பட்டிருப்ப தால் அப்பியாஸமுமிருக்கிறது இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத்சாரணதவம், ஜகத்த்ராதமத்தவம் முதலிய குணங்கள் ப்ரமாணாத்ரதத்தால் அப்ரதிபந்தமாயிருப்பதால் அபூர்வதையும் வித்தித்தது. இவ்வண்ணம் உபாஸனாக்கு “தஸ்யதால் தேவகிரம் யாவந்தவீ மோக்ஷயே அதஸம்பந்தஸ்யே” என்று சரீரம் கழிந்த உத்தராக்ஷணத்தில் மோக்ஷம் கேட்கப்படுவதால் பலனுமிருக்கிறது புத்தானேக்குறித்து பிதாவின்னுடைய ப்ரதிவசன ரூபமாகியிருப்பதால் அர்த்தநாதமும் அடையப்பட்டது மருத்திபிண்டம் முதலிய திருஷ்டாந்தத்தின் உபபாதனத்தினால் உபபத்தியும் வித்தித்தது. இந்த மூன்று திருஷ்டாந்தத்திலும் விவரத் பக்ஷத்துக்கதுகுணமான ஒரு திருஷ்டாந்தமும் காணப்படவில்லை, பின்னேயோ பரிணாமபக்ஷத்துக்கதுகுணமாகவே காணப்படுகிறது. தார்ஷ்டாந்திக விஷயவாசத்திலும் “தததேஜோஸுருஜ” என்று உரைக்கப்பட்ட தேயொழிய “ததப்ரமத்” என்று உரைக்கப்படவில்லை - ஆதலால் இந்த சுருதியில் விவர்தபக்ஷ ப்ரஸங்கமுமில்லை. சுருதயந்த்ரவர்களிலும் “ததாத்நாமஸ்வயம் அருருத்” இது முதலியவை கேட்கப்படுகிறதே ஒழிய “வ்யவர்த” என்று கேட்கப்படவில்லை. ஸூத்திரமும் பரிணாமத் என்று இருக்கிறதேயொழிய விவர்தாத என்று இவ்வே ஸம் ருதிகளிலும் “கடசுமகுடகாணிகாதிபேதை: கருகமபேஜமபீஷ்யதேயதைகம் - க்ஷிதி தவபரிணமதோ நிலாந்த:” — (அர்த்தம் ஒரு ஸ்வர்ணமானது கடசுமகுடம் செவிப்பூ முதலிய பத்பல ஆபரண பேதவகளாலே வேறுபாடுகளாக எண்ணப்படுகிறத - பூமி யினது பரிணமத்தாலே, இது முதலியவைகளில் பரிணாமக்ஷங்களை காணப்படுகின் றன. ஆதலால் சுருதிஸம்ருதி ஸூத்ரங்களின் ஸ்வாஸ்யத்தால் பரிணாமமே ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது அந்த பரிணாமமும் எத்த்வாரகமாகவே இருப்பதற்குத்தகுதியுள்ளதாக இருக்கிறது—நிர்விகாரத்துவ நாதோஷகவ, அறுபடுவச சரீர சரீரிபாவாதிகளை விஷய மாகக்கொண்ட அநேக ச்ருதிஸ்வாஸ்யததாலும், அப்படியில்லாவிடில் அவைகளுக்கு விசோதம் ப்ரஸங்கிப்பகாலுமென்று ஏகவிஜ்ஞானகதால் எவ்விஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞா லாகயம் எது? அதின் உபபாதம் எவ்வாறு? என்று ஆசங்கைவாரின் இதின் விஸ் தாரம் வேதார்த்த ஸ்வகர்ஹத்தில் என்று கூறுகிறார்—ப்ரபஞ்சித: என்று. இந்தவதித் தில் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அர்த்தமானது எவ்வாறு அறியப்படப்போகிறதென்று கேட்கப் படுமேயாகில் கூறுகிறார்—அந்ராயி என்று. நிபுணதரம் - அந்த அதிகாரமானது இந்த அர்த்தத்தையே விஷயாகக்கொண்டிருப்பதால் என்று கருத்து.

“கய வராயயா திக்ஷா” (10-க-க-டு) ஐத்யுக்ராவிபுர
சுருதாநு ஷெயமணாநு ப்ரூகிஷியு கித்யுக்ஷவிஸுக்ஷ ஸுருக்ஷு

ஸவ்யமதக்ஷாவ்யகஸவ்யமதக்யொநிகஸ ஸாவ்யஜ்ஜாஹிகௌரண மூண
யொமஃ வரஸ்யுப்யஹணஃ வுதிவாஹிகஃ :

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

“அதபராயயா” என்கிற சுருதியிலும், ப்ராக்ருதங்களான ஹேய
குணங்களை நிஷேதித்து பரப்ராஹ்மத்திற்கு நித்தயத்வம், விபுத்தயம் ஸூக்ஷ்
மத்வம், ஸர்வகதத்வம், அவ்யயத்வம், பூதயோநித்வம் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முத
லிய கல்யாணகுணங்களின் ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சீருதப்ரகாசிகை.—

அநந்தம் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரவித்யைக்கு ஸவிசேஷபரத்வத்தைக்கூறுகி
றார்-அதபராயயா இதுமுதலியதால். “அபாணிபாதம்” என்பதை ஈற்றிலுள்ள பதங்க
ளுக்கு விஷயநூதக்கூறுகிறார்—ப்ராக்ருதநாந் என்று. ப்ராக்ருதா: -ப்ராக்ருதி ஸம்பந்
தம்பெற்றவைகள் - இதனால் ஓரிடத்தில் வீதித்திருப்பதற்கன்றோ ஓரிடத்தில் நிஷே
தம் என்பதனால் நிஷேத்யங்களுக்கு ஓரிடத்தில் வீதித்தியானது காண்பிக்கப்பட்டதாக
ஆகிறது. ப்ராக்ருதியை அடைந்தவைகளும், ப்ராக்ருதிஸம்பந்தத்தால் உண்டுபண்ணப்
பட்ட ஜீவர்கள் அடைந்திருக்கிற போஷகங்களும் ப்ராக்ருதங்கள். “அத்ரேசயம் அந்
ராஹ்யம்” — ப்ரதயக்ஷப்ரமாணத்திற்கும் அகோசரம் - அருமானம்முதலிய ப்ரமாணங்
களுக்கும் அகோசரம். அன்றிக்கே கண்ணுக்கும் அகோசரம். கண்ணைத்தவிர்த்து மற்ற
இந்திரியங்களுக்கும் அகோசரம். அகோசரம் அவர்ணம் - ப்ராக்ருதமான நாமரூபங்
களால் விடப்பட்டது. அக்ஷுஸ்ச்ரேதரம் - இந்ரியாதனை ஜ்ஞானமுள்ளதல்ல.
அபாணிபாதம் - இந்திரியங்களுக்கு அதிணமான சேஷ்டையோடுகூடினதல்ல. “அபா
ணிபாதோஜவநோக்ருஹிதா” “புருயத் யசக்ஷுஸஸசருணோயகர்ணை:” என்று சுருதி
யிருப்பதால். இந்த இரண்டு பதத்தால் ஜீவனை அடைந்திருக்கின்ற நேறுயநிஷேதம்
கூறப்பட்டது. இந்திரியாதிணமான ஞானத்திலும் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு அதிணமான
ப்ரவ்ருத்தித்வமும் ஜீவகத தர்மம் “ஸர்வகதம் ஸூக்ஷ்மம்” என்று பாட்கரம்.
அப்படியிருந்தபோதிலும் அந்தத்தர்மத்தாலே ஸூக்ஷ்மத்வம் எர்வகதத்வம் என்று வ்யாக்
யானம் பண்ணப்பட்டது. ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதனால்ன்றோ வ்யாப்தி ஏற்படுகிறது.
கித்யமாயிருப்பதால் காலபரிச்சேதமின்மை வியும்-ப்ரபும் ப்ரபுத்திமாவது சியந்த்ருத்
வம் - ஜகத்தை சரீரமாகக்கொண்டிருத்தல் பவித்தது. இதனால் வஸ்துக்களில் பரிச்
சேதிக்க ஒண்ணுமை வந்தித்தது ஸர்வகதத்வத்தால் தேசபரிச்சேதத்தின்மை அவ்
யயத்வமாவது - வ்யயசப்தத்தால் உபலக்ஷிதமான தோஷங்களுக்கு விரோதித்வரூப
குணம் என்கிற அபிப்ராயத்தால் கல்யாணகுணங்களோடுகூட அவைகளின் நிர்தேசம்.
அன்றிக்கே அவ்யயத்வமாவது ஏகரூபத்வம்—ஜகத்காரணத்வம், இந்த ப்ரகாரத்தி
லுள்ள “யஸஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” என்கிற இரீத வாக்யத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் உரை
ப்பப்பட்டது. ஸர்வஜ்ஞ., ஸர்வவித் - எல்லாவற்றையுமே ஸர்வரூபத்தால் அறிக்
ப்ரகாரத்தால் அறிகிறான் என்று அர்த்தம். பரஸம் ப்ரஹ்மண: எனபதற்கு முன்போல
அர்த்தம்.

[illegible]

ஸ்ரீ பாத்யம்—

ஸதாம் ஜனாநம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம, என்கிறவிடத்திலும் ஸாமாநாதிகரணிய பதத்திற்கு, அநேக விசேஷணங்களோடு கூடிய ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுதல் என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு வரித்தியிலலை - ஏனெனில் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களின் பேதத்தால் பதங்களுக்கு ஒரு அர்த்தத்தில் வ்ருத்தித்வமல்லவோ ஸாமாநாதிகரணியம் - அதில் ஸத்ய ஜனாந முதலிய பதங்களுக்கு முக்யார்த்தங்களான குணங்களாலேயோ அந்தந்த குணங்களுக்கு விரோதிகளான ஆகாரங்களுக்கு ப்ரத்யநீகா காரங்களாலேயே ஒரு அர்த்தத்தில் பதங்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கும்பொழுது அவைகளுக்கு நிமித்தபேதம் அவச்யம் ஆசாயிக்கத்தக்கது. இவ்வளவு மாத்திரம் விசேஷம் - ஒரு பக்ஷத்தில் பதங்களுக்கு முக்யார்த்தத்வம், வேறு பக்ஷத்திலோ அவைகளுக்கு லக்ஷணை. அஜ்ஞானம் முதலியவைகளேக்காட்டிலும் வேறாயிருந்தல் வஸ்துவின் ஸ்வரூபமேயல்ல - ஒரே பதத்தால் ஸ்வரூபமானது அநியப்பப்டிருப்பது பற்றி பதார்த்தம்

களின் ப்ரயோகத்துக்கு வையர்த்தம் வருவதால். அப்படியாகில் ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு அலித்தி வருகிறது:—ஒரு வஸ்துவில் வர்திகின்ற பதங்களுக்கு நிமித்தபொச்சரணமில்லாமையால். ஒரே அர்த்தத்திற்கு விசேஷணபேதத்தால் விசேஷ்டதாபேதம் வருவதால் பதங்களுக்கு அநேகார்த்தத்வமானது ஸாமாநாதிகரணய விரோதமில்ல—ஸாமாநாதிகரணயமானது ஒரு வஸ்துவுக்கே அநேக விசேஷணங்களோடு கூடியிருக்கலை ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளதாகையால் “பிந்ரப்ரவ்ருத்திநிமித்தநாம சப்தநாம ஏகஸ்மிந் அர்த்தே வ்ருத்திஸ்ஸாமாநாதிகரணயம்” என்றல்லவோ சாப்திகர்கள் கூறுகின்றனர்.

சுருத்ப்ரகாசிகை—

பிறகு சோதகவாச்யங்களில் ஸத்யஜ்ஞாநாதி வாச்யங்களுக்கு அகண்டார்த்ததையை நிரஸனஞ்செய்கிறார் — ஸத்யஜ்ஞானம் இதுமுதலியதால். ஆசார்யபாதர்களால் ஸுஸபமாகஅறியும்பொருட்டு அது இவ்வாறல்லவோ உபவஸிக்கப்பட்டிருக்கிறது அது உபபாதிக்கப்படுகிறது. ஸத்யாதி வாச்யம், ப்ரஹ்மமானது ஸத்யாதிருண விசேஷ்டமென்றே ப்ரதிபாதிக்கின்றது—நீலம் உத்பலம் இதுமுதலிய ஸாமாநாதிகரண வாச்யங்களில் விசேஷ்டகார்த்த பரத்வவ்யுத்தியினாலும், ஸத்யாதி வாச்யத்திற்கும் ஸாமாநாதிகரணயமிருப்பதாலும். அவ்வாறே ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணமும் சாப்திகர்களாலே “பிந்ரப்ரவ்ருத்தி நிமித்தநாம” என்று தொடங்கின வாக்கியத்தாலே உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு, ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு ஐகார்த்தப் பரத்வவ்யுத்தியிருப்பதால் பதங்களுக்கு விசேஷணமாத்ர பரத்வமும் விசேஷ்ட பரத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் ஐகார்த்தம் ஸீத்தியில்லாமல்போவதால் ஸத்யாதிஸாமாநாதிகரணபதங்களுக்கு ஸ்வரூபமாத்ர ஐகப்பரத்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதென்று எது கூறப்பட்டதோ அது யுத்தமன்று விசல்பத்தை ஸஹ்யாதபடியினால். ஸத்யாதிபதங்கள் அர்த்தத் பதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளான அர்த்தங்களின் வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரபரங்களா? அல்லது ஸ்வரூபமாத்ர பரங்களா? அல்லது விரோதிகளான அர்த்தங்களின் வ்யாவ்ருத்திகளோடுகூடான ப்ரவ்ருத் அர்த்த ஸ்வரூபபரங்களா? என்று பகுத்தறியத்தக்கது. அவைகளில் முடலாவதான விரோதி வ்யாவ்ருத்திமாத்ர பாங்களென்று சொல்வது ஸரியல்ல. ஏனெனில், வ்யாவ்ருத்திகள் அநேகங்களாயிருப்பதுபற்றி ஏகார்த்தத்வம் ஸீத்திபெருததால்—வ்யாவ்ர்திக்கப்பட்டத்தக்க வஸ்துக்கள் அநேகங்களாயிருப்பதால் வ்யாவ்ருத்திகளும் அநேகங்களாகவேண்டியும் - ஸத்யாதிபதங்கள் ஸ்வரூபபரங்களமல்ல—அங்மனம் ஒப்புக்கொள்ளில் பதங்களுக்கு பர்யாயக்வம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேதமில்லாமையால், ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்திற்கு ஹாநிகருவதாலும்; (நீலம் உத்பலம் இவற்றுள்) ஒரு பதத்திற்கு வையர்த்தம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும். வ்யாவ்ருத்தியோடுகூடான ஸ்வரூப பரங்களமல்ல — விசல்பத்தை ஸஹ்யாததால். விரோதவ்யாவ்ருத்திகளுக்கு ஸ்வரூபாவச்சேதகத்வமானது உபலக்ஷணதையினாலா? அல்லது, விசேஷணதையினாலா? அவற்றுள் முதல் கல்பம் ஸரியல்ல. ஒரு உபலக்ஷணத்தினால் ஸ்வரூபமானது அறியப்பட்டுவிட்டபடியால் உபலக்ஷணந்தரகங்களுக்கு வையர்த்தம் வருவதால். உபலக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துவைக்காட்டிலும் வெளிப்பட்டதாயிருந்துகொண்டு உபலக்ஷிக்கத்தக்க வஸ்துவின் ப்ரதிதிக்கு உபாயமாயிருக்கிற தர்மமல்லவோ உபலக்ஷணமென்று உப

லட்சுணமறிக்கவாகள சொல்லுகிறார்கள் அவ்வண்ணமே சாலை முதலியவைகளில் காணப்படுகிறது ஆகையால் தூண்களில் ஒன்றுக்கு வையாத்தியும் ப்ரஸ்ருத்திரிமித்த பேதமில்லாமையால் ஸாமாந்திகரணிய லக்ஷணத்திற்கு ஹாசியும் வருகிறது அங் கனமாகில் உன பக்ஷத்தில் ஒரே ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநத்தினான அநேகங்களுக்கு உபலக்ஷணத்வம் எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் உத் தரம் கூறப்படுகிறது அந்நவிடத்தில் உபலக்ஷிக்கத்தக்க தாமியான ப்ரஹ்மம் ஒன்றா யிருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு உடலக்ஷணத்தோடும் ஜ்ஞாமஸ்திதி முதலியாற் றுக்கு அது குணமான ஜ்ஞானசக் கயாதி ரூபமான உபலக்ஷிக்கத்தக்க தர்மபேதமானது நம்மால் ஒப் புகொள்ளப்படுகிறது. அபுபடியில்லாவிட்டால் அந்நவிடத்திலும் அநேக உபலக்ஷணங் களுக்கு வையாத்தியம் பரஸங்கிதேவீதும். உன டக்ஷத்தில் அநேக உபலக்ஷணங்களாலே உபலக்ஷிக்கத்தக்க தாமபேதங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் முற்கூறப்பட்ட தோஷ த்தை எவ்விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாது. அந்ந உபலக்ஷிய தாமபேதத்தை ஒப்புக் கொள்ளுமடக்ஷத்தில் பரஹ்மத்துக்கு ஸவிசேஷத்வம் ப்ரஸங்கிதமன்றே. இரண்டா வது கலபமும் ஸுரியல்-விசேஷண பூதங்களாயிருக்கிற வ்யாவ்ருத்திகள் அநேகங் களாயிருப்பதால் ஏகாதத்தவம் ஸித்தியாததால். விசேஷ்யத்தில் அந்நபூதமாயு ம் விசேஷ்யபரதிஷ்டிக்ஷ உபாயமாயுமிருக்கிற தாமம் விசேஷணம் விசேஷ்யாததாவ மாவது ஜ்ஞாநிக்ஷப் பட்ட வஸ்துவினிடத்திலிருத்தல். விசேஷண பூத மான அாததங்களுக்கு பேதங்களிருந்தபோதிலும் விசேஷ்யபூதமான ப்ரதானாதத் துக்கு ஜகயிருப்பதால் ஏகாதத் ஸித்திவருகிறது என்று கூறப்படுமேயானால் அது ஸகண-வாக்யார்த்தவாதிகளும் துல்யம். அங்ஙனமாகில் நம்மிருவர்களுக்கும் என்னவிசே ஷமென்று கேட்கப்படுமேயாகில் ஒருவனுடைய மத்தத்தில் பதங்களுக்கு லாக்ஷணிகத் தம்; மற்றவனுடைய பக்ஷத்தில் அவைகளுக்கு முக்யத்வம் என்கிற இதுதான் விசேஷம்.

வேறு விசேஷணத்துடன்கூடிய வஸ்துவினிடத்தில் மற்றொரு விசேஷணம் அந்நவித்தால் விசேஷணங்களுக்கு நீ அந்நயோக்யஸமவாயம் பரஸங்கிதமென்று யாதொ ன்று கூறப்பட்டதோ, அதுஸரியன்று. விகல்பத்தை ஸஹியாமையால். “பத்ஜாதம்சுரு தம் ஸாவம் ஸ்மாரிதாந்விதாந்தகம ந்யாயஸம்பாதித வ்யத்தி ப்ரஸூத வாஃயார்த்தபோ தகம்”. (அத்தம் ஸமரிக்குமபடி செய்விக்கப்பட்டதும் பரஸ்பரம் அவ்வாயில்லாதவைகளு மான அத்தங்களோடுகூடிய பதஸமுதம அந்நத்தம் முதலிலே கேட்கப்பட்டதாய்கொ ண்டு ந்யாயங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட. அவ்வ வ்யகதியோடுகூடியதாய் பிறகு வாஃயார் தத்தை போதிக்கிறது என்ற பரகரியையினின்றே வாக்யம் அத்தத்தை உணர்த்து கிறது. அதில் பதங்களுக்கு பதார்த்தங்களை ஸ்மரிப்பிக்கிறதெனையில் அந்நயோக்யஸம வாய ப்ரஸங்கமா? அல்லது பரமாசகசையிலா? அல்லது வாஃயார்த்தத்தைக்கொல் லுகிற தசையிலா? அவற்றின் முதல் கல்பம் ஸுரிபல்-ஸ்மரணத்தையில தனித்தனி யாக பதார்த்தங்களின் ஸமரணத்தால் ஒன்றோடொன்று அவையிப்பதற்கு ப்ரஸங்கமில் லாமையால். இரண்டாவதுமல-ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஒரு வஸ்துவிலுள்ள விருத்தங்களாக இல்லாத அநேக விசேஷணங்களின் ஸமவாயமானது உணரட்டி இருக்கிற வஸ்துவின் பராமர்ச தசையில் பராமாசிகப்படுவதால். முன்றா வது மல-வாக்யார்த்தத்தைக்கொல்லும் தசையில் எல்லா பதங்களாலும் ஒரே ஸமயத் தில் அநேக விசேஷணங்களோடுகூடிய வஸ்துவிலுள்ள வஸ்துவான வஜ்ஞானத்தை உண்

பண்ணுவதால், க்ரமாபிதானததால் உண்டாகிற அர்யோந்யஸமவாயததக்கு ப்ரஸங்க மில்லாஸமயால். எவ்வாறு இரண்டு கணகன், ஜாதி ஈணம் முதலிய அநேக விசேஷணங் களோடுகூடின ஏகவஸ்துவிலேகயமான ஒரு புத்தியை ஒரே ஸமயத்தில் உண்டுபண்ணு கின்றனவோ அவ்வாறே அநேக பதங்கள் ஒரு ஸமயத்திலேயே அந்தத் விசேஷணங்க ளோடுகூடின ஒரு வஸ்துவை விஷயீகரிக்கிற ஒரு ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன வைகளாகின்றன க்ரமமாகச்சொன்னபோதிலும் அர்யோந்யஸமவாய ப்ரஸங்கமில்லை- பதாந்தரத்தினால் எடுக்கப்பட்டிருக்கிற விசிஷ்டத்தில் விசேஷ்யாம்சத்துக்கே பதாந் தரத்தால் எடுக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷணத்தினால் விசேஷிக்கப்படாததற்கு தன்மை யிருப்பதால். அதுவும் பதங்களின் வ்யுத்தத்திக்கு யதாந்தருஷ்ட விஷயதவமிருப்பதால், அங்ஙனமில்லாவிடில் உன்னுடைய பக்ஷத்தில் வ்யாவ்ருத்திருப்பவிசேஷணங்களுக்கு க்ரமாபிதானததால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அர்யோந்ய விசேஷ்ய விசேஷணப்பாவம் எவ் விதத்தாலும் தடுக்கமுடியாது. ஆகையால் எவ்வண்ணம் கூறப்பட்டதோ இந்த பரிஹா ரமே உனக்கும்கூறணம். க்ரமமாக அபிதானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் உத் தீக்யோபாதேயவிபாக விபகி எவ்வண்ணம் எற்படுமென்று கேள்வியுறின மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது ஜ்ஞாதாஜ்ஞாத விபாகமென்று கேள்வியுறின மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது ஜ்ஞாதாஜ்ஞாத விபாகமென்று உத்தேச்ய, உபாதேய, விபாகம். அதுவும் ஒரே ஸமயத்தில் ப்ரதிபாதித்தபோதிலும் விலகுகிறதில்லை. ஒரு வாக்யத்தால் ஒரு வஸ்துவை ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரதிபாதிக்கக்கடக்க இருக்கிற அநேக விசேஷ ணங்களுக்கிடையில் ஒரு விசேஷணங்களுக்கிடையில் முந்தியே அறியப்பட்டிருக்கிறது.

வேறு விசேஷணங்களுக்கிடையில் அறியப்பட்டாலிருக்கிறதுபற்றி ஜ்ஞாதாஜ்ஞாத விபாகபராமர்சமானது பராமர்சதசையில் உண்டாகியே தீருகிறது விசிஷ்டத்திற்கு⁹ ஐயம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டால் விசேஷ்யத்துக்கு ஐயம்போல விசேஷணங்களுக்கும் ஐயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று யாதென்று கூறப்பட்டதோ அதுவும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதல்ல—ஸமானமான விபத்திக்கு விசேஷ்யமாத்ரத்தினுடைய ஐயத்தில் நோக்கு இருப்பதால். அதுவும் வ்யுத்தபதி ஸித்தமாயிருக்கிறது. வ்யுத்தபதியும் ப்ரத்யக்ஷத்தை மூலமாகக்கொண்டது. ப்ரத்யக்ஷமும் விசேஷ்யங்களுடைய ஐயத்தை உணராததுகிறதே யொழிய விசேஷணங்களுடைய ஐயத்தை உணராததுகிறதில்லை. எவ்வாறு கௌ: இது முதலிய ஏகபத ப்ரயோகத்திலும், அனை அனைக்கிருக்கிற ஏகவஸ்துவானது ப்ரதிபாதிக்கதால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷண விசேஷ்ய ஐயத்தை அறிவிக்கிற துல்லையோ; பின்னாலோ விசேஷ்ய ஐயத்தையே அறிவிக்கிறதோ ப்ரத்யக்ஷமூல மான வ்யுத்தபதியல்லவோ அந்நிலை காரணம். அவ்வாறே ஸமானாதிகாரணபத¹⁰ ஸ்வா¹¹ த்ரதுள்ளன ஸமானவிபாகத்திலும் விசேஷ்யங்களுடைய ஐயமாத்ர பரத்வக்கதாலேயே நியமிக்கை. அப்படி இல்லாவிடில் உண்பகூத்திலும் அஸத்தம் முதலான ப்ரதியோகி வ்யாவ்ருத்தி ரூபமான விசேஷணங்களுக்கு ஐயம் ப்ரஸங்கிப்பதால்¹² ப்ரதிபாதிக்க ளுக்கு அந்தத் ப்ரதியோகிகளின் வ்யாவ்ருத்தி விசிஷ்ட ஸ்வரூப பரதம்¹³ மிர்த்தபோ திலும், ஸமானவிபாதிக்கு ப்ரதிபாதிக்காததின் ஏகதேசமாயிருக்கிற விசேஷ்யமாத்ர

† ஸவகாதம்—கூட்டம்

§ ப்ரதிபாதிக்காவது—தாது, ப்ரத்யயம், ப்ரத்யயாந்தம் இணையல்லாததும் அந் தத்தோடு கூடியதுமான சப்தல்லவரும். கருதபரத்யயாந்தமும் தந்திதப்ரத்யயாந்தமும் ஸவஸமும்.

ஸு—“அந்தவதாத்ராத்யய: ப்ரதிபாதிக்க”.

ஸு—“க்ருத்தத்திதஸமாஸாஸு” பாணிருஸுத்தரகன்.

ஐக்யபரத்வ வ்யூத்பத்தியினால் விசேஷண ஐக்யமானது ப்ராஸங்கிக்கிறதில்லையென்று கூறப்படுமேயானால் அது நாமமுடைய பஷுத்திலும் ஸமாகம். நம்மிருவர்களுக்குமுள்ள விசேஷமோவெனில் முன்பே உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விசேஷணங்கள் பிந்நங்களாயிருந்தால் விசேஷ்யபேதம் ப்ராஸங்கிக்குமென்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது ஸரியன்று-விசேஷணபேதமாச்சுத்திக்கு விசேஷ்யத்தை பேதிக்கும் தன்மை இல்லாமையால்-அதுவும் தேவதச்சன், ச்யாமன், யுவா, இது முதலியவைகளில் விசேஷணபேதமிருந்தபோதிலும் விசேஷ்ய ஐக்யம் காணப்படுவதால். விசேஷண பேதத்திற்கு ஸ்வத: ப்ராப்தமான விசேஷ்ய பேதகத்வமென்கிற தன்மையானது, ப்ரத்பக்ஷத்தால் அந்தஇடத்தில்விலக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அதில் தர்மியைபச்சொல்லுகிற பத ஐக்யத்தினாலும் ஸமான விபத்தி நிர் தேசத்தாலும் ஐக்ய ப்ரதீதி உண்டாவதால். கண்ட: , முண்ட: பூர்ணச்சுருங்க:, கௌ:, என்கிற இடத்தில் தர்மிவாசகபத்தின் ஐக்யமும் ஸமானவிபத்தி நிர் தேசமுமிருந்தபோதிலும், விசேஷணங்களின் பேதத்தால் விசேஷ்யபேதமானது அறியப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் இவ்வண்ணமல்ல - ஏனெனில் அவ்விரண்டுக்கும் ஸ்வத: ப்ராப்தமாக இருக்கிற விசேஷ்ய ஐக்ய + ப்ரத்யாயகத்வமானது ப்ரத்பக்ஷத்தாலே அந்தவீடத்தில் விலக்கப்பட்டது; ப்ரோக்ஷவிய்யமான கண்ட:, முண்ட:, பூர்ணச்சுருங்க:, கௌ:, இது முதலிய வாக்யமானது ப்ரயோகிக்கப்படுங்கால் கண்டத்வம் முதலான விசேஷணங்களின் பேதத்தால் விசேஷ்ய பேதப்ரதீதியானது காணப்படுவதென்று உரைக்கப்படுமேயானால், ப்ரோக்ஷ விய்யமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற தேவதத்த: ச்யாமோ யுவா, இது முதலிய வாக்யத்திலுமே, விசேஷணபேதமிருந்தபோதிலும் விசேஷ்ய ஐக்ய ப்ரதீதியானது காணப்படுகிறதென்று விவாதம் ஸமானம். எது நீ நிர்ணயகம் எனில்? சொல்லப்படுகிறது. எவ்விதமான விசேஷணங்களுக்கு ஆச்சர்யபேதமானது ப்ரத்பக்ஷத்தால் தவறாமல் காணப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்விதமான விசேஷணங்களுக்கு ப்ரோக்ஷகமிருந்தபோதிலும் கண்டத்வம் முதலிய தர்மங்களுக்குப்போல விசேஷ்யபேதத்தை உண்டுபண்ணுவது விரித்தம். எவ்வித ஸ்வபாவமுள்ள விசேஷணங்களுக்கு ஆச்சர்யபேத நியமம் காணப்பட்டிருக்கவில்லையோ, அவ்வித விசேஷணங்களுக்கு தர்மிவாசகபததயத்திலும் ஸமான விபத்தி நிர் தேசத்திலும் ஏகவிசேஷ்ய நிஷ்காக்ஷகத்வமானது நீலத்வாதிகளுக்குப்போல தருகியுள்ளது.

ஸமானவிபத்தியினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஐக்யத்துக்கு விரோதம் வருவதால் விசேஷணங்கள் பரித்யாகம்செய்யத்தக்கவைகள் என்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அதுவும் ஸரியல்ல. ப்ராதிபதிகங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷணங்களின் அந்வயத்துக்கு விரோதம்வருவதால் ஐக்யத்தை பரித்யாகம்பண்ணவேண்டியவருமாதலால். இது உபாதிக்கப்படுகிறது - ஸமானவிபத்தி அந்வயத்தால் அறியப்பட்டிருப்பதால் ஐக்யமானது விடுவதற்குமுடியாதென்றுகூறப்படுமேயானால் அப்போது ப்ராதிபதிகபதத்தால் சிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷணவ்யமானது நீலம் உத்பலம் என்கிற இடத்தில் போல எவ்வாறு விடமுடியும். அந்த இடத்தில் ப்ரத்பக்ஷஸித்தகமாயிருப்பதால் அகதிகரிக் கப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுமேயானால், அந்த இடத்தில் ஐக்ய ப்ரதீதியும் அவ்

+ ப்ரத்யாயகத்வம்—ப்ரத்யயத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மை.

நீ நிர்ணயகம்—நிச்சயத்தை உண்டுபண்ணுகிற ந்யாயம் முதலியன.

வண்ணமே' ஏன் ஆகக்கூடாது. ஸமானவிபத்தி நிர்தேசமானது பரோக்ஷமாயிருந்த போதிலும் ஐயப் பரீதியானது காணப்படுகிறதென்று கூறப்படுமேயாகில் அவ்வாறே பரயோகம் பரோக்ஷமாயிருந்தபோதிலும் ப்ராதிபதிகத்தாலே அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷணவ்ய ப்ரதீதியானது காணப்படுகிறதாகவே இருக்கிறது. ஆகலால் ஐச்ய ப்ரதீதி யானது சப்தத்தால் நேரே உண்டுபண்ணப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் விசிஷ்டப்ரதீதியும் சப்தத்தால் உண்டுபண்ணப்படுகிறதென்பதனால் அந்யவிஷயத்தில் பிடிவாதத்தைத்தவிர்த்து வேறு ஒரு விசேஷமூலமில்லை. மேலும், ப்ராதிபதிகத்தைத் தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷணவ்ய பரித்யாகத்துக்கு ஹேதுவாக இருப்பதும் ஸமான விபத்தியினால் அறியப்பட்டிருக்கிறதான ஐச்யமானது ஸ்வரூபமா அல்லது அதைக்காட்டிலும் வேறானதா? வேறு என்கிற பகஷத்தில் ஸவிசேஷத்வம் ப்ராஸங்கிக்கும் ஸ்வ ரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறன்று என்னும் பகஷத்தில் ஹேதுவுக்கு அவித்தி ஏற்படுகிறதா. ப்ராதிபதிகத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ஸமான விபத்தியினால் எந்த ஐச்யமும் ப்ராதிபதிகப்பாடாததால். ஸ்வரூப மாத்தரத்தில் விரோதம்வருவதால் விசேஷணபரித்யாகமென்பதும் ஸரியல்லவன்றோ. வ்யதிகரண வாக்கியங்களிலும் அந்த விசேஷணங்களுக்கு த்யாகப்ராஸங்கம்வருவதால், ப்ராதிபதிகத்தாலறியப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூபமானது நிரவிசேஷம் என்று ப்ரதீஜ்ஞை பண்ணி ஸமான விபத்தியினால் ஐச்யம் அறியப்படுவதால்" என்றுசொல்லில் 'ஸ்வரூபாவகமா' என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அதனாலும் ஐச்யஜ்ஞானவிரோத ரூபமான ஹேதுவுக்கு அவித்தி ஏற்படுகிறது. ஸ்வரூபமோவெனில் விசேஷணவ்யத்திற்கு அவிருத்தமானது. வ்யதிகரணவாக்யங்களில் விசேஷணவ்யத்தால் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மேலும், ஸமான விபத்தியினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஐச்யமானது, ப்ராதிபதிகாந்தத்தில் ஏகதேசமாயிருக்கிற விசேஷயமாத்தரத்தைப்பற்றியது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அதற்கு விசேஷணபேத விரோதமில்லாமையாலும், அவ்விரோதமடியாக உண்டாகிற விசேஷணபரித்யாகமானது யுத்தமன்று. அதனால் வஸ்துவுக்கு நிர்விசேஷத்வமில்லை "கார்ஷ்டன்ய வ்யாவ்ருத்தம் செளக்ல்யம்" இதுமுதலிய இடங்களில் ப்ரதியோகிபேதமும் அந்தந்த வ்யாவ்ருத்த ஸ்வரூபமும் சப்தத்தால் எடுக்கப்பட்டிருப்பதால் லக்ஷணைக்கு ப்ராஸக்தியில்லை. ஸத்யாதி வாக்கியங்களில் அவ்வாறில்லை என்று விசேஷம், இவ்வண்ணமாக செளகல்யாதி த்ருஷ்டாந்த வாக்க்யத்தைக்காட்டிலும் ஸத்யாதிதார்ஷ்டாந்திக வாக்க்யத்திற்கு சப்தத்தின்வாயிலாக வைஷம்யம் கூறப்பட்டது. அந்தத்தவாரகமாகவும் வைஷம்யமானது முன் சொல்லப்பட்டதாகக்காணத்தக்கது. அது எவ்வாறு என்று கேட்கில் இவ்வண்ணமாக - செளக்ல்யம் முதலியது ஒரு த்ரவ்யத்திற்கு தரவ்யாத்ரத்தைக்காட்டிலும் வ்யாவர்த்தகதர்மமாக இருப்பதால் செளக்ல்யம் முதலியவற்றுக்கு வேறு தர்மங்களை அபேக்ஷியாமலிருத்தல் பொருத்தமுள்ளது-ப்ராஹ்மத்துக்கோவெனில் அப்படிப்பட்ட தன்மையல்லாததுபற்றி ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறான வ்யாவர்த்தக தர்மாத்ராபேஷை இருக்கவேஇருக்கிறது. அந்யநிர்வாஹகதவம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமலேமேயாகில் ஸ்வநிர்வாஹகத்வம் ஸம்பலியாதன்றோ. மேலும் செளக்ல்யாதி ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசம் இருக்கும்போது ஸி கார்ஷ்டன்யம் முதலிய கர்மத்தின் அந்யாஸத்திற்கு ப்ராஸங்கமில்லை—ஆதலால் அந்த இடத்தில் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி என்று ஒப்புக்கொள்வது யுத்தம். ப்ராஹ்மத்தின் ஸ்வரூபஸ்பூரணத்தில் அதை

வீட மற்றவைகளின் அத்தாஸகதை ஒப்புக்கொள்வதினால், ரஜதாதிகளுக்கு வ்யாவரக்க மாக ஐ அசிஷ்டான ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறான சக்தித்வம் முதலியவற்றைப் போல. ஸ்வாத்மாவஸகளுக்கும் அதிஷ்டானமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறானஸகல இதரவ்யவ்ருத்திருபமான தர்மமானது அவச்யம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

வாச்யத்தில் ப்ரதாநாம்சம்ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதால் லக்ஷணையில்லை என்று எது கூறப்பட்டதோ அதுவும் ஸமியன்று—விசேஷணத்வாரமாக விசேஷ்யத்தில் பாயவ ஸிக்கிர சப்தத்திற்கு, த்வாரம் கூறப்படாவிடில் ஐ த்வாரியின் அபிதானம் ஸித்திபெறாததால். லாக்ஷணிகத்வமில்லாவிடினும் விசிஷ்டத்தைச்சொல்லுகிற ஸகபாநமுள்ள சப்தத்திற்கு விசேஷபமாதரபரத்வம் கூறப்பட்டால் ஸ்வாஸ்யததச்சு ஹாரியானது விடத்தகாததாக ஆகிறது. அந்த வ்வாஸ்யஹாரிகியும் விரோதமில்லாஸ்யிருக்கும் ஸமயத்தில் யுத்தமன்று—‘விஷயம் புஷ்க்ஷவ’ இது முதலிய இடங்களில் ஸ்வபதஸகளுக்கும் லக்ஷணையானது காணப்பட்டிருக்கிறது என்று யாதொன்றுண்டோ அக்ஷம் விதிப்ரத்யயாம்சத்துக்கு முக்யாததத்வமிருப்பதால் அயுத்தம் - அச்ச இடத்தில் வித்ப்ரத்யயத்தைக்காட்டிலும் வேறான சபதத்துக்கு லக்ஷணையும் முக்யாத்ரத்திப் ப்ரபாணாத்ர விரோதத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. ஐ ப்ரஸதுதத்தில் விரோதமில்லாமையால் அப்படிப்பட்ட லக்ஷணையானது யுத்தமன்று—‘வீமதம் வாக்கம் அக்ஷண்டார்த்தம், ஸமாநாதிகரணவாக்யத்வாத ஸம்ப்ரதிபந்தவத’ என்கிற இப்படிப்பட்ட அநுமாரோக்தியும் பொருத்தது. வாக்கம் அக்ஷண்டார்த்தம் என்கிற இரண்ட பதங்களுக்கு அர்த்தபேதம் இருக்கிறதா இல்லையா? இருக்கிறதானால் ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யத்திலேயே ஹேதுவுக்கு வ்யபிசாரம் வருகிறது. இல்லையெனில் அக்ஷண்டார்த்தமானது ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணப்பட்டதாகவே ஆகும் - த்ருஷ்டார்த்தத்திற்கும் ஸாத்யவைகல்யரூபமான லக்ஷமானது வர்ஜிக்கத்தகாதாக ஆகிறது. எல்லா ராக்யங்களுமும் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாதமகமான பதஸமூஹமாயிருப்பதால். பாவரூபக்ஷண்டார்த்த ப்ரதபாததாஸமாத்ம் என்பது ப்ரதிஜ்ஞையாயிருக்குமேயானால், அப்போது ஸாத்யதர்ம வசனத்தில் உள்ளடக்கினைவைகளாகவயிருக்கின்ற இரண்டு பாவரூப சப்தங்களில் அநைகார்த்தம் வருகிறது. ஆதலால் ஸத்யாதிவாக்யமானது ஸத்யத்வாதி விசிஷ்டமாகவே ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தென்பது ஸித்தம்

அப்படியுள்ள இந்த அம்சம் உரைக்கப்படுகிறது ‘ஸத்யம் ஞானம்’ இதுமுதலியதால். அதில் நிர்விசேஷபரதவா பாவத்தை @ உபபத்தியோடுகூட ப்ரதிஜ்ஞைஞ்செய்கிறார்—ஸத்யம் ஞானம் என்று. ஸமாநாதிகரணம் லக்ஷணத்திற்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகவானான சப்தங்களாலே ஹேது அம்சத்தை விவரிக்கிறார்—ப்ரவ்ருத்தி என்று. அதனால் ஏன்? என்று அபேக்ஷிக்குங்கால் அந்வயமுகததாலாவது, ப்ரவருத்தி நிமித்தபேதமானது அவச்யம் ஆச்யிக்கத்தக்கது என்பதைக்கூறுகிறார்—தந்ர என்று. அதில் என்ன விசேஷம் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—இயாந் என்று வ்யவ்ருத்திகள ஸ்வரூபமாத்ரம் என்கிற விஷயத்தில் “அவச்யாச்யணீயே” என்கிற இடத்தில் அப்பிராயப்பட்டுள்ள தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—நச என்று ஸமாநாதிகரணயததன் அஸித்தியை உபபாதிக்கிறார்—ஏகஸ்மிந் என்று. பர்யயத்வம் என்கிற தூஷணம் ஸபவ்ஹமாயிருப்பதுபற்றி சப்தத்தால் தெளிவாக எடுத்து உரைக்கப்படவில்லை - விசேஷணபேதத்தால்

ஐ அதிஷ்டானம்—ஆதாரம். ஐ த்வாரி—த்வாரத்துடன் கூடியது.

† புஷ்க்ஷவ—சாப்பாடு. ஐ ப்ரஸதுதம்—ப்ரக்ருதம். @ உபபத்தி—தருத்த யுக்தி.

அநேகார்த்தம் வருவதால் ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்திற்கு ஸம்பவிக்கும் ஹாஸியை நிர்ஸனம் செய்கிறார் — நுகைதல் என்று. விசிஷ்டதாபேதாத்—அந்தந்த விசேஷ ண்வயபேதத்தால். அப்படிப்பட்ட அநேகார்த்தத்தவமானது விரோதியல்ல; பின்னையோ அநுகூலமென்று அர்த்தம். எதனால் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—பிந்நபர்வருத்தி என்று. விசேஷணககளால் அர்த்தபேதமும் விசேஷயத்தால் அர்த்ததையமும் இருக்குமிடத் திலன்றோ ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்திற்கு ॥ ஸாத்ருண்யமென்று அர்த்தம். ஸாமாநாதிகரணய வாக்யமானது, விசேஷண விசேஷய ஸம்பந்தபரமா? அல்லது விசேஷய ஐயபரமா? அல்லது உபயபரமா? முதல் பக்ஷத்தில் விசேஷயம் ஒன்று என்பதில் ப்ரமாணமில்லாமல்போகும். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் விசேஷணவ்யமானது ப்ரமாண மற்றதாக ஆகும். மூன்றாவது பக்ஷத்தில் ஸம்பந்தத்தவமானது ஒரு வாக்யத்தால் தெரி விக்க சக்யமில்லாமையால் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று சிலர் வினவுகின்றனர். அது ஸரியன்று—ப்ராதிபதிகத்தாலேயே விசேஷணவ்யம் போதிகத்தக்கதாயிருப்ப தால் ஸமாநவிபத்தி நிர்தேசத்தினால் விசேஷயவ்யத்தை ப்ராதிபதிப்பதில் வாக்யபேத ப்ரஸங்கமில்லாமையால்.

படி—“வஸுகடுவாசித்யபு” உத்யுதாசித்யவடி மண்ண தொழி ஸாதித்யதா ந ஸஹதெ । சுதஸுஷுபுஸாவாபுத்யு ய ந்யாயெந காரணவாக்யாநாதிசித்யவஸு வுதிவாடிவரகாவிஷு மமதிநீயபு । காரணதயொவயகுகித்யபு ஸாதித்யஸு வுஷுணொ வகுகிஷுபுஷுபுதெ — “ஸத்யுதாநமேணுபுஷு” உதி । சுதொ விவகுகி யிவிதம் வுஷு நிமபுணடுவ ; சுந்யுயா “நிமபுணம், நிரஜுநபு” உத்யுதிவிவிடுரொயஸு — உதி । தடிநுவவஸு, ஜமபுவாடிவரகா விவித்யுசுகி யொமபுதிவாடிவரகாவித்யவடிஸு । தடுவெவ விவித்யுசுகி யொமடுவொவமதியதி — “ தடுவெகுகி வஹுஸுநா வுஜாபெய ” (வா.சு.உ.ந.) உத்யுதி । சுவிஸெஷணாசித்யபித்யுசுகி நிதிதூதூர லாகுநிஷெயு க்யம் ஜூயத உதிவெசு ; லிஸுடுகூபுஷு ஹண உவாடிவரகாணகம் “ ஸடுவெலொடுஷுபுஷுபுஷு, வஸுகடுவ ” உதிவுதிவாடித்யு. காயெபுஷுதிஸுஷாவெயு வுஷுஷு நிதிதூ தூரிதி தடுவொசித்ய வடுஷு நிவித்யுதத்யுமபுஷுதெ । ஸவபுதி ஷெயெஹி ஸுஷுமவதகாலிஷுயயிவிதா நிதிவாடிவரகாவிவித்யு ஸுஷு । ஸவபுஸாவாபுத்யுந்யாயஸுதூ வடுதொ விவரீதவெயு, ஸவபுஸாவாஸு காரணாகுயிநா ஸவபுஷுஷுஷுநா மண்ணாநாதி

தொவஸம்ஹாரஹேதுக்ஷாக் । சுதஃ காரணவாக்யஸூஹாவாஹி
 “ஸத்யஜ்ஞாநநிநைஸ்ய ஹ” உத்யநெந ஸவிஸெஷதேவ ப்ரகிவா
 ஷ்யதஹி விஜ்ஞாயகெ ॥

ப்ரீபாஷ்யம்—

ஏகமேவாத்விதீயமென்கிறவிடத்தில், அத்விதீயபதமானது, குணத்தி
 னாலுங்கூட இரண்டாவது வஸ்துவோடுகூடியிருந்தால் என்கிற தன்மையை
 ஸஹிக்கிறதில்லை. ஆகையால் ஸர்வசாகாப்ரத்யய நியாயத்தால் காரணவாக்
 யங்களுக்கு அத்விதீயவஸ்துவைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்கு ஒப்புக்கொள்
 ளத்தக்கது. காரணமாக உபலக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அத்விதீயமானப் ப்ரஹ்
 மத்திற்கு “ஸத்யம்ஜ்ஞானமநந்தம்” என்கிற இது லக்ஷணமாகக்கூறப்படு
 கிறது. ஆகையால் உபலக்ஷணத்தாலே குறிப்பிடவேண்டுமென்று விரும்பப்
 பட்டிருக்கிறப் ப்ரஹ்மமானது நிர்ஞுணமே. அங்ஙனமில்லாவிடில் நிர்ஞுணம்
 நிரஞ்ஜனம் இதுமுதலிய வாக்யங்களோடு விரோதம் வருமென்று யாதொ
 ன்று கூறப்பட்டதோ; அது பொருத்தமுள்ளதாகாது. அத்விதீயபதமானது,
 ஜெகதுபாதாநமானப் ப்ரஹ்மத்திற்கு தன்னேக்காட்டிலும் வேருள வேறுஅதி
 ஷ்டாதாவை நிவாரணம்செய்வதினால், விசித்ராசக்தியோகத்தைப் ப்ரதிபாதிப்ப
 தில் நோக்கமுள்ளதாயிருப்பதால். அவ்வண்ணமே “ததைக்ஷத, பஹுஸ்யாம்
 ப்ரஜாயேய, தத்தேஜோ அஸ்ருஜத்” இது முதலிய சுருதிவாக்யங்கள் விசித்
 திர சக்தியோகத்தையே உணர்த்திவைக்கின்றன. விசேஷமின்றி அத்விதீயம்
 என்று சொல்லப்பட்டால் நிமித்தாந்தர மாத்ரத்திற்கு நிஷேதம் எவ்வண்
 ணம் அறியப்படுகிறது என்று கேட்கப்படுமேயானால், உலகத்தைப் படைக்க
 எண்ணங்கொண்டிருக்கிறப் ப்ரஹ்மத்திற்கு, உபாதாந காரணத்வமானது
 “ஸதேவஸோமயேதமகர் ஆலீத், ஏகமேவ” என்பதினால் ப்ரதிபாதிக்கப்
 பட்டிருக்கிறது. கார்போதபத்தி ஸ்வபாவத்தால் நிமித்தாந்தரம் புத்தியில்
 நிலைபெற்றிருப்பதுபற்றி அந்த நிமித்தாந்தரமே அத்விதீய பதத்தினால் நிஷே
 திக்கப்படுகிறதென்று அறியப்படுகிறது. எல்லாவற்றையும் நிஷேதிக்கிறது
 என்று சொல்லில் தன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பவைகளும் ஸாதிக்க
 வேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டவைகளுமான நித்யத்வம் முதலியவைகளும்
 சிஷித்தங்களாக ஆகும். இந்த இடத்தில் ஸர்வசாகாப்ரத்யயநியாயமும் உன
 க்கு விபரீதபலத்தையே தரும். எல்லா சாகைகளிலும் காரணத்தில் அந்வயித்
 திருக்கிற ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு இங்கு உபஸம்ஹார
 ஹேதுத்வமிருப்பதால். ஆதலால் காரணவாக்ய ஸ்வபாவத்தாலும், “ஸத்

யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம” என்பதினால் ப்ரஹ்மமானது ஸவிசேஷ மென்றே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்று அறியப்படுகிறது.

சூருப்கராசிகை—

இவ்வண்ணம் ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு வேறுவிதமாகவே உபபத்தி ஏற்படுவ தால் ஸத்யஜ்ஞானாஹி வாக்யங்களுக்கு நிர்விசேஷ பரத்வம் நிரஸிக்கப்பட்டது. பிறகு காரணவாக்யத்தோடு அர்த்த ஐத்யமிருப்பதால் நிரவிசேஷத்வ பரத்வத்தை நிராகரணம் பண்ணுவதற்கு அதை அநுவாதம் செய்கிறார்—யதுகீதநீ இது முதலியதால். ஸதேவ ஏகமேவ என்று விஜாதியஸஜாதியபேத வ்யாவர்த்தகமான அவதாரணத்தையத்தோடு சேர்ந் துள்ள அத்விதீய பதமானது பாரிசேஷ்யததாலே ஸ்வகத பேதாபாவத்தில் நோக்குள்ள தென்று, குணத்தாலும் ஸத்விதீயகையை ஸஹிக்கிறதில்லை என்று அர்த்தம். “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித், மஸ்யஜ்ஞானமயம்தப:”, தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்ரஞ்ச ஜாயதே” இது முதலான ஸுருணவிக்ஷயமான காரணவாக்யங்களோடு ஐகார்த்த்யமிருக்கிற தென்று சொல்லில் கூறுகிறார்—அந்நிதி. ஸர்வசாகாப்ரத்த்யய நியாயத்தால் நிரகுண காரண வாக்யங்களில் ஸுருணத்வமும் ஸுருணகாரண வாக்யங்களில் நிரகுணத்வமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அங்கு, அபச்சேத ந்யாயத்தாலே நிரகுண வாக்யங்களுக்கு ப்ராபல்யமிருப்பதால் எல்லா காரணவாக்யங்களும் நிரகுண பரமென்று அர்த்தம். காரணவாக்யங்களோடு ஐகார்த்த்யமானது எதற்காக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கேட் டில் கூறுகிறார்—காரணத்யா உபலக்ஷிதஸ்ய என்று. ஐகந்த்காரணத்வம் என்பது தடஸ்தலக்ஷணம், தவரூபஸ்தலக்ஷணமல்ல! என்கிற அபிப்பிராயத்தால் “உபலக்ஷிதஸ்ய” என்று உரைக்கப்பட்டது. காரணமென்று சங்கிக்கப்பட்டிருக்கிற தோஷத்திற்கு வ்யா வர்த்தகமாயிருப்பதால் ஐகார்த்த்யமானது வர்ஜிக்கத்தகராதது என்று தாற்பர்யம். பிறகு ஸோதகவாக்யாந்தரங்களோடு ஐகார்த்த்யத்தால் நிரவிசேஷ பரத்வ உபபாதத்தை நிராக ரிக்க எண்ணிக்கொண்டவராக அதை அநுவதிக்கிறார்—அந்யதா என்று.

அநுவதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை துஷிக்கிறார்—தந்நுபபந்நம் இது முதலியதால். அதில் முதலில் காரணவாக்யைகார்த்த்யமானது ஸவிசேஷ விக்ஷயத்வமிருந்தால் ஸம்ப விக்கிறது என்று கூறுகிறார்—ஐகந்த் நனதவ என்று. அத்விதீயபதம் வேறு அதிஷ்டாதாவின் நிவாரணத்தில். நோக்குள்ளதாகவே எவ்வாறு ஆகிறதோ அவ்வாறே என்று அர்த்தம். விசிந்தீர சகீதீயோகமேவ என்று. உத்தரவாக்யமானது உபாதாந காரணமாகவிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கே அதிஷ்டாதாந்ருத்வ சக்திஸம்பந்தத்தையே உணர்ந்து கிறதேயொழிய நிரகுணத்வத்தை உணர்ந்துகிறதில்லை என்று அர்த்தம். சங்கிக்கிறார்—அபிசேஷேஷண என்று. அத்விதீய பதமானது ஸர்வவிசேஷத்திற்கும் நிமித்தாத்ர நிஷேதத்திற்கும் பொது, உபபதமில்லாமலிருப்பதால், மேலும், உபக்ரமத்தில் “ஸதேவ, ஏகமேவ” என்று ஸஜாதிய விஜாதியபேதங்கள் இரண்டும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ஏகவிஜ்ஞானத்தாலே ஸர்வவிஜ்ஞானபிரதிஞ்ஞானமானது, ஸஜாதிய விஜா திய பேதமாத்திரத்திற்கு மித்யாத்வம் வரும்பகையில் பொருந்தாமல் போவதாலும், அத்விதீய பதமானது உபக்ரமாத்ருணயத்தினால் தன்னை அடைந்திருக்கிற பேதத்தை நிஷேதிப்பதில் நோக்குள்ளதாக ஆகுமேயொழிய உத்தரவாக்யத்திற்கு அநுருணமாக ஆகாது. உபக்ரமப்ராபல்யத்தாலென்பது நேரான பூர்வபகியினுடைய சோத்யம். நிமி த்தத்வம் உபாதாத்வம் இரண்டும் மேலே சுருதியினால் கூறப்படுகின்றன. அதில் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து வேறு உபாதாந காரணமானது அத்விதீய பதத்தால் நிஷே

திக்கப்படலாமே ஒழிய கிமித்தாந்தம் கிஷேதிக்கப்படமாட்டாது என்பது பச்சத்திலி
ருப்பவனுடைய சோத்யம். அந்த விஷயத்தில் கூறுகிறார்—ஸிஸ்டு கேஷா: என்று.
இதனால் இரண்டு சங்கைகளும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன. “தஜைக்ஷத” என்
பது அடுத்து உரைக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த வாக்யத்திற்கு காரணபரதவமானது அப
லாபம் செய்யமுடியாதென்றது அபிப்பிராயத்தால் ஸிஸ்டு கேஷா: என்று உரைக்
கப்பட்டது. “ஸதேவ” இத்தாதிவாக்யத்திற்கு காரணபரதவம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்க
‘அஹ’ சப்தத்தினால் விஜாதியமான காலத்திற்கு ஸத்பாவம் விரிந்திருப்பதாலும், ஜீவன்க
ளுக்கு அநாதித்வமானது ச்ருதிவித்தமாயிருப்பதாலும், அக்ருதாப்பாகமம் க்ருதவிப்ரா
ணசம் முதலிய ச்ருதி அர்த்தாபத்தியினால் ஈச்வரனுக்கு உண்டாகிற வைஷ்ணவ
ரைந்ருண்யங்களை பரிஹரிப்பதின்பொருட்டு அனந்த ஜீவர்களையும் ஸுஷ்டி கர்ம
பேதங்களையும் ப்ராஸயதசயில் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாலும் எகத்வாவதார
ணமும்ஜீவஸுஷ்டிபேத ஸஹத்வமும் பிறர்களால் ஒப்புக்கொள்ளாத்கதாயிருப்பதாலும்
ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வ சக்தித்வம் முதலிய குணங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயோகமாக இருப்ப
தாலும், விஜாதியஸஹாதிய ஸ்வகதபேதங்களின் அபாலமானது எவ்விதத்தாலும் சொல்ல
முடியாமலிருப்பதாலும், எகவிஜ்ஞானத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞாருபும் முற்கூறப்
பட்ட அத்தகத்தில் விரோதமின்றி நிர்வஹிக்கத்தக்கதாயிருப்பதாலும், பாதந்த்ர பேதம்
விதிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் கிஷேதமானது விவரிதவ்யதிரித்த விஷயமாகலாலும்,
ஸ்வதந்த்ரமான ப்ராஹ்மத்தினுடைய ரூபபேதவிசேஷமானது “நதந்ஸமஸ்சரஸ்யதி
சுரஸ த்ருச்யதே” இது முதலிய வாக்கங்களால் கிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும்,
ஸாமான்யமான கிஷேதத்திற்கும் அந்த விசேஷ கிஷேதத்தில் பர்யவஸானஞ்செய்வது
நியாயமாயிருப்பதாலும், அகவிஜீய பதத்திற்கு வேறு ஸ்வதந்த்ர பேதத்தை கிஷேதிப்
பதில் கருகது ஏற்பட்டிருக்க அவிபக்கமானரூபத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற எகமென்ற
பதத்தால் உபாதாந்த்ரம் வித்தமாயிருப்பதாலும், நிரித்காந்தம் புத்தி ஸ்கமாயிருப்பதா
லும், அகவிஜீய பதமானது கிமித்காந்த்ரமான ஸ்வதந்த்ர வஸ்து கிஷேதத்தில்
கோச்சுமுள்ளது என்று அர்த்தம். எல்லாவற்றையும் கிஷேதித்தால் அகிஷ்டத்தை கூறு
கிறார்—ஸரீவ என்று ஸர்வசாகாப்ரத்யப நியாயத் த்ருக நிர்விசேஷத்வவாதவைபரீத்ய
த்தைக் கூறுகிறார்—ஸரீவசாகா என்று. அத்ர- கிர்ஞனவாதத்தில். அக்ரபவம்: என்பது
நிந்கையையாவது குறிக்கிறது. ஸர்வசாகாப்ரத்யபநியாயமானது கூறப்பட்டிருக்க
குணங்களின் ஸ்வீகாரத்தை பலமாகக்கொண்டதே ஒழிய சொல்லப்பட்ட குணங்களின்
த்பாகத்தைப் பலமாகக்கொண்டதல்ல என்பதினால் உன் பகஷத்துக்கு விபரீதமான பலத்
துடன் கூடியதே என்று அர்த்தம் ஸவிசேஷ பரத்வம் ஒப்புக்கொள்ளவில் காரணவாக்யத்
துடன் ஐகார்த்த்யத்தை நிகமனஞ்செய்கிறார்—அந: என்று. ஸாமானாதிகரணயத்தின்
அப்யகாதுப பத்தியினால் மாத்கிரமல்ல; காரணவாக்யத்தோடு ஐகார்த்த்யத்தாலும் ஸவி
சேஷபரமென்பது அபி சப்தத்தின் கருத்து.

நவ நிமடூணவாக்யவிரோய:; ப்ராசுதகெயமண்னவிஷயகூா
தெஷாடி “நிமடூணடி”, “நிரஜ்ஞடி, நிஷ்டம், நிஷ்டிய, ஸாண்டி”
ஐத்யாபீநாடி! ஜோநரோத்யுஷுராவணாபிநொரவரி மூகய: ஸ்ஷ
ணொ ஜோநஸுராவதாபிஷ்டிய! ௩ தாவதா நிவிடஸெஷ ஜோந
போதெலவ தத்து, ஜோதாஸெஷ ஜோநஸுராவகூா! ஜோநஸு

[illegible]

ஸ்ரீபாத்யம்---

நிர்ஞுண வாக்யங்களுக்கும் விரோதமில்லை—நிர்ஞுணம், நிரஞ்ஜனம் நிஷ்களம், நிஷ்க்ரியம், சாந்தம், இது முதலியதான அந்த வாக்யங்கள் ப்ரா க்ருதங்களாயும் ஹேயங்களுமாயுமுள்ள குணங்களை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் - ஜ்ஞானமாத்ரம் ஸ்வரூபமெனக் கூறுகின்ற ச்ருதிகளும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஞானஸ்வரூபதையைச் சொல்லுகின்றன. அவ்வளவினால் நிர்விசேஷ ஜ்ஞானமாத்ரமே தத்வமாகாது. ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருப்பவனே ஜ்ஞானஸ்வரூபனாயிருப்பதால். ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்டிருக்க

கிற அந்தப் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநாச்சரயத்வமானது ரத்னம், சூர்யன், தீபம், முதலிய வஸ்துக்களுக்கு இருப்பதுபோல யுக்தமே என்று உரைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையையன்றோ எல்லா ச்ருதிகளும் கூறுகின்றன—“ யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் ” “ ததைக்ஷத் ” “ லேயம்தேவதைக்ஷத் ” “ ஸாக்ஷத் லோகாந்துஸ்ருஜாஇதி ” “ நித்யோநித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹுநாம்யோவிததாதி காமாந் ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜுவீசநீசௌ ” “ தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் தம்தைவதாநாம் பரமஞ்சதைவதம். பதம் பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் விதாமதேவம் புவநேசமீட்யம் ” “ நதஸ்யகார்யம் கரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகஸ்சத்ருஸ்யதே ” “ பராஸ்யசக்திர்விவிதைவத்ருச்யதே ஸ்வாபாவிஃ ஜ்ஞானபல க்ரியாச ” “ ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா + ஸத்யஸங்கல்ப: ” இவை முதலிய ச்ருதிகள், ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகவே இருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாதருத்வம் முதலிய கல்யாணகுணங்கள் ஸ்பாவலித்தனாகலென்று கூறுகின்றன. ஸமஸ்தஹேய குணராஹித்யத்தையும் சொல்லுகின்றன. அபஹதபாப்மா என்கிற பதத்தை முதலிலும், அபிபாஸ: என்கிற பதத்தை ஈற்றிலும்கொண்ட வாக்யத்தால் ஹேயகுணங்களை நிஷேதித்து, ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு கல்யாணகுணங்களை விதிக்கிற இந்த ச்ருதியே நிர்குண வாக்யங்களுக்கும், ஸகுணவாக்யங்களுக்கும் விஷயத்தை விவேசனம் செய்கிறதுபற்றி ஸகுண நிர்குண வாக்யங்கள் இரண்டிற்கும் விவோதமில்லாமை யால் இரண்டிலொன்று பொய்யான பொருளை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ள தென்று ஸந்தேகப்பட்டத்தக்கதல்ல.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு இதுவும் மஹ்ர சோதகவாக்யங்களுந் ஒரு பொருளையே உணர்த்துவதனால் ச்ருதிகள் நிரவிசேஷ ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ளான என்பதை நிரலிக்கிறா-நீச என்று. அந்யஸை அப்ச்சேத நியாயத்தாலன்றோ நிராக்ருண ஸகுண காக்கியங்களி ரண்டிற்குமுள்ள விரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இஃதவிதத்தில் விஷயபேதமிருப்பதால் விரோதமேயில்லையென்று கூறுகிறா — ப்ராக்ரூத என்று. நர்குணமென்று குணஸாமான்யத்தை நிஷேதித்தபடி, நிஷ்களம் என்று, சரீரஸாமான்யத்தை நிஷேதித்தபடி; நிஷ்கரியம் என்று க்ரியாஸாமான்யத்தை நிஷேதித்தபடி; குணநிஷேதமானது ஸங்கோசிப்பிக்கத்தக்கதல்ல; ஆர்த்தமான குணங்களின் நிஷேதபலத்தாலே ஸர்வ குணங்களினுடையவும் இன்மையறியப்படுவதால். ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்களுக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் காணப்படாமையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞானமாத்ரத்வத்தை ப்ரதிபாதிப்பதினால் நிராக்ருணத்வமன்றோ பலித்ததென்கிற சுவகைவரின், அர்த்த பலத்தால் வருகிற குணநிஷேதத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக ச்ருதியினாலறியப்பட்ட

அர்த்தத்தை அறுஸரித்துப்பேசுகிறார்—ஞானமாநீர என்று. அதனால் என்? எனில்; கூறுகிறார்—நதர்வதா என்று. எதனென்று அப்பேசுதிக்குங்கால் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதால் ஜ்ஞானாபிராயத்வத்தின் இன்மை கூறப்படுகிறதா? அல்லது ஏகஜாதியங்களான இரண்டு த்ரவ்யங்களுக்கு நியதமான தர்மதர்பியாவம் உபபந்தமாகிறது என்று கூறப்படுகிறதா? என்கிற விசல்பத்தில் முதலாவது விஷயத்தைக்குறித்து மறுமொழிகூறுகிறார்—ஜ்ஞானரோவஜ்ஞானஸ்வநபத்வாதீ என்று. இது அர்த்தம்—ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்களுக்கு ஆசர்யமாயில்லாமலிருத்தல் வ்யாப்தியினால் கூறப்படுகிறதா? அல்லது ச்ருதிபலத்தாலா? வ்யாப்தியினாலெனில், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆசர்யமில்லாமலும் விஷயங்களுக்கு ப்ராசகமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞானமானது ஒருவனுக்கு தர்மபூகமாகவே காணப்பட்டிருப்பதினால் தர்மமாகவே அங்கீகரிக்கப்படலாம். ச்ருதி பலத்தினால் தத்ரமாக ஜ்ஞானமானது அங்கீகரிக்கப்படுமேயானால் அப்பொழுது ச்ருதி பலத்தினாலேயே ஜ்ஞானாசர்யத்தாலும் அங்கீகரிக்கப்படலாம் என்று. ஜ்ஞானஅசர்யத்தினானது தர்மபூத ஜ்ஞானத்தவ்யாயுத்தமேயொழிய ஜ்ஞானத்தவமா த்ரவ்யத்தவம், என்பதனால் ஸோபாதித்தவம் விரித்தம். ஆகையால் வ்யாப்தி விரோதம் கிடையாது. அன்றிகே பதார்த்தத்திற்கு கடமுதலிய வஸ்துவத்துக்குப்போல ஜ்ஞானத்தவம் பொருத்தமையால் ஜ்ஞானத்தவருப தர்மத்தாலேயே ஜ்ஞானஸ்வரூபத்தாலும் அர்த்தஸித்தமாகின்றது. இரண்டாவது விசல்பத்தைப்பற்றி மறுமொழி கூறுகிறார்—ஜ்ஞானஸ்வநபத்ய என்று. ஏகஜாதியமான இரண்டு த்ரவ்யங்களுக்கு நியதமான தர்மதர்பியாவம் உபபந்தமாகிறது என்று அர்த்தம். ச்ருதியினால் ஜ்ஞானாசர்யத்தவம் ஸித்தித்தாலன்றோ அவ்வாறு ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞானத்தவமேவஹி என்று. அன்றிகே ஜ்ஞானரோவ ஜ்ஞானஸ்வநபத்வாதீ இதி. ஜ்ஞானதவத்து ஜ்ஞானஸ்வரூபத்தவத்தோடு விரோதமில்லாமையாலென்று அர்த்தம். ஏகஜாதியங்களான இரண்டு த்ரவ்யங்களுக்கு நியததர்மதர்பியாவங்களின் அறுபத்தியினால் வருகிற விரோதத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—ஜ்ஞானஸ்வநபத்ய என்று. ஜ்ஞானமாயிருப்பதினால் ஜ்ஞானாசர்யத்தவத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—ஜ்ஞானத்தவமேவஹி என்று. முன்போல் அபிபிராயம். ஜ்ஞானத்தவம் எவ்வாறு பலிதமாக ஆகிறதோ அப்படிப்பட்ட குணங்களில் கோக்குள்ளவைகளும் ஞாந்தருத்தத்தை தெளிவாய் சொல்லுகின்றவைகளான ச்ருதிகள் 'ஸர்வ' சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. பஹுவசனத்தினால் அநேக உபநிஷத் வாக்கியங்கள் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. எவகாரத்தால் ஜ்ஞானத்தவத்திற்கு அந்நயதாஸித்தியானது (இன்றியமையாமை) அபிபிராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது. ஹி சப்தமானது ஹேதுவைக்குறிக்கிறது. ஞாந்தருத்தம் ச்ருதி ஸித்தமானதால் ஒரு அறுபத்தியுமில்லையென்று அர்த்தம். ச்ருதிகள் எவைகளென்று அப்பேசுதிக்குங்கால் ஆர்த்தமானான ஹிஷேத பரிஹாரத்திற்காகவும், நிர்ருண ச்ருதிகளின் ஸகோசம் ஸித்திப்பதற்காகவும், ஸருண ச்ருதிகளுக்கு ஆவிய்யகருணாவிஷயத்தவசங்கையைப் போக்கடிப்பதற்காகவும் ச்ருதிகளை காண்பியா நின்றுகொண்டு அர்த்தச் ச்ருதிகளாலே இந்த மூன்று ப்ரயோஜனங்களின் ஸித்தியையும் காட்டுகிறார். யஸ்ஸர்வஜ்ஞா: இதுமுதலியதால் - "யஸ்ஸர்வஜ்ஞாஸ்ஸர்வவித" எல்லாவற்றையும் ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரகாரத்தாலும் அறிகிறார் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞானத்திற்கு ஸர்வவிஷயத்தவத்தையும் அதற்கு ஸமவ்ஷிவ்யவ்ஷி ஸ்ருஷ்டிகளில் உபயோகத்தையும், ஆத்மஸம்பந்தித்தவத்தையும் காண்பிக்கிறார் - "ததைக்ஷத" இது முதலிய மூன்று ச்ருதிவாக்யத்தால் "நித்தியோநித்த்யாகாம்" என்கிற இடத்தில் சேதந்களுடைய பஹுத்தவம் கூறப்பட்டது. சேதந்களுக்கு அபிஷ்டங்களைக்கொடுக்கும் தன்மை கூறப்பட்டது "ஜ்ஞா" என்கிற ச்ருதியில் ஜ்ஞானத்தவமும், ஈசர்வத்தவமும் கூறப்பட்டது. "தமீச்வாணம்" என்கிற ச்ருதியில் ஈசர்வத்தவம், தேவதத்தவம், பதித்தவம், மூன்றும் கூறப்பட்டன. ஈசர்வத்தவமாவது-நியத்தருத்

வம் - நியம்ப் விஷயகமான ஜ்ஞாந்தையுடையவனுக்கே நியந்த்ருத்வமிருப்பதாலும் நிபமனமானது ஜ்ஞானவிசேஷ ரூபமாயிருப்பதாலும் நியந்த்ருத்வத்தால் ஜ்ஞாந்த்ருத்வம் விரித்தித்தது தேவதாத்மாஸ்து. காமங்களால் ஆராதிக்கப்படும் தன்மை. பசித்வ மாவது-சேஷித்வம். நந்தஸ்யஇதி. கார்யம் சரீரம், கரணம், இத்திரியம்முதலியவை கார்ய காரண கந்த்ருதவே என்று ப்ரயோகமிருப்பதால்-இந்த இடத்தில் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது. அதனால் அத்விதீயமென்கிற ஸாமான்யநிலேத்தத்திற்கு “ஓ சாகோவா மந்த்ரவரணா” என்கிற நியாயத்தாலே ஈசுவரத்வ லக்ஷணமுள்ள இரண்டாம் பலனிலிவேபென்கிற விசேஷார்த்தத்தில் பர்யவஸானம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. “பாஸ்ய” என்று ஜ்ஞானசக்தி முதலியவைகளுக்கு ஸ்வாபாவிகத்வம் கூறப்பட்டது. க்ரியா - நியமநம். “ஷஷ ஆகமா” என்கிற ச்ருதியினால் விசேஷவிதானமும் விசேஷ நிலேதமும். ஆர்த்தமானருண நிலேதமானது பரிஹரிக்கததக்கதென்று கருதி “ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்யைவ” என்று கூறப்பட்டது. அவித்யாகல்பிதமென்கிற தன்மையை விவக்ருவதின் பொருட்டு ஸ்வாபாவிகே என்று உரைக்கப்பட்டது—ஸம்ஸ்தஹேய ரஷித்தநாஞ்ச என்பதனால் ஆவித்யகத்வசங்கை ஆர்த்தத்தால் பரிஹரிக்கப்பட்டது.

மேலும், “ஜ்ஞாந்த்ருத்வபாருகாந்கல்யாணகுணாந், ஸம்ஸ்தஹேயரஷித்தநாஞ்ச” என்பதனால், நிர்குண வாக்யத்திற்கு வருத்தி ஸங்கோசமும் உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இதை ஸவிஸ்தாரமாக உபபாதிக்கிறார். கல்யாணகுணாந் என்பதற்கு இது அபிப்ராயம். குணவிசேஷவிதானத்தை குணஸாமான்ய நிலேதமானது பாதிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளதாக ஆகாது. பின்னையோ அதைத்தவிர்த்த மற்றவிஷயத்திலேயே ஸாமர்த்தியமுள்ளதாக ஆகிறது. அப்படியில்லாவிட்டால், நஹிம்ஸயாத் ஸர்வாபூகாரி என்கிற ஸாமான்ய நிலேதத்தினால் “அக்நிலேஷாமீயம்பசுமாலபேத” என்கிற ஹிம்ஸா விசேஷவிதானத்திற்கு பாதம் ப்ரஸங்கப்பதால் என்று. ஸம்ஸ்தஹேயரஷித்தநாஞ்ச என்பதற்கு இது ஆர்த்தம். எவ்வாறு “பசுநாயஜேத” — “சாகஸ்யவபாயா:” இது முதலிய ச்ருதிவாக்யங்களில் “சாகோவாமந்த்ரவரணா” என்கிற ஜைமிநீய ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட நியாயத்தாலே ஸாமான்ய சப்தமானது விசேஷம் காணப்பட்ட விடத்தில் அந்த விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கிறதோ, அவ்வாறு குணஸாமான்யநிலேதமானது விசேஷகுண நிலேதத்தில் பர்யவஸிக்கிறதென்று. மேலும், ஸாமான்ய சப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸானம் வ்யூத்தத்தியினால் வீத்தமாயிருக்கிறது. எவ்வாறு “காமாந்ய” காம் ஹேதாந், பசுவைக்கொண்டுவா, பசுவைக்கட்டு, இதுமுதலிய வாக்யங்களில் ஸாமான்ய சப்தமானது விசேஷத்தில் நோக்கமுள்ள ப்ரயோஜகவ்ருத்தனால் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதோ அதனால்ன்றோ அந்தவிடத்தில் ஏவப்படுகிறவன் எல்லா கோவ்யத்திலேயும் கொண்டுவருகிறதில்லை. பின்னையோ குறிப்பிட்ட வ்யத்திவிசேஷத்தையே கொண்டுவருகிறதே அப்படியேயன்றோ அவ்விடத்தில் வ்யூத்தத்தி ஏற்படுகிறது. இவ்வண்ணம் “ஜ்ஞாந்த்ருத்வப்ரமுகாந் கல்யாணகுணாந்” என்பதினாலும், “ஸம்ஸ்தஹேயரஷித்தநாஞ்ச” என்பதினாலும் உத்தவாக அபவாத நியாயமும் ஸாமான்ய விசேஷ நியாயமும் அபிப்ராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது - எடுக்கப்பட்ட விசேஷத்தைக்காட்டிலும் வேறான விஷயத்தில் ஸாமான்ய சப்தத்திற்கு விரோத பரிஹாரத்தை உத்தேசித்து ஸங்கோசம்செய்தல் உதஸர்காபஸாத ந்யாயம். விரோதமில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரயோஜனத்தின் இன்மையைப் பரிஹரிப்பதன்பொருட்டு ஸங்கோசம் செய்யப்படுமேயாகில்

கோபவீரத் நியாயம். எடுக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷ விஷயத்தில் அதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுவது ஸாமான்ய விசேஷநியாயம் - எனப்பாடுபாடு அறியத்தக்கது.

மேலும், “நவரி தஸ்யகுணஸ்ஸர்வே ஸர்வைர்முநிகணேரபி - வக்தும் சக்யா வியுத்தஸ்ய ஸத்வாத்யைசகிலேர்சுணை - ஸத்வம்ரஜஸ்தமஇதி குணை பாக்ருதி ஸம்பவா - நிர்குணஸ்பாப்ரமேயஸ்ய - குணகுணேஷுவர்தந்தே - காரணம் குணஸங்கோஸ்ய - நிர்குணம் குணபோக்த்ருச - நாக்ரம் குணேப்ய; கர்தாசம் - தைவ்ஹ்யேஷா குணமயீ மமமாயாதாச்யயா - விநா ஹேயைர்குணதிபி - குணகிதோஷாம்ஸ்ரச முநேவ்யதித - குணகலுஷஸ்ய ஸதாதஸ்யநேநா” இது முதலிய அத்தியாத்தம் சாஸ்த்ரங்களில் குணசப்தமானது எவ்வாறுஸ்தமஸ்களில் ப்ரஸித்தியுள்ளதாக இருக்கிறது. இவ்வண்ணம் தோவகுண சப்தத்திற்கு ஸத்வாதிருண த்ரயத்தில் ப்ரஸித்தி ப்ராகர்யத்தால் நிர்குண சப்தங்கள் ஸத்வாதிருணகிஷேதபாங்கன். இந்த விஷயவிபாகமானது நம்மால் பின்னங் களாக இருக்கிற உபநிஷத் வாக்யங்களில் குணவிசேஷவிதாசம் குணவிசேஷ நிஷேதம் இவைகள் காணப்படுவதனால் மாத்திரம் நிச்சயிக்கப்படுகிறதில்லை - பின்னையோ ஒரே வாக்யத்தில் விஷயவிபாகம் காணப்பட்டிருக்கிறதென்பதைக்கூறுகிறார்—நிர்குண என்று. குணஸாமான்யநிஷேதம்போல் குணஸாமான்யமாத்ர விதாசத்தை ஒப்புக்கொள்வதனால் “நிர்குண வாக்யங்களுக்கும் ஸகுணவாக்யங்களுக்கும்” என்று உரைக்கப்பட்டது. ச்ருதி களில் குணஸாமான்யவிதாசம் ஓரிடத்திலும் காணப்படுகிறதில்லை. குணவிசேஷங்களே யன்றே ச்ருதியினால் விதிக்கப்படுகின்றன - தோஷத்துடன்சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்ட குணசப்தமோவென்றால், உபாதேயங்களான குணங்களைக்குறிக்கிறது. “வர்ஷாயுதைர் யஸ்யகுணை நசக்யாநதேகுணஸாமயுதைகதேசம், நாக்ரம் குணநாமகச்சந்தி” இதுமுத லிய ஸ்ம்ருதி வசநங்களின் அபிப்ப்ராயத்தால் “ஸகுணவாக்யாநாம்” என்று கூறப்பட்டது. அவ்விடங்களில் குணசப்தமானது தோஷங்களின் எதிர்த்தடைச் சொல்லுகிறது - உலகத்தில் அப்படி ப்ரஸித்தியிருப்பதால் - ப்ரகாணவசத்தாலும் சாகபசு நியாயத்தாலே கல்யாணகுண ரூபமான விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம்செய்வது நியாயமாயிருப்பதாலும், கீழ்சொல்லப்பட்ட இரண்டு நியாயத்தால் விரோதமின்மையால் அபச்சேதநியாயத்திற்கு அவிஷயவ்வத்தைக் கூறுகிறார்—இந் ஸகுணநிர்குணவாக்யயோ: என்று. இதி சப்தத்தினால் முற்கூறப்பட்ட எல்லா ஹேதக்களும் விவகழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உத் ஸர்காவாத நியாயத்தாலும் ஸாமான்ய விசேஷ நியாயத்தாலும், அத்தியாத்தம் சாஸ்த்ரங் களில் குணசப்தத்திற்கு ஸத்வாதிருணங்களில் ப்ரஸித்திப்ராகர்யத்தாலும் என்று அர்த தம். ஸகுணநிர்குணவாக்யயோநிதி இந்த இடத்திலோவென்றால் விஷயவிபா பசியிருப்பதால் விரோதமில்லை. ஆதலால் அபச்சேத நியாயமானது ப்ரவ்ருத்திக்கிற தில்லை என்று கருத்து. “அந்யதாஸ்யமிதா விஷயதாச்யரணமபி நாசங்க்ரியம்” என்று ஸகுணவாக்யத்திற்கென்று கூறப்பட்டிருக்கவில்லையன்றே. பின்னையோ “அந்யதாஸ்ய” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸகுணவாக்யத்தால் நிர்குணவாக்யத்திற்கோ, நிர்குணவாக்யத்தால் ஸகுணவாக்யத்திற்கோ பாதத்தை ஆச்யப்பிபுது அநுபபந்மென்று பொருள். இந்த இடத்தில் இது அபிப்பிராயம்—முன்பு விரோதமில்லாமென்று பரிஹா ரகூதப்பட்டது. இப்பொழுது விரோதத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் இது அபச் சேத நியாயவ்ஷயமன்று. பின்னையோ விரோதாதிகாணநியாயத்திற்கே விஷயமெ ன்பதை உபபாதிக்கிறார். அபச்சேதநியாயமானது நியதவிரோதமில்லாத பூர்வா பமானதை விஷயமாகக்கொண்டது — உத்தாநா, ப்ரதிஹர்தா இருவருக்கு அபச் சேதநியமங்கிடையாது. அக்கேயும் உரமேண அபச்சேதம் ந்யதமல்ல - அதற்கு நிடமம் கூறப்படின ஸர்வவ்ஷயத்தையும் தகூறினையாகக்கொடுத்து யாசத்ததை

முடித்தல் என்பதற்கும், தக்ஷிணைகொடாமல் யாகத்தை நிறுத்திவிடுதல் என்கிற இவ்
 விரண்டிற்கும் விரோதம் நியதமாயிருக்கிறது. இருவருக்கும் அபச்சேதம் நேரிடும்
 பக்ஷத்தில், அந்த அபச்சேதமானது ஒன்றின்பின் ஒன்றாக ஆகத்தக்கதாக ஸ்ருப்பதில்
 ி உத்தகாதாவின் அபச்சேதம் முந்தி ஸம்பலிக்கக்கூடியதென்றாவது மற்றவனுடைய
 அபச்சேதம் பிந்தி ஸம்பலிக்கத்தக்கதென்றாவது கீழ்சொன்னதற்கு மாறாதலாகவாவது
 ஸம்பலிக்கவேண்டுமென்பதில் நியமமுமில்லை. ஆகையால் அபச்சேத ந்யாயத்திற்கு ப்ரா
 யோகத்தளவிலுள்ள விரோதமே விஷயம். † ஸருண † நிருணவாக்ய விரோதமோ
 வென்றால் ஸ்வரூபத்தாலுண்டபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. § விதி || நிவேதநரூபமாக
 இருப்பதால் நியதமான பெளர்வாபர்யமுள்ளதாகவுமிருக்கிறது. ஆதலால் விரோதத்தை
 ஒப்புக்கொண்டபோதிலுங்கூட நியதவிரோதமற்ற பெளவாபர்யத்தை விஷயமாகக்
 கொண்ட அபச்சேத ந்யாயமானது இவரு ப்ரவ்ருத்திக்கிறதில்லை. பின்னையோ விரோ
 தாதிகாரண ந்யாயமே ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. இந்த ந்யாயத்திற்கு எதுவிஷயமோ அவ்
 விடத்திலல்லவோ @ பெளர்வாபர்ய நியமமும் விரோதமுமிருக்கிறது. அதை உபபா
 திக்கிறார் - “ஒௌதும்பரீம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா § உத்தகாயேத்” (யஜுருவாடத்தில்) நாட்டி
 இருக்கும் அத்திக்கட்டையைத் தொட்டுக்கொண்டு வேத மந்திரத்தை உரக்க உச்சரித்து
 ஸ்வரத்துடன் கானம் செய்யவேண்டும்) என்று ப்ரத்யக்ஷ சருதி இருக்கிறது. “ஒௌ
 தும்பரீ ஸர்வா வேஷ்டயித்வயா” (கீழ்சொன்ன ஒௌதும்பரியை தெரியாமல் வஸ்த்
 திரத்தினால் சுத்திவிடவேண்டும்) என்று ஸ்மருதி இருக்கிறது. அவற்றுள் ச்ருதி வேறு
 ப்ரமாணத்தை அபேக்ஷியாமையால் முதலிலேயே ஜ்ஞாநத்தை உணடுபண்ணிவிடுகிறது.
 ஸ்மருதியோவென்றால் தனக்கு மூலபூதமான சருதியின் அநுமாநத்தை அபேக்ஷித்தி
 ருப்பதால் விளம்பித்திருக்கிற ப்ரவ்ருத்தியோடுகூடியதாக இருக்கிறது. ஆதலால் இந்த
 இடத்தில் பெளர்வாபர்யம் நியதமாக இருக்கிறது. ஒௌதும்பரியின் ஸ்பாசனம் அதின்
 ழு வேஷ்டனம் இரண்டுக்கும் விரோதம் நியதமாக இருக்கிறது. அந்த இடத்தில்
 முந்தியே ப்ரமிதியானது உண்டாயிருப்பதால் அதற்கு விருத்தமான அர்த்தம் காலாத்
 யயாபதிஷ்டமாக ஆகலாம். ஆகையால் விளம்பிதமான புத்திக்கு ஹேதுவைக்காட்டி
 லும் சித்திர புத்திக்கு ஹேது எதோ அது அதிக பலத்தை உடையது - என்கிற ந்யாயத்
 தாலே முந்தின ச்ருதி அதிக பலமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி பிந்தின சாஸ்திரம் உதிக்க
 மதே இல்லை. அய்யா! இங்கு உத்தரகாஸ்திரமானது அத்யயனம் செய்யப்பட்டே
 இருக்கிறதென்று கூறப்படுமேயாகில் அதனால் என்? ப்ரமிதியின் அநுதயமல்லவோ
 ி! அநுதயம். சப்தத்தின் அநுதயம் அநுதயமல்ல-“ஆதிதயோ யூப:” (பசுவைக்
 கட்டும் தூண் ஞர்யன்) என்பதுபோல். அய்யா! அந்த இடத்தில் ஸ்மருதித்வம் ச்ரு
 தித்வம் இரண்டும் பாத்திய பாதகப்ரயோஜகங்கள். இவ்வண்ணமல்ல-ஸ்மருதித்வம் ச்ரு
 தித்வம் இரண்டுக்கும் பெளர்வாபர்யங்களில் ஹேதுத்வமிருப்பதால் அதனால் ஸித்த
 மான பெளர்வாபர்யமே பாத்தியபாதக பாவத்தில் ஹேதுவென்கிற ந்யாயஸாம்யத்தால்
 ஸருணவாக்யம் அதிக பலமுள்ளது. அன்றிக்கே விரோதாதிகாரண ந்யாயமேவேண்டாம்.
 இந்த இடத்தில் உபக்ரமாதிகாரண ந்யாயமே ப்ரவ்ருத்திக்கிறது - பெளர்வாபர்ய விரோத

† ஸருணம்—ருணங்களுடன் கூடியது. † நிருணம்—ருணங்களில்லாதது.

§ விதி—ஏவல். || நிவேதம்—மறுப்பு. § உத்தகாதா—ஸாமகானம் செய்பவன்.

@ பெளர்வாபர்யம்—முன்பின்றாக இருத்தல். * ஸ்பர்சனம்—தொடுதல்.

ழு வேஷ்டனம்—சுற்றுதல். ி அநுதயம்—தோன்றமை, அல்லது உண்டாகாமை.

நியமத்தால். ஆகையால் ஸகுணவாக்யத்தினால் தடைப்பட்டிருப்பதால் நிர் குண சாஸ்த்ரத்திற்கு உதயமே இல்லை.

அய்யா ! முதலில் ப்ரவ்ருத்தித்த சர்ஸ்த்ரமானது விளம்பிக்கிற சாஸ்த்ரத்தின் உத்பத்திற்கு ப்ரதிபந்தகம் எனில்; “இதம் - ரஜதம்” (இது வெள்ளி) என்கிற ஜ்ஞாநமானது “நேதம் ரஜதம்” (இது வெள்ளியல்ல) என்கிற ஜ்ஞாநத்தின் உதயத்தை ப்ரதிபந்திக்கவேண்டுமென்று கூறப்படுமேயாகில், அல்ல - ஸத்தையினாலும் ஜ்ஞாய மாநதையினாலும் உண்டாகிற ஜ்ஞாபகங்கள் இரண்டுக்கும் மிக்க வேற்றுமைப்பாடு இருப்பதால். ஸத்தையினாலே ஜ்ஞாபகமான ப்ரமாணமானது பூர்வாபரபராமர்சத்தை அபேக்ஷியாமலே ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகிறதன்றோ - அந்த இடத்தில் உண்டான ஜ்ஞாநமானது “பூர்வாபரதேநோத்பத்திருத்தரஸ்ய ஹி ஸித்த்யி” (முந்தினதைப் பாதியாமல் பிந்தினதற்கு உத்பத்தி வித்திக்கிறதில்லையன்றோ) என்கிற ந்யாயத்தால் முந்தினதை பாதித்தே உதிக்கிறது. ஜ்ஞாயமாநதையினாலுண்டாகிற ஜ்ஞாபகமேவெனில் யோக்யதாபராமர்சம் முதலியதை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரமிதியை உண்டுபண்ணுகிறது. அதில் பராமர்சதையில் பூர்வப்ரமாணத்தால் விருத்தார்த்தப்ரமிதியுண்டாகில் அந்த ப்ரமிதியானது உத்தரோத்பத்தியை ப்ரதிபந்திக்கிறது. இங்ஙனமாகில் “நேதம் ரஜதம்” என்கிற ஜ்ஞாநம் “இதம் ரஜதம்” என்கிற பராமர்சத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால் பூர்வஜ்ஞானத்தால் ப்ரதிபந்திக்கப்பட்ட “நேதம் ரஜதம்” என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு அநதயம் ப்ரஸங்கிக்குமென கூறப்படுமேயாகில், அல்ல—இந்த்ரியம் ப்ரத்யயி ஜ்ஞானையத்தவிர்த்த மற்ற ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணும் விஷயத்தில் பூர்வபராமர்சத்தை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால் - இந்த இடத்திலும் “சக்தி: இயம்” என்கிற உத்தர ப்ரமிதியானது சக்தித்வத்தை விஷயமாகக்கொண்டதன்றோ. சக்தித்வப்ரதிதிக்கும் ரஜத ப்ரதிபத்தியின் அபேகையில்தான். சக்தித்வமானது க்ரஹிக்கப்பட்டவனவில் அந்த சக்தித்வக்ரஹணத்திற்கு பலபூதமாயிருக்கிற “நேதம் ரஜதம்” மென்கிற வ்யவஹாரமானது நஞ்ஞாலே உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதால் ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. அப்படி ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருத்தல் சப்த ஸ்வபாவத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது. ஆதலால் ரஜதஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷியாமலுதிக்கிற சக்திஜ்ஞாநமானது முந்தின ரஜத ஜ்ஞாநத்தை பாதித்தே உதிக்கிறது. ஆதலால் நியதவிரோத முள்ள பெளர்வாபர்யத்தை விஷயமாகக்கொண்ட விரோதாதிகரண நியாயமே இவ்விடத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. அபச்சேத நியாயம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதில்லை. அந்த அபச்சேத நியாயமானது இப்படிப்பட்டவிடத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதேயானால் பிந்திவரப்போகிற ‘ந ஹிம்ஸ்யாத்’ என்கிற நிவேதமானது ப்ரபலமாயிருப்பதால் பச்வாலம்பரம் செய்யத்தகுந்ததாக ஏற்படும். ஆகவே அநுஷ்டான விரோதம். ஸகுண நிர் குண வாக்யங்கள் இரண்டிற்கும் விரோத பெளர்வாபர்ய நியமமானது அந்யனாலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதனாலும் விரோதாதிகரண நியாயத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதுபற்றி இந்தவிடத்தில் அபச்சேத ந்யாயத்திற்கு அவகாசமில்லாமையால் ஸகுண வாக்யங்களுக்கு பஸ்யஸ்த்வம் ஸித்தம். இந்த அபிபிராயத்தால்—அந்யதரஸ்ய என்று உரைக்கப்பட்டது. முந்தி உபாதியைச் சொல்லாமல் ச்ருதியினால் கூறப்பட்டிருக்கிற குணங்களுக்கு நிரூபாதிகத்வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமாதலாலும், ஸ்வாபாவிகத்வ ச்ருதியினாலும் “நாந்யோ ஹேதூர்வீத்யதேநாநாய” என்று ஷீ சுசுநத்திற்கு ஹேதுச்வணமில்லாதிருப்பதால் அந்த ஷீசுவரத்வத்

தற்கு உபயுத்தமான குணங்களுக்கும் நிருபாதிகத்வம் வித்திப்பதாலும் ஜ்ஞாநசக்த்யாதி தாரதம் பங்களுக்கு உபாதிபாயிருக்கிற கர்மஸம்பந்தத்தின் நிலேஷதத்தைமுன்னிட்டு ஸத்பகாமத்வாதிகள் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், “தஇமே ஸத்யா: காமா:” என்று ஸ்வ ரூபத்திற்குப்போல குணங்களுக்கும் ஸத்பத்வ ச்ருதியினாலும், “பராஸ்ய சக்தி: தேயே சதம்” இது முதலான ச்ருதிவாக்யங்களால், குணங்களுக்கு அபரிச்சிந்தத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் கர்மஸம்பந்தவ்யாபகமான பரிச்சேதத்தின் நிவ்ருத்தியினால் வ்யாபகமான கர்மஸம்பந்த நிவ்ருத்தியானது அர்த்த வித்தமாயிருப்பதாலும், ஸ்வா பாவிகத்வத்தால் ரோகச்சொல்லாமலிருக்கிற குணபாவாக்யங்களிற்சூட ஸர்வசாகா ப்ரத் யயநியாயத்தால் குணங்களுக்கு ஸ்வாபாவிகத்வம் வித்திப்பதாலும், “ஆநந்தம் ப்ரஹ் மண:” இது முதலிய தாத்பர்யவிலங்க ப்ராசர்யத்தாலும் உதஸர்காபவாத நியாயம், ஸாமான்யவிசேஷ நியாயம் இவ்விரண்டால் ஏற்படும் விஷய ி வ்யாகத்தால் ஒரு ச்ருதியி லேயே விஷயவிபாகம் காணப்பட்டிருப்பதாலும், விரோதமில்லாமைதால் அபச்சேத நியாயத்திற்கு அவிஷயமாயிருப்பதாலும், விரோதம் ஏற்பட்டபோதிலும் விரோதாதிகாண நியாயத்தால் குணவாக்யங்களுக்கு ப்ராபல்யமிருப்பதாலும், “யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:” இது முதலிய உபாஸனவிதியில்லாத வாக்யங்களில் ஸ்வரூபமேபோல ப்ரதிபந்தமாயிருப்பதால் ப்ரமாணந்தரங்களுக்கு | அகோசாமாயிருப்பதுபற்றி அநுவாத விஷயத்வம் ஸம்பலி யாததால் நிலேஷதிப்பதற்கு அசம்மாயிருப்பதாலும், “ஆத்மாவாரே த்ரஷ்டவ்ய: ஸத் யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம, யோவேத, ஆத்மாநமநுவித்த, வ்ரஜத்தேயதாம்ஸ்ச ஸத்பாந் காமாந்” என்று ஓரிடத்தில் உபாஸ்யத்வ ச்ரவணமானது ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வயமா யிருப்பதாலும், அத்த்யாத்ம சாஸ்தரங்களில் குணசப்தத்திற்கு ஸத்வாதிப்ரவித்தி ி ப்ரா சர்யத்தாலும், நிர்குணாக்ய விஷயத்வமில்லாமையாலும், பாஹ்யதாகங்கள் காலாதய யாபதிஷ்டங்களுதலாலும், இரண்டு * அவதாரணங்களுடுகூடுன அவிதீய ச்ருதி, ஜ்ஞாநாத் ஸ்வரூபத்வம், வாந்மனஸ் நிவ்ருத்தி ஜ்ஞேயத்வ நிலேஷதரூப அர்த்ததகுண நிலேஷதங்கள் பரிஹரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் நிருபாதிக்கவென்று முற்கூறப்பட்டும், கூறப்பட்டபோகிறதாகவுமுள்ள அர்த்தங்களின் ி ஸந்த்ரஹமானது ப்ரவ்ருத்தி லெளகர் யத்திற்காகக் காணப்பட்டது. ‘ஸத்பம் ஜ்ஞாநம்’ என்கிற ஜ்ஞாநபதத்தால் வித் திக்கிற ி ஆர்த்தகுண நிலேஷதமானது முன்பு பரிஹரிக்கப்பட்டது.

“வீஷாஸாநாதஃவவதெ” (கெத-சூ-அ-க) ஐத்யாதிநா ஸ்ரஹ்மணாநாரஹ “கெ யெ ஸத” (கெத-சூ-க-க) ஐத்ய ந்மகூடுணெ க்ஷேத்ரஜ்ஞாநநாநிஸயஸ்கூ “யதொ வாவொ நிவத” கெத | கஸ்பாஸு ரீமஸா ஸஹ | சூதந்ம் ஸ்ரஹ்மணா விநாந” (கெத-சூ-க-உ) உதி ஸ்ரஹ்மணஸ்கூலாணம்ணாநஸூயத்யாநெண வரத்யா ஸூ-அ: ||

ி வ்யாகம்—பாகுபாடு அல்லது பிரிவு.

† ப்ரமாணந்தரம்—வேறு ப்ரமாணம். || அகோசரம்—விஷயமல்லாதது.

ஸூ ப்ராசர்யம்—ஆகியம். * அவதாரணம்—நிச்சயம். ி ஸந்த்ரஹம்—சுருக்கம்.

ி ஆர்த்தம்—அர்த்தத்தினால் ஏற்படுவது. † அநுவாகம்—வேதத்தினது ஓர்உச்சிரிவு

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

“பீஷா” ‘இது முதலிய ச்ருதியினால் ப்ரஹ்மகுணங்களைத்தெரி
டங்கி ‘தேயே சதம்’ என்று தொடர்ந்து க்ரமமாகக் கேட்குந்நோர்களு
டைய ஆநந்தாதியைத்தெரிக்கிற ‘யதோ வாசோ...விதவான்’ என்று இந்த
ச்ருதி ப்ரஹ்மத்தினுடைய கவயாண குணங்களின் அளவற்ற தன்மையை
அதிக ஆதரத்துடன் கூறுகிறது.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை—

பிறகு இந்த அநுவாகத்தின் முடிவில் “யதோவாசோ ... ஸஹ” என்கிற ச்ருதியி
னால் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் நிவ்ருத்திசொல்லி இருப்பதால் நிராகுணத்வம் பலித்து-
ஆகையால் அந்த ச்ருதியுடன் @ ஐகார்த்த்யமிருப்பதால் ஸதயஜ்ஞாநாதி வாச-
யம் நிரவிகேஷபரமென்று சுவகைவரின் ஆர்த்தமான குணநிகேஷதபரமாக அந்நு
கூறப்பட்டிருக்கிற இந்த வாசத்திற்கு சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் அநுருணமாக இருப்
பதை § உபபாதிக்கிறார்—‘பீஷாஸந்மாநீ’ இது முதலியதால். ‘பீஷாஸமாநீ’ என்
கிற இந்த ச்ருதியினால் கட்டளை இடுபவனுடைய ஸ்வபாவம் கூறப்படுகிறது. @ கேட்குந்
நோர்களுந்நாதியைமுத்தவா இதி’ இந்த இடத்தில் * நிர்விகேஷத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்
படவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்குமேயானால் வரிசையாக குணங்களினுடைய
குணவைக்கூறி ஸர்வாபாவத்தில் பர்யவஸித்தல் பொருத்தமுன்னதாக ஆகும். இந்த
விடத்திலேயே க்ரமமாக குணங்களினுடைய ஆகியத்தைக்கூறி வாக்குக்கும் மனதிற்கு
ம் நிவ்ருத்தியைச்சொன்னது ஆநந்த்யத்தினாலே என்று அபிப்பிராயம். அதை உபபா
திக்கிறார்—“ஸ்வக்யாநாம வைவ சக்யந்தே குணாதேவாபாச சார்ந்தினி. ஆநந்த்யாத்
ப்ரதமோராகி: அபாவாதேவ ப்ரஹ்ம:” என்று. (எம்பெருமானிடத்திலுள்ள குணங்
களும் தோஷங்களும் கணக்கிடுவதற்கு முடியவேமுடியாது, முதன்மையான குணராகி
யானது முடிவிலாமையாலும், பிந்தின தோஷராகியானது இல்லாமையாலும் முத
லில் மறுவ்யாநந்தத்தைத்தொடங்கி க்ரமமாக அதிசயவகாண்பிக்கப்பட்டது. ‘யுவா
ஸ்யாத் ஸாது யுவாத்பாயக:’ ஸாது-விதியை மீறாமல். அன்றிக்கே. நல்ல ஸம்ப்ரதாயத்
தால் வித்தித்திருப்பதால், ஸ்வர, வர்ணம், முதலியவைகளின் தவருதலில்லாதது,
யுவசுபத்ததால் புதிதாயிருக்கும் தன்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டது. மறதியின்மையால் எவ்
வாறு நித்தம் புதிதாயிருக்குமோ அவ்வண்ணமாக அத்யயநமுள்வனன் என்று அர்த்தம்.
அன்றிக்கே, தன்னோடு மெவயதுள்ளவர்களான எல்லோருக்கும் § அந்தப்பாகன் - அவர்
களைக்காட்டிலும் அதிக ஜ்ஞாநமுள்ளவனென்று அர்த்தம். ஆசிரிஷ்ட: - மிக்கவிரைவுடன்
கார்ப்யம்செய்கிறவன். அன்றிக்கே, நன்றாய் ஆஹாரத்தை உட்கொள்வதில் திறமையுள்ள
வன்-ரோகியில்லாதவனென்று அர்த்தம். அல்லது ஆசிரிவாதத்திற்குவிஷயமாயிருப்பவன்.

† அநுவாகம்—பேதத்தினது ஓர் உள்பிரிவும்.

@ ஐகார்த்த்யம்—ஒரே பொருளை உணர்ந்தும் தன்மை.

§ உபபாதனம்—தெளிவாகக்கூறுதல். @ கேட்குந்நோர்களுள்—ஜீவன்.

* நிர்விகேஷத்வம்—விகேஷங்களில்லாமலிருத்தல்.

§ அத்யபாகன்—படிப்பிக்கிறவன்.

ஸர்வஜ்ஞனாகளையும் ரஞ்சிககச்செய்பவன் என்று அர்த்தம். “ ஸர்வார்த்தேவாந் சுமஸ்யந்தி ” எனபதுபோல, பவிஷ்ட:- மனோபலமுளளவன். கரடிஷ்ட:- என்று சரீரபலம் கூறப்பட்டிருப்பதால். அனநிகேத தரடிஷ்ட:-, மிகத்திடமுள்ளவன் - நிலைதவநின் ஸ்வபாவமிலலாதவன் என்று அர்த்தம். பவிஷ்ட: சாரீரமானஸ ஸர்வவித பலங்களுமுளளவன் விததஸ்யபூர்ண-ஐச்வர்யத்தால் நிறைந்தது “ பூரணகுணஸூழிதாதத வதவ்யயதவய ஸுமாராதிகரணை”, எனகிற ஸூத்திரத்தினால் ப்ராணநியினால் ஆரூபவோற்றமை உறுபுவருவதற்கு அறுமதிகொடுக்கப்பட்டிருப்பதனால் ஸவகோமாதவடி ஆரந்த - இவ்வாறு குணஸுமதாயத்தையும் விபூதியின் நிறைவையும் சொல்லிவிட்டு “ ஸவகோமாதவடிஆரந்த ” எனகிற ச்ருதியினால் ஸ்வரஸமாக அவனுக்கே ஆரந்தத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அநுகூலத்வமனறே ஆரந்தத்வம். || நிவாந்திக்கத்தகக அவிஷ்டதை இஷ்டஸாதனை இரண்டையும் அபேக்ஷியாமலிருக்கந் இஷ்டதவமே அநுகூலத்வம். முற்கூறப்பட்ட வக்ஷணை ஸமபந்தத்தினால் குணவிபூதிகளிரண்டிற்கும் ஆரந்தத்வம் உபபந்தமாகிறது. அதை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கும் அநுகூலதவமானது விஷயாநுகூலத்வத்தால் செய்யப்பட்டதென்பது அந்வயவ்யதிரேகககளால் ஸித்திக்கிறது. இப்படிச் சொல்வதில் ச்ருதிஸ்வாரஸ்யமும் ஸித்திக்கிறது. குணவிபூதிசுளுடைய மேன்மையைக் கூறி அது ஆரந்தமென்றதில்லவோ உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை விஷயமாகக்கொண்ட ஜ்ஞானமானது ஆனந்தமென்று கூறப்படவில்லை, * யுலத்வம் முதலிய அநேக குணங்களையும் விபூதியையும் சொல்லிவிட்டு அவைகளின் ஸுமதாயத்தை ஆரந்தஸ்பத்தத்தால் நிர்த்தேசித்து அந்த ஆரந்தத்திற்கு நிரதிகையத்வத்தை ப்ரதிபாதித்திருப்பதால் எல்லாகுணங்களுக்கும் விபூதிக்கும் † அநவதிகாதிகையத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அநுகூலஜ்ஞாநத்வமே ஆரந்தத்வம் என்றனனால் குணவிபூதிவிஷயமான ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆரந்தத்வமிருந்தபோதிலும் அந்த ஆரந்தத்திற்கு நிரவதிகாதிகையத்வத்தைக்கூறினதினால் குணவிபூதிகளுக்கும் அநவதிகாதிகையத்வம் அர்த்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அந்த ஆரந்தத்தினுடைய அளவிறந்ததன்மை குணவிபூதிகளினுடைய அளவிறந்த தன்மையைக்காரணமாகக்கொண்டிருப்பதால். ஆரப்ய என்று. உபப்ரம வாக்யத்திற்குஅநுகுணமாக உபஸமஹார வாக்யமானது அர்த்தத்தில் சேர்ப்பிக்கத்தக்கதென்று க்ருதது. “ ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாம ஹதஸ்ப ” என்கிற வாக்யங்களால் முத்தாரந்தத்திற்கு பகவதாரந்தஸாம்யம் உரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. பத்தகசையில் நிரதிகையமான ஆரந்தத்திற்கு ஸம்பவமில்லாமையால் ச்ரோத்ரிய: ப்ரஹ்ம நிஷ்டன். அகாமஹத: அவித்யை முற்றிலும் சகித்தபடியினால் ஸமஸ்தமான ஸாம்ஸாரிக போகககளால் கெடுக்கப்பட்டவன். “ ஸக: ப்ராஜாபதோகந்த: ” என்கிற வாக்யத்தை ஈற்றில்கொண்ட ச்ருதியினால் ஜ்ஞேதாஜ்ஞனுடைய ஆரந்தாதிகையம் கூறப்பட்டது. “ ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆரந்த: ” என்று பகவதாரந்தம் கூறப்படுகிறது. இந்த வாக்யத்திலுள்ள ப்ரஹ்மணரந்தத்தை நான்முசனுடைய @ ஆரந்த பரமாகக்கூறாம்கூடிதில் ப்ரஹ்ம சப்த்தத்திற்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லாமல் போகிறது. “ பரமஜ்ஞமினிர் முக்க்யத்வாத் ” “ ஸ்யாச்சகை

|| நிவாந்திக்கத்தகக—விஸ்கத்தகக.

† ப்ராணநி—இவர் 3982 ஸூத்ரங்களடங்கிய எட்டு அத்தியாயங்களுள்ள வ்யாகரண ஸூத்ரங்களைச்செய்தவர். இவருக்கு “ ஸாலாதுரியர் ” என்று மற்றொரு பெயருமுண்டு. விபூதி—நியாமயவஸ்து. * யுவதவம்—யௌவநம்.

† அநவதிகா—எல்லே இல்லாதது. ‡ உபப்ரமம்—தொடக்கம்.

‡ உபஸமஹாரம்—முடிவு. @ ஆரந்தம்—அநுகூல ஜ்ஞானம்.

ஸ்யப்ராஹ்ம சப்தவத் ” என்று ப்ராஹ்ம சப்தத்திற்கு அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தி இருப்பதாக ஸ்ரீதீக்ஷாரால் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், பாவ்யத்தில்முதல் ஸூத்ரத்திலிருக்கும் ப்ராஹ்மசப்த வியாக்கியான ஸமயத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் “ப்ராஹ்மவிதாப்நோதிபாம் ப்ராஹ்மணவிபஸ்ஸிதா. ஆநந்தம் ப்ராஹ்மண:; அஸத் ப்ராஹ்மேதிவேதசேஷ, அஸ்திப்ராஹ்மேதிசேத்வேத” என்கிற ப்ரகரணத்திலிருக்கிற ப்ராஹ்ம சப்தங்களுக்கு ப்ராஹ்மபாத்வயிருப்பதால் ப்ரகரணவிரோதமும் “ஆநந்தம் ப்ராஹ்மணே வித்வான்” என்று முந்தியும் பிந்தியும் ஆநந்தப்ராதித்யோகியான உஷ்ட்யந்தமான ப்ராஹ்ம சப்தத்தின் ஸவாரஸ்ய விரோதமும், “வைஷ்ணந்தஸ்ய” என்று தொடங்கப்பட்ட ப்ராஹ்மாநந்தத்திற்கு நான்முகனுடைய ஆநந்தத்தால் உபஸம்ஹாரம்செய்திருப்பதும், “தத்ப்யேஷ ச்லோகோபவதி” என்று ப்ராஹ்மாநந்தத்தைத் தொடங்கி இனி கூறப்படப்போகிற ச்லோகத்திற்கு முற்கூறப்பட்ட விஷயவ்வத்திற்கு விரோதமும் “ஸ ஏஃ ப்ராஜாபதே:” என்கிற உபபதியில்லாத கவசநாந்தமான ப்ராஜாபதி சப்த ஸ்வாரஸ்யப்பங்கமும். அதனூத்யேகவசனம் என்பது கூடாது. பஹுத்வத்தையும் எதவ்வத்தையும் விவக்ஷிக்குகதால் பஹுவசநமும் வகவசநமும் வரக்கூடிய ப்ரகரணமாயிருப்பதால். “தேவாநாம், தேவசுந்தர்வானாம், மறுஷ்யசுந்தர்வானாம், இந்த்ராஸ்ய, ப்ருஹஸ்பதே:; ப்ராஜாபதே:”, என்றல்லவோ கிரீதேசிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ப்ராஜாபதி சப்தமானது நான்முகனையே உணர்த்துகிறது. “ஸ ஏகோ ப்ருஹ்மண:” என்கிற இடத்தில் ப்ராஹ்ம சப்தம் பகவானிச்சொல்லுகிறது. “தேயேசதம், ஸ ஏஃ” என்று பகவதாநந்தத்திற்கு பரிச்சிந்த்நம் எவ்வண்ணம் என்று கூறப்படுமேயானால் பரிச்சிந்த்நவ மில்லை “ஒரு அரைக்கணத்தில் அநேக யோஜனைதூரம் செல்லுகின்ற ரூயனுக்கு எய்யப்பட்ட அம்புபால் செல்கின்றான்” என்கிற இது முதலிய வாக்கியங்களில் ஸமயத்தைச் சொல்லுதலானது எவ்வாறு கதியின் மார்த்தயவ்ருத்தியில் நோக்குள்ளதோ பரிச்சிந்த்நத்வபரமன்றோ, அவ்வாறே “தேயே சதம் ஸ ஏஃ” என்கிற கிரீதேசமும் சதர்முகனுடைய ஆநந்தத்தைக்காட்டிலும் ப்ராஹ்மாநந்தத்திற்கு ஆகியத்தைச் சொல்லுவதில் அபிப்பிராயமுள்ளதெயோழிய பரிச்சேதத்தில் நோக்குள்ளதல்ல. அன்றிக்கே “தேயே சதம், ஸ ஏஃ” என்கிற கிரீதேசத்திற்கு ஸங்க்யாவ்சேஷத்தில் நோக்கு இருந்தபோதிலும் ஆநந்தத்திற்கு அபரிச்சிந்த்நம் பவித்தது. “அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணம் ஸஹ ஸ்ராண்யயுதாநிச-ஈந்த்ரபாநாம் ததா தத்ர கோடி கோடி ஸுதாநிச-ரோமகூபேஷ்வரந்தாநி ப்ராஹ்மாண்டாநி ப்ரமத்தி தே ” (உம்முடைய ரோமகூபங்களில் இப்படிப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான அண்டங்களுடைய ஆயிரங்களும் பதிலையிரங்களும், அவ்வாறே அந்த ரோமகூபங்களில் கோடிகளும் நூறு கொடிகளும் அநந்தங்களான ப்ராஹ்மாண்டங்களும் சுழலுகின்றன) இதுமுதலிய வசனங்களால் அண்டங்கள், அநந்தங்களாயிருப்பதால் அந்தத் அண்டங்களில் சதர்முகர்களும் அநந்தமாயிருப்பதால் மூன்று காலவகையிலுள்ள ஸமஸ்த ப்ராஹ்மாண்டங்களையும் அடைந்திருக்கிற சதர்முகர்களுடைய ஆநந்தத்தை அபேகித்து நூறு மடங்காயிருப்பதால் “மேரோரிவாணூர் யஸ்யைதத் ப்ராஹ்மாண்டமகிலம் முநே ” (மஹர்ஷே: நீ மஹாமேரு பர்வதத்திற்குப் பரமானுபோல

நீ மஹாமேரு—இது ஸ்வர்ணமயமான ஒரு மலை. இதில் சிம்சமாரசக்கிரம் ஒன்று நாட்டப்பட்டிருப்பதாகவும் அந்த சக்கிரத்தில் எல்லா ஜ்யோதிர்வ்ராஹங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் அதை நடத்துகிற த்ருவன் உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிருப்பதாகவும் இந்த மலையை ஸ்ரீயசுந்திரர்கள் சுற்றிவருவதால் உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரமென்றும் பூகோளக்கோளத்தவங்களை அறிந்த பெரியோர்கள் உரைக்கின்றனர்.

எந்தப் பரஹ்மத்திற்கு இந்தப் பரஹ்மாண்டமனைத்தும்) என்று கூறப்பட்ட தரிபாத் விபூதியோடுகூடியிருந்ததாலும் பகவதாநந்தத்திற்கு அந்யாதம முடிவின்மை ஸீததிப்பதால் என்று. கல்யாணகுண நந்தியமிதி க்ரமமாக குணங்களின் அபகர்வுதம் கூறப்பட்டிருக்கவில்லைபன்றோ. பனையோ குணங்களின் மேன்மையே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் குண + பாகர்வுத்திற்கு நிரதிக்யத்வம் இருப்பதால் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் சிவருத்தி என்று கருத்து. அந்யாதரேண இதி-பரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அந்தப் பரஹ்மத்தினுடைய குணங்களில் ஆகாராதிக்யம் கூறப்பட்டது. “ஆநந்தம் பரஹ்மணே வித்வாஃ” என்றமல்லவோ ச்ருதி. ஆநந்தாவதிதமப் பரஹ்ம வித்வாஃ என்று ச்ருதி வசராமில்லையென்று கருத்து. இயம் சீருதி: என்று. நிரஞ்ஸபரமென்று உன்னால் கூறப்பட்டிருக்கிற ச்ருதி வசரகங்களில் இந்தப் பாகரணத்திலுள்ள ச்ருதியும் நம் மால் கூறப்பட்டிருக்கிற அாதத்திற்கு அதுகுணமானதே என்று கருத்து.

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

“அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தோடுகூட எல்லா கல்யாண குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்” என்று ப்ரஹ்மவேதந்ர பஸ்ததை அறிவிக்கிற வாக்கியமானது ஸர்வஜ்ஞனான பரப்ரஹ்மத்தின் குணங்களுடைய ஆரம்பத்தைச் சொல்லுகிறது. எல்லாமிந்த ப்ரஹ்மத்தோடுகூட எல்லா காமங்களையும் நன்றாக அனுபவிக்கிறான். காமங்களாவன:- காமிக்கப்படுபவைகள், கல்யாண குணங்கள். ப்ரஹ்மத்துடன் கூட அதன் குணங்களைத்தையும் நன்

ரூப அநுபவிக்கிறான் என்று அர்த்தம். தஹரஸ்தியையில், “தஸ்மிந் யத நக - ததமேஷ்டஸ்யம்” என்கிற வாச்சஸ்யத்தில் பேரல் குணப்ராதாந்யத்தைச் சொல்வதற்காக ஸஹசு - 1 ல் உபாஸநம் ஹரண்டுக்குப் ப்ரகாஸகியம் “யதாஶ்ரதாஸ்மிந்லோகே புருஷோபவதி ததேத: பரோத்யபவதி” என்கிற சுருதியினாலேயே ஸித்தம்.

சீருந்பாகாசிகை.—

இவ்வண்ணம் ஆர்த்தமான குணநிலே உத்திராஸத்தின் வாயிலாக குணந்ந்யத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரகாணத்திலுள்ள வாச்சஸ்தாததோடு ஶர்த்தஸ்யமியுரூபதால் ஸத்பஜ்ஞாநாதிவாக்யத்திற்கு ஸவிசேஷவிஷயத்தால் கூறப்பட்டது. பிறகு, தன் வாக்கியத்தின் ஏகதேசத்தாலுடைய ஸவிசேஷபாசகத்தால் உபபாதிக்கிறார்—லோகாஶ்ருதே இதுமுதலியதால். பலமவ்யயம் வாக்கியம்கூறி ‘ப்ரஹ்ம விதாப்நோதிபரம்’ என்கிற ப்ராஹ்மணத்தில் ப்ரஹ்மம், அதிஸவேதநம், ப்ராப்தி, ப்ராப்யம், இந்நான்கும் உறைக்கப்பட்டது. இதன் விவரணமானது ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்’ முதலிய மந்த்ரத்தினால் செய்ப்படுகிறதென்று ச்ருதியே கூறுகிறது—‘ததேஷ்டாயுக்தா’ என்று. அந்த ப்ரஹ்மத்தையே நோக்கி இந்த ருக்கானது அத்தயயனம் செய்பவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். மந்த்ரங்களுக்கு ப்ராஹ்மண விவரணாபதகம் காணப்பட்டிருக்கிறதாலும், உபக்ரமாதிகாண விஷய வாக்கியங்களைப்போல, மேலெழ விசேஷ ப்ரதிதியில்லாமையாலும், மந்த்ரப்ராஹ்மணங்கள் இரண்டுக்கும் நியாயிர்தேசவுத்வம் விசேஷமின்றி இருப்பதாலும், மந்த்ரத்தை அபேக்ஷித்த ப்ராஹ்மணத்திற்கு ப்ராப்யம் கூறுவது பொருத்தாது தெளிவாய் அறிவதற்கு ஹேதவாயிருத்தல் அதின் இயமை இவ்விசையினாலும் ப்ராப்யத்தெனர்பலய சப்தங்களால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று சொல்லப்படுமேயானால் விசேஷமில்லை. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம” என்கிற வாக்கியத்தால் ப்ரஹ்ம சப்தம் விவரிக்கப்பட்டது. “யோவோத நிஹிதம் குஹராயாம்” என்பதனால் வித்சப்தம் விவரிக்கப்பட்டது. “பரமே வ்யோமம் ஸே-ஶ்ருதே” என்பதனால் ப்ராப்தி விவரிக்கப்பட்டது. “ஸர்வாந் காமாந்” இதுமுதலியதால் ப்ராப்யம் விவரிக்கப்பட்டது. அவற்றுள் இது பர சப்தத்தின் விராணமென்று காண்பிப்பதற்காக பரஸ்யவிபுச்சிதோ ப்ரஹ்மண: என்று கூறப்பட்டது. விபுச்சிதமும் போக்யருணமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை கூறுவதற்காக பதங்களுடைய அர்வயத்தைக்காட்டுகிறார்—விபச்சிதா என்று. இந்த வாக்கியத்தில் குணவாசியான பதம் ஏது என்று சங்கைவர “யதாஸ்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யே-ஸ்ய ஹ்ருதி ஸ்திதா:” என்று விடத்தக்கதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற காமங்களை விலக்குவதின்பொருட்டு அவயவசக்தியினால் வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—காம்யந்தே என்று ப்ரஹ்மவேதநபலமாக இருப்பதுபற்றி முக்தர்கள் அநுபவிக்கத்தகாதாயிருப்பதால் இந்த இடத்தில் விடத்தக்கதான காமபரத்வம் உபந்ரமமாகாததாலும், காம்யத்வரூபதர்மத்திற்கு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திலும் ஸம்பவமிருந்தபோதிலும் வ்யதிரேகநிதேசத்தாலும், பஹ்வசநாத்தமாக இருப்பதாலும், அவயவசக்திக்கும் அந்த அவயவசக்தியினால் கூறப்பட்டிருக்கிற போக்யத்வத்திற்கும் குணங்களில் ஸம்பவமிருப்பதாலும், “ஸவா ஏதேத திவ்யேத சகசுஷா மணஸா ஏதாந்காமாந் பச்யந் ரமதே யஏதே ப்ரஹ்மலோகே” - “யஇஹ ஆத்மாநம்

அநுவிய வ்ரஜந்தயேதாம்ஸ்ர ஸத்யாஃ காமாந்” - “தஇமே ஸத்யா:காமா:” என்கிற ச்ருத்யந்த்ராவகனோட ஐகார்த்த்யயிருப்பதாலும் கல்யாணகுணங்கள் காமசப்த வாச்யங்க ளென்று அர்த்தம். இது யாருடைய குணங்கள்? ப்ரஹ்மத்துக்கு ி ஸஹபாவமும் “புத்ரேணஸஹ ி ஓதநம் புங்க்தே” என்கிற இடத்தில் புத்ரனுக்குப்போலே ி போக் தாவாயிருப்பதினாலேயா? அல்லது ௫ க்ஷீரத்தைப்போல ி போக்யமையினாலேயா? என்கிற சங்கையையும் பரிஹரித்ததுக்கொண்டு வாச்யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ப்ரஹ்மண ளன்று. இந்த வாச்யமானது ப்ராப்யத்தைக்கூறுகிற ‘ப்ர’ சப்தத்தின் விவரணரூப மாயிருப்பதாலும், “ஸர்வாஃ காமாந் ஸஹப்ரஹ்மண” என்று போக்யவாசியான பதத்தோடு இடைவிடாத ப்ரியோக ஸ்வாஸ்யத்தாலும் ‘ஸஹ’ சப்தமானது ி போ க்யஸாஹித்யத்தில் நோக்குள்ளது. ி ஸந்நிஹிதமான ப்ரஹ்மமே குணங்களுக்கு ஆச்ர யம். ஆகையால் அனந்தகுணவிசிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிக்கிறான் என்று அர்த்தம். “ஸஹயுக்தே஽ப்ரதாதே” என்கிற சப்தாநுசாஸனத்திற்கு உடன்பட்டி ருப்பதால் ‘ஸஹ’ சப்தத்தாலே ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்ரதாத்யத்தை ஆசங்கித்து அதை பரிஹரிப்பதன்பொருட்டு ‘ஸஹ’ சப்தப்ரியோஜனத்தைக்கூறுகிறார்—நஹ என்று. “யோவேத” என்று விஹிதமான வேதத்தில் ஸஹசப்தமானது குண ப்ராதாந்ய த்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. தஹ வித்யையில் உபாஸனத்தில் குணப்ராதாந்யமன்றோ கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இந்த இடத்திலும் உபாஸனத்தில் குணப்ராதாந்ய த்தைச்சொல்லுவதற்காக “ஸஹ” சப்தம் என்று அர்த்தம். பலதசையில் குண ப்ராதாந்யம் கேட்கப்பட்டிருப்பதால், உபாஸனத்தில் எவ்வாறு குணப்ராதாந்யம் லீதித்திக்கிறதென்ற கேட்கில் கூறுகிறார்—பலோபாஸந்யோ: என்று. பலம் உபா ஸனம் இரண்டுக்கும் ஸகுணத்தவமும் குணப்ராதாந்யமும் துவயஸ்வபாவமுள்ளதென்ற அர்த்தம். “குணப்ராதாந்யம் வகதம்” என்கிற இந்த வாச்யத்தாலும் ஸஹசப்தத்திற்கு போக்ய ஸாஹித்யபாதவம் லீத்தம். அவநயில்லாவிடில் போக்தரு ப்ராதாந்யமல்ல வோ லீதித்திக்கும். போக்யகுண ப்ராதாந்யம் லீதிதிபெறுது. ச்ருத்யைவ என் கிற ஏவகாரத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற ரியாயத்துக்கு புருஷ புத்தியினால் கல்பிக்கத் தக்க உதய்ரேணகூத்யை எதிர்பாராமலிருக்கிற ச்ருதியினால் கண்டோகத்தவம் அபிப்பி ராயப்பட்டிருக்கிறது.

“யஸ்யூதேந தஸ்யூதேத, ஸவிஜ்ஞாதே விஜாநதாழ” (சு-
ந-உ-ந) உகி ஸ்ரஹ்ணோ ஜ்ஞாநாவிஷயக்யஃ—ஹே; “ஸ்ரஹ
விஷாநேஷாதிவாழ” (தெ-சு-க) “ஸ்ரஹ்ணேஷு—ஹேவவவகி”
(ஃ-ந-உ-க) உகி ஜ்ஞாநாநோக்ஷாவபெஸொ நஸ்யாஃ | “ஸவ
நெவ ஸ ஹகி ஸஸு ஹேஷிவெஷு—ஹே; ஸவிஸ்ரஹ்ணேஷிவெஷு |
ஸஹேதேந ததொவிஷா:” (தெ-சு-ச-க) உகி ஸ்ரஹ்ணேஷி

ி ஸஹபாவம்—சேர்ந்திருத்தல். ி ஓதநம்—சோரு. ி போக்தா—புலிக்கிறவன்.

௫ க்ஷீரம்—பால். ி போக்யம்—அநுபவிக்கத்தக்க வஸ்து.

ி ஸந்நிஹித—பகத்தலிருக்கிற.

ஜோநாஸஸூராவஸூராவாஸூரோதநாஸரோதஸூதாம் உ வடிதி । சுதொ
 ஸூஹவிஷயவெடிநரெவாவவமெடாவாயம் ஸவடூஸூதயொ விடி
 யதி । ஜோநஹ உவாஸநாத்கூ । உவாஸூம் உ ஸூஹ ஸமாண
 திதூதூ । “ யதொ வாவொ நிவதூனெ । சுபூராவூ தமஸா
 ஸஹ ” (தெத-சூ-க-க) உதி வரஸூ ஹனெநாநஹஸூராவரிஹ
 மாணஸூ வாகூ நஸயொரெதாவதிதி வாரிஹொயொமுகு ஸுவனெ
 ந ஸூஹவநதாவதிதி ஸூஹவாரிஹொ ஜோநவதாம் ஸூஹவிஜோததி
 திதிதூகூ ; சுவாரிஹகூ ஸூஹணஃ । சுநூர “ யஸூர
 திதூ தஸூ திதூ ”, “ விஜோதவிஜோததாடி நீயாசு ” உதி திதூ
 விஜோதகூ வவநம் ததெதூவ விரூகூதெ ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

“எவனால் ப்ரஹ்மமானது புத்திக்கு விஷயமாகாதென்று அறியப்பட்ட
 டிருக்கிறதோ அவனால்தான் ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகிறது ; ப்ரஹ்மம் ஞான
 விஷயமென்று அறிந்தவர்களால் அறியப்படுகிறதில்லை,” என ப்ரஹ்மத்துக்கு
 ஜ்ஞானவிஷயத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுமேயானால்
 “ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உத்தமமான பதவியை அடைகிறான்,” “ப்ரஹ்
 மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமே ஆகிறான்,” என்று ஜ்ஞானத்தாலே மோ
 சேஷாபதேசமானது உண்டாகாமல் போகும். “ப்ரஹ்மமில்லையென்று அறி
 வானேயாகில் அவன் இல்லாதவனாகவே ஆகிறான் ; ப்ரஹ்மிருக்கிறதென்று
 அறிவானேயானால் அவனை அந்த ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தாலே ஸத்தையுள்ளவ
 னாக அறிகிறார்கள் ” என்று ப்ரஹ்ம விஷயமான ஜ்ஞானத்தின் ஸத்பாவா
 ஸத்பாவங்களால் ஆத்மநாசத்தையும் ஆத்ம ஸத்தையையும் சுருதி கூறுகி
 ரது. ஆதலால் ப்ரஹ்ம விஷயமான வேதனமே மோசேஷாபாயமென்று
 எல்லா ச்ருதிகளும் விதிக்கின்றன. ஜ்ஞானமும் உபாஸனாரூபம் ; உபாஸிக்
 கத்தக்க ப்ரஹ்மமும் ஸூனமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. “யதோவா
 சோ நிவர்த்தே-அப்ராப்ய மஸா ஸஹ ” என்று முடிவற்றதும் அபரி
 ச்சிந்மமான குணங்களோடு கூடியதுமான ப்ரஹ்மத்திற்கு இவ்வளவுதான்
 என்று வாக்காலும் மனதாலும் அளவிடுவதற்குத்தகாமை கேட்கப்படுவதி
 னால் ‘ப்ரஹ்மமானது இவ்வளவெ’ன்று ப்ரஹ்மவிஷயமான பரிச்சேத
 ஜ்ஞானமுள்ளவர்களுக்கு ப்ரஹ்மமானது ‘அறியப்படாததும்’ ‘எண்ணப்

படாததுமாக ஆகிறதென்று கூறப்பட்டது, ப்ரஹ்மமானது அபரிச்சிந்ந மாயிருப்பதால். அங்ஙனமில்லாவிடில் “யஸ்யாமகம் தஸ்யமதம்” — “விஜ்ஞாதமவிஜ்ஞாதம்” என்று மததவஜ்ஞாதத்வ வசநங்கள் அவ்விடத்திலேயே விரோதக்கும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு, ஸுருணககளுக்கே ஜ்ஞேயத்வம் காணப்பட்டிருப்பதால் ஜ்ஞேயத்வத்தை நிவேததித்தினால் கிருணத்வம் பலித்தது என்று ஜ்ஞேயத்வம் நிவேததபரமாக அந்யரால் சொல்லப்பட்ட வாக்யத்தை எடுக்கிறார்—யஸ்ய என்று. ஜ்ஞானமாத்ரத்திற்கு அவிலயத்வமா? அல்லது உபாஸநாதமகமான ஜ்ஞானத்திற்கு அவிலயத்வமா? அல்லது எருஞோபாஸநாதமகமான ஜ்ஞானத்திற்கு அவிலயத்வம் விலகிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? எனகிற மூன்று விசல்பத்தை அபிப்பிராயப்பட்டு முதலாவதான ஜ்ஞானமாத்ராவிலயத்வத்தை தூஷிக்கிறார்—ப்ரஹ்மவித் என்று. ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் ச்ருதிகியினுடைய ஆதாரதர்சயத்தைக்காண்பிக்கிறார்—அஸந்நேவ எனது. ப்ரஹ்மவேதம் மோகேஷாபாயமனது; பின்னை ப்ரபஞ்சவிலயமான மித்யாத்தவஜ்ஞானமே அந்த மோகத்திற்கு உபாயமென்று ஆசாஸனால் கூறப்படுகிறது. குறிப்பிடப்பட்டிருந்த விசேஷ விலயககளோடுகூடியதான “வித்யயா அம்ருதமச்நுதே” — “ததாவிதவாந் ராமரூபாதவிமுகத:” — “ததோஜ்ஞானம் ப்ரவாததே.” ஜ்ஞானாக்கல்ஸர்வகாமாணி” என்கிற இது முதலிய வாக்யங்களில் மோகத்திற்கு உபாடமாகக்கேட்கப்படுகின்ற ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரஹ்மவிலயத்வம் ப்ரபஞ்சமித்யாத்வ விலயத்வம் இரண்டுமே பொதுவாயிருப்பதால் அதை ஆசங்கத்தாககூறுகிறார்—அந்: என்று. அத: - சில வாக்யங்களில் மோகேஷாபாய ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரஹ்ம விலயத்வம் காணப்படுவதால், ஸர்வா: ச்ருதய: - நிாதேசிகசப்படாமலிருக்கிற விலய விசேஷககளையுடைய “வித்யயா அம்ருதமச்நுதே” இது முதலிய ச்ருதிகளுக்கூட ஸாவசாம்பரத்யய நியாயத்தாலே ப்ரஹ்மவிலயமானவேதத்தையே அபவர்கத்திற்கு உபாயமாக விதிக்கின்றனவென்று அர்த்தம். அனநிக்கே, சிலவாக்யங்களில் ப்ரஹ்மவிலயத்வமானது கேட்கப்படில் ஜ்ஞானமாத்ரத்தை உபாயமாகக்கொல்லுகிற ச்ருதிகளும் ஸாமான்யவிசேஷ நியாயத்தாலே அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே பர்யவலிக்கின்றனவென்று அபிப்பிராயம். அதற்குமேல் உபாஸநாதமக ஜ்ஞானாவிலயத்வ பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—ஜ்ஞாநஜீச என்று. “ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் விததி - நேதம் யதிதம் உபாஸதே” என்கிற ச்ருதியானது உபாஸநாதமகமான ஜ்ஞானத்திற்கு அவிலயத்வ சங்கைக்கு பீஜம். இது வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு உபாயத்வாநுபத்தியை உபாதிப்பதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம்: — “நேதம்யதிதமுபாஸதே” என்பதற்கு இது அர்த்தம். யாதொரு இந்த ஸ்ரீப்ரதீசத்தை உபாவிக்கிறார்களோ அதல்ல - அந்த ப்ரஹ்மத்தையே நீ உபாஸிப்

ஸ்ரீப்ரதீகோபாஸநாவது:—(1) நாமாதிகளை ப்ரஹ்ம த்ருஷ்டியால் உபாஸித்தல். (2) ப்ரக்ருதியுடன்சேர்த்த ஜீவனை உபாஸித்தல். (3) ப்ரக்ருதியைவிட்டகன்ற கேவல ஜீவாத்மாவை உபாஸித்தல். (4) ப்ரஹ்ம சரீரபூதனாக ஜீவாத்மாவை உபாஸித்தல். இந்த ப்ரதீகோபாஸ்தி பண்ணுகிறவனுக்கு அர்ச்சிராதிக்கதியினால் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி கிடைக்கிறது.

பாயாக என்று. இதற்குமேல் ஸகுனோபஸ்ஸுவியத்யா பக்தத்தை நிரஸிக்கிறார்— உபாஸ்யஞ்சு என்று. நிர்குணபரமாக அங்குலக் கூறப்பட்டிருக்கிற ஸத்வதையக் கே ஸகுணவியத்யத்ததை உபபாதிப்பதனால் என்று கருத்து. அன்றிக்கே 'ஜ்ஞானஞ்ச உபாஸகாத்தமகர்' என்று ஜ்ஞானவியசேஷ வியத்யத்தவகத்தைக் கண்டோத்தியாகச்சொல்லி இருப்பதால் ஜ்ஞேயத்வமாத்தா நிஷேதமானது முற்றிலும் நிரஸிக்கப்பட்டதென்று கருத்து. உபாஸ்யஞ்சு என்று. ஜ்ஞேயத்வவிவருத்தவியல் ஸாதிக்கப்பட்டவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட குண எவ்ருத்தியானது குணவிதாந்தால் பாதிக்கப்பட்டது. ஆதலால் அஜ்ஞேயத்வத்தை பாதித்து ஜ்ஞேயத்வத்தை ஆகேக்யப்பிக்கிறார் என்று கருத்து. அக்ஷணமாகில் அவ்ஜ்ஞாதத்வ அமத்தவ் ச்ருதிகளிரண்டிக்கும் அர்த்தமென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—யதோவாச: என்று. “அனந்த” சபக்ததால் ‘ஸ’த்யம் ஜ்ஞானம்” இது முதலிய வாக்கியம் ஸ்மரிப்பிக்கப்பட்டது. அநநீதஸ்ய என்பதில் ஸ்லாபானந்தம் கூறப்பட்டது. அபரிச்சிந்நகுணஸ்ய என்று குணனந்தம் கூறப்பட்டது. இந்த அர்த்தத்தில் ‘ஸத்வம் முதலிய எல்லா குணங்களுக்கும் விடுபட்டிருக்கின்ற அந்த பரமாத்வாவின் ஸத்வ குணங்களும் ஸத்வ ரூபங்கள்களாலும் சொல்லுவதற்கு சக்யமாகாததன்றோ” (துதிப்பவர்கள்) குணங்களின் முழுமை அடைகிறதில்லை; அத்தலில் இந்த பரம்புருஷன் அனந்தன் என்று கூறப்படுகிறது. அந்தக்குணமுள்ளவனாய் இருந்தபோதிலும் உமக்கு ஆறுகுணங்களே முக்கியங்கள்—மஹாத்மாவும் சங்குசககரம் ஸ்ரீரத்வம் இவைகளை கையில்கொண்டவரும் எங்கும்வியாபித்த இருக்கிறவரும் ஜயசீலரும் ஸுதேவ புத்திரராயுமிருக்கிற யாதொரு உம்முடைய குணங்களுண்டோ அவைகள் எல்லா உலகங்களும் ஒருங்குசேர்ந்து பதினாயிரக்கணக்கான வருஷங்களாலும் சொல்வதற்கு ஸாத்யமன்று. ஹே தேவகிரேஷ்ட! நான்முகணுடைய ஆயுள் உடையவனாயும் கோடி முகங்களுள்ளவனாயும் மிக்கபரிசுத்த மனதோடுகூடினவனாயும் ஒரு மனிதன் ஒரு ஸமயத்தில் இருப்பானென்கில் அந்த மனிதன் உம்முடைய குணங்களின் பதினாயிரத்தில் ஒரு அம்சத்தை சொல்லுவானே சொல்லமாட்டானே, ச்ருதயசெய்வீராக. ஹே! குமார்தாய் எவ்வாறு ஸமுத்திரத்திலுள்ள ரதனங்கள் சனைக்கிடமுடியாதது அவ்வாறே மஹாத்மாவான அனந்தனுடைய குணங்கள் எண்ணிற்றத்தவை. பாணபரயோகஞ்செய்பவர்கள் அம்பில்லாமையால் எய்யாமல் திருப்புகிறார்களே ஒழிய ஆகாயத்தில் இடமில்லாமையால் அவ்வண்ணமே துதிக்க ஆரப்பிப்பவர்கள் புத்தியில்லாமையால் துதிப்பதில் நில்ருத்திக்கிறார்களேயொழிய கோவிந்தனுடைய குணங்களின் இன்மையிலல்ல” இது முதலியது காணத்தக்கது. பரிச்சிந்தவ ஜ்ஞானத்தாலே தர்மியான ப்ரஹ்மத்துக்கு எவ்வாறு அஜ்ஞாதத்வம் ஸம்பவிக்கும்? என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அபரிச்சிந்நத்வர்த் ப்ரஹ்மண: என்று. ப்ரஹ்ம சபக்ததால் வாச்யமாக இருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு ஸ்லாபத்தாலும் குணங்களாலும் அபரிச்சிந்தத்வம் இருப்பதால் என்று அர்த்தம். வேறு ச்ருதிகளுக்கு விரோதமில்லாமையிருப்பதற்காக மாத்திரம் இவ்வாறு அர்த்தம் கூறப்பட்டதென்பதில்லை. இவ்வுணமனிதி வேறுவிதமாகக்கூறின் தன் வாக்கியங்களுக்கு வ்யாஹதி ப்ரஸங்கிப்பதாலும் என்று கூறுகிறார்—அந்யதா என்று. தந்தாவ - தன் வாக்கியத்திலேயே.

யது — “ நடிவெழுதிருஷாரம் — நடுதெரிஞ்சாரம் ”

(வய-டு-ச-உ) இது மூச்சுக்குட்பெட்டெய்துகிறதும் சுவா
ரம் சினாரம் வுக்கெய்துகிறதும் தகாமனாக வெவ்நயுமண
யொயிதயா ஜாதாரஜாதவாராவதாரம் காதகூலிசாரம் சிவாரம்

[illegible]

‘ந த்ருஷ்டேத்ரஷ்டாரம், நமதேத்ம்ந்தாரம்’ என்கிற ச்ருதியானது த்ருஷ்டி மதி இவ்விரண்டைக்காட்டிலும் வேறான த்ரஷ்டாவையும் மந்தாவையும் நிஷேதிக்கிறதென்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது ஆகத்துகமான சைதந்யகுண ஸம்பந்தமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவுக்கு குதர்கத்தால் ஸித்திக்கிற அஜ்ஞா ஸ்வரூபதையை நினைத்து அவ்வாறு ஆத்மாவைப்பாராதே, எண்ணாதே பின்னையோ த்ரஷ்டாவாயும் மந்தாவாயுமிருக்கிற ஆத்மாவை த்ருஷ்டி மதி ரூபமாகவே பார், நினை என்று சொல்லுகிறதென்று பரிஹரிக்கப்பட்டது. அல்லது, த்ருஷ்டியினால் பார்ப்பவனும், மதியினால் எண்ணுகிறவனுமான ஜீவாத்மாவை நிஷேதித்து ஸர்வஜாதந்தராத்மாவான பரமாத்மாவையே உபாஸிப்பாயாக என்று வாக்யார்த்தம். அப்படிச்சொல்லாவிடில் ‘விஜ்ஞாதாரம் அரேகேநவிஜாரீயாத்’ இதுமுதலிய ஜ்ஞாத்ருத்வ ப்ரதிபாதக ச்ருதி விரோதமும் வரும்.

ஜெனுவல் நிஷேதம் பரிஹரிக்கப்பட்டபிறகு ஜெனாந்தருத்வ நிஷேதத்தை பரிஹரிக்கிறா—யந்தது இது முதலியதால். த்ருஷ்டே: மதே: என்கிற இரண்டு பதங்களும் ஐந்தாம் வேற்றுமைப்பதங்கள் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் 'வ்யதிரித்த' என்கிற பதத்தை அப்பாஹாரம் செய்துகொண்டு வாக்யயோஜனே செய்கிறதா? அல்லது ஷஷ்ட்யந்ததமாயிருப்பதாலே வ்யதிரித்த பதத்தை சேர்த்துக்கொள்ளாமலே உண்னல் வாக்ய யோஜனே செய்யப்படுகிறதா? என்கிற விஷயத்தை அபிப்பிராயப்பட்டு முதலில் அப்பாஹார பக்ஷத்தை அதுவதிக்கிறார்—நத்ருஷ்டே: என்று. பரிஹரிக்கிறார்—நத்ருஷ்டே: என்று. ப்ரஸக்தத்துக்கு அல்லவோ ப்ரதிஷேதம், என்கிற சங்கைவரின் ப்ரஸங்கத்தைக் கொண்ப்கிறார்—குதர்க் ஸித்தநாம் என்று. குதர்கம் எவ்வாறு உபய்விக்கப்பட்டது என்று அபேக்ஷிக்கும்கால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஜடம் என்கிற விஷயத்தின் அந்யரூபே உபய்யவிக்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டு வேறுத்களையும் ஸங்கதரஹ்மமாக உபபாதிக்கிறார்—ஆகந்தது கதைந்யதனயோகித்யா என்று. வந்தேதிகாயிருப்

பதாலும் குணமாக இருப்பதாலும் என்று இரண்டு ஹேதுக்கள். † ஆகத்துகத்வாத் - அரித்யமாயிருப்பதால். நித்யமான ஆத்மாவிற்கு அரித்யமான ஜ்ஞானமானது ஸ்வரூபமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளதல்ல. குணமாயிருப்பதாலும் ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபமல்ல, அன்றிக்கே சைதன்யமாவது விஷயப்ரகாசம் - அது நித்யமான ஸ்வரூபமாக இருக்குமேயாகிலும் எப்பொழுதும் விஷயப்ரகாசம் ப்ராஸங்கிக்கும் என்று கருத்து. த்ருஷ்டிச் ச்ருதி மதி நிதிநியாஸரூபமான ஜ்ஞானவிசேஷங்களுக்கு ஆச்ரயஸூருக்கிற கர்தாவான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு த்ருஷ்டி முதலியதே ஸ்வரூபமாக விதிக்கப்பட்டின் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஜ்ஞானாவர்த்தரோபேதம் சங்கிக்கக்கூடதல்ல. ஜ்ஞானவிசேஷரூபங்களான அந்த த்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ லக்ஷணமான ஜ்ஞானத்வம் பேதமின்றிருப்பதபற்றி அவ்வளவு மாத்ரமே ஸ்வரூபத்திற்கு விவக்ஷிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த பரிஹாரம் அர்யபகூத்திலும் ஸமானம். நேரான வாக்ய யோஜனையைக் கூறுகிறார்—அத்வா என்று. த்ருஷ்டி, ச்ருதி, மதி, நிதிநியாஸங்களுக்கு கர்தாவான ஜீவாத்மாவை நிஷேதித்து, பராந்த்மாவையே உபாஸிப்பாயாக என்கிற இந்த அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ‘அபித்தாதி’ என்கிற பதம் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்கது. ஜீவாத்மாவை விலக்கி பராந்த்மாவை உபாஸி, என்று ச்ருதி கூறுகிறதென்று வாக்யார்த்தம் என வாக்யாந்தரம். அன்றிக்கே ப்ரதிஷ்டிய-பரித்யாகம்செய்து என்று அர்த்தம். அதனால் ஸமானகர்த்தருகத்வம் உபபந்நமாகிறது. “ய: ப்ராணேநப்ராணிதி, யோஅபாநேந அபாநிதி, ஏவத ஆத்மா ஸர்வாந்தர:” என்கிற ச்ருதி ப்ராஸ்துதமாயிருப்பதால், ப்ராணனுலே ப்ராணித்ருத்வம் முதலிய ஈர்ஸ்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு எம்பலிக்கிறதாதலால் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு உபாஸ்யதவ்ருஹே என்கிற சங்கையை வ்யயவ்ருத்திப்பதின்பொருட்டு. “நத்ருஷ்டேர் த்ரஷ்டாரம்பச்யே:” இதுமுதலியது கூறப்படுகிறதென்பதனால் இதுவே அர்த்தம். அங்குனமன்றாகில் ச்ருத்யந்தர விரோதத்தைக் கூறுகிறார்—அநீயநா என்று. ஜ்ஞானத்திற்கு குணத்வம் அவித்தம் - ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபமென்று ச்ருதியினுலறியப்பட்டிருப்பதால். ஜ்ஞானமாகில் † ஆகத்துகமென்று சொல்லத்தகாது. ஏனெனில் ஈச்வரஜ்ஞானத்தில் வ்யபிசாரம்வருவதால். நம்முதலானவர்களுடைய ஜ்ஞானத்திற்கும் ஆகத்துகத்வமானது பாதிதமாயிருக்கிறது. “ஃ நவ்ஜ்ஞாதர்வஜ்ஞாதேர் விபரிஸோபோ வித்யதே” என்று ச்ருதி இருப்பதனால். இவ்வண்ணம் இரண்டு ஹேதுக்களுக்கும் பரிஹாரம் கூறப்பட்டது. விஷயப்ராவண்யம் தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்கே ஸர்வஸாதாரணமான ஜ்ஞானத்வம் ஸ்வப்ரகாசத்வரூபம். அதனால் எப்பொழுதும் விஷயப்ரகாசத்திற்கு ப்ராஸங்கியில்லை.

“சூநநொ ஸ்ரஹ” (தெ-சு-க) ஐகி சூநநொகு-வெவ ஸ்ரஹஸூராவ-புத்யத ஐகி யஉ-ஈது; தசு ஜோநாபுயஸு ஸ்ரஹனொஜோநம் ஸூராவபிதிவடித்தி வரிஹுது. ஜோநவெவ ஹுநக-புஹோநந ஐகி-கெ. “விஜோநரோநநம் ஸ்ரஹ” (நி-சு-உஅ) ஐதூநநஸூராவவெவஜோநம் ஸ்ரஹுதுயு: சுதவாவ வவதாரெசூரவதா. சஸு ஜோநஸூராவவெவெவ ஜோத்யுஹிவி

சகலம்] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

ஸ்ருதிஸதஸ்யேமததித்யுஷ்டி | ததஷெவ “ஸ வாகொஹ் ஸ்ரண
 சூநந்” (தெ-கூ-க) “சூநந் ஸ்ரணனா விசாந” தெ-
 கூ-க) ஐசி வ்யாகிரகநிஷேபஸாஹு நாநந்ரோஹ் ஸ்ரண, சுவிதூ
 நரி | ஜ்ஞாத்யகவெவ ஹ்யாநநிக்யு |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆந்தோ ப்ரஹ்ம, என்கிற ச்ருதியினால் ஆந்தமாத்ரமே ப்ரஹ்ம
 ஸ்வரூபமாக அறியப்படுகிறது என்று எதுகூறப்பட்டதோ அது ஜ்ஞாநாச்ரய
 மான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபமென்று சொல்லுகிறதென்று
 பரிஹரிக்கப்பட்டது. அதுகூலமான ஜ்ஞாநமே ஆந்தமென்று கூறப்படு
 கிறது. (விஜ்ஞாநம் ஆந்தம் ப்ரஹ்ம) என்கிற ச்ருதியினால் ஆந்தரூபமாகவே
 இருக்கின்ற ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மமென்று அர்த்தம். அந்நாலேதான் ஜ்ஞா
 நம் ஆந்தம் இரண்டிற்கும் விஷயைக்யமிருப்பதினாலேயே உங்களுக்கு ஏக
 ரஸதை ஸித்திக்கிறது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கே ஜ்ஞாத்
 ரூத்வமும் அநேக ச்ருதிகளாலே நன்றாயறியப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறப்
 பட்டது. அப்படிப்போலவே “ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆந்த:” - “ஆந்த
 தம் ப்ரஹ்மணே வித்வாந்” என்கிற வ்யதிரேக நிர்தேசத்தாலும் ஆந்தம்
 மாத்ரம் ப்ரஹ்மம் அல்ல. பின்னையோ ஆந்தமுள்ளது ப்ரஹ்மம் - ஜ்ஞாத்
 ரூத்வமேயன்றே ஆந்தநித்வம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஜ்ஞேயத்வநிஷேத பரிஹாராத்ராம் புத்திஸ்தமாயிருப்பதால் ஜ்ஞாத்ரூத்வ
 நிஷேதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. பிறகு வேறு ஆந்தகமான குணநிஷேகாத்ராம் பரி
 ஹரிக்கப்படுகிறது—ஆநந் இது முதலியதால், முன்கூறப்பட்ட பரிஹாரத்தை இருகு
 ஏறிகிறார்—நத்தஜ்ஞாநாச்ரயஸ்ய என்று. எவ்வாறு அவனாலே இது பரிஹரிக்கப்பட்
 டது எனில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநமேவஹி என்று. அங்நனமாகில ச்ருதிகளில் விஜ்ஞா
 நம் ஆந்தம் இரண்டு சப்தகளுக்கு ப்ரயோகத்தில் சேர்க்கையானது பொருத்தது
 என்று கேட்கப்படுமேயாகில மறுமொழிகூறுகிறார்—விஜ்ஞாநம் என்று. ஸ்வப்ராசத்
 வமும் அதுகூலத்வரூபமுமான ப்ரவ்ருகதி நிமித்தபேதத்தாலே உபந்நமாகிறதென்று
 கூருத்து. அவ்வாறே உங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறுகிறார்—
 அத்வவ என்று. அத்வவ - ஜ்ஞாநம் ஆந்தம் என்கிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் விஷ
 யைக்யத்தினாலேயே என்று அர்த்தம். ஆந்தத்திற்கு ஆந்தாச்ரயத்வாபாவமானது
 ச்ருதியினாலா? வ்யாப்தியினாலா? - வ்யாப்தியினால் என்று கூறப்படுமேயானால் ஒரு
 வஸ்துவின் தர்மமாகவிருந்ததிரவேண்டும். ச்ருதிபலத்தினாலே ஸ்வாத்நம் என்று கூறப்

படுமேயானால் அந்த சருதியினாலே ஆகந்தாச்சரயத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படலாம். தாம் பூதமான ஆகந்தத்திற்கணரே ஆகந்தாச்சரயத்வாபாவம் காணப்பட்டிருக்கிறது) ஆகையால் வ்யாப்தி விரோதமுமில்லை. அதனால் ஸ்வதந்த்ரத்வம்போல் குணசூர்யத்வமும் சருதி ஸித்தமானதால் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதென்று கருதது. இரண்மடத்திலும் ப்ரமாணமிருந்தாலன்றோ ந்யாயஸஞ்சாரம் என்கிற ஆசகைகவரின் திருஷ்டாந்த பூமியில் ப்ரமாணமானது காணப்படப்பட்டிருக்கின்றதென்பதைக் கூறுகிறார்—அஸ்ய என்று. தார்ஷ்டாந்தத்திலும் கண்டோத்தியைக்காண்பிக்கிறார் — நத்த்வத் என்று. ஜ்ஞாந்ருத்வம் போல் ஆகந்தித்வமும் கண்டோத்தமென்று அர்த்தம் ஜ்ஞாந்ருத்வ சருதியும் ஆகந்தித்வத்தில் ப்ரமாணமென்று அபிப்ப்ராயப்பட்டு கூறுகிறார்—ஜ்ஞாந்ருத்வமேவஹி ஜ்ஞாந்ருத்வம் என்று. ஏககாரமானது ஜ்ஞாந்ருத்வத்தைக்காட்டிலும் ஆகந்தித்வம் வேறு என்பதை ரிரஸிப்பதில் நோக்குடையது. ஒறி சப்பதமானது அதில் உபபத்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது. அதுகூல ஜ்ஞாநாச்சரயத்வமேயன்றோ ஆகந்தித்வமென்று அர்த்தம். ஜ்ஞாந்ருத்வ சருதியானது ஜ்ஞாநாச்சரயத்வ நிவேதத்திற்கும் ஆகந்தாச்சரயத்வநிவேதத்திற்கும் விரோதி என்று அர்த்தம்.

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

“எந்த நிலைமையில் (ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்) பேதம் இருப்பது போல் ஏற்படுகிறதோ - இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தில் (ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து) வேறான ஒரு வஸ்துவமில்லை. எவன் இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தில் (ப்ரஹ்மத்தைவிட) வேறாக வஸ்துகளிருப்பதுபோல் காண்கிறானோ அவன் அறிவையினின்று ட்டுட.

அனிக்யயை நாடுகிறான் - எப்பொழுது இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆயிற்றோ அப்பொழுது எவன் எதனால் எதைப்பார்ப்பான்” என்று பேத நிலைதம் பலவாறாகக்காணப்படுகிறது, என்று யாதொன்று கூறப்பட்டுதே; அது உலகம் அனைத்தும் ப்ரஹ்மகார்யமாக இருப்பதாலும் ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மாத்மகமாக இருப்பதுபற்றி ஒன்றாக இருப்பதால் அதற்கு விருத்தமான நாநாத்வம் நிலைதிக்கப்படுகிறது. ஸுரநாதர்யக் ஸ்தாவரரூபமாக பல வஸ்துக்களாக ஆகக்கடவேன், அதற்காக ஆசாசாதிரூபமாக நான் உண்டாகக்கடவேன் என்று பருபவந ஸங்கல்பத்தைமுன்னிட்ட ச்ருதநிலித்தமான ப்ரஹ்மத்தின் நாநாடாவமா னது நிலைதிக்கப்படுகிறதில்லையென்று பரிஹரிக்கப்பட்டது. நாநாத்வநிலை தத்தினால் இந்த ச்ருதியானது அபரமார்த்தவிஷயை என்று சொல்லப்படுமே யாகில் - அல்ல; ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ஸகல ப்ரமாணங்களால் அறியப்படாததும் எவ்விதத்தாலும் ஏறமுடியாததுமான நாநாத்வத்தை ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரதிபாதித்து அதே பாதிக்கப்படுகிறதென்கிற இந்த வசனம் பரிஹரிக்கத் தக்கது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு, பேதநிலைதத்தில் நோக்கமுன்னவைகளென்று அன்யனூல் சொல்லப் பட்டுள்ள ச்ருதிகளை ப்ரமாணங்களால் நிலைபெற்ற அர்த்தங்களுடன் சேர்ப்பிப்பதின்பொ ருட்டு அநுவாதம் செய்கிறார்—யதீதம் என்று. யதாஹி இது முதலியதால் பேதநிலை தம் செய்யப்பட்டது. பேதஜ்ஜஞ்ஞாவரின் அநர்த்தத்தைக்காண்பிக்கிறார் — மீருத்தியோ: என்று. ‘தமஸோவாஷதம: ப்ரவிசதி’ என்கிறதுபோல், எப்பொழுதும் தொடர்ச்சி யாகவந்துகொண்டிருக்கிற பேதததிற்கு எவ்வாறு ப்ராந்தியினால் வித்தி? என்று கேட் கில் கூறுகிறார்—யதீதது என்று. சொல்லப்பட்ட வாக்யங்களிலுள்ள பற்பலவிதங்களான வசனபங்களின் அபிராயத்தால் ‘பருதா’ என்று உரைக்கப்பட்டது. ‘பருச:’ என்கிற பாடத்தில் நிலைதித்தவென்கிற க்ரியையின் ஆவருத்தி அர்த்தம். பரிஹரிக்கிறார்—தத் என்று. தத் என்கிற சப்தத்திற்கு ‘பரிஹ்ருதம்’ என்கிற பசத்தில் ி அன்வயம் ஹேயகுணங்களைத்திற்கும் விரோதியாகவும் எல்லா கல்யாணகுணத்தமகளுக்கும் ச்ருத் யந்தாங்களில் ப்ரஸித்தமான ப்ரஹ்மத்திற்கு விசாரங்களுக்கு ஆதாரமாயும் † கலேசம் க்ரம்ம் முதலிய ிஹேயங்களுக்கு உடன்பட்டுமிருக்கிற ஜகத்தோடு ஐக்யம் வ்யாஹதமாத லால் ச்ருதியானது ப்ரதிபாதிக்கிறதில்லை. ஹேயங்கள் அபாரமாத் திக்கனாதலால் வ்யாஹதி இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால்; ‡ அபாரமார்த்திக மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது நிர்வசனம் செய்யத்தக்கதா இல்லையா? நிர்வக்ஷத்தக்கதல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அதின் நிவ்ருத்தியின்பொருட்டு ஏற்

§ அன்வயம்—ஸம்பந்தம். † க்லேசம்—துன்பம்.

§ ஹேயம்—இகழ்த்தக்கது. ‡ அபாரமார்த்திகம்—வாஸ்தவமல்லாதது.

பட்டுள்ள சாஸ்திரம் ப்ரியோஜனமில்லாததாக ஆகும். நிரஸிக்கத்தக்கதென்று கூறப்படுமேயாகிலும் நிரஸிக்கத்தக்கத்தின் ஸம்பந்தமே ஹேயஸம்பந்தம் என்பதனால் அத்தற்கு விரோதியான வஸ்துவுக்கு அதின் ஸம்பந்தம்பெற்றிருத்தல் விரூத்தம்.

மேலும், ‘பஹுஸ்யாம்’ என்று ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்டு ப்ருபவநமானது ஸ்ருதியினால் கூறப்படுகிறது - எல்லாவற்றையுமறிக்கிற தன்மைவாய்ந்திருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு தன்னிச்சையினால் தன்னிடத்தில் ஹேயங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் இசையாதாதலால் அப்படிப்பட்ட ஹேயங்களை ப்ரதிபாதிப்பது சம்யமல்ல. ஸர்வஜ்ஞனால்ல வென்று சொல்லுமடக்கத்தில் “பச்யத்யசக்யாஸ்ஸக்ருணேத்யகர்ண:” “ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபல்கீரியாச” “யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:” (கண்ணில்லாமலிருந்துகொண்டே ரூபஸாகூத்காமுள்ளவனாக இருக்கிறான். காதில்லாமலே சப்தத்தை ஸாக்ஷாத்கரீக்கிறான். ஜ்ஞாநம் பலம் கீரியை இவைகள் ஸ்வபாவத்திலேயே இருக்கின்றன - எவன் எல்லாமறித்தவனோ) இதுமுதலிய ஸ்ருதிகளின் விரோதம். ஹேயங்கள் அபரமார்த்தங்களாக இருந்தபோதிலும் தன் ஸங்கல்பத்தால் தனக்கு முடியில்லாத அபுருஷார்த்த ப்ரமததை ஏற்படுத்திக் கொள்வது ஸர்வஜ்ஞனுக்குப்பொருந்தாததன்றோ. ஸர்வஜ்ஞத்வமானது அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் அவித்யையையே முன்னிட்டே பஹுபவந ப்ரமரூபமான ஸர்வஜ்ஞத்வம் என்று சொல்லக் கூடாது. (ஸ்வாபாவிகீ) என்று ஸ்ருகிவசனமிருப்பதால். “தஇமே ஸத்யா: காமா:” என்கிற ஸத்யத்வ ப்ரதிபாதிக்க ஸ்ருதியினாலும். தன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வமானது அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பதால் மித்யை என்று அறிகிறனில்லை என்றுசொல்லப்படுமேயாலால், எல்லாவற்றையுமறித்திருக்கல் என்கிற தன்மை இல்லாமல்போக வேண்டியதாகும். அறிகிறனென்று கூறப்படுமேயாகிலும் அந்த ஜ்ஞாநத்தினாலேயே பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸர்வஜ்ஞத்வமண்டாகாது. அதனால் முன்னிருந்த உலகத்தின் வடிவத்தை நன்கு ப்ரியாலோசனம்செய்து தன் ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்டு ஜீவ வர்க்கங்களுடைய கன்மங்களுக்குத்தக்கவாறு பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிசெய்கிறான் என்பது பொருந்தாது. அதனால் ஸர்வஜ்ஞதைக்கு ஆவித்யகத்வம் பொருந்தாதுபற்றி ஸர்வஜ்ஞனுக்குத் தன்னை அடைந்திருக்கிற ஹேயோபாதானம் இசையாது.

மேலும், ஹேயங்கள் தன்னை அடைந்திருக்கிறதென்று அறிகிறவனும் எல்லாவல்லமைகளுமுள்ளவனும் ஸத்யஸங்கல்பனான அந்த பரமாத்மாவுக்கு உடனே தன்னை அணுகியிருக்கிற ஹேயங்களை நீக்காமலிருப்பதும் பொருத்தமுன்னதாகாது. அவன் சத்தியம்நவனென்று சொல்லும்படித்தில் “பாஸ்ய சத்திரீ விவிதவை ஸ்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ” இதுமுதலிய ஸ்ருதிகளின் விரோதம் வருகிறது. இப்படிப்பட்ட விரோதம் கிடையாது, ஸ்ருதிபலத்தால் விரோதத்தினின்றமைக்கொள்ளத்தக்கதாக இருப்பதால் என்று சொல்லப்படுமேயாலால் அப்பொழுது “விஜ்ஞாநகரவவைதேப்ரியோபூதேப்ரியஸ்ஸுத்தாயதார்யேவாநுவிரச்யதி - நஜாயதேம்ரியதேவாவிபுஸ்சித் - வாயுபுஸ்சாந்தரி க்ஷிஞ்சைததமருதம் - ஆத்மநஜகாசஸ்ஸம்பூத: - நஃபோரூப்யுமிநேமே த்யாவாப்ருதிவீ - அந்தவதே வால்ஸயதத்வதி - நால்ஸயஷ்டாபூரீதே க்ஷீயேதே” (ஜீவசரீரகளுலே இருந்துகொண்டு சரீராதிரூபமாக உண்டாகிற இந்த பூதங்களினின்ற தானுமுண்டாகி அந்த பூதங்கள் நாசமடையும் தருணத்தில் அவைகளை அதுவரித்து பிறகு தானும் நாசமடைகிறான். ஜ்ஞாதாவாகவும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகவுமிருக்கிற ஜீவாத்மா உண்டாகிறது

† ப்ருபவனம்—பலவாறாக ஆகுகல்.

ஆவித்யகத்வம்—அவித்யா ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருத்தல்.

மில்லை. இறக்கிறதில்லை. இந்த காத் தம் ஆராயும் அழிவற்றது; ப்ரஹ்மத்தி னிடத்ினின்று ஆகாசம் உண்டாயிற்று - ஆகாயமுமில்லை, பூமியுமில்லை. ந்யாவாப்ருகிவி களுமில்லை-இவனுக்கு அது முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது. இவனுக்கு ச்ரௌதஸ்மாத்த கர்மாக்கள் குறாவடைகிறதில்லை.) இது முதலிய ச்ருதிகளாலுறைக்கப்பட்ட ஆத்மா முதலியவைகளின் நித்யத்வாநித்யத்வம் முதலியதும் ச்ருதிகளாலறியப்பட்டிருப்பதால் விரோதமில்லாமையால் இரண்டும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால் எல்லா இடத் திலும் சப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டவண்ணம் அர்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படித் தில் மீமாம்ஸாரம்பம் ப்ரயோஜனமற்றதாக ஆகும். ப்ரஸுதுதங்களான பேதாபேத ச்ருத்கள் இரண்டுக்கும் பராமாந்திகாபாரமார்த்தங்களுையோ டுஸோபாதிக ி ரிருபாதிகக் ளையோ விஷயங்களாகக்கொண்டிருப்பதுபற்றி பாருபாட்டை ஏற்படுத்துவது பொருத் தாது. அந்த பாருபாட்டை ஏற்படுத்துவது விரோத பரிஹாரத்திற்காக. விரோதமோ இல்லை. ஆகையால் பேதத்திற்கு பராமார்த்த்யம் ஸித்தித்தது. இதனால் விரோதம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. இங்கே விரோதம் அறியப்படுகிறது. ‘ ம்ருத்யோஸ்ஸம்ருத் யுமாப்ரோதியஇஹநாவேபசயதி ’ (எவன் ப்ரஹ்மத்தைச் சத்தவிர்த்து வேறான அநேக வஸ்துக்கள் இருக்கிறதென்று காண்கிறானோ அவன் அவிய்யயினின்று அவிய்யயை அடைகிறான்.) என்கிற ச்ருதியினால் பேதஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரஹேதுவைன்று அறியப்படு கிறது. ‘ ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரோகிதாருச மத்வாஜுஷ்டஸ்தஸ்தேதாரபுருதகவமேதி - ஜுஷ்டஸ்தாபச்யத்யப்யமீசம்ஸ்யமஹ்மாநமிதி வித்சோக; ’ (ப்ரோணஞ்செய்கிற பா மாத்மாவையும் தன்னையும் வேறுபட்டிருப்பவர்களாக எண்ணி அந்த ஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரீதியடைந்தவனுை பரமாத்மாவினால் ப்ரீதிக்கு விஷயமாக்கப்பட்டவன் மோகஸ்தை அடைகிறான். எப்பொழுது இந்த ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தில் மூழ்கியிருக்கிற தண்ணைக்காட்டி லும் தாரகத்வாதி குணங்களால் விலக்ஷணனாகவும் தன் கர்மங்களால் ப்ரீதியடைந்தவனாக வும் பரமாத்மாவையும் அவன் மகிமையையும் அறிகிறானோ அப்பொழுது சோகத்தை இழந்தவனாக ஆகிறான்) என்று பேதஜ்ஞாநத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வம் ச்ருதிகளால் கூறப்படுகிறது. ‘ த்வைதிநோததத்பதர்சின:’ இது முதலிய ஸ்மருதிகளுக்கு விருத்தம், த்வாவியமெபுருஷை (இந்த இரண்டு புருஷர்கள்) ஆவிச்ய பிபர்த்த்யவ்யய ஈசுவர: (அழி வற்றவனுை ஸர்வேசுவரன் உன்னே ப்ரவேசித்து சேதாசேதாங்களை) தரித்திருக்கச் செய்கிறான் யஸ்மாத்தக்ஷுரமதிதோஹம் - (யாதொரு காரணத்தினால் நான் அசேதநங் களைத் தாண்டியிருக்கிறேனே) இதுதொடங்கி ‘யோமாமேவமஸம் மூடோஜாநாதி புரு ஷோர்த்தம் - (எவன் மயக்கமற்றவனாக என்னை இவ்வண்ணம் புருஷோர்த்தமென்று அறிகிறானோ) என்று பேதஜ்ஞாநமுள்ளானுக்கு அஸம்மூடத்வம் கூறப்படுகிறது - இது முதலிய வசநங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற பேதம் உலகத்தில் ஸித்தமாக இருப்பதால் அதை நிஷேதிப்பதற்காக பேதமானது அறுவதிக்கப்படுகிறது என்கிற வாதம் பொருத்த முள்ளதன்று.

மேலும், பேதமென்கிற உலகத்தில் ஸித்தமாகயிருப்பதால் ‘ அப்ராப்தேஷி சாஸ் த்ரம் அர்த்தத்வத்’வேறு ப்ரமாணங்களால் வித்தியாதவஸ்து விஷயத்திலன்றோ சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுள்ளது, என்கிற நியாயத்தால் அபேதமே சாஸ்த்ரத்தாலறியத்தக்கதென்று கூறப்படுகிறது, அங்ஙனமாகில் - ஸோயம் தேவதத்த: (அந்த தேவதத்தன் தான் இவன்) இதுமுதலிய வ்யவஹாஸங்களில் அபேதம்மாத்த்ரம் உலகத்தில் ஸித்தமாக இருப்ப தாலும் அப்ராப்த விஷயத்தில் சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுள்ளதாக இருப்பதாலும் சாஸ்த் ரத்தினால் அபேதத்தை ப்ரதிபாதிப்பது யுத்தமன்று. தேவதத்தன் ருதலியவர்களு டைய ஐக்யமன்றோ லோகஸித்தம், ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய ஐக்யம் ஸித்தமன்று.

ஆகையால் அந்த ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய அபேதம் சாஸ்த்ரத்தாலறியத்தக்கது என்று சொல்லப்படுமோனால் அக்கனமாகில் கூடபாதிக்களுடைய பேதமே லோகஸித்தம். ஜீவன் பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் ி நியம்பதவம் † நியத்திருத்தம், @ தார்யத்தம் ‡ தாரகத்தம், § சேஷத்தம் ¶ சேஷித்தம் ** வ்யாப்யத்தம் * வ்யாபகத்தம் முதலிய லக்ஷணபேதமானது உலகத்திலுள்ளித்தமல்லாததால் அந்தபேதம் சாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதே. ஆசார்யபாத்ரனால் கூறப்பட்டிருக்கிறது—“நத்தைவத்ம் ப்ரதிபாதயந்த்யுபநிஷத்தவாச: ப்ரஸித்தம் ஹிதத் கிந்த்வத்தவைதமந்ய னோசரதயா தத்வைத்யமாஸ்தீயதாம் - அப்ராப்த்தகலு சாஸ்த்ரமர்த்தவாதிதி வ்யர்த்த: ப்ரயாஸோ யத: ப்ரக்யாதாதபாஸ்து சாஸ்த்ரவிஷயோபேதஸ் த்வாதத்வைதவத்” (உபநிஷத்தவாக்குக்கள் த்வைதத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதுகளிலே, அது ப்ரஸித்தமன்றோ, பின்னையோ வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு கோசரமில்லாததால் அத்தைவதமே அந்த உபநிஷத்துக்களால் அறியத்தக்கதென்று நிச்சயிக்கப்படலாம். சாஸ்த்ரம் அப்ராப்தவிஷயத்திலன்றோ ப்ரயோஜனமுள்ளது - என்கிற ப்ரயாஸம் பயனற்றது. ஏனென்றால் ப்ரஸித்தமான பேதத்தைக்காட்டிலும் விஷக்ஷணமாக இருக்கிற பேதமானது உன்னுடைய அத்தைவதம்போல் சாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம். என்று) இர்த் அர்த்தம் பாஷ்யத்தில் அடுத்தி சொல்லப்பட்டுக்கிறது. ஆதலால் அதுவாதமென்று நிர்வாஹம்செய்வது பொருத்தமில்லாதது. பேதச்சூத்தியானது உபாஸனத்தை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டது, தத்வப்ரதானமல்ல “ப்ருதகாத்த்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா-ஜூஷ்டம் யதாபச்யத்யந்யமீசம், (ஜீவாத்மாவையும் ஏவுகிறவானு பரமாத்மாவையும் வெவ்வேறாக இருப்பவர்களென்று எண்ணி ப்ரீதி அடைந்திருப்பவனும் தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பவனுமான ப்ரபுவை எப்பொழுது பார்க்கிறோ) என்கிற வாக்கியங்களில் உபாஸனத்தைச்சொல்லுகிற பதங்கள் கேழ்க்கப்படுவதால் என்றுசொல்லப்படுமோனால் அப்படி இருந்தபோதிலும் பேதம் வாஸ்தவமே - அந்த பேதஜ்ஞாநத்திற்கு மோகேஜாபாயத்தம் கூறப்பட்டிருப்பதால். தத்வஜ்ஞாநத்தாலன்றோ மோக்ஷம். பேதச்சூத்திகள் பலவிசேஷத்தைக்கூறுதி உபாஸனத்தைச்சொல்லியிருப்பதால் பேதம் வாஸ்தவமல்லவென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஐக்யமும் உபாஸநார்த்தமாக இருப்பதால் அஸத்த்யத்தம் ப்ரஸங்கிக்கும். அபேதம் உபாஸநார்த்தமென்று சுருதியினால் சொல்லப்படுகிறதன்றோ “அத்யோ஽ந்யாம் தேவாதாமுபாஸதே, அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மீதி நஸுவேத-ஆத்மேத்யேவோபாஸதி - (எவன் அவன்வேறு நான்வேறு என்று தேவதையை தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக நினைத்து உபாஸிக்கிறோ அவன் அறியாதவன். ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கக்கூடவன்) என்பதனால் ஐக்யத்திற்கே உபாஸநார்த்தத்தமும் பேதத்திற்கு ி தாத்விதத்தமும் யுத்தம் - † வைநதேயத்தயநத்தில் ஐக்யம் ஆரோபிதமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. ‡ மாந்த்ரிகள் வைநதேயன் இருவர்களுக்கும் பேதமே தாத்விதம் - விதிசேஷ

§ நியமயன்—ஸேவகன். † நியத்தா—ப்ரபு. @ தார்யம்—தரிக்கத்தக்கது.

‡ தாரகன்—தரிக்கிறவன்.

§ சேஷன்—தன் ப்ரயோஜனத்தைக்கூறுதாமல் தன் னுமானனுடைய பெருமையை உண்டுபண்ணுவதிலேயே பற்றுதலுள்ளவன்.

¶ சேஷி—அன்யனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அதிசயத்தை ஏற்றுக்கொள்பவன்.

** வ்யாப்யம்—வியாபிக்கப்படும்.

* வ்யாபகம்—வியாபிக்கும் தன்மை பொருந்தியது

† தாத்விதம்—உண்மையானது. ‡ வைநதேயன்—சுருடன்.

§ மாந்த்ரிகள்—மந்த்ரங்களை உள்ளபடி அறிந்தவன்.

மாக இருக்கிற வாக்கியங்களைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற வாக்கியங்களிலிருந்து அபேதம் அறியப்படுகிறதென்பதுபற்றி அத்தகு தாத்தியக் கவம் என்று சொல்லப்படுகிறபோதிலும் அப்பொழுது—“கூரம் ப்ரதானம் மருதாக்கூரஹா, ப்ரதானசேஷ்ரஜ்ஞபதிரகுணை” ஜ்ஞஜ்ஞஞதவௌ, ருதமபிப்தௌ. தவாஸுபர்ணா-நித்யோதிதயாநாம்” (ப்ரதானம் கூரம், ஜீவந் நாசயில்லா தவௌதலால் அக்கூரன்-ப்ரகருதிக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் நியந்தா வாக இருப்பவன் குணங்களால் நிறைந்தவன் பரமாத்மா-ஸாவஜ்ஞன் அஜ்ஞன் என இருவர்கள் - காமபலகதை அனுபவிப்பவர்கள் - இரண்டு பக்திகள் - நிகயனாக இருக்கிற பரமாத்மா நியந்தர்களுக்கும் இது முதலிய விதி சேஷம்ல்லாத வாக்கியங்களாலாமறியப் பட்டிருப்பதால் பேதத்திற்கும் தகவில்தவம் விட்டத்தாகத்து உபாஸார்த்தத்திற்கு பலமாக இருக்கிற முத்திதையைப் பேதத்திற்குப் பதமாக அபேதத்திற்கு பரமார்த்தம் சொல்லப் படுகையானால் முத்திதையைப் பேதம் ஸ்ருதியினால் கூறப்பட்டிருப்பதால் பேதத்திற்கு தாத்தியக் கவம் லித்திக் கவம். ஆகையால் உபாஸார்த்தமாக இருப்பதால் விஷயம் பரமார்த்தமாக இவ்வாறுதற்பற்றி பேதத்திற்கு நிரவாஹமானது உபவண்ணமாகாது. பேதப் பேதங்கள் இரண்டுக்கும் நியதபௌர்வாய்ப்பம் விரோதம் இவ்விரண்டுருப்பதால் ஸுருணமீர்ருணக் கவனங்களுக்குப்போல் அபச்சேதநியாய விஷயத்வம் ஸபவியாத்மாதலால், விரோதநியாயத் தலாவது உபக்ரமநியாயத் தலாவது பிந்தினதான பேதத்தின் நிஷேதோத்தத்திக்குப்பரதிபத்தம் உண்பாக்கலாம். இதுவும் முந்தியே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வண்ணம் வேறு இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நியாயத்தால் உதவியி
யப்பட்டுள்ள சருக்யந்தர விரோதத்தின் விடத்தகனமையையும் இந்த நிர்வாஹகனின்
அறுபத்தியையும் இங்கே எண்ணி நல்ல நிர்வாஹத்தைக் காண்பிக்கிறார்—தந்தர் என்றும்.
ஐத: என்கிற பதம் ப்ராஹ்மபர்யதகமானது அத்தற்கு ப்ராஹ்மகார்யதயா என்கிற பதத்
தோடும் ஐக்யாத் என்கிற பதத்தோடும் அன்வயம். ததத்த்கோவானந்தகதயா என்கிற இடத்
தில் ஸாமந்த்யபத்தால் “ஐதக:” என்கிற பதம் சேர்த்தகோவானந்தத்தகது. அத்தகால்
ஒரு தகவை ப்ரியோகிதகப்பட்டிருக்கிற ஐதக சபத்தத்திற்கு நிஷ்கர்ஷகத்தகவிஷ்கர்ஷகத்
தவ விரோத ப்ரியோகிதம் ஸித்தககிறது. “எர்வம் கல்விதம் ப்ராஹ்ம - தஜ்ஜுவலன்,
(இதெல்லாம் ப்ராஹ்மமன்னோ - ஐதகதானது அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடத்தினின்று உன்
பாகிறது அதினிடத்தில் ஒருகருகிறது - அத்தகால் ஜீவித்தககருகிறது) என்று கூறப் பண்
டகிறது. ஐதகத்தானது அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் உண்டாகிறது அதினிடத்தில் ப்ரம்
ண்டகிறது என்பதை ஆதாரமாககொண்டு கூறுகிறார்—ப்ராஹ்மகார்யதயா என்று
ப்ராஹ்ம சப்தமானது காரணாஸ்கதையிலிருக்கிற கிதகித்விசிஷ்ட ப்ராஹ்மத்தைச்சொல்லு
கிறது. அந்த ப்ராஹ்மத்தால் காப்பாற்றப்படுகிற ஆசாயித்துச்சொல்லுகிறார்—ததநீதநீ
யாயிகதயா என்று. தத் என்கிற சப்தமானது விசேஷ்யத்தை பாராமிச்சிக்கிறது.
விசிஷ்டம் ப்ரக்ருதமாக இருக்குத்தருணத்தில் விசேஷ்யம்சமும் ப்ரக்ருதமாக இருப்ப
தால் எவ்வாறு “ஸம்மூலா: ஸதாயதக:” என்கிற இடத்தில் ஸத் என்கிற சப்தத்திற்கு
விசிஷ்டப்பத்வமும் விசேஷ்யப்பத்வமோ அப்படிப்போல - தத் ப்ராஹ்மம் எதற்கு
அத்தர்யாயியோ அது ததத்தர்யாயிகம் - சத்பாவே என்று அர்த்தம் - ததகத்தால்
எவ்வாறு ததகத்தர்யாயிகத்வம் ஸித்தகக்கும்? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது - அந்
மாவது ஸித்தி - ப்ராஹ்மத்திற்கு ஐதகத்தின் ஸித்திதிறேதுத்வமும் உள்ளே அறுப்பவே
கித்து ப்ரசாஸம் செய்ததால் தாககத்வமும் ஸம்மூலா: “ஸோமயேமாம் ஸத்வா: ப்ராஜா:
ஸதாயதக: ஸதப்பதிஷ்டா:” என்கிற வாகக்யத்திலுள்ள “ஸம்மூலா: ஸதப்பதிஷ்டா:”
என்கிற இரண்டு பதங்களும் ஸத் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ப்ராஹ்மாதிகமான உத்

பத்தி லயங்களைக்கூறுகின்றன — ப்ரதிஷ்டா - நிஷ்டா - பர்யவஸானம் - லயம் - ஸத் தான ஆ த ர த் து ட் ன் கூடியிருத்தல் அர்த்தமல்ல. அவனனம் பொருள் கொண்டால் ஸதாயதா: என்று ஶ்ரீ புருஷத்தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மத்திற்கு உத்பத்தியை வேறுதவத்தைச் சொல்லுகிற இரண்டு பதங்களின் இடையிலுள்ள ஸ்திதி வேறுதவத்தைச்சொல்லுகிற ஸதாயதா: என்கிற பத்தினால் தாரகத்வம் ஸித்திப்பதால் “ஏதஸ்யவா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஸாஸநேகார்த்தியாவாப்ருத்வியௌஸித்ரு தே திஷ்டத:” என்கிற இடத்தில் ‘ஸ்தா’ தாதுவினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்திதிக்கு ப்ரஸாஸநத்தினால் தாரணநீகத்வம் அறியப்படுவதால் - “அந்த: ப்ரவீஷ்டச்சாஸ்தாஜநாகாம்” என்று தாரணத்திற்கு வேறுதவான ப்ரஸாஸநத்திற்கு உடனே ப்ரவேசித்து செய்யப்படுதல் சேழ்க்கப்படுவதால் ‘ததயதா அரேகாநேமிர்பிதா நாபாவரா அர்பிதா: ஏவ மேவைதா பூதமாத்த்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா ஸ்வர்பிதா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா: ப்ராணே அர்பிதா: - மயிஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரமேமணிக்ஷுஇவ - (எவ்வாறு ஆரக்காலகளில் சக்கரத்தின் வட்டைகள் இசைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ ஆரக்கால்கள் நேமியில் இசைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ இவ்வண்ணம் இந்த அசேதந பதார்த்தங்கள் ஜீவவாக்கங்களிடத்திலும் ஜீவவர்க்கங்கள் பரமாத்மாவினிடத்திலும் அபாணஞ்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன - தூலில் மணிக்ஷைகளிப்போல் எனவிடத்தில் இவை அனைத்தும் இசைக்கப்பட்டிருக்கிறது) என்கிற ச்ருதி ஸம்ஸூதிகளால் அரநாபிமணிக்ஷை ஸூத்ர திருஷ்டாந்தங்கடால் உடனே ப்ரவேசித்திருப்பவனுக்கு தாரகத்வம் அறியப்படுவதால் - ‘தத்ஸ்ருஷ்ட்வா - ததேவாறு ப்ராவிசத்’ (அதை உண்டுபண்ணி - அநிலேயே அநுப்ரவேசித்தான்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற அநுப்ரவேசமானது ஸ்ருஷ்டிக்குப்பிறகு உண்டாயிருப்பதாலும் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற ச்ருதியோடு அர்த்தைக்யத்தாலும் ஸ்திதிக்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது - ‘ஸப்தப்ராணா: ப்ரபவந்தி’ (ஏழு ப்ராணைகள் உண்டாகின்றன) இது முதலிய வாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ரியையினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜகத்துக்கு ‘தேநேதம்பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்’ (அந்த புருஷனால் இவை அனைத்தும் சிறைத்திருக்கிறது) என்கிற வாக்க்யத்தால் ஸ்திதி ஸமயத்தில் வ்யாபகனான பரமபுருஷனால் பூர்ணத்வம் அறியப்படுவதால். ஸர்வசாக்ஷப்ரத்யய ந்யாயத்தால் வ்யாபநம் நியமநம் தாரணம் இவைகளில் ஏதாவது ஒன்றைச்சொன்னால் மற்றொன்று ஸித்திப்பதாலும் அநுப்ரவேசித்து செய்யப்படுகிற ப்ரஸாஸநத்தினால் தாரகத்வமானது ஸ்திதி வேறுதவமென்றல்லவோ அறியப்படுகிறது. இவ்வண்ணம் தஜ்ஜலார் என்கிற வாக்க்யத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு ‘ப்ரஹ்மகார்யதயா ததந்த்யாமித்யமாச’ என்று ஜகத்திற்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிற பரமாத்மாத்ர்யாமிகத்வமானது வேறுபராத்யரீகத்வ கல்யாணகுணச்ச்யத்வ ரூபமான உபயலிங்கமுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு பரமாத்மமான ஜகதுபாதானத்வாந்யதாநுபபத்தியினாலும் கடகச்ச்ருதியினாலும் ஸித்தம். ச சப்தத்திற்கு மேலே இருக்கிற ததந்த்யாமிகதயா ததாத்மகத்வேநச என்கிற பதங்களோடு அன்வயம். ஸ: ஆத்மாயஸ்யதத் ததாத்மகம்-ததந்த்யாமிகத்வரூபேண ததாத்மகத்வேந என்று அர்த்தம். உடனே ப்ரவேசித்து நியமனம் செய்பவனல்லவோ ஆத்மா. ப்ரஹ்மகார்யதயா ததந்த்யாமிகதயா ததாத்மகத்வேநச என்று சொல்லப்பட்டால் மூன்று வேறுதவங்களென்கிற சங்கை உண்டாகும் என்று அதை விலக்குவதற்காக ச சப்தத்திற்குமுற்பதி ப்ரயோகம். இரண்டுவித ஜக்யம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலென்று அர்த்தம்.

அய்யா, ஜக்யமானது கார்யகாரண நிபந்தனமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கார்யாவஸ்தையுள்ள ஜகத் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு காரணாவஸ்தையுடன்கூடின சித

சித் விநிஷ்டப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்வரூபைச்சம் யுத்தம். அந்தப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமி யாகக்கொண்டிருந்தல் ஐக்யத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் ப்ரஹ்மத் தோடு ஐக்யத்துக்கு ஐக்யம் ஸம்பவியாது - பின்னையோ ப்ரகாரவிநிஷ்டமான ப்ரஹ்மத் திற்கு எதவ் வஷக்யாஸ்வயமே வருவதால் ஐக்யசப்தத்திற்கு அர்த்தப்பேதம் உண்டாகும், அவ்வண்ணமாகல் ஐக்யத்துக்கு ததாத்மகத்வேஹ ஐக்யாத் என்று சொல்வது யுத்தமாகாது - ப்ரகாரம் ப்ரகாரி இரண்டும் வேறுபாடுள்ளதாக இருப்பதால் - எனில் இவ்வண்ணமல- ஐக்யத் ப்ரஹ்மம் இரண்டும் வேறுபட்டதாக இருந்தபோதிலும் இந்த இடத்தில் ஐக்யத் சப்தமானது ஐக்யத் விநிஷ்டமான ப்ரஹ்மபரமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஐக்யசப்த த்திற்கும் அர்த்தப்பேதமில்லை. இரண்டுவிதத்தாலும் விநிஷ்டையபரதகமிருப்பதால்- (இதை உபபாதிக்கிறார்) கார்யகாரணபாவநிபந்தன ஐக்யமாகாது, இரண்டு அவஸ்தைக ளுள்ள சித்திவிநிஷ்டவஸ்துவுக்கு ஐக்யம். எவ்வாறு ரூபம் ஸ்பாசம் முதலியவைகளோடு கூடும் கட்டத்திற்கு அப்படியப்பட்ட மிருததரவ்யத்தோடு ஐக்யமோ. சித்திதாத்மக ஐக்யத் விநிஷ்டத்திற்கும் ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் நிரதிசயப் ப்ரஹ்மத்தால் விநிஷ்டத்திற் கும ஐக்யம் ப்ரகாரையச்சம் எவ்வாறு ஸால்யவிநிஷ்டத்திற்கும் உத்பலத்தால் விநிஷ்டத் திற்கும் ஐக்யமோ-விநிஷ்டமும் சங்களுக்கு ஐக்யமில்லாமையால் வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தி ற்கு ஹாசி இல்லை. மண் கட்டம் முதலியதில்கூட ஸ்வரூபத்திற்கும் ரூபஸப்சாதிகளுக் கும் கார்யதவ்காரணத்வாவஸ்தைகள் இரண்டுக்கும் ஏகதமில்லாமையால் - இவ் வளவு மட்டிலும் விநிஷ்டம் - கார்யகாரணபாவத்தில் பின்னகாலங்களில் உள்ள அவஸ்தா ரூபமான ஸ்வாரக விநிஷ்டைச்சரயமாக இருக்கிற தர்மிக்கு ஐக்யம், “அவனே இந்த தருணாக ஆணை” என்பதுபோல. மற்ற இடத்தில் ஸமகாலஸம்பந்தி அத்வாரகாரேக விநிஷ்டைச்சரயதர்மிக்கு ஐக்யம். “இவன் வேதவிததான ப்ரஹ்மணன்” என்பதுபோல், பால்பமயெனவரும் இரண்டும் வெவ்வேறு காலங்களில் உண்டாகிற ஸ்வாரகாவஸ்தை கள்-வேதநமும் ப்ரஹ்மண சரீரமும் ஒரே காலத்திலுள்ள அச்வாரகவிநிஷ்டமும். இவ் விதமாக இரண்டுவிதமான விநிஷ்டைகளோடுகூடிய தர்மியின் ஐக்யம் ஐக்யச்’தாரத் தம் அக்ரூப ஐக்யத் சப்தவாச்சயதர்மயைச்சயாக ஐக்ய ஐக்யாத்” என்கிற நிர்நேதம் உப பன்னமாகிறது. அன்றிக்கே “க்ருத்ஸ்வயஐக்யாத்” என்பது நிஷ்கர்வகசப்தம். ப்ர ஹ்மசப்தமும் விநிஷ்டமாத்ரத்தைக் குறிக்கிறது கார்யாவஸ்தையைக்குறித்து ஆகா ரமாக இருப்பதால் - ஆகாரத்தாலும் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ முக்கியமே. அக்ரூப ஐக்யத் ப்ரஹ்மகார்யம். தந்தர்யாமிகசப்தம் வ்யாகியானிக்ஸப்பட்டது. இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மகார்யமாக இருப்பதாலும் ப்ரஹ்மகதை அந்தர்யாமியாகக்கொண்டிருந்த லாலும் ஐக்யத் ப்ரஹ்மாத்மகம், ப்ரஹ்மாத்மகத்வாவது ஐக்யத்தானது ப்ரஹ்மத்திற்குப் ப்ர காரமாகவே இருக்கிற ஸ்வபாவத்தோடுகூடியிருப்பதால் ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனித்து இருத்தல் இல்லாமையால் ப்ரஹ்மாத்மகதம் அந்தப்ரகாரத்தால் ஐக்யம் - ஸ்வரூபைச் சம் இல்லை. விநிஷ்டத்தில் அந்தர்பாவமே ஐக்யமென்று ஆகதம். நற்ப்பாந்யநீக நாதாந்வமீதி. விநிஷ்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டுவித ஐக்யத்திற்குப் ப்ரதிபட்டமான நாரதகம் நிநிஷ்தைக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். கார்யகாரணபேதம் குதர்சமூலமான ப்ராந்திக்கு விஷயம்-கன்னிடத்திலிருக்கிற பேதமானது லௌகிக ப்ரதிதீமூலமான ப்ராந்திக்கு விஷயம். அதனால் ப்ராந்திமூலதமம் ஸமானமாக இருப்பதாலும் விஹிதமான ஐக்யத் திற்குப் ப்ரத்யயைக்வமும் ஸமானமாக இருப்பதாலும் அந்த ஆகாரத்தால் இரண்டுவித பேதத்தையும் நாராசப்தத்தால் பராமர்சித்து நிநிஷ்தைக்கப்படுகிறதென்பதினால் வாக் யபேதமில்லை. நற்ப்பாந்யநீகநீ. பேதநிநிஷ்டமானது ஐக்யவிதிக்கு சேஷக யுகம். அவ்வயுகத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை ஸ்திரப்படுத்தவதற்காகவே வ்யகிரேகாத்தி இருப்பதால், ஐக்யவிதியானது “நேஹநாஸ்தி கிஞ்சந்” என்கிற

பாசாணத்தில் சூதுதியினால் கூடப்படுகிறது. ஏகைநவா நுதூர்ப்பட்டிய
மீதி. ஏகதா - ஏகதயா- பசுமாநமாவிற்குச் சேர்ந்ததாக இருந்தவாறு ஒரு
பாசாணத்தாலென்று கூறப்படும். அவ்வாறே, “உத்தமே - பித்தமாமா” என்பது
பவித்தாயிசு நாயகர்சுந்தரத்தையுமிக்கே. ஆனால், “பித்தமாமா” என்பது - “பித்
யத்திஞ்சுசகம்புத்த” அவ்வாறே “பாசாணத்த” என்பதுமேலும் “பித்தமாமா” என்பது
அஹம்ஸத்தில் ஸர்வமிதம் ஐகாத் பாசாணத்தத: காரணமாக “பித்தமாமா” என்பது
பாமத்தேதோன்றும் (நாடுஞருவன் முதலிலிருந்தேன், இருக்கிறேன், இருக்கப்போகிறேன்
என்னையெதிரொளவன் ஒருவனிலுண்டாகவாய்விடுகிற) “பாசும” என்பதுகருத்து
ஆதாரவாகவே இருந்தது, வேறு ஒருவன்தவம் இருந்ததில்லை - உலகங்களுக்கு நாதனாக
இருப்பவரே! நீ ஒருவரே பாயார்த்தமாக இருப்பவர். மற்றொருவன் உலகத்துக்கு
நாதனல்ல - இந்த பாபஞ்சம் அனைத்தும் ஐகாத்தனென்றும் ஹரி என்றும் சொல்
வப்படுகிற நானே - என்னத்தவிர்த்து வேறான காரணகாரியவர்களுக்கல்ல இல்லை. சித்
சித்தரூபமான அந்த ஐகத்தானது அப்படிப்பட்டபடியாகவே இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட
அச்சுயத்தினத்தவிர்த்து வேறு வஸ்துவில்லை) இதுமுதலிய வாகங்கியங்களில் ஐகயத்திக்குச்
சேஷமாக பேத ஈடுசேதம் காணப்படுகிறது. சேஷத்தவானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிற
ஏதவத்திற்கு ஸ்திரீகாரணமுமான உபகாரத்தால் உண்டாகிறது. எப்படியாவது
ஐகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ ஈடுசேதத்திற்கு அப்படிப்பட்ட ஐகயவிரோதியான
பேதவிஷயத்தவிர்த்தால் அதுவா ஸ்திரீகாரணத்தவம் விதித்திருக்கும். அந்த ஐகயத்திற்கு
அவிரோதியான அாததாரநா ஈடுசேதம் அத்தற்கு உபயுத்தமாக - மண்ணே கடம் என்று
சொல்லப்பட்டால் கட தவித்தவடுசேதமானது மண்ணே இவ்விரண்டுகளுக்கும் ஏதத்
வோபகாரமாகாததன்றோ - கட தவித்தவானது மற்றுடகம் இவைகளின் ஏதவத்
திற்கு விரோதியாக இல்லாததால். ஏகோ கட: என்று சொல்லப்பட்டாலும் கடத்தை
அடைந்திருக்கிற ரூபபரிணாமதிபேத ஈடுசேதமானது கடமென்று பெயருங்கள் தரி
யின ஐகயத்திற்கு உபகாரமாகா - ரூபபரிணாமதிபேதத்திற்கு கடவயத்தினின் ஐகயத்
தைகருகிறது ஸ்திரீகாரணத்தவமில்லாமையால் - விதேயத்திற்கு விரோதியான அத்த
ஈடுசேதமேயன்றோ விதிக்கு உபகாரம். மேலும் உபகாரகரபாவமாத்மாவை எவ்வா
பேதவகையையும் ஈடுசேதப்பதில் கருத்து என்பது ஐகயத்திற்கு விருத்தம். ஸாமாநி
காரணவாகயத்தோடு ஐகயத்தாததால், வெவ்வேறான விசேஷணங்களின்போது
சப்தங்களுக்கு ஒரு விசேஷயத்தில்தவ்ருத்தித்தவமன்றோ ஸாமாநிகாரணயம் - பாசா
பேதம் இருக்கும்பொழுதே மைஸ்தபேதஈடுசேதம் உபண்ணமாகாததன்றோ - ஆகையால்
பேதஈடுசேதம் ஐகயத்திசேஷமானதால் காரணகாரணபேதமும் தன்னிடத்திலிருக்கிற
பேதமும் ஈடுசேதிக்கப்படுகிறதென்று அபிப்பிராயம். மேலும், “காரணயக்யுச்சிஞ்ஞத்தக
சாதிப: - தததவயக்யுச்சிஞ்ஞத்தக்யுச்சிஞ்ஞத்தக்யுச்சிஞ்ஞத்தக்யுச்சிஞ்ஞத்தக
கதவ்ஸமோஸ்யத்தவயக்யுச்சிஞ்ஞத்தக்யுச்சிஞ்ஞத்தக்யுச்சிஞ்ஞத்தக்யுச்சிஞ்ஞத்தக
பிதா ஒருவனும் கிடையாது, இவனுக்கு மேலதிகாரியுமில்லை, அந்த பாசாணத்தோடு
எவன்ஈடுபோட்டிபோடுவதற்குத் தகுதியுள்ளவன், நிகரற்ற பாவவழுன்னவரே! முன்
வுலகங்களிலும் உமக்கு ஸாமானன் இல்லை - அவ்வாறு இருக்க மேலானவன் அன்யன்
எவ்வாறு இருப்பான்.) இதுமுதலியவைகளைக் கவனத்தோடு கவனத்தோடு கவனத்தோடு
ஈடுசேதம் காணப்படுதலால் ஸாமாநயமாக அபிப்பிராயமுண்டு பேதஈடுசேதமாகாது
அந்த இடத்தில் சாகச நியயத்தால் பாயவகித்தவற்றென்பது அந்த ஈடுசேதம். அது
ம்து பாத்யவகாரத்தவமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் சில வாகங்கியங்களில் அது
கண்டோத்தமாக இருப்பதாலும்.

பிறகு, உத்ஸர்காபவாத நியாயத்தை அபிப்ராயப்பட்டுக் கூறுகிறார்—நபந: என்று. ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யரூபத்தால் நாராத்வவிஷயமான சருதி வாக்யோதாஹாணமானது ப்ரகாசநாத்வ விஷயம் வாக்கிபக்ஷையும்காட்டிப்பதற்காக. “ஏதஸ்ஸந் பருதாவிசார: ஏகோதேவோபருதாவிஷ்ட:; த்வமேகோஸி பஹுவேத ப்ரவிஷ்ட:; யோவ்யக்தமந்தரே ஸஞ்சார் யஸ்யாவ்யக்தம் சரீரம், யோ:கஷ்டமந்தரே ஸஞ்சார் - யஸ்யாக்ஷம் சரீரம், யோ பிருத்த்யுமந்தரே ஸஞ்சார் யஸ்யமிருத்யு:” சரீரம், வஷ் ஸர்வபுதாத்நாத்மா அபஹதபாப்மாநிவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” (ஒருவனாக இருந்துகொண்டு பலவாறாக ப்ரகாசிக்குகிறான். ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களை லீலையாக உடைபடவொரு பரமாத்மா ஒருவன் பலவாறாக கித்சித்வஸ்துக்களில் ப்ரவேசித்திருக்கிறான். நீர் ஒருவனாக இருக்கிறீர், அநேக வஸ்துக்களில் அறுப்ரவேசித்திருக்கிறீர். எவன் அவ்வுத்தப்பின் உண்மையான ஸஞ்சாரியா நின்றுகொண்டு அவ்யக்தத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிறானோ, எவன் அக்ஷரஸ்தவாச்சயர்களான கேதஜாஜ்ஞர்களுக்கும் ஸஞ்சாரித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ எவனுக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ, எவன் ம்ருத்யு சப்தவாச்சயமான ப்ரக்ருதிக்குள் ஸஞ்சாரிக்கிறானோ, எவனுக்கு ம்ருத்யு சரீரமோ, இவன் எல்லா பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாக இருப்பவன் - தோஷமற்றவன். அப்ரகக்ருதமான ஸ்தானவிசேஷத்திலிருப்பவன், ஸ்ருஷ்டி முதலிய செய்கைகளால் கீழ்ப்பவன், நாரஸ்தவாச்சயங்களான ப்ராணிவர்க்கங்களுக்கு அடையத்தக்க ஸ்தானமாக இருப்பவன்) என்று ப்ரகாசநாத்வமும் ப்ரகாரியின் ஐயமும் ஸ்பஷ்டமாகவல்லவோ சருதியினால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்றிக்கே, சாந்தோக்யத்திலும் தைத்திரியத்திலும் ‘பஹுஸ்யம்’ என்றிரு ப்ரகாசனத்தில் “அநேக ஜீவேகாதமநாநு ப்ரவிச்ய, தத்ருப்ரவிச்ய, ஸச்சக்யசகாபவத், கிருத்தஞ்சா வ்ருத்தஞ்சா, கிலயஞ்சா கிலயஞ்சா, விஜ்ஞாநஞ்சா விஜ்ஞாநஞ்சா” (இந்த ஜிவசரீரங்களை நான் ஸ்வரூபத்தால் அறுப்ரவேசித்து, சேதநரூபமாகவும் அசேதநரூபமாகவுமாயிற்று, ஜாதிருணக்கிரியைகளுடன்கூடி இருத்தலால் ஜாதிருணக்கிரியைமனைச்சொல்லுமிது சப்தவகனால் வாச்சயமான அசேதநரூபம்கவும் சேதநரூபம்கவும், சேதநரூபக்கத்தை ஆச்சரியத்திருக்கிறது அசேதநரூபம்கவும் அசேதநரூபத்திற்கு ஆதாரமாக இருக்கிற சேதநரூபமாகவும், அஜ்ஞஸ்வரூபமாகவும் ஜ்ஞஸ்வரூபமாகவும்) என்று கித்சித்துக்களில் அறுப்ரவேசத்தைமுன்னிட்டு நாமரூபங்களைப்பெறுதல் கேட்கப்படுவதால் ஹேயப்ரத்யாக்ஷவ கல்யாணகுணை கதாநத்வரூபமான உபயலிவகங்களைகூடியதாக இருந்தாலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இடையின்றி நேராக ஜகதுபாதாநத்வம் ப்ராருதாதாத்மாவும். ‘பஹுஸ்யம்’ என்றிரு இடத்திலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு பருநாமரூபரக்த்வமானது ஸ்வாத்மமென்று விதிப்பதால் சரீரமாதலால் ப்ரகாசபுத் கித்சிந்நாத்வம் அர்த்தவித்தமென்கிற அபிப்ராயத்தால் “பருஸ்யம்” என்றிரு வாக்யம் உதாஹரிக்ஷப்பட்டது. இவ்வண்ணம் கார்யநாராத்வமும் ப்ரகாசநாத்வமும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஸாமாந்யப்பேதமுடையது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதவிட வேறாக இருப்பதை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதாலும் பேதச்ருதிகள் குதர்ச்சவீதத்மாவா கார்யமாரணபேதவிஷயங்கொண்டும் வெவ்வேறு ப்ரதீதிவிததமான ஸ்வவிஷ்டபேத விஷயங்கொண்டும் அர்த்தம்.

நாராத்வவிசேஷத்தால் அபரமார்த்த விஷயக்வத்தைச் சுற்றிக்கிறார்—நாநாந்வ என்று. இது சருதி. சபதம்மாயெவ்வால் க்ஷேதந்நின்றுபாருட்கு அதுவந்நக்கப்படுகிறதென்று கருத்து. பரிஹரிக்கிறார்—ந என்று. அப்ரபத்தத்திற்கு அநுவாதம் கூடாததால் விஷயங்களின் பாகுபாட்டால் விரோதமின்னமையே ந்யாயம். இது ஆசார்யபாதர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது—‘யத்ப்ரஹ்மனோ ருணசரீர விசாரபேதமர்மாதிசோச விதிப்பதிசேதவாச:-அந்யோந்யபின்ன விஷயாந விரோதகந்தம்ரஹந்தி

தன்மையது: ப்ரதிஷேசபாத்யா. (ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூணம் சரீரம் விகாசம் பேதம் கர்மம் முதலியனற்றவை விஷயமாகச்சொண்டிருக்கிற யாதொரு விதநிஷேத வசாகங்களுண்டோ அவைகள் பரஸ்பரம் பிண்ணவிலையங்கள், விரோதலேசத்தை அடையத்தகுதியுள்ளவைகளல்ல. ஆதலால் விதிசுன் ப்ரதிஷேதத்தால் பாதிக்கத்தக்கவைகளல்ல) என்றும். ஹேயக்கண்ணுத்தாலும் விதிப்படிருப்பவனுக்கு ஹேயஸ்வரூமுள்ள வஸ்துக்களொரு ஐக்யம் ஸம்பவியாதாதவாலும், ஹேயம் அபரமார்த்தமாக இருப்போதிலும் அது நிரலிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் ஹேயத்வமானது விடத்தகாததாக இருப்பதாலும், அதற்கு எதிரிடையாக உரைக்கப்பட்டதற்கு அநின் ஸம்பந்தத்திற்குத்தகுத்தான வஸ்துவினது ஐக்யத்திற்கு வ்யாகாசமில்வாமையாலும், ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மத்திற்கு தன் ஸங்கல்பத்தால் தன்னோ அடைந்திருக்கிற ஹேயமும் அந்த ஹேயவிலையமான ப்ரமாதாதமும் பொருந்தாதவாலும், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வஜ்ஞத்துவத்தால் ஒப்புக்கொள்ளாவிடல் ஸர்வஜ்ஞப் ச்ருதிவிரோதத்தாலும், ஸர்வசத்திரைட்ட கூடியவனுக்குத்தத்தன்னோ அதுவிதி இருக்கிற ஹேயங்களைநிவர்த்திக்கெனச்சக்தி இல்லை என்பது பொருந்தாதாதவாலும், சக்தியற்றவனென்று சொல்லும்படியுத்ததில் ஸர்வசத்தி ச்ருதிவிரோதத்தாலும், ச்ருதிபலத்தால் இப்படிப்பட்ட விரோதமில்லை என்கில், “ தாந்யோநாநவிக்சயதி, ஸூராயதேம்சியதேவா ” (அவைகளையே அதுசார்ந்து விகாசமடைகிறான், பிறமெதுமில்லை ஒருகெதுமில்லை) இதுமுதலிய வாக்கியங்களால் அறியப்ப்பட்டிருக்கிற விஷயத்தால் அப்தத்தால் நிர்ஞானத்தால் ஸருணத்தால் முதலியதற்கு ச்ருதிபலத்தால் நிரோதமில்வாமையால் ஒரிடத்திலும் நியாயஸஞ்சாரம் அபேக்ஷிக்கப்படாததுபற்றி மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்திற்கு ஸையர்த்தம் வருவதாலும், பிந்த்வா பிந்த்வம்மகளுக்கு விரோதமில்வாமையால் பாரமார்த்தம் அபரமார்த்திகமென்கிற விபாகம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்காததாக இருப்பதாலும், “ ப்ருதகாம்தாம் ப்ரோதிதாஞ்ச மத்யா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்வதோம்ருததவமேதி ” (ஜீவாத்மாவையும் நியந்தாவான பரமாத்மாவையும் தனித்திருப்பவர்களாக எண்ணி அந்த பரமாத்மாவிலைல் பரிதிக்கு விஷயமாகப்பட்டவனாக மோஷத்தை அடைகிறான்) “ ஜுஷ்டஸ்ய யதாபச்யத்யந்யமீசம் ” என்று ப்ருதத்தவஜ்ஞாநத்திற்கு மோஷோபாயத்வம் ச்ருதியினுல் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், “ யஸ்மாத் க்ஷராதீதோஹம் ” இது முதலியதால் பேதஜ்ஞாநமுன்னவனுக்கு அஸம்ஸூடத்தம் ஸ்ம்ருதியினுல் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், ஜீவன் பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் நியாயயத்வ வியந்த்ருத்வ ரூபத்தத்திற்கு கடபடபேதத்திற்குப்போல ப்ரமாதாந்ந்தரோசாரத்தமில்வாமையால் அருவாதம் ஸம்பவியாதாததல்லும், விதிக்கப்பட்டதற்கு நிகேதத்வ கூடாததாலும், உபாஸாநர்த்தத்தாச்சரயஸ்ஸானது “ அது யோந்யாம்தேவாத்மபாஸ்தே ” இதுமுதலிய வாக்கியங்களாலறியப்பட்டிருக்கிற ஐக்யத்திலும் ப்ரஹ்மவிப்பதால், ஐக்யம் விதிசேஷமல்லாத வாக்கியங்களால் அறியப்படுகிறதென்று சொல்லும்படியுத்ததில் பேதமும் துல்யமாதலாலும்; பெளர்வபர்யவிரோதம் நியதமாக இருப்பதுபற்றி அப்சந்தேகநியாயத்திற்கு அவிலையமாக இருப்பதாலும்; விரோதாதிகாண வியாயத்தால் பேதச்ச்ருதிகளுக்குப்பின்பு இருக்கிற நிகேதாதேதப்பதி ப்ரதிபந்தத்தவமிருப்பதாலும்; ஐக்யவிதிசேஷமான பேதநிகேதத்திற்கு விவீதமான ஐக்யத்திற்கு விரோதியான பேதநிகேதத்தவம் பொருந்துவதாலும்; அக்கண்ணில்வாவிடில், ஸமாதாதிசாஸ்வாக்கியங்களாலறியப்பட்டும் தனக்கு சேஷிபூதமாகவுயிருக்கிற ஐக்யத்திற்கு விரோதித்தவம் ப்ரஹ்மவிப்பதாலும்; உதஸர்னபவாத நியாயத்தால் நிகேதமானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்தைத்தவிர்த்த மற்றதை விஷயமாகக்கொண்டிருத்தாலும்; சாகபச்சயயத்தால் ஸாதஸர்னமான பேதநிகேதமானது ஸ்வதந்த்ர பேதவிசேஷ நிகேதத்தில் பர்யவவவிப்பதாலும், பேதநிகேதத்திற்கு விரோதமான ப்ரஹ்மாத்மம்

காவல்துறை-க்கு, உடனடியாக நிரூபணத்திற்கு உட்பட்டதாகவும், வேதமொழக்கிலேயே தயாராகத் தயாரிப்பு செய்து வைக்கப்படும்.

[illegible]

ஷீ தாஷ்டா ித்ருச்யம் முதலியதா மாத்ரம் நிஷேதித்சப்படுமெய்யானால், அப்
 பொழுது “ தத்தைதத்சப்யம்ருத்ர்வாமகிதவ: ப்ரதிபேதே, அஹம்மதாபவம் ஸூர்ய
 ஸ்ச ” (அந்த இந்த ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாதஸி.பாஷ்ந்த வாமதேவர் நான் மறுவாக
 ஆனேன், ஸூர்யனுதவுமானேன் ித்சப்படுவோ துதிந்நாள்) என்று பரமாத்ம் ஸாக்ஷாத்
 கார தசையில் த்ரஷ்டாவான ஆத்மாவுக்கும் யு ஸூர்யன் முதலிய த்ருச்யபதார்த்தத்
 த்ருச்யம், முதலியது ப்ரகாரியாக இருக்கிற பரமாத்மாவின் ப்ரதிபாகத் தில்லாமையால்
 அந்த பரமாத்மஸாமானாதிகாண்பயின் தி த்ர்னிடத்ரிலி்ரப்பதாகத் தோன்று
 கிறது. யோகதசையிலோவென்றால் ப்ரகாரியான பரமாத்மா அபிப்படுகிறவனுக்கு
 இருப்பதால் அஹம் சப்நவாச்யனுண் பரமா த்மாவுடன் சாமானாதிகாணயத்தால் ப்ரகா
 சிக்கிறது என்று வைவக்ம்யம். த்ரஷ்டா த்ருச்யம் முதலியவைகளோவென்றால் ப்ரதிஷே
 திக்கப்படுகிறதுகளில்லை என்று ஒப்புச் சொன்னதற்கதா. அப்படி இல்லாவிடில் வாமதே
 வாதிகளின் தர்சனம் ப்ராந்தி என்று ஏற்படவேண்டியுபதாரும். நேஷுநாநேதி-இஹ ப்ர
 பஞ்சத்தில், உலகத்தில் காணப்படுகிறமாதிரியாக நாராயுதம், தன்னிடத்திலிருப்பதான
 வேறப்பட வஸ்து ஒன்றுமில்லை என்று அர்த்தம். தன்னிடத்தில் இருப்பதாகக்காண்பதி
 னால் ப்ரத்யவாயத்தக்கது. துதிந்நாள்-மீருத்தியோ: என்று. “ தமஸோவாகதேதம்: ப்ரவி
 சதி” என்பதுபோல் கிர்தேசம். காரண-தன்னிடத்திலிருப்பதுபோல. அஹ்ஞாநத்திலி்
 ந்த அஹ்ஞாநத்தை அடைகிறான் என்று அர்த்தம். தேஹத்தைவிட வேறவஸ்துவை

விஷயமாகக்கொண்ட அஜ்ஞாநம் முந்தியே விரித்தமாக இருக்கிறது. தன்னிடத்தில் அந்த வஸ்து இருப்பதால் தாசனமானது அகைக்காட்டிலும் அநிசயிதமான அஜ்ஞான மென்று கருத்து.

[illegible]

யடிக்கட்டு—“ நல்லாநகொரவி ” இனி ஸவடிஸொஷாணி
தம் ஸுடெஹ்நிவ வக்ஷுத்தி ; தந், ஸவஸொஷம் ஸுடெஹ்நெதுவநி
தத்ர வக்ஷுதி ! “ ரோயாரோத்ருதம் ” இனி வ ஸ்ராவோநாரிஸ்யுயோ
நாம் ஜாமரிதாவஸூநாமுத் வடாயுடெவெயஜெயுண ரோயாரோத்ரு
கூரெயுத் இனி ஜாமரிதாவஸூநாமுத்ருதாநாரிவ வாராரோயிடகக
டெவ வக்ஷுதி ||

ப்ரீபாஷ்யம்—

‘யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்துதா மந்தரம் குருதே - அத ஸ்ஸயபயம்ப வதி’ (எப்பொழுது இவன் இந்தப் ப்ரஹ்மத்தினிடம் கொஞ்சம் பேதத்தைப் ப்ராப்டுகிறானோ அப்பொழுது அவனுக்கு பயம் ஸம்பவிக்கிறது) என்று ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நானாத்வைநப்பார்க்கிறவனுக்கு பயம் ஸம்பவிக்கிறதென்று யாதொன்று உரைக்கப்பட்டதோ அது ஸரியல்ல. ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - தஜ்ஜலாபிதி சாந்த உபாலீத’ (ப்ரத்யக்ஷமாகக்காணப்படுகிற இந்தப் ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ப்ரஹ்மமன்றோ - இவ்வுலகம் அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்று உண்டாயிருக்கிறது, அதினிடம் லயமடைகிறது, அதனால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது, என்று அதுஸந்தித்து சாந்தனாக உபாலிக்கக்கடவான்.) என்று அதன் நானாத்வாஸந்தானமானது சாந்திக்கு ஹேதுவென்று உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால், இதை உபபாதிக்கிறார்—ததாலி என்று அப்படியன்றோ—உலகம் அனைத்தும் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு கர்மாவாக இருப்பதால் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகத்வாஸந்தானத்தால் சாந்தி விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் உள்ளபடி தேவர்கள் திரயக்குகள் மனுஷ்யர்கள் ஸ்தாவரங்கள் என வேறுபட்டிருக்கிற ஜகத்தானது ப்ரஹ்மாத்மகமென்கிற அதுஸந்தானமானது சாந்திக்கு ஹேதுவாக இருப்பதுபற்றி அபயப்ராப்திக்கு ஹேதுவாக இருப்பதால் பயஹேதுத்வத்திற்கு ப்ராஸங்கமில்லை.

இங்ஙனமாகில் அதற்குப்பிறகு அவனுக்கு பயம் உண்டாகிறது என்று ஏன் சொல்லப்படுகிறது? இதோ மஹமொழி உரைக்கப்படுகிறது கண் முதலிய இந்திரியங்களால் க்ரஹிக்கத்தகாதவனும் - சரீரமில்லாதவனும் ஜாதி குணம் முதலியவைகளைச்சொல்லுகிற தேவாதிபதங்களால் வாச்யணல்லாதவனும் ஆதாரமில்லாதவனுமான இந்த பரமாத்மாவினிடத்தில் எப்பொழுது இவன் பயமில்லாமலிருப்பதற்காக இடைவெளி இல்லாத ஸ்ருதிஸ்ரீபமான நிஷ்டையை அடைகிறானோ, அப்பொழுது அபயத்தைப்பெற்றவனாக ஆகிறான் என்று அபயப்ராப்திக்கு ஹேதுவாக ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எந்த நிஷ்டை உரைக்கப்பட்டதோ, அதற்கு ‘விச்சேதம்வரின் பயம் உண்டாகிறது என்று மஹர்ஷிகளால் இதற்கு ஸம்வாதம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “ஒரு முகூர்த்தகாலமோ அல்லது ‘க்ஷணகாலமோ வாஸ—தேவன் சிந்திக்கப்படாமல் போவானேயாகில் அது இஷ்டஹாஸி, அது பெரிதான அநிஷ்டப்ராப்திக்கு அனுகிவருவதற்கு சந்து. அது அந்த பரமாத்மானால் உண்டு பண்ணப்பட்ட சித்த ஸ்கலனம் - அது ஸ்வாதீனதை இல்லாமையால் உள்ள

படி இருத அங்கங்களின் வ்யாபாரம்” இது முதலியது. ப்ரஹ்மத்தினிடத் தில் ப்ரதிஷ்டைக்கு அந்தரம் அவகாசம் விச்சேதமே.

‘நஸ்தாநதோபி’ என்கிற ஸூத்ரத்தில் ப்ரஹ்மமானது எல்லா விசேஷங்களாலும் விடுபட்டதென்று சொல்லப்போகிறார் - என்று யாதொன்று உரைக்கப்பட்டதோ ; அது அப்படி அல்ல, ப்ரஹ்மமானது விசேஷங்களுடன் கூடியதென்றே அங்கு கூறப்போகிறார்—“மாயாமாத்ரந்து” என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஸ்வப்நகாலத்திலனுபவிக்கப்படுகிற பதார்த்தங்களுக்கு ஜாகரிதாவஸ்தையில்னுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற பதார்த்தங்களோடு ஒற்றமையில்லாமையால் மாயாமாத்ரத்வம் சொல்லப்படுகிறது என்பதினால் ஜாகரிதாவஸ்தையில் அனுபவிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களுக்குப்போல பாமாத்ரத்திசுத்வத்தையே சொல்லப்போகிறார்.

சுருதப்ரகாசிகை—

“யதாஹ்யேவைஷ:” இதுமுதலிய சுருதியை எடுத்துக்கொண்டு ‘தத்ப்ரஹ்மணி’ இதுமுதலியதால் பூர்வபக்ஷியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை அது வதித்துத் துஷிக்கிறார் - நந்தஸித் எனது. ததஸத - பயப்ராப்தி ஹேதுத்வம் இவஸ என்று அர்த்தம். எதனாலென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—ஸரீவஸ என்று. ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யமான ஜகத்ரூபமாக நாதத்வாநுஸந்தானம் முத்திஹேதுவென்பது ஸ்ததநாத்ரத்தம். இப்பொழுது அர்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சாந்திஹேதுத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு கூறப்பட்டது. எவ்வாறு அவ்விடத்தில் நாதத்வாநுஸந்தானப்ரதிதி? எவ்வாறு அதற்கு பயப்ராப்திஹேதுதாவிரோதித்வம் என்று சுவகைவரின் இதை விவரிக்கிறார்—தநாஹி என்று. இந்த இடத்தில நாதத்வாநுஸந்தானப்ரதிதியைக் காண்பிக்கிறார்—ஸரீவஸ்ய என்று. ப்ரஹ்மம் என்று மாத்ரம் சொல்லப்பட்டிருக்கவிஸையன்கே ; பின்னையோ ‘இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வ சப்தமானது பற்பலபேதமுள்ள ப்ரபஞ்சத்தைக்குறிக்கிறது, ஆதலால் நாதத்வ விஸிஷ்ட ப்ரஹ்மநுஸந்தானம் ப்ரஸித்தமென்று அர்த்தம். அதனாலென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அது: என்று. நாதத்வாநுஸந்தானமானது சாந்திஹேதுத்வம் வாயிலாக ஸமஸ்தபய கிவ்ருத்திரூபமான மோகேஷாபாயமாக இருப்பதால் பேதபுத்திக்கு பயப்ராப்தி ஹேதுத்வோக்தியானது அதற்கு விருத்தமென்று அர்த்தம். மணி, சத்தி, சண்னாடி முதலியவைகளை அடைந்திருக்கிற ப்ரதிபிம்பங்களில் போல ப்ரஹ்மங்களில் ராகம் த்வேஷம் முதலியது கிவ்ருத்தியின்பொருட்டு எல்லாம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அப்யஸ்தம் என்கிற அநுஸந்தான விதியானது ஏன் இருக்கக்கூடாது? இவ்வண்ணமல்ல - ப்ரவ்ருத்திகிமித்தங்களின் பேதத்தால் ஒருஅர்த்தத்தில் வ்ருத்தித்வமல்லவோ ஸாமாநாதிகாண்யம் என்று உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், பதார்த்தத்வத்திற்கு இனி கூறப்போகிற துஷணத்தால் உபஹதிலவருவதாலும்.

இத்தமேல சோத்தயத்தை முன்னிட்டு இந்த ச்ருதியினது அர்த்தத்தைக் கூறு கிரா—இது சொல்லப்படுகிறது என்று. ‘அத்ருயே’ என்பதிலால் அசித்வயா வ்ருததி ஏற்பட்டது. ‘அநாத்மயே’ என்றதனால் பகத ஜீவர்கள் வ்யாவ்ருத்திகப் பட்டார்கள். அவர்கள் பரமாத்மாவினால் வ்யாப்யாகளன்றோ. அன்றிங்கே, ஆத்மயம் வ்யாப்யமான காமக்ருத சரீரம், அதில்லாதவன் அநாதமயன். ‘அநிருக்தே’ என்பதி னால் முகத வ்யாவ்ருததி ஸித்தித்தது. அந்த முக்தாத்மா பத்ததசையில் தேவாதி சப் தங்கனால் சொல்லப்பட்டிருந்தான். ‘அஸ்யகே’ என்று நித்யமுகத வ்யாவ்ருததி ஸித்தித்தது. அவர்களுக்கும் பகவான் ஆநாதமன்றோ - தன்னால் சொல்லப்பட்டிருக் கிற அர்த்தவிஷயமான உபபநுஹணத்தைக் காட்டுகிரா— யதோக்தம் என்று. ஹாதி: - இஷ்டஹாதி: கிதாம் - அகிஷ்ட ப்ராப்திராதாம். ப்ராந்தி: - அதினால் உண்டு பண்ணப்பட்ட சித்தஸ்கலனம். விகரியா - அதினால் உண்டான அஸ்வாதிகதையினால் அங்குகளின் இருக்கவேண்டியபடி இல்லாத செய்கை. “எகஸ்மிந்ரப்யதிக்ரந்தே முஹாதே த்யாகவாஜிதே-தஸ்யபுரிமுஷிதேநேவ யுகதமாக்கந்திதம் ப்ருசம்”, “வாம் ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராத்வாயயஸ்திதி: , ந செனாசிந்தாவிமுக்ஜஸமவாஸஸைவச ஸம்” (பகவத் த்யாகமில்லாமல் ஒரு முகூர்த்த காலம் செனகுலங்கூட நிருடர்களால் கொண்மையிடப்பட்டு சொத்தை இழந்தவன்போல் மனிதனுக்கு அதிகமாக அலருதல்பொ ருத்தமுன்னதாக ஆகும், ஸ்ரீகண்ணபிரான தியாசிப்பதில் நோக்கில்லாத ஜகத்களோடு சோந்து வாஸம்செய்வதைவிட நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கூட்டின் நடுவில் இருப்பது சிறந்தது) இதுமுதலிய வசநவகள் ஆதிசபத்ததால் சொல்லக்கருதப் பட்டிருக்கிறது. அந்த சபத்திற்கு விட்டுப்போகுதலென்கிற அர்த்தமெவ்வாறு என்று கேட்கில் கூறுகிரா—ப்ரஹ்மணீ என்று. இடைவெளி இல்லாத தியானமன்றோ நிரத்தரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால் அந்தரம் - என்றால் விட்டுப்போகுதல். அது எதற்கு என்று அபேகைநுருவங்கால் ப்ரதிஷ்டை ப்ரகருதமாக இருப்பதால் அதற்கு விச்சேதம். ப்ரக்ருத ப்ரஹ்ம விஷயமான ‘தத்ப்யேஷ:’ என்று உதாஹரிகப்பட் டிருக்கிற ‘பீஷாஸமாத்த்வாத:’ என்கிற அடுத்த சலோகத்தில் வாயு, ஸரீரயன், முத லிய எல்லா சேதனர்களுக்கும் ப்ரசாஸிதாவாக இருத்தல் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அந்தா சபத்திற்கு உபாஸகவிச்சேதபாதவமே யுத்தமே ஒழிய பேதபாதவம் யுத்தமல்ல. ஆகை யால் இந்த அர்த்தமானது முனபினிநுக்கிற வாக்கியங்களுக்கும் ச்ருத்யந்தாதத்திற்கும் உபநுஹ்மணத்திற்கும் அதுருணம். அந்யனால் சொல்லப்பட்டதோவென்றால் அவை இரண்டுக்கும் விருத்தமென்று கருத்து.

அய்யா! ‘யதாஹ்யேவைஷ:’ என்கிற இடத்தில் ப்ரதிஷ்டையின் விச்சே தம் அர்த்தமானால் ‘ஏதஸ்யாம்’ என்று ஸ்த்ரீலிங்கமாகவன்றோ ஏதச்சப்தம் ப்ரயோ கிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும், ‘அதிதி: பாசாந்’ என்கிற நியாயத்தால் விபக்தியினால் அறியப்பட்டிருக்கிற நபுமஸகலிங்கத்திற்கு விவகைஷ இன்மை என்று கூறப்படுமேயா னால், அப்படி இருந்தபோதிலும் அஸ்வாரஸ்யம் விலகத்தகாதது. ஸ்வாஸமாக அர்த் தம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க அப்படிப்பட்ட அஸ்வாரஸ்யம் பொருத்தமுன்னதாக ஆகாது. ஸப்தமியும் அஸ்வாஸை, தஸ்யா: விச்சேத: என்று சொல்வதன்றோ ஸ்வா ஸம். ‘தஸ்யாம் விச்சேத:’ என்று கூறுவது ஸ்வாஸமன்று - ப்ரதிஷ்டாபரமாகச் சொல்லும்படித்தில் ப்ராதிபதிகாஸ்வாஸ்யமும் உண்டாகும். முந்தின வாக்கியத்தில் ‘யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸமிந்ந்ருச்சே அநாத்மயே’ என்று ப்ரஹ்மபரமாக ப்ரயோ கிக்கப்பட்டிருக்கிற ‘ஏதஸ்யிந்’ என்றே பதத்திற்கு அடுத்த பிந்தின வாக்கியத்திலும்

புத்தியில் விபரிவ்ருத்தி இருப்பதால் என்று வினவப்படுமேயாகிலு; ஸமாதானம் கூறப் படுகிறது. § லிங்கத்தாக்கும் ஸப்தமிக்ஞம் ப்ராதிபதிகத்தாக்கும் அஸ்வாரஸ்யயில்லை, எதச்சப்தம் ப்ராஹ்மத்தை பராமர்சிப்பதால். அந்தா சப்தம் அவகாசத்தைச்சொல்லு கிறது; ‘§ நிரந்தரம் § ஸாந்தரம்’ என்று ப்ராயோகங்கள் இருப்பதால். அந்தரமானது தேசத்தாலும் காலத்தாலும் உண்டாகிறது. காலத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தர மானது விச்சேதமே. அப்பா! இங்ஙனமாகில் எதற்கு விச்சேதம் என்கிற அபேஷை வரின் ப்ரதிஷ்டையா: அந்தரமென்று அத்தயாஹாரம் ஸம்பவிக்கலாம், அதோ யுக்த மன்று, அத்தயாஹாரமில்லாமலே கிரீவாஹம் ஸம்பவிப்பதால் என்றுகூறப்படுமேயானால்; அப்படியல்ல; - அருகாமையினால் கிடைத்த அர்த்தத்திற்கு அத்தயாஹாராபேஷை இல் லாமையால். ஆயினும், அஸ்வாரஸ்யம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் பக்ஷாந்தரத் தில் அனேக அஸ்வாரஸ்யங்கள் வருவதால் அவைகளைக்காட்டிலும் இது கொஞ்சம் சிறந்தது. அப்படியன்றோ, பயஹேதுவானது அபயஹேது ப்ரதியோகியாதலால் அபயஹேதுபரமான ப்ரதிஷ்டா பத்திற்கு ஐக்யவாசித்தவமில்லாமையால் வாக்யவ்ருத் திக்கு அஸாமஞ்ஞ்யம் வருகிறது. அதனது ஸாமாஞ்ஞ்யத்திற்காக ப்ரதிஷ்டா சப்தத் திற்கு ஐக்யபரத்தம் சொல்லில் முக்யமான அர்த்தத்திற்கு ஹானிவருகிறது. திடமான ஸம்பந்தமன்றோ ப்ரதிஷ்டை - ‘ராஜ்யே ப்ரதிஷ்டித:’ - (ராஜ்யத்தில் திடமான ஸம்பந் தம் பெற்றவன்) என்கிற லௌகிகவசனம் இந்த அர்த்தத்தில் ப்ரமானம். முநன்மை யாக அறியப்பட்டிருக்கிற ப்ரதிஷ்டாபத்திற்கு அர்த்தபங்கமும் பொருத்தமுள்ளதா காத - முந்தி வித்தித்திருக்கிற ஐக்யத்தை அறிவிப்பதில் நோக்குள்ளதாக இருந்ததால் வீர்த்திதாதவாதத்திற்கு அஸ்வாரஸ்யமும். ஸப்தமியும் அஸ்வாரஸை - பேதப்ரதி யோகித்தவ டு அவதித்தவ ஸம்பந்த விவகையில் ந்ருதியை பஞ்சமி வடிவங்களுக்கே ஸ்வாரஸ்யமிருப்பதால். க்ருதா தவக்கு ப்ரதிபத்தியை அர்த்தமாகக்கொள்வதால் அஸ்வா ரஸ்யமும். ‘மஸ்ய்குருதே’ என்கிற யோஜனையில் அத்தயாஹாரமும், ‘ஏஷ ஹ்யேவாநந்த யாதி’ என்கிறமுந்தினவாக்கியத்தாலறியப்பட்டிருக்கிற பேதவிரோதமும்(வருகிறது)அடு த்து ‘§ ஷாஸ்மாந்’ என்று ||ப்ரசாஸித்ருத்தவத்தால் பேதம் கூறப்படுகிறது. ஆகையால் மத் யத்தில் பேதநிஷேதமும் உபபன்னமாகாத. ‘ஆநந்தம் ப்ராஹ்மணே வித்வாந்ரபிபேதிரு த்ரஸ:’ - ‘கதாச:’ என்று முன்பின் வாக்கியத்தில் குணங்களுக்கிடையே ப்ராஹ்மவேதநத் திற்கு அபயஹேதுத்தவம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ப்ராஹ்மத்தினிடம் பேதநிஷேதத் திற்கு அபயஹேதுத்தவம் சொல்லுதல் வீருத்தம். ‘ப்ராஹ்மவிதாந்ரோதி’ என்று வேத நத்தில் தொடங்கியிருப்பதால் ப்ராஹ்மத்தினிடம் ப்ரதிஷ்டையின் வேதந்ருபத்தியே ம் தருகியுள்ளது. ஐக்யநுபத்தம் யுக்தமன்று. ஐக்யம் ஐக்யபுத்தி இவ்விரண்டிலும் ப்ர திஷ்டா சப்தவாச்யத்தவமில்லையன்றோ. திடமான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிற ப்ர திஷ்டா சப்தத்திற்கோவென்றால் உபாலிசுத்தக்க பரஹ்மத்தைக்குறித்து உபாலசுதக இருப்பதினால் உபாலயோபாலசு பாவருபமான ஸம்பந்தத்தில் பர்யவஸாரம் ||புத்தம், ப்ராஹ்மம் கிரீவிசேஷமென்பதிலும் அதைத்தவிர்த்தமற்றது மித்த்யை என்பதிலும் அன்ய னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இரண்டு ஸூத்ரங்களைப் பரிஹரிக்கிறார்—யதுகீதம் என்று.

§ லிங்கம்—பால். § நிரந்தரம்—இடைவெளி இல்லாதது.

§ ஸாந்தரம்—இடைவெளி உள்ளது.

@ அவதி—எல்லை.

|| ப்ரசாஸித்ருத்தம்—ஆனுகூலவனுடைய தன்மை.

ஸூதிவாராணயோரவி நிவிடுசெஷஜ்ஞாநோத்ருவெவ
வாரோயெபாநநுஷ்வாரோயிடுகிதி வுதீயதஹதி யஷிவிதித்யு ।
தஷஸக—“ யோரோஜிஜநாநிஹவெதிஹொகரிஹொஸூர” (மீ-க-ய-ந)
“ ஜிதாநி ஸவபுஷாநிதாநி நவாஹம் தெஷ்வவஸிதம் । நவ ஜித
ஸூநி ஹநிதாநி வஸு ரெ யொமரெஸூர” ஹநிதஹநவ ஹநித
ஸூர ஹநிதாநி ஹநிதஹவந” (மீ-க-ச-ந) சுஹம்கூதஸு ஜமகம்
புஹவஃ புஹயஸுயா ॥ ஜிதம் வாரதாரம் நானுக் கிஹிஷிதயந
ஜய । ஜிதி ஸவபுஷிதம் பெராதம் ஸநிதெ ஜிநிமணாஹவ ॥ (மீ-எ-
க-எ) “ விஷிஷாஹிதம் கூதஜெகாந்ஸொந ஸிதொ ஜமக ” (மீ-
ய-ச-உ) “ உஜிஜி வாராஷஸுநிதம் வாரோதெதநுஷாஹுதம் ।
யொஹொகருயரோவிஸு விஹதபுஷுய ஂரம்ஸூர । யஸூரகூரஜிதீ
தொஹொகூராவிஹொதஜிதம் சுதொஹி ஹொகெவெஷெயபுயிதம்
வாராஷொஜிதம் ॥ (மீ-க-ந-க-எ-க-அ)

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

ஸம்ருதிபுராணங்களில்கூட நிர்வசேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரமே பரமார்த்தம்,
மற்றது அபார மார்த்திகம் என்று அறியப்படுகிறதென்று எது சொல்லப்
பட்டதோ; அது ஸரியல்ல— ‘எவன் என்னை பிறப்பில்லாதவனென்றும்,
ஆதியில்லாதவனென்றும் உலகங்களுக்கு மஹேச்வரனென்றும் அறிகிறானே’
“சராசரங்களைத்தும் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன நான் அவை
களிடத்தில் அவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பவனல்ல, சராசரங்கள்
என் ஸங்கல்பமாத்ரிதத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கிறதெழிய என்னிடத்தில் நிலை
பெற்றிருக்கவில்லை, ஈச்வரனுக்கு அஸாதாரணமாக இருக்கிற என்னுடைய
ஸர்வ சக்தியோகத்தைப்பார் என் ஸங்கல்பமானது சராசரங்களைபரிக்கிறது
(தாங்குகிறது) அவைகளில் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை. பூதங்களுடைய ஸத்தாநு
வர்த்தகம்”, “நான் எல்லா உலகங்களும் உண்டாவதற்குக்காரணம், அவ்வாறே
நாசத்துக்கும் காரணம், தநஞ்ஜய! என்னைவிடமிக்கச்சிறப்புள்ள வேறுவஸ்து
ஒன்றும் கிடையாது. இவை அனைத்தும் நாளில் மணிகளைகள் போல
என்னிடத்தில் இசைக்கப் பட்டிருக்கிறது”, “நான் இந்த ப்ரபஞ்சம்
அனைத்தையும் ஸங்கல்பத்தின் ஏகதேசத்தால் அதிஷ்டாநமாக்கிக்கொண்டு

நிலைபெற்றிருக்கிறேன்”, கூடராக்கூர சப்தவாசியங்களான சேதநாசேதநங்களைக்காட்டிலும் வேறுக இருப்பவன உத்தமபுருஷனோவென்றால் பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். குறைவற்றவனும் நியந்தாவாகவும் இருக்கிற எவன் முல்வுலங்கனையும் உள்ளே ப்ரவேசித்து தரிக்கிறானோ, யாதொரு காரணத்தினால் நான் அழிதலை ஸ்வபாவமாகக்கொண்ட அசேதநங்களை தாண்டினவனாகவும் அழிவற்றவைகளான சேதநவர்க்கங்களைக் காட்டிலும் உத்தமனாகவுமிருக்கிறேனோ அதனால் உலகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமனென்று ப்ரஸித்திப்பெற்றிருக்கிறேன்.

ச்ருத்ப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ஸ்ம்ருதிபுராணங்களுக்கு ஸவிசேஷ வஸ்துப்ரதிபாதத்திலுள்ள முக்கியங்கருத்தை உபபாதிக்கிறார்—ஸ்ம்ருதிபுரானயோ: என்று. ‘ஸ்ம்ருதி’ இது முதலியவற்றால் ஸாமான்யமாகப் ப்ரமாணத்திற்கும் அதற்கு அவார்த்த ரூபமான சப்தத்திற்கும் ஸவிசேஷவஸ்துப்ராதான்யத்தை உபபாதித்ததாலும், சாஸ்த்ரத்திற்குப் ப்ரத்யக்ஷவிரூத்தமான அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் ஸாமர்த்தியமில்லாமையை உபபாதிப்பதாலும், விசேஷித்து வேதார்த்தவாக்கியங்களுக்கு ஸவிசேஷபரத்வத்தை உபபாதித்ததினால் ஸ்ம்ருதிபுராணம் இரண்டுக்கும் ச்ருதிகளுக்கு விருத்தமான அர்த்தத்தில் ப்ரமாண்யமில்லாமையாலும், அவ்விரண்டுகளுக்கும் ஸவிசேஷ பரத்வம் வலித்தித்தது; இப்பொழுது ஸ்ம்ருதிபுராணங்களிலும் அந்யனால் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசநங்களுக்கு முன்பின் பர்யாலோசனையினால் ஸவிசேஷபரத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறு லௌகிகப்ரமாண ச்ருதிவிரூத்தங்களான அர்த்தங்களை இந்த சாஸ்திரம் ப்ரதிபாதிக்கிறதில்லையோ, இவ்வாறே பூர்வாபரவாக்கியங்களுக்கு விருத்தமான அர்த்தத்தையுப் ஸ்ம்ருதிபுராணங்கள் ப்ரதிபாதிப்பதற்கு சக்தியுள்ளவைகளல்லவென்று கருத்து. அந்யனால் எல்லாவற்றுக்கும் அவித்யையினால் ஸம்பவித்திருத்தல் ஸமானமாக இருப்பதால் ஸ்வாபாவிகமான வக்த்ருவைஷம்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலும், அக்வைதம் ஸ்பஷ்டமென்கிற ப்ரமத்தாலும், முந்தி புராணவசநங்களை உபந்யஸித்து, பிறகு பகவத்தோவசநங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. இவ்விடத்திலோவென்றால் ஸ்வாபாவிகமான வக்த்ருவைஷம்யத்தை ஒப்புக்கொள்வதாலும், அந்நதருணவிபூதிமத்த்வம் ஸ்பஷ்டமாக இருப்பதாலும், பகவத்தோவசநங்களை முந்தி உபந்யஸித்து, பிறகு புராணவசநங்கள் துலக்கமாகக்காட்டப்படுகின்றன. அதனால் “ஸ்ம்ருதிபுரானயோ:” என்று உரைக்கப்பட்டது. அந்யனால் தன்னால் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசநங்களுக்குப் ப்ரதிபாத்யமாக எந்த அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதோ, அதற்கு விபரீதமான அர்த்தத்தில் தாழ்பர்யத்துடன் கூடின மிக்க ஸ்பஷ்டங்களான வசநங்கள் முதலில் காண்பிக்கப்படுகின்றன; பிறகு அவைகளுக்கு விரோதமின்றி அந்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வசநங்களுக்கு அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதற்காக.

யோமாமீதி - இந்த இடத்தில் ‘அஜம்’ என்கிற பதத்தால் அசித்தோடு சேர்க்கைபெற்றிருக்கிற சேதநர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. ‘அநாதம்’ என்பதனால் முத்தர்களுக்கு விலக்கம் ஏற்பட்டது. அந்த முத்தாத்மாவுக்குள்ள அஜத்வமானது ஆகியுள்ளது. லோகமஹேசுவரம் என்பதனால் நித்ய முத்த வ்யாவ்ருத்தி நிலை

பெயர். லோக்யதே ஜானப்படுகிறது என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால் லோக சந்திரப்பட்டுள்ளது, ப்ரமாணவகங்களால் வித்திபெற்றிருக்கிற மூன்றுவிதமான சேதநா சேதநாசேதநாசேதம் லோகசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் “அஸம்மூடஸ்ஸ மந்தயேஷ” என்பது மேலே ப்ரபுபாதிக்கப்போகிற விஷயத்திற்காகவும், அது லோகசப்தத்தாக அபிப்பிராயப்படுத்தப்பட்டுக்கிறது. சேதநாசேதங்களைக்காட்டிலும் விபரமான அறிவிதவின் அஸம்மூடன் என்று சொன்னதனால் லாபபதார்த்தங்களைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் தாந்த்விதம் என்பது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்று அபிப் பிராயம். தாரகத்வம் முதலியவைகளால் வைலக்ஷண்யத்தை வைசயத்திற்காக ‘மத்ஸ்தாநி’ என்று எடுக்கிறார். இந்த இடத்தில் சரீரலக்ஷணம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. எல்லா வஸ்துக்களும் எனக்கு அநீனமான ஸ்திதியுடன் கூடி இருக்கின்றன, நான் அவைகளைச் சார்ந்த ஸ்திதியுள்ளவன்வென்று அர்த்தம். உலகத்தில் காணப் பட்டிருக்கிற மாதிரி நான் ஆதாரமல்ல, பின்னையோ ஸங்கல்பமாதாரத்தினாலென்று சொல் லுகிறார்—௩௩ என்று. நிஷேதமானது எது விரிந்தமோ அதைவிடவேறாக இருப் பதை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் இதே அர்த்தம். யோகம் ஐக்ஷ்வரம் - ஈசுவர னுக்கு அனாதரணமாக இருக்கிற சக்திஸம்பந்தத்தை என்று அர்த்தம். நம மத்ஸ்தாநி’ என்று. தாரகத்வத்தின் பாரமார்த்தியம் நிஷேதிக்ஷப்படுமேயாகில் ‘யோகமைச்வரமேச்வ’ என்பது விரூத்தம். அப்பொழுது ‘என் ப்ரார்த்தியைப்பார்’ என்றல்லவோ சொல்லத் தக்கது. ‘யோகமைச்வரம்’ என்பதை விவரியாநின்றகொண்டு இதே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—பூதப்நூத் என்று. மம ஆத்மா - என்னுடைய ஸங்கல்பமென்று அர்த் தம். ஆத்மசப்தம் மதியையன்றோ சொல்லுகிறது. “யத்நேஜ்ஜேகக்நேள மதாவா த்மா” என்று நிகண்டு. ஆகையால் இவ்விடத்தில் ஆத்மசப்தம் ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘மமாத்மா பூதபாவா:’ என்கிற இந்த வசந்தினு லும் ‘மத்ஸ்தாநி பூதாநி’ என்கிற வாக்கியத்தின் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாக்கப்பட்டது. பூதபாவா: - பூதங்களுடைய ஸத்தையை அநுவர்திக்கிறவன். சீட்டப்பட்டிருக்கிற ஈச் வரனுக்கென்று எஞ்ஞன்வம் என்கிறதசகைவரின் காரணத்தைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்துவின் நிஷேதத்தைக் காண்பிப்பதற்காகவும், வக்ஷணத்தைக் காண்பிப்பதற்காக வும் ஐகக்ரணத்தவத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஹம் என்று. உத்தபத்தியும் ப்ரளயமும் சொல்லப்பட்டது. ஸ்திதியோவென்றால் தாரகத்வத்தைச் சொன்னதனால் வித்தி பெரு கிறது என்று தாரகத்வத்தை விசேஷிக்கிறார்—மயி என்று. வீஷ்டப்யாவஸ்யி என்ப தனால் நியந்தருத்வம் கூறப்பட்டது. விஷ்டப்ய - அதிஷ்டாநாருசெய்து, கொம்சேஷ - ஸங்கல்பத்தின் ஏகதேசத்தால். தத் சரீரத்வ லக்ஷணம்: “யோமாமஜம்” இது முத லியதால் அபிப்பிராயப்படுத்தப்பட்டுக்கிற சித்சித்தவைலக்ஷண்ய கண்டோக்கியைக் காண்பித் திறார்—உத்தம்: என்று. முந்தின வசந்தில் பத்தமுக்கர்கள் இருவர்களும் க்ஷாராக்ஷர சப்தங்களால் சொல்லப்பட்டார்கள். கூடஸ்த: - விகாரமில்லாதவன். முத்தனுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான விகாரமில்லாமையால், அல்லது கூடஸ்தசப்தம் ஸாதாரண வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. எல்லா உலகங்களிலும் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சாரமுள்ள வகை ஆகிறான் என்பதுபற்றி முத்தாத்மாவுக்கு உபயவிபூதி ஸாதாரண்யத்தால் கூடஸ் தத்வம். “பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:” என்கிற வசந்தினால் “பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:” என்கிற வாக்கியத்தோடு அந்வயித்த நாராயணருவாகம் ஸமரிப்பிக்கப்பட்டது. ‘அக்ஷராதபிசோத்தம்:’ என்பதனாலும் அந்த இடத்திலேயே “லோரகக்ஷர: பரம. ஸ்வரூட்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான க்ஷரணமில்லாமையால் அக்ஷரஸப்தவாசியன் முத்தன். ஸ்வீராட்-ஸ்வதந்தரன், கர்மத்திற்கு வசப்படாதவன் ப்ரம: - ஜ்வாத்மாக்கோ அடைந்திருக்கிற அவஸ்தைகளுக்குள் இதற்குமேல்பட்ட அஷ்

முதலியனவர்களைக்குறிக்கிறது. அந்த அனுவாகத்தில் 'ஸ ப்ரஹ்மாவஸிவ ஸ் நேந்த்ரஸ்ஸோ஽கக்ஷா: பரமஸ்ஸ்வராட்' என்கிற ஸமாநாதிக்ருதவகனான பஞ்சமூர்த லீலவாசி பதங்களால் பகவானை நேரே சொல்லப்பட்டிருக்கிறார். அந்த அனுவாகத்தில் 'ஸிங்கமே லோதம் புருஷ: ' என்று ஸாமாநாதிகரண்யவாகத்தியம் கேழ்க்கப்படுகிறது. ஸாமாநாதி கரண்யத்திற்கு ஹேதுவும் அந்த அனுவாகத்தில் ஸ்பஷ்டம். "தத்விச்வரூபஜீவாதி; பதம் விச்வஸ்யாதமேச்வரம், வ்யாப்ய நாராயண:ஸ்தித:," என்றும் இருக்கிற வாக்கியம் ஜாலத்தில் தார்யத்வம் தாரகத்வம் நியந்த்ருதவம் நியாம்யத்வம் சேஷித்வம் சேஷத்வம் வ்யாப்யத்வம் வ்யாபகத்வம் முதலியதே ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்குந் "சாரணமே ஒழிய அவைகளின் ஐக்யம் அல்லவென்பது ஸ்பஷ்டம். அது இங்கு 'ஸால்ஸ்படுகிறது. "ஆஸிச்ய" என்கிற பதத்தினால் 'வ்யாப்ய நாராயண:ஸ்தித:' என்கிற வாக்கியத்தின் அர்த்தம் கூறப்பட்டது. 'பதம்விச்வஸ்ய' என்பதின் அர்த்தமானது ஈச்வர சப்தத் தால் சொல்லப்பட்டது. ஈச்வர சப்தம் சேஷிவாசகமன்றே. அதுவே 'பதம் விச்வஸ்யாதமேச்வரம்' என்கிற இடத்திலே வேறு பதியின் இன்மையைச்சொல்லக் கருதி ஆத்மேச்வரம் என்று உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. "தத்விச்வரூபஜீவாதி" என்கிற வாக்கியத்தின் அர்த்தமானது 'பிப்ரதி' என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்டது. அப் படியே "வ்யாபகாத பரணாத்த்ஸ்வாம்யாதந்ய: பஞ்சதசோதித:" என்பதினாலும், யோ மாமேவமஸம்மூட: " என்பதினாலும் உலகத்திலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் பரமாத்த்மா விலக்ஷணன் என்கிற ஜ்ஞாநமுன்னவனுக்கு அஸம்மூடத்வம் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. "இதி ரூஹ்யதம் சாஸத்ரம்" என்பதனால் அந்த அர்த்தம் நிரம்பகூட மாக வைத்துப்பாதுகார்க்கத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இந்த அர்த்த த்தில் தாப்த்யம் என்பது ஸ்பஷ்டம். புருஷோத்தம இருப்பதாரு ஸமாஸவியத்யத்தில் சப்தாறுசாஸவிரோதம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல - "நாகோத்த்மாதி ச ஸித்தம் பவதி" என்கிற மஹாபாஷ்ய வசநத்தாலும், பாணினியைப்போல புருஷோத்தம சப்தத்தின் நிர் வாஹத்தைச்செய் தவர்களான ரிஷிகள் ஆப்ததமர்களாக இருப்பதாலும். அன்றிக்கே புரு ஷோத்தம: என்று பஞ்சமீஸமாஸம் - 'அக்ஷராதபிசோத்தம:' என்றல்லவோ சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. பூர்வநிபாதமோவென்றால் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கருத ப்பட்ட இடத்திலேயே ஒழிபு அநின் அவிவகஷ்யுள்ள இடத்திலுங்கூட அநுசாஸ விரோத சங்கத்தைப் பரஸுத்த இல்லை. இவ்வண்ணம் இந்த வசநவகனால் சித்தித்தவை வக்ஷண்யம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் 'கேஷ் த்ரஜ்ஞஞஞாபியாமவித்தி' இது முத லிய வசநங்களுக்கு அதற்கு விரோதமின்றி அர்த்தம் வர்ணிக்கத்தக்கது. 'யோலோக த்யமாவிர்ய பிப்ரதி' இதுமுதலியதால் அனைத்தற்கும் பகவச்சேஷத்வம் தார்யத்வம் நியாம்யத்வம் வ்யாப்யத்வம் சரீரத்வம் முதலியது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அது நிகே திப்பதற்குத்தகாததாத்வால் - "த தஸ்தி தி விராயத் ஸ்யாத்" இது முதலியதால் பரஹ் மாத்தமமாக இல்லாத வஸ்துக்கு நான்ஸ்தித்வம் சொல்லப்படுகிறது. அவிநாபாவ சப்தத் திற்கு மித்யாத்வபரமாக ப்ரவஸித்தி இல்லாமையாலும் அவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க தென்று அபிப்பிராயம். விராசப்தமானது ஸம்பந்தத்தின் இன்மையைச்சொல்லுகிறது, அவிநாபாவ சப்தம் ஸம்பந்தநியமத்தைச்சொல்வதால்.

“ ஸ ஸவ்ஷுஷுதவ்ருக்யூகிம் விகாராநு மூணாஷிஷொஷாஹ்ஸு
 ஶிமெ வ ஶித்ஃ । சுததவஸவ்ராவரெணாஅவிநாசூர தெநாஸுய தம்
 யதூவநாதாராஷெ ॥ ஸஸிஸுசுதுரணமூணாஅதகொரெஸௌ ஸஸுதிஷெ
 ஶு வுதூகிம் ”

பொதுத் தவிர்த்தலும்கூட : ஐயாமுறவீ தாவினெதொருநெஹு : ஸம்
 வாயிதாபெஹுஜமகிதொடலென் || தெனெஜாவெனெழுபடுஹு
 வவொயஸுவீயுமதுறாஜிமுனென்கராரலி : வர : வராணா
 ஸகதாநயத்ருசாஹுஸுனி வராவரெபெ || ஸம்ஸுரொவ்யுஷி
 ஸிஷிராதிவொவ்யுதஸுராதிவ : ப்ருகடஸுராதிவ : ஸவெயுஸுரஸு
 வடிபுஸுவெதா ஸிஷுமதி : வரெஸுராவ : ஸம்ஜாயதெ
 யெந ததஸுதொஹம் மும் வரம் நிபுமனெகராதிவ : ஸநு
 மூதெ வாவ்யயிமஜெதெவா தசஜாநஜெநதெதாநநுஹு ||

“ரிஷியே! அவன் ஸாவபூதங்களுக்கும் மூலகாரணமாக இருக்கிற ப்ரதானத்னையும் மஹாத்ஹங்காரதிக்ஷையுமஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களாலுண்டாகிற தோஷங்க்ஷையும் தாண்டினவனாகவும் எல்லாவிஷய ஜஞாநஸங்கோசத்தைக் கடந்தவனாகவும் எல்லா வஸதுகளுக்கும் அந்தராதமாவாகவும் இருக்கிறான உபயவிபூதி மத்தியத்தில் எது இருக்கிறதோ அது எல்லாம் அவனுல் வ்யாபிககப்பட்டிருக்கிறது”

அந்த பரம புருஷன் ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களை தர்மீஸ்வரரூபமாக உடையவன். தன்னுடைய ஸாமாந்திய லேசத்தாலேயே தரிக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யவஸ்து ஸமுஹகதைபுடையவன் இச்சையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டும் தனக்கு அநுரூபமாகவுயிருக்கிற பெற்றிதான் தேஹங்களுடன் கூடியவன். உலகங்களுக்கு ஹிதமான கார்யங்களை நன்றாகச் செய்து முடிப் பவன். தேஜஸ், பலம், ஐச்வரியம், அபிரிச்சினமானஜ்ஞானம், நல்லீர்யம் சக்தி முதலிய குணங்களுடைய ஒருகுறியிலாக இருப்பவன்; சிறப்புடைய வர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைக் காட்டிலும் மேன்மை பெற்றவன் பராபர வஸ்துக்களுக்கு நியந்தாவாக இருக்கிற எந்தபரமபுருஷனிடத்தில் ஸமஸ்தங் களானக்லேசம் முதலியவைகள் இல்லையோ அவன் எல்லாஉலகங்களுக்கும் நியந்தா. கார்யகாரண பாவாவஸ்தைபுடன்கூடியன சேதநவர்க்கங்களை சரீரமாக உடையவன், அவ்யக்தமான ஸ்வரூபத்துடன்கூடியவன், ப்ரகாசிக்கிற ஸ்வரூபமுடையவன் எல்லாவற்றுக்கும், நியந்தா ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரகாரத் தாலும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன், அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்- எல்லாவற்

றையும் அப்ருதக்வித்தவிசேஷணங்களாகக் கொண்டவன், தனக்குமேலான ஒருவனுமில்லாத ஈச்வரனென்று பெயருள்ளவன். எந்த சாஸ்த்ரஜ்ஞப் ஜ்ஞாநத்தினால் தோஷமற்றதும் சுத்தமாகவும் மிக்க நிர்மலமாகவும் ஸ்திர ஸ்வபாவமுள்ளதுமான அந்தப் ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகிறதோ; எந்த உபாஸ நாத்மக ஜ்ஞாநத்தால் நன் ஈக ஸாஷ்ணாத்கரிக்கப்படுகிறதோ; எந்த பரபக்தி ஸ்ரீமாகவும் அதுபவ ரூபமாகவுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தால் அனுபவிக்கப்படுகிற தோ அது ஜ்ஞாநம், அதைக்காட்டிலும் வேறானது அஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் புராணவசனங்கள் உபந்யஸிக்கப்படுகின்றன; அவற்றுள் ‘ப்ரத்ய ஸ்தமிதபேதம்’ என்கிற வசந்தினுடைய அர்த்தத்தை வ்யாக்கியாஸ்செய்ய எண்ணங் கொண்டவராக அதற்கு உபயோகியாக இருப்பதால் அதின் உபக்ரமத்திலும் உபஸமஹா ரத்திலும் ஸவிசேஷபரத்தத்தைக் காண்பிக்கப்போகிறவராக உபக்ரமவாக்கியங்களை எடுக்கிறார்—ஸஸர்வ என்று. அவற்றுள் முதல் கிரந்தமானது ஹேயப்ரத்யங்கீகத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் - ப்ரதானத்தை, விஜாரா - மஹத்தத்வம் முதலியவைகளை, குணாதேதாஷ்டாந்-ஸத்வரஜஸ் தமஸ்கஸுஷா ஹேதுவாகக்கொண்டதோஷங்களை, அந்ததேதாஷ்டங்கள் க்லேசம்முதலியவைகள், வ்யதீத:-விசேஷித்துத்தானடினவன். தவறாமல் அவைகளுக்கு அதீதஞக இல்லாமையால் ஸம்பந்தத்திற்கு அநர்ஹன் என்று அர்த்தம். அதிதஸர்வாவரண:-ஆவரணம்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கர்மவாஸீன முதலியது. அவைகளினத்தும் எவனால்தாண்டப்பட்டதோ அவன் என்று பொருள். அன்றிக்கே ஸர்வவிஷயஜ்ஞாநாவரணம் ஸர்வாவரணம்-ஸர்வவிஷயஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை அதிக்ரிமித்தவன் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநசக்திமுதலிய எல்லா குணங்களின் ஸங்கோசத்தை அதிக்ரிமித்தவனென்றாவது அர்த்தம். அகிலாத்மத்வத்தை விவரிக்கிறார்—தேந என்று. ம்ருதாத்மகோகட:- என்பதுதோலில்லை என்றாவது அர்த்தம். புலநாந்தராளே - உபய விபூதிகளின் மத்தியத்தில்தான்.

இதற்குமேல் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் மங்களங்களுக்கே ஆஸ்பதமென்பதைக்கூறு கிறார்—ஸமஸ்தி என்ற. ‘ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மக:-’ என்பதினால் கல்யாணகுணவத் த்வம் சொல்லப்படுகிறதேயானால் ஆத்மசப்தம் ஸ்வபாவவாசியாக ஆகும். இவ்வண்ணம் சருக்சப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு ‘தேஜோபலைச்சைவர்ய’ இது முதலியதால் விஸ் தாரம் செய்யப்படுகிறதென்று நிர்வாஹம். இந்த நிர்வாஹத்தாலும் திவ்யாத்ம ஸ்வரூப பரத்வம் யுத்தம்; அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதை விதியாமல் அபேக்ஷிக்கப்படாமலிருப்பதை விதிப்பது தூர்பலம் என்கிற நியாயத்தால். அப்பொழுது கல்யாண சப்தம் பாவ ப்ரதானம்; ஸமஸ்த கல்யாணத்வம் குண: ஸ்வபாவ: யஸ்யஸ: ஸமஸ்தகல்யாண குண: ‘த்வயேகயோர்த் விவசநை கவசநே’ என்கிற ஸூத்திரத்தில்போல். அந்த ஸூத்திரத்திலிருக்கிற ‘த்வயேகயோ:’ என்கிற பதம் த்வித்வஞகத்வபரமாக வ்யாக்கியாஸம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இல்லாவிட்டால் ‘த்வயேகேஷு’ என்று சொல் லத்தக்கதே ஓழிய ‘த்வயேகயோ:’ என்று சொல்லக்கூடாது. அந்த த்விவசநைவிபக்தி நிர்தேசமானது பாவப்ரதாந நிர்தேசத்திற்கு ஸாதுத்வத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகச் செய்

யப்பட்டிருக்கிறது. அந்நாலேயே “குணஸ்வயஜ்ஞாப்பக்ருதய:” என்று அபி யுக்தர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸமஸ்த கவயாஸாகுண: ஆகமா தர்மிஸ்வரூபம் யஸ்ய ஸமஸ்தவ்யாணகுணசமக: - ‘சிலாபுத்ரகஸ்ப சரீரம்’ என்கிற நிரோதேசமபோல பஹுவீர் ஹியானது ஹேபசாரிகம். திவ்யாத்மஸ்வரூபக்ருத ஸ்ருதிக்ருதா—ஸ்வ சக்தி என்று தன்னுடைய அமசலேசத்தால் தரிக்கப்பட்ட பூக்ஸாக்கத்துடன் கூடிய வர். அன்றிக்கே; சக்தி: - ஸாமர்த்தியம், தன்னுடைய குணங்களைத் தரிக்கப்பட்ட பூக்ஸாதத்தடன் கூடியவர் என்று அர்த்தம். பூதஸர்த-பூக்ஸஸ்மதஹ. அன்றிக்கே ஸ்ருஜ்யதே உண்டுபண்ணப்படுகிறது என்று ஸர்மம் - கர்யவஸ்துஜாத மென்று அர்த்தம்; அபிப்ராயவிசேஷத்தால் ஷாட்குணயத்தை பிந்தி உரைக்கப்போகிற வறக முகலில் திவ்யலிங்கஹததைக்கூறுகிறா—இச்சா என்று. அபிமக்தவம் - அபிமதிக்குத்தக்கதாக இருக்கல். ஸாநுரூபதவமென்று அர்த்தம். அர்ஹார்த்தத்தில் * நிஷ்டை - உதாஹாணம் - ‘அத்ருஷ்டோ த்ரஷ்டா, அச்ருக: சரோதா’ என்று. அந்த இடத்தில் தப்ரத்யமானது அர்ஹார்த்தத்தில் வந்திருக்கிறது. ‘அத்ரோச்யம் அக்ராஹம்’ இது முதலியதோடு அர்த்ததையிரிப்பகால். உலகத்தில் அபிமகவஸ்து வுக்கு அநுரூபத்தவமும் அநுரூபவஸ்துவுக்கு அநபிமக்தவமும் காணப்படுகிறது. அதை விலக்குவதற்காக இச்சாநுஹிதாரிஸ்ததப்தவகள். உபபதயில்லாத டிச்சாசப்தமானது நித்யேச்சைக்கும் அவதாரஸமயத்திலுண்டாகிற இச்சைக்கும் பொதுவானது; ஸங்கோச மில்லாமையால். பிறகு அவதாரத்தின் வாயிலாக ஸாதிக்கத்தக்க விகரஹப்ரயோஜந ததைக்கூறுகிறா—ஸம்ஸாதீத என்று.

அதற்குமேல் ஷாட்குணயவத்தையைச்சொல்லுகிறா—தேஜ: என்று. இந்த இடத்தில் க்ரமவிவகைஷு இல்லை. மஹாசப்தம் ஸுசப்தம் இரண்டாம் எல்லா குணங் களுக்கு ஸாதாரணங்கள். மஹத்த்வம் - அபரிச்சின்னத்தவம்-உதாஹாணம் - ‘மஹோத் ஸாஹோமஹாபல:’, மஹாபுததிர் மஹாவீரயோ மஹாசக்திர் மஹாத்யுதி:’ என்று ‘ப்ர க்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம்பலாஅதவம்’ இது முதலியதும். ஸுசப்தக்கால் அவைகளுக்கு மகளத்தவம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாறாக ஸ்வரூபத்தாலும் விக்ரஹத்தாலும் குணங் களாலும் மேன்மைபெற்றவனென்று சொல்லுகிறா—பர: என்று. ‘குணனிடோஷாந்’ என்கிற பதத்திலுள்ள தோஷசப்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறா—நயநீர என்று. கலேசா தய: - க்லேசகர்மவிபாகாசயநகள், அவிக்ஷய, அஸ்பிதை, ராகம், த்வேஷம், க்லேசம் இவைகள் க்லேசவகள். கர்ம - புண்யபுண்ய ஸவரூபமாக இருப்பது. ஜாதி ஆயுஷ் போகவகள் விபாகவகள், ஆசய: வாலஜை ஸம்ஸ்காரம் - “க்லேசகர்மவிபாகாசயையரபா மருஷ்ட: புருஷவிசேஷ ஈசவ:” என்கிற யோகஸூத்ரத்தை ஸமரிக்கச்செய்கிறா— ஸாசகீவர: என்று. யோகசாஸ்திரத்தைக்காட்டிலும் வேதாந்தார்த்தத்திற்கு வைஷ்ண வ்யத்தைக்கூறுகிறா—வ்யஷ்டி என்று. முந்திபேதச்சூத்தியின் ஆர்த்தம் உரைக்கப்பட் டது. அதற்குமேல் ஐக்யச்சூத்தியின் நிர்வாஹத்தின்பொருட்டு கடகச்சூத்தியின் அர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது. ‘வ்யஷ்டி” என்று. வ்யஷ்டிஸமஷ்டி சப்தவகளால் கர்யகாரண பாவாஹஸ்தைகளுள்ள சேதநவரகம் சொல்லப்படுகிறது. ரூபம் - சரீரம், ஸ்வரூபம் ஸ்வா ஸாதாரணம் சரீரம், சரீரிலகந்ணத்தை ஸூசிப்பிக்கிறா—ஸரீரவேகீவர: என்று. ஈச வர:-நியந்தா, இதனால் நியாயத்தவம் சரீரத்வமென்பது வித்தித்தது. நியாயமயவிசேஷ மன்றோ சரீரம். ஸர்வத்ருக் - ஸர்வத்தையும் அறிந்தவன், ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரகாரத்தா

* நிஷ்டா—என்று தப்ரத்யத்திற்குப்பெயர் - ‘க்ருதவதானிஷ்டா” என்று பாணி ி ஸூதரம்.

லும் எல்லாவற்றையும் அறிகிறெனென்று அர்த்தம், அன்றிக்கே “விச்வதஸ்சக்ஷு:” இது முதலிய ச்ருதி ப்ரக்ரிபையினால் நார்புரங்களிலும் கண்களுன்னவனாக இருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் அறிகிறான் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே; எல்லோருக்கும் கண்-எல்லாவற்றையுமறிந்தவனும்-“சக்ஷுர்தேவாராமுதமர்த்யாராம்” என்று ச்ருதி இருப்பதினால், சக்ஷு-ஜ்ஞாநத்தைக்கொடுப்பவன்-அல்லது எல்லாவற்றையும் அடைகிறெனென்பதினால் எர்வாவேத்தா, அவாப்தஸம்ஸ்தகாமன் என்று அர்த்தம். ஸம்ஸ்தசக்தி: , சக்தி: கார்யோபயோகியான அப்ருகஸ்தித்த (ஒருபொழுதும் தனித்திருத) விசேஷணம். கீழ் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரமாக எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்டிருப்பதால் இவனுக்கு எல்லாம் அப்ருகஸ்தித்த விசேஷணமென்று பொருள். “பரமேச்வராக்ய:” என்கிற இடத்தில் பரமசப்தத்தால் இவனுக்குமேல்பட்ட ஈசுவரன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பது நிஷேதிக்கப்பட்டது. பர:மா அஸ்ய என்கிற வ்யுத்தத்தினாலென்றே பரமசப்தம் நிஷ்பன்னமாகிறது.

இப்படிப்பட்ட ஈசுவர விஷயஜ்ஞாநத்திற்கே மோக்ஷோபாய வேதநத்வத்தைக் கூறுகிறார்—ஸஜ்ஞாயதே என்று. ஸம்ஜ்ஞாயதே என்கிற பாடத்தில் ‘அஸ்ததோஷம்’ இது முதலியது ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணம். யேந எந்த சாஸ்த்ரஜ்யஜ்ஞாநத்தால், விஜ்ஞாயதே அறியப்படுகிறதோ, யேந எந்த உபாஸாநம்ச ஜ்ஞாநத்தால் நன்ன காணப்படுகிறதோ, யேந எந்த பரபக்தி ரூபமாகவும் அதுபவரூபமாகவுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தால் அடையப்படுகிறதோ அதுபவிக்கப் படுகிறதோ என்று அர்த்தம். ‘பக்த்யாக்ஷயாயா சக்ய: அஹமேவம்விதேதா஽ர்ஜாந (- ஜ்ஞாநம் த்ரஷ்டிகஞ்ச தத்வேப ப்ரவேஷ்டிகஞ்ச பரக்தப’ (சத்தருக்களைத்தப்பிக்கச்செய்கிற அர்ஜாந! இப்படிப்பட்ட நான் என்னைத்தவித்து மற்றொன்றையும் விஷயீகரிக்காமலிருக்கிற பக்தியினால் அறிவதற்கும் பார்ப்பதற்கும் அடைவதற்கும் சக்யன்) என்று வசநமிருப்பதால், ஸஜ்ஞாயதே என்கிற பாடத்தில் அஸ்ததோஷம் இது முதலியது ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவிசேஷணம். ‘அர்த்தேநைவவிசேஷோஹி கிராகாரதியாம்’ (ஆகாரமில்லாத புத்திகளுக்கு அர்த்தத்தினாலேயே விசேஷமென்றே) வசநத்தினால் ஜ்ஞாநத்திற்கு அஸ்த்ததோஷத்வம் முதலியது விஷயத்தின் வாயிலாக. அஸ்ததோஷம் என்பதினால் தோஷாஸ்பதமான அசித் விஷயஜ்ஞாநத்தினின்று வ்யாவ்ருத்தி வித்தித்தது. பரம்சீர்மலம் இதனால் ஒரு ஸமயத்தில் கர்மஸம்பந்தாஹதாரூபமான பலத்தோடுகூடிய மூத்தவிஷய ஜ்ஞாநத்தினின்று வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ‘ஏகரூபம்’ என்பதனால் நித்யமூத்த விஷயானேகரூபஜ்ஞாநத்தினின்று வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. இம்மாதிரியாக ப்ரஹ்மவிசேஷணத்வ பகஷத்திலும் வ்யாவ்ருத்தி காணத்தக்கது. ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணமென்று சொல்லும்படித் தில் ஏகரூபம் என்பது ஆசிரயிக்க தன்மைக்கு உபயுத்தமான விசேஷணமாகவுமாகிறது. ஸ்திரீஸ்வபாவம் - ஆசிரீதர்களின் ஸம்ரக்ஷணம் முதலியதை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரதிஜ்ஞையில் மிக்க தார்ட்யமுன்னவனென்று அர்த்தம். அஜ்ஞாநம் மோக்ஷோபயோகியான ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறானது. அல்லது அதற்கு வீரோதி - ‘ஸாவித்யாய விமுக்த்யே’ (எது முக்தியின்பொருட்டு ஸாதனமாக இருக்கிறதோ அதுதான் வித்யை) என்று வசநமிருப்பதால், அன்றிக்கே, அஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாபாவம் - ப்ரஹ்ம பர்யந்தத்வமில்லாமையால் உள்ளது உள்ளபடி வஸ்துக்களை விஷயீகரியாமலிருப்பதுபற்றி. ப்ரஹ்மவிசேஷணத்வபகஷத்தில் ஒரு வாச்யம். ஜ்ஞாநத்திற்கு விசேஷணமாகில் இரண்டு வாச்யங்கள். ப்ரத்யஸ்தமிதம் இது முதலிய கலோகத்தில் ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம் என்கிற பதத்தை உள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸவிசேஷம் ப்ரஹ்ம என்கிற விஷயத்தில் வசநங்கள் காண்பிக்கப்பட்டன.

ஸாஸெ லஹாவிஹுத்யாஸெ வரெ ஸ்ரஹணி ஸஸ்யுதெ !
 டெஸெத்ய ஹவஹஸஸவக்ஷாரணகாரணெ || ஸஸ்யுதெதி தயா
 ஹதூர ஹகாரொய்யுத்யபாநிதஃ | டெதா மஸ்யிதா ஸ்ரஹந மகா
 ராய்யுத்யா ஸெதெ || டெஸஸ்யுத்யு ஸஸ்யுத்யு வ்யுத்யு யஸஸு
 ப்ரீயஃ | ஜோநடெவராம்யுயொடெஸ்ய ஹணாஹ ஹஜதிரணா || வஸ
 ஹி ததூ ஹதாநி ஹதாநுத்யுவிதாநி | ஹவஹுதெஹஸெஸெ
 ஹ வகாராய்யுத்யுதொவ்யுத்யு || ” (வி-வா-சு-நி-எந) “ ஜோந
 ஸகிஸெதெஸ்யுத்யுதெஜாஹஸ்யுதெஹதஃ | ஹவஹஸவாஸ்யுத்யு
 நா ஹெதெயுத்யுணாஹி || ” (வி-வா-சு-நி-எசு) “ ஹவெதெ
 லஹாஸ்யுத்யு, டெஸெத்யு, ஹவாநிதி | வரஸ்யுத்யு ஹஹுத்யு வர
 ஹெதெவ்யு நாநுத்யு | ததூ வுத்யுத்யுத்யுத்யுத்யுத்யுத்யுத்யுத்யு
 நிதஃ | ஸெஸ்யுத்யு டெநாவஹாரண ஹுத்யுத்யு ஹவாஸ்யுத்யு || ”
 (வி-வா-சு-நி-எசு, எஎ)

ப்ரீபாஷ்யம்.—

“ ஹேமைத்யே ! சுத்தஞகவே இருப்பவனும் உபயளித்திநாதனெ
 ன்று பெயருள்ளவனும் ஸர்வகாரணங்களுக்கும் கரீரணமாக இருப்பவனும்
 பரப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிறவனுமான பரமாத்மாவினிடத்தில் பகவத்
 சப்தம் யோகஸூடமாக இருக்கிறது. ஹகாரமானது ப்ரக்ருதிபுருஷகாலங்களை
 கர்யோத்பத்தி யோக்யங்களைகச்செய்கிறான், அப்படியே ஸ்வாமியாகவுமிருக்
 கிறான் என்கிற இரண்டு அர்த்தங்களோடு கூடியதாக இருக்கிறது. ரிஷியே !
 அவ்வாறாகவே ஸ்திதிசுர்த்தா, ஸம்ஹாரசுர்த்தா, ஸ்ருஷ்டிசுர்த்தா இந்த
 மூன்றும் மகரத்தின் அர்த்தம். ஸமக்ரமான ஐச்வர்யம், வீர்யம், சீர்த்தி,
 ச்ரீ, ஜ்ஞாநம், வைராக்யம், இந்த ஆறுக்கும் பகம் என்று பெயர். பூதங்க
 ளுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பவனும் எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்டவனு
 மான அந்த பரமாத்மாவினிடத்தில் சேதநங்களும் அசேதநங்களும் வலிக்
 கின்றன. அவனும் எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் வலிக்கிறான், என்பதி
 னால் குறைவற்றவனான பரமாத்மா வகாரத்தால் உணர்த்தப்படுகிறான்.
 ஹேபகுணங்கனின் ஸம்பந்தமில்லாத ஜ்ஞாநம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம்,
 வீர்யம், தேஜஸ், இவைகளைத்தும் பகவத் சப்தத்திற்கு வாச்யங்கள்,

ஹே மைத்ரேய ! இவ்வித ஸ்வபாவமுள்ள பகவானென்கிற இந்த மஹா சப்தமானது பரப்ராஹ்மமாக இருக்கிற வாஸுதேவனைத்தவிர்த்து வேறு ஒரு தேவதையையும் அணுகா. பூஜ்யங்களான அவயவார்த்தங்களின் சக்தி, ருடி, இவைகளோடுகூடிய இந்த சப்தமானது அந்தப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் முக்கியமாக வழங்கப்படுகிறதே ஒழிய ஓளபசாரிகமல்ல. அந்தப்ராஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்றவர்கள் பக்கலில் உபசாரத்தாலன்றோ ப்ரயோகிக்கப் படுகிறது.

சுருந்ந்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ‘அகோசரம்வசனாம்’ என்பதை வ்யாக்யாஸம்செய்ய விருப்பத்தினால் சப்தகோசரனென்பதில் வசநங்களைக்காண்பிக்கிறார்—சுத்தே இது முதலியதால். ஆங்கு ‘அசப்தகோசரஸ்ய’ இதுமுதலிய முந்தின ச்லோகத்தில் பகவத் சப்தம் முத்தாத்மாவினிடத்தில் ஓளபசாரிகம் என்று உரைக்கப்பட்டது. அது எங்ஙனமென்று வினாவின் முத்தாத்மாக்களை வ்யாவர்த்திக்கிற பகவத்சப்தப்ராஹ்மத்தி நிமித்தத்தைக்கூறுகிறார்—சுத்தே என்று. எந்த இடத்தில்ப்ராஹ்மத்திநிமித்தப்பெனவுகலயமோ, அவ்விடத்திலேயேயன்றோ முத்த்யத்வம், வேறு இடத்திலில்லை என்று கருத்து. சுத்தே - ‘ஸித்தே சப்தார்த்த ஸம்பந்தே’ என்கிற இடத்தில் ஸித்தசப்தம்போல சுத்த சப்தம் அவதாரணத்தை தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. சுத்தனே - நித்த்ய சுத்தன் என்று அர்த்தம். அப்பகூ; வாயுபகூ; (ஜலத்தையே குடிப்பவன் - கார்த்தையே சாப்பிடுகிறவன்) என்பதுபோல. ஸித்த சப்தம் அவதாரணத்தை உள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருப்பதால், ஸித்தசப்தமானது நித்த்யபரமாகவன்றோ வ்யாக்யாஸிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்போல இந்த நித்த்யசுத்தத்தவத்தால் ஸகலசேதர வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. நித்த்யஸித்தர்களுக்குக்கூட நித்த்யசுத்ததிவமானது பகவானுடைய நித்த்யேச்சாரதீரமாக இருப்பதால், மஹாவிபூத்த்யாக்க்யே - விபூதிபாக இருப்பதற்கு மஹாவிபூதித்வம் பொருந்தாததால் உபயவிபூதிசேஷித்வம் மைஸ்த்சேதர வ்யாவர்த்தம். ‘பரேப்ராஹ்மணி’ என்றதனால் சேதர வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தித்தது. கீழ்ப்பட்டதாக இருக்கிற ஆத்மாதனித்தப்ராஹ்ம சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது. ‘அசப்தகோசரஸ்யாபி தஸ்யவைப்ராஹ்மணேத்விஜ’ (ப்ராஹ்மண ! சப்தங்களுக்குக் கோசரமாக இராமலிருந்தாலும் அந்தப்ராஹ்மத்திற்கே) என்று. மேலேயும் ‘பாப்ராஹ்மபூதஸ்ய’ என்றல்லவோ பரமாத்மாணைச் சொல்வப்போகிறார். வேறு இடத்திலும் பாப்ராஹ்ம சப்தமானது பரமாத்ம பரமாகவே காணப்படுகிறது. ஆதலால் அபரமான ஆத்மாக்களை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக “மஹாவிபூத்த்யாக்க்யே, பரேப்ராஹ்மணி” என்று உரைக்கப்பட்டது. ஸர்வகாரணகாரணத்வமும் பகவானுக்கே. ஐசத்வயாபார்த்தால் விடுபட்டவனன்றோ முத்தாத்மா இவ்வண்ணமாக உரைக்கப்பட்டப்ராஹ்மத்திநிமித்தப் பெனவுகலயத்தால் ஸர்வேச்சவானிடத்திலேயே பகவத் சப்தம் முக்கியவ்ருத்தியுள்ளது, வேறு இடத்திலில்லை என்று அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்தை விவரணம்செய்துகொண்டு அக்ஷரம் அக்ஷரமாகவும் ஸமுதாயம் ஸமுதாயமாகவும் பகவத் சப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—ஸம்யகீதா இது முதலியதால். சுத்தத்வமானது ‘விநாஷேயை;’ என்பதனால் விவரிக்கப்பட்டது. போக்யனம்பத்வாசகமான ‘ஐசுவர்யஸ்ய’ என்கிற ச்லோகத்திலிருக்கிற பூதீ சப்தத்தால் போகவிபூதியும், ஸம்பரணம் முதலியதின் உத்தியினால் லீலாவிபூதியும், காண்பிக்கப்பட்டதினால் மஹா

விபூதித்வம் வீவரிக்கப்பட்டது. ஸர்வகாரண காரணத்வமும் மேலே ஸ்பஷ்டம். அது னாலும் ஜ்ஞாசகத்தி முதலியவைகளாலும் பிரதிசய ப்ருஹத்த்வமிருப்பதால் ப்ரப்ருஹத்வம் ஸ்ரூக ப்ரகாசிக்கிறது. இசுத்ருமேலிருக்கிற க்ரந்தங்களுக்கு 'சுர்தே' இது முசலிய ச்லோகங்களின் விவரண ஸூதத்வம் யுகம். 'ஹ்ஸ்ச ஸ்ஸ்ச வ்ஸ்ச' என்று பிரித்தப் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. இந்த பதங்களுக்கு அந்தந்த தாதுக்களில் 'அந்யேஷ்வ பித்ருஸ்யேத' என்றே ஸூத்ரத்தினால் ஸ்பரத்யயமும், டிலோபமும் செய்யப்பட்ட பிறகு இவ்விதம் ஸூபம் ஏற்படுகிறது என்று. ஸகாரத்தின அரத், ததைச்சொல்லுகிறார்—ஸம் என்கிற ச்லோகத்தினது ஓர் பாதியினால். ஸம்பீதா-ஸம்பரணம் - உபகரணங்களின் ஸம்வீதராம் ப்ரஹ்மபுருஷகாலங்களை கார்யோத்தத்தியோக்யவகாஸாகச் செய்கிறார் என்று அர்த்தம். அண்டரூபகார்யோத்தத்திக்கு உபயுக்தையான மஹாதூதிகளின் ஸ்ருஷ்டியானது ஸம்பரணமென்றாவது விவாக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாதா ஸ்வாராயீ - தாரணம் வகாஸவாச்யமாதலாலும் போஷகத்வமானது மகாரவாச்யமான நேத்ருத்வத்தில் உள்ளடக்கி இருப்பதாலும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதை விதிப்பதைவிட அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதை விதிப்பது பலவிறீமாதலாலும், ஸ்வாமித்வமிற்கு விவாக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும் ப்ரத்யயவிசேஷத்தோடு சேர்த்திருக்கிற தாதுவுக்கு ஸ்வாமியிடத்தில் ஸூக. அப்படியிருக்கபோதிலும் முற்கூறப்பட்டுள்ள யுக்தியுடன் கூடிய 91 ஆஷ்வசன பலத்தால் தாதுமாத்திரத்திற்கு ஸ்வாமியவாகித்வர் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இது சப்ச்லைச்சேர்த்ததினால் ஸம்பரதருத்வம் ப்ரத்ருத்வம் இரண்டும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களுட நிச்சயித்துக் கூறப்படுகின்றன. அதனாலேயே 'அரத்தத்வயாவீத:' என்ற சொல்லப்பட்டது. மேலேயோவொன்றால் மூன்று ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் இருந்த போதிலும்கூட இதிகரணத்தினால் அவைகள் நிஷக்ருஷ்டங்களுல்லாததால் மூன்று ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களோடுசேர்த்த இந்த ஒரே அர்த்தம் கூறப்பட்டது. உகாரரத்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—நேதா என்று. 10 உபஸர்கத்தினால் ஸ்புடமாக்கப்பட்ட அர்த்தங்கள் தாதுக்களில் உள்ளடக்கியிருப்பதால் 'உக்மயிதா, கமயிதா, ஸகமயிதா' என்ற இவ்வித ரூபங்கள் பதங்களுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—நேதர் என்று. 'ஸாஷ்டா' என்பதினால் உக்மயிதரு சப்தத்தின் அர்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. நேதா என்பதனால் கமயிதரு சப்தத்தின் அர்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. 'ஸூக்திகர்தா' என்று அர்த்தம். கமயித்ருசப்தத்தால் ஸகமயிதரு சப்தார்த்தம் கூறப்பட்டது. அது ஸம்ஹாரம். உதாஹரணம் 'யஸ்மிந்ர்த்தம் ஸஞ்சவீசேதிஸர்வம்' (எந்த பரமாத்மாவின்விடத்தில் இந்த ப்ரபஞ்சம் அனைத்தும் உண்டாகிறதோ லயமடைகிறதோ) என்கிற ச்ருதியில் 'வ்யயகிஸமேதி' என்கிற பதங்களால் ஸ்ருஷ்டியும் ஸம்ஹாரமும் கூறப்படுகின்றன; அப்படிப்போல். அன்றிக்கே காரணபூதமான ஸைஸ்வரூபத்தை அடையச்செய்கிறவர். தன்னி-ததில் கார்யவர்க்கங்களுக்கு லயத்தை உண்டு பண்ணுகிறவர் என்று அர்த்தம். உபஸர்க்கங்களின் ப்ரயோகமில்லாவிடினும் அர்த்தங்கள் தாதுவில் ஒடுங்கி இருப்பதால் இவ்வண்ணம் பராசர பகவானால் வியாக்கியானிக் கப்பட்டது.

அசுத்ருமேல் வகாரவ்யாக்கியானத்திற்கு முந்தியே ஹகார மகார ஸமுதாயத்தின் பொருளை உரைக்கிறார்—ஐகீவரீயஸ்ய என்று. ஸமகரசப்தம் எல்லாவிடத்தின்

92 ஆர்ஷம்—ரிஷியின் வசனம், அவ்வது வேதவாக்கு.

10 உபஸர்கம்—தாதுக்களுக்கு முந்தி ப்ரயோகிக்கப்படும் 'ப்ர' முதலிய நிபாதிக்கள்.

ஹம் அர்வயிக்கிறது. பரிச்சின்னஞ்ஞ நான்முக்கைகாட்டிலும் ஐச்வர்யத்தினால் வ்யா
வ்ருத்தியின் பொருட்டு ஸைகாசப்தம் யஸா: - குர்சாஸாவி என்று உலகத்திலுண்டா
கும் ப்ரஸித்தி, ஸ்ரீ: - போக்யமான ஸம்பத்து, ஹைராக்யம் - வீரகத்தி, பரிபூர்ணசூக
இருப்பதால் ஒன்றிலும் ஆதரமில்லாமல் இருத்தல் என்று அர்த்தம். அவாகி, அநா
தா:; என்பது எப்படியோ - மதுப் ப்ரத்யயமானது ப்ரஸித்தார்த்தமுன்னதாதலால் அது
வ்யாக்யானிக்கப்படவில்லை. பிறகு வகாரார்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—வஸநீதி என்று.
'அந்யேஷ்வயிபிருச்யதே' என்று உப்ரத்யயத்திற்கு அநேகார்த்தங்களைருப்பதால் அநி
கரணத்திலும் கரணத்திலும் வ்யுத்தப்த்ரி. பூதாத்மரி-பூதங்களுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பவர்.
அகிலாத்மரி-எல்லா வஸ்துக்களையு ரசீரமாகக்கொண்டவர். அன்றிக், பூதசப்தத்தால்
கார்யம் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு ஆத்மாவாக இருப்பவர். அநாத்மரி கார்யத்தில்
அந்தர்பூதர்க்காக இராத நித்யமூக்தர்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர் என்று அர்த்தம்.
இதற்குமேல் ஸமுதாயசக்தி விஷயமான அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநசக்தி
என்று. பாடகாமத்திலோவென்றால் 'ஏவமேஷ: ' இதுமுதலிய இரண்டு ச்லோகங்
களுக்குப்பிறகு 'ஜ்ஞாநசக்திபுலேசுவர்ய' இதுமுதலிய ச்லோகம் படிக்கப்படுகிறது.
ஆயினும் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தவாசிக்ஷ ரூபமான ஸங்கதிவசத்தால் 'ஏவமேஷ: ' இது
முதலிய இரண்டு ச்லோகங்களுக்குமுந்தி 'ஜ்ஞாநசக்தி' இதுமுதலிய ச்லோகம் இங்கு
எடுக்கப்பட்டது. 'உதபத்திம் ப்ரஸயஞ்சைவ' இதை முதன்மையாகக்கொண்ட
ச்லோகம் ப்ரக்ருதத்திற்கு அதுபயுக்தமாதலாலும் இவ்வாறு உபாதாநம் செய்யப்பட்டது.
பகவச்சப்தவாச்யாரி - ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகச் சொல்லத்தக்கவைகளை என்று அர்த்தம்.
அசேஷ: - தனித்துத்தனித்தல், பின்னையோ எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து என்று
அர்த்தம். அசேஷ சப்தத்தால் ஷாட்ருண்யத்தின் அவார்த்தாபேதரூபமாக இருக்கிற
சிலம் முதலிய குணஜாதமும் க்ரோஹகரிக்கப்பட்டது ஆனால் ஐச்வர்யவீர்ய ஜ்ஞா
நங்கள் முன்பு ஸ்பஷ்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியிருந்தபோதிலும்
சில ஸமுதாயியினுடைய ஆவாபோத்வாபகைளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸமுதாயபேதத்
தால் சொன்னதை மறுபடியும் சொல்லுதல் என்கிற தோஷமில்லை. ஏதனால் செரல்
ஸ்ப்பாஸமலிருக்கிற குணஸாமர்த்த்யகோசரத்வம் ஏற்படுமோ அப்படிப்பட்ட ஸமுதாய
சக்தியானது இந்த இடத்தில் கல்பிக்கப்படுகிறதில்லை. வசநபலத்தினாலேயே
சக்தியானது அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முந்தி அஷாரார்த்தங்களைச்சொன்னதனால்
மகார வகார வகாரங்கள் வ்யாக்யானிக்கப்பட்டன. அதற்குமேல் 'அந்' என்கிற அம்சத்
திற்குப்பொருள் கூறுகிறார்—வீநா என்று. 'கச்ய:பச்யகோவஹி' என்கிற நியாயத்
தால் 'அந்' என்பதனால் ந என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. 'ஹேயம் கிஷேநிக்
கத்தக்கது என்று அர்த்தம். 'இவ்வண்ணம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த ஜ்ஞாநசக்தியின்
பகவானிடத்திலேயே முக்கிய விருத்தவ்ருத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஏவம் என்று. மஹார்
த்தங்களை கர்பீகரித்துக்கொண்டிருப்பதால் மஹாசப்தத்வம். முத்தாத்மங்களை வ்யா
வ்ருத்திப்பதன்பொருட்டு பரமப்ரஹ்ம என்று கூறப்பட்டது. எவ்வண்ம் அந்த பர
மாத்மாவினிடமே முக்யவ்ருத்தத்வம். வேறு இடத்திலும் அதின் ப்ரயோகம் காணப்படு
கிறதே என்று வினவப்படுமேயாகில் ஸமாதாநம் கூறுகிறார்—தூந் என்று. பூஜ்யங்க
ளான அவயவார்த்தங்களின் உக்தி - பரிபாஷா - ரூப - அவ்விசண்டுகளுடனும் கூறு

† ஸமுதாயி—ஒரு கூட்டத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கிற பதார்த்தம்.

† ஸமுதாயம்—கூட்டம்.

† பெளஷ்கல்யம்—ஈழைவு.

ஹம்) ஜநங்களுக்கு நியந்தாவாக இருப்பவனே! அந்த பரமபுருஷன் தேவன்
 ி திர்யக் மஹாஷ்யன் என்கிற பெயர்களுடனும் ி சேஷ்டைகளுடனாகூடிகூட
 ஸமஸ்த்சக்தி ரூபங்களையும் ஸோகோபகாரத்திற்காக தன் ஸீஸையினால் செய்கி
 ருன். (லௌகிக) ப்ரமாணங்களால் கண்டறிவதற்கு அசக்யனாக ி இருக்கிற
 அந்த பரமாத்மாவின்னுடையதான தேசநியமமில்லாததும் ப்ரதிபந்தகமில்லாத
 துமான அந்த சேஷ்டையானது கர்மரூபமான ஹேதுவின்னால் உண்டாகிற
 தன்று. இவ்விதமான ஸ்வபாவத்துடன் கூடியதும் விஷ்ணுவென்கிற பெய
 ருள்ளதுமான திவ்யாக்மஸ்வரூபமானது மலத்திற்கு ி ப்ரதிபடமானது-
 அழிவில்லாதது. ஸ்வரூபத்தால் வ்யாபகமாயிருக்கிறது. தன்படியாகவே தர்
 மத்தினாலும் விகாசமில்லாதது. எல்லா ஹையங்களாலும் விடுபட்டது.
 எவன் கரீரத்தினால் சிறந்த ப்ரஹ்மாதிக்களைக்காட்டிலும் சிறப்புள்ளவனோ
 எவனைக்காட்டிலும் சாலத்தினால் மேன்மைபெற்ற வஸ்து ஒன்றுமில்லையோ,
 எவன் எல்லா தேசங்களையும் வ்யாபித்திருப்பவனோ; எவன் எல்லா வஸ்துக்
 களுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதால் எல்லா வஸ்துக்களுடனும் இணைபி
 யாமலிருப்பவனோ; எவன் ஜீதி, ரூபம், ரஸம், கந்தம் முதலியவைகளைச்
 சொல்லுகிற சப்தரூபச்சேஷத்தால் விடுபட்டவனோ; எவன் உண்டாகிறது,
 இருக்கிறது, பரிணமிக்கிறது, விருத்தி அடைகிறது, அவயவங்களின் குறை
 வை அடைகிறது, நசிக்கிறது, என்கிற ஆறு பாவவிகாரங்களற்று எப்பொழு
 தும் ஸத்தாச்சரயனென்று சொல்வதற்குமாத்திரம் சக்யமாக இருக்கிறனோ;
 யாதொரு காரணத்தினால் எல்லா இடத்திலும் இவன் வலிக்கிறனோ;
 எல்லா வஸ்துக்களும் இவனிடத்தில் வலிக்கிறதோ, அக்காரணத்தினால்
 அவன் வாஸுதேவன் என்று கற்றறிந்தவர்களால் எங்கும் கூறப்படுகிறான்.
 அந்த வாஸுதேவனே நிகரில்லாததும் தனக்குமேல்பட்ட வஸ்துவில்லாத
 தும் ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் எல்லையில்லாத மேன்மைவாய்ந்ததாக
 வுமிருக்கிற ப்ரஹ்மம். சாச்வதமாக இருப்பவன்-பிரப்பில்லாதவன்-அழிவர்
 நவன்-குறைவில்லாதவன் - வ்ருத்திபரிணாமங்களின்றி ஒரேவிதமான ஸ்வரூ
 பத்துடன் கூடியவன், ஹேயகுணங்களில்லாமையால் எப்பொழுதும் நிர்மல
 கை இருப்பவன், வ்யக்தாவ்யக்த ஸ்வரூபமாக இருக்கிற இந்த ப்ரபஞ்ச
 மனைத்தும் அந்த ப்ரஹ்மமே. அவ்வாறே அந்த ப்ரஹ்மமனைது புருஷரூப
 மாகவும் காலரூபமாகவுமிருக்கிறது.

ி திர்யக்—பசுபக்பி முதலியது. ி சேஷ்டை—செய்கை.

ி ப்ரதிபடம்—எதிரி.

சுருதப் ப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அதே யோகப் ப்ரகரணத்தில் உபஸம்ஹாரமிருந்தபோதிலுங்கூட, ஸவிசேஷபாவாக்யங்களைக்காண்பியாபின்றுகொண்டு திவ்யவிக்ரஹவத்வத்தையும் கூறுகிறார்—ஸம்ஸிதா: என்று. பத்தன் முக்தன் கர்மஸூரையான அவித்தையும சக்திக னென்று சொல்லப்படுகின்றன். அத்தந்த அபிமாஸி தேவதைகள் வாயிலாக அவைக ளுக்கு அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருப்பு 'யத்ரா' என்கிற அருவாதம் புரோவாதத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதால் அஸத்ரபூஷணத்தியாயத்தில் இங்கு சொல்லப்பட்டவண்ணம் இருக்கும் புரோவாதம் இருக்கிறதென்பது கவனிக்கத்தக்கது. 'தத்விச்வரூபவரூப் யம்' என்பதனால் ண்ணனிலேசவைலக்ஷணயம் கூறப்பட்டது. அய்யத் என்பதனால் வேறு த்ராயமென்பது கூறப்பட்டது. மஹதன்பதனால் பரிச்சேகிக்கவொண்ணாமை ஸகலேதரவிலஜாதீயமாயும் விலக்ஷணஸன்னிலேசத்துடனுக்கூடிய வஸ்துவுக்கு எவ்வாறு சித்திப்பதற்குத்தகுந்ததன்மை என்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—ஸம்ஸித என்று. யாதுகாரணத்தினால் என்று வீணவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஸ்வலேய்யா என்று. லீலை (விநாயாட்டு) ப்ரயோஜனமானதால் அந்த லீலாபிஸந்திதான் ஹேது - கர்மாவிலு வில்லை என்று அர்த்தம். யாது பயன் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஜகதநாமீ என்று. தன் கர்மபலபேசுத்தின்பொருட்டு அல்லவென்று அர்த்தம். இதை விவரிக்கிறார்—நஸா என்று. வ்யாபிதீ-தேசசியமயில்லாதது. வைதிகனுடைய புத்திரர்களின் ஆசயம் முதலிய வைகளில்போல. வ்யாபாசக்தமாக இருந்தபோதிலும் ப்ரதிபந்தம் ஸம்பவிக்கலாமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார் 'அவ்யாஹதாத்மிகா' அதற்கு ப்ரதிஹதி இல்லை என்று பொருள். ஆன்றிக்கே வ்யாபிதீ, எல்லா அவதாரங்களுக்கும் அதுகுணை. அவ்யா ஹதா-தேசகாலவஸ்துக்களாலுண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரதிபந்தமில்லாதது, இவ்வண்ணம் 'ப்ரத்யஸ்தமீத' என்கிற ச்லோகத்திற்கு பரமாத்ம பரத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபோதி லும் 'கிர்வீசேஷபரத்வத்தை கிராகரிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் உபக்ரமோபஸம் ஹாரங்களில் அதே ப்ரகரணத்தில் ஸவிசேஷபரத்வம் காண்பிக்கப்பட்டது. அதற்கு மேல் இந்த ச்லோகத்திற்கு பரிசுத்த ஜீவாத்ம ஸ்வரூபவிஷயத்வத்தையும் ப்ரத்யஸ்தமீத பேதாதிபதங்களுக்கு கதிபயவிஷயத்வத்தையும்சொல்ல எண்ணமுள்ளவராக, அதற்காக பரமாத்மவிஷய பேதகிஷேதம் முதலியவைகளுக்கு சிநிலவிஷயத்வத்தைச்சொல்லுகிற வாக்கியங்களைக் காண்பிக்கப்போகிறவராய்கொண்டு; பரமாத்மவிஷய கதிபயபேத கிஷேதபரவசனோதாஹரணத்தினால் முக்தாத்மவிஷயத்தில் என்ன வந்தது என்கிற சங்கையில் முக்தனுக்கு பரமாத்ம ஸாம்யப்ரதிபத்தியின்பொருட்டு முக்தகுணங்களைப் பரமாத்மாவின்மீடத்தில் அதிதேசிக்கிற ச்லோகத்தைக் காண்பிக்கிறார்—ஏவம் ப்ரகாரமீ என்று. இந்த ச்லோகோதாஹரணத்தினால் 'ப்ரத்யஸ்தமீத' இது முதலிய ச்லோகங் களுக்குப்பிறகு பூர்வபக்ஷத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாஸ்வரூபம் என்கிற பதத்தை முதலில்கொண்ட ப்ரதமாம்சோபகரம் ச்லோகத்திற்கும் சது ச்லோகிக்கும் ஸவிசேஷ பரத்வத்தை ப்ரதிபாதிப்பதன்பொருட்டு ப்ரதமாம்சோபஸம்ஹாரத்திலும் ஸவிசேஷ பரத்வம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. உபஸம்ஹாரம் புத்திஸ்தமாக இருப்பதால் உபஸம்ஹாரவசனோபாதாம் செய்யப்படுகிறது. இவ்விதமான ரீதியையுடைய முக் தாத்மானைக்குறித்து 'கிர்வ்யாபாரமநைக்க்யேயம்' இதுமுதலியதால் எந்த ப்ரகாரம் உரைக்கப்பட்டதோ அதேதொடிக்ஷணவென்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் பகவானிடத்

தில் முத்தகுணத்தேசம் செய்யப்பட்டது. கிரவ்யாபாரம் என்கிற பதத்தை முதன்மை யாகக்கொண்ட ச்லோகத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பேதாஹித்யம் ஸத்தாமாத்ரத்யம் வசுலாமகோசரத்யம் என்கிற முத்தகுணங்கள் பகவானிடத்திலேநேசிக்கப்பட்டிருப்பதா லும் பகவானிடத்திலும் அந்த நிஷேதவகளுக்கு கதிரயலிஷயத்யம் ப்ராமானிகமாதவா லும் அந்த நிஷேதங்கள் முத்தாத்மாவினிடத்திலும் அதேமாதிரியுள்ளவைகளைப்பது பற்றி கதிரயலிஷயத்யம் ஸித்தமென்று கருத்து. அதற்குமேல் பரமாத்மாவுக்கு அதிக ருணங்களைக்கூறுகிறார்—அமலம-மலப்ரதிபடம்-ஸோபாதிகமான ஹேயவிரோதி என்று அர்த்தம். லித்யம்-சொல்லப்பட்ட ஆதாரத்தால் லித்யம். மலப்ரதிபடத்தால் லித்யமென்று அர்த்தம் வ்யாபகம் ஸ்வரூபத்தால் வ்யாபகம், அக்யம்தானாகவேதாம்மத்தால் விசுராமந்தது. முத்தனுக்கு பூர்வாவஸ்கையிலஜ்ஞான ஸவகோசலிவரூபமான விசுராமிருக்கிறது - லித்யஸித்தாகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட தன்மை பராயத்தமாக இருப்பதினால் அவர்களின் வ்யவசச்சேதம் ஏற்படுகிறது. மமஸ்தஹேயரஹிதம்-முன்பு ஹேயுப்யரத்யகேதவம் கூறப் பட்டது. இங்கு ஹேயருணரஹித்யம் உரைக்கப்பட்டது-ஸ்வத: ஹேயாபாவமும் முத் தனுக்கு இவ்வே- அது அவனுக்கு பரமாத்மாவின் ஸ்ரீ ப்ரஸாதாதிகமாக இருப்பதால். பதப்பேத என்கிற வ்யுத்தத்தினித்யனால் பதச்சப்தம் ஏற்படுகிறது. அது திஷ்யாத்மஸ்வரூ பம். பரமபத சப்தத்திற்கு திஷ்யலோகத்திலும் முத்தாத்மாவினிடத்திலும் ப்ரயோக மிருப்பதால் அவைகளை வ்யாவருத்திப்பதின்பொருட்டு விஷ்ணுவாக்யமென்று சொல்லப் பட்டது.

பிறகு ப்ரதமாம்சோபக்ரமத்திலும் ஸலிசேஷபரதவத்தைக்காண்பிக்கிறார்—புர ஸ்ரானம் என்று. இதனால் சாஸ்த்ரோபக்ரமத்திற்குக்கூட ஸலிசேஷபரதவம் சொஷ் லப்பாட்டதாக ஆகிறது. இச்சொல் 'ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம்' இது முதலிய பதங்களுக்கு கதிரயபேத நிஷேதபரதவமும் வரித்தம் என்று மூன்றுவிதமான ப்ரயோஜனங்கள். இத னால் 'பா: ப்ரானம்' இதுமுதலிய க்ரந்தஸமூதாயமானது 'அவிசாரய' இதுமுதலியஸக் த்ரஹச்ச்லோகஸ்வரண ரூபமாதவால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் இது முதலிய ச்லோகத்தைக்குறி த்து உபக்ரமத்தவமானது அர்த்தக்ரமத்தால் வரித்தமென்பதுபற்றி அதற்கும் ஸலிசேஷ பரதவம் ஸித்திக்கிறது. அன்றிக்கே ப்ரதமாம்சோபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் இரண்டும் ஸலிசேஷபரமாத்மால் உபக்ரமோபக்ரமபூதமாக இருந்தபோதிலும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்கிற ச்லோகத்திற்கு மஹாவரக்யஸ்வரூபஸ்யவிரோதம் வ்யாய்யமல்லாததால் அதற்கும் ஸலிசேஷபரதவம் ஸித்திக்கிறது. அன்றிக்கே நமஸ்காச ச்லோகம் சாஸ்த்ர உபக்ரமத் திற்கு ஸ்ரேஷ்டதமாக இருப்பதால் அதற்கு ஸ்ரேஷ்டதமாக இருப்பது அதற்கு அருகுண மான அர்த்தமுன்னதாக வர்ணிக்கத்தக்கதென்று வரித்திக்கிறது. உபக்ரமோபக்ரமபூதமான நமஸ்காச ச்லோகார்த்தாருகுணமாக 'பா: ப்ரானம்' இதுமுதலியவற்றின் அர்த்தம் வர்ணிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அப்படியல்ல. அதற்கும் உபக்ரமமாக இருக்கிற ப்ரக்ரோத்தாவாலாபத்தைச் சொல்லுகிற ச்லோகாருகுணமாக அதின் அர்த்தம் சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதால் என்று அபிப்பிராயம். இங்கு ப்ரஹ்மத்திற்கு எல்லா ஜகத்களுக்கும் காரணமாக இருத்தல் என்றும் தன்மையின் வரித்தியின்பொருட்டு வேதாத்வகையில் 'ஹித்யம் ஜ்ஞாநமசத்தம்' இது முதலிய வாக்யங்களால் ஆசத்த்யம் கூறப்பட்டது. அது மூன்றுவிதமான பரிச்சேதமில்லாமை. தேசக்காலம் முதலியவை களால் பரிச்சின்னங்களான கடம் முத்தவியவைகளுக்கு எல்லா வஸ்துக்களையும் குறித்து ஸர்வவித காரணத்தவம் காணப்பட்டிருக்கவில்லையென்றே. முத்தவகங்களினுமுன்ன காரிய

|| வ்யவச்சேதம்—விலக்கம் ஸ்ரீ ப்ரஸாதம்—அருகாஹம்,

|| உபக்ரமம்—தொடக்கம். ஸ்ரீ சேஷம்—உபகாசம்.

வர்க்கங்களுக்கு காரணத்வம் சொல்லப்பட்டாலும் ஸர்வதேசகத காரியங்களுக்கு காரணத்வம் சொல்லப்பட்டாலும் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் அபரிச்சேதவகன் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உபாதாதத்வம் வித்திப்பதற்காக வஸ்த்வபரிச்சேதம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வஸ்துவினால் பரிச்சின்னனான ஶ்ரீ குலாலன் உபாதானகாரணமாக ஆகிறானில்லையன்றோ. மருதப்பிண்டம் குலாலன் இரண்டுக்கும் ஸாமாதிகரணயில்லாமையால். ஆதலால் க்ருதஸ்நகாரணதவ வித்தியின்பொருட்டு த்ரிவித பரிச்சேதராஜித்யத்தை ஸவிஸ்தாரமாகச்சொல்லப்போகிறவராக 'பர:பராணம்' என்கிற பாதி ச்லோகத்தால் அதை சுருக்கமாகப் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்கிறார் - பர:பராணம் பரம: என்று. இதனால் காலத்தினால் பரிச்சேதமில்லாமை வித்தித்தது. நீண்டகாலமாக இருததல் பரசப்தவாச்சயமாதலால். பரமாத்மா என்பதினால் தேசபரிச்சேதம் கூறப்பட்டது. ஆப்நோதி (வ்யாபிக்கிறான்) என்றல்லவோ ஆத்மசப்தத்தின் வ்யுத்தி. ஆத்மஸம்ஸ்தித: எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதால் ஸர்வவஸ்துவிஷ்டன். அன்றிக்கே, ஆத்மாவாக அனைத்தையும் தான் வ்யாபித்திருப்பதால் ஸர்வசரீரகளுக இருப்பதுபற்றி தன்னிடத்தில்தான் நிலைபெற்றிருப்பவன். ஸ்வவிஷ்ட: - மற்றதெல்லாம் சரீரமாக இருப்பதுபற்றி விசேஷணமாதலால் அந்தப் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருக்கிறது. ஆதலால் எல்லாவற்றுக்கும் பர்வஸாந்யமி. 'ஸ்வவிஷ்ட: ' என்பதனால் வஸ்துவினால் அபரிச்சேதம் கூறப்பட்டது. ஸர்வவஸ்து ஸாமாதிகரணயார் ஹத்வமன்றோ வஸ்த்வபரிச்சேதம். இந்த வஸ்து இந்த வஸ்துவாக ஆகிறதில்லை என்பதல்லவோ வஸ்துபரிச்சேதம். அன்றிக்கே நித்யதவ விபுதவ குணங்களைவிட வேறு குணங்களால் நிகரானவனும் மேலானவனும் இல்லாமலிருத்தல் வஸ்த்வபரிச்சேதம். தன் ஸ்வரூபத்தில் தான் நிலைபெற்றிருக்கிற பரமாத்மாவை அபேக்ஷித்து அந்த பரமாத்மாவினிடத்திலிருக்கிற மற்றவைகளுக்கு ஸமத்வம் அப்யகிதத்வம் ஸம்பவியாமையால் 'ஆத்ம ஸம்ஸ்தித: ' என்கிற இந்த பதத்தினால் வஸ்த்வபரிச்சேதஸித்தி. இவ்வண்ணம் சுருக்கமாகச்சொன்ன அர்த்தத்தை உபபாதம்செய்கிறார்—நூப இதுமுதலியதால். அவற்றுள் காலபரிச்சேதத்தை முதலில் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டவராக காலத்தால் பரிச்சின்னமான வஸ்துக்களிடத்திலுள்ள ஐந்து கல்பனைகளின் நித்யத்வம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலில்லை என்று சொல்லுகிறார்—நூப என்று. நூப சப்தத்தால் ஜாதி கூறப்படுகிறது. நூபிதர்வயங்களுக்கு ஜாதி குணம் இரண்டும் நூபங்களென்றல்லவோ நீதியை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். வர்ணசப்தமானது நூபமென்று பெயருள்ள குணவிசேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆதி சப்தத்தால் கந்தம் ரஸம் முதலியது குறிக் கப்படுகிறது. ஆஸுஷயநாதி க்ரியைகளும் ஶ்ரீ விஷ்ணுணம் முதலிய அவயவங்களோடு கூடி இருத்தலும் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'நூபவர்காதி' என்கிற பாடத்தில் நூப சப்தம் நீலம்பீத்தவம் முதலிய குணங்களைச்சொல்லுகிறது. வர்ணசப்தமானது தேவமனுஷ்யாதி வர்க்கங்களைக்குறிக்கிறது. ஜாதிபரமென்று அர்த்தம். அதைக்காரணமாகக் கொண்டது. அது விஷயமான சிர்தேச சப்தம் சப்தவாச்சயங்களான அவைகளே விசேஷணம். அவைகளால் விபுபட்டவன் - அன்றிக்கே (நூபவர்காதி) நூபவர்காதி களைச்சொல்லுகிற சப்தநூபங்களை விசேஷணங்களால் விபுபட்டவன். இவ்வண்ணம் அநித்யத்வ வ்யாபகமாகவும் கர்மக்ருதமாகவுயிருக்கிற நூபாதிமத்த்வம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலில்லையாதலால் கர்மக்ருதமான நூபாதிகளின் நிவ்ருத்தியினால் அந்த நூபாதிகளுக்கு வ்யாப்யமான காலபரிச்சேதத்தின் நிவ்ருத்தி என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே அநித்யத்வத்திற்கு வ்யாப்யமான கர்மக்ருதநூபாதிகளின் இன்மையினால் அநித்யத்வம் ப்ரஹ்மத்தினி

டத்தில் அருமீப்பதற்கு அசக்யமென்று அர்த்தம். இதனால் 'ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம்' என்கிற பதத்திற்கு விஷயம் காண்பிக்கப்பட்டது.

அகற்குமேல் விகாரங்கள் அரித்யத்வ வ்யாபகங்களாதலால் அரித்யத்வ நிவ்ருத்தியின்பொருட்டு அதற்கு வ்யாபகமாக இருக்கிற விகாராஹித்யத்தைக் கூறுகிறார்—அபகூடிய ஒன்று. 'ஜாயதே, அஸதி' என்கிற இரண்டு அவஸ்தைகள் ஜம்மசுபத்தால் வலகூழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உத்பத்தி ஸ்திதி நாசங்களுக்கு ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு (வ்யா) ப்ரகாரங்களால் விகாரவுட்கம் ஸித்திக்கிறது, அவைகளால் விடுபட்டிருப்பதால் எப்பொழுதும் இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு சக்யமாக இருக்கிறது. ஸதாசுபத்தால் ஏனோ ஒரு ஸமயத்திலுள்ள அஸ்திதவத்திற்கு நிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது, 'நதுத்பத்யதே இத்யாதி சப்தை: , என்பது கேவல சப்தாப்பிராயம். இதனால் ஸத்தாமாத்ரம் என்பதற்கு விஷயம் காண்பிக்கப்பட்டது. 'அகோசரம் வசஸாம்' என்பதற்கும் விஷயம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ரூபவர்க்கு நிவ்ருத்தி நிமித்தமில்லாமையாலும் உத்பத்யாதி ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமில்லாமையாலும் கல்பனையானது விகாரவாசி சப்தங்களால் சொல்வதற்கு சக்யமாகாதென்பது அந்த பதத்திற்கு அர்த்தம் என்பது அபிப்ராயம். 'அகோசரம் வசஸாம்' என்பதனால் ஸர்வசப்த கோசரதவம் சொல்லப்படுகிறதென்று கூறப்படுமேயர்கில் 'வசஸாமகோசரம் ஸததாபாத்ரம்' என்று சொல்வதற்கு சக்யமாகாது.

இதற்குமேல் தேசாபரிச்சேதத்தை நாமநிர்வசநமுகத்தால் சொல்லுகிறார்—ஸர்வநீர என்று. ப்ரஹ்மம் ஈசுவரனைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிறதென்பதை நிவேஷிப்பதற்காகவும் தேவதாந்தரவ்யுதாஸத்திற்காகவும் நாமநிர்வசநமுகத்தால் அதின் உக்தி. § ளெனணைகிபர்த்தப்யம் அநேகார்த்தங்களுள்ளதாக இருப்பதால் வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு அநிகரணத்திலும் கர்தாவிலும் வ்யுதபத்தி கூறப்படுகிறது—ஸர்வநீர என்று. வேதாந்தங்களில் பரப்ரஹ்மத்திற்கு நிர்வகாரத்வம் முதலியது கூறப்பட்டிருக்கிறதன்றோ அவ்வாறு இருக்க எப்படி வாஸுதேவனுக்குச் சொல்லப்படுகிறதென்றேகேட்கில் கூறுகிறார்- தந் ப்ரஹ்ம என்று. 'சைத்யம் ஹி யத் ஸா ப்ரக்ருதீர்ஜலஸ்ய' என்பதுபோல் தத் என்கிற நிர்தேசம் - '†'நிர்திச்யமான ப்ரதிநிர்திச்யமாயோரேகத்வமாபாதயந்தி ஸர்வநாமாசி பர்யாயேண தத்தல்லிவ்ருபாதத்தே' என்றல்லவோ சாப்திகர்கள், நித்யம் என்பதனால்கார்யமாத்ரம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. 'அஜம் அசுடாம் அவ்யயம் ஏகஸ்வரூபம்' என்பதனால் ஸவிகார நித்யப்ரதாரங்கன் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டன - ஏகஸ்வரூப சப்தத்தால் வ்ருத்திபாணமங்களின் இன்மை விவகூழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஹூயா பாவாச்ச நிர்மலம்' என்பதனால் § பத்தர்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டார்கள். ஸதா என்பதனால் முத்தர்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டார்கள். ப்ரஹ்மம் என்பதனால் நித்யஸித்

§ ளெனணைகிபர்த்தப்யம் — உணைஸிவீதரங்களால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸூத்ரங்கள் சாகடாயன மஹரிஷியினால் செய்யப்பட்டுள்ள சப்தாநுசாஸனங்கள் - ப்ரவித்தர்களான ஒன்பது வையாகரணர்களுக்குள் இவர் ஒருவர்.

அவர்களாவன:—இத்திரன், சந்திரன், காசக்ருக்ஸனர், ஆபிசலி, சாகடாயனர், பாணினி, அமரஸிம்மன், ஹேநேந்திரன், ஸரஸ்வதி.

† நிர்திச்ய — அநுவதிக்கப்படுவதையும் விதிக்கப்படுவதையும் ஒன்றுபடுத்துகிற ஸர்வநாமசப்தங்கள் அநுவாதக சப்தத்தினுடையவும் விதாயக சப்தத்தினுடையவும் லிங்கங்ளை மாறிமாறி ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றன.

§ பத்தர்கள்—ஸம்ஸாரிகள்.

தங்கள் வ்யாவ்ருத்திக்ஷப்பட்டார்கள். அன்றிற்கே ஏகஸ்வரூபம் என்பதனால் பக்தவ்யா
வ்ருத்தி லிபித்தித்தது. ஸுதா இதுமுதலியதால் முக்தவ்யாவ்ருத்தி லிபித்தித்தது. இவ்
வண்ணம் தன்னேத்தவிர்த்த எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலகண்ணமாக உபநிஷத்
துக்களில் சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மம் வாஸுதேவனென்றே அர்த்தம். மூன்றுவி
அபரிச்சேதத்தைச்சொல்லுகிற ச்ருதியும் அநந்தம் என்று. தேவதாவீசேஷத்தை நிச்சயம்
மயப்பதது. அநந்த சப்தம் யோகநுடம். ஆதலால் நாராயணசிப்தங்களுக்கு ப்ரியாய
பக்த ச்ரிவிதமான ஆகந்த்யமுள்ள பகவானிடத்தில் முக்கியமாக இருக்கிறது. ஸத்ய
ஜ்ஞாநாதிவாக்யத்தில் அநந்தம் என்கிற பத்ம் ஆண்பால் இச்சண்டாவேற்றமுமை. 'யேசு
வேதீ' என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள வேதநசப்தத்தோடு அச்சுவயிப்பதால் முக்தவேற்றமுமை
யாகச்சொன்னால் 'தத்தயோவேத' என்று தத் என்கிற பதம் அத்தியாவஹாரம் செய்து
கொள்ளவேண்டியதாக ஆகும் - வாச்யபேதமும் உண்டாகும. ஆகையால் மந்த இதுத்
தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தோடு பொருத்தமுள்ளது. ஆதலால் அதை உறஸுரித்து
இங்கும் அபரிச்சேதத்தைச்சொல்லும் மையத்தில் தேவதாவீசேஷம் கிரீணயிக்கப்பட்ட
தது. வஸ்த்வபரிச்சேதத்தைச்சொல்லுகிறார்—நுதேவ் என்று. ஸர்வமேனைவத் என்
பதனால் வ்யக்தர்வ்யக்த புருஷகால ஸமுத்ரயம் கூறப்படுகிறது. வ்யக்தர்வ்யக்த ஸ்வ
ரூபமான இவை அனைத்தும் அந்த ப்ராஹ்மம் என்று பொருள். இத்தனால் வஸ்த்வபரிச்
சேதம் உரைக்கப்பட்டது. ஸர்வவஸ்துஸாமாநாதி கரணயாஹ்மவஸ்துரே வஸ்த்வ
பரிச்சேதம். ஸர்வவஸ்துஸாமாநாதிக்ரணயாஹ்மவஸ்துரேவேவ சிதமித் சரீரகதவத்
கிறகு ஹேதுவான வ்யபாசம் பரணம் முதலிய குணங்களால் ஸம்பாய்திகராவிய்யம்
விய்திப்பதாலும் வஸ்த்வபரிச்சேதம் விய்திப்பெருகிறது. ப்ராஹ்மத்தைத்தவிர்த்த வேறு
ஒரு வஸ்துவுக்கும் ஸமஸ்தசிதசித்சரீரகதவம் ஸம்பலியாதன்றே.

[illegible]

சு-எ-சுக,சு-உ) “புயாநநி வுரோடுஸை வவதுவாதிதாத்மூதி
தயா ! விஷுஸத்திரா தீவாவாடுகி வுதெள ஸாஸ்யயிடுணை ||
தயோடுஸை வுயுஹாவகாரணம் ஸாஸ்யயிடு வ || யயாவதம் ஜெ
வாடுதா விலிதிடு கணிகாஸத்யு | ஸதிஸாவி தயா விஜைஃ புயா
தவாராஷாத்மஃ || (வி-வா-உ-எ-உசு,நக) “தஜெததிக்யம்
தித்யம் ஜமநுநிவராவித்யு | சூவிலுாவதிரோவாவ ஜநுநாஸவிகு
வசு || (வி-வா-க-உ-உசு,நய)

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்.—

வ்யக்தமான ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபினியாகவும் அவ்யக்தமான தம்ஸ்ஸன் ரூபினியாகவுமிருப்பதாக எந்த ப்ரக்ருதி என்னால் முன்பு கூறப்பட்டதோ, அந்த ப்ரக்ருதி, புருஷன், இவ்விரண்டும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸயிக்கின்றன, பரமாத்மாவோவென்றால் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன்; மேலதிகாரி இல்லாதவனுன் ஈசுவரன். அவன் வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் விஷ்ணுவென்கிற பெயருள்ளவராகக்கோஷிக்கப்படுகிறார். அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு மூர்த்தமென்றும் அமூர்த்தமென்றும் சொல்லப்படுகிற இரண்டு ரூபங்கள் உள். அவ்விரண்டு ரூபங்களும் எல்லா பூதங்களிடங்களிலும்

க்ஷராக்ஷர ஸ்வரூபங்களாக நிலைபெற்றிருக்கின்றன. கர்மபந்தத்தினின்று விடுபட்டதான அந்த முக்தாத்ம ரூபமானது அக்ஷரமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வலகமனைத்தும் க்ஷரமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஓரிடத்திலிருக்கிற அக்ஷரின் ஒளியானது எவ்வாறு நாலாபக்கங்களிலும் பரவிச்செல்லுகிறதோ அவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தின் சக்தியானது இந்த உலகமனைத்தையும் வ்யாபித்திருக்கிறது. விஷ்ணு சக்தியானது 'பரா' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே, கேசுத்ராஜ்ஞ ஸம்ஜகளுடிகள் சக்தியானது அபரா என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கர்மாவென்று பெயருள்ளதான அவித்யையானது மூன்றாவது சக்தியாக இச்சிக்கப்படுகிறது. ராஜனே! எல்லா வஸ்துக்களையும் அடைந்திருக்கிற அந்த கேசுத்ராஜ்ஞ சக்தியானது எதனால் சுற்றப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு மிகவும் தொடர்ச்சியாயுள்ள எல்லா ஸம்ஸாரதாபங்களையும் அடைகிறதோ. பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! அந்த கேசுத்ராஜ்ஞ சக்தியானது அவித்யையினால் மூடப்பட்டிருப்பதினால் கர்மதாரதம்யத்திற்கு அனுகூலமாக ஜ்ஞாநதாசதம்யத்துடன் இருக்கிறது. மஹாபுத்தியுள்ளவனே! ஸர்வபூதங்களையும் வ்யாபித்திருக்கிற விஷ்ணுசக்தியினால் பகவானைவிட்டு விலகி தனித்திருத்தலை ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருப்பதாநம் புருஷன் இவ்விரண்டும் கவரப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த சக்தியே ப்ரதாநம் புருஷன் இவ்விரண்டுகளையும் சேர்ப்பதிலும் (ஸம்ஸாரத்திலும்) தனித்தனிபாகப் பிறிப்பதிலும் (மோக்ஷத்திலும்) காரணமாக இருக்கிறது. காத்து எவ்வாறு ஆநேகஜலபிந்துக்களை ஜலத்தல்பற்றுதலின்றி வஹிக்கிறதோ அவ்வாறு அந்த விஷ்ணுவினுடைய சக்தியும் பத்தாத்மாக்களையும் முக்தாத்மாக்களையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. முனிவர்களுக்குள் சிறப்புற்றவரே! க்ஷயமில்லாததும் ப்ரவாஹத்தால் நித்யமாயுமிருக்கிற அந்த இந்த உலகமனைத்தும் தோன்றுதல் மறைதல் என்கிற ஜன்மாநாச விகல்பங்களுள்ளது.

இது முதலியதால் பரப்ரஹ்மமானது ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஸமஸ்ததோஷங்களையும் நிரவரித்ததென்றும் ஸமஸ்தகல்பாணகுணத்தம்கமென்றும் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரம் உள்ளார்க்குள் ப்ரவேசம் நியமனம் இவைகள் முதலியவற்றை வீலையாகக் கொண்டதென்றும் ப்ரதிபாதித்து எல்லா நிலைமகளுடனும் கூடி நிலைபெற்றிருக்கிற சித்சித் வஸ்துக்களனைத்தும் பாரமார்த்திகமென்றும் அப்படி பாரமார்த்திகமாக இருக்கிற சித்சித்துக்களே பரப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாக இருப்பதால் அவைகளுக்கு ரூபத்வத்தை சரீர, ரூப, தநு, அம்ச, சக்தி, விபூதி முதலிய சப்தங்களாலும் தத்சப்த ஸாமாநாதிகரணயத்தாலும் சொல்லி அந்த பரப்ரஹ்மத்திற்கு விபூதியாக

இருக்கிற சித்தபார்த்தத்திற்கு இவ்வருபத்தோடு இருப்பையும் அசித்தூடன் சேர்ந்திருப்பதால் சேஷத்தாளு ரூபமாக இருப்பையும் சொல்லி சேஷத்தா ள்ஞாவஸ்தையில் புண்யபாபாத்மக கர்மரூபா வித்யையினால் சுத்தப்பட்டிருப்ப தால் ஸ்வபாவிகமான ஜ்ஞானரூபத்வானுஸந்தானமும் அசித்தரூபார்த்தகார மாக அதுஸந்தானமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதினால் பரப்ரஹ்மமானது ஸவி சேஷமென்றும் அதின் விபூதியாக இருக்கிற ஜகத்தும் பாரமார்த்திகமென்றே அறியப்படுகிறது.

சுருதபரகாசிகை—

இவ்வாறாக சாஸ்திரத்தின் தொடக்கத்தில் வாஸுதேவனெனப்பெயர்வாய்ந்த தும் உபயலிங்கவகளுடன்கூடியதுமான வஸ்து ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதென்று உரைக்கப் பட்டது. சாஸ்திரத்தின் முடிவிலும் அவ்வண்ணமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்ப தைக்காண்பிக்கிறார்—ப்ரக்ருதீர்யா என்று. பரமாத்ம சப்தத்திற்கு சில இடத்தில் ஜீவனிடத்திலும் ப்ரயோகம காணப்பட்டிருப்பதால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ஸாக்ஷாப் பரமாத்ம லக்ஷணமான ஜகத்காரணத்வம் கூறப்பட்டது 'லீயதே பரமாத்ம' என்று. அவன் ஈசுவரனாவிட வேறல்ல என்பதைத்தெரிவிப்பதற்காக பரமேசுவர சப்தம். ஈசுவரனும் தேவதாந்தாமல்லவென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக 'விஷ்ணுநாமா' என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த இடத்தில் 'பரமாத்மா ஆதார: பரமேசுவர:' என்கிற பதங்களால் சரீரிலக்ஷணம் ஸ்பஷ்டமாயிற்று.

இவ்வண்ணம் சாஸ்திரத்தின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் இடையிலுமுள்ள ப்ர கரணங்களின் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிலும் வேறுபரத்யகையையும் கல்யாணகுண ஸ்பதமாயுமிருக்கிற நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்று ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்பது காண்பிக்கப்பட்டது. அத்தற்குமேல் அவித்யாஸம்பந்தம் முதலியவைகளுக்கூட ப்ரஹ் மத்திற்கேயன்றோ ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றன, அது எவ்வண்ணம் உள்ளபடி உரைக்கப் பட்ட ஸ்வரூபமுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்குப்பொருத்துகிறது என்கிற சங்கைவரின், 'காடிண்ய வான்யோயிபர்தி' என்பதுபோல த்வாரித்வாரபாவத்தால் பொருத்துகிறது என்றுசொல் வதற்காகப் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மசரீரபாவத்தால் ஸம்பந்தத்தையும் அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கு வித்யா ஸம்பந்தம் முதலியனையும் சொல்லப்போகிறவராய்க் கொண்டு முதலில் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சரீரசரீரபாவரூபமான ஸம்பந்தத் தைக்காண்பிக்கிறார்—தீவேநுபே இதுமுதலியதால். 'ஸ்மாதஞ்சாமூர்த்மேவச' என்று. பத்தனும் முத்தனும் என்று அர்ச்சம். இதை விவரிக்கிறார்—கூடாகூடாநுபே என்று. ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான கூடாணமுள்ளது ஸங்கோசமில்லாத ஜ்ஞானமுள்ளதென்றும் அர்ச்சம். ஸர்வபூதேஷாசுஸ்திதே - அர்ஹம் (தருதியுள்ளது) என்கிற அர்ச்சத்தில் சுத்பரத்யயம் வந்திருக்கிறது. எல்லா பூதங்களிடங்களிலும் ஸ்திதிக்கு அர்ஹங்கள். அதிக ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பதனால் வ்யாபிப்பதில் யோக்யங்களென்று அர்ச்சம். அன் திக்கே பத்தனுக்கு ஸ்வரூபத்தினால் ஸர்வபூதஸ்திதி. முத்தனுக்கோவென்றால் தர்மபூத மாயும் விபுவாயுமிருக்கிற ஜ்ஞானத்தின் வாயிலாக என்று. அகூடம்தத்தாரம் ப்ரஹ்மேதி- தத் முத்த ஸ்வரூபம்-அகூடம்; கூடம் ஸர்வமிதம் ஜகத் - இதம் - பத்தனுடைய ரூபம் - கூடமென்று அர்ச்சம். ரூபத்வத்தை விசேஷிக்கிறார்—ஏகதேசனன்று. சத்தி என் பதுவேறாக பிறிக்கமுடியாத கார்யோபயோகியான விசேஷணம். 'ஏகதேசஸ்திதஸ்ய

விஸ்தாரிணி^௧ என்கிற விசேஷணத்வயத்தால் அஸங்கிர்ணஸ்வபாவத்வம் சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சொற்களில் அகிலம் ஜகத் என்பதனால் சித்சிதாத்மகமான ஜகத் சொல்லப்படுகிறது. நியாயஸாம்யத்தினால் அக்ஷரத்திற்கும் சந்தித்வம் வித்திக்கிறது. அன்பிற்கே அகிலஜகத் சப்தத்தால் அக்ஷரத்திற்கும் க்ஷோடகாரம் - த்ரிபாத்வியுதியும் லோகசப்தவாச்யமாக இருப்பதாலும் ஜகத் சப்தம் அதற்கு ஸமாநமான அர்த்தத்துடன் கூடியிருப்பதாலும் அகிலசப்தத்திற்கு ஸங்கோசகமில்லாமையாலும் 'க்ஷரம் ஸர்வம், என்கிற இடத்தில் க்ஷதஸாமாநாதிகரணம் அபவாதம், இங்கு அதில்லாமையால் அக்ஷரத்திற்கும் அபிதாநம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது, இதம் சப்தமானது ப்ரக்ருதத்வைச்சொல்லும் ஸ்வபாவமுள்ளதாதலால் க்ஷராக்ஷரபரத்வம் இதற்குப்பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அய்யா! க்ஷராக்ஷர சப்தங்கள் கார்யகாரணரூபமாக இருக்கிற ப்ரஹ்ம பரங்கள். ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தம் வித்திப்பதால், அப்படி இவ் லாவிட்டால் ஒரு ப்ரகாணத்திலிருக்கும் ப்ரஹ்ம சப்தங்களுக்கு அர்த்தவையுடையதும் உண்டாகும். ஜகத்துக்கு ஜ்யோதஸ்காந்தாநீயத்வமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது, ப்ரபை என்பது தேஜோதஸ்யத்தின் சிதருதலுள்ள அவயவமாதலால் அதற்கு அக்ரி கார்யத்வம் பொருத்துவதால், இவ்வண்ணமல்ல - 'ப்ரஹ்மணோருபே' என்கிற வ்யதிரோக நிர்தேசஸ்வரூப்யத்திற்கு பக்ம் ப்ரஸங்கிப்பதால், அதுவும் கார்யகாரணங்கள் இரண்டுக்கும் ப்ரஹ்மவ்யதிரித்தத்வமில்லாமையால் - ஷ்டாஷ்டஸ்வரூப்யத்திற்காக மூர்த்தவா மூர்த்தவகன் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில் அப்பொழுது மூர்தாமூர்தசப்த ஸ்வரூப்யத்திற்கு பக்ம், பாவப்ரதான்யத்தை விவக்ஷியாமலிருக்கும் பக்ஷத்தில் ரூபசப்த ஸாமாநாதிகரணம் இசையாத. ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள் - மூர்த்தமாகவும் அமூர்த்தமாகவும் ப்ரஹ்மமன்றோ இருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது ப்ரதமாந்மமான ப்ரஹ்ம சப்தாத்யாஹாரதோஷம் ஸம்பலிக்கும். ஆறாம் வேறு துமையுருபுடன்கூட ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு மூர்தாமூர்த சப்தஸாமாநாதிகரணம் பொருத்தாததாலும், மேலும், 'ஸ்வவ்யூதேஷு'சந்திதே' என்பதும் பொருத்தது. ஸ்வவ்யூத சப்தம் கார்யவாசியாதலால் அதில் கார்யவந்தியானது சொல்லப்படுமேயாகில் தன்னிடத்தில் தன்னுடைய வ்ருத்தி ப்ரஸங்கிப்பதாலும் காரணத்திற்கும் கார்யத்தைக்காட்டிலும் வேறு துமையிலலாமையால் ஸ்வவ்ருத்திப்ரஸங்கிப்பதாலும், அவஸ்தாத்வயத்திற்கு ஸ்வவ்யூதவந்தி என்றும் சொல்லத்தக்கதல்ல, தர்மியர்யத்மான க்ஷராக்ஷரசப்த ஸாமாநாதிகரணம் பொருத்தாததாலும் அவைகளுக்கும் அவஸ்தாபரத்வம் சொல்லில் ஸ்வரூப்யத்திற்கு பக்ம் வருவதாலும் அவஸ்தாவத்தவாசியான ஜகத்சப்த ப்ரஹ்மசப்த ஸாமாநாதிகரணம் பொருத்தாததாலும் - அது ஸங்கிப்பட்டபோதிலுங்கூட காரணத்தைக்கு கார்யத்தில் இருத்தல் பொருத்தாததாலும் சந்தி சப்தத்திற்கு கார்ய வாசித்வம் பொருத்தாததாலும் ச்லோகத்திற்கு இது அர்த்தமல்ல, உபசாரத்தாலுங்கூட கார்யோபயோகி விசேஷணமானது சந்தி சப்தத்தால் வ்யபத்திசிக்கத்தகுதியுள்ளது, கார்யோபயோகி விசேஷணத்வமானது ஸமாநமாக இருப்பதால் சந்தியானது சந்தியுள்ள வஸ்துவைக்குறித்து ஒருபொழுதும் வேறபட்டிருந்த கார்யோபயோகி விசேஷணம் - கார்யமோவென்றால் காரணத்திற்கு அப்ருதக்யூதவிசேஷணமாகவும் கார்யோபயோகியாகவும்மாகிறதில்லை. கார்யம் காரணம் இரண்டுமே வேறு வஸ்து-அல்லாததால் தனக்குத்தானே விசேஷணமாகஇருப்பது என்பது பொருத்தாததனால், கார்யத்வம் விசேஷணமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அதை பாதிஎன்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆயினும், தர்மியாசியான ஜகத் சப்தத்திற்கு கார்யதாவாசித்வமில்லாமையால் சந்திசப்தஸாமாநாதிகரணம் உபசரிதமாக இருந்தபோதிலும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. கார்யோபயோகி அப்ருதக்யூதவிசேஷணம் சந்தி என்கிற முக்யத்வமானது நம்முடைய மத்திலேயே ஸம்பலிக்கும், க்ஷரசப்தத்தை கார்யபரமாகச்சொல்லில் 'நிருஷ்டார்த்தம் இசையாமல்

போகும். அதுவும் ஒளியானது சிதறாநின்ற தீபம் முதலிய தேனுல்லியான த்ரவ்யத் தின் அவயவமல்லாமையால் அக்கிராயத்வமல்லாமையால். “கூரம்பரதாநம்ருதாநம் ஹா:” என்கிற ப்ரயோகத்தை அநுஸரித்து சேதநாசேதநபரதவம் யுத்தமன்று அசி தம்சத்திற்கு தன்னிடத்தில் தன்னுடைய வருத்தி பரஸங்கிப்பதால் ஸர்வபுத்ஸத்தியா னது பொருந்தாது. சித்சித் ஸங்காதரூபமான பூதங்களில் இரண்டுக்கும் இருப்பபொரு த்தமுள்ளதாக ஆகாதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல, இரண்டு ஸமுதாயிகளுக்கு ஸமுதாய வருத்தித்வம் உபபன்னமாகாததால். ஸமுதாயமன்றோ ஸமுதாயிகளிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. மேல் கிரத்தத்திற்கு ஓ விரோப்பமும் உண்டாகும். மேலே “பூப மூர்தமமூர்தஞ்ச” என்று மூர்தாமூர்த சப்தவகனால் இரண்டு ரூபங்களை ப்ரஸ்தாவித்து ஹிரண்யசரீர்பன் முதலியவர்களை நிர்தேசித்து “மூர்தமேதத்தஹரேருபம் பாவநாத்ரித யாந்விதம்” என்று மூர்தசப்தவாச்ய ரூபத்திற்கு பாவநாத்ரயாந்வயம் சொல்லப்பட்ட டிருப்பதால். அசேதநத்திற்கு கர்மப்ரஹ்மபாவநாத்வயமில்லையன்றோ. “ஸோஃகூர: பராம: ஸ்வராத்” என்கிற இடத்தில் இந்திரன்முதலிய பத்தர்களைவிட விலக்கானாகச் சொல்லியிருப்பதால், “ஸஸ்வராத்பவதி” என்பதுபோல் முத்தனைச்சொல்லுகிற ஸ்வ ராத் சப்த ஸாமாநாதிகரணயத்தாலும் அகூரஸப்தமானது முத்தாத்தமாவைக்குறிக்கிறது. ஆகையால் அதை அநுஸரித்து அகூரஸப்தம் இந்த இடத்திலும் முத்தாத்தமாவைச்சொல் லுகிறது. ப்ரஹ்மஸப்தார்த்தவைரூப்யமோவென்றால் ‘தபஸாசீயதே ப்ரஹ்ம-தஸ்மா தேதத் ப்ரஹ்ம நாமரூபமன்னஞ்சஜாயதே’ என்கிற ச்ருதியில்போல அநேக உபபத் திகளின் பலததிலால் பொருந்துகிறது, ஆகையால் கீழ்வவாறு அர்த்தம் உரைக்கப்பட்ட தோ அதே ஸரி. ப்ரஹ்மத்தினது அவித்யாஸம்பந்தத்திற்கு த்வாரபூதமான ஜீவாத்மாவி னிடத்தில் அவித்யா ஸம்பந்தத்தைக்காண்பிக்கிறார்—விஷ்ணுசகீரீ: இது முதலியதால். ஸர்வகா - நான்முகன் முதலாக எரும்பு ஈறாக உள்ள எல்லா சரீரங்களிலும் கிரீலபெற் றிருக்கிற இந்த வைசகமானது ஜாதியைக்குறிப்பிடுகிறது. அன்றிக்கே தர்மபூதஜ்ஞா நத்தால் தானாகவே எல்லாவற்றையும் வ்யாபிப்பதற்குத்தகுதியுள்ளது. கர்மணவேஷ டிதா - கர்மாலினால் வகைசகத்தை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞாநமுள்ளது என்று பொருள். அங்ஙனமாகில் எல்லோரும் அஜ்ஞாந்களாக ஆகட்டுமென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல் லுகிறார்—நயா என்று. கேஷத்ரஜ்ஞசக்தியானது கர்மதாரதம்யத்திற்குத்தக்கபடி ஜ்ஞா நதாரதம்யமுள்ளதென்று அர்த்தம். எல்லோருக்கும் ஜ்ஞாநகீத்யத்வமும் முத்தியில் ஸர்வவிஷயகத்வமும் ப்ராமாணிகமாதலால் ஸங்கோசவிதாஸங்கன் இரண்டும் பத்தாவஸ தையில் வித்தங்கள். அந்த தாரதம்யமும் “பும்ஸஸ்பரத்த்யுபலக்தி:” “தச்சக்த்யாப சவோ7.திகா:” (புருஷனுடைய சக்தியினால் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, அந்த சக்தியினால் பசுக்கள் மேன்மையுள்ளவைகள்) என்று வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஜாதிகளும் அப்ருதக்ஷித்ததர்மங்களாதலால் ரூபசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக்கலாமென் பதுபற்றி அதை விலக்குவதற்காக ப்ரஸ்துதரூபகவமானது நியாம்யத்வ ரூபமென்ப தைப்பகர்கிறார்—ப்ரதாநஞ்சீச என்று. சிதஅசித் இரண்டுக்கும் உள்ள பரமாந்ம நியாம்யத்வம் தாந்யத்வம் வ்யாப்யத்வம் நித்யத்வம் முதலியவைகள் ப்ரமாணாத்ரகங்களுக்கு அகோசர்களாக இருப்பதுபற்றி விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் நிஷெத்யத்வம் அவைகளுக்கு துத்தகாதது என்று நியாம்யத்வாத்ரிதர்மங்களை பரமார்த்தங்களாக இருப்பதாலும் அவை களுக்கு ஆச்யங்களாக இருக்கிற சிதசித்துக்களும் பரமார்த்தங்களாக இருப்பதுபற்றி நித்யத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அவ்விரண்டுகளுக்கும் ப்ரமவிஷயத்வாஸம்பவ

† ஸங்காதம்—சேர்க்கை அல்லது கூட்டம்.

‡ வைரூப்யம்—ஒற்றுமையின்மை.

மும் காட்டப்பட்டதாக ஆகிறது. தர்மி ஸத்யமாக இல்லாவிடில் தர்மத்திற்கு ஸத்யத்வம் யுத்தமாகாது - பாதிக்கத்தக்கதற்கு நித்யத்வமும் யுத்தமன்று. எர்வபூதாத்மபூதயா-எர்வபூதகக்ஷாயம் வ்யாபித்தி என்று அர்த்தம். விஷ்ணு சக்த்யா - விஷ்ணுவின் நியமன சக்தியினால்-அப்படி இல்லாவிட்டால் 'சக்திஸ்ஸாபிததாலிஷ்டணை' (விஷ்ணுவின் னுடைய அந்த சக்தியும் அப்படி) என்கிற அடுத்த வசநம் விரோதிப்பதால். அந்த சக்தியினால் சூழப்பட்டும் வ்யாபத்தக்ஷாயமிருக்கின்றன - தவறாத தாரணமான ச்ருதி ஷீத்தம், 'ஏதஸ்யவா அக்ஷரஸ்ய ப்ராசாஸநே கார்ஜித்யாவாப்ருசிவ்யென விதருதே திஷ்டத: ' (ஹேகார்க்! அழிவற்றவனும் சாச்வதனாக இருப்பவனுமான இந்த ப்ரமாத்மாவின் ஆஜ்ஞையில் ஆகாயம் பூமி இவ்விரண்டும் விசேஷித்து தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன) என்றல்லவோ ச்ருதிசொல்லுகிறது - ஆகையால் பிப்ரதி என்கிற மேல்சீலோகத்திற்கு ஸாமஞ்ஜஸ்யம். ஸம்ச்ரயதர்மிணை - பகவானோ அப்ருதக்ஸதி தர்மமுள்ளவைகள். ப்ருதக்பாவம் - உபகரணோபகரணி பாவருபமான ஸம்பந்தமில்லாமை ஸம்ஹாரம் - அந்த ஸமயத்தில் கரணகளேபரம் இல்லை ஸம்ச்ரய: - கரணகரணி பாவருபமான ஸம்பந்தம் - ஸ்ருஷ்டி என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ஸம்ச்ரய: அவ்விரண்டுக்கும் ஸம்பந்தம். ஸம்ஹாரம் ப்ருதக்பாவம் மோக்ஷம். அவை அனைத்தும் பகவத்சியமநத்தைச் சார்ந்திருக்கிறதென்று அர்த்தம். இதில் த்ருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார்—யதா என்று. காரணத்தினின்றும் கார்யத்தினது பிரிவில் (விபாகத்தில்) த்ருஷ்டாந்தம். வாயுவானது ஜலத்தின் துளிகளை அதிமிடத்தினின்றும் வேறுபடுத்திச் சுமக்கிறது. ஸம்யோஜகத்வ வியோஜகத்வங்களிலாவது த்ருஷ்டாந்தம். வாயுவானது ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையுற்றதும் சேராமலிருப்பவைகளுமான நீர் துளிகளை சுமக்கிறது. அன்றிக்கே ப்ரக்ருதியையும் புருஷர்களையும் அடைந்திருக்கிற தோஷலேசமில்லை என்பதில் த்ருஷ்டாந்தம் - வாயுவேதவென்றால் அநேக ஜலகணங்களை அந்த ஜலகணிகைகளின் ஸ்வபாவத்தால் தொடர்பாததாக இருந்தனோண்டு பரிக்கிறது. ப்ரதாநபுருஷாத்ம: - ப்ரதாநம் புருஷன் இவ்விரண்டுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிற - ஸம்ஸ்த கிசகித்வத்துனாதம் என்று கர்மா அத்யாஹாரம்செய்துகொள்ளத்தக்கது. அன்றிக்கே ப்ரதாந சப்தத்தை அடுத்திருக்கிற புருஷசப்தம் பத்தஜீவர்களைச் சொல்லுகிறது. ஆத்மசப்தமானது ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்கமில்லாத முக்தாத்மாவைச்சொல்லுகிறது. அவர்களை பரிக்கிறான் என்று. இப்படிப்பட்ட ஜகத்துக்கு பாரமார்த்த்யத்தைக்கூறுகிறார்-நதேநத் என்று. மித்த்யையானது பாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் அரித்யமன்றோ - பாரமார்த்த்யமிருந்தாலன்றோ நித்யம் ஸம்பவிக்கும்

உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசநார்த்தங்களை சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறார்— இக் யாத்நிநா என்று. கிரஸ்தகிஸிவதோஷத்வரூபம் - கல்யாணருத்தமக்கத்வமும் 'ஸஸர்வபூத ப்ரக்ருதிம், ஸம்ஸ்தகல்யாண' இஃமுதலிய ச்லோகங்களின் அர்த்தம். ஜகத்துக்களின் உத்தபத்தி முதலியவைகளை வீலயாகக்கொண்டிருத்தல் பகவத்சப்த நீர்வசத்தினால் வித்தித்தது. 'அந்த: ப்ரவேசகியமநாதி' என்கிற இடத்திலிருக்கிற ஆகிசப்தத்தால் அதயகஷத்வம் அநுமத்த்ருத்வம் இவ்விரண்டும் சொல்லப்படுகின்றன. 'இத்யாதிகா' என்கிற இடத்திலுள்ள ஆகிசப்தத்தால் 'கரீடோபாலகஸ்ய' இதுமுதலிய வசநம் விவகரிக்கப்பட்டது. அந்த அர்த்தம் லீலாசப்தத்தால் விவகரிக்கப்பட்டது. ஸர்வாவஸ்தாவஸ்திதஸ்ய - கார்யகாரணவைஸ்தைகளில் இருக்கிற பததனாகவும் முக்தனாகவுமிருக்கிற என்று அர்த்தம். ப்ரமாணந்தரணேசரமான அர்த்தத்தை நிஷேதிப்பதற்காக வன்றோ ப்ராந்தி ஷித்தமென்று அநுவாதத்திற்கு ஸம்பவம். ப்ரமாத்தமியம்யத்வம் முதலியதோவென்றால் ப்ரமாணந்தரணர்களுக்கு அகோசரமாதலால் விதிப்பதற்கே இச்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆகையால் விஹிதத்திற்கு நிஷேதம். அநுபன்னமென்கிற

அதிப் பிரயத்தால், 'பாசமார்த்திகஸ்யைவ' என்று உரைக்கப்பட்டது. நியந்தருவாயியாம் யத்வாதி ப்ரத்பாநததால் லித்தமான அர்த்தமானது சரீரமாக இருப்பதால் அதற்கு ரூபத்வம் 'ததேவஸாவமேவைத்' என்கிற இடத்தில் தத் என்ற சப்தத்தோடு ஸாமாநாதிகரணம். 'ததேவரூபே ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய' இது முந்லியதால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார் — சரீரரூபநீவ்மிச என்று. (ப்ரதிபாதிதமிதி) இவ்வண்ணம் சாஸதரோபக்ரமோபஸம்ஹாரவகளிலும் அவாந்தர ப்ரகரணோபக்ரமோப ஸம்ஹாரவகளிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலென்று அர்த்தம். 'ஜ்ஞாயதே' என்கிற பதத்தை ஈற்றில்கொண்ட க்ரந்த ஸந்தர்ப்பத்தால் கூறப்பட்ட வசநவகளின் அர்த்த ஸங்க்ரஹம்செய்யப்பட்டது. உதாஹரிக்கப்பட்ட வசநவகளால் வஸ்துவக்குஸலிசேஷத்வமும் ஜகத்திற்கு ஸத்யத்வமும் நிலைத்தது.

“புத்தபூதிதஹேஷு” ஐதுத்ர ஹேவநோஷ்யாதி புத்தாதி வரிணாவிஸெஷஸம்ஸுபுஷ்யாவபாதுந: ஸுரூபவம் கஹதஹேஷு ரஹிதகௌந கஹேஷுவாவிஹேஷாதி ஸஷாமொவரம் ஜோநஸதெக்யக்ஷணம் ஸஸம்வெஷும் யொமயுஷ்நஸொ நமொவரஐதுமபுதஐகி கௌந ம புவஹாவதாவ: | கயதிஹேவபூதிதஐகிவெசு; கஹுஷு தெகஸுவிநு புத்தரணெ ஸஸாரொகஹேஷஜதயா யொமபிஸ்யாய, யொமாவயவாநு புத்தாஹாரவயுஷாஸெஷுக்ஷா யாரணாவிஷு யும ஸுஹாநுயம் வக்ஷாம் வரஸு பூஷ்மணொவிஷொஸூகிஸாவாநி யெயம் ராதிவக்யம் ஶேதகூரேதகூவிஹாமெந புதிவாஷு, துதீ யஸகூரூவகஸூரூவூவிஷூரவெஷுதவிநிஸிஸிஷம் கௌதுஜ்ஜம் ஶேதகூரூவூவிஹாமம் ஹாவநாக்ரயாவயாஷுஸுஹிதூக்ஷா, நிதீயஸு கஸூரூவூவிஷூரவிரஹிணொநிநிபயுக்ஷஸு ஜோநெகாகாரஸூர ஶேதகூரூவூவிஹாமஸு நிஷ்ணயொநியெயதயா யொமயுஷ்ந ஸொநகூரூநதயாஸுதஸூஜிவிரஹாஷு ஸுஹாநுயகம் புதிவிஷு வரஸகூரூவூவிஷு ஶேதகூரூவரஸகூரூவம்கௌதுஜ்ஜாவூ ஶேதகூரூவூவிஷு வரஸகூரூவஸூரூந: கௌதுஜ்ஜகாவகிஹேதம் ஹேதகூரூநிபயுக்ஷூரூவூகஸூரூவூவிஷூரவெஷுதவிநிபயுக்ஷூரூவூவிஷு ஸாயாரணஸு “சூதிதவணஸு” திதூவிவெஷாநவிலம் ஶேதகூரூவம் ஸுஹாநுயகதுஷு |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

‘ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம்’ என்கிற இடத்தில் தேவமஹாஷ்யாதி ப்ரக்ருதிபரிணம விசேஷங்களோடுசேர்ந்திருந்தபேரதிலும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமானது அந்த ப்ரக்ருதிபரிணம விசேஷங்களை அடைந்திருக்கிற பேதமில்லாமையால்

அந்தபேதத்தைச்சொல்லுகிற தேவாதிசுப்தங்களுக்கு அகோசரம் ஜ்ஞாநஸ்தைதையே லக்ஷணமாகக்கொண்டது-தன்னாலேயே அறியத்தக்கது ப்ரக்ராத்யோகமுள்ளவனுடையமனதிற்கு அகோசரமன்று எனக்கூறப்படுகிறதென்கிற இந்தக் க்ரந்தஸுந்தர்ப்பத்தால் ப்ரபஞ்சாபலாபமில்லை. இது எப்படி அறியப்படுகிறது என்று வினவப்படுமேயாகில் அது சொல்லப்படுகிறது-இந்தப்ரகரணத்தில் ஸம்ஸாரமாகிற ரோகத்திற்கு முக்கியமான மருந்தாக யோகத்தைச் சொல்லி @ ப்ரத்யாஹாரத்தை ஈறாகக்கொண்ட யோகாவயவங்கலையும் சொல்லி ஷ்டாரணை வித்திப்பதின்பொருட்டு சுபாச்ரயத்தைச்சொல்லுவதற்கு ப்ரப்ரஹ்மமான் விஷ்ணுவினுடைய சக்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க இரண்டிருபங்களையும் மூர்தம் அமூர்தம் என்கிற பாகுபாட்டுடன் ப்ரதிபாதித்து மூன்றாவது சக்திருபமான் கர்மா என்கிற அவித்யையினால் சுத்தப்பட்டிருக்கிற அசித்விசிஷ்டனை மூர்தமெனப்பெயருள்ள சேஷத்ரஜ்ஞனை மூன்று பாவிகளின் ஸம்பந்தத்தால் அசுபமென்று சொல்லி இரண்டாவதாக இருப்பதும் கர்மாவென்கிற பெயருள்ள அவித்யையையிட்டு விஷயதும் அசித்ஸம்பந்தமற்றதும் ஜ்ஞாநத்தையே தன் ஸ்வரூபமாகக்கொண்டதுமான அமூர்தமென்கிற விபாகமானது நிஷ்பந்நயோகமுள்ளவர்களால் தியானிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் ப்ரக்ராத்யோகனுடைய மனதிற்கு ஆலம்பநமல்லாததாலும் ஸ்வத: சக்தி இல்லாமையாலும் (அதற்கு) சுபாச்ரயத்வத்தை நிஷேதித்து பாசக்தி ரூபமான இந்த அமூர்தமென்ன அபாசக்தி ரூபமான சேஷத்ரஜ்ஞனெனப்பெயர்வாய்ந்த மூர்தமென்ன பாசக்தி ரூபமான் ஆத்மாவுக்கு சேஷத்ரஜ்ஞதாப்ராப்திக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற த்ருதிய சக்தி என்று பெயருள்ள சர்மரூபாவித்யை என்ன இப்படிப்பட்ட இந்த மூன்று சக்திகளுக்கும் ஆச்ரயமாக இருப்பதும் ‘ஆதித்யவர்ணம்’ இதுமுதலிய வேதாந்த வாக்கியங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு வித்திபெற்றிருப்பதுமான மூர்தரூபமானது சுபாச்ரயமென்று கூறப்பட்டது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அர்யஸூல் உதாஹரிக்கப்பட்ட வசநங்களை மூன் உதாஹரிக் கப்பட்டிருக்கிற வசநங்களின் அர்த்தத்திற்கு அநுருணமாக வ்யாக்யாநம்செய்ய விரும்புமுள்ளவராக முதலில் ‘ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம்’, என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்ட சலோகத்தை வ்யாக்யாநம் செய்கிறார் — ப்ரத்யஸ்தமித என்று

@ ப்ரத்யாஹாரம்—வெளி இரத்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து அடக்குதல்.

ழ தாரணை—தியானிக்கத்தக்க வஸ்துவின்விடம் மனதை நிலைநிறுத்துதல்.

“துக்கா ஜ்ஞாநமலாதர்மா: ப்ரக்ருதேதேதநசாத்மந:” (துக்கம் அஜ்ஞாநம் மலம் இனனகன் ப்ரக்ருதி தர்மங்கன், அவைகன் ஆத்மதர்மகனவல்) என்றும், புமாந்தேதேவோநரோநபசர்ச சபாதப: | சரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய: | (ராஜஜே! இந்த ஜீவாத்மா தே வனுமல்ல, மனிதனுமல்ல, பசுவும்ல்ல, மாமும்ல்ல, இந்த சரீராகளின் ஆகாரபேதங் களோவென்றால் கர்மஸம்பந்தத்தாலுண்டாயிருக்கின்றன) இதுமுதலியவைகளில் ப்ரக்ருதியும் தேவாதி சரீரமும் உபாதிகளென்று அறியப்படுகிறபடியால் இரண்டுவிதங்களான வசநங்களின் அர்த்தங்களை நன்றாகப்பொருத்துவதற்காக “தேவமனுஷ்யாதி ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷ” என்று சொல்லப்பட்டது. ‘ப்ரக்ருதே:’ என்கிற இடத்தில் ப்ரக்ருதி சப்த திர்தேசமானது சரீரமானது ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமாக இருப்பதாவென்கிற அபிப் பாயமுள்ளது. தேவமனுஷ்யாதி சப்தத்தால் ப்ரதிஷேதிக்கத்தக்க பேதத்திற்கு சரீரத் தில் இருப்பு காண்பிக்கப்பட்டது. அய்யா! முத்தாத்மாக்களுக்கு ஸீ உபாஸ்யத்தில் லாமையாலும் உபாஸக ஸ்வரூபமானது அசித்துடன் சேர்க்கைபெற்றிருப்பதால் ப்ரத் யஸ்தமித பேதத்தலில்லாமையாலும் அப்படிப்பட்ட தன்மையின் உபதேசம் பொருத்தா தாதலாலும் இந்த ச்லோகத்திற்கு பரிசுத்தாத்ம விஷயத்வம் பொருத்தாததலால் பர மாத்ம விஷயத்வம் ஸம்பவிக்கலாமென்கிற சங்கையின் பரிஹாரத்தின்பொருட்டு கூறப் பட்டது - ‘தேவமனுஷ்யாதி ப்ரக்ருதி பரிணாமவிசேஷ ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்யாபி’ என்று. இப்பொழுது ஸம்ஸரிக்கிறவனுக்கும் ஸ்வாபாவிகமான ஆகாரம மறைபட்டிருப்பதால் ஆவிர்ப்பவிக்கப்போகிற அந்த ஆகாரத்தின் அப்படிப்பட்ட அநுஸந்தாதத்திற்காக உப தேசமென்று கருத்து. ‘தஸ்யாத்மபரதேஹேஷு ஸதோபி’ என்கிற இதை ஸ்மரிப் பிப்பதற்காக ‘ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்யாபி’ என்று உறைக்கப்பட்டது. அபிசப்தம் விரோதத்தில்- பாதகியின் ஸம்ஸர்கத்தால் பாதகித்வம் உண்டாகிறது. உப்பனத்தின் ஸம்பந்தத்தால் பதார்த்தங்களுக்கு உப்புக்கரிக்கும் தன்மை உண்டாகிறது. அதனால் விநோதம். தக்கதேபேதாஸ்திதத்தேன - பேதம் ரூபம் வர்ணம் முதலியது. இதனால் பரத்யஸ் தமிதபேத சப்தமானது வ்யாக்கியாசிக்கப்பட்டது. பரத்யஸ்தமிதபேத சப்தத்தால் பேதத்திற்கு மீண்டும் உதயம் விளசம் இவைகளின் இன்மை அபிப்பிராயப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அதனால் ப்ரளயகால வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. ‘தத்தேவாசிடேவாதி சப்தா கோசராம்’ என்பதனால் ‘அகோசராம்வசஸாம்’ என்பது வ்யாக்கியாசிக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாந ஸத்தைகலக்ஷணமென்பதனால் ஜ்ஞாநபதமும் ஸத்தாமாதர்மமென்கிற பதமும் வ்யாக்கியா னரிக்கப்பட்டது. ஸத்தாமாதர்மமென்கிற பதத்திலிருக்கிற மாதர்சப்ரத்யயத்தின் அர்த் தத்தை விவரிக்கின்ற ஸத்தைகலக்ஷணமென்கிற இடத்திலிருக்கிற வசகத்தத்தால் ஜாயதே அஸ்தி இதுமுதலிய விதாரங்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டன. ஸத்தாமாதர் மென்று சொல்லப்பட்டால் எந்த ஆகாரத்தால் ஸத்தை என்று அபேகைவரின் ஜ்ஞாந ஸத்தைகலக்ஷணமென்று உறைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாநத்வாகாரத்தால் ஸத்தை என்று அர்த்தம். வசஸஸுகளுக்கு அவிஷயமரீகில் ஸத்தா வ்யாகாத பரிஹாரத்திற்காகவும் † ந்யாய ஸ்வைசேஷிகர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஜடஸ்வரூபதையை நிரஸிப்ப தற்காகவும் ஆத்மஸம்பேத்யம் என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தைக்கூறுகரு—ஸ்வஸம் வேத்யம் என்று. அன்றிக்கே-அகோசரம் வசஸாம் என்கிற பதங்களை நற்றில்கொண் டிருக்கிற பதங்களால் கல்பநாவிகாரத்தினது இன்மையும் அவைகளைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு கோசரமாக இல்லாமையும் சொல்லப்பட்டிருக்க பேதத்தை உண்டுபண்ணு

ஸீ உபாஸ்யன்—உபாஸிக்கத்தக்கவன்.

† ந்யாயம்—கௌதமரிஷியினால் சொல்லப்பட்ட தர்மதம்.

ஸீ வைசேஷிகம்—கணுதரிஷியினால் சொல்லப்பட்ட தர்மதம்.

கிற தர்மமில்லாமையால் எவ்வாறு ஸ்வய்யாவ்ருத்தி க்ரஹணமென்கிற சங்கைவரச்சொல்லுகிறார்-ஆத்மஸம் வேத்யம் என்று. ப்ரத்பக்காக பாவித்தல் ஸ்வய்யாவாதம்-மற்றவைகள் இதுவென்றல்லவோ பாவிக்கின்றனவென்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநபதமானது தர்மதர்மிகள் இரண்டுக்கும் விசேஷமின்றி அஜடவத்த்தைச்சொல்லுகிறது. தர்மபூதஜ்ஞாநமானது ப்ருஹத்தாக இருப்பதால் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு வாச்சயமாகிறது. 'ப்ருஹ்மணோஹி ப்ரதிஷ்டாஹம்' இதுமுதலிய இடங்களில்போல உபபன்னமாகிறது. யோகயுக்யோகததைத்தொடங்கினவன்-‘ஏவம் ப்ரகாரமஸம்’ என்கிற வசநத்தினால் பரமாத்மாவினிடத்தில் முத்தஸ்வபாவம் அதிதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால் முத்தனுக்கு பரமாத்மஸம்யம் அறியப்படுகிறது. ப்ரமாத்மாவுக்கும் ‘அபக்ஷயவிநாசாயாம்’ ‘ரூபவாந்நதி கிராதேச’ இதுமுதலிய வசநங்களால் சில பேதங்களின் இன்மையும் ஆறுவிதங்களான பாவவிகாரங்களின் இன்மையும் ஸ்பஷ்டமாகியிருப்பதால் அதற்கு அதுருணமாக அதிவிஸ்தாரமின்றி ச்லோகம் வ்யாக்ஷ்யாநிக்கப்பட்டது.

இந்த ச்லோகம் முத்தாத்மவிஷயமென்பதும் அதுயோகத்தைத்தொடங்கினவனுக்கு அகோசம் என்பதும் எவ்வாறு அறியப்படுகிறது என்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார்-என்று. ப்ரகாணத்தினாலேயே அறியப்படுகிறதென்று பரிஹரிக்கிறார் - ததுக்ஷயதேகநயிதம் இதுமுதலியதால். இந்த ப்ரகாணத்தில் இது ஸ்ரீமுக்தகச்லோகமன்று, பின்னையோ ப்ரபந்தத்திலுள்ளது - ஆகையால் ‘பூர்வாபாரபாரம்ருஷ்ட: சப்தேநாயாம்குருதேமதம்’(முன்பின் ஸம்பந்தமில்லாவிடில் சப்தமானது வேறுபுத்தியைஉண்டு பண்ணுகிறது) என்று அதை பரிஹரிப்பதின்மொருட்டு முன்பின் ஸம்பந்தத்தினாலேயே அர்த்தம் வர்ணிக்கத்தக்கதென்று கருத்து. ஸம்ஸாராகா ப்ரபுஜத்யாயோகமபித்யாதி ஏகசப்தத்தால் ‘க்லேசகாரஞ்சக்ஷயகரம் யோகாத ந்யநவியத்யத்’ (க்லேசங்களுக்கு கூப்பத்தை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்துவானது யோகத்தைவிட வேறு இல்லை, என்கிற ச்லோகத்தின் அர்த்தம் அபிப்ராயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. வாச்யார்த்த ஜ்ஞாநமாத்நித்யத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வ நிராஸமும் ஸ்பேரணம் செய்யப்பட்டது. யோகாவயவாந் ப்ரத்யாஹார்ப்ரயந்த்நாந்நி ‘ப்ராணயாமோபவகே ப்ரத்யாஹாரேணசேத்த்ரியே-வசேக்ருதே தத: குர்யாத் ஸ்தித்தஞ்சேதஸ்ரூபாச்சாயே’ (ப்ராணயாமத்தால் காத்ந்தம் ப்ரத்யாஹாரத்தால் இந்த்ரியங்களும் வசிகரிக்கப்பட்டபிறகு மனதை சுபாசர்யமான பசுவானுடைய திவ்ய மங்கலவிக்ரஹத்தில் நிலைபெற்றதாகச்செய்யவேண்டும்) இது முதலிய வசநங்களின் அர்த்தம் சுருங்கக்கூட்டப்பட்டது. பரஸ்யப்ராஸ்தமணே விஷ்டணே: சக்திசப்தநாபி தேயமிதி ‘விஷ்டணுசக்தி: பரப்ரோக்தா’ என்கிற இடத்தில் விஷ்டணுவை ப்ரஹ்மத்தின் சக்தி என்று சிலர் கூறுகின்றனர். அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதின்மொருட்டு விஷ்டணே: என்று பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது - ‘பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: சக்தி:’ ‘பரமப்ரஹ்மபூதஸ்வ வாஸுதேவஸ்ய - ததஸ்ஸவாஸுதேவேதி, தத்ப்ரஹ்ம பரமசித்தம் - பரமாத்மாசஸர்வேஷாம் - விஷ்டணுமோஸுதேவேஷு வேதாத்நேஷுச, பரப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்ய விஷ்டணோஸ்ருக்தி ஸம்ஸ்வீதம் - சக்திஸ்ஸாபிததாவிஷ்டணே:’, (பரப்ரஹ்மத்துடன் சக்தி-பரப்ரஹ்மமாக இருக்கிற வாஸுதேவனுடைய - அதனால் அவன் வாஸுதேவனென்று-அந்தப்ரஹ்மமானதுதனக்குமேற்பட்டவஸ்துவில்லாதது. சாசுவதமாகஇருக்கிறது. பரமாத்மாவும் எல்லாவற்றுக்கும்-அவன் வேதங்களிலும் வேதாத்நங்களிலும்விஷ்டணுவென்று பெயருள்ளவனென்று-பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியான விஷ்டணுவனுடைய சக்தியொருசேர்ந்திருக்கிறவிஷ்டணுவனுடைய அந்த சக்தியும் அப்படியே) இது முதலியவைகளால் விஷ்ட

ணவுக்கே பாப்ரஹ்மத்வமும் ஐகத்திற்கு அந்த பாஹ்ம சக்தி உடையதும் அவன் சக்தியினால்
 சீயமரஞ்செய்யத்தக்கதன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பற்றி அந்த பாஹ்ம அந்
 தந்தவசவிரோதத்தால் அது அயுத்தமென்று அபிப்பாயம். சக்திசப்தாபிதேயம்-அபிருதக்
 ஸித்தவிசேஷணமன்றோ சக்தி-பாஹ்மமோ ஒன்றுக்கும் விசேஷணமல்ல - ஆகையால்
 விஷ்ணுவின்னுடையதே சக்தி - அவனன்றோ பாஹ்மசப்தவாச்யம் என்று அபிப்பாயம்.
 இந்த இடத்தில் “நாராயண: பரம் பாஹ்ம, விஷ்ணுஸ்தவாஸ்த்ஹிரோவ நிஷ்டகா;
 பதிம்விச்வஸ்யாத்மேச்வரம், நதஸ்யேசேசுபுசு, நதஸ்மஸ்சாப்திகுபுசுந்யதே,
 யஸ்மாந்பரம் நாராயண: கிருசித், நதஸ்மோஸ்த்யப்யதி: குதோஜ்யோ லோகத்யே
 (நாராயணன் பரப்ரஹ்மம் - எங்கும் வ்யாபித்து இருக்கும் ஸ்வபாவமுன்னவரும் அவய
 வங்களில்லாதவருமான ஹரி ஒருவரே அந்த ஸமயத்திலிருந்தார் - அனைத்துக்கும் நாத
 னும் தனக்குத்தான் பிரபுவும் - ஒருவனும் அவனுக்கு நாதனல்ல - அவனுக்கு ஸமான
 னும் மேலானவனும் காணப்படுகிறானில்லை. எவனைக்காட்டிலும் மேன்மை பெற்ற
 வனது வெறொன்றுமில்லையோ - முல்வுலகங்களிலும் அவனுக்கு நிகரான வஸ்துவே
 இல்லை - அவ்வாறு இருக்க மேலான மற்றொருவன் எது? இதுமுதலிய சருதி ஸ்ருதி
 கள் அறுஸத்திக்கத்தக்கவைகள். மூன்று சக்திகளுக்கும் ஆச்யமாக இருக்கிற த்வய
 விக்ரஹமானது உபாஸிக்கத்தக்கதெனக் கூறப்படுகிறது - விஷ்ணுவே சக்தி என்று
 சொன்னால் எவ்வாறு விஷ்ணுவின் விக்ரஹத்தினுடைய ஏகதேசமானது விஷ்ணு
 வுக்கே-ஆச்யம்? அதற்கு ஆச்யபூதமான விக்ரஹம் பாஹ்மத்திற்கு இல்லையன்றோ
 என்றதனால் இதுவும் தூஷணமாக பலித்தது-சக்திசப்தாபிதேயம்நூபத்யம் என்று,
 பரம் அபரம் எனப்பெயர்வாய்ந்துள்ள இந்த இரண்டு ரூபங்களுக்கும் மேலே பரபா
 சப்தமானாரதிகாணமான சக்தி சப்தத்தால் பராமர்சமிருப்பதால் பரமென்ற ரூபகோ
 சமான சக்தி சப்தமானது பரமாத்மவிஷயமல்லவென்று அபிப்பாயம். தச்சலிஷ்டனோ:
 பரம் ரூபம். (அது விஷ்ணுவின் பரரூபம்) விஷ்ணுசக்தி: பரப்ரோக்தா (விஷ்ணு
 சக்தியானது ‘பரா’ என்று சொல்லப்படுகிறது) என்றல்லவோ கூறப்படுகிறது. ‘பூப
 மூர்தமமூர்த்தஞ்ச’ இதுமுதலிய வசனங்களின் அர்த்தத்தைக்கருதிச் சொல்லுகிறார்—
 மூர்த்தா மூர்த்தவிபரகேந என்று. ‘அவிய்யாகர்ம ஸம்ஜ்ஞாந்யா த்ருதியா சக்திரிஷ்ட
 யதே’ என்கிற இந்தச் ச்லோகத்தின் அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—நீநூய்யா என்று மூர்தா
 மூர்த்த விபாகோ’ என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் ‘மூர்தாக்ஷயிபாகம்’ என்று
 பிரித்து நிர்தேசம் செய்யப்பட்டது. (நிஷ்டபந்யோகித்யேயத்தேயே) க்ருத்யபரத்யய
 மானது விநிருபமான அர்த்தத்தில் விநிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை, பன்னையோ சக்யம்
 என்கிற அர்த்தத்தைக்கருதுகிறது - ‘யோகித்யேயம் பரம்பதம்’ என்கிற இடத்திலும்
 அதே அர்த்தம். நிஷ்டபன்னயோகமுடையவர்களால் தியானிப்பதற்குச் சக்யமாதலால் ப்ர
 க்ராந்த்யோகனுக்குத்தியாபிப்பதற்கு அசக்யமென்று பலித்தது - ஸ்வத்க்ஷேத்ரவிஷ்ணு
 என்று. இங்கு சக்திக்கு அஸ்வபாவவிக்ஷம் சொல்லப்படுகிறதில்லை-பின்னையோ ஒளபா
 திகமான தேரஷத்தை நீக்கிக்கொள்வதில் தான சக்தியற்றவர்கள் இருப்பதால் பகவத்
 ப்ரஸாதத்தை அபேகதித்திருத்தல் விவகரிக்கப்பட்டது—சுபரக்ஷாயத்வம் ப்ரதீஷித்ய
 என்று, ‘ஸ்வத: சக்திவிஹாத்’ என்பதனால் சப்தம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. ‘அநா
 ஸம்பதயா’ என்பதனால் ஆச்யத்வம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. இதனால் சுபாச்யத்வ
 ப்ரதிஷேதம் எய்தித்தது. சுபத்வம் ஹேயவிரோதித்வம் - ஹேயங்களில்லாமலிருத்
 தல் மாத்ரிமல்ல - ‘நிஷ்யமாந்மவிசுத்த்யர்த்தம் ஸர்வகெல்பிஷ்ணாசகம்’ எல்லா பாவங்
 களையும் நாசம்செய்கிற பகவத் த்வயமங்களை விஹாரமானது ஆத்மசக்தியின் பொருட்டு
 நிஷ்கிண்கத்தக்கது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மூன்று சக்திகளுக்கும் ஆச்யமாக
 இருத்தலைச்சொல்வதற்காக மூன்று சக்திகளையும் அறுவகிக்கிறார்—பர என்று, இந்த

இடத்தில் 'ஸமஸ்தாஸ்ரார்த்தயஸ்ரஸதா' என்கிற வசநக்தின் அர்த்தம் விவக்ஷித்சப்பட்டது. 'ஏதா: சக்தய:' என்று பருவசநமிருந்தபோதிலும் ஸமஸ்த பதம் அநேக வ்யக்தி களை க்ரோடகரிப்பதற்காக - பாசக்தியே பரமாத்மாவின்னுடைய ரூபமாதலால் பாசக்தி ரூபம் - அவ்வது பாசக்திபாத்மகம் - மேலேயும் இவ்வண்ணனமாக பகவத் ஸாதாரணமென்ற பதனால சதாஸ்ரமகாதி சரீரங்களுக்கு வ்யாவருத்தி ஏற்பட்டது. அந்த சரீரங்க்கள் பகவா னால் அதிவிஷ்டதந்தகனாக இருந்தபோதிலும் அந்தத் ஜீவவசேஷரூபமான விஷயமாக இருப்பதால். ச்ருதிமூலதனையகாணப்பிக்கிறார் - ஆதிநீய் என்று. மூர்த்த ரூபம் என்பதினால் 'மூர்த்தேபகவதோரூபே' என்கிற வசநார்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்திற்கு சுபாச்சரயதாநர்ஹு
 னையைச் சொல்லுவதற்காக 'ப்ரத்யப்த்மித்பேதம்யத்' என்று சொல்லப்
 படுகிறது. இதை நிரூபிக்கிறார்—“ததாஹி” என்று தொடங்குகிற க்ரந்தத்
 தினல், ராஜனே ! போகிகளால் தியானிக்கத்தக்கதும் எல்லாவற்றையும்விட

சிறந்ததும் எல்லோராலும் அடையத்தக்கதுமான விஷ்ணுவென்கிற பெயருள்ள பரமாத்மாவின்னுடைய இரண்டாவதான யாதொரு ரூபமுண்டோ அது யோகத்திலிழிகிறவனால் சிந்திப்பதற்குச் சக்யமல்ல. ராஜனே ! எந்த ரூபத்தில் இந்த எல்லா சக்திகளும் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அது எல்லா ரூபங்களைக்காட்டிலும் விஜாதீயமானதும் வேறானதுமான ஹரியினுடைய மஹத்தான ரூபம் என்றும் சொல்லுகிறது. அப்படியே ஜகத்திற்குள் எரிருக்கிற சூதர்முகன் ஸனகன் ஸநந்தனன் முதலியவர்கள் அவித்யையினால் கூற்றப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுக்கு சுபாச்ரயதாந்ஹதையைச் சொல்லி பத்தர்களாகவே இருந்து பிறகு யோகத்தினால் போதமுண்டாகி தன்ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவர்களுக்கும் ஸ்வத: சுத்திஇல்லாமையால் சுபாச்ரயத்வம் பகவானான சொளநகரால் நிஷேதிக்கப்பட்டது. ஜகத்திற்குள் இருக்கிற ப்ராஹ்மதேவன் முதல் த்ருணம்சுராக இருக்கிற ப்ராணிகள் யாதொருகாரணத்தினால் கர்மாவின்னுண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்களோ அதனால் அவர்கள் தியாநஞ்செய்பவர்களுக்கு தியாநவிஷயத்தில் உபகரகர்களல்ல, அவர்கள் அனைவர்களும் அவித்யைக்கு உட்பட்டவர்களாகவும் ஸம்ஸாரகோசர்களாகவுமிருக்கிறார்களன்றோ. பிற்காலத்தில் உண்டாயிருக்கிற போதமுள் எவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட தியாநவிஷயத்தில் உபகாரகர்களே அல்ல. அவர்களுக்குங்கூட யாதொரு காரணத்தினால் போதமானது வேறு இடத்தினின்று உண்டாகிறதோ அக்காரணத்தினால் ஸ்வபாவவித்தமான போதம் கிடையாது. ஆதலால்நிர்மலமான அந்தப்ரஹ்மமானது இயற்கையாகவே ஞானமுள்ளது. இதுமுதலியதால் ப்ராப்ரஹ்மரூபியான விஷ்ணுவின் தனக்கு அஸாதாரணமான ஸ்வரூபமே சுபாச்ரயமென்று கூறப்பட்டது. ஆதலால் இங்கு பேதாபலாபமானது அநியப்படுகிறதில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களில் இந்த ச்லோகம் எந்த அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டது என்று வ்னவினால் கூறுகிறார்—ஷூத்ர என்று சுபாச்ரயதைக்குத் தகுதி இல்லாமையைச் சொல்வதற்காக கூறப்படுகிறவதன்றால் வேறு இடத்தில் இதற்கு அந்ரஹத்வகதாரமும் மற்ற வஸ்துக்களுக்கு ததர்ஹத்வகதாரமும் காணத்தக்கது என்று கேட்கல் கூறுகிறார்—நநாஸி என்று. இந்த இரண்டு அர்த்தங்களிலும் இரண்டு வசனங்களே எடுக்கிறார்—ந ந தீ என்று. யோகபுஜா ப்ரகாரந்தயோகமுடையவனால். இதனால் அநாலம்பதத்வம் கூறப்பட்டது. ஸ்வத: சுத்தி இன்மையும் ப்ரகாண வரித்தமென்று அபிப்ராயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ‘அந்யேது புருஷ வ்யாக்ரஸேதஸோ யேப்பவ்யப்ரச்ரயா: அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்மயோநய:’ (ஹே புருஷ ச்ரேஷ்ட ! பகவத்வியமக்கன விச்ரஹத்தைத்தவிர்த்த மற்ற தேவாதிகள் எவர்கள்

மனதிற்ரு ஆதாரங்களாக ஆகிறார்சுனோ கர்மவச்யர்களான அவர்கள் அனைத்தம் அசுத் தர்கள்) இதுமுதலியதால் பகவானுடைய விக்ரஹங்கள் தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் சுத்தி இல்லாமை கூறப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. மற்ற ரூபத்திற்கு அர்ஹ கையைச்சொல்வதும் இந்தரூபத்திற்கு அநர்ஹத்வவிவகஷுக்கு ஸூசகம் என்பதும் 'ச' சப்தார்த்தம். அந்யேது என்கிற க்ரந்தத்தால் கர்மஸம்பந்தரூபமான அசுத்தியைச்சொன்னதினால் கர்மஸம்பந்தத்தினின்று விடுபட்டவர்களுக்கும் ஸ்வாத: சுத்தி இல்லாமையானது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அவர்களுக்குக்கூட சுபாச்யபத்த்திலிருக்கிற சுபசப்தத்தால் வ்யவச்சேதிக்கத்தக்கத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காகக் கூறுகிறார்— நந்ர என்று. ஸ்வஸ்வரூபபந்நாராம் என்கிற பத்த்தினால் 'பர்ஸாதப்யூதபோதாஸ்ச' என்கிற பதம் வ்யாக்யரிக்கப்பட்டது. 'ஆபர்ஹம் டீஸ்தம்பபர்யந்தா:' என்கிற இடத்திலுள்ள ஆஃ அபிவிதியை உணர்த்துகிறது—ஸ்தம்பசப்தத்தின் சேர்க்கையால், ஸ்தம்பம் கர்மவச்யமன்றோ. 'புமாரந்தேவ:' என்று தொடக்கி 'பூபபதே கர்மயோநய:' என்று சொல்லியிருப்பதால். 'தேஷாமப்யந்யதோ யத:' எனப்பதை ஈருகக்கொண்டிருக்கிற க்ரந்தத்தின் அர்த்தம் முந்தி உறைக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் 'தஸ்மாத்தகதமலம் பர்ஹம்' இதுமுதலியதின் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார். பரஸ்ய என்று ஸ்வாஸாதாரணம் என்கிற க்ரந்தத்திற்கு முன்போலவே அர்த்தம் 'பரத்யஸ்தமித' இதுமுதலிய ச்லோகத்திற்கு பேதநிஷேதத்தில் தாத்பர்யமில்லாமையை முடிவுசெய்கிறார்—அத: என்று.

“ ஜோநவ்ஸுரூபவ்ய ” உதயுத்ராவி ஜோநவ்யுகிரிஷ்ணஸ்யூயுஜோதஸ்யு க்ருஷ்ணஸ்யு ந லியோகஸு ப்ரூகிவாஷ்யுதே । ஜோநவ்ஸுரூபவ்யூதஸ்யுதொ டெவபிநுஷ்யூயுபூகாரொணாவஹாலொ ஸ்ரானிரிதெய்தாவநூத்யவநாஸி । நஹி ஸூகிகாயா ரஜததயா சவஹாலொ ஸ்ரானிரித்யுக்ஷ ஜமகி க்ருஷ்ண ரஜதஜாதம் லியோ ஹவகி । ஜமஹ ஜொஸூரோநாயிகரணெடுநெக்யுபூக்தெ: ப்ரஹ்மஜொஜோநவ்ஸுரூபவஸ்யூயுபூகாரதா ஸ்ரானிரித்யுக்ஷவத்யுபூஜாதஸ்யு க்ருஷ்ணஸ்யுலியோகஸுக்ஷம் ஸ்யூஷிகிவெஸு: தடிஸு: சவ்விஞ்ஹாலெவாஸ்யு ப்ரஹ்மஜொவிஷ்ணாபிபுரஸூஜோநாஷிகிவிஷ்ணொஷ்மநுஸ்யு ஸகிஸுசு ஸ்ரானமூணாத்ருஸ்யு லிஹாவிஷ்ணுதெ: ப்ரூகிவஹதயா தஸ்யுஸ்ரானிடிஸூநாஸூபாஸி । ஸாரோநாயிகரணெடுநெக்யுபூகிவாடிநஹி வாயாஸஹிவிஸூகிஷ்ணுநஹாரெவொவஹாடியிஷ்யுதே । சுதொத்ய லிவி ஸ்ரோகொ நாயுஸூரூபவஸ்யு வாயக: ॥

† ஸ்தம்பம்—குத்துச்செடி. (சிலர் ஒருவிதமான மிக்கச்சிறியதான புழுவுவென்று சொல்லுகிறார்கள்.)

பூரீபாஷ்யம்—

ஜ்ஞாநவஸ்ருபம் என்கிற இடத்திலும் ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற அர்த்தங்களனைத்திற்கும் மித்த்யாத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதில்லை. ஜ்ஞாநவஸ்ருபியான ஆக்மாவுக்கு தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய அர்த்தங்களின் ஆகாரத்தோடு தோற்றம் ப்ராந்தி என்று இவ்வளவு மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், சிப்டியானது ரஜதமாகத் தோன்றுவது ப்ராந்தி என்று சொல்லப்பட்ட மாத்திரத்தில் உலகத்திலுள்ள எல்லா ரஜதஸமூஹமும் மித்த்யையாக ஆகிறதில்லையென்றோ, ஜகத் ப்ராஹ்மம் இரண்டுகளும் ஸாமானாதிகரணயத்தால் ஐக்யம் தோன்றுவதால் ஜ்ஞாநவஸ்ருபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அர்த்தாகாரதையானது ப்ராந்தி என்று சொன்னால் அர்த்தஜாதம் அனைத்துக்கும் மித்த்யாத்வம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகுமென்று கிளைவப்படுமேயாகில் அது ஸரியல்ல. இந்த சாஸ்திரத்தில் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிற விஷ்ணுவானவர் அஜ்ஞாநம் முதலிய ஸமஸ்த தோஷஸமூஹங்களையும் நிசஸனம் செய்தவரென்றும் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகரென்றும் மஹாவியூத்யுள்ளவரென்றும் அறியப்பட்டிருப்பதால் அந்த ப்ரஹ்மஸுபியான விஷ்ணுவுக்கு ப்ராந்திதர்சனம் ஸம்பவியாததலால் ஸாமானாதிகரணயத்தால் ஐக்யப்ரதிபாதிதநமும் ஸூயத்தை ஸஹியாததென்றும் கிருத்தமல்லவென்றும் அடுத்தே உபபாதிக்கப்பட்டபேசுகிறது. ஆதலால் இந்த ச்லோகமும் அர்த்தவஸ்ருபத்திற்கு பாதகமன்று.

சுருத்ப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் 'ஜ்ஞாநவஸ்ருபம்' இதுமுதலிய ச்லோகத்திற்கு பேதமித்த்யாத்வத்தில் தாத்தர்யபாவத்தைக் கூறுகிறார்— ஜ்ஞாநவஸ்ருபமிகீதீ. அபிசப்தம் ஸமஸ்சயார்த்தமுன்னது. எல்லாவற்றுக்கும் மித்த்யாவ்ப்ரதிபாதபாவத்தை உபபாதிக்கிறார்— ஜ்ஞாந என்று. ஜ்ஞாநவஸ்ருபனுக்கு (தேவமனுஷ்யாதி) அர்த்தாகாரமாகத்தோன்றுவது ப்ரமமாக இருக்குமேயாகில் அர்த்தாகாரத்திற்கு ஜ்ஞாநவஸ்ருபமாகத் தோற்றம் ப்ரமமாக ஆகிரதில்லை என்று அர்த்தம். அதையே திருஷ்டாந்தத்தால் உபபாதிக்கிறார்—நவீ என்று. திருஷ்டாந்தத்தினால் வைஷ்ணவமுகத்தால் சோத்யத்தை சங்கிக்கிறார்—ஜகத்ப்ரஹ்மணை என்று. அந்த இடத்தில் எல்லா ரஜத ரஜதமும் சுத்திகா ஷ்சகலத்தோடு ஸாமானாதிகரணமாகக்காணப்பட்டிருக்கவில்லை - பின்னையோ வ்யதிகரணமாக ப்ரமாணங்களால் அறியப்பட்டதாக இருக்கிறது. ஆதலால் எல்லா ரஜதஜாதத்திற்கும் சுத்தித்தவத்தோடு விரோதமில்லை. பின்னையோ ஸாமானாதிகரணரஜதத்திற்கே விரோதம் அங்கு விரோதத்தால் ஸாமானாதிக்ருதரஜதத்திற்கு மித்த்யாத்வமும் அவிருத்தமாயும் அஸமானாதிக்ருதமாயுமிருக்கிற ரஜதத்திற்கு அமித்த்யாத்வமும். இந்த இடத்திலோ

வென்றால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த அனைத்தும் ப்ரஹ்ம ஸமாநாதிகரணமாகத்தோன்றுகிறது. ஆகையால் ஜ்ஞாநாகாரத்திற்கும் அர்த்தாகாரத்திற்கும்விரோதம்வரின் அர்த்தஜாஃம் அனைத்துக்கும் மித்யாதவம் பவித்தது என்று. இதைப்பரிஹரிக்கிறார்— துதஸநீ என்றும். அங்குமுதலில் அர்யஸ்வால்பபட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு ப்ரபந்தவாக்யார்த்த விரோதத்தைக்கூறுகிறார்— அஸ்மிநீ என்று. ப்ரஹ்மத்திற்கு அவித்யாஸம்பந்தமும் ஜகத்திற்கு மித்யாதவமும் இங்கு விருத்தம். 'ஸமஸத்யேயரஸிதம் விஷ்ணுவாக்யம் பரமம்பதம் - ததஸ்ஸவாஸுதேவதி - தத்ப்ரஹ்மபரமம் நிதயம் - ஹேயாபாவாச்ச நிர்மலம் - தாநிஸ்வாணி தத்வபு:—விபூதயோஹரேரேதா: - (ஸம்ஸத்சேதநாசேதரவர்க்கங்களாலடையத்தக்கதாக விஷ்ணுவெனப்பெயருள்ள ப்ரஹ்மமானது எல்லா ஹேமகுணங்களினின்றும் விடுபட்டிருக்கிறது. அதனால் அவன் வாஸுதேவனென்று, அந்த ப்ரஹ்மமானது சாச்வதமாயுள்ளது. ஹேயகுணங்களில்லாமையால் நிர்மலமானது - அவைகள் அனைத்தும் அவன் சரீரம் - இவைகள் ஹரியின் விபூதிகள்) இதுமுதலிய வசநத்தினாலென்று அர்த்தம். 'ப்ராந்திதர்சநத:ஸ்திதம் - விஷ்ணும்க்ரஸிஷ்ணும்க்' (ப்ராந்திதர்சநத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கிறது - சராசரங்களினைத்தையும் பகலிக்கின்ற விஷ்ணுவை) என்று குணங்களுடன் கூடிய விஷ்ணுவைப் ப்ரமாச்சரயத்வம் உரைக்கப்படுகிறது, ஆதலால் அதுயுக்தம், ப்ரஹ்மமோவென்றால் தோஷம் என்கிற சங்கையை விவக்ருவாதற்காக 'பரஸ்ப்ரஹ்மணோவிஷ்ணோ: ' என்று உரைக்கப்பட்டது 'நிரஸ்தாஜ்ஞாநாநிநிஹிதோஷகந்தஸ்ய ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகஸ்ய' என்கிற இந்த இரண்டு பதங்களாலும் அவித்யா ஸம்பந்தத்திற்கு அநுபபத்தியானது கூடப்பட்டது. அவித்யாஸம்பந்தமிருக்குமேயாகில் நிரஸ்தஸமஸ்த ஹேயத்வமும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வமும்பொருந்தாதன்றோ 'மஹாவிபூத: ' என்பதனால் ஜகந்மித்யாத்வாநுபபத்திகூடப்பட்டது ஜகத்திற்கு பாவத் விபூதித்வமானது பரமாணந்தரஸித்தமல்லவன்றோ—எதனால் நிஷேதத்திற்காக அறுவாதம் ஏற்படுமோ—ஆதலால் விதிக்கவே விதிக்கப்படுகிறது. விதியோவென்றால் ப்ரமந்தையுண்டென்ப னுதிநிலை - அப்படி ப்ரமந்தை உண்டுபண்ணும் தன்மை சொல்லப்படும்படித் தில் நிஷேதவசநத்திற்குக்கூட ஸத்தானபேதத்திற்கு அஸ்வவிவசயபுத்திரூப ப்ரஹ்மபரவம் தரிக்கமுடியாததாக ஆகும். ப்ராமாண்யம் இரண்டொருக்கியங்களுக்கும் ஸமானமன்றோ - ஆகையால் விதிக்கப்பட்ட அர்த்தம் பரமார்த்தமே என்பதனால் ஜகந்மித்யாத்வமில்லை என்று அர்த்தம் ஸாமாநாதிகரணயத்தினால் ஐக்யப்ரதிதி உண்டாகுங்கால் ஜ்ஞாநாகாரார்த்தாகாரங்கள் இரண்டுக்கும் விரோதம்வருவதால் இரண்டுக்குள் ஒன்றுக்கு மித்யாதவம் ஏற்படவேண்டும். சிப்பியே வெள்ளி என்கிற இடத்தில் போல என்கிற சங்கைவரின் கூறுகிறார்—ஸாமாநாதிகரணயேந என்று பாதாஸஹம் - இரண்டு ஆகாரங்களில் மாதாம் இரண்டுக்குள் ஒன்றின்டாதத்தை அபேகிபதாமல்கூட ஸாமாநாதிகரணயம் ஸம்பவிக்கிறதென்பதில்லை - பின்னையோ பாதத்தை ஹறிக்கிறதில்லை - இரண்டு ஆகாரங்கள் ஸித்தியாமல்போமேயாகில் ஸாமாநாதிகரணயலக்ஷணம் வித்தியாததலாவென்று பொருள். அங்ஙனமாகில் ஒருவஸதுவில் இரண்டு ஆகாரங்களின் விரோதம் எவ்வாறு பரிஹரிக்கப்படுகிறது? என்று கேட்கில் செர்வ்லுகிறார்—அவிருத்தஞ்சேதி என்று.

இரண்டு ஆகாரங்களை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஸத்வாரகமாக இருப்பதால் ஐக்யப்ரதிபாதம் அவிருத்தம் என்று கருத்து. அகந்தாமேவ - வேறு அதிகரணத்திலல்லவென்று அர்த்தம். முதலாவதான 'ச' சப்தம் சங்காசிவ்ருத்தியைக் குறிக்கிறது. இரண்டாவது ஸமுச்சயத்தைச்சொல்லுகிறது. மித்யாத்வ பரத்வாபாவத்தை நிகமநம். செப்கிறார்—அதேநாயம் என்று. இவ்வண்ணம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்கிற ச்லோகத்திற்கு ப்ரபஞ்சமித்யாதவமானது பொருந்தாமையை வெளிப்படுத்தினதினால் தள்ளப்பட்டது

தயாவா—“யதொவா உரோமி ஹுதாநி ஜாயதே ! யெநஜா
தாநி ஜீவந்தி । யத்யஞ்ஜிவிஸம்விஸந்தி தத்விஜ்ஞாஸஸ்வ தஜ்ஹ ”
(தெத-உவ-க) உதி ஜமஜ்நாடிகாரணம் ஸு-ஷெத்யவஸிதெ ஸதி
“ உதிஹாஸபுராணாஹுரம் வெஹ் ஸஜீவவ்யுஹயெக் । விஷெ
த்யுபநு-தாடுஷெ ரோமியெ ப்ர-தரிஷ்யதி ” (ஹா-சூ-க-உஎந)
உதிஸாஸெணாய-ஸுஷு உதிஹாஸபுராணாஹுரஜீவவ்யுஹணம்
காய-புரிதி விஜ்ஞாயதெ । உவவ்யுஹணம்நாஜி விஜிதஸககுவெஷதடி
ய-பாநாம் ஸுயொமஜீஹிஸோக்ஷாத்யதவெஷதத்யாய-பாநாம் வாஸெக்ஷி
ஷ்வாவமதவெஷவாக்யாய-புஷுக்ஷீகரணம் । ஸககவாபாமதஸு வாக்யா
ய-புஷுரூபஹாமநுவணாஹுரவமஜீகெந தெநவிநா நிஸ்யாயொமா
ஹு-வவ்யுஹணம்ஹி காய-புரெவ ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

இதை உபபாதிக்கிறார்—“யதோவா இமாம் பூதாநிஜாயந்தே, யேநஜாதாநி
ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத்விஜ்ஞாஸஸ்வ, தத்ப்ரஹ்ம்” என்கிற
ச்ருதிவசநங்களால் ஜகஜ்ஜ்நாதிக்காரணம் ப்ரஹ்மம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்க
“இதிஹாஸபுராணப்யாம் ஜேதம் ஸமுபப்நும்ஹயேத-பிபேத்யல்பச்ரு
தாத்வேதோமாமயம்ப்ரதரிஷ்யதி” (இதிஹாஸம் புராணம் இவ்விருண்டுகளா
லும் வேதத்தை நன்றாக உபப்நும்ஹணம் செய்யவேண்டும். வேதமானது
என்னை இவன் ஏமாற்றிவிடுவானென்று ஸ்வல்பப்படிப்புள்ளவனிடத்தினி
ன்று பயப்படுகிறது) என்கிற சாஸ்த்ரத்தினால் அர்த்தத்திற்கு இதிஹாஸ
புராணங்களால் உபப்நும்ஹணம் செய்யத்தக்கதென்று அறியப்படுகிறது.
உபப்நும்ஹணமாவது ஸகலவேதங்களையும் அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்
களையும் அநிந்தவர்களும் தன்யோகமகிமையினால் நேரில் வேத தத்வார்த்
தங்களைக் கண்டறிந்தவர்களுமான மஹான்களுடைய வாக்கியங்களால் தன்
னூறியப்பட்டிருக்கிற வேதவாக்கியார்த்தங்களை ஸம்சயம்ஜீ? தெளியச்செய்
வது, எல்லா சாகைகளையும் அடைந்திருக்கிற வாக்கியார்த்தமானது ஸ்வ
ல்ப பாகத்தை செவியுற்றதனால் அறிவதற்கு அசக்யமாதலால், அதன்றி நிச்
சயமுண்டாகாததலால் உபப்நும்ஹணம் செய்யத்தக்கதே.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

முதற்குமேல் ச்லோகத்தை தன்பகரத்தில் வ்யாக்கியாநம்செய்வதற்காகத்தொடங்குகிறார்—தநாஷீ எனறு. இந்த இடத்தில் எதற்காக முகலாவதான ச்லோகத்தின் வ்யாக்கியாநம்; சொல்லப்படுகிறது—‘ஜ்ஞாநஸவருபம்’ என்கிற ச்லோகத்தில் இரண்டாமாவேற்றமைப்பதற்குக்கு விசேஷ்யமானத விஷ்ணுவென்று அறியப்படுகிறதில்லை. அவைகளுக்கு ‘ப்ரணம்ய’ என்கிற பதத்தோடு அந்வயமும் அறியப்படுகிறதில்லை. ச்லோகத்திற்கு விஷ்ணுடார்த்த பாத்வமும், ப்ரகாணத்திற்கு விஷ்ணுடார்த்தபாத்வமின்றி அறியப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் நமஸ்கார ச்லோகங்கள் வ்யாக்கியாநிக்கத்தக்கவைகள். வ்யாக்கியாநிக்கத்தக்க அந்த ச்லோகங்களில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் நமஸ்காரஞ்செய்தல் யாதுகாரணத்திற்காக, முதலிலேயன்றே அதுசெய்யத்தக்கது என்கிற சுகை உண்டாகிறது. சாஸ்த்ரமானது வினாவை ரூபமாகத்தோன்றி இருப்பதால் முதலில் வினாக்களுக்கு சுருக்கமாக மறுமொழியைக்கூறி விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமுண்டான ஸமயத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் நமஸ்காரம்செய்யப்பட்டது. அப்படி இல்லாவிட்டால் வினாவுக்கு அடுத்தே நமஸ்காரம்செய்யப்படாநின்றிருக்கும் ஸமயத்தில் நமமுடைய வினாவுக்கு யாது மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறதோ என்று லெப்ய புத்திக்கு. ஈ வ்யாகுலதை உண்டாகும் என்கிற முந்தையப்பட்ட சுகையின் நிரஸநம் வாயிலாக நமஸ்காரச்லோகத்தின் டீஸங்கதியைக்காட்டுவதற்காக ப்ரச்ச்ச்லோகங்கள் வ்யாக்கியாநிக்கப்பட்டன, ‘ஜ்ஞாநஸவருபம்’ என்கிற ஆரம்பச்சந்தத்தில் நிரவீசேஷ வஸ்துவைத்தவிர்த்த மற்றவை அனைத்துக்கும் ப்ராந்தி வித்தத்தால் காணப்படுவதால் அத்தற்கு அநுருணமாகவே அர்த்தம் மேலே வர்ணிக்கத்தக்கதென்கிற சுகையின் பரிஹாரத்தின்பொருட்டு தொடக்கத்தில் உபக்ரமிக் கப்பட்டிருக்கிற ப்ரச்ச்ரேத்தாவரலாப ச்லோகங்களால் சாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கது. விபூதிருண்டுகூடான தேவதாவிசேஷமே ஒழிய ஜ்ஞாப்திமாத்த்ரமல்லவென்கிற சாஸ்த்ரதாத்தர்ய ஜ்ஞாபாதத்திற்காகவும் முதலாவதான ச்லோகத்தின் வ்யாக்கியாநம். வ்யாக்கியாநம்செய்ய விரும்பப்பட்டிருக்கிற ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ராந்தியின் அந்வயத்திற்கு ஸத்வாரகத்தவஸித்தியின்பொருட்டு ஸாமாநாதிகாணயம் சரீரசரீரி பாவகிபந்தநமன்பது ‘யம்யம்’ என்கிற ‘மயம்’ ப்ரத்யயத்தால் ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவும் ப்ரச்ச்ச்லோகங்கள் வ்யாக்கியாநிக்கப்படுகின்றன. அந்த இடத்தில் இதுவே தாந்த் ச்ரவணம் பண்ணினவனுடைய வினாவா? அல்லது வேதாந்த ச்ரவணம் செய் யாதவனுடைய வினாவா? என்கிற விகல்பத்தில் வேதாந்தத்தைக் கேளாதவனுக்கு விசேஷித்துவினவுதல் பொருந்தாது. வேதாந்தத்தைக்கேட்டவனுக்கு கேழ்க்கத்தக்கது இல்லாமையால் வினாபொருத்தமுன்னதாக ஆகாது என்கிற சங்கைவாரின் வேதாந்த ச்ரவணம் செய்கவனுடைய வினாவென்று சொல்லுகிறார்—யதோவாஹமாநி இது முதலிய தால். ‘அவஸிதேஸதி’ என்பதனால் ப்ரஹ்மமீமாநஸா ச்ரவணம்செய்யப்பட்டதென்பது உரைக்கப்பட்டது. வேதாந்த ச்ரவணம்பண்ணினவனுக்கு எவ்வாறு வினாபொருத்தமுன்னதாகும் என்கிற சங்கையில் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணினவனுக்கு இதிஹாஸபுராண விதியைக்காண்பிக்கிறார்—இதிஹாஸ எனறு. இதஹாஸ என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக்கொண்ட ச்லோகத்தில் வேதசப்தம் வேதாந்தத்தை உணர்த்துகிறது. வேதத்திற்கு உபப்தம்ஹணங்களை இருக்கிற தர்மசாஸ்த்திர இதிஹாஸபுராணங்களில் தர்ம சாஸ்த்திரங்கள் பூர்வபாகோபப்தம்ஹணங்கள், இதிஹாஸபுராணங்கள் மேல்பாகத்திற்கு

உபந்ரும்ஹணங்கள் என்று பாருபாடு அறியத்தக்கது. அதுவுந் ஸ்ரூதபதிகரணத்தில் வெளிப்படப்போகிறது. அவற்றுள் தர்மசாஸ்திரங்களில் ப்ரஹ்மப்ராசிபாதமானது கர்மங்கள் அந்தப் ப்ரஹ்மாராதனரூபங்களென்பதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக. இஹிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ராதிபாதமானது கர்மாக்களுக்குப் ப்ரஹ்மோபாஸநாகக்ஷப்ராதிபாதச்சூத்ரமாக. இஹிஹாஸத்திற்கு புராணங்களைவிட அப்யர்ஹிதத்வம் விசேஷம். 'அல்பாக்ரம்' என்கிற சப்தாதுசாஸநகதினால் புராணசபத்திற்கு பூர்வ ஓநிபாதம் வருவதாக இருக்க அப்யர்ஹிதம் பூர்வம்" என்கிற ஓவார்த்திகத்தினால் ப்ரயோகத்தில் முதன்மைவாய்ந்திருக்கிற இஹிஹாஸத்திற்கு அப்யர்ஹிதத்வம் அறியப்படுவதால். இந்தச் ச்லோகத்தினுடைய முதலாவது அர்த்தத்தை வியாக்கியானிக்கிறார்—உபந்ரும்ஹணம்நாம் என்று. ஆறாம்வேற்றுமையிலிருக்கிற இரண்டுவிசேஷணங்களால் ஆகமத்தாலும் விவேகத்தாலும் உண்டான ஜ்ஞாநமிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. 'தத்வார்த்தநாம்' என்கிற பருவசனமானது கபிலமதத்தைக்காட்டிலும் இஹிஹாஸம் முதலியவைகளுக்குப் ப்ரபால்யத்தைக்காண்பிப்பதற்காக. வ்யக்திசுரணம் - அஜ்ஞாவிசேஷங்களோடுகூட தன்னால் அறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களின் நிஷ்கர்ஷம். எவ்வாறு வேதத்தினால் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸந்த்யோபாஸநம் முதலியதற்கு சரீராகத்திப்ராஹ்மம் தந்ததாவனம் ஸநாம் முதலிய விசேஷங்களுடன் கூட நிஷ்கர்ஷமோ. இவ்வாறே உபநிஷத்பாகத்திலும் அர்த்தநிஷ்கர்ஷம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது. உபநிஷதர்த்த நிஷ்கர்ஷம் ப்ரஹ்மவிசாரத்தால் ஸித்தம் - ஆகையால் உபந்ரும்ஹணபேஷை இல்லை என்கிற சங்கைவரின் ச்லோகத்தின்பின் பாதியை வ்யாக்கியாநம் செய்கிறார்—ஸகல என்று. பூர்வார்த்தத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற உபந்ரும்ஹண காரியத்தைக்கு உபபாதகம் உத்தரார்த்தம் - உபந்ரும்ஹணமாவது அத்யயநம்செய்யப்பட்டிராத சாகந்தாங்குளிலுள்ள அர்த்தங்களோடுகூட அத்யயநம்செய்யப்பட்டிருக்கிற சாலைகளின் அர்த்த நிஷ்கர்ஷம் - ஆதலால் உபந்ரும்ஹண விசாரணைபேஷயமில்லை என்று அர்த்தம்.

அய்யா! எவ்வாறு ஐ ஆபாதப்ராதிதியினால் பலவாறான அர்த்தங்களை தெரிந்துகொள்வதனால் கர்மவிசாரத்திலும் அதற்கு அடுத்த ப்ரஹ்மவிசாரத்திலும் ஓராகத்தால் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகிறதோ அவ்வாறு அத்யயநம்செய்யப்படாதின்ற * சாஸையில் அடங்க இருக்கிற "அரந்தாவைவோதா:" என்கிற வாக்கியத்தினால் வேதங்களுக்கு ஆரத்த்யம் அறியப்படுவதாலும் அத்யயநம்செய்யப்பட்டிருக்கிற சாலைகளால் அறிப்படாததும் அவைகளுக்கு அவிருததங்க்கையுப் விருத்தங்க்களையுமிருக்கிற அர்த்தங்க்களுக்கு ஸம்பவமிருப்பதாலும் "ஸம்நுதேஹசு, அபிஸ்மர்யதே" இதுமுதலிய ஸந்திரங்களில் உத்தரார்த்தத்தின் கிரணயத்திற்கு உபந்ரும்ஹணத்தை அபேஷித்திருத்தல் காணப்படுவதாலும் உபந்ரும்ஹணச்சரணத்தில் ராகத்தால் ப்ரவ்ருத்தி பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறது. அங்கு பூர்வபாகத்திற்கு உபந்ரும்ஹணங்களான தர்மசாஸ்திரங்களிலும் கேழ்க்கப்பட்டிருக்கிற உபநிஷத்பாகோபந்ரும்ஹணரூபமான இஹிஹாஸபுராணங்களிலும் ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாவதால் விதிக்கு வையர்த்த்யம் வருகிறது. அப்ராப்தவிஷயத்தி

† அப்யர்ஹிதத்வம்—மேன்மை. ஓநிபாதம்—ப்ரயோகம்.

ஓவார்திகம் — ஸந்திரகாரரால் சொல்லப்பட்டிராத சிலலக்ஷயவித்தியைக்கருதி காத்யாயன மஹரிஷியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸந்திரம்போல் கம்பீரார்த்தமுன்னவசனம்.

ஐ ஆபாதப்ராதிதி—ஸம்சயம் விபர்யயம் இவைகளை ஸஹிக்கும் புத்தி.

ஓராகம்—இச்சை. * சாலை—வேதத்தினிடைய ஓர் பாகம்.

வன்றோ சாஸ்திரத்திற்கு அர்த்தவெத்வம். குருவினிடத்தினின்றே கேழ்க்கத்தக்கது என்கிற நியமவியதியுமல்ல, இந்த வசனத்தில் அகைச்சொல்லுமித சப்தமில்லாமையால், இதிஹாஸ புராணங்களில் சீரவணர்த்தம் ப்ரவ்ருகத்திதவனுக்கு இந்த வசனத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் - அந்த வசனார்த்த ஜ்ஞாநததால் இதிஹாஸபுராணசர்வணத்தில் ப்ரவ்ருகத்தி என்று அந்யோந்யாச்யதோஷமும் - ஆகவால் “உபப்நுமஹஸே” என்கிற விதி பொருத்தமுன்னதாக ஆகாது என்று ஸத்யம், பாரதம் முதலிய ப்ரபந்தவியேஷ. சர்வணத்தின்பொருட்டே அதின் நடுவிலிருக்கிற இந்த வசனத்தினால் நியாயஸித்தமான உபப்நுமஹணத்தின் அபேகைந்யானது ஸாமான்யமாக அநுவதிக்கப்படுகிறது. உபப்நுமஹணம்செய்யத்தக்கதென்று அறிப்பப்படுகிறது என்கிற இந்த வசனத்திற்கு இது அர்த்தம். நியாயஸித்தமான உபப்நுமஹணம் செய்யத்தக்கதென்பது இந்த வசனத்தாலும் அறியப்படுகிறது என்று “உபப்நுமஹணம்நாம்” இது முதலிய பாஷ்யத்தினால் ந்யாயப்ராப்தியே காட்டப்படுகிறது. அன்றிக்கே - ஸமந்வயவிரோதபரிஹார கஷணங்களாலேயே தத்வஸ்திதி நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் வஸ்துவில் விருத்தாகாரம் ஸம்பவியாதாதலால் அந்யயநம் செய்யப்படாநின்ற ச்ருதியினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேறு ப்ரதேசம் ஸம்பவிக்கிறதாக்கல் வேதத்திற்கு ப்ராந்தி ஜல்பிதத்வம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற தத்வத்திற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஒன்றின் ப்ரஸங்கத்திற்கு ஸம்பவியாதாதலாமையாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் அறியப்படாத குணவியூதிவியேஷமிருத்தபோதிவாங்குட உபப்நுமஹண ஸஹஸ்ரங்களாக் கூட அதின் (இயக்கா) பரிமாணத்தின் ப்ரதிபாதம் பொருத்தாததாலும் அறியப்பட்டிருக்கிற சில குணவியேஷோபாஸங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணவியேஷோபாஸத்தினாலேயே புருஷார்த்த ஸித்திக்கு உபபத்திவருவதாலும் உபப்நுமஹண சர்வணத்தில் அபேகை இல்லாதவனக்குறித்த உபப்நுமஹயேதே என்கிற விதியானது த்ருதியுள்ளது.

அய்யா ! இவ்ஹனமாகில் நியாயங்களால் அநுநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்நியங்களால் அறியப்பட்டிருக்கும் வாக்யார்த்தங்களில் உபப்நுமஹணங்களால் நிர்ணயிக்கத்தக்கது இல்லாமையாலும், நிஷ்கர்ஷிக்கத்தக்க அம்சமானது ஸூத்ரங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசனங்களாலேயே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், உபப்நுமஹணவியதியானது அத்ருஷ்டார்த்தமாக இருக்கலாம். த்ருஷ்டம் ஸம்பவக்கிற இடத்தில் அத்ருஷ்டத்தை கல்பிப்பது ந்யாய்யமல்ல வசனம் த்ருஷ்டார்த்தத்தவதையும் காண்பிக்கிறது. ‘மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி’ என்று. வேதத்திற்கு ப்ரதாரணமானது அந்தவேதத்தின் அபிப்ரேதார்த்த விபரிதமான அர்த்தத்தைவாணிப்பதே. ஆதலால் அந்த விபரிதார்த்த நியுத்தி ரூபமான த்ருஷ்டபலம் வாசஸிதம் அது இருக்க அத்ருஷ்டத்தை கல்பிப்பது உகிதம்ல்ல. அகவனமாகில் அதேத்ருஷ்டமானபலமென்று கூறப்படுமேயானால் அதுவும் யுத்தமல்ல. தத்வத்தின் மாறாட்டத்தைப்பற்றிய ப்ரதிபாந்தத்தின் அஸம்பவத்தை நியேசொல்லியிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மத்தின் வியூதியை முழுமையும் அறியாமையும் அதின் எல்லா அவாந்தர வியேஷங்களை அறியாமையும் வேத ‘ஐ’ ப்ரதாரணரூபமல்லாததால் அதின் நிவ்ருத்தியானது பலம் என்பது தகாததாலும். மறுமொழி கூறப்படுகிறது. பரதத்வ விஷயத்திலும் அதின் உபாஸநப்ரதிபாதங்களிலும் @ விபர்யாஸத்திற்கு ஸம்பவமில்லை. ஆகிலும் “கிந்தேக்ருண்வாதிகடேஷா காவோ நாசிரமதுஹ்ரேகத பந்தி வ்யர்மம், ஆனோபாப்ரமகந்தஸ்யவேதோரைவாசாலம் மகவாந்தர்த்தயாச:” இது முதலிய வாக்நியங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற ப்ரமகந்தி வ்ருத்தார்த்தம்போல பா

மாத்தமாவிலுள் ஸ்ருஷ்டிக்கத்தக்க தேவமனுஷ்யதிரியகாதி வீசேஷங்களும் அநைகளின் உத்பத்தியும் அவைகளின் வ்ருத்தவிசேஷங்களும் ச்ருதிஸாமான்யத்தால் அறியப் பட்டு இருப்பதால் வாக்கியாவிக்ஷிதத்வத்தை எண்ணிக்கொண்டு அஹல்யாஜாநாதி வாக்கியங்களுக்குப் பண்டிதர்களென்றே எண்ணிக்கொண்ட மற்றவர்களால் சொல்லப் பட்ட அர்த்தத்தைப்போல் வேதத்தின் பூர்வபாகத்தையும் உபவிஷத் பாகத்தையும் அடைந்திருக்கிற மந்தாரர்த்த வாதங்களுக்கும் வேறு விதமாக அர்த்தம் எண்ணப்படுமே யானால் உபப்ருமஹணைகளைக்கேளாதவனாதலால் இவன் வேதத்தை வகுசிக்கவே வஞ் சிப்பான்; ஆனதபற்றிய அனைப்பரிஹரிப்பதினபொருட்டு உபப்ருமஹணவிதியா னது உபபந்மாதிறது. அந்யோந்யாச்யமுமில்லை. ஓ ஸ்வாத்யாயவிதி வாச்யத்திற்கு ஸ்வாத்யாயத்தில் அந்தர்பாவிரிசுத்தபோகிலும அத்யயநத்தினால் விதிஜ்ஞாநம் - விதி ஜ்ஞாநத்தினால் அத்யயநம் என்று எவ்வாறு அந்யோந்யாச்யமில்லையோ அப்படிப்போல அந்த இடத்தில் விதியை அறிந்த புருஷனுடைய ப்ராணத்தினாலாவது அதின் அருஷ்ட நாதர்த்தங்கத்தினாலாவது மாணவனுக்குப் ப்ரவருத்தி உண்டாகிறது. இவ்வண்ணமாக உபப்ருமஹண விதியை அறிந்த ஓ சிஷ்டஜநவாத்ரபாஸித்தியாலாவது அதை அறிந்திருக்கிற தன்னுடைய குருவசகத்தினாலாவது அதனால் உபப்ருமஹணத்தை அறிவதில் ப்ரவருத்தித்த வேறு புருஷனைப்பார்ப்பதாலாவது உபப்ருமஹண ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கதென்கிற ஜ்ஞாநத்தால் சிஷ்யனுடைய வினா பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அதனால் உபப்ருமஹண விதியானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. அந்த இடத்தில் தனக்க குருவான பராசாரருக்கு ஸர்வஜ்ஞகல்பாஸித்தியாலும் அதலேவையே எவ்வா வித்யா... தவங்களிலும் தான் கருத்த சினைபெற்றவராக இருப்பதாலும் மைத்ரேயருக்கு அவரால் செய்யப்பட்டிருக்கிற புராணச்சுவனத்தில் ப்ரவருத்தி உபபந்மாதிறது.

வேறு புராணங்களைவிட இந்தப்புராணத்திற்கு மேன்மையைசொல்லப்போகிறவராக வினாக்களை அவதரிப்பிக்கிருர்—தந்திர என்று கீழ்காட்டார் வடகாட்டார் முதலிய எல்லா விதஜ்ஞாநங்களறிவியப்பட்டிருக்கிற இந்த புராணாத்ரத்திற்கு மற்றப்புராணங்களைவிட ப்ரஸித்தி அகிசமாக இருப்பதால் தர்மசாஸ்திரத்தால் நாகவதர்மத்திற்குப்போலவும் வ்யாகாணங்களில் பாணியிடத்திற்குப்போலவும் ஸௌதீயர்பரத்தங்களைக்காட்டிலும் அதிக மேன்மையானத அபலாபம் செய்வதற்கு சக்யமன்று. அதினாலேயே ப்ரஸித்தி ப்ராசர்யத்தால் கௌரம் முதலியதற்குப்போல நஷ்டகோசத்வ சங்கையானது தூரத்தில் ஐட்டப்பட்டது. அதிக விஸ்தாரமாக இவ்வாததாலும் ஓ ப்ரகேஷபமென்கிற சங்கை அவதரிக்கிறதில்லை அந்யபநையான உக்தி ப்ரஸித்த பரிசுரஹாதிசயமுள்ளது - இது “படய பராசரேதம்” என்று அக்கேசுவாஸ்யமாஹாத்மயம் தாயஸேஷு ப்ரகீர்த்தயதே, ராஜஸேஷுசமாஹாத்ரயமதிகம் ப்ரஹ்மணேவிது: - ஸாத்விகேஷ்வதகல்பேஷுமாஹாத்மயமதிகமஹரே: - தேஷ்டேவாவேதயோகஸம்விந்தா: கமிஷ்யந்தி பராபசதிம் - யஸ்மிர்கல்பேதயத்த்ரோகத்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணாபுரா - தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்மயம் தத்ஸ்வருபேண வர்ண்யதே: - தாமஸகல்பங்களில் அக்சியினுடையவும் சிவனுடையவும் மாஹாத்மயம் நன்குசொல்லப்படுகிறது. ராஜஸகல்பங்களில் ப்ரஹ்மாவைக்கு மாஹாத்மயம் அதிகமென்று அறிகிறார்கள். ஸாத்விககல்பங்களில் ஹரியினுடைய மாஹாத்மயம் அதிகம். அந்த ஸாத்

ஓ ஸ்வாத்யாயம்—வேதம்.

† மாணவன்—வேதாத்யயனம் செய்கிற ப்ரஹ்மசாரி.

‡ சிஷ்டாட்கள்—வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மங்களை உன்னப்படி அனுஷ்டிப்பவர்கள்.

§ ப்ரகேஷம்—கார்த்தத்திலல்லாத விஷயங்களை, நாகங்கள் பூஷ்டப்படி பண்ணி இடையில் சேர்த்துவிடுதல்.

விசக்ஷப்பங்களிலேயே யோசகத்தால் நல்லவித்திபெற்றவர்கள் உத்தமகதியை அடைவார்கள். முற்காலத்தில் ப்ரஹ்மாவினால் எந்த கல்பத்தில் எந்த புராணம் சொல்லப்பட்டதோ அதின் அதின் மாஹாத்மயமானது அதின் ஸ்வரூபத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது) என்று ஸம்யக்ஜ்ஞாநகிஷ்பாதகஸ்த்வமூலமாக இருப்பதாலும் அந்யதாஜ்ஞாநவிபரீத ஜ்ஞாநங்களுக்கு வேறுபூதங்களான ராஜஸ்தமஸ்ஸுகளை மூலமாகக்கொண்டிராததாலும் துஷ்டகாரணங்களுள்ள புராணத்தாங்களோடு ஸாம்யம் எண்ணத்தக்கதன்று - ஸத்வத்திற்கு யதார்த்தஜ்ஞாநவேறுதவமும் ராஜஸ்தமஸ்ஸுகளுக்கு அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநவேறுதவமும் “ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்” (ஸத்வகுணத்தினின்றும் ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது.) “அயதாவத்ப்ரஜாநாகி புத்திஸ்ஸா பார்த்தராஜஸி” (ஹே குந்திபுத்த! எது உள்ளபடி அறிகிறதில்லையோ அது ராஜஸுபுத்தி) “ஸர்வார்த்தாத் விபரீதாம்ஸ்ச புத்திஸ்ஸாபார்த்ததாமஸி” (பார்த்த! எல்லா அர்த்தங்களையும் விபரீதங்களாக எது க்ஷிபிக்கிறதோ அந்த புத்தியானது தாமஸமானது.) என்கிற வசநத்தால் ஸித்தம். “ஸத்வம் லகுப்ரகாசகம் இஷ்டம்” “உபஷ்டம்பகம்சலஞ்சரஜ:” “ருருவரணக மேவதம்.” “ஸர்வாஸ்தாநிஷ்டபலா: ப்ரேத்யதமோநிஷ்டாஹி தா: ஸ்ம்ருதா:” (ஸத்வ குணமானது லேசானது, ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணுந்தன்மையுள்ளது. எல்லோருக்கும் விஷ்டமானது-ராஜஸானது க்ஷிபிதத்தை உண்டுபண்ணும் ஸ்வபாவமுள்ளது சாஞ்சல்யத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மையாய்ந்தது. தமோகுணமானது குருத்வமுள்ளது. ப்ரகாசத்தை மறைத்தலே அதற்கு ஸ்வபாவம் - அவைகளினைத்தும் லோகார்த்தத்தை அடைந்து பயனற்றவைகள் - அவைகள் தமஸ்ஸில் நிலைபெற்றவைகளென்று எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன; என்றும் பிரவசித்தம்.

அய்யா! நான்முன் சிவன்முதலியவர்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிற புராணங்கள் ராஜஸ்தமஸ்ஸுகளை மூலமாகக்கொண்டவைகள் என்கிற வசநமும் ராஜஸ்தமஸ்ஸுகளை மூலமாகக்கொண்டிருப்பதுபற்றி அவைகளுக்குப் ப்ராமாண்யமில்லாமையால் ஸாத்விக புராணங்களுக்குப் ப்ரபால்யம் ஸித்திக்கிறதில்லை. இந்த வசநம் ஸத்வமூலமென்பதில் ப்ரமாணம் கிடையாது - அதனாலேயே அந்த வசநமாத்ரத்திற்கு அப்ராமாண்யம் சொல்வது - க்தமே ஒழிய பஹுபுராணங்களுக்கு அப்ராமாண்யம் சொல்வது யுத்தமல்ல - ஒருநாடக சேர்ந்த அநேகங்கள் அதிக பலமுள்ளதாதலால். (மதமொழி) சொல்லப்படுகிறது. இந்த வசநத்திற்குப் ப்ராமாண்யத்தில் விவாதம் ந்யாயமல்ல. பாதகம் காணப்படாமையாலும் தாளுகவே ஸித்தித்திருக்கிற ப்ரமாண்யமானது மறுக்கப்படாமையாலும் “யோஹகலுவா அஸ்யதாஜ்ஞேஸாம்ச: ஸோஸௌ ப்ரஹ்மசாரிணேயோயம் ப்ரஹ்மா - யோஹசலுவா அஸ்ய ஸாத்விகேஸம்ச: ஸோஸௌ ப்ரஹ்மசாரிணேயோயம் விஷ்ணு: - யோஹகலுவா அஸ்யதாமேஸாம்சல்ஸோஸௌ ப்ரஹ்மசாரிணேயோயம்ருத்ர:” (இந்த ப்ரஹ்மசாரியினுடைய யாதொரு ராஜஸாம்சமுண்டோ அந்த அம்சந்தான் ப்ரஹ்மா - இந்த ப்ரஹ்மசாரியினுடைய வாத்விசாம்சம் எது உண்டோ அதுதான் விஷ்ணு - இந்த ப்ரஹ்மசாரியினுடைய யாதொரு தாமஸாம்சமுண்டோ அதுதான் ருத்திரன்) என்றும். “மஹாப்ரபுர்வைபுருஷ: ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தச:” (புருஷசப்தத்தால் சொல்லத்தக்க ஸ்ரீமந்நாராயணன் எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருப்பவர் (விபு எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தாவாக இருப்பவர் - இவர் ஸத்வத்திற்குப் ப்ரவர்த்தகர்) என்றும் சுருதிகளின் ஒற்றுமையினால் அந்தந்த குணமயமாக அறியப்பட்டிருக்கிற அந்தந்த தத்வங்களின் அந்தந்த கல்பத்தில் அந்தந்த குணமயமான ப்ரஹ்மகேவனில் அந்தந்த புராணங்களில் ப்ரதிபாதகத்தைப் ப்ரதாநமாகக்கொண்டிருக்கிற வசநத்திற்கு அர்த்தம் பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதாலும் - ஸகலசாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் நிலைநிறுத்துகின்ற மஹாப்ர

தத்தில் மோகனத்தால் “ஜாயமாநம்ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்தமவநிதஃ! ஸாத்விசு
ஸஸதுவிஜ்ஞேய: ஸவைமோக்ஷார்த்தநிஸ்ய:” (மதுஸூதரனான ஸ்ரீமந்நாராயணன்
எந்த புருஷனை பிறக்கும் தருணத்தில் கடாக்கிற்குளே அவன் ஸாத்விசனென்று அறிய
த்தக்கவன். அவனை மோகனார்த்த நிஸ்யமுன்னவன்) இதுமுதலியதால் பகவத் கடா
கனத்தால் ஸத்வாகுணமூலஸம்யக்ஞோரந நிச்சயத்தைச்செல்லி “பச்யத்தேந்மஜ்யமர
நம் ப்ரஹ்மாரூத்ஸோதவாபு: ! ரஜஸாதமஸாசாஸ்யமாநஸம்ஸமபிப்லுதம்” (பிறக்கிற
ஸமயத்தில் எந்தசேதனான ப்ரஹ்மதேவனாவது ருத்ரனாவது பார்க்கிறானே அப்பொழுது
அவனுடைய மனதானது ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் முறையே நன்கு
கவரப்படுகிறது) என்று நானமுகன் சிவன் இவர்களுடைய கடாஷத்தினால் ரஜஸ்தமஸ்
அடியாக உண்டாகித காஷல்யப்ரதிபாதநத்தாலும் நான்முகனையும் சிவனையும் ப்ரதி
பாதிக்கிற ப்ரபந்தங்களுக்கு ரஜஸ் தமஸ்ஸுகோ அடியாகக்கொண்டிருத்தல் பொருத்த
முள்ளதாக ஆகிறது. இந்த வசதமானது ரஜஸ் தமஸ்களை மூலமாகக்கொண்ட புராணத்
திலிருந்தபோதிலும் அப்ராமான்யம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல, ப்ரஹ்மர சிவன் முதலியவர்
களைப் புகழ்வதில் அதிக ஆவலுள்ள ப்ரபந்தத்திற்கு பசவானுடைய மேன்மையைச்
சொல்வதில் ஆதரஹயில்லாமையால் இந்த வசந்தத்திற்கு தத்வபரத்வம் உபபன்னம்
சொல்லுகிறவனுக்கு தன்னால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க தேவதையினிடத்திலன்றே ஆக
றாம் ஸம்பலிக்கிறது. வேறு தேவதையினிடத்திலுண்டாகாத, ஆகையால் இந்த வச
நத்திற்கு காரணதோஷஸம்பவமில்லை, அனேக புராணங்களுக்கு அப்ராமான்யம் சொல்
வதைவிட இந்த வசமாந்திரத்திற்கு அப்ராமான்யம் தருகியுள்ளது. ஒன்றுசேர்த்திருக்
கிற அனேகங்கள் அதிக பலமுள்ளதாதலால் என்று எது உரைக்கப்பட்டதோ அதுபுக்த
மன்று. நேராக அர்த்தவிரோதமில்லாமையால் ப்ரஹ்மாவையும் சிவனையும் ப்ரதிபாதிக்க
கிற ப்ரபந்தங்களுக்கு ரஜோகுண தமோகுண மூலத்வமில்லை என்று அந்த புராணங்
களில் அறியப்படுகிறதில்லையன்றே. அந்தந்த ப்ரபந்தங்களிலேயே ப்ரமாணங்களாக நிச்
சயிக்கப்பட்டிருக்கிற அவைகளுக்கு ப்ராமான்யமும் ரஜோகுணதமோகுண மூலத்வமும்
விருத்தமென்பதினால் பரம்பரையினால் விரோதம் பலித்தது. அங்கு பூயஸாம்பலீயஸ்
த்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால், தனித்த இந்த வசமாந்திர விரோதத்தால் அவை
களுக்கு அப்ராமான்யம் ஏற்படுமெனில் அப்பொழுது இந்த தோஷமுண்டாகலாம். புரா
ணங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விரோதமிருப்பதனால் எல்லாவற்றிற்கும் விசேஷமின்றி
ப்ராமான்யமானது அநுபந்தமாக இருக்க எல்லாவற்றுக்கும் அப்ராமான்யம் சொல்
வதைவிட சிலவற்றின் ப்ராமான்ய வித்திக்கு அநுகுணமான கிரீவாஹம் ந்யாய்யமாக
இருக்க எதற்கு ப்ராமான்யம் என்று அபேகைகவரின் இந்தவசதமானது விசுவங்களின்
வ்யவஸ்தையை மாத்திரம் செப்கிறது. ஆகையால் இதனால் ஸத்வாதிமூலத்வம் ஜ்ஞா
பிக்கப்பட்ட அளவில் அதுஷ்டமூலங்களான ப்ரபந்தங்களால் துஷ்டமூலப்ரபந்தங்களு
க்கு பாதம் வித்திக்கிறது. ஆகையால் பூயஸாம் பலீயஸ்த்வமியாயத்தால் அந்த வச
நத்திற்கு பாதமில்லை. பசவானே ப்ரதிபாதிக்கிற புராணங்களிலே ப்ரஹ்மாவையும்
சிவனையும் ப்ரதிபாதிக்கிற புராணங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் அவைகளுக்கு ப்ரமா
ண்யமென்று சொல்லப்படுமேயானால் இந்த வசதமோவென்றால் அபாதிதமானது.
இங்கே பூயஸாம்பலீயஸ்தவ நியாயத்திற்கு அகதாரமில்லாமையால் இவ்வண்ணம்
பாதமில்லாத இந்த வசந்தினால் புராணங்களுக்கு ஸத்வாதிமூலத்வம் அறியப்பட்டிரு
க்குமளவில் துஷ்டமூலபுராணபாகுண்யம் அதுஷ்டமூலமான ஒரு புராணத்தைக்கட
பாதிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளதாக ஆகாது. ப்ரகந்தியுள்ள ஆயிரம் மனுஷ்யர்களு
டைய வசநங்களால் ப்ரார்தி இன்னாத ஒரு மனிதனுடைய வசநம் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை
யன்றே; ஆகையால் பசவானே ப்ரதிபாதிக்கிற தன்னமவாய்த்திருப்பதுபற்றி ஸத்வமூல

மாகஇருப்பதால் காரணதோஷமில்லை. அவ்வாறே புராணத்தாங்களுக்குப்போல இதற்கு பாதகப்ரத்யயம் காணப்படுகிறதில்லை. நாராயணனுக்கே பரமகாரணத்துகைப் பாத்ரிபாதிப்பதால் ப்ரத்யகூ ச்ருதிகளிலோ நாராயணனுக்கே ஸாமான்ய சப்பதவிசேஷ சப்தங்களால் காரணத்துகை உரைத்து “நசான்யகூச்ருதிஜ்ஞாநா நசாதிப:” “நதம்ஸம்ஸ்சாப்பதியகூச்ருத்ச்யதே” “நஹ்யேதஸ்மாதிதிநேத்யத பரமஸ்தி” “யஸ்ய மாத் பரமநாபரமஸ்திகஞ்சித்” (இவனை ஒருவனும் உண்டுபண்ணவில்லை, இவனுக்கு மேலதிகாரி கிடையாது, அவனுக்கு ஸமனானவனும் மேலானவனும் காணப்படுகிறா னில்லை. இவ்வித மகிமைபொருந்தியவன், இவனைக்காட்டிலும் மற்றொருவனில்லை, இவனைவிடச் சிறப்புடையது ஒன்றுமில்லை, எவனைவிட பெருமைவாய்ந்தது வேறு ஒரு வஸ்துவமில்லையோ என்று காரணபூதனுள் அவனைத்தவிர்த்த வேறு வஸ்துவங்கு பாத் வமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. “நப்ரஹ்மா நேசாந:” “தத்ப்ரஹ்மாசதர்முதோஜ்ஜாயத, ‘த்யகூச்ருதபாணி: புருஷோஜ்ஜாயத’ “ததோஜ்ஜுத உக்ரஸ்த்வேஷ்ட்ரம்ண:” “விருபாகூய ப்ரஹ்மண: புத்ராய,” அநஸ்யநாபாவத்யேசமர்பிதம் - ஸப்ரஜாபதிநேச: புஷ்டசரபர்ணே ஸம்பவத் - யந்நாபிபத்மாதபவந் மஹாதமாப்ரஜாபதி: (ப்ரஹ்மாவும்மில்லை, ஈசானவனென்கிற ருத்திரனுமில்லை, அந்த நாராயணனிடத்திலே நான் குமுகமுள்ளவனாக ப்ரஹ்மா உண்டானார், முக்கண்களுள்ளவனும் குலாயுத்தகை கையிலே எந்தினவனுமான புருஷன் பிறந்தான். அவனிடத்தினின்று கோபத்தால் ஜ்வலிக்கிற உக்ரன் பிறத் தான். பற்பல ரூபங்களுடன் கண்களுடன் கூடியவனும் நான் முகனுக்குப்புத்தகனாகவு மிருக்கிற சிவனென்பொருட்டு - பிறப்பில்லாதவனான ஸ்ரீய:பதியனுடைய நாயியின்மீது ஒருதாமரைமலர் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப்ரஜாபதி என்கிற ஒருபுருஷன் தாமரை மலரில் உண்டானான். அவனுடைய நாயிக்கமலத்தினின்று மஹாத்மாவான ப்ரஜாபதி உண்டானாரோ என்று ப்ரஹ்மா சிவன் இரண்டுபேர்களுக்கும் நாராயணனிடத்தினின்று உத்பத்தியானது கேழ்க்கப்படுகிறது. லிங்கபுராணத்தில் ப்ரஹ்மா லிஷ்ட்ணு இருநூர்களைக் குறித்து “புராம்ப்ரஸுததெனகாத்ரேப்யோ மம பூர்வம் ஸகாதநே” (சாக்ஷதர்களே நீங்கள் இருநூர்களுமே என் அங்கங்களினின்று முன்பு உண்டானீர்கள்) என்கிற ருத்ரனு டைய வசந்ததால் ருத்ரனிடத்தினின்று ஹரி, சதர்முக்ஷ இரங்களுக்கு உத்பத்தி அநி யப்படுவதால் புராணத்தாங்களுக்கு ச்ருதி விரோதம் மிகவும் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆனால் சிவர்களால் மூன்று தேவர்களுக்கும் ஸாம்யமும் ஐக்யமும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் இந்த விரோதம் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்க முடியாது. ஸாம் யத்தைப்பெற்றவர்களும் ஒன்றாக ஆகி இருப்பவர்களாகவுமுள்ள அந்த மும்ஸூர்திகளு டைய உத்பத்தி ப்ரகிபாதத்தில் பகவானிடத்தினின்று நான் முகனுக்கும் சிவனுக்கும் உத்பத்தி கேழ்க்கப்படுவதாலும் ருத்ரனிடத்தினின்று மற்றவர்கள் இருவர்களுக்கும் ஒரு வாக்கியத்திலும் உத்பத்திக்கு சர்வணமில்லரமையாலும் காரணவாசினான சிவாதிசப்தங் களுக்கு ஆகாசாதிகளுக்குப்போல கார்யமென்று அறிடப்பட்டிருக்கிற ப்ரஸித்தருத்ராத்ரி பாத்வமில்லாமையாலும் ‘ஸர்வேவிஷ்ட்ணுமயாவேதா: ஸர்வேவிஷ்ட்ணுமயாகுண:’ நஹி விஷ்ட்ணுஸமா காசித் கதிராயா விதியதே - இத்த்யேவம்ஸதத்யேதா காயத்தேதாத்ரஸம் சய: (எல்லா வேதங்களும் விஷ்ட்ணுமயங்கள். எல்லா குணங்களும் விஷ்ட்ணுமயங்கள். விஷ்ட்ணுவுக்கு ஸ்மானமா வேறு ஒரு கதியும் விதிக்கப்படவில்லை, இவ்வண்ணம் எப் பொழுதும் வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. இதில் ஸம்சயமில்லை) என்று லைங்கம் முதலிய தில்குட வேதங்களுக்கு பகவத்ப்ரதவ ப்ரதிபாதகத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதா லும் ஆகையால் நாராயணனுக்கே பரமகாரணத்துகைச்சொல்லுகிற ப்ரத்யகூ ச்ருதிக் களால் பாதகப்ரத்யயமுள்ள வேறு புராணங்களைக்காட்டிலும் வைவக்ஷண்யம் ஸ்பஷ்டம், அவ்வாறே நாராயணனையே பரமகாரணமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிற மாங்ஸாத்ரி தர்மசாஸ்திரிகங்

னோடும் அர்த்தைத்யம் ஸ்பஷ்டம். “ஆபோநாநாஇதிப்ரோக்தா; தத்விஸ்ருஷ்டஸ்ஸ புருஷ; வித்யாத்து புருஷம்பரம், நாராயண: பரோஉயமக்தாத்” (ஜலம் நாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அவனான் உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்த புருஷன், பரம்புருஷனென்று அறியவேண்டும். அவ்யக்த சப்தவாச்யமான மூலப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் வேறாகவும் மேன்மையுள்ளவனாகவுமிருப்பவன் நாராயணன்.) இது முதலிய வசநவககளால் நாராயணனுக்கன்றோ காரணத்வம் அவைகளில் கூறப்படுகிறது. புராணத்தால் களோவென்றால் தர்மசாஸ்தர் விருத்தங்கள். அவ்வாறு ஸீ வக்த்ருவைலக்ஷணமும் ப்ரத்யக்ஷசுருதி ஸீத் தமாக இருக்கிறது. “ஸஹோவாச வ்யாஸ: பராசர்ய:” என்று. இந்த இடத்தில் பராசரருடைய புத்திரனாக இருப்பதால் வ்யாஸருக்கு மேன்மை கூறப்படுகிறது. அவ்வாறே ஸைங்கத்திலும் பராசரருக்கு வைலக்ஷண்யம் அறியப்படுகிறது, எப்படி என்றால் அந்த கிரந்தத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் “பராசரஸ்யாவதா ரோவ்யாஸஸ்ய ச சுகஸ்யச - விநாசம் ராக்ஷஸாநாந்து க்ருதம்வை சக்திஸூதநா ” (பராசரருடையவும், வ்யாஸருடையவும், சுருடையவும், அவதாரம் (உரைக்கப்பட்டது) சக்தியின் புதல்வான பராசரால் அரக்கர்களுடைய வநாசம்செய்யப்பட்டது.) என்று. இந்த இடத்தில் “பராசரஸ்ய அவதார:” என்கிற வசநமானது அதிக மேன்மையைக் காட்டுவதற்காக. அப்படி இல்லாவிட்டால் ‘பராசரஸ்யசோத்திரிவ்யாஸஸ்ய ச சுகஸ்யச’ என்றும் சொல்வதற்கு சக்யமன்றோ. ஸீ புலஸ்த்ய வலிஷ்ட மகரிஷிகளுடைய வாதாந்தாலடையப்பட்ட தேவதாபாரமார்த்த்யஜ்ஞாநவத்தவமும் மஹத்தானவைலக்ஷண்யம். வாதானம் வித்தித்தால் இந்த புராணத்திற்கு ப்ராமாண்யம், புராணப்ராமாண்யம் ஸீத்தித்தால் அந்தப் புராணத்தாலறியப்பட்டிருக்கிற வரலாபத்திற்கு ஸத்யத்வம்என்று அந்யோர்யாச்யதோஷம்வருகிறதென்று சொல்லத்தக்கதல்ல வரலாபவசநத்திற்குப்பராசரர் வரலாபத்தைப்பெற்றவரல்லர் என்கிறபா தகப்ரத்யயமிலாமையால் ஸ்வதஸ்ஸீத்தமான ப்ராமாண்யத்திற்கு அபவாதயில்லை. பராசரருக்கு தேவதாபாரமார்த்த்யஜ்ஞாநலாபம் ஸைங்கத்திலும் அறியப்படுகிறது. எப்படி என்றால் அந்த ஸைங்கத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் “தேவதாபாரமார்த்த்யஜ்ஞ விஜ்ஞாநஞ்ச ப்ராஸாத: புராணகாணஞ்சைவ புலஸ்த்யஸ்யாஜ்ஞயாகுரோ:” (சுருவான புலஸ்த்யருடைய ஆஜ்ஞையினால் தேவதாபாரமார்த்த்யஜ்ஞாநமும் அந்த சூருவினுடைய ப்ரஸாதத்தினால் புராணம் செய்யும் சக்தியும் (வித்தித்தது) என்றும். அதிலேயே அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் “அத தஸ்ய புலஸ்த்யஸ்யவலிஷ்டஸ்பசதீமத: , ப்ராஸாதத் வைஷ்ணவம் சக்யேபுராணம்வைபராசர: (பிறகு சிறந்தபுத்தியுள்ளவர்களானபுலஸ்த்யவலிஷ்டஸ்வஹரிஷிகளுடைய ப்ராஸாதத்தினால் பராசரர்விஷ்ணுபுராணத்தைச்செய்தார். என்றும், அதற்கடுத்து “ஷ்ட ப்ரகாரம் ஸமஸ்தார்த்த ஸாதகஜ்ஞாந ஸம்சரயம். தசஸாஹஸ்ரமமீதம் ஸர்வவேதார்த்த ஸம்யுதம் (ஆறு அம்சக்களுள்ளதும் ஸமஸ்த புருஷார்த்தஸாதகஜ்ஞாநத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பதும் பதினாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியதும் அபிரிமிதமான கௌரவமுள்ளதும் எல்லா வேதங்களின் அர்த்தங்களோடு சேர்ந்ததுமான) என்கிற இந்த ச்வேகத்தால் இந்த புராணாதகத்திற்கு எல்லா வேதாத்ங்களோடும் சேர்ந்திருத்தலும் அதனாலேயே ஸமஸ்த புருஷார்த்த ஸாதகஜ்ஞாந ப்ரஸாதகவமும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் வக்த்ருவைலக்ஷண்யமும் ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யமும் புராணத்தாத்தால் ஸீத் தமாக இருப்பதினால் அது எவ்விதத்தாலும் மறுக்கமுடியாது. இதுவும் வேறு மிகவும் மஹத்தானவைலக்ஷண்யமிருக்கிறது, அதாவது-ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில் பொதுவாக வினா

ஸீ வக்தா—க்ரந்தங்களை இயற்றுகிறவன்.

ஸீ புலஸ்த்யியர்—ராக்ஷஸவர்க்கங்களுக்கு கூடஸ்தர்.

இருக்க அதற்கு விசேஷத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு மறுமொழிகூறி இருத்தல்தான். “ஸோ஽ஹமிச்சாமீதர்மஜ்ஞா” ச்ரோதும் தவத்தேயாதாஜகத், பபுவப்யுத்யதா மஹா பாகபவியதா - யம்யத்யுச்சுஜகத் ப்ரஹ்மயத்யுச்சுஜகத்ச்சாசாரம். (தர்மங்களை அறிந்த வரே! மகாபாக்யமுள்ளவரே அப்படிப்பட்ட நான் ஜகத் எப்படி உண்டாயிற்று, மறு படியும் எப்படி உண்டாகப்போகிறது, ப்ரஹ்ம ஜகத்தானது எவ்வாறு வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ச்ரோதங்களை அனைத்தும் எவ்விடத்தினின்று உண்டாகிறது, இவைகளை உம்மிடத்தினின்று கேழ்க்கவிருப்பமுற்றிருக்கிறேன்) இது முதலியதால் பொதுவாக வினவப்பட்டிருக்க ‘விஷ்ணுஸ்ஸகாசாதுத்ஸ்தம்’ (விஷ்ணுவின் பக்கத்திலிருந்து ஜகத் உண்டாயிற்று) என்று விசேஷத்தை அவலம்பித்தன்றோ மறுமொழி என்று அறியப்படுகிறது. விசேஷம் வினவப்பட்டிருந்தால் ப்ரதிவசநமானது வினவப்பட்டிருக்கிற விசேஷத்தில் பக்யபாதத்தால் அதற்கு மேன்மையைச்சொல்வதில் நோக்கமுள்ளது ப்ர சம்ஸாமாத்ரம், தத்வபரமஸ்வெவென்று ஸந்தேஹிக்கத்தக்கதாக ஆகலாம். (ஸாமாந்யமாக) பொதுவாக வினவப்பட்டிருக்கும் ஸமயத்தில் ப்ரதிவசநமானது அர்த்தவசத்தால் விசேஷத்தில் ப்ரயவஸாதத்தை அடைகிறதாதலால் தத்வபரத்வமே இருக்கலாம். ஆதலால் ‘தஸ்மாத்த்வம் ப்ருச்சாம: ஸூதபௌரானிகாத்யது, புராணஸம்ஹிதாம் புண்யம் விங்கமாஹாத்மயஸம்யதாம் (ஹே ஸூதபௌரானிக! ஆதலால் இப்பொழுது பாவாமானதும் விங்கமாஹாத்மயத்துடன் கூடியதுமான புராணஸம்ஹிதையை உம்மிடத்தினின்று கேழ்க்கிறோம்) என்று விசேஷத்தை ஆசிரயித்து ப்ரச்சத்தின் தொடக்கமும் அதற்கு ப்ரதிவசநபமாயுமுள்ள புராணத்தாங்களைக்காட்டிலும் மிக்கமேன்மை நன்கு ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்த புராணத்தினுடைய அர்த்தமும் ஸைங்கம் முதலியவைகளில் சிற்சில இடத்தில் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. எப்படி என்றால் ஸைங்கத்தில் இரண்டாவதாக புராணர்த்தாநுக்ரமணத்தில் “ஸ்வாவார்த்தேஷு விஷ்ணோஸ்சுஜகம் லீலையவது, விஷ்ணோ: ப்ரஸாததஜ்ஜிஷ்ணோஸ்சு விஷ்ணோஸ்சுவதுஸம்பவ: (எல்லா ஜாதிகளிலும் விஷ்ணுவிடையே ஜநமானது லீலாமாத்ரத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது. விஷ்ணுவினுடைய ப்ரஸாதத்தினால் அர்ஜுனனுக்கும் விஷ்ணுஸ்வரூபியான க்ருஷ்ணனுக்கும் உத்பத்தி) அதில் ‘லீலையவசக்ருஷ்ணேஸ்வருலஸ்யசஸம்ஹ்ருதி: - ஜாக்ஸ் த்ரச்சலேநவை சுமநம் ஸ்வேச்சயைது (க்ருஷ்ணனால் தன் வம்சத்தின் எம்ஹாரமானது லீலையினாலேயே செய்யப்பட்டது. ஜகதென்கிற வேடனால் கண்ணனுடைய திருவடிநையக்கறிவைத்து எய்யப்பட்டிருக்கிற அம்பினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஹிம்ஸா வியாஜத்தினாலேயே தனிச்சையினாலேயே வைகுண்டசுமநம்) என்று பகவதவதாரம் பூஜாகபரித்யாகம் இரண்டும் லீலாமாத்ரத்தையன்றோ நேறுதுவாக உடையதென்று அங்கு சொல்லப்படுகிறது அதனாலேயே இந்த புராணர்த்தமானது வேறு கிரீடங்களில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அசைக்க ஒண்ணுமை அறியப்படுகிறது. அங் கணமாகில் இந்தோடு அர்த்தையமிருப்பதால் அந்த புராணங்களும் ப்ரமாணங்களாக ஆகட்டுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல. முற்றிலும் அவிரோதமில்லாமையால் பகவானுக்கு மேன்மையை ப்ரதிபாதிக்கிற அம்சமோவென்றால் ஆக்ரஹரில்லாமையால் ஆதரிக்கத்தக்கதென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த புராணம் முழுமையும் ஆக்ரஹமடியாகப்பிழக்கவில்லை என்பதும் தொடக்கத்திலிருக்கிற ப்ரச்சஸ்வபாவத்தால் அறியப்படுகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது. அதனால் வேறு இடத்தில் திடமான ஆக்ரஹத்தை கைக்கொண்டவர்களாகூட ஆதரிக்கத்தக்கதாக இருக்கிற தன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்துடன் கூடி இருத்தலே அசைக்க ஒண்ணுமைக்கும் காரணம்.

மேலும் புராணத்தாங்களில்போல இந்தப் புராணத்திற்குத்தன்னால் வ்யாஹதமான அர்த்த ப்ரதிபாதகத்வம் காணப்படுகிறதில்லை. முழு க்ரந்தத்தினாலும் பகவானுடைய மேன்

மையே அறியப்படுவதால் - புராணத்தாங்களில் வ்யாக்ஷதம் அறியப்படுகிறது. எவ்வாறெனில், ஸ்கந்தத்தில் “ யுவாம்பாஸூரதௌகாத்ரேப்யோமமபூர்வம் ஸாததௌ ! அடம் மேதகநிணேபார்ச்வே ப்ரஹ்மாவோகபிதாமஹ: வாமபார்ச்வேசமேவிலக்ஷணர்வச்வாத்மா ஹ்ருத்த்யோத்பவ: ! (முற்காலத்தில் சாசுவதர்களான நீங்கள் இருவர்களும் என்னுடைய அங்கங்களினின்று தோன்றினீர்கள். உலகங்களுக்கு பிதாக்களான தகநாதிகளுக்கும் பிதாவான இந்த ப்ரஹ்மா என்னுடைய வலது விலாப்புரத்திலிருந்து உண்டானான். உலகங்களை தன் சரீரமாகக்கொண்டவரும் அல்லது சராசராத்தமமான உலகங்களை வ்யாபித்திருப்பவரும் ஸர்வப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயகமலங்களில் சஹ்ரநுபியாய் இருப்பவருமான விஷ்ணுவானவர் என்னுடைய வலது விலாப்புரத்திலிருந்து பிறந்தார்) என்றும் அதே க்ரந்தத்தில் “ தத: ப்ரஹ்ருஷ்டஸ்ஸுமகா: ப்ராணிபத்பமஹேச்வரம், ப்ராஹ்மரா யணோதேவ:ஸலிங்கம் லிங்கவரஜிதம், யதிப்ரீதிஸ்ஸமுதப்நா யதிதேயோவாஸ்சகௌ பத்திர்பவதுநௌ நித்யம் த்வயிசாவ்யபிசாரிணீ (பிறகு கார்த்தியுள்ளவரான அந்த காராயணன் மிக்கமனங்களிப்புள்ளவராகவும் நல்ல மனதுடன் கூடியவராகவும் லிங்கமில்லாதவரும் லிங்கநுபியாக இருப்பவருமான மஹேச்வரனை நன்குபணிந்து (எங்களிடத்தில்) ப்ரீதியானது நன்கு உண்டாயிருக்குமேயானாலும் எங்கள் இருவர்களுக்கும் வரம் கொடுக்கத்தக்கதென்று(உள்ளத்தில் தோன்றியிருந்தாலும் எங்கள் இருவர்களுக்கும் எப்பொழுதும் உம்மிடத்தில் தவறுதலில்லாதபத்தியானது உண்டாகட்டும்) என்று ஹரிப்ரஹ்மா இருவர்களுக்கும் சிவனிடத்திலிருந்து உத்பத்தியும் சிவனுடைய ஆராதனமும் அவரிடத்தினின்று வரன்களைப்பெறுதல் முதலியதும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த க்ரந்தத்தில் ஓரிடத்தில் “ த்வக்ஷோபஸூர்பவோ ருத்ராஸ்கமஸாச ஸமாவ்ருத: , த்வத்ப்ராஸாதாஜ்ஜகத்தாதாஜ்ஜஸாச பிதாமஹ: (தமோருணத்தால் நன்கு சூழப்பட்டவனான ருத்திரன் தேவாரருடைய ஜோபத்தினின்று பிறந்தான். உலகத்தைப்படைக்கிறவரும் ரஜோருணத்துடன்கூடியவருமான பிதாமகன் தேவாரருடைய ப்ராஸாதத்தினின்று பிறந்தார்) என்று சதர்முகன் சிவன் இருவர்களுக்கும் பகவானுடைய கோபத்தினின்றும் ப்ராஸாதத்தினின்றும் உத்பத்திசொல்லப்பட்டிருப்பதினால் பூர்வோத்தரவிரோதமேற்படுவதுபற்றி ஸ்வவ்யாகாததோஷம் ஸம்பவிக்கிறது. உஸுதேவர்முதலியவர்களிடத்தினின்று உத்பத்தியைப்போலவும் கைலாஸயாத்திரை முதலியதுபோலவும் ருத்திரனிடத்தினின்று உத்பத்தியும் அந்தருத்திராராதனமும் லீலையென்றசொல்வதால் விரோதமில்லை என்பதொல்லக்கூடாது. புராணரத்தமான விஷ்ணுபுராணத்திலும் பாரதம் முதலியதிலும் “ மகஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்சகரோதிய: , தஸ்யாரிபக்ஷ க்ஷபணே கியாறுத்ய மவிஸ்தர: ததாபியோமநுஷ்யாணாம் தர்மஸ்ததநுவர்த்தம், ரூர்வர்பவவதாஸந்திம்ஹிணைர்யுத்தம் கரோத்யஸௌ , ஸாமசாபிப்ரதாஞ்சுத்தாபேத பாதர்சம் - கரோதிதண்டபாதஞ்சகவசிதேவ பலாயநம் - மநுஷ்யதேஹிராம் சேஷ்டாமித்யேவ மநுவர்ததே - லீலாஜகத்பதே ஸ்தஸ்ய சுத்ததஸ்ஸம்ப்ரவர்த்ததே - ஈசந்நபிமஹாயோகீ ஸர்வஸ்யஜகத:ப்ராபு: - கர்மாண்யாஸ்பதே சந்தம்நிசாசுவா துர்பல: - தேவவஞ்சயதே (தேவகர்மாயாயோகேசகேசவ: யேதமேவ ப்ரபத்யந்தே நதே முறையத்திமானவர: (வார் மனதினாலேயே ஜகத்ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறாரே - அவருக்கு சத்தருபகத்தை நாசம்செய்யும் விஷயத்தில் எவ்வாறு முயற்சிவேண்டும்? அப்படி இருந்தபோதிலும் எது மநுஷ்யதர்மமோ அதின் அநுவர்த்தத்தைச்செய்துகொண்டு பலவானோடு கூல்தியையும் பலஹிந்களோடு யுத்தத்தையும் அவர்செய்கிறார். ஸாமதானங்களுடைய அவ்வாறே பேதத்தையும் காட்டுகிறார். தண்டபாதத்தையும் செய்கிறார் ஒரு ஸமயத்தில் ப்ராயாசத்தையும் செய்கிறார். இவ்வண்ணம் மநுஷ்யதேஹமுன்னவர்களுடைய சேஷ்டையை அனுஸரிக்கிறார். ஜகத்பதியான ப்ரீமநாராயணனுடைய லீலையானது தன் அபிப்பிராயப்படி ப்ர

வ்ருத்திக்கிறது. மஹாயோகியாயும் எல்லா ஜகத்துக்களுக்கும் பிரபுவாகவுமிருக்கிற விஷ்ணுவானவர் நியந்தாவாக இருந்தபோதிலும் பலஹீனான அல்பன்போல் கர்மாகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறார். கேசவன் அந்த மாயாயோகத்தினால் உலகங்களை வ்ருத்திசெய்கிறார். ஸாவர்கள் அவனையே சரணடைகிறார்களோ அந்த மனிதர்கள் மோஹமடைகிறார்களில்லை) இதுமுதலிய வசனங்களப்போல ஆங்காங்கு ப்ரஸித்தமான § அபகர்ஷத்தின் பரிஹாரத்தில் கோக்குள்ள கர்ஷத் காரணப்படாமையாலும் பாரதம் முதலியவைகளில் தசரதன் வஸுதேவர் முதலியவர்களுக்கு ராமக்ருஷ்ணதிகளை அபேக்ஷித்து பரத்வமானது ஜகத்காரணத்வம் முதலியவற்றின் வாயிலாக ப்ரதிபாதிக்கப்படாமையாலும் இந்த கிசரத்தில் பகவானே அபேக்ஷித்து ருத்ரனுக்கு பரத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அதினால் ஸ்வய்யாகாதமானது எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாதது. அவ்வாறு இந்த கர்ஷத்தில் ஸ்வய்யாஹதி அறியப்படுகிறதில்லை என்பது யாதொன்றுண்டோ இதுவும் மஹத்தான வைவக்ஷண்யம். கீழ்சொல்லப்பட்ட வக்ஷண ப்ரகர்ஷத்துடன் கூடியவைஷ்ணவபுராணத்திற்கும் காரணதோஷம் பாதகஜ்ஞாநம் ஸ்வய்யாஹதி இவை களுடன் கூடிய வேறு ப்ரபந்தத்திற்கும் விரோதம்வரின் புராணரத்தத்திற்கு ப்ராபலயமும் மந்தவைகளுக்கு தெனர்ப்பயமும் மிகவும் ஸ்பஷ்டம். இவ்வாறாக ப்ரஸித்தியின் அதிக சயத்தால் அடையப்பட்ட ஸஜாதியப்ரபந்த ப்ரகர்ஷத்துடன் கூடி இருப்பதாலும் அதி ஸ்ரவேயே நஷ்டகோசத்வமில்லாமையாலும் அதிக விஸ்தாரமாக இல்லாததினால் ப்ரகேபசங்கையிலல்லாமையாலும் அந்யபரமான உக்தியினால் ப்ரஸித்தமான § பரிஹாதி சயமுள்ளதாக இருப்பதாலும் ஸாமான்யப்ரகந்தை முன்னிட்ட ப்ரதிவசகரூபமாதலால் ஆக்ரஹமுஷத்வமில்லாமையாலும் அதனாலேயே இப்படிப்பட்ட வைவக்ஷண்யமில்லாததும் காரணதோஷம் பாதகப்ரத்யயம் ஸ்வய்யாஹதி இவைகளோடு கூடியதுமான வேறு ப்ரபந்தங்களுக்கு இத்தீதாடு விரோதம்வரின் தெனர்ப்பயம் விடத்தகாததாக இருப்பதாலும் மேன்மைபொருந்திய வைவக்ஷணவபுராணமானது ப்ரமாணங்களுள் மிகவும் சிறப்புற்றது.

தத்ரு வுஹு வலிஷ்வரபுஷாநஹு வரபெஷதா வாரபி
யபுஜோநவகொ ஹவதஃ வராஸராஜ ஸ்வாவதவெஷாயெஷாவ
வ்யுஹணநிஹு நெநெயுயஃ வரிவபுஹு—“வொஹிஷாநி யபு
ஜுஸுராகுஃ கூதொ யயாஜமகி வஹுநவஹுயஸு யயாநிஹாவா
ஹிஷுதி || யநயந ஜமஹு யதஸெஹுராவா || மீநகாலீ
உயாயத்ரு வயநெஷுதியத்ருவ || ” (வி-வா-க-க-ச, 10) ஐத்யாதிநா||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அதில் புலஸ்தய வஸிஷ்ட மகரிஷிகளின் வரப்ரதாந்தாலடையப் பட்டிருக்கிற பாதேவதாபாரமார்த்யஜ்ஞாநமுள்ளவரான பகவானான பராசரிடத்தினின்று தன்னுலறியப்பட்டிருக்கிற வேதார்த்தத்தின் உபப்ரம்ஹணத்

§ அபகர்ஷம்—தாழ்மை.

§ பரிஹம்—ஏற்றுக்கொள்ளுதல். † ப்ரகர்ஷம்—மேன்மை.

தை விரும்புகிறவராக மைக்ரேயர் சேர்ந்தான். இவ்வாறும் ச்சு. பி. பி. ஐஞ்சேரோதும் த்வத்தீய யநாஜந் பஞ்ச பூயஞ்சயதா மஹாபாக பவீஷ் யதி - யந்மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதஸ்ஸைதச்சசராசரம் - லீநமாவீத்யதா யதர்ஸயமேஷ்யதி யதர்ச. (தர்மங்களை அறிந்தவனே! எவ்வாறு உலகம் உண்டாயிற்று. மஹாபாக்கியமுள்ளவனே! மறுபடியும் எவ்வாறு உண்டாகப் போகிறது. ஹே ப்ரஹ்மந்! உலகமானது எதனால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது (அல்லது) எதனுடைய ப்ராசுர்யமுள்ளது. ஜங்கமஸ்தாவராத்மகமான இந்த உலகம் எதனிடத்தினின்று உண்டாகிறது. எதனிடத்தில் எவ்வாறு ஒடுங்கி இருந்தது. எந்த இடத்தில் லயத்தை அடையப்போகிறது, இவை அனைத்தையும் தேவரீரிடத்தினின்று நான் கேட்க விரும்புமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்.) இது முதலியதால்.

சீருதப்ரகாசிகை—

இந்த எல்லா ஹேதுக்களுடைய ஸமகத்தை அபிப்பிராயப்பட்டு ப்ரதாந்யதயுத்தியை கண்டோக்கியினால் காட்டாநின்றவனே! அதன்வாயிலாக ப்ரகீதவைவலநீண்டதைச் சொல்லுகிறவராக ப்ரச்சராவீன அபிதர்ஸிக்கருதந்த உண்மையானது 'புலஸ்தய வலிஷ்ட வாய் ப்ரதாநஸ்ப்ரதேவதா பாரமார்த்த ஜ்ஞாநவாக்' என்ற மூலத்தல் தேவதாபாரமார்த்தப் பதத்தால் தம: கார்யமான ஒரு தர்மியை வேறு ப்ரகார அறிதவாசம் விபரித ஜ்ஞாநம் வ்யாவர்த்திக்கப்பட்டது. இதனால் தேவதாபாரமார்த்தப் பஞ்ச எவ்மத வசகமானது விபுரிக்குப்படி செய்யப்பட்டது. ப்ரசம்ஸார்த்தகமான மதுப் ப்ரத்யயத்தினால் ரஜஸ்வலின கார்யமான வேறு ப்ரகாரத்தோடுகூடிய இருக்கிற ஒன்றுவை அத்ந்த வ்ருத்தமான வேறு ப்ரகாரத்தோடுகூடிய இருப்பதாக எண்ணுதலாகிற் அந்யதாஜ்ஞாநம் ப்ரதாந் திக்கப்பட்டது. இதனால் யதாவத என்பதின் அந்ம ஸவசெப்பிக்கப்பட்டதா ப்ரகீதது. தேவதாசபத்தினால் கர்மாலினஸவது உலாஸத்தினாலாவது ஆராதிக்கத்தக்க உண்மையும் பலத்ததைக்கொடுக்கும் திறனையும் சொல்லக் கூறுதல்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலக ஸவிசேஷத்தால் வித்தித்தது. 'யதாவத்' - என்று ப்ரகாரத்தைச் சொன்னதனாலும் ஸவிசேஷத்தால் வித்தி என்பதனால் வரலாபகதமானது ஸவிசேஷத்தால் திரை உபபாதகம் என்று அபிப்பிராயம். பதவத் சபத்தால் ஜ்ஞாநவத்தவா கூறப்பட்டது. வரலாபத்தால் தனின் அதிசயம் வித்தித்தது. மோஹமீத்யாதி மோஹம் தேவரீராலேயே எல்லா விசயங்களிலும் முன்பேசெய்திக்கப்பட்டிருக்கிற நான் என்ற கருத்து தாமது 'விசேஷோஸதி கஸதாம் சிஷ்யபுத்ரயோ' (ஸாதுக்களுக்கு சிஷ்யம் புத்திரம் இவ்விருவர்களிடங்களிலும் விசேஷத்தில்) என்கிற உண்மையை அறிந்தவனே! அதற்க்கே 'ஆத்ருசம்ஸ்யம்' என்ற வசனத்தினால், மஹாபாக - பரிபூர்ணக்ருத்பமம்' எனே ப்ரகாரமணம். ஸ்வல்ப ப்ரயோஜகத்தையும் அபேகியாமல் ரக்ஷிப்பவன் நியே என்று ஒருவன். யதாயதோப பூவப் ப்ரஹ்மருத்ராதிக்குள்ளுள் எவன் காணமென்று அறிவதற்க்கு யத: என்று ப்ரச்சம்.

ஃ லீவர்தாதிஷ்டாநத்வம் காரணத்வமா? அல்லது ஃ பரிணமித்வமா? அசிலும் ஸத்வா ரக பரிணமித்வமா? அல்லது அத்வாரக பரிணமித்வமா? என்கிற ப்ரகாரபேதங்களை அறியவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் யதா என்று ப்ரச்சம் கல்பபேதத்தினால் ஸ்ருஷ்டி பேதம் என்கிற சங்கையினால் பவிஷ்யதி என்கிற ப்ரச்சம். தேனாக்ரு பசுவின் சாணமும் தேனும் உபாதாநகாரணங்களைக்காரணப்பட்டிருப்பதால் கல்பபேதத்தால் உபாதாநாதிபேத சங்கை உபந்நாமகிறதன்றோ. அதிலும் யத: யதா என்கிற பதங்களுக்கு முன்போல அர்த்தம். யதேயதாபபூவ என்று ஒரே ப்ரச்சம் என்கிற சங்கையானது யந்மயம் என்கிற ப்ரச்சநாத்வயவாதாநத்தால் நிரஸகம் செய்யப்படுகிறது. எவ்வாறு காரணம் அறியத்தக்கதோ அவ்வாறு ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரமும் தனியாக அறியத்தக்கதென்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக அறியத்தக்கதன்மை இருந்தபோதிலும் ப்ராதான்யத்தை த்யோதகம் செய்வதற்காக ப்ரகாரப்ரச்சமானது முந்தியே செய்யப்பட்டது. யத: என்று பஞ்சமியானது ஹேதுவை உணர்த்துகிறது. அகனால் நிமித்தோபாதாநங்கள் இரண்டிக்கும் தந்திரத்தினால் ப்ரச்சம். உள்ளாக்குள் இருப்பு முதலியதற்கு உபயுக்தமான ஆத்மசரீராவ ப்ரச்சம் யந்மயம் என்று மயட்ப்ரத்யயம் ப்ராசர்யத்தை அர்த்தமாகவுடையது. இதனால்வ்யாப்தி காட்டப்பட்டது. வ்யாப்யத்தைவிட வ்யாபகத்திற்கு ப்ராசர்யமானது கடாகாசம் முதலிய வற்றில் காரணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. ஆத்மாவாக இருத்தலானன்றோ வ்யாப்தி. ஆத்மவ்மாவது தாரகத்வம். அதனால் அந்தர்யாமியால் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸத்தா அதுவருத்திரூபமான ஸ்திதி ப்ரச்சம் பலித்தது. யந்மயம் தாரகனான எந்த அந்தர்யாமியினால் ப்ரசரமாக ஜகத் நிலைபெற்றிருக்கிறதென்கிற அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. உள்ளே ப்ரவேசித்து ப்ரசாஸகத்தினால் தாரகத்வம் ஸ்திதிஹேதுத்வமென்று முந்தியே விசதமாகக் கப்பட்டிருக்கிறது. ச சப்தத்தால் வெளிப்பட்டவர்களான போஷகர்கள் முதலியவர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கிற போஷணைகிரூபமான ஸ்திதியும் மாதா பிதாக்கள் முதலிய வர்களால் செய்யத்தக்க இஷ்டப்பராப்தி அரிஷ்டநிவாரணரூபமான ஸ்திதியும் வின் வப்பட்டதாக ஆகிறது. யத: என்று உபாதாநமும் வின்வப்பட்டிருப்பதால் மயட்ப்ராசர்யார்த்தத்திலேயே கோபலீவர்த நியாயத்தால். யத: என்கிற ஜ்ஞாதாவேற்றுமைப்பொருளானது சுருக்கத்தக்கதல்ல. பவீவர்தசப்தத்திற்குப்போல் மயட்டுக்கு அந்யதாஸித் தத்வமில்லாமையால் ஸககோசகத்வம் பொருந்தாது. பதாந்தாத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற வையர்த்த்யத்தை பரிஹரிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் பதாந்தாத்தின் அர்த்த ஸங்கோசம் கோபலீவர்த நியாயமென்று நியாயவித்துக்கள் கூறுகின்றனர். இங்கு மயட்டுக்கு அர்த்தாந்தரம் ஸம்பனிப்பதால் இது ஸககோசகமாகாது. யத: என்கிற பதானது நிமித்தத்தையும் உபாதாநத்தையும் போதிப்பதற்கு சக்தியுள்ளது. ஸ்திதிப்ரச்சம் மேகிஷ்க்ப்படுமிருக்கிறது. ஆக்ஷால் அபேக்ஷிதவீதியைவிட அநபேக்ஷிதத்தை விதிப்பது துர்ப்பலம். யதோகா இமாத் இதுமுதலிய ச்ருதியில்கூட யத: என்கிற பதத்திலேயே நிமித்தோபாதாநங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ச்ருதியின் சாயையை அது ஸரித்து விதாநத்தாலும் யத: என்று தந்திரத்தினால் ப்ரச்சமாதலால் யந்மயமென்று

ஃ லீவர்தம்—ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாக ப்ரமத்தால் எண்ணுதல், சிப்பியைப்பார்த்து வெள்ளி என்று. இந்த இடத்தில் சிப்பியில் தோன்றும் வெள்ளி ப்ராதிபாலிகம். இந்த ரஜதத்திற்கு சிப்பியானது லீவர்தோபாதானம்.

ஃ பரிணாமம்—ஒருவஸ்து மற்றொருக மாறுதல் - மண் குடமாகமாறுவதுபோல் இங்கு மண்ணானது தன் நிலைமையைவிட்டு குடமாக மாறியிருக்கிறது. இங்கு குடத்திற்கு மண் பரிணமி உபாதானம்.

ஸ்திதிப் ப்ரச்சம் செய்யப்படுகிறது. வேறு அர்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படித் தில் அபே கதித்ததின் அவசரமும் அபேகதிதவசரமும் உண்டாகும். ஸ்வாசர்த்திகமான மயம் மல்ல. ப்ரப்பயத்திற்கு அர்த்தம் ஸம்பவிப்பதாக இருக்கையில் அதை இழப்பதால் ந்யாய யமாகாததால், ஆகையால் எவ்வாறு இரகு பொருள்கூறப்பட்டதோ இதை ஸுயியானது. லயஸ்தாப்ரச்சமும் லயப்ரகாப்ரச்சமும் அப்யயம் செய்யப்பட்டதாக வேறு சாஸை களில் ஸ்தாபபேதப் ப்ரகாரபேத சங்கையினால் செய்யப்பட்டது. தேவகாந்தரத்திற்கு லயஸ்தாப்ரச்சமும் அதிலும் ஸ்த்வாரகத்வ அக்வாரகத்வ ஶ்யம் ப்ரமலிஞ்சு சத்ருபதை என்கிற பெயருள்ள ப்ரகாரபேதமும்ரே சங்கைக்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கிறது. பூக பவிஷ்யத்ப்ரச்சமும் சல்பபேதத்தால் லயஸ்தாப்ரகாரபேத சங்கையினால் செய்யப் பட்டது. சகாரத்தினால் லயகர்த்துப் ப்ரச்சமும் ஸைகிப்பிக்கப்பட்டது. அதிலும் கர்த்து பேத சங்கையைக் காரணமாகக் கொண்டது. ஸ்வரூபப் ப்ரச்சபரமான இரண்டு ச்லோகை ஸ்யம் வ்யாக்கியாசம்செய்ய விரும்பப்பட்டிருக்கிற ச்லோகத்தாலபேகதிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றி உதாஹரித்து ஆகி சபத்தால் வேறு ப்ரச்சங்களில் ப்ரதாசனோக்கமுள்ள ச்லோ கங்கள் ச்ரோடகரிக்கப்பட்டன.

[illegible]

ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய
ஸூத்ரவ்யாசஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய நிவிஷ்யஸ்ய ஜ்ஞாநோபநிஷேதஸ்ய

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபவிசேஷம் அதின் விபூதி பே
தங்களின் ப்ரகாரங்கள் அதின் ஆராதனஸ்வரூபம் பலவிசேஷம் இவைகள் வி
னவப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபவிசேஷ ப்ரச்சந்தங்களில் “யதஸ்ஸை
தச்சராசரம்” என்று நிமித்தம் உபாதாநம் இரண்டும் வினவப்பட்டிருப்பதால்
‘யந்மயம்’ என்பதனால் ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யங்களுக்கு கர்மாவாக இருக்கிற ஜக
த்தானது எதை ஆத்மாவாகக்கொண்டிருக்கிறதென்று வினவப்பட்டது; ‘ஜக
ச்சஸு:’ என்று அதற்கு உத்தரம். இந்த தாதாத்மயமானது அந்தர்யாயிருப
றாக ஆத்மாவாக இருப்பதால் வ்யாப்தியினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதே
ஒழிய வ்யாப்யவ்யாபகங்கள் இரண்டுக்குமுள்ள வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தால்
உண்டுபண்ணப்பட்டதன்று. ‘ஜகச்சஸு:’ என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யமானது
யந்மயம் என்கிறவினவுக்கு விடையாக இருப்பதால், யந்மயம் என்கிற மயட்
டானது இந்த இடத்தில் விகாரத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டதன்று. தனி
த்து ப்ரச்சந்தம் ப்ரயோஜனமில்லாமல் போகவேண்டி வருவதால் - ப்ராணமயம்
முதலிய இடங்களில்போல ஸ்வார்த்திகமுமன்று. ‘ஜகச்சஸு:’ என்கிற உத்த
ரம் பொருந்தாததால்-அப்பொழுது விஷ்ணுவென்றல்லீவோ உத்தரம் இருந்
திருக்கும். ஆகையால் ப்ராக்ரயார்த்தத்திலேயே “தத்ப்ரக்ருதவசநே மயட்”
என்கிற சப்தாநுசாஸநஸூத்ரத்தால் மயட் ப்ரத்தயம். உலகமனைத்தும்
அந்த ப்ரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருப்பதால் அந்த ப்ரமாத்ம
ப்ரகரமே. ஆகையால் யந்மயம் என்பதற்கு ப்ரதிவசநமாக இருக்
கிற ஜகச்சஸு: என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யமானது ஜகத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்
திற்குமுள்ள சரீராதம்பாவத்தைக் காரணமாகக்கொண்டது என்று நிச்சயிக்
கப்படுகிறது. அப்படிக்கின்றி நிர்விசேஷ வஸ்துவைப் ப்ரதிபதிப்பதில் ப்ர
தானோக்கமுள்ளதாக சாஸ்த்ரம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதேயாகில் இந்த
எல்லா ப்ரச்சந்தப்ரதிவசநங்களும் பொருந்தாது. அதின் விவரணரூபமான

முழுசாஸ்திரமும் இசையாது. அப்படி இருக்கும்பகஷத்தில் ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டானம் எது என்கிற இவ்வித ரூபமுள்ள ஒரு ப்ரச்சந்திற்கு நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்கிற இவ்வித ரூபமுள்ள ஒரே உத்தரம் இருக்கவேண்டும். ஸாமாநாதிகரண்யமானது ஜகத் ப்ரஹ்மம் இரண்டும் ஒரே த்ரவ்யமென்று சொல்வதில் கருத்துள்ளதாக இருக்குமேயாகில் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய கல்யாணகுணைகதாநதையும் அகிலஹைய ப்ரத்யநீக தையும் பாதிக்கப்படும். ப்ரஹ்மமானது எல்லா அசுபங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாகவும் ஆகவேண்டியதாகும்—இந்த ஸாமாநாதிகரண்யமானது ஆத்மசரீர பாவத் திலேயே முக்யவ்ருத்தமென்று ஸ்தாபிக்கப்படப்போகிறது.

சீருத்ப்ரகாசிகை.—

‘விஷ்டனோஸ்வகாசாத்’ என்கிற ச்லோகத்திற்கு அர்த்தாத்ர ப்ரச்சோத் தாஸ்பத்வ சங்கையின் நிராஸத்திற்காக அந்த ச்லோகங்களுடைய அர்த்தத்தை ஸங் க்ரஹமாகக் கூறுகிறார்—அந்நீர என்று. ப்ரஹ்மஸ்வரூப என்கிற ஸ்வ ரூபசப்தமானது விபூதிமுதலியவைகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஸ்வரூபவிசேஷ சப்தம் ப்ரஹ்மானினை வ்யாவாத்திக்கிறது. விபூதிபேதங்களின் ப்ரகாரம் விபூதிபேத ப்ரகாரம். அது ஜ்யோதிஸ்ச்ரம் புவாநசோசம் முதலிய ப்ரச்சந்தில் உள்ளடங்கியது. வர்ணாஸ் தர்மம் முதலியவற்றின் ப்ரச்சத்தினால் அவனுடைய ஆராதாஸ்வரூபம் வினவப்பட்டது ப்ரதிவசநத்தில் பலவிசேஷத்தின் உக்தியானது காணப்படுவதால் மறமொழியின் ரீதி யினால் வினவின் பொருள் அறியப்படுகிறதென்கிற ரீதியினால் பலவிசேஷமும் இவரு வினவப்பட்டதாக ஆகிறதென்று முற்கூறப்பட்டிருக்கிற ப்ரச்சங்களில் உள்ளடக்கச் செய்விக்கப்பட்டிருக்கிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் பலவிசேஷங்களும் வினவப் பட்டனவென்று உரைக்கப்பட்டது. ப்ரயோஜனத்துடன் கூடிய ஆராதம வினவப் பட்டதென்பதனால் அதில் அது உள்ளடங்கியது. இதே அர்த்தம் ஸகலச் ச்ருதிகளுக் கும் இதிஹாஸபுராணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யமென்பது கருத்து. அதனால் ப்ரஸ்துத ச்லோகார்த்தத்திற்கு என்னவென்று அபேகை உண்டாகில் யம்மயம் என்கிற பதத்தி னுடைய அர்த்தத்தை உபபத்தியுடன்கூட சொல்லுகிறார்—ப்ரஹ்மஸ்வரூப என்று. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய கர்மபூதம் என்கிற பதமானது ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் சொல்லப் பட்டபடியால் ஸ்திதியைச் சொல்லுதல் அபேகூதமென்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக ஸ்திதிலய சப்தங்கள் இரண்டுகளாலும் ரக்யாஸம்ஹாரங்கள் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. ஸ்திதி லயங்கள் இரண்டும் ப்ரயோஜ்ய கர்தாவினுடைய ‘செய்கையாதலால் அவைகளுக்கு ஆச்யமாக இருப்பதுபற்றி ஜகத்துக்கு அந்த ஸ்திதிலய கர்மத்வமில்லாமையால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிலய கர்மபூதமான ஜகத்தானது ஸ்திதியின்பொருட்டு எந்த ரூபமுள்ளதாக இருக்கிறதென் பது ப்ரச்சத்தின் அர்த்தம். அதனாலென்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—தல்யச என்று. ஜகச்சல: என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற தாதாம்ய மானது ஸ்வரூபாக்ரூபமென்று ஆசங்கிதப்பரிஹரிக்கிறார்—இதஞ்ச என்று. இதம்— ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஆகாயம் முதலியதில் வ்யாப்தி மாத்திரத்தினால் தாதாத்ம்யமானது காணப்படாததுபற்றி அதை வ்யாவர்திப்ப தற்காக ஆத்மத்வத்தை விவரிக்கிறார்—அந்நீர்யாநீருபேண என்று. உள்ளே ப்ரவே சித்து நியமம் செய்தலன்றோ ஆத்மத்வம் வ்யாப்யவ்யாபகயோ: என்று. ஜகத்

ப்ரஹ்மம் இரண்டுக்கும் வ்யாப்யப்யம் வ்யாபகத்வமும் ச்ருதிஸித்தமாக இருப்பதால்
 லென்று கருத்து. 'நதுவஸ்த்வைக்யக்ருதம்' என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார்—
 யநீமயம் என்று. விகாரமென்கிற அர்த்தத்தை ஸந்தேஹித்தும் பரிஹரிக்கிறார்—யந்
 மயமீதிமயம் என்று. எதனால் என்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ப்ருதக்
 என்று விகாரம் பொருள் எனக்கொண்டால் உபாதாரம் வினவப்பட்டதாக ஆகும்.
 அது வினவத்தக்கதல்ல, யத: என்கிற ப்ருசம்யந்தபதத்தினால் உபாதாரமும் வினவப்பட்
 டிருப்பதால். ஆகலால் தனி ப்ரச்நகதிற்கு வையர்த்தம் ஸம்பவிக்கும். வேறு அர்த்
 தம் ஸம்பவிப்பதால் கோபலீவர்த நியாயமும் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. அபேக்ஷித விதியை
 விட அபேக்ஷிதவிதாதம் தர்பலம் என்கிற ந்யாயமும் அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது.
 ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதிக்ரு அபிமதமான ஸ்வார்த்திக பக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிறார்—நாபி
 என்று. பேதாபேதபக்ஷத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதை தூஷிக்கிறார்—அது
 மேலே தூஷிக்கப்பட்டபோகிறது. பொருள் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க அதை ஆசாரியக்கா
 மலிருப்பது பொருந்தாதென்று சப்தததாலுணர்த்தப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை ஸவீ
 கரித்து அச்ருதத்தை கல்பிப்பதல்லவோ உசிதமானது. ச்ருதபரித்யாசம் உசிதமன்று.
 ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதியினால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஸ்வார்த்திகத்வத்திற்கு அஸா
 தாரணமான தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—ஜகந் என்று ஸ்வார்த்திகத்வபக்ஷத்தில் 'யதி
 தம் ஜகத்தத்திம்' என்று சொல்லப்பட்டிருந்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஜகத்ரூபமாத்ரத்
 திற்கு வினவத்தக்க தன்மை பொருந்தாததலால் ப்ரச்நகதிற்கு வையர்த்தம் வாராமைக்
 காக அது ஸத்யமா? அல்லது மித்யையா என்று வினவப்பட்டதாக ஆகிறதென்று
 ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்பொழுது மித்யா என்று உத்தரம் சொல்லத்தக்கது அங்கு
 இரண்டில் ஒன்றின் ஆகாரத்தை ஸ்தாபிக்கின்றதும் ஆகாராந்தர நிஷேதகமாயுமிருக்கிற
 சப்தம் சொல்லத்தக்கதாக இருக்க இரண்டு ஆகாரங்களுக்கு உபஸ்தாபகமான ஸாமாநாதி
 கரணயம் உபபன்னமாதென்று அர்த்தம். பாதார்த்தம் ஸாமாநாதிகரணயம் என்று
 சொல்லப்படுமேயானால் அதில்லை. என் தாயார் மலடி என்பதுபோல் ஸாமாநாதிகரண
 யம் பாதார்த்தம் என்பது வ்யாஹதமாக இருப்பதாலென்று கருத்து. அப்படியாகில்
 எவ்வாறு உத்தரம் இருக்கலாமென்றதேக்கில் சொல்லுகிறார்—நந்ந்ஹி என்று. விஷ்ணு
 வென்பது அந்யதரகாரோபஸ்தாபக சப்தம். ஆகாராந்தரத்தை நிஷேதிக்கிற சப்தம்
 ஏவகாரம். நேருண அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—அந: என்று. அந: ஸ்வார்த்திகத்வம்
 விகாரார்த்தம் இரண்டும் அநுபன்னமாதலாலென்று அர்த்தம். சப்தாநுசாஸனாநுமதி
 யைக்காண்பிக்கிறார்—நந் என்று. ப்ரகர்ஷத்தால் செய்யப்பட்டது. ப்ரக்ருதம் ப்ரபூ
 தம். ப்ரகாரமென்று அர்த்தம். 'அந்நமயோயஜ்ஞ: சகடமயிதா' என்றல்லவோ
 அதற்கு உதாஹரணம்.

இதில் என்ன ப்ராசர்யமிருக்கிறதென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—கீருதீஸ்நந்நக
 என்று. 'அந்தர்பஹிஸ்ச்வயாய்' இதுமதவிய ச்ருதியினால் அது உபபன்னமென்று
 கருத்து. ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு ப்ரதிபாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்
 கிற சரீராத்மபாவநிபந்ததலாலென்கிற உபஸம்ஹரிக்கிறார்—நஸம்நா என்று. யம்மயம்
 என்கிற ப்ரச்நமானது ப்ராசர்யத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஜகச்சுஸ: என்பது
 அதற்கு உத்தரமாதலால் ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு சரீராத்மபாவநிபந்ததலால் வரிததம்.
 அந்த சரீராத்மபாவநிபந்ததலாலென்கிற ஸ்வார்த்திகத்வ நிவ்ருத்தி. அதனால்
 யம்மயம் என்கிற மயட் ப்ரத்யயத்திற்கு ப்ராசர்யம் அர்த்தம் என்று. அந்யோந்யாசர்யம்
 என்று சொல்லப்படுமேயானால் இவ்வண்ணமல்ல. மயட் ப்ரத்யயத்தின் ஸ்வார்த்திகத்வ
 நிவ்ருத்தியும் ப்ராசர்யார்த்த கிரணயமும் ஸாமாநாதிகரணயத்தினுடைய சரீராத்மபா
 வநிபந்ததலத்தை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால். அர்த்தத்வத்தம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க

[illegible]

புணையு, தநேவஹிராணுமஹு ஸாவதாரா ஸஹாராபுவ த்ரீரூபிகு
புயாநகாருகெக்துஜு ஸலேஷிவஷிராபுவெணாவஷிதம் உ நலேஷு
ரொகி । தது “ ஜோநஸுராபுவ ” உத்யம் ஸோக: கெக்துஜு
வஷிஷு ராஜ்நாவஷிதஸு வாபாஜ்ந: ஸுஹாவரஹ । தஸுஹாது
கிவிடுஸெஷவஷுபுதிகி: ॥

ப்ரீபாஷ்யம்—

ஆதலால் “ விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்தூதம் ஜகத்தத்ரைவசஸ்திதம்,
ஸ்திதிஸம்யமகர்தாஸௌ ஜகதோஸ்யஜகச்சஸ: ” (உலகமானது விஷ்ணு
வின் பக்கத்திலிருந்து ண்டடாயிற்று. அவரிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்
கிறது. இந்த ஜகத்துக்கு ஸ்திதியையும் நாசத்தையும் செய்பவர் அவர் ஜகத்
தும் அவர்) என்று ச்ருக்கமாகச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை ‘ பர:பரா
ணம் ’ என்று தொடங்கி விஸ்தாரமாகச்சொல்வதற்காக பரப்ரஹ்மமாக
இருப்பவரும், ஆறு குணங்களால் நிறைந்தவரும் தன்னுடையதாகவே இருக்
கிற ரூபத்தோடு இருப்பவருமான விஷ்ணுவை ‘அவிகாராய’ என்கிற ச்லோ
கத்தினால் முதலில் ப்ரணாமம் செய்து ஹிரண்யகர்ப்பன் தன்னுடைய அவ
தாரமாக இருக்கிற மஹாவிஷ்ணு சங்கரன் என்கிற த்ரிமூர்த்தி ரூபமாகவும்
பாதாநம்காலம் சேஷ்த்ரஜ்ஞாநகருடைய ஸமஷ்டிரூபமாகவும் வ்யஷ்டிரூப
மாகவுமிருக்கிற அவரையே நமஸ்கரிக்கிறார்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணமாக ப்ரக்ருத ச்லோக வ்யாக்கியாநத்திற்கு உபயுக்தமான அர்த்
தம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹமானவுடன் விஸ்தரத்
தின் தொடக்கத்தில் நமஸ்காரவிக்ஷயமான ஏழு ச்லோகங்களையும் அவதரிப்பித்து வ்யா
க்யாநிக்கத்தக் ச்லோகத்திற்கு நமஸ்கார ச்லோகாந்தரங்களோடு ஸங்கதியைக்காண்பிப்ப
தற்காக ‘அவிகாராய’ இதுமுதலிய ஆறு ச்லோகங்களுடைய வாக்யார்த்தத்தைக்கூறுகி
றார்—அத: என்ரு. ‘அத:’ ப்ரச்சம் ப்ரதிவசநம் முதலியவைகளால் சாஸ்த்ரமானது
விபூகிகளுடன்கூடின ஸுருணவஸ்து ப்ரதிபாதகமென்று அறியப்படுவதாலும், ஸாமாநாதி
கரண்யத்திற்கு விஸிஷ்ட வஸ்துவில் முக்கிமவ்ருத்தத்வம் இருப்பதாலுமென்று ச்ருத்தி.
அத: என்கிற பதத்திற்கு வ்யஷ்டிரூபேண அவஸ்திதஞ்ச நமஸ்கரோதி என்பதோடு அந்
வ்யம். அன்றிக்கே சாஸ்த்ரவாக்யார்த்தம் இவ்விதமாக ரூபபதால் விஷ்ணோஸ்ஸகா
சாத் என்பதற்கு ஸங்க்ரஹ ரூபதவமும், பர: பராணம் இதுமுதலியவைகளுக்கு வில்
தாரரூபவமும் ஸித்தமென்று அர்த்தம். விஷ்ணோ:ஸகாசாத் என்கிற இடத்தில் ஸகா
சாத் என்கிற பதமானது ஷஷ்டிக்கு பஞ்சமியின் அர்த்தத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காக எல்

வாறு அன்யக்ருதே என்று சொல்லப்பட்டால் க்ருதே என்கிற சப்தத்திற்கு சதர்த்தி யின் அர்த்தத்தை ஸம்பாதிப்பதில் ஸோக்மோ அப்படிப்போல. அன்றிக்கே ஸாசாத் ஸபகஸ்பாத், காசநம் ப்ரகாசநம் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநம். அந்த ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்ருடன் கூடியவரிடத்திலிருந்து என்று அர்த்தம். இதனால் நிமித்தத்தவம் வித்தித்தது. அன்றிக்கே ஸாச சப்தம் பாரச்வத்தைச்சொல்லுகிறது. அதனால் சரீரம் உபலக்ஷிக்கப் பட்டது. 'ஸோபித்யாயசரீராத்வஸாத்' என்கிற மறுஸ்ம்ருதி ச்லோகத்தில் போல சரீரத்தினின்று என்றுபொருள். தத்வைவஸந்திதம் என்பது வயஸ்தாபரச்சத்திற்கு உத் தரம். 'தத்ரஸ்திதயிதி' ஸ்திதம் நிஷ்டையை அடைந்திருக்கிறது. இதனால் ஜகத் திற்கு நித்யத்துவமும் அவஸ்தைகளுக்குத் தோன்றுதலும் அழிதலும் ஸாஸ்பிக்கப்பட்டது. வயஸ்தாபரச்சத்திற்கு உத்தரம் கூறப்பட்டது. பிறகு வயத்தைச்சொல்பிறவன் எவன் என்கிற வினாவுக்கும் பாற்றுவகைகளான வஸ்துக்களின் ஸ்திதி விஷயமான வினாவுக்கும் உத்தரமளிக்கிறார்—வித்தி என்று. ஜகச்சுஸ: என்பது யம்மயம் என்பதனால் பலித் திருக்கிற ஸர்வாத்நர்யாமி ரூபத்தால் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸத்தை அநவ்ருத்திரூபமான ஸ்திதி ப்ராச்சத்திற்கு உத்தரம். அன்றிக்கே, யம்மயம் என்று பலித்த ஸ்திதி ப்ராச்சத்திற் கும் ஸ்திதி ஸம்மயம் கர்த்தா என்பதே உத்தரம். ஜகச்சுஸ: என்பதோவென்றால் யம்மயம்

அய்யா! செனக்ஸ்யம் முதலிய நிஷ்கர்ஷக சப்தங்களுக்கு தர்பிரயந்தபோத ஜகத்தவம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. யம்மயம் ஜகத் என்பதனால் ஜகத் சப்தத்திற்கு நிஷ்கர்ஷக சப்தத்தவம் காணப்பட்டிருக்கிறதுபற்றி தர்பிரயந்தாபிதாயகத்துயில்லாமை யால் ஜகச்சுஸ: என்கிற ஸாமாநாதிகாண்யம் உபபந்தமாகாதென்று விளவப்படுமேயானில் மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது. நிஷ்கர்ஷக சப்தங்கள் இரண்டுவீதங்களன்றோ - நியத நிஷ்கர்ஷகங்களென்றும் வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகங்களென்றும். அவற்றுள் செனக்ஸ்யம் முதலிய சப்தங்கள் நியதநிஷ்கர்ஷகங்கள். மறுவ்ய சுல்ல முதலிய சப்தங்கள் வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகங்கள். ப்ரயோகம் இவைகளுக்கு நியாமமாக இருப்பதால். அங்ஙன யில்லாவிடில் நிஷ்கர்ஷகம் அநிஷ்கர்ஷகம் என்கிற விபாகமும் பொருந்தாது. அப்படி யே ஜகத் சப்தமும் வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகம். அதனாலேயே யம்மயம் என்று வையதி கரண்யத்தால் பிறந்த ப்ராச்சத்திற்கு ஜகச்சுஸ: என்று ஸாமாநாதிகாண்யத்தினால் உத்தர மானது அர்த்தபேதமில்லாமையால் பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறது. சுல்ல ருணத்திற்கு ஆசரயம் எது என்கிற வினாவுக்கு சுல்ல: பட: என்கிற உத்தரம்போல், இவ்வண்ணம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதும், இனி விஸ்தாரமாக சொல்லப்படப் போகிறது மான அர்த்தத்திற்கு கொஞ்சம் விஸ்தாரரூபமாக ச்லோகங்களால் மமஸ்காரம் செய்யப்படு ஆசரயம் எது என்கிற வினாவுக்கு சுல்ல: பட: என்கிற உத்தரம்போல், இவ்வண்ணம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதும், இனி விஸ்தாரமாக சொல்லப்படப் போகிறது மான அர்த்தத்திற்கு கொஞ்சம் விஸ்தாரரூபமாக ச்லோகங்களால் மமஸ்காரம் செய்யப்படு கிறதென்று மமஸ்காரச்லோக ஸங்கதி. ஸ்லோகமொருபேரே அவஸ்திதம் - ப்ராக்ருதிமுத லியவைகளோடு கூடியதல்லவென்று அர்த்தம். ப்ராசுஸ்திமத்திற்குள்ளே ஹேயஸம்பத் தத்தின் இன்மை. விஷ்ணுவுக்கோவென்றால் ஹேயஸம்பத்தத்தின் இன்மை கிடையாது என்கிற ஸந்தேஹம்வரின் 'விஷ்ணுஸாமானஸவேதேஸு, ஸமஸ்சேஹபாநிதம் விஷ்க் வாக்யம் பரமம்பதம்' என்கிற வசுங்கங்களால் ப்ரஹ்மமே விஷ்ணுசப்தவாசம்மாதலா லும் விஷ்ணுவாகே பகவத்சப்தவாச்யத்வமிருப்பதாலும், விஷ்ணுவுக்கு ஹேயஸம்பத் தம் அறபபன்னொன்றித அபிரயாத்நாம் பாபாபாபுநர் டொருநலிர் விசேஷணம் உரைக்கப்பட்டது. அவிகாசய விசாரசப்தம் தாயையையும் தர்மத்தையும் உணர்த்துகிறது.

ஷோடசகர்ஸவிகார: இதுமுதலிய ப்ரயோகத்தால். தான் ஒன்றின் விகாரமாக இருந்து கொண்டு ஷ்ரீர்யமாக ஆகிவிடவில்லை. என்பதனால் அவிகார: இதனால் கார்யமான அசித்தின் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அன்றிக்கே விகார: - அவஸ்தை, மஹத்த்வம் அஹங்காரத்வம் முதலியது. எப்பொழுதும் அவைகளின் ஸம்பந்தமில்லாமையால் அவிகாரன்-அதனால் விகாரமுள்ள ப்ரக்ருதியானது அவிகார பதத்தால் வ்யாவ்ருத்திக்கிறது. இவ்வண்ணம் தத்புருஷபருவரீ ஹி ஸமாஸங்கனால் அவிகாராய என்ஹி பதத்தினால் கார்யகாரண ரூபா வஸ்தாத்வயத்துடன் உடிகுண அசித்தின் வ்யாவ்ருத்தி வித்திக்கிறது. சுத்தாய என்பத னால் பத்தவ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. சித்தயாய சுத்ததையோடு சித்யரூப இருக்கிற - அக்ஷணமில்லாவிடில் அவிகாராய என்பதனால் புருசுத்தி உண்டாகும். சித்யபதமானது சுத்திகுண விசேஷயாசின் துரொண்டே சுத்திமத்தான வஸ்துவுக்கு விசேஷணம் எவ் வாறு மஜ்ஜாதார: என்ஹி இடத்தில் மஹத்த்சப்தமானது ஹைதார்யத்தையிசேஷித்துத் தோண்டே தாதாவுக்கு விசேஷணமோ அப்படிப்போல, அதினால் முத்தவ்யாவ்ருத்தி வித்திக்கிறது. பரமாத்ம: என்பதனால் சித்யமுத்தவ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அவர்கன் பாரதீரர்களை ஒழிய பரமர்கனல்ல. 'ப்ரதாரம் புருஷன் அவ்யத்தம் காலம் இவைகளுக் கெல்லாம் பரமம்' என்று சொல்லப்போவதில் அவிகாராய இதுமுதலிய காண்குபதக் களால் ப்ரதாரபுருஷ அவ்யத்தகாலங்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி என்று சிலர். சிமேஷம் முதலிய அவஸ்தைகளுடன் உடிகுண சாலமானது வ்யத்தமாக இருத்தபோதிலுங்கூட அவிகாரபத் தால் வ்யாவ்ருத்திசம்பட்டிருப்பதாலும் புருஷர்களுக்கு மூன்றுவகைப்பட்டிருத்தலே ப்ராமாணிகமாதலாலும் விசேஷணங்களுக்கு அந்த புருஷபேத வ்யாவ்ருத்தரத்தில் ஸா மர்ந்யத்தினாலும் எவ்வாறு இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட இந்த அந்த தங்களுக்கே வ்யாவ்ருத்தித்தவம் உசிதம். விவக்ஷணமான விசேஷத்தோடுகூடி இருத்த லாலும் எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் எவ்வகண்ணையத்தைக்கூறுகிறார்-ஸிவநீருபாய னன்று. முதலாவதான ரூபசப்தம் ஸ்வபாஷத்ததைச் சொல்லுகிறது. ஓரே ஸ்வபாவமுன் னவரென்று அர்த்தம். ப்ரவ்யூஹவிபகாதிசுனை எல்லா அவஸ்தைகளிலும் கலைதேய ப்ரத்யபீசத்வம் மக்ஷணாஸ்பதத்வம் த்யேயத்வம் முதலிய ஸ்வபாவம் நமூவாமலிருக்கிற தென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே வரூபம் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தோடு ஸமாசங்கவபாவ முவ்னது. அதனாலும் ஹேயப்ரத்யபீசத்வம் முதலியது ஸித்தித்தது. இந்த பதங்க ளால் நகூதி ஆகந்தமயாதிகாரணங்களுடையதும் அந்தரீதித்யவித்யையினுடையதும் அர்த் தங்கன் விவக்ஷிக்கப்பட்டன. முற்கூறப்பட்ட ஆத்மத்தமானது மருதாத்மகோகட: என்பதுபோல் ஆகிவிடவில்லை என்று அநின்வைசத்தயமானது அவயவசத்தியினால் விஷ்ணு சப்தத்தினாலும் ஸர்வஜிஷ்ணவே என்ஹி பதத்தாலும் செய்யப்படுகிறது. ஓரண்டு பதங்களால் தீ ந்ரூபன் தீ பன் இரண்டும் வ்யாவ்ருத்திக்கிறது. உன்புருத்த சியமாம் செய்யவதன்ரே சரீரித்தம். இதனாலேயே ஆத்மத்வம் விவரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. விஷ்ணுசப்தம் ரூமான பதமாதலால் தேவதாவிசேஷிர்ணயமும் வித்தித்தது. அன் றிக்கே விஷ்ணுசப்தத்தினாலேயே சியமநர்யர்த்தமான வ்யாப்தி கூறப்பட்டது. வ்யா ப்தியினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற வ்யாப்யவஸ்துவின்னுடைய தோஷஸம்பத் சக் ஸையை விலக்குகிறார்-ஸரீர்வஜிஷ்ணவே என்று. விஷ்ணுவுக்கு எவ்வாறு காரணத் தவம், ஹிரண்யசரீர்பன் முதலியவர்களுக்கன்றே ஸ்ருஷ்டி முதலியதில் காரணத் தமறிப்பப்படுகிறதென்று வினைவப்படுமேயாகில், சொல்லுகிறார்-நம: என்று. அர்த்த த ஹிரண்யசரீர்பன் முதலானவர்களை சரீரமாக உடையவரான விஷ்ணுவே ஸ்ருஷ்டி முத

வியதைச் செய்கிறார் என்று அர்த்தம். 'ரக்ஷாத்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுப ஐக்மியவாந்' (எல்லா பிராணிகளையும் காப்பாற்றுவதற்காக அந்த பாம்புருஷன் விஷ்ணு ரூபத்தைப்பெற்றார்) என்று பகர்ந்திருக்கிற விஷ்ணுவெனப் பெயர்வாய்ந்த அவதார விஷ்ணுதான் வாயிலாக ஹரிசப்தம் பகவானிடத்தில் பர்யஸிக்கிறது. ஹரி ஸகலகர்ப்ப சகலசப்தம்ஸு ஹ்ரிணே த்வாராமாகப்கெவாதி பகஸ்த்விஸ்தே பௌத்யுஸகஸ வாக இருக்கின்றன. 'பாஹ்மாத்மோ, ஸகலாதேவா: மஹக்ஷய: பசுமக்ஷதா விஷ்ணு மஹாமஹாஹார்தமோஹார்த தமஸாவ்ருதா: ' (என்முதல் முதலான எல்லாதேவர்களும் மணிதீர்களு! அப்படியே பசுக்களும் விஷ்ணுவின் மாயையாகிற பெருஞ்சூழலில் அடப் பட்டு மோஹமாகிற பொட்டை இருட்டினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன) என்றும், 'ஹி ஸ்ய கர்ப்பாதிஷுச ப்ரஹ்மசர்மாந்மிகாந்விதா ' 'ஹிஸ்யகர்ப்போபகவாந்' (மகிமை தங்கியவரான ஹிஸ்யகர்ப்பன்) என்றும் தொடங்கி 'மூர்த்தமேதத்தரே ரூபம் பாவ ஸாத்ரிதயா த்மகம்-அகத்தரஸ்தேஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்ய: கர்மயோநய: ' (பாவநாந்ரய ஸ்வரூபமாக இருக்கிற இது ஹரியினுடைய மூர்த்தமான ரூபம். கர்மபாவசர்சனாக இருக்கிற தேவாதிகளான அவர்கள் அனைவர்களும் அகத்தர்கள்.) இது முதலிய இந்த ப்ரபந்தத்திலுள்ள ச்லோகங்களின் தர்ப்பர்யத்தை அணுகுமித்தால் 'எதெனத்வென விபுத்ச்ரேஷ்டனே ப்ரஸாதக்ரோதஜ்ஞைஸம்ருதென, ததரத்சிதபந்தாரென ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாஸகாரென, தவாந்நராத்மா மமச யேசாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞாதா: ' (ஈர்வே கடாம் ஸாக்ஷிபூதோ ஸௌகாந்ரஹ்ய:கோகிதக்வசித் ' தேவர்களுக்குள் நிறப்புந்தவர்க ளான இவ்விருவர்களும் (முறையே) அந்த வானுதேவனுடைய ப்ரஸாதத்தினின்றும் கேர்பத்தினின்றும் உண்டானவர்களாக எண்ணப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அந்தப்பாம்புருஷ னால் காட்டப்பட்டவாய்ப்புடன் கூடியவர்களாக ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாஸகாரேச் செய்கின்றார்கள். உணக்கும் எனக்கும் தேஹிசென்கிற பெயருள்ளவர்கள் மற்றவர்கள் அவர்களுண்டோ அவர்களுக்கும் அவன் அந்தராத்மாவாக இருப்பவன். எவ்லோருக்கும் அவன்ஸாக்ஷியாக இருப்பவன், ஒருவனாலும் ஒருபொழுதிலும் அறியத்தகாதவன் என்கிற ப்ரபந்தம் முதலிய க்ரந்த வசகங்களோடு அர்த்ததையந்தாலும் கிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஹிஸ்யகர்ப்பன் முத லியவர்களோடு ஸாமகோதிகாண்யமரீனது (அபேத கிரீதேசமானது) வ்யாப்தியினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதென்பதை ஸாக்ஷிப்பிக்கிறார்—ஹரிஸுதேவரீய என்று. ப்ரஹ் மா ஸிவன் இவ்விருவர்களுக்கும் இடையிலிருந்தபோதினுக்கட குறைவுபடாத ஸ்வபாவ முள்ளவர் என்று சொல்லுகிறார்—தேவரீய என்று. அன்றிக்கே அம்மூவர்களுள் இவரே மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பவர் என்று அர்த்தம். 'அதக்ஸமாதுச்வதேதாநம்-யஸ்மாதுச்சார் யமானவவ கர்ப்பஜம்ஜராமரீன ஸம்ஸாரமஹாபயாத்நாரயதி தஸ்மாதுச்சயதே நாரம் ' "யாதுநாஸனத்தல் நரமென்று ப்ரஹ்மம் உறப்படுகிறது? யாதொரு காணத்தால் உச்சரிக்கப்படாவின்றதாவே கர்ப்பவாஸம் பிறப்பு, மூப்பு, இறப்பாகிற ஸம்ஸாரபயத்தி னின்றே சேதவார்க்கஸ்கிரீத தாட்டிவைக்கிறதே அக்காணத்தினால் நரமென்று சொல் வப்படுகிறது என்கிற ச்ருத்தியினாலும். 'ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஸிவா ப்ரஹ்மஸ் ப்ரதாநாப்ரஹ் மசுதய: ' (நே ப்ரஹ்மஸ் | ப்ரஹ்மஸ, விஷ்ணு, ஸிவன் இம்மூவர்களும் ப்ரதானமான ப்ர ஹ்மசுத்திகள் இதுமுதலியவைகளால் விஷ்ணுவைக்காட்டினும் மேலான தத்வமும் விஷ் ணுவக்கு காண்முடன் முதலியவர்களோடு ஸம்யமும் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. சந்தி என்பது (அப்ருதக்ஷித்த) வேறுபடாமல் அன்றமே சேர்க்கிறுக்கின்றவிசேஷணம். அதில் தரீரீ விசேஷ்யமானது விசேஷணவாசகத்தினது விபக்திபோடு அஸாரமான விபக்தியினால் சொல்லப்படுமேயாகில் தர்மியர்யத்தமாக அர்த்தத்தை உணர்ந்தும் தன்மைவாய்ந்துள்ள சப்தத்திற்குக்கூட படஸ்ய சக்ல: (வஸ்திதத்தின் வெண்மை) இதுமுதலிய இடங்களில்

தர்மமாத்ரத்தை போதிக்கும் தன்மை காணப்படுகிறது. அவ்வாறாக விஷ்ணு சப்தமாஸ்து விசேஷணமாக இருக்கிற விஹ்ருமாத்திரத்தை உணர்ந்துகிறது. ஸமாஸவிபத்தியுடன் சேர்ந்திராத ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் தர்மிக்குத்தனித்து கிர்தேசமிருப்பதால் ப்ரஹ்மத்தினுடைய சத்திலுக்கும் ப்ரஹ்மசத்திற்கும், அதனால் அஸமாஸ விபத்தியினால் கிர்தேசிக்கப்பட்டிருத்தல் என்று. அன்றிக்கே பகவானுக்கு தேவன் மறவியன் முதலிய சப்தங்களால் வ்யபதேசம்போல சந்திரிப்பது முதலிய சப்தங்களால் வ்யபதேசமும் விபூதிகளோடு ஸாஜாத்நரபத்தால் ஏற்படுகிறது. இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்சாள் (கூரத்தாழ்வான்) பகர்த்திருக்கின்றனர். “ஸஜாத்யஸ்தேதஷாமிதிதுவிபவாக்யமாபிபஜை” (அந்த விபூதிவர்க்கங்களுக்கு ஸஜாதியான இருந்துகொண்டு இவ்வண்ணமாக ராமஞ்ஞானிவிபவாஸாதேபங்கனையும் அடையாமின் நவஞானம்) என்று. ஆகையால் எப்படி அர்த்தம் கூறப்பட்டதோ இதுதான் ஸுரியானது. அதற்குமேல் ப்ரக்ருதி காரணத்தை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ப்ரக்ருதியுடன் கூடின பரமாத்மாவை கமஸ்கரிக் கிறார்—ஓகாநேக என்று. காரணவஸ்தையில் ஒருவர், கார்யாவஸ்தையில் அகேசர். அதற்குமேல் மனத்தில் இருக்கிற கார்யாவஸ்தையைக் கூறுகிறார்—ஸ்தூல என்று. அப்படியே புத்திவஸ்தையான காரணவஸ்தையைக் கூறுகிறார்—அவ்யயீத என்று. அந்த அவஸ்தையாலும் தழுவாத ஸ்வாபாவத்தோடுகூடி இருத்தலைச் சொல்லுகிறார்—மூக்தீரேற நவ: என்று. அதற்குமேல் காலவிஸித்தமாகச் சொல்லுகிறார்—ஊரீக என்று. காலத்திற்கு கூறப்போகிய விசேஷணோபபத்தியினால் ப்ரகாசனம் விஸித்தபரமாக இருப்பதால், வேறு விசேஷணங்களைக்கூடியிருத்தல் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதினால் காலவைகிஷ்டய தனத்தினது பாரிசேஷ்யத்தாலும் அது பாதிக்கப்படாமற்போனால் அபேக்ஷித விதிகளின் அபாவம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் தனித்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கு ஈரணபரத்வம் சொல்லில் அண்டத்திற்குஉள்ளடங்கியிருக்கிற ஸ்ருஷ்டிருதலியது சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அண்டத்திற்கு வெளிப்பட்டிருக்கிற தத்வஸ்ருஷ்டிருதலியது கூறப்படப்போகிறதான இருப்பதாலும் பௌகருத்தயம் ப்ரஸங்கிப்பதால் விஸ்தாத்திலும் ப்ரதாபுருஷவ்யத்த காலவன் “வ்யத்தம் விஷ்ணுஸ்ததாவ்யத்தம் புருஷ: காலவஸ: ததாபுருஷரூபேண காலரூபேணசஸ்திதம் ப்ரஹ்மாதக்ஷாதய: கால:” (வ்யத்தமான ப்ரபஞ்சமும் அவ்வாறே அவ்யத்தமான பூதஸூக்ஷ்மமும் புருஷனும் காலமும் விஷ்ணுவே. அவ்வண்ணமே விஷ்ணுரூபியான ப்ரஹ்மமானது புருஷரூபியாகவும் காலரூபியாகவும் இருக்கிறது. ப்ரஹ்மா தக்ஷண் முதலியவர்கள் காலம்.) இது முதலியவைகளால் வ்யத்தாவ்யத்தாதிகளுடன்கூட சொல்லப்பட்டபோவதாக இருப்பதால் இந்த ச்லோகம் காலபரமே. அசித்விஸித்தவாசியான ச்லோகத்தை அடுத்திருப்பதால் இந்த ச்லோகத்திற்கும் காலபரத்வம் தருத்தது. மேல்ச்லோகம் ஸமஷ்டி. ஸ்திதி விகாசமுலபூத ஜீவபச்ச்லோகத்துடன் சேர்ந்திருப்பதால், காலம் ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி விகாசமுலபூத மென்பது “ப்ரஹ்மாதக்ஷாதய: கால: விஷ்ணுர்மத்வாதய: கால: ருத்ர: காலார்த்தக ரூப:” இதுமுதலியவைகளால் வித்தம் ஜகம்ய: அவச்சேத கதையினாலும் அவச்சேதயதையினாலும் ஜகத்ப்ராசான். அதற்குமேல் க்ஷேத்ராஜ்ஞஸமஷ்டி ரூபமாக இருக்கிற ப்ரமாத்மாவை கமஸ்கரிக் கிறார் — ஜகதாபூதம் என்று. அசேதகங்களுக்கு சேதகன் ஸ்வரூபத்தால், ஆதாரமாக இருப்பவன். “எவமேவைதாபூதமாத்ரா: ப்ராஜ்ஞாமாத்ராஸ்வரீப்தா: ஜீவபூதாம்மஹாபாஹோயே நேதம்தார்யதே ஜகத்” (இவ்வண்ணமாகவே இந்த அசேதகயதார்த்தங்கள் சேதகங்களாகி ஆதாரங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு மஹாபாகுபவமுள்ளவனே! எதனால் இந்த உலகம் தரித்திருக்கும்படிசெய்யப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட ஜீவஸ்வரூபமான) என்கிறவசகத்தினால் அனீயஸ்தவம் ப்ரக்ருதி

யைக்கூட வ்யாபிப்பதற்கு யோக்யமான ஸுகேமஸவபாவத்தோடுகூடியிருத்தல், அன்றிகே விகாஸாணுஸ்வரூபைஸ்ச என்று சொல்லப்பட்ட பாகாரம் இருஷ்டி தஸைபிஷ் போல ஜ்ஞாநவிதாஸமில்லாமையால் அணியஸ்த்வமே என்று அர்த்தம். ஸர்வபூதஸ்தம்-பவதி உணடாகிறதா என்றித வ்யுத்தப்திரியினால் பூதம் என்று தத்வமண் சொல்லப்படுகின்றன. பூமிபர்யந்தக்களான எல்லா தத்வங்களிலும் நினைபெற்றிருக்கிற - அதற்குப் பிறகு கேதாஜ்ஞவ்யஷ்டி விசிஷ்டனை மமஸ்கரிக்கிறார்—ஜ்ஞாந என்று.

யதநிவிதுஸெஷஜ்ஞாநரூபிவ ஸ்ரஹாயிஷாந ஸ்ரஹிவாஹ வாரம் ஸாஜ்ஞாந, தஸிபு— “ மிமகூணஸ்யாப்யுதேயஸ்யஸாஹஸ்யா வ்யூதிதாநமஃ । கயம் ஸமடாஹிகதக்டுபூகம் ஸ்ரஹணொஹ்யூவமஜ்யு தெ ” (வி-வா-க-ந-க) உகி வொஹ்யு, “ ஸஹ்யஸூவடூவாவாநாஸி விஜ்ஞாநமொவாராஃ । யதொஹ்யுதொஹ்யுஹணஸூவாஸமடாஹி வாவஸஸ்யஃ ॥ ஸவனிதவதாஹெஷ்வாவகஸ்யயதொஹ்யுதா ” (வி-வா-க-ந-உ) உகிவாரிஹாரஸூ நவடிதெ । தயாஸிஸகி—மிமகூணஸ்ய ஸ்ரஹணஃ கயம்ஸமடாஹிகதக்டுபூகம், நஸ்ரஹணஃ வாரஸி யிடுகஸூமடஃ, சுவிதஹ்ரானிவாரிகஹிதஃ உகிவொஹ்யுவாரிஹாரொள ஸ்யாதாஸு । உததூஹிகாயடும் ஸகூஹிமூணயாஹ்ர வாரிவாஹணக்டு வஸ்யுஷா டுஷ்டிபிவி ஸகூஹிமூணாஸிதஸ்ய வாரிவாஹணக்டு ஸ்யாகடுவஸ்யுஷா கடுஸம்வாநாநஹடூஸ்யகயம் ஸமடாஹிகதக்டுபூகி ஹ்யூவமஜ்யுத உகிவொஹ்யு, டுஷ்டிஸகஸிஸஜாநீயஸ்ய ஸ்ரஹணொ யதொஹ்யு ஸூவா வ டெஸ்யுஷஜொஹிவிஸஜாநீயஸ்யாஹ்யுதொஹ்யுஷா ஸகிதொமவக ஸவடூஸகிதொமொ நவிராயுதஉகி வாரிஹாராஃ ॥

பூநீபாஷ்யம்—

அதில் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்றித இந்த ச்லோகமானது கேதாஜ்ஞ வ்யஷ்டிருபமாக இருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வபாவத்தைக்கூறுகிறது. ஆதலால் இந்த இடத்தில் நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரதீதி இல்லை.

சாஸ்த்ரமானது நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநரூப ப்ரஹ்மாகிஷ்டாநப்ரஹ்மத்தைப் பகர்வதில் நோக்குள்ளதாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது ‘ நிர்ஞாஸ்யா ப்ரமேயஸ்யசுத்தஸ்யாப்யமஸாத்மந:கதம்ஸர்காதிகர்த்ருத்வம் ப்ரஹ்மணோஹ்

யுபகம்பதே' என்கிற சோத்யமும், 'சக்தயஸ்ஸர்வபாவாநாமசிந்தய ஜ்ஞாந கோசா:- பதோ஽தோ ப்ரஹ்மணஸ்நாஸ்து ஸர்காந்யாபாவசக்தய:' பலந்தி த்பதாம் ச்ரேஷ்ட பர்வகஷ்யாஃதோஷ்டைநா என்கிற பரிஹாரமும் எவ்வாறு பொருந்தும். அப்படி இருக்குமேயானால் பிர்குணமான ப்ரஹ்மத்திற்கு எவ்வாறு ஸக்தம் முதலியவற்றில் காத்தருத்வம்? ப்ரஹ்மத்திற்கு பாரமார்த்திகமான ஸர்கமில்லை பின்னையோ ப்ராரத்தியினால் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சோத்யபரிஹாரங்கள் இரண்டும் இருந்திருக்கும்.

உத்பத்தி முதலிய கார்யமானது ஸத்வம் முதலிய குணங்களோடு கூடியவர்களும் அபரிபூர்ணர்களும் கர்மவச்யர்களுமாக இருக்கிற சேதநர்க ளிடம் காணப்பட்டிருப்பதால் ஸத்வாதி குணங்களால் விடுபட்டவனும் பரிபூர்ணனும் கர்மவச்யனாக இராதவனும் கர்மஸம்பந்தத்திற்கு அநர்ஹனாக வுமிருக்கிறவனுக்கு எவ்வாறு ஸர்காதி காத்தருத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற தென்று சோத்யம். நேரில் காணப்படுகிற எல்லா வஸ்துக்களாக்காட்டிலும் விஜாதீயமாக இருப்பதும் கூறப்பட்டவண்ணமான ஸ்வபாவத்துடன் கூடியது மாகவே இருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜலம் முதலியவற்றைவிட வேறுபட்டிருக் கும் தன்மைவாய்ந்திருக்கிற அக்ஷி முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஒளஷண்யம் முதலிய சக்திஸம்பந்தம்போல எல்லா சக்திகளோடும் ஸம்பந்தமானது விருத்தமாகாதென்று பரிஹாரம்

ச்ருதப்ரகாசிகை—

'ஹிரண்யகர்ப்ப' இது முதலிய பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங் களில் இந்த ச்லோகமானது எதோடுகூடியிருக்கிற பரமாத்மாவின்னிடத்தில் சோக்ருன் னது என்கிற சக்தைவரின் ஸீஸமாஸத்தில் உள்ளடங்கி இருக்கிற ப்ரஹ்ம ச்லோகார்த் தத்தை விவேசித்துகொண்பிக்கிறார்—நந்தீர என்று. பரமாத்மாவிற்கு ப்ரமஸம்பந்தம் ஸத்வாராமே என்று அர்த்தம். அதனால் என்னவென்றுகேட்கில் கூறுகிறார்—நஸ்ஸாநீ என்று. கிர்விசேஷ ஜ்ஞாநபரமென்று சொல்லும்படித்தத்தில் ப்ரச்சோத்தரவாலாபததாத் தின் அதுபபத்தி முகத்தால் உபக்ரமவிரோதம் சொல்லப்பட்டது.

அதற்குமேல் மேலத்தியாயத்திலுள்ள சோத்யபரிஹாரங்களின் ஒற்றமையின்மை கூறப்படுகிறது—யதி என்று. அன்றிக்கே சாஸ்த்ராம்பத்திற்கு உபயோகியான ப்ரச் சோத்தராத்மபத்தியானது உறைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த ப்ரச்சோத்தர விசே ஷாத்மபத்தியானது கூறப்படுகிறது—யதி என்று. முந்தின அத்தியாயத்தில் 'ஜுஷ ஸ்ரஜோருணம்' இதுமுதலியதால் குணஸம்பந்தம் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் 'நிர்கு

ஸீஸமாஸம்—அகேச ஸுபத்தபதங்களை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிற ஒரு அகண்டபதம்

ணஸ்ய' என்று சோதனம் செய்யுதலுக்கு இது அபிப்பிராயம். குணஸ்யம் ஸத்வாரச
மாக இருப்பதால் ஸ்வயம் கிருணம் கிரீவசேஷ பஞ்சத்தில் அப்ரமேயஸ்ய இதுமுதலிய
பதங்கள் பயனற்றவைகள். கிருணஸ்ய என்ற பதத்தினாலேயே கிரீவசேஷத்வம்
விதிப்பதால். பரிபூர்ணத்வம் முதலியகுணங்கள் ஒப்புக்கொண்ப்படாமைபாலும் அப்ர
மேயாதி பதாந்தங்களின் சேர்க்கையே கிருணபதத்தால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற
கிரீஷேதத்தினது விஷயங்கோசத்திற்கு லாதகம். நகடதேஇதி. 'ஸர்வாத்யாபாஸக
தய:' என்று ஸர்வசத்தியோகத்தால் சோத்யத்திற்கு பரிஹாசம் வருவதால் கிரீவசேஷ
பஞ்சத்திற்குப் பொருத்தமில்லை என்று கருத்து. அக்ஷணமாகில் எவ்வாறு சோத்யபரி
ஹாசங்கள் இரண்டும் ஸம்பவிக்கலாம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார் — தநாஸ்திலதி
என்று. கிருணஸ்ய பரஹ்மண: என்பதினால் பதாந்தங்களுக்கு வையர்த்தம் அபிப்பிர
யப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. கிரீவசேஷத்திற்கு கர்ந்ருத்வா துபத்திசோத்யம் செய்யப்பட
டால் கர்ந்ருத்வம் பரமார்த்தமாக இருந்தாலன்றோ அவற்றின் அதுபத்தி, அபர்மார்த்த
மாக இருப்பதால் எவ்விதத்தாலும் கடியாமல்போவதே பூஷணமென்று பரிஹாசம்சொல்
லத்தக்கதென்று அர்த்தம். இந்த சோத்யபரிஹாசங்கள் இரண்டும் எதற்காக—இந்த அர்த்
தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படாமல் போமேயானாலென்று சங்கைவரின் தானே அந்தசோத்யபரி
ஹாசரீரத்தைச் சொல்லுகிறார்—உத்பந்த்யாதி என்று. கிருணஸ்ய இதுமுதலிய விசே
ஷணங்களுக்கு விபரீதாசாரங்கனால் கதமென்பதினால் அபிப்பிராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிற
கர்ந்ருத்வத்தினுடைய வ்யாப்தியைக்காண்பிக்கிறார்—ஸத்வாதிந்யபூகீத இதுமுதலிய
தால். ஸத்வாதிந்யபூகீதா பரிபூர்ண கர்மவச்யத்தங்கள் கிருணத்வாதிந்யபூகீத யதா
க்ரமமான விபரீதாசாரங்கள் - அமலாத்மண: என்பதற்கு விபரீதாசாரமும் கர்மவச்ய என்ப
தினால் அர்த்தவலித்தம். அமலாத்மணத்வம் அமலஸ்வபாவத்வம், கர்மஸம்பந்தாதாரத்வம்—
அதற்கு விபரீதமான ஆகாரம் கர்மஸம் பந்தாரஹத்வம் அதுவும் கர்மவச்ய சப்தத்தால்
அர்த்தவலித்தம். கர்மஸம்பந்தாதாரஹத்வ காரியமன்றோ கர்மவச்யத்வம், கிருணஸ்ய இது
முதலிய பதங்களுக்கு வரிசை தவறாமல் அர்த்தம் உறுதி. —ஸத்வாதிந்யபூகீதஸ்ய
இதுமுதலிய பதங்களால்.

'கர்மஸம்பந்தாதாரஹஸ்ய' என்ற பதத்தினால் அமலாத்மண: என்ற பதம்
வ்யாக்கியானிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மவச்யக்ரு வசப்படாமலிருத்தல் முத்தனாகும்
இருக்கிறது. அவன் முத்தினிலிணமயில் கர்மஸம்பந்தமுன்னவகை இருந்தால் அதற்குத்
தகுதியுள்ளவன். ஆதலால் அதற்கு வ்யாவர்த்தமான கர்மஸம்பந்தாதாரஹத்வமே அம
லாத்மணம்—அகர்மவச்யத்வம். கர்மஸம்பந்தாதாரஹத்வம் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற கருத்தாகவே
அடையாளம் கர்மவச்யக்ருத்தக்ரு விஸஜாதியகை இருத்தல் கர்மஸம்பந்தாதாரஹத்வம் வரு
ஷ்டி முதலியவற்றில் கர்ந்ருத்வம் ஒப்புக்கொண்ப்பட்டால் முக்குணங்களுக்கு வசப்பட
டிருத்தல் அபேகையுள்ளவகை இருத்தல் கர்மாதீனமான பலன்சே அடைதல். கர்ம
ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுதியுள்ளவகை இருத்தல் இவைகள் ப்ரஸங்கிக்குமென்று கிரீஷேஷ
விரோத ப்ரஸுஜாதத்தினால் சோத்யம். அக்கியை த்ரவ்யமென்று சொல்லில் அதன்
ஸத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பதுபோல இந்த தர்கமானது த்ரவ்யாஹுத ப்ரமாணத்தால்
பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் விஸஜாதியதர்கிக்கு விஸஜாதியமான த்ரமத்
தோடு சேர்ந்திருத்தல் தகுதியுள்ளது. அக்கித்வம் இருத்தபோதிலுங்கூட இது கொடுப்ப
க்கு ஹத்தினாலிணக்கப்பட்டத்தக் தன்மை இல்லாததுபோல. ஆகையால் எல்லா வகை
துக்கியையும்விட வேறுபட்டிருக்கிறதான ப்ரஹ்மத்திற்கு எவ்வா சத்திகளுடைய ஸம்
தம் உபபண்ணாதிதென்று பரிஹாசமென்று அர்த்தம். "சத்தயஸ்வரவகாரணம்"

என்றிரு கார்த்திரிரு இது அக்ஷாராந்தம். அசந்த்யஸ்ருநான்கோசாரா: தார்க்கித்ததாச பாயிதி ஸித்தங்கள். ஸாகாந்த்யா: ஸாகாதினோசரங்கள். பாவசந்த்ய: - வஸ்துசத்திகள். 'பஹுமனே வஸ்துசந்த்ய:' என்றிரு கிரீதேசமானது பஹுமதாசந்த்யம் என்பது போல. அன்றிகே பஹுமத்தினுடைய பாவசத்திகள் வஸ்து சத்திகள் பஹுமத்தினுடைய வஸ்து த்வபாயுத்தங்கள். ஸந்தாபரயுத்தங்களான நிருபாதிசுத்திகள் என்றந்தம்.

“வாரோய்யுடெடுவெக” உத்யாஷி ந க்யூஷ்வாவாரோய்யுடெடுவதி. சலித க்யூஷ்வய ததாத்தகதயா தத்யூகிரெகெண வஷிதல்யாவாரோய்யுடெடுவதி — “தடுவெஷிஷிதிரெயெநல்யாவதெத லூராவர” (லி-வ-க-ச-ந-அ) உதி. யெநக்யெயெடெ லூராவர வ்யாவத சுதல்யதாத்தகதெடுவெடெ லவடூகி க்ஷதநு: கெடெவதிநாவதி. சுதல்யவடூததயா க்ஷதெடுவெக: வாரோய்யுடெடுவதி. சுதல்யதெடுவதெ தடுவெஷிஷிதிரெயா லவடூவ்யாவதி, உதி. சுதய்யா தடுவெஷி லூரானிதி வகவ்யு. ஜமத: தெககித்யாந் நான் வதாநான் அகணா லல்யாசு. லீயயாஷிந்நிரெதொலமவதொ லிவாவராவலய லூகிவகரணலிரெயயு. யத: க்யூஷ்வ ஜமசு ஜூநாதநாக்யயாத்ததயாவ்யாவகெந தவதிடுதடி. தல்யாசுததா த்ஸகாந லவலயநயெயா லிரவ்விணவதெதவல தெவதிநுஷ்யாஷி ரெவதிதி லூரானிஜூநெநவலயுனீத்யாஹ யதெததடிதயுத உதி. நடுவெஷி வலூல்யதாத்தகெ ஜமதெவதிநுஷ்யாஷிதகிதி டயடெடு தெலூ: ஜூநாகாரணாரிதநான் தெவதிநுஷ்யாஷியடாகாரக டயடெடுவதி லூஜெத்யாஹ — ஜூநலூரெவதிதி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

“பரமார்த்தஸ்தவமேவைக:” இதுமுதலியதுங்கூட ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றது அனைத்துக்கும் அபாரமார்த்த்யத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. பின்னையோ எல்லாம் ப்ரஹ்மாத்தமகமாக இருப்பதால், ப்ரஹ்மாத்தமகமாக இராமல் ப்ரஹ்மத்தைவிட தனித்திருக்கிறவஸ்துக்களுக்கு அபாரமார்த்த்யத் தைச்சொல்லுகிறது. அதையே உபபாதிக்கிறார். “தவைஷ்மஹிமா யேநவ்யா ப்ஸுமேதச்சராசரம்” (எதனால் இந்த ஜங்கம ஸ்தாவராத்தமகமான ப்ரபஞ்சம்

வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ இது உம்முடைய மஹிமைதான்) என்று யா தொரு உன்னால் இந்த சராசரமனைத்தும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதனால் இவை அனைத்தும் உன்னை ஆத்மாவாகக்கொண்டதே - உன்னைவிட வேறு ஒன்றும் கிடையாது, ஆகையால் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதால் நீ ஒருவனே பரமார்த்தமாக இருப்பவன், அதனால் இதுகூடப் படுகிறது- “தவைஷ மஹிமா யா ஸர்வவ்யாப்தி:” என்று, அப்படி இல்லா விட்டால் தவைஷாப்ராந்தி: என்று சொல்லத்தக்கது. ‘ஜகத:பதே த்வம்’ இது முதலிய பதங்களுக்கு லக்ஷணையும் ஏற்படவேண்டியதாகும். ஸீலையினால் பூமியை ஸமுத்திரஜலத்தினடியிலிருந்து மேலே தூக்கிக்கொண்டு வராரின்ற மஹாவராஹரூபியான பகவானுடைய ஸ்துதிப்ரகாரண விரோதமும் வரும். யாதொரு சாரணத்தால் உலகம் முழுவதும் ஜ்ஞாந வடிவுள்ளவரான உம்மால் ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு வ்யாபிக்கப்பட்டிருப்பதால் உமக்ஞாமூர்த்தநீமா அதனால் ஜகத்புழுவதும் த்வதாத்மகமென்கிற அநுபவத்திற்கு ஸாதநமாயுள்ள யோகமில்லாதவர்கள் இதை கேவலதேவமனுஷ்யாதி ரூபமென்று ப்ராந்தி ஜ்ஞாநத்தினால் பார்க்கிறார்களென்று சொல்லுகிறார் - “யதேதத் த்ருச் யதே” என்று, உள்ளபடி உன்னை ஆத்மாவாகக்கொண்டிருக்கிற ஜகத்தை தேவமனுஷ்யாத்யாத்மகமாகப் பார்ப்பதுமாத்திரமே ப்ராஹ்மமல்ல ஜ்ஞாநாகாரர்களான ஆத்மாக்களை தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய அர்த்தாகாரமுள்ளவர்களாகப் பார்ப்பதும் ப்ரமம் என்று சொல்லுகிறார் - “ஜ்ஞாநஸ்வரூபமகிலம் என்று.

சுருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் நான்கு ச்லோகங்களையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார்-பரமார்த்த: என்று, எல்லாவஸ்துக்களும் ப்ராஹ்மபர்யந்தமாக இருப்பதுபற்றி அந்த ப்ராஹ்மத்திற்குச் சரீரமாதலால் எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்ட ப்ராஹ்மமே பரமார்த்தம். அந்த ப்ராஹ்ம பர்யந்தமல்லாதது மித்த்யை என்ற அர்த்தம். ஜகத:பதே என்பதிலால் ஆகாசத்திற்கு வ்யாக்ருத்தி ஏற்பட்டது. ‘யோ வ்யாப்தம்’ என்பதனால் அரசனுக்கு வ்யாவ்ருத்தி உண்டாயிற்று. இதனால் ஜகத்திற்கு சரீரலக்ஷணம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. வ்யாப்யத்வாத்மத்தோடுகூடச் சேர்ந்திருக்கிற நியாமயத்வதார்யத்வசேஷத்வங்களுக்குள் ஒன்றல்லவோ சரீரலக்ஷணத்திற்கு த்யோதகம். ஜகத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற உன்னைத்தவிர்த்து மற்றது மித்த்யை என்று சொன்னால் அந்த ப்ராஹ்மபர்யந்தமாக இருந்த ஸ்வதந்த்ரமான வஸ்த்வந்தாத்மத்திற்கே மித்யாத்வம் ஏற்படுமே ஒழிய அந்த ப்ராஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருக்கிற ஜகத்திற்கு மித்யாத்வம் ஏற்படாது. எவ்வாறு வேற பூபதியே! உன்னைக்காட்டிலும் வேறு ஒருவனில்லை என்று சொன்னால் பூமியானது மித்த்யையாக ஆகிறதில்லையோ அவனுக்கு துல்யனாக வேறு அரசனுக்கே மித்த்யாத்வம்

ஏற்படுகிறதோ அப்படிப்போல. அன்றிக்கே ஏகசப்தம் ப்ராதர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஏகாதாசிகிச்சாஸஹாயே” என்கிற ஸூத்திரத்திலுள்ள அவஹாயபத்தினால் வ்யவச்சேதிக்கத்தக்கது ப்ராதான்யமன்றோ ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ராதான்யமானது ஜகத்தைக் குறித்த விசேஷ்யவ்ருபம். அப்பொழுது ‘நாந்யோ஽ஸ்தி’ என்பதனால் ப்ரதாஹ்ம இருக்கிற அன்யன் நிஷேதிக்கப்படுகிறானேழிய அப்ரதாஹமான அர்த்தாத்ரம நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லை கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு உபபாதசுமாக இருப்பது வ்யாப்யத்வ ப்ரதிபாத்தகமர்ன உத்தரார்த்தம் என்று சொல்லுகிறார்; நதேவ என்று அதில் தீர்மானமாகக்கிடையத அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—யேந என்று யேந யஸ்மாத் என்று அர்த்தம். ச்வதர்ய:-த்வதாத்ரமகமல்லாதது. உன்னால் ஆத்மாவாக வ்யாபிக்கப்பட்டிருப்பதால் எல்லாம் த்வதாத்ரமகமாக இருப்பதுபற்றி உனக்குச் சரீரம். ஆகலால் த்வதாத்ரமகமாக இல்லாத உன்னைத்தவிர்த்த பதார்த்தம் வேறு இல்லை. ஆகையால் எல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற நீ ஒருவனே பரமார்த்தமென்று அர்த்தம். ‘தவைஷ மஹிமா’ என்கிற ச்லோகத்தினது பாதியின் ஒரு அம்சமும் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு உபபாதகமென்று சொல்லுகிறார்—அந்: என்று. மகிமையானது வ்யாபித்திருப்பதாக இருப்பதால் ‘யா ஸர்வவ்யாப்தி:’ என்று உரைக்கப்பட்டது. வ்யாப்தியில் தாத்ரயத்தால் அல்ல. வ்யாப்திக்கு மஹிமத்வத்திலன்றோ தாத்ரயம். அன்றிக்கே வ்யாப்திக்கு கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை உபபாதிக்கும் தன்மையானது மஹிமஸம்பிவ்யாஹாரத்தாலென்று சொல்லுகிறார்—அந்இந்நமுச்யதே என்று. அது அந்யனுக்கு ப்ரதிஹ்மென்பதைக்காண்பிக்கிறார்—அநீயநா என்று. வ்யாபிக்கத்தக்க வஸ்துக்கள் வ்யாப்தி இவைகள் மித்தையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் எல்லாவற்றிலும் வ்யாப்தியானது உன் மகிமை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல, பின்னையோ ப்ராந்தி என்று சொல்லத்தக்கதென்று கருதது. எல்லாம் அபரமார்த்தம் என்று சொல்லும்பக்ஷத்தில் வேறு இரண்டு தூஷணைகளை உபந்யஸிக்கிறார்—ஜகத்-பதே என்று லக்ஷண - அநிஷ்டாலக்ஷணை - வஸ்துக்கள் அப்ரஹ்மாத்ரமகமாக இருப்பதுபற்றி ஸ்வாத்ரத்தின்கொன்று ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்பட்டிருப்பதால் அந்த ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தமான ப்ரஹ்மபர்யத்தவத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கிறதில்லை. ஆகியதேயோபுப: என்பதுபோலென்கிற சஹைவரின் அபரோக்ஷருபையாக இருந்தபோதின்கூட அந்யதாஸித்தையான ஸ்வாத்ரத்ரய ப்ரதீதிகையவிட பரோக்ஷருபையாக இருந்தபோதினும் அந்யதாஸித்தையான பாரதத்ரய ப்ரதிபத்தியானது அகிக பலமூன்றதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ச்லோகத்தை அவதரிப்பிக்கிறார்—யந்: என்று. பாரதத்ரய ப்ரதிபத்தியானது பரமாத்மப்ரதீதியை அபேக்ஷித்தக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த பரமாத்மப்ரதீதி இல்லாவிடில் பாரதத்ரய ப்ரதிபத்தி ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஆதலால் ஸ்வாத்ரத்ரய ப்ரதிபத்தி அந்யதாஸித்தை என்று அர்த்தம். ‘கேவலதேவமனுஷ்யாதீநுபயீதி’ பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருத்தலென்கிறதன்மையை விட்டொழிந்த ஜகதருபமாத்ரமென்று அர்த்தம். இது அர்த்தம் எவ்வாறு தேஹாத்ரம் ப்ரமமானது ப்ரத்யக்ஷமாக இருந்தபோதினும் பரோக்ஷமான சாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்படுகிறதோ அவ்வாறே ஸ்வாத்ரத்ரயப்ரமமும் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுகயிருக்கிற தன் ஆத்மாவைக்கூட அறியாதவனுக்கு பரமாத்ம பாரதத்ரயத்தின் அப்ரதிபத்தியானது எவ்வாறு உண்டாகும் என்பதையும் ந்யாயஸித்தை என்பதையும் காண்பிப்பதற்காக மூன்றாவது ச்லோகத்தின் ஆரம்பம். அதை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—நதேவலம் என்று. சேதநாசேதநாத்ரமகமான ஜகத்தில் ‘ஜ்ஞாநஸ்வரூபமகிலம் ஜகத்’ என்கிற ஜகத்சப்தத்தினால் சேதநரூபமான ஜகத்தானது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வாறு ‘நீபிரீருணமயைர்பாவைரேபிஸ் ஸர்வமிதம் ஜகத், மோஹிதம்நாபிஜாநாதீமாமேய:’

பரமவ்யயம்' (இந்த குணமயங்களான மூன்றுபாவங்களால் மோலித்திருக்கின்ற இந்த உலகமனைத்தும் என்னை இந்த குணமயபாவங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவென்றும் அழிவற்றவென்றும் அறிகிறதில்லை) என்கிற இந்த ச்லோகத்தில் ஜ்ஞாஸைரூபமான பரமாத்மாவை ஜடரூபமான அர்த்த ஸ்வரூபமாக எண்ணுதல் ப்ரமம் என்று சொன்னதனால் அர்த்த ஸ்வரூபத்தை அர்த்த ஸ்வரூபமாக எண்ணுதல் ப்ரமமாகாதென்பதும் லித் தமே தேஹாதம ப்ரமமானது ஸம்ஸர்கத்தால் உள்பெண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஜலம் உஷ்ணம் என்பதுபோல ஆத்மாவின் அஸாதாரண தர்மமாக இருக்கிற ஜ்ஞாஸத்தின் ப்ர காசமிருந்தபோதிலும் அந்த தர்மபூத ஜ்ஞாஸத்தினது அஸாதாரணத்தையே அறியாமையால் ப்ரமத்திற்கு உபபத்தி அனநிக்வே பாவசப்தம் ஸவபாவபரம். ஸ்வபாவஸித்தங்க ளானசக்திகள் என்று அர்த்தம்

ந கெவஜம் வஸுதஸுஜாதகம் ஜமஜெவரிநுஷ்யாஜ்யாதகதிதி டு
ஸுடநஜிவ ஸுரி : ஜ்ஞாநாகாராணாரிஜாதநா டெவரிநுஷ்யாஜ்யாதக
காரகஸுடநஜிவ ஸுரி ஐத்யாஹ—“ ஜ்ஞாநஸுரூபவரிவ்ஜ”உகி

யெ வுநஸபுஜிஜெநா ஜ்ஞாநஸுரூபவாத்விஜஸுபவஸு டு
வஜாதககூநாநு ஹவஸாயந யொமய்யொமவரிஸுஜ மெஸஸுஜெ, டெ
வரிநுஷ்யாஜி ப்ரகூகிவரிணாரி விஸெஷஸுரீராரூவ ஜிஜெ, டு
ஜமஹீராரிசு ஜ்ஞாநஸுரூபவாதகம் க்ஷஹீரம் வஸுஜித்யாஹ
“ பெதம் ஜ்ஞாநவ்ஜ” உகிசுந்யா ஜொகாநாம் வெளநரூகூஜ
வஜாநாம் உக்ஷணா, சுயுவிஜொயஜ, ஸாஸுதா த்யுவிஜொயஸு ||
“ தஸுஜாத்வாரஜெஹெஷு ஸகொடவெகூயஸு ” ஐத்யு ஸயெ
வஜாதகஸு ஜ்ஞாநெககாராதயா ஸரிநெஷுஸஸு டெவரிநுஷ்யா
ஜி ப்ரகூகிவரிணாரி விஸெஷஸுரூவ விணஸுஸுபு சுதஜித்யாஹ
ஜெவாஜ்யாகாரெண ஜெததஸுடநஜித்யுஜித்யுஷுஜெ ! விணஸு
ஜிதததஜிவி ஜெததம் ந ப்ரகூகிவரிஜெ ! ஜெவரிநுஷ்யாஜி விவிய
விவித்யுவிணெஷு வதஜிதாம் ஸவஜித்யுஸஸு ஸஜித்யுடு ! ய
ஜொகூம் ஹவதா “ஸுநி ஜெவ ஸுபாகெக வஸுஜித்யுஸுடு
(மீ-ரு, கஅ) “நிஜெடாஷா ஹிஸஜி ஸுஜ” (மீ-ரு, கக) ஐத்யா
ஷு ; “ தஸுஜாத்வாரஜெஹெஷு ஸகொடவி ” ஐகிஜெஹா-கி
ரிஜெ வஸுநி ஸுபாவலிஹாமஜெஜாதகூகாசு ||

“ யஜிஜெஜாஸு வரி கெகாடவி ” ஐத்யுஜாவி நாகெகூ
புத்யஜெ ; யஜி ஜித்யுவரி கெகாடவரி ஐத்யுஜுஸுஸுயெ வரி

ஹாந்யஸஸ்யொஃ ஸ்யொமாயொமாஸு தத்ர வராஸஸ்யேவஸ்யுத்ரிதா
 ஸ்வவநஃ । சுந்யஸஸஸ்யாவி ஜ்ஞானெகாகாரகாஷ்ட்யாகாரக
 ஸ்யுதிஷ்யாயஃ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

சிறந்த புத்தியுள்ளவர்களாகவும் ஆத்மாவை ஞானஸ்வரூபமாக அறி
 யாநின்றவர்களாகவும் எல்லாம் பசுவதாத்தமென்கிற அதுவத்திற்கு ஸாத
 நமான யோகத்திற்கு யோக்யமாயும் பரிசுத்தமாயிருக்கிற மனதை உடைய
 வர்களாகவுமிருக்கிறார்களோ அவர்கள் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ப்ரக்ருதி
 யின் பரிணாமவிசேஷமான எல்லா ஜகத்தையும் சரீரத்தையிட வேறாக இருக்
 கிற ஜ்ஞாநஸ்வரூபாத்மகமாகவும் உன் சரீரமாகவும் பார்க்கிறார்கள் என்று
 சொல்லுகிறார் (யேதுஜ்ஞாநவித:) என்று அங்ஙனமிலவாவிடில் ச்லோகங்
 களுக்கு பெளநருகதயமும் பதங்களுக்கு லக்ஷணையும் ஆர்த்தவிசேதமும்
 ப்ரகரணவிசேதமும் ஸம்பவிக்கும். ‘தஸ்யாத்மபரதேஹேஷு ஸதோபயே
 கமயம்’ என்கிற இடத்தில் எல்லா ஆன்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரர்களாக
 இருக்க தேவமனுஷ்யாதி ப்ரக்ருதபரிணாம விசேஷ ரூபமான பிண்டங்களின்
 ஸம்ஸர்கத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதான ஆத்மாக்கள் தேவாத்யா
 காரத்தால் வேறுபட்டவர்கள் என்கிற பேததர்சனமானது அத்தத்த்யம் என்று
 சொல்லப்படுகிறது. பிண்டத்தையும் ஆத்மாவையும் அடைந்திருக்கிறதில்லை.
 த்வைதம் மறுக்கப்படுகிறதில்லை. தேவமனுஷ்யாதி ரூபமாகவும் பற்பலவிதங்
 களாகவுமிருக்கிற பிண்டங்களிலிருக்கிற ஆத்மவஸ்துக்கள் அனைத்தும் ஸம
 மானவை என்று அர்த்தம். ‘சுநி சைவ ச்வபாகேச பண்டிதாஸ்ஸமதர்சின:’
 (நாயினிடத்திலும் சண்டாளனிடத்திலும் பண்டிதர்கள் ஸமக்ருஷ்டியுள்ள
 வன்) ‘நிதோஷஹ்ரிஸமம் ப்ரஹ்ம’ (தோஷமில்லாத ப்ரஹ்மமானது எங்
 கும் ஸமமாகவன்றோ இருக்கிறது) இதுமுதலிய இடங்களின் பசுவானு
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் இவ்வண்ணம் கூறப்பட்டது. ‘தஸ்யாத்மபரதேஹேஷு
 ஸதோபி’ என்று தேஹத்தைவிட வேறாகயிருக்கிற வஸ்துவனிடத்தில்
 தான் அஸ்யன் என்கிற விடாகம் கூறப்பட்டிருப்பதால். ‘யத்ந்யோஸ்தி
 பர:சோபி’ என்கிற இடத்தில்கூட ஆத்மைக்யமறியப்படுகிறதில்லை. ‘யதி
 மத்த:பர: கோப்யந்:’ என்று ஒரு ஆர்த்தத்தில் பாசப்தம் அந்யசப்தம்
 இரண்டிக்கும் ப்ரபோகம் கூடாததால் அங்கு ‘பாசப்தமானது தன்னைத்
 தனிர்க்க ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது அந்யசப்தமானது அதற்கும் ஜ்ஞா
 நைகாகாரத்வமிருப்பதால் னேறு ஆகாரத்தின் ப்ரதிவேதத்தை பலமாகக்
 கொண்டிருக்கிறது.

சுருதபரகாசிகை—

நான்காவதை வ்யாக்ஷியானிக்கிரூர்—யேபுந: என்று. “ விஜ்ஞாநஞ்சாலிஜ்ஞாநஞ்சு ” என்கிற இடத்தில் விஜ்ஞாநசப்தமானது ஆத்மாவைச்சொல்லும் ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபாத்மவித: என்று அபுத்தய: அபுத்தய: என்று முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு ப்ரதியோகியாக சுத்தசேதஸ: என்று சொல்லப்பட்டதென்பதை ஸூகிப்பிக்கிரூர்—யோகயோகீய பரிசுத்தமநஸ: என்று. யோகயோக்யத்வத்தில் ஹேது பரிசுத்தத்வம் விசுத்தமான மனதிஹவன்றே பகவத் ஸாஷ்டாக்காரரூபமான உபாஸத்தின் நிஷ்பத்தியானது ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது. மனதிற்கு சுத்தி கர்மயோகத்தாலுண்டாகிறது. யோகத்தால் யோக்யதா பரிசுத்தி என்றாவது அர்த்தம். முன் ச்லோகத்தில் அகிலஜகத் சப்தத்தால் சேதாரூபமான ஜாதானது சொல்ல எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் அகில ஜகத் சப்தத்தால் அநீதரூபமான ஜகத்தானது சொல்ல எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கு அபாரமார்த்தம் சொல்ல எண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்கிற பகடத்தில் முதல் ச்லோகத்தால் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டிள்ள தூஷணத்தை சொல்லப்பட்டிராத தூஷணத்தோடு உல்தாசாமாக எல்லா ச்லோகங்களுக்கும் ஸாதாரணமாகக் கூறுகிரூர்—அந்யதா என்று. ஸ்வாதக்தர்ய ப்ராயம் தேஹாத்ம் ப்ராயம் என்கிற பிரிவினை இல்லாவிடில் பெளருத்தயமென்று அர்த்தம். லக்ஷண - ‘ பரமேச்வர-ஜகத:பதேதவமஹிமா த்வம்’ இதுமுதலிய சப்தங்களுக்கு லக்ஷண. த்வம் சப்தமானது அபிமுகமாக இருக்கிற வேறு அஹமாத்தத்தைச்சொல்லுகிறது. அதனால் அதற்கு லாக்ஷணிகத்வம் - அர்த்தவிரோத: ப்ரத்பக்ஷம் முதலியவைகளால் பாதிக்கப்படாததாக விதிக்கிற பதார்த்தத்திற்கு அஸ்தயத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் ப்ரமான விரோதம். திரோதநாறுபத்தி முதலியது தர்கவிரோதம், உபயலிங்கத்வ விரோதமும், ப்ரகாணவிரோத:ஸ்துதிவிரோதம். ரோமார்த்ரங்களிலிருக்கிற முனிகள் ஸ்துதிக்கிரூர்க்கொன்பதல்லவோ ப்ரக்ருதம். துதிக்கிறவர்கள் அத்வைத ஜ்ஞாநமுனாவர்களாக இருக்கும்பகடத்தில் துதித்தல் பொருந்தாது. அத்வைத ஜ்ஞாநமில்லை என்று சொல்லில் மிகவும் பொருந்தாது. சாஸ்த்ரதாத்ரயவிரோத: உபக்ரமோபஸம்ஹாராவாத்ர ப்ரகாணம் உபக்ரமோப ஸம்ஹாரம் முதலியவற்றின் விரோதம். அதற்குமேல் ஒன்றோடொன்று வ்யவதாபமுள்ளவைகளான ஆதிபாகருடைய ஸம்வாதபரமான நான்கு ச்லோகங்களை வ்யாக்யாநம்செய்கிரூர்—தஸ்ய இதுமுதலியதால்.

ப்ரஹ்மாத்வைதம் ஜீவாத்வைதம் என்றும் இரண்டுவிதமான அத்வைதம் சாஸ்திராதிஸில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் ப்ரஹ்மாத்வைதமென்பது ப்ரகார்யத்வைதம் ஜீவாத்வைதமென்பது ப்ரகாராத்வைதம். இதில் எது நியாமசமென்று வினவப்படுமேயாகில் கூறப்படுகிறது. ப்ரஹ்ம ப்ரகாணங்களில் ஸாமாநாதிகாண்யத்தால் ப்ரஹ்மாத்வைதம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஸாமாநாதிகாண்யமும் ப்ரகாரே பதங்களுடன் கூடிய ப்ரகாரியின் ஐயத்தை ப்ரதாநமாக ப்ரதிபாதிப்பதாலும், ஏகஸ்வரூபதாவிரசா: என்று ப்ரகாரபருத்வம் கண்டோகத்தமாக இருப்பதாலும், ஐயவிகிசேஷமான ‘ கேஹ நகாஸ்தி’ இதுமுதலிய பேதவிஷேதமானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஐயத்திற்கு விரோதியான பேதத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதாலும் ஸாமாந்ய நிஷேதமானது விவிதிவ்யதிகரித்த விஷயமாக இருப்பதால் ப்ரகாரியின் பருத்வத்தை நிஷேதிப்பதில் கோக்குள்ளதாக இருத்தாலும் ‘ நதஸ்ஸுப்யதிக்ரூசத்ருச்யதே ’ என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு துல்யமான வேறு ப்ரகாரியின் நிஷேதமானது தெளிவாக வாசக சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரகார்யத்வைதமே ப்ரஹ்மாத்

வைதம். ஜீவாத்மர்களுடைய பகுத்வம் ச்ருதவித்தமாக இருப்பதாலும் அங்ஙனமில்லா
விடில் பத்தர்கள் மூத்தர்கள் என்கிற வ்யவஸ்தை பொருத்தாததாலும், உபதேசம்பொருத்
தமில்லாமல் போவதாலும், ஸுசம்மூலியவற்றின் வ்யவஸ்தை பொருத்தாமல் போவ
தாலும், 'புமாந்தேவோந கரோந பசுந்தசு பாதப:'. சத்ரவிதோபி, பேதோயம் மித்த்யா
ஜ்ஞாநவிந்தச:'. (ஜீவன் சேவாகையுமல்ல மனிதனுமல்ல பசவுமல்ல, மரமும்ல்ல
இந்த நான்குவிதேதமும் மித்த்யாஜ்ஞாநத்தைக் காரணமாகக்கொண்டது.) 'தேவாதி
பேதேதபத்வஸ்கே' (தேவன்முதலிய பேதமானது நாசம்செய்யப்பட்டிருக்க) இதுமுத
லியவையானால் பேதவிசேஷ நிவேசமானது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும்,
மந்தர்களுக்கு ஸாம்யம் சொல்லி இருப்பதாலும், 'அஹம் த்வஞ்ச ததார்யேச' (நானும்
நீயும் அப்படியே ஏனையர்களுமும்) 'தத்ர ச்வமஹம்ப்யத்ர' (அந்த இடத்தில் நீயும் இந்த
இடத்தில் நானும்,) 'தத்மஸஸ்ஸமகாலம்' (அந்த மனதானது ஸாம்பந்தை அவஸம்
பித்ததாக) இதும்கலிய ப்ராமணிகர்களுடைய வாகவகளை அனுஸரிப்பதாலும் 'எகோ
வீஹி:' என்கிற இடத்தில்போல ஏகசுத்தந்திற்கு ஏகஜாதிய வஸ்துக்களை உணர்ச்சு
வஸ்து கருத்து என்பது பொருத்தவதாலும், இனி சொல்லப்பட்டபோகிற ச்வேகத்தி
னுடைய சப்தஸ்வபாவத்தாலும், ஜீவாத்வைதம் ப்ரகாரத்தைதமே 'நித்யோகித்யநாம்
சேதாந்ரேசேதநாநம் ஏகோபஸூக்யம் யோவிதநாதிதாமான்' (சாத்தவைகையும்நிகரில்லாத
வஸ்துவமிருக்கிற ஒரு சேதனை நித்யர்களை அநேக சேதர்களுக்கு அபீஷ்டவகளை
உண்டிடுபண்ணுகிறான்) என்ற பொருளுள்ள இந்த வாக்க்யமானது சேதர்களுக்கு இஷ்ட
த்தை விதிப்பதில் முக்கியமான நோக்குள்ளதாக இருப்பதால் நித்யத்வ பகுத்வங்களில்
தாக்கர்யமில்லை. இருக்கிறதானால் வாகவ்யபேதம் ஏற்படவேண்டியவரும் என்று கூறப்
படுமேயாகல் அல்ல. 'யதாந்ரேயோஷ்டாநபால:' (எட்டு காலவகன்களால் பக்குவம்
செய்யப்பட்டதும் அக்கிரியைதேவதையாக்கக்கொண்டதுமான புரோடாஸம்) என்கிறஇடக்
தில் அஷ்டாகபாலத்வ குணத்துடன் கூடிய ஆந்ரேயபுரோடாசவிதிபோல, வாகவ்யபா
னது விசிஷ்டவீதியில் நோக்குள்ளதாக இருப்பதால், இந்த வாகவ்யமானது நித்ய
பஹுசேதந விசிஷ்டாகம் ப்ரகாரவிதியை ப்ரதானமாகக்கொண்டதாகவனரே அறியப்
படுகிறது. அநித்யர்களாகவும் ஸ்வல்பர்களாகவுமிருக்கிற சேதர்களுக்கு அபீஷ்டத்
தைக்கொடுப்பதைக்காட்டிலும் நித்யர்களாகவும் அநேகர்களாகவுமிருக்கிற சேதர்களு
க்கு அபீஷ்டகானம் சொல்லப்பட்டாலன்றோ காமப்ரதானத்திற்கு அதிகசம் ஏற்படு
கிறது. ஜீவர்களுடைய படுத்வம் உலகத்தில் வித்தமாக இருப்பதால் அந்த விஷயத்
தில் சாஸ்திரத்திற்கு தாத்தர்யம் இல்லை. வேறு ஒன்றினால் ப்ரமாணத்தாங்களால்
(கடைக்காத அர்த்தத்தை உணர்த்துவதாலல்லவோ சாஸ்திரம் பயனுள்ளதாக ஆகிறது
என்று சொல்லப்படுமேயாகல் அல்ல ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ள ஜீவாத்மர்கள் அநேக
கள் என்கிற ஜ்ஞாநம் உலகத்தில் நிலைபெற்றுள்ளது. ப்ரக்ருதியின் சேர்க்கையற்ற பரி
சுத்தாத்மஸ்வரூபங்களின் பகுத்வமானது உலகத்தில் வித்தமல்லாததால் அதிலல்ல
வோ சாஸ்திரத்திற்கு தாத்தர்யம் ஸம்பவிக்கிறது. உபாதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்
படுத்தப்படுகிற ஆகாரம் அநித்யமாதலாலும் நிஷ்கருஷ்ட ஸ்வரூபம் நித்யமாக இருப்ப
தாலும் நித்யத்வ தர்மத்தோடு ஸாமானாதிகரணமான பகுத்வமானது சொல்லப்பட்டால்
பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபமல்லவோ உரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. உபதேசமும் ஸம்பலி

குறிப்பு.—அச்சாபீஸ் மாறுதலினால் பக்கம் தவறுதலாய் விழுந்துவிட்டது.
இங்கு விஷயம் ஒன்றும் விடவில்லை.

கிறதில்லை. குரு ப்ராந்தியுன்னவராக இருப்பாரோயாகில் உபதேசத்திற்குப் ப்ராஸக்தி இல்லை. ப்ராந்தி இல்லாதவராக இருப்பாரோயாகில் த்வைத ப்ராந்தி இல்லாததனால் உபதேசத்திற்குப் ப்ராஸக்தி முற்றிலும் இல்லை. த்வைதப்ராந்தி இருந்தபோதிலுங் கூட கண்ணுழயிலிருக்கிற தன் ப்ராதிபிம்பத்தைக் குறித்து சொல்லக்கருதப்பட்டதை உபதேசிப்பது என்பது ஸம்பவியாதன்றோ. ஸுகம் துக்கம் முதலியவற்றின் வ்யவஸ்தையினாலும் ஆத்மபேதம் ஸித்திக்கிறது.

ஸௌம்ய ! ஸுக துக்க வ்யவஸ்தை என்பது என்ன ? ஸுக துக்க வ்யக்திகளின் பகுத்வமா ? அல்லது சுகதுக்கங்களுக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கிற வ்யக்திகளின் பகுத்வமா ? ஒருவனுக்கே அனேக ஸுகதுக்க வ்யக்தி தர்சனத்தினால் ஸுகாதி ஸ்வரூப பகுத்வமானது ஆன்மாக்களின் ஐக்யத்திற்கு வ்ரோதியல்ல வென்பதுபற்றி வ்யவஸ்தை இல்லை. ஆச்ரயபேதமெனில் ஸ்ரேதுவானது ஸாத்யத் தைவீட வேறுபாட்டாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. வ்யவஸ்தையானது உன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இரண்டு ப்ரகாரங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக இருப்பதால். எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஒரு ஆச்ரயத்திலிருக்கிற ஸுக துக்காதிகளில் ப்ராதிஸக்தானம் காணப்பட்டிருக்கிறது. பிரதிபந்தகமில்லாமலிருக்கையில் ஒரு ஆச்ரயத்துடன் கூடியதாக ஸுகதுக்கங்கள்விஷயமான ப்ராதிஸக்தானத்தினது இன்மை வ்யவஸ்தை என்று பரிஹாரம். 'ஏகமயம்' என்கிற இடத்தில் மயப் ப்ரத்யயமானது ஃஸ்வார்த்திகம், அன்றிக்கே ஏக சப்தமானது *பாவ ப்ரதானமானது ஐக்யமென்று அர்த்தம். அதனால் ப்ரகாரமாக இருப்பது ஏகமயம். சுத்தாவஸ்தையுள்ள ஆத்மாவுக்கல்லவோ ஐக்யப்ரகாசம். ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கமுள்ள ஆத்மாவுக்கோ வென்றால் அது இல்லை. அவனுக்கு புத்தி ஸுகம் துக்கம் முதலிய ஆத்ரபேதத்தாலும் தேவத் தன்மை முதலிய வெளியிலுள்ள பேதத்தாலும் ஐக்யப்ரகாச்யமில்லாமையால். ஏகசப்தமானது ஸமானன் என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. 'ஏகோவ்ரிஷி: ஸு நிஷ்பன்ன: ஸு புஷ்டம் குருதேப்ராஜா:' இது முதலியவாக்கியங்களில் அவ் வண்ணமாகப் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால். 'தேவமதுஷ்யாதிப்ரக்ருதிபரிணமவ்சேஷ ரூப' என்பதனால் 'துக்காஜ்ஞாநமலா தர்ம: ப்ரக்ருதேஸ்தே சசாத்மக: புமான: தேவோ ந ரோக பசர் ஈச பாதப: - சர்ராக்ருதி பேதாஸ்து பூபபேத கர்மயோ நய:-' என்கிற இரண்டு வசதங்களுக்கும் ஒரே அர்த்தத்துடன் கூடி இருந்தல் காட்டப்பட்டது. பிண்ட சப்தமானது 'பிண்ட:ப்ருதக்யத: புமஸ:' என்கிற ப்ரகாரணத்திலுள்ள வசனத்தைநினைக்கச்செய்கிறது. "ஏகமயம்" என்று ஆத்மாவளிபத்தில் ஏகத்வத்தை விதித்து பேதம் நிஷேதிக்கப்படுமேயாகில் ஆத்மஸ்வரூப பேதமே நிஷேதிக்கத்தக்கதாக ஆகும் என்று சொல்லப்படுமேயாகில்; விதிக்கப்படுகிற

† ஃஸ்வார்த்திகம்—தனித்து வேறுபொருளை உணர்த்தாமல் தன்னுடைய ப்ரக்ருதியின் பொருளையே தானும் சேர்த்து உணர்த்தும் தன்மையுள்ள ப்ரத்யயம்.

* பாவப்ரதானம்—பாவமென்று தர்மத்துக்குப்பெயர். அந்த தர்மத்துடன் சேர்த்த தர்மியை உணர்த்தும் ஸ்வபாவமுள்ள சப்தமானது ஸந்தர்ப்பத்திற்குத்தக்கபடி தர்மியைச் சொல்லாமல் அதின் ஏகதேசமான தர்மத்தை மாத்திரம் உணர்த்துவதில் கோக்குற்றது.

ஏகத்வமானது வ்யக்தியின் ஐக்யமாக இருக்குமேயாகில் இவ்வண்ணமாகலாம். அதோ ப்ரகாரங்களின் ஐக்யம். ஆகையால் பேத நிஷேதமானது வைஜாத்ய நிஷேதமே என்று கருத்து. ‘த்வைதிகோதத்த்ய தர்சின:’ என்று பொதுவாக சொல்லப்பட்டிருக்க எவ்வாறு தேவாதி த்வைத நிஷேதம் என்று கூறப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயாகில் எவ்வாறு ஸாமான்யமாக த்வைத நிஷேதம் அறியப்பட்டிருக்க ஆத்ம த்வைத நிஷேத மென்று கூறப்படுகிறது? பிண்டம் ஆத்மா இவ்விரண்டின் பேத நிஷேதம் கூறப்படுகிறதில்லை? பிண்டம் ஆத்மா இவ்விரண்டுக்கும் பேதமானது ப்ரமாணவித்தமாக இருத்தலாலென்று கூறப்படுமேயாகில் ஆத்மபேதமும் ப்ராமாணிகமாதலால் அர்த்தபேத நிஷேதம் கூறப்படுகிறதில்லை. பின்னையோ தேவாதிபேத நிஷேதம் கூறப்படுகிறதென்று கருத்து. ஆத்மாவை அடைந்திருக்கிற த்வைதமானது நிஷேதிக்கப்படாமலிருக்குமேயாகில் ‘ஆத்மா சுத்தோக்ஷர ஸ்ரோத:’ ‘விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் ததுதே’ என்கிற ஏகவசனம் பொருத்தது. இந்த ஏகவசனம் ஜாதியைக்குறிக்கிற தென்று சொன்னால் தேஹசுபத்திலும் ஏகவசனம் வரலாமென்கிற சங்கையும் தேவமனுஷ்யாதி பதத்தால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. தேவாதிகளில் உட்பிரிவுபேதங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் விவித சப்தம். அதிலும் அனேக விதங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் விசித்ரா சப்தம். ஆத்மாக்களிடத்தில் ஜாதி ஒன்றாக இருத்தலால் ஏகவசனம். பிண்டங்களில் அவார்த்தஜாதிகள் பலவாறாக இருப்பதால் பகுவசனமென்று அபிப்ராயம்.

ஸாம்யத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார் யதோக்தம் என்று. பகுத்வம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஸாம்யம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் ஆத்மவ்யக்தி பேதநிஷேதம் இசையாது என்று கருத்து. வேறு வேறுதலையும் கூறுகிறார்—தஸ்ய என்று. வேறுவிதமாக அர்த்தம் சொல்லப்படுமேயாகில் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள பதங்களுக்கு வ்யாகாதம் உண்டாகுமென்று அர்த்தம். உகீதநீவாநீ என்று. ‘ஸம் இத்யர்த்த:’ என்று அன்வயம்— ஏகவசனம் சொல்லப்பட்டிருத்தால் வ்யக்திகள் அனேகங்களாக இருத்தபோதிலும் ஜாதி ஒன்றாதலால் அதைக்கருதி ஏகவசனம் என்று நிர்வாஹம். அன்யநிஷேதத்தில் தாத்பர்யமுள்ளவசனத்திற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் கூடாதாதலால் ஆத்மைகத்வம் வித்திக்கிற தென்கிற சங்கை ஸம்பவிக்க ‘யத்யயோஸ்தி’ இது முதலிய ச்லோகத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—யதீ என்று. ஒரு அர்த்தத்தில் இரண்டு இரண்டு சப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன மூன்று இடங்களில். அதனால் இரண்டில் ஒரு சப்தமானது ஆகார பரமாக இருப்பதால் ஆத்மபேதநிஷேதமில்லை என்று பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் இரண்டு சப்தங்களுக்கு என்ன அர்த்தம் என்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—தநீ என்று. பரசப்தத்தினால் தர்மியை அறுவகித்து அதற்கு வேறு சப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற ஆகாரார்த்தத்தோடு அன்வயம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். இவன் நான் இவன் அயலான் என்று சொல்வதற்கு முடியாமை எவ்வாறு? ப்ரத்யக்தவம் பராக்தவம் என்கிற பேதகதர்மங்கள் இருக்கின்றன வன்றோ வென்று கூறப்படுமேயாகில் இவ்வண்ணமல்ல. ப்ரத்யக்தவம் பராக்தவம் இரண்டும் தன்னையும் பிறனையும் அபேகித்து எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாக இருப்பதுபற்றி வ்யாவர்த்தகங்களல்லாமையால். முன்பு தேவாதிகளில் இவன் ஒருவன் என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் அவர்சளுக்குள் விசேஷத்தை அறிந்துகொள்ள

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. என்னைக்காட்டிலும் வேறான ஒரு ஆத்மாவானவன் என்னுடையதான ஜ்ஞாநாகாரத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஆகாரமுள்ளவனாக இருப்பானேயாகில் அப்பொழுது நான் இப்படிப்பட்ட ஆகாரமுள்ளவன், இவன் வேறுவிதமான இவ்வித ஆகாரமுள்ளவன் என்று எடுத்து உரைப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவன். இவ்வண்ணமில்லை. எல்லோரும் ஜ்ஞாநாகாரமுள்ளவர்களாக இருப்பதுபற்றி ஸமானர்களாக இருப்பதால் என்று. ‘வேணுரந்த்ரவிபேதேந’ என்கிற இடத்திலும் ஆத்மாக்களுக்கு ஆகாரங்களின் வேறுபாடானது ஸ்வரூபத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல. பின்னையோ தேவமனுஷ்யாத்வி சரீரங்களில் ப்ரவேசத்தாலுண்டிபண்ணப்பட்டதென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஆத்மையுமுபதேசிக்கப்படவில்லை. திருஷ்டாந்தத்திலும் அனேக ஒட்டைகளில் புறப்படுகிற வாயுவின் அம்சங்களுக்கு ஸ்வரூபையமில்லை—பின்னையோ ஆகாரங்களின் ஸாம்யமே—, வாயுத்தன்மையினால் ஒரே ஆகாரமுள்ளதான அவைகளுக்கு பற்பல ஒட்டைகளினின்று வெளிப்படுதலாலன்றோ ஷட்ஜம்முதலான பற்பல பெயர் ஏற்படுகிறது. இவ்வண்ணமாக ஆன்மாக்களுக்கும் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய பற்பல பெயர் ஸம்பவிக்கிறது. எவ்வாறு தேஜோமயமாயும் ஜலமயமாயும் ப்ருதீமீமயமாயுள்ள த்ரவ்யங்களின் அம்சங்களாக இருக்கிற பதார்த்தங்களுக்கு அந்தந்த த்ரவ்யத்தன்மையினால் ஐக்க்யமே ஒழிய ஸ்வரூபையங்கிடையாதோ; அவ்வாறேவாயுவைச்சார்ந்ததாயுள்ள அம்சங்களுக்கும் ஸ்வரூபபேதமானது விடத்தகாதது. ‘ஸோஹம் ஸசத்வம்’ என்று எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் முற்கூறப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாநாகாரத்தை தத்சப்தத்தால் பராமர்சித்து அதற்கு ஸமானாதிகரணங்களாக இருக்கிற அஹம், த்வம், இதுமுதலிய அர்த்தங்களுக்கு ஜ்ஞாநமே ஆகாரம் என்று உபஸம்ஹரியா நின்றுகொண்டு தேவாதி சரீராகாரபேதத்தால் ஆத்மாக்களிடத்தில் பேதமோஹத்தை இழந்து விடுவென்று சொல்லுகிறார். அங்நனமில்லாவிடில் தேஹத்தைவிட வேறாக உபதேசிக்கத்தக்க ஸ்வரூபத்தில் நான் நீ இவை எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்கிற பேதநிர்தேசமானது இசைகிறதில்லை. நான் நீ என்கிற இதுமுதலிய சப்தங்களால் உபலக்ஷிக்கத்தக்கதான ‘ஸர்வமேததாத்மஸ்வரூபம்’ (இவை அனைத்தும் ஆத்மஸ்வரூபம்) என்கிற இதோடு ஸாமானாதிகரணயத்தால் உபலக்ஷணத்வமும் இசைகிறதில்லை. அவனும் உபதேசித்த வண்ணம்செய்தானென்று சொல்லுகிறார்—“தத்யாஜபேதம் பரமார்த்தத்ருஷ்டி:” என்று

எதனால் இந்த நிர்ணயமென்று வினவப்படுமேயாகில் (உத்தரம்) உபதேசமானது தேஹாத்ம விஷயமாக இருப்பதால். அதுவும் “பிண்ட: ப்ருதக் யத: பும்ஸ: சிர: பாண்யாதி லக்ஷண:” என்று தொடக்கத்தினால்.

சூதப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் பதார்த்தம் இருக்கச் சீலோகத்தினால் என்னசொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது என்கிற சங்கைவாரின் வாக்கியார்த்தத்தை யோஜனம் செய்கிறார்— ஏதுகூடம் என்று. ஏஷ: என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—ஏவமாகார: என்று. அஃயசப்தத்தின் பொருளைக்கூறுகிறார்—அந்யாந்நசாகார: என்று ஆகாரங்களுக்கு ஐக்யமாவது ஆகாரங்களுடைய கல் ஒற்றுமைஎன்கிற அபிப்ராயத்தால் ஏவமாகார:- வேறுவிதமாக இருக்கிற ஆகாரமுள்ளவெனன்று உரைக்கப்பட்டது. அப்படி இல்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமாத்திரத்திற்குப் ப்ரதிபத்தியானது ஒரு பதத்தினாலேயே வித்திப்பதால் வேறு பதங்களுக்குப் ப்ரயோஜன மின்மைப் ப்ரஸங்கிப்பதால் வேறு பதம் ஆகாரபரம் என்று அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்திற்கு விபரியத்தில் நிலபெறுதல் மேல் ஸ்லோகத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது இங்கு உதாஹரிக்கப்படவில்லை. அதற்காகச் சொல்லுகிறார்—நகசவம்என்று. இதல்லவோ அந்த ஸ்லோகம்—‘யதாஸமஸ்தபூதேஷு புமாஸேகோவ்யவஸ்தித: ததாஹி கோபவான் ஸோஹம் இத்யேத்தத் விபலம்வச:’. (எப்பொழுது எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் புருஷன் ஒருவன் நிலபெற்றிருக்கிறானோ அப்பொழுது நீ யார் கான் அப்படிப்பட்டவன் என்கிற இந்தவசனம் பயனற்றது.) இங்கு வகசப்தமானது ஆகாரத்தின் ஐக்யத்திலேநோக்குள்ளது. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தவம்-நித்யத்தவம், அணுத்தவம் முதலியது எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாயுள்ளது—பேதஜ்ஞாதத்தை உண்டெண்ணுகிற தேவமனுஷ்யாதி ஆகாரமோவென்றால் ஆத்மாவின்இத்திலில்லை. வ்யாவர்த்தகமில்லாமையால் அதைச்சொல்லுகிற சப்தத்தால் நிர்தேசிப்பது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. † ப்ரத்யக்தவம் † ப்ராத்தவம் ¶ ப்ரோக்ஷத்தவம் § அப்ரோக்ஷத்தவம் முதலியவைகள் வ்யாவர்த்தகங்களென்பதுபற்றி ‘கோபவான்’ என்கிற ப்ரச்சனமானது அதைவிடவேறான ஆகாரத்தில் அபிப்ராயமுள்ளது. ‘கஹி பவான்’ என்று ப்ரச்சமில்லை. பவத் என்கிற சப்தமானது தர்மமாத்ரிதத்தை உணர்த்துகிறது. கிம் சப்தமானது வ்யாவர்த்தகதேவாத்யாகாரங்களைப் ஞிபித்துச் சொல்லுகிறது. ஆதலால் அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆகாரமில்லாமையால் அதைச் சொல்லுகிற சப்தத்தால் நிர்தேசம் பொருந்துகிறதில்லை என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநைகாகாராத்வேந ஸமாந்ந்வாதேவ என்று.முற்கூறப்பட்டுள்ள ஸமாதக்ஷத்தினாலேயே என்று கருத்து. சொல்லப்பட்ட நிரவாஹத்திற்கு அகோசமான திருஷ்டாந்த முகத்தால் அத்தை பரமாக அஃயனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்லோகத்தினுடைய ‘அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—வேணுந்நீர் என்று.இயற்கையாக ஏகாகாரங்களாக இருப்பவைகளுக்கு உபாதிவசத்தினால் அவார்த்தபேதங்கள் இருப்பதில் த்ருஷ்டாநதோபர்யாஸம். அப்படிக்கின்றி எல்லாவதங்களாலும் ஸாதர்ம்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ஆத்மாவுக்கு அசித்தவம் ஆகாசகார்யத்தவம் முதலியதும் உண்டானவேண்டியதாகும். அது வேறுப்ரமாணங்களின் விரோதத்தால் இழக்கப்படுகிறது.தன்றோ, அவ்வாறே திருஷ்டாந்தத்தை அடைந்திருக்கிற ஆகாராத்ர

† ப்ரத்யக்தவம்-தனக்குத்தான் ப்ரகாசித்தல்.

† ப்ராத்தவம்—பிறருக்கே ப்ரகாசித்தல்.

¶ ப்ரோக்ஷத்தவம்—கண் முதலிய இரத்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாமலிருத்தல்.

§ அப்ரோக்ஷத்தவம்-கண்முதலிய இரத்திரியங்களுக்கு எதிர்பட்டிருத்தல்.

மும் என்று கருத்து. ‘ததாஸௌ பரமாத்மந:’ என்று சொல்லில் *ஷட்ஜம் முதலிய நாமபேதம் உண்டாகவேண்டாம் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்— ஏவமாத்மநாம் தேவாதீஸஜ்ஞாபேத: என்று. ‘பேதஷ்ஷட்ஜாதிலம்ஜ்ஞித:’ என்கிற பாடமிருப்பினும் ஷட்ஜாதிலம்ஜ்ஞாபேத: என்று வியாக்கியானிக்கப்பட்டது. அறிவதற்கு மிக்கப்ரயாஸமான ஷட்ஜாதிரூபேதப்ரகிபத்திலௌகர்யமானது ஸம்ஜ்ஞாபேதாதீனமாயிருத்தலால் என்று கருத்து. தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் அப்படியே, திருஷ்டாந்தத்தில் வ்யத்திகளின் பகுத்வமானது இருக்கிறதா என்கிற ஸந்தேதஹம்வரின் வாயுவின் அம்சங்களுக்கு அனேகத்வத்தை தர்கத்தால் ஸாதிக்கிறார்—தைஜஸ என்று. ஸ்பர்சத்துடன் கூடிய திரவ்யமாக இருத்தலால் என்று கருத்து. எந்த இடத்தில் ஆகாசதிரஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த இடத்திலும் ஒரு ஆத்மாவுக்கு திருஷ்டாந்தமாக ஆகாசத்தைச் சொல்லி வேறு ஆத்மாவினிடத்தில் அத்தன்மைவாய்ந்திருத்தல் எண்ணத்தக்கது. “வறிதநீலாதிபேதேயதைகம் த்ருச்யதேப: ப்ராதந்த்ருஷ்டிபிராத்மாபி ததைகஸஸம்ப்ருதக்ப்ருதக” (ஒரே ஆகாயமானது எவ்வாறு வெளுப்பு கருப்பு முதலிய நிறங்களால் வேறுபாடுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதோ அவ்வாறே ஆத்மாவும் ஒன்றாக இருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரஹ்ஞாநுமள்ளவர்களால் வெவ்வேறாகக் காணிக்கப்படுகிறது.) ஆகாயத்திற்கு வெளுப்பு கருப்பு முதலிய நிறங்களின் வேறுபாடானது சரக்காலத்திலும் வர்ஷாகாலத்திலுமுள்ள ஸந்த்யாஸமயங்களில் மேகங்களின் ஸம்பந்தத்தால் முறையே உண்டாகிறது. அவ்வாறு ஒரே ஆத்மாவுக்கும் தேவமனுஷ்யாதி பேதம் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக வரிசையாக உண்டாகிறது. அன்றிக்கே அதிலும் ப்ரதேசபேதங்களை ஏற்றுக் கொள்வதனால் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் திருஷ்டாந்தமாகலாம். ஆகாசத்தில் ப்ரதேசபேதங்களை ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் கடம் முதலியதற்கு விபுத்மாவது ஆகாசத்திற்கு அல்பத்வமாவது ப்ராஸங்கிக்கும்; கடம் முதலியவற்றுக்கு முழு ஆகாசத்தோடு ஸம்பந்தமா? அல்லது ப்ரதேசபேதத்துடனா? முதல்பக்கத்தில் கடம் முதலியவற்றுக்கு விபுத்வமாவது ஆகாசத்துக்கு அல்பபரிமாணத்வமாவது ஏற்படவேண்டியதாக ஆகும். இரண்டாவது பக்கத்தில் ப்ரதேசபேதம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். வேதாந்திகள் ஆகாசத்திற்கு அவயவங்களில்லை என்று சொல்வது அபவரித்தாந்தம். வேதாந்தங்களில் அதற்கு அம்சபேதத்தால் பஞ்சிகாரணம் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ஒரு அம்சத்தால் வாயுவாக பரிணாமம் கூறப்பட்டிருப்பதாலும் உற்பத்தியங்கள் காணப்படுவதாலும் என்று அதினாலேதான் ‘கடத்வம்ஸைகடாகாசோசா பின்னேர்பலோயதா- ப்ரஹ்மணோஹேயவித்வம்ஸே விஷ்ணுவாக்யே ந ததாபுமான்.” (கடம் உடைந்துபோனால் எவ்வாறு கடாகாசம் ஆகாசத்தைவிட வேறுபடுகிறதில்லை யோ அவ்வாறே ஜீவன் ஹேயங்கள் நாசமடைந்தவுடன் விஷ்ணுவென்கிற பெயருள்ள ப்ரஹ்மத்தோடு பேதமில்லாதவகை ஆகிறான்) என்கிற சொளகருடைய வசனமும் ஆகாசத்தில் அம்சபேதங்கள் உண்டு என்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஜீவனுக்கு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் ஔபாதிக பேதமில்லாவிடில் திருஷ்டாந்த ஸமர்ப்பண பரமாக அறியத்தக்கது. ‘யதாக்கிரதெளஸம்சுதிப்த: ஸமாகத்வமனுஷரஜேத” (எவ்வாறு நெருப்பு நெருப்பில் போடப்பட்டதாய்கொண்டு ஸாம்யத்தை அடைகிறதோ) என்று அந்த இடத்திலேயே ஸாம்யதிரஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லி இருப்பதனால்.

* ஷட்ஜம்-கண்டம் முதலிய ஆறுஸ்தானங்களிலிருந்து உண்டாவதால் அந்த காதத்திற்கு இந்தப்பெயர்.

அதற்கு ஆதி பாதருடைய நிகமக ஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறார்—ஸோஹம் என்று. பூர்வோகத்தம்—நான்கு அத்தியாயங்களாலுரைக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ: என் கிரபதம் ஞானாகாரத்துடன் கூடின வஸ்துவைச் சொல்வதாக இருந்தபோதிலும் விபேஷணம்சத்தில் தாத்பர்யத்தைக்காண்பித்துக் கொடுப்பதற்காக ஸர்வாத்மாம் ஜ்ஞானாகாரம் என்று விபேஷணம்சத்துக்கு நிஷேகர்வதித்து நிர்தேசம். அப்படி இல்லாவிட்டால் “ தத்ஸாமாநாதிகரணயே” என்கிற அடுத்த வசனத்திற்கு விவர தம் வருவதால், ஜ்ஞானமேவாகார மீதீயுப ஸம்ஹரன் என்று. ஸோஹம் இதுமுத லிய ஸ்லோகங்களுக்கு அடுத்த முத்தின ஸ்லோகத்தில் - “ ஏசம் ஸம்ஸ்தம் யதி ஹாஸ்தி கிஞ்சித் ததச்யுதோ நாஸ்தி பரந்தேதோய்யத் ” (இந்தப் பரபஞ்சத்தில் எது ஒன்றிருக்கிறதோ அவை அனைத்தும் அச்யுதனே. அச்யுதனால் வ்யாபிக்கப் பட்டதேஅதைக்காட்டிலும் வேறு இல்லை) என்கிற அர்த்தத்தால் எல்லா ஆத் மாக்களும் பகவானுடைய சரீரமென்று சொல்லி இருப்பதால் ஸோஹம் இதுமுத லிய சுலோகமானது பகவதாத்மகத்வநிகமனபரம் என்கிற ஸந்தேஹம் உண்டாக லாம். அது ஸரியன்று—பரகரணம் சரீராத்மவ்வேகபரமாக இருப்பதாலும் அதின் நிகமனமும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அதின் நிகமன பரமான வேறு ஸ்லோக மில்லாமையாலும் அபேக்ஷித விதியைவிட்டு அபேக்ஷிக்கப்படாததை விதிப்பது பொ ருத்தாததாலும் இந்த சுலோகமானது ஆத்மாக்களுக்கு தேஹவ்யாயவர்த்தகமான ஏகாகாரத்வ நிகமனத்தில் கருத்துள்ளதென்று அபிப்பிராயம். ‘ச்யஜுபேதமோஹம்’ என்கிற அம்சத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—தேவாத்யாகார பேதேந ஆத்ம ஸு பேதமோஹம் பரிநீயஜ என்று. தேவாதிசப்தமானது பேதசப்தவிவரணரூப மாயுள்ளது. தேஹத்தை அடைத்திருக்கிற தேவத்தவ்யாகார பேதமானது ஆத் மாவினிடத்தில் பேத மோஹத்திற்கு வேறுது. அந்த பேதமோஹத்தை விட்டுவிடு என்று அர்த்தம். பேதங்கள் முழுமையையும் நிஷேதிப்பதில் கருத்துள்ளதென்று சொல்லும்படித்தில் அநிஷ்டத்தைக்கூறுகிறார்—அநீயதா என்று. அஹம், த்வம், முதலியசப்தங்கள் தேஹத்தை உணர்த்துகிறவைகளல்ல? தத்சப்தத்தால் ஆத்மா வை பரமார்சித்து அந்த ஆத்மாவோடு தேஹங்களுக்கு ஐக்யம் உபதேசிக்கப்படு கிறதில்லை யன்றே. அர்த்தக்கரணத்தையும் பொருளாகக் கொண்டவைகளல்ல. அர்த்தக்கரணங்களுக்கு பரமாத்மாவினிடத்தில் ஐக்யமோ பரஸ்பரம் ஐக்யமோ உபதேசிக்கப்படுகிறதில்லையன்றே. தேஹத்துடன்கூடி இருக்கிற அர்த்தக்கரணத் தையும் இந்தசப்தங்கள் உணர்த்துகிறதில்லை. தேஹவிசிஷ்டங்களான அர்த்தக் கரணங்களுக்கு ஐக்யம் உபதேசிக்கப்படுகிறதில்லையன்றே. ஆதலால் அஹம் த்வம் முத லியசப்தங்கள் தேஹத்தைவிட வேறான ஆத்மாவைச் சொல்லுகின்றன வென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் “ தேஹாதிரித்த ” என்று சொல்லப்பட்டது. அஹம்த்வம் முத லிய பதங்கள் உபலக்ஷணங்களாக இருப்பதால் உபலக்ஷிக்கப்படத்தக்க உஸ்துவில் பேதமில்லை என்று ஆசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார்—அஹம் என்று ‘அஹம்த்வமாகி’ என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசப்தத்தால் ஸர்வசப்தம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக் கிறது. ‘உபலக்ஷயேண’ என்று ஓளபசாரிகநிர்தேசம். உபலக்ஷயத்தைச் சொல்லுகிற பதத்தோடென்று அர்த்தம். ஸிவமேததாதீயம் ஸ்வரூபமீதீயநேந என்று. அஹம் த்வம்ஸர்வம் என்கிற மூன்று பதங்களுக்கும் ஆத்மஸ்வரூப சப்தத்தோடு ஸாமாநாதிகரணயம் பலித்தது. அம்மூன்று சப்தங்களுக்குள் ஒன்றான அஹம் த்வம் என்கிற சப்தங்களால் உணர்த்தப்படாநின்ற அர்த்தங்களுக்கு ஸஜாதீயமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற ‘ஸர்வமேதத்’ என்கிற பதத்தோடு ஆத்மஸ்வரூப

சப்தத்திற்கு ஸாமாநாதிகரணய நிர்தேசத்தாலென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக 'ஸர்வமேததாத்மஸ்வரூபம்' என்று உபாதாநம் செய்யப்பட்டது பாலஷ்யத்தில். ச்லோகத்தில் 'ஸர்வமேததாத்மஸ்வரூபம்' என்று காண்பிப்பதற்காகக் கூறப்பட்டது. ஆதலால் அஹம் த்வம் முதலிய சப்தங்களுக்கு உபலக்ஷ்யவாசகமாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூப சப்தத்தோடு ஸாமாநாதிகரணயத்தினால் அஹம் த்வம் முதலிய சப்தங்களால் வாச்யங்களான அர்த்தங்களுக்கு உபலக்ஷணத்வமானது இசையாது. சந்திரன், கிளை § ஸாரஸபக்ஷி. ¶ கேதாரம், இப்படிப்பட்ட உபலக்ஷணவாசிகளாயும் உபலக்ஷ்யவாசிகளாகவுமிருக்கிற சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம் முக்கியமாகக் காணப்பட்டிருக்கவில்லை என்று அர்த்தம். லக்ஷணையினால் ஆகட்டுமென்று கூறப்படுமேயாகில் லக்ஷணையே தோஷமென்று கருத்து. அன்றிக்கே அகேச என்கிற பதம் உபலக்ஷ்யவிசேஷணம். ஸர்வமேததாத்ம ஸ்வரூபம் என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள ஆத்ம சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கப் பட்டிருக்கிற இந்த உபலக்ஷ்யத்தோடு அஹம் த்வம் முதலிய சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயத்தினால் உபலக்ஷணத்வம் அஸங்கத மென்று அர்த்தம்.

இந்த யோஜனையில் அஹம் த்வம் முதலிய ஸஜாதீயார்த்தங்களைச் சொல்லுகிற ஸர்வபத ஸாமாநாதிகரணய நிர்தேசத்திற்கு ஹேதுத்வம் அர்த்தத்தால் வலித்தித்தது. அஹம் த்வம் முதலியசப்தங்கள் உபலக்ஷ்ய பாயத்தமான ஓருத்தியுள்ளவைகளாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது இவ்விதமான பொருளுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி உபலக்ஷ்யவாசியான ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்கிற பதத்தோடு ஸ: என்று தனித்து ஸாமாநாதிகரணயம் காணப்படுவதால் உபலக்ஷணவாசகங்களான அஹம் த்வம் முதலிய சப்தங்களுடைய ஸாமாநாதிகரணயம் பயனற்றது. அஹம் சப்தத்திற்கு ஆபேக்ஷிகமான ப்ரத்யக்த்வம் ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தம். த்வம் சப்தத்திற்கு சேதநத்வமும் அபிமுக்நத்வமும். ஆத்ம சப்தத்திற்கு வ்யாபகத்தில் ஸமர்த்தமாக இருத்தல் ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தம். ஸ: என்கிற பதத்திற்கு ப்ரக்ருதஜ்ஞாநாகாரம். கற்றுணர்ந்தவரே! 'ஸசஸர்வமேததாத்மஸ்வரூபம்' என்கிற இடத்தில் ஆத்மஸ்வரூப விசேஷணமான தத் சப்தமானது எவ்வாறு புய்லிங்கமாக இருக்கக்கூடும்? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது—'ஆத்மா சுத்தோக்ஷர: சார்த: இது முதலிய இடங்களில் பரஜ்ஞாநமயனாக இருத்தலால் ப்ரக்ருதனான ஆத்மாவன்றோ தத் சப்தத்தால் பராமர் சிக்கப்படுகிறது. அதனால் விரோதமில்லை. அசித்தோடு சேர்க்கை பெற்றதும் தேவாதிரூபத்தால் அறியப்படுகிறதுமான இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் அனைத்தும் ஜ்ஞாநத்தையே ஆகாரமாகக்கொண்ட அந்த ஆத்மா என்று அர்த்தம். நான்காவது பாதத்தை வியாக்கியானிக்கிறார்—ஸோடபி என்று. இந்த ப்ரகாரணமானது ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களுக்கு அந்நைவதத்தை ஸாதிப்பதில் கோக்குள்ளதும்ல்ல. ஆத்மஸ்வரூபங்களுடைய பருத்வத்தை நிஷேதிப்பதிலும் கோக்குள்ளதல்ல. ப்ரகாராக்யத்தில் கருத்துள்ளதென்று எவ்வாறு அறியப்படுகிறது? என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்—குநம்ச என்று பரிஹரிக்கிறார்—தேஹாத்மா என்று. அதுவும் எதனால் என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நக்ஷ: என்று, தேஹம். ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வரூபஸ்வபாவ விவேசனத்தில் கோக்குள்ளதென்பதை உபபாதிப்பதனால் ஜீவாத்மபரமாத்மாக்களுடைய ஐக்யத்தைக் கூறுதலில் கோக்குள்ளதென்பதும் ஆத்மாக்களின் பருத்வநிஷேதத்தில் கோக்குள்ளதென்பதும் உத்தரமளிக்கப்பட்டதே.

¶ ஸாரஸம்—ஓர்விதமான ஜலபக்ஷி § கேதாரம் நெல்விளையும் வயல்

“ விவெஜநகே ஜ்ஞானே ” உதி வ நா த்ஜ்ஞானோடு வெக்யவாழ் |
நாவி ஜீவவாயொம் | சூ த்ஜ்ஞானோடு வெக்யோகூரீதோ நிஷிஜ்ஜ | ஜீவ
வாயொரவி ஜ்ஞானோடு வெக்யோ டெவா த்ஜ்ஞானோடு ந வ ஜீவதி | தயா
வ ஸ்ரூதி: “ ஶ்ரீஸுவண்ணா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாயா ஶ்ரீஸுவாநம் ஶ்ரீஸுவா
ஷ்ரீஸுவாஜாதே | தயொரந்ரீ விஷ்ணு ஜ்ஞானோடு தயொரந்ரீ ஶ்ரீஸுவா
ஸீதி ” (௪௦ - ௩ - ௧ - ௧) “ ஶீதம் விவநென ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவா
மூஷா ஶ்ரீஸுவாஜா வாரே வாராயொடு | மாயாதவெள ஶ்ரீஸுவா
விஷ்ணு வஷ்ணி வஷ்ணாயொடு வ ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ” (௧௦ - ௩ - ௧) “ ஶ்ரீஸுவா
ஷ்ரீஸுவாஜா ஜ்ஞானோடு ” (௧௦ - ௩ - ௨௦) உத்யோகா ||

ஸ்ரீபாஷ்யம் :—

“ விபேதஜனகே ஜ்ஞானே ” என்பதும் ஆன்மாக்களுடைய ஸ்வரூபையத்
தைச்சொல்வதில் கருத்துள்ளதல்ல. ஜீவனுக்கும் பாவஸ்துவுக்கும், ஶீதத்
தைச் சொல்வதிலும் தாத்பர்யமுள்ளதல்ல. ஆன்மாக்களுடைய ஸ்வரூப
யமானது முற்கூறப்பட்ட வண்ணம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. தேஹத்திற்
கும் ஆன்மாவிற்கும் போல் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இரண்டுக்கும் ஸ்வரூப
யம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. அவ்வண்ணம் சுருதி கூறுகிறது. “ த்வா
ஸுபர்ணயஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா. தயொரந்
ய: பிப்பலம் ஶ்வாத்வதி அனன்னன்னனயோ அபி சாக்ஷிதி. (அபஹத பாப்
மத்வம் முதலிய குணங்களால் அனயோன்யம் ஸமானர்களும் சேர்ந்தே
ஸஞ்சரிப்பவர்களும் இரண்டுபக்கிகள்போன்றவர்களுமான ஜீவாத்மா பரமாத்
மா இருவர்களும் மரம்போல் வெட்டத்தகுதியுள்ள ஒரு சரீரத்தை ஆச்ர
யித்திருக்கிறார்கள். அவ்விருவர்களுக்குள் ஒருவனான ஜீவன் அதிபக்வமான
கர்மபலத்தை அனுபவிக்கிறான். மற்றொருவனான பரமாத்மாவோ வென்
றால் கர்மபலத்தை அனுபவியாதவனாகவே எதிரில் ப்ரகாசிக்கிறான் ” (ருதம்
பிபந்தென ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா. பரமேபார்த்தே சா
யாதபெள ப்ரஹ்ம விதோவதந்தி பஞ்சாக்ஷயோ யே ச த்ரிணுகிகேதா: ”
(எவர்கள் ஶீந்து அக்னிகளின் சுக்ருஷையினால் பரிசுத்தமான அந்தக்கரண
முள்ளவர்களோ “அயம் வாவய: பவதே ” என்று தொடங்கப்பட்டிருக்கிற
மூன்று அதுவாகங்களை அத்தியாயனம் செய்திருக்கிறார்களோ அப்படிப்
பட்ட ப்ரஹ்மவித்துக்கள் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்களையும் அவ
சியம் ஸம்பவிக்கத்தக்க கர்ம பலத்தை அனுபவிக்கிறவர்களென்றும் ஶ்ரீ
க்ருதத்தால் ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா
யத்தில் ப்ரவேசித்திருப்பவர்களென்றும் அந்த ஶ்ரீஸுவாஜா கமலத்திலுள்ள
சிந்தத்தான ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா
அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா ஶ்ரீஸுவாஜா
(எல்லாவஸ்துக்களுக்கும்

கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கிற பரமபுருஷன் பிராணிகளுக்குள்ளே ப்ரவேசித்தவனாக இருந்துகொண்டு நியமனம் பண்ணுகிறான்) இது முஃலிய ச்ருதிகள்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் சாஸ்திரத்தின் முடிவிலிருக்கிற “ விபேதஜுகே ” இது முதலிய ஸ்லோகங்களுக்குப் பொருளைக் கூறப்போகிறவராய்க் கொண்டு அவைகளுக்கு வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் கருத்துள்ளதாக இருத்தலை நிரூபம் செய்கிறார்— வ் பேத இது முதலியதால். முதலில் ஆத்மஸ்வரூபக் பரமா ? ஜீவபரமாத்மைக் பரமா ? என்று விவாதித்துத் துஷிக்கப்படுகிறது இந்த இடத்தில் ச சப்தமில்லாததினால் ஆத்மப்ரஹ்ம சப்தங்கள் இரண்டிலும் ஸாமாநாதிகரணம் ஸம்பாவிதமானது. அப்படியாகில் ப்ரஹ்ம சப்தமானது சத்தாவஸ்தையுள்ள ஆத்மபரமாக ஆகும். இவ்வண்ணம் சத்தாவஸ்தையுடன்கூடிய ஆன்மாவைக்காட்டிலும் ஜீவனுக்கு பேதமானது இல்லை என்பதனால் ஜீவஸ்வரூபக் பம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். ஆதலால் சங்கைக்கு ஆஸ்பதமாக ஆக, நின்றஆத்மைக் பரத்வத்தைத் துஷிக்கிறார்.—ஆத்மா என்று. உத்தரீய்யா—ச்ருதஸ்மிருதி அர்த்தாபத்தி லொளிகார்த்தாபத்தி முதலியவைகளால் என்று அர்த்தம் இரண்டாஃது பக்ஷத்தைத் துஷிக்கிறார். ஜீவ என்று. தேஹாஃமனோஃவ என்று விசத்ததர்மத்துடன்கூடி இருத்தலாலென்று அர்த்தம். ப்ரத்யக் த்வம் ப்ராக் த்வ ஜடத்வம் அஜடத்வம் நித்யத்வம் பரிணமித்வம் முதலிய விருத்ததர்மங்களால் எப்படி தேஹத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் பேதமிருக்கிறதோ அவ்வண்ணம் ஜீவனுக்கும் ப்ரமாத்மாவுக்கும் ஹேயாந்ஹத்வம் உபயலிங்கத்வம் நியாயம்யத்வம் நியர்த்தருத்வம் முஃலிய விருத்த தர்மங்களால் ஸ்யம் உபபன்னமாகிறதில்லையன்றோ. விருத்ததர்மங்களோடு ச்சர்த்திருப்த்யில் ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—தூஷக என்று. ததா-விருத்ததர்மஸ்ய என்று அர்த்தம். சகாரமானது ஹி சப்தத்தின் அர்த்தமுள்ளது ஹேதுஸ்யாஃசொசாலுஹிது. சொல்லப்படப்போகிற ஹேதுக்களுக்கெல்லாம் ப்ரமீ ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பஞ்சமீ ஸ்தானத்தில் இந்த சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸமானம் வருகம்— சரீரம். பிப்பலம்— கரம்பல அபிசாகசிதி—தூண் டஜ்ஜ்ஜாமலிருத்தலாலும் அன்யனை புஜிக்கச் செய்வித்தலும் மிக்க ப்ரகாசிக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

கற்றறிந்தவரே ! இந்த மந்திரத்திற்கு எவ்வாறு ஜீவபரமாத்மாக்களோ பேதப்ரதிபாதினத்தில் கருத்து? அந்தக்காண ஜீவபரமல்லவோ இந்த மந்திரபைபகிரஹஸ்ய ப்ராஹ்மணத்தால் இந்த மந்திரம் அவ்வாறு அந்தக்காண ஜீவமென்று உயாக்கியானிக்ஷப்பட்டிருப்பதால். எவ்வாறெனில்—“ தயோரந்ய: பில்ம் எவாஃக்தி” என்பதனால் ஸத்த்வம், அரச்சகன்னயோபிசாகசிதி” என்பதனால் ஜ்ஞான. அந்த இவர்கள் இருவர்களும், ஸத்த்வக்ஷேத்ராஜ்ஞர்கள் என்ப. ‘ஸ்தாஃக்தி’ என்கிற பதங்களை ஈந்நிலுடைய மந்திரத்தினால் ஸத்த்வம் கூறப்பட்டது. த்விசாக்ஷி என்கிற பதத்தை ஈந்நிலுடைய வாக்கியத்தினால் காபலத்தை டஜ்யாதவன் மஹ்ருருஷன் ஜ்ஞான் என்கிறக்ஷேத்ராஜ்ஞன் அபிப்பக்ஷ என்று உரைக்கப்பட்டது என்று த்ரீயட்டிகிறது. ஸத்த்வசப்தம் ஜீவனைச் சொல்வதே. க்ஷேத்ராஜ்ஞ சப்தம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்

கூடாது. ஸத்த்வசப்தம் கேஷ்ராஜ்ஞ சப்தம் இரண்டும் முறையே அந்தக்காணத்தையும் ஜீவனையும் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்தன என்பதால் இரூபத்தால், தத்தேதத் ஸத்த்வம் யோநஸ்வபம் பச்யதி—அத்யோயம் சரீர உபந்ரக்ஷாஸகேஷ்ராஜ்ஞ—த்வா வேதென ஸத்த்வ கேஷ்ராஜ்ஞௌ’ என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள ஸத்த்வ கேஷ்ராஜ்ஞ சப்தங்கள் முறையே அந்தக்காணத்தையும் ஜீவனையும் உணர்த்துகிறதென்று அவ்விடத்திலேயே உபாத்தியோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், யோநபச்ய பதி எதனால் பார்த்திருக்கிறோ என்கிற பொருளுடன்கூடிய வாக்கியத்தினால் தர்சனத்திற்கு ஸாதகதமமாக இருப்பது அந்தக்காணமென்று அறியப்படுவதால் ஸத்த்வமன்றோ அந்தக்காணம். ஸ்வபந்தைக் காண்பவனுடைய அந்தக்காணத்தைக் காட்டிலும் வேறுக இருக்கிற கேஷ்ராஜ்ஞனன்றோ ஜீவன். ஆகையால் ‘த்வாஸுபந்ர’ என்கிற இந்த மந்திரமானது அந்தக்காணத்தையும் ஜீவனையும் உணர்த்துகிறதே ஒழிய, ஜீவ பரமாத்மாக்களை உணர்த்துகிறதில்லை என்று, மறுமொழிபடரைக்கப்படுகிறது. இந்த மந்திரம் ஜீவ பரமாத்மாக்களைப் பரிபாதிப்பதில் தர்சனத்துள்ளது என்கிற விஷயம் மறுக்கவொண்ணாது. ஏனெனில் இந்த மந்திரத்தின் அர்த்தத்தோடு ஸமானமான அர்த்தத்துடன்கூடி இருத்தலால் பரத்யயிஞ்ஞைக்கு விஷயமாகிற ‘ஸமாதே வ்ருகேஷு புருஷோநிமக்ன:’ என்கிற அடுத்த மந்திரத்தில் ஜீவபரமாத்மாக்கள் உணர்த்தப்பட்டிருப்பதாலும் இந்த மந்திரமானது அந்த மந்திரத்தோடு ஸமானார்த்தமுள்ளதாக இருப்பதாலும், ‘ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிபுஷ்வஜ்ஜாதே:’ ‘ஸமாதே வ்ருகேஷு புருஷோநிமக்ன:’ என்கிற அந்த இரண்டிலும் மந்திரங்களுக்கு அர்த்ததையமன்றோ அறியப்படுகிறது. ‘ஸமாதே வ்ருகேஷு’ என்ற மந்திரத்திலும் புருஷன் ஜீவன். அந்தக்காணத்துக்கு புருஷ சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க தன்மை இல்லாததால், ‘ஸோசதி முஹ்யமாந:’, பச்யதி வீதஸோக:’, என்கிற பதங்களுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் ப்ராஸங்கித்தலாலும். அன்யன் பரமாத்மாச சப்தத்தினால் சொல்லத்தக்கவனாக இருப்பதாலும் தன்னை விஷயிகரிக்கிற நானத்தினால் சோகரோசத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதாலும். மேலே அடுத்துவரப்பாற மந்திரத்தோடு அர்த்ததையமிருப்பதினால் மந்திரம் ‘த்வாஸுபந்ர’ என்கிற மந்திரத்திற்கு ஜீவபரமாத்ம பரத்வமென்பதில்லை, பின்னாலோ அதே மந்திரத்தில் ‘ஸ்வாத்வத்தி, அகச்சன்னத்ய:’ என்று போகத்தருத்வ அபோகத்தருத்வ ரவணத்தாலும் அது நிச்சயிக்கப்படுகிறது. கண்காது முதலியவைகளுக்கு மறைய பார்த்தும்சுத்தி கேட்கும் திறமை முதலியவைகள்போல் அந்தக்காணத்துக்கும் காரணமாக இருப்பதுபற்றியே போகத்தருத்வம் ஸம்பவிக்ரமிதில்லை. ஜீவரக்தம் வ்ருக்ஷ சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட தேஹஸம்பந்தமுள்ள தைசயிலேயே ரம்பவத்தே பறிக்காமலிருத்தலும் பொருத்துகிறதில்லை.

அங்குணமாகில் பைந்திரஹஸ்ய ப்ராஹ்மணத்திற்கு யாது பொருள்? உரைக்கப்படுகிறது. ஸத்த்வம்-பத்தஜீவன். ‘த்ரவ்யாஸு வ்யவஸாயேஷு ஸத்வமஸ்தீ துந்ருஷு’ என்று நிகண்டுக்காரர்களின் பாடத்தினால் ஸத்த்வ சப்தம் ஐந்து வாசகமென்று அறியப்படுவதால், ஐந்து-சேதனன், ‘ப்ராணீது சேதனோஜன்மீ ஜந்துத்ய சரீரிண:’ என்று சேதந பர்யாயமாக ஐந்து சப்தம் படிக்கப்பட்டிருப்பதால், சதஸ்தி ப்ருதிவ்யாம்வா திவீதேதேஷு வ்யாபுன: - ஸத்த்வம் பாக்ருதி ஐஜ்ரமுகம் யதேபிஸ்ஸயாதத்திரிபிர் குணை:’ என்று ப்ரயோகமிருப்பதால், ‘வத்யான் தேஷ்யன்னிவ துவ்ட ஸத்வான்’ என்று பிற்காலத்திலுள்ள கவிகளின் ப்ரயோகத்

தாலும். கேத்ரஜ்ஞ சப்தமானது இந்த இடத்தில் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. வேறு அர்த்தங்களில் ப்ரவித்தமான ஆகாசப்ராண சப்தங்கள்போல அர்த்தம் பொருத்தாததனால் பரமாத்ம பரத்வம் பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறது. 'விஷ்டஜோர் நாமஸஹஸ்ரம்மே' என்று தொடங்கி 'கேத்ரஜ்ஞோக்ஷர ஏவச' என்று ப்ரயோகமிருப்பதால். 'கேத்ரம் ஜாகாதி' என்கிற அவயவார்த்தத்திற்கு அந்த பரமாத்மாவின் இடத்திலேயே கண்குபொருத்தமிருப்பதாலும். மோக்ஷதர்மத்தில் 'ததஸ்த்ரைகூன்ய ஹிநாஸ்தே பரமாத்மாநமஞ்ஜஸா — ப்ரவிசத்தி த்விஜ்ச்ரேஷ்ட கேத்ரஜ்ஞம் நிர்ருணத்தமகம்—ஸர்வாவாஸம் வாஸுதேவம் கேத்ரஜ்ஞம் வித்தி தத்வத : —விச்வமூர்த்தா விச்வபுஜோ விச்வபாதாக்ஷி நாவிக:—ஏகஸ்ச்ரதி கேத்ரேஷு ஸ்வவாசாரீயதாஸுகம்— கேத்ராணிக சரீராணி பீஜாந்ச சபாசபே தாந்வேத்தி ஸயொகாத்மா தத:கேத்ரஜ்ஞ உச்சயதே—என்று ப்ரயோகமிருப்பதாலும், 'யோஸ்யாத்மகசகாரயிதா தம்கேத்ரஜ்ஞம் ப்ரகக்ஷதே — ய:கரோதிச கர்மானி ஸ பூதாத்மேநி' சோசயதே' என்று ப்ரயோகமிருப்பதாலும். 'யேச ஸ்வப்நம் பச்சயதி' என்கிறவாக்கியத்திலிருக்கிற யேச என்றகிப்தமானது இத்தம்பாவருபமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற த்ருதீயாவிக்ந்தியை ஈற்றில்கொண்டது. எதோடு கூடினவனாக இருந்து கொண்டு பரமாத்மா ஸ்வப்நம் காண்கிறானே என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே 'காமன்யவான் யோபிபந்தி' என்கிற இடத்தில் ப்ருதிவியின் வாயிலாக காமன்யம் போல ஸ்வப்நத்ரஷ்ட்ருத்வமானது ஜீவாத்மாவைத் தவாரமாகக்கொண்டு பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணமாகிறதாதலால் விரோதமில்லை. சாரீரசப்தமும் 'தஸ்யைஷஏவ சாரீர ஆத்மா' என்கிற வாக்கியத்தில்தோல தன்னைவிட வேறான ஸமஸ்த கிதசித்வஸ்துக்களையும் சரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவின் இடத்தில் உபபன்னமாகிறது. 'உபத்ரஷ்டா' என்கிற சுருதிவாக்கியத்திலடங்கி இருக்கிற பதத்தால் ஏற்படுகிற நிருபாதிகமான த்ரஷ்ட்ருத்வமும் ஸர்வஜ்ஞானை அவனுக்கே பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறது. ஆகையால் 'தவாஸுப்ரண' என்கிற மந்திரமானது ஜீவபரமாத்மாக்கள் இருவர்களையே சொல்லுகிறது. 'ருதம் பிபந்தே' என்கிற இடத்தில்தாக்கிரியையில் ஜீவபரமாத்மா இருவர்களுக்கும் ப்ரயோஜ்ய ப்ரயோஜக பாவத்தால் அன்வயம் பிபந்தெனா என்பது பதத்திலுள்ள ச்ருத்ப்ரத்யயமானது கர்த்தாவைமாத்ரிதம் சொல்லுகிறது. கர்த்து விசேஷத்தைக் குறிக்கிறதில்லை. ஆதலால் ப்ரயோஜ்யனாகவும் ப்ரயோஜகனாகவும் இருக்கிற இருவர்களும் கர்த்து விசேஷங்களாக இருப்பதுபற்றி அவர்கள் இருவர்களும் வேற்றுமை இன்றி க்ரோடகரிக்கப்பட்டவர்களாக ஆகிறார்கள். அப்படி இல்லாவிட்டால் அசகந் இதுமுதலியவைகளின் விரோதம் ஸம்பவிக்ஞம். அன்றிக்கே 'சத்ரினே கச்சந்தி' என்கிற வாக்கியத்தில்தோல அஜ்ஹஸலக்ஷணை. ஸுக்ருதஸ்ய-புண்ணியத்தினுடைய, ருதம்-பலத்தை, அன்றிக்கே, ஸுக்ருதஸ்ய என்கிற பதத்திற்கு லோகே என்கிற பதத்தோடு அன்வயம். அப்பொழுது, ருதம் ஸுக்ருதம், லக்ஷணியால் அதன் பலம் சொல்லப்படுகிறது. ஏவம் 'புண்யஸ்யகந்தேதா தாராத்வாதி' என்கிற இடத்தில் 'ஏவம், அக்ருதாத்மாத்மா ஜுகுப்ப்ஸேத' என்கிற இடத்தில் புண்ணியத்திற்கு ப்ரதியோகியாக அக்ருத சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், குஹாம்—ஹ்ருதயகுஹையை. பரமே, பார்த்தயே, என்பது லோகத்திற்கு விசேஷணங்கள். ஜீவபர விசேஷணங்களாகவாவது இந்த பதங்களை அன்வயிக்கலாம். அப்பொழுது லிங்கம் மாறியிருப்பது சாந்தஸமாதஸால் தோஷமில்லை என்று ஸமாதானம் சொல்லத்தக்கது. சாயாதபென அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்கள் இருவர்கள்— 'ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜாவிசரீரௌ' என்கிற வாக்கியத்தோடு ஏகார்த்தமாக இருப்பதால். ப்ரஹ்மவித: - அத்யாத்ம சாஸ்த்ரி

ரத்தை நன்கு உணராதவர்கள். பஞ்சாக்கிலுள்ள திருவிடுதலையிலும் கர்மலிசேஷிகளிடமிருமிருந்த பரந்தமலித்துக்கள் எவர்களுடைய அவர்கள் சொல்லுமிருக்கள். எவ்வாறு எனில், 'யேசுவேதவிதோ விபரா யேசாத்யாத்மவிதோஜ்ஜா; தே வததி மஹாத்மாதம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸாதாதம்' என்று.

‘ருதம்பிபட்டுதல்’ என்கிற மந்திரத்தின் வைசயத்தின்பொருட்டில் கூறுகிறார். அந்தப் பாவியுடன், என்று, இத்யாத்யா என்கிறபதத்திற்கு ச்ருதி: என்கிறபதத்தோடு அன்வயம்—

[illegible]

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

இந்த சாஸ்திரத்திலும் “பரஹ்மஸ்வரூபத்தை மனனம்மெசப்பவனே !
அந்தப் பரமபுருஷன் ஸர்வபுத்தகங்களுக்கும் காரணமாக இருக்கிற அய்யக்த
த்தையும் பரஹ்மத்தகம் முதலிய விகாரங்களையும் ஸ்த்வம் முதலிய குணங்க

னையும் அவைகளின் கார்யங்களாக இருக்கிற ஸுகம் ஞானம் முதலியவற்றை ஆம் தாண்டிருப்பவன்—அவியைமுதலிய எல்லா ஆவரணங்களையும் தான் ஈ இருப்பவன்—சேதநாசேதநங்கள் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவன்—உலகத்தினுள் எந்தவஸ்து இருக்கிறதோ அவை அனைத்தும் அந்தப்பரமபுருஷனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அந்த பரமபுருஷன் எல்லா கல்யாண குணங்களாலும் நிறைந்தவன். சிறப்புற்றவர்களுக்குள் சிறப்புற்றவன்—பராவரதத்வங்களுக்கு நியந்தாவாக இருக்கிற எந்த பரமாத்மாவினிடத்தில் க்லேசம்முதலியவை அனைத்தும் இல்லையோ, அவியை என்பது கர்மாவென்கிற பெயருள்ள வேறு ஒரு முன்றாவது சக்தியாக விரும்பப்படுகிறது. அரகே! எந்தசக்தியினால் எல்லாவற்றையும் அடைந்திருக்கிற அந்தக்ஷேத்ராஜ்ஞசக்தியானது சுற்றப்பட்டிருக்கிறதோ என்று பேதம் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், ‘உபயேபிஹி றேதேநைநமதீயதே’ ‘பேதவ்யபதே ஸாச்சரய:’ ‘அதிகந்துபேதநிரீதேசாத்’ இதுமுதலிய ஸூத்ரங்களிலும், ‘ய ஆத்மநிதிஷ்டநாத்மநோந்தரோயமாத்மா நவேத யஸ்யாத்மா சரீரம், ய ஆத்மாநமந்தரோயமயதி (எவன் ஆத்மாவின்மீது இருக்கிறானோ ஆத்மாவுக்குள்ளே நிலபெற்று இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா அறிகுறியில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, எவன் ஆத்மாவின் ஹருதயாகாசத்திலிருந்து அவனை நியமனம்செய்கிறானோ,) ‘ப்ராஜ்ஞேநாத்மா ஸம்பரிஷ்வக்த: (ஸுஷூப்தியில்) ஸர்வஜ்ஞனான பரமாத்மாவினால் ஆவிக்கனம் பண்ணிக்கொள்ளப்பட்டவனாக ஆகிறான். ‘ப்ராஜ்ஞேநாத்மா அர்வாருட:’ (உத்தராத்மிஸமயத்தில்) (ப்ராஜ்ஞனான பரமபுருஷனால் எடுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டவனாக ஆகிறான்) இதுமுதலிய வசநங்களால் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் பாஸ்பரம் விருத்தங்களான ஆகாரங்களால் ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதால். ஸாதநாதுஷ்டானத்தினால் அவியையினின்று விடுபட்ட ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவோடு ஸ்வரூபைக்யம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. அவியைக்கு ஆசரயனாக இருத்தலென்கிற தன்மைக்குத் தகுதியுள்ள ஜீவனுக்கு அத்தன்மையை வஹிப்பதற்குத் தகுதியில்லாமை ஸம்பவியாதாதலால். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி அபியுத்தர்கள் கூறி இருக்கின்றனர். அதாவது—“பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ஐக்யம் பரமார்த்தமென்று (சில அறிஞர்களால்) விரும்பப்படுகிறது. இது முற்றிலும் பிசகு ஏனெனில் வேறுவஸ்துவானது அதைக்காட்டிலும் வேறுனவஸ்துவின் தன்மையை அடைகிறதில்லையன்றோ” என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஸ்ருதிஸ்வாஸ்யத்தால் மாத்ரிமல்ல. இந்தப் பிரபந்தத்திலும் காணப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—அஸ்மீன்னபி என்று. ‘ஸ ஸவ்ஸுத’ இது முதலியதால் வேறுபாடையுடையதும் கல்யாணகுணாத்மமும் சொல்லப்பட்டன. ஜீவனுக்கு ஜீவான் பதம்மொனது ‘அவித்யா’ இது முதலியதால் உரைக்கப்பட்டது.

கிணு, சவிடியா புகாஸெகலுராவம் பூலுதிரொஹிததி
வடிகா ஸுராவநாஸ வனவொஹஸூரஃ | புகாஸகிரொயாநம் நாஸ
புகாஸொத்தி புகிவ்யொ விடியாநஸூ விநாஸொவா- புகாஸ
ஸூரநாபூகிஸூலுமவமெத புகாஸகிரொயாநம் புகாஸநா
ஸவவ |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அப்படிக்கின்றிப் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களும்
மித்த்யை என்கிற ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநவிரோதி என்று சொல்லப்படுமேயானா
ல்,--அல்ல. ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களைத் தாம் மித்த்யை என்
கிற இந்த ஜ்ஞாநமானது ப்ரஹ்மத்தின் யாதாத்ம்யாஜ்ஞாநவிரோதியா ?
அல்லது ப்ரபஞ்சத்தின் ஸத்யத்வரூபமான அஜ்ஞாநத்திற்கு விரோதியா ?
என்று பகுத்தறியத்தக்கது. அது ப்ரஹ்மயாதாத்ம்யாஜ்ஞாநவிரோதியல்ல.
இந்த ஜ்ஞாநமானது அதை விஷயிகரிக்காததால் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம் இர
ண்டுக்கும் விஷயம் ஒன்றாக இருந்தாலல்லவோ விரோதம். ப்ரபஞ்சமித்யா
த்வஜ்ஞாநமானது அந்த ப்ரபஞ்சஸத்யத்வரூபாஜ்ஞாநத்தோடு விரோதமுள்
ளது. அந்த ப்ரபஞ்சமித்த்யாத்வஜ்ஞாநத்தால் ப்ரபஞ்சஸத்யத்வரூபமான
அஜ்ஞாநமே பாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறதாதலால் ப்ரஹ்மவஸ்ஸரூபாஜ்ஞாநம்
இருக்கவே இருக்கிறது. ப்ரஹ்மஸ்வரூபாஜ்ஞாநமாவது அது இரண்டா
வதோடுகூடி இருத்தலே அதோ அந்த ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து மற்ற
வஸ்துக்கள் அனைத்தும் மித்த்யை என்கிற ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்தித்து விட்
டது, ஸ்வரூபமோவென்றால் ஸ்வாநுபவஸித்தம் என்று சொல்லப்படுமே
யானால் அது ஸரியல்ல:—ப்ரஹ்மத்தினுடைய அத்விதீயத்வஸ்வரூபமான
து ஸ்வாநுபவஸித்தமாக இருப்பதால் அதற்கு விரோதியான ஸத்விதீயத்வ
ரூபாஜ்ஞாநமும் அதின் பாதமும் உண்டாகாது. அத்விதீயத்வம் தர்மமெ
ன்று கூறப்படுமேயானால் அது ஸரியல்ல. அனுபவஸ்வரூபமான ப்ரஹ்ம
த்திற்கு அனுபாவ்யமாக இருக்கிற தர்மத்தின் இன்மையானது உன்னாலே
யே சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஆகையால் ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு
விரோதத்தாலேயே அஜ்ஞாநாச்சரயத்வமில்லை.

மேலும் ப்ரகாசத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமானது அவி
த்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறவனால் ஸ்வரூப

வஸ்துவக்கும் அஜடமாக இருக்கிற வஸ்துவக்கும் ஸ்வரூபையும் ப்ரஸங்கிக்கும். 'ருக்ஷஜ-ஸஸாம நிஷ்பாத்யம் யஜ்ஞகர்மமதம் தவ' என்பதுபோல் இஷ்யதே என்கிற பதப்ரயோகத்தினால் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தம் அன்யனுடைய மதம் என்று வெளியிடப்பட்டது. அங்ஙனமில்லாவிடில் இஷ்யதே என்கிற பதம் பயனற்றதாக ஆகும்.

மேலும், ப்ரகாணமானது, பரமார்த்தஸ்து பூபால் ஸம்க்ஷேபாச்ச்ஞயதாம்' என்று இனி கூறப்போகிற பக்ஷத்தைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லாபக்ஷங்களின் நிராகரணத்தில் கோக்குள்ளதாக இருத்தலால், உத்தாரார்த்தத்திற்கு இந்த ஸ்லோகத்தினது பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தைக்ய ஸமர்த்தனத்தில் கோக்கமானது பொருந்துகிறதில்லை. 'தர்மாய த்யஜத்' இது முதலிய கார்த்தங்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களுக்கு பரமார்த்தியமல்லவோ நிரூபிக்கப்படுகிறது. தானாகவே ப்ரக்ருதார்த்தத்தில் ஸ்வாஸமாக இருக்கிற ஏதத் சப்தத்திற்கு ப்ரக்ருதார்த்த மிருக்கும்பொழுதுகூட இனிகூறப்போகிற பொருளில் கோக்கத்தை ஆஸ்யிப்பதும் தகுதியுள்ளதன்று. மேலும், அர்யத்தர்வ்யம் தத்தர்வ்யம் தாம் நைதி இதியத் ஏதம்மித்த்யா-வேறு ஒருவஸ்துவானது மற்றொரு வஸ்துவின் தன்மையை அடைகிறதில்லை என்பது யாதொன்றுண்டோ இது மித்த்யை என்றல்லவோ அப்பொழுது பொருள். அங்ஙனமாகில் யதஸ்ஸப்த ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம் வருகிறது. யதஸ்ஸப்தத்திற்கு ஹேதுபரத்வமன்றோ ஸ்வாஸவிர்த்தமானது. யச் சப்தத்திற்குப்போல் ப்ரக்ருதார்த்தமான சரீரமாத்ர பராமர்சித்வம் ஸ்வாஸவிர்த்தமல்ல. 'அர்யத் தர்வ்யம் தத் தர்வ்யதாம் நைதீத்யேதத் க மித்த்யேதி யத:தத: ஐக்யம் பரமார்த்த:' என்று அன்வயித்தால் இரண்டு இதி சப்தங்களின் அத்தியாஹாரம் ப்ரஸங்கிக்கும். அத்தியாஹாரமில்லாமலே நிர்வாஹம் ஸம்பவிப்பதாக இருக்க அத்தியாஹாரம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. முன்பு தனித்தே இருந்து கொண்டிருந்த பரமாத்மா ஜீவாத்மா இருவர்களுக்கும் ஐக்யம் பரமார்த்தமென்று விரும்பப்படுகிறது என்று கூறப்படுமேயானால் இது மித்த்யை, எந்தக்காரணத்தினால் வேறு திரவ்யமானது மற்றொரு திரவ்யத்தின் தன்மையை அடைகிறதில்லையோ ஆதலால் முந்தியும் பரமாத்மா ஜீவாத்மா இருவர்களுக்கும் பேதம் இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் இவ்வண்ணமல்ல. முந்தி ப்ரார்த்தியினால் தனித்திருப்பவர்களான இருவர்களுக்கும் என்கிற இந்த அர்த்தமானது கேழ்க்கப்படாமலிருத்தலால் அத்தியாஹாரம் ப்ரஸங்கிக்கும். அந்த அத்தியாஹாரமானது அத்தியாஹாரமில்லாமலே நிர்வாஹம் ஸம்பவிக்கிற இடத்தில் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதில்லை.

மேலும் 'தஸ்மாத் பூர்வமபி பேதோ காஸ்தி' என்று முன்பு காதால் கேட்கப்படாத ஒரு வாக்கியந்தரத்தின் அத்தியாஹாரத்தினால் வாக்கியம் நிரப்பத் தக்கதாக ஆகும். அது அதை அபேக்ஷியாமலே நிர்வாஹம் ஸம்பவிக்கிற இடத்தில் பொருத்தாது. ஆகையால் 'முந்தியும் பேதம் கிடையாது' என்கிறவாக்கியமானது அத்தியாஹாரம் செய்துகொள்ளத்தக்கதல்ல. இந்த கிரந்தமானது முன்பு வேறுபட்டிருக்கிற பரமாத்மா ஜீவாத்மா இருவர்களுக்கும் பிறகு அபேதமென்கிறபக்ஷத்தின் நிராகரணமாத்ரிதத்தில் அபிவிவேசமுள்ளதாக இருப்பதால் என்று கூறப்படுமேயாகில் அதனால் யாது பயன். முந்தியும் ஐக்யம் விர்த்தித்திருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அவ்வு. முன்பு வேறுபட்டிருந்த இரண்டு வஸ்துக்களுக்கு பின்பு ஐக்யத்தின் பொருந்தாமை சொல்லப்பட்டிருக்கும்மனில் பிறகும் பேதம்விர்த்தித்திருப்பதால், ஆதலால் ஸ்வாஸவிர்த்தமான அர்த்தமே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது.

சுதஸுத தகிப்தாவதிருவெதி ஹவந்தாபிஷாதிபு. மஃ
ஜோமசுவாபுதிசு சிஸாயிபு சிமதாஃ | ஸமெபுபிநாவ ஜா
யனெ பூனெய ந வ்யுனிவ' (மீ-கச-உஎ) உதி | உஹாவ : சூத்
ஹாவ நயதெநம் தஸூஜ யூயிநம் சிமெ | விகாயபிரததயூதா
தொஹாகஷட்கொ யயா(வி-வா-க-எ-ந-ப)உதி | சூத்ஹாவ-சூத்நம்
ஸூஹாவ | நஹூகஷட்கஸூராவாவதீராகூஷூரோணஸு | வகூ
திவ "ஜமபூவாரவஜடம் பூகரணாடிஸனிஹிதகூரவ, தொமரோசு
ஸூரூவிஜூவ, சிமெதாவஸுபூவூவபெசுராவ " உதி | பூதீரவி
" ஜமபூவார வஜடம் ஸோநொ ஜூரதிஷா " உதி | சூரீவஹாஷு
காரஸு "தெவதாலாயாஜூரடிஸரீரஸூரவி தெவதாவஸ ஸவடூபு
விபிஸூரக"உதூஹ | மூதபஸு "ய உஹாதூத சிமவிபு பூஜ
தெதூதாஸு ஸதூநு காரோமெஸூஷா ஸவெபூஷா தொகெஷா
காரோரொ ஹவதி, (மா-அ-க-க) பூஜூவிபூதெவாதி வரூ, ஸொ
மூதெ ஸவடூநு காரோஸஹ | பூஜூணா விவஸூதா, (தெ-சு)
ஹதாரநதூயிரோதூநமவஸஞ்சூ | உரோ தொகாநு காரோஹீ காரி
ரூபூமூஸஹாநு ' (தெ-ஹ-க-ந) ஸதூ வரூவி (மா-
அ-க-உ-ந) ரஸொதெவ ஸம் | ரஸமெஸூவாயம் ஹூரூநதீஹதி |
(தெ)வயயாநதூஸூநூரோஸூசிமெ கஸம்மஹி நாரோதெ
விஹாய | தயா விசூரூரோவாசிசூத் வரூதூரம் வாரூஷிசு
தெவகி ஷிபூ | (சி-ந-உ-அ) தயாவிசூநு வாரூவாவெ விபு
ய கிரஸூநம் வரூம் ஸூரூ சிமெதி ' சி-க-க-ந) உதூரூரூ : ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

முத்தனுக்கு ப்ரஹ்மத்தினுடைய தர்மம் போன்ற தர்மத்தை ஆசா
யித்தலே முத்தியென்று பகவத்கேதமுதலியவைகளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது-
'இதம்ஜ்ஞாநமுபாச்சிரீத்ய மமஸாதர்மயமாகதா, ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே
ப்ரளயே நவ்யதந்திச' (இனிகூறப்போகிற ஞானத்தை ஆசாயித்து என்னு
டன் ஸாம்யத்தை அடைந்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில்கூட பிறக்கிறா
ர்களில்லை-ப்ரளயஸமயத்தில்கூட ஸம்ஹாரவிஷயமாகஆகிறார்களில்லை) என்று.
இந்த யோகப்ரகாணத்திலும், 'ஆத்மபாவம் நயத்யேநம் தத் ப்ரஹ்மப்பாகி
நம்முநே-விகார்யமாத்தம: சக்த்யாலோஹமாக்ஷகோயதா' (ஹே ப்ரஹ்ம

ஸ்வரூபத்தை மனனம்செய்பவனே ! வேறுபாட்டை அடையத்தக்கவனும் தியானம் செய்பவனுமான இவனை அந்தப்ரஹ்மமானது தன்சக்தியினால் விகாரத்தை அடைவிக்கத்தக்க உலோகத்தை நெருப்புபோல தன்ஸ்வபாவத்தை (தோஷமற்றிருத்தலை) அடையச்செய்கிறது.) என்று. ஆகம்பாவத்தை-தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை-இழுக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்கு இழக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள வஸ்துஸ்வரூபைக்யம் ஸம்பவியாதன்றோ—இந்த விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்ஸூத்ரகர்தாவான ஸ்ரீவேதவ்யாஸ மஹரிஷியே கூறப்போகிறார்-‘ ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாதஸன்னிஹிதத்வாச்ச’ ‘ போகமாத்ரஸாம்யஸிங்காச்ச’ ‘ முக்தோபஸ்ருப்பவ்யபதேசாச்ச’ என்று. ‘ ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ஸமாநோ ஜ்யோதிஷா’ (உலகங்களை ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் இவைகளைத்தவிர்த்து மற்ற எல்லாவிதங்களாலும் பரமாத்மாவோடு ஸமனாக இருப்பவன்) என்று வ்ருத்தி கிரந்தமும், த்ரமிடபாஷ்யகாரரும், ‘ தேவதாஸாயஜ்யாதசரீரஸ்யாபி தேவதாவத்ஸர்வார்த்தஸித்திஸ்ஸயாத்’ (தேவதையோடு ஸாயுஜ்யப்ராப்தியினால் சரீரமில்லாதவனாக இருந்த போதினுக்கூட ஜீவாத்மாவுக்கு பரமாத்மாவுக்குப்போல எல்லா அபிஷ்டார்த்தங்களின் வித்தியானது உண்டாகலாம்) என்று கூறுகிறார். சுருதிகளும் ‘ யதுஹாத்மாநமனுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஸ்ச ஸத்யாங்காமாம்ஸ் தேஷாம் ஸர்வேஷு-லோகேஷு காமசாரோபவதி’ (எவர்கள் இவ்வுலகத்தில் பரமாத்மாவையும் நித்யங்களான இந்த அபஹதபாபம்மத்வம் முதலிய கல்யாணகுணங்களையும் உபாஸித்துப்பரலோகத்தை அடைகிறார்களோ அவர்களுக்கு எல்லா உலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரம் ஏற்படுகிறது) ‘ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்’ (நிரதிசயப்ருஹத்த்வாச்சரயமான வஸ்துவை உபாஸிப்பவன் எல்லாவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்) ஸோசுந்தே ஸர்வான்காமான்ஸஹ-ப்ரஹ்மணவிபசிஸ்தா’ (அவன் ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மத்தோடுகூட எல்லாகல்யாணகுணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்) ‘ ஏதமாநந்தமயமா த்மாநமுபஸங்க்ரமய’ (ஆ, நந்தமயனான இந்தஆத்மாவை அனுபவித்து) ‘ இமாந்லோகாந்காமான்ஸீ காமரூபயதஸஞ்சரந்’ (முக்தாத்மாவானவன் ஸுக்ருதஸாத்நியங்களான இந்தஉலகங்களில் இஷ்டரூபத்துடன் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு வேண்டியபோகங்களை அனுபவியாநின்றவனாகவும்) ‘ ஸ தத்ர பர்யேதி’ அந்த முக்தாத்மா அந்தபரமாத்மாவை அனுபவிக்கிறான்.) ‘ ர்ஸோவைஸ்ரஸம்ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்திபவதி’ (அந்தப்பரமாத்மாவே ரஸசப்தத்திற்கு வாச்யன்-ரஸசப்தத்திற்கு முக்கியவாச்யனாக இருக்கிறபரமாத்மாவை அடைந்தன்றோ இந்த ஜீவாத்மா ஆரந்தமுள்ளவனாக ஆகிறான்) ‘ யதாநத்யஸ்ஸ்யந்தமாநாஸ்ஸமுத்தே அஸ்தமகச்சந்திராமரூபேவிஹாய-ததாவித்வாந்நாமரூபாத்விமுக்த: பராத்மம் புருஷமுபைதிதிவ்யம்.’ ததாவித்வாந் புண்யபாபேவிநூயநிர்ஞந: பரமம்ஸாம்ஸமுபைதி’ (உத்பத்திஸ்தானங்களான மலைகளினின்று பெருகிவரும் நதிகள் எவ்வாறு தன்னிடமமைந்

துள்ள கங்கை யமுனை ஸரஸ்வதி என்கிற பெயர்களையும் வெறுப்பு கருப்பு சிகப்பு நிறங்களையும் இழந்து ஸமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து அந்த கடல் நீரோடு ஒன்றுகலந்து அதோடு ஒன்றுபட்டவைகள் பேரலகின்றனவோ அவ்வாறே பார்பாற்றமோபாஸகன் புண்யபாபநாபங்கான கர்மாக்களின் நாசத்தினால் தேவன் மனுஷ்யன் திரியக் ஸ்தாவரம் என்கிற பெயர்களாலும் சக்லம் க்ருஷ்ணம் முதலிய ரூபங்களாலும் ஸ்பேட்டவனாகப் பரஹ்மாதிகளைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவனும் ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹ்ருதபாகாசத்தில் வஸிப்பவனுமான திவ்ய புருஷனை அடைகிறான். அவ்வாறு பார்பாற்றமோபாஸகன் புண்யபாபங்களை உதரிவிட்டு ஹேயகுணங்களை இழந்தவனாக (பார்பாற்றமத்தோடு) பரமஸாம்யத்தை அடைகிறான்.

சீருத்பாகாசீகை

இதற்குமேல் 'பாஹ்மவேத பாஹ்மவை பவதி' இது முதலிய ஊக்கியங்களின் நிரவாஹத்தை அனேக ச்ருதிவாக்கியங்களுக்கு விரோதமன்றி சொல்லப்போகிறவராக முத்தனுக்கு பார்பாற்றமத்தோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கூறுகிறார்— முக்தஸ்ய என்று. அங்கு ஐக்ய ச்ருதிக்குப் பாதிகூலமான அர்த்தத்துடன் கூடின ஸாம்யச்ருதியானது காண்பிக்கப்படப்போகிறதென்று எண்ணி வியாக்கியானிக் கத்தக்கதாக இருந்தலால் ப்ருகிருதமாக இருக்கிற உபந்ரும்ஹணவசனத்திற்கு ஸஜாதீயமாக இருப்பதும் ப்ரதிவாதிக்கு அபிமதமான அர்த்தத்திற்குப் ப்ரதிகூலமான அர்த்தத்துடன் கூடினதுமான ஸ்ம்ருதிவசனத்தைக் காட்டுகிறார்— இந்ம் என்று. முத்த பரம் என்பதைத்தெளிவாகத் தெரிவிப்பதற்காக ஸ்ரீகோபி என்று எடுக்கப்பட்டது. சாஸ்த்ராத்தரத்தில் மாத்ரிமஸ்வ. இந்தசாஸ்திரத்திலும் முத்தனுக்கு பேதப்ராதிபத்தியானது இருக்கிறதென்று கூறுகிறார்— இஹாபி என்று. இஹ - யோகப்ரகாணத்தில். சுருக்கமான சொல்லின் தொடக்கத்தில் என்று அர்த்தம். 'ஸங்கேபம் விஸ்தரம் இவ்விரண்டுகளைக்காட்டிலும் வேறு எது செய்யப்படலாம். 'உனக்கு' என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மஃ - தன்னுடைய சக்த்யா - ஸாமர்த்தியத்தினால், விகார்யம் - வேறு அவஸ்தையை அடைவிக் கச்செய்யத்தக்கது. தியானம் செய்கிற இந்த உபாஸகனை அந்த பாஹ்மமானது தன்னுடையஸ்வபாவத்தை அடையச்செய்கிறது. 'ஆத்மஃ சக்த்யா விகார்யம் லோஹம் ஆகர்ஷகோயதா' என்று அன்வயம். ஆகர்ஷகஃ - கெருப்பு,தோஷத்தை இழுக்குகிறது என்கிற வ்யுத்தத்தியினால் கெருப்புக்கு இந்தப்பெயர். 'யதா க்ரிருத்ததிக; கஷம் தஹதி ஸாஸிஸ்தஸ்திதோ விஷ்ணுர்யோகிராம் ஸர்வ கிஸ்பிஷம்' (எழுத்து ஜ்வலிக்கின்ற ஜ்வாலைகளுடன் கூடின கெருப்பானது காத்துடன் சேர்ந்துகொண்டு எவ்வாறு உலர்த்தகாட்டை எரிக்கிறதோ அவ்வாறேயோகிகளுடைய உள்ளத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிற விஷ்ணுவானவர் எல்லாபாபங்களையும் நாசம் செய்கிறார். என்றல்லவோ மேலே சொல்லப்போகிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலும் 'யதாந்ரிஸங்காத் ககமபதோஷம் பாஜாயதே' (எவ்வாறு) கெருப்பின்

சேர்க்கையால் ஸ்வர்ணம் தோஷமற்றதாக ஆகிறதோ?) என்று. அந்த அக்னியானது ஆத்மபாவம்-தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை நிர்தோஷத்தன்மையை உலோஹத்தை எவ்வாறு அடையச்செய்கிறதோ அப்படி என்றுபொருள். இது கல்லபொருள். அன்றிக்கே ஆத்மசப்தமானது தான் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லாநின்றனுகொண்டு அனயயோகவயவச்சேதத்தில் தாற்பரியத்தைக் காண்பிக்கிறது. எப்படி அக்னியானது உலோகத்தை ஆத்மபாவத்தை அதாவது ஸ்வபாவத்தை இயற்கையாக இருக்கிற ரூபத்தை அடையச்செய்கிறதோ அப்படிப்போல், வென்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே ஆகர்ஷகம், அயஸ்கார்தம், உலோகத்தை தன்ஸ்வபாவத்தை அடையச்செய்கிறது. உலோகத்தை தன் வியாபாரத்தைச்செய்விக்கிறது. தன்னை அனுகரிக்கும்படி செய்விக்கிறது. ‘ஸ்தித:ஸ்திதா முச்சலித:ப்ரயாதாம்’ என்பது போல், அயஸ்கார்தம் அசைவற்று நிற்குமேயாகில் உலோஹம் அசைவற்று நிற்கிறது. கார்தம் விரைவாகச்செல்லுங்கால் உலோகம் அதை அனுஸரித்தே தானும் விரைவாகச் செல்லுகிறது. இவ்வண்ணம் ‘காமான்னீ காமரூபயதஸஞ்சார’, ஸர்வேஷுலோகேஷு காமசாரோபவதி’ இதுமுதலிய சுருதிகளுக்கு அனுகுணமாக பரமாத்மா உபாஸகனைத் தன்சேஷ்டையை அனுகரிக்கும்படி செய்விக்கிறான். தன்னோடு ஸமானசேஷ்டையுள்ளவனாகச் செய்கிறான் என்று பொருள். அன்றிக்கே ஆத்மசப்தம் தன்னைச்சொல்லுகிறது. நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளது. உபாஸகனைப் பரமாத்மா ஆத்மபாவத்தை அடையச் செய்கிறான். பரக்ருதிஸம்பந்தமின்றிச்சத்தாக இருக்கும்தன்மையை அடையச் செய்கிறான். கேவலத்தை அதாவது தனித்திருத்தலை அடையச்செய்கிறது. எவ்வாறு அயஸ்கார்தமானது கட்டையில் அமிழ்த்திருந்த உலோகத்தை அந்த கட்டையினின்றும் மேலே பிடுங்கிஎடுத்து தனித்திருக்கும் தன்மையை அடையச் செய்கிறதோ அப்படிப்போல் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ‘பூப்ராப்தென் ஆத்மபேதம்’ என்கிற வசகபலத்தால் பாவசப்தம் ப்ராப்தியைச்சொல்லுகிறது. ஆத்மப்ராப்தியை அடையச்செய்விக்கிறது. எப்படி அயஸ்கார்தமானது உலோகத்தை ஸ்வப்ராப்தியை அடையச்செய்கிறதோ என்று அர்த்தம். ‘ப்ராப்திம்நயதி’ என்கிற நிர்தேசமானது ‘ஓதபாகம்பசதி’ என்பதுபோல், ஜீவனுக்குப்பரமாத்மாவின் சக்தியினால் வேறுபாட்டையடையத்தகுதியுள்ளவனாக இருத்தல் பொருத்தமுள்ளது. ஜீவனுக்கு பந்தத்திலும் மோஷத்திலும் ஜ்ஞாஸகோச விகாஸரூபமான விகாரத்திற்குத்தகுதி இருப்பதால்,

இந்த ச்லோகத்தில் * தாதாத்ம்ய ப்ராப்திபத்தியின் இன்மையைக் காண்பிக்கிறா—நூலு என்று. ‘ஆகர்ஷகஸ்வரூபபத்திராக்ருஷ்யமாணஸ்ய’ என்கிற நிர்தேசமானது சொல்லப்பட்டென்ன எல்லா அர்த்தங்களுக்கும் பொதுவானது. அக்னி ஸுஹ்ணம் இவைகளைநிருஷ்டார்த்தமாக எடுத்து உரைக்க விரும்புங்கால் ஆக்ருஷ்யமாண சப்தமானது விகாராரஹமான வஸ்துவை உணர்த்துகிறது. ஸமாத்நோஜ்யோத்ஷோ என்று. ஜ்யோதி:—பரப்ராஹமம். ‘பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய’ அதம், தத:ப்ரோதிகோ ஜ்யோதிர் தத்யதே’ என்கிற ஸ்ருதி இருப்பதினால், நீரமிட என்று. அசரீர: சரீரம்ல்லாநவன்—அதாவது முக்தன், கர்மாவதினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சரீரம்ல்லாமைமால். வீர்ததி-ஆஹுவம், முக்தியில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்

களுக்கும் பேதத்தைச் சொல்லுகிற சூருதிவாகாங்குரு—தீருயல்சு என்று ஆப்ரோதி, பரப்ரஹ்மத்தை அனுபவிக்கிறான் என்று பொருள். இதற்கு விவரண ரூபமான வாக்கியத்தைக்காண்பிக்கிறார்—ஸோதிவாக் என்று. அதுஸஞ்சரர் என்பதிலுள் பேதம் காண்பிக்கப்பட்டது. ‘ரஸோலவஸை’ என்கிற இர்த்தச்சூருதிவாகனத்தினால் ஆரந்தித்வாகாரத்தினால் ஸாம்யம் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பரமஸாம்யத்திற்கு உபயோகியான வைதர்மயச் சூருத்தியைக் காண்பிக்கிறார்—யதாந்ந்ய: என்று. நதிகள் நதீஸ்வரூபத்தை இழந்து ஸமுத்திரத்துடன் சேர்க்கை பெறுவதால் வைதர்மயத்தை இழந்து சேர்க்கை பெறுதல் திருஷ்டாந்தத்தில் உபஜீவ்யம். ப்ராக்ருதங்களான நாமரூபங்களின் ப்ராஹ்மணத்தை முன்னிட்டதன்றோ பரமாத்மப்ராப்தி. அவ்வளவு மாத்மிரத்தினால் பேத நிவ்ருத்தி இல்லை. ‘புருஷமுபைதி’ என்று கர்மகர்த்துதாபாவ மறியப்படுவதால், ஸாம்யாபத்தியைக் காண்பிக்கிறார்—நநா என்று.

அறிவில் சிறத்தவரோ! ‘பரமம் ஸாம்ய முபைதி’ என்று ஐக்கியபத்தி சொல்லப்படுகிறது. ஸமசப்தமானது ஸமான சப்த பர்யாயமாதலாலும் ஸமானசப்தத்திற்குப்போல ஐக்கியத்தில் ப்ரயோகமிருப்பதாலும் ஸம சப்தத்திற்கு ‘ஸமகாலவர்தி’ இது முதலிய இடங்களில் ஐக்கியத்தில் ப்ரயோகம் காணப்படுகிறது. அவ்வாறே ஸமசப்த பர்யாயமாக அறியப்பட்டிருக்கிற ஸமான சப்தமும் ஐக்கியத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. “ஸமாகம் வ்ருக்ஷம் பரிஷுஸ்வஜ்ஜரம்” என்று. ‘ஏகஸ்மின்னர்த்தே வ்ருத்தி ஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம்” என்றும், ஒரு அதிகாணத்திலிருந்தவன்றோ ஸாமாநாதிகரண்யம். ‘ஏகஸ்மின்னர்த்தே’ என்று சொல்லி இருப்பதால் அதற்கு பர்யாயம் ஸமசப்தம். என்றாலும் ஸம சப்தம் ஸாத்ருச்யத்திற்கும் வாசகம். ஆயினும் முக்திவாக்கியத்திலுள்ள ஸாம்ய சப்தமானது ஐக்கியத்தை உணர்த்துவதில் கருத்துள்ளது. ‘ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவபவதி’ இது முதலிய வேறு சூருதிவாக்கியங்களோடு அர்த்தைக்கியத்தினாலும், லயஸாயுஜ்ய சப்தஸ்ரவணத்தினாலும், நதீ ஸமுத்திரம் கடாகாசம் மடாகாசம் முதலிய திருஷ்டாந்த ஸ்ரவணத்தாலும், “ஸாதர்மய மாகதா:” என்கிற ஸ்ம்ருதியோ வென்றால் ஸருணப்ரஹ்மப்ராப்தியை விஷயமாகக்கொண்டது. அங்கணமில்லாவிடில் ப்ரத்யக்ஷ சூருதிவிரோதத்தாலும் ஸ்வரூபைக்ய விஷயமான பகுச்சூருதி விரோதத்தாலும் அதற்கு பலக்குறைவு ஏற்படுவதால் ஐக்கியபத்தியே இந்த வாக்கியத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ஐக்கியத்திற்கு † பரமம்யமாவது மறுபடி பேத ப்ரமத்தின் அங்குரமற்றிருத்தல். இந்தவிஷயத்தில் மறுமொழி கூறப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் ஸாம்ய சப்தமானது ‡ ஸாத்ருச்யத்தையே சொல்லுகிறது. ஐக்கியத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. ஐக்கியம் முக்தியார்த்தமென்று ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஸ்வாஸ்ய மில்லாமையால் ஸமசப்தத்திற்கு ஸாத்ருச்யத்திலே யன்றோ * ப்ராசர்யம். அதற்கு அபவாதம்ல்லாமலிருக்கும் தருணத்தில் அஸ்வாஸமான அர்த்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுன்னதாக ஆகாது. உன்னால் சொல்லப்பட்ட அபவாத ஹேதுக்களும் அடுத்தே பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. ஸமம் முதலிய சப்தங்களுக்கு

¶ உபஜீவ்யம் - ப்ரதானம்.

§ ப்ராஹ்மணம் - இழத்தல்

† பரமம்யம்—மேன்மை, சிறப்பு.

‡ ஸாத்ருச்யம்—ஸமமாக இருத்தல்.

* ப்ராசர்யம்—ஆகிய்யம்.

ஐக்யம் முக்கியார்த்தமல்ல. ஏகத்வத்தை சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பமிருக்குந்தருணத்தில் 'ஏகோகட: ' இதுமுதலிய இடங்களில் ப்ரயோகமில்லாமையால், ஸம்முதலிய சப்தங்களுக்கு ஐக்யம்முக்கியார்த்தமாக திருவள்ளூரில் ஏகசப்தத்திற்குப்போல ஸமாதிசப்தங்களுக்கும் ¶ ப்ரதியோகியை அபேக்ஷியாதப்ரயோகம் வரவேண்டியதாகும். ஸாமாநாதிகாண்யம், ஸமகாலவர்தீ, இதுமுதலிய இடங்களில் யாதொரு ஸமாதிசப்த ப்ரயோகமுண்டோ, அது ஸாதாரண்யமென்கிற அர்த்தமுள்ளது, ஐக்யார்த்தமுள்ளதன்று. ஸாதாரண்யரூபமான அர்த்தத்திலும் ப்ரயோகம் அமுக்கியமானது, ப்ரயோகம் வேறுவிதத்தால் உபபன்னமாகும் ஸ்தலத்தில் சக்திகல்பனம் பொருந்தாததலால். அப்படியன்றோ அனேகப்ரதியோகிகளுடன்கூட ஏகரூபமான ஸம்பந்தத்துடன்கூடி இருத்தலன்றோ, ஸாதாரண்யம். எவ்வண்ணம் தனமானது தேவதத்தன் யஜ்ஞதத்தன் இருவர்களுக்கு சேஷமாக இருப்பதால் (இருவர்களுடைய) ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபற்றி ஸாதாரண்மோ அவ்விருவர்களுக்கும் தனத்தைக்குறித்து சேஷித்வமிருப்பதால் ஸாத்ருச்யமோ, அவ்விருவர்களுடைய ஸம்பந்தமுள்ளதாக தனம் ஆகிறதோ, அவ்வாறே நீலத்வம் உத்பலத்வம் என்கிற இவ்விரண்டு தர்மங்களையும் அபேக்ஷித்து ஆகாரமாக இருத்தலால் † ஸம்பந்தி த்ரவ்யம் ஸாதாரண்யம் அவ்விரண்டு தர்மங்களுக்கு த்ரவ்யத்தைக்குறித்து ஆதேயத்வமிருப்பதால் ஸாத்ருச்யமிருக்கிறது. அந்த இரண்டு தர்மங்களின் ஸம்பந்தம்பெற்றது திரவ்யம். அவ்வாறே இரண்டுகளோடு ஸம்யோகமுள்ளதாக இருப்பதாலாவது அவச்சேத்யாவச்சேதக பாவத்தாலாவது ஸம்பந்தமுள்ள காலமானது அவ்விரண்டுக்கும் ஸாதாரண்யம். அந்தகாலத்தோடு ஸம்பந்தம் பெற்றிருத்தலென்கிற ஆகாரத்தால் அவ்விரண்டுக்கும் ஸாத்ருச்யமிருக்கிறது. அவ்விரண்டுகளோடு ஸம்பந்தமுள்ளது காலம். ஆதலால் ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசங்களை வஸ்துக்களின் ஸம்பந்தமுள்ளதாக இருத்தலால் திரவ்யம் காலம் முதலியவைகளில் ஸம் ஸமானம்முதலிய சப்தங்கள் லக்ஷணையினால் ப்ரயோகிக்கப்படுகின்றன வெண்பதுபற்றி முக்கியங்களல்ல. ஆதலால் ஐக்யத்தில் ப்ரயோகமில்லாமையால் ஸமசப்தத்திற்கு ஐக்யம் முக்கியார்த்தமல்ல. முக்கியமான அர்த்தம் ஸம்பலிக்கிறதாக இருக்க லாக்ஷணிகமான அர்த்தத்தை ஸ்வீகரிப்பது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. ஆகையால் ஸாம்யசப்தமானது ஸாத்ருச்யத்தையே சொல்லுகிறது. முத்தாத்மகோசரமான ஸாமாநாதிகாண்யத்திற்கு உபபத்தியும் அடுத்தே பாஷ்யத்தில் உரைக்கப்படப்போகிறது. ஸாயுஜ்ய சப்தத்தால் முக்தியில் அபேதமென்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது யுக்தமன்று. ஸாயுஜ்ய சப்தமானது ஸமானகுணஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும் சக்தியுள்ளதாக இருத்தலால், யுஜ்யதே என்கிற வ்யுபத்தியினால் யுக் சப்தம் குணபரமானது. தர்மியிலன்றோ குணம் ஸம்பந்தித்திருக்கிறது. ஸமானகுணமுள்ளவன் ஸயுக்-அவனுடைய தன்மை ஸாயுஜ்யம் என்றல்லவோ * வ்யுபத்தி. ப்ரயோக விரோதத்தாலும் ஸாயுஜ்யம் ஐக்யபரமல்ல. 'ஏதாஸாமேவ தேவதாநாம் ஸாயுஜ்யம்-ஸாரவ்ஷ்டிதாம் ஸமானலோகதாமாப்னோதி' என்று அநேக தேவதைகளோடு ஒருவனுக்கு ஸாயுஜ்யபத்தியானது கேழ்க்கப்படு

¶ ப்ரதியோகி—ஒன்றோடு நித்யஸம்பந்தமுள்ள மற்றொரு வஸ்து. அல்லது ஒன்றினால் தவறாமல் அபேக்ஷிக்கப்படும் வஸ்து.

† ஸம்பந்தி—ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்து.

* வ்யுபத்தி—அவயவார்த்தத்தினால் பொருளை உணர்த்தும் சப்தசக்தி.

கிறது. அவயவமில்லாததும் வெட்டத்தகாததுமான ஒரு ஆத்மாவுக்கு அனைத்தேவதைகளோடு ஐக்யம் பொருந்தாததன்றோ. கர்மாவயாக இருந்தலால்விரோதமில்லை என்று கூறப்படுமேயாகில், அங்ஙனமாகில் அக்னியுடன் ஏகபூதனான ஒருவனுக்கு வருணஸாயுஜ்யம் வரின் அக்னித்வரூபமான உபாதியின் பரித்யாகத்தால் அக்ரி தேவதைக்கு அபாவமானது உண்டாக வேண்டியதாகும். அக்ரித்வரூபமான உபாதி இருக்கும் தருணத்தில் வருணனோடு ஐக்யமடைவது பொருந்தாது. ஒளபாதிக்கமான பேதத்தை இழத்தல் ஐக்யபத்தியே ஒழிய முத்தி இருக்கா ஐக்யம் உண்டாகிறதில்லை. அக்ரி இருக்கும்பொழுதே அதினின்று வேறுபட்டிருக்கிறவனுக்கு வருணஸாயுஜ்யமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் ஒன்றாகப்போனவனுக்கு வேறுபடுதலென்பது உபாதியினாலுண்டாகத் தக்கது. உபாதியானது தேஹம் அந்தக்கரணம் முதலியது, அவைகளின் ஸம்பந்தம் காரணமல்லவென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அதிப்ராஸங்கம் வருவதால் ஹேது சொல்லத்தக்கது. கர்மாவே ஹேதுவென்று கூறப்படுமேயாகில் அக்ரி ஸாயுஜ்யதசையில் அந்த கர்மமானது கஷ்டமாய்விட்டதா? இல்லையா? கஷ்டமாகப்போய் விட்டதேயாகில் மறுபடி உபாதியின் உதயமில்லாமல் அக்ரியினிடத்தினின்று வேறுபாட்டைதல் பொருந்தாததால் அக்ரித்வோபாதியின் அபரித்யாகத்தால் முத்தின உபாதியின் பரித்யாக ரூபமான வருணஸாயுஜ்யபத்தியானது அடைவிலே வருகிறதென்பதும்பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. கர்மாவானது கஷ்டமாகவில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் அந்நால் உண்டுபண்ணப்பட்ட உபாதியானது கஷ்டமாகாததனால் அக்ரியோடு ஐக்யபத்தி ஸம்பவிக்கிறது. ஒளபாதிக்கபேதமானது பேதபரித்யாக ரூபமான ஐக்யபத்திக்கு விரோதியாததால் அந்த கர்மாவானது கசிக்காமலிருந்த போதினுங்கூட அக்ரிஸாயுஜ்யபத்தி தசையில் அதினிடத்தினின்று பேதத்தை உண்டுபண்ணுகிற உபாதியை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. கர்மாக்களுக்கு கார்யகாரித்வமானது காலவிசேஷ நியதமாக இருப்பதாலென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்படி இருந்தபோதினுங்கூட வ்யவஸ்திதமான கர்மவிசேஷத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கிற ஜீவனுக்கு அந்த கர்மாலினால் கட்டப்பட்டிராத அக்ரியினிடத்தினின்று அதே கர்மாவானது பேதத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்பதனால் அக்னியோடு ஐக்யபத்தியானதுபொருத்தமுள்ளதாக ஆகா.

மேலும் * ப்ருதியோடு ஒன்றாக இருந்து தனித்திருக்கிற கடத்திற்குப்போல அக்னியோடு ஒன்றாக இருந்து வேறாக ஆய் இருக்கிற ஜீவனுக்கு அஜத்வமும் நித்யத்வமும் பொருந்தாது. ஆதலால் பேதம் இருக்கையிலேயே அக்னி முதலியவைகளோடு ஸாயுஜ்யம். ஸமாகலோகதா ஸாஹசர்யத்தாலும் ஸாயுஜ்யம் ஐக்யமல்ல. ஒரு வஸ்துவுக்கு தான் இருக்கும் உலகத்தோடு ஸமானமான உலகத்தில் வஸித்தல் ஸம்பவியாதன்றோ. ஆகையால் ஸமாகலோகத்வம் போல்பேதம் வரித்தமாக இருக்கையிலேதான் ஸாயுஜ்யம் உண்டாகிறது. ஸமாகலோகத்தை அடைந்த பிரகு ஸாயுஜ்யப்ராப்தியே ஒழிய ஒரே ஸமயத்திலேயே முற்கூறப்பட்டிருக்கிற இரண்டும் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஆதலால் அவ்விரண்டுகளுக்கும் விரோதமில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல ஸாயுஜ்யம் ஸார்ஷ்டிதாம் ஸமானலோகதாம் என்று ஸாயுஜ்யம் முத்தி கேழ்க்கப் பட்டிருப்பதால்.

அர்த்தக்ரமத்தால் பாடக்ரமத்திற்குப்பாதம் என்று கூறப்படுமேயானால் அல்ல. அவயவசக்தியினால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்ட அர்த்தமானது பாடக்ரமத்திற்கு அனுசுணமாக இருப்பதாலும் வேறு அர்த்தங்களை கல்பிப்பது காரணமில்லாததாக இருத்தலாலும். பாடக்ரமத்தை பாதிப்பதற்காக ஸாயுஜ்ய சப்தத்திற்கு ஐக்கியபத்திலக்ஷணர்த்த விஷயையான ரூடி சக்தியானது கல்பிக்கப்படுமேயாகில் அப்பொழுது அன்யோன்யாச்சரயதோஷம் ஏற்படும்:— ஸாயுஜ்யத்திற்கு ஐக்கியபத்திலக்ஷணத்வ நிச்சயம் வரின் பாடக்ரமத்திற்கு பாதம்-பாட கிரமத்திற்கு பாதம் வரின் ஸாயுஜ்யத்திற்கு ஐக்கியபத்திலக்ஷணத்வ நிச்சயம் என்று. ‘ஏதேஷாமேவ ஸலோகதாம் ஸாயுஜ்ய மச்ருதே’ என்கிற வாக்கியத்திற்கு முந்தி உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்கியத்திலிருக்கிற க்ரமத்திற்குப் பாதமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. விருத்தார்த்த விஷயையான ரூடி சக்தியானது நிச்சிதமாக இல்லாததுபற்றி விரோதம் ஸுபரிக்காமல் போவதால்.

மேலும் “அக்னேர்வா ஏதாரி நாமதேயாரி அக்னே ரேவ ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதா மாப்னோதி, வாயோரேவ, இந்த்ரஸ்யைவ, ப்ருஹஸ்பதேரேவ, ப்ராஜாபதேரேவ, ப்ரஹ்மண ஏவ, ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதா மாப்னோதி” என்று அனேக வாக்கியங்களுக்கு அதிக பல மிருப்பதால் உன்னால் சொல்லப்பட்ட க்ரமமே பாதிக்கத்தக்கது. மேலும் ‘ஏதேஷாமேவ ஸலோகதாம் ஸாயுஜ்ய மச்ருதே. அக்னேரேவ ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதா மாப்னோதி’ இது முதலிய வாக்கியங்கள் கர்ம விதிசேஷமாக இருக்கிற அர்த்தவாத ரூபங்கள் கர்மபலமாக இருத்தலால் அக்னி ஆதித்யன் முதலிய தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யம் அரித்யம். ஆதலால் கர்மபலத்தின் முடிவில் அக்னி முதலியதேவதைகளிடத்தினின்று அந்த தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தவர்களுக்கு வேறுபடுதல் வர்ஜிக்கத்தகாததாக இருத்தலால் மோக்யம் வரையில் ஜீவபேதஸ்திதி உங்களுக்கும் இஷ்டமாக இருப்பதால் அக்னி முதலிய தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யதாசயிலுங்கூட பேதஸ்திதியானது வர்ஜிக்கத்தக்கதல்ல. அக்னி முதலிய தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தவர்களுக்கு அந்த தேவதைகளிடமிருந்து மீண்டும் வேறுபாடு ஏற்படுதல் உபாதிதியினாலென்று கூறப்படுமேயானால் உத்தரம் முந்தியே கொடுபட்டிருக்கிறது. அக்னி முதலிய தேவதைகளோடு ஸாயுஜ்யத்தைச்சொல்லி இருத்தல் அர்த்தவாதமாதலால் ஆதரிக்கத்தக்கதல்லவென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. வேதார்திகள் அர்த்தவாதங்களுக்கு சப்தத்தால் உணர்த்தப்படுகிற அர்த்தத்தில் ப்ராமாண்யத்தை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால். ஆகையால் ஸாயுஜ்யம் ஐக்கியமல்ல. பின்னையோ ஸமானுண ஸம்பந்தமே. வயமும் ஸ்வரூபைக்கியமல்ல. வய சப்தத்திற்கு அந்த அர்த்தமில்லாமையால் சப்தங்களுக்கு அர்த்தங்களில் ॥ வ்யவஸ்தாபனமானது ப்ரயோகங்களுக்கு அநுசுணமாக செய்யத்தக்கது. நித்யகையித்திக மஹா ப்ரளயங்களிலும் வ்யசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. அந்த இடங்களில் ஸ்வரூபைக்கியபத்தி கிடையாது, நித்யப்ரளயத்திலுமில்லை. ஸ்வர்க்கம் நாகம் முதலிய ஸ்தானங்களைக்குறித்துப் போக்குவாமைச்சொல்லுகிற சாஸ்திரத்தால் கையித்திக ப்ரளயத்திலும் இல்லை. முந்தின

॥ வ்யவஸ்தாபனம்—இந்தப்பொருளைத்தான் இந்தசப்தம் சொல்லுமென்று குறிக்கப்பட்ட ஒருபொருளிலோ பலபொருள்களிலோ சப்தங்களுக்கு ரூடி சக்தியைக்கல்பித்தல்-இதைத்தான் அபிதாவ்ருத்திஎன்று லக்ஷணகாரர்கள் கூறுகின்றனர்.

கல்பத்தில் ப்ரளயமடைந்தவர்களுடைய காரதர் முதலியவர்கள் முத்தின ஜன்ம வ்ருத்தாந்த ஸ்மரணமுன்னவர்களுடைய மறுபடியும் பிருக்கிறார்களென்று அறிப்பிடுகின்றால். புராணங்களில் காரதரால் முத்தின ஸ் கல்பத்திலுள்ள தன் பிப்பிடுகின்ற முதலியது இந்த கல்பத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று அறிப்பிடுகிறது. மஹாப்ரளயத்திலுமில்லை. ஸ் கைஷம்யம் ஸ் கைர்ஞ்ஞன்யங்கள் பரமபுருஷன் அநுபாபாயிருப்பதற்காக ஜீவாத்மாக்களின் நித்யத்வமும் பகுத்வமும் கர்ம வரணன்களும் இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாக இருப்பதால். அப்படியே 'ப்ரக்ருதிர்யா மயா க்யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபினீ. புருஷர்சாப்யுபாடென லீயேதே பரமாத்மதி' (வ்யக்தமான ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபினியாகவும் அவ்யக்தமான மஹதஹிங்காரதன்மாத்ர ஸ்வரூபினியாகவுமிருக்கிற யாதொரு ப்ரக்ருதியானது என்னால் சொல்லப்பட்டதோ அந்த ப்ரக்ருதி, புருஷன், இந்த இருவர்களும் பரமாத்மாவினிடம் லயிக்கின்றார்கள்) என்று சொல்லுகிற பராசரபகவாஸ்தவியே 'ஹிம்ஸ்ராவஹிம்ஸ்ரே ம்ருதுக்ருதே தர்மாதர்மாவ்ருதார்க்ருதே - தத்ப்ராவீதா: ப்ரபத்யந்தே தஸ்மாத் தத் தஸ்ய ரோசதே, ப்ரதான காரணீபூதாயதோ வைஸ்ருஜ்ய சக்தய: - தேஷாம் ஜேறயாசி கர்மாணி ப்ராக்ஸ்ருஷ்டா: ப்ரதிபேதிசே'(ஹிம்ஸையை உண்டுபண்ணுகிறதும் உண்டுபண்ணாததுமான இரண்டு வஸ்துக்களையும், மெதுவாயும், க்ருமாமுமுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களையும், தர்மாதர்மங்களையும், ஸத்யார்க்ருதங்களையும்) (அதனால் ப்ரேரணம் செய்யப்பட்டவர்களாக அடைகிறார்கள். ஆதலால் அது அவனுக்கு ருசிக்கிறது) (யாதொரு காரணத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கத் தக்க வஸ்துக்களிடமிருக்கிற சக்திகள் ப்ரதானகாரணங்களாக இருக்கின்றனவோ; அவைகளுக்குள் முத்தி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைகள் ஜேறயங்களான கர்மாக்களை அடைந்தன) இது முதலியவைகளால் அப்பொழுது வாஸனையுடன்கூடிய தர்ம ஸம்பந்தம் பெற்றஜீவர்களுடைய பகுத்வமானது காட்டப்பட்டது. அதனாலேயே பேதத்தை இழந்ததும் லய சப்தார்த்தமன்று. ப்ராக்ருத ஸ் ப்ரதிஸஞ்சரத்தையும் மோக்ஷத்தையும் விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரளய சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் அர்த்தவெரப்பயம் சொல்வது உசிதமன்று. சக்தி பேதகல்பனம் அமுக்யத்வம் இவ்விரண்டினுள் ஒன்று ப்ரஸங்கிப்பதால். அவ்விதத்திலும் மஹாப்ரளயாதிகளில் லய சப்தத்திற்கு அமுக்கியத்வம் சொல்லத்தக்கதல்ல. அனேக அர்த்தங்களில் அமுக்கியத்வத்தை ஆசாரப்பிப்பதைவிட முத்தி மாத்ரிரத்தை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரளயசப்தத்திற்கு அமுக்யத்வாசாரணம் பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதால். ஆதலால் எல்லா ப்ரயோகங்களுக்கும் அனுருணமான அர்த்தம் ஸவீகரிக்கத்தக்கது. ஆகையால் விஜாதியமான அவஸ்தையை இழப்பதனால் பிரிதலுக்கு அபாதானமாக இருக்கிற காரணத்வ தர்மியான திரவ்யத்துடன் சேருதலே லயம். ஆகையால் றுக்கம் லயசப்தார்த்தமல்ல.

ஸ் கல்பம்—ப்ரளயகாலம், உலகமழியும் காலம்.

ஸ் கைஷம்யம்—ஸமமாக இல்லாமலிருத்தல்.

ஸ் கைர்ஞ்ஞன்யம்—கருணை இல்லாமை. ஸ் ப்ரதிஸஞ்சரம்—லயம்.

↑ அபாதானம்—விபாகம் எந்த வஸ்துவினிடத்திலிருந்து உண்டாகிறதோ அந்த(விபாகத்திற்கு அவ்விபாக இருக்கும்) வஸ்து. இந்த அபாதான ஸ்வரூபத்தை "த்ருவமபாயேதாதாகம்" (க-ச-உச) என்று பாணிக்மஹரிஷி கூறி இருக்கிறார்.

ஆகாசம் முதலிய திருஷ்டாந்தோபன்யாஸமானது ஔபாதிக்கமான வைஷ்ணவத்தினின்மையைக் காரணமாகக்கொண்டது ஆகாசம் முதலிய தத்வங்க்கூட ஆம்சங்களுடன் சேர்ந்திருப்பதால் பஞ்சீகரண வசனத்தினால் அவைகளுக்கு உபாதேச பேதங்களோடு கூடி இருத்தல் வேதாந்திகளால் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. ஆகையால் மோக்ஷ விஷயச்ச்ருதிகளில் ஸ்வரூபையமானது ஓரிடத்திலும் அறியப் படுகின்றதில்லை, நிர்ஞுன ப்ராப்தி விஷயமான ச்ருதியானது ஒன்றாகூட இல்லை என்கிற இந்த அர்த்தம் அடுத்த உபபாதிக்கப்படப்போகிறது. ஆதலால் ஸாத்யம்யஸம்மாணமானது ஸருணப்ராப்தி விஷயமாக இருத்தலால் அதற்குப் பரமமோக்ஷ விஷயத்வமில்லை. அப்படிக்கு இல்லாவிட்டால் நிர்ஞுன ப்ராப்திவிஷயமான ச்ருதி விரோதம் வருவதால் ஸம்ருதிக்கு தெளிப்பல்யம் ப்ராஸங்கிக்கு மென்று சொன்னதும் தருத்தமாக ஏற்படும். ஆகையால் 'யதா பர்ய' - என்கிற வாக்கியத்தில் ஸாம்ய சப்தம் ஸாத்ருச்யத்தை உணர்ந்துவதில் கருத்துள்ளது. எந்த ஆகாரத்தால் ஸாம்யமாக அந்த ஆகாரத்தின் ரிவாதிக்கவம் பரம சப்தத்தால் அபிப்ராயம் உட்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த வாக்கியமானது பரபரஹம் ப்ராப்திரூபமான பரமமோக்ஷத்தை பரபரஹம்ஸாம்யபப்தி லக்ஷணமாகவே ப்ராதிபாதிக்கிறது.

வனவாஸு வாஸவிதாஸஸு வஸமுணநெவ வுஹோவாஸஸு |
 வஸதெஹகஸாபுவநெவ | சுதொ விகுது இதி வஸதிசுக்ஸாஸெநெவ
 “சுநநாபயி ப்ரபாநஸு, விகுதுதவிரிஷு வஸகூஸ” இத்யாதி
 ஷுதிசு | வாக்யகாஸெநவ வஸமுணநெஸுஸுவாஸஸுஸு விகு
 ஷிகுஸுஸு— “யுசு தஸுணகொவாஸநாசு” இதி | ஷாஷு
 க்ஸுதா வுாவாதஹ— “யசுவி வஸித” இத்யாதிநா | “வஸு
 வெஷு வுஹெவ வஸதி” இத்யுத்ராவி “நாஸாபுவாஸிஸுஸு வஸா
 துஸு வஸுஸுஸுஸெவதி ஷிஷு, திரஸுஸு வஸஸு வஸாஸுஸெவதி,
 வஸுஸுஸுஸுவஸுஸு ஸுஸாஸுஸெவாஸிஸுஸுஸு” இத்யா
 ஷிஸெஸுஸுஸுஸு ப்ராக்ஸுதநாஸாபுவாஸுஸு வஸிஸுஸுஸு
 க்ஸுஸு தஸுதஸுஸுஸு ஸுஸெஸுஸுஸுஸுஸு வஸுஸுஸுஸு
 தொஸுஸு | ப்ரகாஸெஸுஸு தஸுஸுஸுஸுஸுஸு வஸு
 வஸுஸுஸுஸு மெஸுஸுஸு |

சுதூரவ் விஜ்ஞாநம் ப்ராவகம் ப்ராபெஷ்யவரௌ ஸ்ரஹ்ணி வா
 ஷ்டிவ ப்ராவணீயஸ்தொப்யேவாத்ரா ப்ருக்ஷீணாஸௌஷஹாவநம்” (வி-வ
 ௬-௭-௬௩) இதி வரஸ்ய ஸ்ரஹ்யுநாநாத்ரா வரஸ்ய ஸ்ரஹவச ப்ருக்ஷீணா
 ஷௌஷஹாவநீ க்ஷீ-ஹாவநா ஸ்ரஹ்ணாவநா உஹய ஹாவநெதி ஹாவநா
 த்ரய ரஹிக் ப்ராவணீய உத்யுவித்யாய (கேக்ஷத்யுஜ்ஞ கரணீஜ்ஞாநம்

தகரணம்.]

முதல் அத்தியாயம்.

[௫௪]

[illegible]

புதி ப ா ஷ் ய ம்.

பாவித்தையகனில் எல்லாவற்றிலும் ஸகுணப்ராஹ்மமே உபாஸ்யமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பலமும் ஒரேவிதம், ஆகையால் வித்யா விகல்பம், மென்று ஸைத்ரகாரராலேயே ‘ஆந்தாதய: ப்ரதானஸ்ய’ ‘விகல்போவஸி’ சிஷ்ட பலத்வாத்’ இது முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வாக் கியகாரராலும் ஸகுணத்திற்கே உபாஸ்யத்வமும் வித்யா விகல்பமும் கூறப்பெ ட்டிருக்கிறது. ‘யுக்தம் தக்துணகோபாலநாத்’ என்று பாஷ்யகாரரான விபாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ‘யத்யபி ஸச்சித்த:’ இது முதலான தால். ‘ப்ராஹ்மவேத ப்ராஹ்மைவபவதி’ என்கிற இடத்திலுங்கூட ‘நாம ரூபாத் விமுக்த: பராத் பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்’ நிரஞ்ஜன: பரம ஸாம்யமுபைதி’ ‘பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேண அபிரிஷ்டயதே’ இதுமுதலியவைகளோடு அர்த்தைக்யத்தினால் ப்ராக்ருதங்களுடைய நாமரூபங்களால் விடுபட்டவனும் அந்த நாமரூபங்களால் உண்டுபண்ணப் பட்ட பேதத்தை இழந்தவனுமான ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞானைகாகாரமுண்ண னாக இருத்தலால் ப்ராஹ்மப்ரகாரத்வம் (ப்ராஹ்மஸாத்ருச்யம்) கூறப்படுகிறது. ப்ரகாரைக்யமுள்ள இடத்தில் ப்ரகாரநிராவ்யைக்ய வ்யவஹாரம் முக்கியமே. ‘ஸேயம் கௌ: ஒரு பசுபோன்ற வேறு பசுவைப்பார்த்துஇது ‘அதே பசு’ என்று இந்த இடத்திலும் ‘அரகே! அடையத்தக்கதான பரப்ராஹ்மத்தி னிடத்தில் விஜ்ஞானம் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ராப்தி ஸாதனமாக இருக்கிறது. அப்படியே முற்றிலும் அழிந்துபோன பாவனைகளை உடையவனான ஜீவாத் மா (ப்ராஹ்மத்தை அடைவிப்பிக்கத்தக்கவன். பரப்ராஹ்ம தியானத்தினால் ஆத்மா பரப்ராஹ்மம்போல் முற்றிலுமழிந்துபோன எல்லாபாவனைகளோடுங்

கூடியவனாக ஆகிறான். கர்மபாவனை, ப்ரஹ்மபாவனை, உபயபாவனை என் கிற மூன்று பாவனைகளாலும் விடுபட்டவன் ப்ராபணியன் (அதாவது ப்ரஹ் மத்தை அடைவிப்பிக்கத்தக்கவன்) என்று சொல்லி ‘கேஷத்ராஜ்ஞ: கரணீ ஜ்ஞாநம் கரணம் தஸ்யவைத்ஸிஜ - நிஷ்பாத்யமுக்திகார்யம்ஹி க்ருதக்ருத் யம் நிவர்தயேத்’ (ப்ராஹ்மண! கேஷத்ராஜ்ஞன் உபாஸகன். ஞானம் அவ னுக்கு ஸாதநம். அந்த ஞானமானது முக்திகார்யத்தை உண்டுபண்ணிவி ட்டி க்ருதக்ருத்யமாக ஆகி நிவர்த்திக்கிறது. அதாவது செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்ததாக ஆகி திரும்பிவிடும்.) என்று பரப்ரஹ்மத்யான ரூபமான கரணத்திற்கு ப்ரக்ஷீணசேஷபாவநாத்மஸ்வரூப ப்ராப்தியினால் க்ருதக்ருத்யமாக ஆகி நிவ்ருத்தித்தல்சொல்லி இருப்பதனால் வித்திவரையி ல் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதென்று சொல்லி ‘தத்பாவ பாவமாபன்ன ஸ்ததாலௌர பரமாத்மன - பவத்யபேதி பேதஸ்ச தஸ்யாஜ்ஞாந க்ருதோபவேத்’ (அந்த ஜீவாத்மா அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள ப்ரக்ஷீணசேஷபாவநத்வ ரூப மான ஸ்வபாவத்திற்கு ஸமானமான ஸ்வபாவத்தை அடைந்தவனாக அப் பொழுது பரமாத்மாவோடு பேதமில்லாதவனாக ஆகிறான். அவனுக்கு பேத மானது அஜ்ஞானத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டதாக ஆகும்.) என்று முக்தனு டைய, ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறார். தத்பாவம்-ப்ரஹ்மத்தினுடைய பாவம்- ஸ்வபாவம்-ஸ்வரூபைக்மயமல்ல. ‘தத்பாவ பாவமாபன்ன:’ என்கிற வாக்கி யத்திலுள்ள இரண்டாவது பாவ சப்தத்திற்கு அன்வயமில்லாமல் போவதா லும் முற்கூறப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு விரோதம் வருவதாலும். ப்ரஹ்மத்தி னுடைய யாதொரு ப்ரக்ஷீணசேஷபாவனத்வ ரூபமான பாவமுண்டோ, அதன் ஆபத்திதான் தத்பாவபாவாபத்தி. எப்பொழுது இவ்வண்ணமாக ப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ரக்ஷீண சேஷபாவநத்வரூபமான பாவத்தை அடைகிறானோ அப்பொழுது அந்த ஜீவாத்மா பரமாத்மாவோடு அபேதமுள்ளவ னாக ஆகிறான். பேதமற்றவனாக ஆகிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் ஸுருணப்ரஹ்மோபாஸகனுக்கு ஸுருணப்ரஹ்மப்ராப்தியை இத்தகசுருதிகள் சொல்லுகின்றனவே ஒழிய பரப்ரஹ்மோபாஸகனுக்கு பரப்ரஹ் மப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதில்லை என்கிற சங்கைவரின் சொல்லுகிறார். பா லீத்யாஸு என்று. ப்ரஹ்மவித்யைகளிலென்று அர்த்தம். ஸர்வாஸு, அன்யனாஸு ஸுருணவித்யமாகவும் நிர்ருணவித்யமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தஹாவித்யை ஸத்வித்யை அக்ஷரவித்யை முதலிய எல்லாவித்யைகளிலும் என்று பொருள். ‘அந் நக்ஷயத்வாதிதணக்:’ என்கிற பரவித்யா வாக்யவித்யைஸூத்ராஸ்வாரஸ்யத்தால் அதற்கு ஸுருணவித்யந்வம் அறியப்படுகிறது. ‘ஆநந்தாதய: ப்ரதாநஸ்ய’ என்கிற ஸூத்ரமானது உபாஸ்யனுக்கு ஸுருணந்வத்திற்காக உதாஹரிக்கப்பட்டது. ‘லிகல் போடவிசிஷ்டபலத்வாத்’ என்கிற ஸூத்ரமானது ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸுருணந்வத்திற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இது பொருள். அன்யனாஸு

நிர்குணவியயமென்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற 'ஸத்யம் ஜ்ஞானம், ஆர்த்தோ பரஹ்ம' இதுமுதலிய வாக்கியங்களுக்கு ஆர்த்தம் முதலிய குணங்களோடு கூடிய பரப்ராஹ்ம வியயத்வத்தையும் அந்த குணங்கள் எல்லா விதப்பைகளிலும் தொடர்ந்து வருகின்றன வென்பதையும் சொல்லி அவைகளுக்குள் ஒரு விதப்பைப் பல்பை அடையச் செய்வதின் பொருட்டு போதுமான திறமையுள்ள பெண் ஸத்யா விகல்பமும் கூறப்பட்டது. ஆகையால் அன்யனால் நிர்குணவியயம் எருணவியய மென்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்வியை தஹா வித்யை முதலியவைகளில் உபாவிக்கத்தக்க வஸ்துவும் பலமும் ஸகுணமாக இருப்பதால் ஸகுண ப்ராப்தியை விட வேறாக நிர்குணப்ராப்தி உண்டு என்று சொல்வது ப்ராமாணமல்லாதது. ஆதலால் முக்தியில் பேதபரக்கான சருதிகளுக்கு அப்யதாவீத்தியானது உப பன்னமாகாது. அடையத்தக்கவஸ்து வியயத்தில் வேற்றுமை இல்லாமையால், ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தை அறித்தவர்களுடைய வசனத்தைக் காண்பிக்கிறார்— ஸூத்ரம் என்று. யுக்தம் தந்திராகோபாஸநாத் என்று. யுக்தரகுணங்களோடு கூடிய ப்ராஹ்மமே அடையத்தக்கது. ஏனெனில் அந்த குணங்களோடு கூடிய ப்ராஹ்மத்தை உபாவிப்பதாலென்று அர்த்தம். வித்யாவிகல்பமும் ஸத்வியை உத்திலே காணத்தக்கது. ஸங்கீதன்— ஸத்வியாவிஷ்டன், அப்படியானால் முக்தியில் அபேத சருதிக்கு என்ன அர்த்த மென்று கேட்டில் கூறுகிறார்— ப்ராஹ்ம என்று. 'ஸயோ ஹவை தத்பாம் ப்ராஹ்மவேத ப்ராஹ்மவ பவதி' என்று. ப்ராஹ்மனை ப்ராஹ்மவேதனமுன்னவனுக்கு ப்ராஹ்மபர்யத் ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தைச் சொல்வதில் முக்கிய கோக்கமுள்ளது இந்த வாக்கிய மென்று எப்படியும்திக்குமோ அப்படி மேலே சொல்லப்படப்போகிறது. இவ்விடத்திலோ வென்றால் வேறு அர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது. ப்ராஹ்ம நாமரூபங்களின் த்யாகத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக 'நாமரூபத் விமுக்த: ' என்கிற ஸ்ருதி உதாஹரிக்கப்பட்டது. ஸாம்ய ப்ராப்திபத்தியின் பொருட்டு 'நிரஞ்ஜ: ' என்கிற வாக்கியம் எடுக்கப்பட்டது. 'பரம்ஜ்யோதி: ' என்கிற வாக்கியமானது அதே ஸாம்யம் ஸ்வாபாவிக் கெனப்பதற்கு ஜ்ஞாபகம். அங்ஙனமாகில் அமுக்க்யத்வம் ஏற்படுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்— ப்ரகாராக்யேச என்று. இந்த உதாஹரணமானது "ஸோயம் ஸ்ரீஹி:" இது முதலியதற்கு உபலக்ஷணம். 'யதர்துவஷ்வருது லிங்காநி காராநுபாணி பர்யயே. த்ருப்யத்தே தாநி தாத்யேவ ததா பாவா யுகாதிஷு' (5) ருதுக்களில் அந்தந்த ருதுவுக்கு உரித்தான தளிர் புஷ்பம் காய்கனிமுதலிய பற்பலவிதங்களான ருது சின்னங்கள் அந்தந்த ருதுக்கள்மாறி மாறிவரும் தருணத்தில் அந்தந்த சின்னங்களே எவ்வாறு காணப்படுகின்றனவோ அவ்வாறே * யுகம்முதலியவைகளும் முறையேமாறி மாறிவருங்கால் அந்தந்தயுகம் முதலியவைகளுக்கு உரித்தான அதே வஸ்துக்கள் அப்படியே காணப்படுகின்றன) இது முதலிய ப்ரயோகம் ப்ராஹ்ம முதலிய கிரந்தங்களில் காணத்தக்கது. திருஷ்டாந்தத்தில் ப்ரகாராக்யத்தில் கூட ப்ரகாரிகளை ஒன்று படுத்திச் சொல்வது முக்கியமாக இருந்தபோதிலும்கூட ஸ்வரஸமன்று. முன் பார்க்கப்பட்ட கோவினிடத்தில் வ்யக்த்யம்சத்தை விட்ட

5 ருதுக்கள்—இரண்டு இரண்டுமாதங்கடங்கிய கால விசேஷங்கள். இவைகள் ஒஷதிகளையும் விருஷங்ககளையும் பக்குவப்படுத்தி தளிர்ச்சவும் புஷ்பிக்கவும் பலிக்கவும் செய்யும் பருவகாலங்கள். இவைகள் வஸந்தம் க்ரீஷ்மம் வர்ஷை சாந்த்-
ஹேமந்தம் சிரம் என அறுவகைப்பட்டிருக்கின்றன.

* யுகம்—தேவமானத்தால் பன்னிராயரம் வருஷம் கொண்ட காலம். இது க்ருதம், த்ரேத, த்வாபரம், கலி, என நாலுவகைப்பட்டுள்ளது.

தனால் அஸ்வாரஸ்யம், ஜாத்யம்சத்திற்கு மிக்க ஒற்றுமையுள்ளதாக இருத்தல் என்கிற தன்மையின் ஐத்யத்தால் முக்கியத்வம். தார்ஷ்டாந்திகத்திலோவெனில் 'கங்கையில் எடைச்சேரி' என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள கங்காபதத்திற்குப் போல முற்றிலும் பரவ்ருத்தி நிமித்தத்தின் பரித்யாகமில்லாமையாலும் பரமாத்மாவின் டத்தில்போல பரவ்ருத்தி நிமித்தபெனவுகல்ய மில்லாமையாலும் பரவ்ருத்தி நிமித்தத்தின் ஏகதேசத்தில் அன்வயிக்கிற முக்தாத்மாவின் டத்தில் முக்கியகோடி என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் முக்கியமென்றே உரைக்கப்பட்டது. லாக்ஷணிகமான கங்காபதம்போல அத்யந்த அமுக்கியமல்ல வென்றுபொருள். முத்தனுக்கு அபரிச்சினை ஞானாகந்தங்களிருந்தபோதிலும் ஜகத்காரணத்துத்திற்கு அனுருணமான குணப்ருஹத்தவமும் ஸ்வரூபப்ருஹத்தவமாயில்லையென்றே, ஆகாராக்ஷியமுள்ள இடத்தில்கூட ஆகாரியான வஸ்துவோடு மற்றொன்றை ஒன்றுபடுத்தி வ்யவஹரிப்பது அத்யந்தம் அமுக்கியமன்று என்பதில் 'ஸோயம்கௌ' என்பது திருஷ்டாந்தம். யோகஸங்க்ராஹாரம்பத்தில் மாத்ரிமல்ல. விஸ்தரத்தில் கூட 'வ்யவதானமில்லாத முத்தினசுலோகங்களில் பேதப்ரதிபத்தியானது இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—அத்யாதி என்று. முக்தாத்மாவை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரகராணத்தாங்களில் மாத்ரிமல்ல. இந்த ப்ரகராணத்திலுமென்று பொருள். இந்தசுலோகத்தில் அப்படியே என்று ப்ரஹ்மஸாதர்மயோபதேசம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. பரப்ரஹ்மவத் என்கிறபதத்தை முதலில்கொண்ட கிரந்தமானது ததைவ என்கிற இந்தபதத்திற்கு வியாக்ஷியானம். ப்ரக்ஷிணசேஷபாவசப்தத்தை வியாக்ஷியானம் செய்கிறார்—கர்மபாவநா என்று, 'பரப்ரஹ்மவத் ப்ரக்ஷிணசேஷகர்மபாவச' என்கிற பாடத்தில் கர்மசப்தமானது யாகம்முதலிய க்ரியைகளுக்கும் உபாஸகங்களுக்கும் பொதுவாக அனுஷ்டிக்கத்தக்க மந்திரமாத்ரிதரத்தில் கருத்துள்ளது. அப்பொழுது கர்மசப்தத்தால் 'த்ரிவிதாபாவபாவநா' என்கிற இடத்திலுள்ள பாவசப்தமானது வியாக்ஷியானிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த இடத்தில் இது பொருள். அடையத்தக்க பரப்ரஹ்ம விஷயஜ்ஞாநமானது ப்ராப்தியை உண்டு பண்ணுகிறதாதலால் சுத்தஸ்வரூபமும் ப்ராப்யமென்று அது அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

இந்த வ்யதிரேகமானது தத்பாவபாவித்வாத் என்கிற அதிகராணத்தின் அர்த்தம். அவ்விடத்தில் பத்தஸ்வரூபம் சிந்திக்கத்தக்கதென்று பூர்வபாகம் செய்து கொண்டு முத்தஸ்வரூபம் சிந்திக்கத்தக்கதென்று வித்தர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தசுலோகம் ஒரு ப்ரகராணத்திலிருக்கிற தென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக அடுத்தஸுலோகமும் வியாக்ஷியானிக்கப்படுகிறது. கேஷுந்ஜ்ஞ: என்று. எவ்வளவுவரையில் கேஷுந்ஜ்ஞாவஸ்தையுள்ளவனோ அவ்வளவுவரையில் கரண உபாஸகன், அவனுக்கு ஜ்ஞாநம் கரணம், கரணமாகஇருக்கிற ஞானமானது முத்திகாரியத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டு திருமயிலெழுதிய முத்திக்கு முத்திய திரும்பாது என்று கருத்து, முத்தனுக்கு உபாஸனத்தினின்று நிரூபத்தியானது விதிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ. ஆகையால் மோக்யம்வரையில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து. தத்பாவபாவசப்தத்தால் ப்ரஹ்மஸம்யாபத்தி ஜ்ஞாநத்திற்காகவும் 'விபேதஜ்ஞேஜ்ஞாநே' என்கிற இடத்தில்,

ஜ்ஞானேன்று பதம் பிரிக்கப்படவேண்டுமென்கிற சங்கையை விலக்குவதற்காகவும் 'தத்பாவபாவம்' என்கிற சேலாகம் வியாக்கியானிக்கப்படுகிறது. 'தத்பாவ' என்கிற சேலாகத்தில் தத்பாவஎன்று உபமான பூர்வபத பகுவீஹி, தன்யபாவஇவ பாவ: யஸ்யஸ: தத்பாவ:; தத்பாவஸ்யபாவ: தத்பாவபாவ: என்று விக்ரஹம் சொல்லத் தக்கது. 'தத்பாவ' என்கிற பதத்திலுள்ளடங்கி இருக்கிற தச்சத்பாவசப்தங்கள் இரண்டையும் வியாக்கியானம் செய்வதற்காகச் சொல்லுகிறார்—நத்பாவ என்று. பாவ்யத்திலிருக்கிற தத்பர்வசப்தம் பகுவீஹியல்ல, பின்னையோ தத்புருஷஸமா ஸம்-ஸமாஸமானதுவியாக்கியானிக்கப்படவேண்டுமென்றுவிரும்பப்பட்டிருக்கும் தருணத்திலன்றோ பகுவீஹிவிசிஷ்டரூபத்தால் பதத்தை எடுக்கவேண்டும். தத்சப்த மாத்மிகங்கள் வியாக்கியானிக்கப் படவேண்டுமென்றுவிரும்பப்பட்டிருப்பதால்பகு வீஹி விசிஷ்டரூபத்தால் பதமெடுக்கப்படவில்லை. தத்சப்தத்தால் ப்ரஹ்மம் சொல் லப்படுகிறது. முதன்மைவாய்ந்திருக்கிற பாவசப்தத்தால் ஸ்வபாவம் கூறப்படுகி ரது என்று பொருள். 'பாவேவாலீலாக்ரியாசேஷ்டா பூத்யபிராயஜைதுஷா-பதார்த் தமாத்ரே ஸத்தாயாமாத்மயோநிஸ்வபாவயோ: 'என்று நிகண்டகாரர்கள் கூறுகின்ற னர். அன்றிக்கே பாவ்யத்திலிருக்கிற தத்பாவசப்தமும் பகுவீஹி விசிஷ்ட மானது. தத்பாவோப்ரஹ்மணோபாவ: ஸ்வபாவ: இதி 'தத்பாவ' என்கிறபதத்தில் தத்சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தம் பெற்றதாக அறியப்பட்டிருக் கிற பாவம் ஸ்வபாவம் என்று அர்த்தம். அல்லது ஸ்லோகத்திலும் தத்பாவ சப்தம் தத்புருஷம் இரண்டாவது பாவசப்தம் ஸத்தையைச்சொல்லுகிறது. வ்யா வர்த்திக்கத்தக்கதைச் சொல்லுகிறார்—நது என்று. எதுவென்று கேட்கில் கூறு கிறார்—நத் ஈவ என்று.வேறுஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்—பூர்வோத்தரீதத்யோநாநீச என்று.ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் ஹேயாரஹத்வம் முதலிய விரோதம் அர்த்த விரோதம்,இவ்வண்ணம் சப்தப்ராயாலோசனத்தாலும் அர்த்தப்ராயாலோசனத்தாலும் பாவசப்தத்திற்கு ஸ்வபாவவாசித்வம் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஸ்வபாவசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது முன்சேலாகத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரகூட்டசேஷபாவனத்வம் என்று சொல்லுகிறார்—யதீ என்று. தத்சப்தத்தின் ஸாமர்த்தியத்தினால் யத்வரு தத்தை ஆகேபித்து வியாக்கியானிக்கிறார்—யதைவம் என்று. அபேதி என்கிற இடத்தில் பேதசப்தத்தின் வியாக்கியானத்திற்காக பேதசப்தத்தை இரண்டுஞ் ப்ரத்யயங்களால் பிரித்து நிர்தேசிக்கிறார்—பேதாஹிநோபவதி என்று.அன்றிக்கே பேதயில்லாதவகை ஆகிறான் தாதாத்மய முன்ஸவகை ஆகிறானில்லை என்று பொருள். அப்படிஇல்லவாவிட்டால் 'பேதஸ்சதஸ்யாஜ்ஞாநக்ருத: ' என்று அடுத்த நிர்தேசம் பொருந்துகிறதில்லை.

ஜ்ஞானென்காகாரதயா வாராஜ்ஞென்கவுகாரஸ்யூரஸ்ய தஸூரஜ்ஞெ னொ ஷெவாஹிவ: | தஷுப்யொபாஸ்ய கரீரூராவாஜ்ஞாநசிறிவ: | ஸ ரூவகஸ்யுத: | ஸதூஷெவாஹிஷெஹி வரஸ்யுஷ்யூரெனசிறிவ: | தா ஜ்ஞாநரூவெ கரீரூணி விநஷெ ஷெகஸவாவாநிவத: | உத்யுஷெஹி வதி | யபொகூ: | வகஸ்யுரூவெஷெஷு வாவஹுகரீவ்யுகிபூஜ: | ஷெவா ஹிஷெஷெவயபூஷெ நாவூ நகாவாரணாவாநிவ: | (வி-வா-உ-கஉ-ந.ந) உதி | வநதஷெவ விவ்யுணாதி—(விஷெஷெநகசுஜ்ஞானெ நாவூரூத்யு

இதிகம் மதெ | சூதூநொ ஸ்ஹணொ ஹெஹீஸ்தஹம் சுஃகரிஷெதி” உதி |
விஹெஹீ-விவியொ ஹெஹீ-ஹெவத்யபுஷ்யநாஷ்யஸூவாராதூகஃ | யயொத்ஹம்
ஸௌநகெநாவி, “உதாவிடயொஹி ஹெஹீநாயம் ஸிஷ்யாஜ்ஞாநநி
ஸந்நநு” உதி | சூதூநி ஜ்ஞாநஸூராதெவ ஹெவாஹிராதெவவிவியஹெஹீ
ஹெதாஹிதகஹீடாஷ்யாஜ்ஞாமெ வரஸ்யஹ்யூராமெநாதூதிகநாயம்
மதெ ஸதி ஹெஹீநாவாஹீஸ்தஹம் வரஸூகஸ்ய ஹ்ணசூதூநொ ஹெ
வாஹிராதெவஹெஹீ சுஃகரிஷெதி” தூய்யஹீ : சுவிஷ்யா கஹீஸம்ஜ்ஞாதநா”
உதிஹீநெதெவொகூ ||

“கெஞ்சுதும் வாவி போம் விழி” உத்யாபிநானய்யாராடுவெண்
ஸவடஸூராத்நெய்கூரணியாநடி | சுறையா “கூரஸூவடாணி ஹந்தா
நி சுருட்டெய்யாக்கூர உறுதெ | உத்யேவாருஷஸ்து” உத்யாபிந
விடுரொயி | சுத்யபுராரடுவெண் ஸவெடஸூராத்நெய்கூர கெஞ்சு
ஹவதாந்நிஹிதடி “ரஸூரஸூவடஹந்தாநா ஹுதெயெய்யா
ந திஷ்டி” (தீ-கடி-சுக) ஸவடஸூ வாஹம் ஹுதிஸஹிவிஷ்டி” (தீ-
கடு-கடு) இதி வ | “சுஹதாதூ முவாகெய ஸவடஹந்தாஸயஸி
தடி” இதி வ தெயெய்யாறுதெ | ஹந்தாஸவெய்யாஹுத்யாறுதெயெய்யா
வயநடி | யதஸூவெடஸூராத்நெய்கூர ததவவ ஸவெடஸூராத்நெய்கூர
யுயெய்யாறுதெ “நததவவ ஸவெடஸூராத்நெய்கூர” இதி;
ஹவதாந்நிஹிதடி ஹவதாந்நிஹிதடி ததவவ ஹவதாந்நிஹிதடி
ஹவதாந்நிஹிதடி “யதஸூவெடஸூராத்நெய்கூர ஹுதிஸஹிவிஷ்டி
வாவதஸூராத்நெய்கூர ததவவ ஸவெடஸூராத்நெய்கூர” (தீ-கடு-சுக-சுக) இதி ||

சுதம் சாஸ்திரஞ்ஞ ந நிவிபுஸெஷவஜ்ஞசுதிவாடிநிஷி |
நாவ்யுடிஜாதஸு ஹாநுக்ஞசுதிவாடி | நாவி விஜிவிபுஸாணாந்
ஸாநுவஜெநிஷெயி ||

பூரீபாஷ்யம் :-

ஞானத்தையே வடிவமாக்கக்கொண்டிருந்ததால் பரமாத்மாவோடு
ஏகபாகராக இருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு உதவமனுஷ்யாதி ரூபங்
களால் அந்த பரமாத்மாவைக்காட்டினும் வேறுபாடு இருக்கிறது. அந்த

பேதஸம்பந்தமானது இவனுக்கு கர்மரூபமான அஜ்ஞானத்தை மூலமாகக் கொண்டது. ஸ்வரூபத்தாலுண்டிடுண்ணப்பட்டதல்ல, அந்த தேவாதி பேதமோவென்றால் பரப்ராஹ்மத்யானத்தினால் மூலபூதமான அஜ்ஞானரூபமான கர்மாவானது நஷ்டமானவுடன் காரணமில்லாமைபால் நிவர்த்திக்கிற தாதலால் அபேதமுள்ளவனாக ஆகிறான். அவ்வாறே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏகஸ்வரூபபேதஸ்து பாஹ்யகர்மவ்ருதிப்ராஜ: - தேவாதிபேதே: பதவஸ்தே நாஸ்த்யநாவரணே ஹி ஸ: - (ஜ்ஞானநகாகாராக இருப்பதுபற்றி ஏகஸ்வரூபனு ஐவனுக்கு தேவாதிபேதமானது பாஹ்யமான கர்மாவரணத்தினாலுண்டாகிறது. கர்மாவினாலுண்டிடுண்ணப்பட்டிருக்கிற தேவாதிபேதம் நாசம் செய்யப்பட்டுவிட்டதேயாகில் பேதமே கிடையாது. ஏனெனில், அவன் கர்மரூபமான ஆவரணமில்லாதவன்) என்று. இதைப்பே விவரிக்கிறார் - 'விபேதஜனகே: ஜ்ஞானே நாசமாத்யந்திகம் கதே - ஆத்மநோ ப்ராஹ்மணே பேதமஸந்தம் க: கரிஷ்யதி' (தேவாதிருபமான பற்பல பேதத்தை உண்டிடுண்ணுகிற அஜ்ஞானமானதுமுற்றிலும் நாசமடைந்த பிறகு ஜீவாத்மாவுக்கு இல்லாததான ப்ராஹ்மபேதத்தை எவன் உண்டிடுண்ணுவான்) என்று. விபேத: - தேவதிர்யம் மனுஷ்யஸ்தாவராத்தமகமான பற்பலபேதம், செளரகரும் சொல்லி இருக்கிறார் - 'சதுர்விதோ: பிபேதோ: பிபேதம் மித்த்யா ஜ்ஞான நிபந்தன:'. (தேவதிர்யம் மனுஷ்யஸ்தாவராத்தமகமான நான்குவிதமான இந்த பேதமானது மித்த்யாஜ்ஞானத்தை காரணமாகக்கொண்டது). ஜ்ஞானரூபனு ஆத்மாவினிடத்திலுள்ள கேவாதிருபமான பற்பல பேதங்களுக்கு ஹேதுவாக ஆகாதின்ற கர்மாவென்றுபெயருள்ளதன் அஜ்ஞானமானது பரப்ராஹ்ம த்யானத்தினால் முற்றிலும் நாசமடைந்தவனில் ஹேதுவில்லாமைபால் பரப்ராஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஜீவாத்மாவுக்கு இல்லாமலிருக்கிற தேவாதிருபமான பேதத்தை எவன் உண்டிடுண்ணப்போகிறான் என்று அர்த்தம். 'அவித்யாகர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா' என்று இவ்விடத்திலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. 'கேஷத்ராஜ்ஞஞ்சாபி மாம் வித்தி' இதுமுதலியதால் அந்தர்யாமி ரூபத்தால் எல்லோருக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பதுபற்றி ஐக்கியம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமில்லாவிடில் 'கூரஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோகூர உச்யதே - உத்தம: புருஷஸ்த்வய:'. இதுமுதலிய வசனங்களோடு விரோதம். அந்தர்யாமி ரூபத்தால் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல் அந்த இடத்திலேயே பகவானால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈசுவரஸ்ஸர்வபூதாராம் ஹ்ருத்தேசேர்த்ஜானதிஷ்டதி' என்றும் 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்ட:'. என்றும் 'அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்தித:'. என்றும் அதே கூறப்படுகிறது. பூத சப்தமானது ஆத்மபர்யந்தமான தேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. எக்காரணத்தால் எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் இவன் ஆத்மாவாக இருக்கிறானே அக்காரணத்தினாலேயே எல்லாம் அந்த பரம்புருஷனுக்கு சரீரமாக இருப்பதுபற்றி அவைகளுக்கு தனித்து இருப்பு நிஷேதிக்கப்படுகிறது. 'நததஸ்தி விரயதஸ்யாத்'

(அவனின்றி எந்த வஸ்து உண்டோ அந்த வஸ்து (எங்கும்) இல்லை) என்று. இது பகவானுடைய விபூதியின் உபஸம்ஹாரமென்று அவ்வாறே ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது. அதனால் இது கூறப்படுகிறது. “யத்யத் விபூதிமதஸ்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜித மேவவா - தத்ததேவாவகச்ச த்வம் மமதேஜோம்சஸம்பவம், ஈடுதவ்யங்களான வஸ்துக்களுடன்கூடிய எந்த எந்த ஜந்துவானது கார்த்தியுள்ளதாகவாவது, தனதான்யங்களால் நிறைந்ததாகவாவது, மங்களகாரியங்களில் முயற்சியுள்ளதாகவாவது இருக்குமோ அந்தந்த ஜந்துவை என்னுடைய (நியமனசக்தியின்) ஏகதேசத்தால் உண்டானதென்று நீ தெரிந்து கொள்வாயாச. ‘விஷ்டப்பயாஹமிதம் க்ருத்ஸநமேகாம்சேந ஸ்திதோஜகத்’ (நான் காரணவஸ்தையிலும் கார்யாவஸ்தையிலும் முறையே ஸுட்க்ஷமமாகவும் ஸ்தூலமாகவுமிருக்கிற சித்சிதாத்மகமான இந்த ப்ரபஞ்சமனைத்தையும் என் மஹிமையினுடைய ஒரு அம்சத்தால் தரித்துநிற்கும்படி செய்து கொண்டு இருக்கிறேன்) என்று. ஆகையால் சாஸ்த்ரங்களில் நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ப்ரதிபாதனமில்லை. உலகத்திலுள்ள எல்லாபதார்த்தங்களும் ப்ரார்திவித்தங்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. சித் அசித் ஈச்வரன் இந்தமூன்று தத்வங்களுக்கும் ஸ்வரூபபேத நிவேதமும் இல்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை

தேவமனுஷ்யாதி பேதத்தின் இன்மையானது எவ்வாறு என்று சங்கைவரின் “பேதஸ்ச தஸ்ய” இது முதலிய வியாக்கியானம் செய்கிறார்—ஜ்ஞாநைகாகாரஸ்யா என்று. ப்ரமாத்த்மாவோடு அபேதமுள்ளவனாக ஆகிறானென்று ப்ரமாத்த்மாப்ரஸ்துத்தாக இருப்பதாலும் ஆத்மச: ப்ரஹ்மண: என்கிற இடத்திலும் பஞ்சமீ விவகஷயினாலும் அவனிடத்தினின்று பேதமென்று உரைக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்துக்கும் முத்தாத்மாவுக்கும் வேறு ஆகாரத்தால் பேதமானது ப்ரமாணவித்தமாக இருப்பதாலும் நிரவிக்கத்தக்க பேத விசேஷமானது வேறுவசனங்களால் வித்தமாக இருப்பதாலும் பேதம் தேவாதி ரூபமென்று உரைக்கப்பட்டது. கர்ம ரூப சப்தத்தால் அஜ்ஞாந சப்தம் வியாக்கியானிக்கப்பட்டது. ஞாந விரோதி என்று வ்யுத்தி என்று அர்த்தம். “அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா” என்றல்லவோ ச்ருதி இருக்கிறது. இந்த இடத்திலும் “அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா” என்றல்லவோ படிக்கப்படுகிறது. அதனால் பேதராவூதியத்திற்கு என்ன வென்று சங்கைவரின் “பேதஸ்ச தஸ்யாஜ்ஞாநக்ருதோ பவேத்” என்கிற இந்த கிரந்தத்தால் அர்த்தவரித்த மென்று அபிப்ராயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற காரணபாவத்தை விளக்கிக் கொண்டு கார்யா பாவத்தை உபபாதிக்கிறார்—ஸது என்று. பேதம் தேவாதிரூபம் என்பதிலும் அஜ்ஞாநசப்தம் கர்ம பரம் என்பதிலும் ப்ரமாணத்தைக்கூறுகிறார்—யதோக்த்யம் என்று. ஆதி பாத சரித்திரத்தில் இந்த ச்லோகமிருக்கிறது. அதில் முந்தி தேஹம் இத்திரியங்கள் முதலிய பார்யவஸ்துக்களோடு பேதமின்மை ஆத்மாவுக்கு உரைக்கப்பட்டது. ‘விதநீலாதி’ இது முதலியதால் இந்த ச்லோகத்தில் புத்தி சுகம் துக்கம் இச்சை முதலிய ஆத்மாவஸ்துக்களோடு பேதமுமில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏகஸ்வரூப என்று. கர்மாவே வ்ருதி ஜ்வரணம்: கர்மவ்ருதி-கர்மாவானது ப்ரஹ்மம் ஆத்மம் என இரு வகைப்பட்டுள்ளது. ஆத்மமான

கர்மாவானது ஆத்மப் பாவணயத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது. பாஹ்யமான கர்மாவானது வெளியிலிருக்கிற ரூபாஸகத்த ஸ்பர்ஸ சப்தங்களாகிற விஷயங்களில் ப்ராவணய முண்டாவதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது. அன்றிக்கே பாஹ்யம் ஸ்வபாவிகமாக இல்லாத கர்ம. அதே வ்ருதி-அதனால் அதிகமாக உண்டாயிருக்கிறது ஏகஸ்வரூபபேதம். பாஹ்ய கர்மாவானது சரீரத்தை த்வாரமாகக்கொண்டு ஏகஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு ஆந்தரமான பேதத்தை உண்டெண்ணுகிறதென்று அர்த்தம். த்வாரபூதமான தேவாதி சரீரப்பேதம் நஷ்டமாகப்போனவளவில் ஆந்தர பேதமில்லை. தேவாதிபேதம் நஷ்டமாகில் எவ்வாறு கர்மவ்ருதியை ஹேதுவாகக் கொண்ட ஆந்தரபேத நாசம் உண்டாகும்? என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அந்நவாணேஷி ஸ: என்று. ஸ: தேவாதி பேதத்தை இழந்த ஆத்மா. கர்மாவரணத்தினின்று விடுபட்டவனல்லவோ வென்று பொருள். அன்றிக்கே கர்மவ்ருதி: கர்மாவினாலுண்டாகிற வ்ருதி. தேவாதி சரீரம். அந்த ஸம்பந்தத்தினாலுண்டானது ஆந்தரபேதம். தேவாதிபேதம் நஷ்டமாயின் அது இல்லை. கர்மாவினாலுண்டாகிற ஆவரணத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட ஆந்தரபேதமானது தேவாதிபேதம் நாசமடைந்தால் எவ்வாறு உண்டாகிறதில்லை என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அநாவாணேஷி ஸ: என்று. கர்மஜாயவ்ருதி: தேவாதிசரீர ரூபை என்று அர்த்தம். ஏததேவ—‘பேதப்: ச ட்வயா ஜ்ஞாந்ருதோ பவேத்’ என்று சொல்லப்பட்டதாகவே இருக்கிற அர்த்தத்தை ‘வ்யேபதஜாகே’ என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்டிருக்கிற சுலோகத்தினால் “அநாவ்ருத்திபு:ஸ்பதாத்” என்கிற அதிகாரணர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. பரப்ரஹ்மத்தினால் நாசமடையும்படி செய்யப்பட்டிருக்கிற ஜீவாத்மாவனிடத்திலிருந்த தேவாதி பேதத்திற்கு மீண்டெருதலை எவன் செய்யப்போகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. விபேதசப்தத்தை வியாக்கியானம் செய்கிறார்—விபேதோ விதோ விபேத: என்று. பேதம் தேவாதி ரூபமென்பதில் பரமாணந்தரத்தைக் கூறுகிறார்—யதேகக்: என்று மித்த்யாஜ்ஞாந நிபந்தன:—மித்த்யாஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயமான ப்ராந்திஜ்ஞாநம், அது கர்மத்தின் வாயிலாக மேல்மேல் வருகிற தேவாதி பேதத்திற்கு ஹேதுவென்று அர்த்தம். இதற்கு உத்தரார்த்தம்—“தேவதீர்யம்மனுஷ்யாக்யஸ்தைதவ்ருப நாசக:” என்று. வியாக்கியானிக்கத்தக்க சுலோகத்தின் வாக்கியார்த்தத்தை சொல்லுகிறார்—ஆத்மநி என்று. ப்ரஹ்மண: என்கிற பதம் பஞ்சமயத்த மென்பதைக் காட்டுவதற்காக பரஸ்மாத் என்று கூறப்பட்டது. இரண்டு பதங்களுக்கும் வையதிகரணயத்தால் வ்யவ்யஸ்ததவம் யுத்தமல்ல, சசப்தம்ல்லானமயால், அடுத்த முத்தின சுலோகத்தில் ‘பரமாத்மா பவத்:பேத:’ என்று பரமாத்மா ப்ரதியோகியாக நிர்தேசிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அத்ருவேயே ஸமாராதிகரணமான வ்யவ்யஸ்ததவமும் யுத்தமல்ல. முன விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்த விரோதத்தாலும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபை ஈந்ரில் கொண்டிருத்தலும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபை ஈந்ரில் கொண்டிருத்தலும் விபர்யயத்தினால் இருக்கலாமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அவ்ல. பரப்ரஹ்மத்துக்குக் கூட ஹேதுரணர்ஹத்வாபாதமானது ஸ்வாபாவிகமாக ஆக வேண்டியதாக ப்ராஸங்கிக்கும். அதனால் “பரஸ்மாத் ப்ரஹ்மண:” என்று கூறப்பட்டது. அஸந்தம்—ஸத்சப்தமானது பரமார்த்தப் பர்யாயம். “அநாத் பரமார்த்தப்:” என்கிற இடத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. அவித்யமென்று

பொருள். அதனால் ஸ்வாபாவிகமான நித்யபேதத்திற்கு வ்யாக்ருத்தி ஏற்பட்டது. அநித்யத்வம். ஒரு ஸமயத்தில் உண்டாகுதல். அநித்யமாக இருப்பதால் தேவாதிபேதமானது ஹேதுவை அபேக்ஷித்திருக்கிறது. அதை எவன் செய்யப்போகிறான்? ஒருவனும் செய்யப்போகிறதில்லை, ஹேதவ்வாவாத்-கர்மஞ்ரபமானஹேது இல்லாமையால் என்று அர்த்தம். ஏகார்த்த விஷயத்தில் மாத்மிரமல்ல. “பாஹ்ய கர்மவ்ருதிப்ராஜ:” “அஜ்ஞாநக்ருதோ பவேத்” என்கிற இடங்களில் அஜ்ஞாநசப்தம் கர்ம சப்தம் இவ்விரண்டும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதனால் அஜ்ஞாந சப்தமானது கர்மாவென்கிற பொருளை உணர்த்துத்தன்மை வாய்ந்துள்ளது. இந்தப் ப்ரகாணத்திலும் ஸ்பஷ்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்று சொல்லுகிறார்— அநித்யா கர்ம ஸம்ஜ்ஞாந்யேகிஷ்யதீராவோக்தம் என்று. ஆத்மாவுக்கு உண்டாயிருக்கிற ஷௌபாதிசு பேதமானது உபாதி விலகினவுடன் அழிந்து விடுகிற தென்று சுலோகத்தின் அர்த்தம்.

உபாதி இல்லாமையால் இல்லாதபேதத்தை எவன் உண்டு பண்ணக்கூடுமென்றாவது அர்த்தம். இந்த சுலோகம் ம்ருஷாவாதிகளுக்கு அத்யர்த்தம் அஸ்வரஸம். அப்படியன்றோ— ‘விபேதஜகே’ என்கிற இடத்தில் ஜகசப்தமானது உத்பாதகனிடைத்தில் ஸ்வரஸம்-அத்யாஸஹேதுவில் ஸ்வரஸமன்று. அஜ்ஞாநசப்தத்திற்கு உலகத்தாலும் சாஸ்த்ரத்தினாலும் அநிர்வசனீயமென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மையானது அறியப்பட்டிருக்கவில்லை. கர்மாவைச் சொல்லும் திறமையுள்ளதாக இருத்தல் என்கிற வ்யுத்தப்பதியானது இத்தர்பர்த்தத்திலேயே காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாசசப்தத்திற்கு பாதத்தைச் சொல்லும் தன்மையானது முக்கியமல்ல. அஸத்தம் என்கிற பதமும் வ்யவச்சேதிக்கத்தக்கது இல்லாமையால் பயனற்றது. இருக்கிற பேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால், அதை ஒப்புக்கொண்டாலல்லவோ அதற்கு ஸாபல்யம். கரிஷ்யதி என்கிற பதமும் அஸ்வரஸம்-அத்யாஸவாசித்வ மில்லாமையால், இதற்குமேல் அத்தை பரமாக அன்யனல் கூடப்பட்டிருக்கிற கீதாவசனத்தை வியாக்கியானிக்கிறார்— கேஷுந்ராஜ்ஞ ஷீசாபி என்று. அன்யனுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் எதோ அதற்கு முன்பின் விரோதத்தைக்காட்டுகிறார்— அன்யதா என்று. “உத்தம:புருஷஸ்த்வய:” என்று பேதத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி இருப்பதனால் அதின் விரோதத்தால் ஸ்வரூபையப்ரத்த்வமில்லை என்பது மாத்மிரமல்ல, ஸாமாநாதிகாண்யத்திற்கு உபபாதகமான அந்தர்யாமித்வம் கண்டோக்தமாகவுமிருக்கிற தென்று சொல்லுகிறார்— அந்நீர்யாமி என்று. ‘ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேதேசோஜ்ஞன திஷ்டதி’ என்கிற சுலோகத்தில் பூத சப்தத்திற்கு ஆத்மபர்யந்த தேஹு பரத்வமானது “ப்ராமயன் ஸர்வபூதாநி” என்கிற இந்த சுலோகத்தினுடைய உத்தரார்த்தத்தால் அறியப்படுகிறது. “ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி” என்கிற இதுமுதலிய ப்ரயோகத்தாலும், “ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்ட:” என்கிற சுலோகத்திலும் ஸர்வ சப்தத்திற்கு ஆத்மபர்யந்தத்வமானது “மத்தஸ்ஸம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹனஞ்ச” என்கிற வசனத்தாலறியப்படுகிறது. ஹ்ருத்தேதேச - ஹ்ருதயதேசத்திலிருக்கிற ஆத்மாவினிடத்திலென்று அர்த்தம். “ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதி” என்கிற இடத்திலும் அப்படியே. அவ்வாறே “அஹமாத்மா குடாகேச” என்கிற இடத்திலும் அந்தர்யாமித்வபாதையைக் கூறுகிறார்—அஹம் என்று. எதனவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—பூதசுப்தேர்ஹி என்று. மூன்காட்டப்பட்டிருக்கிற ஸர்வசப்தத்தோடு அர்த்தைக்யத்தாலும் என்று கருத்து.

எல்லாம் பகவதாத்மகமென்று அன்வயரூபத்தால் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு இது சேஷபூதமானது. 'நதஸ்தி' என்கிற வ்யதிரோகரீதேசமானது அதற்கு அனுகுணமே என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்—யதஸ்யிவேஷாம் என்று. அவிரோபாவசப்தமானது ஸம்பந்தரியமத்தைச்சொல்லுகிற தன்மைவாய்ந்திருப்பதால் என்று கருத்து. வேறு ஹேதுவையும் கூறுகிறார்—பகவத் என்று, 'ஏதாம்விபூதிமயோகஞ்சு' என்று தொடங்கி இருப்பதால் விபூதிபரத்வமறியப்படுகிறது. ஆதலால் உபக்கிரமத்திற்கு அனுகுணமே உபஸம்ஹாரமென்று பொருள். விபூதியை விதித்துவிட்டு அதையே மறுப்பது சக்யமல்லவென்று அர்த்தம். ப்ரகாணம் விபூதிபரமென்பதைக் காண்பிக்கிறார்—யத்யத் என்று. விபூதிமத், ரியாம் யவஸ்துக்களுள்ளது. ஸ்ரீமத், போக்யஸம்ருத்தியுள்ளது. ஊர்ஜிதம் பலமுள்ளது. கல்யாணகுணரம்பங்களில் முயற்சியுள்ளது. தேஜ: சத்துருக்களை அவமதிக்கிற ஸாமர்த்தியம், ப்ரசாஸனம், தேஜோம்சஸம்பவம் ரியமனசக்திருபமான எண்ணுடைய ஆஜ்ஞையின் பேசத்தேதச் சார்ந்திருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

சாஸ்திரத்திற்கு பிற்களால் கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தில் கருத்தில் லாமையை உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்—அந: என்று. அத:, ச்ருதியோஜ்ஜை முதலியதால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ரியாயங்களால் என்று அர்த்தம். ப்ராந்தத்யம், ப்ராந்தியஸல் வரீத்தித்தல். ஜகத் ப்ரஹ்மம் இரண்டும் ஒரேந்ராயம் என்கிற பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸவிசேஷத்வமும் ஜகத்திந்த்ரஸ்தப்வமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது என்கிற சங்கைவரின் அனைதவில்க்ருவதற்காக சொல்லுகிறார்—நாடி என்று. சேதரர்களிடங்களில் அசித்தரம்ங்களை எண்ணுதலும் ப்ரதந்த்ரங்களான வஸ்துக்களிடங்களில் ஸ்வதந்த்ரங்களென்கிற எண்ணமும் ப்ரமமேயொழிய ஸவரூபபேதபுத்தியானது ப்ரமமல்லவென்கிற அபிப்பிராயத்தால் 'ஈஸ்வரூபபேத: நிஷேத:' என்று கூறப்பட்டது. அன்றிக்கே ந் ம்ருஷாவாகியவையே உத்தேசித்து ஜீவன் ப்ரமாத்மா இவ்விருவர்களுடைய ஸவரூபபேதநிஷேதத்தின் இன்மையைக்கூறுகிறார்—நாடி என்று. அசித்ததை எடுத்தது திருஷ்டாந்தமாக,

யடிவழியுடையது—நிலிட்டுவெற ஸ்பம், புகாரெ வலுநி கொ
 'ஷெபரிக்கூத்திரீஸுரோஸிதவாடி' மனவிசுடும் ஸவடும் ஜமக் । கொஷ
 ஸு ஸுரூபவதிசுரோயாநவியவியித்ரு விசெஷவகர் ஸஷஷநிவடூத
 நீயாநாடிவிடினா । ஸாஸாவஸுரூஷுமவமீநீயா । “சுநுநெந ஹி
 ப்ருக்யூதா” இத்தாநிஸி ஸுநிஸி, ப்ருஷணஸுதீஸுநிவாகுஸா
 சிநாபிகுரணாவமத ஜீவெகூரநுமவதூதா ஸாநுமஸத்-ஸு
 னிவாயபொரபொமாசு । நாஸுஸத்-ஸுநிவாயபொஸுரூபொமாசு
 சுத குகாபிதயவியிதிடுகெயிவிசெடி தஜீவிடி- ஹி । தடியாகு-
 ஸாஹி கிரிபுநிதூபுஜி-ஜமயகி? நதாஸஜீவசுநிதூ- சுவிடிவாரிகூ
 தகூஜீவஸாவஸு । நாஸி ப்ருஷாநிதூ-தஸு ஸுபுசுஸஜூநஸுரூ
 வகெநாவிடிவிராயிகுசு । ஸாஹி ஜூநவாயூரூகிதா । ‘ஜூ
 நஸுரூபம் வரூப்ருஷுதநிவதூபு ரீஷாதூசு । சுஜூநம்பெதிரஸு
 யூதூதூ ப்ருஷுஸுநிவதூசு ॥ ஜூநம் ப்ருஷுநி வெசு ஜூநஜீ
 நஸு நிவதூசு । ப்ருஷுதூசு ப்ருசுஸகூதூஷி ஹிநிவதூசு ॥
 ஜூநம் ப்ருஷுநி விஜூநஜீவிரெசு ஸுசு ப்ருபெதா । ப்ருஷு
 நெநாநுமூபுநிசு க்ஷுபுநெசு ப்ருஸஜுநெ ॥” ஜூநஸு
 ரூபம் ப்ருஷுநிஜூநம் தஸுரூ சுவிடிவாய வாயசு, ந ஸுரூ
 வமூபுதம் ஜூநஜி வெசு, ந-உஸபொரூபி ப்ருஷுஸுரூபுபுசுஸ
 கெஸுநி சுநுதரஸுரூவிடிவிராயிகுநுதரஸு நெநி விசு
 ‘ஷாநவமசு । வந்தூசுதூ ஹதி- ஜூநாநுபுபம் ப்ருஷுநுநெந
 ஜூநெந ப்ருஷுநி யு ஸுஸாவொதூதூதூ, ஸ ப்ருஷுநு ஸுபு
 ப்ருசுஸகெந ஸுபபெவ ப்ருசுஸத உதூவிடிவிராயிகெ ந கஸு
 இசெஷு ஸுரூபவதூவிஷயஜூநபொரிநி । கிஸு, சுநுமவஸுரூ
 வஸு ப்ருஷுநெநாநுமவாநுநாநுமவாஸுநெந ஹதெ ந தஜி
 ஷயஜூநஜிவி । சுதெ ஜூநஜீவிரெசு ஸுபபெவ விரொ
 யி ஹதீதி நாஸுரூ ப்ருஷுநுபுசுஸஜிவ । ரூசுரூடிஸு ஸுப
 யூதூபுசுசுஸு ஸுபபெவபுடா: ஸுஜூநாவிவிராயிநஸுநிவதூ
 நெந ஜூநாநுதரபெசுநெ । ப்ருஷுதூ ஸுநுமவஸிஸுஸுபுயூ
 தூதிநி ஸுஜூநவிவிராயுவு, தத வஸ நிவதூசுசுரூந ந
 வெசுநெ ॥

டுஅஅ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் பூதீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

பூதீபாஷ்யம்—

விசேஷமற்றதும் ஸ்வயம்பரகாசமாகவுமிருக்கிற வஸ்துவினிடத்தில் ஈச்வரன் எசுதவ்யங்கள் முதலிய அளவிறந்த விசல்பங்களுடன் கூடின இந்த உலகம் அனைத்தும் தோஷத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தோஷமென்பது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறதும், பற்பலவிதங்களாகவும் விசுத்திரங்க ளாகவுமிருக்கிற விசேஷபங்களை உண்டுபண்ணுகிற தன்மைவாய்ந்துள்ளதும், ஸுத்தென்றாவது அஸுத்தென்றாவது நிர்வசனம் செய்யத்தகாதுமான அநா தியாக இருக்கிற அவித்யை. அந்த அவித்யை அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கது; “அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:” இது முதலிய ச்ருதிகளாலும், ப்ர ஹ்மத்திற்கு ‘தத் த்வமஸி’ இது முதலிய வாக்யஸாமாந்திகரணயத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஜீவைக்யத்தினது அனுபவத்தியினாலும். அந்த அவித்யையே வென்றால் ஸுத்தல், ப்ராந்தி பாதம் இரண்டும் பொருந் தாமல்போகவேண்டும்தால். அது அஸுத்தமல்ல, க்யாதி பாதம். இந்த இரண்டும் பொருந்தாமல்போகவேண்டும்தால். ஆகையால் இரண்டு கோடி களினின்றும் விடுபட்டது இந்த அவித்யை என்று தத்வத்தை உணர்ந்த வர்கள் கூறுகின்றனர் என்று யாதொன்று உரைக்கப்படுகிறதோ, அது யுக் தமன்று; அந்த அவித்யையானது எதை ஆசிரயித்து ப்ரமத்தை உண் டுபண்ணுகிறது? ஜீவனை ஆசிரயித்து ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. ஜீவபாவமானது அவித்யையினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதால். ப்ரஹ்மத்தை ஆசிரயித்தும் ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை; அந்த ப்ரஹ்மமானது தனக்குத்தானாகவே பிரகாசிக்கிற ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாக இருப்பது பற்றி அவித் யாவிரோதியாக இருப்பதால். அந்த அவித்யையானது ஜ்ஞாநத்தினால் பாதி க்கத்தக்கதென்றல்லவோ (உன்னல்) அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ஜ்ஞா நரூபம் பரம்ப்ரஹ்ம தந்நிவர்த்த்யம் ம்ருஷாத்மகம், அஜ்ஞாநஞ்சேத் திரஸ்கு ர்யாத் த: ப்ரபுஸ்தந்நிவர்த்தக: ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மேதி சேத் ஜ்ஞாநம்ஜ்ஞாநஸ்ய ந்நிவர்த்தகம். ப்ரஹ்மவத் தத்ப்ரகாசத்வாத் ததநிஹயநிவர்த்தகம், ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ் மேதிஜ்ஞாநமந்நி சேத் ஸ்யாத் ப்ரமேயத: ப்ரஹ்மஜ்ஞாநபூதந்நிவம் த்வ துத்த்யைவ ப்ரஸஜ்யதே”. (அந்த ப்ரஹ்மத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க ம்ரு ஷாத்மகமான அஜ்ஞாநமானது ஜ்ஞாநரூபமான பரப்ரஹ்மத்தையே மறைக் குமேயானால் அதை விலக்கத்திறமையுள்ளவன் எவன்? ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநஸ் வரூபமாயுள்ளது என்கிற ப்ரமாணஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கடிக்கும் திறமையுள்ளது, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநநிவர்த்தகமல்லவென்று கூறப்படு மேயானால், ப்ரஹ்மம்போல் அந்த ப்ரமாணஜ்ஞாநமானது அந்த ப்ரஹ்மம்

தின் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறான ப்ரகாசமல்லாததால்? அதுவும் அஜ்ஞாநத் திற்கு நிவர்த்தகமாகா. ப்ரஹ்மமானது ஜ்ஞாநம் என்கிற விஜ்ஞாநமிருக்கிற கேயாகில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாவிஷயத்வம் ஸம்பவீத்துவிடும். உன்னுடைய சொல்லினாலேயே அதுபூதிஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அநுபூதித்வம் ப்ர ஸங்கிக்கிறது) ப்ரஹ்மமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்கிற ஞாநமே அந்த அ வித்யைக்கு பாதகம், ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞாநம் பாதகமல்லவென்று கூறப் படுமேயானால், அல்ல; இரண்டும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபப்ரகாசமாக இருக்க லுன்று அவியாவிரோதி மற்றொன்று அவியாவிரோதியல்லவென்கிற விசே ஷம் அறியப்படாமையால். இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது—'ப்ரஹ்ம மானது ஜ்ஞாநரூபம்' என்கிற இந்த ஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எந்த ஸ்வபாவம் அறியப்படுகிறதோ, அது ப்ரஹ்மமானது ஸ்வயம்ப்ரகாச மாதலால் தானே ப்ரகாசிக்கிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அந்த ப்ரஹ்மவிஷயஜ்ஞாநம் இவ்விரண்டும் அவியாவிரோதிகளென்கிற விஷயத் தில் விசேஷம் யாதொன்றுமில்லை. மேலும், ஸ்வயம் அதுபவஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மமானது வேறு அனுபவத்தினால் அனுபவிக்கத்தகாததாக இருப்ப துபற்றி உனக்கு அந்த ப்ரஹ்மவிஷயஜ்ஞாநம் உண்டாகுமில்லை. ஆகை யால் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநவிரோதியாக இருக்கிறதே 'தானால் தானேவிரோதியாக இருக்கிறது, ஆகலால் இந்த அவியைக்கு ப்ரஹ்மத்தை ஆசிரயித்திருத் தல் ஸம்பவியாது. சிப்பி முதலியவைகளோ வென்றால் தன்னுடைய உண் மையான ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதில் தான் ஸாமர்த்தியமில்லாத வைகளாகவும், ஸ்வாஜ்ஞாநவிரோதிகளாகவும் இருந்துகொண்டு, ஸ்வவிஷய மான அஜ்ஞாநத்தை விலக்குவதில் ஜ்ஞாநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கின்றன, ப்ரஹ்மமோவெனில் ஸ்வானுபவத்தால் ஸித்தமான ஸ்வயாதார்த்தம்முள்ள தாக இருப்பது பற்றி ஸ்வாஜ்ஞாநவிரோதியே. அதுனாலேயே வேறு நிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல் அவியையைத் துஷிப்பதற்காக அது விஷயத்தில் அன்யஞால் கூற ப்பட்டிள்ள அர்த்தத்தை அறவதிக்கிறார்—யநபி என்று. நிர்விசேஷத்திற்கு எவ்வாறு ப்ரமம் ஸம்பவிக்கலாமென்று கேட்கின், உறுகிறார்—தோஷ என்று. ப்ரஹ்மத்தைத்தவி ர்த்து தோஷமென்கிற ஒரு வஸ்து தனித்து இருக்குமேயாகில் அத்தவைத்தத்திற்கு ஹாஸி வருகிறதென்று கேட்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—தோஷவுட்க என்று இந்த அர்த்தத் தில் அப்யஞால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ச்ருதிகளையும் ஸ்மருதிகளையும் அர்த்தாபத்திகளை

யும் காண்பிக்கிறார்—அந்நிதந் என்று, ஸகஸ்தவில்கூணக்வததை உபபாதிக்கிறார்—
ஸாது என்று, ப்ராந்நிபாதயோரியாகாத் ப்ராந்நிவிஷயதவமும் பாத்தவியதவமும்
இல்லாமல்போகவேண்டியதாக வருவதால், ப்ரமிதி ப்ராந்நி பாத்தங்களினை இந்நி யமைய
யாமையினால் ஸதஸ்தநிர்வசனீயத்வமென்று அர்த்தம் 'ஸதபாஸ ஏவம் பவ தாமயோ
க்த:' என்பதுபோல பரமதமல்லவென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக தந்நிவநி: என்று
சொல்லப்பட்டது. தூஷிக்கிறார்—ததயுக்தம் எனது. 'ஆசரயாநுபபத்தி, திரோதாநா.
நுபபத்தி, ஸ்வரூபநுபபத்தி அநிர்வசநீயதவாநுபபத்தி, ப்ரமாணநுபபத்தி, நிவர்த்தகா
நுபபத்தி, நிவ்ருதயநுபபத்தி இவைகளால் தூஷிக்கப்போகுவதாச, முதலில் ஆசர
யாநுபபத்தியைக் கூறுகிறார்—ஸாஸி என்று கிமந்சீரீத்ய. ஒன்றையும் ஆசரயித்து
ப்ரமத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை என்று அர்த்தம், ஜீவனே ஆசரயித்தா? அவ்
லது ப்ரஹ்மத்தை ஆசரயித்தா? என்கிற விஷயப்பிராயத்தால் கூறுகிறார்—நநந
வந் என்று. ஜீவன் வித்தித்தால் அவதையை வித்திக்கிறது. அவதையை எய்தித்
தால் ஜீவன் வித்திக்கிறான் என்பதனால் அன்யோந்யாச்சரயதோஷமென்று அர்த்தம்.
ஜீவாஜ்ஞாஸவாத* கிராஸமானது மேலே (ஆரபணதிகாணததில்) விரிவாகக் கூறப்
புட்ப்போகிறதாதலால் இங்கு சுருத்தமாக உபந்யஸிக்கப்பட்டது. இதற்கு மேல் ப்ர
ஹ்மாச்சரயபக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிறார்—நாபி என்று விரோதிதவம் எவ்வாறென்று
கேட்கின் கூறுகிறார்—ஸாஸி என்று ப்ரஹ்மவிஷயஜ்ஞாநத்திற்கு அந்த ப்ரஹ்ம
ப்ரகாசத்தால் பாதிக்கத்தக்கதன்மை இருப்பதால் விரோதம், இக்கதிருத்திக் ஸ்ரீமந்நாத
முனிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ள சுலோகங்களைச் சொல்லுகிறார்—ஜ்ஞாநநுபம் என்று
ஸ்வப்ரகாசத்வம் சொல்லக் கருதப்பட்டிருக்கிறது ஜ்ஞாநத்தினால் விலக்கத்தகுதியுள்ள
தென்பதில் ஹேதுவைக் கூறுகிறார்—மிருஷாந்மகம் என்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அஜ்
ஞாநவிரோதியுல்லவன்றோ. பின்னையோ ப்ரமாணஜ்ஞாநமே விசேதி. என்கிற பக்ஷ
த்தை அநுவதித்துத் தூஷிக்கிறார்—ஜ்ஞாநம் என்று, ப்ரஹ்மவுத்தத்ப்ரகாசத்வாத்
ஸ்வரூபத்தைவிட வேறுபடாத ப்ரகாசமாக இருத்தலால் என்று அர்த்தம் வெண்ணி
தமுள்ளதும் காந்தியுள்ளதமான திரவ்யமானது க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கும் தருணத்
தில், ஆப்தவாக்கியம் முதலியவைகளால் துவ்யம் சுல்லபாஸ்வரம் என்று துவ்வனவுமாத்
திரம் தூறுதடவை அறிவிக்கப்பட்டிருத்தபோதிலுங்கூட ப்ரமநிவ்ருத்தி உண்டாகிற
தில்லையன்றோ. வேறு துவ்ணத்தையும் சொல்லுகிறார்—ஜ்ஞாநம் என்று. அதனா
லென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார் ப்ரஹ்மண: என்று. இந்த சுலோகங்களுக்குள்
முதலாவது சுலோகத்தினுடைய அர்த்தமானது முன்பு 'ஜ்ஞாநபாத்யாபிமதா' என்கிற
கிரகத்ததை நற்றில்கொண்ட பாத்யத்தினால் சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது
சுலோகத்தை வியாக்கியானிக்கிறார்—ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்று. ப்ரஹ்மஸ்வரூபப்ரகா
சத்வேஸநீ ஸ்வரூபவிஷயஜ்ஞாநத்வம் இருக்கையில் என்று அர்த்தம். விசேஷிக
நவகமாந் விஷயவைஷமயமில்லாமையால் எனது அர்த்தம். ஏன் விசேஷம் அறி
யப்படுகிறதில்லை? ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரமாணஜ்ஞாநம் என்கிற விசேஷமிருக்கிறதென்று
சொல்லப்படுமேயானால்? அதனால் என்ன? விஷயவைஷமயம் இல்லையன்றோ, ஸ்வ
ரூபபூதமான ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் நிவர்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயவைஷமயமிருக்கி
றதா? இல்லையா? இருக்கிறதென்று சொல்லாயேயாகில் ஸவிசேஷத்வம் வந்துவி
டுகிறது. இல்லை என்று சொன்னால் ஸ்வரூபமே நிவர்த்தகமாக ஆகலாம். ப்ரமாண

ஜ்யஜ்ஞாநமானது அசிவர்த்தகமாந்வாவது ஆகலாம். முன்னிலையிலிருக்கிற பாஸ்வர வஸ்துவை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞாநமடோல். ப்ரமாணஜ்ய ஜ்ஞாநதவம் நிவர்த்தகத் தவத்தில் ப்ரயோஜ்யம். இது * சுக்ல ப்ரஸ்வரத்தரவ்யம் என்கிற வாக்யத்தின்படி ஜ்ஞாநாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு † நிவர்த்தகத்வமில்லாமையால். ஆகலால் ப்ரமத்தை ஸஹிச்சிற ஆகாரத்தைக்காட்டிலும் வேறான ி ஆகாரத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருத்தல் நிவர்த்தகத் தவத்தில் ‡ ப்ரயோஜ்யம். அறிவுடைமவர்களால் புகழ்த்தக்கவரே! விஷய நிவையக மயமில்லாவிட்டாலும் ஒரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரமாவிரோதிசுவமும் ஒரு ஜ்ஞாநத்திற் கு ப்ரமவிரோதிசுவமும் அபிஜ்ஞான ப்ரதயபிஜ்ஞானைகளினைமீதும் காணப்பட்டிருக்கிறது. ‘இவன் ஒரு தேவத்தன்’ என்கிற அபிஜ்ஞானக்கு விஷயம் ஒன்றாக இருந்தபோதிலும், முன் பார்க்கப்பட்டவனைக் காட்டிலும் இவன் அர்யனென்ற புருஷத்தித் தவ ப்ரமம் காணப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரதயபிஜ்ஞானைக்கோவென்றால் ‘ஸோயமேகோ தேவத்தன்?’ (அன்று நான் கண்ட தேவத்தனும் இவனும் ஒருவனே) என்று தேவத்தனையம் விஷயமாயிருந்தபோதிலுங்கூட த்வித்வவிரோதித்வம் காணப்பட்டிருப்பதால், விஷயவைஷமயமில்லாமலிருந்தபோதிலும் ப்ரமாண ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரமசிவர்த்தகத்வம் யுத்தம் என்கிற சக்தைவரின் கூறுகிறார்—ஏததுகீதம் என்று. ஸத்யத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் முதலிய ஸ்வபாவமிருக்கிறதென்று கூறப்படுமேயானால், அது ஸ்வரூபத் தைக்காட்டிலும் வேறுபடாதது என்பதைக் காண்பிப்பதற்காக ஸ்வபாவ சப்தம். இதனால் அபிஜ்ஞான ப்ரதயபிஜ்ஞான இவ்விருண்டுக்கும் விஷயவைஷமம் உரைக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அபிஜ்ஞானத்தில் ஒரு தர்மிக்கு ஒரு தேசத்துடனும் ஒரு காலத்திடனும் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு காலங்களினாலும் இரண்டு தேசங்களினாலும் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டிருக்கவில்லை. ப்ரதயபிஜ்ஞானமேவோவென்றால் அது அறியப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு தேசத்தோடும் ஒரு காலத்தோடும் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ளது என்கிற ஜ்ஞாநமானது த்வித்வவிரோதியல்ல, ஒரு || தர்மிக்கு இரண்டு காலங்களினாலும் இரண்டு தேசங்களினாலும் ஸம்பந்தமல்லவோ ஐத்யம், அதோ த்வித்வவிரோதி ஐத்யத்தாலும் அந்த ஜ்ஞாநமானது த்வித்வப்ரமத்தை விலக்குகிறது ஆகையால் அக்கும் விஷயவைஷமயமிருக்கிறதென்று பலித்தது. இதற்கு மேல் மூன்றாவது கூலோகார்த்தத்திற்கு விரோதத்தில் பர்யவஸானத்தைக்கூறுகிறார்—கிரீத என்று. ப்ரமாண ஜ்ஞாநத்தில் நிவர்த்தகத்வ வ்யாபகமாம். ஆகையால் அகிஷ்டானபூதமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரமாணஜ்ஞாநத்வமில்லாமையால் ப்ரமத்தைப்போக்கடிக்கும் திறமை இல்லை. அகிஷ்டானமாக இருப்பதால் சிப்பி முதலியதபோல் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமானது ப்ரமவிரோதியல்லாததால் ப்ரமாணாதாஜ்ஞாநத்தை அபேகரிக்கிறதென்கிற சக்தை வரின்? சொல்லுகிறார்—சுகீத்யாத்யவஸ்து என்று. அகிஷ்ட

* சுக்லம்—செவ்வண்ணிமுன்னது.

† பாஸ்வரம்—நல்ல ஒளியுள்ளது.

‡ நிவர்த்தகம்—விலக்கத்திறமையுள்ளது.

§ ஆகாரம்—உருவம்.

¶ ப்ரயோஜ்யம்—ஸாதகம்.

§ வைஷம்யம்—ஒற்றுமை இல்லாமை.

ஹ ப்ரதயபிஜ்ஞான—முந்தி அனுபவித்தவஸ்துவை கோரில் கண்டவுடன் அதுதான் இது என்று எண்ணுதல். || தர்மி—தூமங்களுடன் கூடியவஸ்து.

§ ஸபுரணம்—ப்ரகாசம்.

கிஹ, சவிஷ்யா ப்ரகாஸௌகவ்யாஹம் ஸ்ரஹகிரோஹிதஜிஹி வடிதா ஸ்ரஹவநாஸ வநவொஹஸ்யாஹி | ப்ரகாஸகிரோஹாஹம் தாஜி ப்ரகாஸோஹி ப்ரகிஸ்யொ விஷிஜாஹஸ்ய விநாஸோஹா- ப்ரகாஸ ஸ்ரஹஹாஹிஷ்யாவமஜெத ப்ரகாஸகிரோஹாஹம் ப்ரகாஸநாஸவஸவ |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அப்படிக்கின்றி ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களும் மித்த்யை என்கிற ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநவிரோதி என்று சொல்லப்படுமேயானால்,--அல்ல. ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களைத்தும் மித்த்யை என்கிற இந்த ஜ்ஞாநமானது ப்ரஹ்மத்தின் யாதாத்மயாஜ்ஞாநவிரோதிபா? அல்லது ப்ரபஞ்சத்தின் ஸத்யத்வரூபமான அஜ்ஞாநத்திற்கு விரோதிபா? என்று பகுத்தறியத்தக்கது. அது ப்ரஹ்மயாதாத்மயாஜ்ஞாநவிரோதிபல்ல. இந்த ஜ்ஞாநமானது அதை விவயிகரிக்காததால் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம் இரண்டுக்கும் விஷயம் ஒன்றாக இருந்தாலல்லவோ விரோதம். ப்ரபஞ்சமித்யாத்வஜ்ஞாநமானது அந்த ப்ரபஞ்சஸத்யத்வரூபாஜ்ஞாநத்தோடு விரோதமுள்ளது. அந்த ப்ரபஞ்சமித்த்யாத்வஜ்ஞாநத்தால் ப்ரபஞ்சஸத்யத்வரூபமான அஜ்ஞாநமே பாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறதாலால் ப்ரஹ்மவஸ்ரூபாஜ்ஞாநம் இருக்கவே இருக்கிறது. ப்ரஹ்மவஸ்ரூபாஜ்ஞாநமாவது அது இரண்டாவதோடுகூடி இருத்தலே அதோ அந்த ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து மற்ற வஸ்துக்கள் அனைத்தும் மித்த்யை என்கிற ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்தித்து விட்டது, ஸ்வரூபமோவென்றால் ஸ்வாநுபவஸித்தம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அது ஸரியல்ல:--ப்ரஹ்மத்தினுடைய அத்வீதியத்வவ்ஸரூபமானது ஸ்வாநுபவஸித்தமாக இருப்பதால் அதற்கு விரோதியான ஸத்விதியத்வரூபாஜ்ஞாநமும் அதின் பாதமும் உண்டாகாது. அத்வீதியிதவம் தர்மமென்று கூறப்படுமேயானால் அது ஸரியல்ல. அனுபவஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அனுபாவ்யமாக இருக்கிற தர்மத்தின் இன்மையானது உன்னிலையே சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஆகையால் ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு விரோதத்தாலேயே அஜ்ஞாநசர்யத்வமில்லை.

மேலும் ப்ரகாசத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமானது அவியத்தையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறவனால் ஸ்வரூப

நாசமே சொல்லப்பட்டதாக ஆகும், ப்ரகாசத்தின் * திரோதானம்வது ப்ரகாசத்தினுடைய உத்தத்தியின் பரதிபந்தம், அல்லது இருக்கிற ப்ரகாசத்தின் நாசம். ப்ரகாசத்திற்கு உண்டுபண்ணப்பட்டதக்க தன்மை ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால் ப்ரகாசத்தின் திரோதானம் ப்ரகாசத்தின் நாசமே.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்கு மேல் இரண்டாவது பக்ஷத்தைத் தூஷிப்பதற்காகச் சங்கிக்கிறார்—அநேர் னேயேத என்று. தூஷிக்கிறார்—ந இது முதலியதால். இதமீதி, அய்யா! எவ்வாறு ப்ரபஞ்சஸத்யத்வம் அஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்படுகிறது? அஜ்ஞாநமென்பது ஜ்ஞாநப்ரதிபந்தகமன்றே. ப்ரபஞ்சஸத்யத்வமானது ஒருவனுடைய ஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரதிபந்திக்கதில்லையன்றே. வாஸ்தவம் தான். † ஆச்சாதகஜ்ஞாநம் இப்படிப்பட்ட எவ்வாறவமுள்ளது. ப்ரபஞ்சஸத்யத்வமும் அதன் ‡ ப்ரதிபாஸமும் விசேஷபருபாஜ்ஞாநமென்று அன்யன் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்டது. முதலாவது பக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிறார்—அநீத என்று. அநீத விஷயமாகக்கொண்டிருந்ததால் எவ்வாறு ப்ரஹ்மஸ்வரூபாஜ்ஞாநாவிரோதிதவம்? என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநயோ: என்று. விரோதம் வருகிற இடத்திலன்றே நிவ்ருத்தி என்று அர்த்தம். இரண்டாவது பக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிறார்—ப்ரபஞ்ச என்று. ப்ரபஞ்சமீத்யாவ்ஜ்ஞாநத்தால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபாஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி பலித்ததென்று ஆசங்கிக்கிறார்—ப்ரஹ்மஸ்வரூப என்று. ஸத்வீதீயத்வம் ஸத்வீதீயத்வஜ்ஞாநமென்று அர்த்தம். ஸிஸ்த்தையி ஸத் ஸத்வீதீயத்வம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபாஜ்ஞாநமாக ஆகாதன்றே. பாரமார்த்த்யமல்லாததால். ஸத்வீதீயத்வம் விசிட்த ப்ரஹ்மசோசாஜ்ஞாநமானது நிவ்ருத்தித்தவதுடன் விசேஷ்யாம்சகோசமான ஜ்ஞாநமும் நிவ்ருத்தித் தவிட்டபடியால் ஸ்வரூபஸித்தி எவ்வாறு என்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஸ்வரூபம் து என்று. தூஷிக்கிறார்—ந என்று. அத்வீதீயத்வமென்பது ஸ்வரூபமா? அல்லது தர்மமா? என்கிறவிகல்பாபிப்ராயத்தால் முதலாவதான ஸ்வரூபபக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிறார்—ந என்று. தர்மபக்ஷத்தில் அபலித்தாதத்ததைக் கூறுகிறார்—அத்வீதீயத்வம் என்று. ஆச்ரயாநுபபத்தியை முடிக்கிறார்—அந: என்று. விசேஷாதேவ முன் சொன்ன விரோத்தாலேயே என்று அர்த்தம். இவ்வாறாக ஆச்ரயாநுபபத்தியானது நிரூபிக்கப்பட்டது.

இதற்கு மேல் திரோதானாநுபபத்தியைக் கூறுகிறார்—கிஞ்ச என்று. சுற்றுணர்ந்தவரே! உம்முடைய பக்ஷத்திலும் ஜ்வாத்மாக்களுக்கு நித்யமாக ஸ்புரணமிருக்கிறது. ஆயினும் அவர்களுக்கு ஸ்வரூப திரோதானமின்றி தேஹாத்மப்ரமமுண்டாகிதில்லை. ஆதலால் அநுபபத்தியானது ஸமானம். உண்மை. ஸ்வரூபஸ்புரணமிருக்கவே இருத்

π திரோதானம்—மறைவு.

† ஆச்சாதகம்—மறைக்கிறஸ்வபாவமுள்ளது.

‡ ப்ரதிபாஸம்—ப்ரகாசம்.

* ஸத்தை—ஸ்வரூபத்தின் நிலை.

கிறது. அதற்குத் திரோதானம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லை. ஸ்வரூபஸ்பூணம் ப்ராமவிரோதியல்ல பின்னேபோ நித்பவத்வம் அணுவ்வம் கிரவயத்வம் முதலியவைகளை ப்ராமவிரோதிகள். அவைகள் சாஸ்திரத்தினாலறியத்தக்கவைகள். அவைகளுக்கு திரோதானமாவது அது விஷயமான ஜ்ஞாநப்ராஸாபாவரூபமான ஸங்கோசம் ஆகையால் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆகாராத்ரத்தின் திரோதானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததால் ஆத்மநாசத்திற்குப் ப்ராஸக்தி இல்லை ஆத்மாவின் அஸாதாரணமாகமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்பூணத்தினால் ப்ரமம் உபபன்னமாகாதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. அதற்கு அஸாதாரணத்வம் ஸ்பூரிக்காததால், அஸாதாரணமாக ஸ்பூரிக்கின்ற தர்மத்தின்னேரே ப்ராமவிரோதம் காணப்பட்டிருக்கிறது. சக்தித்வம் முதலியதற்குப்போல, சக்தித்வமோவென்றால் சக்தியின் அஸாதாரணதர்மமாக முந்தி அறியப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு பிறகு ப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கிறது. ஜ்ஞாநமானது தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவின் அஸாதாரண தர்மமாக ஒரிடத்திலும் முந்தி பார்க்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் ப்ரமம் ஸம்பலிக்கிறது. ஜ்ஞானம் ஆத்மவினுடைய அஸாதாரணதர்மமாகக் காணப்பட்டிராததால் * அத்யாஸம், அத்யாஸத்தால் அஸாதாரணதர்மமாகக் காணப்பட்டிராமை என்று அர்யோச்யாச்யதோஷமரணது அராதியாக இருந்ததால் பரிஹரிக்கப்பட்டது, தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு நித்யத்வமும் திரோதானமும் உங்கனால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அப்பொழுது ஜ்ஞாநாசம் ப்ராஸக்திக்குமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல. ஜ்ஞாநம் த்ரவ்யமன்றே—அதற்கு ஸ்வரூபத்தைத் தவிர்த்து வேறாக ஸங்கோசம் விகாஸமென்கிற இரண்டு அவஸ்தைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அதன் திரோதானமாவது கர்மாவினால் அதன் ஸங்கோசம் அதன் நிவ்ருத்தியோவெனில் ஜ்ஞாநத்தின் விகாஸம், அதே ப்ராசம். அதுவும் அசித்யம், அது அசித்யமாக இருந்தபோதிலும் நித்யமான ஜ்ஞாநத்ரவ்யத்திற்கு ஸ்வப்ராசாத்வவாதமானது ஸ்வப்ராசாரூபப்ராஸாந்ஹதைவைய ஹேதுவாகக் கொண்டது, ஆகலால் இரண்டு அவஸ்தைகளும் தோன்றுவதும் அழிவதுமாக இருப்பது பற்றி த்ரவ்யம் நித்தமே, கமமுடைய அவஸ்தைகளின் ஸ்தானத்திலன்றே உம்முடைய ப்ராசம். அதே ஸ்வரூபம், அதனால் திரோதானம் அதன் நிவ்ருத்தியே. இவ்வாறாக இந்த அர்த்தத்தை மனதில் கருதி 'ப்ராசாசைஸ்வரூபம் ப்ராஹ்ம' என்று கூறப்பட்டது, ஆகலால் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறான ப்ராசம் திரோதானம் என்கிற இரண்டு அவஸ்தைகளை ஒப்புக்கொள்ளாததால் ஸ்வரூபாசமே திரோதானமாக ஆகுமென்று அர்த்தம்,

சுவித்ய- நிவிஷ்யா கிராப்யா ஸுப்யுகாஸ்யபிநாஹுகிஃ
ஸூப்யுயிஷாஷ்வஸாஹநாப்யா பிநஹவிஷ்யபோகூந பிநாஹவிகீத்யு
து கிபிபம் ஸூப்யுயிஷாஷி வராவியூஹுகி- உக சுவராவியூஹுகி
க ஐகி விவெயநீயு | நகாவதூராவியூஃ, சுநஹுவஹிபாசு | நாவூ
வராவியூஃ, தயாஸகி ஹி பூஷ்யுக்யவ்வா பூப்யுக்யவ்வா பூப்யுகி

* அத்யாஸம்—ஒன்றின் மீது மற்ருன்றை ஏறிடுதல்.

கெநவா ஹும்பமகீதீபடி! நதாவக்ஷிஸி:- டிபரிஸூரு-டுவனெகா நஹும்
வமகாசு! ஸ்ரோயிஷாநஹ-டுதாபாஸூ ஸாக்ஷாஹிஸெ டிபாயுரிகவ
க்ஷபுலுஷெநாவாரோய-டூ நஹும்வமகா ஹு டிபுஷிடிபுஸூடுபா ஸூக்
வஹீனாயா டிபுஸெஸூ கஹூநிககெந டி-டுவனெகாஷாநாராவெக்ஷயா-ந
வஸூ ஸூாசு! சுமெததூரிஜீஹீஷ-டூயா வரோய-டூஸதூநஹ-டுதி
ரெவ ஸ்ரஹூரு-டுவா டெகாஷ ஹி ஹெசு! ஸ்ரெஹெவெனெகாஷ:-
பு-வஹுடிஸ-டநெஸூவ தநூ-டுவம்ஸூாசு! கிம் பு-வஹுதஹூவி
டிபாநாரவரிகஹூ நெந! ஸ்ரஹெனாடெகாஷகெஸதி தஸூநிதூகெ
நாமிடெ-டாக்ஷஸூாசு! சுதெதாயாவசு ஸ்ரஹுவூதிரிசுதவாரோய-டூ
டெகாஷாநஹும்வமகி:, நதாவசு ஸ்ரானிர்-டுவவாடிதா ஹதி!

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், விஷயமில்லாததும் ஆச்ரயமில்லாததும் தானாகப் பரகாசிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதுமான இந்த அநுபூதியானது தன்னை ஆச்ரயித்திருக்கிற தோஷவசத்தினால் முடிவற்ற ஆச்ரயங்களுள்ளதாகவும் முடிவற்றவிஷயங்களுள்ளதாகவும்தன்னை அனுபவிக்கிறதென்கிற விஷயத்தில் இந்த அநுபூதியை ஆச்ரயித்திருக்கிற தோஷமானது உண்மையாக இருக்கிறதா? அல்லது அஸத்யமாக இருக்கிறதா? என்று விவேசனம் செய்யத்தக்கது. அது உண்மையானதல்ல—அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாமையால்—அஸத்யமும்ல்ல, அப்படி அஸத்யமாக ஒப்புக்கொள்ளும்பகஷத்தில் அது தீரஷ்டந்ருபமாகவாவது த்ருச்யரூபமாகவாவது த்ருசிரூபமாகவாவது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அது த்ருசியல்ல—த்ருசியின் ஸ்வரூபபேதம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமைமால், பரமத்துக்கு அதிஷ்டானமாக ஆகியிருக்கிற ஸாக்ஷாத் த்ருசிக்கு \$ மாத்யமி கபக்ஷப்ரஸங்கத்தால் அபாரமார்த்த்யம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையாலும், தரஷ்டா, திருச்யம் அவைகளோடுகூடின த்ருசி இவை மூன்றும் கால்பரிகங்களாதலால் இந்த கல்பனைக்கு மூலமான வேறு தோஷமேபக்ஷிக்கப்படுவது

* தூஷ்டா — பார்ப்பவன் ‡ துருச்யம் — பாரக்கத்தக்கது

நாசி—ஞாநம் அல்லது தர்சனம்

மாத்ரயமிகன்—புத்தனுடைய சீடர்கள் நால்வருள் ஒருவன். இவன் ஸர்வகூன்யவாகி,

தால் அகவஸ்தை உண்டாகும். அதற்கு மேல் இதைப்பரிஹரிக்வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் பரமார்த்தமாக இருக்கிற ப்ராஹ்மரூபையான அது பூதிரியே தோஷமென்று கூறப்படுமேயானால், ப்ராஹ்மமே தோஷமானால் ப்ராபஞ்சதர்சனத்திற்கே அது மூலமாக ஆகவேண்டியதாக ஆகும். ப்ராபஞ்சத்திற்கு ஸமாநமான வேறு ஒரு அவித்பையை கல்பிப்பதால் யாது பயன்? ப்ராஹ்மமே தோஷமானால் அது நித்யமாதலால் அதற்கு அவித்யையினின்ற விடுதலை ஒருக்காலும் உண்டாகாது. ஆதலால் எவ்வளவு வரையில் ப்ராஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான பரமார்த்திகமான தோஷம் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையோ, அவ்வளவு வரையில் ப்ராந்தியானது உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறதில்லை.

சுருதபாகாசிகை—

இதற்கு மேல் ஸ்வரூபாதுபத்தியைக் கூறுகிறார்—அபிச என்று. * ஜ்ஞாந்ருத்வம் முதலியவைகள் அபரமார்த்தக்களாக இருப்பதினாலன்றோ வேறு தோஷம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்போலிவ்விடத்திலுமென்று திருஷ்டாந்தமாக இனி கூறப்போகிற அகவஸ்தைக்கு ஸாதகமாக “தர்விஷய” என்கிற பதத்தைத்தொடக்கத்தில் கொண்டவாகிய ஸீ பரிபாடியின் பாகடனம் செய்யப்பட்டது, அன்றிக்கே, விஷயாச்ய பதங்களுக்கு அஸத்த்வம் ப்ராதிபாஸம் இவை இரண்டுகளின் உத்தியானது தோஷகல்பனைக்குக் காரணமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்நியபகமாந் இதி. பரமார்த்தமென்று சொல்லும்படித் தில் அத்வைதத்திற்கு ஹாணிபாஸங்கிற்கும் என்று கருத்து, அபரமார்த்தபகடித்தைத் தூஷிப்பதற்காக மூன்றுகோடிகளே ஸட்பாவீதக்களென்று சொல்லுகிறார்— நந்தாலதி என்று. பரமார்த்தமல்லாததாக இருப்பது பற்றி மூலதோஷாத்ரம் அபேக்ஷிக்கப்படுவதால் அகவஸ்தை என்கிற தூஷணமானது மூன்றுகோடிகளுக்கும் பொதுவானது த்ருசித்வபகடித்தில் அதிக தூஷணமிருக்கிறதென்பதைக் காண்பிக்கிறார்—நந்தாவத் என்று, த்ருசியானது அகவச்சின்னையா? அவச்சின்னையா? த்ருசி அகவச்சின்னை என்று சொல்லின் அது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறானதா? அல்லது ஸ்வரூபமேயா? என்கிற விகல்பத்தை எண்ணி அவச்சிந்கபகடித்தில் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறு என்கிறபகடித்தைத் தூஷிக்கிறார்— த்ருசிஸ்வரூபபேதாந்யபகமாந் என்று. அவச்சிந்கணமான இரண்டு த்ருசினை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலென்று அர்த்தம், அவச்சிந்கபகடித்தில் ஸ்வரூபத்ருசிபகடித்தைத் தூஷிக்கிறார்—பாம என்று, அவச்சிந்க த்ருசிக்கு தூஷணமாக இனி கூறப்போகிற அகவஸ்தையானது அவச்சிந்கபகடித்திலும் ஸமாநமானது. இந்த இடத்தில் அதிகமாக இரண்டு தூஷணங்களுகுப்பதால் அது சொல்லப்படவில்லை, அவச்சிந்க த்ருசிபகடித்

தாஷ்டாவாகவும், த்ருச்யமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளுதலை தூஷிக்கிறார்— தாஷ்டாநூந்ருச்யயொ: என்று. கால்பநிகந்வேந- அபரமார்த்தமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம் இந்த கால்பநிகத்வமானது தோஷநாத்ராபேணைக்கு ஹேது. அவச்சிந்நஞ்சிபகஷ் திலுஷ்கட ஸ்வரூபமா? அதைக்காட்டிலும் வேறுனதா? என்கிற விசல்பத்திலும், ஸ்வரூபகஷ்த்திலும் * அநப்யுபகமரூபதூஷணம் துல்யம். ப்ராஹ்மஸ்வரூபமானது அவச்சிந்நமென்றும் அபரமார்த்தமென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால், ஆகையால் அவச்சிந்நடஷ்த்தில் விசல்பிக்கப்படவில்லை. ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறு என்கிற, பகஷ்த்தில் அநவஸ்தை கூறப்பட்டது— அதைநீந் என்று. அபரமார்த்திகமென்று சொன்னால் அநவஸ்தை, பரமார்த்தமென்று சொன்னால் அந்வைதத்திற்கு ஹானி வருகிறது என்கிற இந்த தோஷகங்களை பரிஹரிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலென்று அர்த்தம். அதுபூதியே தோஷமாததால் அந்வைதத்திற்கு ஹானி இல்லை. அது பரமார்த்தமாததால் அநவஸ்தையுமில்லை என்று ச்ருத்தது. இதை தூஷிக்கிறார்—ப்ராஹ்மமைவா என்று. அபரமார்த்தமாக இருப்பதாலேயே தோஷநாத்ரத்தை அபேக்ஷித்தலென்கிற ஸாம்யத்தைக்கருகி ப்ரபஞ்சதுல்யசப்தம் கூறப்பட்டது. அத:--ப்ராதிபகஷ்த்தில் கூறப்பட்டிருக்கிற தூஷணங்களுலென்று அர்த்தம் தோஷத்தினின்று விடுபடாமை ப்ரஸக்தமாகவே அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக ப்ராஹ்மவ்யுதிரித்ததவம். அநவஸ்தையை பரிஹரிப்பதற்காக பரமார்த்தித்தவம்.

அந்யர்களால் அநவஸ்தையானது மூன்றுவிதமாக பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஜீவாஜ்ஞாநவாதியினால் தீ பீஜாங்குர ந்யாயத்தால் ப்ரவாஹாநாதியாக இருத்தலாலென்று பரிஹரிக்கப்பட்டது. அவித்தமயினால் ஜீவன் ஜீவனால் அவித்தமயென்றல்லவோ அவர்களின் மதம். ப்ராஹ்மஜ்ஞாநவாதியினால் ஸ்வரூபம் அநாதி என்று பரிஹரிக்கப்பட்டது. இருவர்களாலும் துர்கடத்வமென்கிற தன்மையினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. துர்கடத்வம் அவித்தமயக்கு பூஷணம் தூஷணமல்லவென்று பரமார்த்தத்திற்குநல்லவோ உபபத்தியின் அபேகை. பெரியமானிகைகளை விழுக்குதல் முதலிய செய்கைகளில் “சிறியவாயுள்ள மனிதன் பெரியமானிகையை விழுக்குவதென்பது பொருந்தா” தென்கிற யுக்தி ப்ராநுத்திக்கிறதில்லை. ஆதலால் உபபத்தியை அபேக்ஷியாமலிருந்தல் அபாரமார்த்தத்திற்கு ஸாதகம். தோஷத்திற்கு ஸ்வபரமிர்வாஹகத்வம் இருப்பதாலும், வேறுதோஷத்தை அபேக்ஷித்தலில்லாமையாலும் அநவஸ்தை இல்லை. இந்த விசயத்தில் மதமொழி உரைக்கப்படுகிறது. ப்ரவாஹாநாதித்வமானது ப்ராஹ்மஜ்ஞாநவாதியினால் முன்பே அறிவிக்கப்பட்ட உத்தரத்துடன் கூடியது: ஜீவன்களுக்கு நித்யத்வத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிகளாலும், செய்யப்பட்டிராத வினைப்பயன்எனின் வரவு செய்யப்பட்டிருக்கிற வினைப்பயன்களின் அழிவு முதலியவைகளை உணர்த்துகிற ச்ருத்யர்த்தாபத்தியினாலும் மோகஷம் வரையில் ஜீவன்களுக்கு இஷ்டமாஜ்ஞாநஸ்தாதித்வமானது இழக்கப்படவேண்டியதாக ஆகும். அபாரமார்த்தத்தில் ஸ்வரூபநாதித்வமும் அநவஸ்தைக்குப் பரிஹாரமில்லை, அக்ஷணமாகில், மாத்யமிகனுடைய பகஷ்த்திற்கு விஜயம் ப்ரஸக்திப்பதால்; அவ்விடத்தில் அதிஷ்டாநபானது ப்ரீகத்தியினால் கிலை பெற்றிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுமோனால், அந்த ப்ராந்திக்கு வேறு அதிஷ்டாநாபேகை உண்டாகவேண்டியவரும், அதிஷ்டாநாத்ரமும் ப்ராந்தி வித்தமென்று சொல்லப்படும்பகஷ்த்து

* அநப்யுபகமம்—அநக்ஷிகாரம்

தீ பீஜம்—வித்து

அங்குரம்—முளை,

தில் அரவஸ்தை ஏற்படுமென்பது பற்றி, அரவஸ்தையினால் உதிஷ்டான டர்மாத் தயமன்றே ஸாதிக்கப்பட்டதாயிற்று. மாத்யமிகலால் அபரமார்த்தாதிஷ்டானத்திற்கு ஸ்வரூபாநாதித்வம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் அரவஸ்தை பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகி மதாதலால், அதிஷ்டாநாபரமார்த்தயமே ஏற்படும். மேலும் ஸ்வரூபாநாதித்வம் ஒப் புக்கொள்ளப்பட்டபோதிலும், மூலதோஷாபேகை இருக்கவே இருக்கிறது. ஜீவன் அநாதியாயிருக்கையிலும் அந்த அநாதித்வமானது அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டதெ ன்று உக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால். துர்கடத்வமும் பொருத்தமுன்னதன்று; துர்கடத்வமாவது உபபத்தியை அபேகியாமை, அது அபரமார்த்தப்பாபகமாக ஆகுமேயானால், அபரமார்த்தமான ப்ரபஞ்சம் துர்கடமாக இருப்பது பற்றி உபபத்தி யை அபேகியாமலிருப்பதால் மூலதோஷாபேகையும் உண்டாகாது. நிலத்தஜ்ஞாந மிருக்குல் பொழுதுகூட அது இருக்கலாம். விரோதத்தால் அது இருக்கிறதில்லை என் று சொல்லப்படுமேயானால், அக்ஷணமாகில், அவித்யையானது உபபத்தியை அதுவாதி க்கிற தன்மைவாய்ந்ததாக ஆய்விடும். உபபத்தியானது பரமார்த்தத்வப்பெயுத்தமென்றும், அபரமார்த்தத்வப்பெயுத்தமென்றும் இரண்டுவிதமானது. அதில் துர்கடத்வமாவது பரமார் த்தத்வப்பெயுத்தமான உபபத்தியை அபேகியாமலிருத்தல், அபரமார்த்தத்வப்பெயுத்தமான உபபத்தியல்லவோ தோஷாபேகை, ஆதலால் ப்ரபஞ்சத்திற்கு மூலதோஷபரிசுப்பன ம் பெுத்தமென்று சொல்லப்படுமேயானால்—அக்ஷணமாகில், அபரமார்த்தத்வப்பெயுத்தமா ன உபபத்திரூபதோஷாபேகையானது அபரமார்த்தபூததோஷத்திற்கும் இருக்கலாம், ஆதலால் அரவஸ்தையானது அந்த நிலையுள்ளதே, துர்கடத்வம் அரவஸ்தாபரிஹா ரமாகுமேயானால், அதிஷ்டாநாபரமார்த்தயத்திலும் அரவஸ்தை பரிஹரிக்கப்பட்டதா க் ஆகலாம். அங்கு அபரமார்த்தப்பெயுத்தமான உபபத்தியானது விடத்தகாததாக இரு ப்பது பற்றி, அதிஷ்டாநாபேகை உண்டாகவே உண்டாகலாம் என்பதனால் அரவஸ்தை என்று சொல்வதற்க்கது, அது இருத தோஷத்திலும் துல்யமாதலால் அரவஸ்தை எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாத்து. ப்ரவாஹாநாதித்வபெயுத்திலும், அதிஷ்ட ானம் அபரமார்த்தமாக இருத்தபோதிலுங்கூட அரவஸ்தையானது எளிதில் பரிஹரிக்க த்தத்க்கது, பிதா பெுத்திரன் முதலியவர்களுடைய பரம்பரைபோல் அதிஷ்டாநபரம்ப ரைக்கு அநாதித்வம் ஒப்புக்கொள்வதால், ஜீவாஜ்ஞாநவாதிமைக் குறித்து பரஹ்மாஜ் ஞாநவாதியினால் துர்கடத்வ விஷயத்தில் எந்த தூஷணம் கூறப்பட்டதோ, அது ப்ரஹ் மாஜ்ஞாநவாதத்திலும் ஸமானம். அவித்யைக்கு துர்கடத்வமிருக்குமேயானால், முக்தர் களையும் ப்ரப்ரஹ்மத்தையும் அவித்யையானது ஆச்யிக்கும், சுத்தஸ்வரூபமான ப்ர ஹ்மத்தை அசுத்தரூபையான அவித்யையானது விரோதத்தால் ஆச்யித்ததில்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால், அக்ஷணமாகில் அவித்யையானது உபபத்தியுடன் கூடி யது. ஆதலால் முக்தர்ப்பட்டிள்ள அந்யோந்யாசரயணம் முதலிய தூஷணங்கள் வந்துவிழுந்துவிடுமென்றல்லவோ உரைக்கப்பட்டது. அது உனக்கும் துல்யம். மோ ணுத்தில்கூட அவித்யையானது ப்ரஹ்மத்தை ஆச்யிக்கும், பாதஜ்ஞாநமிருக்கையில் அபரமார்த்தமான அவித்யையானது இருக்கிறதில்லை யன்றேவென்று சொல்லப்படு மேயானால், பாதகமிருக்கும்பொழுது அதன் பக்கத்தில் பாதிக்கத்தக்கவஸ்து நிலைபெற் றிருந்தென்றி இவ்விதமான உபபத்தியுள்ளதே அவித்யை என்பதனால் நம்மால் சொல் லப்பட்டிருக்கிற அரவஸ்தை முதலிய தூஷணங்கள் வந்துவிடுமென்று சொல்வதற்கு சக்யமானது. தோஷம் ஸ்வபாதிர்வாஹகமாகுமாகில் அதிஷ்டானமும் அவ்வாறு ஆகலாம். வேறென்றைக் குறித்து அதிஷ்டாநத்வம் வித்தமானாலன்றே ஸ்வபரிவா ஹகத்வம் என்று கூறப்படுமேயானால் வேறென்றைக் குறித்து தோஷத்வம் வித்தித்

தாலன்றோ ஸ்வபிரிவாஹகத்வம், அதே இல்லை என்பதனால் துல்யமாக ஆய்விடலாம். அதிஷ்டாநத்திற்கும் ஆரோபிக்கக்கூதற்கும் பேதமானது காணப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு அதிஷ்டாநத்திற்கு ஸ்வபிரிவாஹகத்வம் சொல்லப்பகூத்தில், அதிஷ்டாநம் அத்யஸ்தம் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று சொல்லப்படுமேயானால், தோஷமாகவும் தோஷகார்யமாகவும் இருக்கிற * திமிரம் த்விசந்ந்ரத்வம் இவ்விரண்டுக்கும் பேதம் காணப்பட்டிருக்கிறது. தோஷத்திற்கு ஸ்வபிரிவாஹகத்வம் சொல்லப்பகூத்தில் தோஷம் அத்யஸ்தம் இரண்டுக்கும் ஐக்ய ப்ரஸங்கம் வருவதால் துல்யம், இந்த அபிப்ராயத்தினால் “எவ்வளவுவரையில் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்து வேறான பாரமார்த்திக தோஷமொப்புக்கொள்ளப்படவில்லையோ அவ்வளவுவரையில் ப்ராரந்தியானது உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகாதென்று” உரைக்கப்பட்டது. ஆசார்யர்களால் இவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது—“ஸ்வரூபாநாதிதவஸ்வபரகடனே தூர்கடநதா, ப்ரவாஹாநாதித்வம் புநரிதி சதஸ்ரோஹிகதய: அஸத்யாவித்யாயா கதிதுமவஸ்தாபிரிஹ்ருதௌ மதாஸ்த்வேதாஸ்துஸ்ய: ஸ்புடமஸ்ததிஷ்டாநஸரணௌ” என்று.

சுமிவபுஷ்யநீயகூஹ கிரிவிபெருதஸு | ஸடிஸகியகூணகூரிதிவெசு |
தடியாவியஸு வஹுநஃ ப்ரூபாணஸூருநுக்ஷெநாநிவபுஷ்யநெதெவ
ஸூாசு | ஸநகூஹஃ ஸவகி ஸவபு ஹி வஸுஜாதம் ப்ரூகீகியு
ஸூாவ்யு- ஸவபுரவபுசீகி ஸூடிஸகாகாரா | ஸடிஸகாகாராயாஹு
ப்ரூகீகெ ஸூடிஸகியகூணம் விஷய ஐக்யஸூவமபூபிராநெ ஸவபு
ஸவபுப்ரூகீகெவிஷயஸூாடிதி |

பூநீபாஷ்யம்—

அநிர்வசநீயத்வம் என்னவென்று அபிப்ராயப்பபட்டிருக்கிறது? ஸத்தையும் அஸத்தையும் விட விலக்கணமாக இருத்தல் அநிர்வசநீயத்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால், அப்படிப்பட்ட வஸ்து ஒன்று உண்டு என்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அநிர்வசநீயதையே இராத இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. எல்லாவஸ்துக்களும் ப்ரதீதியினால் வ்யவஸ்தாபிக்கத்தக்கவைகள். எல்லா ஃ ப்ரதீதிகளும் ஸதஸதாகாரமாக இருக்கின்றன. ஸதஸதாகாரமானஜ்ஞாநத்திற்கு ஸதஸத்விலக்கணம் விஷயமென்று ஒப்புக்கொ

ள்ளப்படும்படித்தல் எல்லாம் எல்லாப் பாதிகளுக்கும் விஷயமாக ஆகவே
ண்டியதாக ஆகும்

சூக்தப்பகாசிகை—

இதற்குமேல் அநிர்வசநீயத்வாநுபத்தியைச்சொல்லுகிறார்— அநிர்வசநீயத்வந்ச
என்று. அநிர்வசநீயதா வித்வான்களுடைய எண்ணிதியில் எவ்விதத்தாலும் உபபாதக்
கமுடியாமலிருத்தல். எவ்வாறு பரமாரணஞன்யமென்று வினைவப்படுமேயாகில் சொல்லு
கிறார்— ஏததுக்தம் என்று. ஸரீவம் ஸரீவப்ரதீதேரீவிஷயஸ்ஸயாத் இதி, ஸத
ஸத்விலக்ஷணமென்று யாதொரு ப்ரத்தயுண்டோ அந் ப்ரதீதியிலும் ஸதஸத்தே விஷ
யமாக ஆகலாமென்று பொருள். லீலம் பீதம் முதலியது ப்ரதீதிக்கு அநுருணமாக வல்
லவோ வ்யவஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ஸதஸதாகாரையான ப்ரதீதிக்கு ஸதஸ
தாகாரமே விஷயம் ஸதஸத்விலக்ஷணமாக இருக்கிற வஸ்து விஷயமல்ல. இந்த
விஷயம் ச்யாதி விவேகத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது— ‘‘நஹ்யந்தம் அவபாஸ்யம்,
அந்யோவிஷய: அவபாஸவ்யவஸ்தாப்யத்வாத் விஷயஸ்ய’’ (ஒன்று விஷயமாக இரு
க்க மற்றொன்று அவபாஸக்கத்தக்கத்தில்லையனரே, விஷயங்கள் அவபாஸத்தால் வ்யவ
ஸ்தாபிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால்) என்று. ஒரே விஷயத்திற்கு ஸத்யாயும் அஸத்யாயு
யிருக்குட தன்மை பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. வ்யாபதவ்ரோத்த்மாலென்று சொல்ல
ப்படுமேயானால், ஸதஸத்விலக்ஷணத்தவமும் வ்யாபதிவ்ரோத்த்மால் பொருந்தாது. ஸத்
துக்கு அஸத்விலக்ஷணத்தவமும் அஸத்துக்கு ஸத்விலக்ஷணத்தவமல்லவோ காணப்பட்
டிருக்கிறது. ஒன்றுக்கு ஸத் அஸத் இஃத இரண்டைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இரு
த்தல் காணப்பட்டிருக்கவில்லை என்று வ்யாபதிவ்ரோத்த்மம். இது விசேஷம்— ஸதஸத்
விலக்ஷணத்தவம் ஓரிடத்திலும் காணப்பட்டதில்லை. ஸதஸதாத்மத்தவம் காணப்பட்டி
ருக்கிறது—என்று. இஃதவிஷயமானது ஸவீதஸத்து என்கிற ஸதத்தில உரைக்கப்
பட்டிருக்கிறது—‘‘நாஸத்ப்ரதீதேரீபாசாச்ச நஸதித் பபிப்ச தத். ப்ரதீதேரோ ஸதங்க ந
பாதாந்நாஸக ருதோஜகத்’’ என்று, உள்ளபடி பொருள்கிலைய பராமர்சுக்கும்பொழுது
ஸத்தாக இருத்தல் அல்லது அஸததாக இருத்தல் என்கிற இவ்விரண்டு குணங்களுக்கும்
ஒன்றுதான் இருக்கவேண்டும். இப்படிக்கன்றி ஸத் அஸத் இவ்விரண்டைவிட வேறாக
இருத்தல் ஒருபொழுதும் கூடாது. ஸத்தாக இருக்கிறதும் முதலியவஸ்துக்களுக்கு ஸத்
அஸத் இவ்விரண்டுகளையும் விட விலக்ஷணமாக இருத்தல் என்றும் தன்மை காணப்பட்டி
ருக்கிறதே என்றால், அல்ல அப்படியானால் ப்ரஹ்மத்துக்குக்கூட ஸததாகவுமஸத்தா
வ்யமிருக்கிற வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருத்தல் என்றும் தன்மை ப்ர
ஸுக்கிப்பதால் இரண்டினுள்ளொன்றாக இருத்தல் என்பதை எவ்விதத்திலு ஸதஸத்வில
க்ஷணத்தவம் இஷ்டமே என்று கூறப்படுமேயானால், அது இருவருக்கும் துல்யம். இப்
படிப்பட்ட ஸதஸத் வைவக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிற உன்னால் வேறு சபத்தால் ஸத்
வமே அக்கிரகிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகையால் உனக்கு இஷ்டமாக இருக்கிற ஸத
ஸத்விலக்ஷணமாக இருத்தல் என்றும் தன்மையானது வ்ரோத்த்மால் தூரத்தில் விலக்
கித்தன்னப்பட்டது. ஸதவமாவது இருக்கிறதென்று அறியப்பட்டிருத்தல், இல்லே
என்கிற புத்திக்கு விஷயமாக இருப்பது அஸத்த்வம் அதாவது பாதித்தவம் என்று.
ஒன்றுக்கே இருக்கிற ஸத்வாஸத்வவ்ரோதானது ஸதஸத்விலக்ஷணமாக இருக்கும்

தன்மையை ஏற்படுத்துகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், எல்லா இடங்களிலும் பூர்வபக்ஷவித்தார்த்தஜ்ஞாநங்கள் இரண்டுக்கும் அன்யோன்யம் விருத்தங்களான ஆகாரங்கள் விஷயமாக இருப்பதால் இரண்டு ஆகாரங்களை காட்டிலும் விலக்ஷணமாகவே இருக்கிற அர்த்தம் ஸாதிக்கதக்கதென்கிற ஸித்தார்த்தத்தை ஸமர்த்திப்பது பயனற்றதாக ஆகும். அவ்வாறான பிறகு பேதம் எனினில் நிரூபிக்கக்கூடியதென்பதை பூர்வபக்ஷமாகச்செய்து, பேதம் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாததென்று உன்னால் வித்தார்த்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதில் இரண்டு ப்ரதீதிகளின் விரோதத்தினால் பேதமானது எனினில் நிரூபிக்கத்தக்கதும் எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கத்தகாததுமான பேதத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக ஆகவேண்டியதாகும். இவ்விதம் ஸம்வீத்தின் ஸத்யத்வம் மித்யாத்வம் ஜுடத்வம் அஜுடத்வம் நித்யத்வம் அநித்யத்வம் முதலியவாதங்களில் ஸம்வீத்துக்கு பூர்வபக்ஷவித்தார்த்தாகாரவிலக்ஷணமான ஆகாரத்துடன் சேர்ந்திருத்தல் ஏற்படவேண்டியதாக ஆகும், அகோ (உனக்கு) ஸம்மதமல்லாதது. ஆகையால் ஒன்றோடொன்று விருத்தங்களான ஆகாரப்ரதீதிகள் இரண்டிற்கும் ஏற்கனவே முந்தி அறியப்பட்டுள்ள ஆகாரங்களைவிட விலக்ஷணமான ஆகாரத்தை கல்பித்தல் வ்யர்த்திவிருத்தமாதலால் ஸதஸ்வைவக்ஷண்யஸித்தி இல்லே, அப்படியானால் இன்றியமையாதவைகளான * க்யாதி ஸீ பாதம் இவ்விரண்டுக்கும் யாது பரிஹாரம் கூறப்பட்டது என்று வினவப்படுமேயானால், வேறுவிதமாகவே உபபத்தியானது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஸத்யம் இருக்க அந்தத்வாதிதாருக்கு அபிமதங்களாக இருக்கிற அன்யதாக்க்யானம் முதலிடவைகளாலேயே க்யாதி பாதம் இவ்விரண்டுக்கும் உபபத்தி ஏற்படுவதால். ஸத்யான ஸத்யவுக்கு எவ்வாறு பாதம்? வேறு இடத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருத்தலால் அய்யா! வேறு இடத்தில் ஸத்யாக இருக்குமேயானால் பாதமில்லை ஸத்யில்லாமல்போகுமேயானால் அஸத்யாதியானது ப்ரஸங்கிக்குமென்று உரைக்கப்படுமேயானால் அல்ல- வேறு இடத்தில் ஸத்யாக இருப்பதால், ஓரிடத்தில் ஸத்யாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்றோரிடத்தில் ப்ரஸித்தமாக இருத்தலன்றோ அன்யதாக்க்யாத்வம். வேறு ஓரிடத்தில் ஸத்யாக இருக்கிற ஒரு வஸ்துவுக்கு மற்றோரிடத்தில் க்யாதியானது தோஷத்திற்கு அதினமாக இருப்பதால் உண்டாகிறது. வேறு இடத்தில் க்யாதி உண்டாவதற்கு தோஷம் காரணமா என்பது காணப்பட்டதில்லை என்று கேட்கப்படுமேயானால், தோஷத்திற்கு இது இவ்விதமென்று நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கு யோக்யமல்லாத வஸ்துவின் தோற்றத்திற்கு தோஷம் காரணம் என்பது விவாதாஸ்பதமாக இருக்கிற பதார்த்தத்தைத்தவிர்த்து வேறு ஒரு இடத்திலும் காணப்பட்டதில்லை என்பதால் துஸ்யம். ஒன்றோடொன்று விருத்தங்களென்று அறியப்பட்டிருக்கிற இரண்டு ஆகாரங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருத்தல் ஒன்றுக்கு விருத்தமன்று என்கிற இந்த அமசம் உனக்கு அநிகம். ஸீ அக்யாதி பக்ஷத்தில் ஸத்யம் இருக்கையில் பேதக்ரஹணியில்லாமையால்

* க்யாதி—ஜ்ஞாநம். ஸீ பாதம்—தோஷமில்லாத காரணத்தினாலுண்டாகிற நிகேத புத்தி.

ஸீ ஆத்மக்யாதி: அஸத்யாதி, அக்யாதி, அன்யதாக்க்யாதி, அநிர்வசநீயக்யாதி என்று ஐந்து க்யாதினை பகவத் ராமானுஜவித்தார்த்திகளைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பகவத் ராமானுஜவித்தார்த்தத்தில் ஸத்யாதி ஒன்றே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

“ஆத்மஞ்யாதி ஸஸ்த்யாதிர்யாதா: க்யாதிர்யதா ! ததா:நிர்வசன க்யாதிரித் யேததஞ்யாதி பஞ்சகம்” என்று அவைகளை ஸங்க்ரஹித்துக்காட்டுகிற சுலோகம். இந்த க்யாதிகளை முறையே யோகாசாரண, மாத்யமிகள், மீமாம்ஸகன், ஹையாயிகள், மாயாவாதி இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்:

யோகாசாரா மாத்யமிகாஸ்தா மீமாம்ஸகா அபி | ஹையாயிகா மாயீஸர்ச ப்ராய: க்யாதி: க்ரமஜ்ஜு: || என்று முற்கூறப்பட்டுள்ள விஷயத்தைக் காட்டுகிற ப்ரமாண சுலோகம்.

1. ஆத்மஞ்யாதியாவது— ஆத்மவுக்கு அதாவது புத்திக்கு விஷயரூபமாக ப்ரதிபாஸம். இது ரஜதம் என்கிற புத்தியே ரஜதரூபமாக பாஸிக்கிறது. இது யோகாசாரமதம்.
2. அஸ்தஞ்யாதியாவது— அஸத்தான அதாவது இல்லாததான ரஜதம் முதலியவற்றுக்கு க்யாதி, அதாவது ப்ரதிதி என்று சூன்யவாதிகளான பெளத்தர்கள், அதாவது மாத்யமிகர்கள். வாசஸ்பதி மீசர்சர்களும இதை அங்கீகரித்தார்கள். சிப்பியில் இது வெள்ளி என்று ஜ்ஞாசம் உண்டாகும் தருணத்தில் ப்ரஸித்தங்களான சுத்தித்வம் ரஜதத்வம் என்கிற இரண்டு தர்மங்களுக்கும் ஸமவாயமானது பொய்யாகவே பாஸிக்கிறது. ஆதலால் இது அஸதஞ்யாதி.
3. அக்யாதியாவது— க க்யாதி: அக்யாதி:— அப்ரதிதி. சுத்திரஜதஸ்தலத்தில் இது. இதம் ரஜதம் என்கிற இடத்தில் இதமம்சமே ப்ரத்யக்ஷப்ரதிதிக்கு விஷயம், ரஜதம்சம் விஷயமல்ல. அதற்கு அதாவது அந்த ரஜதம்சத்துக்குக் கனன் முதலியவைகளின் எண்ணிக்கையில்லாமையால். ரஜதம் என்கிற ப்ரதிதி யோவென்றால் ஸ்ம்ருதியின் ஆகாரத்தைக் காட்டுகிறது. இது மீமாம்ஸகனுடைய மதம்.
4. அந்யதாஞ்யாதியாவது— ஒரு வஸ்துவானது மற்றொருவஸ்துவாக அறியப்படுதல். தேசார்த்தரத்தையும் காலார்த்தரத்தையும் அடைந்திருக்கிற ரஜதமே சுத்தியுடன் சேர்க்கை பெற்றதாக தோவத்தால் கெடுக்கப்பட்டிருக்கிற இந்திரியத்தினால் சுத்தியாக க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அங்னனமாகில் முன் அனுபவ்க்கப்பட்டிராததற்கும் க்ரஹணம் வரட்டுமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. வஸ்துக்களின் ஸாத்ருச்யம் முதலியது நியாமகமாக இருப்பதால். இது ஹையாயிக மதம். கௌதமமஹரிஷியால் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்ட தர்க்க சாஸ்த்ரம் நியாயமதமென்று சொல்லப்படுகிறது.
5. அநிர்வசனீயக்யாதியாவது— ஸத் என்றாவது அஸத் என்றாவது நிர்வசனம் செய்யத்தகாத ரஜதம் முதலியவற்றின் க்யாதி, ப்ரதிதி, சுத்திரஜதஸ்தலத்திலோவென்றால் ரஜதமானது ஸத்தன்று. ப்ராந்தியும் பாதமும் ஸம்பவியாமல் போகவேண்டிவருவதால், அந்த ரஜதம் அஸத்துமன்று. க்யாதியும் பாதமும் ஸம்பவியாமல் போகவேண்டிவருவதால். பாதம் ப்ரதியோகினை முன்னிட்டுக்கொண்டிருப்பது பற்றி அஸத்துக்கு அது ஸம்பவியாதாதலால். பின்னையோ சுத்தியினது அஜ்ஞாபரிமைமாக இருப்பதும் ஸத்தென்றாவது அஸத்தென்றாவது நிர்வசனம் செய்யத்தகாததுமான அபூர்வமான ரஜதம் உண்டாகிறது. அந்த ரஜதமே அந்த இடத்தில் ரஜதஜ்ஞானத்திற்கு விஷயம். இந்த விஷயம் ச்லோகத்தால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸதெ ந ஸ்ராணீவாயொள ஸ்ரோ நாவதெ ஸ்ரோணீவாயதெ !
ஸஹஸ்யஜ்ஜாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநவிகெஜ்ஜஹ ஸ்ரீஃ || என்று.
ஸ்ரவிகெஜ்ஜஃ சுவிஜ்ஜாபரிணாநிஹுநெதெ; ரஜதாநிஹிஃ!

இது மாயாவாதிகளின் மதம்.

6. ஸத்ச்யாதியாவது— ஜ்ஞானவிஷயத்திற்கு ஸத்யத்வம். இது ஸ்ரீ பகவத்
ராமாநுஜ மதம்.

க்யாதி பாதம் இவ்விண்ணுக்கும் உபபத்தி ஏற்படுகிறது. ஸத்துக்கே பேதம் க்ரஹிக்க
ப்படாமையால் க்யாதி- பேதத்தின் க்ரஹணம் பாதம். ப்ரவ்ருத்திக்கு பாத்யத்வமும்
யதார்த்தக்யாதிபகூத்திலோவென்றால், சுத்தி ரஜதம் ஸ்வப்நாவஸ்தையில் காணப்படு
கிறவஸ்து இது முதலியவற்றில் இருப்பதாலும் அதிகமாயில்லாமை, நிலையாயில்லாமை,
அவனொருவனாலேயே அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் இவைகளின் க்ரஹணத்தாலும்
க்யாதி பாதம் இவைகளுக்கு உபபத்தி. முன்னிலையில் இருக்கிறவஸ்துவில் ஸத்தாக
வே இருக்கிற ரஜதத்திற்கு க்யாதி. சுத்தியின் ப்ராசர்யத்தின் க்ரஹணம் பாதம். அந்த
ப்ராசர்யக்ரஹத்தால் (ரஜத விஷய) ப்ரவ்ருத்தியானது பாதிக்கத்தக்கதாக ஆகிறது.
அந்த பாதம் ப்ரவ்ருத்தியின் அநுபத்தி. * அலாதசக்கிரம் முதலியதிலோவென்றால்
அக்யாதிபகூத்தில் போல் அதற்கு உபபத்தி. ஆகையால் வேறுவிதமாகவே உபபத்தி
யானது வீர்த்தமாக இருப்பதால் அநிர்வசநீயத்வத்தை கல்பிப்பது யுத்தமல்ல. இவ்
ண்ணம் ஆச்ரயாநுபபத்தி திரோதாநுபபத்தி ஸ்வரூபாநுபபத்தி அநிர்வசநீயத்வா
நுபபத்திகள் கூறப்பட்டன.

* அலாதசக்கிரம்— வட்டமாக கொள்ளிக்கட்டையைச் சுற்றத்தல்.

சுயஸ்யாசு--வஸுஸ்யாநிவகிரொயாநகராநாநா வாக்ஷாநி
வலிவியாயுஸொவாநாந ஸஹஸ்யஜ்ஜாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூ
வாநாந வஸுஸ்யாநாநாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூ
வாக்ஷாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூ
தகூபவநிதஸ்யுஸொவாநாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூ
வி தெநெநவ கிரொவநிதஸ்யுஸொவாநாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூ
நஜெயவிவாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூ
யுஸொவாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூ
நாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூரணாவிஜ்ஜாநாநிவபூ

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

அன்றிக்கே இவ்விதமிருக்கலாம். வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்திற்கு * திரோதானத்தைச் செய்கிறதும் உள்ளுக்குள்ளிருப்பவைகளும் வெளியிலிருப்பவைகளுமான பற்பலவஸ்துக்களின் † அத்யாஸத்திற்கு உபாதானகாரணமாக இருப்பது ஸத் என்னாவது அஸத் என்னாவது நிர்வசனஞ்செய்யத்தகுதியற்றதும், அவித்யை அஜ்ஞாநம் முதலியபதங்களால் சொல்லத்தக்கதும், வஸ்துவின் உண்மையை அறிதலால் விலக்கத்தக்கதும் ஜ்ஞாநத்தின் ‡ ப்ராகபாவத்தைவிட வேறான பாவரூபமாகவே இருக்கிற ஒருவஸ்துவானது ப்ரத்யக்ஷம் அதுமானம் என்கிற இரண்டு ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுகிறது” அந்த வஸ்துவினால் மறைக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை உபாதானமாக உடையதும், விகாரமில்லாததும், தானே ப்ரகாசிக்கின்றதும், ஜ்ஞாநமாத்த்ரத்தையே உருவாக்கக்கொண்டதும், அந்த அத்யாஸஹேதுவினுலேயே மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதுமான ப்ரத்யகாத்மாவினிடத்தில் தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற அஹங்காரம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயமென்கிற யாதொரு அத்யாஸமுண்டோ, அந்த தோஷத்தினுடையதாகவே இருக்கிற ஒரு ஸமயத்தினுண்டாகிற அவஸ்தாவிசேஷத்தினால், அத்யாஸரூபமான ஜகத்

* திரோதானம்—மறைவு. § அத்யாஸம்—கல்பனை அல்லது ஆரோபம்.

§ ப்ராசபாவம்— ஒரு வஸ்து உண்டாவதற்கு முந்தின கடினத்திலிருந்தி அங்
வஸ்துவின் இன்மை.

தில் ஜ்ஞாநத்தினால் பாதிக்கத்தக்க ஸர்ப்பம் ரஜதம் முதலியவஸ்துக்களும், அந்தந்த வஸ்துவியக்கஜ்ஞாநரூபமான அத்யாஸமும் உண்டாகிறது. மித்யா ரூபமான அவை அனைத்துக்கும் அந்த தோஷமே உபாதானம். மித்யா பூதமான அர்த்தத்திற்கு மித்யாபூதமே காரணமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ள தென்பது ஹேதுபலத்தாலறியப்படுகிறது. காரணமாக இருக்கிற அஜ்ஞாநவியக்கமான ப்ரத்யக்ஷமோவென்றால் ' ஸஹிஜ்ஞா ' (நான் ஜ்ஞாநமில்லாதவன்) ' பிரிநிஹி ந ஜாநாமி ' (நான் என்னையும் மற்றவனையும் அறிகிறேனில்லை) என்கிற ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநம். இந்த ப்ரத்யக்ஷாவபாணமோவென்றால் ஜ்ஞாநப்ராகபாவத்தை விஷயமாகக்கொண்டதால், அந்த ஜ்ஞாநப்ராகபாவமோவென்றால் ஆவது ப்ரமாணத்திற்கு கோசமானது இந்த காரணஜ்ஞாநமோவென்றால் ' நான் ஸூகியாக இருக்கிறேன் ' என்பதுபோல் அபரோக்ஷமாக இருக்கிறது. அபாவத்தின் ப்ரத்யக்ஷம் ஒப்புக்கொண்டபோதிலுங்கூட இந்த அனுபவமானது ஆத்மாவின்மீதில் ஜ்ஞாநபாவத்தை விஷயமாகிக்கிறதில்லை. அனுபவவேளையிலுங்கூட ஜ்ஞாநமிருப்பதால் ஜ்ஞாநமில்லை என்று சொல்லின் ஜ்ஞாநபாவப்ரதிதியானது பொருந்தாமல் போகவேண்டியருதலால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் நஹி டிபெஷ்ட ஸநுவவஹம் நாரி (ஒரு வஸ்துவானது இவ்விதமான ஸ்வரூபஸ்வபாவமுள்ளதென்று தோரில் பார்க்கப்பட்டிருக்க, அந்த வஸ்து அவ்விதமான ஸ்வரூபஸ்வபாவமுள்ளதல்லவென்று சொல்வது ஸரியல்லவன்றோ) என்கிற நியாயத்தினால், ப்ரமாணத்தினால் நிலபெற்றிருக்கிற ஒருவஸ்துவுக்கு தர்க்கத்தினால் பாதம் சொல்வது யுத்தமல்ல என்கிற அபிப்பிராயமுள்ள அன்யரால் ப்ரமாணப்பிரஜ்ஞை சங்கிக்கப்படுகிறது—அத ஸ்யாத் என்று. முன்பு தூஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆகாரங்களே ஸாதிப்பதற்காகச் செல்லுகிறார்—வஸ்துஸ்வரூபம் என்று. இதனால் திரோதானம் கூறப்பட்டது—ஆநீதம் ப்ரஹ்ம என்று ஸ்வரூபம் உரைக்கப்பட்டது அத்யாஸத்தை உபாதானமாகக் கொண்டிருப்பதாலே மித்யாத்தவம் பவித்துவிட்டதன்றோ அவித்யைக்கு ஸத் என்றாவது அஸத்து என்றாவது நிர்வசனம் பண்ணுவதற்குத் தகுதி இல்லாமலிருத்தல் உரைக்கப்பட்டது. சாஸ்திரங்களில் இந்த அவித்யையை ப்ரதிபாதிக்கிற சப்தங்களை ரூபப்படுத்துவதற்காக அவித்யை அஜ்ஞானம் முதலிய பதங்களால் சொல்லத்தக்கதென்று பகரப்பட்டது. வித்தாந்தியினால் தூஷிக்கப்படப்போகிற ஆகாரந்தாத்தையும் ஸாத்தியமாகச் சொல்லுகிறார்—வஸ்துயாதாந்தீயஜ்ஞாநம் என்று. தது பஹித என்று ஆசாயமும், ஆந்தமான, அத்யாஸம் எது? ப்ரஹ்மமான அத்த்யாஸம் எது?

ப்ரபஞ்சமானது அவித்யையை உபாநாணமாகக் கொண்டிருக்க எவ்வாறு ப்ரபஞ்சத்தைக்குறித்து ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதான காரணத்வம் என்று கேட்கப்பட்டால், கூறுகிறார்— ந்துபவறித என்று. நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாநாணகாரணத்வரூபமான தர்மம் பொருந்தாதென்பதை ஸூசிசனம் பண்ணுகிறார்— அவ்வாறே ஸ்வப்ரகாசசிம்மாந்ரபுஷிப்ரத்யகாத்மநி என்று விகாசரில்லாமைமயமும் மற்றொருருவத்துவின் ப்ரகாசத்தை அபேக்ஷியாமல் தானே ப்ரகாசிப்பதாலும், ப்ராஃகாக இருப்பதாலும் அதாவது தன்பொருட்டுத் தானாகவே பிரகாசிப்பதாலும், வாய்நீர்ந்ரு ஆஸ்பதமாகவும் ஜடமாகவும் பாகரூபமாகவும் இருக்கிற பரிணாமம் பொருத்தகிற இல்லை என்று பொருள், தானாகவே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒன்றுவுக்கு எவ்வண்ணம் அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ரபஞ்சரத்யாஸம் ஸம்பவிக்லவம் என்று வினாவப் படுமேயாகில், அதற்கு உத்தரம் கூறுகிறார்—நீ ரோஹிதஸ்ஸவநப என்று. மறைக்கிற பதார்த்தம் ௨ து என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— தேதைவ என்று. தேவை அத்யாஸத்திற்கு ஹேதுவினாலேயே என்று அர்த்தம். அஹக்ஸரமும் ஜ்ஞாநமும் ஆத்தரமான ஆத்யாஸம். ஜ்ஞேயம் அதாவது அறியத்தக்கது பாஹ்யாத்யாஸம். அத்யாஸரூபே, அத்யாஸதரூபே என்ற அர்த்தம்: கர்மார்த்தத்தில் க்ப்ரத்யாயம் வந்திருக்கிறது. தஸ்யைவ தோஷத்தினுடையவே. அவஸ்தாவிகேசேஷேண ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலுண்டான ஒருவித நிலைமையினால், ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பம் முதலியவற்றின் அத்யாஸம். இவ்வண்ணம் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதானத்வம் என்பதில் அனுபவத்தி் சொல்லப்பட்டது, தோஷமே உபாதானம் என்கிற விஷயத்தில் யுக்தி சொல்லுகிறார்—நீந்ஸ்ஸநஸ்ய என்று. ஸுவர்ணத்தின் வகுப்பைச் சார்ந்த ஆபரணங்களுக்கு ஸ்வாணமே உபாநாணமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறதன்றோ, அப்படிப்போலென்று கூருக்தி, ஹேதுபலாத் கார்யகாரணம் இரண்டுக்கும் ஸஜாதீயத்வதர்சனரூபமான ஹேதுபலத்தினால், அதற்குமேல் ப்ரத்யக்ஷத்தைக் கூறுகிறார்— காரண என்று “அஹம் அஜ்ஞ:” என்பதற்கு “மாம் அந்யஞ்ச ந ஜாநாமி” என்பது விவரணம். “அஹம் அஜ்ஞ:” என்று அஜ்ஞாஸ்வரூபத்தைக் கீர்த்தனம் செய்தபடி. “மாம் அந்யஞ்ச ந ஜாநாமி” என்று அக்னுடைய மறைத்தலென்கிற கார்யத்தைக் கூறியபடி. காரணசபத்தினால் கார்யரூபமான அஜ்ஞாநத்தை விலக்கியபடி. ஆகையால் ஸாஷுப்திகாலத்திலுள்ள அஜ்ஞாநம் சொல்லக்கருதப்பட்டது. * ஜாகரணம் முதலிய அவஸ்தையில் ஸவிக்ஸப்ரத்யக்ஷத்தினால் கடம் முதலிய வஸ்துக்களை விஷயிகரித்துக்கொண்டிருக்கிற அஜ்ஞாநம் அறியப்படுகிறது. † ஸாஷுப்தியிலோரவென்றால் ஒரு வஸ்துவையும் விஷயிகரிக்காத அஜ்ஞாநத்தின் ப்ரதீதி என்று ‡ தத்வசுத்திகார முதலியவர்களால் உரைக்கப்பட்டது, ஜாகரிதாவஸ்தையிலேயே இந்த அஜ்ஞாநானுபவமென்பது ஸம்பரதாயம். மற்றவனையும் காண்கிறதேனில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஸ்வபனத்தில் அன்யவஸ்துவின் பராமர்சம் இல்லை யன்றோ, (ந ஜாநாமி) நான் அறிகிறேனில்லை என்று ஆச்சாதகமாக அறியப்படாநின்ற அஜ்ஞாநம் காரணமாக இருப்பதால் காரணஜ்ஞாநவிஷயம் என்று கூறப்பட்டது, அப்ரத்யக்ஷரூபமான அனுமானம்

* ஜாகரணம்—விழித்திருத்தல், † தத்வசுத்தி—ஒரு வேதாந்த கிரந்தம்,

† ஸாஷுப்தி— ஜீவாத்மா பரமாத்மாவினிடம் லயித்து ஆநந்தவன்னத்திலமிழந்து பாஹ்யமான ப்ரபஞ்சத்தை மறந்திருக்கும் நிலைமை.

முதலிய ப்ரமாணங்களை விலக்குவதற்காக அபரோகூபாவபாஸம் என்று சொல்வப்பட்டது. ஜ்ஞாநப்ரகாபாவத்தை விஷயிகரித்துக்கொண்டிருத்தலென்பதை ஆசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார்—அயந்நு என்று- இதுவும் ஆரூவதி ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாக இருக்கலாமென்று ஸந்தேஹிதமாக கூருகிறார்—அயந்நு என்று, ப்ரதயகூப்ரமாணத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பவைகள் பரோகூப்ரமாணங்கள், ஆகையால் பரோகூப்ரமாணத்திற்கு விஷயமான ப்ரகாபாவமானது அபரோகூப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாக இருக்கிற அஜ்ஞாநமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளதல்லவென்று பொருள், பாவபதார்த்தங்களைக் க்ரஹிக்கிற ப்ரமாணத்தினால் அபாவம் அறியத்தக்கதாக ஆகலாமென்பதிலும் னுஷ்ணம் கூறுகிறார்—அபாவஸ்ய என்று, ஜேதுவைச் சொல்லுகிறார்—அறுபவ என்று, அபாவத்தினுடைய அனுபவவேளையில் ஜ்ஞாநமிருக்கிறதா? இல்லையா? இருக்கிறதேயானால் க்ரஹிக்கத்தக்க பதார்த்தமில்லாமையால் அபாவப்ரதீதி இல்லை, இல்லை என்றால் க்ரஹிக்கிற வஸ்து இல்லாமையால் அதனுடைய அபாவப்ரதீதி இல்லை என்று பொருள்.

வஸ்துஷ்டம் ஸவதி—சஹஜஜ்ஞ உத்யுஷ்டிந்நாஹவெ சஹஜித்யா த்ஞெநாந்வாயயிடுதயா ஜ்ஞாநஸ்ய உ ப்ராகியொமிதயா சவமதிராஸிவா ந வா, சஹிவெசிரொயாபெஷ ந ஜ்ஞாநாந்வாநாஹவஸ்யஹிவஃ | நொவெஸிடுப்ராகியொமிஜ்ஞாநஸ்யுவெக்ஷஃ ஜ்ஞாநாந்வாநாஹவஃ ஸுதராந் நஸ்யஹிவதி | ஜ்ஞாநாந்வாஸ்யாநாநெயெக்ஷை சஹாவாஸ்யு ப்ரோணவிஷயெக்ஷை வெயசெநாவவதிஸூரோநா | சஸ்யாஜ்ஞாநஸ்ய ஹாவராஹெயெ யிடுப்ராகியொமிஜ்ஞாந ஸஹாவெஷி விரொயா ஹாவாஹெயெநாஹவஃ ஹாவராஹெயெஜ்ஞாநவிஷய வஸ்வாஸ்யுபவஜ்ஞாந உதி | நநா உ ஹாவராஹெயெஜ்ஞாநம் வஸூயாஹாஜ்ஞாவஹாஸா ராஹெவெண ஸாக்ஷிவெதநெநா விராயுதெ, நெவெஷி | ஸாக்ஷிவெதநெநா ந வஸூயாஹாஜ்ஞாந விஷயி | சஹிதம் சஜ்ஞாநவிஷயி, சந்யாஸ்யாஸ்யாஹாஸாநாவவெதெ | நஹிஜ்ஞாந விஷயெண ஜ்ஞாநெநாஜ்ஞாநம் நிவத்யுத உதி நவிரொயா | நநா வெஷம் ஹாவராஹெயெஜ்ஞாநம் விஷயவிஸெஷ்யாவ்யுதெவெ ஸாக்ஷிவெதநெநாஸ்ய விஷயொ ஸவதி ; ஸவிஷயஃ ப்ரோணாநயெநவிஷிரிதி சுயிவ ஸாக்ஷிவெதநெநாஸ்யாஹாஜ்ஞாவ்யுதெஜ்ஞாநம் விஷயிக்ரியதெ | நெஷெஷொஷஃ- ஸவெஷெவ வஸூஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநதயா சஜ்ஞாநதயா வா ஸாக்ஷிவெதநெநாஸ்ய விஷயஹெதெ | க்ரு ஜ்ஞெக்ஷை ஜ்ஞாநதயா விஷித வஸ ப்ரோணவ்யயாநா

வேகூர் ! ஈஜியஸு து ப்ரத்யுஷஸு நஃ ஸ்யம் லிஜ்யதொ ந ப்ர
ஸோணயுவயாநாவெக்ஷதி ஸரெஷ்வாஜோநஸு வ்யாவதகுகஸெ
நாவலாஸொ யாஜ்யதெ ! தஸூஸூராயொவஸ்யஹிதெந ப்ரத்யு
க்ஷண லாவாருவெலிவாஜோநம் ப்ரத்யதெ !

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.—அஹம் அஜ்ஞ: என்கிற இந்த
அனுபவத்தில் அஹம் என்று ஆத்மா அபாவகர்மிபாகவும், ஜ்ஞாநம் ப்ரதி
யோகியாகவும் அறியப்படுகிறதா? இல்லையா? அறியப்படுகிறதேயானால்
விரோதத்தினாலேயே ஜ்ஞாநாபாவாநுபவம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. இல்லையே
யானால் தர்மஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரதியோகிஜ்ஞாநத்தையும் அபேக்ஷிக்கிற ஜ்ஞா
நாபாவானுபவமானது மிகவும் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஜ்ஞாநாபாவம் அனுமா
னப்ரமாணத்தினால் அறியத்தக்கது என்று பதிலும், அபாவமென்கிற பெய
ருள்ள ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமென்பதிலும் இந்த அனுபபத்தியானது ஸ
மானமாத். இந்த அஜ்ஞாநம் பாவரூபமாகத் தர்மப்ரதியோகிகளின்
ஜ்ஞாநமிருந்தபோதிலும் விரோதமில்லாமையால் இந்த அநுபவமானது பாவ
ரூபமான அஜ்ஞாநவிஷயமென்றே ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது என்று. வாதத்
தில் வலிமை வாய்ந்தவரே! பாவரூபமாக இருந்தபோதிலும் அஜ்ஞாநமா
னது வஸ்துவினுடைய யதார்த்தஸ்வரூபப்ரகாசரூபமான ஸாக்ஷிசைதன்ய
த்தோடு விரோதப்படுகிறது. இப்படியல்ல. ஸாக்ஷிசைதன்யமானது வஸ்து
யாதார்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டதன்று. பின்னர்போ அஜ்ஞாநத்
தைவிஷயமாகக்கொண்டது. அப்படி இல்லாவிட்டால் மித்யாரூபமான அர்
த்தத்தின் தோற்றம் பொருந்தாமல் போகவேண்டியதாக ஏற்படுவதால்
அஜ்ஞானத்தை விஷயமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநத்தினால் அஜ்ஞாநமானது நிவர்
த்திக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ, ஆதலால் விரோதமில்லை. அய்யா! இந்த
அஜ்ஞாநம் பாவரூபமாக இருந்தபோதிலுங்கூட விஷயவிசேஷத்தினின்று
விலகினதாகவே ஸாக்ஷிசைதன்யத்திற்கு விஷயமாக ஆகிறது. அந்த விஷ
யமானது ப்ரமாணத்திற்கு அதிமலல்லாதவித்தியுடன் கூடியதாக இருக்கிற
தாதலால் எவ்வாறாக ஸாக்ஷிசைதன்யத்தினால் அஸ்மதார்த்தத்தினின்றும் வே
றுபட்டிருக்கிற அஜ்ஞாநம் விஷயீகரிக்கப்படலாம்? இது தோஷமல்ல, எல்
லா வஸ்துக்களும் அறியப்பட்டதாகவே அறியப்படாததாகவோ ஸாக்ஷிசை

தன்பத்திற்கு விஷயமாக ஆகின்றன, அவற்றுள் ஜடமாக அறியப்படுவதினால் ஸித்திக்கிற வஸ்துவுக்கே ப்ரமாணத்தால் * வ்யவதானம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. தானாகவே ஸித்திக்கிற அஜடமான ப்ரத்யக் வஸ்துவுக்கோவென்றால் ப்ரமாணவ்யவதானோபேக்ஷை இல்லை. ஆதலால் எப்பொழுதும் அஜ்ஞானத்திற்கு எல்லாவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடுள்ளதாக ப்ரகாசித்தல் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. ஆதலால் நியாயத்தினால் அதாவது ப்ரமாணத்திற்கு ஸாதகமாக இருக்கிறதர்க்கத்தால் போஷிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அஜ்ஞானம் பாவரூபமாகவே அறியப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பாவபாவங்கள் இரண்டுக்கும் விஷயம் ஒன்றாக இருந்தாலன்றோ விரோதம், இங்கு விரோதமில்லை, அபாவத்தை விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞானம் க்ரஹகமாதலால், வேறுவஸ்துக்களை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞானமானது அபாவப்ரதியோகியாக நிலைபெற்றிருமையால் என்கிற சங்கையை பரிஹரியாதின்றவாக. அனுபவவேளையில் ஜ்ஞானத்தினுடைய இருப்பையும், இல்லாவிடில் ஜ்ஞானபாவப்ரதிதியின் அதுபபதியையும், அஜ்ஞானம் பாவரூபமென்று சொல்லும்படித்தலில் வி்ரோதத்தின் இன்மையையும் விவரிக்கிறார்— ஏத்துக்ந்தம்பவதி என்று. ஜ்ஞானப்ரகாராவமானது க்ரஹகம் என்று சொன்னால் விருப்பமில்லாமலிருந்தாலுட்கூட பாவபாவம் இரண்டுக்கும் விஷயையமானது வந்துவிடுகிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்— அஹம் என்று, 'ஜ்ஞானஸ்பர்ச' என்கிற இடத்திலுள்ள ஜ்ஞானசப்தமானது ஆத்மா கடம் முதலியவற்றை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞானத்தோடு ஸமானமானது, “இஹபூதலேகபோதாஸ்தி” (இந்ததனாயில் குடம் இல்லை) என்கிற இது முதலிய சப்தப்ரயோகஸ்தலங்களில் அபாவத்தை க்ரஹிக்கையில் ப்ரதியோகிஜ்ஞானம் த்ரமி ஜ்ஞானம் இவைகளினை அபேக்ஷைசாணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்தவிடத்திலும். அபாவத்திற்கு த்ரமியாக ஆத்மாவினுடையஜ்ஞானம் இருக்கிறதென்று சொல்லத்தக்கது. ஆதமா அபாவத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிறதன்றோ, ஆகையால் அந்த அபாவவிஷயஜ்ஞானம் இருக்கும் தருணத்தில் கூட அபாவத்தைத்தவிர்த்து வேறுவஸ்துக்களை விஷயீகரித்தாகொண்டிருக்கிற ஜ்ஞானம் அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகி என்கிற வசனம் விரந்தமாக ஆகும். அபாவம், த்ரமி, ப்ரதியோகி, இம்மூன்றைத்தவிர்த்து வேறாக இருக்கிற பதார்த்தங்களை விஷயமாகவுடைய ஜ்ஞானம் அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகி என்ற சொல்லப்படுமேயானால், அப்பொழுது அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியாக ஜ்ஞானத்திற்கும் ப்ரதிதி இருக்கிறதென்று சொல்லத்தக்கது, அறியப்படுகிற ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய விஷயத்துடன் கூடியதாக அறியப்படுகிறதாதலால் விஷயங்களுக்கும் ப்ரதிதி இருக்கிறது. இவ்வண்ணம் அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியான ஜ்ஞானத்திற்கு அவச்சேதமாக விஷயங்கள் அறியப்படுந்தருணத்தில் அந்த விஷயங்களை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞானத்தினுடைய அபாவம்

பொருத்ததென்று கருத்து. அபாவம் வேறு * ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமென்றபடித் ததிலும் முற்கூறப்பட்ட தூஷணத்தை ி அதிதேசம் செய்கிறார்—ஜ்ஞாநாபாவஸ்ய என்று. வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயங்கள் இருக்கவேண்டுமென்கிற ந்யமமில்லா விடினும் இருக்கிறதாகக் காண்பிப்பதற்கு சக்யமல்லவென்று கருத்து. நான் அஜ்ஞன் என்கிற வ்யவஹாரத்தில் அஜ்ஞாநமானது இருக்கிறதாகவன்றோ அறியப்படுகிறது. இந்த பக்ஷத்தில் அதிகமான வேறு தூஷணம் முன்பு உரைக்கப்பட்டது. அப்ரோக்ஷத் திற்கு ப்ரோக்ஷரூபமான ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாக இருத்தலின் அநுபபத்திரூபமானது அர்த்தத்தினால் ஸித்திபெற்றவிட்டது. அஜ்ஞாநத்திற்கு பாவரூபத்வம் சொன்னால் முற்கூறப்பட்ட தூஷணம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்—அஸ்ய என்று. தர்மி ப்ரதியோகியை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞாநம் தர்மிப்ரதியோகிஜ்ஞாநம், அதனோடு பாவரூபாஜ்ஞாநத்திற்கு விரோதமில்லை கடத்தை மறைக்கிற அஜ்ஞாநம் கடஜ்ஞாநத்தோடன்றோ விரோதிக்ிறது. கடஜ்ஞாநவிஷயமான ஜ்ஞாநத்தோடும் தர்மிஜ்ஞாநத்தோடும் விரோதப்படுகிறதில்லை என்று பொருள். வஸ்துக்களின் யதார்த்தஸ்வரூபத்தை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அஜ்ஞாநமானது வஸ்துக்களின் யதார்த்தஸ்வரூப ப்ரகாசரூபமான ஸாக்ஷிசைதன்யத்தோடு விரோதிக்றதென்று வினவுகிறார்—நநுசு என்று பரிஹரிக்கிறார்—மைவம் எனது. யாதாதம் சப்தத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற தனக்குச் சமரணமான இரண்டாவது வஸ்துவில்லாமலிருத்தலென்கிற ஸ்வரூபம் சொல்லக் கருதப்பட்டது, ப்ரபஞ்சத்தினுடைய மித்யாதவத்தின் ஸித்தவத்காரத்தால் ஹேதுவைக்கூறுகிறார்—அந்யதா ழன்று. அந்யதாஸ்வ ஸாக்ஷிஸ்வரூபப்ரகாசமாத் திரத்திற்கே வஸ்துயாதாதம்யவிஷயத்வம் சொன்னால் என்று அர்த்தம். அஜ்ஞாநவிஷயத்வம் இருக்கட்டும். அதனால் என்னவென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—நஹி என்று. ரஜதவிஷயகமான ஜ்ஞாநத்தினால் ரஜதம் நிவர்த்திக்கத் தக்கதல்லவென்றேவென்று அர்த்தம். கண்ணால் பார்க்கத்தக்க கடம் படம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு விசேஷணமாக இருக்கிற ரூபம் முதலியவற்றுக்குக்கூட கண்ணால் பார்க்கத்தக்க தன்மை காணப்பட்டிருக்கிறது. த்ருச்யமான அஜ்ஞாநத்திற்கு அவச்சேதகமான அஸ்மதர்த்தத்திற்கு கண்ணால் பார்க்கத்தக்கதாக இருக்கும் தன்மையை ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால் அஸ்மதர்த்தாவச்சிந்நமான அஜ்ஞாநம் விஷயிகரிக்கப்படுகிறதில்லை என்கிற அபிப்பிராயத்தால் மறுபடியும் சோதனஞ்செய்கிறார்—நநுசேதம் என்று. விஷயவிசேஷம். அவச்சேதகவிசேஷம். ‘ஸ:’ என்று அந்த விஷயவிசேஷமே பராமர்சிக்கப்படுகிறது. பரிஹரிக்கிறார்—நைஷுதோஷ: என்று. அஸ்மதர்த்தமும் ஸர்வசப்தத்திற்கு வாச்யங்களாக இருக்கிற வஸ்துக்களில் உட்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநதயா அஜ்ஞாநதயாவா— வேறுஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்கிறதாகவாவது அஸ்வது அதை அபேக்ஷிபாமலிருக்கிறதாகவாவது. ஸாக்ஷிசைதநீயஸ்யவிஷயபூதம்—ஸாக்ஷிசைதநீயத்தினால் ப்ரகாசிக்கிறதென்று பொருள். அஸ்மதர்த்தத்திற்கு ஸாக்ஷிசைதநீயவிஷயத்வம் உபசாரத்தால் கூறப்பட்டது. தானாகவே ப்ரகாசிக்கிற ஸ்வயம் ப்ரகாசவஸ்துவுக்கு விஷயத்வம் பொருந்தாததால், ஜடவஸ்துவுக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமில்

* ப்ரமாணம்—ப்ரமையை உண்டாபண்ணுகிற வஸ்து.

ி அதிதேசம்—ஜ்ஞாநத்தில் சொல்லி இருப்பதை மற்றொருடத்தில் எதிர்த்தல்.

ி ப்ரமை—யதாவஸ்திதவஸ்துவ்யவஹாராநுணமான ஜ்ஞாநம்.

லரமையால் அது ப்ரமாணஜீனமான ஸித்தியுள்ளதாக இருந்துகொண்டு த்ருச்யத்திற்கு விசேஷணமாக ஆகிறது. அஸ்தர்த்தமோவென்றால் தனக்குத்தானாகப் ப்ரகாசிக்கும் தன்மை வாய்ந்ததாக இருப்பதால் தானே ஸித்தியாக்னன்கொண்டு அஜ்ஞாநாவச்சேதகமாக ஆகிறதென்று பொருள். த்ருச்யத்திற்கு அவச்சேதகமாக இருப்பதால் த்ருச்யமென்று கேள்வி. அது ஜடத்வத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதாக இருக்கிறதாதலால் (ஸோபாதிசம்) உபாதியோடுகூடியதென்று பரிஹாரம். ஆகையால் அஜ்ஞாநம் அபாவரூபமென்கிற பகஷத்தில் முற்கூறப்பட்ட விரோதத்தாலும் அது பாவரூபமென்கிற பகஷத்தில் அந்த விரோதமில்லாமையாலும் என்று அர்த்தம். ந்யாயோபம்நீமஹி தேந என்று. இரண்டுபகஷங்களிலும் விரோதம் விரோதத்தின் இன்மை என்கிற நியாயத்தினால் உதவிபுரியப்பட்டிருக்கிறது என்று அர்த்தம். இவ்வாறாக நியாயத்தினால் உபகரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அஜ்ஞானத்திற்கு பாவரூபத்வமும் “நஜ்ஞாமி” என்பதனால் ஆக்மாச்ச்யத்வமும் விரித்தது. சாஸ்திரங்களில் அஜ்ஞாநச்சப்தத்திற்கு வாச்யமாக இழப்பதால் அந்நனுக்கு அபிமதமான கர்மாவின் விலக்கமானது ப்ரத்யக்ஷமாக ஸித்தித்தது, இதற்குச் சாஸ்திரங்களில் அஜ்ஞாநம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதானது ஜ்ஞாநவிரோதியாக இருப்பதாலும் நான் அஜ்ஞான் ஜ்ஞாநமில்லாதவனென்று ஸ்பஷ்டமாக அறியப்பட்டிருப்பதாலும் ஸித்தம்.

தஜிஹ் ஹாவராஹிவஜ்ஜாநம் சுநஹோநெநாவி ஸிஜ்ஜிதி । விவாஹாயுராலிகம் ப்ரீரணஜ்ஜாநம் ஸுபுராமஹாவஜ்ஜிநிசிக் ஸுவிஷபாவராண ஸுமிவத்யு ஸுபெஸமதவஸுனாவாஹவக்யு । சுபுக்ராஸிதாயு ப்ரகாஸகக்ஷாஸு । சுஸகாரெ ப்ரயரெஹீந ப்ரீவபுஹாவஜிதி । சுஹொகாஹாவஜித்ரம் வா ராஹவஹுநாஹாவஜித்ரம் வா தரெந டுபுஷு । தக் சுயம் ஹாவராஹிவஜ்ஜாந ஸநயநெ மிஹுநதபா உபநுஸுத ஐதி வெசு; உஷுதெ—வஹுஹைவிரைகாஹுஷு வஸு யொமெந ராஹவத்யா வொவஹவெஷுஷுஷுரெவ தகி ஐதி மிரவஷுஜிதி ।

ப்ரீபாஷ்யம்—

அப்படிப்பட்ட இந்த பாவரூபமான அஜ்ஞாநமானது அநுமானத்தாலும் ஸித்திக்கிறது. விவாதத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கிற ப்ரமாணஜ்ஞாநமானது தன்னுடைய ப்ரகாபாவத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கின்றதும் தன்னுடைய விஷயத்தை மறைக்கிறதும் தன்னால் போக்கடிக்கத்தக்கதும் தன்னுடைய தேசத்தை அடைந்திருப்பதுமான வேறு வஸ்துவை முன்னிட்டிக்கொண்டிருக்கிறது- ப்ரகாசிக்கப்பட்டிருந்த அர்த்தத்தைப் ப்ரகாசிக்கச்

செய்வதால், இருட்டில் முதலிலுண்டான ப்ரதிபத்தின் ஒளிபோல் என்று, இருட்டென்பது ப்ரகாசத்தின் இன்மையே, அல்லது ரூபநாசனத்தின் இன்மையே இவ்விரண்டுவித அபாவங்களைக்காட்டிலும் வேறான ஒரு த்ரவ்யமல்ல, இவ்வாறிருக்க எவ்வண்ணம் பாவரூபமான அஜ்ஞாநத்தை ஸாதிப்பதில் திருஷ்டாந்தமாக சொல்லப்படுகிறது என்று கேட்கப்பட்டால், உத்தரம் கூறப்படுகிறது. அதிகமாக இருத்தல் ஸ்வல்பமாக இருத்தல் இது முதலிய நிலைமைகளின் ஸம்பந்தத்தினாலும் ரூபத்துடன் கூடி இருப்பதாகவும் அறியப்படுவதால் தமஸ்வேறு ஒரு திரவ்யமே என்பதனால் முற்கூறப்பட்டுள்ள அநுமானம் தோஷமற்றது என்று.

சங்குப் ப்ரகாசிகை—

அதற்கு மேல் தன்னுடைய விஷயத்தை மறைத்தல், தன்னால் போக்கடிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் என்கிற ஸ்வபாவங்களோடு கூட உபநாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆகாரத் தோடுகூடியிருக்கிற அஜ்ஞாநமானது அநுமானத்தாலும் ஸாதிக்கப்படுகிறது. விவரநாத்யாஸிதம் இது முதலியதால். ஜ்ஞாநம் என்று சொன்னால் ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு தனக்கு முந்தாலத்தில் நிலையுள்ள வேறு வஸ்துவுடன் சேர்ந்திருத்தல் ஸம்பவியாதாதலால் அதை விலக்குவதற்காக ப்ரமாணஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிச் சொன்னபோதிலும் * தாராவாஹிகஜ்ஞாநத்தில் மேல் மேல் வருகிற விஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற வேறு வஸ்துவை முன்னிட்டிக் கொண்டிருத்தலென்கிற தன்மை இல்லாமையால், அதை விலக்குவதற்காக விவாதாத்யாஸிதம் என்று சொல்லப்பட்டது அந்த ஜ்ஞாநம் எது என்று அபேக்ஷிக்குங்கால் ஸ்பஷ்டமாகத்தெறிந்துகொள்வதின் பொருட்டு ப்ரமாணஜ்ஞாநமென்று உரைக்கப்பட்டது. இது தர்மீ காண்பிக்கப்பட்டது. இதற்கு மேல் ஸாதந்தியதர்மத்தைச் சொல்லுகிறார்—ஸ்வப்ராஹ்மபாவ என்று. வஸ்த்வந்தரபூர்வகம் என்று சொன்னால் கடம் முதலிய ஸ்வவிஷயங்களை தனக்கு முத்தினவைகளாகக் கொண்டிருப்பதனால் ஸித்தவாதநாமாகுமென்று அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காகக் கூறுகிறார்—‘ஸ்வதேசகத’ என்று. ‘ஸ்வாச்சரயகத’ என்று சொன்னால் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு ஸாத்யவைகல்யம் வரும், இருட்டானது தீபத்தை ஆசிரயித்ததல்லவன்றோ, அதனால் ‘ஸ்வதேசகத’ என்று சொல்லப்பட்டது. தர்மாதர்மங்களை விலக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்—‘ஸ்வநிவர்த்த்ய’ என்று. கற்றறிந்தவரே! ஸ்வநிவர்த்த்ய சப்தத்தால் எவ்வாறு தர்மாதர்மங்களுக்கு வ்யாவருத்தி ஏற்படுகிறது? ஜ்ஞாநோத்தத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற அத்ருஷ்டம் ஜ்ஞாநோத்பத்தியினாலன்றோ நாசமடைகிறது. இவ்வண்ணமல்ல. எல்லா தர்மாதர்மங்களுக்கும் ஜ்ஞாநத்தை உலமாகக் கொண்டிருத்தலில்லாமையால். ஜ்ஞாநத்தை உண்பேண்ணுகிற

* தாராவாஹிகஜ்ஞாநம்—ஸ்தம்பம் ஸ்தம்பம் என்று ஒரே விஷயத்தை தொடர்ச்சியாக விஷயிகரித்துக்கொண்டுவருகிற ஜ்ஞாநம்.

வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற தர்மம் முதலியவைகளுக்கு முந்தினகூணத் தில் தானிருக்குமிடத்தில் இருத்தலாலும். அன்றிக்கே ஸ்வாநிவர்த்த்ய என்கிற பதச்சி னால் ஸம்ஸ்காரத்தை விலக்கியபடி. ஸம்ஸ்காரமானது ஜ்ஞாநத்தில் நிவர்த்திக்கக்கடக்க தல்லவன்றோ. பயம் முதலியவற்றை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காகக் கூறுகிறார்— 'ஸ்வவிஷ் யாவாண்' என்று. ப்ராகபாவம் இவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதால் அதை வில க்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்— 'ஸ்வப்ராகபாவவ்யதிரிக்த' என்று. இது ப்ரதிலோம வ்யாவ்ருத்தி. வஸ்த்வந்தர பூர்வகம் என்று சொன்னால் அபாவமும் பதார்த்தமாக இரு ப்பது பற்றி வஸ்துசப்தவாச்யமாக இருப்பதால் அதை விலக்குவதின் பொருட்டுக் கூறு கிறார்— 'ஸ்வப்ராகபாவவ்யதிரிக்த' என்று. கடம் முதலிய ஸ்வவிஷ்யங்களை வில க்குவதற்காகக் கூறுகிறார்— 'ஸ்வவிஷ்யாவாண்' என்று. சுவர் முதலியவற்றை வில க்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்— 'ஸ்வநிவர்த்த்ய' என்று. அறியத்தக்க வஸ்துவை அடை ந்திருக்கிற (வித்தியின்) ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபிவ்யங்க்தியின் ப்ராகபாவத்தை விலக்கு வதற்காகக் கூறுகிறார்— 'ஸ்வதேசகத்' என்று. ப்ரமாண ஜ்ஞாநத்தால் அஜ்ஞானமான து விலக்கப்பட்டவுடன் அறியத்தக்கவஸ்துவை அடைந்திருக்கிற சைதன்யமானது நன்கு அபிவ்யக்தமாக ஆகிறதென்றல்லவோ அவர்களின் மதத்தினது கொள்கை. அபிவ்யக்தியின் ப்ராகபாவத்திற்கு விஷயத்தை மறைத்தலாவது ப்ரகாசவிரோதியாக இருத்தலே ஒழிய அதற்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருத்தலன்று. இவ்வாறாக அந்லோம வ்யாவ்ருத்தி. ஹேதுவைச்சொல்லுகிறார்— 'அப்ரகாசிக்' என்று. சேராகவோ பரம்ப ரையாகவோ பாதிக்கத்தக்காத வ்யவஹாராநுகுஷ்யத்திற்குக் காரணமாக இருத்தலாகிற ப்ரகாசகத்வம் இங்கு சொல்லக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. நேராகவோ அல்லது பரம்பரை யினாலோ என்று சொல்லப்பட்டாலன்றோ தீபப்ரபையிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் ஹேதுவின் ஒற்றுமை ஸித்திக்கிறது. இது வெள்ளி என்கிற ஜ்ஞாநத்தில டி அதிவ்யாப்திதோஷத் தைப்பரிஹரிப்பதற்காக 'அபாந்யவ்யவஹாராநுகுண்யஹேதுத்வம்' என்று சொல்லப்பட் டது. ஹேது சரீரத்தில் விசேஷணமின்றி தனித்து 'ப்ரகாசகத்வாத்' என்று மாத்நி ராம் சொன்னால், தாராவாஹிகஜ்ஞாநத்தில் மேல் மேல் வருகிற ஜ்ஞாநங்களுக்கு ப்ரகாச கத்வமிருந்தாலும் ஸாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற தர்மமில்லாதகாரண த்தால் வ்யபிசாரம் வருமென்று அதை விலக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்— 'அப்ரகாசிகார்த் தப்ரகாசகத்வாத்' என்று. இத்திரியங்களில் வ்யபிசாரதோஷத்தை வ்யாவ்ருத்திப்பதற் காக ஹேதுவானது 'பாஸமானத்வேஸதி' என்று விசேஷிக்கப்படுகிறதென்று எண்ணத் தக்கது. திருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்— 'அந்தகாரே' என்று. தீபப்ரபைபோ ல் என்று சொன்னால் மேல்மேல் உண்டாகிற ப்ரபைகளுக்கு ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத அர் தத்தங்களை ப்ரகாசிக்கச் செய்தலென்கிற தன்மை இல்லாமையால் ஸாதன டி வைகல்யம் உண்டாகும். தன்னால் விலக்கத்தக்க வேறுவஸ்துவைதான் நிலைபெற்றிருக்கும் கூணத் திற்கு முந்தினகூணத்தில் உடைத்தானதாக இருத்தல் என்கிற தன்மை இல்லாமையால் ஸாத்யவிகலதையும் உண்டாகுமென்று அந்த தோஷங்களை விலக்குவதற்காக முதலிலுண்டான ப்ரதீபத்தின் கார்திபோலென்று கூறப்பட்டது. அப்படிச் சொன்னாலும் பகவிலிருக்கும் தீபத்தின் ப்ரபைக்கு அவ்விதமானதன்மை. காணப்படாமை

§ அதிவ்யாப்தி—அலக்ஷ்யத்தில் லக்ஷணமிருத்தல்,

* ப்ரபை—ஒளி.

§ வைகல்யம்—இன்மை

யால் அதை விலக்குவதற்காக அந்தகாரே என்று சொல்லப்பட்டது. திருவந்தாத்தத் திரு ஸாத்யத்தின் இன்மையை ஸந்தேஷித்து பரிஹாரம் செய்கிறார்—* ஆலோகம் இது முதலியதால். ப்ராசாயிருந்தால் கோட்டான் முதலிய பக்கிகளுக்கு இருள்ஸம்ப விப்பதால், எல்லா இடங்களிலும் ஒன்றுபோல் தொடர்ந்து வருகிற ஆகாரத்தைக் கூறுகிறார்—ருபநீர்சுருபாவமாநீரம் வா என்று. அன்றிக்கே கண்ணோ மூடிக்கொண்டவனுக்கு இருட்டுவிஷயமான ஜ்ஞாந நிரவாஹத்திற்காகக் கூறுகிறார்—ருபநீர்சுரு என்று.

இந்த இடத்தில் கௌதமதாநுஸாரிகளான தார்க்கிகர் முதல்யவர்கள் சொல்லுகிற தூஷணத்தை அநுஸந்தானம் செய்கிறார். அந்த தமஸ்விஷயத்தில் டி உத்தபாதக * ஜ்ஞாபகாநுபபத்தியினால் வேறு திரவ்யமென்பது தூஷிக்கப்பட்டது. ரூபமுள்ளதாக இருந்தபோதிலும் † பரமானுக்களுக்கே உண்டுபண்ணத்தக்காததாக இருந்த வெண்கிற தன்மை. இருட்டுக்கோவென்றால் ரூபமுள்ளதாக இருந்ததாலும் பெரிதாக இருப்பதாலும் உண்டுபண்ணத்தக்க தன்மை இருக்கலாம். அதில் ரூபமுள்ளதாக இருப்பதால் அந்த ரூபயில்லாத வாயு ஆகாசம் முதலிய வஸ்துக்கள் உத்தபாதகங்களாக ஆகிவிட்டன. ஸ்பர்சம் ரஸம் கந்தம் என்கிற குணங்களில்லாமையால் மற்ற திரவ்யங்களும் உத்தபாதகங்களாக ஆகிவிட்டன. காரணவஸ்துவில் குரூரமபத்தினாலன்றே கார்யத்தில் வைசேஷிக்கருணத்தின் தொடக்கம். இது உத்தபத்தியின் அநுபபத்தி. பாஹ்யங்களான திப்ப்ராபை ஸ்வரீயகார்த்தி சத்திரகார்த்தி இவைகளால் உதவிபுரியப்படாமலிருப்பதால் கண்ணுறு விஷயங்களைக் க்ரஹிக்கும் சத்தியுள்ளதாக ஆகிவிட்டன. ப்ராசாத்தின் ஸமீபத்தில் இல்லாமையால் இதற்குக் க்ரஹிக்கப்பட்டதக்க தன்மையுமில்லை. ரூபத்தோடுகூடி இருக்கிறதென்கிற ப்ரதீதியோ வென்றால் ப்ராத்தியே. கண்களை மூடிக்கொள்ளுகிற ஸமயத்தில் கருப்பு நிறத்தின் தோற்றம் போல். இவ்வாறாக ஜ்ஞாபத்தியின் அநுபபத்தி. இந்த விஷயத்தில் பரிஹாரமானது வார்த்திகாரர்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. “தம: கலா சலம் லீலம் பராபாவிபாகவத்—ப்ரவீத்த தர்மவைதர்மயாத் நவப்யோ பேத்துமாஹுதி” என்று, இந்த சுலோகத்தின் பொருள்—இருளானது சலனமுள்ளது. கருப்புநிறமுள்ளது. அதிகம் சொஞ்சம் என்று சொல்லக்கூடிய பாகுபாடுள்ளது, ப்ரவீத்த த்ரவ்யங்களுக்குள்ள தர்மங்களைக் காட்டிலும் விருத்ததர்மங்களுள்ளதாக இருப்பது பற்றி ப்ரவீத்தமான ஒன்பது த்ரவ்யங்களைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்துவதற்குத் தகுதியுள்ளது—என்று. அதே இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அங்கே * பருளத்வ டி விரளத்வசப்தங்களால் பாவாசப்தார்த்வம் சொல்லப்பட்டது. ஆதிசப்தத்தால் சலிக்கும் தன்மை கூறப்பட்டது. “ரூபவத்தயா” என்பதனால் லீலசப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. த்ரவ்யாத்ரவசப்தத்தினும் பத்

* ஆலோகம்—ப்ராசாயம், டி உத்தபாதகம்—உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

* ஜ்ஞாபகம்—ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

† பரமானு—அதிநுப்பமான அணு. இந்தபரமானுக்கள் அநேகங்கள் ஒன்று கூடி வரிசையாக த்வயணுகம் த்ரயணுகம் முதலியபெயர்களைப் பெற்ற ஸ்தூலமான கார்யங்களாக ஆகின்றனவென்று கையாபிகர்களின் கொள்கை. இதற்கு லீலவென்று அவர்கள் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்.

* பருளத்வம்—ஆதிசயம், டி விரளத்வம்—ஸ்வல்பமாக இருத்தல்.

தாவது த்ரவ்யமாக இருத்தல் கூறப்பட்டது, † த்ரவ்யங்கள் ஒன்பது என்று சொல்வதற்குக் காரணம் அந்த ப்ருதிவீ முதலிய த்ரவ்யங்களிலுள்ள அன்யோன்யவிருத்தங்களான தர்மங்களே. அப்படி இல்லாவிட்டால் ப்ருதிவீ ஒன்றே த்ரவ்யம். வேறு ஒன்றும் த்ரவ்யமல்ல கந்த்ருண மில்லாமையால் என்று சொல்வதற்கு சக்யம். இவ்வண்ணம் த்ரவ்யங்கள் இரண்டே இது முகலீபது சொல்வதற்கு சக்யம். அதோ அபிமதமல்லாதது த்ரவ்யங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விருத்தங்களான தர்மங்கள் இருப்பதால், இவ்வண்ணம் ஒன்பது த்ரவ்யங்களிலுள்ள தர்மங்களைவிட விருத்தங்களான தர்மங்களி ருப்பதால் தமஸ் பத்தாவது த்ரவ்யமென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதென்று வார்த்திகத்தின் பொருள்.

கண்ணை மூடிக்கொள்ளுகிற தருணத்தில் நீலரூபத்தின் தோற்றமானது பாதிதவீ ஷ்யம். இதோவென்றால் அபாதிதமாக இருப்பதால் அப்பொழுது இருப்பதற்குத் தருயுகின்றதன்று. அப்படி இருந்தபோதிலும் ரூபத்தை நன்கு கண்டறிகிற வேளையில் ஜ்ஞாநம் இல்லாமையால் ப்ரத்பக்ஷமானது கண்மூட்டம் போலவும் ஸர்பவிக்ஷிதென்று ஸந்தேஹிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், நம் முதலியவர்களுக்கு ரூபத்தின் உபலப்தி உண்டாகும் ஸமயத்தில் கோட்டான் முதலிய பக்ஷிகளுக்கு ரூபத்தின் உபலப்தி இல்லாமலிருக்கையால் அந்த கோட்டான் முதலியவற்றின் ரூபோபலப்திக்குக்கூட ஸந்தேஹாஸ்பதமாயிருத்தல் என்ற சங்கை வந்துவிடுவதால், கோட்டான் முதலியபக்ஷிகளுக்கு ரூபத்தின் உபலப்தி உண்டாகும் தருணத்தில் நம் முதலியவர்களுக்கு ரூபத்தின் உபலப்தி இல்லாமையால் நம் முதலியவர்களுடைய ரூபோபலப்திக்குக் கூட சங்கைக்கு ஆஸ்பதமாக இருத்தல் ப்ரஸிங்கிப்பதால், ‡ ஆகம் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் சங்கையானது விலக்கப்பட்டிருப்பதால் தமஸ்ஸானது பத்தாவது த்ரவ்யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. “தமஸ்ஸைப் பகவான் படைத்தார். பகலுமில்லை, இரவுமில்லை, ஆராயமுமில்லை, பூமியுமில்லை- இருளுமில்லை. ஜ்யோதிஸ் இருந்தது- மற்றொன்றுமிருக்க வில்லை. எவனுக்கு தேஜஸ் சரீரமோ- எவனுக்கு தமஸ் சரீரமோ” என்று ஸ்ருஷ்டிக்கத்தக்கதாக இருத்தல், ஸம்ஹரிக்கத்தக்கதாக இருத்தல், சரீரமாக இருத்தல் முதலியவைகளன்றோ சுருதியில் கூறப்படுகின்றன. ப்ரகாசத்தை அபேக்ஷியாமலிருத்தல் எவ்வாறு அறிகிற பிராணிவிசேஷத்தைப் பொருத்திருப்பதாகக் காணப்படுகிறதோ, அவ்வாறே அறியத்தக்க வஸ்துவிசேஷத்தைப் பொருத்திருப்பதும் பொருத்தமுள்ளதாக இருக்கிறது. உலகத்தில் காரியமானது எவ்விதமாக அறியப்பட்டதாக ஆகிறதோ அவ்வண்ணம் காரணத்தை கல்பிப்பதில் பிராமானமாக ஆகிறதே ஒழிய நன்கு ஸ்பஷ்டமாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற காரியமானது காரணரூபணத்தின் பொருட்டு அபலாபத்தை அடைவதற்குத் தருகியுள்ளதாக ஆகிறதில்லை என்கிற நியாயத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிராத ப்ரதீதியிலால் வரித்தித்திருக்கிற தமஸ்ஸுக்கு உத்பாதகவஸ்துவானது கல்பிக்கத்தக்கதாதலால் உத்பாதகாநுபபத்தியாவது ஜ்ஞாபகாநுபபத்தியாவது இல்லை. எப்படி என்றால்- “தமோநாம் த்ரவ்யம் பகுள விரளம் மேசகசலம் ப்ரதீதம் கேநாபி க்வசிதபிர பாத்ச்சததிரூசே அத: கல்ப்யோ ஹேது: ப்ரமிதிரபிசாப்தீ விஜயதே நிராலோகம் சக்ஷ: ப்ரதயதிஹித த்தர்சனவசாத்”, இந்த சுலோகத்துக்குப் பொருள்- நெருக்கமுள்ளதாகவும் இடைவெ

† த்ரவ்யம்—ருணத்துக்கு ஆசிரயமாக இருக்கிற வஸ்து.

‡ ஆகம்—சாஸ்த்ரம்.

எரிபுள்ளதாக அங்குமிங்கும் ஸ்வல்பமாக இருப்பதாகவும் கருத்தறிமூன்றதாகவும் சலி
க்கிறதாகவும் அறியப்படுவதால் இருள் ஒரு தர்வ்யம் ஒருவராலும் ஒளித்ததிலும் இந்த
பிரதீதிக்கு பாதம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் நேறுதவானது கல்பிக்கத்தக்
கது இவ்விவக்யத்தில் சப்தப்ரமாணத்தால் உண்டான ப்ரமிதியும் விளங்குகிறது.
சூர்யன் சந்திரன் தீபம் முதலிபவைகளின் ப்ரகாசத்தினால் போஷிக்கப்பட்டிருக்கிற
ஸஹஜப்ரகாசத்தை இழந்திருக்கிற கண்ணானது அந்த இருளை தர்சனவசத்தால் வெ
ளிப்படுத்துகிறதன்றோ, தமஸ் தர்வ்யம் என்பதே பாஷ்யகாரருடைய மதம்- ஸித்தா
ந்தத்தில் அது தூஷிக்கப்பட்டிராததாலும் உண்டுபண்ணத்தக்கதாக இருத்தல் ஸம்ஹ
ரிகசத்தக்கதாக இருத்தல் சரீரத்வம் இவைகள் கேட்கப்பட்டிருப்பதால் ஸ்வச்ச தர்வ்ய
மாக இருப்பதால் இருள் ஆகாசத்தினுடைய கார்யம். பஞ்சிகாசத்தினால் இருட்டில்
ருபத்தோடுகடியிருத்தல் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அன்றிக்ே ருபமுள்ளதாக
இருப்பதால் தமஸஸானது தேஜஸ்ஸின் கார்யம். ஸ்வச்ச தர்வ்யமாக இருப்பதால்
ஸ்பர்சத்தினது உபலப்தி இல்லை. இந் நிரவநீயம் என்று. ப்ரமாணத்திலால் விக்
தித்திருப்பதால் ப்ரமாணவிரூத்தமான தர்க்கம் அத்தடியாக ஸம்பவிக்கக்கூடிய பாதம்
இவைகள் பொருத்தாததாலால் தோஷமில்லை என்று அர்த்தம்.

சுருதோவ்யுதெ- சுஹரிஜோ ரோபிநுஸ ந ஜாநாநீத்யுதொவ்வ
திஸஹிதெந செவதெந வ ப்ரூத்யுக்ஷண ந ஹவராடுவரிஜோ
நம் ப்ரூத்யுதெ | யஸூ ஜோநப்ராமஹாவவிஷயகெ விநொய உக்ஷ-
ஸ ஹி ஹவராடுவரிஜோநெந்ரவி தூயு: | விஷயகெநாபுயகெந
வாஜோநஸூ வுராவதூகதயா ப்ரூத்யுதூ: ப்ரூதிவநொவா சுபூகி
வநொவா- ப்ரூதிவநெஸூசு தசு ஸூராடுவஜோந நிவதூ: தகஜோ
நம் தவரிநு ப்ரூதிவநெ சுயரீவ கிஷகி | சுபூதிவநெஸூ அராவதூ
காபுய விஷயஜோநஸூநிஜோநம் சுயரீநொஹடுயெத | சுய விரசு
ஸூராடுவாவஹொஜோநவிநொய- சுவிசுஷூராடுவஹு ப்ரூத்ய
த உதூராபுப விஷயஜோநெ ஸதூவி நாஜோநாநொஹவிநொய
உகி- ஹந தவரி- ஜோநப்ராமஹாவொநவி விரசுஸூராடுவவிஷய:-
சுபுயபூகியொந்ஜோநம்ஸுவிசுஷூராடுவவிஷயரீகி ந சுபூகிசெ
நொநூநூதூநூகிவிநொசு | ஹவராடுவஸூரஜோநஸூரவிஷூஜோந
ரீகி லிஷுத: ப்ராமஹாவவிஹாவ ஸாவெக்ஷகூகிஷூவ |

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த விஷயத்தில் ஸித்தாந்தம் கூறப்படுகிறது. “அஹம்ஜே: மமா
ந்யஞ்ச ந ஜாநாமி” என்ற இடத்தில் உபபத்தியுடன் கூடியதாயும் தனித்

துமிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தினால் பாவரூபமான அஜ்ஞானம் அறியப்படவில்லை. ‘அஹமஜ்ஞ: மாமந்யஞ்ச ந ஜாநாமி’ என்கிற வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநப்ராகபாவம் விஷயமென்கிற பக்ஷத்தில் யாதொரு விரோதம் சொல்லப்பட்டதோ, அது பாவரூபஜ்ஞாநத்திலும் ஸமானம். விஷயமாகவும் ஆச்ரயமாகவும் இருந்துகொண்டு அஜ்ஞாநத்திற்கு வ்யாவர்த்தகமாக ப்ரத்யக் வஸ்துவானது நன்கு பாஸிக்கிடாதா? பாஸிக்கவில்லையா? பாஸிக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அந்த ப்ரத்யக்வஸ்துவின் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அந்த அஜ்ஞாநமானது அது பாஸிக்கும் தருணத்தில் எவ்வாறு நிலை பெற்றிருக்கும். ப்ரத்யக் வஸ்துவானது பாஸிக்கவில்லை என்று கூறப்படுமேயானால், வ்யாவர்த்தகாச்ரயவிஷயமாக ஜ்ஞாநரூபமான அஜ்ஞானமானது எவ்வாறு அனுபவிக்கப்படலாம் அப்படிக்கின்றி விசதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாசமே அஜ்ஞாநவிரோதி. அவிசதமான ஸ்வரூபமோவென்றால் அறியப்படுகிறதாதலால் ஆச்ரயவிஷயஜ்ஞாநமானது இருக்கும்பொழுதுகூட அஜ்ஞாநரூபவவிரோதமில்லை என்று. ஸந்தோஷம், அப்படியானால் ஜ்ஞாநப்ராகபாவங்கூட விசதஸ்வரூபத்தை விஷயமாக உடையது. ஆச்ரயப்ரதியோகஜ்ஞாநமோவென்றால் அவிசதமான ஸ்வரூபத்தை விஷயமாகக் கொண்டதென்பது பற்றி வேறு இடத்தில் பிடிவாதத்தைத் தவிர்த்து ஒரு விசேஷமுமில்லை. அஜ்ஞாநமென்று விதித்திருக்கிற பாவரூபமான அஜ்ஞாநத்திற்கும் ப்ராகபாவஸித்தியில் போல் ஸாபேக்ஷத்வம் இருக்கவே இருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

பிறகு வித்தாந்தம் சொல்வதற்குத் தொடங்குகிறார்— அந்நோக்யதே என்று. கேவலேநசப்ரத்யக்ஷண என்பது திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கூறப்பட்டது. உபபத்தியும் தூஷணமும் செய்யப்பட்டன, தனித்ததான ப்ரத்யக்ஷ ஸாதகமல்லவென்று பொருள். ஜ்ஞாநப்ராகபாவம் விஷயமென்று சொல்லுதில் உபபத்தியன்றோ விரோதம். அது அஜ்ஞாநம் பாவரூபமென்று சொல்லுகிற தருணத்திலும் துல்யமென்று சொல்லுகிறார்—யஸ்து என்று, துல்யத்வத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்— விஷயத்வேந என்று. ப்ரதிபன்னசப்தத்தால் பாஸனம் அதாவது ப்ரகாசம் கூறப்படுகிறது— தத்ஸ்வரூபஜ்ஞாநநிவர்த்த்யம் என்று. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம், ஸ்வரூபத்தின் அவபாஸம் அதாவது ப்ரகாசம். தன்னாலேயோ வேறு ப்ரமாணத்தினாலேயோ ஸ்வரூபத்தின்

அவபாஸத்தினால் போக்கத்தக்கது அல்லது விலக்கத்தக்கதென்று அர்த்தம். இது வெள்ளி என்கிற ஜ்ஞாசமுண்டாயிருக்கிற இடத்தில் இது வெண்மைகிறத்தான் கூடின ப்ரகாசமுள்ள வஸ்து என்கிற இப்படிப்பட்ட நூறுப்ரமாணஜ்ஞாநங்கள் உண்டாயிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரமஸிவருத்தியினது இன்மை காணப்படுவதால், ப்ரமாணஜ்ஞாநம் ப்ரயோஜனமற்றதென்று *வித்தவத்தகரத்தால், அது ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதென்று உரைக்கப்பட்டது. வ்யாவர்த்தகாச்ய விஷயஜ்ஞாநஞ்சயம். ஆச்யமா கவும் விஷயமாகவும் இருத்தலால் ப்ரத்யகர்த்தம் ி வ்யாவர்த்தகம் என்று பொருள். த-† அவபாஸமில்லாதது. விஷயத்வேர என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிருக்கிற பாலியத்தால் ஸ்வாதம்விஷய அஜ்ஞாந ப்ரதிபத்தியில் விரோதத்தின் ஸாம்யம் காண்பிக்கப்பட்டது. கடம் முதலியவஸ்துக்களை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரதிதியிலுங்கூட அஜ்ஞாநம் விஷயமாக இருப்பதால் வ்யாவர்த்தகமாக கடம் பாஸிக்கிறதா, இல்லையா? பாஸிக்கிறதானால் கடஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தினால் விலக்கத்தக்க கடர் ஜ்ஞாநமானது அந்த கடம் பாஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் எவ்விதமாக நிலிபெறும். கடம் பாஸியாமலிருக்குமேயாகில் வ்யாவர்த்தகவிஷயஜ்ஞாநஞ்சயமான அஜ்ஞாநமானது எவ்வாறு அனுபவிக்கப்படலாம் என்று அர்த்தஸித்தமான விரோதம் காணத்தக்கது. இவ்வண்ணமாக அன்யஞல் பாவாபாவங்களுடைய விரோதமானது காண்பிக்கப்படவே, அதற்கு ப்ரதிபத்தியாக நிவர்த்திய நிவர்த்தகவிரோதம் சொல்லப்பட்டது. அதற்கு மேல் விசதம் அவிசதம் என்கிற பாகுபாட்டினால் விரோதத்தினின்மையை சங்கிக்கிறார்—அந் என்று. ப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தால் அவபாஸம் விசதாவபாஸம். அது தன்பகூத்திலும் துல்யம் என்று சொல்லுகிறார்—ஷுந்தந் ிவி என்று. விசதஸ்வரூபமானது தைற்கு அவச்சேதகமாக இருக்கிறதோ அது விசதஸ்வரூபவிஷயம். விசதஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்வவிஷயமான ஜ்ஞாநத்தின் வாயிலாக ப்ராகபாவாவச்சேதகத்வம். ஜ்ஞாநப்ராகபாவமும் விசதஸ்வரூபஜ்ஞாநாவச்சின்னம் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞாநத்திற்கு அபாவாவச்சேதகத்வம் ப்ரதியோகியாக இருத்தலால். விசதஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ப்ராகபாவத்திற்கு ப்ரதியோகி என்று தாற்பரியம். விரோதத்தின் இன்மை. வித்திப் பதின்பொருட்டு இருக்கிற ஜ்ஞாநமானது அதைக்காட்டிலும் வேறு பதார்த்தம் என்று சொல்லுகிறார்—ஆச்ய என்று. ஆச்யம் ப்ரதியோகி இவ்விரண்டுகளின் ஜ்ஞாநம் ஆச்யப்ரதியோகிஜ்ஞாநம். அவிசதஸ்வரூபவிஷயம் என்று. ஆச்யஜ்ஞாநத்திற்கு அவிசதஸ்வரூபவிஷயத்வமாவது அவிசதமான ப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல் ப்ரதியோகிஜ்ஞாநத்திற்கு அவிசதஸ்வரூபவிஷயத்வமாவது அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியாக இருக்கிற அவிசதமான ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாக இருக்கை. விஷயத்துடன் கூடின நிவர்த்தகஜ்ஞாநமானது அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியாக இருத்தலால் இப்பொழுது ஜ்ஞாநத்தை அவலம்பிக்கிறது. அதில் நிவர்த்தகஜ்ஞாநவிஷயமான ப்ரத்யகர்த்தத்திற்கு இப்பொழுது விசதபாவமில்லாமையாலும் நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் இப்பொழுது இல்லாமையாலும் ப்ரதியோகிஜ்ஞாநத்திற்கு அவைசத்யம். ஆச்யத்துடன் கூடிய ஜ்ஞாநமானது இருந்துகொண்டன்றோ அபரோகிவ்யாஸரூபமாக ஆகிறது. ஆதலால் அந்

* வித்தவத்தகரம்—நிச்சயம்,

† வ்யாவர்த்தகம்—வேற்றுமையை உண்டாக்கிவிடும் வஸ்து.

† அவபாஸம்—ப்ரகாசம்.

* ப்ரதியோகி—தவாரமல் ஒருவஸ்துவின்னால் அபேகிக்கப்படுகிற வஸ்து.

ற்கு நிகழ்காலத்தில் இல்லாமைமீனால் வைசத்யத்தின் இன்மை ஏற்படுகிறது. இவ்வண்ணம் ஆச்யமாகப் ப்ரகாசிக்கிறஸ்வரூபம் அவிசதமானது. ப்ரதியோகியாக ஸ்மரிக்கப்படுகிறஜ்ஞாநமானது இப்பொழுது அவிசதவிஷயமாக இருப்பதாலும் தத்காலத்திலில்லாததாலும் அவிசதம் என்பதுபற்றி அந்த இரண்டிவிஷயமான ஜ்ஞாநமும் அவிசதஸ்வரூபவிஷயமானது. அதோ இருக்கிறது. விசதஜ்ஞாநமோவென்றால் இல்லாததாக அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகி என்பதனால் விரோதமில்லை என்று அர்த்தம். இது அர்த்தம்—அஜ்ஞாநநிவர்த்தகமாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தின் அபாவமானது முற்றிலும் உன்னாலும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தினால் விலக்கத்தக்க அஜ்ஞாநாநுபவம் ஸம்பவியாமல் போவதாதலால், அப்படியானபிறகு உன்னாலொப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரமாண ஜ்ஞாநாபாவமே அஹம் அஜ்ஞா; என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளதாக ஆகிற தென்பதுபற்றி அபாவக்ஹனாநுபபத்தியினால் பாவரூபத்வம் கல்பிக்கத்தக்கதல்லவென்று பூர்வபக்ஷத்தில் சொன்ன விரோதம் எவ்வண்ணம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது என்று வினவப்படுமேயானால் இவ்வாறாக பரிஹரிக்கப்பட்டது. அவ்விடத்தில் எந்த அர்த்தத்தை விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநம் அபாவத்துக்கு ப்ரதியோகியாக சொல்லப்படுகிறதோ அபாவத்துக்கு ப்ரதியோகியாக இருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாக இருக்கிற அந்த அர்த்தத்தினது ப்ரதிபத்தி இருக்கும் தருணத்தில் அந்த ஜ்ஞாநத்தின் அபாவமானது உபன்னமாகிற தில்லையென்றல்லவோ விரோதம். அந்த விஷயத்தில் இது பரிஹாரம். ஸ்ம்ருதியில் வந்து உதித்திருக்கிற அபாவப்ரதியோகிஜ்ஞாநமன்றோ நிஷேதிக்கப்படுகிறது. எப்படி என்றால், கடத்தின் ஸீஸாக்ஷாந்ரம் இல்லே என்று நிஷேதமிருக்குத்தருணத்தில் கடத்தின் ஸாக்ஷாந்ரம் ஸ்மரிக்கப்படுகிறது. நினைக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்கு நினைவு எந்தகாலத்திலுண்டாகிறதோ அதே காலத்திலிருத்தலென்கிற நியமில்லாமையால் நிஷேத வேளையில் நினைக்கப்படுகிற பதார்த்தத்திற்கு அபாவப்ரதியோகித்வ விரோதமில்லை. உன்னாலும் ஸ்ம்ருதியில் உதித்திருக்கிற நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கு * ஸ்ம்ருதி ஸமான காலத்தில் இருத்தலில்லாமையால் அஜ்ஞாநத்திற்கு அவச்சேதகமாக ப்ரதிபத்தி இருத்தபோதிலுங்கூட, ஸ்ம்ருதியில் வந்து உதித்திருக்கிற நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது அஜ்ஞாந விரோதியல்லவென்று சொல்லத்தக்கது. ஆகையால் தன்னை விஷயீகரிக்கிறதும் கடம் முதலிய வஸ்துக்களை விஷயீகரிக்கிறதமான ப்ரமாணஜ்ஞாநமானது தனக்கு விஷயமான ஆத்மாவோடு கூடவும், கடம் முதலிய வஸ்துக்களோடுகூடவும் ஸ்ம்ருதியில் ஆரூடாய் அவிசதமாகத் தோன்றிக்கொண்டு அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியாக ஆகிறதாதலால் மிகவும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்று. அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ ஸ்மானம் உண்டாகும். ப்ரமாண ஜ்ஞாநம் யாரால் அனுபவிக்கப்பட்டதென்று வினவப்படுமேயானால், உன்னுடைய நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் யாரால் அனுபவிக்கப்பட்டது. ஆகமத்திலென்று சொல்லப்படுமேயானால் நமக்கும் ஆத்மஸாக்ஷாந்ரம் அதை விதிக்கிற வாக்கியத்தாலறி யப்பட்டிருக்கிறது. கடம் முதலிய வஸ்துக்களின் ஸாக்ஷாந்ரமோவென்றால் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவைகளில் யாரோ ஒருவனால் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேரு பர்வதத்தின் ஸாக்ஷாந்ரம் எவ்வாறு நிஷேதிக்கப்படுகிறது? அதோவென்றால் ஒரு ப்ர

ஹீ, ஸாக்ஷாந்ரம்—ப்ரத்யக்ஷம்

* ஸ்ம்ருதி — பூர்வாநுபவத்தாலுண்டான ஸம்ஸ்காரமாத்திரத்திலுண்டாகிற ஜ்ஞாநம்.

முன்னதாலும் முன்பு அனுபவிக்கப்பட்டதன்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் முன்பு யானையைக் கண்டிராத மனிதனால் எவ்வாறு இந்த நச்சுத்தீவீதயில் யானை இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸர்க்கத்தின் அனுபவமில்லாவிடனும் ஸம்ஸர்க்களான இரண்டு வஸ்துக்களின் அனுபவமாத் திரத்தினால் வேறு இடத்தில் இரண்டில் ஒன்றின் விசேதம் பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறதென்று கூறப்படுகிறதேயாவால், இவ்வளவாகில் ஸுமேருவின் ராக்ஷாத் கர ஸம்ஸர்க் கரபவமில்லாவிடனும் மேருவினுடைய வும் ராக்ஷாத் கரத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் யாரோ ஒருவனுக்கு வந்திருப்பதினால் அவைகளின் ஸம்ஸர்க் கிசேதமனாத பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறது. ப்ரமாண ஜ்ஞானங்கள் அபாவ ப்ரதியோகிகளாக இருப்பதால் அபாவத்திற்கு அப்பொழுது க்ரஹை வஸ்துவில்லையென்று எது கூறப்பட்டதோ அது எல்லாப் ப்ரமாண ஜ்ஞானாவைகளுக்கும் ஒரே ஸமயத்தில் அனுபவம் ஸம்பவியாதாதலால் சில ஜ்ஞானாவைத்திற்கு வேறு ப்ரமாணத்தினால் க்ரஹணம் உபபன்னமாவதாலும் பரிஹரிக்கப்பட்டிவிட்டது. இவ்வண்ணம் பாவரூப பக்ஷத்தில் விரோத பரிஹாஸாம்யம் காண்பிக்கப்பட்டது. ஐயா ! விரோதஸாம்யம் சொல்வதற்கு ஸாத்தியப்படாது. அஜ்ஞானமானது நஞ்சுத்தமானது அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியான ஜ்ஞானத்தைக் கூடியதாகவே அறியத்தக்கதாக இருந்தாலன்றோ நஞ்சுத்த ப்ரதியோகியான அந்த ஜ்ஞானமானது தனக்கு விஷயமாகவும் ஆச்ரயமாகவுமிருக்கிற ப்ரத்யகர்த்தத்துடன் கூடியதாகப் ப்ரகாசிப்பதால் விஷயமாகவும் ஆச்ரயமாகவுமிருக்கிற ப்ரத்யகர்த்தஜ்ஞானமிருக்கும்பொழுது அதனால் போக்கடிக்கத்தக்க அஜ்ஞானத்தின் ஸ்திதி என்று சொன்னால் விரோதம். பாவரூபமான அஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானப்ரதிபத்தியின் அபேக்ஷை இல்லையன்றோ, ஸ்வரூபத்தினாலேயே ப்ரதிபத்தி ஸம்பவிப்பதால், பாவரூபமான கடத்திற்கு ஆச்ரய ஜ்ஞானம் ப்ரதியோகி ஜ்ஞானம் இவைகளை அபேக்ஷித்தத்த்கொண்டிருந்ததல் காணப்பட்டதில்லையன்றோ என்று சொல்லுகிறார்-பாவரூபஸ்ய என்று.

தயாஹி — சுஜோநதிதி ஜோநாவாவஸூநநுஸூநிரொயீவா -
 துயாணாவி ததூராவஜோநாவெக்ஷாசவஸூராமுயணீயா! யதூவி
 ததிஸூராவவூதிவதெள பூகாஸாவெக்ஷாநவிடிதெ! தயாவிவூ
 காஸவிரொயீதூநெநாகாரெண பூதிவதெள பூகாஸவூதிவதூ
 வெக்ஷாசுஸூவஹவடிவிதோஜோநம் நகடிவிதூராவெண வியூதி!
 சவிசுஜோநதிதெதுவ! தயாஸதிஜோநாவாவதூதெவெக்ஷைம் ஹோநூ
 ஜோநபூரமாவஸூஹவதாவூஸூவமஜெதெ, பூதீயதெதெதூஹ
 யாஸூவெதொஜோநபூரமாவவணவ கீஹிதெஜோநோநூஹநஜோநாஜீ
 தூநஹூயதததூஸூவமஜெதூ! நிதூஸூஹபூகாஸதெதெ
 தெநூகஸூராவஸூ பூஹெணாஜோநாநஹவஸூதவஹி ஸூ
 நஹவஸூராவதூசு! ஸூநஹவஸூராவதிவிதிரொஹிதஸூராவ
 ஜோநநஹதீதிதெசு! கிதிடிம் திரொஹிதஸூராவதூதூ? சுபூ

காஸரிதவ்ஸுரூபவக்ஷிதிசெஷ, ஸ்ரநுஹவஸுரூபவஸுக்ஷயேவ காஸரி
தவ்ஸுரூபவக்ஷி, ஸ்ரநுஹவஸுரூபவஸுரூபி கூஷுதொவ்ஸுக்ஷயேவ காஸரித
வ்ஸுரூபவக்ஷயேவவஸுக்ஷயேவசு, ஸ்வாதகஹிதவ்ஸுக்ஷயேவ காஸரித
நவ்ஸுக்ஷயேவவஸுக்ஷயேவ காஸரிதவ்ஸுக்ஷயேவவஸுக்ஷயேவ காஸரித
வ்ஸுக்ஷயேவவஸுக்ஷயேவ காஸரிதவ்ஸுக்ஷயேவவஸுக்ஷயேவ காஸரித

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

உபபாதிக்கப்படுகிறது—அஜ்ஞானமென்பது ஜ்ஞாநாபாவமா ? அ
தைக்காட்டிலும் வேறு ஒன்று ? அல்லது அதற்கு விரோதியா ? மூன்று
களுக்குமே அதன் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநாபேக்ஷை அவசியம் ஆகியிருக்கத்தக்கது.
என்றாலும், தமஸ்ஸின் ஸ்வரூபத்தை அறியும்விஷயத்தில் 'ப்ரகாசத்தின் அ
பேக்ஷைஇல்லை, ஆயினும் ப்ரகாசத்திற்கு விரோதிஎன்கிற ஆகாரத்தால் ப்ரதி
பத்தி ஏற்படும் ஸமயத்தில் அந்த ப்ரதிபத்தியில் ப்ரகாசத்தினுடைய அபே
க்ஷை இருக்கவே இருக்கிறது. உமக்கு அபிமதமான அஜ்ஞானமானது ஒரு
பொழுதும் ஸ்வரூபத்தால் வீத்திபெருகிறதில்லை. பின்னையோ அஜ்ஞான
மென்றே வீத்திக்கிறது. அப்படியாகில் ஜ்ஞாநாபாவத்திற்குப்போல் அதை
அபேக்ஷித்தல் ஸமானம். ஜ்ஞானத்தின் ப்ரகாசாவமோ வென்றால் உன்
றும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ப்ரதிதிக்கு விஷயமாகவுமாகிறதாதலால்
இருவர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநாபாவமே அஹம்
அஜ்ஞன், அதாவது நான் அறிவில்லாதவன், என்னையும் மற்றவனையும் நான்
அறிகிறேனில்லை என்று அனுபவிக்கப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொளத்தக்
கது. எப்பொழுதும் தோஷத்தால் விடுபட்டதும் தனக்குத்தானாகவே ப்ர
காசிக்கின்றதுமான சைதன்யத்தையே தன் உருவாக்கக்கொண்டிருக்கிற ப்ர
ஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானாபாவமானது ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஸ்வாநுபவ ஸ்வ
ரூபமாக இருத்தலால், ஸ்வாநுபவஸ்வரூபமாயிருந்த போதிலும் அவித்யையி
னால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு கூடியதாக இருந்துகொண்டு அஜ்ஞா
நத்தை அனுபவிக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் மறைக்கப்பட்டிருக்
கிற தன் ஸ்வரூபத்துடன் கூடியிருத்தல் என்பது என்ன ? அது ப்ரகாசப்
படுத்தப்படாத ஸ்வரூபத்துடன் கூடி இருத்தல் என்று சொல்லப்படுமேயா
னால், தன்னுடையதான அனுபவஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வாறு ப்ரகாசப்படுத்தப்
படாத ஸ்வரூபத்வம் ஸம்பவிக்கும் ? தன்னுடையதான அனுபவ ஸ்வரூபத்
திற்குக்கூட மற்றொன்றினால் ப்ரகாசிக்கப்படாத ஸ்வரூபத்தோடுகூடி இருத்

தல் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிடுதென்று சொல்லப்படுமேயானால் இப்படியாகில் ப்ரகாசம் என்கிற பெயருள்ள தர்மத்தை ஏற்றக்கொள்ளாததினால் ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமாகலால் மற்றொன்று நினால் ஸ்வரூபநாசமே ஏற்படுமென்று முத்தியே சொல்லப்பட்டது.

க்ருதப்ரகாசிகை—

எவ்வாறு அபேகையோடு கூடி இருத்தல் என்று வினவினால் கூறுகிறார்—தநாவூறி என்று. அபாவம் நஞ்ஞுக்கு அர்த்தமாக ஸம்பலிப்பதால் அப்படி சொல்லப்பட்டது. ப்ரமாண்ஜ்ஞாநத்தைவிட வேறு என்றாவது அல்லது ப்ரமாண்ஜ்ஞாநத்திற்கு விசேஷி என்றாவது அந்த ப்ரதிபத்தி. அப்பொழுது அந்த ஜ்ஞானமானது தன்னுடையதான விஷயத்தால் அவச்சின்னமாகவே அறியப்பட்டிருப்பதால் ப்ரத்யக்ஷத்தி னுடையவோகடம் முதலிய வஸ்துக்களுடையவோ ஜ்ஞாநம் இருக்கும் தருணத்தில் அந்த ஜ்ஞாநத்தால் போக்கத்தக்க அஜ்ஞானம் க்ரஹிச்சப்படமாட்டாதென்று அர்த்தம். எப்படி இருட்டுக்கு ப்ரகாசவிசேஷமிருந்தபோதிலும் அந்த இருட்டு விஷயமான ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரகாசாபேகை இல்லையோ அப்படிப்போல் இக்கேயுமென்று கூறப்படுமேயானால் அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்—யத்யபி என்று. ப்ரவருபமான அஜ்ஞானமும் ஸ்வரூபத்தால் ஸித்திக்கிறதென்கிற விஷயத்தில் மறுமொழி உரைக்கிறார்—பவந்நிமத என்று. ‘முக்க்யோஸ்யி - ஸுடோஸ்யி’ மோஹமுன்னவகுை இருக்கிறதன், மூடகுை இருக்கிறதென்கிறது ப்ரயோகபலத்தால் அஜ்ஞானம் ஸ்வரூபத்தால் ஸித்திக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல; ஒருமனிதனுக்கு ஏதோ ஒரு விஷயத்திலல்லவோ மோஹம். கிரமலமான மதியையுடையவன் எவனோ அவன் ஆத்மமோஹத்தை அடைகிறானில்லை. ‘திக்கமோஹாலாதசக்ராதி ப்ராந்தயஸ்சகதம்புக:’ இது முதலிய இடங்களில் மோஹமானது விஷயத்துடனும் ஆச்ரயத்துடனும் கூடியதாகவன்றோ அறியப்படுகிறது. முக்க்யோஸ்யி நான் மோஹமுன்னவகுை இருக்கிறேன், என்பதனால் ஆச்ரயத்துடன் கூடி இருத்தல் அறியப்படுகிறது. விஷயமும் அர்த்தத்திற்கு அநீனமாக இருத்தலால் ஸித்தித்திருக்கிறது. இந்த தூஷணமானது ‘ஸம்வித் ஸித்திக்கிறதா இல்லையா?’ என்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வழியினால் பவித்தது. ஆண்கால் ஸ்வாத்மவிஷயமான அஜ்ஞானமானது விஷயமாகவும் ஆச்ரயமாகவுமிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தத்தினுடைய ப்ரதிபத்தியின் இருப்பினால் நாசம் பண்ணப்பட்டிருவிட்டது. கடம் முதலியவற்றின் அஜ்ஞானமோவென்றால் விஷயமாக இருக்கிற கடம் முதலியவற்றின் ஜ்ஞாநத்திற்கு விருத்தம். மாயாசப்தம் முதலியவைகளால் அஜ்ஞானப்ரதிபத்தி உண்டாகும் தருணத்தில் விஷயம் ஆச்ரயம் இவைகளின் அபேகைக் இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால், இல்லை. மாயைமுதலிய சப்தங்களுக்கும் வ்யுத்பத்தியை அபேகையாமல் அர்த்தத்தை உணர்த்திவைக்கும் தன்னுமணம்பலியாததால் அஜ்ஞானம் முதலிய பதங்களுக்கு ப்ரயாயமாகவும் வ்யுத்பன்னமாக இருப்பதால் ஸ்வரூபத்தால் ஸித்தியானது எவ்விதத்தாலும் சொல்லமுடியாதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஒருக்காலும் ஸ்வரூபத்தால் ஸித்திக்கிறதில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. ஐயனே! ஸ்வரூபாவச்சின்னமான அஜ்ஞானப்ரதிபதியானது நூர்த்தத்திற்கு ப்ரதியோகியாதலால் ஜ்ஞாகாவச்சின்னமாகஸித்தித்தபோதிலும் கிவர்த்ய கிவர்தகவிசேஷமில்லை. ஸ்வரூபபூதமான நூர்த்தத்தாக்காட்டிலும் வேறாக அதுஸித்திப்பதால், ஸ்வரூபஜ்ஞானமானது அவித்தையக்கு கிவர்த்தகமல்லவன்

ரே, பின்னையோ ப்ரமாண ஜ்ஞாநமே அவியா நிவந்தகம். ஆகையால் விஜோதமில்லே என்று. இப்படியால் ; என்னையும் மற்றவனையும் நானறிதேனில்லை என்று விஷயம் ஆச்ரயம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தித்த ஜ்ஞானத்துடன் கூடியதாக ப்ரதிநிவருவதால், ஸ்வரூபபூதமான ஜ்ஞானமானது ஆச்ரயத்துடனும் விஷயத்துடனும் கூடியதென்பது உன்னுடைய மதமல்லவன்றே. ஸ்வரூபமானது ஆச்ரயமாக இருப்பதாலேயே அஜ்ஞானத்திற்கு அவச்சேதகமா? அல்லது விஷயமாக இருத்தலாலுக்கூடவா? முதல் பக்ஷத்தில் உன்னுடைய அபிமதம் வித்திக்கிறதில்லை. அப்பொழுது ப்ரத்யக்ர்த்தத்திற்குத் தன்னேக்காட்டிலும் வேராக இருக்கிற ஏதோ ஒன்றோடுசேர்ந்திருத்தலையன்றே வித்திக்கிறது. விஷயமாக இருப்பதால் அவச்சேதகமாகும் பக்ஷத்தில் ப்ரத்யக்ர்த்தத்திற்கு அஜ்ஞானம் ஆவாணமாக ஆகும். ஆவாணமாக இருத்தலாவது ப்ரத்யக்ர்த்த விஷயமான ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருத்தல். ஆகையால் அதை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ரமாண ஜ்ஞானத்தின் ப்ரதிதியானது அவசியமாக இருக்கவேண்டியதாகலால் முற்கூறப்பட்டுள்ள விஜோதமானது தாண்டப்பட்டதாக ஆகவில்லை. ஆகையால் ஸ்வரூபபூதஜ்ஞான விஷயகமான ப்ரதிதியை ஒப்புக்கொள்வது பொருத்தமுள்ளதன்று. இரண்டு பக்ஷங்களிலும் ஸாதனம் தூஷணம் இரண்டும் துல்யமாக இருப்பதால் பாவரூபமான அஜ்ஞானம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படலாம் என்று ஆசங்கித்து லாகவநியாயத்தால் பரிஹரிக்கிறார்—ஜ்ஞானப்ராகபாவஸ்து என்று. ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அஹம் அஜ்ஞா; என்கிற ஜ்ஞானம் அபாவரூபம் என்றுசொல்வதிலன்றே * விப்ரதிபத்தி. அபாவத்தின் அநவகிகாரமோ இல்லை. அப்படி இல்லாவிட்டால் ப்ரமாண ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ராகபாவமில்லாமையால் அநாதியாக இருப்பதுபற்றி அதனால் கிரஸனம் செய்யத்தக்க பாவரூபாஜ்ஞானத்திற்கு உதயமில்லாமை ப்ரஸங்கிப்பதால். ஆகையால் ஜ்ஞானாபாவம் உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது என்று பொருள் அறியவும்கொடுக்கிறது. உலகத்தில் அந்தஅந்த ஜ்ஞானத்தினது இன்மையைச்சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் ஜ்ஞானம் ஈஸ்வரின்னகிற வ்யவஹாரம் காணப்படுவதால். ப்ரதிபத்தி இல்லாவிடில் சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பம் பெருந்தாததால் ஜ்ஞானாபாவப்ரதிதியானது இருக்கவே இருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஆகையால் ஏவல்லோராலும் விவாதமின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞானாபாவத்தினாலேயே அஹம் அஜ்ஞா; என்கிற ப்ரதிதியானது பொருந்துகிறதாதலால் இதைவிட வேரான ஒன்றைக்கல்பிப்பதில் ஹேதுவல்லாமை யால் லாகவத்தினால் அதே 'அஹம் அஜ்ஞா;' என்கிற ப்ரதிதிக்குவிஷயமாக ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது என்று பொருள். அறிஞர்களால் புகழத்தக்கவரே! இரண்டுபேர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அபாவமென்கிற ஒருபகார்த்தம் கிடையாது நம் மதத்தில் அபாவமென்பதுவேற ஒரு பாவரூபமானவஸ்து. அன்யனுடைய மதத்திலோ பாவத்தைக்காட்டிலும் வேரானது. ஆதலால் எவ்வாறு இரண்டுபேர்களுடையஸம்மதியினால் 'அஹம் அஜ்ஞா;' என்கிற ப்ரதிதிக்கு உபபத்திவற்படுகிறது? உத்தரம் கூறப்படுகிறது. இரண்டுபேர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதென்று கூறப்பட்டிருக்கவில்லையன்றே. பின்னையோ உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதென்று உரைக்கப்பட்டது. அபாவசப்த்தத்திற்கு வாச்யமாக ஒரு அர்த்தம் இருவர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அது பாவரூபமானது அல்ல. அதைக்காட்டிலும் வேரானது என்று இவ்வளவே அதில் விவாதம். இந்தஇடத்தில் ஏது பாவரூபமாக தன்னால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, ஏது அதைக்காட்டிலும் வேராக அபாவசப்த்தத்திற்கு வாச்யமாக அன்யனால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வீரண்பு

னுள்ளனிலை அஹம் அஜ்ஞ: 6 என்கிற ப்ராநீதிக்கு உபபத்திவருவதால் அவ்விரண்டைக் கூட்டிலும் வேறான ஒரு அர்த்தத்தை கல்பிப்பது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாதென்று கூறப்பட்டதாக ஆகிறது என்பதனால் வீரோதயில்லை. ஐயமே! அபாவத்தை பாவார்த்தமாக விரும்புகிற உன்னால் ஜ்ஞானப்ரகாசபாவ சப்தத்தால் பாவரூபமான அஜ்ஞானமானது அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். இப்படி அல்ல. இந்த ஆகேஷமானது திரிசுரு ஸீத் தாந்தக்களையும் அறியாமையினாலன்றே செய்யப்பட்டிருக்கிறது எவ்வயற்ப்ரகாசமாக வே இருக்கிற ஜ்ஞானத்தினுடைய † ஸங்கோசரூபமான ஒரு சிலைமைப்ராகாசபாவ சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறதென்பது நமக்கு அபிமதம். எவ்வயற்ப்ரகாசமான ஜ்ஞானமல்லாமையால் அஜ்ஞானம் பாவரூபமென்பது அன்யனுக்கு அபிமதம். ஆகையால் அவ்விரண்டுக்கும் எவ்வாறு ஐயம். அக்கனமாகில் ஜ்ஞானஸங்கோச ரூபமான சிலைமையைய விட்டு அஜ்ஞானசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதென்று அன்யனனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பாவரூபமான அஜ்ஞானம் ஸ்வீகரிக்கப்படலாம். பாவரூபத்வம் என்கிற அம்சத்தில் இருவருக்கும் வேற்றுமையுடைய இல்லாமையால் என்று விவரப்படுமெய்யானால் *ப்ராமாணிகபதார்த்தத்தை விட்டுவிட்டு அப்ராமாணிகம் ஸ்வீகரிக்கப்படலாமென்கிற இந்தவிஷயம் பொருத்தமில்லாதது (ஸவீஜ்ஞாதர்வீஜ்ஞாதேர்விபரிலோபோவந்ததே) வீஜ்ஞாதா வினுடைய வீஜ்ஞானத்திற்கு அபிவிவிலை எக்காலத்திலிருக்கிறது. ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற வல்லமையுள்ளவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறானன்றே. வேந்தே! அந்த அலத்தைய யினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதனால் கேஷ்காஜ்ஞன் என்கிறபெயரையுடைய சத்தியானது எல்லாப்ரானிகளிடங்களிலும் ஏதே கத்தாப்தீதியுள்ளதாக இருக்கிறது. அது ப்ரசஸ்தப்ராணனில்லாத வஸ்துக்களிடத்தில் எவ்வப்போக இருக்கிறது என்கிற அர்த்தமுள்ள (அப்ரானிமத்ஸுல்லவல்லாஸா) என்று தொடக்கி (ஸ்விரண்யகர்ப்போகிதராமபுமஸ: சக்த்யபல க்ஷித:) நான் முகன் புருஷர்களுக்குள் அதிகமான சக்தியுடன்கூடியவராகக் காணப்பட்டிருக்கிறார் என்று ச்ருதிகளாலும் ஸம்ருதிகளாலும் வரித்தமாக இருப்பதால் ப்ராமாணிகமான ஜ்ஞான சித்யவ்ஸமும் அதன் ஸங்கோசம் முதலியதும் எவ்வாறு இழக்கக்கூடியதாக ஆகும். பாவரூபமான அஜ்ஞானமோ கல்பிக்கத்தக்கது. கல்பனைக்கு ஸாதகமான வஸ்து அன்யதாவரித்தமாக இருப்பதால் அப்ராமாணிகமான அந்த வஸ்து எவ்வாறு ஸ்வீகரிக்கப்படலாம். கல்பனையிலோவென்றால் லாகவசியாயம் ப்ரவர்த்திக்கிறது. ப்ரமாணத்தினால் வரித்திந்த அர்த்தத்திலோவென்றால் அந்த லாகவசியாயம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதில்லை. ஆகையால் 'அஹம் அஜ்ஞ:' என்று ஜ்ஞானப்ரகாசபாவமே ப்ராநீதிவிஷயமாகிறது. இவ்வண்ணமாக 'அஹம் அஜ்ஞ:' என்கிற ப்ராத்யக்ஷமானது பாவரூபமான அஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமென்பதில் பாவரூபமான பக்ஷத்திற்கு உபபத்தி, அபாவரூபமான பக்ஷத்திற்கு அனுபபத்தி ரூபமான அனுக்ஷதர்க்கத்தினது அபாவம் கூறப்பட்டது. அதற்கு மேல் ப்ரதிகூல தர்க்கத்தினால் ப்ராஹ்மி கூறப்படுகிறது—நீத்ய என்று. 'சித்யமுத்த ஸ்வப்ரகாசசைதன்யை ஸ்வரூபஸ்ய' என்கிற பதம் ஹேதுவை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. சித்யமுத்தத்வமாவது பரமார்த்தமாகவே தோஷத்தால் தொடரப்படாமலிருத்தல், ஆதலால் பரமார்த்தத்தோடும் ஸம்பவில்கிறதுதில்லை. எவ்வாறு பொருள். அந்நானுபவரூபமானப்ரதேசபேதமில்லாமையாலும் என்பது ஏகசப்தாபிராயம். ஏகசப்தத்தால் அறியத்தக்கதன்மையினினுண்மையும்சொல்ல

† ஸங்கோசம்—சுருங்குதல்

* ப்ராமாணிகம்—ப்ரமாணத்தினால் வரித்திந்த வஸ்து

விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிற ஹேதுகர்ப்பவத்தை விவரிக்கிறார்-ஸ்வாநுபவஸ்வநுபத்வாத் என்று. அவித்யையினது நிவ்ருத்திதசையில் தொடர்ந்துவருகின்ற அவித்யாவபாஸவிரோதியான ஸ்வாநுபவத்தையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருத்தலென்கிற தன்மைஹேதுவாக்சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறதேஒழியிப் பாமமுண்டாகிற வேளையிலுங்கூட இருக்கிற ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் மாதரம்சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் ஸ்வாநுபவத்தையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருத்தல் முந்நியுமிருப்பதால் என்பொருள். ஸ்வாநுபவ ஸ்வரூபத்திற்குக்கூட திரோதானத்தால் அஜ்ஞாநாநுபவம்ஸம்பவிக்கிறதென்று சங்கிக்கிறார்-ஸ்வாநுபவ என்று. தன்னபிப்பிராயத்திற்கு இசைந்த அர்த்தத்தை விவரிப்பதற்கு திரோதான சப்தத்திற்கு வேறு அர்த்தமில்லை என்கிறதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக வினவுதலை முன்னிட்டென்கொண்டு திரோதான சப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—கிமிதம்நீரோஹிதஸ்வஸ்வநுபத்வம் அப்ரகாசித ஸ்வநுபத்வமிதிசேதீ என்று. ஸ்வாநுபவஸ்வரூபத்திற்குப் ப்ரகாசிக்கப்படாமலிருத்தல் வ்யாஹதமென்கிற புத்தியால் தூஷிக்கிறார்—ஸ்வாநுபவ என்று. அன்பத: என்று பரிஹாரத்தை சங்கிக்கிறார்—ஸ்வாநுபவ என்று. வேறு வஸ்துவிலால் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படாத ஸ்வரூபத்துடன் கூடியிருத்தல் என்று சொல்லும்படித்தில் முற்கூறப்பட்டுள்ள தூஷணத்தை அதிதேசிக்கிறார்—ஏவமித நீஹி என்று.

கிஹ—வ்யஹஸூரூபவ திரோதான ஹேதுஹேதுததெதடி ஜ்ஞாநம்ஸுயநம்ஹேதும் ஸசுப்யஜ்ஞ கிரஹரோதி, வ்யஹகிரஹுத்யுஸ்யம்சுதநம்ஹவவிஷயெபா ஹவதிசுநெயாந்யாநுயணம் । சுநம்ஹேதுதெவகிரஹரோதிதிவெசு, யதி சுதிரோஹிதஸூரூபவதெவ வ்யஹ சு ஜ்ஞாநமீநம்ஹவதி சதா திரோதானகஸு நானிஷ்டயொஜநாஸூரூசு । சுஜ்ஞாநஸூரூபவகஸு நாவ । வ்யஹணொஜ்ஞாநமீநம்சுதவதஜ்ஞாநகாரூதயாஹிதெவ்யஹஹேதுநம்ஸூரூவி ஸம்ஹவாசு । கிஹ, வ்யஹணொஜ்ஞாநாநம்ஹவ: கிம்ஸுதொந்யுதொவா? ஸுதஸூதஜ்ஞாநாநம்ஹவஸூரூபவவ்யஹம்சுதகெநானிஷ்டோகஸூரூசு । சுநம்ஹேதுதிரூபவவ வ்யஹணொஜ்ஞாநாநம்ஹவஸூரூபவகெந ரியூரஜதவா யகஜ்ஞாநெந ரஜதாநம்ஹவஸூரூவி நிவ்ருதிவநிவத்குஜ்ஞாநெந ஜ்ஞாநாநம்ஹேதுகிரூபவ வ்யஹஸூரூபவநிவ ரூதிவடா । சுநேதஸூசு, கிஹசுதநேசு । சுஜ்ஞாநானூரூதிதிவெசு, சுநவஸூரூ ஸூரூசு । வ்யஹகிரஹுதெதெவ ஸுயநம்ஹவவிஷயெபாஹவதிதிவெசு, தயாஸகி உதஜ்ஞாநம்காநாநிவசு ஸுஸுதயா வ்யஹகிரஹரோதிதி ஜ்ஞாநவாய் ரூகஜ்ஞாநஸூரூ நஸூரூசு । சுநேதஜ்ஞாநம் ஸுயநமாநி வ்யஹண: ஸுஸாசுதிஹம் வ்யஹஸூரூபவகிரஹுதிவ வ்யஹவதெவ கரோதி,

சுதொ நாநவஸூரடிபொ ஷொஷாஜதி । நெதகசு — ஸூநாஹவஸு
ராடுவஸு) ப்ரஹ்ணஃ ஸூராடுவகிரஸு ப்ரதிதெரெண ஸாஹ்நிகா
வாடிதாபொமாசு । ஹெஹ்நெரெண திரஸு ப்ரதிதிநெசு, தஹ்நு
நாடிஹ்நிவாஸு, சுதவஸூரடி வாடுவெபூரடி । சுதிரஸு ப்ரஹ்நாடு
வெஸெபுஹ்நாஹ்நிகாவாடிதெ ஸூநாஹவெசுதாநதாப ஸூராகு!

சுவிவ சுவிடிபா ஸு ஹ்நி திரஸு ப்ரதெ தஹ்நு நகிஹி
டிவி ப்ரகாஸதெ - உதகிஹ்நி ப்ரகாஸதெ । வாடுவடிஸிநு கடுபு
ப்ரகாஸநித்ரஹ்நாடுவஸு) ப்ரஹ்நெநாபுரகாஸெ துஹ்நாவதிர
கூடிதா, உதிரஸிநு கடுபு ஸஹ்நிதாநநெநகாஸெ ப்ரஹ்நி கொ
யடுஸஹ்நிராஸிநு, கொவாப்ரகாஸதெ । திரஸெநிவிடுஸெநெ
ப்ரகாஸநித்ர வஸுநாஹ்நிகாஸுதெவெத திரஸூரடி ப்ரகாஸ
ஸூயா மவஹ்நிதெவெதெ । சுய ஸஹ்நிதாநநெநகாஸெ ப்ரஹ்நி
யாநிரொஹ்நிதஹ்நாடுபிவிஸடிவ ஹ்நிதெதி । ப்ரகாஸநித்ரஹ்
நாடுவஸு விஸடிதா சுவிஸடிதாவா கிராடுவா । ஹ்நிதஹ்நிதெவெதி
யஹ்நாஸு ஸவிஸெநெ ப்ரகாஸவிஷய, தஹ்நு ஸகூராவஹ்நி
ஸடிவஹ்நி । சுதிவயவிஸெநெநகாஸுதாவஹ்நிஸடிவஹ்நி
ததய சூகாஸெபுதிவஹ்நிஹ்நெ ப்ரகாஸாஹ்நிதெவெ ப்ர
காஸாடுவெஸடிநிதெதி । யஹ்நாஸு ப்ரதிவஹ்நிஹ்நெநக
திஷயப்ரகாஸெ விஸடிவஹ்நி । சுதஹ்நிதெப்ரகாஸாடுவெ
ஸடிநு நஸுதிவதி । விஷெபெவிஸூராடுவெ ப்ரதியாடுதெ தஹ்நகி
வயவிஸெநெபுதிநெவாடுவெஸடிநு । தஹ்நிதெவெதி
ஸெநெ ப்ரகாஸநித்ர ப்ரஹ்நிஹ்நாடுவெ' ப்ரகாஸநித்ர
வயவிஸெநெபுதிநெவாடுவெஸடிநு தாநிதெநகாஸு நஸு
திவதி ।

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கிற
இந்த அஜ்ஞானமானது தான் அனுபவிக்கப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு ப்ர
ஹ்மத்தை மறைத்துத்தான் அதன் அனுபவவிஷயமாகிறது என்பதனால்
என்க

அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் வருகிறது. அனுபவிக்கப்பட்டதாகவே இருந்து கொண்டு அஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மத்தை மறைக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் மறைக்கப்படாத ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மமானது அஜ்ஞானத்தை அனுபவிக்கிறதேயாகில், அப்பொழுது திரோதான கல்பனை ப்ரயோஜனமற்றதாக ஆகும். அஜ்ஞாநஸ்வரூபால்பீனையும், ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞானதர்சனம்போல் அஜ்ஞாநத்தின்காரியமாக அபிமதிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்ச தர்சனமும் ஸம்பலிப்பதால். மேலும், ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞாநாநுபவமானது தானாகவே இருக்கிறதா? வேறொன்றினால் ஏற்படுகிறதா? தன்னாலேயே உண்டாகிறதென்று சொன்னால் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞாநாநுபவமானது தன் ஸ்வரூபத்தினுண்டுபண்ணப்பட்டதாகதலால், ப்ரஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞானத்தினின்று விடுதலை இல்லாமல் போகவேண்டியதாகும். அதுபூதி ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மமானது அஜ்ஞாநாநுபவ ஸ்வரூபமாக இருப்பதால் மித்த்யா ரஜதபாதக ஜ்ஞானத்தால் ரஜதாநுபவத்திற்குங்கூட நிவ்ருத்தி உண்டாவதுபோல், நிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தால் அஜ்ஞாநாநுபவ ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் நிவ்ருத்தியாவது உண்டாகலாம். வேறொன்றினாலென்றால் அந்த வேறான வஸ்து எது? வேறொரு அஜ்ஞாநமென்று கூறப்படுமேயானால் அநவஸ்தை உண்டாகும். ப்ரஹ்மத்தை மறைத்தேதான் அனுபவவிஷயமாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அங்ஙனமாகில் இந்த அஜ்ஞானமானது காசம்முதலிய நேத்திரரோகம்போல், தன்னுடைய இருப்பினாலே ப்ரஹ்மத்தை மறைக்கிறதாகதலால் அஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்க தன்மை உண்டாகாமல்போகும். அப்படிக்கின்றி இந்த அஜ்ஞாநமானது தான் அநாதியாக இருந்துகொண்டு ப்ரஹ்மத்திற்கு தனக்குச்சாகியாக இருக்கும் தன்மையையும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் மறைத்தலையும் ஒரு ஸமயத்திலேயே செய்கிறது. அதனால் அநவஸ்தை முதலிய தோஷங்களில்லை என்று. இதல்ல, ஸ்வாநுபவ ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வரூபத்தின் திரஸ்காரமின்றி ஸாக்ஷியாக இருக்கச்செய்தல் பொருந்தாததால். வேறு காரணத்தால் மறைக்கப்பட்டுவிட்டதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அப்பொழுது அநாதியாக இருத்தல் என்கிற தன்மையானது விலக்கித்தள்ளப்பட்டு விட்டது, அநவஸ்தையும் முன்புகூறப்பட்டது. அஜ்ஞாநத்தினால் மறைக்கப்படாத ஸ்வரூபத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்துக்கே ஸாக்ஷித்வத்தை கல்பித்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வானுபவத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டிருத்தலும் இல்லாமல்போகும்.

மேலும் அனியையினால் ப்ரஹ்மம் மறைக்கப்பட்டால் அந்த ப்ரஹ்மமானது கொஞ்சங்கூட ப்ரகாசிக்கிறதில்லையா? அல்லது கொஞ்சம் ப்ரகாசிக்கிறதா? முகலாவது கல்பத்தில் ப்ரகாசமாத்திரத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரகாசமில்லாவிடில் துச்சதைவற்படுமென்று அடிக்கடி நம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பின்னை கல்பத்திலேயென்றால் ஸச்சிதாநந்தத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எந்த அம்சம் மறைக்கப்படுகிறது? எந்த அம்சம் ப்ரகாசிக்கிறது? அம்சங்களில்லாததும் விசேஷங்கனில்லாததும் ப்ரகாசமாத்திரத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய வஸ்துவினிடத்தில் இரண்டு ஆகாரங்கள் ஸம்பவியாதாதலால் ப்ரகாசத்தினுடையமறைதலும் ப்ரகாசமும் ஒரே ஸமயத்தில் பொருந்தாது. அப்படிக்கின்றி ஸச்சிதாநந்தத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமானது அனியையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதாக இருந்துகொண்டு அப்ரகாசம்போல் காணப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமெய்யாகில் ப்ரகாசமாத்திரத்தை ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு வைசத்த்யமாவது அவைசத்த்யமாவது எவ்விதமாயுள்ளது? இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. எது அம்சங்களோடும் விசேஷங்களுட்கூடியதாக இருந்துகொண்டு ப்ரகாசத்திற்கு விஷயமாக ஆகிறதோ அப்படிப்பட்ட அம்சங்களுடனும் விசேஷங்களுடனும் கூடிய அந்த வஸ்துவின் ஸம்பூர்ணமான அவபாஸம் விசதாவபாஸம், சிலவிசேஷங்களால் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்துவின் அவபாஸம் அவிச தாவபாஸம். அதில் எந்த ஆகாரமானது அறியப்பட்டிருக்கவில்லையோ அந்த அம்சத்தில் ப்ரகாசமில்லாமையினாலேயே ப்ரகாசாவைசத்த்யமில்லை. எந்த அம்சம் அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அம்சத்தில் அது விஷயமான ப்ரகாசம் விசதமே. ஆகையால் எல்லா 'இடத்திலும் ப்ரகாசம்சத்தில் அவைசத்த்யமானது ஸம்பவிக்கிறதில்லை. விஷயத்திலும் ஸ்வரூபம் அறியப்படாவின்றிருக்கும் தருணத்தில் அதுவுள்ள சில விசேஷங்களின் அப்ரதீதியே அவைசத்த்யம். ஆகையால் விஷயமல்லாததும் விசேஷங்களில்லாததும் ப்ரகாசமாத்திரமாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கும்பொழுது சில விசேஷங்களின் ப்ரதீதிருபமான அவைசத்த்யமென்கிற அஜ்ஞாந கார்யம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை.

சுருதப்ரகாசிகை—

வேறு தூஷணத்தை சொல்லுகிறார் — கிஞ்சு என்று. அபரமார்த்தமாதலால் தானிருந்துகொண்டு தன் ஸத்தையினால் மறைக்கிறதில்லை. பின்னையோவென்றால் அறியப்படாவின்றுகொண்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறது. ஆதலால் திரஸ்கார

மானது அனுபவத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது, அனுபவமும் திரஸ்காரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மறைக்கப்படாமலிருக்கிற ஸ்வாநுபவ ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞாநாதுவம் ஸம்பவியாதாதலால் அந்யோந்யாச்யமென்றுபொருள். இதைப் பரிஹரிக்கவேண்டியவிருப்பதால் திரஸ்காரத்தை அனுபவபூர்வகமென்று சங்கிக்கிறார்—அநுபூதமேவ என்று அதில் தூஷணம் சொல்லுகிறார்—யதி என்று. மறைக்கப்படாமலிருந்தபோதிலுங்கூட அஜ்ஞாநாநுபவம் ஸம்பவிப்பதால். அதற்காக திரோதான கல்பணையும், அதற்காக ஆச்சாதகமான அவித்யாகல்பணையும் பயன்றதென்று பொருள். அதை உபபாதிக்கிறார்—ப்ரஹ்மண: என்று. எவ்வாறு மறைக்கப்படாத ஸ்வரூபத்தின் கூடியதாக இருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரஹ்மத்தைக்கு பரமார்த்தமல்லாத அஜ்ஞானத்தின் அனுபவம் ஸம்பவிக்கிறதோ, அவ்வாறே அபரமார்த்தமாக இருக்கிற ப்ரபஞ்சாநுபவமும் மறைக்கப்படாத ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கு ஸம்பவிக்கிறதென்று, அதற்காக திரோதானகல்பணையும் அதற்காக ஆச்சாதகவித்யாகல்பணையும் பயன்றதென்று அர்த்தம். அநுபவபூர்வகமாகவே திரஸ்காரம் ஸம்பவிக்கிறதென்கிற பகஷத்திலேயே விசுவமுக்கதால் தூஷணம் கூறுகிறார்—கீர்த்தி என்று. ஸ்வாத: பகஷத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக்கு அஜ்ஞானத்தினின்றும் விடுமுறையுல்லாமை, ப்ரஹ்மஸ்வரூபவிரகத்தி என்கிற இரண்டு தூஷணங்கள், ரஹ்தாநுபவஸ்யாபி என்கிற இடத்திலுள்ள அபிசபத்தத்தினால் ரஹ்தத்திற்கும் நிவ்ரத்தியானது ஸிசிபிக்கப்பட்டது. அந்யத: பகஷத்தில் அநவஸ்தை. திரஸ்காரத்தைமுன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற அநுபவபகஷத்தைச் சங்கிக்கிறார்—ப்ரஹ்ம என்று ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்து அநுபவவிசுவமாகிறதென்று சொல்லல் ஸத்தையினால் ப்ரஹ்மஸ்வரூப திரஸ்காரமென்று சொல்லப்பட்டதாகவுகும். அறியப்படாநின்றதாக இருந்தகொண்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகாது அப்பொழுது நிகாசம் முதலிபதபோல் பரமார்த்தமாக இருப்பதால் ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதாக இருந்தால் ஸித்தியாதென்று அர்த்தம். அதற்குமேல திரஸ்காரம் அனுபவம் இரண்டுக்கும் ஒரே ஸமயத்திலிருந்தால் சங்கிக்கப்படுகிறது—அநேகம் என்று. நைதத் இதுமுதலிய கிரந்தத்தினால் தூஷிக்கிறார். ஸ்வாநுபவஸ்வரூபஸ்ய என்பது ஹேதுகர்ப்பமான விசேஷணம். ஸ்வாநுபவஸ்வரூபமானது ஸ்வபாவஸித்தமாக இருக்கிறது. பராணுபவமானது ஹேதுவில்லாமல் பொருந்துகிறதில்லை என்று அர்த்தம். வேறுஹேதுவினால் திரஸ்காரத்தை ஆசங்கித்த தூஷிக்கிறார்—ஹேது என்று. திரஸ்காரம் அநுபவம் இரண்டும் ஒரே ஸமயத்தில் ஸம்பவிக்கிறது என்கிற பகஷத்தில் முன் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பகஷ தூஷணமும் வருகிறது. என்கிற அபிப்பிராயத்தினால் சொல்லுகிறார்—அநவஸ்தாத பூர்வோகீதா என்று. இந்த அநவஸ்தையானது, ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்காததாக இருந்தவென்கிற தூஷணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். அடுத்துமுந்தி கூறியிருப்பதனால், ஸ்வரூபத்தின் திரஸ்காரமில்லாமல் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாக்ஷித்தவத்தை ஏற்படுத்துவதில் அநிஷ்டதகதைக்கூறுகிறார்—அநிஷ்டகீர்த்த என்று

முன்பு விசதா விசதாவபாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டு தூஷணம் உரைக்கப்பட்டது. இப்பொழுதோ வென்றால் அதையே தூஷிப்பதற்குத் தொடங்குகிறார்—அபிச என்று. விசுவப்பிக்கிறார்—அவிந்யாயா என்று. முற்கூறப்பட்டுள்ள தூஷணத்தை அதிதேசிக்கிறார்—பூர்வஸ்மின் என்று. உத்தரஸ்மின் என்று. கிம்சப்தமானது நிந்தையில். பொருந்தாதென்று கருத்து. ஸத்தித்தஆர்தம் முதலிய சப்தங்களுங்கூட ஸ்வரூப மாத்ரபரமென்று

ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது மறைக்கப்பட்டிருந்து என்னு
பிரிவானது பொருத்தமுன்னதாக ஆகாது என்று கருத்து கோமயம்ச நிர்வாகிய
தே கோவாப்ரகாசுதே என்று. இது எந்த விசேஷம் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. எந்த
விசேஷம் ப்ரகாசித்தாது என்பதற்குவுடைய உபலக்ஷணத்திற்காக இருக்கிறது. 'நீர்ம
சே நிர்விகேஷே' என்று. அடுத்து உறைத்திருப்பதனால்-கோமயம்ச: என்று. அரசபே
தமானது சொல்வதற்கு சக்யமல்லவென்று அபிப்பிராயம். அதை உபபாதினம் செய்
கிறார்—நிரம்சே என்று. ப்ரகாசமாநீரோ - மாத்ரச்சப்ரத்யயத்தினால் அவிசயம்
சொல்லக்கூறப்பட்டது. அவியசயமாக இருக்கிற என்று பொருள் யுகபத் நஸங்
கச்சேசேதே என்று. உன்னால் காலபேதத்தால் ப்ரகாசமும் அதன் திரஸ்காரமும் சொல்
வப்படுகிறதில்லை—உன்னே. பின்னையோவென்றால் ஒரு ஸமயத்திலேயே அப்பொழுது
அம்சபேதமில்லாமையாலும் ஆகாரபேதமில்லாமையாலும் அவ்விரண்டும் ஸங்கதங்க
ளாக ஆகிறதில்லை என்று கருத்து. இவ்வண்ணம் ப்ரகாசம் திரஸ்காரம் இரண்டுக்கும்
ஒரே ஸமயத்திலிருந்ததற்கு அனுபபத்தி இருந்தபோதிலுங்கூட அவிசத சப்தத்தினால்
எதிர்த்து விவாதம் செய்கிறார்—அநு என்று. அது என்கிற சப்தமானது அனுமதிசொ
டுத்தலென்கிற அர்த்தத்தில் இருக்கிறது. துஷிக்கிறார்—ப்ரகாச என்று. கிம்ரூபா-
பொருந்தாதென்று அர்த்தம். அனுபபத்தி எவ்வாறாக வருகிறதுதென்கிற சங்ககவரின்
வைசத்யா வைசத்யஸவரூபத்தைச் சிசுவிப்பதற்காக இங்கே அதின் அனுபபத்தியையும்
காண்பிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—ஏததுநீதம் என்று. வைசத்யா வைசத்யஸவரூப
த்தை சிசுவிக்கிறார். யஸ்ஸாம்ச: இது முதலியதால். இன்னுட்கில் அசினது அனுபபத்
தியைக்கூறுகிறார்—நநீர என்று. ப்ரகாசாபாவதேவ ப்ரகாசாவைச்சக்யம்நவிய
தே என்று. தாம் இல்லாமையால் தர்மமில்லை என்று பொருள். அறியத்தக்கவஸ்துவினி
டத்திலும் அறியப்பட்ட அசமானது விசதமாக இருப்பதாலும் அறியப்பட்டிராத அம்
சமானது அறியப்படாமலிருப்பதாலும் ஒரிடத்திலும் அவைசத்யம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை
என்று சொல்லுகிறார்—விஷயேபி என்று. ஒரு வஸ்துவில் சில அம்சத்திற்காவது
சில ஆகாரத்திற்காவது ப்ரகாசத்தின் இன்மையானது ஸமுத்திருபத்தினுடைய அவை
சத்யமேஒழிய அந்த இடத்திலும் ப்ரகாசிக்கிற அம்சத்திற்கு அவைசத்யமென்பதில்லை
என்று பொருள். நஸ்மாந் என்று. ஸவரூபே ப்ரகாசமரணே என்பதற்குப் ப்ரஹ்மணி
என்கிற முந்தின பதத்தோடு அன்வயமில்லை. பின்னையோவென்றால் பிந்தி இருக்கிற
தில் அன்வயம். ஸவரூபம் ப்ரகாசித்தாக் கண்ணிருக்கையில் சிலவிசேஷங்களின் அப்
ரதிபத்திருப்பான அவைசத்யம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பவக்கிறதில்லை என்று அர்த்
தம். சில விசேஷங்களின் அப்ரதிபத்தி என்கிற சப்தமானது சில அம்சங்களின் அப்
ரதிபத்தி என்பதற்கும் உபலக்ஷணமாக இருக்கிறது.

சுவிய—உடிவிடிபாசாரபுரெவெஸாடி. தகூஜாநொடியாநிவ
ரூதெ நவா. சுவிவபுதெள சவவபுடாவாடி. நிவபுதெளவவஸு கிம்
ரூபவபிதி விவெவநீயடி. விஸவஸுரூபவபிதிவெசு. தகூவிஸாடி
ரூபவம் ப்ராஹ்மிநவா, சுவிவெடிவிடிபாசாரபுரெவெஸாடி. சுவிவபு
திஸுநஸுரூதாடி. நொவெநொகூஸுபாசாரபுரெவா சுவிசுபாசாரபுரெவா
சுவிவபுதிஸுரூபாசாரபுரெவாநொவெவாடி. வபுவிவெவெவெ

தூது : சுவிய சுவரகோயுடெஷாஷ்டேருவ ஸ்ரீவாழிநா நிரயிஷ்டாந ஸ்ரீ
ஸாமவொர்வி ஞாரம்பவாஃ । ஸ்ரீஹைஹந்தெஷாஷ்டாயுகாவ
டியிஷ்டாநாவாரகோயுடெஷ்வீஸ்ரீகோவவதேது : தத்தஸுவபுஸ்துந
கூடுவ வ்யாக் ।

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும், இந்த அவித்யையின் கார்யமாக இருக்கிற அவைசத்யமானது தத்வஜ்ஞாந்தின் உகயத்தால் விலகுகிறதா இல்லையா? விலகுகிறதில்லை என்று சொன்னால் மோக்ஷமில்லை. விலகுகிறதென்று சொல்வாயேயாகில் வஸ்துவானது எவ்விதமான ஸ்வரூபமுள்ளதென்று பகுத்தறியக்கூடாது. விசதஸ்வரூபமென்று சொல்வாயானால் அந்த விசதஸ்வரூபமானது முன்னிருக்கிறதா இல்லையா? இருக்கிறதென்று சொல்லப்படாமேயானால் அவித்யையின் கார்யமான அவைசத்யமும் அதின் நிவ்ருத்தியும் உண்டாகமாட்டாது. இல்லை என்று சொல்வாயேயாகில் மோக்ஷமானது கார்யமாக ஆவதால் அந்த மோக்ஷத்திற்கு அபித்யத்வம் ஏற்படும் இந்த அஞ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயத்தை நிரூபணம் செய்யாமையினாலேயே அஸம்பவம் முந்தியே உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், பரமார்த்தமாக இராத தோஷத்தினடியாக ப்ரமத்தைச்சொல்பவனால் ஆச்ரயமில்லாத ப்ரமத்தின் அஸம்பவமும் எவ்விதத்தாலும் உபபாதிக்கமுடியாதது ப்ரமத்துக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற தோஷம் போலவும் தோஷாச்ரயத்வம் போலவும் அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரமம் பொருத்தமுள்ளதாத் இருப்பதால். அதனால் ஸர்வஜன்யத்வமே உண்டாகும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

வேறுவிதத்தால் தூஷணம் கூறுகிறார்—அபிச என்று. அவதீயர்காரியம் தனிவீருந்திடுகதஸ்யாதாம் என்று விசதஸ்வரூபமுள்ள வஸ்துவானது அவதீயைக்கு விசோதிபாக இருப்பதால் என்று கருத்து - மோக்ஷஸ்யகாரியதயா என்று மோக்ஷஸ்ய-மூத்தஸ்வரூபத்திற்கு. பாவரூபத்தவமிருக்கையில் காரியமன்றோ அரிதம்மம் வைசத்யமோ பாவரூபமானது. ஆகையால் அன்யமத்தத்தில் உன்னால் சொல்லப்பட்ட தூஷணம் உனக்கே வந்துசேருகிறது என்று அர்த்தம். முந்தி இல்லாதிருந்து பிந்தி உண்டாய் இருக்கின்ற வைசத்யத்திற்கு அரித்யத்தப் ப்ரஸங்கம் பாதிதமானது. சாஸ்திர ஈந்தினால் அது கிரத்யமாய் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் என்று சொல்வாயேயானால் அப்பொழுது ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷங்களுடோ சேர்ந்திருந்தலுண்டாகுமென்று அபிப

ராயம். முற்கூறப்பட்டுள்ள ஆசிரியாநுபத்தியை அந்நியனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்திற்குப் ப்ரதிகூலதர்க்கமாகச்சொல்லுகிறார்—அப்யஸ்ய என்று. ஸ்வரூபநாதித்வம் முதலிய வழிகளால் பரிஹாரங்களுக்குப் ப்ரதிகூலத்திபாவத்தை உள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு வேறு தூஷணம் கூறுகிறார்—அபிசு என்று. எப்படி தோஷம் தோஷாசரயத்வம் முதலியது அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும்கூடப் ப்ரமம் ஸம்பவிய்க்ருதோ அப்படிப்போலவே அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும்கூடப் ப்ரமம் ஸம்பவிய்க்ருது. அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாகில் அதுவும் ப்ரபஞ்சம்போல அபரமார்த்தமாகப்போய்விட்டதுபற்றி வேறு அதிஷ்டானப்பேனைக்கு உண்டாவதால் அநாவஸ்தை உண்டாகுமென்று சொல்வாயேயானால் அங்ஙனமாகில் தோஷத்திற்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்குப்போல் பரமார்த்தயமில்லாமையால் தோஷாத்ராதோபேகையினால் அநாவஸ்தை உண்டாகும். தோஷம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும் ஸ்வரூபம் அநாதியாக இருப்பதால் அநாவஸ்தை இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் அங்ஙனமாகில் அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும் ஸ்வரூபம் அநாதியாக இருப்பதால் அநாவஸ்தை இல்லை. ப்ரவாஹம்போல் அநாதியாக இருப்பதாலும் துர்கடமாக இருப்பதாலும் பரிஹாரம் என்பதும் துல்யம். தோஷமானது ப்ரபஞ்சதர்சனத்திற்கும் ஸ்வாதர்சனத்திற்கும் தானே நிர்வாஹகமாக இருப்பதுபற்றி தோஷாத்ராதோபேகையினால் அநாவஸ்தை இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல, அபரமார்த்தமாக இருக்கிற இத்தற்கு ஸ்வபர நிர்வாஹகத்வம் ஸம்பவியாதாத்வால், ஸ்வபகத்தில் த்வீசக்தரஜ்ஞாநத்திற்கு வேறுதவாக இருக்கிற விரல்களின் விண்யாஸ விசேஷமானது ஸ்வகல்பகத்தில் தோஷத்தை அபேக்ஷியாததாக இல்லையன்றோ. அபரமார்த்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வபரநிர்வாஹகத்வம் ஸம்பவிய்க்கட்டும். அப்படியானால் அதிஷ்டானப்பரமார்த்தயமிருந்தபோதிலும் ஸ்வபரநிர்வாஹகத்வமிருப்பதால் அநாவஸ்தை உண்டாகாது. அபரமார்த்த வஸ்துவுக்கு வேறு ஒருவஸ்துவைக்குறித்து அதிஷ்டானத்தவம் ஸித்தித்திருந்தாலன்றோ ஸ்வநிர்வாஹகத்வம் ஸித்திக்குமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அபரமார்த்தத்திற்கு மற்றொன்றைக்குறித்து தோஷத்தவம் ஸித்தித்திருந்தாலன்றோ ஸ்வநிர்வாஹகத்வம் என்பதினால் துல்யம். மித்யையாக இருக்கிற ஜகத்தினுடைய தோற்றத்தினால் தோஷத்தவம் ஸித்தமென்று கூறப்படுமேயானால் அப்பொழுது அத்தனாலேயே அதிஷ்டானத்தவமும் ஸித்தமானால் அதிஷ்டானத்ததுக்கு ஸ்வபர நிர்வாஹகத்வம் ஸித்திக்கிறது. அதிஷ்டானம் அபரமார்த்தமாக இருந்தால் ப்ரமம் எங்கும் காணப்பட்டதில்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் தோஷதோஷாசரயத்வங்கள் அபரமார்த்தங்களாக இருந்தபோதிலும் ப்ரமம் காணப்பட்டதில்லை என்பதனால் சர்சைதூல்யமென்று அபிப்ராயம் அதனால் என்னவென்று கேட்கின் கூறுகிறார்—நந்ருசு என்று. இவ்வண்ணம் நான் அஜ்ஞன் என்னையும் மற்றவனையும் அறிகிறேனில்லை என்கிற ப்ரத்யக்ஷத்திற்குப் ப்ரதிகூலதர்க்கத்தினால் அபிவிசொல்லப்பட்டது.

இந்த இடத்தில் சிலர் கூறுகிறார்கள்—தூங்கி எழுந்திருப்பவனுடைய ‘நான் ஒன்றையும் அறிக்வேனில்லை’ என்கிற பரமார்சத்தின் இன்றியமையாமையே பாவரூபாஜ்ஞாநத்தில் ப்ரமாணம். எவ்வாறு இன்றியமையாமையே? இவ்வாறாக, நான் ஒன்றையும் அறிக்வேனில்லை என்கிற பரமார்சமானது ஜ்ஞாநபாவத்தை விஷயமாகக்கொண்டதல்ல. ஸ்வரூபத்தில் ஜ்ஞாநபாவமானது அனுபவிக்கப்பட்டிருந்ததால், ஜ்ஞாநபாவாநுபவத்தில் விஷயாவசின்னமான ப்ரதியோகியாக இருக்கிற ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபவாஸமன்றோ ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அதை ஒப்புக்கொண்டால் ஸுஷூப்திக்கு வ்யாகாதம் வருகிறது. இது அஸமாணவிய்க்கத்தினால் உண்டாகிறது இ்ஞாநபாவ

த்தை விஷயமாக உடையதுமான அனுமிதிருபமான ஜ்ஞானமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. அஸ்மரணத்திற்கு அநுபவவ்யாப்யதவமில்லாமையால், வழியில் செல்லுகிறவனால் தொடரப்பட்ட த்ருணம் முதலியது ஸ்மரிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ ஆகையால் ஸுஷூப்தியில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற பாவருபமான அஜ்ஞாநமானது நான் ஒன்றையுமறியேன் என்கிற ப்ரத்பவமாசத்தால் ஸ்மரிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் அந்த ஸ்மரணத்தின் இன்றியமையாமையால் பாவருபமான அஜ்ஞானம் விரித்திக்கிறது-என்று. இது பொருத்தகிறதில்லை. அஜ்ஞாநம் பாவருபமாக இருந்தபோதிலுங்கூட அதற்கு ப்ரதியோகியின் அபேகையானது உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால். ப்ரதியோகிக்கு ஸுஷூப்தியில் அவபாஸமில்லாமையால் அதின் ஸ்மரணம் பொருத்தாததால் ப்ரதியோகியான ஜ்ஞாநத்தினுடைய அவபாஸவரின் ஸுஷூப்திவ்யாகாதம் உண்டாவேயே உரைக்கப்பட்டது. அதைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற வஸ்துவைச்சொல்லுகின்ற நஞர்த்தத்திற்கு ப்ரதியோகிஸ்வரூபமாக இருக்கிற ஜ்ஞாநமானது அப்பொழுது ப்ரகாசிக்கிறதென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. நான் ஒன்றையும் அறிந்திலேன், என்றையும் மற்றவனையும் அறிகிறேனில்லை என்று விஷயங்களோடுகூடிய ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரதியோகித்வம் அறியப்படுவதால். ஆதலால் அது அவபாஸிக்காவியில் அஜ்ஞாநாநுபவமில்லாமையால் அதின் ஸ்மரணம்பொருந்தாது. மேலும் ஸுஷூப்தியில் பாவருபமான அஜ்ஞானத்தின் அனுபவமானது நிர்விகல்பமேனாவ்யாபாரத்தினாலா? ஸவிகல்பமேனாவ்யாபாரத்தினாலா? முதல் பக்கத்தில் தனக்கு அபிமதமாக இருக்கிற ஸாக்ஷிசைதன்யாவாஸருபமான நிர்விகல்பத்திற்கு ஸம்ஸ்காரத்தை உண்டுபண்ணும் திறமை ஒப்புக்கொள்ளப்படாததால் ப்ரதிஸந்தானமானது பொருந்தாது இரண்டாவது பக்கமும் ஸரியல்ல. ஸுஷூப்திவிரோதத்தினால் அப்பொழுது மனேவியாபாரம் ஸம்பவியாததால். அதனால் நகிஞ்சிதேவதிஷம் என்கிற ஜ்ஞானம் ஸ்மரணமல்ல, பின்னையோ அஸ்மரணத்தை * லிங்கமாக உடையதும் ஜ்ஞாநாபாவத்தை விஷயமாக உடையதுமான அனுமிதிருபம். வழியில் செல்லுகிறவனால் தொடரப்பட்டிருக்கிற த்ருணம் முதலிய வஸ்துக்களின் அஸ்மரணத்தினால் ட்வயபிசாரமில்லை வேறு வ்யாஸங்கம் முதலிய ஸம்ஸ்காரவிரோதிகளின் அபாவத்தால் விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அஸ்மரணத்திற்கு ட்வயபிசாரமில்லாமையால். *ததந்யதீரதாத்ந்யம் படுத்வவிசேஹாதிய: | துக்காதிதிவ்ரமும்மாடே தோப்யாஸோதிர்க்காலதா, ஏதைஃசாந்ருஷ்டவைகுண்யமகல்பயம் ஸம்ஸ்காரரோதிஷூ, ஏதேஷ்வஸதஸ்வ ஸ்மரணாத்ஜ்ஞாநாபாவோநாமயதே ? இந்த சலோகங்களுக்குப் பொருள், எந்த வஸ்து ஸ்மரிக்கத்தக்கதோ அதைவிட்டு வேறு வஸ்துவினிடம் புத்தியைச்செலுத்ததல், தாத்ந்யத்தின் இன்மை, புத்தியின் அபாவம், தீவ்ரமான துக்கம் முதலியது. சித்தவிப்ரம், அடிக்கடி பழக்கமில்லாமை கீண்டகாலம்-இவைகள் ஸம்ஸ்காரத்தை தலையெடுக்கவிடாமல் செய்யும் சத்தியுள்ளவைகள். இவைகளோடு அந்ருஷ்டத்தின் வைகுண்யமும் ஏற்படுத்தத்தக்கது. ஸம்ஸ்காரத்தைத் தடுக்கிற இவைகள் இல்லாமலிருக்கும் த்ருணத்தில் ஸ்மரணமில்லாமையால் ஜ்ஞானத்தின் இன்மை அதாவது ஜ்ஞாநாபாவமானது அனுமிக்கப்படுகிறது. மார்க்கத்தில் செல்பவனால் தொடரப்பட்ட த்ருணம் முதலியது படுதரமான ஸம்ஸ்காரோதயத்திற்கு விரோதிகளிருப்பதால் ஸ்மரிக்கப்படுகிறதில்லை. வழியில் செல்பவன் நடந்து அனுகத்தக்க இடத்தில் ஸாதிக்கத்தக்க காரியவிஷயமான சிந்தை முதலியதால் கவரப்பட்ட

மனதுடன் கூடியவனாக ஆகிருனன்றே. ந்ருணம் முதலியவற்றில் ஆதாமுமில்லை; பாயோஜனமில்லாமையால், பாயோஜனமில்லாமலிருந்தபோதிலுங்கூட யானைமுதலியவஸ்துக்களின் காஷிபோல் ந்ருணம்முதலியவற்றின் ஜ்ஞானமானது படுதரமன்று. விஷயத்தின் வைபுல்யம் வைசுத்தியம்முதலியது இல்லாமையால். ஜன்மந்தரானுவத்தாலுண்டான ஃஸம்ஸ்காரமோவென்றால் வெருவாய் நரகானுவதங்களாலும் பிறப்பினாலுமுண்டான தீவ்ரமான துக்கங்களின் ஆக்ரமணத்தினால் அஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. † உன்மாதமும் ஃஸம்ஸ்காரத்தின் உத்போதத்திற்கு விரோதி. அந்யாஸமும் அப்படியே. அதற்கு வில்மரணஹேதுத்வம் காணப்பட்டிருப்பதால்--காலத்தின் தைரக்க்யமும் ஃஸம்ஸ்காரத்தை அடியோடு போக்கும் திறமையுள்ளதாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. இன்மைப்பர்வத்தில் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயங்களுக்கு வார்த்தைத்தில் ஸ்மரணமில்லாமல் போவதால்—இந்த ஹேதுக்கள் ஸுஷூப்தியில் இல்லை, ஃஸம்ஸ்காரத்தின் உத்போதத்திற்கு விரோதியான ஓராநெரு அதிர்ஷ்டம் கல்பிக்கத்தக்கதல்ல; கல்பகமில்லாமையால்- லெனஷூப்திக ஜ்ஞானத்திற்கும் அது விஷயமான அர்த்த ஸ்மரணத்திற்கு விரோதியான அந்ருஷ்டத்திற்கும் கல்பனை கூடாததால்-ஏதாவது ஒன்று கல்பகமாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுமேயாகில் அப்பொழுதும் கல்பனை இல்லாமலே நிர்வாஹம் ஃஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க கல்பனம் உபபன்னமாகிறதில்லை. நான் ஒன்றையும் அறிந்திலேன் என்கிற இந்த ஜ்ஞானமானது இவ்வண்ணம் அன்யபரத்வம் முதலிய ஃஸம்ஸ்கார நிரோதக ஹேதுக்களின் இன்மையினால் விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அன்மாணரூப ஹேதுவினால் உண்டாகிற ஜ்ஞானபாவாநும்தீரூபமாயுள்ளது. உன்ரூஹம் ஜ்ஞானபாவமானது ஸுஷூப்தியில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயத்தினால் அறுமிக்கத்தக்கதே என்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அது நமக்கும் துல்யம். ஆகையால் ஸ்மருதித்வாநுபபத்தியினாலும் அனுமிதிரூபத்வோபபாதனத்தாலும், 'ந கிருசிதவேதிஷம்' என்கிற ஜ்ஞானமானது வேறுவிதமாகவே உபபன்னமாவதால்- அதனால் பாவரூபஜ்ஞானஸித்தி இல்லை—என்று. இப்படிப்பட்ட தூர்வாதங்கள் பொருத்தமில்லாதவைகள் என்பது பாவரூபஜ்ஞானவிஷயமான ப்ரத்யக்ஷத்தின் நிராகரணத்தால் வித்தம்.

யஃகூதிநாநாநாநாவி லாவரூபவஜ்ஞானம் லிஷ்யதி | தஃயுக்யூ—சுநாநாநாலஜ்வாஸ | நநாநுகூதிநாநாந | ஸக்யூகூ, ஷாநுகூநாநாந | சுஜ்ஞானநவநுநவிதாஜ்ஞானாநாநாலாயநெநவிரூபக்யாஸ ஹெநொ: | ததூராஜ்ஞானாநாநாலாயநெ ஹெநொரநெநகாநுஜ | லாலாயநெந தஃஜ்ஞானஜ்ஞானலாக்ஷிக்ஷம் நிவாரயதி | ததூராஜ்ஞானகஹைநா நிஷ்ஷா ஸூராக | ஷுஷ்டாநுஜ லாலாயநலிக்ஷ: | ஃபவ லாலாய சுபூகூரஸிதாயுக்யூகூஸக்யாலாவாஸ | ஸவ-

§ ஃஸம்ஸ்காரம்—வாஸனை. † உன்மாதம்—பைத்தியம் அல்லது சித்தப்ரம்.

அயி

கூரடகூ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ப்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

சு ஜோநடுஸ்ய வ ஸி ப்ரகாஸகக்ஷு : ஸத்யி னீவ ஜோநடு
விநா விஷயப்ரகாஸாஹவாக்ஷிஹி யாணாஸிவி ஜோநடுததிஹைது
கூடுவி, ந ப்ரகாஸகக்ஷு : ப்ரஹிவ ப்ரஹாயாஸு வக்ஷுரிநிபஸு
ஜோநடுதாடியதொ லீரொயிதரோநிரஸநகாரெண உவகாஸகக்ஷு
பிரத்யுவிவ : ப்ரகாஸகஜோநடுததௌ வுரவிபரணவக்ஷுரிநி
யொவகாஸகஹைதுகூடுவக்ஷு னீவஸு ப்ரகாஸகக்ஷு வுவஹாரஃ
நாஸாஸிஜோநடுததௌ ப்ரகாஸகக்ஷாஸு வமடுநி னீவப்ரஹா நிக
ஸிபுதா : கவிதா ஜோநடுஸ்ய ஸ்விஷயாவரண நிரஸநவடுவ
கப்ரகாஸகக்ஷிஹிபுதெயிவக்ஷு : ந - நஹிவிரொயிநிரஸநபிரத
ப்ரகாஸகக்ஷு : கவிதா கயடுவரிஹைஃ : வுவஹாரயொமுதா
வாடிநிதி யாவக்ஷு : ததா ஜோநடுஸ்ய : யடிபுவகாஸகாணாஸி
ப்ரகாஸிதாயுப்ரகாஸகக்ஷிஹிபுதத, தஹிபுநி யாணாஸுவகாஸ
கதடுகூநாப்ரகாஸிதாயு ப்ரகாஸகக்ஷிஹிபுதத : தயாவகி
தெஷாஃ ஸ்விஷயதடுவஸுஹாவடுவக்ஷாஹாவடுதொரடுநகா
ஸிபுததடுந :

ப்ரீபாஷ்யம்—

அனுமானத்தாலுங்கூட பாவருபமான அஜ்ஞானம் ஸித்திக்கிற தென்
று யாதென்று கூறப்பட்டதோ அது யுத்தமல்ல, அனுமானம் ஸம்ப
வியாமையால், அய்யா ! அனுமானம் கூறப்பட்டதன்றோ, கூறப்பட்ட
தென்பது உண்மை. ஆனால் அது தோஷமுள்ளதாகக் கூறப்பட்டிருக்கி
றது. அஜ்ஞானத்திலும் அபிமதமல்லாத வேறு அஜ்ஞானத்தை ஸாதிப்ப
துபன்றி ஹேதுவானது † விருத்தமாக இருப்பதால், அவ்விடத்தில்
வேறு அஜ்ஞானத்தை ஸாதிக்கா விடில் ஹேதுவுக்கு * அரைகாந்த்ய
தோஷம். ஸாதித்தால் அந்த அஜ்ஞானமானது அஜ்ஞான ஸாக்ஷித்வ
த்தை நிவாரணம் செய்கிறது. அதனால் அஜ்ஞானகல்பனையுள்ளது பய
னற்றதாக ஆகும். த்ருஷ்டாந்தமும் ஸாதந்தால் விடுபட்டதாக ஆகி
றது. தீபத்தினுடைய ஒளிக்குப் ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத வஸ்துவைப் ப்ர

† விருத்தம்-விரோதமென்கிற தோஷமுள்ளஹேது. அதாவது ஸாத்யாபாவ வ்யா
ப்யமாக இருக்கிற ஹேது வென்று கருத்து. * அரைகாந்த்யம்—வ்யபிசாரம்.

காசப்படுத்தும் தன்மை இல்லாமைபால். எல்லாவிடத்திலும் ஜ்ஞாநத்திற்கே யன்றே வஸ்துக்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் தன்மை. தீபமிருக்கும் ஸமயத் திலுங்கூட ஜ்ஞாநமில்லாவிடில் விஷயப் ப்ரகாசமில்லாமைபால், ஸ்ரீ இந்திரியங் களுக்குங்கூட ஜ்ஞாநோத்பத்தியில் ஹேதுத்வம் மாத்ரமே, ப்ரகாசகத்வம் கிடையாது. தீபத்தின் ஒளிக்கோவென்றால் ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணு கிற டீ சக்ஷாநீந்திரியத்திற்கு விரோதியான இருளை ஒட்டுதலின் வாயிலாக உபகாரத்தைச் செய்தல் மாத்ரமே- டீ விஷயப் ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியில் வ்யாபரிக்கின்ற சக்ஷாநீந்திரியத்திற்கு உபகாரகஹேதுவாக இருந்தலை அபேக்ஷித்து தீபத்திற்குப் ப்ரகாசகத்வ வ்யவஹாரம். நாம் ஜ்ஞா னத்திற்குத்துல்யமான ப்ரகாசகத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு ஜ்ஞாநத்திற்கு நிதர்சனமாக தீபப் ப்ரபையைக்காட்டினோ மில்லை, பின்னையோ ஜ்ஞாநத்திற்கே தன் விஷயங்களை முடுகின்ற வஸ்துக்களின் பிராஸத்தை முன்னிட்டிக்கொ டிருக்கிற ப்ரகாசகத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு என்று சொல்லப்படுமேயா னால், அல்ல, விரோதியின் பிராஸமே ப்ரகாசகத்வமல்ல வன்றே, பின்னையோ அர்த்தங்களின் பரிச்சேதம். அதாவது வ்யவஹாரத்திற்கு யோக்ய மாக இருந்தலை ஏற்படுத்துதலென்று அர்த்தம். அந்த வ்யவஹாரயோக்ய தாபாதனமோ ஜ்ஞாநத்திற்கே. உபகாரம் செய்கிற வஸ்துக்களுக்குங்கூட ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத வஸ்துக்களைப் ப்ரகாசப்படுத்தும் தன்மை ஒப்புக்கொள் ளப்படுமேயாகில் அப்பொழுது இந்திரியங்களுக்கும் ஜ்ஞாநோத்பத்தியில் அநீதமாக உபகாசகத்வ சக்தி இருப்பதால் அப் ப்ரகாசத்தார்த்த ப்ரகாசகத்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் அந்த இந்திரியங்க ளுக்குத்தன்னால் நிவர்த்திக்கத்தக்க வேறு வஸ்துக்களை முன்னிட்டிக்கொண் டிருந்தல் இல்லாமைபால் ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்ய தோஷம் வருகிறது. ஆதலால் இந்த விசாரம் வேண்டாம் போதும்.

ச்ருதப் ப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அனுமானத்தை தூஷிக்கிறார். யதுகீதம் இது முதலிய க்ரந்தத்தி னால். அனுமநநாஸம்பவாத் என்று. உன்னால் சொல்லப்பட்ட அனுமானமானது *ஆபாஸமென்று கருத்து. நான் சொன்ன அனுமானமானது எவ்வாறு உம்மால் துரு க்தமென்று சொல்லப்படலாம் என்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—அகீஞாநேபே என்று. வேறு அஜ்ஞானத்தை ஸாதித்தலென்பது எவ்வாறு அவச்யமாக ஸம்பவிக்கும்?

ஸ்ரீ இந்திரியம்—இந்தான் ஜீவன், அவனுடைய ஸத்தைக்கு விக்ம் ஜ்ஞாபகமான சின்னம் அதாவது அடையானம். டீ சக்ஷாநீந்திரியம்—கண்.

டீ விஷயம்—இந்திரியங்களால் க்ரஹிக்கப்படும் வஸ்து. * ஆபாஸம்—துஷ்டம்.

தீ துருத்தம்—தோஷத்துடன் கூடிய சொல்.

கூறாந்அ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் பூநீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

அந்த அஜ்ஞாநாந்தரஸாதனமானது எவ்வாறு இஷ்டமல்லாதது என்கிற சங்கைவரின், அதனுடைய அவச்யம்பாவத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்— தநீர என்று. அஜ்ஞானம் அநபிமதம் என்பதை உபபாதிக்கிறார்—ஸாதநேச என்று. அதனால் என்னவென்று கேட்கின் சொல்லுகிறார்—தநீர் என்று இந்தப் ப்ரமாண ஜ்ஞானத்திற்குப் ப்ரகாசிக்கப்பட்டிருந்த வஸ்துக்களைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்யுந்தன்மை இருப்பதால், ஸ்வவிஷயங்களை மறைக்கிற அஜ்ஞாநாந்தரத்திற்கு ஸாதகக்வமிருக்க அந்த அஜ்ஞானமானது, ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறதும் ஸாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருப்பதுமான அஜ்ஞானத்தை மூடுகிறது. அதனால் மூடப்பட்டிருப்பதால் அந்த அஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மத்தினால் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்படுகிறதில்லை. ப்ரமார்த்தமல்லாததும் ப்ரதிவிஷயமாக ஆகாமலுமிருக்கிற பதார்த்தத்திற்கு கார்ய கரத்வம் பொருந்தாததால் அஜ்ஞானத்தின் கல்பனை பயனில்லாதது. திரோதான ரூபமானகார்யார்த்தமாக அல்லவோ அந்த அஜ்ஞானத்தின் கல்பனை. ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படாமலே அது கார்யகரமாக ஆகுமேயானால் அப்பொழுது ஸத்தையினால் கார்யகரமாக இருப்பதுபற்றி நீ காமம் முதலியதுபோல் ஸத்யமாக இருப்பதால் ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதாக ஆகாது. இவ்வண்ணம் அஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்காமையும் பயனில்லாமையும் காரணமாக அபிமதிக்கப்பட்டிருந்த அஜ்ஞாநாந்தர ஸாதகத்வமும் அதை ஸாதிக்காவிடில் அநைகாந்த்யமும் சொல்லப்பட்டது.

அய்யனே! கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவினால் உண்டாகிற ஜ்ஞானமானது நன்குநிச்சய ரூபமாக இருக்குமேயானால் அதன்விரோதத்தினாலேயே ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்யதோஷம் வருகிறதில்லை, நன்கு நிச்சயரூபமாக இல்லாமலிருந்தபோதிலும் அப்படியும் ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்யதோஷமில்லை. அப்ரகாசிடார்த்த ப்ரகாசகத்வம் என்கிற ஹேதுவானது அங்கு நிலைபெற்றிராததால், மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது—ஹேதுவின் அநைகாந்த்யதோஷபரிஹாரமானது ஸாத்யவிஷய ஜ்ஞானத்திற்குப் ப்ரமிதிரூபத்வத்தை விலக்குகிறது. ஜ்ஞானத்தின் ஸம்யக்த்வமோவென்றால் ஹேதுவின் அநைகாந்த்யதோஷ பரிஹாரத்தை விலக்குகிறது. ஆதலால் ஜ்ஞானத்திற்கு ஸம்யகத்வமிருந்தால் அதற்கு சொல்லப்பட்டுள்ள ஹேதுவினால் உண்டாயிருத்தல் வ்யாஹதம். ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்ய தோஷமிருப்பதால், கல்ல ஜ்ஞானமானது தஷ்ட ஹேதுவினால் உண்டானதல்லவன்றோ. முற்கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்ய மில்லையானால் அதற்கு அஸம்யக நிச்சயரூபமான ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மையானது வ்யாஹதமாகிறது. அதுஷ்டமான ஹேதுவுக்கு அஸம்யக ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மை பொருந்தாததால், இவ்வண்ணம் ஹேதுவின் அநைகாந்த்ய பரிஹாரம் ஜ்ஞானத்தின் வெணஷ்டமும் இவ்விரண்டுகளுக்கும் அன்யோன்ய விரோதத்தால் அவ்விரண்டுகளுக்கும் இந்த இடத்தில் சேர்த்து வித்தி இல்லாமையால் இரண்டுக்குள் ஒன்று 'இல்லாமலிருந்தபோதிலும் ஸாத்யஸித்தி இல்லாமையால் அனுமானம் அஸமஞ்ஜஸம் என்று அபிப்ராயம், அய்யா! ஹேதுவுக்கு அநைகாந்த்ய மில்லை, ஸாத்யவிஷயஜ்ஞானத்தில் ஹேதுவுக்கு வருத்தி இல்லாமையால், அப்ரகாசிடமான அஜ்ஞானமானது இதனால் ப்ரகாசிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. ஆனால் என்ன? ஸாக்ஷிதைதன்யத்தினால் ஸித்தமாகவே இருக்கிற அஜ்ஞானத்தின் இன்மையால் விவே

சுணம் மாத்ரம் செய்யப்படுகிறது. இப்படி அல்ல. அஹமர்த்தத்திற்கு தர்மபூதமான ப்ரகாசத்தினின்று வெளிப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூப சைகன்யத்தினால் அஜ்ஞான விததி வரின் அனுமானத்திற்கு ப்ராமாண்யம். அந்த ப்ராமாண்யத்தால் பாவரூபமான அஜ்ஞானத்தின் விததி. அது விததித்தால் ஜ்ஞாநாவும் அதனால் கல்பித்யனதால் அதனின் வெளிப்பட்டிருக்கிற ஸாக்ஷிசைதன்யத்தினால் அஜ்ஞாநபவஸித்தி என்று தாண்டமுடியாததனை சக்ரகதேரஷம் வரவேண்டியதாக ஏற்படுவதால்.

வேறு தூஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்—நீந்ஷ்டாநீத்யூச இதுமுதலியதால். அந்த இடத்தில் (அதற்கு)ஸாக்ஷாத் தாக ப்ரகாசகதவமா? அல்லது பரம்பரையினாலா? அல்லது ஸாக்ஷாத் தாகவோ பரம்பரையினாலோ ப்ரகாசகதவம் மாத்திரமா? அல்லது தன்னுடைய விஷயங்களை மறைக்கிற பதார்த்தத்தை விவக்குதல் ப்ரகாசகதவமா? என்று நான்கு கல்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது கல்பத்தில் திருஷ்டாந்தமானது ஸாதனத்தினால் விடுபட்டது. இரண்டாவது பக்ஷத்திலோ வென்றால் அவ்விததி. மூன்றாவதிலோ வென்றால் இந்திரியங்களில் அணைகாந்த்யம். அந்த இந்திரியங்களுக்கு தகவனால் விலக்கத்தக்க வேறு வஸ்துவை முன்னிட்டிக்கொண்டிருத்தலில்லாமையால். அந்த இந்திரியங்களை நேராகவோ பரம்பரையினாலோ ப்ரகாசகனாக இருக்கிற இரண்டு வஸ்துக்களுக்குள் ஒன்றாக இருப்பதால். இந்திரியங்களையும் ப்ரகாசகனாகச் செய்துகொண்டு அவைகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட வஸ்துவந்தரபூர்வகதவத்தை கல்பிப்பது யுத்தமன்று. * அஹங்கார ததவத்தினின்று உண்டாயிருக்கிற இந்திரியங்களுடைய உத்பத்திக்கு ஸ்வவிஷயாவாணஸ்வதேசகதவஸ்தவந்தரபூர்வகதவமில்லாமையால். § ஆலோகமேயன்றே அப்படிப்பட்டது. நான்காவது பக்ஷத்திலோவென்றால் ஸாத்யபாவ விசிஷ்டதை என்று அபிப்பிராயப்பட்டு முதலாவது கல்பத்தில் தூஷணம் சொல்லுகிறார்—நீந்ஷ்டாநீத்யூச ஸாதன விகல: என்று. எவ்வாறு ஜ்ஞானத்திற்கே ஸாக்ஷாத் ப்ரகாசகதவம் என்கிற ஸந்தேஹம் வரின் அதை ஸ்ரீ உபபாதனம் செய்கிறார்—ஸத்யடி என்று. ஜ்ஞானத்திற்கே ப்ரகாசகதவம் என்பதனால் இரண்டாவது கல்பத்தில் ஜேதவக்கு பக்ஷத்தில் அஸித்தியானது பலித்தது. இந்திரியானம் என்று சொன்னதினால் மூன்றாவது பக்ஷத்தில் இந்திரியங்களில் அணைகாந்த்யம் சொல்ல விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. தீபத்தினுடைய ஒளிக்கு பரம்பரையினாலுங்கூட வஸ்துக்களை ப்ரகாசிக்கச்செய்யும் தன்மையானது தூரத்திலிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—பாநீப என்று. தீபப்ரபை ப்ரகாசிக்கச்செய்கிற தென்கிற வ்யவஹாரம் எப்படி என்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—ப்ரகாசக என்று. நான்காவது பக்ஷத்தைச் சங்கிக்கிறார்—நாஸிமாபி: என்று. நிரஸநபூர்வக என்று, நிரஸனத்தை

§ பக்ஷம்—ஸந்தேஹான்பதமான ஸாத்யத்துடன் கூடியது.

* அஹங்காரம்—மஹத்ததவத்தின் விந்ருதி - இது ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. ஸாத்விகாவஸங்காரத்தினின்று இந்திரியங்கள் உண்டாகின்றன. தாமஸாவஸங்காரத்தினின்று தன்மாத்ரங்களென்று சொல்லப்படுகிற பூதஸூக்யங்கள் உண்டாகின்றன. அந்த பூதஸூக்யங்களிடமிருந்து பஞ்ச மஹபூதங்கள் உண்டாகின்றன. ஸ்ரீ ஆவாணம்—மறைத்தல். § ஆலோகம்—ப்ரகாசம்.

ஸ்ரீ உபபாதனம்—நிரூபணம்.

ஹாரமாகக்கொண்டிருக்கிற என்று அர்த்தம். ஸாத்யாவிசிஷ்டதையைச் சொல்லுகிறார்—நூலி என்று. ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயாவரண நிரஸைரூபமான ப்ரகாசகத்வ மில்லையன்றோ. அது ஸாதிகத்தக்கதன்றோ. ஸம்ப்ரதிபன்மம்ல்லவென்று அர்த்தம். மாத்ரச்ப்ரத்யயத்தினால் அர்த்தபரிச்சேதத்தின் வ்யுதாஸம் செய்யப்பட்டது. ஹி சப்தத்தால் விஷயாவரண நிராஸகத்வத்திற்கு ஸாத்யத்வம் பலித்தது. அதில் உபயவாதி களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ப்ரகாசகத்வத்தைக் கூறுகிறார்—அபிது என்று. பரிச்சேதசப்தமானது பரிமிதி என்கிற அர்த்தமுள்ளது என்கிற ஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்—வ்யவஹார என்று. வ்யவஹாரயோக்யதா - வ்யவஹாரத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக இருத்தல். அய்யா ! ஹேதுவுக்கு ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வமில்லை. ஸ்வவிஷயாவரண நிராஸ சப்தத்தால் ஸ்வப்ரகாசாவ நிராஸகத்வம் சொல்லக்கூறப்பட் டிருக்கிறது, அதனால் பாவரூபமான நிராஸீய பூர்வகத்வம் ஸாத்யம் என்று. அல்ல. ஸ்வப்ரகாசாவ நிராஸகத்வரூபமான ஹேதுவுக்கு இந்தரிய ஸம்யோகத்தில் அனைகார்த்ய தோஷம் ஸம்பலிப்பதால். ஹேதுவானது பாஸமானத்வமிருக்க அப்ரகாசி தார்த்த ப்ரகாசகத்வாத் என்று விசேஷிக்கப்பட்டபோதிலும் மூன்டோல் விகல்பம் உண்டாகும். அவற்றுள் ஸாக்ஷாத் பக்ஷத்தில் திருஷ்டாந்தம் ஸாதனவிசயம். பரம்பரையினால் என்கிற பக்ஷத்தில் ஹேதுவுக்கு அஸித்தி. மூன்றாவதில் * விங்ஷம் முதலியதில் வ்யபிசாரம், நான்காவதில் ஸாத்யா விசிஷ்டதை. பாஸமானத்வ சப்தத்தால் விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயாவரணநிராஸகத்வத்திற்கு ஸம்ப்ரதிபத்தி இல்லாமையால்.

வ்யகிவ்யொமாஸு, விவாடாயுராலிதஜ்ஜாநம் ந ஜ்ஜாநஜோ
வ்யூஹாபுரயு; சுஜ்ஜாநகூகா; ஸுக்லிகாஷுஜ்ஜாநவக் ! ஜ்ஜாநுபு
யம் ஹி தக் ! விவாடாயுராலிதஜ்ஜாநம் ந ஜ்ஜாநஜோவ்யூஹாவர
ணம், சுஜ்ஜாநகூகா, ஸுக்லிகாஷுஜ்ஜாநவக் ! விஷயாவரணம் ஹி
தக் ! விவாடாயுராலிதஜ்ஜாநம் ந ஜ்ஜாநநிவத்யு; ஜ்ஜாந விஷ
யாநாவரணகூகா; யக் ஜ்ஜாநநிவத்யுஜ்ஜாநம் தக் ஜ்ஜாநவிஷயாவ
ரணம், யயா ஸுக்லிகாஷுஜ்ஜாநம் ! வ்யூஹ நாஜ்ஜாநாஸுஷு; ஜ்ஜா
நுபுக்ஷவிரஹா; வடாடிவக் ! வ்யூஹ நாஜ்ஜாநாவரணம்; ஜ்ஜாநா
விஷயகூகா ! யடிஜ்ஜாநாவரணம் தக் ஜ்ஜாநவிஷயஹித்யு; யயா
ஸுக்லிகாடி ! வ்யூஹ ந ஜ்ஜாநநிவத்யுஜ்ஜாநம்; ஜ்ஜாநாவிஷய
கூகா ! யக் ஜ்ஜாநநிவத்யுஜ்ஜாநம்; தக் ஜ்ஜாநவிஷயஹித்யு; யயா
ஸுக்லிகாடி ! விவாடாயுராலிதம் வ்யூஹஜ்ஜாநம் வ்யூஹமாவாதி

ரிசாஜாநவாபுகும ந ஹதி; ப்ரோணஜாநகாசு; ஹவஹிதா
ஜாநஸாயநப்ரோணஜாநவசு ॥

ஜோநம் ந வஸூநொ விநாஸக்யு; ஸக்திவிஸெஷொவஸ்யூம்ஹி
 ணவிரஹெ ஸகி ஜோநக்யாசு । யவஸூநொ விநாஸகம் தவகிவி
 செஷொவஸ்யூம்ஹித ஜோநஜோநஹ் டுஷ்டு; । யயெஸூரயொ
 நிபுஹிஜோநு; யயா வ ஸூராஹி । ஹாவராஹிஜோநம் ந
 ஜோநகிநாஸ்யு; ஹாவராஹக்யாசு, வடாஹிவகிதி । சுயொஷெத—
 வாயகஜோநெந வஹிவஜோநொதஹ்நாநம் ஹயாஜீநாம் விநா
 ஸொ டுஷ்டுதெ—ஹி । நெவஸு—ந ஹிஜோநெந தெஷாம் விநா
 ஸு; கூணிககெந தெஷாம் ஸ்யயெவ விநாஸாசு; காரணநிவதூ
 வ வஸூநொதெ—ஹி । கூணிககெந தெஷாம் ஜோநவஸூததிசார
 ணஸஹியாந வஹொவஹெஸு; சுநுடாநாவஹெஸூரவஹெதெ ।
 சுகூணிககெந வ ஹயாஜீநாம் ஹயாஹிஹெதஹ்நாநஜோநஸததாவவி
 செஷெண ஸவெஷாம் ஜோநாநாம் ஹயாஹிததிஹெதஹெநா
 நெகஹெவஹிபு ஸஹி ॥

ஹபுராஹாவவது திரிதவஸூனாவடுவட்குறிதி வ்யபுவிஸெஷ
 ணொவாஷாநெந ப்ரபொமகூஸம்தா ஹாஸிஷ்ஸுதா | சுதொநந
 ஶாநெநாவி ந ஹாவரூவாஜாநவிலிஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ப்ரத்யனுமானகளும்—விவாதத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கிற அஜ்ஞானமானது ஜ்ஞானமாத்ரமான ப்ரஹ்மத்தை ஆசிரயித்ததல்ல. அஜ்ஞானமாக இருப்பதால், சுக்திகைமுதலியவற்றின் அஜ்ஞானம்போல், அது ஜ்ஞானாவையன்றோ ஆசிரயித்திருக்கிறது. விவாதாஸ்பதமான அஜ்ஞானமானது ஜ்ஞானமாத்ர ஸ்வரூபமுள்ள ப்ரஹ்மத்தை மறைக்கிற திறமையுள்ளதல்ல; அஜ்ஞானமாக இருப்பதால், சுக்திகை முதலியவற்றின் அஜ்ஞானம்போல், அந்த அஜ்ஞானமானது விஷயத்தையன்றோ மறைக்கும் திறமையுள்ளது. விவாதாஸ்பதமான அஜ்ஞானமானது ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதல்ல, ஜ்ஞானவிஷயங்களை மறைக்காமலிருப்பதால், எந்த அஜ்ஞானம் ஜ்ஞானத்தால் விலக்கத்தக்கதோ அது ஜ்ஞானவிஷயங்களுக்கு ஆவரணம். சுக்திகை முதலியவற்றின் அஜ்ஞானம்போல், ப்ரஹ்மமானது அஜ்ஞானத்திற்கு

ஆஸ்பதமல்ல, ஜ்ஞாத்ருத்வ மில்லாமையால், கடம் முதலியதுபோல். ப்ரஹ்மமானது அஜ்ஞாநாவரணமுள்ளதல்ல ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இல்லாததால், எது அஜ்ஞாநாவரணமுள்ளதோ அது ஜ்ஞானவிஷயமாக இருக்கும். சக்திகை முதலியதுபோல ப்ரஹ்மமானது ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அஜ்ஞாநமல்ல, ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இராததால். எது ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க அஜ்ஞானமோ அது ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருக்கும், சக்திகை முதலியதுபோல். விவாதத்திற்கு இருப்பிடமான ப்ரமாண ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய ப்ராகபாவத்தைக்காட்டிலும் வேறான அஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டதாக இருக்கிறதில்லை. ப்ரமாண ஜ்ஞாநமாதலால். உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்டுள்ள அஜ்ஞானத்திற்கு ஸாதனமாக இருக்கிற ப்ரமாண ஜ்ஞானம்போல், ஜ்ஞானமானது வஸ்துவுக்கு விநாசகமல்ல. சக்தி விசேஷத்தினால் போஷண மில்லாமை இருக்க ஜ்ஞானமாக இருப்பதால், எது வஸ்துக்களுக்கு விநாசகமோ அது சக்தி விசேஷத்தால் உபப்நம்ஹணம் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞானமாகவும் அஜ்ஞானமாகவுக பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈசுவரன்யோகிகள் முதலியவர்களின் ஜ்ஞானம் போல. § முதக்கரம் முதலியதுபோலவும். பாவரூபமான அஜ்ஞானமானது ஜ்ஞானத்தினால் அழியச் செய்யத்தக்கதல்ல, பாவரூபமாக இருத்தலால், கடம் முதலியதுபோல, அப்படிக்கின்றி பாசகஜ்ஞானத்தினால் முந்தின ஜ்ஞானத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற பயம முதலியவைகளுக்கு விநாசம் காணப்படுகிற தென்று சொல்லப்படலாம். இவ்வண்ணமல்ல. ஜ்ஞானத்தினால் அவைகளுக்கு விநாசம் இல்லையன்றோ, அவைகள் ஒரு கூஷணகாலம் இருப்புள்ளவைகளாக இருப்பதுபற்றி தானே விநாசமடைவதால் காரணமில்லாமையால் பிறகு உண்டாவதில்லை. ஜ்ஞானம்போல் உத்பத்திக்குக் காரணமாக இருக்கிற வஸ்துவின் ஸன்னிதானத்திலேயே உபலப்தி வருவதால் அவைகளுக்கு கூஷணிகத்வம் லித்திக்கிறது. மற்றகாலங்களில் உபலப்தி இல்லாமையாலும் கூஷணிகத்வமறியப்படுகிறது. பயம் முதலியவைகளுக்கு கூஷணிகத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதபக்ஷத்தில் பயம் முதலியவற்றுக்குவேறுதவாக இருக்கிற ஜ்ஞான ஸத்தியில் விசேஷமின்றி எல்லா ஜ்ஞானங்களும் பயம முதலியவைகளின் உத்பத்திக்கு வேறுதவாக இருப்பதால் அனேக பயங்களின் உபலப்தியானது ப்ராஸங்கிப்பதாலும். தன் ப்ராகபாவத்தையிட வேறான வஸ்துவை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கிற என்கிற பயனற்ற விசேஷணத்தை எடுத்துக்கொள்வதனால் ப்ரயோக விஷயத்தில் ஸாமந்த்யம் வெளியிடப்பட்டது. ஆகையால் அநுமானத்தாலும் பாவரூபமான அஜ்ஞானம் லித்தி பெருகிறதில்லை.

சீருத்ப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் இந்த அனுமானத்திற்குப் ப்ரதிகூல தர்க்கத்தால் ப்ராஹ்மதையைக்கூறு கிறார்—ப்ரதீப்ரயோகாஸூசு என்று. தர்க்கமும் வ்யாப்திஹ்மமாக இருப்பதால் ப்ர யோகா: என்று பகரப்பட்டது. ஸ்வாதேசகதவ், வை விஷயாவரணத்வ, ஸ்வவிவர் த்யத்வங்களுக்குப் ப்ரதிகூலமாக வரிசையாக மூன்று அனுமானங்களும் அஜ்ஞானத்தை பகடிமாக வைத்துக்கொண்டு சொல்லப்படுகின்றன. விவாதாத்யாஸிதமான-அஜ்ஞான மானது ப்ரஹ்மத்தை ஆச்யயிகதது ஆச்யயித்திராதது என்கிற விவாதத்தால் ஆச்ய யிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். அதனால் சக்திமுதலியனின் அஜ்ஞானத்திற்கு விலக்கம் ஏற்படுகிறது. அது ஜீவஜீனயல்லவோ ஆச்யயித்திருக்கிறது. அப்ராமானி கமாக இருந்தபோதிலும் ப்ராவ்ருபமான அஜ்ஞானத்தையும் ஜ்ஞானமாத்ர ப்ரஹ்மத் தையும் ஒப்புக்கொண்டுப் ப்ரதிகூல தர்க்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. சக்தி முதலிய வற்றின் அஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானத்தை ஆச்யயித்திராமம் எவ்வண்ணமென்று கேட் ட்கப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாந்நாநீரயம் என்று. இவ்விதம் வ்யாப்தியானது காண்பிக்கப்பட்டது. அஜ்ஞானமென்று சொல்லும்பகடித்தில் ஜ்ஞாநாநீரயத்வம் ப்ர ஸங்கிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. வேறு ப்ரதிகூல தர்க்கத்தைக்கூறு கிறார்—விவலத என்று வ்யாப்தியைக்காண்பிக்கிறார்—விஷயாவரணம் என்று. அஜ் ஞானமென்று சொல்லும் பகடித்தில் ஜ்ஞாநாநீரயாவரணத்வம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்று அர்த் தம். மூன்றாவது ப்ரயோகத்தில் அறியத்தக்க வஸ்துக்களை மறைக்கிற ஸ்வபாவமுள்ள தல்லவென்று சொன்னால் ஜ்ஞானத்தால் சிவர்த்திக்கத்தகாரணம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்று அர்த்தம். இதற்குமேல் ப்ரஹ்மத்தைப் பகடிமாகச் செய்துகொண்டு மூன்று ப்ரதிகூல தர்க்கங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன—ப்ரஹ்ம இது முதலியதால். அஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்யயமென்று சொன்னால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாந்ருத்வம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்று பொருள். இரண்டாவது ப்ரயோகத்திலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞாநாவரணத்வம் சொ ல்லின் ஜ்ஞேபத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று பொருள். மூன்றாவதிலும் ப்ரஹ்மமானது ஜ்ஞாநத்தினால் சிவர்த்திக்கத்தகாரணம் அஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் ஜ்ஞேபத்வம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்று அர்த்தம். அதற்குமேல் ப்ரமானஜ்ஞானத்தை பகடிமாக்கிப் ப்ராக பாவவ்யாதிநிகதத்வத்திற்குப் ப்ரதிதர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறார்—விவாதாத்யாஸிதம் என்று. ப்ரமானஜ்ஞானம் பகடிமென்று சொல்லும்பகடித்தில் ப்ராகபாவத்தைக்காட் டிலும் வேறே இருக்கிறது அஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டே கொண்டிருத்தலின் அபாவம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே இது அனுமானமே, தாராவாஹிக ஜ்ஞா நங்களில் முதலில் உண்டாயிருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்குப் பகடித்வமும் மேல்மேல் வருகிற ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸபகடித்வமும்ஸ்வோ பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. ஜ்ஞானம் ந வஸ்துநோ விநாசகம் இதுமுதலியதால். வ்யதிரேக அனுமானம் கூறப்பட்டது. வ்ய திரேக வ்யாப்தியை இரண்டுவிதமாகக் காட்டுகிறார்—யத்வஸ்துந: என்று. ‘சக்திவிசே ஷோப ப்ருமஹண விரஹேஸதி ஜ்ஞாநத்வாத’ என்று விசிஷ்டமன்றோ ஹேது. அதில் சக்திவிசேஷத்தினால் வருத்திபண்ணப்பட்டிராத ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருத்தல் என்றும் தன்மையானது விசேஷமின்றி இருப்பதால் சக்திவிசே ஷத்தால் உபப்ருமஹிதமான ஜ்ஞானம் சக்தி விசேஷத்தால் உபப்ருமஹணம் செய் யப்பட்டிராத அஜ்ஞானம் இவ்விரண்டும் வ்யதிரேக வ்யாப்திக்குப் பூமி என்று இரண்

முடத்திலும் வ்யாப்தி காண்பிக்கப்பட்டது. பாவருபமான அஜ்ஞானத்தை பக்தமாக வைத்துக்கொண்டு கூறுகிறார்—பாவருபம் வன்று. அஜ்ஞானமானது பாவருபமென்று சொல்லப்பட்டால் ஜ்ஞானமாதர்த்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்க தன்மை அந்தக்கு உண்டா காடு என்று கருத்து. பாவருபத்வம் ஜ்ஞானா நிவர்த்தயத்வம் இவ்விருண்டுகளுக்கும் வ்யாப்தி இல்லை. பாவருபமான பயம் முதலியவற்றுக்கு ஜ்ஞான நிவர்த்தயத்வம் காணப்படுவதால் என்று வ்யாப்தி பங்கத்தை ஆசங்கிக்கிறார்— அநேகாயேத என்று. பூர்வ ஜ்ஞானோத்பன்னாராம்—முந்தினதான ப்ராந்தி ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாயிருக்கிறது என்று அர்த்தம். பாதஜ்ஞானத்தின் உதயத்தாலும் முந்தின பயம் தொடர்ந்து அனுவர்த்திப்பதாலும் அதின் உத்பத்திக்குப் பிறகு பயம் முதலியவைகள் நிவர்த்திப்பதாலும் மென்று கருத்து. பரிஹரிக்கிறார்— நைவம் என்று. தனக்கு ஆசிரயமாக இருக்கும் வஸ்துவின் விநாசாதீனமான விநாசமுள்ள நச்வரங்களைவிட வேறாக இருக்கிற க்ஷணிகங்கள் பலத்தால் விநாசயுகளன்றோ. சொல்லப்பட்டுள்ள விசேஷணத்தால் ஜ்வாலைக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. அப்படியே பயம் முதலியதும் நடுக்கம் முதலிய கார்யத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டு தான் அழிமறுது என்று அர்த்தம். பயம் முதலியதற்கு க்ஷணிகத்வமில்லை. நெடுங்காலம் உபலப்தி இருப்பதாலென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல—காரணபூதமான ப்ராந்திஜ்ஞானம் முதலியதின் அனுவர்த்தியினால் உண்டாகிறது. அங்க்னமாகில் எப்பொழுதும் பயஸந்ததியானது உபலப்திக்கு விஷயமாக ஆகவேண்டியதாகுமே என்று கேழ்க்கப்பட்டால் இத்தவிஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—காரணநிவ்ருத்தியாசுப்யஸாதநுபந்தே: என்று—காரணபூதமான ப்ராந்திஜ்ஞானம் முதலியதின் கிவ்ருத்தியினால் கார்யபூதமான பயம் முதலியவற்றின் ஸந்ததியானது உண்டாகாததால் எப்பொழுதும் உபலப்தி இல்லை என்று அர்த்தம். 'பப்ஸாத நுபந்தே:' என்கிற பஞ்சமிக்கு முந்தி இருக்கிற 'க்ஷணிகத்வோ' என்கிற பதத்தோடு அந்வயம். காரண கிவ்ருத்தியினாலும் பிறகு உத்பத்தி இல்லாமையால் ஸந்தமான க்ஷணிக ஸ்வபாவத்தால் தானே அழிவதாலென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே க்ஷணிகத்வமில்லை என்கிற சங்கைவரின் க்ஷணிகத்வம் உபபன்னமென்று அர்த்தவசத்தால் இழுக்கப்பட்டிருக்கிற வாங்கியத்தோடு அந்வயம். இவ்வண்ணமாக க்ஷணிகத்வத்தை ஒட்டிவந்த வினாவுக்கு பரிஹாரம் செய்யப்பட்டது. அன்றிக்கே இவ்வாறு அல்லவென்று தூஷணப்ரதிஜ்ஞானைய உபபாதனம் செய்வதற்காக பாதமேற்படும் வகையில் பயஸ்வருபத்தின் தொடர்ச்சி இருப்பதால் அலித்தியைக் கூறுகிறார்— க்ஷணிகத்வேதனனது. பாதக ஜ்ஞானத்திற்கு அடுத்தக்ஷணத்தில் கிவ்ருத்திவருவதால் அந்யதாலித்தியைச் சொல்லுகிறார்—காரண நிவ்ருத்தியாசு என்று. அந்த க்ஷணிகத்வம் எதனால் ஸித்தித்ததென்கிற சங்கைவரின் அதை உபபாதிக்கிறார்—க்ஷணிகத்வஜீத என்று. ஸ்தாயிகளான கடம்முதலியவைகளன்றோ தனடம் சக்கிரம் முதலிய காரணங்களின் கிவ்ருத்தியிலுங்கூட உபலப்தி விஷயங்களாக ஆகின்றன. ஜ்ஞானம் திபஜ்வாலை முதலியது அவ்வாறாக அறிவுக்கு விஷயமாகிறதில்லை. அவ்வாறாகவே பயம் முதலியது காரணங்களின் ஸன்னிதானத்தையும் அவைகளின் கிவ்ருத்தியையும் அனுஸரித்து வருகிற எத்பாவாஸத்பாவங்களுன்னதாக இருப்பதாக க்ஷணிகத்வம் நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஸ்லிபகஷ்டத்தில் பாதத்தைக்கூறுகிறார்— அக்ஷணிகத்வேச என்று. ஸ்திரமான கடம் முதலியவைகளன்றோ ஒவ்வொரு க்ஷணத்தோரும் உண்டாகின்றவைகளாகவும், அனேகங்களாகவும் ஒரே ஸமயத்தில் அறியப்படுகின்றன. அவ்வண்ணம் இவ்ருகும் ப்ராஸங்கிக்கும் என்று கருத்து. ஆதலால் பயம் முதலியது ஜ்ஞானத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதல்ல. க்ஷணிகமாக இருப்பதால் தானாகவே நசித்

தவிடுகிறது. ப்ராச்சிஜ்ஞான பரம்பரா ரூபமான காரணத்தின் நிவ்ருத்தியினால் பயஸந்தியின் நாசமுண்டாகிறது. தோஷத்தின் நிவ்ருத்தியினால் அதன் நிவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கிறது. இது ஸர்ப்பமல்ல, இது கயீர் என்ஈற ஜ்ஞானமானது தன்னை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுவே ஒழிய நேராக பயம் முதலியவற்றின் நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவல்ல. ரஜ்ஜுத்வமன்றே ஸர்ப்பவ்யாவ்ருத்தி. ஆகையால் ஸர்ப்பவ்யாவ்ருத்திரூப ரஜ்ஜுத்வஜ்ஞானத்தினது இன்மையினால் ஸர்ப்பபுத்தியின் தொடர்ச்சி இருப்பதுபற்றி பிற்காலத்தில் பயத்தின் தொடர்ச்சி ஸர்ப்பவ்யாவ்ருத்திரூபமான ரஜ்ஜுத்வ ஜ்ஞானத்தினால் பரமார்த்த ஸர்ப்பாபிமான நிவ்ருத்தியினால் பயநிவ்ருத்தி என்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ரீதியினால் தூஷணம் கூறப்பட்டது. தன்புஷத்திலோவென்றால் ஜ்ஞானவிசேஷமாகவே இருக்கிற பயம் முதலியது கூணிகமாக இருத்த்வால் தானாக நிகர்கிறது. பயாதிரூபமான ஜ்ஞானத்தின் அனுவ்ருத்தியோவென்றால் தோஷத்தினால் உண்டான ஸர்ப்பாதி ப்ரமத்தின் தொடர்ச்சியை மூலமாகக்கொண்டது. அந்த ப்ரம நிவ்ருத்தியினாலும் அந்த பயஸந்தியின் நிவ்ருத்தி என்று பரிஹாரம். இவ்வண்ணம் அர்த்ததூஷணமானது கூறப்பட்டது. அதற்குமேல் ப்ரயோக தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்— ஸ்வப்ராகபரீவ என்று, ஸ்வ என்ஈற சப்தமும், ப்ராச சப்தமும், பாவவ்யதிரித்த சப்தமும், அந்தரசப்தமும் ப்ரயோஜனமற்றவைகள். வஸ்து சப்தம் பாவவாசியன்றே. அனுமானத்தால் பாவரூபமான அஜ்ஞானத்தின் அஸித்தியை நிகமணம் செய்கிறார்—அந: என்று

ஸூகிதடிபுராவதிஜ்ஞானாலியிரநஹாரெவ வக்ஷுதே !
 தியோபுஷு ஹி திரெயுவொவாடிநம் ஸவிதாஹுத்தெயுதகவி
 ,ந விவக்ஷணகூபாஸு' உத்யுபாஸணந்யாயெந வாரிஹிபதே ! சுதொர
 நிவ்ருதநீயாஜ்ஞானவிஷயாந காலிஷுவி ப்ரத்திராஸி ! ப்ரத்திஜ்
 னிவாரெயொரவி ந தயாஜ்ஞுவமநீயு ! ப்ரத்தியோநெவ ஹி
 ப்ரத்திஜ்ஞானிவாயவிஷய: ! சூனி: ப்ரத்திவி: ப்ரத்திஜ்ஞான
 ன வரநுவஸ்போஸாந விஷய உதி ந யுஜ்யதே க்ஷயிதாபு ॥

ஸூக்யாநிஷு ரஜதாநிபுத்தே: , ப்ரத்திகாநெவ தஹா
 வீதி வாயெந வரநுஸுந்யுபாஹாநாயொமாலு ஸஷஸநிவ்ருதநீ
 யரெவாநெவென ரஜதம் ஷொஷவஸாஸ ப்ரத்தய உதி க்ஷுநீய
 திதிவெஸுதகததநாயாபிஷுநுஸுந்யுபாஹாநஸுநவஜ்ஞுவமநீயகூபாஸு,
 சுந்யுபாஹாநாஜ்ஞுவமநோஷெவ வுராகிபுஷுதிவாயபுரிகூபாநாஃ
 வவதெநுதூஷணாவரிஷுஷாநாணகவஸுக்ஷுநாயொமாஸி ! க்ஷு
 ராநம் ஹிஷிநிவ்ருதநீயு ந தாவநிவ்ருதநீயதி ப்ரத்தயதே ;
 சுவிதா வஸரோபுரஜதிரெயு ! சுவிவ்ருதநீயிரெயு ப்ரத்த
 னெசு, ஹானிவாயயொபி ப்ரவபுதெநுஸுஸிஷ: ! சுதொரநு

ஸ்யாந்யூயாஸாநவிரஹே ப்ரதீதிப்ரவ்யூதிவாயஸூகோநாநீநுபவ
தேஹஸ்யாவரிஹாயபூக்யாஹ, ஸுக்ஷ்மாஹிரெவ ரஜதாஹ்யாகாரெணா
வலாஸத உதி லவதாஹ்யூவமஹவ்யூ ||

ப்ரீபாஷ்யம்—

ச்ருதியினாலும், சுருத்யர்த்தபத்தியினாலும் அஜ்ஞானத்தின் அளித்தி
யானது அடுத்தே சொல்லப்படப்போகிறது. மித்தப்பையாக இருக்கிறவன்
வுக்கு மித்தப்பையான வஸ்துவே உபாதானமாக ஆவதற்குத் தகுதியுள்ளதாக
இருக்கிறது என்கிற இந்த விஷயமும் 'ந விஸக்ஷணாத்வாத்' என்கிற அநி
கரண ந்யாயத்தால் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அநிர்வசநீயமான
அஜ்ஞானத்தை விஷயமாகவுடைய ஒரு ப்ரதீதியும் இல்லை. ப்ரதீதி ப்ராந்தி
பாதங்களாலுங்கூட அப்படி ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல, அறியப்படுகிற
வஸ்துவையன்றோ ப்ரதீதி ப்ராந்தி பாதங்களுக்கு விஷயம். இந்த ப்ரதீதிக
ளாலும் வேறுப்ரதீதியினாலும் எது அறியப்பட்டதன்றோ அது இந்தப்ரதீதி
களுக்கு விஷயமென்று கல்பிப்பது யுத்தமன்று. சுத்தி முதலியவைகளில் ரஜ
தம் முதலியவற்றின் ப்ரதீதி வருவதால், ப்ரதீதிகாலத்திலுங்கூட அதுஇல்லை
என்கிற பாதத்தாலும் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறு வஸ்துவாகத்தோற்றம் பொ
ருந்தாததாலும் ஸத் என்றாவது அஸத் என்றாவது நிர்வசனஞ் செய்யத்தகா
ததான அபூர்வமாகவே இருக்கிற இந்த ரஜதமானது தோஷவசத்தால் அறிய
ப்படுகிறதென்று கல்பிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல.
அந்த கல்பனையினாலுங்கூட வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாகத் தோற்றம்
விடத்தகாததாக இருப்பதால் வேறுவிதமாக பாந்ததை ஒப்புக்கொண்டதின
லேயே க்யாதி, ப்ரவ்ருத்தி, பாதம், ப்ரமம், இவைகள் உபபன்னங்களாவ
தால் ஒருக்காலும் காணப்பட்டிருந்ததும் காரணமில்லாததமான வஸ்துவின்
கல்பனை பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. கல்பிக்கப்படா நின்றபோதிலுங்கூட
இந்த அநிர்வசநீயம், அநிர்வசநீயமென்று அறியப்படுகிறதில்லையன்றோ.
பின்னையோ பரமார்த்த ரஜதமென்றே அறியப்படுகிறது. அநிர்வசநீயம்
என்றே அறியப்படுமேயானால் ப்ராந்திபாதம் இவ்விரண்டின் ப்ரவ்ருத்தி
க்குங்கூட ஸம்பவமிராது. ஆகையால் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாக
பாநமில்லாவிடில் ப்ரதீதி, ப்ரவ்ருத்தி, பாதம், ப்ரமம் இவைகளுக்கு உப
பத்தி இல்லாததாலும் அது பரிஹரிக்கத்தக்கதாக இராததாலும் சுத்தி முத
லிய வஸ்துக்களே ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களின் உருவத்தால் விளங்கு
கிறதென்று உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

சுருதபாகுசிகை—

சுருதியினாலும் அர்த்தபாகுதியினாலும் அன் ஸக் தியை ஆரங்கித் தாக்கியுள்—
 சீந்தி எனது உட்வசனையென்கிற விசயத்தில் ஆரங்குல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற
 வேதனை விஸ்வராமன் தூஷிக்கிறார்—பாதிநி என்று. ப்ரதீதிபவத—ப்ரதீதி அப்ரா
 ந்தி இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவான ரூபத்தான் கூடியது. ப்ரதீதியாவது—இருக்கிற
 பேதத்தை உள்ளபடி அலியாமையை மூன்னிட்டுக் கொண்டு இருக்கிற பொதுவான ஆகாரத்
 தை மாத்திரம் கண்டுப்பதால் உண்டானதும் தனக்கு விஷயமாக இருக்கிற வஸ்து
 வின் அந்பதாபாவத்தால் விசேஷிக்கப்பட்டதும் ப்ரவருத்தி முகலியவற்றுக்கு வேதனை
 வாயுமிருக்கிற வஸ்துவாகத் தான் கூடியது. பாகுமாவது—ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற
 வஸ்துவைப்பாவதற்கு வருத்தமான அதிஷ்டாநாகாரத்தை அவசரமற்றிருக்கிறபுத்தி.
 அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாததில்ல—அந்நவரீபமென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல
 வென்று அர்த்தம். ப்ரதீதி ப்ரதீதி பாதகங்களுக்கு அந்நவரீப வஸ்தியானது வஸ்துவை
 யோவ்லேக மாத்திரத்தினாலேயா அந்பதாபுபத்தியினாலேயா வென்கிற விசல்பத்
 தை எண்ணி முதல் பக்தததை தூஷிக்கிறார்—ப்ரதீயமாமும் என்று. ப்ரதீயமானம்—
 ப்ரதீதியினால் உவ்லேகிக்கப்படுகின்ற. நலோவ்லேசமானது ப்ரதீதாலேசமாக அக்
 கிகரிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ. அக்வாநாக அந்நிகரிக்கப்பட்டால் எல்லாவற்றிற்கும் உப
 பவமும் ப்ரகாசனிடப்பதாலென்று கருத்து. இரண்டாவதை தூஷிக்கிறார்—ஆபி: என்று.
 ஆபி: - ப்ரதீதிப்ரதீதி பாதசுபத்தங்களால் எடுக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரதீயாகப்ரதீதிகளால்.
 ப்ரதீத்யந்தரேண-ப்ரமாதாரந்தரத்தினால் உண்டான. அன்றிக்கே ஆபி: -லெளகிகப்ரதீ
 திகளால். ப்ரதீத்யந்தரேண - ஆகமத்தினாலுண்டான அன்றிக்கே. ஆபி: ப்ரதீதிபி:-
 ரஜ்ஜு ரூபமான ஒரு அநிஷ்டானத்தில் ப்ரதீயமானமாக இருக்கிற ஸர்ப்பம்- பூமி
 யின் பிளவு ஐலகாரை முதலிய வஸ்துக்களிலுள்ள பஹுத்தாத்தக கருதி ப்ரதீதி
 யில் பஹுவசனம். ப்ரதீத்யந்தரேண - பாதஜ்ஜுரூபத்தால் சுருத்தமாகச்சொல்லப்பட்
 டதூஷணத்தை விரிவாகச்சொல்லவந்தால் அந்பதுண்டாம் மகத்தை அனுவதிக்கி
 ருர்—சுத்தியாதிஷ்டு என்று. அந்யஸ்ய அந்யதாபாதாபேயாகாசீச என்று. அய்
 யனே ! வேறுவிதமாக பாகம் பொருத்தாதென்பது எவ்வண்ணம் ? கூறப்படுகிறது.
 தர்மதர்மீசன் இரண்டுகளுக்கும் ஒன்றோடொன்று தாநாக்யம் பானம் அந்யதாக்க்யா
 நமல்ல. முன்னிலையிலிருக்கிற வெண்ணிற முள்ளதும் பளபளப்புள்ளதான ஒரு
 வஸ்துவின் தண்டானது ரஜ்தத்வஜாநியாக அநியப்படுகிறதில்லை ரஜ்தத்வமும்
 பளபளப்புள்ள ஒரு துணுக்காக அநியப்படுகிறதில்லை. சகலம் சகலமாகவும் ஜாதி
 ஜாதியாகவுமறியப்படுகிறது. ஆகையால் இவ்விரண்டினுள் ஒன்றுக்கு மற்றொருவன்
 துவாக பானமில்லை. வேறு தர்மிக்கு வேறு தர்மியோடு * தாதாத்ம்யமும் அந்ய
 தாத்ம்யமும். அது விஷயத்தை நாடி இருக்கிறதா ? அல்லது ஜ்ஞாநத்தை நாடி
 இருக்கிறதா ? விஷயத்தில் அந்த அந்யதாத்ம்யமிருத்தமே யாகில் ப்ரதீதியானது
 யதார்த்தமே. இவ்வேபென்று சொல்வாயேயானால் அஸத்த்யாதி ப்ரஸங்கிக்கும். ஜ்ஞா
 நத்தையே கூடாத்திருக்கிறதேயாகில், விஷயம் வேறு ஜ்ஞானம் வேறு என்பது
 பொருத்தமில்லை. கடவிஷயமான ஜ்ஞானத்திற்கு படவிஷயமான ஜ்ஞானத்
 வம் ஸம்பவியாதன்றோ. ஆதம்மயாதி ப்ரஸங்கமும், ரஜ்தம் முதலியது ஜ்ஞாநாகாரமாக
 இருப்பதால். தன்னிடத்திலில்லாமலிருக்கிற ஆகாரத்தால் ப்ரகாசம் க்ப்பானம் அன்

யதாய்ந மென்று சொல்லப்படுமேயானால்—அல்ல. அஃதக் க்யாதி ப்ராஸங்கிப்பதால். வேறு இடத்தில் இருப்பதற்கு வேறு இடத்தில் க்யானம் தான் க்யானத்திற்கு அன்யதாத்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல—ஒரு கொம்புமுறிந்த பசுவினிடம் காணப்பட்டிருக்கிற அநயவஸம்ஸ்தான ரூபமான கோத்தவத்திற்கு இரண்டு கொம்பும் முறிந்திருக்கிற பசுவினிடம் காண்குதலும் ப்ரமமாக வேண்மவருவதால். வேறு இடத்திலேயே இருக்கிற வஸ்துவுக்கு வேறு இடத்தில் க்யானம் பாநம் அன்யதாத்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் வேறு இடத்திலேயே இருப்பு எவ்வாறு நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இங்கு பாதத்தினால் என்று. கூறப்படுமேயானால், அல்ல—ப்ராந்தி ஜ்ஞானத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்ய ரஜதத்திற்குக்கூட இந்த இடத்தில் அனந்தவ நிச்சயம் ப்ராஸங்கிப்பதால். ப்ராருத்தி பாதத்தால் வேறு இடத்திலேயே ஸதவ நிச்சயமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. மந்திரம் ஓனவதம் முதலிய வஸ்துக்களால் தடைப்பட்டிருக்கிற சக்தியுள்ள அக்னிக்கும் ஒள்குண்டியத்தினால் கொப்பளத்தை உண்டாக்கினதால் முதலியவற்றில் சக்தி இல்லாமையால் மித்யாதவ நிச்சயம் ப்ராஸங்கிப்பதால். துஷ்டகாரண ஜயமான ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருப்பதால் இங்கே பாதிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், எவ்வாறு துஷ்டகாரண ஜயத்வ நிச்சயமுண்டாயிற்று, பாதகமான ஜ்ஞானத்தினது உதயத்தினாலென்று சொல்லப்படுமேயானால் முந்தின ஜ்ஞானமே பாதகமாக ஆகலாம். பிந்தி இருத்தலென்றே தன்மைக்கு ஒன்றும் செய்யத்திறமை இல்லாமையானது காட்டப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. முந்தின ஜ்ஞானம் துஷ்டகாரணத்தினாலுண்டானதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டால் பிந்தினுண்டாகிற ஜ்ஞானத்திற்கு பாதகத்வநிச்சயம் வரும். அதற்கு பாதகத்வம் நிச்சயிக்கப்பட்டால் முந்தின ஜ்ஞானத்திற்கு துஷ்டகாரணத்தினாலுண்டாயிருத்தல் நிச்சயிக்கப்படுகிறதென்பதனால் அந்யோந்யாச்சரயமும் உண்டாகும் மேலும் முன்னிலையிலிருக்கிற ஈகீத்யில் எந்த ரஜதம் பாலித்ததோ அதே ரஜதம் வேறிடத்திலிருக்கிறதென்பதில் என்னப் ப்ரமாணம். முந்தின ஜ்ஞானம் ப்ரமாணமல்ல. இந்த இடத்திலிருப்பதாகவன்றோ அந்த அறிவிக்கிறது. பாதகஜ்ஞானமும் ப்ரமாணமன்று. அந்த பாதக ஜ்ஞானமோ வென்றால் முன்னிலையிலிருக்கும் வஸ்துவின் கண் அதின் அஸத்வத்தை அறிவிக்கிறது. ரஜதக்ரஹக ப்ரமாணமும் இதில் ப்ரமாணமல்ல. அது கடையில் ரஜதஸத்வதையை யன்றோ அறியும்படி செயலிக்கிறது. கடையிலிருக்கிற அந்த ரஜதத்திற்கும் முன்னிலையில் பாஸித்திருக்கிற ரஜதத்திற்கும் ஐக்யமில்லையன்றோ. ஓரிடத்திலுமில்லாத வஸ்துவுக்குத்தோற்றமென்பது பொருந்தாததால். வேறு இடத்தில் இருப்புள்ளவஸ்துவுக்கே பானம் தோற்றம் நிச்சயிக்கப்படுகிறதென்று கூறப்படுமேயானால், அல்ல—இவ்வாத வஸ்துவுக்கு க்யானம் கூடாதென்பது ஸம்பந்தத்தில் இழக்கப்பட்டிருப்பதால். முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவில் அறியப்படாதின்ற ரஜதரூபமான ஸ்ரீ தர்மிஸம்பந்தமோ ரஜதத்வரூபஹாதி ஸம்பந்தமோ வேறு இடத்திலில்லையன்றோ. அய்யா! வேறு இடத்தில் ஸம்பந்தமாத்ரமிருக்கிறது, அது இங்கே பிரகாசிக்கிறதாதலால் வேறு இடத்திலுள்ளதற்கே வேறு இடத்தில் க்யானமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல—இரண்டு ஸம்பந்தங்களுக்கு அவபாஸமில்லாமையால். வேறு இடத்தில் இருக்கிற ஸம்பந்தத்துக்கு வேறு இடத்தில் க்யானமென்று சொல்லின் ஸம்பந்திக்குப் போல ஸம்பந்தத்திற்கும் வேறு ஸம்பந்தம் அபேக்யிக்கப்படும். வேறு ஸம்பந்தம் அவபாஸிக்கிறதென்று சொல்லும் பகஷத்தில் வேறு இடத்திலிருப்பதற்கு க்யானம் உண்டாகாது. இரண்டாவது ஸம்பந்தமானது ஓரிடத்திலுமில்லாததால். ஸம்பந்தம் வேறு ஸம்பந்தத்தை

அபேகியாமல் வேறு ஸம்பந்தமில்லாமல் *போனபோதிலுங்கூட முன்னிலையிலிருக்கும் வஸ்துவில் பானமானது யுத்தமென்று சொல்லப்படுமேயானால்; இங்ஙனமாகில், வேறு ஸம்பந்தியின் ஸம்பந்தமும் முன்னிலையிலுள்ள வஸ்துவும் இடைவெளி இன்றித் தொடர்ச்சியாகப் பரகாசிக்கிறதாதலால் யதார்த்த க்யாதியே சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். க்யாதிக்கு விஷயமாக இருக்கிற அமசமிருப்பதாலும் அஸத்தான ஒன்றுக்காவது க்யாதி விஷயத்வமில்லாமையாலும், மேலும் சிப்பித்தனடுக்கே ரஜதஜ்ஞானவிஷயத்வம். ரஜதோபாயத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கையில் ரஜதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்திக்கு விஷயமாக இருத்தலால் என்று ஸாதிப்பதும் யுத்தமாகாது. இது நிரூபிக்கப்படுமது— இதம்சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற வஸ்துவுக்கு ரஜதக்வஜாதி விசெஷ்டதாஜ்ஞானவிஷயத்வமன்றோ ஸாத்தியம். அது பாதிக்கப்பட்டிராத ப்ரவ்ருத்திக்கு விஷயமாக இருத்தல் என்பதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற தென்கிற காரணத்தினால் ஹேது உபாதிபுடன் கூடியதாக ஆகிறது. சுத்தியானது ரஜதமாகப் பரகாசிக்கிறதில்லை, சுத்தியாக இருப்பதால். ஸம்ப்ரதிபண்ணப்போல், என்றும் பாதம் இதுமுதலிய தூஷணாபிப்ராயத்தால் வேறுவஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாக பானம் பொருத்தாததாலுமென்று கூறப்பட்டது, தாஷிக்கிரா—ந என்று. முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவுக்குவேறு இடத்திலேயே இருக்கிற ஆகாரத்தோடு கூடியதாக ஜ்ஞானம் அன்யதாபானம். ப்ரதிபன்னாசத்திற்கு முன்னிலையிலிருக்கிற பதார்த்தத்தில் அபாவ கிச்சயமும் ப்ரவ்ருத்திபாதத்திற்குத் துணையாக இருக்கிற இல்லை என்கிற ப்ரத்யயத்தால் மந்த்ரத்தினாலும் ஓஷதிகளாலும் தடைபட்டிருக்கிற ஓளஷண்யசக்தியுடன் கூடின அக்னிக்கு அக்னித்தன்மை இல்லை என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டாகாதென்பது ப்ரஸித்தமன்றோ. அதைக் கல்பித்தாலுங்கூட வேறுவிதமாக பாஸ்ப்பது எவ்வாறு விலக்கத்தக்காதது என்கிற அபேகை வரின் சொல்லுகிரா— கல்பியமாநம் ஹி என்று. அகிர்வசநீய மென்றே ப்ரதீதிவருகிற தென்று ஒப்புக்கொண்டால் ப்ரதீதிக்குப் ப்ரமருபத்தையும் பாதமும் ஏற்படுவதுடன் ப்ரவ்ருத்தியும் உண்டாகாமல்போகும் அகிர்வசநீயமான வஸ்துவானது கிர்வசநீயமென்று அறியப்படுமேயானால் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாகத் தோற்றமானது விடத்தக்காததாக ஆகுமென்று பொருள்—தஸ்யரூபரிஹாரீயந்வராக்சிக என்று. தஸ்ய அந்யதாபாதத்திற்கு, இது அபிப்ராயம்—வேறு வஸ்துவுக்கு வேறு விதமாக பாதம் கிடையாது. இருக்கிற வஸ்துவுக்கே ப்ரதீதி வருவதால், அலௌகிகமானஸத்தென்றும் லௌகிகமான ஸத்தென்றும் ஸத்தானது இரண்டுவதும். அகிர்வசநீயத்திலும் அலௌகிகமான ஸத்வமிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் அந்த அலௌகிக ஸத்தான ரஜதம் ப்ரதீதி விஷயமாகிற தென்று சொல்லப்படுமேயானால் அலௌகிக ஸத்தானது அலௌகிக ஸத்தாகவே அறியப்படுகிறதா? அல்லது லௌகிக ஸத்தாக அறியப்படுகிறதா? முதல் பகஷத்தில் ப்ரமத்வம் பாதம் ப்ரவ்ருத்தியின் அஸம்பவம் இவைகள் ஸம்பவிகின்றன— அலௌகிக ஸத்தானது லௌகிக ஸத்தென்று அறியப்படுமேயானால் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாகத் தோற்றமேற்படும். அலௌகிக ஸத்துக்கு லௌகிகஸத்தோடு பேதம் க்ரஹிக்கப்பட்டாததால் ப்ரவ்ருத்தி முதலியவைகளுக்கு ஸம்பவமென்று மறுமொழி உரைக்கப்படுமேயானால் அப்போது அந்த இடத்தில் அகிர்வசநீயமான வஸ்துவை கல்பித்து அதில் பேதக்ரஹணியில்லாமையால் ப்ரவ்ருத்திபாதம் ப்ரமம் இவைகளை உபபாதிப்பதைவிட முதலிலேயே ஸம்ப்ரதிபண்ண ரஜதத்தைக் காட்டிலும் சுத்திவ்ருபபேதக்ரஹணியில்லாமையால் ப்ரவ்ருத்தி பாதம் ப்ரமம் இவைகளை உபபாதிப்பதில் கல்பநாலாகவத்தால் அகிர்வசநீயமான வஸ்துவானது உபபண்ணமாகாது. இது முதலிய பதங்களுடன் கூடிய பதக பரம்பரையை அபிப்ராயப்பட்டு அது அபரிஹாரீயமாக இருப்பதாலுமென்று சொல்லப்பட்டது

வ்யாக்ஷணவாதிபாஷ்ண ஸாஹசிரேவி சக்யாநயோவமாவஸெ
 உவஸ்யாபுரபணீயே—சஸத்ராதிவகெஷ ஸக்யாத்நா; சூத்ரஜ்ஞாதிவகெஷ
 உயோக்யநா; சவ்யாதிவகெஷஉவி சுந்யுவிஸெஷணந்யுவிஸெஷண
 கெஷ ஜ்ஞாநக்யபெகெஷ நவ—விஷயாஸக்யாவகெஷஉவி விஷயோந
 கெஷ ॥

கிஷ்ண—சுநிவயுதீயபிவஹிவயுதஜததிது ஜாததிசி வடிதா தஸ்யு
 ஜநகாரணம் வக்ஷ்யே; ந தாவததீயதி; தஸ்யாஸக்யிஷயகெஷ
 தகூததே; ப்ராமாக்யுதாவாயொமாசு; நிவிஷயா ஜாதா தகூதா
 டி தகேவ விஷயகெஷாதீதிஷமதாதிஷயாவவாடி ॥ சுயேந்ரி
 யாதிமதொ டொஷி, தஹ—தஸ்யு வாரூஷாபுரபணீயகெஷநாயுத
 காயுதஸ்யாபுரபணீயகெஷயொமாசு; நாவீந்ரி ப்ராணி, தெஷாந ஜ்ஞாந
 காரணக்யாசு; நாவி ஷாஷாந்ரி யாணி, தெஷாநி விஸக்யு
 ஹிதெ ஜ்ஞாந வஸவ கி விஸெஷகரக்யு; சுநாதிஷயாஜ்ஞாநொவா
 டாமக்யு வஹிவயுதேவ நிரஸி ॥

கிஷ்ண—சுபஹிவயுதீயபிஷய வஸ்யுஜாதம் ரஜதாதிஷய
 கிஸஷாஷயா சுயேவ விஷயகெஷ, ந வ்யாதிஷய கிஸஷாஷயா
 ரஜதாதிஷயாஷயாதிஷய கெஷ; தஹித தஹிஷயிதெஷ வத்தி
 ஸெஷ ஸ்யாதா; ரஜதாதிஷயாதியொமாதிஷய கெஷ; ஸா கி வரோ
 யுதஹிதா சவரோயுதஹிதா வா; ந தாவதரோயுதஹிதா,
 தஸ்யு சவரோயுதஹிதாஷயொமாசு; நாவீவரோயுதஹிதா,
 வரோயுதஹிதாஷயொமாசு; சவரோயுத வரோயுதஹிதாஷயொ
 நிஷயாஷய கெஷயொமாஷய கெஷவிஷயிணதகூதகூநிரஸிநெஷ ॥

பூநீபாஷ்யம்—

யதார்த்தப்பாதியை கிட்டு வேறு க்யாதியைச் சொல்லுகிறவர்களுக்கும்
 வெகுதூரம் சென்றும் அந்யதா க்யாதியானது அவசம்பமாச்யிக்கத் தக்கது.
 அஸத் க்யாதி பக்ஷத்தில் அதாவது * மாத்பமிக பக்ஷத்தில் ஸத்ரூபத்
 தாலும். ஆத்மக்யாதி பக்ஷத்தில் அதாவது யோகாசாரபக்ஷத்தில் அர்த்த
 ஸ்வரூபத்தாலும் அக்பாதி பக்ஷத்திலும் அந்ய விசேஷணம் அந்யவிசே
 ஷணமாக ப்ரதீதி விஷயமாவதாலும் இரண்டு ஜ்ஞாநங்களும் ஒன்றாக

* மாத்யமிகன்—பௌததன.

அறியப்படுவதாலும் விஷயாஸ்த்பாவ பக்தத்திலும் விஷயம் இருப்பதாகக் காணிக்கப்படுவதாலும் அன்யதாக்கியாதி அவச்ய மாசாரிக்கத்தக்கது. மேலும் † அநிர்வசரீயமான அபூர்வ ரஜதம் இங்கு உண்டாயிற்று என்று சொல்பவனால் அந்த அபூர்வ ரஜதத்தின் உத்பத்திக்கு காரணம் சொல்லத்தக்கது. அதற்கு அந்த ரஜதவிஷய ப்ரதிதியானது காரணமாகாது. அந்த ப்ரதிதியானது அந்த ரஜத விஷயகமாதலால். அந்த ரஜதோத்த்பத்திக்கு முந்தி ப்ரதிதிக்கு வைரூபலாப மில்லாததால். விஷயமில்லாததாகவே ப்ரதிதியானது பிறந்து அந்த ரஜதத்தை உண்டுபண்ணி அதையே விஷயீகரிக்கிற தென்கிற இந்த உபபாதனம் ‡ மகான்களுடையது. அப்படிக்கின்றி இந்த்ரியம் முதலியவைகளை அடைந்திருக்கிற தோஷம் அந்த ரஜதத்திற்கு § உத்பாதகமென்று உரைக்கப்படுமோ அதல்ல- அந்த தோஷம் புருஷனை ஆசரயித்திருப்பதால் அர்த்தத்தை அடைந்திருக்கிற கார்யத்தைக்குறித்து அதற்கு உத்பாதகத்வம் ஸம்பவியாதாதலால். இந்த்ரியங்களும் அந்த ரஜதத்திற்கு உத்பாதகங்களாகா. அவைகள் ஜ்ஞானகாரணங்களாக இருப்பதால். துஷ்டங்களான இந்த்ரியங்களும் அந்த ரஜதத்திற்கு உத்பாதகங்களல்ல. அந்த துஷ்டேந்த்ரியங்களுக்கும் தன்னுடைய கார்யமாக இருக்கிற ஜ்ஞானத்திலேயேயன்றே விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் திறமை அநாதியானமியா ஜ்ஞானம் அதற்கு உபாதானகாரணமென்பது முந்தியே நிரஸனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இதற்கு முன்னில்லாததும் அநிர்வசரீயமாகவுமிருக்கிற இந்த வஸ்துவானதுதோன்றி ரஜதம் முதலிய வஸ்துவிஷயகமான புத்தியினாலும் சப்தத்தாலும் எவ்வாறு விஷயீகரிக்கப்படுகிறது? கடம் முதலிய வஸ்துவிஷயகமான புத்தியினாலும் சப்தத்தாலும் ஏன் விஷயீகரிக்கப்படுகிறதில்லை. ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களின் ஒற்றுமை இருப்பதால் ரஜதபுத்தி சப்தங்களால் விஷயீகரிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமெய்யானால் அப்பொழுது ரஜதஸந்ருசமென்றே ப்ரதிதியும் சப்தமும் உண்டாகவேண்டும். ரஜதம் முதலிய ஜாதியின் ஸம்பந்தத்தா லென்று சொல்லப்பட்டால் அந்த ஜாதியானது பரமார்த்தமாக இருக்கிறதா? அல்லது அபரமார்த்தமா? அது பரமார்த்தமல்ல. அதற்கு அபரமார்த்தவஸ்துஸம்பந்தம் பொருந்தாதாதலால். அபரமார்த்தமுமன்று; பரமார்த்த வஸ்துவோடு அன்வயம் கூடாததாலும் அபரமார்த்தத்தில் பரமார்த்தபுத்திசப்தம் இவ்விருண்டுகளுக்கும் நிர்வாஹகத்வம் கூடாததாலும். இவ்வாறாக அபரிபக்ஷமான குதர்க்கங்களின் நிரஸனத்தினால் யாது பயன். இவ்வளவோடு போரும்.

† அநிர்வசரீயம்—ஸத்தென்றாவது அஸத்தென்றாவது சொல்லத்தகாதது.

§ மஹதாம்—ஜ்ஞானமில்லாதவர்களுடைய இந்த பதமானது இங்கு விருத்தமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. § உத்பாதகம்—கார்யத்தை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து

ச்ருதப்ரகாசிகை—

யதார்த்தத்யாதி பக்ஷத்தைத்தவிர்த்த பக்ஷங்களில் அன்யதாக்யாதி பக்ஷம் ப்ரபலம் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்— கியாதீபந்தே என்று. ஸாதுரமபி கத்வா - பதகபரம்பரையைச் சொல்லியுமென்று பொருள். அதை உபபாதிக்கிறார்— ஷுலதீ என்று. இது * மாத்யமிசுண்டைய பக்ஷம். அஸத்தென்றே ப்ரதீதி விஷயமாகிறதா? அல்லது ஸத்தென்ற அபியப்படுகிறதா? அஸத்தென்று ப்ரதீதி விஷயமாகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், ப்ரமத்வம் பாதம் ப்ரவ்ருத்தி இவைகளுக்கு ஸம்பவமில்லை. ஸத் என்று ப்ரதீதி விஷயமாகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாக பாநமுண்டாகலாமென்று பொருள். ஜித்மர என்று, இது யோகாசாரணுடைய பக்ஷம். ஜித்மசப்தம் ஜ்ஞாநத்தை உணர்த்துவதில் முக்கிய நோக்கமுள்ளது ஜ்ஞானமென்றே ப்ரதீதி விஷயமாகிறதா? அல்லது அர்த்தமென்று ப்ரதீதி விஷயமாகிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் ப்ரவ்ருத்தி பாதம் ப்ரமத்வம் இவைகளுக்கு ஸம்பவமில்லை. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அன்யவஸ்துவுக்கு அன்யதரமாக பாந மென்று அர்த்தம். அக்யாதீபகேது என்று. 'இது ஈஜதமென்பது' ஒரு ஜ்ஞாநம்? அல்லது இரண்டு ஜ்ஞாநம்? என்கிற விசல்பத்தை மனதில் கருதி எகஜ்ஞானம் என்கிற பக்ஷத்தில் ஃ ஜ்ஞேபததில் அன்யதாச்யாதியை ப்ரஸஞ்சிக்கச் செய்கிறார்— அன்யவிசேஷண மன்ய விசேஷணத்தேவந் என்று. இது ஈஜதம் என்று ஒன்றாக எல்லோராலும் விவாதமின்றி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஸத்ய ஈஜதம்போல ஆரோபிக்கத்தக்கமியா ஈஜத விசைத்தை அனுமதித்து வருகிற ப்ரயோகானுசூனமான ஸாமாநாதிதரணத்தால் ப்ரதீதமாக இருப்பது பற்றி அன்ய விசேஷணம் அன்யவிசேஷணமாக ப்ரதீதி விஷயமாகிறதென்று ஆபாதனம் செய்யப்பட்டதே ஒழிய அர்த்த பக்ஷம் உபன்யஸிக்கப்படவில்லை. இரண்டு ஜ்ஞானங்கள் என்கிற பக்ஷத்தில் ஜ்ஞானத்தில்- அன்யதாச்யாதியை ப்ரஸஞ்ஜனம் செய்கிறார்—ஜ்ஞான என்று. ஜ்ஞானத்தையம் ஜ்ஞானத்தைய மென்றே ப்ரதீதி விஷயமாகிறதா? அல்லது வகமென்று ப்ரதீதி விஷயமாகிறதா? வென்கிற விசல்பத்தில் முன்போல் தாவுணம்—விஷயாஸத் பரவ் என்று. இல்லை என்று அபியப்படுகிறதா? அல்லது இருக்கிறதாச அபியப்படுகிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் ப்ரவ்ருத்தி முதலிபதற்கு அஸம்பவம் வற்படுகிறது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் வேறு வஸ்துவுக்கு வேறுவிதமாக பாநமென்று அர்த்தம். அதற்குமேல் காரணத்தவத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—கீஞ்ச என்று. தல்பா: - ப்ரதயகூப்ரதீதிக்கு. தத்விஷயத்வே- இருக்கிற விஷயத்தைக் காரணமாகக்கொண்டிருத்தலால், காரணமானது கார்யத்திற்கு; முந்தினகூணத்தில் தவறாத இருப்புடன் கூடியதல்லவோ என்று கருத்து. மஹநீரமீத முபபாநனம் என்று. அர்த்த வருத்திஜ்ஞானத்திற்கு விஷயவசரால் விடுபட்டிருக்கிற நிலைமையை ஸ்வீகரித்தலால் காரணத்தவத்தை ஒப்புக்கொள்ளில் அபவிர்த்தாந்தம் வந்து விழுவதால். கிர்விஷய த்யாதிவாதிசுருக்கு

* மாத்யமிசுன்—புத்தணுடைய சிஷ்யர்களுக்குள் சிறப்புற்றவன். இவன் ஸர்வஞன்யவாதி.

யோகாசாரண—இவன் பெளத்த ஏகதேசி. வைபாஷிகளுடும் ஸௌந்தரீகளுடும் முறையே கடிணிக மென்றும் அநுமேயமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்சத்தை மித்யை என்று சொல்பவன். ஃ ஜ்ஞேபத—அபிபத்தக்க வஸ்து.

ப்போல் அதன் ப்ரபாவத்தால் ப்ரவ்ருத்தி முதலியவற்றின் வித்தி வரின் அகிர்வச் சீய கல்பனை பயனற்றதாக ஆவதாலும், விஷயரூபமான காரணமில்லாமல் உத்பத்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் சப்தங்களுக்கு ஒரு அர்த்தத்தை உணர்த்தி ஓய்ந்து மறு மடி மறையுரு அர்த்தத்தை உணர்த்துவதற்காக வ்யாபாரம் சொல்லப்படுவதாலும் மிகவும் அநுபபன்னமென்று அர்த்தம். அநேநீநீயாதீ என்று. ஆக்சப்தத்தால் விஷயத்தை அடைந்திருக்கிற தோஷமோ புருஷனுடைய * அநாதானமோ க்ரஹிக்கப்படுகிறது. நல்ல புருஷாநீரயநீவேத என்று. தூதத்திலிருத்தல் முதலிய தோஷமானது விஷயங்களே அடைந்ததாக இருந்தபோதிலுங்கூட அந்த தோஷத்திற்கு புருஷனை நாடி இருத்தலுக் ஸம்பவிப்பதால் இரண்டு இடங்களிலும் கார்யமானது உண்டு பண்ணத்தக்கது. விஷயமாத்திரத்தில்தான் அல்ல. சிபாமசுமில்லாமையால். ஆகையால் புருஷனிடத்தில் போல் விஷயத்திலும் ஸம்பவிக்கிறதில்லையென்று கருத்து. அப்போனேசன் புருஷனை ஆச்ரயிக்கிறுந்தபோதிலும் வெளியில் ப்ரஸகித்து விஷயத்தில் ஸம்பந்தித்திருக்கிற கண்ணின் ஒளிக்கு அகிலகார்யகர்த்தவ் காரணப்பட்டிருக்கிறது, அல்ல. அதன் கார்யமான ஜ்ஞானமானது புருஷனை ஆச்ரயித்திருப்பதால் தோஷங்கத்திற்கு கார்யகர்த்தவியில்லாமையால், அப்போனே! ஸாத்ருச்யம் முதலிய தோஷங்கள் விஷயமாத்திரத்தை அடைந்தவைகளாக இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு அந்த விஷயங்களிலேயே கார்ய கர்த்தவமானது உபபன்னமாகிறது. இவ்வண்ணமல்ல. த்ரவ்யஸ்வரூபத்தை யுஷ்ணகரையில் அந்த த்ரவ்யத்தைவிட்டு விவசாததானவாத்ருச்யம் முதலியவற்றுக்கு எப்பொழுதும் உத்பத்தத்தும் ப்ரஸகிப்பதால். புதியதாக வந்திருக்கிற மத்யென்று அங்கு கண்ணுபடாததால். இந்திரிய ஸாமயோகத்திற்குப்புருஷனிடத்திலிருக்கிற ஜ்ஞானத்ததைத்தவிர்த்த மந்தரத்தரு ஹேதுகவம் விததியாததால். த்ருஷ்டிவிஷம் முதலிய வ்யாயம் இங்கு ஸம்பவியாததாலும், ஸம்பவித்தபோதிலும் எல்லோராலும் தீ உபலம்பம் ப்ரஸகிப்பதாலும், அறிவில் நிறத்தவரே! இந்திரியங்கள் எப்படி புருஷவிசேஷ ஸம்பந்தத்தால் அந்த புருஷ விசேஷத்திலேயே கார்ய விசேஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றனவோ இப்படியே விஷயவிசேஷ ஸம்பந்தத்தால் அந்த விஷய விசேஷத்திலேயே ஏதோ விசேஷத்தை உண்டுபண்ணட்டும். அது விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—நாபீ நீநீரியாணி என்று. புருஷனை அடைந்திருக்கிற ஜ்ஞானமென்ற கார்யத்தை உண்டுபண்ணுகல் * அன்வய வ்யதிரேகங்களால் தீவெப்பற்றிருக்கிறது. விஷயேந்திரியஜன்யமான கார்யச்சகர காரணப்பட்டிருக்கவில்லை. அதன் கல்பனைபானது வேறு வித்தத்திலேயே ஏற்படுகிற உபபகதியினால் விலகப்பட்டுவிட்டது என்று கருத்து. அப்படி இருந்தபோதிலுங்கூட துஷ்டபுருஷனுடைய ஸண்ணிதானத்தினால் எவ்வாறு தேசம் முதலியவைகளில் தோஷங்கள் தோன்றுகின்றனவோ அவ்வாறே துஷ்டங்களாக இருக்கிற இந்திரியங்களின் ஸண்ணிதானத்தால் விஷயத்தில் கார்ய விசேஷம் உண்டாகலாமென்று சொல்லப்படுமேய*னால் சொல்லுகிறார்—நாபீ நூஷ்டாநீ என்று அன்வய வ்யதிரேகங்கள் முதலியவற்றைத்தானைய த்ருஷ்டாததமாத்திரத்தினால் ஒன்றும்ஸாதிப்பதற்கு சக்யமாகாதென்று கருத்து. இந்த விஷயத்தில் வேறுஹேதுவைத்தேடுவதனால் யாது பயன்- அகாதியாக இருக்கிற பாவரூபமான அஜ்ஞானமே எல்லா

* அகவதானம்—கவனமில்லாமை.

† ஸாத்ருச்யம்—ஒற்றுமை.

தீ உபலம்பம்—அறிவு.

பூ அன்வயவ்யதிரேகங்கள்—இது இருந்தால் அது இருக்கவேண்டுமென்பது அன்வயம், இது இல்லாவிட்டால் அது இராது என்பது வ்யதிரேகம்.

வற்றுக்கும் உபாதானமாக இருந்துகொண்டு சுத்திரஜதம் முதலிய விசித்ரமான காரியத்தையும் உண்டாக்கலாமென்று கூறப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்களா? என்று. அது ஸ்வரூபாகாதியாக இருப்பதால் அதன் காரியமும் முந்தியே உண்டாகலாம். துணைக் காரணமென்று ஸந்தேஹிக்கத்தக்க இத்திரியம் முதலியதோ வென்றால் கிரஸனம் செய்யப்பட்டது. ஐ யித்யபூதமான வஸ்துவக்-அ அர்த்தக்கிரியாகாரித்வமானது யுக்தமன்று. ஆசரியாறபபத்தி முதலியவைகள் முந்தியே உரைக்கப்பட்டிருப்பினவென்றுகருத்து.

இவ்விதமாக அபிரீவசனீயமான ரஜதம் முதலியவற்றுக்கு உதபாதகாதபபத்தியைச் சொல்லி அதன் உத்தப்பத்தியில் கூட ரஜதாதி புத்தி சப்தான்வய நியமாதபபத்தியைச் சொல்லுகிறார்—கிருக என்று. அது விஷயத்தில் வ்யவஸ்தைவய உண்டாபண் ணுகிற பதார்த்தத்தை சங்கிக்கிறார்—ரஜதநாதி என்று.* ப்ராதிபாஸிகமான ரஜதம் முதலியதற்கு அர்த்தக்கிரியாகாரியான வ்யாவஹாரிகரஜதம் முதலியதோடு ஒற்றுமை இருப்பதால் என்று அர்த்தம். சொல்லப்பட்டதற்கு வ்யவஸ்தாபகத்வாபாவத்தை என்னி ஸாத்ருச்யத்திற்குக்காணப்பட்டிருக்கிற வேறு ஸாத்யத்தைக்கூறுகிறார்—நாதி என்று அந்த வஸ்துவத்தை துல்யமாக இருக்கிற வஸ்துவினிடம் அந்த வஸ்துபுத்தி உண்டாகுமேயாகில் அப்பொழுது ஐ கவயத்தினிடம் கோபுத்திபோல் அன்யதாயாதியானது உண்டாகலாமென்பது ஏவகாராபிப்ராயம். ஸாத்ருச்யத்திற்கு கிர்வாஹகத்வமில்லாவிடனும் அந்த ஜாதி ஸம்பந்தத்திற்கு அந்த புத்தி விஷயத்தில் கிர்வாஹகத்வம் காணப்பட்டிருக்கிற தென்று சங்கிக்கிறார்—ரஜதநாதி என்று ஸா - அந்த ரஜதம் முதலிய ஜாதியானது. அபரமார்த்தார்வையோகாத் - அபரமார்த்தமான வ்யக்தியுடன் அன்வயம் பொருத்தாததால் என்று அர்த்தம். வ்யக்திபோல் வந்தபோதிலும் ஜாதிக்குஅபாதிதத்வம் ப்ரஸங்கிக்கிறதென்று கருத்து. ஜாதியுமன்றோ பாதிக்கப்படுகிறது வ்யக்தி கிடையாது. ஜாதியோவென்றால் இருக்கிறதென்று ப்ரதீதி உண்டாகிற தில்லையன்றோ. ஜாதியுமில்லை என்றே யல்லவோ ப்ராதிபத்தி வருகிறது ஜாதியானது முந்தி அறியப்பட்டதாக இருந்தபோதிலும் அபிவ்யஞ்ஜக வ்யக்தி இவ்லாமைமால் அதற்குப்பிற்பாடு ப்ரதீதி இல்லையே ஒழிய ஜாதி இவ்லாமைமாலல்லவென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஜாதியானது அபிவ்யஞ்ஜகத்துடன் கூடான பூர்வகாலத்தில் அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் அது அக்காலத்தோடு ஸம்பந்தம் பெற்றதாகவே பாதக ப்ரத்யயத்தின் காலநிலைக்கு கோசரமாக இருப்பதால். ப்ராதிபன்மமான உபாதியில் நாஸ்தி என்கிற ப்ரத்யயன்றோ பாதம். அபரமார்த்த பக்தத்தை தூஷிக்கிறார்—நாதி என்று. பரமார்த்தார்வையோகாத் - கடையிலிருக்கிற ரஜத வ்யக்தியோடு ஸம்பந்தம் பெருந்தாததால் என்று அர்த்தம். வ்யக்தி இருந்தபோதிலும்கூட ஜாதிக்கு ஏதாவது ஒரு ஸமயத்தில் பாதிதத்வம் ப்ரஸங்கிக்கிற தென்று கருத்து. ஒரு ஸமயத்திலாவது கடையிலிருக்கிற ரஜதத்தில் ரஜதத்வம் பாதிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. பரமார்த்த வ்யக்தியுடன் அன்வயமில்லை என்று சொல்லின் பாதகத்தைக் கூறுகிறார்— அபரமார்த்தம் என்று. பரமார்த்த புத்தி சப்தையோ: - பரமார்த்த விஷயமான புத்தி சப்தம் இவ்விசைகளுக்கும். பரமார்த்தமான வ்யக்தியில் ஜாதியானது அன்வயிக்காமல் போமேயா

ஐ யித்ய.. அஸ்தம்.

* ப்ராதிபாஸிகம்—பாமத்தினால் ஒருவஸ்துவினிடம் தோன்றுகிற மற்றொரு வஸ்து. அதாவது சுத்தியில் ப்ராந்தி வித்தமான ரஜதம். ஐ கவயம்—பசுபோன்ற மிருகம்.

தனல் அத்தற்கு ஓரிடத்திலாவது பரமார்த்த புத்தி சப்தம் இவைகளில் நேறுதல்தாம் காரணப்படாமையால் ப்ராந்திஸ்தலத்தில்கூட பரமார்த்த புத்தி சப்தம் இவைகளின் விஷயத்தில் நிர்வாஹகத்வம் உண்டாகாதென்று அர்த்தம். அன்றிகே, ஜாதியின் அபரமார்த்தபுத்தியிலேயே வேறு தூஷணத்தையும் புத்தி சப்தங்களின் அன்வயாதுப பத்தியையும் உறுதிற்று—அபரமார்த்த என்று. பரமார்த்த புத்தி சப்தமே—பரமார்த்தமாக இருக்கிற புத்தி சப்தம் இவ்விரண்டுகளுக்கும் என்று அர்த்தம். அஸ்தயத்த ஸிடத்தினின்று ஸத்யவஸ்தாவிலுண்டை உத்தபத்தியின் ரிஸாஸத்தை உபஜீவித்து இந்த தூஷணம் உரைக்கப்படுகிறது. வ்யக்திக்கு அந்த புத்தி சப்த நிர்வாஹகத்வத்தின் அஸம்பந்தத்தைக் காண்ப்பதற்காக அபரமார்த்த என்று சொல்லப்பட்டது. அபரமார்த்த ஜாதியை பரமார்த்தபூதமான புத்திசப்த நிர்வாஹகத்வம் பெருந்தாத வால் ஜாதியின் அபரமார்த்தம் அபுத்தமென்று அர்த்தம். புத்தி, சப்தம் இவ்விரண்டு களுக்கும் பரமார்த்தமானது அவைகளுக்கு பாதக தர்சனமில்லாமையாலேயே ஸித்தம்.

[illegible]

காநடுகா] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம் பூரீபாஷ்யம் [ஜிஜ்ஞாஸா

வழிபுகை : ரஜதாஸெஸா முஹீதொதொ ரஜதாயீஸ் புவதத்
தெ || ஷொஷஹாஸெஸா முஹீதெ தஸிவதத் தெ ||
சுதொ யுயாயுஸ் ருபுஷாஸிவீஜாநம் முஹீதொ || வொயுஷா
யுஷாஸொவாஸி வுபுயஸெஸொவவதத் || முஹீதொயுயஸெஸொ
யுஷாஸொயுமுஹீதொவதத் || நாதொ தியுயாயுஸதொயுயஸெஸொ
ஸுமிவொஸு : ||

புரீபாஷ்யம்—

முற்கூறப்பட்டுள்ள பற்பல க்யாதிபக்ஷங்களை ஆசேஷித்த ஸாம்ப்ரதாயிகமான ஸ்வமதத்தை அதாவது யதார்த்த க்யாதியை இங்கு ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார்— எல்லா ஜ்ஞானங்களும் யதார்த்தங்களைப்பது பகவத்போதாயுபநாநாமுனிமிச்சர் முதலிய வேதார்த்த தத்வதர்சிகளான பரமாசார்யர்களுக்கு அபிமதம். ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களின் அம்சங்களிருப்பகாக அறியப்படுகிறது தேவ திர்யம் மனுஷ்ய ஸ்தாவராத்தமக ப்ரபஞ்சசுருபமாக நான் பருவாத ஆகக்கடவே நென்கிற பல ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்ட ஸ்ருஷ்டி, நாம ரூபவ்யாகரணம், முதலியவைகளை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற பச்சரணத்தில் “தாலாம் த்ருவ்ருத மேகைகாம்” என்கிற ச்ருதியினாலேயே த்ருவ்ருத்கரணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. த்ருவ்ருத்கரணமென்பது பஞ்சிகரணத்திற்கு உபலக்ஷணம். இந்த த்ருவ்ருத்கரணமானது இந்த ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கிற வண்ணமாகவே ப்ரத்யக்ஷத்தாலறியப்படுகிற தன்றோ. அக்னியினிடத்தில் யாதொரு சிவப்புநிறம் காணப்படுகிறதோ அது தேஜஸ்வினுடையது. வெண்மை நிரம் யாதொன்றுண்டோ அது ஜ்வலத்தினுடையது. கருப்பு நிரம் ப்ருதியினுடையது, என்று இவ்வாறாக அக்னியிலேயே மூன்று ரூபங்கள் ச்ருதியினாலேயே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகை யால் என்ன வஸ்து ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் சேர்ந்திருக்கின்றன. விஷ்ணு புராணத்திலும் ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் இவ்விதமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பற்பல வீர்யமூர்ளவைகளான அந்ந் மஹத்முதலிய தத்வங்கள் சேர்க்கை இன்றி தனித்தலையாக வேறுபட்டிருந்தன பிறகு அவைகள் முழுமையும் சேர்க்கை பெராமல் ப்ராஜைகளை உண்டெண்ணுவதற்கு சக்தியற்றவைகளாக ஆயின. மஹத் தத்வம் முதலாக விசேஷங்களை ஈராகக்கொண்டிருக்கிற இருபத்திமூன்று தத்வங்களும் அன்யோன்யம் சேர்க்கையைப் பெற்று ஒன்றை மற்றொன்று ஆசாயித்தவைகளாக இருந்துகொண்டு அண்டத்தை உண்டெண்ணுகின்றன, இது முதலியதால் அப்படியே ஸூத்ராகாரமும் பூதங்களுக்கு மூன்று வஸ்து

வ்வுருபஸ்வபாவத்துடன் சேர்ந்திருந்தலைக்கூறி இருக்கிறார். மூன்று என்று சொன்னது ஐந்துக்கு உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பஞ்சிகரணத்தினால் ஐந்து பூத வ்வுருபங்களாக இருப்பதனால் எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களின் வ்யவஹாரம் பொருத்த முள்ளதாக ஆரும்— பஞ்சபூத ஸங்காதாத்மகங்களான வஸ்துக்களிடத்தில் எந்த பூதாம்சம் எதில் அதிகமாக இருக்கிறதோ, அதை அனுஸரித்து அந்த வஸ்துவினிடம் அந்த வ்யவஹார மென்று வ்யவஸ்தை அறியத்தக்கது. இவ்வண்ணம் முதலில் பூதங்களில் பூதாந்தர ஸத்பாவம் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் ஸத்ருசமான வஸ்துவினிடம் ஸத்ருசாந்தர வஸ்து ஸத்பாவத் தைச்சொல்லுகிறார்— ஸோமலதை இல்லாவிடில் பூதிகமென்று வழங்கப் படுகிற சிந்திக்கொடியானது யாகங்களில் உபயோகிக்கத்தக்கதென்று ச்ருதியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸோமலதையின் அவயவாம்சமானது பூதிகத்திலிருப்பதால் ஸோமயில்லாவிட்டால் அந்த ஸோமலதால் தானத்தில் பூதிகத்தை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று ச்ருதி கூறி இருக்கிறதென்று ப்ரமாண நுருணமான நியாயத்தை அறிந்தவர்கள் அறிவிஞர்கள். நெல் இல்லாவிட்டாலும் நெல்லின் அம்சம் இருப்பதால் நீவாரம் க்ரஹிக்கத்தக்கதென்றும் ச்ருதி சொல்லுகிறது. எந்த த்ரவ்யம் எந்த திரவ்யத்தின் ஓரம்சத்தை அடைந்திருக்கிறதோ, அந்த த்ரவ்யமே அதற்கு ஸத்ருசம். சிப்பி முதலியதில் ரஜதம் முதலிய வஸ்துளின் ஸத்தையானது ச்ருதியினாலேயே அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெள்ளி சிப்பி முதலிய வஸ்துக்களின் வ்யவஹாரபேதமானது அந்த அந்த வஸ்துக்களின் ஆதிக்யத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டது. நேரில் காணப்படுகிற சிப்பி முதலியது வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஸத்ருசமாயும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் அந்த ரஜதத்திற்கு இந்த சிப்பியில் இருப்பானது ப்ரதீதியினாலும் நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கிறது. ஒரு ஸமயத்தில் கண் முறலியவற்றின் தோஷத்தால் சிப்பியின் அம்சத்தால் விடுபட்ட ரஜதம்சம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அதனால் ரஜதத்தில் விருப்பமுள்ளவன் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். கண்ணின் தோஷம் நசித்து ரஜதம்சம் க்ரஹிக்கப்பட்டால் அதிலிடத்தினின்றும் நிவ்ருத்திக்கிறான். ஆகையால் சிப்பி முதலியவைகளில் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்க ளிருப்பதாக அறியப்படுவது யதார்த்தம். இது சிப்பி என்கிற ஞானத் தால் முந்தி உண்டான வெள்ளி என்கிற ப்ரமாந்தக ஜ்ஞானம் பாதிக்கப் படுகிற தென்பதும் சிப்பி அம்சத்தின் ஆதிக்ய க்ரஹணத்தால் பொருத்த முள்ளதாக ஆகிறது. இது வெள்ளி என்கிற முதன்மையான ஜ்ஞானமும் இது வெள்ளியல்ல, சிப்பிதான் என்கிற பிந்தினகாலத்தினுண்டாகிற ஜ்ஞா னமும் சிப்பியினுடைய அதிகாம்சத்தின் நுறைவு நிறைவுகளை க்ரஹிக்கா மையால் ஏற்படுகிறதே ஒழிய, ரஜதம் பொய், சிப்பியானது மெய்ப்பொ ருள் என்கிற ஜ்ஞானத்தினுண்டாகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் சொல்லப்பட்ட போகிற யதார்த்த க்யாதியே தன் ஸித்தாந்த மென் பதைக்காட்டுகிறார்—அதலா என்று. அந்த யதார்த்தக்யாதியே ரூபரம்பரோபதேச க்ரமத்தால் ப்ராப்தமாயிருக்கிற தென்பதைக்காண்பித்துக் கொண்டு அதை ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்—யதார்த்தம் என்று. வேதவீதாம் - பகவத்போதாயநர் நாதமுனிமீசர் முதலியவர்களுடைய என்று அர்த்தம். எதனாலென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல் லுகிறார்—சீருதிஸ்மிநுதிப்ய: என்று சுருதியைக் காண்பிக்கிறார்—பஹுஸ்யாம்என்று. ஆகி சப்தத்தால் நாமரூப வ்யாகரணம் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிக்கின்றி; ஸ்ரமலா: இது முதலான வாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்திதி ப்ரளயம் முதலியது க்ர ஹிக்கப்படுகிறது, ஸ்ருஷ்டி முதலியது தொடக்கம் எந்த ப்ரகாணத்திற்கோ அது ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபக்ரமம், இந்த ச்லோகார்த்தம் எதற்காக வென்று வினவப்படுமேயா லுல் சொல்லப்படுகிறது. பாடக்ரமத்தால் அண்டஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகு த்ருவ்ருத்கா ணம் ஏற்படுகிறது. அண்டஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தியும் த்ருவ்ருத்காணமிருக்கிறது. அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்காகவே த்ருவ்ருத்காணம் ப்ரமாத்மாவினால் செய்யப்பட்டிருப்பதால் த்ரு வ்ருத்காணம் உபாயம். அண்ட ஸ்ருஷ்டியானது அந்த த்ருவ்ருத்காணரூபமான உபா யத்திற்குப்பலம். உத்த்பத்தியில் பலம் பிந்தி உண்டாகிறது, ஸங்கல்பத்திலோ அதா வது அதுவிஷயமான மனோபாவத்திலோ முந்தி உண்டாகிறது. உபாயமோ வென்றால் உத்த்பத்தியில் முந்தி உண்டாகிறது. ஸங்கல்பத்தில் பிந்தி உண்டாகிறதென்பது எது எதனால் எவ்வீதம், இது முதலியதில் லோகப்ரவீர்த்தம். ஆதலால் ‘நாமரூபே வ்யாகரவாணி தாலாம் த்ருவ்ருத்மேகைகாம் கரவாணி’ என்கிற இந்த வ்யஷ்டி ஸ்ரு ஷ்டிஸங்கல்ப வாக்கியத்தில் அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்கு உபாயமாக இருக்கிற த்ருவ்ருத்கா ணமானது பிற்பாடு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘நாமரூபே வ்யாகரோத், தாலாம் த்ருவ்ரு த்மேகைகாம் கரோத்’ என்கிற உத்த்பத்திவாக்கியத்தில் நாமரூபவ்யாகரணமானது முந்திசொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட பலமாக இருப்பதால் த்ருவ்ருத்காணமானது பல ரூபமான ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தினதென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அர்த்தக்ரம த்தால்பாடக்ரமத்திற்கு பரதம் ந்யாய்யமாக இருப்பதால். அக்னிஹோத்ரம் ஜுஹோதி, யவாகூம் பசதி என்பதுபோல—இந்த அர்த்தத்தில் ரிதர்சனம் தொடக்கத்தில் பஹு ஸ்யாம் ப்ராஜாயேய’என்கிற வாக்கியம். இந்த இடத்தில் பஹுஸ்யாம் என்று பலஸங்க ல்பம். அதற்காக ‘ப்ராஜாயேய’ என்று அந்த பலத்தினுடைய உபாய ஸங்கல்பம். இதனால் ‘எது எதனால் எதற்காக’ இது முதலிய உலகப்ரவீர்த்தியினால் மாத்திரம் இந்த இடத்தில் த்ருவ்ருத்காணத்திற்கு பலபூத ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தின காலத்திலிருந்தல் நிச்ச யிக்கப்படவில்லை. ‘தொடக்கத்திலிருக்கிற ஸங்கல்ப வாக்கியத்தின் ஆனுருண்யத்தா லும் இவ்வாறு ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டது. இவ்வீதமாகத்ருவ்ருத்காணத்திற்கு அண்ட ஸ்ரு ஷ்டிக்கு முந்தி இருத்தலை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக தொடக்கத்திலிருக்கிற ஸங்கல்ப வாக்கி யம் அதற்கு அநுருண்மென்பதை தெரிவிப்பதற்காக பஹுஸ்யாம் இது முதலியத ற்காக எடுக்கப்பட்டது. அண்டத்திற்குள்ளடக்கி இருக்கிற அக்னிமுதலிய வஸ்துத் களில். த்ருவ்ருத்காணம் காட்டப்பட்டிருப்பதால் அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குப்பிறகு த்ருவ்ருத் காணம் என்கிற சங்கைவர ச்ருதியின் அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ஏவம்ஹி ப்ராத்யேஷ்ட ண் உபலப்யதே என்று. அக்னிமுதலிய சில வ்யத்திகளில் மூன்று ரூபங்களைக்காட் டினது இவ்வளவுதானென்கிற புத்தியினாலன்று- பின்னையோ அண்டத்திற்குள்ள டக்கி இருக்கிற வஸ்துவே ப்ராத்யக்ஷமாகக் காண்பதற்கு யோக்யமாக இருப்பதால் முற்கூறப்பட்டிருக்கிற த்ருவ்ருத்காண ஸம்பாவனையைக்காண்பதற்காக வென்று கரு

த்து அண்டஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தியே த்ருவருத்ராணியிருக்கிறதென்பதை ஸ்பஷ்டமாக
 நூலாபிஷ்டா—புராணேச என்று. இந்த உபநிஷத்தில் மூன்றுபுருஷங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி
 சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற ஸ்ருஷ்டிக்குக் க
 வை உரைக்கப்பட்டது இது வேறு தத்துவங்களின் ஸ்ருஷ்டியை எடுத்துக் கூறும் பாக
 னாயத்தில் அவைகளுக்கும் மிச்சத்தைக் காண்பிப்பதற்காக வெவ்வேறான நூலாபி
 தந்தாக புராணவசனங்கள் உதாரணிக்கப்பட்டன. 'வைஷ்ணவோ' என்று சொன்னதன
 ல் ஸ்ருஷ்டிபாமை புராணங்களைக்கூட்டிலும் ஸத்வோத்தரமாக இருப்பதால் விஷ்ணுபுராண
 த்திற்குப் பராமான்யம் ஸூசிபிபிக்கப்பட்டது. 'ஸாத்விகேஷு ச ஸர்வேஷு விஷ்ணோ
 மஹாத்மயமீத்யதே' ஸத்வோத்தர பாதானங்களான எல்லாப் புராணங்களிலும் விஷ்ணுவு
 க்குமஹாத்மயம் பகரப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஸம்ஹத்தம், ஸமா
 தத்வம் என்று இரண்டு அவஸ்தைகளே தந்தின்தன. ஸம்ஹ தத்வமாவது--தனியாகப்
 பிரித்த இருப்பதற்குத்தக்கதான ஸம்யோகமாத்மம். ஸமாததத்வமாவது--தனித்து இருப்
 பதற்குத் தக்கதான ஸம்சுலேஷ விசேஷம். இந்த இரண்டு தன்மைகளும் மாயையால்
 ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு சத்தியந்தவையாக ஆயினவென்று சொல்லுகிறார்--நாநாவிர்யா
 என்று. இவைகள் இரண்டுகளையும் அடைத்ததனால் ஸ்ருஷ்டித்தனவென்று சொல்லுகி
 ரார்--ஸமேத்ய என்று. ஒவ்வொரு பூதத்தினிடத்திலும் எல்லாபூதங்களும் இருக்கின்ற
 தானேயானால் எல்லாசபகங்களும் எல்லாவஸ்துக்களிடங்களிலும் ப்ரயோகிக்கப்படலா
 யே என்று கேட்கப்படுமோயில் சொல்லுகிறார்--பாஸ்பரஸமாசாராயா என்று. ஆசா
 யிக்கின்ற மந்த்ருகங்களுக்கு ஒருபூதமானது ஆராம். ஆசரிதாசரிய பாவமானது குறை
 ந்நிருத்தல் அகமொக இருத்தல் என்கிற தன்மையைக்காரணமாகவுடையது--சப்த வ்ய
 வஸ்தை அதனால் உண்டிபண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்று ச்ருதி. எடுக்கப்பட்டிருக்
 கிற வசாத்நிற்குப் பிறகு "ஸம் ப்ராப்யைக்யமசேஷத: " என்று. முழுமையும் ஸமா
 ததத்வம் கூறப்பட்டது. 'மஹாத்மய: " என்கிற 'பாடமிருக்கும்பொழுதே வருத்தப
 கத்தைப்பரிஹரிப்பதற்காக தன் க்ரந்தத்தில் பாவபகரர்களால் 'மஹாத்மய: ' என்று
 சொல்லப்பட்டது. இதுதான் ச்ருதியின் அபிப்ராயம் என்பதை உருகிப்படுத்துவதற்
 காகஸூத்ராசாரூபை வசனத்தைக் காண்பிக்கிறார்--ஸூத்ரா: என்று. 'தத:ஸூத்ரா
 சாரோபி அவதத்' என்று அர்வயம். தத:--இந்த அர்த்தம் ச்ருதி ஸ்ருதி வரித்த
 மாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம். இவ்விதமாக முதலில் பூதத்தில் வேறு பூதங்
 களின் இருப்பு கூறப்பட்டது. ஸத்ருச வஸ்துவில் இனிமேல் சொல்லப்பட்டபாசு
 ஸத்ருசாத்ர வஸ்துவின் ஸத்பாவத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால். தேநாபிதா
 பிதா-ஆதிக்கத்தால் அபிதான வ்யவஸ்தை என்று அர்த்தம். துல்ப வஸ்துவினிடம்
 துல்யமான வேறு வஸ்துவின் ஸத்பாவத்தைச் சொல்லுகிறார்--ஸோம என்று. ந்யாய
 வித: - பரீக்ஷர்கள். "ஸோமோபலேபூதிகாபிஷ்டாணுயாத் " என்கிற இந்த விதி
 யானது நியமத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸோமமில்லாவிட்டால் அதற்கு
 ஸமானமாக இருக்கிற வேறு வஸ்துக்களிடத்தில் தானாக பிரவ்ருத்தி வருவதால்-
 இதற்கு துல்யமான ந்யாயவரித்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்--வீரீஷி என்று. வீரீஷி
 பாவத: - வீரீஷியின் அவயவங்களிருப்பதால். அப்படியானால் எவ்வாறு ஸத்ருச வஸ்த
 துவினிடம் ஸத்ருசமான வேறு வஸ்துவின் இருப்பு என்று சொல்லப்பட்டால் கூறு
 கிறார்--நதேவ என்று. இதனால் சிப்ரி முதலியவற்றில் 'ஜதம் முதலிய வஸ்துக்
 ளுடைய அவயவங்களின் இருப்பு பலித்தாகென்று சொல்லுகிறார்--ஈகீத்யாதேன
 என்று. ச்ருத்யைவ போதித:--பாதிநிதி ச்ருதியினாலேயே அபிமதமாக பலித்து விட்
 டது. அன்றிக்கே த்ருவருத்ராண ச்ருதியினாலேயே அறிவிக்கப்பட்டிருந்தல் பலித்
 தது. சிப்பியில் தேஜஸினால் ப்ரசாமான ரூப்யம்சமானது த்ருவருத்ராணத்தினால்.

வித்திக்கிறதென்று அர்த்தம். எவ்வாறு சப்தபாயேசத்திற்கு வ்யவஸ்தை என்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நூப்ய என்று, சிப்பிவெள்ளி இவ்விரண்டுருக்கும் ஸாந்ருசயமிருக்காலன்றோ சிப்பியில் வெள்ளியின் ஸத்பாவஸித்தியும் சப்த வ்யவஸ்தைக்கு பூயஸ்த்வேறே தகத்வஸித்தியுமென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நூப்யாதி என்று. இல்லையேல், சிப்பியில் வெள்ளியைச்சார்ந்த ஓர்மச்சிருப்பதில் வேறு ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—நூப்யாதி என்று. அதனாலென்ன வென்றுகேட்கில் சொல்லுகிறார்—அந்: என்று. ப்ரதிதே: - வெள்ளிக்கு ஸமாணமென்று ப்ரதிதி வருவதால். சிப்பி முதலியவற்றில் வெள்ளிமுதலிய வஸ்துக்களின் அவயவஸ்தைதயானது எப்பொழுதும் க்ரஹிக்கப்படுமேயானால் ப்ரவ்ருத்தியும் எப்பொழுதுமுண்டாகும். பாதமும் பொருத்தாமல் போகுமென்று சொல்லப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—கநாசீத் என்று. சக்தியின் அம்சத்தை க்ரஹியாமலிருப்பதற்குதோஷம் காரணம். சிப்பியின் ப்ராசாயஜ்ஞாதத்தினால் அபிபவயில்லாமையாலும் அத்ருஷ்டவசத்தாலும் ரஜதம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அத்ருஷ்டவசத்தாலும் அந்த சிப்பியில் ஜலம் என்கிற க்ரஹணயில்லாமையாலென்று சொல்லப்பட்டபோகிற தன்னே. வேறு உதாஹரணங்களில்கூட உபஜீவ்யத்தின் பொருட்டன்றோ அந்த இடத்தில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூயஸ்த்வேற பாத்யபாநகபாஸ: என்று. சிப்பியின் ஆகியத்தால் அந்த சிப்பி விஷயமான ஜ்ஞாஸத்திற்கு பாதகத்வம். அதனாலேயே ஜாதத்திற்கு அல்பத்வம் வரித்தம். அதனால் ரஜத ஜ்ஞாஸத்திற்கு பாத்யத்வமென்று கருத்து. பூயஸ்த்வேற என்று சொன்னதனால் ப்ராந்தி ஜ்ஞாஸத்திற்கு ரஜத பூயஸ்த்வ மிருப்பதால் அதனால் சிப்பி என்கிற ஜ்ஞாஸத்திற்கு பாத்யத்வ சங்கைகரை அதை விலக்குவதின் பொருட்டு பூயஸ்த்வத்தால் பாத்யபாதகபாஸத்தை உபபாதிக்கிறார்—குகநி என்று.

அப்யனே ! சிறைவு இருக்கையில் குறைவு க்ரஹிக்கப்பட்டதே யானால் அர்யதா க்யாதியன்றோ—இம்வண்ணமல்ல. குறைவின் க்ரஹம் அதாவது வைகல்யத்தின் க்ரஹம் வைகல்யக்க்ரஹமல்லவன்றோ—பின்னையோ சிப்பியின் அதிகமாக வைகல்யத்தால் க்ரஹம். அதாவது அந்த அதிகம்சத்தை விட்டு க்ரஹம்- அதன் அக்ரஹமென்று பலித்தது. பூயஸ்த்வத்தை முழுமையும் க்ரஹித்தல். அந்த பூயஸ்த்வஸாகல்யத்துடன் கூடியதாக க்ரஹம். அந்த இரண்டு க்ரஹங்களுடைய ரூபாத்ஸ்வபாவத்தால். அப்படிப்பட்ட க்ரஹணைத்மமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். அல்லது பருவரீ ஹி ஸமாஸம், பாவப்ரதானமான கிரீதேசம், முற்பட்டும் பிற்பட்டிருக்கிற இரண்டு ஜ்ஞாஸங்களும் அப்படிப்பட்ட ரூபத்துடன் கூடி இருப்பதால் பாத்யபாதகபாவம் என்று பொருள். ஜ்ஞாஸத்துக்கு பாதிக்கப்பட்டதக்க தன்மையானது ஸ்வரூபத்தாலன்றும், விஷயத்தாலுமன்றும், பின்னையோ பாதிக்கப்பட்டதக்க ப்ரவ்ருத்தியுடன் கூடி இருத்தல். பித்தி உண்டாகிற ஜ்ஞாஸத்திற்கு பாதகத்வமாவது முந்தின ஜ்ஞாஸத்தினால் உண்டாகிற ப்ரவ்ருத்தியைத் தடுத்தல். அர்யதாக்யாதிவாதத்திலும் ஜ்ஞாஸத்திற்கு ஸ்வரூபத்தால் பாதிக்கப்பட்டதக்க தன்மையானது அபிமதமல்லாதது. பின்னையோ விஷய பாத்யத்வமே அபிமதம். நமக்களெவென்றால் ஜ்ஞாஸத்திற்கு பலபூதமான ப்ரவ்ருத்திக்கு பாத்யத்வமென்றுபேதம். ப்ரவ்ருத்திக்கு பாதித்தவமாவது தடை செய்யப்பட்டிருக்கிற உத்தபத்தியுடன் கூடி இருத்தல், அல்லது பயனில்லாமலிருத்தல். நாத: என்று மித்யார்த்த ஸத்யார்த்த சப்தங்களை அன்யனுக்கு அபிமதமான மித்யாத்வ ஸத்யத்வங்கள் சொல்லக்கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

வனவா ஸவக்ஸ்ய ஸவக்ஷை வ்யவஹாரவ்யவஸ்திதி: || ஸ்வஸ்தே உ
 ப்ராணிநாம் வாண்யவாவாநாமுண்ணம் ஹவதெவ தததாநாஷ
 ரோத்ராநாஹாவ்யா: தததாநாவலாநா: தயாஹுதாஸ்யாப்யாஸ்ய
 ஜெனே | தயா ஹி ஸ்ருதி: ஸ்வஸ்திஷ்யா “ந தத்ரு ரயா ந ர
 யயொமா ந வநாநொ ஹவணி | சுய ரயாநு ரயயொமாநய
 ஸ்யஜதே | ந தத்ராநநநா ரோஷ: ப்ரோஷொ ஹவணி | சுயாநநா
 நுஷ: ப்ரோஷஸ்யஜதே | ந தத்ரு வெஸனா: வாஷ்ரிண
 ஸ வநெரா ஹவணி | சுய வெஸனாநுஷ்ரிண ஸ்வஸ்திஷ்யஜதே |
 ஸ ஹி சுததா” இதி | யஜ்ஞவி ஸகதெதரவாநுஷாநாஹாவ
 தயா ததாநீ ந ஹவணி | தயாநவி தததாநாஷரோத்ராநாஹாவ
 தயா தயாவியாநயதாநீஸ்யஸ்யஜதி | ஸ ஹி சுததா—தஸ்ய
 ஸத்யஸ்தேவஸ்யாஸ்யப்யுஸக்தேவ்யாவியம் சுதத்யுக்மா ஸ்வஸ்திஷ்ய
 ய: | “ய வநஷாஸாஸ்வஷா ஜாமதிட்காரி: காரி: வாநா
 ஷொ நிதிபீர்ண: | ததேவ ஸக்தம் ததேவ ததேவாப்யேத
 ரோஷ்யதே | தஸிந்தொகாஸ்திதாஸ்வஸ்தே ததா நாதேதி கஸுந”
 இதி உ | ஸாநித்ருகாரொநவி “ஸநெய்ய ஸ்யஷிராஹ ஹி, நிதி
 தாரதெனெகெ வாத்ராடியய” இதி ஸாநித்ருகயெத ஸாஸ்வஷ
 யேஷா ஜீவஸ்ய ஸ்வஷ்யுக்மரோஸகே “ரோயாரோத்ருநா காதேத்ரு
 நாமஸிஷ்யுக்மரோபக்யாஸ” இத்யாதிநா ந ஜீவஸ்ய ஸ்வ
 ஸ்ரோத்ருண ஸ்வஷ்யுக்மரோபவஷ்யதே | ஜீவஸ்ய ஸாஹாவிகஸத
 ஸ்வஸ்தேவாஷே: சுததஸ்ய ஸாஸாரத்யாயாநிஷ்யுக்மரோபக்யாஸ
 ராஸ்யாஸெஸ்ய தததாநாஷரோத்ராநாஹாவதயா ஸ்யப்யுஹ
 தா ஸ்யஷிரிய | “தஸிந்தொகாஸ்திதாஸ்வஸ்தே ததா நாதேதி
 கஸுந” இதி பாரோதெவ தத்ரு ஸ்வஷ்யுத்ருவமயேதே—இதி வ
 ரிஹரதி | சவவரகாஷிஷா ரயாநஸ்ய ஸ்வஸ்திஷ்ய: ஸ்வஸ்திஷ்ய
 நெவ ஷேஸாநாநாமிரோஜாநிஷேகயிரெஸ்தாடியய வாண்யவ
 வஸ்தாஹுதாஸ்யாநதேவஸ்யாநிஷேகாநாஸ்யாநதேவஸ்யாநாஸ்யாநதே
 வவஷ்யதே ||

பூரீபாஷ்யம்—

இவ்வண்ணமாக எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் எல்லாவஸ்துக்களின் அம்சங்களோடு சேர்ந்திருந்த லென்கிற தன்மை இருந்தபோதிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களுடைய அம்சங்களின் பூயஸ்த்வ ஸாகல்ய வைசல்ய க்ரஹங்களால் அந்தந்த வஸ்து விஷயமான வ்யவஹாரம் உலகத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிறது. ஸ்வப்நத்திலும் ப்ராணிகளின் புண்யபாபாறுகுணமாக 'பரம புருஷனாலேயே' அந்தந்த புருஷனால் மாத்திரம் அனுபவிக்கத்தக்கதார்பும் அந்தந்த காலத்திலே முடிவுள்ளவைகளுமான அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன. இந்த விஷயத்தில் ச்ருதி ப்ரமான ஸம்பாதமிருக்கிறது. ஸ்வப்ந விஷயமான ச்ருதியாவது. அந்த ஸ்வப்நத்தில் நேராக ஜாக்ரத்தசையில் காணப்பட்டிருக்கிற ரதம் முதலியவைகளுக்கு ஸஜாதீயங்களான ரதங்களும் ரத்யங்களான அச்வங்களும் மார்க்கங்களும் இல்லை. அந்த ஸமயத்தில் விஜாதீயங்களான ரதங்களையும் ரத்யங்களான அச்வங்களையும் மார்க்கங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறார். அந்த ஸ்வப்நத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக ஜாக்ரத்தசையிலனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற 'ஐ' ஆநந்தம் முதலியவைகளுக்கு ஸஜாதீயங்களான ஆநந்தங்களும்இல்லை. § முத்துக்களும்இல்லை § ப்ரமுத்துக்களும்இல்லை. அந்த ஸமயத்தில் விஜாதீயங்களான ஆநந்தங்களையும் முத்துக்களையும் ப்ரமுத்துக்களையும் ஸ்ருஷ்டிபண்ணுகிறான். அந்த ஸ்வப்நத்தில் த்ருஷ்ட ஸஜாதீயங்களான சிறு குட்டைகளும் புஷ்கரிணிகளும் நதிகளும்இல்லை. விஜாதீயங்களான சிறியகுட்டைகளையும் புஷ்கரிணிகளையும் நதிகளையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அந்த பரமபுருஷன்எல்லவோ கர்த்தா என்று. ஸ்வப்நாவஸ்துத்தில் ஸூப்தனுபவிக்கப்படுகிற வஸ்துக்கள் அவனைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் எல்லோராலும் அனுபவிக்கத்தக்கவைகளாக ஆகிற இல்லை. ஆயினும் அந்த ஸூப்தனுப புருஷனால் மாத்திரம் அனுபவிக்கத்தக்கதார்க அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களை ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அந்த பரமபுருஷன்எல்லவோ ஸ்வாபகாரிக வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவன். ஸத்ய ஸங்கல்பனாகவும் ஆச்சார்யகரமான சக்தியுள்ளவனாகவுமிருக்கிற அந்த பரம புருஷனுக்கு அப்படிப்பட்ட கர்த்துத்வம் ஸம்பவிக்கிறதென்று அர்த்தம். எந்த புருஷன் இந்த பிராணிகள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதுதானாகவே ஸங்கல்பித்து ஸங்கல்பித்து விசித்திரமான பதார்த்தங்களை உண்டுபண்ணு விற்கொண்டு விழித்துக்கொண்டிருக்கிறானே அந்த பரமபுருஷனே ஜீவியாதீர்மபன். அவனே ப்ரஹ்மசப்தத்தால் சொல்லத் தக்கவன். அவனே அழிவில்லாதவன் அல்லது மோகஷத்தை அளிப்பவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். அந்த பரம புருஷன்எல்லா உலகங்களும் அடைந்தி

ஐ. ஆநந்தம்—விநியோகத்தினுண்டாகும் ப்ரீதி.

§ = முத்து—விபூதுவான போக்ய வஸ்துவைப் பார்ப்பதனுண்டாகிற ப்ரீதி.
ப்ரமுத்து—அஸாதாரணமான போக்யத்வ ஜ்ஞாநத்தினுண்டாகிற ப்ரீதி.

ருக்கின்றன. அந்த பரம புருஷனை ஒருவனும் ஜ்ஞாநத்தினாலும் பலத் தினாலும் சக்தியினாலும் அதிகரமிக்கிருனில்லை என்றும். ஸூத்ரகாரரும் 'ஸந்த்யேஸ்ருஷ்டிராஹஸி - நிர்மாதாரஞ்சைகே புத்ராதயஸ்ச-என்கிற' இர ண்டு ஸூத்ரங்களால் ஸ்வப்ந ஸமயத்தில் அபிவ்யக்தங்களாகிற ஸ்விதுக்கள் விஷயத்தில் ஜீவனுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தை ஆசங்கித்து 'மாயாமாத்ரஸ்துகார்த் ஸந்த்யேநா நபிவ்யக்தஸ்வரூபத்வம்' இது முதலியதால் ஜீவனுக்கு ஸங் கல்பமாத்ரிதத்தினால் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் பொருந்துகிறதில்லை. ஜீவனுடைய ஸ்வாபாவீதமான ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய எல்லாநுணங்களும் ஸம்ஸார நகசையில் அபிவ்யக்த ஸ்வரூபமாக இல்லாததால், அந்த ஜீவனுக்கு விசித்ர பதார்த்த ஸ்ருஷ்டியானது பொருந்தாது. உறுங்கிக் கொண்டிருக்கிற அந்தந்த புருஷனால் மாத்ரமனுபவிக்கத்தக்கதாக ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த ஆச்சர்ய கரமான இந்தப்பதார்த்த ஸ்ருஷ்டியானது ஈசுவரனுடையதே. தஸ்மின்லோ காச்ரிதாஸ் ஸர்வே தது நாத்யேதி கஸ்சந=என்பதனால் பரமாத்மாவே அந்த ஸ்வாப்ந பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்ரஷ்டாவென்று அறியப்படுகிறதென்று பரி ஹரிக்கிருர்— ஐ அபவரகம் முதலிய இடங்களில் படுத்திக்கொண்டிருக்கிற வனும் ஸ்வப்நம் காண்பவனுமான மனிதனுக்கு அவன் செய்திருக்கிற புண்ய பாபங்களுக்கு பலமாக இருக்கிற தேசாந்தரகமனம் ராஜ்யாபிஷேகம் சிரச்சேதம் முதலியவைகள். தன் தேஹத்தாலேயே அனுபவிக்கத் தகாதவை களாக இருப்பதால் படுத்திருக்கிற தேஹத்திற்கு ஸமானமான் ரூபம் அவ யவங்களின் அமைப்பு இவைகளுடன் கூடிய வேறு தேகத்தின் ஸ்ருஷ்டியி னால் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகின்றன.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஏவம் என்று. ஸர்வஸ்ய ஸர்வத்வேபி வ்யவஹாச வ்யவஸ்திதி: - ஹாரம் உபாதா னம் முதலிய நியமம். இவ்வண்ணம் பூபஸ்த்வ ஸாகல்ய வைகல்யங்களென்று அர்த் தம். ஸாதாஹார க்ரஹணம், பேதாஹார தோஷம், அத்ருஷ்டம் இவைகள் எல் லாவாதிங்களும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். அவ்வவவினாலே ப்ரவ்ருத்தி முதலிய வற்றுக்கு ஸம்பவமிருக்கையிலங்குட அதிக கல்பணியில் அன்யர்களுக்கு கௌரவம் ஏற்படும். அதில் இஷ்டமான ரூபரூபிகளின் தொடர்ச்சியான பாரத்தால் ப்ரவ்ருத்தி த்வேவிக்கப்பட்ட ரூபரூபிகளின் நிரந்தர பாரத்தால் க்வருத்தி. ரூபம் ரூபி இவ்வி ரண்டுக்கும் வேறு தர்மியினிடமிருத் தலுக்கு விரோதியான வேறு தர்மத்தாலாசா ரிக்கப்பட்டிருத்தலின் பாவரஹத்தால் ப்ரஹ்ம் நிரந்தரபாரம், அதனாலேயே பேதத் தின் க்ரஹணமில்லாமையால் ப்ரவ்ருத்தி சொல்லப்படுமேயானால் ரஹ்ம் ஸர்ப்பங் களின் பேதத்தை ரஹிக்கின்றபடியும் ஸம்பத்தில் க்வருத்தி உண்டாகக்கூடாது என்கிற இது முதலிய கேள்விகள் அவகாசத்தை அடைகிறதில்லை. ஏது அன்ய

ஐ அபவரகம்—தாழ்வாரம்.

மதத்தில் வேறுசுயாதிக்கு வேறுதவாக ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறதோ, அதே நமக்கும் ப்ரவ்ருத்தி முதலியவற்றுக்கு வேறுது. ப்ராபாகசர்களால் மந்தார்த்தவாதங்களூடைய அர்த்தங்களின் தாற்ப்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் பேதக்ரஹமொன்றினாலேயே கிர்வாஹம் செய்யப்பட்டது. இந்த இடத்திலோவென்றால், மந்தார்த்தவாதங்களுக்கு ப்ரஜீயமானமான அர்த்தத்தில் ப்ராமான்யத்தை ஒப்புக்கொள்வதால் உபநிஷத் பாகங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற த்ருவ்ருத்தகரணத்தையும் அதனால் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிற பஞ்சிகரணத்தையும் ஈச்வரனால் செய்யப்படும் ஸ்ருஷ்டி விசேஷத்தையும் அவ்வாறே ப்ரதிகிதி கியாயத்தையும் பேதத்தினது அச்சுறுத்தையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு கிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று வைஷம்யம். அந்த இடத்தில் ஒரு பூதத்தில் வேறு பூதப்ரமமுண்டாவதற்கு த்ருவ்ருத்தகரணத்தால் கிர்வாஹம் ஸ்பஷ்டமாக செய்யப்பட்டிருக்கிறது. துல்யமான வஸ்துவினிடம் துல்யமான வேறுவஸ்து ப்ராமமுண்டாவதற்கோவென்றால் கிர்வாஹமானது ப்ரதிகிதி கியாயத்தினாலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. த்ருவ்ருத்தகரணத்தினாலோவென்றால் உபயோக மில்லை என்று சில ஆசார்யர்கள். த்ருவ்ருத்தகரணமும் விஜாதியமான பூதங்களாலாமபி க்கப்பட்டிருக்கிற ஸத்ருசுவஸ்துவில் விஜாதீய பூதங்களாலாமபிக்கப்பட்டிருக்கிறஸத்ரு சாத்ர வஸ்து ப்ரம கிர்வாஹத்திற்கு உபாயமென்றும் ஸம்ப்ரதாயம். ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் ஸர்வஸ்ய என்ஹி பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற க்ரந்தங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தால் அவ்வாறு அறியப்படுகிறது. ஆதலால் த்ருவ்ருத்தகரணச் சுவணத்தாலும் பஞ்சிகரண ஸ்மரணத்தாலும் ப்ரதிகிதிந்யாயத்தாலும் ஸத்ருசுவஸ்துவில் ஸத்ருசாத்ர வஸ்து புத்தியின் யாதார்த்தம் கிருபிக்கப்படுகிறது. அறிஞரோ! ஸத்ருசுவஸ்துவில் ஸத்ருசமான வேறுவஸ்து ப்ரமமுண்டாவதற்கு எவ்வாறு த்ருவ்ருத்தகரணத்தால் உபயோகம்? த்ருவ்ருத்தகரணத்திற்கு முந்தி ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவங்களில்லைய யன்றோ—அப்படி இருந்தாவன்றோ த்ருவ்ருத்தகரணமடியாக சிப்பியில் ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களின் சேர்க்கை உஷ்டாகலாம், அதோ இல்லை, த்ருவ்ருத்தகரணம் அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தியதாக இருப்பதால். சொல்வப்படுகிறது. பாஞ்ச பெனதிகங்களான பதார்த்தங்களில்கூட ஒரு கார்யமானது பரிணாம விசேஷமுன்னதும் ப்ராசுர்யத்துடன் கூடியதுமான ஓர்ானொரு பூதத்தால் ஆம்பிக்கப்படுகிறது. அதில் எந்த கார்யமானது எவ்வித பரிணாமமுன்ன எந்த பூதத்தின் அதிகாம்சமுன்னதோ அவ்விதமான பரிணாமமுன்ன அந்த பூதமானது வேறு கார்யங்களில்லக்கூட இருப்பதால் அவைகளில் அப்படிப்பட்ட அந்த பூதத்தினூடைய அதிகாம்சங்களூள்ள அந்த கார்ய விஷயமானபுத்தி உபபன்னமாகிறது. என்றாலும் அவாந்தரமான ஆகார விசேஷமானது த்ருவ்ருத்தகரணத்தையிலில்லை, அப்படி இருந்தபோதிலும் த்ருவ்ருத்தகரணத்தினால் கார்யத்தில் அனுபரவிஷ்டமான அந்த பூதத்திற்கு கார்யார்த்தங்களின் அவயவங்களுக்கு ஸமானமான பரிணாமம் ஸம்பவிப்பதால் வேறு பெனதிகத்தில் உண்டாகிற வேறு பெனதிக புத்திக்கு யாதார்த்தம் பொருந்துகிறது. அவ்வாறே சிப்பியில் உள்ளடங்கி இருக்கிறதும் சக்வபான்வர ரூபமாக பரிணமித்திருக்கிறதமான தேஜோம்சத்திற்கு ரஜதத்தோடு நன்கு ஒற்றமை இருப்பதால் ரஜதாவய வக்கனோடு சேர்ந்திருந்தல் த்ருவ்ருத்தகரணத்தினால் பொருத்தமுன்னதாக ஆகிறது. ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்கள் அவ்விதமான ஆகாரத்துடன் கூடிய அந்தத் பூதவிசேஷங்களோடு கூடியவைகளாகவே யன்றோ நன்கு காணப்படுகின்றன. அதனால் சிப்பிமுதலிய வஸ்துக்களிடத்தில் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களுடைய அவயவங்களின் வத்பாஷம் இசைவுற்றதாக ஆகிறது. ஐயா! சிப்பி முதலிய வஸ்துக்களில் அறியப்படுகிற

அவயவங்களுக்கு எவ்வாறு வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவமாக இருத்தல் ஸம்பவிக்கும்? அந்த சிப்பியிலுள்ள அவயவங்கள் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களிடத்திலிருந்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டதல்லவன்றோ. உத்தரம் கூறப்படுகிறது. சிப்பியிலிருக்கும் அந்த அவயவங்களுக்கு ஸம்ப்ரதிபன்னமான வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவங்களுடன் மிக்க ஒற்றுமையுள்ள ஆகாரத்தோடுகூடி இருத்தலே ரஜதாத்யவயவத்தினோடு ஒழிய ரஜதம் முதலிய வஸ்துக்களிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டிருத்தலல்ல ஸம்ப்ரதிபன்னமான வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களின் அவயவங்களுக்குப்போல, கடையிலிருக்கிற வெள்ளி முதலிய பதார்த்தங்களின் அவயவங்கள் வேறு ஒரு வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களினிடத்தினின்றாகொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டவைகளல்லவன்றோ-இவ்வண்ணமாகவே பூசிகை முதலிய கொடிகளிடங்களில் அறியப்படா கின்ற ஸோமலகை முதலியவற்றின் அவயவங்களுக்கும் ஸோமாத்யவயவத்தவமாவது ஸம்ப்ரதிபன்னமான ஸோமலகை முதலியவற்றின் அவயவங்களுக்குமிக்க ஒற்றுமையுள்ளதாக இருத்தலே. அதுவும் மிக்க ஸ்பஷ்டமான ப்ராஜீதியினால் வித்தம் அபாதிதமாகவுமிருக்கிறது. சிப்பித்துண்டு பூகிகைமுதலியவைகளில் முறையே வெள்ளி ஸோலகை முதலியவற்றின் ஒற்றுமை இல்லையென்று பாதகப்ச்யயமானது உண்டாகிறதில்லையன்றோ. அந்த ரஜதாவயவங்கள் விஜாதியங்களான சிப்பியின் அவயவங்களின் ப்ராசர்யத்தால் அதிக பாலில் கலந்த ஸ்வல்பஜலம்போலவும் அதிக ஸ்வர்ணத்தில்கலந்த ஸ்வல்ப வெள்ளி போலவும் கார்யகாங்களாக ஆகிறதில்லை. அய்யா! இங்ஙனமாகில் சிப்பி என்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற சிப்பிக்குவியலுக்கு சிப்பித்தன்மையானது புருஷமிருகத்தில் புருஷத்தவம்போல விஜாதியங்களான அவயவங்களின் சேர்க்கையினால் பரிபூர்ணமல்லாததாக ஆகவேண்டும். புருஷம்ருகத்தவமாவது புருஷத்தவம் ம்ருகத்தவம் இவைகளைக்கூட்டிலும் விலகலுண்மையான வேறு ஜாதியே ஒழிய ருறைவுள்ளபுருஷத்தவமுமன்று ம்ருகத்தவமுமன்று என்றுசொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது சக்தி என்று அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற சக்தி ஸமூஹத்திற்கும் சக்தித்தவம் ரஜதத்தவம் என்கிற ஜாதிகளைக்கூட்டிலும் விலகலுண்மையான வேறு ஜாதியோடுகூடி இருத்தல் உண்டாகலாம். அங்ஙனமான பிறகு புருஷம்ருகத்தில் புருஷவ்யவஹாரம்போல சிப்பி என்கிற வ்யவஹாரமானது முக்கியமல்லாததாக ஆகலாம். விஜாதிய வஸ்துவின் அவயவங்களோடு சேர்க்கை பெற்றதும் ப்ரமத்துக்கு அதிஷ்டமானமாகவுமிருக்கிற சக்திக்கு புருஷனோடு புருஷமிருகத்துக்குப்போல வேறு சக்தியோடு மிக்கெருக்கின ஒற்றுமை இல்லாமையால், ஸௌஸாத்த்ருச்யமிருந்தாலன்றோ அந்தந்த வ்யவஹாரங்களுக்கு முய்த்வம் ஏற்படுகிறது. அதில்லாமையாலன்றோ 'வீம்ஹோ தேவாதத:' என்கிறவ்யவஹாரம் அமுக்கியமாக ஆகிறது. சக்தியினுடைய அவயவங்களின் ப்ராசர்யத்தால்சக்தித்தவம் புஷ்கலமாக இருக்கிறது. அதனாலேயே அந்த சக்திஎன்கிற வ்யவஹாரமும் முக்கியமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது ரஜதம்சம் ப்ராசரமாக இல்லாமையினாலேயே ரஜதத்தவமில்லை என்கிற ரஜதபுத்திக்கு யாதார்த்தம் உண்டாக்காமல் போகட்டும். சொல்லப்படுகிறது. புருஷத்தவத்திற்குப்போல சக்தித்தவத்திற்குஅவயவஸங்காத விசேஷத்தில் இருப்பில்லாமையால் அணுப்ரமாணமுள்ள சக்தியினிடத்திலும் சக்தித்தவம் புஷ்கலமாக இருக்கிறது. புருஷத்தவத்திற்கோ வென்றால் ஸங்காத விசேஷத்தில் கிலைபெற்றிருக்கும் ஸ்கபாவமிருப்பதால் ஸங்காதத்திற்கு ஹைகல்ய முண்டாகில் அந்த புருஷத்தவத்திற்கு அபேனஷ்கல்யம். அல்லது அந்த இடத்தில் வேறு ஜாதி இருக்கலாம்-சக்தித்தவமோ வென்றால் அவ்வாறல்லவென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் சக்தியின்

அவயவங்களில் சக்தித்வமும் அந்த சக்தி வ்யவஹாரமும் உபபன்னங்களாக ஆகின்றன. அந்த இடத்தில் விருத்த ஜாதியின் ஸம்பந்தமில்லாமையால், சக்தி என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸங்காசகதிலோ வென்றால் சக்தியின் அவயவங்களுடைய ப்ராசர்யத்தால் அந்த க்ரியையின் வ்யவஸ்த்தையும் சப்தவ்யவஸ்த்தையும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகின்றன. அதிகமான் சிப்பியின் அம்சங்களால் க்லாப்பட்டிருப்பது பற்றி ரஜதாம்சம் க்ரஹிக்கப்படாததால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற சக்தியைச் சொல்வதெண்டுமென்கிற இச்சையினால் அந்த சக்தி விவ்யயமாக ப்ரியோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சப்தமானது முக்கியமென்று உபபன்னமாகிறது. ப்ரமுக்திற்கு அறிவ்ந்தானமாக இருக்கிற சக்திக்கு விஜாதியமான ரஜதத்தின் அவயவங்களோடு சேர்க்கை உண்டாயிருப்பதால் வேறு சக்தியோடு ஸௌஸாத்ருச்யத்திற்குஹாரி ஏற்படுகிறது. சக்த்யந்தரத்திற்கும் அல்பரஜதாம்சத்தோடு கலத்திருப்பதெல்லாம் ரஜதாம்சத்தின் ப்ரியோதானத்தால் சக்த்யந்தர ஸௌஸாத்ருச்யப்ரதீதியானது உபபன்னமாகிறது. சிப்பியின் அவயவங்களுக்கோவென்றால் பாஸ்பரம ஸௌஸாத்ருச்யமானது மிக்கப் பொருத்தமுள்ளது. கூறப்பட்டுள்ளீதியினால் ரஜதாம்சத்திற்கும் ரஜதத்வம் முக்கியம். அந்த அம்சத்தில் விருத்தஜாதி ஸம்பந்தமில்லாமையால் வேறு ரஜதத்தின் அவயவங்களுடைய ஸௌஸாத்ருச்யமும் ப்ரமமுண்டாகிற தசையில் க்ரஹிக்கப்பட்டா நின்ற அந்த ரஜதாம்சத்திற்கு ப்ரகர சக்தி க்ரஹணத்தால் மறைக்கப்பட்டிருத்தலில்லாமையால் ரஜகாவயவ ஸௌஸாத்ருச்யப்ரதீதியானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அதனாலேயே ரஜதவ்யவஹாரமும் முக்கியம். ஆகலால் சக்திமுதலியதில் ரஜதம் முதலிய வஸ்து விஷயங்குத்திற்கு யாதார்த்தம் பொருத்தமுள்ளது—அல்பமாக இருக்கிற ரஜதத்தை அதிகமென்று க்ரஹிக்கும் பகுத்தில் அந்யதா க்யாதி ப்ரஸங்கிக்ருமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. ப்ராசர்ய க்ரஹண மில்லாமையால், அல்பத்தின் அக்ரஹணமேயன்றே அந்த இடத்திலிருக்கிறது. ப்ராசர்யமானது ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும் ப்ரதியோகியாக இருக்கிற சக்தியின் க்ரஹணமில்லாமையால் அந்த ப்ராசர்ய க்ரஹணத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவியாமையாலும் சக்திஸைவீட ரஜதாம்சத்தின் ப்ராசர்யம் க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்பதனால் அந்யதா க்யாதி இல்லை. அய்யா ! அல்பத்வத்தின் க்ரஹணபாவமானது ப்ரகரத்வக்ரஹணமாக ஆகலாம். உன்னுடைய மதத்தில் அபாவம் பாவாந்தரமன்றோ. அதனால் அந்யதா க்யாதி என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல—அல்பத்வக்ரஹணமானது ப்ராசர்யக்ரஹணமல்ல. பின்னேயோ அல்பத்வ விஷயஜ்ஞான ஸங்கோசமென்பதனால் அந்யதா க்ரஹமில்லாமையால்—‘நேதம் ரஜதம், இது ரஜதமல்ல வென்கிற இடத்தில் நன்னுக்கு என்ன பொருளென்று வினவப்படுமேயானால் சக்தித்வமென்றே சொல்லுகிறோம். எந்த ஆகாரக்ரஹணத்தினால் முந்தின ஜ்ஞாநத்திலுண்டான ப்ரவ்ருத்திக்கோ நீவ்ருத்திக்கோ நிவாரணம் உண்டாகிறதோ அந்த ஆகாரமே நன்னுக்கு அர்த்தம். அந்த ஆகாரமானது ப்ரதியோக்யை அபேக்ஷிக்கிற ‘நேதம் ரஜதம்’ இது முதலிய சப்தங்களாலும் அந்த * ப்ரதியோக்யை அபேக்ஷியாமலிருக்கிற சக்தி முதலிய சப்தங்களாலும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணம் பூதத்தில் வேறுபூதங்களிருப்பதாலும் ஸமானவஸ்துவினிடம் ஸமானமான வேறு வஸ்துக்களிருப்பதாலும் சக்தி ரூப்யாதிபூதங்களுக்கு யாதார்த்தம் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஸ்வபந்தகாலத்தில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கு ஸமானமானவஸ்துவினிடத்தில் ஸமானமான வேறுவஸ்துவின் ஓ ஸத்பாவமோ பூத

* ப்ரதியோகி—ஒரு வஸ்துவினால் தவறாமல் அபேக்ஷிக்கப்படுகிற ப்ரதி ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்து. ௨ ஸத்பாவம்—இருப்பு.

த்தில் வேறு பூதத்தின் ஸக்பாவமோ சொல்வதற்கு முடியாதன்றோ வென்று சொல்லப் படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஸ்வப்பநேச என்று. எவ்வாறு சில வஸ்துக்கள் ஸுகரூபங்களாகவும் சில வஸ்துக்கள் துக்கரூபங்களாகவும் இருக்கின்றனவென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—புணியபாபானுதன் என்று. பகவதைவ- உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிற பரம புருஷனாலேயே, அகாசமானாகில் மற்றவர்களாலும் அறியப்படலாம். எப்பொழுதும் அறியப்படலாம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நந்தநந்தன் என்று. எவ்வாறு நேரில் கண்டனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களைவிட வேறுபாடுகளையெல்லாம் இரும்பின் மனவென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—நநாபூநா என்று. ச்ருதி பைக்காட்டுகிறார்—நநாஹி என்று. இந்த வாக்கியத்திற்கு ஸக்பவவிக்ஷயதவம் எப்படியும் பவிக்கிறதென்று ஸந்தேஹமவரின் 'ஸவப்ரம் பரபாதி' என்கிற பூர்வ வாக்கியத்தை நினைக்கும்படி செய்கிறார்—ஸ்வப்பநாஹி என்று. ரதயோகா: - சூதிரை முதலிய வையன், ச பவந்தி - ஜாகரதசையில் பார்க்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கு ஸமானக்களாக இருக்கிற நிலை என்று அர்த்தம். ஆநந்தா'முத'பாமுத: என்று, ஸாதாரணமான பூ' போக்ய வஸ்துக்களைப்பார்ப்பதிருளுண்டாகிற ப்ரீதியானது முதல் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸீ அஸாதாரண போக்யத்வ ஜ்ஞாநத்தாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது ப்ராமுத என்று சொல்லப்படுகிறது. * விநியோகத்தாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது ஆநந்தம்- அன்றிக்கே † விவக்ஷணமான விஷயத்தைப் பார்ப்பதாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது முநீ, அதற்கு தன்னுடைய விநியோகத்திற்குத்தக்கதாக இருந்தலென்கிற ஜ்ஞாநத்தினாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது ப்ராமுத, விநியோகத்தாலுண்டாகிற ப்ரீதியானது ஆநந்தம் என்று. இந்த சப்தங்களை விவக்ஷணம் † லக்ஷணவருத்தியினால் அறிவிக்கப்படுகின்றன. இவைகளுக்கு முக்கிய வருத்தியினால் அந்தப்போதகத்ததை ஒப்புக்கொண்டால் ஜாகரதசையில் நேரில் கண்டனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கு ஸமானங்களாக இருத்தல் என்பதுபொருத்தாவால். 'வேசந்தா'க்ருஹங்கள் அல்லது சிறுகுட்டைகள் என்று பொருள். எவ்வாறு பொருத்தாகிறதென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—ஸஹீகரீந்தா என்று. எல்லாசந்திகளும் வாய்த்த வனன்றோ கர்த்தா-எதுபொருத்தாமல் போகுமென்று கருத்து. தத் என்கிற சப்தமானது ப்ரக்ருதான ஜீவனை போதிக்கிறதில்லை. பின்னையோ ப்ரவர்த்தமான பரமாத்மாவை உணர்த்துகிறது. வ்யாகாசம் ‡ பெளநருத்த்யம் என்கிற தோஷங்கள் வருகிறதென்கிற சங்கையை பரிஹரிப்பதற்காக இந்த ச்ருதிக்கு அர்த்தம் கூறுகிறார்—யநீயபிலகல என்று. ஸ்ருஜதே என்கிற பதவிரோதபரிஹாரத்தின் பொருட்டு பவந்தி என்கிற நிஷேதத்திற்கு ஸங்கோசமன்றோ உத்

§ ஸாதாரணம்—பொதுவானது.

¶ போக்யம்—அனுபவிக்கத்தக்கது.

§ விநியோகம்—உபயோகம்.

* அஸாதாரணம்—பொதுவாக இல்லாமல்

ஒருவனுக்கே உரித்ததாகத் தனித்திருக்கிற வஸ்து.

† விவக்ஷணம்—வேறுபாடுள்ளது.

‡ லக்ஷணவருத்தி—சக்யஸபந்தரக்தால் வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சப்தச்சுத்தி.

உதாஹரணம்-கங்கையில் இடைச்சேரி என்கிற ப்ரயோகம். இந்த இடத்தில் கங்கை என்கிற பதமானது ப்ரவாஹ மென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் பாததோஷம்.

எனதாக இருப்பதால் ப்ரவாஹரூபமான சக்யார்த்தத்திற்கு ஸமீபித்திருத்தலென்கிற ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு சங்காபதம் சங்காதிரத்தியிருக்கிற இடைச்சேரியை உணர்த்துகிறது. § பெளநருத்த்யம்—சொன்னதை மறுபடியும் சொல்லுதல்.

ஸர்காவாத நியாயத்தால் செய்யப்பட்டது. ஆதலால் வருங்காலத்தில் ஸ்திரமாக இருத்தல் வேறு புருஷனால் அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் என்கிற ஆகாமிவியமமாக நிகேதமே யொழிய அக்காலத்திலுள்ள அந்த புருஷனால் மாத்திரம் அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தலால் ஸ்வரூப நிகேதமில்லை. ஆதலால் ஜாக்ராவஸ்தையில் அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களுக்கு ஸமானங்களாகவும் அனேக புருஷர்களாலனுபவிக்கத்தக்கவைகளாகவும் காலாந்தரத்தில் ஸ்திரமாக இருப்பவைகளாகவும் ஆகிறதுகளில்லை என்று அர்த்தம். 'ஸஹிகர்த்தா' என்கிற வாக்கிய கண்டத்தை கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு உபபாதமாக வியாக்கியானம் செய்கிறார்—நஸ்ய என்றஃ ஸ்வப்நகாலத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் ஸ்ருஷ்டியானது ஈஸ்வரனுடையதே என்பதை வெளிப்படுத்துவதுவாதமாக வேறு ச்ருதியை எடுத்துக்கூறுகிறார்—யஏஷு ஸுப்தேஷு என்று. ஸ்வப்நகாலத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் பரமார்த்தங்களென்பதை பூர்வபக்ஷமாக்கி ஸுத்தராரால் அபாரமார்த்தம் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்கிற வியாக்கியாதாக்களுடைய மத்பேதத்தால் இந்த ச்ருதிக்கு இது அர்த்தமல்லவென்கிற சங்கையையில் க்ருவதற்காக சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தமானது ஸுத்தராரருக்கு ஸம்மதமென்பதைக்கூறுகிறார்—ஸுத்தீர என்று. ஸுத்தார்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்—ஸ்வரூபநேஷு என்று. ஜீவனுக்குக்கூட ஸ்வப்நததையில் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய குணங்களின் ஆவிர்பாவமானது கல்பிக்கப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நஸ்மிந்லோகா: என்று. எது ஸு அந்யதாஸித்தமோ அது தான் கல்பகம். பரமத்மவிக்ரம் கேழ்க்கப்படுவதனால், ஸ்வப்நகாலத்திலனுபவிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களின் ஸ்ருஷ்டியானது பரமாத்மாவினாலேயே செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் கல்பிக்கப்படுகிறதில்லை என்று அர்த்தம். தாழ்வாரத்தில் படுகிறிருக்கிறவனுக்கு தேசாந்தராகமனம் முதலியசெய்கைகள் யதார்த்தங்களாக ஆகின்றனவென்பது எவ்வாறு 'பொருத்தமுள்ளதாக ஆகுமென்று கேட்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அபவாகாநீஷு என்று. தனக்கு தக்கத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய வஸ்துக்களைத்தானே உண்டுபண்ணிக்கொள்வதென்பது பொருத்தாததால் அப்பொழுது ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமானது கல்பிக்கப்படுகிறதில்லை என்பதும் அர்த்தத்தால் ஸித்திக்கிறது. 'தலை வெட்டுதல் முதலியவை சொல்லப்பட்டிருப்பதால். ஸமானமான வேறு தேஹத்தில் படுத்திருக்கிற தேஹவ்யவஹாரமானது இரண்டுக்குமுள்ள பேதத்தை க்ரஹியாமையால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய அந்யதாக்க்யாதியினால் செய்யப்பட்டதல்ல. இவ்வண்ணம் ஸ்வப்நாவஸ்தையில் தோன்றுகிற பதார்த்தங்களிடத்தில் அந்தந்த புருஷனாலனுபவிக்கத்தக்கதாக இருத்தல், அக்காலத்தோடு முடிவுள்ளதாக இருத்தல், என்கிற பேதக்ரஹியில்லாமையால் ப்ரவ்ருத்தி முதலியது ஸம்பவிக்கிறது.

வீதஸுஜாநெள து நயநவதிவிதசூவுஸஜிநா நாயநா
ஸாயஸுஜாநிவிஸ்யஸுஜெ | தசு விதமதவீதிநிவஸிதஸுஜம
தஸுகிரி நமஸுஜெ | சுதஸுவணபுநாலிவஸுஜஸு வீதஸு
ஜ உதி வச்யதெ | விதசூவு தசுதவீதிநிவஸிதஸுஜா

வாஸுதெஸ்து மூன்றுதெ । வித்தாவஹதெந து ஸநயந
நிஷ்நாதயாநகிவாஸீஷாஸ ஸநுக்ஷிவீ மூன்றுதெ । தஹுணஜ
நிதஸம்ஸாரஸநிவநாயநாஸநிஷித்-நாஸுவி மூன்றுதெ ॥

ஜவாகுஸுமேஸீவவதிபுஷ்பிகழிணிர்வதி தத் தூரக்ஷிமுகதத
 யா ராஜத உதி மூஹுதெ । ஜவாகுஸுமேஸும விகதாவி வுஹ
 சூவபுஸ்யுததயா ஸுமதாரமேவமஹுதெ உதமேவமஹிபு
 ஸூவபுதிபு । சீர்விகாஜமஜாநெநவி தெஜஃ வ்யயிவ்யோரவ
 மெநா விபுமாமகாபிபுயமெநாநெண தெஜஃவ்யயிவ்யோரமஹ
 ணாபுபுஷ்பமசாஹுமெநாமஹணாபுயாமயுக்ஷு । சுமாதவ
 க்ருதபுமாதஸு சூமதாரமேநெந வவபுதெஸஸம்யொமாதந
 ராலாமஹணாசூயா பூதீகிரமவவபுதெ । உசுபூதீதாவவ
 ணாராலாமஹணவமவதததெஸஸம்யாசுதததததததததததததததததததத
 வ । க்ருதிபுணாராலாமாதநாராலாமஹணம், க்ருதிமெவ்யோபும
 ணிதி விஸெஷஃ । சுதவதவ ப்யாமயுபு । பவபுணாபிஷு மிஜ
 மவாபிபூதீகிரவி ப்யாமயுபு । பவபுணாபிபூதிமதமதயொ
 ஹிநாயநாஸ்யொ பவபுணாபிபெஸமஹணவமவதததத மிஜமவா
 பி மூஹுதி । தத் தூரவி சுதிமெவ்யோபுததாராலாமஹணாசூயா
 பூதீகிஃ ॥

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மஞ்சள் நிறமுள்ள சங்கு முதலியதிலோ வென்றால் கண்ணிலிருக்கிற பித்தவஸ்துவுடன் கலந்த கண்ணொளிகள் சங்கு முதலியவைகளோடு சேர் க்கை பெருகின்றன, அச்சமயத்தில் பித்தத்தைச் சார்ந்த மஞ்சள் நிறத்தால் கவரப்பட்ட சங்கினிடத்திலுள்ள வெண்மை நிறம் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. அதனால் தங்கத்தினால் பூசப்பட்ட சங்குபோல் சங்கானது மஞ்சள் நிற முள்ளதாக அறியப்படுகிறது. பித்த த்ராவ்யமும் அதை அடைந்திருக்கிற

மஞ்சள் நிறமும் மிகவும் துட்பமாக இருப்பதால் பக்கத்திலிருப்பவர்க ளால் க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. பித்தத்தால் கெடுக்கப்பட்ட த்ருஷ்டியையு டையவனாலோ வென்றால் அந்த மஞ்சள் நிறமானது தன் கண்ணினின்றே வெளிப்பட்டிருப்பதனால் மிக்க அருகாமையால் ஸ-பூக்ஷ்மமாக இருந்த போதிலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அதை க்ரஹிப்பதனால் உண்டுபண்ணப் பட்டிருக்கிற ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய கண்ணினது ஒளிகளால் ஊரத்தி லிருந்தபோதிலுங்கூட க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

செம்பருத்திப்பூவின் பக்கத்திலிருக்கிற ஸ்படி.கமணியுங்கூட அதன் ஒளியினால் சுவரப்பட்டிருப்பதால் சிவப்பு நிறமுள்ளதென்று அறியப்ப டுகிறது. செம்பருத்திப்பூவின் ஒளியானது விஸ்தீர்ணமாக நாலாபக்க ங்களிலும் பரவி இருந்தபோதிலுங்கூட நிர்மலமான க்ரவ்யத்துடன் சே ர்க்கை பெற்றிருப்பதால் அதிஸ்பஷ்டமாக அறியப்படுகிறது என்கிற இந்த விஷயமானது உபலப்தியினால் வ்யவஸ்தை செய்யத்தக்கது. கான லீனுண்டாகும் ஜலஜ்ஞாந்திலுங்கூட தேஜஸ்வியும் ப்ருதீவியிலுங்கூ ட ஜலமிருப்பதனால் இந்திரிய தோஷத்தினால் தேஜஸ்ப்ருதீவி இவை கள் இரண்டும் க்ரஹிக்கப்படாமலிருப்பதாலும் அக்ருஷ்ட வசத்தாலும் ஜலமே க்ரஹிக்கப்படுவதால் அந்த ஜ்ஞானம் ய தா ர த்த ம், வட் டவடிவமாகச் சுற்றப்படுகிற கொள்ளிக்கட்டையிலும் அந்த கொள்ளிக்க ட்டையின் அதிவேகமுள்ள கதியினால் எல்லாப்ரதேசங்களோடும் சேர்க் கை ஏற்படுவதனால் இடைவெளியை க்ரஹிக்காமையால் அவ்வாறு ப்ரதீதி பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. சக்ரப்ரதீதியிலுங்கூட இடைவெளியை க்ர ஹியாமலிருப்பதை, முன்னிட்டு அந்த அந்த இடத்தோடு சேர்க்கை பெற்றிருக்கிற அந்த அந்த வஸ்துவின் க்ரஹணமே. சிலஸமயத்தில் அல் லது சில இடத்தில் இடைவெளி இல்லாமையால் இடைவெளி க்ரஹிக்கப் படுகிறதில்லை, சில இடத்தில் அல்லது சில ஸமயத்தில் சைக்ரயத்தால் இடைவெளி க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை என்று விசேஷம்- ஆதலால் அதுவும் யதார்த்தம்- கண்ணாடி முதலிய வஸ்துக்களில் தன் முகத்தை அறிதலும் யதார்த்தமே- கண்ணாடி முதலியவைகளால் திருப்பியடிக்கப்பட்ட கதியுடன் கூடியவைகளான நயநரச்மிகள் கண்ணாடி முதலிய வஸ்து ப்ரதேசங்களின் க்ரஹணத்தை முன்னிட்டு தன் முகம் முதலியதையும் க்ரஹிக்கின்றன, அவ்விடத்திலும் அதிசைக்ரயத்தினால் இடைவெளியை க்ரஹிக்காமையால் அவ்வாறு ப்ரதீதி உண்டாகிறது. திக்ப்ரமத்திலுங்கூட வேறு திசைகள் இந்த திசையிலிருப்பதால் அக்ருஷ்டவசத்தால் இந்த திசையினது அம்ச த்தால் விடுபட்டிருக்கிற வேறு திசைகளின் அம்சம் க்ரஹிக்கப்படுகி றது. ஆதலால் ஒரு திசையிலே மற்றொருதிசையை க்ரஹிப்பதும் யதா ர்த்தமே.

சுருதபாகாசிகை—

மஞ்சள் நிறமுள்ள சங்கு முதலியனில் ஈசுவரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவனது வென்று சொல்லுகிற சுருதிவசனமானது எடுத்துரைக்கமுடியாததென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— 'பீத: என்று, மஞ்சள் நிறம்போல் வெண்மை நிறமும் க்ரஹிக்கப்படலாமே என்று கேட்டில் சொல்லுகிறார்— தந்திர என்று. அங்ஙனமாகில் பக்கத்திலிருப்பவர்களால் கூட பித்த த்ரவ்யமானது க்ரஹிக்கத்தக்கதாக ஆகலாமென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— பீத்த: என்று. அங்ஙனமாகில் ஸூக்ஷ்மமாக இருத்தலால் அவனாலும் பித்தமானது க்ரஹிக்கத்தக்கதாக ஆகலாமென்று கேட்டில் சொல்லுகிறார்— பீத்தோபஹதேநது என்று. தூரத்திலிருக்கும் சங்குக்கு மிக்க ஸாமீப்யமில்லாமையால் எவ்வாறு அந்த சங்கில் இருக்கிற பித்தத்ரவ்யம் க்ரஹிக்கப்படுகிறதென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்— 'தந்திராஹண' என்று. வெகுதூரம் எழுந்து வகாயத்தில் பறக்கிறபறவை எவ்வண்ணம் பார்க்கவியலாதோ, அவ்வாறு இருந்தபோதிலுங்கூட பக்கத்திலிருந்துமேலே எழுப்பிப்பறக்கிற காலத்தொடங்கி இடைவெளி இன்றி தொடர்ச்சியாகப்பார்க்கப்படா நின்ற அந்த பக்யியானது அந்த தர்சனத்தினாலுண்டான வாஸநையுடன் கூடின கண்களால் எவ்வாறு தூரத்திலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறதோ அப்படிப்போலென்று அர்த்தம். ப்ரபாகாரங்களால் பித்தத்தினது பீதவாண்மும் சங்கும இடைவெளி இல்லாமல் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன வென்று கூறப்பட்டது. இந்த இடத்திலோ வென்றால் ரூபத்தினிடத்தில் போல த்ரவ்யத்தில் கண்ணுக்கு ஸாமர்த்தியமிருப்பதால் பித்த த்ரவ்யம் க்ரஹிக்கப்படுகிறதென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்பது விசேஷம். தங்கத்தால் பூசப்பட்டிருக்கிற சங்குபோலென்கிற ந்ருஷ்டாந்தத்திலும் இது கருத்து. ஐயா! பித்த த்ரவ்யம் சங்கு இவ்விரண்டுகளுக்குமுள்ளபேதம் க்ரஹிக்கப்படாமலிருப்பதால் பீதசங்க வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அப்பொழுது வஸ்தரத்தில் பீதவ்யவஹாரம் என் உண்டாகக்கூடாது. அந்யதா க்யாதியிலாவது வஸ்திரத்தில் எவ்வாறு பீத வ்யவஹாரத்தினது இன்மை? ப்ராமயிருக்கும்படித்தில் அந்த ப்ரமத்திற்கு எது மூலமோ அதன் கிருபணம் செய்யத்தக்கதே ஒழிய எல்லா இடத்திலும் ப்ரம மிருக்கவேண்டுமென்பதில்லை என்று சொல்லப்படுமேயாகில் துல்யம்.

ஜபாகுஸுமீ செம்பருத்திப்பூ ஸ்படிகம் முதலியனில் கண்ணினது தோஷத்தின் சேர்க்கை எவ்விதத்தாலும் சொல்ல முடியாததென்று விளவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— ஜபா என்று ஜபாகுஸுமம் ஸ்படிகம், மரீசிகாஜலம், அலாத சக்ரம். திங்கோஹம், இவைகளில்—வேறு த்ரவ்யத்தோடு ஸம்பந்தத்தால் ப்ரதிதியதார்த்தமென்று நிர்வாஹம். செம்பருத்திப்பூவினது ஒளியின் ஸம்பந்தத்தால் ஸ்படிகம் சிவப்பு நிறமுள்ளதென்கிற ப்ரதிதி வருகிறதென்றால் அந்த புஷ்பத்தின் ஸம்பந்தத்தால் கல் முதலியவைகளிலும் அவ்வாறு ஜ்ஞானமுண்டாகலாமென்று கேட்கப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஸ்வரூப என்று. மரீசிகா என்று. க்யாத்நந்தரவாதிகள் அனைவர்களாலும் அந்ருஷ்டத்துக்கு நியாமகத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படத்தக்கது. அங்ஙனமில்லாவிடில் எல்லோருக்கும் எல்லா இடத்திலும் எப்பொழுதும் எல்லா வஸ்துவிலுபயமான ப்ரமம் ப்ரஸங்கிப்பதால். ஒரு ஸமயத்திலாவது ப்ரமாவாதத்திற்கு ப்ரஸங்கமில்லாமல் போகவேண்டி வருவதாலும். அலாத என்று. அந்தராளாக்ரஹணை—முன்பின் ஸமயங்களில் உண்டாகிற அந்த அந்த ப்ரதேச விசேஷங்கள் அலாத ஸமயோகம் இவைகளின் இடைவெளியை க்ரஹியாமையால். க்ரமத்தை க்ரஹியாமையால் என்று அர்த்தம். அந்த ராளத்தைக் க்ரஹியாமலிருக்கும் தருணத்தில் எவ்விதம் யாதார்த்தம்

என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—சூகீர என்று. சச்சாப்ரதீதி: - நல்ல சச்சாக்கார ஜ்ஞானம். என்ன விசேஷமென்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—கீவசீத் என்று. நீர்ப்பணை நீவுஷு என்று. இடம் வலம் மாருதல் எவ்வாறு என்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லப்படுகிறது. இடது பாகம் வலது பாகம் என்கிற வ்யவஹாரமெல்லாம் குறிப்பிடுகிற ஒரு இடத்தைக்கருதியன்றே ஏற்படுகிறது. அதில் தனக்கு எதிராக இருப்பதனால் மாறி இருக்கிற இடதுவலதுபாகவசனையுடைய கண்ணாடியினுடையவும் முகத்தினுடையவும் இடைவெளியின் அகரஹண்டை. மாராட்டி மானது கண்ணாடியை அடைந்திருக்கிறது. அதனால் முகமானது க்ரஹிக்கப்பட்டிராத இடைவெளிடன் கூடியதாக இருப்பதுபற்றி அபிமுகமாக இருக்கிற கண்ணாடியினுடையவும் முகத்தினுடையவும் இடைவெளியை க்ரஹியாமையால் ஆபிமுகப்பரதீதி யானது யதார்த்தம் இவ்வண்ணம் மாலீன்யமும் அல்பத்வம் முதலியதும். நீகீமேரு ஹேயி என்று. எல்லா திக்குகளும், ஒரே இடத்திலிருந்தோபாதிதும் கிழக்குமேரு முதலிய திசைகளின் வ்யவஹாரம் ப்ரதின்ஸம்பந்தியான வந்துவன அபேககித்தவருகிறது. அந்த இடத்தில் திசக்கார ப்ரதியோகிக்கும் திசந்தர்த்துக்கும் இடை வெளி இன்றி பாரம், அதனால் யதார்த்த விலாயத்வம் என்று. திசைகள் அனைகைகளென்பது 'பதப்ப்யம் பூமிர்திஸு ஸ்ரோத்ராத்' என்கிற ஸ்ருதிவசனத்தால் அறியப்படுகிறது.

[illegible]

ஹவதி ப்ரத்யய: ! ஷொஷக்யதனா ஸாரீயீகிவம் தத்யதம்
 மூஹணகிவம் தத்யதம் மூஹஸாகாரகிவனெதி நிரவஸ்ய ||
 கதஸுவபும் விஜ்ஞாநஜாதம் யயாயபுஜிதி வலிஷ ||

ஸ்ரீ பாஷ்யம்—

சந்திரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞானம் முதலியதிலும் விரல்களை கண்
 நொளிப்போகும் இடத்தில் வைத்து அதின் ப்ரஸரணத்தைத் தடுத்தல். திமிரம்
 முதலியவைகளால் கண்களினுடைய ஒளிகளின் கதிபேதம் ஏற்படுவதால்
 ஸாமக்ரிகளின் பேதத்தால் இரண்டு ஸாமக்ரிகளும் ஒன்றை மற்ருன்று
 அபேக்ஷியாமல் சந்திர க்ரஹணத்தவத்திற்கு ஹேதுவாக ஆகிறது. அவற்
 றுள் ஒரு ஸாமக்ரியானது தானிருக்குமிடத்தோடுசேர்ந்திருக்கிற சந்திரனை
 க்ரஹிக்கிறது. இரண்டாவதோ வென்றால் கொஞ்சம் கோணின கதியுடன்
 கூடியதாக இருந்துகொண்டு சந்திரனிருக்கிற இடத்திற்கு ஸமீபத்திலிருக்
 கிற இடத்தின் க்ரஹணத்தை முன்னிட்டு சந்திரனை தானிருக்குமிடத்தை
 விட்டு விலகினதாக க்ரஹிக்கிறது. அதனால் ஸாமக்ரிகளின் இரட்டை
 யினால் ஒரே ஸமயத்தில் இரண்டு ப்ரதேசங்களோடு கூடின சந்திரன் க்ர
 ஹிக்கப்படுவதில் க்ரஹண பேதத்தால் க்ரஹிக்கத்தக்க வஸ்துவின் ஆகார
 பேதத்தாலும், ஏக க்ரஹண மில்லாமையாலும், சந்திரன் இரண்டு என்கிற
 ப்ரதிதிவிசேஷமுண்டாகிறது. தேசாந்தரத்திற்கு அந்த சந்திரவிசேஷ
 ணத்வமானது தேசாந்தரத்தினுடையவும் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத ஸ்வதேச
 த்நையுடையதான சந்திரனுடையவும் நிரந்தர க்ரஹணத்தாலுண்டாகிறது.
 அந்த இடத்தில் இரண்டு ஸாமக்ரிகளிருப்பது உண்மை. அதனால் இரண்டு
 தேசங்களுடன் கூடின இரண்டு சந்திர க்ரஹணமும், பாரமார்த்திகம்-
 க்ரஹணத்வித்வத்தினால் சந்திரனுக்கு ஸம்பவிக்கிற க்ரஹிபயாகாரித்வித்வ
 மும் பாரமார்த்திகம். அந்த இடத்தில் விசேஷண த்வத்துடன் கூடின
 சந்திர க்ரஹணத்தவத்திற்கு ஒரே சந்திரன் க்ரஹிக்கத்தக்கவன் என்கிற
 க்ரஹணத்தில் ப்ரத்யபிஜ்ஞானத்தின்போல் கேவலமான கண்ணுக்கு ஸாமர்
 த்யியமில்லாமையால் சாக்ஷ்யஜ்ஞானம் அவ்வண்ணமே நீலைபெற்றிருக்கி
 றது. இரண்டு கண்களுக்கும் ஒரு ஸாமக்ரியில் அந்தர்ப்பாவமிருந்தபோதி
 லும் திமிரம் முதலிய தோஷங்களால் வேறுபட்டிருக்கிற கண்களின் ஒளியே
 இரண்டு ஸாமக்ரிகளாக ஆகின்றனவென்று கார்யத்தினால் கல்பிக்கத்தக்கது.
 தோஷம் விலகின தருணத்திலே வென்றால் தானிருக்குமிடத்துடன்கூடின
 சந்திரன் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானத்தால் அறியத்தக்கதாக இருத்தலால்
 சந்திரன் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானம் வருகிறது ஸாமக்ரிகளின் த்வித்வமா
 னது தேஷத்தாலுண்டிபண்ணப் பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸாமக்ரிகளின்

தவித்வத்தினால் க்ரஹணத்வித்வம் ஸம்பவிக்கிறது அந்த க்ரஹணத்வித்வத்தினால் க்ராஹ்யாகாரத்வித்வம் ஸம்பவிக்கிற தென்று யதார்த்தக்யாதிஸமர்த்திக்கப்பட்டது. ஆதலால் விஜ்ஞானஜாதமனைத்தும் யதார்த்தமென்று ஸித்தித்தது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

தவிச்சந்திரே என்று. அதனால் என்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார். தந்திராக என்று. இயற்கையில் நோக்கப்படுகிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருந்தபோதிலும் கண்ணொளிக்கு வக்ரமாக இருந்தல் ஸம்பவிக்கிறது. கண்ணாடி முதலியதால் அது காணப்படுகிறபடியால். இவ்விதத்திலும் விரல்களால் தடுத்தல் அதருஷ்டம் முதலியதால் அதற்கு உபயத்தி ஏற்படுகிறது. அதனால் என்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—அந்: என்று. சந்திரானிடத்திலுள்ள ஏகத்வாக்ரஹணமானது சந்திரானிருக்கிற இடங்கண் இரண்டு என்கிற ப்ரத்தியின் இன்மைக்குக் காரணம். தேசாந்தரத்தை அடைந்திருக்கிற சந்திரனுக்கு அந்த தேசத்தை விசேஷணமாகக் கொண்டிருத்தல் எவ்வாறு ஸம்பவிக்குமென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—தேச என்று. அதனால் ப்ரத்தியின் யதார்த்தயத்திற்கு என்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—தந்திரஸரமகீரீ என்று தேநதேச த்வயவிசிஷ்ட சந்திரகரஹணத்வயதேச பராமார்த்திகம் என்று. சைகர்யத்தினால் பெளரவாய்க்ரமம் க்ரஹிக்கப்படாதது பற்றி க்ரஹணத்வயம் என்கிறது அதனாலேயே க்ரஹிக்கப்படாத பாஸ்பா பேதத்துடன்கூடியதாகவுயிருக்கிறதென்று கருத்தது. விசேஷணத்வயத்துடன் கூடின விஷயக்ரஹணம் இரண்டாக இருந்தபோதிலும் விசேஷயைக்ரமமானது எவ்வாறு அறியப்படுகிறதென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—தந்திர என்று. தேவதத்தன் முதலியவர்களிடங்களில் தனித்திருக்கிற கண்ணானது ஐக்யப்ரதிபத்தி ஸமர்த்தமாகக்காணப்பட்டிருக்க வில்லையன்றோ. பின்னையோ வென்றால் ஸம்ஸ்காரத்தால் ஸம்ஸ்காரிக்கப்பட்டதாகவே ஸமர்த்தமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸ்காரமானது விலம்பித்து உண்டாகப்போவதால் அப்பொழுது ஐக்யப்ரதிபத்தி என்று அர்த்தம். சாக்ஷுஷஜ்ஞானம் ததைவாவதிஷ்டதே என்று. க்ரஹிக்கப்படாத ஏகத்துடன் கூடின சந்திரனை மாத்மிரம் விஷயமாகக்கொண்ட சாக்ஷுஷஜ்ஞானம் இருக்கிறதென்று அர்த்தம். தன்ஸயவ என்கிற பாடத்தில் சந்திரமாத்மிரத்திற்கே க்ராஹகமாக இருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஒரு ஸாமக்ரியாக இருக்கிற இரு கண்களுக்கும் எவ்வாறு இரண்டு ஸாமக்ரிகளாக இருக்கும் தன்மை என்று கேட்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—த்வயோஸ் சக்ஷிஷ்டே: என்று இயற்கையில் தோஷயில்லாத இந்த்ரியத்திற்கு தோஷத்துடன்கூடி இருத்தல் கார்யத்தினால் கல்பிக்கத்தக்கதன்றோ. அவ்வாறுகவே ஸாமக்ரீ த்வித்வமும் என்று கருத்து.

அங்மனமாகில் எப்பொழுதுமே சந்திர க்வித்வம் க்ரஹிக்கப்படலாமென்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—அபகதேது என்று. தோஷம் போனபிறகுஎவ்வாறு ஐக்யப்ரதிபத்தி ஸம்பவிக்கலாமென்கிற சங்ககைவரின் த்வித்வப்ரதிபத்தியானதுஉபாதிதியினால் உண்டாகிற தென்று சொல்லுகிறார்—தோஷக்ருதம் என்று. க்ராஹ்யாகாரத்வித்வம் என்று. தன் தேசத்தோடு கூடி இருத்தல் ஒரு ஆகாரம். க்ரஹிக்கப்பட்டிராத இடைவெளியுடன்கூடின வேறு ப்ரதேசம் ஒரு ஆகாரம். அதற்கு ஆகார

தவ்மாவது விசேஷணத்வம் ஆகாரமல்லாததை ஆகாரமாக க்ரஹிப்பதால் ஸம்பவிக்
கிற அன்யதாச்யாதி இவ்வே. க்ரஹிக்கப்பட்டிராத இடைவெளியுடன் கூடி இருத்த
லென்கிற தன்மை இருக்க அப்பாதானாக பாவிக்கிற வஸ்துவக்கே விசேஷணத்வமி
ருப்பதால். ப்ராபாகராசன் தேஹவ்ருத்தியானது வித்திய அடைந்திருக்கிற த்வி
த்வத்தையும் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத பேதத்துடன் கூடின சந்திரணையும் க்ரஹித்திருக்கென்
படர்கின்றனர். ஸம்வீத வித்தியில் ப்ராபாகராமதத்தை உபய்யஸிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தி
ல் “தேத்வ்ருத்திரி த்விதாபூதா த்வேது வித்தி - விதந்வதி த்வித்வம் சந்த்ரஞ் ச யுகபத்
சிர்பாஸயதி தத்ரா ந II” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேசத்தை அடைந்திருக்
கிற த்வித்வத்தையும் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத பேதத்துடன் கூடின சந்திரணையும் க்ரஹி
க்கிறதென்று அதைத்தட்டிலும் இவ்விடத்தில் வைவ்யம்யம். சாஹுஷ்ட தேஜஸ்யின்
கதிபேத ரூபமான இரண்டு ஸாமக்ரிகளால் உண்டாயிருக்கிறதும அநிசங்கியியத்தினால்
க்ரஹிக்கப்பட்டிராத க்ரமத்ததுடன் கூடியதும் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்துடன்
கூடியதமாவ இரண்டு ஜ்ஞானங்கள் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத ஏகத்வத்துடன் கூடின சந்தி
ரணையும் க்ரஹிக்கப்பட்டிராத இடைவெளியுடன் கூடியதான தேசாந்தரத்தையும்
தொடர்ச்சியாக க்ரஹிக்கிறது. அதனால் சந்திரன் இரண்டென்கிற வ்யவஹாரம் என்று
பொருள். இதிரவய்யம். யதார்த்தக்யாதி ஸமர்த்தனமென்று பொருள்.

வூரகதுணரணா ஁ருஷணாதி தெதெவ்வூரகதுணரண வூ
வணிகாதி ந தது யது கியதெ | சுயவா கிரிதெந வணு
நொவவா஁ருபு காரண | வூரகதுணாநுரோநாமரோவூ வூரண
காரகரோமரிமரிண கிரவணிகிவிதெதொஷமஸநவயிகாதிஸயாஸவீ
யகதுரணமுணமுண ஸவபுஜை ஸதயஸகீஸு வர ஸ்ரஜாஸு
வமஹதா கி ந ஸெஹிதி கிநொவவ஁ருதெ | ஹமவதாஹி வரே
ண ஸ ஹணா கெஹிஜைவாணுவாவாநுமுண தஜொமுகவாயா
விதஜைஹிஜை ஸுவ஁஁஁வொவெஹிஜைவாநுஹவாநுஹவூ
வ஁ரயூரஸுபுஸாயாரணாநுஹவஹிஷயா, கெஹ தததுநு
஁ரோ஁ரநுஹவஹிஷயாஸுததூராவலாநாஸுயாதயா 2 நுஹவ
ஸுபுஜை | தது வாயு வாயகஹவஸுபுரநுஹவஹிஷயதயா
த ஁ஹிததயா வொவவ஁ருதெ ஹி ஸவபு ஸஜைஸு ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

வேறு ச்யாதிக்ரு தூஷணங்கள் அந்த அந்த வாதிகளாலேயே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அந்த விஷயத்தில் யதனம் செய்யப்படுகிறதில்லை. இல்லையேல் அனேகமான இந்து உபபாதுண்பரகாரத்தால் யாதுபயன்? ப்ரத்ய

கூடம் அதுமானம் ஆகமம் என்கிற ப்ரமாணவர்க்கங்களுக்கும், சாஸ்த்ரத்தாலேயே அறியத்தக்கதும், விலக்கித் தள்ளப்பட்ட ஸமஸ்த தோஷசந்தங்களுமுள்ளதும் எல்லே இவ்வாத அதிசயத்துடன் கூடியதும், எண்ணமுடியாததுமான கல்யாணகுணஸமுஹங்களுடன் கூடியதும், எல்லாவற்றையும் அறிந்ததும், ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியதுமான பரப்ரஹ்மத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு எதுதான் வீத்தியாது? எதுதான் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதில்லை? கேஷத்ரஜ்ஞர்களுடைய புண்யபாபங்களுக்கு அனுகுணமாக அந்த கேஷத்ரஜ்ஞர்களின் போகத்திற்காகவே எல்லா உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறதும் ஆறு குணங்களால் நிறைந்திருப்பதுமான பரப்ரஹ்மத்தினால் சுகதுக்கபலாதுபவத்தின் பொருட்டும் உபேக்ஷாபலாதுபவத்தின் பொருட்டும் அனுபவிக்கப்படத்தக்கவைகளும் எல்லோருக்கும் பொதுவான அனுபவத்திற்கு விஷயமாக இருப்பவைகளுமான பதார்த்தங்களும் அந்தந்த புருஷர்களின் அனுபவவமாத்திரத்திற்கு விஷயமாக இருப்பவைகளும் அந்த அந்தகாலத்தோடுமுடிவுடையவைகளுமான சிவபதார்த்தங்களும் அப்படி அப்படி அனுபவிக்கப்படத்தக்கவைகளாக உண்டுபண்ணப்படுகின்றன. அதில் பாத்யபாதகபாவமானது எல்லோருடைய அனுபவத்திற்கும் விஷயமாக இருப்பதாலும் எல்லோருடைய அனுபவத்திற்கும் விஷயமாகாமலிருப்பதாலும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்பதனால் எல்லாம் ஸமஞ்ஜஸமாக ஆகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஒருவர் ஒருவர்மீது கூறப்பட்டுள்ள க்யாத்யத்ர தூஷணங்கள் தனக்கு அபிபதமாக இருப்பதால் அந்த விஷயத்தில் தன்னுடைய முயற்சியினது இன்மையைக்கூறுகிறார் க்யாதி என்று. ‘அதவா கிமசே’ என்கிற பதாதுபூர்வியை முன்னிட்டவாக்கியத்தின் பாடமானது அநேக ஷேசவகளில் காணப்படுகிறது. வ்யாக்யாதாக்களால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டு மிகுக்கிறது. அதில் பராகர்த்த விஷயமான அபரோக்ஷப்ரமங்களில் ஒவ்வொரு உத்தரத்திலேயே பரிஹாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதாக ஆகிறது. ‘கிம் ந ஷேதல்யதி’ என்கிற வாக்கியத்தினால் ப்ரமாணத்தில் அஸ்தித்த்வம் கூறப்பட்டத, “கிம் நோபபத்யே” என்பதனால் உபபத்தி கூறப்பட்டது. ப்ரமாணம் எது? எவ்வாறு உபபத்தி என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்— பகவதாவூரி என்று. அகிலம் ‘ஜகத் ஸ்ருஜதா’ என்கிற பதங்களால் இந்த அர்த்தத்திற்கு ச்ருதி மூலத்வம் ஸூகெப்பிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மமானது எல்லா காரியங்களுக்கும் காரணமாக இருப்பதால். ‘இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத’ என்றல்லவோ ச்ருதி வசனம். ப்ரதீயமானத்வம் விசேஷமின்றி இருப்பதால் இதுவும் அந்த ப்ரஹ்மத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். அங்ஙனமாகில் பாத்ய பாதகபாவத்திற்கு வ்யவஸ்தை எவ்வாறுகொண்டு கேட்கப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்— தத்ர என்று, அந்தந்த புருஷனால் அனுபவிக்கப்படத்தக்கவைகளும் அந்தந்த காலத்தோடு முடிவடைகிறவைகளுமான ஸாகம் மூதலியவைகளுக்கு மித்யாத்வமில்லையென்றே வென்று கருத்து.

யது நல்லுஷாநிவ்வுவநீயஜோநம் ஸூதிவிஜிதி; தடிஸக்,
 “சுநுதெந ஹி ப்ரத்யுதிவா:” உத்யாஷிஷநுதகஸஷஸூநிவ்வுவ
 நீபாநஹியாயிகாசு । ஃதெத்ரவிஷயொ ஹுநுதகஸஸு: । ஃததிதி
 கஜிவ்:வ்: । “ஃதம் விஸதௌ” உதி வவநாசு । ஃதம்—கஜி
 மலாஹிலஸ்யிரஹிதம் வரஜிவூஸாஷாராயநவெஷம் ததூவ்:மலு:
 சுத்ர தயுகிரிசூம் ஸாந்ஸாரிகமலம் கஜி சுநுதம் ஸ்ரஹுப்ராவ்:
 விரொயி, ஷண்தம் ஸ்ரஹுமொகம் ந விந்னி சுநுதெந ஹி ப்ரத்யுதி
 வா:’ உதி வவநாசு ॥

“நாஸகாஸீனொ ஸகாலீசு” உத்யுத்ராவி ஸஹஸுதெஷ்
 னிஷி அபுஷிவிஷயெள । உத்யுத்ரவெவாயா ஸத்யுதவாஹிணிதயொ
 னிஷி அபுஷிவகுதயொவடஸுநொரவயகாநெ சுவிஹிஷிவகு
 தெ தஸுஸ்வாஹியெயெ வஸுநி ப்ருயபவதிவாஹநவரகூடஸு
 வாசுஸு । நாத் கஸு விஹிஷிவகநிவடவநீயதொதுதெ; ஸஹ
 தொ காதவீஸெஷெ சுஹகாவரோத்ருவநாசு । சுத்ரு தஸுஸ்வா
 ஹிதஸுஸ்வாஹிஹிஷிவகம் ப்ருத்யுத்யுதவாஹிஷிதெ— “சுவிஹிஷி
 வீயதெ । சுக்ஷாந் லீவி வீயதெ” உதி । ஸத்யுத்யு—தஸுஸெஷெ
 நாஹிஹிஷிவாஹிவாஹிஷிவகதெஸுஸ்வாஹிஷிவகதெதஸுஸ்வா
 “போயாந் து ப்ருக்யகிம் விஷிசு” உதி போயாஸெஷெநாஹியாநாஹி
 வடவநீயக்யகிம் வெசு; நெநகஷெஷெ— போயாஸெஷெநாஹிவடவநீய
 வாஹிகம் ந ஷுஷிஷி । போயாஸெஷெ விய்யாவயடாயகெநாஹிவட
 வநீயவாஹிக்யகிம் வெசு; தஷி நாவி; ந ஹி ஸவடத்ரு போயா
 ஷெ விய்யாவிஷயெ; சுஸாஸாஸகஸுஸ்வாஹிஷி ஸதெஷெஷெ
 போயாஸெஷெயொமாசு । யயொத்யு— “தெந் போயஸஹஸு
 தயாஸெஷெயொமாசு । வாவஸு ரகூதா ஷெஷெஷெஷெ
 சுஸெஷெ ஸதெஷெ” உதி । சுதொ போயாஸெஷெ விவித்ருயடவ
 மடகூரஹியாய் ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஸத் என்றாவது அஸத் என்றாவது நிர்வசனம் செய்யத்தகாததான அஜ்ஞானமானது ச்ருதியினால் விக்ஷித்திருக்கிற தென்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அது முற்றிலும் பிசகு. 'அந்ருதேஷவிப்ரத்யூடா:' என்கிற

ச்ருதிவசனம் முதலியவைகளிலுள்ள அந்ருத சப்தமானது அநிர்வசநீயமென்கிற பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதாக இராததால்- அந்ருத சப்தமானது ருதேதர விஷயமன்றே- ருதமென்கிற பதம் கர்மாவைச் சொல்லுகிறது- 'ருதம் பிபந்தேள' என்கிறவசனத்தினால், காமபலத்திலபி ஸந்தி இல்லாததும் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனையுபமாக இருப்பதும் பரமபுருஷப்ராப்தியை பலமாகக்கொண்டதுமான கர்மாவானது ருதமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் அதைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதும் ஸாம்ஸாரிகபோகங்களையே பலமாகக்கொண்டதும் ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு விரோதியாகவுமிருக்கிற கர்மாவானது அந்ருதமென்று சொல்லப்படுகிறது- 'ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம் ந விந்தந்தி, அந்ருதே ந ஹிப்ரத்யூடா:' என்கிற வசனத்தினால்- 'நாஸதாலீந்ரோஸதாலீத்' என்கிற, ச்ருதி வசனத்திலும் ஸதஸத் சப்தங்கள் இரண்டும் வ்யஷ்டிதசையிலுள்ளசித்சித்துக்களை விஷயமாகக்கொண்டவைகள். இந்தவசனமானது உத்பத்தி ஸமயத்தில் ஸத்த்யத் சப்தங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சித்சித் வ்யஷ்டிபூதங்களான வஸ்துக்கள் இரண்டுகளுக்கும் லயஸமயத்தில் அசித்ஸமஷ்டிபூதமானதும் தமஸ்சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதுமான வஸ்துவினிடத்தில் ப்ரளயத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்கமுள்ளதாக இருப்பதால், இந்த இடத்தில் ஒன்றுக்காவது ஸதஸதநிர்வசநீயத்வம் சொல்லப்படுகிறதில்லை. ஸத் அஸத் இரண்டுக்கும் காலவிசேஷத்தில் அஸத்பாவமாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், இந்த இடத்தில் தமஸ் சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு அசித் ஸமஷ்டித்வம் 'அவ்யக்தமக்ஷரே யேதே, அக்ஷரம் தமஸி யேதே' என்று ச்ருதியினால் அறியப்படுகிறது. அர்த்தாங்கோரத்துடன் தமஸ் சப்தத்தினால் அசித் ஸமஷ்டிபூதையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஸ-பூக்தமா வஸ்தை உரைக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரக்ருதிக்கோ வென்றால் 'மாயாந்த ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்' என்று மாயா சப்தத்தால் அபிதான மிருப்பதால், அநிர்வசநீயத்வம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் இது இவ்வண்ணமல்ல. மாயா சப்தத்திற்கு அநிர்வசநீய மென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை காணப்பட்டிருக்கவில்லை. மாயா சப்தம் மித்யாபர்யாயமானதால், இதற்கு அநிர்வசநீயத்வம் தான் பொருளென்று சொல்லப்படுமேயானால் அதுவும் இல்லை. எல்லா இடத்திலும் மாயா சப்தமானது மித்யை என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதல்லவன்றே. உண்மையாகவே இருக்கிற அஸுரர்களுடையவும் பாண்டவர்களுடையவும் அஸ்த்ரம் முதலியவைகளில் மாயா சப்தத்திற்கு ப்ரயோகமிருப்பதால், 'தேநமாயாஸஹஸ்ரந்த ச்சம்பரஸ்யாசகாமிநா—பாலஸ்ய ரக்ஷதா தேஹமைகைகச்சேயே ந ஸுதிரம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் மாயாசப்தமானது விசிக்திரங்களான வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிசெய்கிற தென்கிற பொருளை உணர்த்துகிறது.

சுருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் ச்ருதிஸ்யிருதிகளாலும் அர்த்தாபத்தியினாலும் அநிர்வசனீய வர்த்தி யை தூஷிப்பதற்காக முதலில் ச்ருதிவாக்கியங்களை யோஜனம் செய்கிறார்— யத்புந்- என்று. அந்ருதேந என்கிற பதத்தை முதலில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ச்ருதியை வ்யாக்கியானிக்கிறார் அந்ருதேந என்று. மூன் நிரஸனம் செய்யப்பட்ட, ப்ரகாரத்தால் அநிர்வசனீய மென்கிறபொருள் அப்ராமாணிகமானதால் அந்த அர்த்தத்தில் வ்யுத்தத்தி இல்லை என்று அர்த்தம். அந்ருத சப்தத்தை வ்யாக்கியானிக்கிறார்— நுதேநாவிஷு யோஹ்யந்ருதசப்த: என்று. ஹி என்கிற சப்தத்தினால் நுதேநாவிஷுபவத்தில் ஸம் ப்ரதிபத்தியானது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. ருதாபாவத்திற்கும் ருதவிரோதிக்கும் ருத பூதமான ப்ரஹ்மாச்யயத்வம் உபபன்னமாகாததால் அதைக்காட்டிலும் வேறாகவே இருக்கிற நூர்த்தமானது உன்னாலும் சொல்லத்தக்கதென்று கருத்து. அந்ருத சப் தார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷிப்பதற்காக ருத சப்தார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—நுதம்நீ என்று. காமவாசி - புண்யகர்மனைவச்சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுன்னதென்று பொருள். ஸத்யம் என்கிற பொருளை உணர்த்துகிற ஸ்வபாவமுன்னதல்லவென்று கருத்து. எதனா லென்று கேட்கப்படுமேயாகில், கூறுகிறார்— நுதம்நீபுந்நேந என்று. இந்த வா க்கியத்தில் ஸுக்ருதஸ்ய வேரேகே என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றாகருத்து. இவ்விதமான வாக்கியந்தரங்களில் ப்ரவர்த்தியும் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறதென்றாகருத்து. யதா வ்ருக்யஸ்ய ஸம்புஷ்பிதஸ்ய தூராத்கந்தோ வாதி ஏவம் புண்யஸ்ய கர்மணே தூராத் கந் தோ வாதி' என்ற சொல்லிவிட்டு 'ஏவமந்ருதாதாத்மாநம் ஜுகுப்ஸேத' என்று புண்ய த்திற்கு ப்ரதியோகியாக அந்ருதசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகலால் ருத சப்தம் புண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. புண்யமும் மோகூத்திற்கு விரோதியாகையால் எவ்வாறு அந்ருத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பாபமாத்ரிதத்திற்கு க்ரஹணம் என்கிற சங்கைவாரின் மோகூப்ரகாணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற புண்யத்தை விவ ரித்துக்கூறுகிறார்—நுதம் கரீம் என்று. மோகூத்தை அடையவிரும்பமுன்னவனுக்கு புண்யம் பாபம் இரண்டும் மோகூவிரோதியன்றோ. ஆகையால் அந்த இரண்டும் பாப மென்று பகரப்படுகிறது. ஆகையால் நந் ஸமாஸத்தில் உள்ளடக்கி இருக்கிற ருத சப்தமானது கருதப்படாமலிருக்கிற பலத்துடன் கூடான கர்மாவை உணர்த்துகிறது என்று பொருள். 'பாமபுருஷாராதவேஷம் தத்ப்ராப்திபலம்' என்கிற இந்த வாக்கிய த்தினால் 'ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸீத்திம் விந்ததி மாநவ: ' என்கிற இந்த வசனம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அந்ருத சப்தத்திற்கு ப்ரஹ்மப்ராப்திவிரோதி பரத்வமிருந் தால்தான் ருத சப்தத்திற்கு ப்ரதக்மல்லாத கர்மாவை உணர்த்துத்தன்மை வர்த்திக்கி றதென்பது பற்றி அதன் அர்த்தத்தை அதற்கு முந்தின வாக்கியத்தினால் உபபாதிக்கிறார்—ஏதம் என்று. ருதாந்ருத சப்தம் இரண்டுக்கும் 'ஏவமந்ருதாதாத்மாநம் ஜுகுப் ஸேத' இதுமுதலிய ச்ருதிகளில் புண்யபாப ரூபங்களான அர்த்தங்களை உணர்த்தும் தன்மை ப்ரஸித்தமாக இருப்பதால்- 'நஸுக்ருதம் நதுஷ்க்ருதம் ஸர்வே பாப்மாரோ தோ நிவர்த்ததே, க்யூயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி' இது முதலியச்ருதி வாக்கியங்களில் ஸுக்ருதம் துஷ்க்ருதம் இரண்டுக்கும் மோகூவிரோதித்வம் கேழ்க்கப்படுவதாலும் மோகூ ப்ரகாணங்களில் முந்தி அடைய விரும்பமுள்ள சேதநனுக்கு ஸம்ஸாரமென்கிற பெயரை உடைய அநிஷ்டபலத்தைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவமுன்னதாதலால் இரண்டும் பாப சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதாலும், இந்த அந்ருத சப்தத்திற்கு இந்தவாக் யத்திலேயே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி விரோதித்வம் கேழ்க்கப்படுவதாலும், ' தஸ்யாந்தராயோ

மைத்ரேய ' இது முதலிய வாக்கியங்களில் புண்யம் பாபம் இரண்டு கர்மாக்களுக்கும் மோகஷத்திற்கு விரோதியான பலத்தைப் பயக்கும் தன்மை கேழ்ச்சப்படுவதாலும், அந்ருதசப்தம் அநிர்வசரீய மென்கிற பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதென்பதாக வ்யுத்தபத்தி இல்லாமையாலும், அந்ருத சப்தமானது அதைவிட வேறான வ்யுத்தபத்தியினால் மோகஷ விரோதியான கர்மாவை உணர்த்துவதிலேயே நோக்கமுள்ளதென்று பொருள்.

நாஸநாஸிதீயநி—இந்த இடத்தில் “அநாதிமத் பரம் ப்ரஹ்ம ந ஸத்தநாஸதுச்யதே ’ என்று ப்ரஹ்மசப்தவாச்யமான சித்தாத்மஸ்வரூபவிஷயமான ஸதஸத் சப்த ப்ரயோகமானது ப்ரதிபந்தியாக அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஸத்தஸத் என்கிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் சித்சித் வ்யவ்ஷ்டிவிஷயதலத்தை உபபாதிக்கிறார்—உத்தபந்தி என்று. உண்டான வஸ்துவுக்கன்றோ ப்ரளயம். சித்சித் வ்யவ்ஷ்டிகளுக்கு உத்தபந்தியோ ச்ருதி விரித்தமாயுள்ளது. ஆகையால் அந்த வஸ்துக்கள் இரண்டுக்கும் ப்ரளயம் சொல்லப்படுகிறதென்று அர்த்தம். ஸத் த்யத் என்கிறசப்தங்களால் ‘ஸச்ச த்யச்சாபவத்’ என்கிற வாக்கியம் நினைக்கப்படும்படி செய்யப்பட்டது. கார்யாவஸ்து சேதந்ரவ்யமானது ஸத் சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், இந்த இடத்தில் ஸச் சப்தத்தாலும் அதைவிட விலக்ஷணமாக இருக்கிற வஸ்துவை உணர்த்துகிற அஸத்சப்தத்தாலும் கார்யாவஸ்து சேதநாசேதந நிஷேதம் செய்யப்பட்டது. வேறு வாக்கியத்தோடு அர்த்ததத்யத்தால் என்று அர்த்தம். ‘தம்ஆஸித் தம்ஸாகூடம்’ என்கிற அதற்கு அடுத்த வாக்யாபிப்ராயத்தால் அசித் ஸமவ்ஷ்டிபூதமாயும் தம்ஸ்சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது மானவஸ்து வென்று கூறப்பட்டது. வேறு ஹேதுவைக்கூறுகிறார்—ஸதஸதேஃ என்று. காலவிசேஷத்தில் அநிர்வசரீய மங்குகரிக்கப்படுகிறதில்லையென்றே, அசித்ஸமவ்ஷ்டிபூத தம்ஸ்சப்தவாச்யத்தவத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—அந்ர என்று. தம்ஆஸித், ‘மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் ’ என்கிற இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு முந்தி வரிசையாக உபாதாந விவாகையையே சோத்ய ரூபத்தால் காண்பிக்கிறார்—ஸதீயம் என்று, ப்ரக்ருதி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது மாயை என்று அர்த்தம். பரிஹரிக்கிறார்—நைததேவீயம் என்று. எதனாலென்று கேட்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—மாயா என்று. இதி சப்தம் ஹேதுவிலீ. மாயாசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது ப்ரக்ருதி என்பது அபிப்ராயம். ஐந்ரஜாலிகன் முதலியவர்களிடங்களில் மாயாவீ என்கிற பதத்திற்கு ப்ரயோகம் காணப்படுவதால் மாயா மித்யா சப்தங்கள் இரண்டும் ப்ராயயங்களானதால் அநிர்வாச்யத்திற்கும் மித்யாத்வ மிருப்பதால் மாயாசப்த வாச்யத்வம் என்கிற அபிப்ராயத்தால் சங்கிக்கிறார்—மாயா என்று. பரிஹரிக்கிறார்—தத்பி நாஸதி என்று. மாயா சப்தத்திற்கு மித்யாப்ராயயத்வமே கிடையாது. அப்படி ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அந்யதா க்யாதி பேதாக்காலும் இவ்விரண்டுக்குள் ஒன்றினாலேயே உபபந்தி வருவதால் மித்யார்த்த விஷயத்வம் யுத்தமல்லவென்பதனால் அநிர்வசனீயவாசித்வம் இல்லை என்று கருத்து. அதை உபபாதிக்கிறார்—நஹி என்று. மாயா சப்தப்ரயோக விஷயங்களாக இருக்கிற எல்லா அர்த்தங்களிலும் மித்யாத்வத்திற்கு அதுவருத்தி இல்லாமை யால் என்று அர்த்தம். ஸத்யமாக இருக்கிற வஸ்துக்களில் மாயாசப்தப்ரயோகத்தைக் காண்பிக்கிறார்—யதோகீதீயம் என்று. ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்கவைகளுக்கு ஒவ்வொன்றாக சாஸ்திரத்தினால் சேதிக்கத்தக்க தன்மை இல்லை யன்றோ. ஆகையால் ஒவ்வொன்றாக மாயைகளுக்கு சேத்யத்வம் கூறப்பட்டிருப்பதால் மாயாசப்தம் ஸத்யமான அர்த்தத்தையே உணர்த்துவதில் கருத்துள்ளது. எங்கும் தொடர்ந்து வருகிறதாம்

தந்திரிகே ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தத்வம் சொல்லப்படவேண்டுமாதலால் மாயாசப்தப்ரயோக விஷயங்களான எல்லா அர்த்தங்களிலும் தொடர்ந்துவருகிற ஆச்சர்யத்வமே மாயாசப்தப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தமென்று சொல்லுகிறார்--ஆக: என்ரு. ஆச்சர்யத்வம்-ஆச்சர்யப்படத்தக்க தன்மை. அது விசித்திரமான அர்த்தங்களை உண்டுபண்ணும் திறமையுள்ளதாக இருப்பதால். விசிரா சப்தமானது பற்பல பாருபாடுள்ள வஸ்துக்களை உணர்த்துகிறது. நாடாவிதமான கார்யங்களை உண்டுபண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளதாதலால் ப்ரக்ருதிக்ரு ஆச்சர்யப்படுத்தக்க தன்மை. மாயாசப்தமானது ஆச்சர்யப்பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதென்றல்லவோ சொல்லப்படப்போகிறது. ஆதலால் ஆச்சர்யத்வமே ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தம். மாயாசப்தப்ரயோக விஷயங்களுடைய அளவெதுக்களிடங்களிலும் ஸத்யவஸ்துக்களிடங்களிலும் ஆச்சர்யப்படத்தக்கதன்மை இருக்கிறது.

[illegible]

நாடுவெகொவடிசாநுவவது; நனி 'தகூலி' ஐதி
 ஜீவபாபொரெகொவடிசை ஸதி ஸவகெஜு ஸதுஸகூலெ ஸ
 கலஜமதமுலிதிவிநாஸஹைதாஹுடுதெ தவஸாவமதெ புகு
 தெ ஸுஹணி விராஜாஜாநவரிகுநாஹைதாஹுடுதா கானிடிவ
 நுவவதிடிபுஸுடுதெ । வெனகொவடிசைஸு 'கூ' ஸவெ
 நாவி ஜீவஸாரீகஸு ஸுஹண ஸவாவிபாநாடிவவஹதா: ।

சுடுநக ஜீவெநாழ்நாந்நாபுலிசு நாரிசுடுவெ வுரகரவாணி,
உதி ஸவடஸு வஸுந்நா வாரிசுடுவெடுவெடுவெ வுரி நாரிசுடுவெ
வாகுடுவெடுவெ ! சுடுநக ஸுஜாநாநவரிசுடுவெடுவெ !

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

விசித்திரமான வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் வல்லமையுள்ளதாக இருப்பதினாலேயே ப்ரக்ருதியானது மாயாசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது, 'அஸ்மாந் மாயிஸ்ருஜதே விச்வமேதத் தஸ்யிம்ஸ்சாந்யோ மாயயா ஸன்னிருத்த:' என்று மாயாசப்தத்திற்கு வாச்யையான ப்ரக்ருதிக்கு விசித்திரங்களான பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் தன்மையைக் காண்பிக்கிறார். பரமபுருஷனுக்கும் அப்படிப்பட்ட விசித்ரார்த்த ஸர்க்ககமான மாயா சப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதியுடன் கூடி இருத்தல் மாத்திரத்தினால் மாயித்வம் சொல்லப்படுகிறது. அஜ்ஞாதையாலல்ல. ஜீவனுக்கே அன்றோ மாயையினால் திரோதானம் ச்ருதியினால் கூறப்படுகிறது. 'தஸ்யிம்ஸ்சாந்யோ மாயயா ஸ்நிருத்த:' என்றும் 'அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதாஜீவ: ப்ரபுத்த்யதே' என்றும். 'இந்த்ரோ மாயாபி: புருருப ஈயதே' என்கிற இடத்திலுங்கூட விசித்ரங்களான சக்திகள் கூறப்படுகின்றன. அதனாலேயேதான் 'பூரி த்வஷ்டேவ ராஜதி' என்று சொல்லப்படுகிறது. மித்யாபூதமான ஒருவஸ்து ப்ரகாசியாதன்றோ—'மம மாயாதூத்யயா' என்கிற இடத்தில் கூட குணமயீ என்கிற வசனத்தால் மூன்று குணங்களுக்குமாஸ்பதமான அதே ப்ரக்ருதி சொல்லப்படுகிறது என்பதனால், ச்ருதிகளால் ஸத் என்றாவது அஸத் என்றாவது சொல்லத்தகாததான அஜ்ஞானமானது ப்ரகிபாதிக்கப்படவில்லை. ஐக்யோபதேசத்தின் அனுபத்தியினாலுமல்ல. 'தத்த்வமஸி' என்று ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவர்களுக்கும் ஐக்யோபதேசமிருப்பதால் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததும் ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியதும் எல்லா உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி விராசங்களுக்குக்காரணமாக இருக்கிறது தத் என்கிற சப்தத்தாலறியப்பட்டதுமான ப்ரக்ருத ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விருத்தமான அஜ்ஞான பரிசுப்பனைக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற ஒருவித அனுபத்தியும் காணப்படுகிற தில்லையன்றோ. ஐக்யோபதேசமோவென்றால் த்வம் சப்தத்தாலும் ஜீவனை சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுவதால் மிகவும் பொருத்தமுள்ளது. 'அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய நாம ரூபே வ்யாகரவாணி' என்கிற ச்ருதியினால் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பரமாத்மா ஈகுவே நாம ரூபங்களைப் பெற்றிருத்தல் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானபரிசுப்பனமில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ப்ரக்ருதிக்கு ஆச்சர்யத்தன்மையே மாயா சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருத்தலை காரணமாகக்கொண்டதென்று சொல்லுகிறார்—ப்ரகீருதே: என்று. அதை உபபாதிக்கிறார்—அஸ்மாந் என்று. விசித்ரங்களான காரியங்களை உண்டு பண்ணும் வல்லமை

யுள்ளதாக இருப்பதால் பரக்குதற்கு ஆச்சர்யரூபத்தினால் 'மாயாமாத்ரம்' என்கிற ஸூத்ர விஷயமான பாஷ்யத்திற்கு விரோதமில்லை. இவ்விதமாக மாயாசப்தார்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. இதற்குமேல் பகவானுக்கு மாயாஸம்பந்தம் ச்ருதியினாலேயே கூறப்பட்டிருப்பதால் அந்த மாயைக்கு அந்த பாம்புருஷனும் வ்யயோ வென்கிற ஸந்தேஹத்தை விலக்குவதற்காக மாய் என்கிற பதத்திலிருக்கிற மதவர்த்திய பரத்யயத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—பாம்புருஷஸ்ய ச என்று. மாய் என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட மாயா ஸம்பந்தமானது அதனால் அந்த பாம்புருஷனுக்குமறை கப்பட்டதக்க தன்மையைச் சொல்லவந்ததன்று. பின்னையோவென்றால், அந்தமாயைக்கு அந்தப்பாம்புருஷன் சேஷி என்பதை உணர்த்துகிறது. அந்த மாயையினால் மறைக்கப் படத்தக்க தன்மையோ வென்றால் ஜீவனுக்கே. அந்த ஜீவனுக்கே அப்படிப்பட்ட தன்மை ச்ருதிகளால் கூறப்பட்டிருப்பதால் என்று அர்த்தம். மாயையினால் ஆச்சரியிக்கப்படுதல் ஜீவனுக்கே என்கிற இந்த அர்த்தத்தில் அன்யனால் தகனவேசொல்லப்பட்டிருக்கிற வசனத்தைக் கூறுகிறார்—அநாதி என்று. 'இத்திரோ மாயாயி:' என்கிற இடத்திலுள்ள மாயாசப்த பருவசனத்தால் அநேக விசித்ர சக்திகளைச் சொல்லும் தன்மை அறியப்படுகிறது. மம என்று வ்யயத்தமாக இருக்கிறது. முகவபெற் ச் செப்கிறார்—இதி என்று. மாயா சப்தத்திற்கு மித்யாபூத விஷயங்களில் ப்ரயோகம் எண்ப்படுதற்கென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்த இடத்தில் லாக்ஷணிகமாக இருக்கலாம். அர்த்தத்திற்கு ஸத்யத்வ மில்லாததுபற்றி அதற்கு ஆச்சர்யத்தில்லாமையால். ப்ரதிபாஸமோ வெனில் த்வித்வம் முதலிய எண்ணிக்கைகளை விஷயமாகச் சொன்னிருப்பதால் ஆச்சர்ய ரூபமானது. மத்த்ரம் ஒளஷதம் முதலியது ஆச்சர்யரூபமாக இருப்பதுபற்றி அந்த அர்த்த ஸம்பந்தத்தால் அதற்கு லாக்ஷணிகத்த்வம். அதற்குமேல் ச்ருத்யர்த்தபாத்தியினால் அநீர் வசந்யஸித்தியை தூஷிக்கிறார்—நாடி என்று. ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதனம் செய்கிறார்—நஹி என்று. அஜ்ஞானத்தை கல்பிக்காவிடில் அதுபபத்தியில்லை. அதைக்கல்பிப்பதிலேயே தான் அதுபபத்தி, விருத்ததர்மங்களின் ச்ரவணத்தாலென்கிற அபிப்ராயத்தால் தத் சப்தத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷணங்கள் கூறப்பட்டன. ஸமானவிபக்கிகளுள்ள பதங்களுடன் கூடின ச்ருதிவசன ஸித்தமாதலால் ஐக்யம் இழக்கப்பட்டதக்கதல்ல. அவ்வாறு ச்ருதியினால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்ற அர்த்தத்தை இழப்பது அன்யாய்யமானதால் தத் சப்தத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷணங்கள் ஸவீகரிக்கத்தக்கவைகளென்று கருத்து. ஐச்யோபதேசமானது உபபன்னமாகாதென்று கேட்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—ஐக்ய என்று. ஜீவன் ப்ரஹ்மம் இவ்விரண்டுக்கும் வேறு குணங்களின் ஸம்பந்தத்திற்குத் தருதியுள்ளதாக இருத்தல் தருதியற்றதாக இருத்தல் என்கிற இரண்டு விருத்தஸ்வபாவங்களாலன்றே ஐக்யவிரோதம். ஜீவனைச் ச்ராமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவுக்கு ஐக்யம் சொல்லப்பட்டால் ப்ரஹ்மத்திற்கு வேறு ஸம்பந்தம் ஜீவன் வாயிலாக ஏற்படுவதால் விரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். உபபன்னதா:—மூக்கியமாக இருப்பதால் உபபன்னம் என்று கருத்து. ஜீவனைச் சொல்லுகிற சப்தத்தால் ஜீவசர்கமான ப்ரஹ்மத்தைக்கூறுதல் மூக்கியமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—அநேந் என்று. ச்ருத்யர்த்தபாத்த்யஸித்தியை நிகமணம் செய்கிறார்—அந: என்று.

உ.சி.ஹாலவாஸாணயொராவி ந ஷு.ஹாஜூநவாடி: சூதிடிவி
டிபுஸ்யுதெ 11

நமஃ “ ஜெயாதிவ்வி விஷ்ணு: ” இதி ப்ரௌக்ஷணகரேவ தக்ஷிணி
 ப்ரகிஜ்ஞாய “ ஜ்ஞாநவ்ஸூரூபெவா ஹவநாநுதொ-ஸௌ” இதி லெஸ
 மானியராதிகெஷிணஸ்ய ஜமதொ ஜ்ஞாநெநகவ்ஸூரூபெவா ஜ்ஞா
 ஜ்ஞாநவிஜ்ஜிதக்ஷரேவிபாய “ யஜா து ஸூகம் நிஜரூபி ” இதி
 ஜ்ஞாநவ்ஸூரூபெவெஸ்ய ப்ரஹ்மண: வ்ஸூரூபவாவஸிதிவெமாயாம்
 வவ்ஸூ-மெஷாஹாவஷு-நெநாஜ்ஞாநவிஜ்ஜிதக்ஷரேவ வ்ஸிநீக்யத்ய, “வ
 ஸ்ஸி கிம் ” “ரீஹீ வடக்ஷு” இதி லெஸாகவெந ஜமஷுவெஸ்ய
 ப்ரகாரெணாவி வவ்ஸூ-மெஷாநாஸிதக்ஷரேவவாஷு, “ தஸூஹவி
 ஜ்ஞாநஜெதெ” இதி ப்ரகிஜ்ஞாதம் ப்ரஹ்மணிகிரிஷ்ணஸூரஸதக்ஷரேவ
 ஸம்ஹத்ய, “விஜ்ஞாநஜெக்ய” இதி ஜ்ஞாநவ்ஸூரூபெவ ப்ரஹ்மணி மெ
 ஷு-ஸூ-நநிதி-தாஜ்ஞாநஜெ-மம் நிஜகெஜெ-ஸெவி ஸூ-நீக்யத்ய, “ஜ்ஞாநம்
 விஸூக்ய” இதி ஜ்ஞாநவ்ஸூரூபஸ்ய ப்ரஹ்மண: வ்ஸூரூபம் விஸொ
 ய்ய, “வஸூவ வணவம் ஹவதொ ரெயாஷ்ண:” இதி ஜ்ஞாநவ்ஸூரூபஸ்ய
 ப்ரஹ்மண வணவ ஸதக்ஷம் நாநுஸ்ய; சுநுஸ்ய வ்ஸூரூபக்ஷரேவ;
 தஸ்ய ஹவநாஜெஷ்ணதக்ஷம் வ்ஸூவஹாரிகிதி தக்ஷம் தவொவஷிஷ்
 ணி-ஹி ஹி-வெஷெஸொ ஷு-ஸூ-ஜெதெ ||

ப்ரீபாஷ்யம்—

இதி ஹாஸபூரணங்களிலும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானவாதமானது ஓரிடத்திலா
 வது காணப்படுகிறதில்லை.

சுற்றறிந்தவரே? ‘ஜ்யோதிம்வி விஷ்ணு:’ என்று ப்ரஹ்மம் ஒன்றே
 தத்வமென்று ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து, ‘ஜ்ஞாநஸ்வரூபோ பகவான் யதோஸௌ’
 என்று மலைகள் ஸமுத்திரங்கள் பூமி முதலிய பேதங்களால் வேறுபட்டி-
 ருக்கிற உலகத்திற்கு ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மத்தி-
 னது அஜ்ஞானத்தின் விஜ்ஞம்பணத்வத்தைக்கூறி, ‘யதாது சுதத்ம் நிஜரூ-
 பி’ என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கே தன் ஸ்வரூ-
 பத்தினிருப்புள்ள வேளையில் வஸ்துபேதங்களின் இன்மையினது தர்சன-
 த்தால் அஜ்ஞான விஜ்ஞம்பணத்வத்தையே உறுதிப்படுத்தி, “வஸ்த்வஸ்தி-
 கிம், மஹீகடத்வம்” என்கிற சுலோகங்களால் ஜகத்தின் உபலப்தி ப்ரகா-
 த்தாலும் வஸ்துபேதங்களுக்கு அஸத்யத்வத்தை உபபாதித்து, ‘தஸ்மாந்ந-
 விஜ்ஞானம்நுதே’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தைத்
 தவிர்த்த வஸ்துக்களின் அஸத்யத்வத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்து விஜ்ஞா-
 நமேகம் என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் பேத

தர்சனத்திற்கு நிமித்தமாக இருக்கிற அஜ்ஞாநத்திற்கு மூலம் தன்னுடைய கர்மாவென்றே வெளிப்படுத்தி, 'ஜ்ஞானம் விசத்தம்' என்று ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ப்ராஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை விசேஷித்து 'ஸத்பாவ ஏவம் பவதோ மயோக்த:' என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ராஹ்மத்திற்கே ஸத்யத்வம் மற்ற வஸ்துக்களுக்கு ஸத்யத்வமில்லை. மற்ற வஸ்துக்களுக்கு அஸத்யத்வமே - அந்த புவநம் முதலியதற்கு ஸத்யத்வம் வ்யாவஹாரிகம். தத்வம் உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட தென்றல்லவோ உபதேசம் காணப்படுகிறது.

சூத்தப்ரகாசிகை—

இதிஹாஸபுராணங்களுக்கு ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தைக் குறிப்பிட்டு அறிவிப்பதில் கருத்தில்லாமையை ப்ராதிஜ்ஞை செய்கிறது—இதிஹாஸ என்று. நதீவீத்யாதி - ப்ராஹ்ம மைக்மேவ தத்வமீதி ப்ராதிஜ்ஞையேதி-ஜடம் அஜடம் இனடக்கும ஸ்வரூபையம்பொருந்தாததாலும் ஸாமானாதிக்காண்யமானது ப்ராதிதார்த்தமாக இருப்பதாலும் மேல் வரப்போகிற ச்லோகங்களில் அதைத் தவிர்த்தமற்ற வஸ்துக்களுக்கு மித்யாத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலுமென்று கருத்து. விஜ்ஞாநவிரஜரும்பிதாநி-எதனால் பற்பல விதங்களாக அறியப்படுகிறதோ அல்லது எதனால் விபரீதமாக அறியப்படுகிறதோ என்று காரண வ்யூத்பத்தி. விஜ்ஞாநம்-அவித்யை-யதா துக்நீதம் இதுமுதலியதால் அதற்கு வ்யதி ரோகமன்றோ உணக்கப்பட்டபோகிறது 'விஜ்ஞாநேவ விஜ்ஞும்பிதாநி' என்கிற யோஜனையோவென்றால் யுத்தமல்லாதது. அஸ்வாரச்யத்தாலும் விஜ்ஞும்பிதாநி என்கிற நபும்ஸகலிங்கார்த்தமான பதத்திற்கு புமலிங்கபேதசப்தத்திற்கு விசேஷணணமாக இருத்தல் பொருந்தாததால் விஜ்ஞும்பித சப்தம் பாவார்த்த ப்ரத்யயார்த்த மாதலால் ஷடஷடஸமாஸம் யுத்தமாக இருப்பதாலும், ப்ராஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்கள் அவித்யையினால் கலப்பப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதை வ்யதிரோக முகத்தால் ஸ்திரீப் படுத்துகிறார் என்று கூறுகிறார்—யதாது என்று. சுத்தம் அவித்யை இல்லாதது. விஜ்ஞுபி-அதனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட பேததர்சனமில்லாதது. அபாஸ்ததோஷம்-ராகம்முதலிய தோஷங்களில்லாதது. ஸங்கல்ப தரோ:- இதனால் நாலாபக்கங்களிலும் உண்டுபண்ணப்படுகிறது என்கிற வ்யூத்பத்தியினால் ஸங்கல்பசப்தம் தோஷத்தை உணர்த்துகிறது. 'வஸ்துஷ்ட வஸ்துபேதா:' என்கிற இடத்தில் வஸ்துஷ்ட என்கிற பஹு வசனத்தில் தாத்பர்யமில்லை- ஜடமாகக் காணப்பட்ட வஸ்துக்களிடத்தில் ஜடவஸ்துக்களை அடைக்திருக்கின்ற பேதங்கள் ஸம்பலித்ததில்லை என்று அர்த்தம். அந்நிகே ௭௬ வஸ்து சப்தமானது ஆகாரத்தை உணர்த்துகிறது. ஜடவஸ்துவை அடைந்திருக்கிற ஆகார பேதங்கள் இல்லை என்று அர்த்தம். 'வஸ்த்வஸ்திகம், மஹீகடத்வம்' என்கிற இரண்டு ச்லோகங்களில் முதல் ச்லோகத்தால் அர்த்தஸ்வபாவம் உரைக்கப்பட்டது. இரண்டாவது ச்லோகத்தால் உதாஹரணம் காண்பிக்கப்பட்டதென்று பேதம். அந்த இடத்தில் எதனால் தத்வம்- இப்படி இருக்கையில் பரமார்த்தம் ஏது என்று அர்த்தம். முமுஷாமயும் அபரமார்த்தமாக அறியப்பட்டிருக்குமேயாகில் எவ்வாறு அதில் ப்ராமான்யம் என்கிற சங்கைவரின் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வகரீமஸ்திமிதாநம் நிர்வசயை: என்று. தத்வார்த்த நிச்சயத்திற்கு விசேஷியான கர்மவசத்தாலென்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே ஆத்மவித்துக்களால் மாத்திரம் அஸ்தயத்வம் அறியப்படுகிறதில்லை. பின்னையோ அஜ்ஞாநர்களால் கூட அறியப்படுகிறது என்று கருத்து. சாஸ்திரப்ரமாணத்தால் மாத்திரமல்ல, வெளிக்மொன ஐஸ்வரத்துக்களோ ச்ரவணத்தாலும் கூட அதற்கு மித்யாத்வம் ஸித்திக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. 'தஸ்மாந்ந விஜ்ஞாநம்ருதே' என்பதே 'ஸ்வேலாகார்த்தமான அநாத்ரபூத விஜ்ஞாதீயபேத நிஷேதத்தை உப ஸம்ஹரிக்கிறார் என்று கூறுகிறார்— தஸ்மாந் என்று 'விஜ்ஞாநமேகம' என்கிற ச்வேலாகமானது ஸஜாதீயரூபமான ஆத்மபேத நிஷேதத்தில் நோக்கமுள்ளது. பேதநர்சுத நிமித்தநாஜ்ஞாந மூலம் நிஜகாரீமைவேதி. பேதநர்சனம் - ஸஜாதீயபேதநர்சனம். அது மேல்மேல் வரப்போகிற கார்யாஜ்ஞாநத்திற்கு காரணமானது, அதற்கும் முந்தின கர்மாவே என்று அர்த்தம். ஏனே தேவாதி சரீரபேதத்திற்கு ஹேதுவோ அதே என்பது எவ்வாறாபிப்ராயம். அன்றிக்கே தேவாதி சரீரபேத பிரதீதியை ஹேதுவாகக்கொண்ட அஜ்ஞானமானது ஆத்மாவினிடத்தில் தேவத்வம் முதலிய ஆகாரங்களின் ஆரோபண ரூபமாயுள்ளது. அதற்கு ஹேது கர்மாவென்று பொருள். ஆத்ம பின்னமான வஸ்துவில் உண்டாகிற ஆச்மபுத்திக்கும் அஜ்ஞாந சப்தவாச்யத்வம் தகுதியுள்ளது. அந்த புத்தியும் மூலாஜ்ஞாந கார்யமாதலால், 'ச்ருதயதாஞ்சாப்யவித்யாயா: ஸ்வரூபம் குலந்தன - அநாத்மந்த்யாத்மபுத்திர்யா' என்று அந்த புத்திக்கு அஜ்ஞாந பர்யாயமாக இருக்கிற அவித்யா சப்தவாச்யத்வம் இருப்பதாலும்- 'ஜ்ஞாநம் விசத்தம் என்பதனால் ஸ்வகதபேதம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. விசத்தம் விமலம் என்பதனால் அவித்யை, அந்த அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டபேதநர்சனம் இவைகளில்லாதது என்று அர்த்தம் அபதனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சோகம் முதலியவைகளில்லாதது என்று சொல்லுகிறார்— விசோகம் என்று. இவ்வண்ணமாக ஸதைதகம் என்று. ஸஜாதீய பேத நிஷேதம் அறுவதற்குப்பட்டது. ஸதைதகம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரத்தால் ஸ்வகதபேதரஹித்யம் சொல்லப்படுகிறது. பரம பரேச முதலியசப்தங்களால் சொல்லத்தக்கது சித்மாந்ராமே என்று கூறுகிறார்—பரம:என்று. இது அனய னுடைய மதமல்ல. தத்வமே உரைக்கப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்— ஸந் பராவ: என்று. ஸம்வயவஹாரபூதம்-ஸாலபக்சங்களிலும் வ்யவஹரிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளபேதத்துடன் கூடியது. புவாநாசரிதம் - புவாந்தினால் அநிஷ்டானமாக ஆச்ரயிக்கப்பட்டதாகவே இது இருக்கிறது. அநிலம் அஜ்ஞாநமே ஹேதுவென்ற உரைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே புவாநாசரிதம் - புவாந்தை அடைந்திருக்கிற, ஸம்வயவஹாரபூதம்-வ்யாவஹாரிகமாக இருக்கிற இந்த லோகவித்தமானயாதொருஸத்யத்வ முண்டோ அதிலும் காரணம் அவித்யை என்று சொல்லப்பட்டதென்று அர்த்தம். இந்த அபிப்ராயத்தினாலன்றோ அந்த புவனம் முதலியவற்றுக்கு ஸத்யத்வம் வ்யாவஹாரிகமென்ற உரைக்கப்பட்டது. இஹிபுபதேசோத்ருச்யதே என்று. ஆதலால் இதி ஹாஸபுராணங்களில் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதமானது காணப்படவில்லை என்று சொல்லதற்கு சக்யமாகாதென்று அர்த்தம்.

நெநகதெவ்யு: சுத்ர மாவநகொஸஸ்ய விவீணயம் ஸுராவ
ஸுக்ஷா, வடுவபுதெநாது ராடுவாநார ஸதெவத: 'ஸ்ருதியதாஸு'
உத்யாஸஸ்யாவிப்யதெ 1 விடிவிதிபெரு ஐசகி விடிஸொ வாஜ்ஜஸா
மொரஸஸஸம்வெடியுஸுராவமெடிொஜ்ஞாநெநகாசாரதயாஸஸ்யுடி

பூராகுதலெழெரவிநாஸிகெநாஸிஸஷ்வாஸு: | சஸிஃஸஷ்வாஸி
 ஃஸகஸிபுதிதிவாரிணாஸிமெஷா விநாஸிநாஸிஸஷ்வாஸிபெய: |
 உபயதா வாஸு ஹமபுதவாஸுமெஷாஸரீரதயா ததாஸுக்ஷிதெ
 ததாபுபவம் வபெஷிபெணாதாவிஹித்யு || தயாஹி— “யதாஸு
 வெஷவ: காயஸுதொ விபு வஸுஸுரா | உஷாகாரா ஸுபுபு
 தா வபுதாஸுராஸிஸுயுதா ||” ஐத்யுஸுமெநா விஷெநாஸுரீர
 கெநாஸுபாரிணாஸிமபுதம் ஸுஹாஸுஸிவி விஷெநா காய: தஸு
 மவிஷுஸாராதெதி ஸகயுதாஸிமததாஸுதெராவஷெஸாவஸுபும
 ணாஸிபவஸு ஸாஸிநாஸிகுரணஸு “ஜெராத்ஷி விஷு:” ஐத்யு
 ரஸு வகஸுரீரணஸு ஸரீராத்ஸாவ வஸ மிவஸுநிதிராஸு:
 சஸிநு ஸாஸு வபுபுபெஷிதஸகஸுபுத்யு— “தாஸி ஸவஸு
 ணி தஸுபு:” “தஸுபும வெ ஹுஸுநு:” “ஸ வஸ ஸவஸு
 மபுதாதா விஸுரபுபெய யதொஸுயு:” ஐதி | ததாஸு ஸரீர
 த்ஸாவாஸு தாஸுஸு ஸாஸிநாஸிகுரணஸு வுபஸுதெ
 “ஜெராத்ஷி விஷு:” ஐதி ||

பூரீபாஷ்யம்—

இது இவ்வண்ணமல்ல. இந்த இடத்தில் புவநகோசத்தினுடைய வி
 ஸ்தீர்ணமான ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி முன் சொல்லப்பட்டிராத ரூபாந்தரமா
 னது சுருக்கமாகச் ‘சுருயதாம்’ என்று ஆரம்பித்து சொல்லப்படுகிறது. சித்துக்
 களோடும் அசித்துக்களோடும் சேர்க்கையுற்றிருக்கிற உலகத்தில் சிதம்சமா
 னது வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாததும் தன்னாலேயே அறியப்பட்ட
 தக்க ஸ்வரூபத்துடன்கூடியதும் ஜ்ஞாந்தையே வடிவமாகக்கொண்டிரு
 த்தலால்ஸ்பர்சிக்கப்படாத ப்ராக்ருதபேதத்துடன் கூடியதாகவும் விநாச
 மில்லாமலிருப்பதால் அஸ்திஎன்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாகவும் இரு
 க்கிறது. அசிதம்சமோவென்றால் சிதம்சத்தின் கர்மாவை நிமித்தமாகக்
 கொண்ட பரிணமபேதமுள்ளதாகவும், விநாசமுள்ளதாக இருப்பதால் நாஸு
 திசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாகவும் இருக்கிறது. இரண்டும் பாப்ரஹ்ம
 மாக இருக்கிற வாஸுதேவனுக்கு சரீரமாக இருப்பதால் வாஸுதேவாத்மக
 மென்று இதன் ரூபம் இவ்ரு சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டது. ‘யதம்புவை
 ஷ்ணவ: காய:ததொ விப்ரவஸுந்தரா-பத்மாகாரா ஸமுத்தூதா பர்வதாப்த்

யாதி' ஸம்யதா என்கிறச்சீலோகங்களில் சொல்லியவண்ணம் ஜலமானதுவிஷ்ணுவின் சரீரமாதலால் அந்த ஜலத்தின் பரிணாமமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மமாண்டமும் விஷ்ணுவின் சரீரம், அதற்கு விஷ்ணு ஆத்மா என்று "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:" என்று தொடங்கி உரைக்கப்பட்டுப்போகிற ஸகலச்ச்ருதிகளிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தாதாத்மயோபதேசோப ப்ரும்ஹண ரூபமான ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு சரீராத்மபாவமே காரணமென்கிறார். இந்த சாஸ்த்ரத்தில் முன்பும் இந்தவிஷயம் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'தாமி ஸர்வாணி தத்வபு:, தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தது:, ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விச்வரூபோ யதோவ்யய:' என்று. அப்படிப்பட்ட இந்த சரீராத்மபாவத்தைச் சார்ந்திருக்கிற தாதாத்மயமானது 'ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:', என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதை நிரஸனம் செய்கிறார்—நைத தேவம் இது முதலியதால். நைதத்-சிந்தாத்ரப்ரஹ்மத்திற்கு அவிய்யாஸம்பந்தமும் அவிய்யயினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் ப்ரபஞ்சமிய்யாத்வமும் கூறப்பட்டிருப்பது அப்ராமாணிகமென்று அர்த்தம். அப்படியானால் அர்த்த விரோதத்தாலும் ப்ரகரண விரோதத்தாலும் சாஸ்த்ர தாத்பர்ய விரோதத்தாலும் 'அசேஷ மூர்திர்பவான்' இது முதலிய பதங்களுக்கு வகைணுவ்ருத்தியினால் அர்த்தங்களை உணர்த்தும் தன்மை கல்பிக்கவேண்டியதாதலாலும் ப்ரபஞ்சதர்மிக்ராஹக ப்ரமாண விரோதத்தாலும் ச்ருதியானது விசேஷங்களுடன் கூடிய வந்துவை ப்ரதிபாதிப்பதில் கோக்கமுள்ளதென்கிற உபபாதனத்தால் ஸ்ம்ருதிகளுக்கு அந்தச்ருதி விரூத்தமான அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் கருத்து வந்து விழுவதாலும் முன்பு கூறப்பட்ட தர்க்க விரோதத்தாலும் அதின் இன்மை. இந்த இடத்தில் அர்த்தவிரோதமாவது ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞாநம் முதலியவற்றின் ப்ரஸக்தியின் விரோதம். அவிய்யைக்கு ஆச்ரயதிரோதானம் முதலியதின் அநுபபத்தியும் விஸ்தாரமாக ப்ரபஞ்சத்தின் ப்ரதிபாதநவையர்த்த்யம் பிரகாரண விரோதம், மற்றதோவென்றால் ஸ்பஷ்டம் தசச்சீலோகியில் அஸ்திநாஸ்தி, ஸத்த்யம், அஸத்த்யம் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம், முதலிய சப்தங்கள் முறையே ஆத்மாக்ஷையும் அநர்த்மர்களையும் விஷயமாகக் கொண்டவைகளாதலால் இங்கு தோஷமில்லை. அதில் நாஸ்தி அஸ்தி என்கிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் ஜ்ஞாநபாத்யத்வம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமோ? அல்லவா பரீணமித்வம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமோ? என்கிற விசாரத்தில் பரிணமித்வபக்ஷத்தில் ஸ்வாரஸ்யமிருக்கிறது. மஹீசுடத்வம் என்று உபபாதத்தினால் அஜ்ஞாந சப்தத்திற்கும் அநிர்வசநீயம் என்கிற பொருளை உணர்த்துவதில் கருத்தில்லை. பின்னையோ கர்மபாத்வமே - யஜ்ஞ: பக்: இது முதலியவற்றின் ஸ்வாஸ்யத்தாலும் வேறு இடத்தில் "சரீராச்ச்ருதிபேதாஸ்த பூபாதே கர்மயோகய: அவிய்யாகர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா" "பாஹ்யகர்ம வ்ருகிப்ராஜ:" இது முதலிய வசனத்தாலும். சித்சித் வஸ்துக்களின் விவேசனம் இங்கு செய்யப்படுகிறதென்று அபிப்ராயப்பட்டு அதற்கு அனுசுணமான ஸங்கதியைக் கூறுகிறார்—அந்ரீ என்று. அத்ர - இந்த இரண்டாவதான அம்சத்தில். விஸ்தீர்ணம் என்பது ஸ்வரூப விசேஷணம்

விஸ்தீர்ண சப்தத்தால் பெருத்திருத்தல் சொல்லக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. சேர்ந்திருக்கிற ஸ்தூலரூபத்தைச் சொல்லிவிட்டு பிரித்திருக்கிற ஸூக்ஷ்மரூபம் சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து. அன்றிக்கே விஸ்தீர்ணமென்பது க்ரியா விசேஷணம். மேலே இந்த இடத்தில் மித்யாத்வமானது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்குமெய்யானால் முந்திய விஸ்தாரமாகச்சொன்னது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. மூந்தியே பரந்தியுள்ளவனுக்கு வேறு பரமத்தை உண்டுபண்ணுதல் செய்யத்தக்கதல்லவன்றோ. ஆதலால் முந்திய விஸ்தாரமாக புலங்கோசம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மித்யாத்வமானது சொல்லப்படப்போகிறதில்லை என்று கருத்து. இனி கூறப்போகிற உன்னத்திலுள்ள ஆதிபாதசரிதமானது விஸ்தார ரூபமாயுள்ளது. இது அதின் ஸங்க்ஷேபம். இனிசொல்லப்படப்போகிற ஸங்க்ஷேபமும் முற்கூறப்பட்ட ஸங்க்ஷேபமும் காணப்படுகிறது. ஆகையால் முற்கூறப்பட்டுள்ள ஸங்க்ஷேபமென்கிற ஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்—அநுகீதம் என்று முன்சொல்லப்பட்டிராத ஸம்ஸ்க்ருஷ்டமான வேறுரூபம் சொல்லப்படுகிற தென்கிற சகையைப் போக்குவதற்காகக் கூறுகிறார்—நூபாந்தரம் என்று. பிரிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். மித்யாத்வத்தைத் தவிர்த்து சொல்லத்தக்கது எல்லாம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் சொல்லப்பட்டிராததும் சொல்லத்தக்கதுமான ரூபாந்தரமன்றோ மித்யாத்வம். வேறு அல்ல என்கிற சங்கைவரின் மித்யாத்வத்தைத்தவிர்த்து சொல்லப்பட்டிராத ரூபாந்தரத்தைக் கூறுகிறார்—சிதநிர்மிக்ஷே என்று. சிதநிர்மிக்ஷே ஜகதி என்பதனால் ‘ஸங்க்ஷேபச்ச்ஞயதாம் புந’ என்கிற இடத்தில் புந் என்கிற சப்தமானது வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. சிதசிதாந்தமகமான ஜகத்தில் ஸ்தூலரூபம் உரைக்கப்பட்டது. அதே ஜகத்தில் இந்த ரூபாந்தரமும் மீண்டும் உரைக்கப்படுகிறது என்று அதற்கு அர்த்தம். ஸத்தாமாத்ரமகோசம்-வசஸாமாதம் ஸம்வேத்யம். இது முதலிய வாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷணத்தைச்சொல்லுகிறார்—சிதம்சோவாந்மநஸ் என்று. பேதத்தை நிகேதிப்பதில்லே நாக்ருன்ன ‘த்வைதிநோதத்ய தர்நா:’ இது முதலிய வாக்கியங்களுடைய அர்த்தத்தை உள்ளதில் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—அஸ்ப்ருஷ்ட என்று. சிதம்சத்திற்கு ஜ்ஞானாகாசாத்வமும் அசிதம்சத்திற்கு பரிணமாஸ்பதத்வமும் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்குமெய்யாகில் அப்பொழுது அஸ்தி நாஸ்தி ஸத்யம் அஸத்யம் முதலிய சப்தங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக எதற்காகக் கூறப்படுகிறது என்று வினவப்படுமெய்யானால் மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. சாகாவீசேஷங்கரளில் ‘ஸச்சத்யச்சாபவத்’ ‘விஜ்ஞாநஞ்சாவீஜ்ஞாநஞ்ச’ ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமபவத்’ இது முதலிய வாக்கியங்களில் ச்ஞயமாணங்களாக இருப்பவைகளும் அத்தயனம் செய்யப்பட்டிருக்கிற சாகைகளை அடைந்திருப்பவைகளான ஸத்ய அஸத்யாதி சப்தங்களுக்கு ஜ்ஞாநபாத்யத்வாபாத்யத்வங்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களா? அல்லது பரிணயித்வ அபரிணயித்வங்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களா? என்கிற சங்கையை நிராகரிப்பதற்காக பரிணயித்வாபரிணயித்வங்களே நாஸ்தி அஸத்யாதி சப்தார்த்தம் ஜ்ஞாநபாத்யத்வாபாத்யத்வங்கள் அல்லவென்று அதிதங்களாயும் அநதிதங்களாயுமிருக்கிற சாகைகளின் அர்த்தங்களை ஜ்ஞாபிப்பதின் பொருட்டு என்று. ப்ருதிவீமுதலிய தத்வங்களுக்கு ஸங்காதவிசேஷாவஸ்தையிலேயே ஜீவனைக்குறித்து சரீரத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறது. தனித்தனியாக இருக்கிற ஒவ்வொரு தத்வத்திற்கும் ஜீவனைக்குறித்து சரீரத்வம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. மனுஷ்யாதிசரீரங்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட பிண்டாவஸ்தையிலேயே

சரீரத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறது. சாம்பல் முதலிய வஸ்துவாக இருக்கிற நிலைமையிலிலை என்று சித் அசித் இரண்டும் தனித்தனியாக இருக்கிற அவஸ்தா வ்சேஷங்களில் பகவானுக்கு சரீரமல்லவென்கிற சங்கையைப்போக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—உபமம் என்று. சித் அசித் இரண்டுகளின் ஸ்வரூபமானது அந்யோன்யம் சேர்க்கை பெற்றதாகவும் தனித்ததாகவும் பகவானுடைய சரீரமென்று அர்த்தம். நிஷ்க்ருஷ்டமான சித்சித்ரூபமானது பகவச்சரீர மென்பது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் பகவானுக்குறித்து சரீரத்வம் நிருபாதிக்கமாக இருப்பதுபற்றி ஸ்வரூபப்ரயுக்தத்வம்ப்லித்ததாதலால் முக்தாவஸ்தையிலுங்கூட ஜீவனுக்கு பகவச்சரீரத்வம் ஸித்தித்தது. ஏதக்ரூபம்—இந்த ஆகாரமென்று அர்த்தம். இதை உபபாதிக்கிறார்—தந்நாஹி இது முதலியதால். தசச்சலோகியில் அஸாதாரணமான பகவதாத்மகத்வம் ப்ரதிபாத்யமல்ல. அதோ எல்லாப்ரகாரணங்களுக்கும் பொதுவானது அஸாதாரணமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கவஸ்துவோ வென்றால் ப்ரக்ருதிபுருஷ விவேகமே. சாஸ்த்ரமானது உபநிஷதர்த்தத்தின் உபப்ரும்ஹணத்தில் நேரக்கமுள்ளதாக இருப்பதால் ஸாக்ஷம் முதலிய மதங்களை வ்யாவ்ருத்திப்பதின்மொருட்டு எல்லாப்ரகாரணங்களிலும் பகததாத்மகத்வம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் அஸாதாரணமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கது ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகமே என்கிற அபிப்ராயத்தினாலேயன்றே முந்தி அறுத்தம்ரூபாத்ரமென்று உரைக்கப்பட்டது. பகவதாத்மகத்வத்திற்கு ஸ்வப்ரகாரணஸாதாரண்யமன்றே முந்தியும் இது அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று மேலே சொல்லப்பட்ட போகிறது. தசச்சலோகியிலிருக்கிற ஸாமாநாதிக்கரண்யம் சரீராத்மபாவ நிபந்தனமென்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக முன் ச்லோகத்தை எடுக்கிறார்—யதம்பு என்று. ரிஷியினால் அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிற பலித்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—அம்புநோவிஷ்டேனே என்று. பால்யாவஸ்தையில் சரீரமாக இருந்த வஸ்துவுக்கு வேறு அவஸ்தை வந்திருக்கும் தருணத்தில் சேதனனோடு ஸ்வரூபாக்ஷம் இல்லை அன்றே பின்னையோவென்றால் எந்த அவஸ்தையுடனிருந்தாலும் அந்த வஸ்து சரீரமே என்று கருத்து. நல்லபசுவிலுஷ்டேனோர்தீநேதி என்று. அபிப்ராயப்பட்டு என்று அர்த்தம். சரீராத்மபாவம் இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபமுள்ளதென்று கருத்து. ஸகலச்ருதிகத தாதாத்மயோபதேசோபப்ரும்ஹண ரூபஸ்ய என்று அத்தியயனம் செய்யப்பட்டிருந்த சாக்கைகளில் கூட தாதாத்மயோபதேசமிருக்கிறது. அதற்கு இதே அர்த்தமென்று ஜ்ஞாபனமானது தாதாத்மயோபதேசத்திற்கு உபப்ரும்ஹணம் அல்லது ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கிற எல்லாச்ருதிகளிலுமுள்ள தாதாத்மயோபதேசோபப்ரும்ஹணமாவது அத்தியயனம் பண்ணப்பட்டிராத சாக்கைகளில் அதற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தின் ப்ரதிபாதன மில்லையென்று ஜ்ஞாபகம். இந்த இடத்தில் மூன்று இதி சப்தங்களுக்கு அநேக ச்லோகேக பகவான் இமமர்த்தப்பி ப்ரோத்ய அயமர்த்த இத்பாஹ என்று அன்வயக்ரமம். இந்த இடத்தில் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிற ச்லோகத்திலிருக்கிற வ்யதிகரண நிர்தேசத்தினால் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ப்ரதிபாதகமான ச்லோகத்திலுள்ள ஸாமாநாதிக்கரண்யமானது சரீரசரீரிபாவத்தைக் காரணமாகக்கொண்டது என்பது மாத்திரம் அறியப்படுகிறதில்லை.

பின்னையோ வேறு ப்ரதேசங்களில் வ்யஷ்டியவஸ்தையுடன் கூடிய எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பகவானுக்குறித்து சரீரத்வமும் ஸாமாநாதிக்கரண்யத்திற்கு சரீரசரீரிபாவ நிபந்தனத்வமும் அடிக்கடி கண்டோத்தமென்று சொல்லுகிறார் அஸ்மிந் என்று. சரீராத்மபாவத்திற்கு ஸாமாநாதிக்கரண்ய ஹேதுத்வம் கண்டோத்தமரக இருக்க

கிறது. விசிவநுபோயதோ ல்யய; என்று. அவ்வாறே வேறு இடத்திலும் ‘ஸர்வகத்வாத நந்தஸ்ய ஸ வொஹம், ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:” இது முதலியது கண்டு அறியத்தக்கது. நந்தீதம் இது முதலியதால் ஜ்யோதிம்வதி என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற சீலோகத்தில் மூன்று பாதங்களின் அர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது. ஸம்ஸ்ருஷ்ட வஸ்துவங்கு பகவதாத்மகத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம் ப்ரதாநாதி விசேஷாத்மசேதநாசேதநாத்மகம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் ஜ்யோதி: இது முதலிய சப்தங்கள் ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஜீவனை உணர்த்துகின்றன.

சுதூரஸூதகம் நாஸூதகஹ் ஜமஷந்தமட்தம் வஸூவிஷ்ணு
காயதபா விஷ்ணுதகிதூதூ । ஐதிரிஸூதூதக்ய, ஐஷ்நாஸூதூ
க்ய, சுஸூவ நாஸூதூதகக்ஷெ ஹெதாராயதிதூஹம் — “ஜோந
ஸூரூபெவா ஹமவாநூதொஸெஸ் ” ஐதி । சுஸெஷகெத்ஜோதூ
நாஸூவஸூதஸூ ஹமவதொ ஜோநஸெவ ஸூஹாவிகம் ரூபெஷ், ந
ஸெஷஸிநுஷூஷிவஸூரூபெஷ் । யத ஸஸ்ய, தத ஸஸவாநிஷூப
ஹெஷஸிநுஷூஸெஸூரூபாயஸூ ததிஜோநஸிஷூபிதாஃ ; த
ஸூ ஜோஸெகாகாரஸூ ஹதொ ஷெவாஷூகாரெண ஸூதூதெ
வியூநாஸூநாநிஷூபா, ஷெவாஷூகாராநாஸூநாநிஷூபகஸி
ஷூபா ஐதூயஸூ ; யதஸூரூபிஷூஷூ கெத்ஜோகஸிஷூநாமூ
வாஸிணாரூஷூஷூ, ததஸூஸூவாஸூஸூஷூஷூயஸூ, ஐதாஷூஸூ
ஷூயஸூயிதூயஸூஷூஷூ ஹவதி । தஸெஷ வியூஸெநாதி — “யஷா
தூ ஸூஷூ நிஜரூபி ” ஐதி । யஸெஷதஸூ ஜோஸெகாகாரஸூ
ஸூ ஷெவாஷூகாரெண ஸூதூநி ஹெவியூநாஸூநாநிஷூப
வடகஸிஷூயாஸூஷூஷூஷூ பாரிஸூஷூ நிஜரூபி ஹவதி, தஷா
ஸெஷாஷூகாரெஸெகீஷூதூதூதூஷூநாநிஷூபகஸிஷூஷூஷூ
ஷூமாயஸூ வஸூஷூ வஸூஸெஷா ந ஹவதி ॥

புரீடாஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் அஸ்தபாத்தமகமாகவும் நாஸ்தபாத்தமகாகவும் இருக்கிற உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களனைத்தும் விஷ்ணுவின் சரீரமாதலால் விஷ்ணு வாத்தமகமென்று கூறப்பட்டது. இது அஸ்தபாத்தமகம் இது நாஸ்தபாத்தமகம். இது நாஸ்தபாத்தமகம் என்பதில் இது வேறு என்று சொல்லுகிறார்—

அள

ஜ்ஞாநஸ்வரூபோ பகவான் யதோஸௌ என்று. ஸமஸ்தமான சேஷத்ரஜ்ஞ ஸ்வரூபமாக இருக்கிற பகவானுக்கு ஜ்ஞானமே ஸ்வாபாவிகமான உருவம். தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபம் உருவமல்ல, எந்த காரணத்தினால் இவ்வண்ணமிருக்கிறதோ அக்காரணத்தினாலேயே அசித்தரூபமான தேவன் மனுஷ்யன் மலை ஸமுத்திரம் பூமி முதலியவைகள் அந்த சேஷத்ரஜ்ஞ ஸ்வரூபனுடைய பற்பலவிதமான அனுஸந்தானத்தால் உண்டானவைகளாக இருக்கின்றன. தேவமனுஷ்யாதிகள் ஜ்ஞானத்தையே வழிவமாகக் கொண்டதும் ஸத் என்கிற சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கத்தக்கதுமான அந்த பரமாத்மாவின்னுடைய தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்து ஸ்வரூபமாக தன் ஸ்வரூபத்தை பற்பலவிதமாக அனுஸந்தித்தலை மூலமாகக் கொண்டவைகள். தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ப்ராணிகளின் ஆகாரத்தினுடைய அனுஸந்தானத்திற்கு மூலமான கர்மாவை மூலமாகக் கொண்டவைகள் என்று அர்த்தம். எக்காரணத்தினால் அசித் வஸ்துவானது சேஷத்ரஜ்ஞ கருடைய கர்மாக்களுக்கு அனுகுணமான பரிணமத்துக்கு ஆபஸ்தமாக இருக்கிறதோ அதனால் அந்த அசித் வஸ்துவானது நாஸ்திசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருக்கிறது. மற்றது அஸத் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருக்கிறதென்பது இதனால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அதையே விவரிக்கிறார்—யதாது சுத்தம் நிஜரூபி என்று. எப்பொழுது ஜ்ஞாநத்தையே தன் வடிவமாகக்கொண்ட இந்த ஆத்ம வஸ்துவானது தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ப்ராணிகளின் ஆகாரமுள்ளவன் நான் என்று தன்னிடத்தில் பற்பல ப்ராணிகளின் ஆகாரானுஸந்தானத்திற்கு மூலங்களான கருமங்களின் நாசத்தால் தோஷமற்றதாகவும் பரிசுத்தமதாகவும் வாஸ்தவமான தன்னுடைய ரூபமுள்ளதாக ஆகிறதோ, அப்பொழுது தேவமனுஷ்யாதிகளின் ஆகாரத்தோடு ஒன்றுபடுத்தி ஆத்மாவை எண்ணுதலுக்கு மூலமான கர்மாக்களுக்கு பலபூதங்களாகவும் அந்த ஆத்மபோகார்த்தங்களாக வயிருக்கிற வஸ்துபேதங்கள் வஸ்துக்களில் உண்டாகிறதில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இதற்குமேல் மேலே வரப்போகிற ச்லோகத்தின் ஸங்கதியின் பொருட்டு விசிஷ்டவாக்யார்த்தாநுவாதத்தால் நான்காவது பாதத்தின் அர்த்தத்தைக் காண்பிக்கிறார்—அத்ரா அஸ்தீயாநீமகம் என்று. யதம்பு என்று தொடங்கி இருக்கிற ச்லோகத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற வையதி கரணயத்தினால் ஸமஷ்டி அவஸ்தையிலுள்ள சித்சித் வஸ்துக்கள் இரண்டுகளுக்கும் பகவதாத்மகத்வம் சொல்லப்பட்டது. வ்யஷ்ட்யவஸ்தையை அடைந்திருக்கிற சேர்க்கையற்றதும் சேர்க்கையுற்றதுமான அந்த சித்சித் வஸ்துக்கள் இரண்டுக்கும் ஸாமாநாதிகரணயத்தினால் பகவதாத்மகத்வம் கூறப்படுகிறது. ஜ்யோதீமஷி என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்ட ச்லோகத்தால், அந்த ச்லோகத்தில் மூன்று பாதங்களால் வ்யஷ்ட்யவஸ்துவை அடைந்திருக்கிற சேர்க்கையுற்றிருக்கிற சித்சித்வஸ்துக்கள் இரண்டுக்கும் பகவதாத்மகத்வம் உரைக்கப்பட்டது.

நான்காவது பாதத்தாலோ வென்றால் கிஷ்க்ருஷ்டங்களுக்கான அவ்விரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் கூட பகவதாத்மகத்வம் உரைக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம். அடுத்த ச்லோகத்தை அவதரிப்பிக்கிறார்—இதம் என்று. அசிதம்சத்திற்கு நாஸ்த்யாத்மகத்வ நிபந்தனமே தாத்பர்யம் விஷயம். அசிதம்சத்திற்கு மித்யாத்வ சங்கையன்றோ விலக்கத்தக்கது. ஆகலால் அது பரிணாமமுள்ளதாக இருப்பதால் நாஸ்த்யாத்மகத்வத்திலேயே தாத்பர்யம் கிதம்சமோ வென்றால் பரிணாமமில்லாததால் அதற்கு அஸ்த்யாத்மகத்வம் பலித்ததாக ஆகலாமென்கிற அபிப்பிராயத்தால் இதற்கும் நாஸ்த்யாத்மகத்வத்தில் இது ஹேதுவென்று சொல்லுகிறாரென்று கூறப்பட்டது. வ்யாக்ஷியானிக்கத்தக்க க்ரந்தத்தில் ப்ரதீகத்தை எடுக்கிறார்—ஜ்ஞர்நஸ்வரூப என்று. இந்த இடத்திலுள்ள ஜ்ஞாநஸ்வரூபோ பகவான் என்கிற ஸாமானாதிகரணம் சரீரசரீரிபாவ நிபந்தனமென்பது முந்தின ச்லோகத்தில் யதம்புவைஷணவ; காய; என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மாத்ரம் அறியப்படுகிறதென்பதில்லை. பின்னையோ இந்த ச்லோகத்திலும் அசேஷஹ்ரிதி: என்பதனாலறியப்படுகிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் வ்யாக்ஷியானம் பண்ணுகிறார்—அசேஷ என்று. அசேஷ என்கிற சப்தத்தால் அசிதம் சொல்லக்கருதப் பட்டிருக்குமேயாகில் பகவானைக்குறித்தது அதற்கு மூர்தித்வம் விதிக்கப்பட்டதாக ஆகும். அப்ராப்தமாக இருப்பதால். அப்பொழுது நடுவஸ்துபூத: என்று தேவன் மனுஷ்யன் மலை ஸமுத்திரம் பூமி முதலிய வஸ்துக்களாக இருத்தலின் நிஷேதமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. அகனால் அசேஷசப்தமானது கேசுதாஜ்ஞவிஷய மென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் அசேஷ கேசுதாஜ்ஞாநம்நா என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த இடத்தில் ஜ்ஞாநஸ்வரூப முதலிய சப்தங்களுக்கு பரம விசேஷய பாயந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை இருந்தபோதிலும் வாக்கியத்திற்கு விசேஷண விசேஷணத்தில் தாத்பர்யம். அகனால்ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வமானது விசேஷணமாக இருக்கிற ஜீவனுக்கே விதிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறு * ‘லோஹிதோஷணீஷா ருத்விஜுஸ்சரந்தி’ என்கிற இடத்தில் விசேஷணமான உஷணீஷத்தை அடைந்திருக்கிற சிவப்பு நிறமே விதேயமாக இருந்துகொண்டு பரம்பரையாக ருத்விக்குகளின் ப்ரசார கர்ம விசேஷணமாகிறதோ அப்படிப்போல. ‘சாடிந்யவான் யோ பிபர்தி’ ‘ந்ருவரிம்ஹமுர்திர பகவான் ச்வேத;’ இதுமுதலியது உதாஹரணமாகக் காணத்தக்கது. ‘ஜ்ஞாநஸ்வரூப:’ என்கிற இடத்தில் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்வம் சொல்லப்படுகிறதென்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல; எல்லா கருமங்களும் ரசித்தபிறகு ஜ்ஞானம் தோஷமற்றதாக ஏற்படுகிறது என்கிறவிவரணம் பொருத்தாததால் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்கு காமாக்களும் அவைகளாலுண்டெண்ணப்பட்டிருக்கிற ராகம் த்வேஷம்முதலிய ஹேய ஸம்பந்தங்களின் ப்ரஸங்கமுமில்லையன்றோ—‘நதுவஸ்துபூத:’ என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—நதேவ மனுஷ்யயாதி என்று. மலைமுதலியஸ்தா வரங்களைச் சொன்னது எல்லா சரீரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்பதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காக தேவமனுஷ்ய முதலிய சப்தம். உத்தரார்த்தத்தை வ்யாக்ஷியானிக்கிறார்—யதவம் என்று. ‘சைலாப்திராதிபேதான் விஜ்ஞாநவிஜ்ஞர்பிதாநி ஜாநீஷி’ என்பதனால் பலித்த ஹேதுஹேதுமத்பாவத்தை விவரிக்கிறார்—நத்விஜ்ஞான இதுமுதலியதால். விஜ்ஞாந சப்தத்தை வ்யாக்ஷியானிக்கிறார்—நஸ்ய என்று. விஜ்ஞானம்-பம்பல ஜ்ஞானம். ‘நிஜகர்மபேதவிபின்ன சிந்தை-ஸர்வகர்மக்யே,’ என்று கர்மமூலமென்று

சொல்லப்பட்டபோவதால் மலைகள் ஸமுத்திரங்கள் பூமிமுதலிய வஸ்துக்களின்பேதம் எவ்வாறு வைவீத்யானுஸந்தான மூலம் - கர்மாவன்றே மூலமென்று கேழ்க்கப்படுமே யாகில் சொல்லுகிறார்—தேவாநி என்று. வைவீத்யானுஸந்தானத்திற்குதவோதிபேத ஹேதுத்வமானது மேல்க்கந்தத்தோடு அர்த்ததையத்தாலும் 'அவீத்யா ஸந்திதம் கர்ம பாஹ்ய கர்மவ்ருப்பி ப்ரஜு:' 'பூபைதே கர்மயோநய:' இது முதலிய வேறு வசநங்க ளாலும் ஸத்வாரகமாக இருக்கிறது என்று பொருள். முந்தி இதமல்நீயாநீமகம் இது முதலியதால் கூறப்பட்ட ச்லோக வாக்யார்த்தமானது எவ்வாறு பொருத்தாகிறதென்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—மந்ரஸ என்று. ஜ்ஞாஸஸ்வரூப: 'விஜ்ஞாஸவி ஜ்ஞம்பிதாநி என்பதனால் பலித்ததென்று அர்த்தம். ந்தேவ என்று பூர்வபக்யோஜ னையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களில் அபேகதிக்கப்பட்டிருக்கிற அம்சத்தை உபஜீவித்து வித் கார்த்தயோஜனை செய்யப்படுகிறது. விஜ்ஞாஸ விஜ்ஞம்பிதத்வத்தையே வ்யாகிரேக முகந்தால் விவரிக்கிறார் என்று அர்த்தம். முந்தினச் ச்லோகத்தில் தேவாநி பேதங்களுக்கு ஸ்வாத்ம வைவீத்யானுஸந்தான மூலத்வம் ஸத்வாரகமென்கிற 'வ்யா க்கியானமானது அடுத்த ச்லோகத்தில் வ்யாகிரேக முகந்தால் விவரணத்தில் கர்மஹே துத்வ ச்ரவண நிபந்தனமென்பதை ஸ்பஷ்டமாகச் செய்துகொண்டு சொல்லுகிறார்— தேவாந்யயகாரோண என்று. நிர்தோஷம் இது முதலிய பதங்களுக்கு அர்த்த வி பாகமானது 'ஜ்ஞாஸம் விசத்தம்' இது முதலிய ச்லோக வ்யாக்கியானத்தில் விசத மாகக்கூறப்பட்டபோகிறபடியால் கார்த்தலாகவத்திற்காக இந்த இடத்தில் அது விஸ்தரி க்கப்படவில்லை. நிர்தோஷம் - சரீர ஸம்பந்தமில்லாதது. பரிசுத்தம் அந்த சரீரஸம் பந்தத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ராகம் த்வேவகம் ஸாகம் துக்கம் முதலியவைகளால் விடுபட்டது. நிஜரூபி-ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிற ஸ்வரூபத்துடன் கூடியது. ஸங்க ல்பசப்தத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்— ஏகீகநீந்யரீநீமகலிபநா என்கிறசப்தத் தால். ஸம் என்கிற சப்தத்திற்கு ஏகீகாரம் அர்த்தமென்று வ்யாக்யாரணர்கள் கூறுகின்றனர். முற்கூறியதுபோல் ஸத்வாரகமென்று வ்யாக்கியானம் பண்ணுகிறார்— ஜ்ஞம் கலிபநா மூலகர்ம பலபூதந்' என்று. தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபமேதேவமனுஷ்யாநிஸிநி ஆகாரத்தால் பலவாகப்பட்டிருக்கிறதென்கிற அனுஸந்தானமானது தே ஹத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்று சேர்த்து அனுஸந்தானத்தின் பலம். அவ்விர ண்டுக்குள் ஒவ்வொன்றும் விஜ்ஞாஸ சப்தத்திலும் ஸங்கல்ப சப்தத்திலும் அர்த்தவி த்தமாக இருக்கிறது. ஸாகதுக்கங்களுன்றே கர்மபலன், அவ்வாறு இருக்க வஸ்து பேதம் கர்மபலமென்பது எவ்வாறு பொருத்தமுள்ளதாக ஆகுமென்கிற சங்கைவரின் 'தத்தோகார்த்தா' என்று கூறப்பட்டது. சுகம் முதலிய போகங்களுக்கு வழியர்க இரு ப்பதால் தேவாநிபேதங்கள் கர்மபலமென்று பொருள். 'போக்தாபோக்யம் ப்ரோதா ரஞ்சமத்வா' இது முதலியவைகளில் தத்தோகார்த்தா: என்கிற வசனத்தினால் போக்ய சப்தத்தின் அர்த்தமானது நன்கு வெளியிடப்பட்டதாக ஆகிறது. போகஸ்தானங்க ளுக்கும் போகோபகரணங்களுக்கும் போகவித்திக்கு ப்ரயோஜகமரீக இருத்தலேபோங் யத்வமென்று அர்த்தம்—எழாம்வேற்றுமையிலுள்ள வஸ்து சப்தமானது ஜீவபர்யந்த மான தேஹத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டிருக்கிறது. இரண்டாவதான வஸ்துசப்தமானது தேவாநிஸிநி சரீரமாத்மிர்த்தைச் சொல்லுகிறது. வஸ்துபேதா: - தேவாநி சரீர பேதங்கள். இந்த இடத்தில் வஸ்துபேத 'சப்தத்தினால் பேதமானது வஸ்துரூபமாக இருப்பதால் பாரமார்த்த்யமும் பலித்தது.

யெ டெவாழிஷு வஸுஷ்டாத்யாவிதெஷு ஹோமயுக்தாஃ
 டெவரிநுஷுஸெஸுயாபாதிவஸுஷெஷாஃ; தெ தநுருமரு
 தகரிஷு விநஷெஷு ந ஹவீத்யுவிஷுநுஃ காடாவிதூவஸு
 ஸ்ஸெஷயொமியதா நாவிஸுஷாவிபெயக்யு, உதாஸு ஸவடூ
 மிஜலிஷஜூடெநகாசாரகேந சுவிஸுஷாவிபெயக்யுயு; । ப்
 திக்ஷணரிநுயாஹுததயா காடாவிதூவஸுயொமிநொவிஷு
 நொ நாவிஸுஷாவிபெயக்யுடுவெத்யாஹ— “வஸுஷிக்யு” இதி ।
 சுவிஸுஷாவிபெயொஹாதிபெயபயுஷுநஹீநஸுததெகருபுவ
 டாயு; । தஸு க்ஷாவிஷி நாவிஷுஷுநஹுக்ஷாஃ । சுவிஷு
 ஸு கிஷிஷு க்ஷிஷி தயாஹுதம் ந டுஷுஷுயா; । ததஃ கிஷிக்யு
 த்யாஹ— “யதூநுயாக்யு” இதி । யதூஷு ப்ரதிக்ஷணரிநுயாக்யு
 யாதி; ததூதூரொதூராவஸுயாபாதி வடுவடுவடுவடுவஸு
 ஜஹாதீதி தஸு வடுவடுவஸுயாபாதிதூராவஸுயாந ப்ரதிக்ஷண
 ரிஷி । சுதஸுஷுதா தஸு நாவிஸுஷாவிபெயக்யுடுவ । தயா
 ஹுயதஹுத உத்யாஹ— “ரிஷிஷு” இதி । ஸுஷுடுஷு
 டெவரிநுஷுயாதிஹவெந ஸிஷிக்யுமிஸுயெஸுஹோமயுக்தரிஷி
 ஸு ப்ரதிக்ஷணரிநுயாஹுதரிஷுதெ— சுநுஹுயத உத்யு
 யு; । ஸவம் ஸதி கிஷிஷுவிஷுஷுவிஸுஷாஹுரிஷிபெயபயு
 ஸீநம் ஸததெகருபுவரிஷுதரிஷி கிஷு? ந ஹுஷுஷுஷுபு
 யு; । யஸுஷுஷு, தஸுஷு ஜூநஸுயாபாதிஷுவிஷுஷுவிஷு
 க்ஷாவிதரிஷு கெவதூவிஸுஷுயாஹு ந ஹவீத்யாஹ— “தஸுஷு
 ஜூநஸுதெ” இதி ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆத்மாக்களாக அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற தேவன் மனுஷ்யன் முத
 லியவஸ்துக்களில் போக்யங்களாக இருக்கிற யாதொரு தேவன் மனுஷ்யன்
 மலை ஸமுத்திரம் பூமி முதலிய வெவ்வேறு வஸ்துக்களுண்டோ அவைகள்
 அந்த தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்துக்களாக ஆவதற்குக் காரணமா
 யிருந்த சர்மாக்கள் முற்றிலும் நாசமடைந்தபிறகு இருப்புடையவைகளாக
 ஆகித்தலை. ஆதலால் அசித்வஸ்துவானது ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலு
 ண்டாகிற ஒருவித நிலைமையுடன் சேர்க்கைபெருவதால் நான் நி சப்தத்தால்

சொல்லப்படுகிறது. மற்றதோ எப்பொழுதுமே தன்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையே வடிவமாகக்கொண்டிருப்பதால் அஸ்தி என்கிறசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது என்று பொருள். ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுது தோறும் வெவ்வேறாக மாறுதலடைகிறபடியால் ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலுண்டாகிற நிலைமையுடன் கூடிய அசித்வஸ்துவானது நான் தி என்கிற சப்தத்தாலேயே சொல்லத்தக்கதாக ஆகிறது என்று சொல்லுகிறார்--வஸ்து வஸ்துதிகம்-- என்று. தொடக்கம் மத்யகாலம் முடிவு இவைகளால் விடுபட்டு எப்பொழுதும் ஒருவிதஸ்வரூபத்துடன் கூடியிருக்கிற பதார்த்தமானது அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதன்றி-- அது ஒருபொழுதும் நான்தி என்கிற புத்திக்கு விஷயமாகத் தகுதியில்லாமலிருப்பதால். அசித் வஸ்து ஒன்றாவது ஒரு ஸமயத்திலாவது அவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளதாக முன்புகாணப்பட்டிருக்கவில்லை. அதனாலென்னவென்று கேட்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்--'யச்சாந்யதாத்வம்' என்று. எந்த வஸ்துவானது ஒவ்வொருக்கணந்தோறும் வேறுபாட்டை அடைகிறதோ அந்தவஸ்துவானது மேல்மேல் ஏற்படுகிற நிலைமைகளை அடைந்து முந்தி முந்தி இருந்த நிலைமைகளை இம்முன்புகொருதாதலால் முந்தின நிலைமையை அடைந்திருந்த அந்த வஸ்துவுக்கு பிந்தின நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமயத்தில் * ப்ரதிஸந்தான மில்லை. ஆதலால் அது எப்பொழுதும் நான்தி என்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதே. அவ்வண்ணமேயன்றே அறியப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்--'மஹி கடத்வம்' என்று. தன்னுடைய கர்மாகினால் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ப்ராணிகளின் தேஹஸம்பந்தமேற்பட்டிருப்பதினால் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கிற ஆத்ம நிச்சயத்துடன்கூடிய மனிதர்களால் தனக்குபோக்யமாக இருக்கிற அசித் வஸ்துவானது ஒவ்வொரு கணந்தோறும் வேறுபாடுள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. அனுபவிக்கப்படுகிறதென்று பொருள். வஸ்துஸ்திதி இவ்வாறாக இருக்கையில் ஏதாவது ஒரு அசித் வஸ்துவானது அஸ்தி நான் தி என்கிற சப்தத்தால் வ்யவஹரிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதாயும் ஆதிமத்யாந்தமில்லாததாயும் எப்பொழுதும் ஒரே ஸ்வரூபமுள்ளதாகவும் காணப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லவே இல்லை என்று அபிப்பாயம். எக்காரணத்தால் இவ்வண்ணமிருக்கிறதோ அதனாலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆன்மாவைக்காட்டிலும் வேறான அசித் வஸ்துவானது ஒருபொழுதும் ஓரிடத்திலும் தனித்த அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக ஆகிறதில்லை என்று கூறுகிறார்--'தஸ்மாத் ந விஜ்ஞானம்ருதே' என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை--

இந்த இடத்தில் அன்வயிக்கப்பட்டிருக்கிற பதங்களில் வ்யாக்கியானிக்கத்தக்க பதங்களை வ்யாக்கியாசிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்--யேதேவாதீஷ்டம் என்று. தேவா

* ப்ரதிஸந்தானம்--ஸ்வரூபம்.

தெய்வம் வந்து விட்டது என்பதையே முதலிலிருக்கிற வஸ்து சப்தமானது விவரம் யந்தமான தேவதைதையே குறிக்கிறதென்று அபிப்பிராயம். சேர்க்கைபெற்றிருக்கிற ஆகாரத்தினன்றோ ஆத்மாயிமனம். 'ததபோகார்த்தம்' என்று முந்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிற பதத்தைச்சார்ந்த வ்யாக்ஷியாணிக்கத்தக்க பதத்தை உதாஹரிக்கிறார்— போக்யபூதா: என்று. போக்யபூதா: என்கிற இந்த பதப்பிரயோகத்தால் வஸ்துபேதா: என்கிற பதத்துக்கு அபிதம்சமாதாரத்தில் தாதபர்யம் உரைக்கப்பட்டது. நுதுவஸ்துபூதா: என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் முந்தின ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட பேதவகளை இங்கு சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கின்றன வென்று சொல்லுகிறார்—தேவமனுவஸ்து என்று. காரணமில்லாமையால் காயமில்லாமல் போவதன்றோ வ்யதிருகம். அதை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லுகிறார்—நந்திபூத என்று ப்ரதானமான ப்ரக்ருதார்த்தம் பலித்ததென்ற சொல்லுகிறார்—இத்யசித் வஸ்துநா: என்று. முந்தினச்லோகத்தின் பலிதார்த்தத்தைச் சொல்லும் தருணத்தில் ஆத்மா அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதென்பதில் ஹேதுவானது கூறப்படவில்லை. இந்த இடத்திலேவென்றால் அதற்கும் பலித்தவத்தைக் கூறுகிறார்—இதாஸ்யி' என்று. உலகம் எவ்வாறாக அறியப்படுகிறதோ அவ்விதத்தாலும் வஸ்துபேதங்களுக்கு பரிணாமித்தத்தை இரண்டு ச்லோகங்களால் உபபாதித்து அவற்றுள் முதன்மையாய்ந்துள்ள ச்லோகத்தினது வாக்ஷியார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—ப்ரதிக்ஷிணம் என்று. ச்லோகத்திற்கு நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க அர்த்தத்தில் நோக்கானது 'யதஸ்தி நாஸ்தி' என்கிற தொடக்கத்தால் அறிப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச்லோகத்தில் ப்ரயோஜகஸிஷை. 'வஸ்தவஸ்தி கிம்' என்கிற அர்த்தயோஜனைக்குத் தகுந்த வண்ணமாக இந்த இடத்தில் சொல்லத்தக்கதான யதஸ்தியந்நாஸ்தி என்று தொடக்கத்தினால் வித்தமான அர்த்தத்தைகூறுகிறார்—அஸ்தி சப்தம் என்று. எப்பொழுதும் ஒரே ஸ்வரூபத்துடன் கூடி இருப்பதால் அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க தன்மை இருந்தாலன்றோ ச்லோகத்தின் முந்தினபாதித்யில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அதன் அபாவத்திற்கு நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க தன்மையில் ஹேதுதவம் வித்திபெருகிறது. ச்லோகத்தின் முற்பாதித்யை வ்யாக்ஷியானம் செய்கிறார்—அசித்வஸ்து என்று. நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதன்மைக்கு இதனாலென்ன வென்கிற சங்கைவரின் ச்லோகத்தின் பிந்தினபாதித்யை அவதரிப்பிக்கிறார்—நத: கிமித்த்யதாரா ஹ என்று. யாத் என்று நிகழ்காலத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதற்கு அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறார்—ப்ரதிக்ஷிணம் என்று. 'பூயோ ந தத் ததா' என்பதற்கு அர்த்தத்தைகூறுகிறார்—நந்தி என்று. மேல் மேல் வருகிற நிலமையை அடைவதனால் என்பது பூய: என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தம். 'ந தத் ததா' என்பதற்கு அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார் பூர்வபூர்வாவஸ்தாம் ஐரவாதி என்று. தத் என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்—பூர்வாவஸ்தவ்யோஸ்தாரா வஸ்தாயாம் என்று. குதஸ்தத்வம் என்பதற்கு அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—நப்ரதிலஸ்தானம் என்று. தத்வம்—அந்த வஸ்துவின் பாவம். அது இது என்கிற நினைவுக்குத் தகுதியற்றிருத்தல் பலித்ததென்று அர்த்தம். அய்யனே! தத்வம் எதனால் பூர்வாவஸ்தத்வம் எதனாலென்று சொல்லப்பட்டது. எவ்வாறு ப்ரதிலஸ்தான கிஷேதம்? சொல்லப்படுகிறது. குத: என்கிற சப்தமானது ப்ரமாணத்தின் ப்ரதிக்ஷேபத்தில் முக்கியநோக்கமுள்ளது. பர்வதம் நெருப்புள்ளது என்று சொல்லப்பட்டால் குத: என்கிற சப்தப்பிரயோகத்தால் ப்ரமாணகாங்க்ஷயல்லவோ த்யோதனம் செய்யப்படுகிறது. ஆதலால் ப்ரதிக்ஷேபப்ரமாண குதச்சப்தமும் ப்ரமாண ப்ரதிக்ஷேபத்தில் முக்கியமான கருத்துள்ளது 'குத: ப்ரமாணத்' எந்த ப்ரமாணத்தாலென்று அர்த்தம். முந்தின நிலமையுள்ள வஸ்துவுக்கு மீண்டும் அவ்வித நிலமையோடுசேர்ந்திருத்தலென்கிற தன்மையில் ப்ரமாணம் ப்ரத்யயிஜ்ஞை—அதனால் ப்ரமாணம்ப்ரதிக்ஷிப்தமானவுடன்

ப்ரதிஸ்நாநம் நிஷேதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறதென்று கருத்து. அப்படி இல்லாவிட்டால் ந தத்ததா என்பதனால் † பென்றருத்தம் ஏற்படும். ஹி சப்தத்தால் பவித்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—அந்: என்று. நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதென்பதில் ப்ரயோஜகசினஷ்யானது செய்யப்பட்டது. சிஷிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை உதாஹரணத்தால் அடுத்த ச்லோகம் காண்பிக்கிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்— நநாஹி என்று. மஹிசுடவ் மென்கிற ச்லோகத்தை வ்யாக்ஷியானிக்கிறார்—ஸ்வகரீமண இது முதலியதால், ‘மஹிசுடவம்’ என்கிற ச்லோகத்தில் யாதி என்கிற பதத்தைமுந்தின ச்லோகத்திலிருந்து எடுத்துச்சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். கர்மாவுக்கு ஆத்மநிச்சய விஷயத்தில் விரோதமானது நேரிலில்லை. பின்னையோ பரம்பரையாக ஏற்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்—தேவமணுஷ்யாதிபாவேந என்று. தேவாதி தேகஸம்பந்தத்தாலென்று அர்த்தம். ஸ்திமிதம்-தடைசெய்யப்பட்ட மிக்கஸ்திரமாயும் ஸுகரூபமாகவுமிருக்கிற ஆத்ம நிச்சயமானது தடுக்கப்பட்டிருப்பதனால் அஸ்திரமான அசேகந வஸதுக்களில் போக்யதர புத்தி உண்டாகிற தென்று கருத்து. அன்றிக்கே ஆத்ம ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களால் கூட அசித் வஸ்துவவுக்கு அஸ்திரவம் காணப்படுகிறதென்று கூறுகிறார்—நநாஹி என்று. ‘ஆலக்ஷ்யதே’ என்கிற சப்தத்திற்கு சாக்ஷாஷ்ஜ்ஞாநத்தை உணர்த்தவேண்டிய விஷயத்தில் ப்ரயோகம் ஏராளமாக இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காக அனுபவிக்கப்படுகிற தென்று பொருள் கூறப்பட்டது. ச்லோகவ்யாக்ஷியானத்தின் முடிவை த்யோதனம் செய்கிறார்—இத்யரீதிந்: என்று. ப்ரஹ்மி இது முதலியதற்குப்பொருள் கூறுகிறார்—ஏவம் ஸிதி என்று. இதனால் அந்ர என்கிற பதம் வ்யாக்ஷியானிக்கப்பட்டது. அசித்வஸ்து என்கிற பதத்தால் ச்லோகத்திலிருக்கிற வஸ்துசப்தம் வ்யாக்ஷியானிக்கப்பட்டது. அஸ்தி சப்தாரஹம் இது முதலிய விசேஷணம் ஸாமர்த்திய விர்த்தமாக இருத்தலால் சொல்லப்பட்டது. அல்லது இரண்டு ச்லோகங்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கூறுகிறார்—ஏவம்ஸிதி என்று. நது வஸ்துபூத: என்று. புராணக்ரந்தத்தில் கிம்ப்யசித் வஸ்து, அசித் வஸ்து ஏதாவது ஒன்று. பாஷ்யத்திலும் அசித் விஷயமான வஸ்துசப்தப்ரயோகமிருப்பதால், ‘தத்வஸ்து ந்ரூப தச்ச கிம்’ என்கிற க்ரந்தத்திலிருக்கிற வஸ்து சப்தத்தோடு துலயவாம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல, அஸ்திகிம் என்பதனால் ச்லோகத்திலிருக்கிற அஸ்தி சப்தத்திற்கு ‘பவதி’ என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. அதனாலேயே ‘யத்ஸ்தி’ என்கிற இடத்திலுள்ள அஸ்தி சப்தத்திற்குப்போல் ஆத்ம ஸ்வரூப பரத்வம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. பவித்ததைச் சொல்லுகிறார்—நஹி என்று. அஸ்தி கிம் நஹ்யஸ்தி என்கிற பாஷ்யஸ்வாரஸ்யத்தினால் இரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் தொடக்கத்திலிருக்கிற அஸ்தி கிம் என்கிறப்ரத்யயிஜ்ஞான வாக்கியமானது பவத்யரீதமாக வ்யாக்ஷியானம் செய்யப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. அன்றிக்கே ‘அஸ்திசப்தாபிடேய:’ என்பதனால் வஸ்த்வஸ்தி கிம் என்கிற இடத்திலிருக்கிற அஸ்தி சப்தமானது வ்யாக்ஷியானிக்கப்பட்டது. ‘யத்ஸ்தி தஸ்மாந் ந விஜ்ஞாநம்ருதேஸ்தி’ இது முதலியதோடு ஐகரூப்யத்தால், இவ்வண்ணம் வஸ்த்வஸ்திகிம், மஹிசுடவம், என்கிற இரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் தனித்தனியாக உறைக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்கியார்த்தமானது பூர்வபக்ஷயோஜனையில் ஆச்ரயிக்கத்தக்கது. மேல் ச்லோகத்தினுடைய முதல் பாதியை வ்யாக்ஷியானிக்கிறார்—யஸ்மாந் என்று. யஸ்மாநதேவம் தஸ்மாந் பரிணாமமுள்ளதாக இருத்தலாலேயே ஒழிய ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்கதாக இருத்தலாலல்லவென்று அர்த்தம். அசித் வஸ்து சப்தத்தால் வஸ்துஜாத சப்தார்த்தம் உரைக்கப்பட்டது. ஜாதசப்தத்தை மேலேவைத்து

க்கொண்டிருக்கிற வஸ்து சப்தமானது கீத்யமென்றிற பொருளை உணர்த்துகிற 'வஸ' பாவமுள்ளதல்லவென்று பொருள், 'கேவலாஸ்தி சப்தவாக்யம்' என்று. இந்த ச்லோகத்திலிருக்கிற அஸ்தி சப்தமானது பவத்யர்த்தகமல்ல 'ததே ததக்ஷயம் நித்யம்' இது முதலியதால் நித்யமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிறவஸ்துவுக்கு நிஷேதிக்கத்தக்கத்தன்மை பொருத்தாதலாலும் யதஸ்தி என்றுதொடர் கப்பட்டிருக்கிறதற்கு அனுசுருணமாக உபஸம்ஹாரம் செய்வது உசிதமாதலாலு மென்றாகருத்து. ப்ராசபாவ ப்ரதவம்ஸபாவங்களுக்கும் அசித் வஸ்துவுக்கு நாஸ்திசப்த ததால் சொல்லப்படத்தக்க தன்மையும் அவச்சின்னமான அஸ்திசப்தத்தால் உணர்த்தப்படும் தன்மை இருப்பது பற்றி அதை விவக்ருவதற்காக கேவலசப்தம், இவ்வண்ணம் ஆத்மாவைத்தவிர்த்த வஸ்துவுக்கு நாஸ்திசப்தத்தால் உணர்த்தப்படத்தக்கதன்மை உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது.

[illegible][illegible]

என] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆத்மாவோ வென்றால் எல்லா இடத்திலும் ஜ்ஞாந்தையே தன் வடிவமாகக்கொண்டிருந்ததால் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய பேதங்களுக்கு விரோதியான ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதாக இருந்தபோதிலும் தேவாதி சரீரங்களில் ப்ரவேசிப்பதற்கு ஹேதுவாக இருக்கிறதும் தன்னாலேயே மூன் ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்டிருப்பதும் பற்பலவிதமாகவுமிருக்கிற கர்மாக்களை மூலமாகக்கொண்டிருக்கிற நேவ மனுஷ்யாதி பேதத்தால் ஆத்மாவேறுபட்டவென்கிற புத்தியையுடையவர்களால் அந்தந்த தேவாதிருபத்தால் பலவாறாக அதுஸந்திக்கப் பட்டவனாக இருப்பதுபற்றி அந்த பேதாதுஸந்தானமரிந்து ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தா லேற்படுத்தப்பட்டதல்ல வென்று சொல்லுகிறார்— “ விஜ்ஞாநமேகம் ” என்று. ஆத்ம ஸ்வரூபமோ வென்றால் கர்ம ஸம்பந்தமில்லாதது. அதனாலேயே மலரூபமர்ன ப்ரக்ருதியின் ஸ்பர்சமற்றது. அப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதி ஸ்பர்சமில்லாமையால் அதனுண்பெண்ணப்படுகிற சோகம், மோஹம், லோபம் முதலிய ஸமஸ்தமான ஹேய குணங்களின் ஸம்பந்தமில்லாதது. வருத்தி கூடியங்களுக்கு அந்நஹமாக இருப்பதால் ஒன்றாக இருக்கிறது. அதனாலேயே எப்பொழுதும் ஏகரூபமாக இருக்கிறது. அந்த ஆத்மஸ்வரூபமும் வாஸுதேவனுக்கு சரீரமாக இருப்பதுபற்றி அந்த வாஸுதேவனை ஆத்மாவாகவுடையது அதாவது வாஸுதேவாத்மகம் வாஸுதேவாத்மகமாக இல்லாத ஒரு வஸ்துவும் உலகத்திலில்லாமையால் என்று சொல்லுகிறார்— ‘ஜ்ஞானம் விசத்தம்’ என்று. சிதம்சமானது எப்பொழுதும் ஏகரூபமாக இருப்பதால் எப்பொழுதுமே அஸ்திசப்தத்தால் உணர்த்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அசிதம்சமோ வென்றால் கூணந்தோரும் வெவ்வேறு பரிணாமக்களோடுகூடி இருத்ததால் எப்பொழுதும் நாசத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருப்பது பற்றி எக்காலத்திலும் நாஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது. இவ்விதமான ஸ்வரூபத்துடன் கூடிய சித்தசிதாத்மகமான உலகமானது வாஸுதேவனுக்கு சரீரம், வாஸுதேவனை அந்தராத்மாவாகக்கொண்டது என்று ஜகத்தின் யதார்த்த ஸ்வரூபமானது நன்கு உரைக்கப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்— ‘ஸத்பர்வ ஏவம்’ என்று, இந்த இடத்தில் ஸத்யம், அஸத்யம், என்று ‘யததிஸ்யந் நாஸ்தி’ என்று தொடங்கப்பட்டிருக்கிறதற்கு உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறதும் ஜ்ஞாந்தையே உருவமாகக்கொண்டிருந்ததால் எங்கும் ஸமமாக இருப்பதும் தேவன்மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களால் வ்யவஹரிப்பதற்கே விஷயமல்லாத ஸ்வரூப பேதத்துடன் கூடியதாகவே இருந்துகொண்டு அசித் பதார்த்தங்களுடன் கலந்ததும் அண்டங்களுக்குள்ளடங்கியதும் தேவன் மனுஷ்யன் திரியக் ஸ்தாவரமென்று நன்கு வ்யவஹரிப்பதற்குத்தகுந்த பேதமுள்ளதாகவும் யா

தொரு வஸ்து இருக்கிறதோ அதில் கர்மாவே ஹேதுவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற தெனறு கூறுகிறார். 'ஏதத்து யத்' என்று. அதையே விவரிக்கிறார்—'யஜ்ஞ:பக:' என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

விஜ்ஞானம் இது முதலியதை வ்யாக்கியாசம் பண்ணுகிறார்— ஆத்மாது என்று. சப்தமானது அசித் பதார்த்தத்தைக்காட்டிலும் வேற்றுமையில் கருத்துள்ளது. ஸர்வத்ர எல்லாசரீரங்களிலும் ஏகசப்தத்தை வ்யாக்கியாசிக்கிறார்—ஜ்ஞாநைகாகாரதயா என்று. 'ஏகோவீ' ஹிஸஸூசிஷ்பந்நஸஸூபுஷ்டம் குருதே ப்ரஜா: என்கிற இடத்தில் போல இந்த ஏக சப்தமானது ஆகார ஐக்யத்தில் முக்கியமான கருத்துள்ளது. அந்த ஆகாரமானது விஜ்ஞான சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநத்வமென்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறப்பட்டது 'ஜ்ஞாநைகாகாரதயா' என்று. நிர்தேசமானது பாவப்ரதான்யத்தில் கருத்துள்ளது. ஜ்ஞாநத்வம் ஒன்றையே ஆகாரமாகக்கொண்டிருத்தலாலென்று பொருள். ஸவரூபத்தாலும் தர்மத்தாலும் ஜ்ஞாநத்வமானது விசேஷமின்றி ஸத்வாக்ஷமாகவும் அத்வாக்ஷமாகவும் ஆகாரமாகவல்லவோ இருக்கிறது. ஜ்ஞாநைகாகாரதயா என்கிற இடத்தில் ஏகசப்தத்தால் ஸங்கோசம் விகாஸம் துக்கரூபத்வம் முதலியது விலக்கித் தள்ளப்பட்டது. 'தேவாதி பேதப்ரத்யநீகஸ்வரூபோபி' என்று. ஏகரூபமாக இருப்பதால் பேதத்திற்கு ப்ரத்யநீகமாக இருத்தல். 'நிஜகர்ம' முதலியபதத்தை வ்யாக்கியாசம் செய்கிறார்—நேவாநி என்று. பேதசப்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—விவித என்று. புத்தி சப்தத்தால் சித்த சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. புத்தியின் பேதமும் ஆத்மாவினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படா நின்ற தேவன் மனுஷ்யன் முதலியவர்களின் ஆகாரரூபமான விஷயபேதத்தால். பருதா-தேவத்வம் முதலிய பற்பல ப்ரகாரங்களுடன் கூடி இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம். பருதா சப்தத்தால் ஏக சப்தத்திற்கு ஆகாராக்யத்தில் கருத்து நன்கு வெளியிடப்பட்டது. பலித்த அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்—நாநீமல்வருப ப்ரயுக்தம் என்று. ஒளபாதிசமென்று அர்த்தம். உபாதிவானது நீக்கிய ஸமயத்தில் ஸ்வரூபம் எவ்விதமாயுள்ளதென்று அபேகை வரின் அடுத்த ச்லோகத்தை வ்யாக்கியாசம் செய்கிறார்—ஆத்மா என்று. விசத்த பதத்தை வ்யாக்கியாசம் பண்ணுகிறார்—கர்மாவஸிதம் என்று. விமல பதத்தை வ்யாக்கியாசம் பண்ணுகிறார்—நந ஏவ என்று. விமலபத வ்யாக்கியாசமென்பதை ஸ்பஷ்டமாகச் செய்வதற்காக மலரூப சப்தம்-மலரூபமான ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமில்லாத தென்பதனால்—'ஸர்வகர்மஸ்யே ஜ்ஞாநமபாஸ்த தோஷம்' என்பதின் அர்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டது. கர்மஸூயத்தைச் சொல்லுகிற பதத்திற்கு அடுத்ததாக இருக்கிற பதமானது சரீரஸம்பந்தமில்லாத தென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் முக்கியமான நோக்கமுள்ளதென்று வ்யாக்கியாசம் செய்யப்பட்டிருப்பதால். அப்படியே ச்ருதி இருக்கிறது 'அச்வ இவ ரோமானி வித்ராய பாபம்சந்த்ர இவாரஹேநாரீமுகாக் ப்ரமஸ்ய தூத்ர சரீரம் க்ருதம் கருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகமபி ஸம்பவாதி' என்று. இந்த ச்ருதியின் பொருள், 'குதிரை தன் தேஹத்திலுள்ள மயிர்களை உதறுவதுபோல், பாபத்தை உதறி ராகுவின் முகத்திலிருந்து சந்திரன்போல் பாபத்தினிடத்திலிருந்து விடுபட்டு பாஞ்சபெனது

கமாகவும் கர்மபலபேகார்த்தமாசவ்யமிருக்கிற சரீரத்தை விலக்கித்தள்ளிவிட்டு க்ருதார்த்தத்தை இருக்கிற நான் சாச்வதமான ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைந்து அந்த ப்ரஹ்மலோக நித்யபாவஸு சுகத்தை அனுபவிக்கக்கூடவேண்டும்" இந்த இடத்தில் பாபம்விதாய என்று சொல்லிவிட்டு தூதர்வா சரீரம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலே இருக்கிற பதங்களை வ்யாக்கியானிக்கிறார்—நந்ஸக என்று, அதனால்தான் என்று அர்த்தம். ச என்கிறசப்தமானது வேறுதுவின் நிரபேக்ஷமான ஸ்வபாவத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது— விலக்கப்பட்ட ஸமஸ்தலோபம் முதலியதின் ஸம்பந்தமுள்ளதென்று பொருள். ஏகம் என்கிற பதத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்— உபசயாபசயநாந்ஷதயையகம் என்று. உபசயாபசயெள வருத்திஷ்யங்கள். அவைகளுக்குத்தகுதியுள்ளதாக இருத்தல் அவயவங்களுடன்கூடி இருத்தல் அவயவங்களுடன் சேர்ந்திராமலிருத்தலாலேயே ஏகசபதத்தால் சொல்லத்தக்க தன்மை. நிரவயவதவம்-ஏகத்தவமென்று அர்த்தம். நந் ஓவஸ்தைகநுபம் என்று. அவயவங்களில்லாணயினாலே அவயவங்களுந்நதால் ஸம்பவிக்ஷகூடிய வருத்திஷ்யங்களில்லாததென்று அர்த்தம். ஸாமாதாநிகரணயத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்— நகீச என்று யதம்பு வைஷ்ணவ: காய: - அசேஷமூர்த்தி: என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் இதே அர்த்தம். 'ந யதோந்யதஸ்தி' என்பதை வ்யாக்கியானிக்கிறார்—அநந் என்று. யத: - யாதொரு வரஸுதேவனைக்காட்டிலும். அந்யத: தன்னிடம் பர்யவஸானமுள்ள வஸ்துவானது இல்லையென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே வரஸுதேவாத் என்கிற பதத்தை அதயாஹாரம் செய்துகொண்டு யோஜனை. எக்காரணத்தால் வரஸுதேவனைக்காட்டிலும் வேறு வஸ்துவில்லையோ அக்காரணத்தினால்தான் அர்த்தம். இந்த யோஜனையில் 'தத்' என்கிற சப்தமானது ப்ரவரிததார்த்தத்தை பராமரிக்கிறது. இதைக்காட்டிலும் மூங்கின யோஜனையானது மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. தத் என்கிற சப்தத்தால் எடுக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்யமானது யத் என்கிற சப்தத்தால் துவக்கப்பட்டிருக்கிற வாக்யத்திற்கு ப்ரதி நிகேதசௌபமாக இருக்கிற தென்கிற ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் பஞ்சமீலிபக்தியை ஈற்றில் கொண்டிருக்கிற பதத்தின் அந்யாஹாரத்தை அபேக்ஷியாமலிருப்பதாலும். 'ஜ்ஞாநஸ்வரூப: 'யதாது' என்கிற இரண்டு ச்லோகங்களுள் சிதசித் ஸாதாரணங்கள். வஸ்தவஸ்தி என்கிற சப்தாநுபூர்வியை முதலில் கொண்டிருக்கிற இரண்டரை ச்லோகங்கள் அநிதஸாதாரணங்கள். விஜ்ஞாநம் என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற ஒன்றரைச் ச்லோகம் சிதஸாதாரணமென்று பாருபாடு. அநி ய த த த த த த. அன்யனுடையமதம் சொல்லப்படவில்லை, தந்வமே உரைக்கப்பட்ட தென்கிற அபிப்ராயத்தால் ஸுதபாவ என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்ட ச்லோகத்தின் முற்பகுதி உரைக்கப்பட்டது. அதில், யதாசப்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்—கீதம்ச: என்று. யதா - எந்தப் ப்ரகாரத்தால் பரிணாமத்துடன்கூடி இருத்தல் பரிணாமமில்லா இருத்தல் என்கிற, எந்தப் ப்ரகாரத்தால். ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் பாதிக்கத்தக்கதாக இருத்தல் என்கிற ப்ரகாரத்தாலல்லவென்று அர்த்தம். ஏவம்நுப என்று. சரீரசரீரிபாவரூபமான எந்தப் ப்ரகாரத்தால் பகவதாத்மகத்வமோ ஸ்வரூபையத்தாலல்லவென்று அர்த்தம். ச்லோகத்தில் ஏவம் சப்தமானது யதாசப்தத்திற்குப் ப்ரதியோகி-ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அஸத்யம் அந்யச யதாவஸ்திதம் 'ஏவம் ஸத்பாவ; உக்த: என்று அன்வயமானது அபிப்ராயப்பட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஸத்யம் அஸத்யம் என்கிற சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க தன்மைக்கு நிரவாஹகங்களான பரிணமித்தவா பரிணமித்தவங்களும் பகவதாத்மகத்வமும் யதாசப்தத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டதாக இருக்கிறது. வேறு விஷயம் தொடங்கப்பட்டது, வேறுவிஷயம் முடிவுபெறும்படி செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது.

அஸ்திராஸ்தி சபத்தால் தொடங்கியதாய் ஸ்தப சபத்தால் முடிக்கப்பட்டிருப்பதால் லென்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—அநீர என்று. தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் வேறுசப்தங்களால் கிர்தேசத்திற்கு இது அபிப்ராயம். மற்ற சப்தங்களும் ஓரிடத்தில் இவ்விதமாக கேழ்க்கப்பட்டிருந்தால் அவைகளுக்கும் இதேப்ட்ருத்தி கிமித்தமென்று ச்லோகத்தின் பின்பாதிக்குப்பொருள் கூறுகிறார்—ஏதநீனன். ப்ரத்யஸ்தமிதபேதம், அ கோசரம் வசஸம், என்கிற இந்த இரண்டு வசனங்களுடையவும் அர்த்தத்தை அபிப்ராய ப்பட்டு கூறுகிறார்—‘ஜ்ஞகைகாகாரதயா ஸமமசப்தகோசரஸ்வரூபபேதம் என்கிறவாக்கியத்திலிருக்கிற ஏவகாரத்தால்விரோதம் ஸூபிபிக்கப்பட்டது. புலகாச்சரிதத்வத்திற்குக் கடமானபதத்தைச் சொல்லுகிறார்—அசீநீம் கீரம் என்று. புலகாச்சரிதம் அண்டத்திற்குள்ள டங்கினது. போகஸ் தானத்தை அடைந்திருக்கிற தென்று அர்த்தம். ஸம்வ்யவஹாரசப்தத்தை வ்யாக்கியானம் பண்ணுகிறார்—ஸம்யக்வ்யவஹாராரிஷ்டபேதம் என்று. ஸம்யக் சப்தமானது ஸ்பஷ்டதையை முக்கியமாகச் சொல்லுகிறது. அந்த கர்மா எதுவென்று ஆகாங்கசூவரின் மேல்ச் சோகம் அதின் விவரணமென்பதைச் சொல்லுகிறார்—நீதேவவிவ்ருணேதி என்று. ஸ்வர்க்கமயஸ்ரகாமம்—ஸ்வர்க்க விஷயமான இச்சை என்று அர்த்தம். பலமானது இனிமேல் சொல்லப்பட்டபோவதாக இருப்பதால் தேவதைக்கும் பலத்திற்கும் யஜிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் கர்மாவில் அந்தர்ப்பாவமேற்படுகிறது. இத்யாதி சபத்தால் தானம் ஹோமம் முதலியதும் பாபமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பூ: முதலிய சபத்தால் பாபத்தின்பலமும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பசு முதலிய உபகரணங்களுடன் கூடிய யஜ்ஞம் ஒரு கர்ம— இப்படிப்பட்ட யஜ்ஞாத்மகமாகவும் தானஹோமாத்யாத்மகமாகவு யிருக்கிற கர்மாவானது அதில் ஹேது. ஆச்சரிதமார்க்க த்ருஷ்டம். அவாவர்க்கனால் ஆச்சரியக்கப்பட்டிருக்கிற மார்க்கங்களுடன் கூடியவைகள் வர்ணூச்சரமங்கன். அவைகளில் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

ஜமஷ்யாயாத்ஜ்ஞாநவ்யொஜநம் ஜொக்ஷாவாயதநதித்யூஹ
யமெவதக்ஸு' ஹதி | சுத்யு நியுபெஸெஷெ வரெ ஸ்ர ஹ்ணிக்ஷாபுரயெ
ஸஷஸுநியுபெஸெஷெ வரெ ஜ்ஞாநெ, ஜமதஸுத்யூதக்ஷெ வரெ நும
ணம் கிஹிஷெ வரெ ந ஷ்யுதெ | சுவிநாவீஸஷாநியெயம் விஷி
ஷாத்ஸுக் சுத்யூ ஜமக் வரெஸு வரெஸு வரெஸு ஸ்ர ஹ்
ணெ விஷெ: காயக்ஷெந தஷாத்ஸு | ஜ்ஞாநெகாகாரஸு
தநெ ஜெஷாநிவிவியாகாராநுஹவெநித்யூரிணெ வி ஹெத
வஷுஷ்யாயாத்ஜ்ஞாநவிரெயி க்ஷெத்யூஜ்ஞாநம் கெநெஷெவி ஸ்ர
கிஷாநாசு சுவிநாவீஸத்யூஸத்யூஸஷாநாஹி ஸஷஸுநியுபெ
ஸெஷெவியாகாராஸுஷாநு நாவீஸத்யூஸத்யூஸஷாநாஹி
ஸஷஸுநியுபெஸெஷெ | சுத்யு தாஷாஸுத்யூ ஹி ஸ்ர த்யுதெ; நாநி
வஷுஷெயு | சுத்யு வரெவிஷுநி நாவீஸத்யூஸஷெ, ந துஹ

கூழிய் ஞாக்ஷவரௌ ப்ரயுக்ஷௌ ; கூவி து விநாஸிஷ்வரௌ ।
 “வஸுவி கிழ ” “ஃஹீவடக்ஷு ” ஐத்யுத்ராவி விநாஸிஷ்வரௌ
 ஹுவவாழிதழ் ; ந நிஷாராணிக்ஷம், ஜ்ஞாநவாயுகம் வா ; ஷ
 கெநாகாரௌரெண்கூலிநு காதெநுநுஹுதஸு காரானரௌ வரி
 ணாரிவிஸெஷெணாந்யுயாவஸ்யுநா நாவிக்ஷாவவாடிநாக் । து
 ஹுக்ஷம் ஹி ப்ராரணஸஹீநாநஹுக்ஷு । வாயொழி—யதெஸ
 காராழிஸஹீஸிதயா யதஸீத்யுவஸ்யு ; தஸு ததெஸகாராழி
 ஸஹீஸிதயா நாவீத்யுவஸ்யு ; ந து காரானரௌ சுநுஹு
 தஸு காரானரௌ வரிணாராழிநா நாவீத்யுவஸ்யு ; காரமெ
 டெந விநாஸாயாவாக் । சுதொ ந தியாக்ஷு ॥

ஷந்தஹுக்ஷம் ஹவதி—ஜ்ஞாநஸுரூபவரூபக்ஷவஸு க்ஷித்யுவயு
 ஷஹீநம் ஸததெக்ஷுரூபவிதி ஷத ஷவ ஷடாந்ஷிஸவவாழி
 சுதெதநம் து கெஷுஜ்ஞஹொஹுதநம் தத்யுநாநுஹுணவரிணா
 தி விநாஸீதி ஸவடிநா நாவஸ்யுயுதஹுதிகி நாவஸுஸத்யுஸவா
 யெயு—ஐதி॥ யதெக்ஷு—யதொ காரானரௌணாவி நானுஸம்ஜ்ஞா
 ரெனெவி வெ । வரிணாராழிஸஹீதநம் ததஸுநுதவ கிழ॥
 “சுநாஸீ வாராயுஸு ப்ராரெஜ்ஞாஹுவஸ்யுதெ । ததொ நாவ
 ந ஸதெஷொ நாவிக்ஷாவவாழிதழ் ” ஐதி ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

உலகத்தின் வாஸ்தவ ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரயோஜனம் மோக்ஷோ
 பாயத்தில் யதன்ம என்று சொல்லுகிறார்—“யச்சைதத்” என்று. இந்த இடத்
 தில் விசேஷக்களனைத்தாலும் விடுபட்டிருக்கிற பரப்ரஹ்மமென்கிற விஷ
 யத்திலாவது அந்த பரப்ரஹ்மத்தை ஆசிரயித்திருக்கிற ஸத்தென்றாவது
 அஸத்தென்றாவது சொல்வதற்கு ஸாத்தியப்படாத அஜ்ஞாநவிஷயத்திலா
 வது ஜகத்தானது அந்த அஜ்ஞானத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்
 கிறவிஷயத்திலாவது அநுருணமான ஒருபதமும் காணப்படவில்லை. அஸ்தி
 நான்தி சப்தங்களில் சொல்லப்படத்தக்கதானசேதநா சேதநாத்மகமான உல்
 கமனைத்தும் தன்னைவிட சிறப்புற்றவஸ்துவிலில்லாததும் உத்த்ருஷ்டர்களான
 ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் கூடரியந்தாவாகவுமிருக்கிற பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியா
 னவிஷ்ணுவுக்கு சரீரமாக இருப்பதால் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகமாக இருக்கிறது.

ஜ்ஞாநத்தையே தன்னுருவாக்கக்கொண்டிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய பற்பலவிதமான ஆகாரங்களின் அனுபவத்திலும் அசித்பரிணாமத்திலும் ஹேதுவானது வஸ்துயாதாத்மய ஜ்ஞாநவிரோதியான சேஷத்ரஜ்ஞாநருடைய கர்மாவே என்று ப்ரதிபாதித்திருப்பதாலும் அஸ்திநாஸ்தி ஸத்த்யம் அஸத்த்யம் என்கிற சப்தங்களுக்கும் ஸத்தென்றாவது அஸத்தென்றாவது சொல்லமுடியாததான வஸ்துவைச் சொல்வதில் ஸாமர்த்தியமில்லாமையாலும், நாஸ்தி அஸத்த்ய என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் அஸ்தி ஸத்த்ய என்கிற சப்தங்களுக்கு விரோதிகள். அதனால் அவ்விண்டு சப்தங்களால் அஸத்த்வமல்லவோ அறியப்படுகிறது. அநிர்வசநீயத்வமறியப்படுகிறதில்லை. இந்த இடத்தில் அசித வஸ்துவினிடத்தில் நாஸ்தி அஸத்த்ய என்கிற சப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அச்சதை, மித்த்யாத்வரூபமான அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் கருத்துள்ளவைகளாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்க வில்லை, பின்னையோ விநாசித்வரூபமான அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் இவைகள் ப்ரதானமான நோக்கமுள்ளவைகள். வஸ்த்வஸ்திகம் மஹிகடத்வம் என்கிற இடத்தில் விநாசித்வமேயல்லவோ உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரமானமில்லாமையிருத்தலாவது ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்கதாக இருத்தலாவது உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒரு ஆகாரத்தோடு ஒருகாலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்றொருகாலத்தில் பரிணாமவிசேஷத்தால்வேறு விதமாக உபலப்தி வருவதால் நாஸ்தித்வம் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அச்சத்வமாவது ப்ரமானஸம்பந்தத்திற்குத் தகுதியற்றதாக இருத்தல். பாதமுங்கூட எந்தவஸ்துவானது எந்தஸம்பந்தம்பெற்றிருப்பதனால் அஸ்தி என்று அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அதே வஸ்துவானது அந்த தேசம் காலம் முதலியதுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றதாக இல்லை என்கிற உபலப்தியே ஒழிய ஒரு காலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்றொரு காலத்தில் பரிணாமம் முதலியதால் நாஸ்தி என்கிற உபலப்தியல்ல. காலபேதத்தால் விரோதமில்லாமையால். அதனால் மித்த்யாத்வமில்லை. இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மவஸ்துவானது ஆதிமத்யாந்தமில்லாததாக எப்பொழுதும் ஒரேஸ்வரூபத்துடன் கூடிஇருப்பதனால் தன்ஸ்வரூபத்தாலேயே எப்பொழுதும் அஸ்தி என்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருக்கிறது அசேதநமோ வென்றால் சேஷத்ரஜ்ஞானென்று சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவுக்கு போக்யமாக இருப்பதுடன் அந்த போக்தர்வான ஜீவனுடைய கர்மாக்களுக்கு அனுகூலமான பரிணாமவிநாசங்களோடு சோந்திருப்பதனால் எப்பொழுதும் நாஸ்த்யர்த்தகர்ப்பமாக இருப்பதுபற்றி நாஸ்தி சப்தத்தாலும் அஸத்த்ய சப்தத்தாலும் சொல்லத்தக்கதாக இருக்கிறது. அவ்விதமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “யத்துகாலாந்தரேணபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதிவை. பரிணமாதி ஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ரூப தச்ச கிம் அநாசிபரமார்த்தரூப ப்ராஜ்ஞை ரப்யுபகம்யதே- தத்து நாஸ்தி ந ஸந்தே ஹோ நாசித்ரவ்யோப பாதிகம்” என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அடுத்த ச்லோகத்தின் பொருளைக் கூறுகிறார்—ஜகத் என்று. கர்மாவுக்கு வசப்பட்டவன் எங்கும் செல்லுகிறானன்றோ. அன்றிக்கே கர்மவச்யனன்றோ எல்லாவிடத்திலும் செல்லுகிறான். ஆதலால் இவ்வாறு செய்யக்கடவானென்று அர்த்தம் விஸங்கட்க்கப்பட்டவனே யன்றோ எங்கும் சிராச்சாலையில் ஸஞ்சரிக்கிறான். ஆதலால் அதினின்று விடுவிப்பதற்காக முயற்சிக்கக்கடவானென்று கருத்து. த்ருவம்-சலனமில்லாமலிருக்கிறது. ஸதைகரூபம்-ஸ்வரூபத்தாலும் ரூபத்தாலும் குணத்தாலும் ஏகரூபமாயிருக்கிறது தென்று அர்த்தம். அன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் ரூபத்தாலும் ஏகரூபம் என்று அர்த்தம். 'தஸ்மாத்தைதேவம்' என்று முந்தினதோடு அன்வயம்.

இவ்வண்ணம் ச்லோகங்களுக்கு தன்னால் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு அனு குணமாக இருத்தலை உபபாதித்து அன்யனால் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு அனு குணமாக இல்லாமலிருப்பதை உபபாதிக்கிறார்—அந்ந இது முதலியதால். ஒரு பதமும் காணப்படுகிறதில்லை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. நாஸ்தி முதலிய சப்தங்களும் ஸாமாநாதிகரணயமும் அஜ்ஞாநத்தை உணர்த்துகிற பதங்களின் ஸமூஹமும் அனுகுணமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் மறுமொழி உரைக்கிறார்—அஸ்தி என்று. பரமஸ்யஇத்யாதி-பரம பரேச முதலிய சப்தங்களுக்கெல்லாம் உன்னுடையபக்ஷத்தில் முக்யார்த்தங்களுக்கு வித்திலில்லை என்று கருத்து. வேறு வேறுதவையும் சொல்லுகிறார்—அஸ்திநாஸ்தி ஸத்யாஸத்ய என்று முதலிலிருக்கிற ச சப்தமானது து என்கிற சப்தத்தினுடைய அர்த்தமுள்ளது. தன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யோஜனையில் அனுகுணமான சப்தத்திற்கு அன்யபக்ஷத்தில் அனுகுணமாக இல்லாமலிருத்தலென்கிற வைஷம்யமிருக்கிற தென்று கருத்து. அஸ்தி ஸத்ய என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் த்ருஷ்டாந்தார்த்தங்கள். எவ்வாறு அஸ்திஸத்ய சப்தங்கள் ஸதவிலக்ஷண பரங்களன்றோ அவ்வாறே நாஸ்தி அஸத்ய சப்தங்களும் அஸதவிலக்ஷண பரங்களல்லவென்று அர்த்தம் நிர்வசனம் பண்ணத்தகாத வஸ்துவைச்சொல்வதில் எவ்வாறு அஸாமர்த்தியம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—நாஸ்தி என்று. விரோதமானது அர்த்தத்தின் வழியாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் என்னவென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அதஸ்ச என்று அன்றிக்கே அநிர்வசநீயவஸ்த்வயிதாநாஸாமர்த்த்யாத் என்பதனால் வ்யுத்தத்தியின் இன்மை உரைக்கப்பட்டது. அந்யோந்யம் விருத்தங்களாக இருக்கிற அர்த்தங்களுடன் கூடிருந்தல் இங்கு வேறுவேறுதவாக உரைக்கப்பட்டது. ச, என்கிற சப்தம் ஸ்ரீ ஸமுச்சயத்தில் அங்கனமிருந்தபாதினும் ஸதத்வமில்லாமையால் துச்சத்வமாவது மித்யாத்வமாவது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—அந்ந என்று. அவ்விரண்டுகளும் எவ்வாறுவிநாசித்வத்தை முக்கியமாக உணர்த்துகின்றனவென்று வினவப்படுமேயாகில் மறுமொழி கூறுகிறார்—வஸ்து என்று, விநாசித்வமேயன்றோ மித்யாத்வ மென்கிற சங்கைவரின் விநாசித்வத்தின் ஸ்வரூபத்தை ஸ்ரீ சோதிக்கிறார்—ஏகேந என்று. வேறு ஸமயங்களில் ஒரு ஸ்ரீ ஆகாரத்துடன் அனு

ஸ்ரீ ஸமுச்சயம்—கூட்டுதல்.

ஸ்ரீ சோதிக்கிறார்—என்கு விசாரிக்கிறார்.

↓ ஆகாரம்—உருவம்.

பலிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு மற்றொரு ஸமயத்தில் வேறுவிதமான ஆகாரத்துடன் உபலப்தி உண்டாகட்டும். அதனால் எவ்வாறு விநாசித்தலமானது துச்சத்து மித்த்யாத்வம் எனக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ஆகுமென்கிற சங்கைவர துச்சத்து முதலியதின் ஸ்வரூபத்தை சொதிக்கிறார்—துச்சத்துவம் ஹி என்று. பரிணாமாதீதா என்று. பரிணாம சப்தமானது பரிணாமஸாமான்யத்தையும் அந்த பரிணாமத்தின் விசேஷத்தையும் உணர்த்துவதில் நோக்குள்ளது. எவ்வாறு † வாத சப்தமானது எல்லாக்கதைகளையும் பொதுவாகச் சொல்வதாக இருந்தபோதிலும் விதரகனுடைய கதாமாத்ரத்தை உணர்த்துவதில் விசேஷ நோக்கமுள்ளதோ அப்படிப்போல, இவ்விடத்தில் இந்த பரிணாம சப்தமானது விருத்தி அடைகிற அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறது. பரிணாமர்த்தி ஜன்மயி: என்று ப்ரயோகமிருப்பதால். 'யத்து காலாந்தரோணபி நான்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதி வை' பரிணாமாதி ஸம்பூதாம்' என்று சொல்லப்பட்டபோகிற வசனத்தில் கண்வைத்து இவ்வண்ணம் கூறப்பட்டது. பரிணாமசப்தமானது வேறுபாட்டை மாத்திரம் உணர்த்துகிறதென்று சொல்லும் பகஷத்தில் ஆதிசப்தமானது வேறுப்ரதேசத்தை நாடுதலென்கிற அர்த்தத்தைக் குறிக்கிறது. வேறு ஒரு ஸமயத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துவுக்கு வேறு ஒரு ஸமயத்தில் இல்லை என்கிற ஜ்ஞானமானது ஏன் பாதமாகாதென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் அதற்கு மறுமொழி உரைக்கிறார்—காலபேதேந் என்று. வீரோதயமிருந்தாலன்றோ பாதம், பாதிக்கப்பட்டத்க்கதன்மை யல்லவோ மித்த்யாவம், என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்—அந: என்று. பரிணாமித்வம் அபரிணாமித்வமென்கிற இரண்டு அர்த்தங்களிலும் நான் தி அஸ்திமுதலிய சப்தங்கள் * பாரிபாஷிதங்களல்லவன்றோ. ஆதலால் எவ்வண்ணம் அவ்வர்த்தங்களை உணர்த்தும்விதம்? பரிணாமங்களுக்கு ஆசிரயமாக இருந்தபோதிலுங்கூட வஸ்து நித்த்யமாக இருப்பதால் நான் தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருத்தலுங்கூட பொருந்தாதென்று வினவப்படுமேயாகில் மறுமொழி அளிக்கிறார்—ஏததுக்நம் பவதி என்று. எப்பொழுதுமிருக்கிற ஒரு ரூபத்தன்கூடி இருத்தல் அஸ்தி சப்தத்தின் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம். விராசத்தை உன்னடக்கிக்கொண்டிருத்தல் நான் தி சப்த ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் என்ற பொருள். குடமாக இருக்கிற நிலைமையில் ‡ பிண்டம் இல்லை. † கபாலங்களாக இருக்கும் நிலைமையில் குடம் இல்லை, பொடியாக இருக்கும் நிலைமையில் கபாலங்களின் ஸத்தை இல்லை என்பதனால் எப்பொழுதும் நாசத்தை உன்னடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. முந்தின அவஸ்தையுடன்கூடிய வஸ்துவுக்கு மேல்வருகிற நிலைமையை யடைதல்ல்லவோ விராசம். அந்த அவஸ்தையுடன் கூடிய வஸ்துவுக்கு அந்த உத்தராலில் தாப்ராதீயே உற்பத்தி. ஆகையால் நான் தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதன்மை அசித்வஸ்துவுக்கு. சித்வஸ்துவுக்கோவென்றால் வேறொரு அவஸ்தையை அடைவதும் அடைந்திருந்த அவஸ்தையை இழப்பதுமில்லாமையால் ஒரே ரூபமாக இருப்பதுபற்றி விராசகப்ப்பவ்யமில்லை. ஆதலால் அது அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதே. அது எப்பொழுதுமிருக்கிறதோ அது அஸ்தி சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கது. 'ஸித்தே சப்தார்த்த ஸம்பந்தே' என்கிற இடத்தில் ஸித்த சப்தம்போல் இந்த சப்தம் நிச்சயத்தை உன்னடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ஸித்தே ஏவ என்று வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

† வாதம்—தத்வத்தை அறிந்துகொள்வதில் நோக்கத்துடன் கூடினவாதிபின்னகதை.

* பாரிபாஷிதம்—அவயவார்த்தங்களின் பி ஸந்தேசத்தால் ஒரு அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தம். ‡ பிண்டம்—மண்ணுருண்டை. † கபாலம்—மண்ணோடு.

அக

1 அப்பகை, வாயுபகை: இது முதலியபதக்களைத் திருவ்டாந்தமாகக் காட்டி. அப்பபடி யே இவ்விடத்திலுமென்று பொருள். அஸ்தி நாஸ்தி என்கிற சப்தக்களுக்குப் பாவ்ரு த்தி ரிமித்தம் இதே என்கிற இந்த அர்த்தத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்— யதோகீதம் என்று.

ஷே.ஸகாவுகட்டு விஸேஷாவெக்டபா கவிக்கநாவிக்யொமிதி
 வஸூமி கெவலாவீனுகிவொயுகூவாரோயு உத்யூக்டி ஸூத்
 ந வவ கெவலாவீனுகிவொயுகூவிதி ஸ வாரோயு உத்யூ
 க்டி! ட்ரோதூஸூ தெதெயஸூ— “விஷாயாரம் யயா தெவத்
 தெதெயாஸூ வஸீவஸூதி | வாரோயுதூ தெ தெயாஸூ யயாஜா
 மம் ப்ரயாநதஃ ||” உத்யூநூவாஷணாது | “தேஜூதீவதி விஷுஃ”
 உத்யூதி ஸாரோநாயிகாணஸூரூதூஸரீரவ வவ நிவஸநி |
 ஷீகிதிவஸூநொஸூராவீநாவீஸவப்யொமநிவஸநம் ஜூநஸூர
 கட்டுமிதிதூவாராவிகாடுவகெந ப்ராயாநிதூ கவிதூஸூநஸூத்
 தூடுமிதிதூவரினாதிக்கெநாப்யாநிதி ப்ரத்யதெ ||

யடித்து—நிலிட்டுசெஷஸ்—ஹவிஜாநாடுவாவிஷாநிவநுதி— வடி
 ன் ப்ருதயி—உதி । தடிஸக, “வெஷாஹடுதித— வாராஷம் உஷா
 ஹடி । ஸ்ஷித்யவண— தஸிஸ: வரஸாச । தடுதிவ விஅநபித உஹ
 ஹவதி । நாநு: வநா விஷுதெதயநாய”, “ஸெஷ—நிடுஷா ஜஜிடு
 விஷு—த: வாராஷாடி ” “ந தஸிடுசெ சுஸுந, தஸி நாதி
 உஷாடி: ” “ய வநந விஷாரபிதாஸெ ஹவதி ” உதாடிடு
 சுவாகுவிடுராயச ॥

பூதீபாஷ்யம்—

தேசகாலங்களையும் கர்ம விசேஷங்களையும் அபேக்ஷித்து இருப்புடைய தென்றும் இருப்புடையதல்ல வென்றும் வ்யவஹரிக்கக் கூடிய வஸ்துவினிடம் தனித்து அஸ்தி என்கிற புத்தியினால் அறியத்தக்கதன்மையானது அபராமர்த்த மென்று உரைக்கப்பட்டது. ஆத்மர் ஒன்றுக்கே

‡ அப்பகை:—ஜலத்தையே சாப்பிடுபவன்.

* வாயுபக்தி:—காத்தையே ஆலாரமாக உட்கொள்பவன்.

தனித்து அஸ்தி என்கிற புத்தியினால் அறியத்தக்க தன்மை இருப்பது பற்றி, அந்த ஆத்மா பரமார்த்தவஸ்துவென்று உரைக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவாதாரம் யதாசைதத் த்ராலோக்யம் ஸமவஸ்திதம். பரமார்த்தஸூசமே ப்ரோக்தோயதாஜ்ஞாநம் ப்ராதாகத:” [இந்த ச்லோகத்துக்குப்பொருள். சித்சிதாத்மகங்களான இந்த முவ்வுலகங்களும் எவ்விதம் விஷ்ணுவை அந்த ராத்மாவாகக் கொண்டு நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அவ்விதம் சொல்லப்பட்டது. எப்படி சிதம்சமானது ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தையே தன்னுருவாகக்கொண்டிருப்பது பற்றி அழிவற்றதாக இருப்பதால் பரமார்த்தமோ, அப்படியே தலமைபற்றி எனக்குக்கூறப்பட்டது.] என்று ச்ரோதாவான மைத்ரேயர் ஸ்ரீபராசராமஹரிஷியினுடைய உபதேசத்தை அனுஸரித்துச் சொல்லியிருப்பதாலும், ‘ஜ்யோதிம்ஷி விஷ்ணு:’ இது முதலிய ஸாமாநாதிகரணிய நிர்தேசத்திற்குக் காரணம் ஈஸ்வரனுக்கும் ஜகத்துக்கும் இருக்கிற சரீராத்மபாவஸம்பந்தமே. சித்வஸ்து அசித்வஸ்து இவ்விரண்டினிடம் முறையே அஸ்திநாஸ்தி என்கிற சப்தங்களின் ப்ரயோகத்திற்குக்காரணம் யாதெனில், ஜ்ஞாநமென்பது ஆத்மாவுக்கு கர்ம ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகாமல் ஸ்வாபாவிக ரூபமாக இருப்பதால் அதுனுடைய ப்ராதான்யமும் அசித்வஸ்துவுக்கு அது கர்ம நிமித்தமான பரிணமத்துடன்கூடி இருப்பதால் அப்ராதான்யமுமென்று அறியப்படுகிறது. விசேஷங்களால் விடுபட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநத்தினாலேயே ச்ருதிகள் அவித்யையின் நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகின்றனவென்று எது உரைக்கப்பட்டதோ அது ஸரியல்ல. “வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத், தமேவம் வித்வா நம்ருத இஹபவதி, நான்ய: பந்தா வித்யதேயநாய, ஸர்வேநிமேஷா ஜஞ்ஜிரே வித்யு: புகுஷாததி, ந தஸ்யேசே கர்ஸந, தஸ்யநாம மஹத்யச:; ய ஏவம் விதூரம்ருதாஸ்தே பவந்தி” இது முதலிய அநேக வாக்கியங்களின் விரோதத்தால்.

சுருத்ப்ரகாசிகை—

அஸத், அஸத்ய, ஸத், ஸத்ய முதலியசப்தங்களுக்கு மித்த்யாத்வத்திலும் அமித்த்யாத்வத்திலும் ப்ராஸித்தி ஸ்வாரஸ்யமிருக்கிறதென்கிற சங்கைவரின், மித்யார்த்த

சீருதியின்பொருள்—“வேதாஹம்”ஞர்யன்போல் ஜ்வலிப்பவனும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கு அப்புறத்திலிருக்கிற த்ரிபாத்வியூதி ஸ்தானத்திலிருப்பவனுமான இந்தமஹாபுருஷனை நான் அறிகிறேன். “தமேவம்” இவ்வண்ணம் அந்த பரம புருஷனை அறிபவன் இவ்வுகையே மூக்தனுக்கு தல்பளுக ஆகிறான். “நான்ய:” மோகூத்ததை அடைவதற்கு (அவ்ணவிட) வேறு வழிகிடையாது. “ஸர்வே” மின்னல் வர்ணமுள்ள புருஷனிடத்தினின்று கொடி கண்ணம் கலை காஷ்டை முதலிய எல்லாகால கலைகளும் உண்டாயின. “நதஸ்ய” அவனுக்கு ஒருவனும் தலைவனல்ல. “தஸ்ய” அவனுக்கல்வவோ பெரும் கீர்த்தி. “ய ஏவம்” எவர்கள் இவ்வண்ணம் அறிகிறார்களோ அவர்கள் முக்தர்களாக ஆகிறார்கள்.

போதந ஸாமர்த்தியமுள்ளடங்கி இருக்கிறதென்பதையும் காண்பிக்கிறார்--தேச என்று. கரீம் விசேஷாபேக்யா என்று. கார்க்குதல், ஆநந்திக்கச்செய்தல், முதலிய செய்கைகளின் ஸத்பாவாஸத்பாவங்களால் ராஜத்வம் பிதருத்வம் முதலிய தர்மரூபத்தால், அஸ்தித்வமும் நாஸ்தித்வமும் கர்மாவை அபேகித்து வருகிறது. உபாதிநிலை அநாவது ஒரு காரணத்தால் ஏற்படுகிற அஸ்தித்வ தர்மஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான அஸ்தித்வ ஸம்பந்தமுன்ன தென்கிற புத்திக்கு விஷயமாக இருத்தல் பரமார்த்தமல்லவென்று பொருள். அபாரமார்த்த கர்ப்பமான அஸ்த்யர்த்தத்தோடு சேர்த்திருப்பதால் அசித்திக்கு நாஸ்தி அஸத்யம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க தன்மை என்று உரைக்கப்பட்டது. ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான அஸ்தித்வஸம்பந்தத்தினால் அந்த ஆத்மாவினிடம் அந்த அஸ்தித்வபுத்திவிஷயத்வம் பரமார்த்தமென்று கூறுகிறார்—ஆநீமந ஏவ என்று. தசச்சலோகி கார்த்தத்தில் பதம் பதமாக கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை கேழ்ப்பவனுடைய ழு அனுவாத ப்ரகாரத்தால் திடப்படுத்திகிறார்—சீரோதுஸ்ச என்று. ப்ரதாநத: - 'தவ்யேகயோ?' என்கிற வ்யாகரண ஸூத்ரத்தில் போல் பாவப்ரதானமான நிர்தேசம் - ப்ரதானயேந என்று அர்த்தம். ப்ரதானயம், உத்கர்ஷம், மேன்மை- அநுபாஷண ச்லோகத்தைச் சார்ந்த முன் பாதிநிலை பலித்த அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்—ஜ்யோநீம்ஷி என்று. அநொன்றினாலேயே தரிக்கத்தக்கதாவ்யமாக இருத்தலன்றோ சரீரலக்ஷணம். அதனால் 'விஷ்ணவாதாரம்' என்பதனால் ஆத்மசரீராவம் வலித்தித்தது. அந்த ச்லோகத்தின் பிற்பாதிநிலை பலித்த பொருளைக்கூறுகிறார்—சித்தித் என்று. ஜ்ஞாநப்ரதானயம் சப்தத்தால் நன்கு கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அசித்தவஸ்துவுக்கு அப்ரதானயம் அர்த்த வலித்தமாதலால் சொல்லுறார்—ஷிதீத்வஸ்து நப்ச என்று. ப்ரதாந்யா ப்ரதாந்யே-மேன்மையும் தாழ்வும், அவ்விரண்டும் பரிணமித்தவா பரிணமித்வ ஸ்வரூபங்கள், அமித்தயாத்வ மிதயாத்வ ஸ்வரூபங்களல்ல. ௭ தர்மியானது இருந்தாலன்றோ ப்ரதாந்யாப்ரதானயங்கள். ப்ரதீதிமாந்ரத்தால் ஸித்திக்கிறதன்றோ மித்யை, ஆதலால் அதில் அப்ரதாந்ய சப்தம் ஸ்வாஸமல்லவென்று அபிப்ராயம். அப்படிக்கின்றி விசேஷங்களில்லாத ப்ரஹ்மாத்மைக்யஜ்ஞாநமானது நிவர்த்தகத்வபரமாக இருப்பதால் அன்யனால் கூறப்பட்டுள்ள ச்ருதிகளுக்கு அந்த அர்த்தமில்லை என்பதைச் சொல்வதற்காக அன்யனால் சொல்லப்பட்டிருப்பதை அனுவதிக்கிறார்—யதுகீதம் என்று. பரிஹரிக்கிறார்-நுதஸந் என்று.

அந்த இடத்தில் ஜ்ஞாநத்திற்கு நிர்விசேஷ வஸ்துவிஷயத்வத்தையும் அதனால் ஆத்மைக்யவிஷயத்வத்தையும் பரிஹரிக்கப்போகிறவராய்க்கொண்டு முதலில் நிர்விசேஷ வஸ்துவிஷயத்வத்தை விவக்குவதற்காக எடுக்கிறார்—வேதாஹம் என்று. இதனால் விக்ரஹம் முதலியவைகளோடுகூடிய வஸ்துவிஷய ஜ்ஞாநமே உபாயம். வேறு வஸ்து உபாயமல்லவென்று சொல்லப்பட்டது. இதோடு ஸமானமான அர்த்தத்துடன் கூடி இருத்தலால் கூறுகிறார்—ஸரீவேநிமேஷா: என்று. அந்த இடத்திலோவென்றால் 'அத்யஸ்ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப்ப: இத்த்யஷ்டடன?' என்று ப்ரதீகோபாதாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் 'ஷித்யுத்' என்கிற சப்தம் வ்யாக்கியானிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. வித்யுத்: - மின்னல்போன்ற நிறமுள்ளவனான என்று அர்த்தம். "ஆதித்யவர்ணம்" என்பதோடு அர்த்ததையத்தால். "ந தஸ்யேசேகஸ்ச" என்பத

ழு அனுவாதம்—ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருப்பதை மீண்டும் உரைத்தல்.

௭ தர்மி—அஸாதாரணதர்மத்தால் நிரூபிக்கத்தக்க வஸ்து.

னால் உபாயமாக இருக்கிற வேறு ஜ்ஞாநமில்லை. என்பது பலித்தது. அதிகமாக அறியத்தக்கவேறு வஸ்து இல்லாமையால் உரைக்கப்பட்டுள்ள ஆகாரத்துடன் கூடின புருஷனை அறிதலே உபாயமென்று காண்பிக்கிறார்—ய ஏநம் விது: என்று. இந்த வாக்கியங்களையும் ஆதி சப்தத்தால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற மற்ற வாக்யங்களையும் எடுத்தது அநேக வாக்ய விரோதங்களைக் காட்டுவதற்காக.

பு. ஹ்ணஸூலிஸெஷகூபாஷெவ ஸவபுரணுவி வாக்யாநி ஸலிஸெஷஜ்ஞாநாஷெவ ரோகூஷ வஷனி; சொயகவாக்யாநுவி ஸ விஸெஷரெவ பு. ஹ் பு. திவாஷயனி த்யுக்ஷு ||

தத்துஸூரஹிவாக்யேஷா ஸாரிநாயிகரணம் ந மிலிபுஸெஷவதெஷுபவாஸு, தத்துவடியொஸூலிஸெஷபு. ஹ்ணஸூலியாயிகாசு | தத்துவம் ஹி ஸவபுஜ்ஞம் ஸக்யஸக்யம் ஜமதாரணம் பு. ஹ் வராப்யஸதி— “ததெஷகத, வஹு ஸ்யாஸு” உத்யாஹிஷா ததெஸூவ பு. க்யதகூசு | தத்துவநாயிகரணம் கூம்பஷனம் சுவிநிஸரிஷ ஜீவஸரீரகம் பு. ஹ் பு. திவாஷயனி, புகாரதயாவஸூதெகவஸூவரகூசு தாரிநாயிகரணஸூ பு. காரதயாவஸூதொம பு. வபுதிநிதிததெஷாஸூவெந ஸாரிநாயிகரணரெவ வாரித்யகூ. ஸ்யாசு; உயொஃ வடியொமடகூணா வ | “வொரயம் ஷெவஷத” உத்யுதாவி ந மகூணா, ஹுதவததுநாமகாவஸூஸிததெயெக்யபு. தித்யுவிரொயாசு | ஷெஸதெஷவிரொயஸூ காவதெஷெந வாரிஷுத: | “ததெஷகத, வஹுஸ்யாஸு” உத்யு. வக்யுவிரொயஸூ | வஸகவிஜ்ஞாமெந ஸவபுவிஜ்ஞாமபு. திஜ்ஞாமநம் ந வபுதெ | ஜ்ஞாமஸூராவஸூ மிரஸூ மிவிமஷொஷஸூ ஸவபுஜ்ஞஸூ ஸஸிஸூகத்யுரணமணாதகூஸூ யாஜ்ஞாமதத்யபு. நனாபுரூஷாபு. ருபு. யகூணம் ஹவதி | வொயாமு. கெவ ஸாரிநாயிகரணஸூ கூம்பததுடியொரயிஷாமகூணா மிவபு. திமகூணா வெதி மகூணாடியஸூ ஹவ ஷொஷா: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ப்ரஹ்மமானது விசேஷங்களோடு கூடி இருத்தலாலேயே எல்லா வாக்யங்களும் ஸவிசேஷஜ்ஞாநத்தாலேயே மோகூததைச் சொல்லுகின்றன. சோதகவாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தை விசேஷங்களோடுகூடிய தென்றே ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டது. தத்வமஸி முதலிய வாக்யங்

களில் ஸாமாநாதிகரண்யமரீனது நிர்விசேஷ வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தைச் சொல்வதில் கருத்துள்ளதல்ல. தத் த்வம் என்கிற இரண்டுபதங்களும் விசேஷங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே சொல்வதால், தத் என்கிற பதமானது எல்லா மறிந்ததும் ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியதும் ஜகத்காரணமாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. “ததைக்ஷத-பஹுஸ்யாம்” இது முதலிய ச்ருதிவாக்கியங்களில் அந்த ப்ரஹ்மமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருப்பதால், அந்த தத் பதத்தோடு ஸாமாநாதிகரணமாக அதாவது அபேதாந்வய யோக்யமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற த்வம் பதமும் அசித்தோடு சேர்ந்திருக்கிற ஜீவனை சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தைப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு இரண்டு ப்ரகாரங்களுடன் கூடி இருக்கிற ஒரு வஸ்துவை ப்ரதிபாதிப்பதில் தாத்பர்யமிருப்பதால், இரண்டு ப்ரகாரங்களையும் விட்டுவிட்டால் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தபேத மில்லாமையால் ஸாமாநாதிகரண்யமே இழக்கப்பட்டதாக ஆகும். இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணைவ்ருத்தி சொல்லவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. ‘ஸோயம் தேவதத்த:’ [இவன் தான் முன்புகண்ட அந்த தேவதத்தன்] என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞாப்ரகாசக வாக்கியத்திலுங்கூட லக்ஷணை இல்லை. ஒரு வஸ்துவானது இறந்தகாலத்தோடும் நிகழ்காலத்தோடும் ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபற்றி ஐக்யப்ரதீதிக்கு விரோதமில்லாததால் - தேசபேத விரோதமானது காலபேதவிரோதத்தால் பரிஹரிக்கப்பட்டது ‘ததைக்ஷத, பகுஸ்யாம்’ என்கிற தொடக்கத்திற்கு விரோதமும் ஒன்றை அறிந்ததனால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாக ஆகிறது என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையும் இசைகிறதில்லை. ஜ்ஞாநத்தையே தன் உருவமாகக்கொண்டவனும் விலக்கித்தள்ளப்பட்ட ஸமஸ்ததோஷங்களுடன்கூடியவனும் எல்லாவற்றையு மறிந்தவனும் எல்லா கல்யாணகுணஸ்வரூபமாக இருக்கிற பரமபுருஷனுக்கு அஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞாநகாரியங்களாகவும் முடிவில்லாதவகளுக்கவுமிருக்கிற அபுந்ஷார்த்தங்களுக்கு ஆச்யமரீக இருப்பதும் ஸம்பவிக்கிறது. பாதார்த்த ஸாமாநாதிகரண்ய மொப்புக்கொள்ளப்பட்டால் தத்த்வம் என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கும் அதிஷ்டான லக்ஷணையும் நிவ்ருத்திலக்ஷணையும் கல்பிக்கவேண்டியதாக இருப்பதால் அந்த லக்ஷணை முதலியவைகளே தேரஷங்கள்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஆயம்னே ! ‘ஸதேவஸேர்மய, ஏகமேவ’ இது முதலிய காரணவாக்கியங்களில் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ மென்று அறியப்பட்டிருப்பதால் அந்த நிர்விசேஷப்ரஹ்மஜ்ஞாநமே நேராக மோஷத்திற்கு உபாயமாக இருக்கிறது. ஆதலால் ஸருணஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயத்வமானது அந்த நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தின் வாயிலாக ஆகலாம். அன்றிக்கே ஸருணஜ்ஞாநத்திற்கு மோகோபாயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்கியத்திலுங்கூட ஸருணத்வத்தில் தாத்பர்யம் கிடையாது வஸ்து மாத்ரமே காணப்படுகிற தென்று

வினவப்படுமேயானால், அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—ப்ரஹ்மண: என்று. ஸத்வியை முதலிய வித்யாப்ரதிபாதகச்சூத்ரி வாக்கியங்களிலுங்கூட ஸகுண விஷயத்வத்தை உபபாதம் செய்திருப்பதால், ப்ரமாணஸித்தமாயும் வாஸ்தவமாகவுயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபவிஷயஜ்ஞானமே மோகேஷாபாயமாதலால், அவைகளும் ஸவிசேஷஜ்ஞாநத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதிலேயே கருத்துள்ளவைகளென்று பொருள். அங்கனமாகில், சோதகவாக்கியங்களோடு விரோதம் வருகிறதென்று சொல்லப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—சோதக என்று.

இவ்வண்ணமாக ஜ்ஞாநத்திற்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வமானது அதற்கு விருத்தங்களான வசனங்களின் உதாஹரணத்தால் நிரவிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் “தத்வமஹி” இது முதலிய வாக்கியங்களிலுள்ள ஸாமாநாதிகாண்யத்திற்கு வேறு வித்தால் பொருத்தமில்லாமையால் நிர்விசேஷஜ்ஞாநமே உபாயமென்கிற சங்கைவரின் அந்தஸா மாநாதிகாண்யமானது ஜீவாத்மாபரமாத்மா இவ்விதமானதற்கும் ஐக்க்யத்தைச் சொல்லவந்ததென்பதை நிராகரிக்கிறார்—தத்வமஸ்யாநி என்று. சோதகவாக்கியங்களில் ஸாமாநாதிகாண்யமானது அந்த ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறான வஸ்துவானது வ்யாபுருத்தியின் வாயிலாக வஸ்துக்களின் ஐக்க்யத்தைச் சொல்வதில் கருத்துள்ளது. “தத்வமஹி” இது முதலிய வாக்கியங்களில் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸாமாநாதிகாண்யமானது அவ்வயமுதத்தால் உபலக்ஷிக்கப்பட்டுள்ள வஸ்துக்களின் ஐக்க்யத்தில் கருத்துள்ளது. அசித் ப்ரஹ்மம் இது இரண்டுகளுக்குமோ வென்றால், ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம’ இது முதலியதில் வாஸ்தவமல்லாத ரூபத்தை ஏறிடுவதனால் ஸாமாநாதிகாண்யம், ‘ஜ்யோதிம்ஷி விஷ்ணு:’ இது முதலிய வாக்கியங்களில் ஸாமாநாதிகாண்யமானது பா தார்த்தமுள்ளதென்று நான்குவிதமாகவன்றோ அந்யர்களால் ஸாமாநாதிகாண்யம் ஆகக் கூறும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றின் “தத்வமஸ்ய” இது முதலிய வாக்கியங்களில் அவ்வயமுதத்தால் வஸ்துமாத்ரம் அநிவிக்கப்படுகிறதென்பதையும் கதி இல்லாமையால் பா தார்த்தத்தையும் ஆசுங்கித்து அது நிராகரிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் முதன்மைவாய்ந்தள்ள வஸ்துக்களின் ஐக்க்ய பாத்வத்தை தூஷிப்பதற்காகச் சொல்லுகிறார்—நநிர்விசேஷ வஸ்துவைக்கியபாயம் என்று. எதனால் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—தத்வம் என்று. அது எவ்வண்ணமென்று கேட்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—தத்வம்ஹி என்று. ‘ஹி’ என்கிறதென்பதும் ஹேதுவை உணர்த்துகிறது. ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுடன்கூடின ப்ரஹ்மப்ரதிபாதம் எவ்வாறு என்று வினவப்படுமேயானால் உத்தரமளிக்கிறார்—ததைக்ஷுத் என்று. தத் என்கிறதென்பதற்குப் பரக்குறமான எவ்வாறுகாரங்களுடன் கூடின வஸ்துவை பராமர்சிப்பதென்பது வ்யு த்பத்தியினால் ஸித்தமாக இருக்கிறது. வெண்ணிறமுள்ளதும் மங்கனாகாக்கான கண்களுடன் கூடியதும் நிறைந்த கொம்புகளுடன் கூடியதும் குடம்போன்ற மடியுடன் கூடியதுமான யாதொரு என்னுடைய பசுவண்டோ அதை ஒட்டிக்கொண்டு வா என்பது எப்படியோ.

ஐயா! பசு இருக்கிறது, அதை ஒட்டிவா இது முதலிய வாக்கியங்களில் கொண்டுவருதல் முதலிய செய்கைகளுக்குத்தகுதியற்றதான ஸ்திதிமுதலிய விசேஷங்களால் விடுபட்டிருக்கிற வஸ்துவை பராமர்சித்தல் காணப்படுகிறது. அதுவும் முக்கியம், இவ்வண்ணமல்ல— ஆரண்யன்கிரியையேர்வு ஸமகாலான்வயத்திற்கு யோக்யமல்லாததாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஸ்திதியானி விசேஷணத்தோடு முந்தினகாலத்தோடு சேர்ந்திருத்தல் சொல்லக்கருதப்பட்டிருப்பதால் அப்படி இல்லாவிட்டால் ஒடிக்கொண்டிருக்கிற கோ பிண்டத்திற்குங்கூட ஒட்டிக்கொண்டு வருதல் என்பதுப்ரஸங்கிக்கும். விசேஷண

மானதுவிசேஷ்ய வஸ்துவினிடம் எவ்வாறு அன்வயிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதோ அவ்வாறு அன்வயிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த விசேஷணத்தின் அபரித்யாகமன்றோ விவக்ஷிதத்வம் ப்ரக்ருதமாக இருக்கிற எல்லா விசேஷணங்களிலும் ஒன்றுக்காவது பரித்யாகம் ஏற்படுமே யாகில் ப்ரக்ருதத்வமே இழக்கப்படவேண்டியதாக ஆகும். வெண்ணிறமுள்ளதும் மங்கன கரமான கண்ணாடன்கூடியதும் பூர்ணமான கொம்புகளுடன்கூடியதும் குடம்போன்ற மடியுடன் கூடியதுமான யாதொரு என்னுடைய பசவுண்டோ அதைக்கொண்டு வர என்று சொன்னால் வெண்ணிறமொன்றைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லா விசேஷணங்களுடன் கூடின கோவ்யத்தியை ஒட்டிக்கொண்டுவந்தபோதிலுங்கூட ப்ரக்ருதமான கோவ்யத்தி ஒட்டிக்கொண்டுவரப்படாமல் போவதால். ஆதலால் எல்லா விசேஷணங்களும் ப்ரக்ருதமாக இருக்க நிரவிசேஷ வஸ்துதான் ப்ரக்ருதம் என்பது தூரத்தில் ஒட்டப்பட்டது, ப்ரக்ருதமாக இருக்கிற எல்லா விசேஷணங்களையும் பரித்யாகம் செய்தபோதிலும் தர்மங்களின் ஐக்கியத்தால் ப்ரக்ருதத்வம் ஸித்திக்கிறது. எல்லா ஆகாரங்களும் இல்லாவிட்டால் ப்ரதிஸந்தாதத்திற்கே தகுதியற்றதாகப்போகவேண்டியவருவதால். தாழ்வாரத்தில் குடியிருக்கிறது. அதைக்கொண்டுவா” என்கிற வாக்கியத்தில் கடத்வத்தை சொல்லக்கருத்திலாத காரணம் பற்றி மண்ணை மாத்திரம் ஒருவன்கொண்டு வந்தால் அதனால் ப்ரக்ருதகாரியவித்தி உண்டாகாதன்றோ. ஒரு ஆகாரமானது முற்றிலுமிழக்கப்பட்ட போதிலுங்கூட ஸம்பவியாத ப்ரக்ருதத்வமானது எல்லா ஆகாரங்களுமிழக்கப்பட்டிருக்கும் தருணத்தில் எவ்வாறு ஸம்பவிக்கும். மோதிரமாக இருத்தலென்கிற தன்மை நீங்கியபோதிலுங்கூட தங்கம் நினைக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால், ப்ரத்யக்ஷத்தால் உண்மை, ‘தத்’ என்கிற சப்தமோவென்றால் ப்ரக்ருதமான ஆகாரமில்லாவிடில் ப்ரதிஸந்தானத்தையே உண்டுபண்ணச் சக்தியற்றதாக இருக்கிறது. அதனாலேயே எந்த மோதிரமோ. அதைக்கொண்டுவர என்று சொன்னால் தங்கம் மாத்திரம் தனித்துக்கொண்டு வரப்படுகிறதில்லை. ஆதலால் ப்ரக்ருதங்களான எல்லா ஆகாரங்களையும் இழந்துவிடும் பகஷத்தில் ப்ரதிஸந்தானத்திற்கே தகுதியற்றதான வஸ்துவுக்கு ப்ரக்ருதத்வமே இல்லை என்பதனால், ‘தத்’ என்கிற சப்தத்திற்கு வஸ்துமாத்ர பாத்வம் லாக்ஷணிகமாக ஆகும்.

‘தத்’ என்கிற பதத்தால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கும் ‘த்வம்’ என்கிற பதத்தால் உணர்த்தப்பட்டுள்ள அஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கும் விரோதத்தால் ‘தத்த்வமஸி’ என்கிற வாக்கியம் விசேஷங்களனைத்தாலும் விடுபட்டிருக்கிற சுத்த சைதன்யத்தை மாத்திரம் உணர்த்துகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—தத்ஸமாநாநீக்ரணம் என்று. ‘கடஸ்ய சுக்ல:’ என்கிற வாக்கியத்தை முதன்மையாகக்கொண்ட வ்யதிகாரணவாக்யங்களில் தர்மத்தைச்சொல்லும் திறமைவாய்ந்துள்ள சப்தத்திற்கு தர்மி பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்திவைக்கும் தன்மை இல்லாததால் அதை விலக்குவதற்காக ‘தத்ஸமாநாதிகரணம்’ என்று கூறப்பட்டது. அசித் விசிஷ்டஜீவசுரீரகம் என்று. அஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுடன்கூடின பரமாத்மாவினிடத்தில் விரோதமானது நேராக இல்லாமல் ஒன்றின்வாயிலாக ஏற்பட்டிருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். த்வம் பதத்தின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக இருக்கிற ஸம்போதயீயார்த்தத்வ ரூபமான ஆபி முக்கியத்திற்கு ப்ரயோஜகரூப லக்ஷணமென்கிற அபிப்ராயத்தால் ‘அசித் விசிஷ்டஜீவ’ என்று. உரைக்கப்பட்டது

ஸாமாநாதிகரண்யமிருக்கையில் எவ்வாறு த்வம் பதமானது ஜீவவிசெஷமான ப்ரஹ்ம த்தை உணர்ந்தும் திறமையுன்னதென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ப்ரகார த்வம் என்று. ப்ரகாரத்வயாவல்தீநம்- இரண்டு ப்ரகாரங்களோடுகூடியது. ப்ர க்ருதங்களான தத் த்வம் பதங்களின் பாவ்ருத்திபித்தபரமான ப்ரகாரத்வயசப்தமான து ி ந்யூகதையை வ்ருத்திக்கச் செய்கிறதே ஒழிய ப்ரகாரங்களின் த்ரித்வம் முதலிய தை விலக்குவதில் க்ருததள்ளதல். அதை உபபாதனம் செய்கிறார்—ப்ரகாரத்வ யபரிதீபாகே என்று. வேறு தூஷணத்தைக் கூறுகிறார்—நீவயோ: என்று. விரோ தயில்லாமலே முக்தியமாக கிர்வாஹம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க ஒருபதத்திற்குக்கூட லக்ஷணையை கல்பிப்பது யுத்தமன்று. விரோதம் வந்தபோதிலுக்கூட ஒரு பதத் திற்கு லக்ஷணையைக் கல்பிப்பதனாலேயே விரோதத்தினது இன்மை ஸித்திப்பதாக இருக்க இரண்டு பதங்களுக்கு லக்ஷணையைக் கல்பிப்பது பொருந்தாதென்று அர்த்தம்.

அய்யா 1 இரண்டு பதங்களுக்கு லக்ஷணையைக் கல்பிப்பது தூஷணமாகா. ஸோ யம் தேவதத்த: இது முதலிய வாக்கியங்களில் காணப்பட்டிருப்பதால். அந்தஇட த்திலோ வென்றால், தேசவிசேஷத்தோடும் கால விசேஷத்தோடுங்கூடிய ஆகார த்தில் தேசார்தா காலார்தாங்களுக்கு அன்வய விரோதத்தால் இரண்டு பதங்களும்லாக்ஷ ணிகக்களே. அதுவிஷயத்தில் பகர்கிறார்—ஸோயம் என்று. ஒரு வஸ்துவுக்கு இரண்டு தேசங்களோடு ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதில் விரோதமா? அல்லது இரண்டு காலங்களோடு ஸம்பந்தமவரின் விரோதமா? என்கிற விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டுக்கூறுகிறார்—பூந் என்று விசிஷ்டாகாரத்தில் விசேஷணத் தாங்கள் அன்வயிக்காதன்றே. பின்னையோ விசேஷ்யமாத்திரத்தில் விசேஷணத்தான்வய முண்டு, அதனால் இரண்டு காலங்களின் ஸம்பந்தம் வ்ருத்தமன்று. வ்ருத்தமாக இருக்குமேயாகில் அப்பொழுது பெளத்தர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஷ்ணிகத்வமே வந்து சேரும். அநேக காலங்களால் ஸாதிக்க த்தக் தர்மங்களைச் செய்தலும் பலப்ராப்திரீண் பொருந்தாமல் போகவேண்டியதாக ஆகுமென்று க்ருத்து. நேசபேத என்று. ஒரு வஸ்துவுக்கு இரண்டு தேசங்களின் ஸம் பந்தம் விரோதமாகில் அப்பொழுது விஷ்ணு ப்ரதக்ஷிணம் தீர்த்ததஸநானம் முதலிய விதியானது பொருந்தாமல் போகவேண்டும். ப்ரத்பயிஜ்ஞாவிரோதமு மென்றுக்ருத்து. ஒரே ஸமயத்தில் இரண்டு இடங்களிலும் இரண்டுகாலங்களிலும் இருத்தலெவ்வாறு ஸம்பவிக்குமென்று வினவப்படுமேயானால் உத்தமகூறப்படுகிறது. இரண்டு தேசங்களின் ஸம்பந்தத்திற்காவது இரண்டு காலங்களின் ஸம்பந்தத்திற்காவது ஒரேஸமயத்திருத்தல் கிடையாது. அந்த தேசகால ஸம்பந்தங்களின் ப்ரதிபத்திக்கன்றே யௌகபத்யம். ப்ரதிபத்தியோவென்றால் முறையே ஸம்பவிக்கிற தேசத்வய ஸம்பந்தத்தையும் காலத் வய ஸம்பந்தத்தையுமே காண்பிக்கிறது, அதனால் விரோதமில்லை. அப்படி இல்லா விட்டால் சென்றுபோனதையும் இனிவரப்போகிறதையும் விஷயிகரித்துக்கொண்டிருக் கிற ஜ்ஞாநங்களில் விஷயமாக இருக்கிற + அதிசவிஷயத்திற்கும் § அநாகத விஷய த்திற்கும் ¶ வர்த்தமானத்வமாவது ஜ்ஞாநத்திற்கு அதிததவமாவது அநாகதத்வமா வது ப்ரஸங்கிக்கும் என்று. வேறு தூஷணத்தையும் சொல்லுகிறார்—ந்ருதைக்ஷித் என்று. ழு உபக்ரமாதிகரணத்திலென்றே உபக்ரமப்ராபல்ய முறைக்கப்பட்டதென்று க்ருத்து. உபக்ரமத்தின் தொடக்கத்திலேயே ஐக்யம் அறியப்பட்டு விட்டபடியால் உபக்ரமவிரோ

§ ந்யூகதை—குறையு. + அதிதம்—சென்றுபோனது. § அநாகதம்—வரப்போகிறது.

¶ வர்த்தமானம்—நிகழ்காலம். ழு உபக்ரமம்—தொடக்கம்.

தமில்லை, ஒன்றை அறிந்ததனால் எல்லாமறியப்பட்டதாக ஆகுமென்கிற அர்த்தத்துடன் கூடியன ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யமோவென்றால் ததைக்ஷத, பஹுஸ்யாம், என்கிற வாக்கியத்திற்கு முந்தியதென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஏக விஜ்ஞாநேந என்று. அந்த ச்ருதிவசனத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத்தைக்குறித்து நிமித்தத்வம் * உபாதானத்வம் அவைகளுக்கு அனுகுணங்களான ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வசக்தத்வம் முதலிய குணங்கள் ஸித்திப்பதாலென்று அர்த்தம், ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை அடைந்திருக்கிற சித்சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே காரணம், ஸ்தூலாவஸ்தையைப்பெற்றிருக்கிற அந்த ப்ரஹ்மமே கார்யமாக இருப்பதுபற்றி வேறுதரவ்ய மில்லாமையால் காரணஜ்ஞாநத்தால் கார்யஜ்ஞாநமென்பது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. † ம்ருஷாவாதிக்கோவென்றால் காரணஜ்ஞாநத்தில் கார்யம் விஷயமாக இருப்பதனால் § அந்தர்ப்பாவமபிமதமாக இருக்குமேயானால் விரோதம். ஸத்யபதார்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் மித்தயையாக இருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விஷயத்வம் பொருந்தாததால்— மித்த்யாத்வேன என்று ஒரு பதத்திற்கு || அத்யாஹாரமும் ஏற்படவேண்டியதாக ஆகும். அந்தர்ப்பாவமில்லை என்கிற பக்ஷத்திலோவெனில் அறியப்பட்டிராத ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் அறியப்பட்டதென்கிற வ்யவஹாரமானது முக்கியமாக உண்டாகாது. அதனால் நம்ம பக்ஷத்திலேயே ப்ரதிஜ்ஞாவாக்கியம் ஸ்வாஸம். வேறு ச்ருதிவசன விரோதத்தைக் கூறுகிறார்— ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய என்று. 'ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய' என்கிற இந்த இரண்டு விசேஷணங்களால் தர்மபூதஜ்ஞாநமும் தர்மபூத ஜ்ஞாநமும் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸர்வஜ்ஞானுக்கு அஜ்ஞத்வமும் எல்லா தோஷங்களையும் விலக்கினவனும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்மகனுமான பரமபுருஷனுக்கு அளவிறந்த அபுருஷார்த்தமும் ஸம்பலிப்பதால் விரோதம். ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய என்கிற பதத்தால் திரோதாநாதபத்தியும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணமாக ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு நிர்விசேஷவஸ்த்வைக்யத்தை அறிவிப்பதில் கருத்தென்பது தூஷிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் பாதார்த்தத்வத்தை தூஷிக்கிறார்—பாதார்த்தத்தேவேச என்று. கயிர் ஸர்ப்பம் என்கிற இவ்வித ஸ்வரூபமுள்ள பாதார்த்தத்துடன்கூடிய ஸாமாநாதிகரணயமே கிடையாது. ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு ஒரு விசேஷ்யத்தில் இரண்டு ப்ரகாரங்களை உபஸ்தாபிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி பாதார்த்தத்வ விரோதமிருப்பதால், ஆதலால் இரண்டு பதங்களுக்கும் முக்கியார்த்தத்தை உணர்த்தும் கிறமை அபிமதமாக இருக்க பாதார்த்தமான ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்தியாது. ஸர்ப்ப சப்தத்தால் நனர்த்தத்தை லக்ஷணவ்ருத்தியினால் உணர்த்தி அஸர்போ ரஜ்ஜஃ என்கிற நிர்வாஹத்தை த்ருஷ்டாந்த வாக்கியத்திற்கு ஆசங்கித்து தார்ஷ்டாந்திக வாக்கியத்திற்கு அதைவிட அதிக தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—பாதார்த்தத்தேவேச என்று. 'த்வம் தத்தபதயோ:' என்கிற இடத்தில் கர்மவிவகைஷ இல்லை. தத் என்கிற பதமானது * அதிஷ்டாந மாத்திரத்தை லக்ஷணவ்ருத்தியினால்

* உபாதானம்—கார்யமாக மாறுகிற காரணம். † ம்ருஷாவாதி—உலகமனைத்தையும் பொய்யென்று சொல்லுகிற அத்வைதி. § அந்தர்ப்பாவம்—உள்ளடக்கம்.

|| அத்யாஹாரம்—சேர்த்துக்கொள்ளுதல். * அதிஷ்டானம்—ஆதாரம்.

உணர்த்திவைக்கிறது. த்வம் பதமானது ஜீவபாவ நிவ்ருத்தியை லக்ஷணையினால் அறிவிக்கிறது. அல்லது த்வம் பதத்தால் அதிஷ்டானலக்ஷணா-தப்பதத்தால் நிவ்ருத்திலக்ஷண-ஆதிசப்தத்தால் ஸாமாநாதிராண்ய லக்ஷணத்திற்கு ஹாகியும் உபக்ரமவிரோதமும் ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞையின் பொருந்தாமையும் வேறுச்ருதிவசனங்களின் விரோதமுமென்கிற தூஷணங்கள் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

உயாஹூஸிஸெஷ்டு—நெஷ்டு ராஜதஜிதிவஷபுதிவஹஸெஷு வாயஸ்யாமத்யா வரிக்ஷுநஸு ; ததூஷ்டநாயிஷாநாகிரெகியபீடா நுவஸ்யாவநெந வாயாநுவவதிஸு । சுயிஷாநம் து ப்ராதி ரொஹிதஜிதிரொஹிதஸுராவம் ததூஷ்டநாவஸ்யாவபுத ஹதி ஹெஹ । ப்ராமயிஷாநாபுக்ராஸெ ததூபுரயஹிவாயபெரஸஹி வாஸு । ஹிபுரயபிஷாநஜிதிரொஹிதஜிதி ஹெஷு ; ததூவாயிஷாந ஸுராவம் ஹிவிரொயீதி ததூக்ராஸெ ஸுதராம் ந ததூபுரயஹி வாயபெள । சுதொஹிஷாநாகிரெகிவாஸுராயிடுகயபீடத்திரொ யாநாநஹூவமஜெ ஹாணிவாயபெள ஹுராவவாஷெள । சுயிஷா நெ ஹி வுராவஷாநாகிரெ ப்ரத்யிராநெ ததூகிரெகிணி வார ராயிடுகெ ராஜக்ஷு திரொஹிதெ ஸகெதுவ வ்யாயக்யஹி ; ரா ஜக்ஷாவபெஷெஸெந ஹ தஹிவதூதிஹிவதி ; நாயிஷாநஜிதூவ பெஷெஸெந ; தஸு ப்ரகாஸஜிநக்ஷுநாநுவபெஸுக்ஷாஸு ஹிபுராவ பிஷுக்ஷாஸு ।

ஜீவஸரீரகஜமதூரணபுஹ்வரகெ ஹிஷுஷுதம் வஷபுதம் । ப்ரகாரபயவியிடுஷெக்ஷஸுபுதிவாஷெநெந ஸாஜிநாயிகரணம் ஹ ஹிஷு । நிரஸுநிவிதூஷெஷு ஸிஷுக்ஷுரணமூணாத்ஷுஷு ப்ரஹ்மணா ஜீவாஹ்யபூரிக்ஷிடுஷெஸுபுதபெரவா ப்ரதிவாதிதம் ஹ வதி । உவக்ஷாநாகுருதா ஹ । வனகலிஜூநெந ஸவதுவி ஜூநபுதிஜூவவதிஸு ; ஸுருக்ஷுவிஷிஷுஸுஸரீரகெஷு வ ப்ரஹ்மணஸுருவிஷிஷுஸுஸரீரகெந காயுக்ஷாஸு ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இவ்வளவு மாத்திரமன்றோ விசேஷம். சிப்பியைப்பார்த்து இது வெள்ளியல்ல என்கிற வ்யவஹாரத்தில் போல அறியப்பட்டிராத பாதத்தை

கதி இல்லாமல் ஏற்படுத்துவதும் தத் என்கிற பதத்தினால் அதிஷ்டாநத்தை த்தவீர்த்து வேறு ஒரு தர்மம் உணர்த்தப்படாததால் பாதத்தின் அனுபபத் தியும். அதிஷ்டானமோ வென்றால் முந்தி மறைக்கப்பட்டிருந்தது. மறை க்கப்பட்டிராத ஸ்வரூபமானது தத் என்கிற பதத்தால் உணர்த்தப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. முந்தி அதிஷ்டானத்தின் ப்ரகாச மில்லாவிடில் அதை ஆதாரமாகக் கொண்டுவரும் ப்ரமம் பாதம் இவ்விரண்டு க்கும் ஸம்பவமில்லாமையால். ப்ரமத்துக்கு ஆச்ரயமான அதிஷ்டான மானது மறைக்கப்பட்டிராமலிருந்த தென்று சொல்லப்படுமேயானால் அதே அதிஷ்டாந ஸ்வரூபம் ப்ரமத்திற்கு விரோதியாக இருப்பதாபற்றி அது ப்ரகாசிக்கும் தருணத்தில் அந்த அதிஷ்டாநத்தை ஆச்ரயித்துப்ரமம் பாதம் இவ்விரண்டும் ஒருக்காலும் உண்டாகாது. ஆதலால் அதிஷ்டாநத்தைவிட வேறான பாரமார்த்திக தர்மம் அதன் மறைதல் இவைகளை ஒப்புக்கொள் ளாவிட்டால் ப்ராந்தி பாதம் இவ்விரண்டும் எவ்விதத்தாலும் உபபாதிக்கமு டியாதவைகள். அதிஷ்டானமாக ஒரு புருஷவடிவமாத்திரமறியப்படா நின்றிருக்க அதைவிட அதிகமாயுள்ளதும் பாரமார்த்திகமாக இருப்பதுமா னராஜத்வமானது மறைபட்டிருக்கையிலன்றோ இவன் வேடன் என்கிற ப்ரமம் வருகிறது. இவன் அரசன் என்கிற ஆப்தோபதேசத்தாலும் அ ந்த ப்ரம நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது. அதிஷ்டான மாத்திரத்தின் உபதேசத் தால் ப்ரம நிவ்ருத்தி உண்டாகுகிறதில்லை. அது ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்ப தால் உபதேசிக்கத்தகாததாக இருப்பதாலும் ப்ரமத்தை நாகம் செய்யக் கூடிய தன்மையுள்ளதாக இல்லாததாலும். ஜீவனை சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரமத்தையும் ஜகத்துக்கு காரணமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்தையும் முக்கி யவ்ருத்தியினால் முறையே இரண்டு பதங்களும் உணர்த்துகின்றன. இர ண்டு ப்ரகாரங்களுடன் கூடிய ஒரு வஸ்துவை ப்ரதிபாதிப்பதால் ஸாமானா திகரண்யமும் லித்தித்தது. எல்லா தோஷங்களாலும் விடுபட்டதும் எல் லா கல்யாணகுணங்களாலும் நிறைந்ததுமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜீவாந்த்யா மியாக இருத்தலென்கிற வேறு ஒரு ஐச்வர்யமும் உபக்ரமத்திற்கு ஆனு கூல்யமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஏக ஜிஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவி ஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞையும் ஸுபிக்ஷ்மசிததித் வஸ்துக்களை சரீரமாகக்கொண் டப்ரஹ்மமாகிற காரணமே ஸ்தூல சிததித்வஸ்துக்களை சரீரமாகக்கொண்டு ஜகத்ரூபகார்யமாக இருப்பதால் உபபன்னமாகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

சொல்லப்பட்டிருக்கிற திருஷ்டாநத்தாலும் உபலக்ஷிக்கத்தக்க ஸாமானாதிகரண் யத்தாலும் தூஷணயிதில் அதிகமென்று சொல்லுகிறார்— இயாம்ஸ்து விசேஷ; என்று. பாதார்த்த விஷயத்தில் முந்தெய்தப்பட்டுள்ள தூஷணஹாரி விசேஷமல்ல

பின்னை அவைகளோடு கூட சொல்லப்படப்போகிற அதிகமான இரண்டு தூஷணங்கள் வந்துவிடுவாதே விசேஷமென்று பொருள். அதிக தூஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்—நேதும் ரஜதமிதி வத்ப்ராதிபன்னஸ்யைவ பாதஸ்யாகத்யா பரிகல்பநம் என்ற. சிப்பியே வெள்ளி என்கிற இடத்தில் வேறு ப்ரமாணத்தால் இது வெள்ளியல்லவென்று பாதமறியப்படுவதால் பாதம் கல்பிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் பாதம் அறியப்பட்டிருந்த போதிலுங்கூட வெறு வழி இலலாமையால் பாதம் கல்பிக்கப்படுகிற தென்று அர்த்தம். தத்பதேநாதிஷ்டாநாதிரோகிதர்மாநுபஸ்தாபநேந பாதாநுபபத்திஸ்ச என்று. சிப்பியே வெள்ளி என்கிற இடத்தில் சக்திவ ரூபமான விருத்த தர்மத்தை சப்தமே உபஸ்தாபிக்கிறது. ஆதலால் அங்கே பாதம் கல்பிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்திலோ வென்றால் அதிஷ்டான மாத்மிகத்தை லக்ஷணையினால் உணர்த்துகிற தத் என்கிற பதத்தினால் சக்திவம் போல் விருத்த தர்மத்தில் உபஸ்தாபனமில்லாத தால் பாதத்தை கல்பிப்பது பொருந்தாதென்று அர்த்தம். விரோதத்தை பரிஹரிப்ப தற்காக லக்ஷணை என்று சொல்லப்படுமேயானால் இரண்டு பதங்களுக்குள் ஒரு பதத் தின் லக்ஷணையே விரோத பரிஹாரத்தின் பொருட்ப் போதுமானது. அப்பொழுது விசேஷங்களோடு கூடி இருத்தலென்பது ப்ரஸங்கிக்குமென்பதும் அர்த்தத்தால்ஸித்தம். வேறு ப்ரமாணத்தால் பாதம் அறியப்பட்டிருப்பதாலும் சப்தத்தால் விருத்ததர்மங்களின் உபஸ்தாபநத்தாலும் பாதம் கல்பிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால் இரண்டு மில்லாமையால் அது பொருந்தாதென்று உணர்க்கப்பட்டது.

அந்த இடத்தில் விருத்தங்களான ஆகாரங்களின் உபஸ்தாபநத்தை சங்கிக்கிறார்-- அதிஷ்டாநீநு என்று. அந்த அதிஷ்டாநமானது மறைக்கப்பட்டிராத ஸ்வரூபத்து டன் கூடியதாக எப்படி ஆகுமோ அப்படி உபஸ்தாபிக்கப்படுகிறதென்பது க்ரியா விசே ஷணம். ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத விரோதியின் ப்ரகாசமல்லவோ பாதகல்பனம். தர்ம ங்களை உபஸ்தாபிப்பதே பாதகல்பனமென்கிற நியமமில்லையன்றோ. ஆதலால் தத் பதத்தால் முந்தி ப்ரகாசிக்கப்பட்டிராத விரோதியான அதிஷ்டாநத்தின் ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாசத்தினால் பாதகல்பனமென்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் கூறுகிறார்—நன்று. விரோதி ரூபமான அதிஷ்டாநம் ப்ரகாசிக்கிறதா? அல்லது இல்லையா? என்று விகல் பித்து ப்ரகாசிக்கிறதில்லை என்கிற பகஷத்தில் தூஷணத்தைக்கூறுகிறார்—அதிஷ்டாந என்று. ததாச்ரய என்கிற பதத்திலிருக்கிற் ஆச்ரய சப்தம் விஷயத்தைக்குறிக்கிறது. அல்லது அதை அதிஷ்டாநமரகக்கொண்ட ப்ரம்ம் பாதம் இவ்விரண்டுகளுக்கும் என்று அர்த்தம். ப்ரகாசபகஷத்தை சங்கிக்கிறார்—ப்ரம் என்று. ப்ரமாச்ரயம் அதிஷ்டாநம் என்கிற இடத்தில் பாடம் ணன்கு ப்ராமர்சிக்கத்தக்கது. ஆச்ரயசப்தமானது விஷய த்தை உணர்த்துகிறது. ப்ரமாச்ரயம் என்கிற இடத்தில் ப்ரமத்துக்கு ஆச்ரயணம் விஷயீகரணம் அத்ர என்று வையதிகரணயத்தாலாவது—ப்ரமமானது ஆச்ரயிக்கத்தக்கது அதாவது ஸம்பந்திக்கத்தக்கது எதனால் என்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாலாவது கஷ்டப் பட்டு பகுவீஹி ஸமாஸமும் நிர்வஹிப்பதற்கு சக்யம், ஆரோபிக்கத்தக்க ஆகாரத்தி ற்கு எது அதிகரணமோ அது அதிஷ்டாநம் என்றாவது பொருள். ப்ரமாச்ரயத்வ த்திற்காக அதிரோஹிதமென்று சொல்லப்படுமேயானால் என்று அர்த்தம். தூஷிக்கி றார்—நதேவ என்று. இந்த அதிஷ்டாநம் விரோதிரூபமா? அல்லது அவிரோதி யா? என்கிற விகல்பாபிப்ராயத்தால் விரோதி என்கிறபகஷத்தில் தூஷணம் கூறப்பட் டது. அவிரோதித்வ பகஷத்தில் பாதகல்பநத்தின் அநுபபத்தி ப்ரமத்தினது ஸத்தை

என்கிற தூஷணம் ஸ்பஷ்டமென்பதனால் அது சொல்லப்படவில்லை. அது: என்று பாரமார்த்திக சப்தத்திற்கு இது அபிப்ராயம். ப்ரமவிரோதியான ஆகாரம் அபாரமார்த்திகமாக இருக்குமேயாகில் அக்யஸ்தருபமே ஸத்யமாக ஆகவேண்டியதாகும். எப்படி சக்தித்வம் அபாரமார்த்தமாக இருக்கையில் ரஜதத்வம் ஸத்யமாக ஆகிறதோவென்று. விரோதியான ஆகாரம் அபாரமார்த்தமாக இருந்தபோதிலும்கூட ப்ரம நிவ்ருத்தி பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. எப்படி. பலாசவ்ருகூத்தின் புஷ்பத்தில் காட்டுத்தீ என்கிற ப்ரமமுள்ளதும் புஷ்பத்தின் காம்பினிடத்திலுண்டான வண்டு என்கிற ப்ரமத்தால்பலாசபுஷ்பத்தைத் தழுவுகின்றதுமான வண்டுக்கு பலாசபுஷ்ப விஷயமான காட்டுத்தீ ப்ரமமும் புஷ்பத்தின் காப்புவிஷயமாக உண்டான வண்டு என்கிறப்ரமமும் விவருகிறதோ இவ்வண்ணமே கூறுகிறார்கள். யாதொருகாரணத்தால் பெண்வண்டானது காம்பிலுண்டான ஆண் வண்டு என்கிற ப்ரமத்தால் காட்டுத்தீ என்கிற ப்ரமத்தை இழந்து பலாசபுஷ்பத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறதோவென்று என்கிற யாதொரு சோத்யமுண்டோ அது யுத்தமல்ல. அவ்விடத்திலும் பாரமார்த்தமாயுள்ள விரோதியான ஆகாரத்தினாலேயே ப்ரமவிஷய நிவ்ருத்தி ஏற்படுவதால். காட்டுத்தீயாக இருத்தலென்கிற தன்மைக்கு விரோதியாக இருக்கிற பலாசபுஷ்பத்தவாகாரம் பாரமார்த்தம். ப்ரமாத்வவிரோதியான * வ்ருத்தத்தவாகாரமும் பாரமார்த்தம். பாரமார்த்தமல்லவென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அபாரமார்த்தமான சக்தித்வத்தில் ரஜதத்வம்போல ஓ தாவத்வமும் ஓ ப்ரமாத்வமும் ஸத்யமாக ஆகவேண்டியதாகும். புஷ்பத்தினது காம்பிலுண்டான ப்ரம ப்ரமத்தால் காட்டுத்தீ என்கிற ப்ரமம் நிவ்ருத்திக்கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அத்தாலென்கிற. ப்ரமரத்திற்கு காட்டுத்தீ என்கிற புத்தியின் நிவ்ருத்தியானது ஸத்யத்வ ப்ரதிபத்தியினாலுண்டொண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அஸத்யத்தில் ஸத்யத்வ விஷயமான வேறு ப்ரமயிருக்கிறது; அதன் நிவ்ருத்தியும் வேறு அஸத்ய விஷயமான ஸத்யத்வ ப்ரமத்தாலென்று ப்ரம ப்ரமபரையினால் மிச்சமின்றி அவிய்யா நிவ்ருத்தியானது பொருத்துகிறதில்லை. மேலும் தாவத்வ விஷயமான புத்திரீங்கினபோதிலும் தாவத்வ நிவ்ருத்தியானது ப்ரம ப்ரமத்தாலுண்டாகிறதல்ல. பின்னையதார்த்தமான புஷ்பத்தவாகாரத்தாலேயே. அப்படி இல்லாவிட்டால் பாரமார்த்தமான வெள்ளியில் அபாரமார்த்தமான சிப்பி என்கிற புத்தியினால் வெள்ளி என்கிற புத்தியின் நிவ்ருத்திவருதால் வெள்ளிக்கும் சிப்பித்தன்மை ப்ரஸங்கிப்பதால். வேறு ஒரு ப்ரமத்தால் வேறு ஒரு ப்ரமம்நிவ்ருத்திக்கிறதென்று சொல்லும்பக்ஷத்தில் அரவஸ்தையும் உண்டாகும். கயிற்றிலுண்டாகிற ஸர்ப்பம் பூமியின் பிளவு ஜலதாரை என்கிற ப்ரமபரைக்குப்போலப்ரமத்தை நீக்குகிற வேறு ப்ரமத்துக்கும் நிவர்த்தகமான மற்றொரு ப்ரமபேணை இருப்பதால்.

மேலும் வண்டு என்கிற ப்ரமம்போனதுடன் நிவர்த்தகமான அபாரமாரத்யஜ்ஞாநத்தினால் வருகிற காட்டுத்தீ என்கிற ப்ரமமானது யதார்த்தமான பலாசபுஷ்ப ஜ்ஞாநத்தாலேயே நீங்குகிறது. ஆகையால் மிச்சமில்லாமல் அவித்தையின் நிவ்ருத்தி தான் மோக்ஷமென்று சொல்பவர்களால் ப்ரமங்களின் வருகைமுடிவு பெறுவதற்காக கடாசுவரையில் சென்றும் யதார்த்தாகாரம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது- ரஜஜ்-தத்வம்போல. கடாசியில் வந்த ப்ரமத்தானே நிலபெற்றிரா தென்று கூறப்படுமேயானால் அல்ல,

தானே தன்னுடைய பாதத்திற்குக் கர்மாவென்று சொல்லும் பகஷத்தில் நீ கர்மகர்த்தருவிரோதம் ப்ராஸங்கிப்பதால். மேலும் பாதகம் ஸத்யமாக இருப்பதால் பாதிக்கத்தக்கது மித்யையாக இருப்பதால் ஒன்றுக்கே நிவ்ருத்திக்கப்படத்தக்க தன்மை நிவ்ருத்தியைச் செய்கிற தன்மை இவ்விரண்டையும் ஒப்புக்கொள்வதில் அதற்கே மித்யாத்வமும் அதற்கே ஸத்யத்வமும் என்பதனால் விரோதமுண்டாகும். மேலும் ப்ராபஞ்சமங்கூட பாதகத்தை எதிர்பாராமல் தானே தன்னை நிவர்த்திக்கும்படி செய்துகொள்ளலாம். நிர்ஹேது கமாக தானாகவே நாசம் ஸம்பவிக்கும் பகஷத்தில், விநாசமென்பதுவேறு அவஸ்தா ரூப மாதலால் அவித்யையானது ஸூக்ஷ்மரூபத்தோடு நிலைபெற்றதாக ஆகும். நாசத்துக்குக் காரணமான வேறு ஒரு அவித்யையும் இருக்கலாம். பரமார்த்தங்களான தர்மங்கள் அவைகளின் † திரோதானம் இவைகளில்லாவிடில் ‡ ப்ரம்ம பாதம் இவ்விரண்டின் அஸம்பவத்தை த்ருஷ்டார்த்தத்தால் உபபாதிக்கிறார்—அறிவிட்டானே ஹி என்று. இந்த இடத்தில் ராஜகுமாரஸமாதி பகவானை பாஷ்யகாரருக்கு. இவ்வண்ணம் பதார்த்தத்வம் ஸூஷிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் தன்பகஷத்தில் இந்த ஸூஷணங்கள் இல்லை என்கிறார்—ஜீவசுரீரக என்று. முக்கியவ்ருத்தமென்பதனால் லக்ஷணையின் ஹாசியானது கூறப்பட்டது. நிப்ரகாரத்வய என்று. இதனால் * ஸாமாநாதிகாரண்யம் விதித்தது நிரஸ்தநிகிலதோஷஸ்ய இதுமுதலியதால் தத் என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட குணங்களுக்கு விரோதமின்மை காட்டப்பட்டது. † உபகார மாநுகூலநாச என்று. ஸதேவஸோமயேதம்-ததைஷுத் என்கிற தொடக்கத்திற்கு விரோதமின்மை உரைக்கப்பட்டது. ஏகவிஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞாநுக்கு பொருத்தமானது எவ்வாரென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—ஸூக்ஷ்மம் என்று. சித்சித்துக்களுடன் சேர்ந்த ப்ரஹ்மம் காரணம், தனித்த ப்ரஹ்மம் மாத்திரம் காரணமல்ல, அந்த விசிஷ்டப்ரஹ்மமே கார்யமென்பதனால் ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞாநுக்கு உபபத்தி என்று அர்த்தம்.

“ தரீஸூராணாம் வராபிம் ஶஹேஸூரஸூ ” “வராசுஷ்ய ஸக்திவிஷ்வி
 டெயவ ஸூரியதெ ” “சுவஹதவாஷ்டா.....வாதுகாஷிஸ்துஸூ”
 உத்யாபிஹுத்யுஹாவிஸோயஸூ ||
 “தகூஸிவி உத்யுதொஷுஸ்யோவாஷெயவிஹாமஃ சுயபிதி ஷெசு;
 நாசு கிஹாஷுஷிஸூ வியீயதெ ; “ வெனதஷாதுஷிபிம் ஸவபு ”
 உத்யுநெநெவ ஸ்ராஷுஷாசு ! சுப்ராஷெ ஹி ஸாஸூயேயவசு !
 உஃ ஸவபுபிதி ஸஜீவம் ஜமணிஷிஸூ வெனதஷாதுஷிபிதி தடுஷெ
 ஷ சுடுஷுதி தசு ஸூகிவாஷிதஸு ! தசு வ ஹெதூஸூசு—

§ கர்ம—கர்த்தாவின்மீடத்திலிருக்கிற வ்யாபாரத்தால் உண்டாகிற பலத்துக்கு ஆச்யமானது- † கர்த்தா—வியாபாரத்திற்கு ஆச்யமாக இருப்பவன்.

† திரோதனம்—மறைதல். ‡ ப்ரம்மம்—ஒரு தர்மத்தில் அறிவில்லாத வேறு தர்மத்தை அவகாஹிக்கிற ஜ்ஞாநம். § ப்ரகாரம்—விசேஷணம். * ஸாமாநாதிகாரண்யம்—இரண்டு பதங்களை ஒரே விபக்தியில் ப்ரயோகித்தல். † உபகாரம்—தொடக்கம்.

ஸந்ருதாஸோஜேரோஸவடா: ப்ரஜோஸவடாயதநாஸததிஷா:”உதி;
ஸவடம் வவீஷம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜொநிதிஸாஹ: ” உதிவக ॥

தயமெ ப்ரஹ்மத்யபாணி ய ப்ரஹ்மணஸத்யுதிநிதஸ்ய விஷயித
ஸந்ருத ஸ்ரீராத்ஜாவபெய தாஷாத்ஜம் வஷணி—“சுஹ: ப்ரவிஷ
ஸாஸா ஜநாநாம் ஸவடாத்ஜா ” ய: ப்யயிவ்யாம் திஷ்டந ப்யயி
வ்யாம் சுஹரொயம் ப்யயிவீந ஷெவ யஸ்ய ப்யயிவீ ஸ்ரீராம் ய:
ப்யயிவீநெரொ யபிபதி ஸ த சுத்ரானயடாஜிபேத: ” “ய சூத்
நி திஷ்டநாதெநாநெரொ யபிபாத்ஜா ந வெஷ யஸ்யாத்ஜா ஸ்ரீராம்
சூத்ராமநெரொ யபிபதி ஸ த சூத்ரானயடாஜிபேத: ” “ய: ப்யயி
வீநெரொ ஸஹரந ” உத்யாரஹ “யஸ்ய பீத்யுஸ்ரீராம் | யம் பீத
த்யுஷ்டம் வெஷ | வணஷ ஸவடஹ்ருதானாத்ஜாவஹதவாஷ்டா
வெஷா ஷெவ வணகொ நாராயண:” “ தஹ்ஸுஷ்டா | தஷெவாநாப்ரா
லிஸக | தஷநாப்ரவிஸ்ய | ஸவத்யுதாவஹக:” உத்யாஜீநி ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

தயீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்-ஜகந்நியந்தாக்களான ப்ரஹ்மருத்
ராதிகளுக்குக்கூட மஹேச்வரான இருப்பவனும் தனக்கு மேற்பட்டவ
னில்லாதவனுவான அந்த பரமபுருஷனை பராஸய சக்திர்விவிதைவச்ருயதே-
அந்த பரமபுருஷனுக்கு பற்பலவிதமாகவே இருக்கிற; சிறந்த சக்தியா
னது ச்ருதியினாலறியப்படுகிறது. அபஹதபாப்மா - கர்மஸம்பந்தமில்லாத
வன். ஸத்யகாம: ஸத்ய ஸங்கல்ப: , ஸத்யமான காமனையுடன்கூடியவன்.
ஸங்கல்பித்தவண்ணம் கார்யங்களை முடிவுபெறச் செய்ய வல்லமைபொருந்தி
யவன். இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களுக்கு விரோதமில்லை. ‘தத்த்வமஸி’
என்கிற இடத்தில் உத்தேச்யம் விதேயம், இவைகளின் பாகுபாடு எவ்வாறு
என்று கேழ்க்கப்படுமோரனால் இந்த இடத்தில் ஒன்றைக்குறித்து ஒன்
றும் விதிக்கப்படுகிறதில்லை. ஐததாத்ம்ய மிதம் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷமாகக்
காணப்படுகிற சேதநாசேதவகளோடு கூடி இருக்கிற இந்த உலகமனைத்தும்
ப்ரஹ்மாத்தமகம் என்கிற ச்ருதியினாலேயே ப்ராப்தமாக இருப்பதால், சாஸ்
திரமானது அப்ராப்தமான விஷயத்திலல்லவோ ப்ரயோஜநமுள்ளது. இதம்
ஸர்வம் என்று சேதநா சேதநங்களுடன்கூடின உலகத்தை நிர்தேசித்து
‘ஐததாத்ம்யம்’ என்று அந்த ஜகத்திற்கே இந்த ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவெ
ன்று அங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஹேதுவும் கூறப்பட்டி

ருக்கிறது. “ஸந்மூலாஸ்ஸோமயேமாஸ்ஸர்வா: ப்ராஜாஸ்ஸதாயத நாஸ்ஸத்
ப்ரதிஷ்டா:” ஹே ஸோமபாநத்திற்குத் தகுதியுற்றவனே! இந்த சேத
நாசேதநங்களனைத்தும் ஸத் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ப்ராஹ்ம
த்தை மூலமாகக்கொண்டவைகள். அதாவது அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடமிரு
ந்து உண்டானவைகள். அந்த ப்ராஹ்மத்தால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றன. அந்த
ப்ராஹ்மத்தினிடம் ப்ரளய ஸமயத்தில் லயமடைகின்றன. ‘ஸர்வம் கல்விதம்
ப்ராஹ்ம, தஜ்ஜலாநிதிசாந்த உபாலயீத’ எல்லாம் அந்த ப்ராஹ்மத்தினிட
த்தினின்று உண்டாகின்றன; அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடம் லயமடைகின்றன,
அந்த ப்ராஹ்மத்தால் பாதுகார்க்கப்படுகின்றன, என்பதனால் ப்ரத்யக்ஷமா
கக் காணப்படும் இந்த சேதநாசேதநாத்மகமான, ப்ரபஞ்சமனைத்தும் ப்ரா
ஹ்மாத்மகமென்றல்லவோ அறிந்து சாந்தியுடையவனாக அந்த ப்ராஹ்மத்
தை உபாலிக்கக்கடவான். என்பதுபோல, அப்படியே ‘அந்த:ப்ரவிஷ்ட
ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா’ எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாக
இருக்கிற ப்ரமபுருஷன் ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதய குவையில் ப்ரா
வேசித்து நியமனம் செய்கிறான். ‘ய:ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந், ப்ரதிவ்யா அந்
தர:, யம்ப்ருதிவீ நவேத, யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், ய: ப்ருதிவீமந்த
ரோ யமயதி, ஸத ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:” எவன் ப்ருதிவியிலிருக்கிற
னோ, ப்ருதிவிக்குள் ப்ரவேசித்திருக்கிறனோ, எவனை ப்ருதிவீ அறிகிற
தில்லையோ, எவனுக்குப்ருதிவீ சரீரமோ, எவன் ப்ருதிவிக்குள் ப்ரவேசி
த்து நியமனம் பண்ணுகிறனோ, அவன் உனக்கு ஆத்மா. உனக்குள்
புகுந்து உன் இந்திரியங்களை நியமனம் செய்கிறான் மோக்ஷத்தை
அளிப்பவன் அல்லது அழிவற்றவன். ‘ய ஆத்மநி திஷ்டந், ஆத்மநோந்
தரோ யமாத்மா ந வேத, யஸ்யாத்மா சரீரம், ய ஆத்மாநமந்த
ரோ யமயதி, ஸத ஆத்மாந்தர்யாம்ருத:” எவன் ஆத்மாவினிடமிருக்கிற
னோ ஆத்மாவின் உள்ளே ப்ரவேசித்திருக்கிறனோ எவனை ஆத்மா அறிகிற
தில்லையோ எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ எவன் ஆத்மாவுக்கு உள்ளே இரு
ந்துகொண்டு நியமனம் செய்கிறனோ; அவன் உனக்கு ஆத்மா. அந்தரிந்தி
ரியத்தையும் பஹிரிந்திரியங்களையும் நியமனம் பண்ணுகிறவன். மோக்ஷத்
தை அளிப்பவன் அல்லது அழிவற்றவன். ‘ய: ப்ருதிவீமந்தரே ஸஞ்
சரந்’ என்று தொடங்கி ‘யஸ்யம்ருத்யுச்சரீரம் - யம் ம்ருத்யுந் ந வேத. ஏஷ
ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:, தத்
ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாது ப்ராவிசத், தததுப்ராவிச்ய, ஸச்சச்யச்சாபவத்’
எவன் ப்ருதிவிக்குள் ஸஞ்சரியா நின்றவனாக இருந்துகொண்டு. எவனுக்கு
தமஸ்சப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதி சரீரமோ, எவனைப்ரக்ருதி அறியாதோ,
இவன் ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா, கர்ம ஸம்பந்தமற்றவன் அப்புத்
ஸ்வபாவமுள்ளவன். ஸ்ருஷ்டி முகவிய கார்யங்களால் க்ரீடிப்பவன், நிக
ரற்றவன். ப்ரளயஸமயத்தில் சித்சித்வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றாலும் அடைய
த்தக்கவன். அதைப்படைத்து அதையே அதுப்ரவேசித்தான். அதற்குள்

ப்ரவேசித்து சித்துக்களாகவும் அசித்துக்களாகவுமானான்-என்கிற இது முதலிய வேறு ச்ருதிகளும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதைத்தவிர்த்த சித்சித் வஸ்துக்களுக்கும் சரீராத்மபாவத்தையே தாதாதம்ய மென்று கூறுகின்றன

ச்ருதப்ரகாசிகை—

வேறுச்ருதிகளின் விரோதத்தைக் கூறுகிறார்—தமீகீவராணம் என்று. வாக்கியமானது உத்தேச்யோபாதேய விபாகமுள்ளதாக இருக்குமேயாகில் உத்தேச்யம் அறியப்பட்டதன்றோ. உபாதேயம் அதாவது விதேயமானது அறியப்படவில்லை. இந்த வாக்கியத்தில் தத் என்கிற பதமானது உத்தேச்யத்தைக் குறிக்கவந்ததல்ல, ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களோடு கூடி இருத்தலென்கிற தன்மையானது ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு கோசாமல்லாததால் த்வம் என்கிற சப்தமானது அந்நர்யாமியை உணர்த்துகிறதென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அதற்கு உத்தேச்ய மமர்பக்ஷம் பொருந்தாது. அந்நர்யாமியாக இருப்பவன் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியதற்கு, விஷயமல்லாததால். ஆகையால் த்வம் சப்தத்தால் ஜ்வலாமான்யத்தை உத்தேசித்து அதற்கு தத் என்கிற பதத்தால் ப்ரஹ்மபாவம் விதிக்கப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. அதில் விரோதத்தால் ஸாமாநாதிகரண்யமானது விசேஷதவகளொன்றுமில்லாத வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தை உணர்த்துகிறதென்கிற அபிப்ராயத்தால் சோதனம் செய்கிறார்—“ தத்நீவமஸிநீயநீர உத்தேச்யோபாதேய விபாக:கதமீதி சேந் ” என்று. பரிஹரிகிறார்—நாநீர என்று. வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு கோசாமல்லாத அர்த்தத்திற்கு எவ்வாறு விதானமென்று கேள்வை வரின், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற வாக்கியம் மாத்ரிதம் அனுவாதகமல்ல. பின்னையோ வேறுவாக்கியங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகவுடைய வாக்கியமும் அதுவாதக மென்கிற அபிப்ராயத்தால் வாக்கியாத்ர ப்ராப்தியைக் காண்பிக்கிறார்—ஐதநாநீமயம்; என்று. இதே ப்ரகாரணத்தில் முதலிலறியப்பட்டிருக்கிற நாமரூப வ்யாகாண ச்ருதியினாலேயே ப்ரமாத்மாவக்கு சரீரமாக இருக்கிற சித்சித் வாசக சப்தங்களுக்கு ப்ரமாத்ம பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை அறியப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து. அதனாலென்ன வென்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்— அப்ராப் நேஷி என்று. அறியப்பட்டிராத அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்ட சாஸ்த்ரமானது தெரியாத விஷயத்தைத் தெரிவித்தலென்கிற ப்ரயோஜனமுள்ளதென்று பொருள். ஆதலால் அதே உத்தேச்யோபாதேய விபாகமுள்ளதே ஒழிய ப்ரச்ருதமான நிகமன வாக்கியமானது உத்தேச்யோபாதேய விபாகமுள்ளதன்று. ஆகையால் இந்த நிகமன வாக்கியமானது நன்கு அறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் இதற்கு உத்தேச்யோபாதேய விபாகத்தோடு சேர்ந்திருத்தலில்லை என்று கருத்து.

ஐயா ! நிகமன வாக்கியத்திற்குக்கூட உத்தேச்யோபாதேயங்களின் பாகுபாட்டிற்கூடி இருத்தல் அறியப்படுகிறது. எப்படி என்றால். ஆதலால் சப்தம் அரித்யம். ஆதலால் ‘இது நெருப்புள்ளது’ என்று. இந்த இடத்தில் சப்தம் பர்வதம் இவைகளே உத்தேசித்து அநித்யத்வம் அக்னிமத்யத்வம் முதலியது விதிக்கப்படுகிறது. இது

யுத்தமல்ல- ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற நிகமன வாக்கியத்திற்கு அறியப்பட்டிராத அர்த்தத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருத்தல் சொல்லப்பட்டால் வ்யாகாத தோஷம் வருகிறது. ப்ரீதியோ வென்றால், விதயக வாக்கியத்திலிருக்கிற உத்தேச்ய விதேய ஸமர்பக பதங்களின் ப்ரத்யயஜ்ஞாந்திலு லும் கிர்தேசவாக்கியத்தில் மூன் பின்னாக இருக்கிற பதங்களின் ஸாரூப்யத்தாலும் உத்தேச்யவிதேய ப்ரார்த்தியே. “யத் வருத்தயோக:ப்ராதமய மித்யாத்யுத்தேச்யலக்ஷ ணம்” என்று நீதியை அறிந்தவர்கள். அய்யா ! எல்லா இடங்களிலும் உத்தே ச்யத்திற்கு அநுருணமாகவல்லவோ ிதிக் விபத்தி இருக்கிறது. அதனாலே யன்றே யுஷ்டம் அஸ்மத் என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் வேறு பதங்களோடாவது ஒன்றே டொன்றாவது ஸமாநாதிகரணங்களாக ப்ரயோகிக்கப்படுந் தருணத்தில் உத்தேச்யத்தி ற்கு அநுருணமாக மத்யமபுருஷத்தினுடையவும் உத்தம புருஷத்தினுடையவும் வ்ய வஸ்தை காணப்படுகிறது. “த்வம் பூகாநாமதிபிராஸீ, அஹம்ஸமி ப்ரதம ஜாருத ஸ்ய”. அவ்வாறே “யத்க்ரே ஸ்யாமஹம் த்வம், த்வம் வாஸ்யா அஹம், ஸ்யுஷ்டே ஸத் யா இஹாசிஷ:” இது முதலியவைகளில். (இந்த ச்ருதி வாக்கிய்களின ப்ரேருள் றே அக்னியே ! காஸ்மீயாக ஆவேனேயாகில், உன்னைப்போல் தேவதையாக ஆ வேனேயாகில், நீ காளுக ஆவாயேயாகில், என்னைப்போல் ப்ரார்த்தனையுள்ளனாக ஆவா யேயாகில் அப்பொழுது உன்னுடைய ப்ரார்த்தனைகள் யதார்த்தங்களாக ஆகும் என்று . ஆகையால் தத்த்வமஸி என்கிற இடத்திலும் மத்தியம புருஷப்ரயோகமிருப்பதால் த்வம் என்கிற பதத்திற்கு உத்தேச்ய ஸமர்பகத்வமும் தத் என்கிற பதத்திற்கு விதேய ஸமர்ப்பகத்வமும் விருப்பமில்லாதவனால் கூட அங்கீகரிக்கத்தக்கது. இவ்வண்ண மல்ல—இரண்டு பதங்களாலறியப்பட்டிருக்கிற அர்த்தம் முன் வாக்கியத்தால் ப்ரா ப்தமாக இருப்பதால். அங்வணமாகில் மத்யம புருஷ கிர்தேசமானது எவ்வாறு பொ ருத்தமுள்ளதாக ஆகுமென்று கேட்கப்படுமேயானால் மறுமொழி உரைக்கப்படுகி ரது. தத் த்வம் என்கிற இரண்டு பதங்களும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் உத் தேச்ய விதேய விபாகில்லாமையாலும் ப்ரதம புருஷம் மத்யம புருஷம் இரண்டும் விசேஷமின்றி வருவதாக இருக்க கீசமந வாக்கியத்திற்கு ப்ராபக வாக்கியத்தை அனு ஸரிப்பது ந்யாயமாதலாலும் அதிலும் ‘இதம ஸர்வம்’ என்று கிர்தேசிக்கப்பட்டிருக் கிற ஜகத்திற்குள்ளடங்கின சித் விசேஷங்களோடகூடின பரமாத்மாவைச் சொல்லு கிற த்வம் என்கிறபதத்திற்கு ப்ராபக வாக்கியத்திலிருக்கிற உத்தேச்ய வாசிபதத்தால் வாச்யமான அர்த்தத்தின் ஏகதேசம் விஷயமாக இருப்பதால், அதை அனுஸரித்து மத்யமபுருஷ கிர்தேசம், வாதத்தில் வல்லவரே ! ‘ஐததாத்மய மிதம் ஸர்வம்’ என்று அசேதநத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் அநுப்ரவேசத்தைச் சொல்லி, “தத்த்வமஸி” என்று ஜீவன் ப்ரஹ்மம் இரண்டுக்கும் ஸவருபைய முரைக்கப்படுகிறதென்கிற சங்கைவரின் கூறுகிறார்— இதம் ஸர்வமிதி ஸ ஜீவம் ஜகந் நீரீதீத்ய என்று. ஸர்வசப்தமானது அசேதநங்களை மாத்திரம் உணர்த்துகிறதல்ல. ஸங்கோசம் செய்வதற்கு ப்ரமாணமி ல்லாமலிருப்பதுடன் ஸ்வாரசயத்திற்கு பங்கம் கூடாததலால். “ஸர்மூலாஸ்ஸோம்யே மாஸ் ஸர்வா: ப்ராஜாஸ்ஸதாயதகாஸ்ஸத் ப்ரதிஷ்டா:” என்கிற முன் வாக்கியத்தில், ஸர் வசப்தத்தால் ப்ராஜைகள் விசேஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ப்ராஜா சப்தமானது அசித் தோடு கலந்திருக்கிற சேதந விசேஷங்களைச் சொல்வதனாலும் ‘இதம் ஸர்வமஸ்ருதத்’

இதுமுதலிய வேறுவாக்கியங்களில் விஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க சித்சிதாத்மகமான ஜகத்தை ஸர்வசப்தத்தால் நிர்ஜேசித்திருப்பதாலுமென்று கருகது.

‘ஜததாத்மயம்’ என்கிற பதத்தை வ்யாக்ஷ்யானம் பண்ணுகிறார்— தஸ்யையஷு ஜந்மா என்று. ‘இதம் ஸர்வம்’ என்கிற இரண்டு பதங்களும் உத்தேசீயத்தை உணர்த்துகின்றன— ஜததாத்மயம்—ஜததாமமாத்வம் விதேயம். சித்சித் விசிஷ்டப்ராஹ்மம் காரணமாதலால் ப்ரக்ருதமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஏதத சப்தமானது சித்தஞ்ஞேயம் அசித்தஞ்ஞேயம் கூட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருக்கிற விசேஷ்யாபசததைச் சொல்லுகிறது. அர்த்தவசத்தால் ப்ராஹ்மாத்மகத்வமானது ம்ருதாத்மகோகூட: என்கிற ப்ரயோகம்போல் ஸ்வரூபைக்யத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதாக இருக்கலாமென்று சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—தந்ரா ச ஹேதுருக்க: என்று. ‘ஸதாயதநா:’ என்பதனால் ஆதாராதேயபாவம் கூறப்பட்டது. இதனால் சரீரசரீரிபாவம் ஸித்தித்தது. சேதநனால் தன்ஸத்தையுள்ளவரையில் தரிக்கத்தக்க த்ரவ்யமன்றோ சரீரம். இந்த வாக்கியத்தில் ஹேதுதவமானது ப்ரகாசமில்லாமலிருப்பதால் அதன் வைசயத்தின்பொருட்டு சொல்லுகிறார்—ஸர்வம் கலு என்று இந்த இடத்திலும் ப்ரமாணத்தினால் ஸதாயதநத்வம் பலித்தது. ஸ்ரீமூலா: என்கிற பதத்தைத்தொடக்கத்தில் கொண்டுருக்கிற வாக்கியத்தோடு அர்த்தைக்யத்தால் அந்த இடத்தில் ஸ்ரீமூலா: என்பதனால் அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடத்தினின்று உத்பத்தி கூறப்பட்டது. ஸத்ப்ரதிஷ்டா: என்பதனால் அந்த ப்ராஹ்மத்தினிடம் லயம் கூறப்பட்டது. ஸதாயதநா: என்பதனால் அந்த ப்ராஹ்மத்தால் ரக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டது. அதாவும் உள்ளே ப்ரவேசித்து ப்ரசாஸந்ததால், தாரகளுக இருப்பதால் ஸதிதிஹேதுதவம்— “அந்த:ப்ரவிஷ்டசர்வஸ்தா ஜகந்ரம், ஏதஸ்ய வா க்ஷுரஸ்ய ப்ரசாஸநே கர்ங்க ஸாகமிதம் வித்ருதம் திஷ்டதி” இதுமுதலியச் ச்ருதிகளால் இவ்விதமாக நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ள ப்ராஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உபாதாத்வ லயஸ்தானத்வங்கள் பொருந்தாததலால் எல்லாவற்றுக்கும் அந்த ப்ராஹ்மத்தால் ப்ராணநம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், சித்சித்துக்களை சரீரமாகக்கொணரருத்தல் ஸித்தித்தது. அதனால் ஸர்வசப்தமானது கார்யாவஸ்தையிலுள்ள சித்சித் சரீரகமான பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறது, ப்ராஹ்ம சப்தத்திற்கு ஸங்கோசமில்லாமையால் ஸ்வரூபத்தாலும் ரூபத்தாலும் குணங்களாலும் எல்லே இல்லாத பெருக்கத்தைச் சொல்லத்தாலும் நிஷ்க்ருஷ்டமான ப்ராஹ்மத்திற்கு காரணத்வாதூபத்தி ரூபமான அர்த்த ஸாமர்த்தியத்தாலும் ப்ராஹ்ம சப்தமானது காரணாவஸ்தையிலுள்ள சித்சித் விசிஷ்டப்ராஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. இவ் வண்ணம் இரண்டு அவஸ்தைகளுடன் கூடியதும் சித்சித்துக்களை ப்ரகாரங்களாக உடையதுமான ப்ராஹ்மத்திற்கு ஏததவமானது ஸாமாதிகரணயத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் கார்ய காரண லஸ்தைகளுள்ள ப்ரகாரியின் ஏகத்வம் இந்த வாக்கியத்திற்கு அர்த்தம். சித்சித் ப்ரகார விசிஷ்டத்வம் ப்ராதிபதித்ததால் அறியத்தக்கது. இரண்டு அவஸ்தைகளுடன் கூடிய வஸ்துவின் ஜக்யம் ஸாமாதிகரணயத்தால் அறியத்தக்கதென்பதனால் வாக்கியபத மில்லை. அதனால் எவ்வாறு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ இதே ஸரியானது. அதற்குமேல் ‘ஸர்வம் கலு’ என்கிற வாக்கியத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற தாதாத்மயத்திற்கு சரீர சரீரிபாவ நிபந்தநத்வத்தை நியத்தருத்வம் நியாமயத்வம் முதலியதாலும் சரீர சப்தத்தாலும் விசதமஞ்சுவதற்காகச் ச்ருதி வாக்கியங்களைக் காண்பிக்கிறார்—தநா என்று. ‘அந்த:ப்ரவிஷ்டஸ்தா’ என்பது ஸர்வாத்ம சப்தத்திற்கு வ்யாக்ஷ்யானரூபமாயுள்ளது. இதனால் சரீராதமபாவம் கூறப்பட்டது. உள்ளே ப்ரவேசித்து நியமன ஸ்வசய்யதக்கதாக இருத்தலன்றோ சரீரத்வம். அதை நன்கு வெளிப்படுத்துவதற்

காக உதாஹரிக்கிறார்—ய:ப்ருதிவ்யாம் என்று. ய:ப்ருதிவ்யாம் ய ஆத்மநி என்கிற இரண்டு பர்யாயங்களால் சேதநா சேதநங்கள் இரண்டுக்கும் பகவானே உத்தேசித்த சரீரத்வம் கூறப்பட்டது. ஆத்மநி திஷ்டன் என்று சொல்லப்பட்டால் யஜ்ஞவேதியில் நெருப்பு இருக்கிறது, என்னில் எண்ணெய் இருக்கிறது, என்பதுபோல ஸ்திதியானது வெளியிலிருந்தல் உள்ளே இருக்கலென்கிற இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருந்தலால் அதை ஸ்பஷ்டமாக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்—ஆத்மநோந்தா: என்று. அந்த ரோயமபதி என்பதனால் சரீரலக்ஷணம் கூறப்பட்டது. ஆதலால் அவனால் நியமிக்கத் தக்கது அவனுக்கு சரீரமென்று அர்த்தம். ி சிலாபுத்ரகஸ்ய சரீரம் என்பதுபோல் இந்த நிர்தேசமல்ல. அபவாதகமில்லாமலிருக்கையில் வ்யதிசேக நிர்தேச ஸ்வாஸ்யத திறகு பங்கம் கூடாததால், யஸ்யய:ப்ருதிவீகரீரம் என்று. வ்யதிசேக நிர்தேச ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கமில்லாமையானது ப்ரகாண வ்யத்தமாக இருப்பதாலும் அத்தற்கு அபவாதமில்லாமலிருக்கையில் அந்த இடத்திலும் ஒளபசாரிசத்வத்தை ஆசரயிக்கக்கூடாததாலும் விருத்த தர்மங்களாக இருக்கிற ி அதிகாராகிர்த்தவ்யபாவம் வ்யாப்ய வ்யாபகபாவம் அஜ்ஞப்ராஜ்ஞபாவம் நியாம்ய நியந்த்ருபாவம் இவைகளால் ஸ்வாரஸ்ய பங்கமானது மிக்க மறக்கப்பட்டிருப்பதாலும், யம்ப்ருதிவீ நவேஷ? என்பது திருஷ்ட டாந்தத்திற்காக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி அசேதநம் அறியாதோ அப்படி சேதநனாலுமென்று கருத்த. ய ஆத்மநி என்கிற பர்யாயத்தினால் பரிசுத்தமான ஆத்மா பகவானுக்கு சரீரமென்று சொல்லப்படுகிறது. அசித்துடன் கலந்த சேதநவிசேஷங்களான நஷுத்திரங்கள், சந்திரன், சூர்யன் முதலியவைகள் பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களென்று தனித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் 'யஸ்ஸர்வேஷா பூதேஷா திஷ்டன்' என்று சொல்லப்பட்டிராத அசித்துடன் கலந்த ஜீவனன்களும் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமென்று வேறாக சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் பூதசுப்தமானது ப்ருதிவீ முதலிய அசித்துக்களை மாந்திரம் உணர்த்துவதில் கோக்கமுன்னதல்ல. யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், யஸ்யாப்ஸ்ஸுசரீரம் இது முதலிய வாக்கியங்களால் ப்ருதிவீ முதலிய பூதவான் தனித்துச்சொல்லப்பட்டிருப்பதால், 'யமாத்மா நவேத' என்று. இவ்வனவுள்ளதென்கிற அறிவின் நிஷேதம் கூறப்பட்டது. பகவானுடைய ப்ரஸாதமில்லாவிடில் அந்த பகவத் ஸ்வரூப விஷயஜ்ஞராமானது அடைவதற்கு சக்யமானதென்பதாவது சொல்லப்படுகிறது. காரணவஸ்தையிலிருப்பதும் பகவானுடைய சரீரம், சரீரியும் நாராயணனென்கிற பெயருள்ளதென்தா விசேஷமென்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காகச்சொல்லுகிறார்—ய:ப்ருதிவீமந்த்ரோஸ்தீசந் என்று. மருதயு:தமஸ் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற பூ ப்ரகருதி-அந்த வாக்கியத்தாலேயே தமஸ் சப்த ஸ்தானத்தில் மருத்யுசுப்தபாடமிருப்பதால், பரமாத்மாவுக்கு சரீர சரீரியாவமானது அந்தந்த சேதநா சேதந வஸ்துக்களின் பெயரை அடைதலுக்கு ஹேதுவாக இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—தந்தஸீருஷ்ட்வா என்று.

சுத்ராவி—“சுநெந ஜீவேநாத்தநாநுபூவியஸு நாரிஸு-
வெ யுரகாரவானி” உகி ஸ ஹாதகஜீவாநுபூவெஸெநெவ ஸ
வெபுஷாஹ வஸு:க்யம் ஸஸ்வாஸு:க்யஹி பூ-கிவாஸிதஸு ! “தஷுநா

ி சிலாபுத்ரகம்—கல்லினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற பாவை.

ி அதிகார்தவ்யம்—ஒன்றை ஆதாரமாக உடையவஸ்து. பூ ப்ருக்ருதி—ஸத்தவஜ்ஞஸ்தமோ ருணங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற ஜகத்காரணமான அசித் வஸ்து.

[illegible]

சுதொ நிவிட்டுமொஷவவெஸ்கு வாழினொ ஷெஷாஷெஷவாழிந்
கெவவவெஷவாழிந்நு வெவயிகாரணெந ஷாஜாநாயிகாரணெந உ
வ ஹா ததா_ஜவொஷெசாஸெஷெ_ஜ வானி_ஜதூ_ஜஸு_ஜஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த இடத்திலும் அநேக ஜீவராசாத்மகாபுரவிசயநாமரூபே வ்யாகர வாணி, என்கிற ச்ருதியினால் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக்கொண்ட ஜீவன்வா யிலாக உள்ளார்க்குள் ப்ரவேசத்தாலேயே எல்லாவற்றுக்கும் வஸ்துத்வமும் அ ந்தந்த வாசக சப்தங்களால் உணர்த்தப்படத்தக்கதன்மையும் ப்ரதிபாதிக்க ப்பட்டது. ததனுப்ரவிசய, ஸச்சதயச்சாபவத், என்கிற ச்ருதிவசனத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஆத்தத்தோடு துல்யமான அர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மாத்தமகத்வமென்கிற தன்மையானது ப்ரஹ் மத்தின் அநுப்ரவேசத்தாலேயே என்று அறியப்படுகிறது. அதனால் சித சிதாத்தமமான எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு தாதாத்ம்யமானது சரீராத்ம பாவத்தாலேயே என்று அறியப்படுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்ம த்தைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரமாக இருத்தலாலேயே வஸ்துத்வம் ஸித்திப்பதால் அந்த வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கிற சப்தமும் அந்த ப்ரஹ்மபர்யந்தமாகவே தன்னுடைய அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. ஆகையால் எல்லா சப்தங்களுக்கும் உலகத்தில் அர்த்தவிசே ஷங்களில் சப்தங்களை வழங்குகின்ற ஸாமான்ய ஜநங்களுடைய வ்யுத்தபத்தி யினாலறியப்பட்டிருக்கிற அந்த அந்த பதங்களின் அர்த்தங்களோடுகூடிய ப்ரஹ்மத்தைச்சொல்லுதல் லித்தமார்க இருப்பதுபற்றி 'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிற (ஸாமான்யமான) அர்

த்தத்திற்கு 'தத்த்வம்ஸி' என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்தினால் விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதலால் (அதாவது) ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ச்ருதிகளால் சரீரசரீரிபாவம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அந்த சரீரசரீரிபாவமானது நாமரூபங்களை ப்ரஹ்மமடைவதற்கு நிர்வாஹகமாக இருப்பதாலும் நிர்விசேஷவஸ்துவக்கு ஐக்யத்தைச் சொல்பவனுக்கும் ஒளபாதிகமாகவும் ஸ்வாபாவிகமாகவுயிருக்கிற பேதாபேதவாதிக்கும் பேதத்தை மாத்நிரம் சொல்பவனுக்கும் வையதிகரணயத்தாலும் ஸாமாநாதிகரணயத்தாலும் ப்ரஹ்மாத்ம்பாவேரப தேசங்கள் அனைத்தும் இழக்கப்பட்டவைகளாக ஆகும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ச்ருத்யந்தரங்களை அனுஸரிப்பதனால் மாத்நிரம் ஐததாத்ம்ய சப்தார்த்தம் நிச்சயிக்கப்படுகிறதில்லை, தன் ப்ரகாணத்திலுக்கிற வாக்யத்தாலுமென்று சொல்லுகிறார்—அத்ராபி என்று. இதனால் ஜீவனைச் சொல்லுகிற சப்தத்திற்கு பாமாத்ம் பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமையும் ச்வேதகேதுவாலறியப்பட்டிருக்கிற தென்பது விதித்தது. ஜீவேநாத்ம்நா-ஜீவராசிகளை சரீரமாகவுடைய என்னால் 'வ்யாக்ரேண பூத்வாபஹுவோமயாத்நா' என்கிற ப்ரயோகத்தில்போல் நாமரூபம் என்கிறபதத்தை வ்யாக்ஷியாரம் பண்ணுகிறார்— வஸ்துத்வம் சப்த்வாக்யநீவநீச என்று. அந்தந்த தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்துவாக இருத்தல்- தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டதக்க தன்மையுமென்று பொருள். அசித்ப்ரஹ்மம் இரண்டுக்கும் தாதாத்ம்யமானது அனுப்ரவேசத்தாலுண்டிபண்ணப்பட்டதாக இருக்கட்டும். ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமோ வென்றால் ஸ்வரூபைக்யத்தாலுண்டிபண்ணப்பட்டதாகவே இருக்கலாம். ஜீவேந மயா என்று சப்தங்கள் கேழ்க்கப்படுவதனாலென்று வின் வப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ததநுப்ரவிசீய என்று. அறிஞர்களுக்குள் சிறப்புற்றவரே! ஜீவனுக்குள் ப்ரவேசித்திருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு நாமவாக்யவமானது வ்யாகாணத்தால் லித்தியாது. நாமரூபவ்யாகாண ச்ருதிக்கு நாமாக்களால் உணர்த்தப்பட்டதக்க தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பதில் ச்ருதில்லாமையால், எப்படி ரூபவ்யாகாணமென்றால் ரூபவிஷ்பாதனமாத்ரமே ஒழிய தனக்கு அந்த ரூபசப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டதக்கதன்மையை உண்டுபண்ணுதலர்த்தமாகாதோ அப்படியே நாமவ்யாகாணமும் சப்தஸ்ருஷ்டியே ஒழிய அந்த சப்தத்தால் அறிவிக்கப்பட்டதக்க தன்மையை தனக்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ளாதலென்பதைச் சொல்லாது. இப்படியல்ல. 'தத்தேதம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாலீத்தந்நாம ரூபாப்யம் வ்யாக்ரியத' என்கிற ஸாமாந வாக்ஷியத்தில் ப்ரளயதசையில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிற நாமரூபங்களுடன் கூடன இதம் சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதக்க ஜகதாத்ம்கமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்ருஷ்டிதசையில் நாம ரூபங்களால் வ்யவஹரிக்கப்பட்டிருத்தல் கேழ்க்கப்படுவதால். நாமரூபாப்யம் என்பது இத்தம் பாவத்தில் த்ருதீயை-நாமரூபங்களுகுகடியதாக செய்யப்பட்டதென்று அர்த்தம். நாமாவோகுகடி இருத்தலாவது நாமக்ருத்வமே ஒழிய பூநாம வாக்யவம்ல்லவென்று சொல்வது யுத்தமல்ல. ஸம்ஜ்ஞாஸம்ஜ்ஞிஸம்பர்த்தத்தை

* நாம—சப்தம், ஸம்ஜ்ஞி—பெயருள்ளது.

வ்யுத்பாதனம் பண்ணுகிற சப்கத்திலும் சப்தத்தை உச்சரிக்கிற புருஷனிடத்திலும் குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு போதகங்களான கடம் முதலிய சப்தங்களோடு கூடி இருத்தலென்கிற தன்மைக்குப் ப்ரஸித்தி இல்லாமையால். சப்தத்தால் வாச்யமாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கே சப்தத்துடன் சேர்ந்திருத்த லென்கிற ப்ரஸித்தி இருக்கிறது. சப்தத்தை உச்சரிக்கிறவனுக்கு சப்கத்தைக்கூறினது † உபாதாநத்வமில்லாமையால் நாமவிசிஷ்டதவா ப்ரஸித்தி இல்லை எல்லாவற்றிற்கும் உபாதாநமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்துக்கோ வென்றால் சப்தத்தைக்கூறித்து உபாதாநதவா மிருப்பதால் ஸ்ரபவிசிஷ்டத்வம்போல் நாமவிசிஷ்டத்வமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகுமென்று சொல்லப்படுமேயானால், அல்ல- ஆகாயத்தில் கடம் முதலிய சப்தங்களோடு சேர்ந்திருத்தலென்பதற்குப் ப்ரஸித்தி இல்லாமையால்- கடம் முதலிய சப்கங்களோடு கூடி இருத்தல் சொல்லப்பட்டால் ஆகாயத்திற்கு நாமித்வம் ஸ்வாஸ்யமாக அறியப்படுகிறதில்லையென்றே. வாச்யமாக இருப்பதால் சப்த ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்துவினிடத்திலேயே யன்றே ¶ நாமித்வா ப்ரதிதிக்க ஸ்வாஸ்யமிருக்கிறது, லக்ஷணவ்ருத்தியினாலுங்கூட அந்த அந்த சப்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டதக்க தன்மை ப்ரஹ்மத்தக்கு ஸம்பலிக்கிறதென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. லக்ஷணவ்ருத்தி கெளணவ்ருத்திகளுக்குக் க்ரமமாக விவ்யங்கமாக இருக்கிற § கூலம் † மாணவகன் இவ்விரண்டுக்கும் முறையே கங்காபதம் அன்னிபகா இவைகளை ஆபேக்ஷித்து நாமித்வா ப்ரஸித்தி இல்லாமையால். அறிஞரே! § ச்யேந சப்தத்திற்கு யாக விசேஷத்தைக்கூறித்து * கெளணநாமத்வம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது, உண்மை. அது கதி இல்லாமல் ஆச்யிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உயிரைவாருகலென்கிற குணம் ஸமமாக இருப்பதுபற்றி ப்ரயோகம் வேறுவிதமாக விதித்திருப்பதால், ‘யதாநை ச்யேநோ நிபத்தாதத்தே’ என்ற ஸ்வவோ ச்ருதி முக்கியமான சப்தத்திற்கேயன்றே நாமத்தாபேதிதியானது தானாகவே வந்திருக்கிறது. இந்த இடத்திலோ வென்றால் தானாகவே ப்ராப்தமாக இருக்கிற முக்கியத்வத்திற்கு அபவாத மில்லாமையால் உதை இழப்பது யுத்தமன்று. ஆதலால் இந்த வாக்கியத்தினால் நாமவாச்யத்வமானது சப்த ஸ்வாஸ்யத்தாலறிப்படுகிறது. இத்தோடு ஒரே அர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதால் “நாமஸுப வ்யாகரவாணி” என்கிற இடத்திலும் ப்ரஹ்ம பாயத்தமாக நாமஸுபவ்யாகரணமே சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் அக்ஷரங்களின் ஸ்ருஷ்டியை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்கிற சககையும் உண்டாவதற்குத் தகுதியுள்ளதல்ல. நாமசப்தமானது அக்ஷரமாத்ரத்திற்கு பர்யாயமல்லாததால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து மற்ற ஸமஸ்கமான அந்த அந்த பதார்த்த ஸ்வரூபவ்யாகரணோத்தியினாலேயே வித்தமாக இருப்பதால் ஆகாயத்திற்கு மாத்திரமுறித்ததானஸுப சப்த நிஷ்பாதனமும் ஸுபவ்யாகரணோத்தியினாலேயே வித்தமாக இருப்பதுபற்றி அதை

† உபாதானம்—அஸாதாரண காரணம்.

(அகாவது கார்ய த்ரவ்யமாக பரிணமிக்கிற காரணம்)

¶ நாமித்வம்—வாசக சப்தத்தோடு சேர்ந்திருத்தல்.

§ கூலம்—நதியின்னரை.

† மாணவகன்—சிறுவன்.

§ ச்யேநம்—கோழிக்குஞ்சு முதலிய தின்மீது லுந்த விழுந்து கொத்திக்கொண்டு போய் அவைகளைக்கொண்டு தின்னிற பறவை, அதாவது ஓர்வித கழுஞ். இதை லகுடு என்பார்கள்.

* கெளணம்—குணத்தை நிமித்திகரித்து ஏற்படும் பெயர்.

ப்ரதிபாதித்தது பயனற்றதாகவுமாகும். ரூபசபத்திற்கு † கோபலீவர்தந்யாயத்தால் ஸங்கோசங்கடாது. ‡ ஸங்கோசத்தை உண்டுபண்ணுகிற நாம வ்யாகரண நிர்தேசமானது வேறு விதமாக வித்தி பெற்றிருப்பதால். ஆகையால் உண்டுபண்ணப்படுகிற அந்த அந்த ரூபங்களுக்கு வாசகங்களான சப்தங்களின் வ்யுத்தபந்மே நாமவ்யாகரணமாக ஆகலாம். அதில் “பகுஸ்யாம்” என்பதனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டபோகிற வஸ்துக்களின் பகுத்வமானது ப்ரஹ்ம விசேஷணமென்று அறியப்படுவதாலும். இந்த வாக்கியத்திலும் அநுப்ரவேசத்தை முன்னிட்டு வ்யாகரணம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் வ்யாகரணம் செய்யப்படுகிற ரூபம் ப்ரஹ்ம விசேஷணமென்று அறியப்படுகிறது. ஆதலால் ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணமான ரூபத்துடன் சேர்க்கையுள்ளதாக இருப்பதால் நாமாவும் ப்ரஹ்மவிசேஷணமென்று அறியப்படுகிறது. நாமாவுக்கு விசேஷணபாவமானது வாசகமாக இருந்தலாலென்றே உட்பாதிக்கப்பட்டது. எல்லா ரூபங்களும் ப்ரஹ்ம விசேஷணங்களென்று அறியப்படுவதாலும் நாமாக்கள் அந்தந்த ரூபங்களின் ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தங்களுடன்கூடி இருப்பதாலும் விசேஷணத்தவம் அதற்கு வாசகமாக இருப்பதாலென்றே அறியப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டபோகிற வஸ்துக்களின் பகுத்வத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற பகுசபத்திற்குத் தொடக்கத்தில் ப்ரஹ்மபர்யந்தமாக ப்ரயோகம் காணப்படுவதால் தொடக்கத்தில் சொல்லி இருக்கிற பகுத்வத்தின் அவாந்தரபேதரூபமான அந்தந்தரூபங்களைச் சொல்லுகிற நாமாக்கள் ப்ரஹ்மவாசகங்களாக இருப்பதால் அந்தப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணங்களென்று அறியப்படுகிறது. “தத்தேஜ்ஜகந்த, தா * ஆபஜகந்த,” என்கிற ப்ரகரணத்தில் தேஜஸ் முதலிய சப்தங்களுக்குப்ரமாதம் விஷயமாகப்ரயோசம் காணப்பட்டிருப்பதாலும் நாமாக்கள் ப்ரஹ்மவிசேஷணங்களென்பது அந்தப்ரஹ்மத்துக்கு வாசகங்களாக இருப்பதாலென்று அறியப்படுகிறது. “வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்” ஹிரிக்ஸாபிருதீர்யதே ததைக; நதாஸ்ஸம் ஸர்வ வசஸாம் ப்ரதிஷ்டாயத்ர சாஸ்வதி” [இவைகளுக்குப் பொருள், வாசகங்களுக்குச் சர்க்கியமான வாச்யம். ஹிரியானவர் எல்லா ச்ருதிகளாலும் அப்படி கீகர்த்தவராக சொல்லப்படுகிறார். எல்லாவேத வாக்குக்களுக்கும் எந்தப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சாஸ்வதமான இருப்போ அந்தப்ரஹ்மத்தை வணங்கினவர்களாக இருக்கிறோம்.] இது முதலிய ஸ்மருதி வசனங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் நாமாக்களால் வாச்யத்வமறியப்படுகிறது. ஆகையால் “நாமரூபேவ்யாகரவாணி” என்கிற ச்ருதியானது சித்துக்களோடும் அசித்துக்களோடும் கூடான ப்ரஹ்மத்துக்கு அந்த சித்சித்துக்களுடைய நாமாக்களால் வாச்யத்வத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறதென்பது வித்தித்தது. ஜததாத்தம்ய சப்தார்த்த வ்யாக்கியானத்தை நிகமனம் செய்கிறார்—அந்; என்று. சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு சரீரபர்யந்தமாக அர்த்தத்தைப் போதிக்கும் திறமை ஸ்வாபாவிக் மென்பதை முடிவுபெறச்செய்கிறார்—தஸ்மாந் என்றும். தஸ்மாந்—உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களால்

† கோபலீவர்தந்யாயம்— ‘காம் ஆநய-பசுவைக்கொண்டுவா. பலீவர்தஞ்ச ஆநய-காஜீனமாட்டையும் கொண்டுவா’ என்று சொன்னால் கோபத்தாலேயே காஜீயும் உணர்த்தப்பட்டிருக்க மீண்டும் பலீவர்தபதம் எதற்காக? பயனற்றதே என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. கோபதம் காஜீனையைத்தவிர்த்த மற்றபசுக்களை உணர்த்துகிறது என்பதில் சுருத்தினால் பலீவர்த்தஞ்சாநய என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று அபிப்பிராயபேதம் கவழிக்கத்தக்கது. இந்த ந்யாயம் ஸாமான்யவிசேஷ ந்யாயத்தில் பர்யவஸிக்கிறது. ‡ ஸங்கோசம்—சுருக்கம். * ஆப:—ஐலம்.

சரீரசரீரிபாவத்தைப் ப்ரதிபாதனம் செய்ததாலும் அந்த சரீரசரீரிபாவமானது அந்தந்த நாமாக்களை அடைவதற்கு நிர்வாஹகமாக இருப்பதாலும் என்று அர்த்தம்.

ஐயனே ! ப்ரஹ்மபர்யந்தம் சொல்லுகிற தென்பது பொருந்தாது. உலகத்தில் அந்தந்த வஸ்து மாத்திரத்தையே அந்தந்த வாசக சப்தம் உணர்த்துகிறதென்று எல் லோராலுமறியப்பட்டிருக்க அப்படிப்பட்ட வ்யுத்தத்திக்கு பங்கம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றாதலால் த்வித்வ பகுத்வங்கள் பொருந்தாமல் போவதாலுமென்றசொ ல்லப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—அந்ஸஸ்ரீவசுப்தாநாம் என்று. உலகவ்யுத்தத்திசுப் தத்திற்கு இது கருத்து—இந்த இடத்தில் வ்யுத்தத்தி விரோதமில்லை. வ்யுதன்ன ங்களான உர்த்தங்களை இழக்காமையால், ப்ரஹ்மானது லௌகிக பரமாணத்திற்குவி ஷ்யமல்லாததால் அந்த ப்ரஹ்மபர்யந்தமாகவ்யுத்தத்தி ஏற்படுகிறதில்லையே ஒழிய ப்ர ஹ்மத்துக்கு வாசகமாக இல்லாததாலன்று. ஆதலால் அது வேறுவிதமாக லித்திபெற் றிருக்கிறது. எப்படி கார்ய வாக்கியார்த்தவாதிகளால் விஞ்ஞேட்தவ்ய ப்ரத்யயங்களுக்கு அபூர்வ மென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமையை வேதவ்யுத்தத்தியினு லறிந்து உலகத்தில் அப்படி வ்யுத்தத்தி இல்லாததற்குப் பரிஹாரம் கூறப்படுகிறதோ; அப்படி ப்ரபால அந்தந்த பதார்த்தங்களை உணர்த்துகிற விசிஷ்ட சப்தத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்குகூ ட த்வித்வம் பகுத்வம் முதலியது ஸாக்ஷாத் தாக இல்லாமலிருந்தபோதிலும் என்றும் விட்டுப்பிறியாமலிருக்கிற விசேஷணங்களான சித்சித் வாயிலாகப் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ‘தத்த்வமஸி’ என்பது உபஸம்ஹாச வாக்யமென்று சொல்லுகிறார். இந்நையந்நாந்மியம் என்று ஸாமாநாதிகாரண்யேநவி சேஷே உபஸம்ஹார:’ என்று. வையதிகரண்யத்தால் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதற்கு ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸாமான்யமாக ப்ர திஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருப்பதற்கு விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரமென்று அர்த்தம்.

‘நதைகூடிந்’ இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களால் தத் என்கிற சப்தத்தின் அர்த் தம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘ஐந்நாந்மியம்’ இதுமுதலியதால் ஜீவனுக்குப் ப்ரஹ் மாந்மகத்வம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநேநஜீவேந இதுமுதலியதால் ஜீவனைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மபர்யந்தமாக அர்த்தபோதகத்வமும் அறிவிக்கப் பட்டிருக்கிறதாதலால் இந்த இடத்தில் உத்தேச்ய விதேயங்களில் பாசுபாடிஸ்ஸை. இது கிடைக்காத அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்கியங்களுக்கேயன்றி நிகமனவாக்கியங்களு க்குக் கிடையாது. அவைகள் ஏற்கனவே ப்ராப்தமாக இருக்கிற அர்த்தங்களை விஷ யமாகக்கொண்டிருப்பதால். நிகமனத்துக்கு சொல்லப்பட்டாள் அர்த்தத்தை நிலைநிறு த்துவது முக்கியப் ர யோ ஜன மாதலால் நிகமனமபேக்ஷிக்கப்பட்டதாகக் காண ப்படுகிறது. ஆதலால் இந்த நிகமன வாக்கியத்தில் உத்தேச்ய விதேயங்களின் பிரிவை முன்னிட்டு ப்ராசந்தத்திற்கு இடமில்லை என்று பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிற து. எந்த இடத்தில் அபூர்வமான அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் தாத்பர்யமுள்ளவாக் யத்தில் ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யமிருக்கிறதோ அந்த இட த்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு நாமரூப பாக்த்வம் விதேயமாக அறியத்தக்கது.

இவ்வண்ணமாக பேதச் ச்ருதிகளுக்கும் கடகச் ச்ருதிகளுக்கும் விரோதம் வாராமலிரு ப்பதற்காக ‘தத்த்வமஸி’ என்கிறவாக்கியத்திலுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யமானது சரீர சரீரிபாவத்தால் உபபாதிக்கப்பட்டது. சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு சரீரி பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துதலானது ஜாதீவாசக பதங்களுக்கும் குணவா

சகபதங்களுக்கும் முறையே வ்யக்திபர்யந்தமாகவும் குணிபர்யந்தமாகவும் அர்த்தத்தை உணர்த்துதல் போல் ஸம்பவிக்ஞ தென்பதை ஆக்ருத்யதிகரணந்யாயத்தால் உபபாதிக்க எண்ணங்கொண்டவராக சரீரத்தைத் சொல்லுகிற சப்தங்கள் ஆக்ருத்யதிகரண ந்யாயத்திற்கு விஷயங்கள் என்பதை நிரூபிக்கிறதான 'அம்சோந்நாந்யபதேசாந்' என்கிற அதிகரணத்திற்கு பூர்வபக்ஷங்களாக இருக்கிற அர்த்தங்களில் தூஷணத்தைக்கூறுகிறா—அநு: என்று. அத: ஐகத் ப்ராஹ்மம் இரண்டுக்கும் ச்ருதிகளால் சரீர சரீரிபாவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அது அந்தத் திதசித்வஸ்துக்களின் நாமரூபங்களை ப்ராஹ்மமடைவதற்கு நாவாஹகமாக இருப்பதாலுமென்று அர்த்தம். பேதாபேதவாதசப்தத்தால் ஒளபாதிமாயும் ஸ்வாபாவிகமாயிருக்கிற பேதாபேதவாதிகள் இருவர்களும் || தந்த்ரத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். கேவலபேத சப்தத்தால் தன்னிடத்தில் பர்யவஸித்திருக்கிற பேதம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சொல்பவர்கள் ஸ்வைசேஷிகள். உபதேசமானது, 'அஸ்யைஷி ஆத்மா' என்று இருப்பதால் வையதிகரணயமும்.

வணகஸிந வஸூநி கஸ்ய தாடாதுஸுவஸிஸ்யுதே । தஸ்யெஸ்யெ
திஸெஸு; தத்வாகெஸ்யெந்வாவததிநி ந தாடாதுஸாவஸெஸாவஸெ
யஸிஸி கிஹிஸி । கஸ்யதஸெஷநிரஸநிதி மெஸு; ததூ ந ஸாரோநா
யிகரணதாடாதுஸாவஸெஸாவஸ்யிதூஸு; । ஸாரோநாயிகர
ணதூ ஸுஹி ஸுசாரஸ்யஸுதிவாஷெந ந விரோயஸெவாவ
ஸெஸு । ஸெஷாஸெஷவாஷெ து ஸுஹெஸ்யெவாவாயிஸம்ஸமா
ததயஸுஷா ஜீவதா ஷொஷா ஸுஹெஸ்யெ ஸுஷாஸுஸாஸிதி
நிரஸுநிவிஸெஷகஸுரணமணாதக ஸுஹாதூவாவஸெஸா
ஸி விரோயாஷெவ வரிதூஸுஸு: । ஸுஷாலிகஸெஷாஸெஷ
வாஷெஷி ஸுஹஸுஸு வஸ ஜீவாவாஸுஸுஸமாஸு மணவஷெ
ஷாஸு ஸுஷாலிகா ஸவயஸுஸிதி நிஷொஷஸுஹதாடாதுஸாவஸெ
ஸாவிராஸு வஸ । கஸவஸெஷவாஷிநா ஸாதூஸுஸிஸெயா: கெ
நாஸி ஸுசாரெஸெஸுஸுஸு வரஷெவ ஸுஹாதூவாவஸெஸா
ந ஸிஸுஸிதி ஸஸுஸெஷாஸுஸரிதூஸுஸுஸு: ॥

மிவிஸெவமிஷுஸுஸிஸு கஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

॥ தந்த்ரம்—பலபொருள்னை உணர்த்தும் திறமையுள்ள ஒரு சப்தம்.

ஸ்வைசேஷிகள்—கணதமஹர்ஷியினால் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டுள்ள தர்க்கசாஸ்திரவழியை பின்பற்றியவர்கள்.

மெந் க்ருதஸ்ய ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாவொவபெஸாஸ்யவெந் ஸஜிமாவவாஹி
தா ஹவந்தி | ஜாதிமண்ணயொரிவ ஸ்ரவ்யாணாபிவிஸர்ஸமாபெந விஸெ
ஷணகெந “மௌரஸோ ப்ரமஹேஷா டெவொ ஜாதஃ வுரூஷஃ
கஜேஹி” உதி ஸாரிநாயிகரணம் மௌகவெடியொபேஷ்யெவெ
ஹ்ரவ்யாஸ்ய | ஜாதிமண்ணயொரிவ ஸ்ரவ்யாஸ்ய காரக வெவ
“வெஷ்ணா மௌ” “ஸுக்ருதவ்ய” உதி ஸாரிநாயிகரணம் மிவ
ஸ்ய | ப்ரமஹேஷாஹிவிஸிஷ்விணாநாபிவ்யாஸ்யம் ப்ரகாரகயெ
வ வஹ்யாஸ்யாஸ்ய “ப்ரமஹேஷஃ வுரூஷஃஷ்ணோ யொஹிஷாஸ்ய ஜா
தஃ” உதி ஸாரிநாயிகரணம் ஸவ்யாஸ்யமாதிகி ப்ரகாரக
யெவ ஸாரிநாயிகரணம் மிவஸ்ய, ம வரஸ்யவ்யாஸ்யதா ஜாதா
ஹ | ஸ்ரவ்யாஸ்யாஸ்ய ஹி ஸ்ரவ்யாணா கஹிஷ் க்ருதவ்யாஸ்ய
ஸெஷணகெந ப்ரகாரகயெடியொ ஹ்ரவ்யாஸ்ய, “ஹ்ர க்ருத” உதி
ம வ்யாஸ்ய ப்ரகாரகயெடியொ ஹ்ரவ்யாணா ஹ்ரவ்யாணா | தெஷா
விஸெஷணகெந ஸாரிநாயிகரணாவெஸ்யயெவ ||

ப்ரீபாஷ்யம்—

ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் எதற்கு தாதாத்மம் உபதேசிக்கப்படுகிறது?
அதற்கே என்று சொல்லப்படுமேயானால் அதுதான் வாக்கியத்தாலேயே அறிய
ப்பட்டிருப்பதால் தாதாத்மயோபதேசத்தால் நிச்சயிக்கத்தக்கதொன்றில்
லை. கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற பேதத்தை நிரஸநம் செய்தல் ப்ரயோஜன மெ
ன்று சொல்லப்படுமேயானால் அது ஸாமாநாதிகரணயத்தாலும் தாதாத்ம
யோபதேசத்தாலும் நிச்சயிக்கத்தக்கதல்லவென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸா
மாநாதிகரணயமோவென்றால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இரண்டு ப்ரகாரங்களை
ப்ரதிபாதிப்பதால் விரோதத்தையே உண்டுபண்ணும். பேதாபேதவாதத்தி
லோவென்றால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே உபாதியின் சேர்க்கை இருப்பதால்
அந்த உபாதியின் சேர்க்கையினாலுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற ஜீவனை அடை
ந்திருக்கிற தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே ஆவிர்ப்பவிக்குமாதலால்
எல்லாதோஷங்களையும் நிராகரிப்பதும் கல்யாணகுணாத்மகமாகவு மிருக்கிற
ப்ரஹ்மத்திற்கு ஆத்மபாவோபதேசங்கள் விரோதத்தால் இழக்கப்பட்டவை
களாக ஆகுமா? என்பது. எவ்வாறவஸித்தமான பேதாபேதவாதத்திலும் ப்ரஹ்ம
த்துக்குதானே ஜீவபாவத்தை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் குணங்கள்போல

தோஷங்களும் ஸ்வபாவிகங்களாக ஆகவேண்டுமாதலால் தோஷமற்ற ப்ரஹ்ம தாதாத்மயோபதேசம் விருத்தமே கேவலபேதவாதிகளுக்கும் முற்றிலும் வேறுபாடுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களுக்கு ஒரு விரத்தாலும் ஐக்யம் ஸம்பவியாதலாலேயே ப்ரஹ்மாத்மபாவோபதேசங்கள் ஸம்பவிக்கிறதில்லை, ஆகவே எல்லாவேதாத்மங்களுக்கும் பரித்யாகம் ஸம்பவிக்கும். சித்திதாத்மகமான ப்ரபஞ்சமனைத்தாகும் எல்லா உபவிஷத்துக்களிலும் ப்ரஸித்தமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மசரீரபாவத்தை ப்ரஜிஜ்ஞை செய்கிறவர்களால் எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மாத்மபாவோபதேசங்களெல்லாம் நன்கு உபபாதிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ஜாதிகுணங்கள்போல த்ரவ்யங்களும் ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரபாவத்தால் விசேஷணமாதலால் 'கருமங்களால் ஜீவன பசுவாகவும் சூதிரையாகவும் மனுஷ்யனாகவும் தேவனாகவும் ஆனனென்கிற வாக்கிய ப்ரயோகங்களால் ஸாமாந்திகரணயமானது உலகத்திலும் வேதத்திலும் முக்கியமாகவே காணப்பட்டிருக்கிறது. ஜாதிகுணம் இரண்டுக்கும் த்ரவ்யத்துக்கு விசேஷணமாக இருத்தலே - 'கண்டோ கெள'; சுல்ல; பட; என்கிற ஸாமாந்திகரணயத்திற்குக் காரணம். மனுஷ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களுடன்கூடின பின்னடங்களும ஆன்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலாலேயே பதார்த்தங்களாதலால் ஆன்மாவானது மனுஷ்யனாகவும் புருஷனாகவும் நபுஸ்களாகவும் ஸ்திரீயாகவும் ஆயிற்று என்று ஸாமாந்திகரணயமானது எல்லா இடத்திலும் ஒரே விதமாக ஏற்பட்டிருப்பதுபற்றி ப்ரகாரத்வமே ஸாமாந்திகரணயத்திற்குக் காரணமே ஒழிய ஒன்றோடொன்று ஒற்றிராத ஜாதி முதலியவைகள் ஸாமாந்திகரணயத்திற்குக்காரணங்களல்ல. விசிஷ்ட சப்தமல்லாததால் தன்னையே உணர்த்தி தன்னிடத்தில் விசரமிக்கிற சக்தியுடன் கூடிய த்ரவ்யங்கள் வேறு ஒரு த்ரவ்யத்திற்கு ஒரு ஸமயத்தில் அல்லது ஒரீடத்தில் விசேஷணமாவதாக இருந்தால் மத்வர்த்திய ப்ரத்யயம் காணப்பட்டிருக்கிறது. தண்டமுள்ளவன் குண்டலமுள்ளவன் தண்ட குண்டலீ என்று. தனித்து அறிவதற்காவது தனித்து இருத்தலுக்காவது தகுதியற்றவைகளான த்ரவ்யங்களுக்கு மத்வர்த்தியப்ரத்யயாபேசை கூடையாது. அவைகளுக்கு விசேஷணத்வமானது ஸாமாந்திகரணயத்தில் பர்யவஸித்தத்தக்கதே.

சுருதப்ரகாசிகை—

ப்ரஹ்மாத்மபாவோபதேசத்தின் பரித்யாகம் எவ்வாறு என்கிற சங்கைவரின் மருஷாவாதி பக்ஷத்தில் அதன் அறுபத்தியைக்கூறுகிறார்-ஒருஸ்மிநீன்று. சங்கிக்கிறார்-தல்பைவ என்று. மறுமொழி சொல்லுகிறார்—தத் என்று. ஸ்வவாக்யேத - ஸத்யம் ஜ்ஞானம் என்கிற பதங்களை தொடக்கத்தில் கொண்டிருக்கிற தன் வாக்கியத்தினால் ஸ்வரூபபாவாக்கியத்தாவறிப்பிட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டிலும்திகமான அர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநமிருக்கிறதா? இல்லையா? முந்தின பக்ஷத்தில் விசேஷங்களுடிகூடிய

இருத்தல். இரண்டாவதுபக்கத்திலோ தாதாத்மயோபதேசம் பயனற்றதென்றுகருத்து. மீண்டும் சகலக்கிரூர்—கல்பித என்று. தூஷிக்கிரூர்—நீதீ என்று இரண்டு பாகாவகோ உபஸ்தாபிக்குற்றிமையுடன் கூடி இருப்பதாலென்று கருத்து. ஸ்ராமநாநாதிகரணிய நாதாநாதீய என்று. ஸாமாநாதிகரணியத்தால் ஏற்படுகிற தாதாத்மயத்தால் நிர்ணயிக்கத்தக்கது என்று அர்த்தம். அஸாதகத்வம் மாத்திரமன்று விருத்தமுமென்று சொல்லுகிரூர்—ஸாமாநாதிகரணியந்து என்று. † ஓளபாதிகமானபேதாபேதவாதத்தில் அதன் அனுபபத்தியைக்கூறுகிரூர்—பேதாபேத என்று. ‡ க்லேசம் கர்மம் முதலியவைகளால் தொடர்ப்பாதவனும் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களோடுகூடியவனுமல்லவோ ஈஸ்வரன் ஆகலால் தோஷமில்லாத ஈச்வரனுக்கு அவனுக்குத்தக்காததான் அநீச்வர ி தாதாத்மயத்தைச் சொல்வது வ்யாகாததோஷக்ரஸ்தமாதலால் ஈச்வரதாதாத்மயோபதேசம் விருத்தமென்று அர்த்தம். பரித்யக்தாஸ்யு: - பரித்யாகம் பலித்ததென்று அர்த்தம். இயற்கையிலுள்ள பேதாபேத பக்ஷத்தில் அதன் அனுபபத்தியைக் கூறுகிரூர்— ஸ்வாபாவிக என்று. துவ்வத் தோஷாஸக ஸ்வாபாவிகாபவேயு: என்று ப்ரஹ்மத்துக்கு ஈச்வராம்சத்தால் ஸ்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் போல ஜீவாம்சத்தால் தோஷங்களும் ஸ்வாபாவிகங்களாக ஆகும். “அநாதிராகவான் காலோ நாத்நோஸ்ய த்விஜவித்பேத- அவ்யுச்சின்னஸ்த தஸ் க்வேதே ஸர்க்கஸ்தித்யந்தஸம்யமா:” (இதன்பொருள்- மகிமையுடைய காலமானது இன்று தொட்டுத்தோன்றியதென்று சொல்லமுடியாதது. ப்ரஹ்மண! இதற்கு முடிவுகிடையாது. அதனாலே தான் இந்த ஜகத் ஸ்ரஷ்டிஷஸ்திதிலம்ஹார ப்ரளயங்கள் விட்டுப்போகாமல் தொடர்ச்சியாக நடந்துகொண்டிருக்கின்றன) என்கிற வசனத்தின்படி ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்திற்கு முடிவில்லாமையால் தோஷங்கள் நித்யக்ளாக ஏற்படுமென்று பொருள். அல்லது அந்தத்தோஷங்களின் ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுத்தாக இருத்தல் ஸ்வாபாவிகமாக ஏற்படுமென்று பொருள். அதனாலென்னவென்று வினவப்படுமேயானால் அது விஷயத்தில் விடையளிக்கிரூர்—இதிநீர்தோஷ என்று. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, முதலிய சப்தங்கள் நாராயணசப்தத்தில் பர்யவஸிக்கும் தன்மையுள்ளதாக இருக்கையால் ஈச்வரனைத்தவிர்த்து வேறாக இருக்கிற வஸ்துக்களின் நிஷேதம் முதலியவைகளால் ஈச்வரனுக்கே ப்ரஹ்மத்வத்தை வித்தமாகச் செய்து “நிரவத்யம் நிரஜ்ஞனம்” இது முதலிய ச்ருதிகளால் ப்ரஹ்மத்துக்கு சொல்லப்பட்டுள்ள தோஷபாவத்தையும் அபிப்ராயப்பட்டு நிர்தோஷ ப்ரஹ்மதாதாத்மயோபதேசவிரோதம் உரைக்கப்பட்டது. நிர்தோஷச்ருதி விரோதம் பலித்தது.

அங்ஙனமாகில் நிர்தோஷச்ருதி விரோதமென்று சொல்லத்தக்கதாக இருக்க யாதா காரணம் பற்றி நிர்தோஷ ப்ரஹ்மதாதாத்மயோபதேசம் விருத்தமென்று சொல்லப்பட்டது? மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. ஹேய குணங்களுக்கு அநீஹங்களாக இருக்கிற வஸ்துக்களின் தாதாத்மயமன்றோ புருஷார்த்தம். ஸ்வரூபக்யம் சொல்லும்பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மானது ஹேயார்ஹமாவதால் ஹேயார்ஹமான ப்ரஹ்மதாதாத்மய புத்தியானது ஹேயங்களைப் போக்காது, அந்த ஹேயதாதாத்மயானுபவமும் அபுருஷார்த்தமாக இருப்பதுபற்றி உபாயத்வ ப்ராப்யத்வ விரோதத்தால் தாதாத்மயோபதேசத்தில் ப்ரதான நோக்கமுள்ள வாக்கியத்திற்கு ப்ரயோஜன பர்யவலானம் உண்டாகாது. †

தியினால் வெட்டப்படுகிறவனும் காலாக்கினியினால் எறிக்கப்படுகிறவனுமான புருஷனுடைய உபாஷனமானது உபாஸகனுடைய அநர்த்தத்தை விலக்காததன்றோ. அவனோடு தாதாத்மய புத்தியானது ஒருவனுக்கும் புருஷார்த்தமாகாததன்றோ. அப்படிப்போல் என்று ஜ்ஞாபிப்பதற்காக தாதாத்மயோபதேசம் வீருத்தமென்று உரைக்கப்பட்டது. ஸ்வரிகஷ்டபேத பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—கேவல எவ்வு. அத்தயந்த பிணையோ:—
* ப்ரகாரஹி ப்ரகாரிபாவத்தால் விடுபட்டிருக்கிற ஹ்ரண்டு வஸ்துக்களுக்கென்று அர்த்தம் கேநாபி ப்ரகாரேண—விசேஷ்யாம்சத்தால்கூட ஐயம் ஸித்தி இல்லே என்று அர்த்தம். இவ்வாறாக நான்கு பூர்வபக்ஷங்களிலும் அறுபத்தினையச் சொல்லி தன் பக்ஷத்தில் வேற்றுமையைக்கூறுகிறார்—நிகில என்று ஸம்யக் சப்தத்தால் முக்யத்வம் சொல்லவிரும்பப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வாறு முக்யத்வமென்று கேட்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார் ஜாதீதணயோ; என்று தண்டம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தியின் பொருட்டுசொல்லுகிறார்—சரீரபாவேந விசேஷணத்தேவேந என்று. எவ்வாறு முக்யமே முன்பு பார்க்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது? அமுக்யிதவத்திலும் ப்ரயோகம் ஸம்பவீக்கிறது. சரீரம் த்ரவ்யமாக இருப்பதால் அமுக்யம். தண்டமருண்டலம் முதலிய சப்தங்களுக்கு விசேஷ்ய பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துதல் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆதலால் த்ரவ்யதவமிருக்கையில் விசேஷணத்வமாவது ஜாதி குணம் இவ்விரண்டுக்குள் ஒன்றாக இருத்தலென்கிற தன்மை இருக்க விசேஷணத்வமாவது மத்வர்த்திய ப்ரத்யயத்தை அபேக்ஷியாத ஸாமாநாதிகரணயத்தில் ப்ரயோஜகமாக இருப்பதனால் சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தத்திற்கு விசேஷ்ய பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்துதல் அமுக்யமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அந்த விஷயத்தில் கூறுகிறார்— ஜாதீதணயோரபி என்று. ஏவகாரத்தால் ஜாதி குணம் இவ்விரண்டுக்குள் ஒன்றாக இருத்தல் முதலியதற்குப் ப்ரயோஜகத்வம் சிரஸிக்கப்பட்டது. அதனாலென்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—மனுஷ்யத்வாதி என்று. இந்த இடத்தில் ப்ரகார சப்தம் விசேஷணமாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏவகாரத்தால் தண்டம் குண்டலம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தி அபிப்பிராயப்பட்டப்டிருக்கிறது. ஸாமாநாதிகரணய மநுகதயீதி என்று. ஸாமாநாதிகரணயம் எல்லா இடத்திலும் ஒரே விதமாக இருப்பதால் எல்லா இடத்திலும் ஒரே விதமாக இருப்பதே ப்ரயோஜகமென்று சொல்லத்தக்கதென்று அர்த்தம். ஜாதி குணத்வம் முதலியதற்கு ப்ரயோஜகத்வம் ஏன் உண்டாகக்கூடாது என்று கேட்கப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்— நபாஸ்பர என்று. பாஸ்பர வ்யாவ்ருத்தா:— ஒன்றை மற்றொன்று அனுஸரியாமலிருப்பவைகள். ஜாத்பாதய:— ஜாதித்வம் முதலியவைகள். இது அபிப்பிராயம். “கங்கையில் இடைச்சீரே இருக்கிறது”. இதுமுதலிய வாக்கியங்களில் ப்ரவாஹம் கரை இவ்விரண்டுக்கும் கங்காபத் ப்ரவ்ருத்தி சிமித்தமாக இருக்கிற § அனுக்கதமான ஆகாரம் காணப்பட்டாமையால் அந்த இடத்தில் லாக்ஷணிகத்வம். இந்த இடத்திலோவென்றால் எந்த எந்த இடத்தில் விசேஷ்ய பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறதாக ப்ரயோகம் காணப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தந்த ப்ரயோகங்களில் தொடர்ந்து வருகிற ஆகாரம் காணப்படுவதால் அநுகதமான ஆகாரத்துக்கு ப்ரயோஜகத்வத்தை ஆசிரயிப்பதனால் ஓரிடத்தில் லாக்ஷணிகத்வம் சொல்வது யுத்தமல்ல, அப்படி இல்லாவிட்டால் அத்ரவ்யத்வமிருக்க விசேஷணத்வம் விசேஷ்ய

* ப்ரகாரம்—விசேஷணம். ஹி ப்ரகாரி—விசேஷ்யம்.

§ அனுக்கதம்—எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்துவருகிற ஒரு தர்மம்.

பர்யந்தமாக அர்த்தத்தைச் சொல்வதில் ப்ரயோஜக மென்பதும் சொல்லத்தக்கதல்ல. ஜாதித்வமாவது குணத்வமாவது ப்ரயோஜகமாக இருக்கட்டும். மற்றது லாக்ஷணிக மாக இருக்கலாம், அப்படி இருப்பது உமக்கு அபிமதமல்ல. ஜாதியையும் குணக ளையும் சொல்லுகிற இரண்டுவிதமான சப்தங்களும் விசேஷ்யத்தில் பர்யவணிக்கின்ற வைகளாக ப்ரயோகங்கள் காணப்படுவதால். ஆகையால் சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங் களும் விசேஷ்யபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாக ப்ர யோகங்களில் காணப்படுவதாலும் எல்லா ப்ரயோகங்களிலும் தொடர்ந்துவருகிற ஒரு ஆகாரம் காணப்படுவதாலும் தொடர்ந்து வாராமலிருக்கிற வேறு ஆகாரத்திற்கு ப்ரயோ ஜகத்வத்தை கல்பிப்பதனால் இரண்டில் ஒன்றுக்கு அமுக்க்யத்வ கல்பனை அயுத்தமா த்லால் இந்த ஸாமாநாதிகாஷ்யமும் ஜாதி குணவாசி சப்தங்களுக்குப்போல முக்கியமே.

அன்பே! விசேஷணங்களாக இருக்கிற த்ரவ்ய வாசகபதங்களுக்கு மத்வர்த்தீய பரத்யயத்தை அபேக்ஷியாமலே விசேஷ்ய பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் ஸாமர் த்ஸியமானது தண்டம் முதலிய சப்தங்களுக்கு அவ்விதமான ஸ்வபாவமில்லாததால் பெருந்தாதெனகிற சங்கைவரின் ப்ரகாரமாக இருத்தலேயே ஸ்வபாவமாகக்கொண்ட என்று முந்தி அபிப்ராயப்பட்டிருப்பதை விவரிக்கிறார்-ஸ்வநிஷ்டாநாமேவஷி என்று. தனித்திராமல் என்றமே இணையுற்றிருக்கிற விசேஷணத்தைச் சொல்லுதலே மத்வர்த் தீயப்ரத்யயத்தை அபேக்ஷியாத ஸாமாநாதிகாண்யத்திற்கு ப்ரயோஜகமென்றுபொருள்.

யபி ,மௌரபுரா பீநுஷுரா டெவஃ வுரூபுஷா யொஷிசு
ஷணு சூத்ரா சுபிஷிஷ்டாதஃ ' உத்யுத் 'வெணா பீநுஷுரா மௌ '
'ஸுஸூபுடஃ' 'கூஷுபுடஃ' உகி ஜாதி மூணவடாதுபூகாரகூம்
பீநுஷுராபிஸரீராணாபிஷுதெ ; தஹிஷு ஜாதிவூசுஷுராபிவ பூ
காரவூகாரிணொஸுரீராதுநொபி நியபெந ஸஹ பூகிவகி
ஸுராசு ; ந வெவஃ டுஸுதெ । நஹி நியபெந மொகூபிவடா
தூபுரூயதயெவாதுநா ஸஹ பீநுஷுராபிஸரீரஃ வஸுணி । சுதொ
'பீநுஷு சூத்ரா ' உகி ஸாபீநாபிகுரணு மாக்ஷணிகபெவ । நெ
தபெவஃ ; பீநுஷுராபிஸரீராணாபிஷுராநெதூகாபுரூயகூபு, தபெக
பூயொஜநகூபு, ததூகாரகூஹ ஜாதூபிதூயுஷு । சூநெதூகா
புரூயகூபீதூவிபெஷு ஸரீரவிநாஸாஹமபூதெ । சூநெதூகபூ
யொஜநகூஹ ததூபூமஹொமாயுதயெவ ஸஹாவாசு । ததூகா
ரகூபிவி,பெவொ பீநுஷுஃ'உதூதூவிபெஷுணதயெவபூதெஃ ।
வநதபெவ ஹி மவாபிஸுஷாநாஃ வுதூபூபூதகூபெ ஹதஃ । வந
ததூவாவிரஹாபெவ டுணுகூணுராபீநாஃ விபெஷுணகூபெ ' டுணு,
ஹு

கூணூதி'ஐதி உக்யயீட்யபுத்யுய: । ஷெவதீநுஷாஷிவினாநா
 ரோனெஜீகாபுரயகூதஷெகபுயொஜநகூதஜீகாரகூஷுஹாவாசு ' ஷெ
 வெர தீநுஷு சூதீர ' ஐதி லொகவெஷயொஸூரோநாபிகுரணெந
 வ்யவஹார: । ஜாதிவ்யகெதூநிபுபதெந ஸஹ பூதிதீரூஹயொஸூ
 க்ஷுஷகூசு । சூதீநஸூவாக்ஷுஷகூஅக்ஷுஷா ஸரீரூபுஹண
 வெலாயாரோதீந மூஹுதெ ॥

புநீயாஷ்யம்—

ஆன்மா வினைகளால் பசுவாகவும் மனிதனாகவும் தேவனாகவும் புருஷனாகவும் ஸத்ரீயாகவும் நபும்ஸகனாகவும் ஆயிற்று என்கிற வாக்கியத்தில் கோவானது கண்டம் (அதாவது ஒரு கொம்புமுறிந்தது) கோவானது முண்டம் (அதாவது இரண்டு கொம்பும் முறிந்தது, என்கிற வாக்கியத்திலும் சுக்ல: பட: (வெள்ளப்பு வஸ்திரம்) க்ருஷ்ண: பட: (கருப்பு வஸ்திரம்) என்கிற வாக்கியத்திலும் ூ ஜாதிவாசக சப்தங்களுக்கும் குணவாசக சப்தங்களுக்கும் முறையே † வயத்தியைப்பற்றியும் * குணினையப்பற்றியும் ப்ரகாரத்வமிருப்பதுபோல மனுஷ்யன் தேவன் முதலிய சரீரங்களுக்கும் ஆத்மாவைக்குறித்து ப்ரகாரத்வம் விரும்பப்படுகிறதேயாகில் ஜாதியபத்திகளுக்குப்போல ப்ரகார ப்ரகாரிகளான சரீரம் ஆத்மா இவ்விரண்டுகளுக்குங்கூட தவறாமல்சேர்ந்தே ‡ ப்ரதிபத்தியானது ஸம்பவிக்கவேண்டுமே, இவ்வண்ணம் ப்ரதிபத்தியானது காணப்படுகிறதில்லை, ‡ கோத்வம் முதலியதைப்போல கவராமல் ஆத்மாவை ஆசிரயித்திருப்பதனுலேயே ஆன்மாவோடுகூட மனுஷ்யன் தேவன் முதலிய சரீரங்களைப் பார்க்கிறார்களில்லைபன்றோ. ஆகையால் மனுஷ்யன் ஆத்மா என்கிற ஸமாநர்திகரணப்ரயோகமானது ॥ லாக்ஷணிகமே. இது இவ்வண்ணமல்ல. மனுஷ்யன் தேவன் முதலிய சரீரங்களுக்கும் ஆத்மாவையே ஆசிரயித்திருத்தலும், அந்த ஆத்மாவுக்கே ப்ரயோஜனமாக இருத்தலும், அந்த ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலும் ஜாதி முதலியவைகளுக்கு துல்யம். ஆத்மாவை ஆசிரயித்திருத்தலானது ஆத்மா சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்தவுடன் சரீரம் அழிவதனால் அறியப்படுகிறது.

பூ ஜாதி—வஸ்துக்களுடைய அவயவங்களின் அமைப்பு.

†. வயத்தி—அவயவங்களின் அமைப்போடு கூடின ஒரு வஸ்து.

* குணி—குணங்களுள்ளது. ‡ ப்ரதிபத்தி—ஜ்ஞானம்.

‡ கோத்வம்—பசுவைச்சார்ந்த கொம்புவால் குளம்பு முதலிய அவயவங்களின் அமைப்பு. ॥ லாக்ஷணிகம்—மூக்கியமல்லாதது.

ஆத்மாவுக்கே ப்ரயோஜனமாக இருத்தலும் அந்த ஆத்மாவினுடைய கர்ம பலன்களை அனுபவிப்பதற்காகவே இது இருப்பதால் அறியப்படுகிறது. ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலும் தேவன் மனுஷ்யன் என்று ஆத்மாவுக்கு விசேஷணமாக அறியப்படுவதால் நன்கு வெளிப்படுகிறது. இதே யன்றோ கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யக்தி பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற ஸாமர்த்தியமுண்டென்பதில் ஹேது. இந்த ஸ்வபாவமில்லாததாலேயே தண்டம் குண்டலம் முதலியவைகளுக்கு விசேஷணத்வம் சொல்லக்கருதப்படும் ஸமயத்தல் ி மத்வர்த்திய ப்ரத்யயம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. தேவன் மனுஷ்யன் என்கிற பிண்டங்களுக்கு ஆத்மாவையே ஆசாயித்திருத்தல், ஆத்மாவின் கர்மபல போகார்த்தமாகவே இருத்தல், ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தல், இவை அனைத்தும் ஸ்வபாவமாக இருப்பதனாலே ஆத்மா தேவன் மனுஷ்யன் என்று உலகத்திலும் வேதத்திலும் ஸமாநாதிகரணமாக வ்யவஹாரம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஜாகி வ்யக்தி இரண்டும் ॥ சாக்ஷாஷ ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாக ி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் தவறாமல் சேர்ந்தே ப்ரதிதி வருகிறது. ஆத்மாவோடுவெனில் சாக்ஷாஷப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமல்லாததால் கண்ணால் சரீரத்தை க்ரஹிக்கும் தருணத்தில் ஆத்மா க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

எந்த எந்த இடத்தில் தவறாமல் ப்ரகாரத்வ மிருக்குமோ அந்தந்த இடத்தில் தவறாமல் ப்ரகார ப்ரகாரிகள் இரண்டுக்கும் சேர்ந்தே உபலப்தி காணப்பட்டிருக்கிறது. சரீரத்திலோவென்றால் சேர்ந்தே உபலப்தி என்கிற நியமமில்லாமையால் ஆத்மாவோடு இணைபுறியாத ஸ்வபாவமுள்ள விசேஷணத்வம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. ஆகையால் ஸாமாநாதிகரணம் லாக்ஷணிகமென்கிற அபிப்ராயத்தால் சோதனம் செய்கிறாய்த்கொள்க: என்று. பக்ஷத்தில் வ்யாபகத்தின் விபர்யயத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நசைவம் என்று. அதைவிவரிக்கிறார்—நஷி என்று. அதனால் என்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்--ஆ: என்று. பரிஹரிக்கிறார்--நைததேவம் என்று. சேர்ந்தே தவறாமல் அறியப்படுவது நியதப்ரகாரதா ப்ரயோஜகம் என்கிற விஷயத்தில் தூஷணத்தை சொல்லப்போகிறவராக முதலில் சரீரத்துக்கு ஆத்மாவோடு இணைபுறியாத இருப்புடன் கூடிய விசேஷணமாக இருத்தலென்றும் தன்மை அறியப்பட்டிருக்கிற தென்பதைக் காண்பிக்கிறார்--மனுஷ்யாதி என்று. ஆத்மாவையே ஆசாயித்திருத்தல் ஆத்மாவின் கர்மபலபோகார்த்தமாக இருத்தல் இவ்விருண்டு தர்மங்களுக்குள் ஒரு தர்மத்தோடு சேர்த்திருக்கிற ப்ரகாரத்வமே அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணத்வமென்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே ப்ரகாரத்வ சப்தத்தால் ப்ரகாரமாகவே உண்டாகிற ப்ரதிதியானது

ி மத்வர்த்தியப்ரத்யயம்—மதுப்ரத்யயத்தின் அர்த்தமுள்ள இன், இகமுதலியது.

॥ சாக்ஷாஷம்—கண்ணாலுண்டாகிறது.

சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. மேலே ப்ரகாரத்தவத்தை விவரிக்கும் தருணத்தில்* ஆத்மவிசேஷணத்தையவ ப்ரதிதே: என்று சொல்லப்பட்டபோவதால். அதனால் விசேஷயத்தின் ப்ரதிபத்தி ஸம்பலிக்கையில் தண்டருண்டலாதிகன்போல தனித்திருப்பதாக அறியப்பட்டிராமை பவித்தது. ததேகாச்ரயத்வம், ததேகப்ரயோஜாத்வம், விசேஷ்யப்ரதிதியானது உண்டாகும் தருணத்தில் தனித்திருப்பதாக அறியப்படாமலிருத்தல் இவை அனைத்தும் அப்ருதக்வித்த விசேஷணத்தவத்தில் ப்ரயோஜகமென்று அர்த்தம். அந்த மூன்றினுள் ஆத்மைகாச்ரயத்வத்தை * பக்ஷத்தில் காண்பிக்கிறார்— ஜூத்மைகாச்ரயத்வம் என்று. ததேகப்ரயோஜாத்வத்தைக் காட்டுகிறார்— ஜூத்மைக என்று. துக்கத்தையே பலமாசக்கொண்ட நரகவாஸம் செய்கிற மாணிட சரீரங்களில் அவ்யாப்தி சொல்லத்தக்கதல்ல. துக்கமானது ப்ரயோஜனமாக இல்லாமலிருத்தபோதிலுங்கூட அவைகள் பாபக்ஷய ரூபப்ரயோஜனத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதால். ப்ரபுக்கள் முதலியவர்களுடைய ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற கேவகன் முதலியவர்களின் சரீரங்களில் ததேகப்ரயோஜாத்வமிருப்பதால் † அசிவ்யாப்தியானது சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. தத்ப்ரயோஜஸாதாமாக இருத்தலென்கிற தன்மை இன்றி ஸ்திதி இல்லாமை சொல்லக்கருதப்பட்டிருப்பதால். வரக்ருதல் விற்பனைசெய்தல் முதலியதற்குத் தருகியற்ற தான லஸ்துவுக்கு ததேகப்ரயோஜாத்வம் ஸித்தியாதன்றோ. அந்த ஆன்மாவின் வினைகளின் பயன்களான ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்காகவே இருப்பதாலென்றல் லவோ உரைக்கப்பட்டது. ஆகையால் ததேகப்ரயோஜன சப்தத்திற்குமிதே அர்த்தம். அதற்குமேல் அதற்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலைக் காண்பிக்கிறார்— நற்ப்ரகாரத்வமபி என்று. விசேஷயத்தின் ப்ரதிதி ஸித்தியில் அதைவிட்டுப் பிரித்திருக்கிறதாக ப்ரதிதியினுடைய இன்மை தத் ப்ரகாரத்வ சப்தத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிற தென்று பொருள். பஞ்சமீ நிர்தேசமானது ஓனபசாரிகம். அன்றிக்கே அதனாலேயே அதற்கு ப்ரகாரமாக சொல்லப்பட்டதென்று அர்த்தம். அல்லது தனியாக இருக்கிறதென்கிற ப்ரதிதியினுடைய இன்மையில் ப்ரதிதி விசேஷமானது ஹேதுவாக உதாஹரிக்கப்படுகிறது. இந்த ததேகாச்ரயத்வம் முதலிய மூன்று ஸவபாவங்களையும் ஸபக்ஷத்திலும் காண்பிக்கிறார்— ஏந்தேவஸி என்று ‡ விபக்ஷத்தினின்றி விவகி இருத்தலையும் காண்பிக்கிறார்— ஏதந்ஸ்வபாவ என்று. இப்படிப்பட்ட ப்ரகாரத்வம மத்வர்த்திய ப்ரத்யயத்தை அபேக்ஷியாத ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு ஹேது வென்று கூறுகிறார்— நேவ மனுஷ்யாநி என்று. † ஸஹோபலம் பரிமயத்திற்கு அன்யதாஸித்தியைக்கூறுகிறார்— ஜாதீவ்யகீத்யோ: என்று. ஸஹோபலம் பரிமயமோவென்றால் ஒரு ஸாமக்ரியினால் அறியப்பட்டதக்கதன்மையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய அப்ருதக்வித்த விசேஷணத்தவத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல வென்றுபொருள். சாக்ஷாஷ்வமென்பது காண்பிக்கப்பட்டதற்காக. உபாதிமானது பக்ஷத்திலிருப்புள்ளதல்ல வென்பதைக் காண்பிக்கிறார்— ஜூத்மநஸ்து என்று.

வ்யாஹணயொய்யுஷு வ்யகாரதெகவ்யூராவகம் ஁வய-
புரிதி ஶா வொஹு: ; ஜாதூாஹிவத்ருகாபுரயகூதகெ஁கவ்யொஜாஹகூத

* பக்ஷம்—ஸந்திக்கமான ஸாத்யத்திற்கு அதிகாரணம்.

§ அதிவ்யாப்தி—அலக்ஷயத்தில் லக்ஷணத்தின் இருப்பு-

§ ஸபக்ஷம்—நிச்சிதஸாத்ய முன்னது. ‡ விபக்ஷம்—நிச்சிதஸாத்யாபாவமுன்னது.

† உபலம்பம்—ஜ்ஞானம்.

விசெஷணெகெஸ்டிரஸ்யூவி தத்ரகாரதெகஸுஹாவகூவமரீக
ஸஹைவதயிநிபிதெஸுஹாவதீயேவெஷுஹிவநாந ஹதயிஷு
யயா ஹகூஷா வ்யயிவாஹெமுகாரஸாஹிஸ்டிபிஹம் ஸாஹாவிகி
விந மஹுதெ; ஸவம் ஹகூஷா மஹுதேணம் ஸரீரஸிதபு
காரதெகஸுஹாவதீவிந தயா மஹுதெ; சூத்யுஹணெ
ஹகூஷஸாஹிதயூபாஹாவாஃ | நெதாவதா ஸரீரஸு தத்ர
ரகஸுஹாவதீரஹம் | தத்ரகாரதெகஸுஹாவகூவிவ ஸாஹாநாயிகர
ணுநிவநாந | சூத்யுஹணதயா வ்யயிவாஹிஸ்டிபிஹம் ஸவ
ஸஹைவ வ்யகாரதயா வ்யயிவாஹி ||

நநு ஹ ஸாஸுஹி வ்யவஹாரெ ஸரீரஸஹெந ஸரீரஸிதம்
மஹுத ஹிநாஹிதயுதா ஸரீரஸஹு | நெதவ; சூ
த்யுஹணதெஸுஹ ஸரீரஸு வ்யயிவெகூபுதயுநா
ய நிரூபணாஹிஷஹகூஸஹிதயு; யயா “ஹைம் ஸு
கூபிகூபிமுகுணம்” ஹத்யாஹிஸுஹாஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

தனித்து க்ரஹிப்பதற்கு யோக்யமான வஸ்துவுக்கு ப்ரகாரதையையே
ஸ்வரூபமாகக்கொண்டிருத்தல் எவ்விதத்தாலுமிசையாதென்று நீ சொல்லா
தே. ஜாதி முதலியதுபோல ததேகாச்ரயத்வம் ததேகப்ரயோஜநத்வம் தத்
விசேஷணத்வம் எனகிற ஸ்வபாவங்களால் சரீரத்திற்கும் ஆத்மாவுக்குப்
ப்ரகாரமாகவே இருத்தலென்கிற ஸ்வபாவம் அறியப்படுவதால், ப்ரகாரம் ப்ர
காரி இவ்விரண்டுக்கும் தவறாமல் சேர்ந்தே ப்ரதிதிவருகிற தென்பதோவென்
றால், ஒரு ஸாமக்ரியினால் அழியப்படத்தக்க தன்மையைக்காரணமாகக்கொ
ண்டதென்று பகரப்பட்டது. எவ்வாறு பூமி முதலியதிலுள்ள கந்தம்ரஸம்
முதலியதோடு ஸம்பந்தமானது ஸ்வபாவிகமாக இருந்தபோதிலும் கண்
ணால் க்ரஹிக்கப்படுகிற தில்லையோ, இவ்வாறாகவே கண்ணால் க்ரஹிக்கப்ப
டுகிற சரீரம் ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்
டிருந்தபோதிலுங்கூட அவ்வாறாக க்ரஹிக்கப்படுகிறதில்லை. ஆத்மாவைக்
்ரஹிப்பதில் கண்ணுக்கு ஸாமாந்தியமில்லாமையால், இவ்வளவுமாத்திரத்தி
னால் சரீரத்திற்கு ஆத்மப்ரகாரத்வ ஸ்வபாவமில்லாமல் போகாது. ஆத்மா
வுக்கு ப்ரகாரமாக இருப்பதையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருத்தலே ஸாமா
நாதிகரணயத்திற்கு வேறுது. ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருத்தலை ப்ரதிபாதி

ப்பதில் ஸமர்த்தமான சப்தமோவென்றால் ப்ரகாரதையுடன்கூடவே ப்ரகாரிஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது. வாதத்தில் வன்மையுள் எவரோ! சாப்தமான வ்யவஹாரத்திலும் சரீர சப்தத்தால் தனித்து சரீரமாத்ரம் க்ரஹிக்கப்படுகிறபடியால் ஆத்மபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமை சரீரசப்தத்திற்கு இல்லை. இவ்வண்ணமல்ல ஆன்மாவுக்கு ப்ரகாரமாகவே இருக்கிற சரீரத்தை பதார்த்தவிவேகத்தைக் காண்ப்பதற்காக நிரூபணம் செய்திருப்பதால் இது நிஷ்கர்ஷக சப்தம். கோத்வம் சுக்லத்வம் ஆக்ருதி குணம் முதலிய சப்தங்கள் போல.

ச்குத்ப்ரகாசிகை—

ஒரு ஸாமக்ரியினால் அறியப்படத்தக்கதன்மை ஒன்றே அப்ருதக்ஷித்தவீசேஷணத்வத்தில் ப்ரயோஜகமாக இருப்பதுபற்றி அதில்லாமையால் அப்ருதக்ஷித்தவீசேஷணத்வமில்லை என்று ஸந்தேஹித்துச் சொல்லுகிறார்—ப்ருதக்ஷிதாஷண என்று. ஸ்வரூபம் தர்மம். ப்ரகாரத்வமே எதற்கு தர்மமோ அது ப்ரகாரதைகஸ்வரூபம். ஏகசப்தத்தால் ஒரு ஸமயத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடிய அப்ரகாரத்வத்திற்கு கிராஸம் விர்த்தித்தது. அதனால் தண்டம் குண்டலம் முதலியவற்றைக் காட்டிலும் வைஷ்ணவம் வித்தித்தது. அப்ருதக்ஷித்தவீசேஷணத்வத்தில் வேறு ப்ரயோஜகமில்லாமையால் ஒரு ஸாமக்ரியினாலறியப்படத்தக்கதன்மை ப்ரயோஜகமென்று சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது அதை அஹஸரித்திருப்பதால் இதுவும் ப்ரயோஜகமென்று சொல்லப்படுகிறதா? என்கிற விசல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு முதலாவது பக்ஷத்தை மறுத்தச் சொல்லுகிறார்—ஜாந்யாநி என்று. ‘ப்ரகாரதைகஸ்வபாவத்வாவகமாநி’ என்கிற இடத்தில் ஸ்வபாவசப்தத்தாலேயே ப்ரகாரத்வ நியமம் வித்தமாக இருக்கையிலுங்கூட ஏகசப்த ப்ரயோகமானது ஒரு ஸாமக்ரியினாலறியப்படத்தக்கதன்மையை ஸ்வபாவமாக உடைய நென்பதை விலக்குவதற்காக. ததேகாச்ரயத்வம் முதலியதே அப்ருதக்ஷித்தவீசேஷணத்வத்தில் ப்ரயோஜகமாக இருக்குமேயாகில் எவ்வாறு ஜாநி முதலியதில் ஸஹோபலம்ப நியமம்? என்று வினாவிப்பட்டால் கூறுகிறார்—ஸஹோபலம்ப என்று. இதனால் முன்பு சாக்ஷாஷ்ணத்வத்தைச் சொன்னது ஒரு ஸாமக்ரியினால் அறியப்படத்தக்கதன்மையைக் காட்டுவதற்காக வெண்பது ஸ்பஷ்டமாயிற்று.

அதற்குமேல் முற்கூறப்பட்டிருக்கிற விசல்பத்திலடங்கிய இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் அப்ருதக்ஷித்தவீசேஷணத்தைக்கு ப்ரயோஜகமாக சொல்லப்படா நின்ற இது, மத்தவீய ப்ரத்யத்தை அபேக்ஷியாத ஸாமாநாதிகரணிய ப்ரயோகங்களுக்கு விஷயங்களாக இருக்கிற எல்லா இடங்களிலும் தொடர்ந்துவருகிறதா? அல்லது உமக்கு அபிமதமாக இருக்கிற ஜாநி குணங்களிலே மாத்ரம் தொடர்ந்துவருகிறதா? என்று விசல்பம் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முதலாவது ஸரியல். தேஹம் ஆத்மா இரண்டுக்கும் ஒரு ஸாமக்ரியினாலறியப்படத்தக்கதன்மை இல்லாமையால். ஆகவே எல்லா இடங்களிலும் பொதுவாகத் தொடர்ந்து வருகிற ப்ரயோஜகமிறுப்பதனால் அப்ருதக்ஷிசேஷணத்வமும் எல்லா இடங்களிலும் பொதுவாக இருப்பதால் ஸாமாநாதிகரணியங்கள் அனைத்துக்கும் முக்கியத்வம் ஸம்பவிக்கிறதாக எல்லா இடங்களிலும் பொதுவாகத்தொடர்ந்து வராத ஒரு ஆகாரத்தை ப்ரயோஜகமாக அங்கீகரித்து இணைபுரி

யாபல் எப்பொழுதும் விசேஷ்யத்துடன் சேர்க்கை யுற்றிக்கிற விசேஷணத்தன்மையையும் குருக்கி அதன் வாயிலாக ஸாமாநாதிகரணம் ப்ரயோகங்களுக்கு அமுக்கியவத்தை ஆச்ரயிப்பது பெருத்தமில்லாதென்பது அர்த்தத்தால் வித்தித்தது. “ப்ரகாரதைக ஸ்வபாத்வாவகமாத்” என்கிற பத்தியில் ஏகசபத்தால் ஒரு ஸாமக்ரியினுவியத்தக்க ஸ்வபாவம் நிரஸம் செய்யப்பட்டிருப்பதால். அதற்குமேல் அனயனுக்கு இத்தமான் ஸ்தலத்தை அனுஸரித்துச் செல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ள இரண்டாவது பக்ஷமாக இருக்கிற கந்தம் முதலியதில் வ்யபிசாரத்தால் துஷணத்தைச்சொல்லாக்கொண்டு ஒரு ஸாமக்ரியினுவியத்தக்கதன்மைக்கு அப்ருதக விசேஷணத்தொ வ்யாபகத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—யநா என்று. கந்தம் சக்ஷு-ரிந்திரியத்திற்கு அகோசரமாக இருந்தபோதிலுங்கூட பூமிக்கு தவறாமல் ப்ரகாரமாக இருத்தலென்கிற தன்மைக்கு ஹாநி இல்லை யன்றே. ஏவாம் சப்தமானது யதா சப்தத்துக்கு ப்ரதியாசச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்ற வினவப்படுமேயாகில் அந்த விஷயத்தில் சொல்கிறார்—ஆத்மகிரஹணா என்று. வ்யாபகத்தொபாவத்திற்கு பலத்தைக்கூறுகிறார்—நைநாவநா என்று. ஏதாவதா-கணனூல் க்ரஹிக்கப்பட்டாமலிருந்தலென்கிற ஸ்வபாவமாத்மிகத்தினால் * ப்ருதிவிக்கு ப்ரகாரமாக இருக்கிற ஸ்வபாவத்திற்குக்குறை இல்லை. ஒரு † ஸாமக்ரியினுவியத்தக்க தன்மைக்கு அப்ருதக விசேஷணதொ வ்யாபகத்வமில்லாமையாலும் அதையே ஆச்ரயித்தல் முதலிய வேறு ப்ரயோஜனமிருப்பதாலு மென்று கருத்து. அதனாலென்னவென்று கேட்கில் கூறுகிறார்—நீத்ப்ரகாரதா என்று. ஏகசப்தமானது ஒரு ஸாமக்ரியினுவியத்தக்க ஸ்வபாவமுள்ளதென்பதை நிரஸனம் செய்வதில் கருத்தானது. ஏவகாரமானது தவறாமல் சேர்ந்தே உபலப்தி உண்டாகிறதென்பதை நிரஸம் செய்வதற்காக. சரீரததுக்கு அப்ருதக விசேஷணதொ மிருக்கையிலே ஏதாவது ஒரு ப்ரமாணத்தால் அது அவ்வாறாக அறியப்பட்டவாமென்று கேட்கப்படுமேயாலுமே மறுமொழி அளிக்கிறார்—ஆத்மா என்று. சப்தமும் சரீரி பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சக்தியுள்ளதல்லவென்று வினவுகிறார்—ந்ருசு என்று. பரிஹார்க்குகிறார்—நைவம் என்று. இந்த வினாவிடை இவ்விரண்டுகளும் ஆக்ருத்தியதிகரணத்திலும் ஸமாணவகன் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்—யநா கோதீவம் என்று. நிஷ்கர்ஷக சப்தங்களுக்கு விசேஷ்ய பர்யந்தம் அர்த்தத்தைஉணர்த்தும் தன்மைஇல்லாமலிருக்க சேதங்களுக்கும் அசேதங்களுக்கும் சொல்லுகிற சப்தங்கள் ப்ரஹ்மபாயந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்ளவைகளாக “யஸ்யாத்மா சரீரம்-யஸ்யப்ருதிவீ சரீரம்”இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களில் ஆத்மா முதலிய சப்தங்கள் நிஷ்கர்ஷக சப்தங்களென்று அறியப்பட்டிருப்பதாலென்று வினவப்பட்டால் மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது. நிஷ்கர்ஷகசப்தம் இரண்டு விதமாயுள்ளது—வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகம், நியத நிஷ்கர்ஷகமென்று. அவற்றுள் சரீரம் முதலிய சப்தங்கள் நியத நிஷ்கர்ஷகங்கள், ஆத்மா முதலிய சப்தங்கள் வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகங்கள், கோதீவம் முதலிய சப்தங்கள் போலவும் சகலம் முதலிய சப்தங்கள் போலவும் ப்ரயோசம் வ்யவஸ்தையை உண்டெண்ணுகிறதாக இருப்பதால். இந்த சப்தம் நிஷ்கர்ஷகம், இந்தசப்தம் நிஷ்கர்ஷகமல்லவென்கிற பாகுபாடும் ப்ரயோகத்தைச் சார்ந்திருக்கிற தன்றே. அது போல இந்தப்பாகுபாடும் அதன் மூலமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. வாதத்தில் வல்லவென வாழ்த்தவரே! சகல் ச்ருஷண முதலிய சப்தங்கள் எப்பொழுதும் நிஷ்கர்ஷகங்களே. குணிபர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் ஸாமர்த்தியமோ வென்றால் “குணவசனேப்யோ மதுபோலுஷ்வத்தவ்ய” என்கிற காத்யாயன மஹரிஷியினுடைய வார்த்திகபலத்தால்

வலித்திக்கிறது. இவ்வண்ணமல்ல. ஜாதிவாசக சப்தங்கள்போல சுக்லமுதலிய சப்தங்களும் பேதமின்றி இணைபுறியாத விசேஷணங்களைச் சொல்லும் தன்மையுள்ளவைகளாக இருப்பதால், ப்ரத்யயமோ, வென்றால் ‘தவி’ என்கிற சப்தத்திற்குப்பின்வருகிற த்விவசனம்போல ப்ரக்ருதியின் அர்த்தத்தைவிட வேறான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறதில்லை. மூன்று லிங்கங்களுள்ளதாதலால் சப்த வாதுத்வத்திற்காகவும் ஸ்வரவிசேஷத்திற்காகவும் ப்ரத்யயலோபம் வருகிறது- அதனாலேயே யன்றே. ‘குணே சுக்லாதய:புமஸி குணிலிங்காஸ்து ததவதி’ என்று நிகண்டுகாரர்கள் கூறுகின்றனர். ஸ்வபாவமாகவே குணியர்யந்தபோதகங்களாக இருக்கிற குணவாசக பதங்களுக்கு எதனால் லிங்கத்திற்காகவும் ஸ்வரத்திற்காகவும் மதுப் ப்ரத்யயத்தின்லோபம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ குணிகளைச் சொல்லும் சக்தி இல்லாத சப்தங்களுக்கு குணிகளைச் சொல்வதற்காக விதிக்கப்பட்டிருக்க வில்லையோ அதனாலேயே யன்றே ராக என்கிற பதத்திற்கு ரக்த என்கிற பதத்தோடு துல்யமாக ப்ரயோகமகிடையாது, ஆகையால் சுக்லாதிசப்தங்கள் வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகங்கள். நியத நிஷ்கர்ஷகங்களுக்குகூட அப்படிப்பட்டதன்மையானது ப்ரதியோகிவிசேஷத்தை அபேக்ஷித்து வருகிறதே ஒழிய எல்லா இடத்திலும் கிடையாது. “ரஸோஹமப்ஸு கௌந்தேய ப்ரபாஸ்மிசகிஸூர்யயோ: , புண்யோ கந்த: ப்ருதிவ்யாஞ்ச” என்கிற பகவத் கீதாவசனத்தில் கந்தம் முதலிய சப்தங்கள் பரமாத்மபர்யந்தம் அர்த்தபோதகங்களாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால். அதனால் ப்ருதிவ்யாதினை அபேக்ஷித்தே கந்தாதி சப்தங்கள் நியத நிஷ்கர்ஷகங்கள்.

சுகொ மவாஹிஸவெஹிவநுஷ்யாஹிஸவா சூத்யபயுனா: |
 ணவம் ஹெவநுஷ்யாஹிவிணுவிஸரிஷாநாம் ஜீவாநாம் வராரித்யஸரீர
 தயா தத்யுக்ரகாசகாசு ஜீவாத்வாமிநஸூஷா: வராரித்யபயுனா: |
 சுத: வரஸூ ஸ்ரஹ்ண: ஸ்ரகாரதயெவ விஹிவஸூந: வஹ
 யுக்ஷிதி ததாரிநாநாயிகரணெந ஸ்யொம: | சுயரெயு வ
 ஹயுஸூஹ ஸரீயி: | ஹெவ ஸரீராத்வாவகூண: தா
 ஹத்யு: | “சூத்யி துபவஹ்னி ஸூஹயனி வ” ஹி வக்ஷிதி;
 “சூத்யெவ து மூஹ்யாசு” ஹி வ வாக்யகார: ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஆசையால் கோ முதலிய சப்தங்கள்போல மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களும் ஆத்மபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமைவாய்ந்தவைகள். இவ்வண்ணம் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லப்படுகிற பிண்டங்களோடுகூடிய ஜீவன்கள் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாக இருப்பதுப் ப்ரமாத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாக இருப்பதால் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறசப்தங்கள் விசேஷ்யமாக இருக்கிற பரமாத்மபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன, ஆகையால் ப்ரஹ்மத்துக்குவிசேஷணமாக இருப்பதனாலேயே

சித் வஸ்துக்களுக்கும் அசித் வஸ்துக்களுக்கும் பதார்த்தத்வமிருப்பது பற்றி பரப்ரஹ்மத்தோடு ஸமாநாதிசுரணமாகப் ப்ரயோகம். இந்த அர்த்தம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதே சரீராத்ம பாவரூபமான தாதாத்மயம் ‘ஆத்மேதிதூபகச்சந்தி க்ராஹயந்திச’ என்று சொல்லப்போகிறார்—‘ஆத்மேத்யேவதுக்ருஹ்ணியாத்’ என்றும் வாக்யகாரர்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

சரீரவாசக சப்தங்களுக்கு சரீரி பர்யந்தம் அர்த்தபோதந ஸாமர்த்தியத்தை நிகமன ம்பண்ணுகிறார்—அதோகவாதி என்று. ஆத்மபர்யந்தா: - ஆத்மபர்யந்தமாக அர்த்த த்தை அறிவிக்கும் சக்தியுள்ளவைகள். சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்களால் ஆத்ம போதனமானது சக்தியைக்காரணமாக்கக்கொண்டு எற்படுவதால் முக்கியமென்று அர்த்தம். ஜயன்மீர்! என்றாலும் சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் ஆக்ருத்தயி கரணநி யாயத்திற்கு விஷயங்கள். ஆயினும் அந்த சரீரவாசக சப்தங்கள் சரீரியை உணர்த்து வது லக்ஷணவ்ருத்தியின் மகிமையினால். கோ முதலிய சப்தங்களாலும்கூட வ்யக்தி போதனமானது லக்ஷணவ்ருத்திக்கு அநீனமாக இருக்கிறது. ஸம்பந்தத்தாலும் அனுபபத்தியினாலுமன்றே லக்ஷணை கல்பிக்கப்படுகிறது. கோத்வம் முதலிய ஜாதி மாத்ரம் கன் முதலிய இந்திரியங்களால் க்ரஹிப்பதற்குத் தகுதியற்றதாக இருப்பதாலும் வ்யக்தி ஸம்பந்தத்தாலும் கோ முதலிய சப்தங்களால் வ்யக்கியானது லக்ஷணையினால் அறிவிக்கப்படுகிறது. ப்ரயோகமானது வேறு விதத்தால் விதிப்பதாக இருக்க சக்தி யைக்கல்பிப்பது பொருத்தமுள்ளதாகஆகாது. இவ்வண்ணமல்ல-விசேஷ்யத்தை விட்டு எனறும் இணைபுரியாமல் சேர்ந்தே இருக்கிற விசேஷணத்தைச் சொல்லுகிற சப்த ஸவ பாவமானது விசேஷ்ய விஷயமான லக்ஷணை கல்பனத்தில் ப்ரதிபந்தமாக இருப்பதால். அப்படி இல்லாவிட்டால் ஜாதி முதலிய சப்தங்களுக்குக்கூட விசேஷ்யமின்றி ஸம்பந்த ம் அனுபபத்தி இவ்வண்ணமிருப்பதால் ஓரிடத்தில் வ்யக்தி பர்யந்தார்த்தபோதகமாக ப்ரயோகம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆக்ருதியே சப்த சக்திக்கு விஷயம். வ்யக்திபோதமோ வென்றால் அர்த்த ஸாமர்த்தியத்தினால். ப்ரதயபிஜ்ஞரூபில் ஸமஸ்காரத்தாடன்கூடின இந்திரியம்போல. அர்த்த ஸாமர்த்தியத்துடன்கூடின சப்த சக்தியானது விசிஷ்டபோ தத்தில் காரண மென்பதும் யுத்தமல்ல. ஜாதிமுதலியசப்தங்களின் ச்ரவணத்தி ல்கூட விசிஷ்டத்திற்கு போதம் ப்ரஸங்கிப்பதாலேயே. ஸாமகரீ இருக்கையில்காரிய முண்டாகாமல் போவது பொருந்தாததன்றே. பெரியோரே! கோ முதலிய சப்தங்கள் ஜாதிக்கு வ்யக்தி ப்ராதந்தர்யரூபத்தைச் சொல்லுகின்றன. அதனால் அவைகளால் வ்ய க்திபர்யந்தமாக அர்த்தபோதம் உண்டாகிறது. ஜாதி முதலிய சப்தங்களோ வென்றால் ஜாதி ஸ்வரூபமாந்தத்தை உணர்த்துகின்றன. அதனால் அவைகளால் வ்யக்திபர்யந்த போதம் உண்டாகிததில்லை. இவ்வண்ணமல்ல, ஜாதிமுதலிய சப்தங்களால் த்ரவ்யபா ரதந்தரிய ப்ரதிபத்தி இல்லாவிடில் த்ரவ்யத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஜாதி ப்ரதிதியானது பொருந்தாமல்போகவேண்டிவருவதால்.

அன்பே ! ஜாதிக்கு த்ரவ்யவிசேஷணமாக இருப்பதே ஸ்வபாவமென்கிற பார தந்தரியத்தின் அபோதனம் சொல்லக்கருதப்பட்டதன்று. பின்னை வேறு விசேஷ ணங்களோடு அன்வயம் காரகபாவம் இவைகளுக்கு அந்ரஹமாக இருத்தலென்கிற பார தந்தரியத்தின் அபோதனம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது என்று. மறுமொழி சொ

ல்லப்படுகிறது. கோ முதலிய சப்தங்களால் அப்படிப்பட்ட தன்மையுடன்கூடி இருத்தலை அறிவித்தலானது ஒரு பதத்தால் விசேஷ்யத்தைச் சொல்லுதலாகக் காரணமாகக் கொண்டது. குண்டலபூள்வனென்று சொல்லப்பட்டவுடன் குண்டலத்துக்கு ருசிரத்வம் முதலிய விசேஷணங்களின் அன்வயமும் குண்டலத்தாலலங்கரிக்கப்பட்டவன் என்கிற வாக்ஷியத்தில்போல காரகபாவமும் உண்டாகிதில்லையன்றோ. இவ்வண்ண மிருக்க பாரதந்த்ரியத்தின் அபோதனத்தால் வ்யக்தியின் அபோதனமானது அங்கீகரிக்கப்படுபகூடத்தில் அன்யோன்யாசரய தோஷம் உண்டாகும், பாரதந்த்ரியத்தின் அபோதனத்தினால் விசேஷ்யத்தின் அபோதனம், அதன் அபோதனத்தினால் பாரதந்த்ரியத்தின் அபோதனம் என்று. மேலும் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு விசேஷ்யத்தைப்போதிக்கும் சக்தி இல்லாவிடில் ஜாதி முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல பாரதந்த்ரியப்போதனத்தில் அஸாமர்த்தியம் ப்ராஸங்கிக்கும். தர்மிபோதநா ஸாமர்த்திய வ்யாபகமாகஜாதி முதலிய சப்தங்களில் காணப்பட்டிருக்கிற பாரதந்த்ரியப்போதந ஸாமர்த்தியமானது கோ முதலிய சப்தங்களினின்று நிவ்ருத்தியா உன்றதாக தனக்கு வ்யாப்யமான தர்மி போதநா ஸாமர்த்தியத்தை ஏன் நிவ்ருத்திக்கச்செய்யாது. த்ரவ்யாம்சத்தில் சக்திவேண்டாம், ஜாதிக்கு வ்யக்திபாரதந்த்ரியத்தையும் கோ முதலிய சப்தங்கள் அறிவிப்பிக்குமென்று சொல்லத்தக்கதல்ல. த்ரவ்யாம்சத்தில் சக்தி இல்லாதவைகளான ஜாதிமுதலிய சப்தங்களாலுங்கூட த்ரவ்யபாரதந்த்ரிய போதனம் ப்ராஸங்கிப்பதால். ஆதலால் கோ முதலிய சப்தங்களால் த்ரவ்ய ப்ரதீதிபானது சப்த சக்தியைக் காரணமாகக்கொண்டதே. மேலும் ஜாதி மாத்ரமே முக்கியார்த்தமானால் அப்பொழுது அமுக்கியமாக இருக்கிற த்ரவ்யபார்யந்த ப்ரயோகத்தைவிட ஜாதி மாத்ரத்தில் கோமுதலிய சப்தங்களுக்கு ப்ராசார்யோகம் ப்ராஸங்கிக்கும். முக்கியார்த்தமான குணத்தோடு ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்து விஷயமான ப்ரயோகத்தைவிட முக்கியார்த்தத்தில் ப்ராசாரமான ப்ரயோகம் காணப்பட்டிருப்பதால். கங்கா, அக்னி வியம்ஹம் முதலிய சப்தங்களுக்கு கரை மணைவகன் புருஷன் முதலியவற்றை விஷயமாகவுடைய ப்ரயோகத்தைவிட முக்கியார்த்தத்தில் ப்ராசாரமாக ப்ரயோகம் காணப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய கோ என்கிற சப்தமானது வ்யக்தியில்நிலை பெற்றிருக்கிறது, மஹிஷ சப்தமானது வ்யக்தியில் நிலைபெற்றிருக்கிறது என்று ப்ரயோகமில்லையன்றோ ஜாதியே முக்கியார்த்தமாக இருக்குமேயானால் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கும் ஜாதிமாத்ர விஷயமான ப்ரயோகத்தில் தவ தல் முதலியபந்த்யயத்தினது அபேகை இனமை உண்டாகலாம். கங்கா முதலிய சப்தங்கள் ப்ரவாஹம் முதலிய அபத்தங்கள் விஷயத்தில் பாவப்ரத்யயாந்தங்களை ப்ரயோகிக்கப்படுகிறவைகளில்லையன்றோ. அதிகமாக ப்ரயோகங்களின் இன்மையும் பாவார்த்தமான ப்ராத்யயத்தை அபேகித்திருப்பதும் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யக்தியில் நிரூபகூண ஸம்பந்தத்தாலென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. ப்ராசார ப்ரயோகத்தின் அனுஸரணமன்றோ லக்ஷணத்துக்கு நிரூப.

ஆகையால் ப்ராசார ப்ரயோகமில்லாமையால் ப்ராசாரப்ரயோகமில்லை என்கிற பரிஹாசமானது இசையாது. ப்ராஸங்கத்துக்கு ப்ராஸஞ்ஜயீயாவத்தால் பரிஹரிக்கத்தக்க தன்மை இல்லாமையால். நெருப்புடன்கூடி இருக்கும் தன்மையின் ப்ராஸங்கமானது நெருப்பினது இன்மையினால் பரிஹரிக்கப்படுகிறதில்லை யன்றோ. பாவப்ரத்யயத்தை அபேகியாமலிருத்தலின் ப்ராஸங்கமானது எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாதது. சகல் முதலிய சப்தங்களுக்கு குணியை போதிக்கிறவிஷயத்தில் நிரூபகூண

ணையை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் படஸ்ய சக்ல: (வஸ்திரத்தின் வெண்மைநிறம்) என்று குணமாத்திரத்தை உணர்த்துகிற சப்தப்ரயோகத்தில் பாவப்ரத்யயத்தை அபேக்ஷி யாமலிருத்தல் காணப்படுவதால். சக்ல முதலிய சப்தங்களுக்கு லோபித்திருக்கிறமதுப் ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தத்தில் லக்ஷணையானது அன்யர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது. எப்படி ஸமாஸங்களில் ப்ராதிரபிதிகத்தால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிராத விபக்தியி ன் அர்த்தத்தில் லக்ஷணையானது விரும்பப்படுகிறதோ, லக்ஷணைக்கு நிரூபியாவது எல் லாப்ரயோகங்களிலும் அனுபதி என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. கோ சப்தத்தில் அதன் அபாவம் ப்ரஸங்கிப்பதால். கோ என்கிற வ்யவஹாரம் தொடர்ந்து வருகிற தென்பதபற்றி கோத்வ மாத்திரத்திலும் கோ சப்தமானது ஓரிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப் படுகிறதன்றோ. மேலும் எல்லா ப்ரயோகங்களிலும் பொதுவாகத் தொடர்ந்து வரு கிற வருத்தியானது லக்ஷணையே ஆகாது. ஆக்குகிற விஷய வருத்திபோல். வாத்தி ல் வன்மைவாய்ந்தவரே ! வேறு விதத்தால் வித்தி பெறாத வருத்தியானது முக் கியம். உண்மை, வேறு விதத்தால் வித்தி பெறாமலிருத்தல் காண்பிக்கப்பட்டது. இ ணையுரியாமல் எப்பொழுதும் சேர்த்தே இருக்கிற விசேஷணங்களைச் சொல்லுகிற சப்த ங்களுக்கு விசேஷ்யத்தில் லக்ஷணையை கல்பிப்பதில் ஸாமர்த்தியத்தின் இன்மைநன்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதால். பெறியோரே! உம்முடைய பக்ஷத்தில் தர்மியைச்சொல்லு கிற பதங்களுக்கு பாவப்ரதான நிர்தேச ஸதஸங்களில் முக்கியார்த்தத்தின் ஓர் அம்ச த்தில் லக்ஷணை சொல்வது ஸம்மதம். நமக்கோவென்றால் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யக்தியில் லக்ஷணை. அந்த இடத்தில் சக்திக்கு விசேஷணவிசேஷ்ய கோசரத்வம் கல்பிக்கப்பட்டால் உங்களுக்கு கௌரவமுண்டாகும். கௌரவம் உண்டாகவே உண்டா கும். ஆனால் அது இங்கு தோஷமாகாது. லாகவத்தால் நிரவஹிப்பதற்கு யோக்ய மான இடத்தில் கௌரவமானது தோஷமாகாததால். லக்ஷணையை ஆச்யியப்பதில் அனுபபத்தியானது காண்பிக்கப்பட்டதன்றோ. மேலும் 'பசுவைக்கொண்டு வா' இது முதலிய வாக்கியங்களில் வ்யக்தியின் ஜ்ஞாநமானது அர்த்தஸாமர்த்தியத்தி னாலுண்டா கிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அப்பொழுது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிற ஜாதி க்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக இருக்கிற த்ரவ்யமானது உபஸர்ஜனமாக அறியப்படும். அப் பொழுது புத்திரன் பிதா என்பதுபோல் கண்டோ கௌரவம்' இந்நக்காரணமாரீ ஒரு கோம்பு முறிந்தது, என்று ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டாகாது. 'புத்திரமாய' (பிள்ளையை அழைத்துவா) என்கிற இடத்தில் (மம என்னுடைய) என்கிற பதத்தைச் சொல்லாம லிருந்தபோதிலும் அர்த்தவசத்தால் சொல்வதற்கு விரும்பப்பட்டிருக்கிற புத்திரனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான பிதாவாக அறியப்படுகிற தேவதத்தன் புத்திரனுக்கு அப்ராதானனாக அறியப்படுகிறானே ஒழிய தலைமைபற்றி விசேஷ்யமாக அறியப்படுகிறானில்லையன் றோ. அந்தபித்ருத்வமானது அந்தபுத்ரத்வத்திற்கு அவச்சேதார்த்தமாக இருப்பதால் கோ மூதலியசப்தங்களிலோவென்றால் த்ரவ்யமே ப்ரதானமாக அறியப்படுகிறது. 'கங்காயம் கோவ்ய:?' (கங்கையில் எடைச்சேரி) என்கிற இடத்தில் ப்ரவாஹமானது சொல்லக்கருத் பட்டிராததால் கூலம் (கரை) அதற்கு உபஸர்ஜனமானாக அறியப்படுகிறதில்லை. சத்ரிணே கச்சந்தி (கொடைக்காரர்கள் போகின்றார்கள்) என்கிற இடத்தில் அச்சத்ரிகள் (கொ டை இல்லாதவர்கள்) கொடைக்காரர்களுக்கு ப்ரதிஸம்பந்திகளாக அறியப்படாமலிரு ப்பதால் அச்சத்ரிகள் (கொடைஇல்லாதவர்கள்) கொடைக்காரர்களுக்கு அப்ரதா நர்களாக அறியப்படுகிறார்களில்லை. ஆகையால் சொல்லவேண்டுமென்று விரும்பப்பட் டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு ப்ரதி ஸம்பந்தியாக அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் ப்ரதானமாக அறியப்படுகிற த்ரவ்யமானது சப்த சக்தியினாலேயே அறியப்படுகிறது. 'அயம்புத்ரி'

(இவன் பிள்ளையுள்ளவன்) என்கிற இடத்தில் புத்ரி சப்தத்தால் அறியப்படுகிற புத்ரா னுள்ளவன்களோ. மேலும் விசேஷ்யமாகச்சத்தில் சக்தியுள்ளபுரி சப்தத்தால் ரூபத்தின் அறிவு காணப்படுவதாலும் அதில்லாத ரூப சப்தத்தால் விசேஷ்யத்தின் ப்ரதிதி காணப்படாமையாலும் சப்தவிசேஷத்தோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற விசேஷ்யத்தின் ப்ரதிதியானது அன்வய வ்யதிரேகங்களால் சப்த சக்தியைக்காரணமாகக்கொண்டதென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் கோ முதலிய சப்தங்களுக்கு விசேஷ்யத்தை அறிவிக்கும் வாமர்த்த்யமானது சக்தியினாலுண்டாகிறது. ஐயனே! வ்யத்திகள் முடிவற்றவைகளாக இருப்பதால் அந்த வ்யத்திகளோடு ஸம்பந்தக் காலஹணம் பொருந்தாது. ஒரு வ்யத்தியில் கோ சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதக்க தன்மையின் விஷயமாக வ்யுத்தி வற்படுகிறதென்றால் வேறு வ்யத்திக்கு கோ சப்தத்தால் வாச்யத்வம் ஸம்பவியாது. இவ்வண்ணமல்ல. வ்யுத்தப்தியானது எங்கு ஜாதியோ அங்கு இந்த சப்தம் என்று இவ்விதமாக இருப்பதால்- அதனால் வாச்யதைக்கு நிமித்தம் ஒன்றாக இருப்பதால் தனித்தனியாக ஒவ்வொன்றிலும் வ்யுத்தப்தியின் அபேகை இவ்வாழமையும்ஒரே ஸமயத்தில் எல்லா வ்யத்திகளுக்கும் வாச்யகா வ்யுத்தப்தியும் ஒவ்வொரு வ்யத்தியிலும் வாச்யதைக்கு நிமித்தமானது சிறந்ததாக இருப்பதால் ஒவ்வொரு வ்யத்திக்கும் வாச்ய வ்ய விர்த்தியும் இசைவுருகிறது. எவ்வாறு எண்ணிறந்த வ்யத்திகளுக்கு புத்தியில் ஆரோஹணம் ஸாத்த்யமாகுமென்று சொல்லப்படுமேயானால் வ்யத்திகளுக்குசப்தவாச்யத்வத்தை மறுக்குகின்ற உன்னால் வ்யத்திகள் அறியப்பட்டவைகளா? இல்லையா? இல்லையென்று சொல்வாரேயாகில் அவைகளில் சப்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டதக்க தன்மையை நிவேதிப்பது பொருந்தாது. வைரூபலாபம் பெற்ற ஒன்றில் அப்படிப்பட்டதே ஒன்று நிவேதிக்கப்படுகிறது. அறியப்பட்டவைகளென்று சொல்லப்படுமேயானால் சில வ்யத்திகள் அறியப்பட்டதா அல்லது எல்லா வ்யத்திகளுமா? முதல் பக்ஷத்தில் எல்லாவ்யத்திகளுக்கும் சப்தவாச்யத்வ நிவேதம் கூடாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் உன்னிப்போல எல்லோரும் எல்லா வ்யத்திகளையும் அறிவார்கள், வ்யுத்தப்தியுள்ளவர்களாகவும் ஆவார்கள். ஆகையால் கோமுதலிய சப்தங்கள் தன்சக்தியினாலேயே வ்யத்திகளை அறிவிக்கின்றன. அப்படிப்போலவே சரீரத்தைச்சொல்லுகிற சப்தங்களும் தன் சக்தியினாலேயே சரீரிபர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன வென்பது ஸித்தித்தது. இவ்வண்ணம் சரீரத்தைச்சொல்லுகிற சப்தங்கள் சரீரிபர்யந்தம் அர்த்தபோதகங்களாக இருக்கலாம். அதனால் பரமாத்மசப்தத்திற்கும் சித்சித்துக்களைச்சொல்லுகிற சப்தங்களுக்குமுன்ன ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு என்ன வென்று வினவப்படுமேயானால் மறுமொழி கூறுகிறார்-ஏலம் என்று. ப்ரயோஜனாகாரத்தைச்சொல்லா நின்றுகொண்டு நிசமனம் செய்கிறார்—அது: என்று. இவ்வண்ணம் ‘தத்த்வமஸி என்கிற வாக்கியத்தினால் சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிற காரணவஸ்தையுடன்கூடிய ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கும் கார்யாவஸ்தையுடன் கூடிய ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கும் ஐக்யம் கூறப்பட்டது. ப்ரகாரங்களுடன் கூடிய இரண்டுவஸ்துக்களுக்கும் ஐக்யம் கார்ய காரணங்கள் இரண்டுக்கும் ஐக்யமுமென்று அர்த்தபோதையிருப்பதால் வாக்யபோதமென்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. ப்ரகாரித்வமானது பதத்தால்வியத்தக்கதாக இருப்பதால். தத் என்கிற பதமன்றோ ப்ரக்ருத வஸ்துவாசகம், ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணக்களோடுகூடியதும் சித்சித்ருபமான ஜகத்தை சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிறதான காரணவஸ்துவன்றோ ப்ரக்ருதம். ‘ததைசுஷ்டி, ஏகமேவ, பஹுஸ்யமா தத்தேஜோஸ்ருஜத, அதுப்ரவீசய நாமரூபே வ்யாகரவாணி, ஸதாயதால்ஸைத்ப்ரதி க்டா:” இது முதலிய ச்ருதி வசனங்களால் ஸங்கல்பத்திற்கு ஆசரயமாக இருத்தல், நிகரில்லாதவனாக இருத்தல், அசிதந்தர்களுள் ஜீவனுக்குள் ப்ரவேசித்து நாமரூப

வ்யாகரணம் செய்தல், தாரணம் இவைகள் துலக்கமாக்கூறப்பட்டிருப்பதால். ஆகையால் தத் என்கிற பதமானது ஸர்வஜ்ஞத்துவம் முதலிய குணங்களுடன் கூடினதும் ஜகத்தை சரீரமாகக்கொண்டிருப்பதுமான ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துகிறது த்வம் பதமானது கார்யமான அசித்தோடு சேர்க்கையுற்ற ஜீவவிசேஷத்துடன் கூடின ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துகிறது. ஆகலால் இரண்டு அவஸ்தைகளுடன்கூடின ப்ரஹ்மமானது சித்ததுக்களையும் அசித்துக்களையும் ப்ரகாரங்களாக உடையதென்பது பதங்களாலறியப்பட்டது. இரண்டுபதங்களிலிருக்கிற ஒரே விபத்தியினால் காரணாவஸ்தையுடன் கூடின ப்ரஹ்மமும் கார்யாவஸ்தையுடன் கூடின ப்ரஹ்மமும் ஒன்றென அறியப்படுகிறது. அதனால் வாக்கியபேதமில்லை. ஆகையால் கார்யாவஸ்தையுடனும் காரணாவஸ்தையுடனும் கூடிய ப்ரகாரியானது ஒன்றென்பது 'தத்த்வமஸி' என்கிற வாக்கியத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

பரமாத்மாவைக்குறித்து ஜகத் எவ்வண்ணம் சரீரமாகிறது? ப்ரஹ்மத்துக்குப் ப்ரபஞ்சம் சரீரமென்று வித்தித்துவிட்டால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்ரூபசரீரஸம்பந்தத்தால் தோஷங்கள் ஸம்பவித்துவிடும். கூறப்பட்டுள்ள அனுக்ராஹகர்யாயத்தினால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டத்தக்க ப்ரமாணம் யாது? எவ்வண்ணம் வ்யுத்பத்தி விரோதத்திற்குப் பரிஹாரம் இதுமுதலிய சங்கைவரின் கூறுகிறார்—அயமரீதீத: என்று. அன்யனால் ஸ்வரூபைய பரமாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸூத்ரத்தையும் வாக்கியகாரருடைய வசனத்தையும் வியாக்கியானம் செய்கிறார்—இதமே வ இதுமுதலியதால். இந்த இடத்தில் இந்த அர்த்தம் சேர்த்து அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ர்ருஷாவாதிகளாகிற அத்தைவதிகளால் ஸாமாநாதிகரணிய ரீகரஹங்கள் பலவாறாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் ஸாமாநாதிகரணியமானது ப்ரச்ருத வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்துக்களின் வ்யாவ்ருத்தியின் வாயிலாக ரீரவிசேஷமான வஸ்துமாத்ரத்தை உணர்த்துகிற தென்பது 'ஸத்யம்' இது முதலிய வாக்கியத்தினால் ரீரஸனம் செய்யப்பட்டது. வ்யாவ்ருத்திகள் உபலக்ஷணமென்கிற பக்ஷத்தில் மற்ருருபதத்திற்குப் ப்ரயோஜனத்தினின்மை ஏற்படுவதாலும் விசேஷணத்துவத்தை ஒப்புக்கொண்டால்மூக்கியம் ஸம்பவியப்பதாக இருக்கையில் அதைவிட்டு லாக்ஷணிகமான அர்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வதென்பது பொருத்தாதாலும், தத்த்வமஸி என்கிற வாக்கியத்தில் அன்வய முகத்தால் ஸ்வரூபமாத்ரபாத்வம் சொல்லப்பட்டால் தத் என்கிற ஸர்வநாமசப்தத்திற்குப் ப்ரச்ருத பரமசித்வபங்கம், இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை, ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தபேதமில்லாமையால் ஸாமாநாதிகரணிய லக்ஷணத்திற்கு ஹானி, உபலக்ஷணரூபமான ப்ரவ்ருத்தி ரிமித்தத்தை ஆச்ரயிக்கும் பக்ஷத்தில் பதாந்தரத்திற்குப் ப்ரயோஜனமின்மை, ததைக்ஷத இதுமுதலிய உபக்ரமவிரோதம், உபக்ரமோபக்ரம விரோதம், ச்ருத்யந்தர விரோதம், திரோதானம் முதலிய அனுபபத்திரூப தர்க்கவிரோதம், என பல தூஷணங்கள் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாதார்த்த ஸாமாநாதிகரணியமிற்கு ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயாகில் ஸ்வரூபலக்ஷணையும் நஞர்த்தலக்ஷணையும் ஸம்பவியப்பதால் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணைமுதலிய தோஷங்கள். ப்ரத்யக்ஷத்தால் பாதம் காணப்படாமையால் வாக்கியத்திற்குப் பாதத்தில் கருத்தென்கிற வசனத்திற்கு அனுபபத்தி. பதாந்தரத்தால் விரோதிதரமத்தின் உபஸ்தாபனமில்லாததுபற்றி விரோதமில்லாமையால் பாதகல்பனைக்கு அனுபபத்தி என்று அதிகமான இரண்டு தூஷணங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறே 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' என்கிற இடத்திலுள்ள ஸாமாநாதிகரணியமும் ஸர்வபதவாச்சயமான ப்ரபஞ்சத்தில் ப்ரஹ்மவாகாராரோபணத்தில் கருத்துள்ளதல்ல வென்பதும் யுத்தமல்ல. ஸர்வத்துவம் ப்ரஹ்மத்துவம் இவ்விரண்டுதரங்களுக்கும் ஒரு ஆதாரத்திலிருப்பு இல்லாமையால் ஸாமாநாதிகரணிய லக்ஷணமில்

லாமையாலும் உண்மையாகவே இரண்டு தர்மங்களுக்கும் ஒரு அதிகாரணத்தில் நிலை பெற்றிருந்தல் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க அதை உபேக்ஷித்து அபரமார்த்தமான ஐக்ய விஷயத்வத்தை ஆசிரியப்பது பொருந்தாததாலும் ஐக்யம் அபரமார்த்த மென்றசொன்னால் ஸாமாநாதிகரணிய வாக்கியத்திற்கு ப்ராமாண்யம் இழக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ப்ர திபாதிக்கப்பட்டவேண்டுமென்று விருப்பப்பட்டிருக்கிற வாக்கியம் மித்யையாக இரு ப்பதால். இவ்வண்ணம் அசித்திக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸாமாநாதிகரணியமானது ஸத்யத்திற்கும் அந்ருதத்திற்கும் ஐக்யமில்லாமையால் யுத்தமன்று. அந்தக்கரணம் சிம்மாந்தம் இவ்விரண்டுக்கும் ஐக்யமில்லாமையால் ‘ப்ரஹ்மஹம்ஸம்’ என்கிற ஸாமாநாதிகரணியம் இசையாது. அஹம் சப்தமானது அந்தக்கரணரூபமான உபாதி விசிஷ்டமான ஜ்ஞப்தியைச் சொல்வதால் அதற்கு உபபத்தி என்று சொல்லப்படு மேயானால், அல்ல அஹம் சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணரூப உபாதியுடன்கூடிய ஜ்ஞப்தி யைச் சொல்லும் திறமை இல்லாமையால். எப்படி ‘அஹம் இச்சாமி, த்வேஷ்டமி’ என்கிற இடத்தில் இச்சை முதலியதற்கு அஹமர்த்த விசேஷணமாக வ்யவஹாரம் வருவதால் அஹம் சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணரூப உபாதி விசிஷ்டமான இச்சைமுத லியதைச் சொல்லும் திறமை இல்லையோ; இவ்வண்ணமே அஹம்ஜாநாமி என் கிற ப்ரயோகத்தால் அந்த அந்தக்கரணோபவியதமான ஜ்ஞப்தியைச் சொல்லும் வல்ல மை அஹம் சப்தத்திற்குப் பொருத்தது. ஜ்ஞப்தியுடைய ஜ்ஞப்தியினால் விசேஷிக்கப்ப டுகிறதில்லையன்றோ. அநிகிரவன், அநியத்தக்க வஸ்து, இவைகளோடு இணைபுரியாத ஜ்ஞானம் இவைகளோடே வேறான ஒருனொரு முயல்கொம்புபோன்ற ஜ்ஞாநமானது லௌகிகங்களையுடைய புத்திக்கு கோசரமல்லாததால் அந்த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்வவேண் டுமென்கிற விருப்பத்தால் அஹம் சப்த ப்ரயோகமானது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகாது. ஆகையால் ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸம்’ என்கிற ஸாமாநாதிகரணியம் தகாதது இரண்டு அந்தக்கரணங்களுக்கும் ஐக்யமில்லாமையாலும், அஹம் முதலிய சப்தங்களுக்கு முற் கூறப்பட்டுள்ள நியாயத்தால் அந்தக்கரணோபவியதமான ஜ்ஞப்திவாசித்வமில்லாமை யாலும். அஹம் மணுரபவம் இதுமுதலிய ஸாமாநாதிகரணியமும் பொருத்தமில்லாதது. ப்ராணன் முதலிய அசேதன வஸ்துவுக்கும் ஜீவனுக்கும் ஐக்யமில்லாமையால் ‘ப்ரா ணோஸம் ப்ரஜ்ஞாத்மா, அஹமேவேதம் ஸர்வம், மதத்ஸஸ்ர்வமஹம் ஸர்வம்’ இது முதலியதும் யுத்தமல்ல. அஹம் ஹரி; ஸர்வமிதம் ஜாநாதன்: என்று ஜீவனையும் ஈஸ்வரனையும் சொல்லுகிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும், அசித்தையும் ஈஸ்வரனையும் சொ ள்லுகிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரணியம் யுத்தமல்ல. ஜீவன் ஈஸ்வரன் இவ்விரண்டும் ப்ருதிவீ முதலியவைகளும் சிம்மாந்தத்தில் கல்பிதமாக இருப்பதால் கயி ற்றில் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸர்ப்பம், பூமியின் பிளவு, ஜுவதாரை, இவைகளைச்சொல் லுகிற சப்தங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று ஸாமாநாதிகரணிய மில்லையன்றோ. அத்யஸ்த வஸ்துக்களைச் சொல்லுகின்றவைகளான அஹம் ஹரி: ஸர்வம் இது முதலிய சப்தங் கள் அதிஷ்டானமாக இருக்கிற ப்ரஹ்ம ப்ரதன்ங்களுக்கே இருப்பதால் ஒரு அதிகா ரணத்தில் அதாவது ஒரு விசேஷ்யத்தில் இருத்தவென்கிற ஸாமாநாதிகரணிய கஷ்ட ணம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. ஆக்குநி யைச் சொல்லுகிற சப்தங்கன் வ்யக்திபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துவதுபோல அத்யஸ்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் அதிஷ்டானபர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன வென்றே வ்யுத்தபத்தி இல்லாமையால். ரஹத (வெள்ளி) சப்த த்திற்கு சுத்தித்வத்திற்கு ஆசிர்யமான த்ரவ்யத்தைச் சொல்லும் சுத்தி இருப்பதாக

வ்யுத்தபத்தி இல்லே யன்றே. அப்படிப்பட்ட வ்யுத்தபத்தியின் இன்மையானது கிப்பித்துண்டு முதலியதில் ரஜதம் முதலிய சப்தங்களுக்குப் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமான ரஜதத்வம் முகலிய தர்மங்களின் இன்மையால் ஏற்படுகிறது. அன்போ! அத்யஸ்த வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் அதிஷ்டானத்தில் முக்கிய வ்ருத்தியுள்ளவைகள். 'இதம் ரஜதம்' இது வெள்ளி என்கிற வ்ருத்திகளின் வ்யவஹாரத்தை மூலமாகக்கொண்ட வ்யுத்தபத்தி இருப்பதால் என்று கூறப்படுமேயானால் மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது. எந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற வ்ருத்தி பத்தால் சப்தப்ரயோகம் இன்றியமையாததாக ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அந்த சப்தப்ரயோகத்திற்கு அந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமை நிச்சயம். அதில் இதுசொல்லத்தக்கது. அத்யஸ்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற சப்தத்திற்கு அதிஷ்டான பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமையுண்டு என்பதில் ப்ராந்தியுள்ளவர்களின் ப்ரயோகம் மூலமா? அல்லது அறிஞர்களுடைய ப்ரயோகம் மூலமா? முதலாவது பக்டம் ஸரியல்ல, ரஜதத்திலும் முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவிலும் முறையே இது அப்யாஸத்தால் விஷயிகரிக்கப்பட்டதல்ல. அத்யஸ்த வஸ்துவுக்கு அதிஷ்டானமல்ல என்கிற புத்தியினாலேயே அங்கே ரஜத சப்த ப்ரயோகமிருப்பதுபற்றி அந்த ப்ரயோகமானது அத்யஸ்தத்தைச் சொல்லுகிற சப்தத்திற்கு அதிஷ்டான பர்யந்தமாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமையுண்டென்பதற்கு ஸாதகமாக இல்லாமையால்தான். தேவதத்த்வதர்மாவாஜ்ஞாநத்தினால் ஸம்பவீக்கிற தேவதத்த சப்த ப்ரயோகமானது தேவதத்த சப்தம் யஜ்ஞதத்தினால் சொல்வதில் மூலமாகாதன்றே. இரண்டாவது பக்டத்திலும் ரஜ்ஜுஸ்ஸரீப்ப: (கயீர் பாம்பு) என்கிற ப்ரயோகமானது ஸரீப்பசப்தமானது முன் அநாசோபித புத்தி மூலப்ரயோகாநுவாத ரூபமாக இருப்பதால் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயத்தில் சக்தியை கல்பிப்பதில் மூலமாக ஆகாது.

அன்போ! விசேஷ்யத்தை விட்டு இணைபுறியாத விசேஷணவாசக சப்தங்களுக்கு விசேஷ்ய பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை இஷ்டமானது. அத்த்யாஸத்தால் கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துவானது அதிஷ்டானத்திற்கு அதைவிட்டுப்புரிக்க முடியாத விசேஷணமாக இருக்கிறது. அது இருந்தால் அவபாஸிப்பதாலும் அதில் லாவிடல் அவபாஸமில்லாமையாலுமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. வேறு இடத்திலிருக்கிற விசேஷணத்துக்கு முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவை உத்தேசித்த அப்ருதக் ஸித்தி இல்லாமையாலும், அக்யாதி பக்டத்தில் அத்யஸ்தம் அதிஷ்டானம் இவ்விரண்டுமே இல்லாமையாலும், ம்ருஷாவாதி பக்டத்தில் மண்ணின் விவர்தமாக இருக்கிற குடம் முதலியதற்கும் அவித்யை என்கிற தோஷத்தினது விவர்தமாக இருக்கிற ரஜதத்திற்கு ஸ்வரணத்தைக் குறித்துப்போல முன்னிலையிலிருக்கிற வஸ்துவைக் குறித்து அப்ருதக் விசேஷணத்வ மில்லாமையாலும், ஆகையால் ஜீவேரூபவ ஸமாநாதிகரணம் யுக்கமன்று. மேலும், தத்த்வமஸி முதலிய வாக்கியங்களில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ருவாசகமாக இருக்கிற பதத்தோடு சேர்க்கைபெற்றிருக்கிற த்வம் முதலிய ஜீவவாசக பதமானது முக்கியார்த்தத்தை இழக்காமையினால் ஸமாநாதிகரணமா? அல்லது அதை இழத்ததனால்? முதலாவது பக்டத்தில் வஸ்துவுக்கு ஸவிசேஷத்வமும், தோஷத்திற்கு அர்ஹமாகவும் அநர்ஹமாகவுமிருக்கிற இரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் ஐக்யத்தின் அனுபவத்தியும். இரண்டாவது பக்டத்தில் ஜீவன் ப்ருஹ்மம் இந்த இரண்டுக்கும் ஐக்யம் ஸித்தியாகுது. ஜீவபாவம் மித்யையானதால் அதிஷ்டானமாத்ரத்திற்கு பாரமார்த்த்யமும் ஸித்தியாகுது. ப்ரக்ருத்யம்சத்தைச் சொல்லக் கருதப்பட்டிருக்கிற அர்த்தைக்யத்தை உணர்த்துவதில் முக்கியமான கருத்துள்ள ஸமாநஸிபத்திற்கு

அதனால் சொல்லக்கூறப்பட்டிராத அர்த்தைக்யத்தைப் ப்ரதிபாதிப்தில் ஸாமர்த்திய மில்லாமையாலும், அதனால் சொல்லக்கூறப்பட்டிராத வீசேஷண மித்யாத்வத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் ஸாமர்த்திய மில்லாமையாலும். ப்ரஹ்ருஷ்டோ ஜநபத: (தேச மானது அதிக ஸந்தோஷமுள்ளது). அக்திநீர்மாணவக: (சிறுவன் நெருப்பு) என்கிற இந்த இடங்களில் ஜபதத்திற்கும் ப்ரஹ்ருஷ்டமுள்ள வஸ்தவுக்கும், அக்னிக்கும் மாணவகனுக்கும் ஐக்யமும், ஜநபதத்வம் அக்னித்வம் த்வீவ்ரீண்டும் மித்யையானதால் அவைகளின் அதிஷ்டாநமாந்ராதிற்கு பாரமார்த்த்யமும் ஸி.க தியாதன்றே. ஜபதசப்தத்தால் வாச்யமான அர்த்தத்தைவிட வேறான வெளிப்பட்ட டிருக்கிற அர்த்தம் லக்ஷணவ்ருத்தியினால் உணர்த்தப்படுகிறது. த்வம் சப்தத்தாலோ வென்றால் வாச்யார்த்தத்தினது ஏகதேசமானது லக்ஷணையினால் உணர்த்தப்படுகிறது, ஆதலால் அதற்கு அத்தன்மையை விதிக்கும் பக்ஷத்தில் அதிஷ்டாணக்யமும் வீரோ தத்தால் ஜீவபாவமித்யாத்வமும் வித்திக்கிறதென்று சொல்லப்படுமையானால் அல்ல. ஜ்ஞாந்ர பதத்தோடு ஸமாநாதிகாணங்களுக வழங்கப்படுகிற த்வம் முதலிய சப்தங்களு ந்கு ஜ்ஞாப்தியுடன் வையதிகாண்யத்தினால் ஜ்ஞாப்தியை உணர்த்தும் தன்மை ஸித்தி யாததால் வாச்யார்த்தத்தினது ஏகதேசத்தில் லக்ஷண எவ்விதத்தாலும் சொல்வதற்கு ஸாத்தியப்படாது. அது வித்தித்தாலும் அதிஷ்டாணக்யமும் இதரமான ஆகார த்துக்கு மித்யாத்வமும் ஸித்தியாது. ஞாந்த்விருக்கிற பாவதத்திற்கு முன்னிலையி ல எறிகிற நெருப்பைக்கண்டு மலை நெருப்புப்பத்தி எளிகிறது என்று சொன்னால் மலை க்கும் நெருப்புக்கும் ஐக்யமும் தாழ்வரை முதலிய வேறு ப்ரதேசங்கள் மித்யையான தால் அதிஷ்டாண மாந்ராதிற்கு பாரமார்த்த்யமும் வித்தியாதன்றே. ஆகையால் சொல்ல உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிற ஏகத்வத்திற்கும் ஜீவபாவமித்யாத்வத்திற்கும் ஸித் திஇல்லை. ஆகையால் எல்லா ஸாமாநாதிகாண்யமும் ந்ருஷ்டாவாதிக்குந்கு விருத்தம்.

ஒளபாதிசமான பேதாபேத பக்ஷத்திலும் முக்கியவ்ருத்தியினால் ஸாமாநாதிகாண் யம்பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதில்லை. அதை நிரூபிக்கிறோம்—அந்த ஒளபாதிச பேதா பேதவாதி மதத்தில் ஈஸ்வரனே யன்றே ப்ரஹ்மம். ஜீவேஸ்வர்களுக்கும் அசித் தீஸ்வர்களுக்கும் க்வேசம் கர்மம் முதலியவைகளுககுத் தகுதியுற்றிருத்தல் அவைகளு க்கு தகுதியற்றிருத்தல், பரிணாமத்துடன் சேர்ந்திருத்தல், பரிணாமமில்லாமலிருத்தல், இப்படிப்பட்ட விருத்த ஸ்வபாவ ஸம்பந்தத்தால் அவைகளைச் சொல்லுகிற சப்தங் களுக்கு கடம் படம் முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல ஸாமாநாதிகாண்யமில்லை. பேதம் போல அபேதமுமிருப்பதால் அதற்கு உபபத்தி என்று பகரப்படுமேயானால், அல்ல. ஏதோ ஒரு ஆகாரத்தால் ஐக்யமிருந்தபோதிலும் ப்ரவ்ருத்தி நிஷ்த்தபாவாபாவ லக்ஷ ணமான விசேஷ்யமாசபேதமானது அறியப்படா நின்றிருக்கையில் ஸமாநாதிப்பதிக்கு ஐக்ய ப்ரதிபாதத்தில் ஸாமர்த்தியமில்லாமையால். எக்காரணத்தால் முதலாவதான பதத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்தைக் காட்டிலும் வேறு பதத்தால் உணர் த்தப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்திற்கு கொஞ்சகூட பேதத்தை ஸவ்றியாமலிருக்கிற அபின்னத்வமே ஸாமாநாதிகாண்யத்தால் அறியத்தக்கதாக இருக்கிறதோ அக்காரண த்தாலேயே யன்றே கண்டம் முண்டம் இரண்டுகளுக்கும் வ்யத்தி ஜாதி ஸ்வரூபத்தா லும், கடம் சராவம் இரண்டுகளுக்கும் காரயகாரண ஸ்வரூபத்தாலும், ஷோவுக்கும் வாலுக் கும் அவயவாவயவி பாவத்தாலும், அல்லது ஏகதேச ஏகதேசி பாவத்தாலும், பின்னத் வம் போல அபின்னத்வமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படா நின்றிருந்தபோதிலுங்கூட கண்ட: முண்ட:, கட: ஷீ சராவ:, கௌ: ஷீ புச்சம் என்று ஸாமாநாதிகாண்யம் கிடையாது.

உண்பரே ! ஸூசித * அசித இவ்விரண்டும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஏகதேசமாதலால் சுல்ல: க்ருஷ்ண: ரக்தஸ்சாயம்பட: (இந்த வஸ்த்ரமானது வெளுப்பாகவும் க்ருப் பாகவும் சிவப்பாகவுமிருக்கிறது) என்கிற ப்ரடோகத்தில் போல்வாடக்தம் விஷ்ணுஸ்த தா வ்யக்தம் புருஷ:கால ஏவச[†] இது முதலிய இடங்களில் ஸாமாநாதிகரண்யம் பொ ருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. இவ்வண்ணமல்ல † அவ்வாவயவிபாவமிருத்தபோதிலுங் கூட ‡ அங்குளி: புருஷ: (விரல் மனிதன்) என்று ஸாமாநாதிகரண்யம் காணப்படாமை யால். அறிஞர்களுக்குள் சிறந்தவரே ! சுல்ல:முதலிய சப்தங்களோடு ஒற்றுமை ஏன் இருக்கக்கூடாது?மறுமொழி உரைக்கப்படுகிறது-¶ படத்துக்கு அம்சபேதமும் சுல்லம் முதலிய சப்தங்களுக்கு படசப்த ச்ரவணத்திற்குமுந்தி ஒன்றோடொன்று ஸாமாநாதிக ரண்யத்தினது இன்மையும் இருந்தபோதிலுங்கூட § செளல்லயம் முதலியவைகள் அப்ருத வஸ்துவீசேஷணங்களாக இருப்பதால் விசேஷ்ய பர்யநதம் அர்த்தத்தை உணர் ததுகிற சுல்லம் முதலிய சப்தங்களோடு ஒன்று சேர்ந்து சித்ர சப்தத்தால்போல் சொ ல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்தைக்காட்டிலும் பட சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்திற்கு கொஞ்சமேனும் வேற்றுமை இல்லாமையால் ஸாமாநாதிகரண்யம். வெட்டுதல் முதலிய செய்கைகளுக்கு உறித்ததான கை முதலிய அவயவங்களுக்கு அவ யவியைக்குறித்து அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணீத்வம் இல்லை. வெட்டுதல் முதலிய செய் கையிலும் இத்தீரியங்கள் நாசமடையாமலிருப்பதாலும் அந்த அந்த § கோளங்கள் அந்தந்த இடத்தைவிட்டு நழுவாத ஸ்வரூபத்துடன் கூடி இருப்பதாலும். இவ்வண்ண மாகில் அருக்கப்பட்ட கை முதலிய அவயவங்களுக்குப்போல உயிர் துறந்த சரீரத்து க்கும் சித்ரமலும் நழுவாமலுமிருக்கிற ஸ்வரூபம் காணப்படுவதால் ஆக்மாவைக்குறித் து அத்தகு அப்ருதக்ஸித்தமானது ஏற்படலாமென்று சொல்லப்படுமேயானால்,அல்ல, சரீரமென்று பெயர் பெற்ற ௫ பூச ஸங்காதத்திற்கு சைநிலயம் ஏற்பட்ட பிறசே ஜ்வாதமா சரீரத்தைவிட்டு உத்த்ரமிப்பதால். ஜ்வாதமா சரீரத்தைவிட்டுப் போன பிறகு ஏறிந்தபோன வஸ்த்ரத்தில் வஸ்த்ரமென்கிற புத்திபோல முன் சரீரத்தில் சரீரபுத்தியானது ப்ராந்திரூபமாக ஏற்படுகிறது. வெட்டுகிற ஸமயத்தில் சிதிலமா காத அம்சங்களுடன்கூடின கை முதலிய அவயவங்களுக்கோ வென்றால். வெட்டின பிறகு சைநிலயம் என்பது விசேஷம். ஆகையால் அதைச்சொல்லுகிற சப்தங்கள் ஹஸ்தம் முதலியதைமாததிரம் சொல்லுகிற தன்மைவாய்ந்ததாக இருப்பதால். ஹஸ்தம் முதலிய அவயவங்களின் ஸங்காத ஸ்வரூபியான அவயவிக்கு ஹஸ்தம் முதலிய அவ யவங்களைக்காட்டிலும் வேற்றுமை இருப்பதால். வேற்றுமையின் இன்மையைக்காட்டு கிற ஏகத்வமானது ப்ரமாணவிரூத்தமாதலால் ஸமாந விபக்தியானது அதைப்ரதிபாதி ப்பதற்குச் சக்தியுள்ளதாக ஆகாது பெரியோரே ! ஹஸ்தத்வம் முதலியதாய்ங்கள் செளல்லயம் முதலியவைகளைப்போல புரிக்க முடியாதவைகளாக கட்டத்தினுடையது போல சரீரம் முதலியவற்றின் ஒரு பக்கத்தில் அதாவது ஒரு பாகத்திலிருக்கின்றன.

ஸூ சித்—அறிவுள்ள வஸ்து, * அசித—அறிவில்லாதது, ஏகதேசம்—அவயவம்.

† அவயவி—அவயவமுள்ளது, ‡ அங்குளி—விறல், ¶ படம்—வஸ்திரம்.

§ செளல்லயம்—வெண்ணிறம். § கோளகம்—அமைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்தானம்,

௫ ஸங்காதம்—சேர்க்கை.

ஆதலால் சக்ல:க்ருஷ்ண:பட: என்பதபேர ஹஸ்த: பாத: மனுஷ்ய: என்று சொல்வது யுத்தமாகும். யுக்தியை அறியாமையால் உலகம் ப்ரயோகிக்கிறதில்லை மறுமொழி கூறப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் விசேஷித்த அறிவுள்ளவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட யுக்தியை அறியாதவர்களாக இருப்பதால் சக்லம்முதலிய சப்தங்களை விசேஷ்ய பர்யந்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மை பொருத்தியவைகளாக ப்ரயோகிக்கிறார்கள். ஹஸ்தம் முதலிய சப்தங்களை அவயவிபர்யந்தங்களாக ப்ரயோகிக்கிறார்களில்லை. ஆகையால் அபிஜ்ஞர்களுடையவும் அநபிஜ்ஞர்களுடையவும் ப்ரயோகங்களுக்கு அனுகூலமாக வ்யவஸ்தாபகமான ப்ரமாணம் யுக்தி சொல்லத்தக்கது. அதைச் சொல்லுகிறார். சில அப்ருதக்ஷித்ததர்மங்கள் சிலவற்றின் ஏகதேசத்திலேயே தவறாமல் இருக்கின்றன, சிலது ஓரிடத்திலேயோ நேறு இடத்திலேயோ நியமமில்லாமலிருக்கின்றன. அவற்றுள் தவறாமல் ஏகதேசத்திலிருக்கிற தர்மவாசக சப்தங்கள் அந்த அந்த ஏகதேச பூதமாக இருக்கிற தாவ்யமாத்திரத்திலிருக்கின்றன. ஏகதேசமென்கிற ஜ்ஞாந்தை தவறாமல் உண்டிபண்ணுவதனால் ஹஸ்தம் முதலியவைகள் ஏகதேசக்களையே அறியப்படுகிறதுகளன்றோ, ஏகதேச வ்ருத்தி நியமமில்லாத தர்மவாசக சப்தங்கள் ஏகதேசத்வ ப்ரதிதி நியமத்தை இழந்து விசேஷ்யத்தில் வர்த்திக்கின்றன. ஆகையால் சக்லம் முதலிய சப்தங்களால் ஏகதேசத்தைவிட்டு அதற்கு ஆச்ரயமாத்திரத்தை உபஸ்தாபிப்பதால் அதனால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆச்ரயம்தக்காட்டிலும் படத்வாச்ரயத்திற்கு வேற்றுகை இல்லாமையால் படசப்தத்திற்கு ஸாமாநாதிகரணம் யுக்தமானது. ஏகதேசமாத்திரத்தை உணர்த்துகிற ஹஸ்தம் முதலிய சப்தங்களால் ஏகதேசியானது உணர்த்தப்படாமலிருப்பதுபற்றி ஹஸ்தம் முதலிய ப்ராதிபதிகங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுனதால் ஸாமாநாதிகரணம் யுக்தமன்று. ஏதாவது ஓரிடத்தில் ஸாமாநாதிகரணயமிருக்கும்மே யாகில் அந்த இடத்தில் ஹஸ்தம் முதலிய சப்தத்திற்கு அவயவியில் லக்ஷணையிலாவது மனுஷ்யன் முதலிய சப்தங்களுக்கு அவற்றின் ஏகதேசத்தில் லக்ஷணையிலாவது ப்ராதான்யம் முதலியதில் அபிப்ராயத்தினால் உபசாரத்தாலாவது அது இருக்கலாம். “சித்ரம் ஆகாசம்” என்கிற இடத்திலோ வென்றால், ஆகாசவத்திற்கு ஸுருதாய வ்ருத்தித்வமில்லாமையால் சித்ரத்தில் புஷ்கலமாக இருப்பதால் ஏகதேசத்தில் லக்ஷணை இல்லை. ஜீவத்வம் அசித்த்வம் முதலிய தர்மங்கள் உன்மதத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு நியதமான ஏகதேசத்திலிருப்புள்ளவைகளாதலால் அவைகளைச் சொல்லுகிற சப்தங்களோடு ஸுபவாணைச்சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு முக்கிய வ்ருத்தியினால் ஸாமாநாதிகரணயமில்லை

ஜயனே ! தலை, கை, வயிறு, கால், சரீரம் என்று ப்ரயோகம் காணப்படுகிறது. உண்மை, ஏராளமான எல்லா அவயவங்களையும் எடுத்துக்கூறுமிடத்தில் அவயவியான சரீரமானது அந்த அவயவங்களை விட வேறிட்டதாக இல்லாமையால் ஸாமாநாதிகரணம் ஸப்பவீக்கிறது, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஸாமாநாதிகரணயமோ வென்றால் ஏகதேசத்தில் லக்ஷணைப்ாஸங்கிப்பதால் அமுக்கியமே. இவ்வண்ணமாக சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்குள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஸுபவாணைச்சொல்லுகிறபத்தோடு ஸாமாநாதிகரணயமானது அயுக்தமாக ஆகும். ஏகதேசங்களைச்சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கு ஏகதேசியினிடம் சக்தி இல்லாமையால் “வ்யத்தம் விஷ்ணுஸ்ததா வ்யத்தம், ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர் புலாநிவிஷ்ணு: பூதாநி விஷ்ணுர் புலாநி விஷ்ணு:” என்றல்லவோ தனித்தனியாக ஸாமாநாதிகரணம். அவ்வண்ணமாகவே அஹம் ஸர்வம் என்று அசித்தையும் ஜீவனையும் சொல்லுகிற இரண்டு பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரணம் யுக்தமன்று. எல்லா இடங்களிலும் அமுக்கியமான வ்ருத்தி

யினல் ப்ருஹம் உணர்த்தப்படுவதனால் ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் அதே தோகும். முக்கியமான ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க அதை விட்டு அமுக்கிய வருத்தியை ஆசாயிப்பது ந்யாயமல்லாததால், ஸ்வபாவஸித்தமான பேதாபேதபக்ஷத்திலும் போத்தா- போத்யவஸ்து- சிவந்தா இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய அரேமென்று ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதால். அசித்துக்கும் ஜீவனுக்கும், அசித்துக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும், ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும், ஸாமாநாதிகரண்யமானது 'கட:சராவ:' என்பதுபோல் பொருத்தமில்லாதது என்கிற இந்த விஷயமானது நிலைபெற்றது. கொஞ்சமேனும் விசேஷ்ய பேதத்தை ஸஹியாததாகவே இருப்பதன் அபேதமானது ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் அறியத்தக்கதாக இருப்பதால் அவைகளுக்கு ப்ரஹ்மஸாமாநாதிகரண்யமும் சிந்திக்கத்தக்கது. ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிற பதங்களுக்கு ஸத்த்வம் த்ரவ்யத்வம் முதலிய ஸாதாரணகாரம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக ஆகுமேயானால் தத்த்வமஸி என்று சொன்னால் நீ ஸத்தாக இருக்கிறாய், நீ த்ரவ்யமாக இருக்கிறாய், என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகலாம். அப்பொழுது உபதேசம் பயனற்றது. ஒருவனாவது நான் ஸத்தல்லவென்றாவது நான் த்ரவ்யமல்லவென்றாவது நிலைக்கருணில்லையன்றே. வேறு ஸத்தோடு ஏதத்வமானது உபதேசிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. அந்த ஸாமாநாதிகரண்யமானது அறியத்தக்கதாக இல்லாமையால். ஸாமாநாதிகரண்யமானது முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷ்யத்திற்கு வேறுபத்தால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற விசேஷணைவாயத்தை அறிவிக்கிறதேஒழிய விசேஷணத்தோடு அன்வயித்திருக்கிற வஸ்துவந்தாததின் ஐக்கியத்தை அறிவிக்கிறதில்லையன்றே. "ப்ரஹ்மணஸ்த்வமஸி" (நீப்ரஹ்மணனாக இருக்கிறாய்,) என்று சொல்லப்பட்டால், த்வம் சபத்தால் குறிக்கப்பட்டிருப்பவனுக்கு வேறு ப்ரஹ்மணனோடு ஐக்கியமானது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதில்லையன்றே. பின்னையோ அவனுக்கு ப்ரஹ்மணத்வ விசேஷணத்தோடு வைசிஷ்ட்யமே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகையால் சொல்வதற்கு விரும்பப்பட்டிருக்கிற ஐக்கியத்தின் வரித்தி இல்லாமையால் உபதேசம் பயனற்றதே. அம்சவிசேஷண ஸாதாரணகாரம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமாகில், அப்பொழுது ப்ரஹ்மம் முதலிய சபதங்களுக்கு அதைவிட வேறான அம்சவாசியான பத்தத்தான் ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் விரோதம் உண்டாகும். எப்பொழுது நிரதிசய ப்ருஹத்வம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமோ அப்பொழுது நந்த்வமஸி என்று சொன்னால் நிரதிசய ப்ருஹத்தாக நீ இருக்கிறாய் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். அப்பொழுது அணுவாக இருக்கிற ஜீவனுக்கு நிரதிசய ப்ருஹத்தவ குண விரோதம். நீ நிரதிசயமான ப்ருஹத்வஸ்துவின் அம்சமென்று அர்த்தக்கொண்டால் ஏதேதத்தில் லக்ஷணை. ப்ரஹ்ம சபத்திற்கு ப்ருஹத்தாக இருக்கிற வஸ்துவின் ஏதேதம் முக்கியார்த்தமல்லவன்றே. இவ்வண்ணம் அஸாதாரணமீக இருக்கிற வேறு ஆகாரத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகக் கொண்டாலும் அனுபபத்தியானது காணத்தக்கது. ஆகையால் முன்று குத்ருஷ்டிகளுக்கும் விருத்தமாக இருக்கிற ஸாமாநாதிகரண்யமானது பாஷ்ய காரருடைய பக்ஷத்திலேயே முக்கியம். வேறு வ்யாக்கிவ்யானங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நிரவாஹத்தைவிட உம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நிரவாஹத்திற்கு என்ன வேற்றுமை? மேலும், ஆத்மபேதம் ஸித்தித்தாலன்றே சரீர சரீரிபாவம், அதே இல்லை. காலவிசேஷத்தில், ஐக்கியம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால், 'புருஷஸ்பாயுபாவேதெனவ்யேதே பரமாத்மி; ஸகாசாதாத்ம் நஸத்த்வதாத்மாந: ப்ரபவந்திஹி' இது முதலிய வாக்கியங்களால் சித் அசித் இரண்டுக்கும் உத்தத்தியும் ப்ரணயமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் கார்யம் காரணம் இரண்டும் ஒரே த்ரவ்யமாக இருப்பதாலும் ஒரே வஸ்துவானது சரீரமாகவும் சரீரியாகவும் ஆகாதன்றே.

சுருதிநாடும் தத்துவம்—சுவிதஸ்துமும் விதஸ்துமும் வரஸ்து வ ப்ருஷ்ட
 னொஹொமுகெந ஹொக்துகெந வெஸிதுகெந வ ஸுரூபவவெ
 சுரோஹுமும் காஸ்துந ப்ருதயம்—“சுலோகநீயீ ஸுஜிதெவிஸ்துதெதத்வம்
 ஸூரதெநா ரோயயா ஸஹிராஹம்” “ரோயானு ப்ருக்யுதிம் விஷ்ணுநாயி
 நனூ ரிஹெஸ்தாஸு” “கூரம் ப்ருயாநஜிதேதாக்காரம் ஹரம் காரா
 தூநாவீஸதெ ஷெவ வனகம்”; சுஜிதாக்காரம் ஹர ஐதி ஹொக்தா நி
 ஷிதஸ்துதெ, ப்ருயாநஜிதெநா ஹொமுகெந ஹரத்தி ஹரம் :
 “ஸ காரணம் காரணாயிவாயிவொ ந வரஸ்து கஸிஜிநிதா ந வாயி
 வம்” “ப்ருயாநகெத்யஜிவதிமபுனெஸம்” “வதிம் விஸ்துஸ்தா
 ததெஸ்தாரம் ஸாஸ்தம் ஸிவஜிவமதம்” “ஜோஜெள தாவஜாவீஸநீ
 ஸெள” “நிதெநா நிதூநாம் வெதநஸ்தெதநாநாநெகொ வஹு
 நாம் யொ விஷயாதி காரோநு” “ஹொக்தா ஹொமும் ப்ருரிதாரம்
 வ ரிக்ஷா” “தெயொரநு விஸ்தம் ஸூதத்யுநஸ்தெநெநா சுவிதாசு
 ஸீதி” “ப்ருயமாநூநம் ப்ருரிதாரஹ ரிக்ஷா ஜுஷ்டஸ்தெவ்நா
 ரிதக்யதெதி” “சுஜாநெகாம்நொஹிதஸுக்ருஷ்ணாம் வஹீம் ப்ருஜாம்
 ஜநயநீம் ஸுரூபவாஸு : சுஜா ஹெகொ ஜுஷ்டாநொநாமுஸெ
 தெ ஜஹாதெநாம் ஹுஷ்டஹொமாரிஜாநு” “ஸூரநெ வ்ருக்ஷ
 வாரூஷொ நிநெநாநீஸயா ஸொவதி ருஹூராதம் : ஜுஷ்டம்
 யதா வஸ்துத்யுநீஸரிஸு ரிஹிராதிதி வீதஸொகம்” ஐத்யாஷு”

ஸுதாவவி—சுஹார ஐதீயம் நெ ஹிநா ப்ருக்யுதிநாஷ்யா ||
 சுவரெயரிதஸ்துநாம் ப்ருக்யுதிம் விஜி நெ வரஸ்து : ஜீவஹுதாம் ரிஹா
 வொஹொயதெநம் யாயுதெ ஜமகம் || “ஸவஹுதாநி கெளதெய
 ப்ருக்யுதிம் யானி ரோகிஸ்தா : கஸ்தெய வுநஸ்தாநி கஸ்தாநெளவிஸ்து
 ஜாஜிஹம் || ப்ருக்யுதிம் ஸூரவஷ்டு விஸ்துஜாநி வுநம் வுநம் :
 ஹுதத்யுநிஜிம் கஸ்தெவஸம் ப்ருக்யுதெவஸாஸு ||” “ரோயயு
 கெஷண ப்ருக்யுதிஸ்துதெ ஸவராவஸு : ஹொதநாநெந கெள
 தெய ஜமகி வரிவததெ ||” “ப்ருக்யுதிம் வாரூஷம் நெவ
 விஷ்ணுநாநீ உஹாவவி :” “ரெ யொநிஜிஹு ஹதவிநு மஹம் டயா

ஜீஹத் | ஸஜீவஸூவுஹடுதாநாம் ததொ ஹவதி ஹாரத || ” ஐதி ||
ஜமஜெஞாநிஹடுதம் ஜஹக் ஸ்ரஹ ஜீயம் ப்ரஹுதூவுஹ ஹடுதஸூடு
ஹஜீவிஹஸூ யக் ; தஹிஹடுதநாவுஹ மஹடு யஹடுயொஜயாஜி,
ததொஜீதூதாஹிஹிஹடுதஸமடாஜெவாஹிஸூவரானாநாஜிநிஸூரானாம்
ஸஹடுதாநாம் ஸஜீவொ ஹவதிஹயுஹ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் இது உண்மையென்று அறியத்தக்கது. மேலே உதா
ஹரிக்கப்பட்டப்போகிற சில ச்ருதிகள் அசித் வஸ்துவுக்கும், சித் வஸ்துவுக்
கும் பரப்ராஹ்மத்துக்கும் முறையே போக்யத்வம் போக்த்ருத்வம் ஈசித்ரு
த்வம் என்கிற அஸாதாரண சூணங்களால் ஸ்வரூபத்தின் பாகுபாட்டைக்
கூறுகின்றன. ‘அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத்தஸ்மிம்ஸ்சாந்யோ மா
யயாஸந்நிருத்த:’ (இதன் பொருள்—ஆச்சர்ய சக்தியுள்ள பரமபுருஷன் இவ்
வுலகமனைத்தையும் இந்த ப்ரக்ருதியினின்று உண்டுபண்ணுகுளுன். அதில்
ஆந்த ப்ரக்ருதி காரயமான ஸம்ஸாரத்தில் பரம புருஷனைவிட வேறாக
இருக்கிற பரதந்த்ரஸேதனான ஜீவன் மாயையினில் (கர்ம பந்தத்தால்)
கட்டுப்படுத்தப் பட்டிருக்கிளுன்.) மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநந்து
மஹேச்வரம் - ஸூரம் ப்ரதானம்நுதாஸூரம் ஹா: ஸூராத்மாந வீஸதே
தேவ ஏக:’ இவைகளின் பொருள்- ப்ரக்ருதியை மாயையென்றும் மஹேச்
வரனைமாயையுடையவ னென்றும் அறியவேண்டும். ஸூரமென்பது ப்ர
தானம்-ப்ரதானத்தை தனக்கு போக்யமாக ஏற்றுக்கொள்பவனான ஜீவாத்
மா அஸூர சப்தவாச்யன், அழிவற்றவன், நிகரில்லாதவனான பரமபுருஷன்
ப்ரதானத்திற்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ிநியந்தாவாக இருக்கிளுன்) ‘அமருதா
ஸூரம் ஹா:’ என்று ஸ்ரீ போக்தா நிந்தேசிக்கப்படுகிளுன். ப்ரதானத்தை
தனக்கு போக்ய வஸ்துவாக ஸ்வீகரிப்பவனான ஜீவாத்மா ஹான் என்று
சொல்லப்படுகிளுன். ‘ஸகாரணம் கரணாதிபாதிபாதிபோ ந சாஸ்ய கர்ஸிஜ்ஜநி
தா ந சாதிப:’ (அந்த பரமபுருஷன் எல்லாவற்றுக்கும் காரணம். இந்தரி
யங்களுக்கு அதிபதியாக இருக்கிற ஜீவனுக்கும் அவன் தலைவன். இவனை
உண்டு பண்ணினவன் யாருமில்லை. இவனுக்குத்தலைவன் ஒருவனுமில்லை)
‘ப்ரதான ஸேஷ்தாஜ்ஞபதிர் குணேச:’ - ப்ரக்ருதிக்கும் ஸேஷ்தாஜ்ஞ னென்
கிற ஜீவனுக்கும் அவன் இறைவன். குணங்களால் பெருமை வாய்ந்தவன்.
பதிம்விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்யதம் (உலகமனைத்துக்கும்
ரஹுகளை இருப்பவனும் தனக்குத்தானே இறைவனை இருப்பவனும் நித்
யனும் மங்களகரனும் பக்தர்களை ரஹிக்கிற விருத்தத்தினின்று நழுவாதவ

னும்) ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜாவிசரீ டௌ. (ஜ்ஞாநாச்ரயனாகவும் ஜடமாக வயிருக்கிற ஜீவனும் ப்ரக்ருதியும் அஜ சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன இவ்விரண்டுக்குள் ஜீவன் ப்ரக்ருதிக்கு போக்தாவாக இருப்பதால் ஈசன். அவனுக்கு உடன்பட்டிருப்பதால் ப்ரக்ருதியானது பாதந்த்வஸ்து). நித்தியோநித்தியநாம் சேதநஸ்சேதநாநாம் ஏகோபஹூநாமயோவிததாதிசுகாமான் (ஒரு நித்தியனான சேதனன் நிதயர்களான அனேக சேதனர்களுக்கு காமங்களை (அபிஷ்டங்களை) உண்டு பண்ணுகிறான்). போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதா ரஞ்சமத்வா- (கர்மபலன்களுக்கு போக்தாவாக இருக்கிற ஜீவன் போக்யமான ப்ரக்ருதியையும் நியந்தாவான ப்ரமாத்மாவையும் நினைத்து) தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஸந்நன்னயோபிசாகசீதி- (அந்த இரண்டு சேதனங்களுக்குள் ஒரு சேதனன் அதாவது ஜீவன் கர்மபலனைருகியுடன் அனுபவிக்கிறான். மற்றொருவன் அதாவது ப்ரமாத்மாவானவன் கர்மபலனை அனுபவியாமல் ஸாக்ஷியாக இருந்துகொண்டு அபிமுகமாகப் ப்ரகாசிக்கிறான்)- ப்ருதகாத்மநம் ப்ரேரிதாரஞ்சமத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி- (ஜீவனையும் ப்ரேரகனான ப்ரமாத்மாவையும் வேறுபட்டிருப்பவர்களென்று எண்ணி உபாஸித்து அப்படிப்பட்ட உபாஸனத்தினால் ப்ரஸன்னனானபரம புருஷனால் ப்ரீதியுடன் கடாஷித்கப்பட்டிருக்கிற ஜீவன்மோக்ஷத்தை அடைகிறான்)- அஜாமேகாம் லோஹித சக்லக்ருஷ்ணம் பஹவீம்ப்ராஜாம் ஜநயந்தீம் ஸருபாம் - அஜோஹ்யேகோ ஜுஃஃமானோதுசேதே ஜஹாந்த்யேநாம் புத்த போகாமஜோன்ய: - (சிவப்பு, வெளுப்பு கருப்பு நிறங்களுள்ளதும் அதாவது ரஜஸ் ஸத்வம் தமஸ் ஃ.ன்கிற முக்குணங்களுள்ளதும் தனக்கு ஸமானமான அனேக கார்யங்களை உண்டுபண்ணுகிறதும் ஒப்பற்றதும் நித்தியமாயுமிருக்கிற ப்ரக்ருதியை பிறப் பில்லாதவனான ஒருவன் ஜீவன் ப்ரீதியுடன் கூடினவனாக அனுபவிக்கிறான். ஜீவவர்க்கங்களாலனுபவிக்கப்படும போகங்களுக்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதியைபிறப் பிறப்பில்லாதவனான மற்றொருவன் அதாவது ப்ரமாத்மா கொஞ்சமேனும் தனக்கு ஸம்பந்தமின்றி இழந்து விடுகிறான்). 'ஸமானே வ்ருசேஷ புருஷோ நிமக்நோ அரீசயா சோசதி முஹ்ய மாந:-ஜுஷ்டம் யதாபஸ்யத்யயம்யீசமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதசோக: (ஒரு சரீரத்திற்குள் ஜீவன் ப்ரவேசியாநின்றவனாக ப்ரக்ருதியினால் மயக்கப்படா நின்றனாகொண்டு அதில் பரமபோக்ய புத்தியினால் அமிழ்ந்து துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான். அவ்வண்ணம் துக்கானுபவமுள்ள ஜீவன் எப்பொழுது தன்னைவிட விலக்ஷணமாகவும் தனக்கு நியந்தாவாகவுமிருக்கிற அந்த பரம புருஷனையும் அவனுடைய மஹிமையையும் நன்கு உணர்கிறானே அப்பொழுது இவன் ஸம்ஸாரதுக்கத்தை இழந்தவனாக ஆகிறான்.)

ஸ்மருதியிலுங்கூட அதாவது பகவத்கீதையிலுங்கூட 'அஹங்காரஇதீ யம்மே பின்னா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா-அபரேயமிதஸ்த்வ ந்யாம் ப்ரக்ருதம் வித்திமே பராம் - ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் - ஸர்வ

பூகாசி கௌந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்திமாமிகாம்-கல்பக்ஷயே புநஸ்தாநி கல்பாதௌ விஸ்ருஜாய்யஹம், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமிபுந:புந:-பூதக்ராம மிமம் க்ருதஸ்நமவசம் ப்ரகருதேர்வசாத்-மயாத்யக்ஷண ப்ரக்ருதிஸ்ஸுபதே ஸசராசரம- ஹேதநானேந கௌந்தேய ஜகத்நிபர்வர்ததே-ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி' மமயோ நிர்மஹத் ப்ரஹ்ம தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்பஹம்-ஸப்பவஸ்ஸர்வபூதநாம் ததோபவதிபாரத-என்று- (இந்தசுலோகங்களுக்கு ப்ரபொருள்-கந்தம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியனப்ருதிவீ ஜலம்முதலிய பஞ்சபூதஸ்வரூபத்தாலும் மனதுமுதலிய பதினேருஇந்திரியஸ்வரூபத்தாலும் மஹதஹங்கார ரூபத்தாலும் எட்டுவிதமாக பிறிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதியை என்னுடையதென்று அறிவாயாக- இது என்னுடைய அப்ராதான ப்ரக்ருதி. ஹேபாகுபல முள்ளவனே! இந்தசேதந போக்யையான அசேதந ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் விஜாதீயமான ஆகாரத் துடன்கூடியதும் அந்த அசேதந ப்ரக்ருதிக்கு போக்த்ரியாக இருப்பதால் ப்ரதானமாக இருப்பதும் சேதநஸ்வரூபினியுமான ப்ரருதியையும் என்னுடைய தென்று அறிவாயாக- எதனால் இந்த அசேதநமாக இருக்கிற உலகமனைத் தும் தரிக்கப்படுகிறதோ- ஹே குந்தீ புத்ர! ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான எல்லாபூதங்களும் எனக்கு சரீரமாக இருப்பதும் தமஸ் சப்தத்தால் சொல்லத் தக்கதும் நாமரூபவிபாகாநர்ஹமாகவுமிருக்கிற என்னுடைய ப்ரக்ருதியை நான்முகனுடைய ஆயுள் முடிவடையும் தருணத்தில் (என் ஸங்கல்பத்தால்) அடைகின்றன அதாவது ஸ்தூலமான ப்ரபஞ்சமனைத்தும் ஸுக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதியில் லயமடைகின்றன. நான் அவைகளை மீண்டும் கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன். என்னுடையதாகவும் விசித்திர பரிணாமமுள்ளதுமான, ப்ரக்ருதியை எட்டு விதமாக பரிணமிக்கச்செய்து ஜகன்மோஹினியாகவும் குணமயியாகவுமிருக்கிற ப்ரக்ருதிக்கு வசப்பட்டிருத்தலால் அவ்வதந்த்ரமாக இருக்கிற தேவதீர்யங் மனுஷ்ய ஸ்தாவராத்மகமாக நான்குவிதமாய் பிறிவடைந்திருக்கிற இந்த பூதக்ராம மனைத்தையும் நான் மறுபடியும் மறுபடியும் அந்த அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன். ஆதலால்சுஷ்ரூர்களுடைய கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி என்னுடைய ப்ரக்ருதியானது ஸத்யஸங்கல்பனும் தலைவனுமான என்னால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு சராசரங்களுடன்கூடிய உலகத்தை உண்டிபண்ணுகிறது. ஹேகுந்தீ நந்தன! இந்தசுஷ்ரூர்கர்மாநுகுணமான என்னுடைய ஈக்ஷணரூபமான ஹேதுவினாலன்றோ உலகமானது அடிக்கடி தோன்றுவதும் மறைவதுமாக இருந்துகொண்டு சுழன்று வருகிறது. ப்ரக்ருதி, புருஷசப்தவாச்யனான ஜீவன், இவ்விரண்டையும் அநாதியாக இருப்பவைகளாக அறிவாயாக. பாதவம்சத்திலுதித்தவனே! ஸ்தூலரூபமாக இருக்கிற எல்லா உலகத்துக்கும் காரணபூதமான என்னுடைய காரணவஸ்தையிலுள்ள தமஸ் சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க யாதோரு ஸுக்ஷ்ம ப்ரக்ருதியுண்டோ அந்த அசேதந ப்ரக்ருதியினிடம் சேதந புஷ்ட ரூபமான கர்ப்பத்தைநான்

உண்டு பண்ணுகிறேன். அதனால் பிரமன் முதலாகவும் புல் ஈராகவுமிருக்கிற எல்லா பூதங்களும் உண்டாகின்றன. ஐசத்துக்குக்காரணமாக இருக்கிறதும் மஹத்தான ப்ரபஞ்சரூபமாக பரிணாமசக்தியுள்ளதுமான என்னுடைய ப்ரக்ருதி என்று பெயருள்ள பூத ஸூக்ஷ்மரூபமான யாதொரு அசித்வஸ்துவுண்டோ அதில் சேதமென்று பெயருள்ள கப்பத்தை நான் சேர்ப்பிக்கிறேன், அவ்வண்ணமாக என்னால் செய்யப்பட்டுள்ள சித்தித் ஸம்ஸர்க்கத்தால் தேவன் முதலாக ஸ்தாவரம் ஈராக அசித்துக்களுடன் சேர்க்கை பெற்ற எல்லா பூதங்களுக்கும் ஸம்பவமுண்டாகிற தென்று அர்த்தம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

ஐகையால் ஸ்வரூபபரிணாம பகூத்தாலேயே நிரவாஹம் கிறப்புற்றதென்கிற ஸந்தேஹத்தை பரிஹரிப்பதற்காகவும், எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் முக்கியார்த்தத்வத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவும் அந்தந்த இடங்களில் சிதருண்டதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்ஷி ஜன்று சேர்த்துக் காட்டுவதனால் அநாயாஸமாக அவைகளை மனதினால் க்ரஹிப்பதற்காகவும் தொடங்குகிறார்— அத்ரோதீம் நதீவம் என்று. 'போக்யத்வேஹ போக்த்ருத்வே நச' என்கிற இடத்திலுள்ள ச சப்தமானது விசேஷமின்றி ஈசிதவ்யங்களாக இருப்பதுபற்றி அவ்விரண்டுக்கும் ஒரு சோஷ்டியில் ப்ரவேசத்தைக் காட்டுகிறது. அஸமாந்மாயீ என்கிற இடத்தில் மாயாசப்தத்தின் பொருளை நிர்ணயம் செய்வதற்காக எடுக்கிறார்—மாயாந்நு ப்ரக்ருதீம் என்று. அன்ய சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க வன் ஆத்மா என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காகச் சொல்லுகிறார்— க்ஷரம் ப்ரதானம் என்று. ப்ரக்ருதமான அர்த்தத்தைவிட வேறுபொருளை உணர்த்துவதில் இந்த சப்தத்திற்கு ப்ரவீக்தி அதிகமாதலால் அந்த அப்ரக்ருதார்த்த விஷயமான ப்ரமத்தைப்போக்குவதற்காக ஹா சப்தத்தை வ்யாக்கியானம் பண்ணுகிறார்— ப்ரதானம் என்று. இந்த இடத்தில் -'வ்யக்தா வ்யக்தம் பரதேவிச்வமீச:' என்கிற முந்தின வாக்கியத்தில் ச்ரவணமிருப்பதால் தார்யத்வதாராகத்வ ரூபமான பேதமும் வித்தித்தது. ஈச்வர ஈசிதவ்யதா ரூபமான பேதத்தையும் காண்பிக்கிறார்—ஸகாரணம் என்று. காரண திபாதிபசப்த வ்யாக்கியானத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறார்— ப்ரதானம் என்று. குணேச:- ஸத்வம் ரஜஸ்தமஸ் என்கிற குணங்களுக்கு நியந்தாவாக இருப்பவர். தனக்கு மேலான அதிகாரி இல்லை என்பதைக் காண்பிக்கிறார்—பதீம் என்று. இதனால் சேஷ சேஷித்வ ரூபமான பேதமும் வித்தித்தது. ரக்ஷணமென்கிற க்ரியையை உணர்த்துகிற 'பா' தாதுவினின்று நிஷ்பன்னமாக இருப்பதால் பதி சப்தமானது ரக்ஷனைச் சொல்லுகிறது, சேஷியைச் சொல்லுகிற தில்லை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. சேஷியினிடத்தில் இந்த பதி சப்தம் ரூபமாக இருப்பதால். அங்ஙனமில்லாவிடில் 'கமேர்டோ:' என்று டோப்ரத்யயாந்தமானகமிதாதுவினின் நிஷ்பன்னமாக இருப்பதால் கோ சப்தமானது மனுஷ்யன் முதலியதற்கு வாசகமாக ஆகவேண்டியதாக ஏற்படும். நடையுள்ள எல்லா வஸ்துக்களிலும் ப்ரயோகமில்லாமையாலும் நின்றுகொண்டிருக்கிற கோவினிடத்திலும் கோ சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதாலும் அங்கு ரூப சக்தியானது ஆச்ரயிக்கப்படுகிற தென்று சொல்லப்படுமேயானால் இவ்வண்ணமாகவே, வ்ருத்தௌச

மாதாபிதரேன ஸாத்வீபார்யாஸுத: சிசு: - அப்யகார்ய சதம் க்ருத்வா பர்தவ்யா மனு
 ரப்ரவீத், இதன் பொருள்— வயதுசென்றவர்களாக இருக்கிற தாய் தந்தைகளையும்
 பதிவரதையாக இருக்கிற மனைவியையும் சிறவனாக இருக்கிற புத்திரனையும் பம்பல
 அகார்யங்களைச் செய்தாவது காப்பாற்றவேண்டுமென்று மனு சொல்லி இருக்கிறார்—
 என்கிற நியாயத்தால் மாதா பிதாக்களை ரக்ஷிக்கிற புத்திரனிடத்தில் பிதா முதலியோர்
 களை அபேக்ஷித்து, பதிசப்த பாயோகமில்லாமையாலும், வாஸக்ருதும் முதலியவை
 களை ரக்ஷிக்காமலிருந்தபோதிலும் ஸ்வாமியினிடம் பதிசப்த பாயோகத்தாலும் சேஷி
 யினிடம் பதி சப்தம் ரூடமாக இருக்கிறது. அப்படியே ‘தாஸபூகாஸஸ்வத ஸ்ஸர்வே
 ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:’ இதன் பொருள்— எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு
 சரிதா: - நந்த்ரு நந்தவ்யபாவோயம் ந பாயோஜந பூர்வக: . (இதன் பொருள்— தனக்கு
 மேல்பட்டவனில்லாத சேஷியாக விளங்குகிற ஸ்ரீமந்ராராயணன் நமஸ்கரிக்கத்தக்க
 வன். மற்றவர்கள் வணங்குகிறவர்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்) இந்த நமஸ்
 கரிக்கிறவனாக இருத்தலும் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறவனாக இருத்தலென்கிற தன்மையும்
 பாயோஜநத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டதல்லவென்று தாஸசேஷ சேஷி சப்தங்களின்
 பாயோகமானது ி பகவத்சாஸ்த்ரங்களில் காணப்படுகிறது. பதி முதலிய சப்தங்களில்
 எல்லாமலிருந்தபோதிலும்கூட ‘வ்ரீஹீந் ப்ரோக்ஷத்?’ (பொருள்— நெல்லுகளை சுத்த
 தீர்த்தத்தால் மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ப்ரோக்ஷணம் செய்கிறான்) இது
 முதலிய இடங்களில் த்வீதியாலிபக்தி கேழ்க்கப்படுவதால் ப்ரோக்ஷணம் முதலிய
 வற்றுக்கு வ்ரீஹி முதலியவைகளைக்குறித்து சேஷத்வம் போல ‘யஸ்யாத்மாசரீரம்’
 இது முதலியதால் ஜகத்துக்கு பரமாத்மாவைக்குறித்து சரீரத்வமானது அறியப்பட்ட
 ரூபத்தாலும், சரீரத்துக்கு பராயோஜனத்தின் பொருட்டே இருத்தலென்கிற ஸ்வபா
 வம் ‘ஸுமகாத: பாராத்மத்வாத்’ இது முதலியவைகளால் ப்ரஸித்தமாக இருப்பதாலும்
 ஜகத் ப்ரஹ்மம் இரண்டுக்கும் சேஷ சேஷிபாவம் ஸித்தித்தது. ஆகையால் எவ்வாறு
 அர்த்தம் இங்கு கூறப்பட்டிருக்கிறதோ இதே ஸரியானது. வேறுவிதத்தாலும் பேத
 த்தின் ஸித்தியைக் காண்பிக்கிறார்—ஜ்ஞாஜ்ஞேன ஒன்று. உத்பத்தி ப்ரளயபாவ ப்ரதி
 பாதனத்தைக் காண்பிக்கிறார்—நித்யோ நித்யாநாம் என்று. வேறு ஆகாரத்தாலும்
 பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்—போகீநா என்று. பகவானுக்கு தோஷ லேசஸம்பந்த
 த்தின் இன்மையைக் காண்பிக்கிறார்—தயோ: என்று. பேதஜ்ஞானமானது மோக்ஷத்தி
 ற்கு ஹேதுவென்று கூறுகிறார்—ப்ருதகீ என்று. முக்தியில் பேதத்தைச்சொல்லுகிறார்—
 அஜாம் என்று. ஜீவன் ஈச்வரன் இருவர்களுக்கும் தன் படியாகவே இருக்கிற பேதத்
 தையும் விசேஷங்களுடன் சோந்திருத்தலையும் ஸ்பஷ்டமாக்குவதற்காகச் சொல்லு
 கிறார்—ஸமாநே என்று ப்ருதக்ஷவ ஜ்ஞானமே மோக்ஷோபாய மென்பதில் கருத்து
 ள்ள இரண்டு வாக்கியங்களின் மத்தியில் ‘அஜாமே காம்’ என்கிற பதங்களைத்தொடக்க
 த்தில் கொண்ட வாக்கியம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸமாநே வருகென, அஜாமேகாம்,
 என்கிற வாக்கியங்களுக்கு ப்ரதானமாக இருத்தல் ப்ரஸங்கத்தால் வருதலென்கிறகுண
 க்களின் ஸாமயத்தால். ஜுஷ்டம் - ப்ரீதியுடையவனை.

ஸ்மிருதாவபி என்று. எட்டு விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதியானது
 என்னுடையது என்கிற இந்த வசந்தினால் காரணாவஸ்தையிலும் பேதம் ஸித்தித்தது.

கல்பகூடியத்தில் என்னுடையதான் பரக்ருதியை அடைகின்றன என்கிற இடத்திலும் அப்படியே, 'பரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி' என்கிற இடத்திலும் அகன் வரித்தி, 'மயாத்யகேஷண' என்கிற இடத்திலோ வென்றால் ஸ்வபாவங்களின் அஸங்கர்யமும் காரணவஸ்தையில் பேதமும் வித்திக்கின்றன. 'பரக்ருதிம்' என்கிற இடத்தில் அநாதித்வமானது கண்டோக்தமாக இருக்கிறது. 'மமேகி' என்கிற இடத்திலுங்கூட காரணவஸ்தையில் பேதவித்தி ஏற்படுகிறது. உதாஹரிக்ஷப்பட்டிருக்கிற ஸ்ம்ருதிவசநங்களில் வ்யாக்கியானம் செய்யத்தக்க அம்சத்தை வ்யாக்கியானம் செய்கிறார்—ஐகத்யோநி என்று. ஐகத்யோநி சபத்ததால் 'த்ரிருணம் தஜ்ஜைகத்யோநி:' என்கிற வசனம் நினைக்கும்படி செய்விக்கப்படுகிறது. கார்யாவஸ்தையை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக பூதஸூக்ஷ்மமென்று உரைக்கப்பட்டது.

வனவம் லொக்துலொக்துரூபெணாவல்லிதயொஸுவட்டாவல்லாவ
 ஸ்திதயொஸ்திதவிதொஃ வரஃபொருஷஸாரீரதயா தனியாபிஜெகை
 ததபுயகஸ்திதிம் வரஃபொருஷஸு வாதீகூரோஹஃ காமுந
 முதயஃ “யஃ ப்ருயிஷாந் திஷ்டந், ப்ருயிஷா சனெரொ, யம் ப்ருயி
 வீ ந வெடி, யஸு ப்ருயிவீ ஸாரீரம், யஃ ப்ருயிவீனெரொ யபியதி”
 ஐத்யூரஹு “ய சூதீதி திஷ்டநாதீநொனெரொ யபிதீந் ந வெடி,
 யஸுநாதீர ஸாரீரம், ய சூதீநனெரொ யபியதி, ஸ த சூதீநயட்டா
 பிபேதஃ” ஐதி । தயா— “யஃ ப்ருயிவீனெரொ ஸஹுநஸு ப்ரு
 யிவீ ஸாரீரம், யம் ப்ருயிவீ ந வெடி” ஐத்யூரஹு “யொநகூரனெ
 ரொ ஸஹுநஸுநகூரம் ஸாரீரம், யநகூரம் ந வெடி, —யொ ப்ருத்யு
 நெரொ ஸஹுநஸுந ப்ருத்யுஸாரீரம், யம் ப்ருத்யுநட் வெடி, வநஷ
 வவட்டாநொந்ரொதீநவஹதவாஷ்டா திஷ்டொ டெவ வநகொ நாரா
 யணஃ” ; ஐத்யூ ப்ருத்யுஸநெஷ்ட ததீஸுஷ்வாவ்யம் ஸநகூரவஸ்திதி
 அஸ்திதீயதெ ; சஸுநாநெவொவநிஷடி— “சஸுநகூரெந்ரொ வீய
 தெ, சகூரம் ததீஸி வீயதெ” ஐதி வநநாஸ । “சனெப்ருவிஷ
 ஸாஸா ஜநாநாம் ஸவட்டாந்” ஐதி ஐ ॥

ஊனம் ஸவடூவஸூவஸூதித்தித்தி அஸு ஸுஸுரதயா ததகாரம்
 வரபிவாஸு ஊனவ காயடூவஸூ காரணாவஸூஜிமடி, குவெணாவஸூ
 த ஊத்தித்திடிடும் ஜூவயிதம் காரஸுத ஸுதயம் காயடூவஸூ கார
 ணாவஸூஜி ஜிமடி ஸ ஊனவெதூஊம்—“ஸஜெவ ஸொஜெஜிஜிஜி
 வஸீசு, ஊனகஜெவாதித்திம், தஜெகத, வஊ ஸூம் ஸுஜாயெயெதி

ததெஜொஸுஜத ”ஐதிராஸு, “ஸநுநுலொஸொஜெஜொஸுபுடாஃபு
ஜொஸுஜாயதநாஸுததிஷ்டாஃ । னெநதாஜுஜிஃ ஸவபுஃ தஹுத
ஸநுஜா ததுஜெஜெதகெதொ ”ஐதி । தயா, “ஸொகாஜயத
பெஹு ஸுாஃ ஸுஜொபெயெதி । ஸதவொதவுத । ஸதவ
தஹு । ஐஃ ஸவபுஜெத ”ஐதிராஸு, “ஸதநுநுதநு
ஸதஜெபு” ஐதிராஜாஃ ॥

[illegible]

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இவ்வண்ணம் பேரீக்தாவாகவும் போக்யரூபமாகவு மிருக்கிறதும் எல்லா நிலைமகளுடனும் கூடி இருப்பவைகளுமான சித் அசித் இரண்டும் பரமபுருஷனுக்கு சரீரமாக இருப்பதுபற்றி அவனால் நியமிக்கப்பட்டதக்கதாக இருப்பதால், அந்தபரமபுருஷனை விட்டுத்தனித்திராமல் அவனோடேயே எப்பொழுதும்சேர்ந்தே இருக்கிறோம், பரமபுருஷனுக்கு ஆத்மம், வக்தையும் சிவச்ருதிகள்கூறுகின்றன அந்தச்ருதிகளாவன-‘ய:ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம்ப்ருதிவீநவேத, யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், ய:ப்ருதிவீ மந்தரோ யமயதி’ (இதன் பொருள்- எவன் ப்ருதிவியிலிருக்கிறானோ ப்ருதிவிக்குள் விருக்கிறானோ எவனை ப்ருதிவீ அறியாதோ எவனுக்கு ப்ருதிவீ சரீரமோ

எவன் ப்ருதிவிக்குள் ப்ரவேசித்து நியமனம் சேய்ச்சுளு) என்பதொடங்கி 'ய ஆத்மநி திஷ்டந், ஆக்மநோந்தரோ, யமாத்தமாநவேத, யஸ்யாத்மா சரீரம். ய ஆத்மாநமந்தரோ யமபதி, ஸத ஆத்மார்த்யாம்ய ம்ருத: (பொருள்-எவன் ஆத்மாவினிடத்திலிருக்கிறானோ-ஆத்மாவுக்குள் ப்ரவேசித்திருக்கிறானோ, எவன் ஆத்மா அறியாதோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள்ளே இருந்து நியமனம் பண்ணுகிறானோ, அவன் உனக்கு அந்தர்பாய், அழிவற்றவன், அல்லது அவன் மோக்ஷமளிப்பவன்) அப்படியே. 'ய: ப்ருதிவிமந்தரே ஸஞ்சாரம் யஸ்ய ப்ருதிவி சரீரம், யம் ப்ருதிவி ந வேத' என்று தொடங்கி யோக்ஷரமந்தரே ஸஞ்சாரம், யஸ்யாக்ஷரம் சரீரம், யமக்ஷரம் நவேத, யோ ம்ருத்புமந்தரே ஸஞ்சாரம், யஸ்ய ம்ருத்புச்சரீரம், யம் ம்ருத்புர் நவேத, ஏஷ ஸர்வஸ்துதார்தராத்மா அபஹத பாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:.' இந்த இடத்தில் ம்ருத்பு சப்தத்தால் தமச் சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைபுடன் கூடிய அசித்வஸ்து சொல்லப்படுகிறது. இதே உப நிஷ்த்தில் 'அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே அக்ஷரந்தமஸீலீயதே' என்கிற வசனத்தினால் பரமாத்மாவுக்கு சித்துக்களும் அசித்துக்களும் சரீரங்களென்று நன்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "அந்த:ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" என்றும் (பொருள்-எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிற பரம்புருஷன் ஜீவன்களுக்குள் ப்ரவேசித்து நியமனம் பண்ணுகிறான், இவனும் சேதநா சேதநங்களுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் சரீராதம்பாவம் பவித்தது

இவ்வண்ணம் எல்லா நிலைமைகளுடன் கூடி இருக்கிற சித்திவஸ்துக்களே சரீரமாகவுடையவனுதால் அந்த சித்திவஸ்துக்களை ப்ரகாரமாகக்கொண்ட பரம்புருஷனே கார்யாவஸ்தைபுடனும் காரணாவஸ்தைபுடனுங்கூடி ஜகத்புரமாக இருக்கிறான் என்கிற இந்த அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகவே சில ச்ருதிகள் கார்யாவஸ்தைபுடனும் காரணாவஸ்தைபுடனும் கூடிய ஜகத்தானது அவனே என்று சொல்லின. அந்த ச்ருதிகளாவன- "ஸதேவ ஸோமயேதமக்ர ஆலீத், ஏகமேவாத்விஜீயம் - ததைக்ஷத, பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேயேதி தத் தேஜோ ஸ்ருஜத்" என்று. தொடங்கி, "ஸர்வஸூக்ஷ்மம் யேமாஸ்ஸர்வா: ப்ராஜாஸ்ஸதாயதநாஸ்ஸத:ப்ரதிஷ்டா: ஐததாத்தியமிதம் ஸர்வம், தத்ஸத்யம், ஸஆத்மா, தத்த்வமஸி ச்வேதகேதோ" என்று- (இந்த ச்ருதிகளுக்குப் பொருள் - ஹே ஸோமபாநத்திற்குத் தகுதியுள்ளவனே! நேரில் காணப்படுகிற இந்த சித்திதாத்மகமான ப்ரபஞ்சமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தி அதாவது ப்ரளயகாலத்தில் ஸத் என்கிற சப்தத்துக்கு வாச்யமான ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது. ப்ரஹ்மத்தோடு அபின்னமாகவே இருந்தது. நாமரூபவிபாகமில்லாததாகவும் வேறு நிமித்த காரணத்தை அபேக்ஷியாமல் தானே உபாதானமாகவும் நிமித்தகாரணமாகவுமிருந்தது. அந்த ப்ரஹ்மமானது சேதநா சேதநாத்மகமான வ்யஷ்டி ப்ரபஞ்சரூபமாக நான்

ளாகுகு] ச்ருதப்ரகாசிகா வ்ஷிதம் ப்ரீபாஷ்யம். [விஜ்ஞாஸா

பலவிதமாக ஆகக்கடவேன் அதற்காக நான் மனஷ்டி. ஸ்ருஷ்டிபூதமான இருபத்திநான்கு தத்வங்களாக பரிணமிக்கக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது. அது உடனே தேஜஸை உண்டிப்பண்ணிற்று. ஹே ஸோமபாநக்ஷிற்ருத்தகுதியுள்ளவனே! இந்தப் ப்ராஜைகள் ஸத் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்று உண்டாகின்றன. அந்தப் ப்ரஹ்மத்தால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றன, அந்தப் ப்ரஹ்மத்தில் லயிக்கின்றன. இவ்வுகை மனைத்தும் ப்ரஹ்மாத்தமம். அந்தப் ப்ரஹ்மம் ஸத்பமாக இருக்கிறது. அது சேதநா சேதநனங்களினைத்தையும் வ்யாபித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஹே ச்வேதகேதோ! நீ அந்தப் ப்ரஹ்மாத்தமமாக இருக்கிறாய் என்று. அப்படியே “ஸோகாமயத பஹுஸ்யம் ப்ராஜாயே யேதி, ஸத்போத்யத, ஸதபஸ்தபத்வா, இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத்” (பொருள். அந்தப் பரமபுருஷன் நான் தேவ, திரியம் மனுஷ்யஸ்தாவராத்தமமாக ஆகக்கடவேன் என்று. ஸங்கல்பித்தார். அவர் அவ்வாறு ஸங்கல்பித்து இவை அனைத்தையும் படைத்தார்) என்பது தொடங்கி “ஸத்யஞ்சார்ருதஞ்ச ஸத்யமபவத், (சாஸ்வதமாக, இருக்கிற ப்ரஹ்மமானது சேதநா சேதநரூபமானப் ப்ரபஞ்சமாக ஆயிற்று.) இது முதலியவைகள்.

இந்த இடத்திலும் வேறு ச்ருதிகளால் லீதித்திருக்கிற சித்துக்கும் அசித்துக்கும் பரமபுருஷனுக்குமுள்ள ஸ்வரூப விவேகமானது ஸ்மரிக்கும்படி செய்விக்கப்பட்டது, “ஹந்தா ஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா, அநேந ஜீவோநாத்மநாநுப்ரவிச்ய, நாமரூபே வ்யாகரவாணி” (நான் ப்ருதிவீ அப் தேஜஸ் முதலிய அசேதந வஸ்துக்களுக்குள் ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்டே என்ஸ்வரூபத்தால் அனுப்ரவேசித்து அல்லது என்னை ஆத்மாவாகக் கொண்ட ஜீவன் வாயிலாக அனுப்ரவேசம் செய்து ஒவ்வொரு வஸ்துக்களுக்கும் பெயரையும் உருவத்தையும் ஏற்படுத்துகிறேன்) என்று. “தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ரவிசத். “ததநுப்ரவிச்ய, ஸச்சத்யச்சாபவத், விஜ்ஞாநஞ்சா விஜ்ஞாநஞ்ச, ஸத்யஞ்சார்ருதஞ்ச ஸத்யமபவத்” என்று அதைப்படைத்து அதிலேயே உள்புகுந்தார். அதினுள் ப்ரவேசித்து சேதநங்களாகவும் அசேதநங்களாகவும் ஆனார். ஸத்ய, வஸ்துவான ப்ரஹ்மமானது. விஜ்ஞாநஸ்வரூபியான சேதந ரூபமாகவும், ஜடமாக இருக்கிற அசேதந ஸ்வரூபமாகவும் நித்யமான ஜீவஸ்வரூபமாகவும் அழிவுள்ள ப்ருதிவீ முதலிய வஸ்து ஸ்வரூபமாகவும் ஆயிற்று) என்று. அநேந ஜீவோநாத்மநாநுப்ரவிச்ய” என்று ஜீவனுக்கு, ப்ரஹ்மாத்தமத்தவம் சொல்லப்படிருப்பது ததநுப்ரவிச்ய, ஸச்சத்யச்சாபவத், விஜ்ஞாநஞ்சா விஜ்ஞாநஞ்ச, என்பதோடு அத்தையத்தினால் ஆத்மசரீரபாவத்தைக்காரணமாகக்கொண்டதென்று அறியப்படுகிறது. நாமரூப வ்யாகரணம் இப்படியே பட்டதே, “தத்தேதம் தர்ஹயவ்யாக்ருதமாவீத், தந்நாமரூபாய்யாமவ்யாக்ரியத்” (இந்தப் ப்ரபஞ்சரூபமாக பரிணமித்திருக்கிற பூதஸூக்ஷ்மமானது

ஸ்ருஷ்டிக்குமுந்தி நாமரூபவ்யாகரணத்தால் விடுபட்டிருந்தது) அது தத்வ ஸ்ருஷ்டிகளுக்குப்பிறகு நாமரூபங்களால் வ்யாகரணம் செய்யப்பட்டது. என்கிற இடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உகையால் சார்யாவஸ் தையுடனும் காரணாவஸ்தையுடனும் கூடி இருப்பவன் ஸ்தூல சித்சித்வஸ்து க்களையும் ஸூக்ஷ்ம சித்சித்வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடையபரமபுருஷனே. ஆகையால் தாரணத்தைக்காட்டிலும் கார்பமானது வேறான வஸ்துவாக இல் லாதது பற்றி காரணஜ்ஞாந்தால் கார்யம் அறியப்பட்டிருப்பதால் தனக்கு அபிமதமான ஏகவிஜ்ஞாந்தால் ஸர்வவிஜ்ஞான மென்பது நன்கு பொருந்த முள்ளதாக ஆகிறது.

சுருத்ப்ரகாசிகை—

இவ்வண்ணம் சித் அசித் ஈச்வரன் இம்மூன்றுக்கும் பேதமிருக்க எவ்வாறு ஒன்று என்கிற நிச்சயம் பொருத்தமுள்ளதென்கிற எந்தேஹம் வரின் கட்ச்ச்ருதிகளை அவதரிப்பிக்கிரா—ஓவம் என்று- ‘ய: ப்ருதிவீமந்தரே ஸஞ்சரத்’ என்று ஸூபா லோப நிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது. மாணம் அல்லது யமன் முதலிய அர்த்தங்களை விலக்குவதென்பொருட்டு ம்ருத்யு சப்தத்தை வ்யாக்ரியானம் செய்கிரா—அந்நஃ என்று. லீயதே இதி வசகாத் - லயக்ரமங்கன் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுவதாகவென்று அர்த்தம். ‘யஸ்யாவ்யத்தம் சரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் சரீரம், யஸ்ய ம்ருத்யுச்சரீரம் என்றல்லவோ க்ர மம். இந்த க்ரமமானது “அவ்யத்தமக்ஷரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸிலீயதே” என்கிற க்ர மத்தோடு பொருந்துகிறது. தமஸ்ஸுக்கு ஏகி பாவம் மாத்ரம் ச்ருதியிலுல் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது வயமல்ல. தமஸ்த்வத்துக்கு அழிவு இல்லாமையால். கார்யத்திற்கு உபயோகப்படாத தமஸ்ஸைச் சரீரமாகக் கொண்டிருக்கிற பரமபுருஷனிடத்தில் சரீர யோ பயுத்தமான தமஸ்ஸுக்கு ‘ஐ’ ஏகிபாவம் ம்ருத்யுவென்கிற பெயருள்ள தமஸ்ஸானது ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரமென்று சொல்லப்படுவதால் விசேஷணபூதமான தமஸ்ஸோடு தமஸ்ஸுக்கு ஏகிபாவம் யுத்தமானது. எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் பரமபுருஷன் ஆத்மா வென்பதை விவரிப்பதற்காகக் கூறுகிரா—அந்ந: ப்ரஹ்விஷ்ட: என்று. இதனாலும் சரீராத்மபாவம் பவித்தது. உனனே புருந்த நியமிக்கப்பட்டத்தக்கன்மையன்றே சரீரத்வமென்பது. உன்னே ப்ரவேசம் சாஸனம் இவைகளால் அரசன் ஆகாயம் இவைகளுக்கு * வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. இந்த சரீரலக்ஷணம் பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதமானது, பேதச்ச்ருதிகளுக்கும் கடக ச்ருதிகளுக்கும் விரோதமில்லாமல் ஐக்ய வாக்யங்களுக்குப்பொருள் கூறுகிரா—ஓவம் என்று. கடகமாக எடுக்கப்பட்டது- ‘ஸந் மூலா:’ என்று. அந்நாபுவென்று சாந்தோக்யப் ப்ரகரணத்திலும் தைத்தீரய ப்ரகரணத்தி லுமென்று அர்த்தம். ஹந்தாஹ்மிமா: என்று சாந்தோக்யத்தில், தத்ஸ்ருஷ்ட்வா இது முதலியது தைத்தீரயத்தில். ஜீவேநாத்மநா என்பதினுடைய வ்யாக்ரியா ணர்த்தத்தைச் சொல்லுகிரா—ஆநேந் என்று. அனுப்ரவேசத்தின் சீரவணமில்லாவிடனும் பொது வாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நாமரூப வ்யாக்ரியானமானது ஸாமான்யவிசேஷ ந்யாயத் தினால் அனுப்ரவேசத்தை முன்னிட்டிருக்கொண்டிருக்கிற நாமரூப வ்யாக்ரியானத்தில்

‘ஐ’ ஏகிபாவம்—ஒன்று சேருதல்.

* வ்யாவ்ருத்தி—விவக்கம்.

எளகூஅ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷ்ரதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

பர்யவ்விக்கிறதென்று கூறுகிறார்— ஏவம்பூநமேவ என்று. அல்லது ஸர்வசாகாப்ரத்யய ந்யாயத்தால் ஒரிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கு வேறு இடத்தில் க்ரஹித்துக்கொள்ளத்தக்க தன்மை இருப்பதால் ஒரிடத்தில் அறியப்பட்டிருக்கிற அனுப்ரவேசமானது கார்யத்துக்கு உபயோகியாக இருப்பதுபற்றி வேறிடத்திலும் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதென்று சொல்லுகிறார்—ஏவம் என்று. ஏவம் பூதசப்தமானது அனுப்ரவேசத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருத்தவென்பதில் நோக்குள்ளது. இந்த நாமரூப வ்யாகரணச்சுருதியின் உபபாதனத்தினால் ஜீவன் கருக்கு உத்பத்தி ப்ரளய நாமரூப வ்யாகரணமும் அதன் அபாநாமமே ஒழிய ஸ்வரூப நிஷ்பத்தி விநாசங்களல்லவென்பது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இதனால் முன் சொல்லப்பட்ட சங்கையும் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கால விசேஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஐக்யமும் நாமரூப வ்யாகரணபாவமாத்திரமே ஒழிய ஸ்வரூபைக்ய மல்லவென்று அறியப்படுவதால், அத்தற்கு மேல் எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் இந்த அர்த்தத்தில் முக்கியத்வத்தைக் காண்பியாநின்றவராக முதலில் ஏக விஜ்ஞாநத்தினால் ஸர்வவிஜ்ஞான மென்பது அன்யனுடைய மதத்தில் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிவிடுமென்று என்றும் முன்சொல்லப்பட்ட தன்னுடைய மதத்தில் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறதென்றும் கூறுகிறார்—அத: என்று. கார்ய காரணங்களுக்கு ஐக்ய ப்ரதிபாதநத்தாலும் ஏகவிஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞரூபினாலும் ஸாமாநாதிசுரண்பத்தாலும் என்று மூன்றுவிதமாக வல்லவோ அத்தைவத ப்ரதிதியானது ஏற்படுகிறது. இந்த இடத்தில் முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இரண்டாம் நாம் சொன்னரீதியினால் பொருத்த முள்ளதாக இருக்கிறதென்பது அத: என்கிற பதத்தை தொடக்கத்தில் கொண்ட பாஷ்யத்தால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. விசிஷ்டம் காரணம், அதே கார்யமாக இருப்பதால் காரணத்தைக்காட்டிலும் கார்யத்திற்கு வேற்றுமை இன்மை ஏற்படுகிறது. ஆதலால் கார்யகாரணம் இரண்டுக்கும் ஐக்யத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் நோக்குள்ள ச்ருதிகளுக்கு அந்த இரண்டும் ஒரு த்ரவ்யமென்பதே ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயமே ஒழிய விசிஷ்டத்வ நிஷேதம் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கவிஷயமல்ல. அது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாநமும் இவ்வண்ணமே, எப்படி மண்ணுருண்டையினால் அந்த மண்ணின் கார்யமான ரூபர்வானாய் முதலிய வஸ்துக்களின் ஜ்ஞாநமிருந்தபோதிலுங்கூட பின்னடைவதை அடைந்திருக்கிற ரூபம் முதலியவற்றின் நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாக ஆகாதோ அப்படியே போல உபபண்ணாரம் என்கிற பசுத்திலுள்ள தாப் ப்ரத்யயத்தினால் முக்கியத்வம் எல்லா இடத்திலும் சொல்ல விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வண்ணம் எத் விதையின்னதொடக்கத்திலுள்ள ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வவிஜ்ஞாநத்திற்கு முக்கியத்வமானது கூறப்பட்டது.

‘சுஹரிஜாவஸ்யா டெவதகா சுநெந ஜீவெநா஽தூநா஽நுபுவிஸ்யநாபிராஹுவ வ்யாகரணாணி’ இ.தி, ‘கிஸ்யா டெவதா:’ இ.தி ஸவ்யுதிவிசுவஸூ கிஷிஸ்யு தத் ஸூதகஜீவாநுபுவெஸெந நாபிராஹுவவ்யாகரணவநாச ஸவெஷு வாகவ்யாஸ்யாஜா சுவிசிபரிஷ்டஜீவவிபரிஷ்டவாரிதூத வஸவ வாவகா இ.தி காரணாவஸ்யவாரிதூதவாநிநா

ஜோடுநெக்சுநிரடுவணியம் ஸ்ரீயங்குலாஸதயா ஜோநஸுநடுவெ
த்யுஷுமவமோடிவவந்தரம் । “ யஸுவதுஜஸுவதுவிக ” “வரா
஽ஸு ஸதீவிதுவெயவ ஸுடுயதெ ஸ்ரீலாலிகீ ஜோநவகுதிபா வ”
“விஜோதாராரெ கெந விஜாநீயாக ” உதாரிகா ஜோத்யுஸாரெ
டியனி ; “ ஸத்யு ஜோநடு ” உதாரிகாஸு ஜோடுநெக்சுநிரடுவணீ
யதயா ஸ்ரீயங்குலாஸதயா வ ஜோநஸுநடுவதாடி ॥

“ ஸொட்காரியத் வஹுஸ்யா” “தெனெகூத் வஹுஸ்யா”
 “தனாரிராடுவாஹா” வ்யாக்ரியத்” உதி ஸ்ரெஷ்டேவ ஸ்ரெஷ்டேவ
 த்ருஷ்டிரத்ருஷ்டிராவதயா நாநாபுக்ாரபவஸ்யதிகி தத் துநீக்
 ஸ்ரெஷ்டாதகவஸுநாநாக்ஸதததிகி தத் திவியுதெ 2 ஏதெ ராஸ்யே
 துபாரெஸ்தாதிய உஹநாநெவ பஸ்யதி” “நெஹநாநாஸ்தி கிஹந”
 “யத்ரு ஹி நெஹதகிவ ஹதி தகிதாஹதாரம் பஸ்யதி । யத்ரு க்ஸ்ய
 ஸவடாரெஸ்தேவாஹுததெத்ந கம் பஸ்யததெத்ந கம் விஜானீயாஃ”
 உத்யாதிநா । ந வுந் “வஹுஸ்யா ஸ்ரெஷ்டேவ” உத்யாதி
 ஸ்ரூதிஸிங் ஸ்ரெஷ்டேவதம் ஸ்ரெஷ்டேவநாநாநாரிராடுவாஹெத்ந
 நாநாபுக்ாரபவஸ்யதிகி நிவியுதெ । யத்ரு க்ஸ்ய ஸவடாரெஸ்தேவா
 ஹதி” உத்யாதிநிஷேபவாக்யாரெள வ ததாவதிக்—“ஸவடம் தம்
 பாராடாரெஸ்தாத்ருதாத்ருதேநஸ்வடம் வெடி” “தஸ்ய ஹ வா ணதஸ்ய
 ஸிஹதெஹாடுதஸ்ய மிஸுஸிததெதெடிடிடிடிடிடி யஜுவெடிடி” உ
 த்யாதிநா ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

நான் இந்த எல்லா அசித் வஸ்துக்களுக்குள் என்னை ஆத்மாவாகக்கொண்டஜீவன் வாயிலாக ப்ரவேசித்து நாமரூப வ்யாகரணம் செய்கிறேன். 'திஸ்ரோ தேவதா:' என்று எல்லா அசித்வஸ்துக்களையும் சொல்லி, அவைகளில் தன்னை ஆத்மாவாகக்கொண்ட ஜீவனுடைய அனுப்ரவேசத்தால் நாமரூப வ்யாகரணம் சொல்லி இருப்பதால் வாசக சப்தங்களனைத்தும் அசித்துடன் கூடின பரமாத்மாவுக்கே வாசகங்களாதலால் காரணவஸ்தையுடன் கூடின பரமாத்மவாசக சப்தத்தோடு கார்யவாசக சப்தத்திற்கு ஸர்மாநாதிகரணயமானது முக்கிய வ்ருத்தம். ஆகையால் ஸ்தூலங்களாகவும் ஸுக்ஷ்மங்களாகவுமிருக்கிற சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் ப்ரகாரங்களாகவுடைய ப்ரஹ்மமே கார்யமும் காரணமுமாக இருப்பதால் ஜகத்தானது ப்ரஹ்மத்தை

உபாதானமாகவுடையது. ஸௌக்ஷ்மசிதசித் வஸ்துக்களை சரீரமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மமே காரணமாதலால் ஜகத்ததைக்குறித்து ப்ரஹ்மத்துக்கு உபாதானத்வமிருந்த போதிலும் ஸங்காதம் உபாதானமாகையால் சித்துக்களுக்கும் அசித்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸ்வபாவங்களின் அஸாங்கார்யமும் மிக்கப்பொருத்த முள்ளது. எப்படி வெறொப்பு கருப்பு சிவப்பு நூல்களின் ஸங்காதத்தை உபாதானமாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் சித்ரபடத்துக்கு அந்தந்த நூலுள்ள இடத்திலேயே வெறொப்பு முதலிய குணங்களின் ஸம்பந்தம் இருப்பதனால் கார்யாவஸ்தையிலுங் கூட எல்லா இடத்திலும் ஸங்கர்யமில்லையோ; அப்படியே ஜகத்தானது சித் அசித் ஈச்வரன் இம்மூன்று தாரீத்தங்களின் ஸங்காதத்தைக் காரணமாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் கார்யாவஸ்தையிலும் போக்த்ருத்வம் போக்யத்வம் நியந்த்ருத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு ஸங்கர்யமில்லை. தனித்திருந்த வுக்கு யோச்யச்சளாகவே இருக்கிற நூல்களுக்கு புருஷனுடைய இச்சையினால் ஒரு ஸமயத்தில் சேர்க்கப்பட்ட அவைகளுக்கு காரணத்வமும் கார்யத்வமும். இவ்விடத்திலே வென்றால் எல்லா அவஸ்தைகளுடன் கூடின சித் அசித் இவ்விரண்டும் பரமபுருஷனுக்கு சரீரமாதலால் அந்த பரமபுருஷனுக்கு பாதாரங்களாக இருப்பதனாலேயே அவைகளுக்கு பாதாரீத்தத்வம் ஸித்தித்திருப்பதால் அப்படிப்பட்ட சித்சித்துக்களை ப்ரகாசங்களாகவுடைய பரமபுருஷன் எப்பொழுதும் எல்லாசப்தங்களாலும் சொல்லத்தக்கவனாக ஆகிரெனென்பது விசேஷம்- ஸ்வபாவங்களின் பேதமும் அவைகளின் அஸாங்கர்யமும் அங்கும் இங்கும் துலயம்- ஆகவே பரப்ரஹ்மத்துக்கு கார்யபூதமான ஜகத்தில் அதுப்ரவேசமிருந்தபோதிலும் ஸ்வரூபத்தின் வேறுபாடில்லாமையால் விகாரமில்லை என்று சொல்வது மிக்கப்பொருத்தமுள்ளது. ஸ்தூலாவஸ்தையை ஆசரயித்து தனித்தனியாக நாமங்களாலும் ரூபங்களாலும் பகுக்கப்பட்டிருக்கிற சித்சித்வஸ்துக்களுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு கார்யத்வமும் மிக்கப்பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. கார்யத்வமென்பது வேறு அவஸ்தையை அடைவதேயன்றே.

நிர்குணவாதங்களும் பரப்ரஹ்மத்துக்கு ஹேய குணங்களின் அஸம்பந்தத்தால் பொருந்துகிற தன்றே 'அபஹிதபாம்பா விஜரோஹிருத்யுர் விசோகோ விஜிதத்ஸோபி பாஸு:' என்று ஹேயகுணங்களை நிஷேதித்து 'ஸத்யகாமு:ஸத்ய ஸங்கல்ப:' என்று கல்யாணகுணங்களை விதிக்கிற இந்தச் ச்ருதியே வேறு இடத்தில் ஸாமான்யமாக அறியப்பட்டிருக்கிற குணநிஷேதத்தை ஹேய குண விஷயமென்று வ்யவஸ்தை செய்கிறது. ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்கிற வாதமும் எல்லாமிறிந்ததும் எல்லா சக்திகளாலும் நிரூபித்ததும் எல்லா ஹேய குணங்களுக்கும் நிவர்த்தமாகவும் கல்யாண குணங்களுக்கு ஆகரமாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாந

§ ஆகாம்—இருப்பிடம், அல்லது கிதி.

கௌ

மொன்றாலேயே நிரூபிக்கத்தக்கதென்றும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருப்பதனால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்றும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் நன்கு பொருத்தமுள்ளது. 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித், பராஸ்ய சக்திர்விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிகே ஜ்ஞாநபலக்ரியாச, விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்' இதுமுதலிய ச்ருதிகள் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை அறிவிக்கின்றன. 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்' இதுமுதலிய ச்ருதிவசனங்கள் ஜ்ஞாநத்தாலேயே நிரூபிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும் ஸ்வப்ரகாசவஸ்துவாக இருப்பதாலும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கின்றன. 'ஸோ஽காமயத, ததைக்ஷத, பருஸ்யாம், தந்நாமரூபாயாம் வ்யாக்ரியத', என்று ப்ரஹ்மமே தன் ஸங்கல்பத்தால் விசித்திரமான ஸ்தாவர ஜங்கமரூபமாக பற்பலவிதமாக இருப்பது பற்றி 'ம்ருத்யோஸ்ஸம் ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹநரேவ பச்யதி, நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந, யத்ரஹித்தைவத பிவபவதி, ததிதர இதரம் பச்யதி, யத்ரத்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத், தத்தேகசம் பச்யேத், கேந கம் விஜாநீயாத்' இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களால் அதற்கு ப்ராத்யரீகமாக அதாவது விருத்தமான ப்ரஹ்மாத்தமகமாக இல்லாத வஸ்துக்களின் நாரநீத்வமானது தத்வமல்லாததால் அது நிஷேதிக்கப்படுகிறதே ஒழிய 'பஹு'ஸ்யாம் ப்ராஜாயேய' இது முதலிய ச்ருதி ஸித்தமான தன் ஸங்கல்பத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற பற்பல நாமரூபங்களை அடைந்திருப்பதால் ப்ரஹ்மத்தினுடைய நானா ப்ரகாரத்வமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லை. 'ஸர்வம் தம் ப்ராதாத்யோந்யத்ராத்த்மநஸ்ஸர்வம்வேத, தஸ்ய ஹவா ஏதஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிச்வஸிதமே தத்யத் ருக்வேத: ' இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களால் 'யத்ரத்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்' இது முதலிய நிஷேத வாக்யங்களின் தொடக்கத்திலும் அது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் அதன் உபஸம்ஹாரத்தை அடைந்திருக்கிற தத்த்வமஸி என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு முக்கியத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்—அஷ்றமீமா: என்று. உபாதாநத்வம் ஸ்வபாவங்களின் அஸாங்க்யம் இவைகள் எவ்வண்ணம் பொருத்தமுள்ளவைகளாக ஆகின்றனவென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—அத்:ஸ்தூல என்று. வரப்போகிற 'அவஸ்தாவிசேஷத்துடன் கூடியதாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கு முந்தின அவஸ்தையுடன் சேர்க்கை யன்றே உபாதாநத்வம். ஆதலால் அவஸ்தா விசேஷங்கள் இரண்டும் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சப்தங்களால் காண்பிக்கப்பட்டன. இதனால் ஒரு கால விசேஷத்தில் ஒன்றாகவே இருந்ததென்கிற வசனமானது நாமரூப விபாகமில்லாத தென்கிற அபிப்ராஸத்துடன் கூடியதென்று பலித்தது. உபாதாநத்வமிருக்கையிலுங்கூட ஸ்வபாவங்களின் அவாங்க்யத்தைக் கூறுகிறார்—ஸூக்ஷ்ம என்று. த்ருஷ்டார்த்ததால் இந்த அர்த்தத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—யத்ர என்று. அன்பரே! வெறுப்பாகவும் கருப்பாகவும் மற்றும் வேறு நிறமுள்ளவைகளான நூல்கள் காரணவஸ்தையிலும் வேறு பட்டிருப்பவைகள். அவைகளில் ஏதாவது ஒரு நூலைக்குறித்து ஏதாவது ஒன்றுக்கு காரணத்வமில்லை. ஆகையால் அங்கு ஸ்வபாவாஸாங்க்யம் ந்யாயமானது. இந்த இடத்திலோ வென்றால் தெளித் ப்ரஹ்மரூப ஸங்காதத்திற்கு ஜகத்தைக்குறித்து உபா

தாசுத்வ மிருத்தபோதிலும் காரணவஸ்தையில் பரமாத்மா ஒருவனே ஸ்வ சப்தத்தால் ச்ருதியில் சொல்லப்படுகிறான் சேதநா சேதநங்கனோவெனில் சொல்லப்படுகிறதில்லை. மேலும் பரமாத்மாவுக்கு முந்தி ஏகத்வமும் அவனைத்தவிர்த்த மற்ற சேதநாசேதநங்கள் இரண்டுக்கும் உத்பத்தி முதலியதும் ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது. ஆதலால் ஸ்வபாவங்களுக்கு அஸாங்கர்யம் என்று சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—தந்தூநாம் என்று. தூல்களுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று ப்ராதான்யா ப்ராதான்யத்தை வஹிக்காமையினால் அந்த இடத்தில் ஏதாவது ஒரு ஸூஸ்ச்சொல்லுகிற சப்தத்தினால் ஸமுதாயம் சொல்லப்படுகிறதில்லை. 'இந்த இடத்திலோ வென்றால் எல்லாவற்றையும் ப்ரகாரங்களாகக்கொண்டிருக்கிற பகவானுக்கு ஸர்வசப்தங்களாலும் சொல்லத்தக்கவனாக இருத்தல்' பொருத்தமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி ஏகதேசவாசியான சப்தத்தாலும்கூட விசிஷ்டமே சொல்லப்படுகிறபடியால் விசிஷ்டத்திற்கே காரணத்வ மிருப்பதால் முந்தியுங்கூட பேதமிருக்கிறபடியால் ஸ்வபாவங்களுக்கு அஸாங்கர்யமானது பொருத்தமுள்ளதென்று கருத்து. எந்த ஆகாரத்தினாலொற்றுமை என்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—ஸ்வபாவ என்று. உப்பளத்திலிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் உப்புயகரிக்கும் ஸ்வபாவ மேற்படுவதுபோல் ப்ரஹ்மத்துக்கு வேறுபாட்டைஸந்தேஷித்துச் சொல்லுகிறார்—ஏவஹீச என்று. அங்ஙனமாகில் உபாதாசத்வமே பொருத்தாதென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் கூறுகிறார்—ஸ்தூலரூபஸ்த்ஸ்ய என்று. ஆத்மாவாக இருப்பதால் எவ்வாறு கார்யத்வமென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அவஸ்தா என்று. அவிகார ச்ருதிகளுக்கு ப்ரக்ருதியை அடைந்திருக்கிற ஸ்வரூபார்யதா பாவரூபமான விகாரமானது ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலில்லை என்று அர்த்தம். ஸ்தூலரூபமானகார்யாவஸ்தையிலுள்ள சித்சித்வஸ்துக்களை நியமனம் செய்தலென்கிற அவஸ்தாத்தர ப்ரஹ்மத்தான ப்ரஹ்மத்துக்கு கார்யத்வம் என்பது கார்யத்வவாதிகளான ச்ருதிகளுக்கு அர்த்தம். காரணவஸ்தையிலிருக்கிற சித்சித்வஸ்து நியமனம் கார்யாவஸ்தையிலிருக்கிற சித்சித்வஸ்து நியமனமாகாதன்றோ. அந்த அந்த அவஸ்தையுடன் சேர்ந்திருக்கிற சித்சித்வஸ்துக்களின் நியமனரூபங்களான விசேஷங்களே ப்ரஹ்மத்தினுடைய அத்வாரகாவஸ்தைகள். ஸ்வரூபத்தின் வேறுபாடு ஜ்ஞாநஸங்கோசம் முதலிய விகாரங்களோ வென்றால் சேதநாசேதநங்கள் வ்யாயிவாக ப்ரஹ்மத்துக்கு வருகிற ஸத்வாரகாவஸ்தைகள் என்று அர்த்தம். எவ்வாறு க்ரஹணக்ரஹணத்தினால் ஸன்னிதிஸமாந்ராதங்களாகவும் பரமா பூர்வசேஷங்களாகவும் மறியப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களில் யாகம் வ்ரீஹி முதலியவற்றுக்கு அத்வாரக சேஷத்வமும் ப்ரோக்ஷணம் முதலியதற்கு ஸத்வாரகசேஷத்வமும் முக்கியமென்றே அறியப்படுகிறதோ; அவ்வாறே பஹுஸ்யம் என்று க்ரஹணக்ரஹணத்தினால் பரமாத்மாவின்னுடையதாக அறியப்பட்டிருக்கிற எல்லா அவஸ்தைகளிலும் ஸ்வரூபத்தின் வேறுபாடு ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் முதலிய ஸத்வாரகாவஸ்தைக்கும் அந்த அந்த வஸ்துக்களை நியமனம் செய்தலாகிற அத்வாரகாவஸ்தைக்கும் பரமாத்ம ஸம்பந்தம் முக்கியமே, என்று கருத்து.

நீர்குண என்று. அபஹதபாப்மா இதுமுதலியதும் இங்கு சொஞ்சம் விவரிக்கப்பட்டது. ச்ருதிரேவ என்று. மதாத்ரஸ்த்ரங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற கிரீவாஹுக்களில் ச்ருதஹானியும் (சப்தத்தால் நேராக உணர்த்தப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விடுவதும்) அச்ருதகல்பனமும் (சப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டிராத அர்த்தத்தை கல்பிப்பதும்) இருக்கிறது. இந்த மதத்திலோ வென்றால் கிரீவாஹுமானது ச்ருதியினால் சொல்லப்பட்டதாகவே இருப்பதுடன் ச்ருதியினால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு அனு குண்மாகவுமிருக்கிறதென்று வைஷ்ணவ மென்று கருத்து.

ளாஎசு] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

அதற்குமேல் ஆர்த்தகுண நிஷேதத்தில் கருத்துள்ள தென்பதாக மதாந்தரஸ் தர்களால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற ச்ருதிகளின் பொருளைக் கூறுகிறார்—ஜ்ஞாநஸ் வருபம் என்று. ஸர்வஜ்ஞஸ்ய இது முதலிய பதங்கள் மக்களகரவகளான குணவிசேஷங்களை விதிக்கிற வாக்கியங்களின் ஸ்மரணத்தை பலமாகக்கொண்டவைகள். “தத்ருணஸாரத்வாத்” இது முதலிய ஸூத்ரங்களில் வித்தமாவே இருக்கிற இரண்டு நிர்வாஹங்களும் இங்கு கூறப்பட்டன. ஈச்வரன் ஜ்ஞாதாவாக இருப்பதால் ஜ்ஞாநத்தினாலேயே நிரூபிக்கப்படாததக்கதன்மை உரைக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாதாவுக்கு ஜ்ஞாநமல்லவோ நிரூபகம். தாப் என்கிற ப்ரத்யயத்திற்கு முக்கியதவம் பொருள்-ஈச்வரன் ஜ்ஞாநஸ்வரூபன், ஜ்ஞாநத்தை குணமாகவுமுடையவன் என்பதை உணர்த்துவதில் கருத்துள்ள ச்ருதிகளைக்காண்பிக்கிறார்—யஸ்ஸிர்வஜ்ஞ: என்று. ஜ்ஞாநஸ்வரூபதாம்-இரண்டுவித்தாலும் ஜ்ஞாநவ்யபதே சத்துக்கு யோக்யகை இருக்கும் தன்மையை-ஜ்ஞாநஸ்வரூபகை இருத்தலும் ஜ்ஞாநகுணமுன்னவகை இருத்தலும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இரண்டும் பொருத்தமுள்ளதென்று அர்த்தம்- ஜ்ஞாநத்துக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயதவம் பொருந்தாதென்கிற கேழ்வைக்கு பரிஹாரம் முந்தியே செய்யப்படுமருக்கிறது. பேதத்தை நிஷேதிக்கிற ச்ருதிகளின் பொருளைக்கூறுகிறார்—ஸோ஽காமய:ந் என்று. விசித்ரஸ்திராநுபத்யா-விசித்திரங்களான ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமகளையும் சரிமமாகக்கொண்டிருப்பதால். அப்ரஹ்மாந்மக என்பதனால் ப்ரஹ்மத்தை. அந்தர்யாமியாகக் கொள்ளாமலிருத்தல் உரைக்கப்பட்டது. விதிக்கப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களைவிட வேறானதும் தன்னால் தான் நிலைபெற்றிருக்கிறதுமான வஸ்துக்களின் நாசாத்வம் என்று பொருள். அன்றிக்கே. ஸ்திராத்ரஸூபத்யா - ஸ்தாவர ஜங்கமாந்மக இருப்பதால். அப்ரஹ்மாந்மக என்று. அப்ரஹ்மமூதமென்று அர்த்தம். அப்படி சொல்லப்பட்டதால் காமயகாரணங்களின்பேத நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாக ஆகும். ஜ்யயச்ருதிகள் ப்ரகார விசிஷ்ட வஸ்துவைக்கீழ் கருத்துள்ளவைகளாதலால் ஜ்யயச்ருதிகளுக்கு சேஷமாக இருக்கிற பேதநிஷேதமும் அவைகளை அனுஸரித்து ப்ரகாரி பேத நிஷேதத்திலேயே னோக்கமுன்னதாக இருப்பதற்குத்தகுதியுள்ளதென்று அர்த்தம். ஸாமான்யமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற நிஷேதமானது விசேஷவிதி காணப்பட்டால் அந்த விசேஷத்தைத்தவிர்த்த மற்றவைகள் ஸாமான்ய நிஷேதத்திற்கு விஷயமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது. நவீம்ஸ்யாத் இது முதலியவைகளில்-விசேஷவிதியை ஸாமான்ய நிஷேதமானது பாதிக்கிறத்யானால் வைத்யமான ஹம்ஸைக்கு அதர்மம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்கிற அபிப்பிராயத்தால் கூறுகிறார்—ந புந: என்று. சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை உபக்ரமத்தாலேயே உபபாதானம் செய்கிறார்—யந்ராத்வஸ்ய என்று யோந்யம்நாத்மந: என்று. அன்யத்ர என்கிற அவ்யயமானது விநாசத்திற்கு ப்ரயாயம். ப்ரஹ்மண: ப்ருதக்பூதம் - ப்ரஹ்மத்துடன் அவிநாபகவமில்லாத வஸ்து இல்லே என்று அர்த்தம். பேத விசேஷ நிஷேதம் காணப்பட்டிருப்பதால் பொதுவாக இருக்கிற பேத நிஷேதமும் அந்த விசேஷ நிஷேதத்திலேயே பர்யவஸிக்கிறது. “சாகோவா மத் தாவரணாத்” என்கிற நியாயத்தால் என்று கருத்து.

வனவா விஜிநிஹாரணா ஸ்ரீபாஷ்யமெஹி ஸ்ரீபாஷ்யமெஹி வஜ்ஜீநா காயுகாரணமாவ காயுகாரணயொரநநபுகவஹி வஜ்ஜீநா ஸவபூரணா ப்ருதக்பூதாலிவொரய: ; விஜிநிதொ: வரஜிநஹ ஸவபூர ஸ்ரீபாஷ்யமெஹி ஸ்ரீபாஷ்யமெஹி காரணபூரயா

ளாகை] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

கார்யகாரணங்கள் இரண்டுக்கும் (அநந்யத்வத்தை) அபேதத்தைச்சொல்லுகிறவைகளுமான எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் அவிரோதமானது சித் அசித் இரண்டுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் எப்பொழுதும் சரீராத்மபாவத்தையும் சரீராத்மங்களான சித்அசித் இரண்டுக்கும் காரணவஸ்தையில் நாமரூப விபாகங்களுக்கு அநர்ஹமான ஸஹிதம் தசாப்ராப்தியையும் கார்யதசையில் நாமரூப விபாகங்களுக்குத்தக்கதான ஸ்தூலதசாப்ராப்தியையும் சொல்லுகிற ச்ருதிகளாலேயே அறியப்படுகிறதாதலால் ஸர்வ ச்ருதிகளுக்கும் விருத்தமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாதத்துக்கும் ஒளபாதிமான ப்ரஹ்ம பேதவாதத்துக்கும் அபர்யாய மூலமான இன்னும் மற்றதற்கும் எவ்விதத்தாலும் அவகாசமானது காணப்படவில்லை. வெவ்வேறான ஸ்வயாவமுள்ளவைகளாக ஆந்த, ஆந்த, ச்ருதிகளால் வித்தமாக இருப்பவைகளும் சரீராத்மபாவத்தால், ப்ரகாரப்ரகாரிகளாக ச்ருதிகளாலேயே அறியப்பட்டிருக்கிற சித சிதிச்வராத்மங்களுக்கு வேறு ச்ருதிகளால் கார்யகாரண பாவப்ராதிபாதனமும், கார்யகாரணங்கள் இரண்டுக்கும் ஐக்ய ப்ராதிபாதனமும் விருத்தமல்லவன்றோ. எப்படி உத்பத்தி வாக்கியங்களால் தனித்தனியாக ப்ராதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும் ஸமுதாயத்தை அனுவதிக்கிற இரண்டு வாக்கியங்களால் இரண்டு ஸமுதாயபாவத்தை ஆடைந்திருக்கிறவைகளுமான ஆக்நேய யாகம் முதலிய ஆறு யாகங்களை தர்சுபூர்ணமாஸாப்யாம் என்கிற அதிகார வாக்கியமானது பலகாமனையுள்ளவனுக்குச் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கிறதோ, அப்படி வெவ்வேறான ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுள்ள சிதசிதிச்வரர்களை 'க்ஷரம் ப்ரதாந மம்ருதாக்ஷரம் ஹர:', க்ஷராத்மாநாவிசதே தேவ, ஏக:', பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம், ஆத்மாநாராயண:', பர:' இது முதலிய வாக்கியங்களால் தனித்தனியாக ப்ராதிபாதித்து, யஸ்ய ப்ருதிவி: சரீரம், யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்யஸ்வக்தம் சரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் சரீரம், ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா தில்யோதேவ ஏகோ நாராயண:', இது முதலிய வாக்கியங்களால் எல்லா அவஸ்தைகளுடனும் சேர்ந்திருக்கிற. சித் அசித் இரண்டும் பசுமாத்மாவுக்கு சரீரமாகளென்பதையும் பரமாத்மா, ஆந்த சித சித்துக்களுக்கு ஆத்மா என்பதையும் ப்ராதிபாதித்து சரீரியாக இருக்கிற பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ஸத் ப்ரஹ்ம முதலிய காரணவஸ்தையுடனும் கார்யாவஸ்தையுடனும் கூடிய பசுமாத்மா ஒருவனே என்று வெவ்வேறாக அறியப்பட்டிருக்கிற மூன்று வஸ்துக்களையும் 'ஸதேவ ஸோமயேதமகர ஆஸீத், ஐததாத்மயமிதம் ஸர்வம், ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' இது முதலிய வாக்கியம் ப்ராதிபாதிக்கிறது. சித்துக்களையும் அசித்துக்களையும் சரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவை பசுமாத்ம சப்தத்தால் சொன்னால் விரோதமில்லையன்றோ. எப்படி மனுஷ்யபிண்ட சரீரமுள்ள ஆத்ம விசேஷத்தை இந்த ஆத்மா ஈகமுள்ளவன் என்று ஆத்ம சப்தத்தால் சொல்வதில் விரோதமில்லையோ, இதுவிஷயமான மிக்க நீண்டவிசாரம் வேண்டாம். இத்துடன் போதுமானது.

சுருதபாகாசிகை—

மற்ற வ்யாக்யாதாக்களாலும் உம்மாலும் நிரவாஹ பாகாரங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் என்ன விசேஷமென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்— ஏவம்; என்று. நம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நிரவாஹமானது சுருதிகளாலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ம்ருதிக்கும் அனுகூலமானது. அந்த வ்யாக்யாதாக்களால் செய்யப்பட்டிருக்கிற நிரவாஹமானது சுருதிவிரூத்தமானது, சுருதியினால் செந்நெய்யப்பட்டது மல்ல, போலியான தர்க்கத்தை மூலமாகவும் கொண்டது. 'அபந்யாயமூலஸ்ய ஸகலச்ருதி விரூத்தஸ்ய' என்கிற இந்த பதங்களும் எல்லா இடங்களிலும் அன்வயிக்கின்றன. அந்யஸ்ய என்பது ஸ்வாபாவிகமான பேதாபேதத்தையும் தன்னிடத்திலுள்ள பேதத்தையும் சொல்லுகிறது இந்த அர்த்தத்தை வைதிகத்ருஷ்டாந்தத்தால் உபபாதிக்கிறார்— சித்சிதீக்ஷரானாம் என்று. ஆக்நேய: - அக்நீக்ஷேமத்தைச் சார்ந்த உபாபாச யாஜுக்கள் இரண்டு, ஜந்திரங்கள் இரண்டு, ஜந்திராக்கள் இரண்டு ஆக ஆறு யாகங்கள். உத்தத்திவாக்கியம் என்பது முதலாவதான ப்ரதிபத்தியை உண்டாக்கிவந்தவாகியம். ப்ருதநுத்பின்னாதி-தனித்தனியாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற உத்தத்தி வாக்கியங்களால்- யதாக்கநே யோஷ்டாகபாலோமாவாஸ்யாயாஞ்சு பெளர்ணமாஸ்யாஞ்சாச்யுதோபவதி இது முதலியவைகளால். ஸமுத்யாயநுவாதி வாக்கியவ்யேத-ய ஏவம் வித்வாந் பெளர்ணமாவஸ்யாய யஜதே, ய ஏவம் வித்வாந்மாவாஸ்யாய யஜதே, இந்த இரண்டு வாக்கியங்களாலும். தர்சபூர்ணமாஸ்யாய மென்று ஸ்வர்கத்துக்குவாதமானது இருந்தலென்றிது ஆகாரத்தால் ஒன்றுபடுத்தி அதனால் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கிறது என்றமொருள். அப்படி இந்த இடத்தில் அர்த்த ப்ரதிபாதிக்கத்தைக் காண்பிக்கிறார்— நநா என்று. சரீரபூத என்று. காரயாவஸ்தையுடனும் காரணாவஸ்தையுடனும் கூடி இருக்கிற பரமாத்மா ஒருவனை என்கிற வசனப்பங்கியினால் தனித்தனியாக அறியப்பட்டிருக்கிற மூன்று வஸ்துக்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறதென்று அர்த்தம். ஆக்நேயத்தை முதலாகக்கொண்ட ஸமுதாயத்தில் அதில் உன்னதங்கிய ஒரு வ்யத்தியைச்சொல்லுகிற சப்தத்தால் ஸமுதாயத்திற்கு அபிதானம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. இந்த இடத்திலோ பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற சப்தத்தால் ஸமுதாயாபிதானம் எவ்வண்ணம் ஏற்படுமென்று வினவப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—சீத சித்வஸ்து என்று.திருஷ்டாந்தத்ததைச் சொல்லுகிறார்—யநா என்று.

அங்கு ஒன்றுக்கொன்று பாகா பாகாரி பாவமில்லாமையால் ஸமுதாயத்தில் அடங்கி இருக்கிற ஒரு வ்யத்தியைச்சொல்லுகிற சப்தத்தால் ஸமுதாயத்திற்கு அபிதானமில்லை. இந்த இடத்திலோ வென்றால் அப்படி இல்லாமையால் பெருந்தமுன்னது. எவ்வாறு என்று வினவப்படுமேயானால் உத்தரம் கூறப்படுகிறது. அர்த்த ஸாமர்த்தியத்தாலும் சப்தஸாமர்த்தியத்தாலும் சித் அசித் இரண்டும் ப்ரஹ்மத்தை விட்டு என்றும் புறியாமலே இருக்கிற விசேஷணமாதலாலும் பாகாரங்களால் விடுபட்டிருக்கிற ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்காரணத்தவம் பொருத்தாததாலும் பாகாரியைச்சொல்லுகிற சப்தத்தால் பாகாரங்களுடன்கூடிய வஸ்துவுக்கே உபஸ்தாபனம் ஸித்திக்கிறது. ஸத் ப்ரஹ்ம என்கிற சப்தங்கள் இரண்டும் விசிஷ்டத்துக்கு ஸத்தவப்ருஹத்தவருண ஸம்பந்தமிருப்பதால் விசிஷ்டத்தை உணர்த்துவதில் ஸாமர்த்தியமுன்னவைகள். ஆத்மசப்தமும் வ்யாப்திருப ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமானது வ்யாப்யத்தை உணர்த்துகிறது என்று. அன்றிக்கே

“அகநாநீஸம்பவதிஹ” விச்வம், ஆயஸ்ஸவஹ்ஜுஸ்ஸவவித், யஸ்ய ஜ்ஞாமயம் தப:; தஸ்மாதேததப்ரஹ்ம னாமரூப மன்னஞ்ச ஜயாதே ஆத்மந ஆகாசஸுமபூக:” இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களில் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற சப்தங்களால் காரணம் கூறப்படுகிறது. அவைகளுக்கு விசேஷணங்கள்களுக இருக்கிற சித்சித்தங்களைச் சொல்லும் விஷயத்தில் சந்தி இல்லை. ஸ்வரூபத்திலே அதே தோற்றம் ஆகையால் எவ்வாறு இடத்திலும் ஸ்வரூப பரிணாமமே ஸ்வரஸமாக வருகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—சீத்சித் என்று. ஆவோறு ச்ருதிகளின் பலத்தினால் ஸ்வரூபவிசாரத்துக்கு ஸம்பவமில்லாமையால் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் கூட கார்யோபாயுக்தமான விசேஷணமானது ப்ருஷதாஹ்ய ந்யாயத்தினால் அர்த்தஸ்வபவத்தால் அருகாமையில் கொள்வாறுது. சேர்ப்பிக்கப்பட்டதாக அனுஸந்திக்கத்தக்கதென்று கருத்து. அதையே உலகத்தில் வழிகுறித்த ப்ராயோகத்தாலும் திடப்படுத்திக்ருயதா என்று. இந்த ஆத்மா சகமுன்னவன் என்கிற ப்ரயோகத்தால் ஒரு ஆத்மாவுக்கு ஸாக்ஷியக இருத்தலென்கிற குணத்தை விதித்தால் சரீரமில்லாத ஆத்மாவுக்கு விஷய சகம் ஸம்பவியாதாதலால் அப்படிப்பட்ட விஷயசகத்துக்கு உபயுக்தமான மறுஷயன் முதலிய பின்னத்துடன் சேர்த்திருத்தல் அர்த்தத்தால் விதிக்கிறது, அப்படிப்போலென்று கருத்து.

யது நரிபிடிக்கும்—பூஜாபெடுத்துக் கவலி ஜூதெனெனெவாவிடா
நிவந்தியுட்கூ—உதி, தடியுட்கூ, வையு வாரபாயிடுகெனெ
ஜூநநிவதடுகூவாவாசுபுண்ணுரபுண்ணுரபுகெடுமிதித்தெவாடி
சரீரபுபெவதததயுட்கூஸுவது:வாநுஹவாடுவையு வையு
தியூகும் சுயவிவசகுகெத வது 1 னவாடுவவையுநிவந்தியு
ரபுவாவனாவாஸநபுதவரபுவாருஷபுலாபுதெனெதிவடு
வடுடுவெகூ 1 ஹவபிதெனெசுகூஜூநஸு யயாவநிவந்தியு
வரீதவிஷபையு தியூரபுவகெனெ வையுவிவிரெவஹம் ஹதி-
“திடுயெததநுதவம் ஹி நெனெதி ததவதுதாம் யத:”உதிசாஸுதாசு:
“உததெ வாராஷஸுத:” “வயுமாதூதாம் பெரிதாரஹி கென”
உதி ஜீவாஜீவிஸஜாதியஸு ததநபுடாரிடுனெ பூஜாநெ ஜூதாம்
வாரபுவாருஷபுட்கூணெரோகூஸாயநிதிபுவதெசாது ||

சுவிய ஹவுஷிதேஸ்யூர்வி நிவதக்ஷோநஸ்யூ தியோரரூபகூ
தஸ்யூ நிவதக்ஷாநரூ 1 நிவதக்ஷோநநிடி ஸ்விநெராயி ஸ
வடூ ஹெஜோதூ நிவதக்ஷூ க்ஷணிககூரூதயபெவ நஸ்யூதீதினெஹ ;
ததூரூபதக்ஷூதீதிவிநாஸாநாநூ கரூபநிகக்ஷெந விநாஸததூநா
வூபதூ

கூறுகா-டுவாவிஷ்டாபா நிவத-கூனாநிவெஷணீயடி 1 தகிநர்ஸொ
 ஸுஹஸூரா-டுவெடுவெ-கி வெக ; கயா ஸ-கி நிவத-கூனாநொத-கி
 ரெவ ௩ ஸூரக, தகிநாஸொ கிஷ-கி த-ஹ-த-கி ஸ-கி வாஃ ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் ப்ருஹத்தவதுணமுள்ள ஆத்மா ஒன்று என்கிற ஜ்ஞாநத்தாலேயே அவித்யையின் அழிவு பொருத்த முள்ளதாக ஆகிறதென்று யாதொரு விஷயம் கூறப்பட்டதோ அது பொருத்தமுள்ளதல்ல. பந்தம் பரமார்த்திகமாக இருப்பதுபற்றி ஜ்ஞாநத்தினால் அது நிவர்த்திக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் புண்யபாபநூபங்களான கர்மங்களால் உண்டாகிற கேலமனுஷ்யாதி தேஹங்களில் ப்ரவேசம், அந்த தேஹ ப்ரவேசத்தாலுண்டெண்ணப்பட்டிருக்கிற சுகதுக்காறுபவம், இப்படிப்பட்ட பந்தத்திற்கு எவ்விதம் மித்த்யாத்வம் சொல்லமுடியும். இப்படிப்பட்ட பந்தநிவ்ருத்தியானதுபத்திரூபத்தை அடைந்திருக்கிற உபாஸநத்தினால் ப்ரீதியையடைந்த பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸாதத்தாலடையத்தக்கதென்று முந்தியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளபடி இருக்கிற வஸ்துக்களுக்கு எது விபரீதமோ அதை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கிறதும் உனக்கு அபிமதமாகவுமிருக்கிற ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மித்த்யாஸூபமாதலால் அதனால் பந்தத்தின் விவ்ருத்தியே பலமாக ஆகிறது. மித்த்யைததந்யத்ரவ்யம் ஹிரைதிதத்த்ரவ்யதாம்யத: (பொருள்) எக்காரணத்தால் ஒரு வஸ்து அதைவிடவேறாக இருக்கிற மற்றொரு வஸ்துவாக ஆகாதோ அக்காரணத்தால் ஜீவன் பரமாத்மா இவ்விரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் ஐக்யம் மித்த்யை என்கிற சாஸ்திரத்தினாலும் உத்தம:புருஷஸ்தவந்ய:, ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாந்ஸமத்வா, என்று ஜீவாத்மாவைவிட விஜாதீயனுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்மவிஷயக ஜ்ஞாநமானது மோக்ஷஸாதமென்று உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். மேலும் உனக்கு அபிமதமாக இருக்கிற நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமும் மித்த்யாஸூபமாதலால் அதற்கு நிவர்த்தகமான வேறு ஒருஜ்ஞாநம் உன்னால் தேடத்தக்கது. இந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது தனக்கு விரோதியாக இருக்கிற எல்லா பேத ஜாதத்தையும் போக்கி கூணிகமாதலால் தானே நாசமடைகிறதென்று சொல்லப்படுமேயானால் அது ஸரியல்ல. அதன் ஸ்வரூபம் அதன் உத்தபத்தி அதன் விராசம் இவைகள் கல்பிக்கப்பட்டிருப்பதால் விராசம் அதன் கல்பனை இவைகளுக்கு கல்பகரூபமான அவித்யைக்கு நிவர்த்தகமான மற்றொன்று தேடத்தக்கது. அதன் விராசம் பாஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே என்று சொல்லப்படுமேயானால் அங்நனமாகில் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தின் உத்தபத்தியே ஏற்படாது. அதன் விராசமிருக்கும் பொழுது அதன் உத்தபத்தி ஸம்பவியாதாதலால்.

கூஅ

ச்ருதப்ரகாசிகை—

7 நிவ்ருத்த்யனுபபத்தியைச் சொல்வதற்காக அனுவதிக்கிறார்— யத்புந: என்று. தூஷிக்கிறார்—நதயுக்தம் இதுமுதலியதால். ப்ரபஞ்ச மஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்கது, ஜ்ஞாநமானது ஐக்யத்தை விஷயமாகவுடையது, இது இரண்டும் அன்யனுக்கு அபிமசம், அவற்றுள் முதலாவதான ஜ்ஞாநபாத்யவ்நாநுபபத்தியைக் கூறுகிறார்— பநீதஸ்ய என்று. எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் அனுகுணமான பாரமார்த்த்யத்தை உபபாதிக்கிறார்—புணையபுணய என்று. ஜ்ஞாநமாத்திரத்தினால் விரித்தியுள்ள வஸ்துவுக்கு ஹேது ஹேதுமத்பாவ நியமம் பொருந்தாது. பாரமார்த்தமான வஸ்துவுக்கே அர்த்த க்ரியா காரிவ்ருமம் உத்பத்தியுமிருப்பதால். முன் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற அஸத்யத்திற்கு ஹேதுத்வாஸம்பவத்தையும் உத்பத்தியின் அஸம்பவத்தையும் உபஜ்ஜீவித்து உரைக்கப்பட்டது. ப்ராதீதியினால் மாத்திரம் விரித்தி பெற்றதும் வேறு இடத்தில் இருப்புகையதுமான ஒரு வஸ்துவானது இந்த இடத்தில் ஒன்றையுமுண்டு பண்ணுகிறதில்லையென்றே. தானுமிப்பொழுது தன்னால் உண்டபண்ணப்படுகிறதில்லை. மேலும் பாரமார்த்தமல்லாததற்கு ப்ராந்தீஜ்ஞாந ஸாமக்ரியைத்தவிர்த்த வேறுஹேதுவின் அபேகையும்காணப்பட்டிருக்கவில்லை. அங்குராதி ஸாமக்ரியே முதன்மைவாய்ந்தஸாமக்ரியாக ஆகா, மலையின் உச்சியிலுள்ள மண்ஜலம் வித்து இவைகளின் ஸம்பந்தத்தினால் விட்டுவாண்டாவி்லிருப்பவனுக்கு அங்குர ப்ரமம் ப்ரஸாதிக்க வேண்டியதாக ஏற்படுவதால். பதார்த்தங்களுக்கு அர்த்தக்ரியா காரிவ்ருமம் உத்பத்தியும் மித்த்யை என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தக்க தன்மை இல்லாமையால். எல்லாம் மித்த்யை என்றுசொல்லப்படும்பகூத்தில் பாவஞ்செய்தபோதிலுங்கூட ப்ராயஸ்சித்தத்தை அபேகிதிக வேண்டியதில்லை. மித்த்யை என்கிற புத்தியேபோதுமென்று கருத்து. உன்னாலும் அவித்த்யைக்கு ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதன்மை சொல்லத்தக்கது. அது ஸத்யமாக இருந்தால் எப்படி உபபன்னமாகிறதென்று கேழ்க்கப்பட்டால் சொல்லுகிறார்—ஏவமிருப என்று. பாரமார்த்தத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க தன்மையானது த்ருஷ்டத்வாரா பொருந்துகிறதில்லை, பின்னையோ அத்ருஷ்டத்தின்வாயிலாக. எப்படி உண்மையான பாம்புக் கடி விஷத்துக்கு உபாஸநத்தினால் ப்ரீதியடைந்த கருட ப்ரஸாதத்தால் நிவ்ருத்தியோ அப்படி மித்த்யை என்ற ஜ்ஞாநத்தினால் நிவ்ருத்தி இல்லை என்று அர்த்தம். ப்ரபஞ்சமானது ஜ்ஞாநத்தினால் நிவ்ருத்திக்கத்தக்கதல்ல வென்பது கூறப்பட்டது. ஐக்ய ஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயத்வாநுபபத்தியைச் சொல்லுகிறார்—பலதமபிமநஸ்ய என்று. தத்த்வஜ்ஞாநமன்றே மோகக்ஷாபாயம். பின்ன விஷயமான அபேத ஜ்ஞாநமானது அததத்வ ஜ்ஞாநரூபமாதலால் விபரீதபலங்கூடவென்று அர்த்தம். அத்வைதம் அதத்ய மென்பதில் ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார்—மீத்யை தநீ என்று. ஐக்யம் அதாத்விகமென்பது கண்டோக்கியினால் காண்பிக்கப்பட்டது. ஐக்யத்திற்கு அஸத்யத்வம் எப்படி ப்லிக்கிறதோ அப்படி பேதஜ்ஞாநத்திற்கே மோகக்ஷேதுத்வத்தைக் கூறுகிறார்— உநீத்ய என்று. ஸம்ருதிவசங்களின் * ஸங்கதியின் பொருட்டு கருதி பிந்தி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐயவ்ருதானம் நிவர்த்தகம் என்கிற விஷயத்தில் ப்ரமாண விசேதம் கூறப்பட்டது. அதற்குமேல் ஸூ தர்க்க விரோதம் சொல்லுகிறார்—அபிச என்று. காட்டுத்தீ விஷத்தைப்போக்குகிற விஷம் இவைகள் த்ருஷ்டாத்நங்களென்கிற அபிப்ராயத்தால் சங்கிக்கிறார்—நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் என்று.

விவர்த்தக்கஜ்ஞாநமும் அதன் விநாசமும் பரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறானதா? அல்லது
ஸ்வரூபமா? என்கிற விசல்பத்தை அபிப்பிராயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார்—நீ என்று, ப்ரா
ஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால் கடம்முதலியதுபோல் விநாசம் காலப்பகிம்.
எப்படி ஸ்வப்ந தனையில் காணப்படுகிற பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபம் அவைகளின் உத்ப
த்தி ஸ்திதி இவைகள் காலப்பகிக்கனோ அப்படியே நாசமும் காலப்பகிமென்று கருத்து.
விநாச நதீகல்பநா கல்பகநுபாவித்யாயா என்று. விநாசம் கல்பிக்கத்தக்கது.
அந்த விநாச விஷய ப்ரமபுத்தியானது கல்பனை. கல்பகம் ப்ரமாச்சரயம் முதலியது இப்
படிப்பட்ட அவித்யைக்கு என்று பொருள். ஸ்வரூப பகூத்தை தூஷிக்கிறார்—நதா
ஸிதி என்று. முந்தின டகூத்தில் தூஷணமானது வேறு விதத்தாலும் வேதார்த்த
ஸங்க்ராஹத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாவ ரூபத்துக்கு நாசமென்பது பிற்காலத்
துலுள்ள நிலமையை அடைதலே அதோ இங்கு பொருந்துகிறதில்லை. பரஹ்மத்தை
விட வேறாக இருக்கிற அவஸ்தையுடன் கூடிய ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்ளும்
பகூத்தில் அத்தைத்தின் ஹாரிக்கு ப்ராஸங்கம் வருவதால். அபாவமென்பது பாவாந்
தரமன்றோ. கடத்திற்கு ப்ராசபாவம் என்பது பின்டத்வம் முதலிய பூர்வாவஸ்தையே
ப்ராத்வம்ஸமென்பது சபாலத்வம் முதலிய பிந்தின நிலமையே, இதரேதரபாவமும் அச்
வத்தினிடத்தினுள்ள கோத்வா பாவம் அச்வத்வரூபமே. கோவினிடத்திலுள்ள அச்வத்
வாபாவம் கோத்வரூபமே. ஸம்ஸர்காபாவத்திற்குபாவரூபத்வம் எவ்வாறு பொருந்தும்?
கடஸம்ஸர்காபாவம் பூதலமேயாகுமேயாகில் கடஸம்ஸர்கமிருக்குமபொழுதே ஸம்ஸர்கா
பாவமிருக்கலாம், பூதலத்தைவிட அது வேறானவஸ்துவென்று சொல்லப்படுமேயாகில்
அப்பொழுது அபாவமானது அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. மறுமொழி உரைக்கப்
படுகிறது. உன்பகூத்தில் அபாவாச்சரயத்திற்கு எந்த வைவகூண்யமோ அதே ஸம்ஸர்கா
பாவம். பூமிமாந்ரமே அபாவாச்சரயமாக ஆகில் அப்பொழுது பாவாச்சரயமான பூதலத்தில்
கூட அபாவாச்சரயத்வம் ப்ராஸங்கிட்டு. அவ்விடத்திலும் மஹிமாந்ரமிருப்பதால். ஒரு
றொரு விசேஷத்துடன்கூடின பூதலமானது அபாவத்துக்கு ஆச்சரயமாகில் அதேவிசே
ஷம் ஸம்ஸர்காபாவம் என்று. காலவிசேஷத்தோடு சேர்ந்திருத்தலிருக்க தேசவிசேஷ
த்வமே அந்த விசேஷம். அப்பொழுதே கடத்துடன்கூடின வேறு ப்ரதேசத்தை வில
க்குவதற்காக தேசவிசேஷத்வமென்று உரைக்கப்பட்டது. வேறு ஸமயத்தில் கடத்து
டன் கூடின அதே தேசத்தை விலக்குவதற்காக காலவிசேஷ விசிஷ்டத்வேஸதி என்று
உரைக்கப்பட்டது. இதைப்பற்றி அபியுக்தர்கள் கூறுகின்றனர். அது எங்ஙனமென்
று வினவப்படுமேயாகில் மேல் வருமாறு கண்டுகொள்ளத்தக்கது. ஸம்ஸர்காபாவமே
வம் விதுரிஹ ஸுதியோ பாவமே வத்வபாவம் மந்வாநா: கும்பவத் பூதலத இதர பூபாக
பேதஸ்த்வபாவ: யஸ்தத் தத்தகாலபேத வ்யதிகரித்த்க்ருஹ ப்ராங்கணை ப்ரதேச:கும்
பா பாவாச்சரயோந்யரகணி ஸ இஹந: க்வாதி கஸ்யோபலம்ப: என்று. நாசமென்
பது அவஸ்தாந்ரமாதலால் கர்மநாசத்தைச் சொல்லுகிற உனச்சும் சோத்யம் துல்யமெ
ன்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல கர்மா வென்பது நம்ம பகூத்தில் பகவானு
டைய ப்ரீதி அப்ரீதி ரூபமா யுள்ளது. அவற்றுள் எது ஸம்ஸாரபலானுருண ஸங்கல்ப
மோ அது விநாசம் செய்யத்தக்க கர்மம் எது மோக்ஷானுருண ஸங்கல்பமோ அதே முந்
தியதின் நாசமென்று பொருத்தமுன்னதே. தாது:ப்ராஸாதாந்மஹிமாந மீசம், இது முத
லியவைகளால்.

சவிவ விநாதுப்ரஹ்மவிநிர்ஸ்தக்யுதநிஷெயவிஷயஜ்ஞாநஸு
கொயம் ஜ்ஞாதா? சுயாஸராடுவ உகி வெசு, ந; தஸு நிஷெயு
தயா நிவத்குஜ்ஞாநகடுக்யாசு தத்குபுக்மாநுவவதெது. | ப்ரஹ்
ஸுராடுவரிகி வெசு; ப்ரஹ்ணொ நிவத்குஜ்ஞாநம் ப்ரதி ஜ்ஞாது
கும் கிம் ஸுராடுவது? உதாபுஸுது? சுயஸுநெசு, சுயபியு
ஸ்வநுதிஸாவிஷுராநாநி நிவத்குஜ்ஞாநாவிஷயதயா திஷுதெவ
நிவத்குஜ்ஞாநாநாஸுபவமடு தஸுராவி திராடுவக்யாசு ஜ்ஞாது
வெக்யபாநவஸுரா ஸுராசு | ப்ரஹ்ஸுராடுவவெஸுவு ஜ்ஞாதபுக்
தஸுதீய வநவ வகசு: வரிமுஹீதஸுராசு | நிவத்குஜ்ஞாநஸுராடு
பம் ஸுஸு ஜ்ஞாதா வ ப்ரஹ்மவிநிர்ஸ்தகெந ஸ்நிவத்குராநமட்கரி
கி வவநம் “ஹுதமஹிநிர்ஸ்தம் சுபுதம் ஷெவதெந ஹிஸு” உத
ஸுராடுவ ஷெதநகியாயாஸுஷெதுராஸுராஸுஷெதநகியாயாஸு ஷெ
சுராநுபுரெஸவவநவசுவஹாஸுது | சுயஸுஜ்ஞாதா ஸு
நாஸுஷெதுஹுதநிவத்குஜ்ஞாநெ ஸுயம் சுதகா வ ந ஹவகி | ஸு
நாஸுஸுராபுராஸுஷாபுக்மாசு | தஸுராஸு ப்ரஹ்ஸுராடுவக்யா
ஸுபவமடு ஷெதசுபுதநுதிஸாவிஷுராநா கஸுநடுவ நஸுராசு
உதயுமிடுந திஷுஹதசுதராவிவாதெந ||

தஸுராநாஸுகிடுபுரவாஹுராடுவாஜ்ஞாநடுதிருக்யாஸுஸுதநி
வஹுணுஸுஸ்தகசுணுஜ்ஞாநாடுஷெவ | தசுபுததிஸுராஹுராஸுஸு
யிராநவராபுராஸுஷாராயநவெஷாதுயாபுததுவஸுநிவிஸெஷஸம்
ஸுபுதவணுராஸுடுவாஸுதகிடுக்யா | தத, கெவதகடுணாஸுஸுராஸு
ராஸுஸுது, சுநகிஸம்ஸுதிமதவராபுராஸுஷாராயநவெஷாணம்
கடுணாஸு உவாஸநாதுகஜ்ஞாநெதுதிசுராஸுணு ப்ரஹ்யாபுதது
நுஹவராடுவாநஸுஸுராஸுஸுது கடுஸுராடுவஜ்ஞாநாஸுதெந
ஜ்ஞாயதெ | கெவதகாரவாரிதிராமடுவதுகயபுரஸுஸுராடுவக
டுபாவவாசுநெந ந ஸுஸுஸுதி கடுவிஸாராநதாஸம் தத வநவ
ஷெதொ: ப்ரஹ்விஸார: சுதபுவு உகி ‘சுயாத:’ உதயுது ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

மேலும் சிம்மாந்தர ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த எல்லாவஸ்துக்களின் நிஷேதத்தை விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாதா யார்? அத்த்யாஸரூபமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. அது நிஷேதிக்கப்படத்தக்கதாக இருப்பதுபற்றி நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கு கர்மாவாதலால் அதற்கு கர்த்தருவம் பொருந்தாததால், ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே ஜ்ஞாதாவென்று சொல்லப்படுமேயானால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தைக்குறித்து ஜ்ஞாநருத்வமானது எவ்வித ஸ்வரூபத்துடன்கூடியது? அல்லது அத்த்யஸ்தமா? அத்த்யஸ்தமாக இருக்குமேயானால் இந்த அத்த்யாஸமும் அதற்கு மூலமான வேறு அவித்யையும் நிவர்த்தகஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமல்லாததாக இருக்கவே இருக்கிறது. நிவர்த்தகமான வேறு ஜ்ஞாநத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அதுவும் மூன்று ரூபமுள்ளதாக இருப்பதால் ஜ்ஞாதாவையுபேக்ஷித்து அநவஸ்தை ஏற்படும். ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே ஜ்ஞாதாவென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் நம்முடைய பக்ஷமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகும். நிவர்த்தக ஜ்ஞாநஸ்வரூபமும் தன்னை அறிகிறவனும் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறாக இருப்பதால் தன்னால் நிவர்த்திசிக்கத்தக்கதில் உள்ளடங்கியதென்கிற வசனமானது பூதஸ்தத்தைத் தவிர்த்தமற்றது முழுமையும் தேவதத்தனால் சேதிக்கப்பட்டது என்கிற இடத்தில் சேதந க்ரியையிலேயே இந்த * சேத்தாவுக்கும் இந்த சேதநக்ரியைக்கும் சேதிக்கப்படத்தக்க வஸ்துவினிடம் அது ப்ரவேசத்தைச் சொல்லுகிற வசனம்போல் பரிஹஸிக்கத்தக்கது. அத்த்யஸ்தனாக இருக்கிற ஜ்ஞாதாவானவன் தன்னுடைய நாசத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற நிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தில் தான் கர்த்தாவாகவுமாகிற தில்லை. தன நாசமானது புருஷார்த்தமல்லாததால், அந்த நாசம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படும் பக்ஷத்தில் பேத தர்சனமென்ன அதற்கு மூலமான அவித்யை முதலியவைகளென்ன இவைகளின் கல்பனமே உண்டாகாது* ஆதலால் தைவத்தாலடிக்கப்பட்டவனை மீண்டும் உலககையினாலடிப்பதுபோன்ற இந்த விசாரம் போதும். ஆகையால் பந்தமானது அநாதிகர்ம ப்ரவாஹரூபமான அஜ்ஞாநத்தினடியாக உண்டாயிருப்பதால் அதன் நாசமானது கூறப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாநத்தினாலேயே. அந்த ஜ்ஞாநத்தின் உத்தபத்தியானது நாடோறும் செய்யப்படாநின்ற பரமபுருஷாராதன வேஷம் பூண்ட ஆத்மயாதரீத்ய ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற வர்ணாசிரமங்களுக்குத் தக்கதான கர்மங்களால் அடையத்தக்கது. அதில் பலத்தில் விருப்பத்துடன் செய்யப்படும் கர்மங்களைத்தும் அஸ்பாஸ் திரபலன்களுடன்கூடியதென்பதும் பலத்தைக்கருதாமல் செய்யப்படுகிறவைகளும் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனவேஷம்பூண்டவைகளுமான கர்மங்கள் உபாஸநரூப

* சேத்தா—வெட்டுகிறவன்.

மான ஜ்ஞாநோத்பத்தியின்வாயிலாகப் ப்ரஹ்மயாதாத்மயானுபவ ரூபமான முடிவில்லாத சாச்வதபலன் தருடன் கூடியதென்பதும் கர்மஸ்வரூபஜ்ஞாந மில்லாவிடில் அறியப்படுகிறதில்லை. பலாபேகைகூடினகூடினதாக செய்யப்படுதலென்கிற ஸ்வரூபத்தின் பரித்யாகத்தை முன்னிட்டு எப்படி இங்கு கூறப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்துடன் கூடின கர்மங்களின் உபாதானம் ஸம்பஷிக்கிறதில்லை என்று கர்மவிசாரத்திற்கு பிறகு கர்மங்கள் அல்பாஸ்திரபலனுள்ளவைகளென்று நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டபடியால் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று “அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்கிற ஸூத்ரத்தினால் கூறப்பட்டது.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாதாவின் ஐனனுபத்தியைக்கூறுகிறார் அபிசு என்று. ஸ்வரூபபூத ஜ்ஞாநத்திற்கு வேறு ஜ்ஞாதாவின் அபேகைகூறில்லையென்றே அதனால் அதை விலக்குவதற்காக ‘க்ருத்ஸந நிஷேத விஷய ஜ்ஞாநஸ்ய’ என்று உரைக்கப்பட்டது. ப்ரமாணத்தால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநமானது ஆசரயத்துடன் கூடியதாகவே காணப்பட்டிருக்கிற தன்றோ. ஜ்ஞாதா ப்ரஹ்மத்தைவிடவேறானவனோ அல்லது வேறுபடாதவனோ என்கிற விசல்பாபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்— சிந்மாநீர என்று. முதலில் கோயம் என்று தர்மி ப்ரச்னம் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறானதென்கிற பக்ஷத்தில் தூஷணம் கூறுகிறார்—நு என்று. கர்ம கர்த்தருதவ விரோதத்தாலென்று கருத்து. நிவர்த்திக்கப்பட்டதற்கு தன்மை இருந்தாலன்றோ கர்மகந்த்ரு விரோதம். ஆகையால் அதன் பரிஹாரத்திற்காக ஸ்வரூப பக்ஷத்தை சககிக்கிறார்—ப்ரஹ்ம என்று. இது ஜ்ஞாந்ருத்வ தர்ம விசல்பம். கீமீ ஸ்வநுபயம் என்று. ஸ்வரூபம் ஸ்வாபாவிகமென்று அர்த்தம். பிந்தி உண்டாவதாக புத்தியில் நிலைபெற்றிருப்பதால். அதயஸ்த பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்— அந்யஸ்தநுஷேத் என்று. நிவர்த்தகஜ்ஞாநாவியதய தயா திஷ்டத்தேவ என்று. ஜ்ஞாந்ருத்வாதயாலும் அதற்கு மூலமான வேறு அவியையையும் நிவ்ருத்தி அடைய வேண்டுமெயாகில் அது வேறு நிவர்த்தகத்தை அபேகிக்கிறிருப்பதால் வேறான நிவர்த்தகத்தை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாமையால் அது இரண்டும் இருக்கவே இருக்கிறதாதலால் மிகுதி இன்றி அவிய்யா நிவ்ருத்தியானது உண்டாகாதென்று அர்த்தம். நிவர்த்தக ஜ்ஞாநாத்ரத்தை ஒப்புக்கொள்ளில் அதுவும் ஒன்றுக்கு ஒன்றைக்குறித்து வித்திரூபமாக இருப்பதால் ஜ்ஞாதாவை அபேகிப்பதால் அநவஸ்தை உண்டாகுமென்று சொல்லுகிறார்—நிவரீந்தக என்று. முதலாவது பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—ப்ரஹ்மஸ்ய நுபஸ்ய என்று. நிருபாகிகமாக இருக்கிற ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கே ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்ற ஜ்ஞாந்ருதவமானது ஸ்வபாவவித்தமென்பது உங்களுக்கும் வித்தார்த்தமாக ஆகலாமென்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞாதாவுக்கும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருத்தலென்கிற உபாதியை ஏற்றுக்கொள்ளுதலை பலமாகக்கொண்ட பரபஞ்ச நிவர்த்தகமாகவும் ப்ரபஞ்சமூலமான அவிய்யைக்கு நிவர்த்தகமாகவுயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தினாலேயே நிவ்ருத்தியானது உண்டாகப்போகிறதென்று ஆசகித்து வ்யாகாதத்தால் தூஷிக்கிறார்— நிவரீந்தக ஜ்ஞாந ஸ்வநுபயம் என்று. ஜ்ஞாதாவுக்கும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்திவரின் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்காக ச்ரவணம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தியே உண்டாகாமல்

போகவேண்டியதாகும் என்று சொல்லுகிறார்—அத்யஸ்தோஜ்ஞாதீ என்று. ஜ்ஞாதாவின் நாசமானது பரமபுருஷார்த்த ரூபமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாதலால் அபுருஷார்த்தத்வமில்லை என்று ஆசனகித்தச் சொல்லுகிறார்—நநீநாசஸ்ய என்று. பூர்வபக்ஷஸ்காரகரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார்—இதி என்று. இவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மித்யாத்வ நிராகரணத்தினால் பந்தம் ஸத்யமென்று ஸித்தித்துவிட்டபடியால் அந்த பந்த நிவ்ருத்தியானது கர்மங்களை அபேக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிற உபாஸநாரூபமான ஜ்ஞாதத்தினாலேயே என்பதனால் கர்மவிசாரம் ப்ரஹ்ம விசாரத்திற்கு முந்திகளாகலத்தில் நடத்தப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்என்பது யுத்தமென்று சொல்லுகிறார்—தஸ்மாந் என்று. தஸ்மாதஸாதா சதுஷ்ட்யமானது ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக் குறித்து முந்தி இருக்கவேண்டுமென்பதில் வஸ்து ஸாமர்த்தியம் என்கிற ஹேதுவானது கூறப்பட்டது. அதுவும் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மத்தினிடம் அத்யஸ்தமான ப்ரபஞ்சத்திற்கு கர்மங்களை அபேக்ஷியாத ஜ்ஞாதத்தால் நிவிர்த்திக்கப்பட்டத்தக்கதன்மைஎன்பது யாதொன்றுண்டோ அதுவும் பொருந்தாதென்று உபபாதானம் செய்திருப்பதால் வஸ்து ஸாமர்த்தியம் ஸித்தியாமல் போவதாலென்று அர்த்தம். ஸ்வரூபநாதித்தவத்தை விலக்குவதற்காக ப்ரவாஹ சப்தம். அநிர்வசநீய வ்யாவ்ருத்தியை உத்தேசித்து கர்ம சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உத்தவக்ஷணஜ்ஞாதாதேவ-உபாஸநாத்மக ஜ்ஞாதத்தினாலேயே அதன உத்தபத்தியானது வர்ணஸாமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களால் அடையத்தக்கதாக இருக்கட்டும், அதனால் உபாஸநாதி ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தைக்குறித்த ப்ரஸுத்த கர்மவிசார பூவாவ்ருத்தத்திற்கு என்ன வென்று வினவப்படுமேயாகில் கூறுகிறார். நநீநா என்று. கர்மவிசாரத்தாலேயே அதற்கு அல்பபுத்ரிபலத்தவம் பலித்ததென்று கருத்து. அநபிஸிம்ஹிதபல என்று. உஜ்ஜ்ஞாதாதேவ இது முதலிய கர்மவிசியோஜக வாக்யார்த்தஜ்ஞாதமானது பதார்த்தஜ்ஞாதத்தை முன்னிட்டே உண்டாவதால் பதார்த்த பூதமான கர்ம ஸ்வரூபமென்கிற பெயருள்ள விசேஷஜ்ஞாதமில்லாமல் உபாஸனத்தின் வாயிலாகஅநந்தஸ்திரிபலத்வ ரூபமான விசேஷக்ஷணமும் அறியப்படுகிறதில்லை என்று அர்த்தம், அதனால் இவ்விடத்திலென்னவென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—கேவல என்று. கேவலாகார:- ஆத்மயாதாத்மயபுத்திஸம்ஸ்கார ரூண்யமான உருவம், விடுவதற்காகவும் எடுத்துக்கொள்வதற்காகவு மல்லவோ ஒன்றின் ஜ்ஞானம்-அதில் பலத்தில் வாயிலாக கர்மங்கள் விடத்தக்கவைகள். ஸ்வரூபத்தால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டத்தக்கவைகள். ஹானம் உபாதானம் இரண்டுக்குமாக ஏற்படுகிற ஜ்ஞாதமானது கர்மவிசாரமில்லாவிடில் ஸித்தியாது. ஆதலால் கர்மவிசாரம் நிவ்ருத்தித்து விடும்பக்ஷத்தில் அந்த ஜ்ஞாதத்திற்கு பலமான ஹானம் உபாதானம் இரண்டும் ஸம்பவியாதென்று அர்த்தம். அதாத: சப்தத்தை நிகமனம் பண்ணுகிறார்—இதிகரீம விசாரநந்தரம் என்று. ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத்தக்க தென்பதனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞாஸா சப்தார்த்தம் கூறப்பட்டது. விசாரம் செய்யத்தக்கது என்பதில் அதிக விவாதம் கிடையாது. விசாரமானது சப்தத்தால் நேராக உணர்த்தப்படுகிறது, சப்தமின்றி அர்த்தத்தால் விர்த்திக்கிறது, என்று இவ்வளவே யன்றே'வைக்யம். அதாத: சப்தார்த்தத்திலேயே யன்றே அதிக விவாதம். அதனாலேயே அதாத: என்று இவ்வளவு சப்தாது பூர்வீ எடுக்கப்பட்டது. இவ்வண்ணம் ஸுஞ்ஞாத்திலுள்ள அக்ஷரங்களின் யோஜனை செய்யப்பட்டது.

எனஅசு] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் பூநீபாஷ்யம். [ஜிஜ்ஞாஸா

[illegible]

பூநீபாஷ்யம்—

அதில் பூர்வபகஷ்வார்தியானவன் நினைக்கிறான். வ்ருத்தர்களுடைய வ்யவ
ஹார மில்லாவிடில் சப்தத்துக்கு போதகத்வ சக்திநிச்சயம் ஸம்பவி
யாததால் வ்யவஹாரமானது கார்யபுத்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டி
ருப்பதால் கார்யார்த்தத்திலேயே சப்தத்திற்கு ப்ராமாண்யம் என்பத
னால் வேதார்த்தம் கார்ய ரூபமே. ஆகையால் வேதாந்தங்கள் பரிநிஷ்பன்
னமான பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ப்ரமாணபாவத்தை அனுபவிப்பதற்குத்
தகுதியுள்ளவைகளல்ல. புத்திரானுடைய பிறப்பு முதலிய ஸித்தவஸ்துக்களை
விஷயமாகக்கொண்ட வாக்கியங்களில் ஸந்தோஷ ஹேதுக்களாக முக்கா
லங்களிலுமுள்ள வஸ்துகள் முடிவில்லாதவைகளாக இருப்பதாலும் புத்ர
ஜன்மலக்ஷம் ஸுகப்ரஸவம் முதலியஸந்தோஷ ஹேதுக்களான வேறு நிமி
த்தங்களுடைய மேல்மேல்வரவின் ஸம்பாவணியினாலும் ப்ரீதிவிஷயமான
விஷயங்களின் அறிவைக்காரணமாகக்கொண்டமுகவிகாஸம் முதலிய அடை
யாளங்களால் சூறிப்பிடித்தக்க ஒரு அர்த்த விசேஷ விஷயமான புத்திக்கு
ஹேதுத்வ நிச்சயமுண்டாகிதில்லை. வ்யுத்பன்னங்களான பதங்களைக்காட்
டிலும் வேறான பதங்களைச் சார்ந்த விபக்த்யர்த்தத்திற்கு வேறு பதங்களின்

அர்த்தநிச்சயத்தாலாவது பரக்ருதியின் அர்த்தநிச்சயத்தாலாவது சப்தத்திற்கு ஸித்தவஸ்துவினிடம் அபிதான சக்தியின் நிச்சயமுண்டாகிறதில்லை. அந்த ஜ்ஞாதமான காரியத்தைச் சொல்லுகிற பதஸமுதாயமானது அந்த காரியம்சவிசேஷ நிச்சயரூபமாக இருப்பதால். ஸர்ப்பத்தினிடமிருந்து பயந்தவனுக்கு இது ஸர்ப்பமல்ல இது கயிறு என்கிற சப்தத்தைக்கேட்ட உடன் பயநிவ்ருத்தியைக்காரண்பதனால் ஸர்ப்பத்தின் அபாவபுத்திஹேதுத்வ நிச்சயமில்லை. இந்த இடத்திலும் இந்தவஸ்து அசைவந்நிருக்கிறது வீஷ்ணுமில்லாதது அசேதனம் இதுமுதலிய அர்த்த ஜ்ஞாநங்கள் அனேகங்கள் பயநிவ்ருத்திஹேதுக்களாக இருக்கும்பொழுதுவிசேஷநிச்சயம் ஏற்படாததால்.

ச்ருதபாகாசிகை—

அதற்குமேல் தாற்பர்யார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது நநீர இது முதலியதால். அக்ஷரையோஜனையில் அன்யனூல் வேறு விதமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற அக்ஷாரர்த்தமானது நிரஸித்தப்பட்டது. அதை நிரஸனம் செய்யும் ஸமயத்திலேயே அன்யனூல் வேறு விதமாகக்கூறப்பட்ட தாற்பர்யார்த்தமும் நிரஸிக்கப்பட்டது அன்யனூல் ப்ரபஞ்சஸ்தயமாக இருப்பதுபற்றி அதற்கு ஜ்ஞாநத்தால் நிவர்த்திக்கப்பட்டத்தக்க தன்மை இல்லாமையால் ஜ்ஞாநத்திற்காக ப்ரஹ்மவிசாரமானது ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்லவென்று பூர்வபகஷத்தைச் செய்துகொண்டு ப்ரபஞ்சம் மித்யையாக இருப்பது பற்றி அதற்கு ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்திக்கப்பட்டத்தக்க தன்மையிருப்பதால் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதென்று வித்தார்த்தம் செய்யப்பட்டது. அது முந்தியே நிரஸனம் செய்யப்பட்டது. அதற்குமேல் ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராய விஷயமான நிரவிக்ஷத்தக்க சங்கையை உபந்யஸித்து அந்த ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராய கோசமான பரிஹாரத்தையும்சொல்வதற்குத்தொடங்குகிறார்—நநீர இது முதலியதால். கர்மவிசாரத்திற்குப் பிறகுஅந்த கர்மங்கள் அவ் பாஸ்திரபலன்சுருடன் கூடிடவைகளென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதாலேயே ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று சொல்லிவிட்டு வித்தவஸ்துவினிடம் சப்தங்களுக்கு வ்யுத்தத்தி இல்லாமையால் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத்தக்கது என்கிற வசனம் வ்யாகாத தோஷமுள்ள தென்கிற அன்யனூடைய சோதனமானது பூர்வமீரம் ஸையை அநியாயமையால் செய்யப்பட்டது. அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா என்கிற ஸூத்ரத்தில் அத்தியயனம் செய்தபிறகு வேதாத்தியயனம் செய்து முடித்துவிட்டபடியிலேயே தர்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது என்று சொல்லிவிட்டு ப்ராபாகரர்களால் அத்தியயனமானது ஆசாரியத்தை அதிகாரமாகக் கொண்டிருப்பதால் தர்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று பூர்வ பகஷத்தைச் செய்து அர்த்ததோதாதிகாரமாக இருப்பதால் தர்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று வித்தார்த்தம் செய்யப்பட்டது. ப்ராபாட்டர்களாலோ வென்றால் அத்தியயனமானது ஸ்வர்கார்த்தமாக இருப்பதால் தர்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதல்லவென்று பூர்வ பகஷத்தைச் செய்துகொண்டு அர்த்த ஜ்ஞாநர்த்தமாக இருப்பதால் அது செய்யத்தக்கதென்று வித்தார்த்தம் செய்யப்பட்டது. அதுவும்உன் பகஷத்தில் வ்யாஹதமாயுள்ளது. அந்த இடத்தில் ஸூத்ராக்ஷரங்களை யோஜனம் செய்து தாற்பர்யார்த்தம் கூறப்பட்டது. இந்த இடத்திலும் அக்ஷாரர்த்தத்தைக் கூறி

§ ப்ராபாகரர்கள்—மீரம்ஸகர்கள், ப்ராபாட்டர்கள்—மீரம்ஸகர்கள்.

தாத்பர்யார்த்தம் சொல்லப்படுகிற தென்பது பொருத்தமுன்னது. அக்ஷரயோஜனையில்
 ப்ராஹ்ம விசாராரம்பத்தில் கர்மங்கள் அல்பங்களாயும் அஸ்திரங்களாகவுமுள்ள பலன்
 களுடன் கூடியவைகளென்கிற நிச்சயத்துடன் கூடின அந்ந் ஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி
 யானது விசிஷ்ட ஹேதுவாக உரைக்கப்பட்டது. அந்ந்ஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி இல்லா
 விடில் அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவுமிருக்கிற பலத்திலேயே ந்ருப்தியுள்ளவனாக இரு
 க்கலாம், அல்பாஸ்திரபலத்வ நிச்சயமில்லாமல் போமேயானால் ஒழிவானது உண்டாக
 லாம், என்று விசிஷ்ட ஹேது இந்தஇடத்தில் ஸம்பாவிதமான ப்ராமாண்யத்துடன் கூடி
 ன ஆபாதப்ரதீதியானது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட அதுபரவ்ரு
 த்திக்கு ஹேதுவாக இருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ப்ராஹ்மஜ்ஞாநாத் தன் அந்ந்ஸ்திரபலா
 பாதப்ரதீதிக்கு ப்ராமாண்ய ஸம்பாவனையானது பொருந்தாதது- வித்தவஸ்துவில்
 சப்தத்துக்கு போதகத்வ நிச்சயமில்லாமையால் என்கிற விசிஷ்ட ஹேதுவில் விசேஷ
 யாம்ச வித்தியை ஆசங்கித்து ஸித்தவஸ்துவில் வ்யுத்தபத்தி ஸம்பலிப்பதால் அந்ந்
 ஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி இருக்கிறதென்று பரிஹரிக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில்
 பூர்வபக்ஷம் சொல்பவன் ப்ரபாகரன். ஸுதரகாரர்களுக்கு இனிமேல் உண்டாகப்போ
 கிற தர்சனங்களை அறியும் வல்லமை இருப்பதாலும் சிலர்களால் சொல்லப்பட்டிரு
 ம் லிருந்தபோதிலும் ஸம்பாவ்யமானவர்களான ப்ரதிகூல பக்ஷங்கள் ஆசங்கித்து நிரஸனம்
 செய்யத்தக்கதாக இருப்பதாலும் இவ்வண்ணம் பூர்பபக்ஷம் செய்தல்யுத்தம். அன்றி
 க்கே சோதநாலக்ஷணமான அர்த்தமே வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க தென்பது
 ஜைமினிமதம். சோதனையாவது க்ரிடையில் ப்ரவ்ருத்தியை உண்டெண்ணுகிற
 வசனம். அதை ஆசங்கித்து ஸித்தவஸ்துவும் வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதென்று
 ஸுதரகாரர்களால் ஸாதிப்பது யுத்தமானது. அக்ஷரயோஜனையில் ப்ராஹ்ம விசா
 ரம்செய்யத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ராஹ்ம விசாராரம்பம் யுத்தமல்ல
 வென்று பூர்வபக்ஷத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ராஹ்மவிசாராரம்பம்
 யுத்தமென்பது நிலை பெற்றதென்று ஸித்தாந்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்திருப்ப
 தாலும் தீபத்தில் கண்டோத்தவர்களாக இருக்கிற விஷயம் ஸம்சயம் இரண்டும் அர்
 த்தஸித்தங்கள். ப்ராஹ்மவிசாரம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ப்ராஹ்மமீரம்மை
 விஷயமென்பது ஸித்தித்தது. ஆரம்பமானது யுத்தமல்லவென்றும் யுத்தம் என்றும்
 சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸம்சயம் ஸித்திபெற்றது. ப்ராஹ்மமீரம்மையானது ஆர
 ம்பிக்கத்தக்கதா? அல்லது ஆரம்பிக்கத்தக்கதா? என்று. அதற்காக சிந்திக்கப்படுகி
 ருது. வேதார்த்தங்கள் ப்ராஹ்மத்தினிடம் ப்ரமானமா? அல்லது இல்லையா? என்று.
 அதற்காக பரிக்ஷிக்கப்படுகிறது சப்தத்துக்கு ஸித்தவஸ்துவை உணர்த்துகிற ஸாமர்த்தி
 ய நிச்சயம் ஸம்பலிக்கிறதா இல்லையா என்று. அதற்காக விசாரிக்கப்படுகிறது வ்ருத்த
 வ்யவஹாரத்தைத் தவிர்த்த மற்ற இடத்தில் சப்தங்களுக்கும் அர்த்தங்களுக்கும் ஸம்ப
 ந்தவாதாரணம் ஸம்பலிக்கிறதா இல்லையா என்று. வ்ருத்த வ்யவஹாரத்திலும் சப்த
 த்திற்கு ஸித்தவஸ்து போதகத்வ நிச்சயம் ஸம்பலிக்கிறதா இல்லையா என்றும். ஸம்ப
 விர்கிற தில்லை என்று பூர்வபக்ஷம். ஸம்பலிக்கிறதென்று ஸித்தாந்தம், எப்பொழுது
 வ்யவஹாரத்தைத் தவிர்த்து மற்ற இடத்தில் வ்யுத்தபத்தி இல்லையோ வ்யவஹாரத்தி
 லும் சப்தம் ஸித்தமான அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறதென்கிற நிச்சயம் ஸம்பலிக்கிற
 தில்லையோ அப்பொழுது சப்தத்துக்கு ஸித்தவஸ்துபோதன ஸாமர்த்தியமில்லாம
 யால் வேதார்த்தங்களுக்கும் பரிவிஷ்பன்னரூபமான ப்ராஹ்மத்தினிடம் ப்ராமாண்யம்
 கிடையாதென்கிற நிச்சயமுள்ள புருஷனுக்கு அந்ந்ஸ்திரபலாபாதப்ரதீதிக்கு ப்ராமா
 ண்ய ஸம்பாவனா ஸித்தி இல்லாமையால் விசிஷ்ட ஹேதுவில்லாமையால் ஆரம்பிக்கத்
 தக்கதல்லவென்று பூர்வபக்ஷத்தில் ப்ரலபலிபாவம். ஸித்தாந்தத்திலேயே வென்றால் எப்பெ

முது வ்யவஹாரத்தைத்தவிர்த்த மற்ற இடத்தில் வ்யுத்தத்தையும் வ்யவஹாரத்தில் விரித்தவஸ்துபரத்தவாவதாரணமும் ஸம்பவிக்ஷிதோ அப்பொழுது சப்தத்துக்கு விரித்தருபார்த்தத்தில் ஸாமர்த்தியத்தினால் வேதாந்தங்களுக்கும் பரிசிஷ்டபன்னரூபமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ப்ராமாண்யத்தால் ப்ராமாண்யாபாவ நிச்சயமில்லாத புருஷனுக்கு அந்த ஸ்திரபலரூப ப்ரஹ்மவிஷயா பாதப்ரதிதி ப்ராமாண்ய ஸம்பாவனைவித்தித்திருப்பதால் விசிஷ்ட ஹேதுவின் விரித்தியினால் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை ஆரம்பிக்கத்தக்கதென்று விசாரங்களுக்கு பலபலிபாவம்.

பூர்வ பக்ஷத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—தூர என்று. முந்தி ம்ருஷாவாதியினால் சொல்லப்பட்ட ஸூத்ர தாத்பர்யம் நிரஸனம் செய்யப்பட்டது. அதன் வ்யாவ்ருத்தியை ஸூசிப்பிக்கிறார் ததா சப்தத்தால். தூர ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்யத்வம் நிலத்திருக்கையில் என்று அர்த்தம். பூர்வபக்ஷத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—வ்ருத்தவ்யவஹாராந் என்று. வ்ருத்த: - வ்யுத்தப்பத்தியுள்ள ப்ரயோஜ்யனும் ப்ரயோஜகனும், அவ்விருவர்களுடைய வ்யவஹாரம் காயிகமாயும் வாசிகாயுமுள்ளது. வ்யவஹாரத்தைத்தவிர்த்த மற்ற இடத்தில் சக்தி நிச்சயம் உண்டாகவேண்டாம். அதனால் என்னவென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—வ்யவஹாராலய ச என்று கார்யபுத்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டிருப்பதின் பலத்தைக் கூறுகிறார்—காரீயார்த்த ஏவ என்று. அதனால் பலித்ததைச் சொல்லுகிறார்—காரீயரூப என்று. வேதம் சப்தாத்மகமாக இருப்பதாலும் சப்தம் வ்யுத்தத்தியை அபேக்ஷித்திருப்பதாலுமென்று கருத்து. உதனாலென்னவென்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—அத: என்று. அத: - வேதார்த்தம் கார்யரூபமாக இருப்பதாலென்று பொருள்—ந் ப்ரமாணபாவமநுபலி துமரீஷநீதி. ப்ராமாண்ய ஸம்பாவனையுமில்லை. அயோக்யமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். முதலாவதான வ்யுத்தத்தியானதுவ்ருத்த வ்யவஹாரத்தைத்தவிர்த்த மற்றொன்றிலுள்ள உண்டாகிடதில்லை, குடம் இருக்கிறது என்று சொன்னவுடன் ப்ரவ்ருத்தி இல்லாமலிருக்கையில் அதற்கு போதகத்வம் அறியப்படுகிடதில்லையன்றோ. பசுவைக்கொண்டுவா இதுமுதலியசப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டவுடன் நீ ப்ரயோஜ்யனுடைய ப்ரவ்ருத்தியைக்கண்ணுற்று ப்ரவ்ருத்தியானது கார்யபுத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிறதென்று அறிவுடையவனாழி வ்யுத்த பித்ஸுவானவன் இந்த சப்தமானது கார்யரூபமான அர்த்தத்தை அறிவிப்பதில் சக்தியுள்ளது என்று நிச்சயிக்கிறான் அந்தவ்யவஹாரங்களில் அனேக ப்ரயோகங்களில் தொடர்ந்து வருகிற சப்தத்திற்கு தொடர்ந்தவருகிற அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தத்தையும் விலக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தத்தையும் க்ரஹித்துக்கொண்டு சேர்த்துக் கொள்ளுதல் விலக்குதல் வாயிலாக அர்த்த விசேஷங்களோடு சப்தவிசேஷங்களுக்கு ஸம்பந்தத்தை நிச்சயிக்கிறான் என்பதனால் முதலில் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தத்தி ஏற்படுகிறது. முதலிலேயே இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தம் என்று சொன்னால் இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தமென்கிற இந்த வாக்கியத்திலுள்ள பதங்களுக்கு அர்த்தப்ரதிதி உண்டாகிடதில்லையன்றோ. இவ்வண்ணம் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தத்தியை ஏற்படுத்திக்கொண்ட புருஷனுக்கு பிற்காலத்தில் இந்த சப்தத்திற்கு இது அர்த்தமென்று கற்றுக்கொடுத்தபோதிலுங்கூட முதலில் கார்யார்த்தபரமாக வ்யுத்தபன்னமாக இருக்கிற சில பதங்களோடு சேர்ந்திருந்தல் காணப்படுவதால் முதலில் வந்த வ்யுத்தத்திக்கு விரோதமின்றி அந்த அந்த சப்தங்களுக்கு அர்த்த ஸம்பந்தம், க்ரஹிக்கப்படுவதால்

§ ப்ரயோஜ்யன்—ஏவத்தக்கவன். ப்ரயோஜகன்—ஏவுகிறவன்;

¶ வ்யுத்தபித்ஸா—வ்யுத்தப்பத்தியில் விருப்பமுள்ளவன்.

எல்லா சப்தங்களும் கார்யார்த்த பாதானங்களென்றே க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. அதனால் எதே லௌகிகங்களோ அதே வைதிகங்களென்கிற நியாயத்தினால் வேதாந்தங்கள் வித்தவஸ்துவியதயத்தில் போதகங்களாக ஆகிறதில்லை என்று அர்த்தம். வேதாந்தங்கள் ஸம்ஸ்க்ருத சப்தங்களாக இருப்பதால் வேறு பாஷையினால் முதலில் வ்யுத்தி வந்த மணிதனுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத சப்தத்தில் இந்தசப்தத்துக்கு இது அர்த்தம் என்று வ்யுத்தபத்தி உண்டெண்ணப்படுமேயாகில் ஆரம்பத்திலேயே வித்தவஸ்துவில் வ்யுத்தபத்தியானது உண்டு பண்ணப்பட்டதாக ஆகலாமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ல. கார்யார்த்தபாங்களாக முதலில் வ்யுகபன்னங்களான பாஷாந்தர சப்தங்கள் ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாக (அதாவது) பர்யாயங்களாக யிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸம்ஸ்க்ருத சப்தங்களும் கார்யபாங்களாகவே வ்யுத்பன்னங்களாக ஆகலாம்.

வித்தவஸ்துவில் வ்யுத்தபத்திக்கு || பாட்டர்களால் சொல்லப்பட்ட உதாஹரணத்தை நிரஸனம் செய்கிறார்—நாசு என்று. முக்காலங்களிலுமிருக்கிறவைகளுக்குக் கென்று § பஞ்சிகையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது, அது இவ்விதத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டபட்டிருக்கிறது. தேசம் காலம் யோக்யதை முதலியவைகளால் புத்திரனுடைய பிறப்பை அறி'கிறான் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார் ஸுலக்ஷி என்று. நல்ல லக்ஷணம் ஸுகப்ரஸவம் முதலியதால் அனயதா வித்தியானது * நயவிவேகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதிசப்தத்தால் பிதாமாதா முதலியவர்களுக்கு பீடாநிவ்ருத்தியும், பிற்காலத்தில் உண்டாகக்கூடிய ஸம்பத்துமுதலியதும் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. வ்யுத்தபத்தியாவது சப்தத்திற்கு அர்த்த விசேஷங்களோடுகூட ஸம்பந்தத்தை க்ரஹித்தலே ஒழிய அர்த்தமாத்ரத்தோடல்லவென்கிற இவ்வித தூஷண முறைக்கப்பட்டிருக்கிறது † ஸையாயிகன் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற உதாஹரணத்தை நிரஸனம் செய்கிறார்—நாபி என்று. இது வ்யுத்பன்ன பதங்களைக்காட்டிலும் வேறான பதத்திற்கு பதாந்தமார்த்த நிச்சயோதாஹரணம். எது அவ்யத்தமாகக்கூவுகிற தென்கிற வினாவுக்கு (பிக: கூஜதி) ரூபில் கூவுகிறதென்று ஒருவனால் சொல்லப்பட்டவுடன் கூஜதி சப்த வ்யுத்தபத்தியுள்ளவனால் ஒரு வ்யுத்தித்ஸுவால் பிக சப்தார்த்தம் அறியப்படுகிறது. இது வ்யுத்பன்னபதங்களிவிட வேறான பதத்தினது * விபக்த்யர்த்தத்திற்கு † ப்ரக்ருத்யர்த்த நிச்சயோதாஹரணம். (காஷ்டங்களால்) விராகுகளால் (ஸ்தாலியில்) பாத்திரத்தில் (ஒதணத்தை) அன்னத்தை (பசதி) பக்ருவம் செய்கிறான் என்று சொன்னவுடன் வ்யுத்பன்ன விபக்தியுடன் கூடின பசதி சப்தார்த்தத்துடன் கூடின வ்யுத்தித்ஸுவினால் காஷ்டம் முதலிய ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம் அறியப்படுகிறது, ஜ்ஞாநா என்று. இப்பொழுது கேழ்க்கப்பட்டிருக்கிற இந்த வாக்கியத்தில் முந்தி கார்யபரமாக வ்யுத்பன்னமாக இருக்கிற வாக்கியத்திலுள்ள சில பதங்கள்

|| பாட்டர்கள்—குமாரில பட்டருடைய மதத்தைப் பின்பற்றினவர்களான மீமாம்ஸகர்கள். § பஞ்சிகை—ஒரு க்ரந்தம். * நயவிவேகம்—ஒரு வேதாந்த கிரந்தம். † ஸையாயிகன்—கௌதமரிஷியினால் செய்யப்பட்டுள்ள தர்க்கசாஸ்திர வழியையின்பற்றுகிறவன். * விபக்தி—வேற்றுமை. † ப்ரக்ரு —ப்ரஹ்மம் எத்சப்தத்தில் எதிர்ப்படுமோ அந்த சப்தகணடம்.

காணப்படுவதால் இந்த பதஸுமாதாயமும் கார்யத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ள தென்று அறியப்படுகிற தென்கிற அபிப்பாயத்தால் ஜ்ஞாதகாரியாபித்யபதஸு முதாயஸ்ய என்று கூறப்பட்டது. நதம்ச விசேஷ: கார்யம்ச விசேஷம்-கார்யமானது அனேக ி காரகங்களோடுகூடியதன்றே. அந்த கார்யம் விசேஷணம்ச நிச்சயரூபமாதலால். அந்த பதங்கார்த்த நிச்சயத்திற்கும் பரக்ருத்யார்த்த நிச்சயத்திற்கும் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே நதம்ச விசேஷ: கார்யத்தைச் சொல்லுகிற ஸு பதஸுமாதாயம்ச விசேஷம்-மீம்ருஷாவாதிகளால் சொல்லப்பட்ட உதாஹணத்தை தூஷிக்கிறார் நச என்று. § வாசஸ்பதியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை ஆசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார்—கார்ய என்று. அவனால் இவ்வண்ணமல்லவோ ஸித்த வஸ்துவில் ப்ராமாண்யம் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது எல்லா சபதங்களுக்கும்தொடர்ந்துவருகிற அர்த்தம் சொல்லத்தக்கது. கார்யரூபமான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் தன்மையுடன் சேர்ந்திருத்தல் தொடர்ந்துவருகிறதா? அல்லது கார்யத்துடன் அன்வயித்த தன்னுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமையுடன் சேர்ந்திருத்தல் தொடர்ந்துவருகிறதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் காரகபதங்களில் ‡ வ்யபிசாரம் வருகிறது. அவைகளுக்கு கார்யாபிதாயித்வ மில்லாமையால், இரண்டாவது பக்ஷத்தில் லிங்கம் முதலியவைகளில் வ்யபிசாரம் வருகிறது. அவைகளுக்கு கார்யத்துடன் சேர்ச்சையுற்ற ஸ்வார்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமை இல்லாமையால். மூன்றாவது பக்ஷத்தில் காரக பதங்களில் வ்யபிசாரம் ஸம்பவிக்கிறது. அவைகளுக்கு காரகங்களோடு அன்வயித்த ஸ்வார்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமை இல்லாமையால். ஆதலால் பதங்களுக்கு அன்யான்விதமான ஸ்வார்த்தத்தைச் சொல்லும் திறமையானது தொடர்ந்து வருகிறதென்று சொல்லத்தக்கது அன்விதாபிதான வாதியால்.

காயுஷுவிபுஷுதிவாவிவெநு ஸஷஸு ப்ரவத்குக்ஷ
யுஷாவவொயிக்ஷுபவததிகி ஸவதுவஷாநாஃ காயுஷாவகெந ஸ
வெஷு: வவெஷு: காயுஷெஷுவ விஸிஷுஷு ப்ரதிவாஷநாஹாநா
நிதவ்ஷாபுஷிஷெஷு வஷுஸகிஸியு: | உஷுஸாயநதரவாஷிஷு காயு
ஷுவிவாஷெஷு ப்ரவதிஷெஷு: | ஸுஷாபெஷெ, சுதீதா
நாமதவததுஷாநெஷாவாயவாஷிஷு ப்ரவதிஷுநாவெஷு: |
“ உஷுஷாவாயொ ஹி தீதயதாஷுதெ ந ஸிஷு: | சுதொ தீதய
திஸாயு: | உதிவாஷிஷாவந ஜாயதெ ; தாவநப்ரவததுதெ |
சுத: காயுஷுவிவெஷு ப்ரவதிஷெஷு: | ப்ரவத்குஷெஷுவ

§ காரகன்—கிரியை உண்டுபண்ணும் திறமையுள்ளது.

ஸு ஸுமாதாயம்—கூட்டம். § ம்ருஷாவாதி—அத்தைதி- § வாசஸ்பதி—ஒரு மீமாம்ஸகன். ‡ வ்யபிசாரம்—தவருதல்.

என்கை] ச்ருதப்ரகாசிகா வஸ ஷிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம் [ஜிஜ்ஞாஸா

ஸஷ்வயாக்யதயா காயபுடெஸ்யுவ ஸீவடிவெடிஷா தூரிநிஷ்ஞாநாபுவஸ
ஹஸ்பா ராஷ்டிரகூணாந்நவஸ்யிரவமரபுதிவதெஹ் : “சக்யம் ஹுடுவெ
வாதாபிபாஸ்யபாஜிநஸூக்யகம் ஸவதி” உத்யாஷிவி: கடிணாடுவெஸ்ய
ரவமகஸ்யுதிவாடிநாஷு கடிமவரபுராஸ்யிரகஸ்யுஷ்ஞாநவமரபு
நவஸ்யிரகஸ்யுநாநவதெஹதகொ ஸ்யுஷ்விவாராராஹோ ந யுத: - உதி||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

கார்யபுத்தி ப்ரவ்ருக்தி இவ்விரண்டுக்குமுள்ள 1 வ்யாப்திபலத்தினால்
சப்தத்திற்கு ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தி
றமை அறியப்பட்டிருப்பது பற்றி எல்லாபதங்களும் கார்யார்த்த போதனத்
தில் நோக்கமுள்ளதாதலால் எல்லா பதங்களாலும் விசிஷ்டமான கார்யமே
ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதால் மட்டுமென்றோடு அவ்வயித்த ஸ்வார்த்த மாதர்த்தில்
ஶ்ரீ பதசக்தி நிச்சயமில்லை. இஷ்டஸாதநதாபுத்தியோ வென்றால் கார்யபுத்
தியின் வாயிலாக ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாக இருக்கிறதே ஒழிய ஸ்வரூபத்
தாலல்ல. சென்றதும் இனிவரப்போகிறதும் நிகழ்காலத்திலுள்ளவைகளு
மான இஷ்டோபாய புத்திகளில் ப்ரவ்ருத்திக்கு உபலப்தி இல்லாமையால்,
இஷ்டோபாயமானது என்னுடைய ப்ரபத்தனமில்லாவிடில் ஸித்திபெறாது
ஆகையால் என் ப்ரயத்தனத்தால் ஸாத்தியமென்கிற புத்தியானது எவ்வள
வுக்குள் உண்டாகிறதில்லையோ அவ்வளவுக்குள் ப்ரவ்ருத்திக்கிறானில்லை.
ஆதலால் கார்யபுத்தியே ப்ரவ்ருக்தி ஹேதுவாக இருப்பது பற்றி ப்ரவர்த்த
கமே சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாக இருப்பதால் கார்யமே வேதத்தால்
அறியத்தக்கதாக இருப்பதாலும் பரிவிஷபன்னரூபமான ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி
ரூபமான அநந்தஸ்திரபல ஶ்ரீ ப்ரதிபத்தி இல்லாமையாலும் “அக்யம்
ஹவை ஶ்ரீ சாதூர்மாஸ்யபாஜிந: ஸூக்ருதம்பவதி” இது முதலியவைகளால்
கர்மங்களுக்கே ஸ்திரமான பலன்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் கர்ம
பலன்கள் அல்பங்கள், அஸ்திரங்கள், ப்ரஹ்மஜ்ஞாந பலன்கள் எண்ணிறந்த
வைகள், சாச்வதங்கள், என்கிற ஜ்ஞானத்தைக்காரணமாகக் கொண்டிருக்
கிற ப்ரஹ்ம விசாராரம்பமானது புத்த மல்ல- என்று.

ஶ்ரீ சக்தி—இந்த பதத்தால் இந்த அர்த்தம் அறியத்தக்கதென்கிற ஈசுவரனுடைய
இச்சை என்பது தூர்க்கிள்களின் கொள்கை. ஶ்ரீ ப்ரதிபத்தி—ஜ்ஞானம்.

ஶ்ரீ சாதூர்மாஸ்யம்—ஒரு யாகம்.

சுருதப்பாசிகை—

மற்றதோடு அன்வயித்திருத்தல் எய்தக் வந்துவுக்கும் இருக்கலாமாதலால் கார்ய ரூபமான அர்கதத்திலேயே வ்யுத்தபத்தி என்கிற நிர்ப்பந்தம் பொருந்தாது. இந்த ஆச வகையை அபிப்ராயப்பட்டு பரிஹரிக்கிறார்—கார்யபுத்தி என்று. கார்யபுத்தி வ்யா ப்திபலேன என்கிற பதத்திற்கு மேலே ஸர்வபதாராம் கார்ய பரத்வோ என்பதோடு அன்வயம். சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டவுடன் ூ ப்ரவ்ருத்தி கணப்படுவதால் சப்த த்திற்கு ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிற அர்த்தத்தை உணர்த்தும் திறமை இருப் பதால் கார்யபுத்திக்கும் ப்ரவ்ருத்திக்கு மிருக்கிற வ்யாப்தி பலததால் * ப்ரவர்த்தகமும் கார்யரூபமாக இருப்பதால் எல்லா பதங்களாலும் விசிஷ்டமான கார்யமே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் மற்றொன்றுடன் அன்வயித்த ஸ்வர்த்தமாத்ரத்தில் பதங்களுக்கு சக்தி நிச்சயிக்கப்படுகிறதில்லை. பின்னையோ விசிஷ்ட கார்யாம்ச விசேஷத்தில் பதங்களுக்கு சக்தி நிச்சயமென்று அர்த்தம். அறிஞர்களுக்குள் சிறந்தவயே! கார்யமே ப்ரவர்த்தகமாகில் ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிறது சப்தார்த்தமாத்ரதலால் எல்லா சப்தங்களுக்கும் இருக்கலாம். அதிலே—இஷ்டஸாத்ரபுத்தியானது ப்ரவர்த்தகமாத்ரதலால் என்று பாட்டர்களால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார்—இஷ்டஸாத்ரநதா என்று. ஸ்வப்ரயோஜனோபாயமானது அன்யரூப பாதிக்கப்படுகிறதேயாலால் அந்த இடத்திலும் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகுமெனவேயாதலால் இஷ்டோபாயதா புத்தியானது இருந்துகொண்டிருக்கிறபோதிலுங்கூட அதற்கு அப்ரவர்த்தகத்தவமானது காணப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் கார்யபுத்தியானது ப்ரவ்ருத்திக்கு வ்யாப்யை என்று கருத்து. நண்பரே! கார்யபுத்தியும் ப்ரவ்ருத்தியுடன் தவறாமல் சேர்ந்திருக்கிறதில்லை. தனமில்லாத ப்ராஹ்மணனுக்கு யாகம் செய்யவேண்டுமென்கிற . எண்ணமிருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரவ்ருத்தி இல்லாமையால் இவ்வண்ணமல்ல. என்னாலேயே இது ஸாதிக்க சக்யமென்கிற புத்தியல்லவோ கார்யபுத்தி. அந்த புத்திக்கு ப்ரவ்ருத்தி வ்யாபிசாரம் கிடையாது. தனமில்லாதவனுக்கு இவ்விதமான ப்ரதிபத்திகிடையாது. பின்னையோ யாகம் ஒருக்கால் செய்யத்தக்கது. பொருள் முதலியவற்றின் லாபத்தால் யாகம் அனுஷ்டிக்கப்படுமேயாகில் பலப்ராப்தி இருக்கிறது என்று. ஆகையால் தோஷமில்லை. அதனென்னெனவென்கிற அபேகைவரின் உபபாதனம் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஹேது சரீரத்தைச் சொல்லாநின்ற கொண்டும் வேறு சங்கையை பரிஹரித்துக்கொண்டும் பூர்வபாகத்தை முடிக்கிறார்—அதஃ இது முதலியதால். ப்ராஹ்மவிசாராரம்பத்தில் விசிஷ்டஹேதுவானது கூறப்பட்டது. அதில் அநந்தஸ்திரபலபாத ப்ரதிநி ரூபமான விசேஷ்யாம்சத்திற்கு அலித்தி கூறப்பட்டது. இந்த விஷயத்தில் சோத்யமானது ஆபாதனம் செய்யப்பட்டது. உபாஸவதிக்கு சேஷபூதங்களான மந்திரார்த்த வாதங்களில் அநந்தஸ்திரபலபாத ப்ரதிதியின் வித்தியினால் விசேஷ்யாம்சத்திற்கு அலித்தி இல்லையாதலால் விசிஷ்டமே ஹேது. இதை ஆசங்கித்துக்கூறுகிறார்—அகூடிய்யம்ஹவை என்று. இதபொருள். மந்திரார்த்தவாதங்களில் அநந்தஸ்திரபலப்ரதிநிதியினால் ப்ராஹ்மவிசாராரம்பமிருக்குமேயானால் அப்பொழுது பூர்வபாகத்திலும் “ அகூடிய்யம் ஹவை சாதர்மாஸ்ய யாஜிஃ ஸுக்ருதம் பவதி ” இது முதலியவைகளால் அநந்தஸ்திரபலப்ரதிநிதியினால் அல்பா

ஂ ப்ரவ்ருத்தி—சேஷ்டை செய்கை.

* ப்ரவர்த்தகம்—ப்ரவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிற திறமை யுடையது.

என்கு] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹிதம் ஸ்ரீபாஷ்யம். [ஜ்ஜ்ஞாஸா

ஸ்திரபலத்வ நிர்ணய ரூபமான விசேஷணம்சம் ஸித்தி பெறுததால் ப்ரஹ்மவிசாரார ம்பம் யுக்தம் என்று. விசிஷ்ட ஹேதுவில் விசேஷணம் விசேஷ்யம் இவ்விரண்டுக்குள் ஒரு அம்சத்திற்கு அஸித்தி என்கிற அபிப்ராயத்தால் கர்மபலால்பாஸ்திரத்வ ப்ரஹ்ம ஜ்ஞான பலாநந்தன் திரத்வ ஜ்ஞாநஹேதுகமென்று சொல்லப்பட்டது.

சுத்ராஹிய்யதெ—நிவ்யதெனாகவிழிதஸுவாபுஸு ஜீநாபவயாரண ப்ரகாரபைநுஜி ஸவபுஸவாநாஜெளகிகெசுகாயுடாவ்வொயிகா வயாரணம் ப்ராஜானிகா ந வஹுமீயதெ | ஸாவம் கிது வொதாஸுஸவா யுஸுஜீ ஸபிவயாரபகி—ஜாதாவிதபுஸுஸுவிநிர ஜீநாதகஜாதகதா ஜீநு ஸஸிவஸுநாஜீபவகூசிஸவபுஜீஸு “வனநஜெவஹி ஜஜ்ஞா வயாரய ” ஜதவிப்ராபெண சுஜீ—ஜொ நிஜிபுஸுநிஜிபுஸு தெ தெஸுஸுதெவெஸுஷு—தெஷ்டயெபுஷு வஹுஸஸிபூதிதாஸுதெ ஸுதெதெவெதெவெதெவெ ஸுதெவெஸுஷு—தெஷ்டயெபுஷு ஸாத் நாம் ஸுஜு—ததீ—புஷா ஸவாபுப்யொஸு ஜீநாநாரபுபு—நா ஸு—கெதபிதபுஷாருஷாஜாநாஜு தெஷ்டயெபுஷு தெஷாஸவா நாம் ப்ரபொடொ வொயகூநிவஸந ஜதி நிஸிநகி ||

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

இந்த இடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. எல்லா உலகங்களிலும் ப்ரஸித்தமாக அறியப்பட்டிருக்கிற சப்தார்த்தங்களுடைய ஸம்பந்த நிச்சய ப்ரகாரத்தை விலக்கித்தள்ளிவிட்டு எல்லா சப்தங்களுக்கும் அலௌகிகார்த்தாபுஷதாணத்தை ப்ராமானிகர்கள் பகுமானிக்கிறார்களில்லை. இவ்வண்ணமன்றே சிறுவர்கள் சப்தார்த்த ஸம்பந்தத்தை நிச்சயிக்கிறார்கள். மாதா பிதா முதலிய சப்தங்களால் தாய் தகப்பன் மாமன் முதலியவர்களையும் சந்திரன் பசு மிருகம் பகி ஸர்ப்பம் முதலியவைகளையும் இதை “ அறிந்து கொள் இதையும் தெரிந்துகொள் ” என்கிற அபிப்ராயத்தால் விரலால் குறிப்பிட்டு குறிப்பிட்டு சுட்டிக்காட்டி அந்தந்த சப்தங்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் பலதடவை சிபூதிக்கப்பட்டவர்கள் மெள்ள மெள்ள அந்தந்த சப்தங்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் தங்களுக்கு ஏற்படுகிற புத்தியின் உத்பத்தியைக்கண்டு சப்தம் அர்த்தம் இவ்விரண்டுக்கும் வேறு ஸம்பந்தம் காணப்படாமையாலும் ஸங்கேதம் செய்த புருஷனை அறியாமையாலும்

அந்த அர்த்தங்களில் அந்த சப்தங்களுக்குப் ப்ரயோகமானது போதகத்வச் சத்தியைச் காரணமாகக்கொண்ட தென்று நிச்சயிக்கிறார்கள்.

சுருதபரகாசிகை—

அத்காபிநீயதே என்று. இந்த பூர்வபக்தத்தில் ஸூத்ரகாரரால் பரிஹாரம் கூறப்பெற்றிருப்பதன்று அர்த்தம். நிகில என்று. வேறுவிதமாகச் சொல்லுகிற உம்மாலும் மேல் சொல்லப்பட்டபோகிற ப்ரகாரத்தாலேயே சப்தவ்யுதபத்தியானது செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று நிகில வேக சப்தத்தின் கருத்து. ப்ராமாணிகர்கள்—ப்ரமாணத்தால் அர்த்தத்தை ஸ்வீகரிக்கிறவர்கள் என்று அர்த்தம். எப்படி ஸம்பந்த நிச்சயம் என்று வினவப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—ஏவம்கில என்று. மாதாபிந்ருப்ரநுதிபி: என்று. இதிகருத்து. எப்பொழுது சிறுவன் தானாகவே சப்தார்த்த ஞானத்திற்கு தகுந்தவனாக ஆகிறானோ அப்பொழுதும் இவனை வ்ருத்தர்களான உபாத்தியாயர் முதலியவர்களால் வ்யுத்பத்தியை உண்டாக்கிவைப்பதற்கு ச்ரத்தை யுள்ளவர்களானதாய் தகப்பன் முதலியவர்கள் தானாக வ்யுத்பத்தி உண்டாவதற்குத் தகுதியற்றவனாக இருக்கும் தகையில் உபேகை பண்ணுகிறார்களில்லை யன்றோ. பின்னையோ அக்ஷராப்பியாஸம் முதலியதற்கு உபயோகமான கிணைக்களை முதல்லேயே தங்கன்புத்தியுள்வகமாகச்செய்கிறார்கள் ஸூ அம்பா தாத (தாய் தகப்பன்) முதலிய சப்தங்களின் ஸமுதாயமானது ப்ரதி ஸம்பந்தி சப்தாபேகையுள்ளது. * சசிபக முதலிய சப்தங்களின் ஸங்கதமானது ப்ரதிஸம்பந்தியின் சப்தங்களில்லாததென்று பாசுபாடு. ஸம்பந்தி சப்தமல்லாத சப்த வ்யுத்பத்திக்கு முந்தியே அம்பா முதலிய சப்த வ்யுத்பத்தியானது காணப்படுகிறது. அந்த வ்யுத்பத்தியானது உமக்கு அபிமதமான சப்தார்த்த ஸம்பந்தக்கூறுணத்திலோ பொருத்துகிறதில்லை. ஒருவினைக்குறித்து தகப்பனாக இருப்பவன் (தன் ஒளரஸபுத்திராகளைத் தவிர்த்து) மற்றவனுக்கும் தகப்பனாக இருக்கமாட்டானன்றோ. ஆகையால் சப்தார்த்த வ்யுத்பத்தியில் விருப்பமுள்ளவனுக்கு மாதாபிதா முதலியவர்களிடங்களில் அன்யர்களால் அந்தந்த சப்த ப்ரயோகத்துக்கு ஸம்பவமில்லாமைமால் முதலில் அம்பா முதலிய சப்தார்த்த வ்யுத்பத்தியானது உன் மதத்தில் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஆகலால் முதலாவதான வ்யுத்பத்தியானது புத்தி பூர்விகையாகவே உண்டாகிற தென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக இரண்டுசோடிகள் சப்தங்களில் காண்பிக்கப்பட்டது. தற்செயலாக ஏற்படுகிற வ்ருத்தவ்யவஹாரத்தால் அந்தந்த சப்தங்களின் வ்யுத்பத்தியின் அனுபபத்தியும், எல்லா ஜனங்களாலும் அறியப்பட்டிருக்கிற வ்யுத்பத்தி ப்ரகார நிராஸமும். ஏநமவேஷி இமதீசாவநாராய என்று. ஏநம் போதகசப்தத்தையும். இமம்-போத்யமான அர்த்தத்தையும் அறிவாயாகவென்று அர்த்தம். பஹு-ச: எனது எவ்வளவுக்குள் விவரம் கூட்டக்கூட்டுதலாலும் சப்த ப்ரயோக † ஸாஹசர்யதர்சனத்தாலும் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற வானைகளின் ஆகியத்தினுடைய உதயத்தினால் தானே அந்தந்த அர்த்தங்களில் அந்தந்த சப்தங்களைப் ப்ரயோகிப்பதற்கும் அர்த்தத்தைத் தனித்துப் பார்ப்பதனால் சப்தத்தை நினைப்பதற்கும் சப்தத்தை மாதிரித் தனித்துக் கேட்பதனால் அர்த்தத்தை நினைப்பதற்கும் ஸமர்த்தர்களாக ஆகிறார்களோ, அவ்வளவுவரையில் என்று அர்த்தம். சிஷிதர்கள்—அந்த

ஸூ அம்பா—மாதா. ஸூ தாத—பிதா. * சசி—சந்திரன்.

† ஸாஹசர்யம்—கூடச்சேர்ந்திருத்தல்.

ந்த சப்தங்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநமுடைய வர்கள். இங்ஙனமாகில் விநலால் குறித்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களில் இந்த சப்தங்கள் ஸங்கேதமுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவென்று எண்ணப்படலாமென்று கேட்கப்படுமேயாகில், அன்றிக்கே, விங்கம்போல் ஜன்யஜனகபாவம் முதலிய வேறு ஸம்பந்தத்தால் போதகங்ளென்று நினைக்கப்படலாமென்று வினப்படுமேயாகில், அந்த விஷயத்தில் கூறுகிறார்—ஸம்பந்தாந்தரந்தரீசநாத் ஸங்கேதயி நீநுபுருஷாஜ்ஞாநாதிச என்று. இது பொருள்-யாத்ருச்சிகமாக ஏற்படுகிற வ்யுத்தத்திலும் சோதபம் துல்யம். சப்தப்ரயோகத்திற்குப்பிறகு ப்ரயோஜ்யனுடைய ப்ரவ்ருத்தியைப்பார்த்தவனான வ்யுத்தித்ஸுவுக்கு இந்த சங்கையானது உண்டாகிறது. இந்த சப்தப்ரயோகத்திற்குப் பிறகு இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியானது ஜன்யஜனகபாவம் முதலிய ஸம்பந்தத்தாலா? அல்லது ஸங்கேதத்தாலா? என்று. அதில் வேறு ஸம்பந்தத்தாலென்கிற சங்கையினாலேயே உண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால் புத்தியூர்வகமான வ்யுத்தத்திலும் இந்த பரிஹாரம் ஸமானம். ஸங்கேதபுத்தியின் உத்தத்தியும் பொருந்துகிறதில்லை. இந்த நம்ம தாய்கந்தைமுதலியவர்கள் சப்தங்களுக்கு அர்த்தங்களில் ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுமா? அல்லது முந்திய ஒருவன் ஸங்கேதத்தைச் செய்திருக்கிறான் என்று. அவற்றுள் முதலாவது பக்ஷம் ஸரியல்ல. அநேக புருஷர்களால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் ஒரேவிதமான சப்தப்ரயோகம் காணப்படுவதால், இரண்டாவது பக்ஷமும் ஸரியல்ல. இந்த மனிதனால் முன்பு சப்தங்கள் (அர்த்த விசேஷங்களில்) ஸங்கேதமுள்ளவைகளாக செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவென்று ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தின புருஷன் அறியப்படாமையாலென்கிற பரிஹாரம் உமக்கும் துல்யம். அது நமக்கும் ஸமானம். எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் அர்த்தத்தை அறிவிப்பிக்கும் தன்மை பேதமின்றி இருந்தபோதிலும் ப்ரத்பக்ஷத்துக்கந்தன்னுடைய இருப்பினால் ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுதல் என்கிற ஸ்வபாவமிருப்பதால் மற்ற ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் இதற்கு வேற்றுமையும் மேன்மையும். அனுமானம் சப்தம் இவ்விரண்டு ப்ரமாணங்களும் அறியப்பட்டவைகளாக இருந்துகொண்டு ஜ்ஞாபகங்களாக இருக்கின்றன. அவற்றுள் அனுமானமானது ஜன்யஜனகபாவம் முதலிய வேறு ஸம்பந்தங்களின் பரிஜ்ஞாநத்தினால் அறியப்படத்தக்க வஸ்து விஷயமான அறிவை உண்டுபண்ணுகிறது. சப்தமோவென்றால் போத்யபோதகபாவரூபமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தினாலேயே அறியப்படத்தக்கதை அறிவிக்கிறது. இவ்விதமாக ஸம்பந்தாந்தர சங்கையும் ஸங்கேதமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்கிற சங்கையும் விலக்கித்தள்ளப்பட்டது. வேறு ஸம்பந்தங்களில்லாமையாலும் ஸங்கேதம் செய்த புருஷன் இவனென்று அறியப்படாமையாலும் போத்யபோதகபாவமே ஸம்பந்தமென்று சிறுவர்களால் அறிவதற்கு ஸாத்தியமாகாதென்று சொல்வாயேயானால் அது உனக்கும் துல்யம். மேலும் சப்தத்தை உச்சரித்தவுடன் ப்ரயோஜ்யவ்ருத்தனுடைய ப்ரவ்ருத்தியைக் கண்ணுற்று ப்ரவ்ருத்தியானது கார்யபுத்தியை முன்னிட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று அனுமானித்து ஏதற்குப்பிறகு ஏது உண்டாகிறதோ அது அதற்குக்காரணம் என்கிற நியாயத்தால் சப்தோச்சாரணத்தால் இவனுக்கு கார்யபுத்தி உண்டாயிற்று. ஆதலால் சப்தார்த்தம் கார்யரூபமென்று அறிந்து கொள்வதற்குச்சிறுவர்களால் முடியவே முடியாது. ஸாத்தியப்படாமலிருத்தலும் காணப்படுகிறது. சிறுவர்கள் கூறப்பட்டிருக்கிற வண்ணமாக சப்தத்திற்கு காரணார்த்த பரத்வத்தை நிச்சயிக்கிறார்களில்லை யன்றோ. ஆகையால் சிறுவர்களால் எவ்விதக்காலும் அறியமுடியாதென்கிற கேழ்வையானது உம்ம பக்ஷத்திலேயே அதிகமாகப் ப்ரஸங்கிக்கிறது. காலபரிபாகத்தால் அறியப்படுகிறதென்று கூறப்படுமேயானால் இந்த பரிஹாரம் நம்ம பக்ஷத்தில் விலக்க பொருத்தமுள்ளது.

ங்களை அறிவிப்பதற்காக அந்தந்த அர்த்தங்களை அறிவிக்கத்திறமை வாய்ந்த வாக்ய ஜாலத்தை பிரயோகிக்கிறார்கள். வேறு விதத்தாலும் சப்தார்த்த ஸம்பந்த நிச்சயம் எளிதில் ஸாத்தியமாக இருக்கிறது. ஒரு மனிதனால் கையை அசைத்தல் முதலியதால் உன்தகப்பன்ஸுமாக இருக்கிறான் என்று தேவதத்தனுக்குத் தெரியப்படுத்து என்று அனுப்பப்பட்ட ஒருவன் அந்த விஷயத்தைத் தெரிவிக்க முயன்றவனாக உன்பிதா சுகமாக இருக்கிறான் என்று சப்தத்தைப் பிரயோகிக்கிறான். பக்கத்திலிருக்கிற மற்றொருவ்யுத்திதஸ்வான வன் ஊமைபோல் சேஷடைகளை அறிந்தவனாக இருந்துகொண்டு அந்தவிஷயத்தைத் தெரிவிப்பதில் ப்ரவ்ருத்தித்தவன் இவன் என்று அறிந்து அவனை பின்பொடர்ந்தவனாக, அதைத்தெரிவிப்பதற்காகப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சப்தத்தைக்கேட்டு, இந்தசப்தம் அந்த அர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநஹேதுவென்று நிச்சயிக்கிறான் என்பதனால் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தி என்கிற நிர்பந்தமானது காரணமில்லாதது. ஆகையால் வேதாந்தங்கள் பரிநிஷ்பன்னமான பரப்ரஹ்மத்தையும் அதின் உபாஸனத்தையும் அபரிமிதபலமுள்ளதென்று அறிவிக்கின்றனவாதலால் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது. வேதம் கார்யார்த்தபோதனபரமாக இருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதே. எப்படிஎன்றால்? ஆத்மாவாமே த்ரஷ்டவ்ய: சரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித் யாஸிதவ்ய: - ஸோந்வேஷ்டவ்ய: ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:; விஜ்ஞாயப்ரஜ்ஞாம் சூர்வீத, தஹ்ரோஸ்மிந்நந்தர ஆகாச: தஸ்மிந்யதந்ஸ்ததந்வேஷ்டவ்யம்தத்வாவவிஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம், தத்ராபி தஹ்ரம் சுகநம் விசோகஸ்தஸ்மிந்யதந்ஸ்தததுபாஸிதவ்ய' (இந்தச் ச்ருதிவசனங்களுக்குப் பொருள்-ஹே உபாஸக! பரமாத்மாவானவன் வேதாந்தவாக்கியங்களால் ச்ரவணம் பண்ணத்தக்கவன்;- பிறகு மனனம் செய்யத்தக்கவன்; பிறகு தர்சன ஸமானாகாரமான தியானத்தினால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்கவன் அவன்; தேடத்தக்கவன் அவன் நன்கு அறிவதற்கு விரும்பத்தக்கவன். ஸ்வரூபத்தை அறிந்து உபாஸனை செய்யக்கடவான். இந்த ஸூக்ஷ்மமான ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் யாதொரு தஹரசப்தவாச்யமா னஸூக்ஷ்மாகாசஸ்வரூபனை பரமாத்மாவுண்டோ அவனும் அவனிடத்தில் யாதொரு குணஜாதமுண்டோ அதுவும் தேடத்தக்கது. அதே நன்கு அறியவிரும்பத்தக்கது. அந்த ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் ஸூக்ஷ்மமானயாதொரு ஆகாசமுண்டோ அந்த தஹராகாச சப்தவாச்யன் ஸம்ஸாரபந்தமில்லாத பரமாத்மா- அவனிடத்தில் எந்த குணஜாதமிருக்கிறதோ அது உபாஸிக்கத்தக்கது.) இது முதலிய ச்ருதிவசனங்களால் அறியப்பட்டிருக்கிற உபாஸ விஷயகார்யத்தில் அதிகாச முள்ளவனுக்கு “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்

இது முதலிய சூருகிகளால் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியானது பலமாக கேழ்க்கப்படுகிறதாலால் ப்ரஹ்மஸ்வருபத்துக்கும் அதன் விசேஷங்களுக்கும் துக்கத்துடன் கலர்காத தேச விசேஷரூபமான ஸ்வர்க்கம் முதலியதுபோலவும், ராத்ரிஸத்ரத்தில் பலமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற ப்ரதிஷ்டைபோலவும், பிராமணயநிதைக்கும் அபரிமிதயாதனைகளுக்கும் ஸாத்திய ஸாதனபாவம் பேரலவும் கார்யத்துக்கு உபயோகியாக இருக்கலாலேயே வீத்தி ஏற்படுவதால்.

சூருபகாசிகை—

புந்ஸு என்று. இந்த சப்தத்திற்கு இது அர்த்தமென்று வ்யுத்தி இருக்குமேயானால் அன்விதாபிதானத்துக்கு பங்ம் ப்ரஸங்கிட்டுமென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல. ஸமுதாயஜ்ஞாத்திற்காக ப்ரத்யேசபதபத வ்யுத்தி இருப்பதால், காவ்யம் முதலியவைகளில் வாக்கியார்த்த ஜ்ஞாத்திற்கு உபயோகியாக ஏற்படுகிற பதார்த்த ஜ்ஞாமானதுவாக்கியார்த்த ஜ்ஞாத்திற்கு விரோதியல்லவென்றே. அகூரணிகளையும் பதார்த்தஜ்ஞாவிரோதினியல்லவென்றே. இவ்வண்ணம் அந்தந்த பதங்களால் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையுற்ற ஸ்வார்த்தாபிதான வ்யுத்திக்கு ஒவ்வொரு பதத்தோறும் உண்டாகிற அர்த்த வ்யுத்ததியானது விரோதினியல்ல. பின்னையோ உபயுத்தையே. எப்படி உம்மபகத்தில் ஆவாபோத்வாபரூபமான தனித்தனிப்பத்தினுடைய அர்த்தத்தில் உண்டாகிற வ்யுத்ததியானது வாக்கியார்த்தஜ்ஞாத்திற்கு உபயுத்தமாக இருப்பதால் விரோதினியென்றே அப்படிப்போல. உம்முடைய பகத்திலோ வென்றால் ப்ரத்யேசபதவ்யுத்ததியானது பிறகு உண்டாகக்கூடியது. இந்த பகத்திலோ வென்றால் முந்தி உண்டாகிறது என்பது விசேஷம் வாக்கியார்த்தஜ்ஞாத்திற்கு உபயோகியாக இருத்தல் ஸமாகம். சப்தத்தால் அன்வயபர்யந்தம் அபிதானமென்றே அன்விதாபிதானம். ப்ரத்யேச பதபதார்த்த வ்யுத்ததியிலுக்கூட அதிலேயே வ்யுத்தி உண்டுபண்ணப்படுகிறதாதலால் விரோதமில்லை. அபிதானவ்ய பகத்தில் அர்த்தங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று அன்வயபோதகபோத்யமாக இருத்தல் சப்தங்களுக்கு தத்தம் அர்த்தங்களை உணர்த்துகிற சக்தி சப்தங்களாலுக்கூட அன்யோன்யம் அன்வயிக் யோக்யமாக அர்த்தத்தை உணர்த்துதல், என்கிற மூன்றும் கல்பிக்கத்தக்கன. அன்விதாபிதான பகத்திலோ வென்றால் சப்தங்களுக்கு அன்வயபர்யந்தமாக ஸ்வார்த்தபோதன சக்தியை ஒப்புக்கொள்வதால் கல்பனியில் லாக்ஷம் இருக்கிறபடியால் அதே இந்த இடத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அன்விதாபிதானபங்ம்ப்ரஸங்கரூம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தமென்கிற இடத்திலுக்கூட இது அர்த்தமென்று தெரிந்துகொள்ளெனில்லவோ சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆகையால் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தி என்று சொல்லப்படுமேயானால் இங்கு மாகில் யாத்ருச்சிக வ்யுத்ததியிலும் வீத்தவஸ்துவிலேயே வ்யுத்தி உண்டாகலாம். ப்ரயோஜ்யவ்ருத்தனுக்கு கார்யபுத்தியானது உண்டாயிருக்கிற தென்மல்லவோ வ்யுத்தியைத் தேடுவதில் விருப்பமுன்னவன் அறிகிறான். சப்தத்தால் அறியத்தக்கதன்மை கார்யத்திற்கே. புத்திக்கு இல்லை, புத்தியானது சப்தத்தாலுண்டாகிறதே குழிய சப்தத்தால் வாசனையாக ஆகிறதில்லை என்று கூறப்படுமேயானால் இந்த இடத்

நிலும் சப்தபோத்யத்வம் அந்தந்த பதார்த்தத்திற்கே; புத்திக்கு அல்ல கடவிஷயக
 மாணபுத்தியானது கடசுப்பத்தால் வாச்யமாக ஆகாதன்றே. பின்னையோ அந்த சப்
 தத்தால் உண்டாகிறது. வாச்யமோவென்றால் கடமே என்று பரிஹாரம் துல்யமென்று
 அபிப்ராயப்பட்டு இதை அறிந்துகொள் இதையும் நிச்சயமாகத்தெரிந்துகொள் என்கிற
 அபிப்ராயத்தால் அங்குள்ளயா நிர்திச்ய' என்று சொல்லப்பட்டது. தந்ததரித்தீநாவபோதி
 வாக்யஜாதம் ப்ரபுஞ்ஞதே என்று. யாத்ருச்சிக வ்யுத்தத்தியில் சில சப்தங்களுக்கு
 கார்யார்த்தபரமாக வ்யுத்தபததி காணப்படுவதால் வ்யுத்தத்தியை உண்டுபண்ணுகிற புரு
 ஷர்களும் கார்யார்த்தத்திலேயே வ்யுத்தத்தியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களாக இருந்து
 கொண்டு (காமாந்ய) பசுவைக்கொண்டுவா இதுமுதலியவாக்கியத்தை ப்ரயோகிக்கிறார்களே
 என்று சொல்லப்படுமேயானால் அனேகசப்தங்களுக்கு லித்தவஸ்துபரமாக வ்யுத்தபததி
 காணப்படுவதால் வ்யுத்தத்தியை உண்டுபண்ணுகிற புருஷர்களும் அப்படியேவ்யுத்
 பத்தியை ஏற்படுத்தி அந்தந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால்
 சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கிறார்கள். வ்யுத்தத்திதர்சனம் ப்ரயோகதர்சனம் இந்த இரண்டும்
 இந்த இடத்தில் ஸமானமென்று கருத்து. இவ்வண்ணம் புத்திபூர்வக வ்யுத்தத்தியினால்
 சப்தங்களுக்கு லித்தவஸ்து பாத்வம் கூறப்பட்டது யாத்ருச்சிக வ்யுத்தத்தியிலும்
 லித்தமாக இருக்கிற அர்த்தத்திலும் வ்யுத்தபததி இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்— ப்ர
 காராந்தரேணுதி என்று. வாசகசப்தங்களை அபேக்ஷியாமலே அந்தந்த அர்த்தஜ்ஞா
 னம் சேஷத்தை முதலியதால் ஸம்பவிக்கிறதென்று காண்புகிறார்— மூகவத் என்று.
 அன்யனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யாத்ருச்சிக வ்யுத்தத்தியில் வ்யுத்தத்தியைப்பெறவே
 ண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனைத்தவிர இரண்டுபுருஷர்களின் அபேக்ஷையும் பதம்மு
 தலியதின் அபேக்ஷையும். இந்நிலோவென்றால் வ்யுத்தபததியைப் பெறுவதில் விருப்ப
 முள்ள மனிதனைத்தவிர்த்து மூன்று புருஷர்களின் அபேக்ஷை இருக்கிற தென்பத
 னால் வைஷம்யம் மேலும் உணக்குப் புத்திரன் பிறந்திருக்கிறான் என்கிற வாக்கியத்
 திற்கும் பசுவை ஒட்டிக்கொண்டவா இது முதலிய வாக்கியத்திற்கும் வைஷம்யமா
 னது எவ்விதத்தாலும் உபபாதிக்கமுடியாது. முக்காலங்களிலுமுள்ள ஸந்தோஷ
 ஹேதுக்களான வஸ்துக்கள் அனேகங்கள் என்கிற எண்ணத்தாலன்றே புத்திரனு
 டைய பிறப்பை உணர்ந்துகிற வாக்கியத்தில் வ்யுத்தபத்தி அசச்யமென்று உரைக்கப்
 பட்டது. அது இல்லை. பக்கத்தில் நேர்ந்திருக்கிற புத்திரஜன்மாவைக் கண்டு அதைத்
 தெரிவிப்பதற்காக முயற்சியுள்ள ஒரு மனிதன் அறியப்பட்டிருக்கலோ பிறகு ஜாதக்
 மா முதலிய ஸம்ஸ்காரங்கள் பார்க்கப்படவே அதற்குமுன் முகமலர்ச்சி இல்லாமை
 யால் அஸம்பாவிதமான புத்ரஜன்மவிஜ்ஞாநமுள்ள புருஷனுக்கு இந்த வாக்கியத்தை
 க்கேட்டவுடன் உண்டாகப்போகிற முகமலர்ச்சிக்கு சென்றதும் இனிவரப்போகிறது
 மான வேறு ஸந்தோஷஹேதுவான வஸ்துவின் ச்ரவணம் ஹேதுவென்கிற சங்கை
 உதியாததால். பக்கத்திலிருக்கிற ஹேதுவைவிட்டு காணப்பட்டிருந்த ஹேதுவிய
 மான சங்கையானது புத்தியை நாடாதன்றே. நல்ல லக்ஷம் ஸுசுப்ரஸவம் முதலிய
 வேறுஹேதுவென்கிற சங்கை உண்டாகலாமென்றுசேழ்க்கப்படுமேயானால் இவ்வண்ண
 மல்ல-நல்ல லக்ஷம் முதலியது மாத்திரம் ஸந்தோஷஹேது வென்பது பொருந்தாத
 தால். மற்றொருவனுடைய புத்ரஜனனம் முதலியதைச்சார்ந்திருக்கிற நல்ல லக்ஷம்
 முதலியது ஸந்தோஷகாரணமாகிறதில்லை யன்றே. ஆகையால் தன்னுடைய புத்திர
 ஜன்மாவுக்கு விசேஷணங்களாக இருக்கிற நல்ல லக்ஷம் முதலியவைகளே ஸந்தோஷ
 ஹேதுக்கள். ஆதலால் தன் புத்திரனுடைய பிறப்பானது அறியப்படாமலிருக்கையில்

நல்ல லக்னம் முதலியவைகள் ஸந்தோஷகாரணங்களாக ஆகாமையால் இந்த வாக்கியத் திற்குத்தன் புத்திரனுடைய பிறப்பைத் தெரியப்படுத்தும் திரைமை தவசியம் அறியப் பட்டதாக ஆகலாம். முந்தியே புத்திரஜன்மஜ்ஞாநம் ஸம்பவித்திருப்பதால் இந்த வாக்கியத்திற்கு நல்ல லக்னம் முதலியதை அறிவிப்பதிலேயே கோக்கமென்று சங்கை யுண்டாகலாமென்று தேடிக்கப்படுமேயானால் இவ்வண்ணமல்ல, அத்தற்கு முந்திமுகமல ரச்சி இல்லாமையால் முந்தியே புத்திரஜன்ம ஜ்ஞாநசங்கை உதயாததால், ஆகையால் புத்திரஜன்மாவானது ஸம்பித்திலிருப்பதாலும் முந்தி முசலிகாஸ மில்லாமையாலும் முதன்மையான முகமலர்ச்சிக்குக் காரணமான இந்த வாக்கியத்திற்கு புத்திரஜன்ம ஜ்ஞாபகதவத்தை வ்யுத்தப்தியைப் பெருவதில் விருப்பமுற்ற ஐறவன எண்ணுகிறான். அந்த இடத்தில் இவ்விதம் சங்கை உண்டாகிறது. இந்த வாக்கியமானது புத்திரஜன் மம் முதலியதை மாத்திரம் தெரிவிக்கிறதா? அல்லது நல்ல லக்னம் முதலியவைக ளுடன் கூடின புத்திரஜன்மம் முதலியதைத் தெரிவிக்கிறதா? என்று. இப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹத்தால் கவரப்பட்டிருத்தல் (காமாநய) பசவை ஒட்டிவா இதுமுதலியவாக்கிய த்துக்கும் துலயம் இந்த வாக்கியமேனது பசவை ஒட்டிவருவதை மாத்திரம் சொல் லுகிறதா? அல்லது முன்னிலையிலிருக்கிற பின்னத்தில் வெண்ணை நிறம் முதலிய வீசேஷங்கள் காணப்படுகின்றன, அவைகளோடுகூடின பசவை ஒட்டிவருவதை ப்ரதிபாதிக்கிறதா? என்கிற ஸந்தேஹம் உபபன்னயாக இருப்பதால், ப்ரயோகபே தத்தால் ஆவாபோதவாபங்கள் வாயிலாக சங்கையை விலக்குதல் இரண்டிடத்திலும் துலயம். புத்திரஜன்ம வாக்கியத்தைக்காட்டிலும் காமாநய) பசவை ஒட்டிக்கொண் டவா இது முதலிய வாக்கியங்களுக்கு அனேக அர்த்தாந்தர் சங்கையினால் கவரப்பட்டி ருத்தல் மிகவும் காணப்படுகிறதாதலால் அர்த்த வீசேஷ நிச்சயமானது செய்வதற்கு மிக்க அச்சயமானது. பசவை ஒட்டிக்கொண்டவா என்கிற சப்தப்ரயோகம் செய்த. உடன் வேறு வியாபாரமில்லாமல் பசவானது ஒட்டிக்கொண்டவரப்பட்டிருந்த போதி லும் ப்ரயோஜ்ய வ்ருத்தனுடைய ப்ரவிருத்தியானது 'பசவை நன்றாகக்காட்டு, பசவை மூன்னிலையில் நிற்கச்செய், பசவைக்கொடு, பசவை விற்பவீடு' இது முதலிய அ னேகார்த்த விஷயமான சங்கைக்கு ஹேதுவாக இருப்பதால். மேலும் பசவை ஒட்டி க்கொண்டவா இது முதலிய சப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டவுடன் பசவை ஒட்டிவருவ தற்கு முன்னதாகவே எழுந்திருத்தல் மேல்வந்திரத்தை இடுப்பில் வரிந்துகட்டிக் கொள்ளுதல் தடியை எடுத்தல் தற்செயலாக நேர்ந்திருக்கிற ஜனங்களுடன் ஸம்பா லித்தல் செவ்வதல் முதலிய அவார்த்தங்களைக் இருக்கிற அனேக வியாபாரங்கள் எந்த புருஷனுக்கு இப்பொழுது வ்யுத்தப்தியில் அறியப்படுகிறதுகளோ அந்த மனிதனுக்கு அவைகளுக்குள் ஏதாவது ஒரு அர்த்தத்திற்கு வாசகமென்கிற சககையானது 'காமாநய' இது முதலிய வாக்கியத்திற்கு உண்டாகிறது. பிறகு பசவை ஒட்டிக்கொண்டவருக் லும் தற்செயலாக செய்யப்பட்டதாக இருக்கவாமே ஒழிய வாக்கியத்தினுலுண்டபண் ணப்பட்ட * ப்ரேரணத்தினுலல்லவென்றும் † சங்கை உண்டாகிறது. ஆகையால்அர் த்தவீசேஷ ஸம்பந்த நிச்சயம் உண்டாகிவிடுவதில்லை. அனேக ப்ரயோகங்களால் ஐ அன் வய னீ வ்யதிரேகங்களால் அர்த்த வீசேஷ நிச்சயமென்று சொல்லப்படுமேயானால்

* ப்ரேரணம்—விதித்தல், ஏவுதல். † சங்கை—சந்தேகம். ‡ அன்வயம்— தவறாமல் சப்தப்ரயோகத்தால் அர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநம். § வ்யதிரேகம்—சப்த ப்ரயோகமில்லாவிடில் அர்த்தத்தின் ப்ரதிபத்தி இல்லாமை.

இவ்வண்ணமாகவே ‘உனக்கு புத்திரன் பிறந்திருக்கிறான்.’ இது முதலிய வாக்கியத்தினால் அர்த்தவிசேஷ நிச்சயமானது நன்கு ஸம்பவிக்கிறது. இவ்வண்ணம் வித்தவஸ்துவில் சப்தவ்யூகத்திக்கு § உபபத்தியை ‡ உபபாதனம் செய்ததால் வேதாந்தக் கருளுக்கு பரப்ராஹ்மத்தை ப்ராதிராதித்கும் ஸாமர்த்த்யம் பொருத்தமுள்ளதென்று கூறுகிறார்—அநோபேதாந்நா: என்று.

அதற்குமேல் கார்யார்த்த பரத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு ப்ராஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்க தென்று கூறுகிறார்— கார்யார்த்தநீவேபி என்று வேதாந்தவாக்கியங்களுக்கு கார்யார்த்தபோதகத்வம் மொப்புக்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் ¶ ஸ்தாவகத்வவித்திக்கு ஹேதுவாதலாலும் பலத்திற்கு ஸாதணமாதலாலும் இரண்டு ப்ரகாரங்களால் வித்த வஸ்துவில் தாத்பர்யம் மேலே விளம்பிச் சொல்லப்படப்போகிறது. இவ்விடத்திலோ வென்றால் வேறு ப்ரகாரத்தால் உபபாதிக்கப்படுகிறது. அந்நஸ்திரபலவிஷயமான @ ஆபாதப்ராதீதியானது ஸாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருப்பதால் பலமாக தாத்பர்யம் கூறுவது இந்த இடத்தில் உசிதமென்று இங்கு பலருபத்தால் வித்தி சொல்லப்படுகிறது. அனேக வாக்கியங்களை எடுத்தது உபாஸநத்தில் தாத்பர்யமதிகமென்பதை ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவும் || உபஸர்க விசேஷம் ‡ ஸப்ரத்யயத்தின் சேர்க்கை.சேர்க்கை இன்மை, இவைகளிருந்தபோதிலும் அர்த்தபேதமில்லையென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவும், உபாஸந விஷயகார்யாதிக்கீதர் என்று உபாஸநவிஷயகமானப்ரயதனத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கதான அபூர்வத்தில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கு விசேஷிக்கிறதன்றோ விஷயமென்று சொல்லப்படுகிறது ப்ராஹ்மஸ்வரூப தநீவிசேஷணநாம் என்று விசேஷணங்கள் குணங்களும் ஸீவீபூதிக்கு ௦. விதிவாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பலத்திற்கு அர்த்தவாதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷணத்தில் தாத்பர்ய மிருக்கிறதென்று தெரிவிப்பதற்காக “துக்காஸம் பின்னதேச விசேஷரூபஸ்வர்க்காதிவத்” என்று சொல்லப்பட்டது “யஸ்யநீநோஷ்டணம் நசீதம் நாரதி.” (பொருள். எந்த இடத்தில் உஷணவஸ்து வில்லையோ சீதமான பதார்த்தமில்லையோ துக்கமுமில்லையோ) என்றல்லவோ ச்ருதிகூறுகிறது. ஸ்வர்க்கமென்கிறபலம் விதிவாக்கியத்தை நாடி இருக்கிறது. விசேஷணமானது வேறு இடத்தில் பலம் விதிவாக்கியத்தை அடைந்திராமலிருந்தபோதிலும் விதியினாலபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அன்யமான அர்த்தவாதத்தில். சொல்லப்பட்டிருக்கிற பலத்தில் தாத்பர்யமிருக்கிற தென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக ‘ராத்ரிஸத்ப்ராதிக்ஷடாவத்’ என்று உரைக்கப்பட்டது. “ராத்ரி ரூபயாத் ப்ராதிக்ஷடத்திலுறவா ஏதேய ஏதா ராத்ரி ரூபயந்தி ” என்றல்லவோ ச்ருதி இருக்கிறது. இதன்பொருள். ராத்ரிஸதரத்தைச் செய்யக்கடவான், எவர்கள் ராத்ரிஸதரத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் ப்ரதக்ஷடையைப் பெறுகிறார்கள். ப்ரதக்ஷடையில் விருப்பமுள்ளவன் ராத்ரிஸதரத்தை அனுஷ்டிக்கக்கடவானென்கிற வசன

§ உபபத்தி—யுத்தி. ‡ உபபாதணம்—ரீருபணம்.

¶ ஸ்தாவகத்வம்—ஸ்தோத்திரம் செய்கிறதன்மை.

@ ஆபாதப்ராதீதி—ஸம்சூய விபர்யங்களை ஸஹிக்கிற ஜ்ஞானம்.

|| உபஸர்க்கம்—தாதுக்களுக்கு முந்தி சேர்க்கப்படும் ‘ப்ர’ முதலிய சப்தங்கள்.

‡ ஸப்ரத்யயம்—தாதுக்களுக்குப்பின் சேர்க்கப்படும் ப்ரத்யயவிசேஷம். இதற்கு இச்சை அர்த்தம். ஸீ விபூதிகள்—நியமனம் செய்யப்பட்டதக்க வஸ்துக்கள்.

யில்லாமலிருந்தபோதிலும் அர்த்தவாத வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பலத்தில் தாத்தாயம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று அர்த்தம். விதேயத்திற்கு உபகாரமாக இருக்கிற விரோதபலத்திலும் தாத்தாயமிருக்கிறதென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக “அபகோண சதயாதநாஸாத்ய ஸாதனபாவவச்ச” என்று சொல்லப்பட்டது. ‘தஸ் மாத் ப்ராஹ்மணயநாபருதேத, யோபருதேத சதேத யாதயாத்’ பொருள். ஆகையால் ப்ராஹ்மணனைக்குறித்துஹுங்காரம் த்வங்காரம் முதலிய செட்ட சொற்களை முன்னிட்டு நின்றதெ செய்யக்கூடாது. எவன் அப்படி நின்றதிக்கிறானோ அவனை தண்டதானனை வைவஸ்வதன் நூருயாதனைகளை அனுபவிக்கச்செய்வான். என்றல்லவோ ச்ருதி இருக்கிறது. இதனால் மோகேஷாபாய விரோதியான பலத்திலும் தாத்தாயம் வித்தமென்று அபிப்பிராயம். தொடர்ந்துவருகிற ஹேதுவானது கார்யத்துக்கு உபயோகியாக இருப்பதாலேயே வித்திப்பதாலென்று சொல்லப்பட்டது. உபாஸ விஷயகார்யத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால் பலமாக ஆய் இருக்கிற ப்ராஹ்மணவருபத்திலும் அதற்கு விசேஷணமான குணம் முதலியதிலும் விதிவிரோதியான பலத்திலும் எம்ஸார ஹேதுத்வம் முதலியதிலும் விவகையானது செய்யத்தக்கதென்று அர்த்தம்.

“ மாரிநய ” ஐத்யாஹிஷ்டவி வாக்ஷெஷு ந காயடாமெஷு வு
ததி; ஹவஹிசிகாயடவஸு ஐநிபுராவகாஸு க்ருகிவாவஹவி
கூத்யுஷெஸு ஹி ஹவக: காயடபு க்ருத்யுஷெஸுகுஹி க்ரு
கிகுஷு ! க்ருகிகுஷுகுஹி க்ருத்யு ப்ராஹ்மணிகுஷுகு ! ஐஷ
கதிஹ ஸாவம் வதகிரிநஹவஸு கஹிவுதிவா ! ததெஷு
ஸாவாஹிநா வாராஷெண ஸுப்யதூஷுதெ யதி க்ருகிவி: ப்ரு
தா, தத: ப்ருயதெஷு: ப்ருவததெ வாராஷெ ஐநி ந க்ருகி
வீலாவிஷயஸு க்ருத்யுநவிகிசுகுஷுகுரெண க்ருத்யுஷெஸுகு
நாசிகிஹிஷுபவஸுதெ ! ஐலாவிஷயஸு ப்ருகுகுஹி ப்ரு
த்யுநவிகிசுகுஷுகு, தத வநவ ப்ருவதெ: நவவாராஷாநாகு
குகு க்ருத்யுஷெஸுகு, யதஸுவதெ வாராஷுகுநாகுதெ,
ந வ ஐஷுகுஷுகு: வாராஷாநாகுதெகுகு; வாராஷாநா
குகுமஸாவம் க்ருகிகுதெ ஐஷுகு ” ஐநி ஹி ஸாவஐஷுகு
யொஸுராவவிவெக: ! ஐஷுகு ப்ருகிகுதெயா கஹிவுதி
ஷா ஹவதி; நாநாகுதெயா ! சுநாகுதெப்ருகிகுதெயா
தெ ஸுராவெணாவஸுதிஹி ஐஷுகுஷுகு: ! சுதஸுவ
கிரிஷுகு க்ருத்யுஷெஸுகுநாகுதெகுகு ந ஸுகுவி ! ந ஸாவ
யா தஸுராவநாகுதெகுகு, ஐஷுகுஷுகுஷுகு ! ஸாவ
ரா

தயாசவி தக்ஷுவாஹாநெவாநோதுநெவ ஹவதி । ந வ க்யூகிம் ப்ருதி
 செஷிக்ஷு க்யூதூஷேஸ்யக்யூ, ஹவத்கேஷ செஷிக்ஷஸ்யாநிரூப
 ணாஸி । ந வ வரொஷேஸப்ரவ்யத்க்யூகிவ்யூதூஷேஷம் செஷிக்ஷ
 ிகி த்ருதிஸிஸீஸீ செஷேத்யவமயிதே, தயா ஸகி க்யூதெரஸெ
 ஷகேஷம் தாம் ப்ருதி தக்ஷாப்யஸ்யசெஷிக்ஷாஹாவாஸி । ந வ வரொஷே
 ஸப்ரவ்யதூஷேஷதாயாஸெஷகேஷ வரஸெஷீ, உஷேஸ்யகேஷேஷ
 மிரூப்யூரணக்யூஸி, ப்ருயாநஸ்யூரவி ஹதேஷாஷேஸப்ரவ்யதூ
 ஷேஷகேஷமயூநாஸி । ப்ருயாநஸ்யூ ஹதேஷவாஷகேஷேஷி ஸெஷா
 ஷேஷெஷா ப்ருவத்கேஷ ஹகி ஹெஷ, ஹதேஷாசவி ஹி ப்ருயாநவொ
 ஷகேஷெஷாஷேஷெஷெஷெஷ ப்ருத்கேஷ । காயபூஷ்யாநிவஸெஷ
 வாகிரூபிவணாஸி “ காயபூஷிஸிஸீஸீ செஷி: த்ருதிஸிஸீஸீ
 செஷி ” த்யூஷேஷகேஷ ॥

ஸ்ரீபாஷ்யம்—

“ பசவை ஓட்டிக்கொண்டுவா ” இதுமுதலிய வாக்கியங்களிலுக்கூட
 கார்யார்த்தத்தில் வ்யுத்தபந்தி இல்லை. உமக்கு அபிமதமான கார்யமானது
 எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்க முடியாமலிருப்பதால். ஆந்தரமான ப்ரயத்னத்
 தின் ஸத்தையை அடுத்து உத்தரகக்ஷணத்தில் உண்டாகக்கூடிய ப்ரயத்ன
 த்திற்கு உத்தேச்யமன்றோ உமக்கு கார்யம். க்ருதிக்கு உத்தேச்யத்வமா
 வது க்ருதிக்கு கர்மாவாக இருத்தல். க்ருதி கர்மத்வமாவது - க்ருதியினால்
 அடைவதற்கு மிக்க இஷ்டமாக இருத்தல் இஷ்டதமமானது சகமா? அல்
 லது இருக்கிற துக்கத்தின் நிவ்ருத்தியா? அதில் ஸுகம் முத்தியதில்லிருப்ப
 முள்ள புருஷனால் தன் ப்ரயத்னமல்லாவிடில் அது ஸித்தியாதென்று அறி
 யப்பட்டிருக்குமேயாகில் அப்பொழுது ப்ரயத்னத்தில் விருப்பமுள்ள புரு
 ஷன் ப்ரவ்ருத்திக்கருணாதலால் ஓரிடத்திலாவது இச்சாவிஷயத்திற்கு க்ரு
 திக்கு ஆதினமான ஸித்தியுடன் கூடி இருத்தலென்பதைத் தவிர்த்துதனித்
 ததான க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருத்தலென்கிற ஒரு தர்மமானது அறி
 யப்படுகிறதில்லை. இச்சைக்கு விஷயமாக இருக்கிற வஸ்துவுக்குப் ப்ரோகத்வ
 மாவது ப்ரயத்னத்திற்கு அதினமான ஸித்தியுடன் சேர்ந்திருத்தலே. அதி
 னாலேயே ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுவதால் புருஷனுக்கு அனுக்லமாக இருத்தல்
 க்ருத்யுத்தேச்யத்வமாகா ஏனெனில் ஸுகமே புருஷானுகூலம், துக்கநிவ்ருத்தி
 யானது புருஷானுகூலமல்ல. புருஷனுக்கு அனுக்லம் ஸுகம்- அவனுக்கு
 ப்ரதிகூலம் துக்கமென்றல்லவோ ஸுகத்துக்கங்களுடைய ஸ்வரூபவிவேகம்.
 துக்கம் ப்ரதிகூலமாக இருப்பதால் அதன் நிவ்ருத்தியானது இஷ்டமாக இரு
 க்கிறதே ஒழிய அனுக்லதையினால்- அனுக்ல ப்ரதிகூல ஸம்பந்தமின்றி

ஸ்வரூபத்துடனிருந்தனன்றோ துக்க நிவ்ருத்தி ஆகையால் ஸுகத்தைத்தவிர்த்த க்ரியை முதலியதற்கு அனுசூலத்வம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை. ஸுகார்த்தமாக இருப்பதால் அதுவும் அனுசூலமென்று சொல்லக்கூடாது- அது துக்காத்மகமாக இருப்பதால் ஸுகார்த்தமாக இருந்தலாலுங்கூட அதன் உபாகான விஷயமான இச்சாமாத்ரமே உண்டாகிறது. க்ருதியைக்குறித்து சேஷித்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வமல்ல- உம்முடைய பக்ஷத்தில் சேஷித்வம் நிரூபிக்கப்படாமையால் பிறனை உத்தேசித்து ப்ரவ்ருத்திக்கிற க்ருதியின் வ்யாப்திக்குத்தக்கதாக இருத்தல் சேஷத்வமாதலால் அதற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியானது சேஷி என்று அறியப்படுகிறதில்லை. அப்படியானால் க்ருதியானது சேஷமல்லாததால் அதைக்குறித்து அதனால் ஸாதத்தியத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியல்லாமையால், அனயனை உத்தேசித்து உண்டாகிற ப்ரவ்ருத்திக்குத்தகுதியுற்றிருத்தல் சேஷசப்தவாச்யமாதலால் அதைவிட வேறாக இருப்பதுசேஷி. உத்தேச்யத்வமே நிரூபிக்கப்படுவதாலும் ப்ரதானனுக்கும் தன்வேலைக்காரனை உத்தேசித்த ப்ரவ்ருத்திக்குத் தகுதியுற்றிருத்தல் காணப்படுவதாலும், ப்ரதானபுரஷுனோவென்றால் தன்வேலைக்காரனை போஷிப்பதில் தன்னை நன்கு பாதுகாத்துக்கொள்ளுகிற உத்தேசத்தினால் ப்ரவ்ருத்திக்கருவென்று கூறப்படாமேயானால் அல்ல வேலைக்காரனும் ப்ரதானனாக இருக்கிற ப்ரபு போஷனதில் தன்னுடைய நன்மையில் உத்தேசத்தினாலேயே ப்ரவ்ருத்திக்குத் தகுதி, கார்யத்தின் ஸ்வரூபமே நிரூபிக்கப்படாமையால் கார்யத்துக்கு ஏது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம், அதற்குப் ப்ரதிஸம்பந்தியாக இருப்பது சேஷி என்பதும் அஸங்கதமானது.

க்ருத்ப்ரகாசிகை—

ப்ரவர்த்தகவாக்கியத்திலும் உன்னுடைய அபிமதஸித்தி இல்லை என்று சொல்லுகிறார்—காரம் என்று. கார்யார்த்தே - ப்ரதானமென்று உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்டிருக்கிற க்ருத்யுத்தேச்யரூபமான கார்யார்த்தத்தில், எதனாலென்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்— பவத்யபிதது என்று. வேர்வைத்தண்ணீர் சீராம் முதலியவைகளிலும் க்ருதிஸாதத்தியவியருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக க்ரியா கார்யத்திலும் உத்தேச்யத்வம் அங்கீகரிக்கத்தக்கது, த்வதுத்தேதோத்தேச்யத்வஸ்ய துர்நிரூபயா-உன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அந்த உத்தேச்யத்வரூபமான கார்யமானது எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாமலிருப்பதால் லென்று அர்த்தம். துர்நிரூபத்வம் எவ்வாறென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—கீருதி என்று. க்ருதிபாவபாவி-க்ருதி, ஆத்தாமான ப்ரயத்தனம். அதன் ஸத்பாவத்தை அடுத்து உண்டாகிற க்ருதி ஸாத்யத்வமானது பாவார்த்தம். முதலியவைகளிலுங்கூட இருக்கிறபடியால் அதை விலக்குவதற்காக க்ருத்யுத்தேச்யமென்று கூறப்பட்டது. க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்-க்ருதி ப்ரதானத்வமென்று அர்த்தம். கார்யத்திற்கு க்ருதி ஸாத்யத்வம், இஷ்டத்வம், க்ருத்யுத்தேச்யத்வம், என்னென இம்மூன்றும் அவன் மதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இஷ்டத்வம் க்ருதி ஸாத்யத்வம் இந்திராண்டும், பவத்திற்கும் பாவார்த்தத்திற்கும் ஸா

மான்யங்கள். க்ருதி ப்ரதானத்வமானது இரண்டு ஆதாரங்களைக்காட்டிலும் லிவக்ஷணமாக பலபாவார்த்தங்களின் வ்யாவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணுகிறதாக வர்ணிக்கப்படுகிறதன்றோ. ஐகியில் 'கார்யமர்த்தம் ப்ரதிபாதயதோ வேதஸ்ய ப்ராமாண்யம்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது, இந்த இடத்தில் அர்த்த சப்தத்தால் ப்ரதான்யமானது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சிகையில் கார்யமர்த்தம் ப்ரதானதயா ப்ரதிபாதயதோ வேதஸ்ய ப்ராமாண்யம் தத்நாவ ப்ராமாண்ய சப்த வ்யுத்பத்தே: வ்யுத்பத்யாயத் தத்வாத்ஸ்ய' பொருள்—கார்யரூபமான அர்த்தத்தை ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்திற்கு ப்ராமாண்யம்-அதிலேயே ப்ராமாண்ய சப்தத்திற்கு வ்யுத்பத்தி ஏற்பட்டிருப்பதால். அது வ்யுத்பத்திக்கு அதீனமாக இருப்பதால். என்று. ப்ரகாணசாலிகையில் -க்ருதிஸாத்யம் ப்ராதானம்யத் தத் கார்யமபிதீயதே' க்ருதி ஸாத்யமானப்ரதானம் எதுவோ அந்த கார்யம் சொல்லப்படுகிறதென்று. அவற்றுள் மூன்றாவது ஆகாரமாக ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிற க்ருத்யுத்தேச்யத்வமானது க்ருதிஸாத்யத்வம் இஷ்டத்வம் இந்த இரண்டு ஆகாரங்களுக்குள் ஒரு ஆகாரத்தில் முடிக்கிற தென்கிற அபிப்ராயத்தால் தூஷிப்பதற்குச் சொல்லுகிறார்—க்ருத்யுத்தேச்யத்வஞ்ச என்று. பாணியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரீதியினால் கர்மத்வத்தை விவரிக்கிறார்—க்ருதீகர்ம ஜ்வஞ்ச என்று இஷ்டதமத்வமானது கார்யத்திலில்லை என்று சொல்லுகிறார்—இஷ்டதமஜீச என்று. க்ருதிகர்மத்வமாவது ப்ரவர்த்தகத்வமென்று சொல்லப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—நதீச என்று. அதுவும் இஷ்டத்துக்கு தன்னுடைய ப்ரயத்னத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருத்தலே என்று அர்த்தம். ஆதிசப்தத்தால் துக்கநிவ்ருத்தி சொல்லப்படுகிறது. 'ஸ்வப்ரயத்நாத்ருதேயது' இது முதலியதற்கு இது கருத்து. க்ருதிஸாத்யத்வத்தைக் காட்டிலும் வேரான க்ருதி கர்மத்வமென்பது இஷ்ட தமத்வத்தில் ப்ரயவலிக்கிறது 'ப்ரயத்நேச்ச: - செய்வலிருப்பமுன்வான். ப்ரவர்த்தே-ஆந்தரமான ப்ரயத்னத்தை விரும்புகிற அவன் அதை உண்டுபண்ணுகிறானென்று அர்த்தம். இஷ்டதமத்துக்கே இரண்டு ரூபங்கள் இருக்கின்றன. இச்சா விஷயத்வம் ப்ரேராகத்வம் என்று. அவற்றுள் ப்ரேராகத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம் என்று கூறப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—இச்சாவிஷயஸ்ய என்று. எதனாலென்று வினவப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நத ஓவ என்று. 'புருஷானுகூலத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்' என்று கூறப்படுமேயானால் சொல்லுகிறார்—நத என்று. ஸாகமே புருஷானுகூலமென்று சொல்லத்தக்கதல், ஸாகத்தைவிட மற்றதற்கும் அனுகூலத்வம் காணப்படுவதாலென்று சொல்லப்பட்டால் உத்தரமளிக்கிறார்—நத துக்கநிவ்ருத்தே:புருஷானுகூலத்வம் என்று. துக்க நிவ்ருத்தி ஸாகமாக ஆகிறதில்லை யன்றோ என்று அர்த்தம். இதை உபபாதிக்கிறார்—புருஷானுகூலம் என்று.

அங்மனமாகில் துக்க நிவ்ருத்திக்கு இச்சாவிஷயத்வமானது எவ்வாறு ஸம்பவிக்குமென்று கேழ்க்கப்படுமேயாகில் சொல்லுகிறார்—துக்கஸ்ய என்று. தானாகவே இஷ்டமாக இருத்தல் அனுகூலத்வமே ஒழிய வேறு இஷ்டங்களுக்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலாவது அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ரூபமாக இருப்பதாலாவது இஷ்டத்வமில்லை. இவ்வண்ணமே தானாகவே அநிஷ்டமாக இருத்தல் ப்ரதிகூலத்வமே ஒழிய வேறு அநிஷ்டங்களுக்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலாவது இஷ்ட நிவ்ருத்திரூபமாக இருப்பதாலாவது அநிஷ்டத்வமில்லை. ஆகையால் துக்க நிவ்ருத்தி இஷ்டமானது. துக்கம் ப்ரதிகூலமாக இருப்பதால் அனுகூலதையினால்லெவென்று அர்த்தம். துக்கநிவ்ருத்திக்குஆனுகூல்யாவத்தை உபபாதனம் செய்கிறார்—அனுகூலப்ரதீகூலஎன்று ஸ்வரூபேண அவஸ்திதி: ஸாகநிவ்ருத்தி ரூபையாகவும் துக்கநிவ்ருத்தி ரூபையாகவுமிருப்பது, அனுகூல

ப்ரதிகுலஸம்பந்தமில்லாத தன்ஸ்வரூபத்தோடு இருத்தலில் துக்கநிவ்ருத்தி அம்சத்துக்கு ஸாமாநாதிகரணயத்தால் வ்யபதேசம். துக்கநிவ்ருத்தியே ஸுகமரானால் துக்கநிவ்ருத்தி இருக்கையில் சுக நிவ்ருத்தி உண்டாகக்கூடாது. அப்பொழுது ஸுகஷ்டப்பதியிலுங்கூட ஸுக ஸம்பந்தம் ப்ரஸங்கிக்கும் இரண்டுக்குள் ஒன்றின் நிவ்ருத்தியானது இரண்டுக்குள் ஒன்றின் ஸம்யோகமாகுமேயாகில் உறக்கத்திலும் ஸுக துக்கங்களின் ஸம்பந்தம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று கருத்து. அபூர்வத்துக்கு ஆனுகூல்யஸம்பவத்தில் ந்ருஷ்டாந்தரபிராயத்தால் க்ரியை முதலியவற்றை எடுத்தது. 'க்ரியாதே:' என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிசபத்ததால் ப்ரயத்னம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. ஸுகத்துக்கு ஸாதனமாக இருப்பதுபற்றி அனுக்லத்வமென்று சொல்லப்படுமேயானால் அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்—ந என்று. எதனாலென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—துக்காந்மகக்வாத் என்று. தன்ய-க்ரியை முதலியதற்கு ப்ரதிகுலமாக பாஸிப்பதாவது ப்ரதிகுல விஷயஜ்ஞானமாவது துக்கமே ஒழிய அவைகளைவிட வேறாக இருக்கிற ஆத்மாவைச் சார்ந்திருக்கிற வேறு ருணமல்லவென்று அபிப்ராயப்படுத்துக்காத்தகத்வாத் என்கிற இந்த ஹேதுவானது கூறப்பட்டது. ஸுகார்த்ததயா என்று. தண்டம் சக்கிரம் முதலியது ருடமாக ஆகிறதில்லையன்றோவென்று அர்த்தம். அஸுகார்த்தமான வஸ்துவைக்காட்டிலும் ஸுகார்த்தமாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கு என்னவேற்றுமையென்று கேழ்க்கப்படுமேயானால் கூறுகிறார்—ஸுகார்த்த தயாபி என்று. க்ருதிக்கு எது சேஷியோ அதுதான் க்ருதிக்கு உத்தேச்யமென்கிற பஷுத்தை தூஷிக்கிறார்—நச என்று, அநிருபணத்-எவ்விதத்தாலும் நிருபிக்கமுடியாததாக இருப்பதானால் பொருள். பரோத்தேச ப்ரவ்ருத்த க்ருதி வ்யாப்யர்ஹத்வம் சேஷத்வமென்கிற பஷுத்தை அனுவாதம்செய்து தூஷிக்கிறார்—நசபரோத்தேசப்ரவ்ருத்திது முதலியதால். 'நசபரோத்தேச ப்ரவ்ருத்த்யர்ஹதாயா?' என்று. உத்பத்தி என்பது ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனுடைய வ்யாபாரம். ஆகையால் ப்ரவ்ருத்திக்குத்தகுதியுற்றிருத்தல் உத்பத்த்யர்ஹத்வம்-பரோத்தேச ப்ரவ்ருத்த்யர்ஹதையானது சேஷரூபமாக இருப்பதாலென்று அர்த்தம். 'உத்தேச்யத்வஸ்யைவ நிருபயமாணத்வாத்' என்று. இது அர்த்தம்க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருத்தல் க்ருதிசேஷித்வம். சேஷித்வமென்பது சேஷமாக இருக்கிற வஸ்துவுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக இருத்தல். பரோத்தேசப்ரவ்ருத்திக்கு அர்ஹமாக இருத்தல் சேஷத்வம் என்று சொல்லப்பட்டால் உத்தேச்யத்வமென்பது உத்தேச்யத்வம் என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்பதனால் ஆத்மாச்சரய நோஷம் ஏற்படுகிறது. உத்தேச்ய நிருபணத்திற்கு உபயுக்தமான சேஷத்வ நிருபணமானது உத்தேச்ய நிருபணத்தை அபேக்ஷிப்பதால் என்று பரோத்தேச ப்ரவ்ருத்தியின் அயோக வ்யவச்சேதம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது அன்யயோகவ்யவச்சேதம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறதா? என்கிற விசல்பத்தில் முதலாவதுகல்பத்தில் ராஜாவினிடத்தில் அதிவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறார்—ப்ரநாநஸ்யாபி என்று. இங்கு உத்தேச்ய சப்தத்தால் ப்ரஜோஜன பாவாயிஸந்தியானது சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பரிஹாரமுகத்தால் இரண்டாவது கல்பத்தை சங்கிக்கிறார்—ப்ரநாநஸ்து என்று. பரோத்தேசத்தால் ஏற்படுகிற ப்ரவ்ருத்தியின் அன்யயோக வ்யவச்சேதமானது சொல்வதற்கு விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. அதோ ப்ரதானத்துக்கு இல்லை. தன்னுத்தேசத்தாலும் அதற்கு ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுவதால். ஆதலால் அதிவ்யாப்தி இல்லை என்று அர்த்தம். பரிஹரிக்கிறார்—ந என்று, ப்ருத்த்யர்களில் அவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறார்—

பந்நீத்யோபிஷி என்று. கார்யத்திற்குப் ப்ரதிஸம்பந்தியாகஐ இருத்தல் சேஷத்வம் என்கிற பஷுத்தை தூஷிக்கிறார்—கார்யஸ்வரூபஸ்ய: என்று. கார்யத்தின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படா நின்றுிருக்கையில் பலம் பாவார்த்தம் இவைகளைக்காட்டிலும் வேறானஐ காரத்தால் அதை நிரூபிப்பதற்காக கார்யத்வம் க்ருத்த்யுதேச்யதவ மென்று உரைக்கப்பட்டது. உத்தேச்யத்வமாவது சேஷித்வம். சேஷித்வமாவது சேஷப்ரதிஸம்பந்தியாக இருத்தல். சேஷத்வமாவது கார்யப்ரதிஸம்பந்தியாக இருத்தலென்று சொல்லப்படமேயாகில் ஆத்மாச்சரயதோஷமுண்டாகும். கார்ய நிரூபணத்துக்கு உபயுத்தமான சேஷத்வ நிரூபணமானது கார்யநிரூபணத்தை அபேகித்திருப்பதால் என்று அர்த்தம்.

பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதமாக இருக்கிற சேஷத்வ வக்ஷணத்தை அங்கீகரித்துக்ருத்யுத்தேச்யத்வ ஸமர்த்தனமும் சக்யமன்று. அப்படியின்றே “பாகதாதிசயாதாணேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்யஸஹரூபம் ஹ சேஷ: பரச்சேஷ:” இதன் பொருள் சேஷகமாக இருக்கிற வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறானசேஷியை அடையத்தகுதியுள்ள மேன்மையை உண்டெண்ணவேண்டுமென்கிற விருப்பதால் உபாதேயத்வமே எந்த வஸ்துவுக்கு ஸஹரூபமோ அது சேஷம். இதனாலுண்டெண்ணப்படுகிற அதிசயத்தை அடைகிற மற்றவன் சேஷி என்று. பாஷ்யகாரர் வேதார்த்தஸங்கராஹத்தில் சேஷி வக்ஷணத்தைச் சொன்னார். ‘சேஷ:பார்த்தத்வாத், என்கிற சேஷசேஷிபாவ வக்ஷணப்ராதிபாதகமான ஜைமிநிய ஸூத்ரத்திற்கு அன்யர்களால் வியாககியானம் வேறுவிதமாகச்செய்யப்பட்டிருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காக அந்த ஸூத்ரத்திற்கு அர்த்தம் இந்த வக்ஷணக்ரந்தத்தால் உள்ளது உள்ளபடி காண்பிக்கப்படுகிறது. இதன் அர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது.—அன்யனுடைய ப்ரயோஜனமே எவனுக்கு பரம்ப்ரயோஜனமோ அவன் சேஷன். அன்யன் சேஷி என்று வரக்கியார்த்தம். இந்த இடத்தில் பாசப்தம் அன்யன் என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. பாசப்தம் அதிசய சப்தம் இவ்விரண்டுக்கும் கர்மதாராயஸமாஸகவகையைப் போக்குவதற்காக மத்தியில் கத சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தன்னை அடைந்திருக்கிற அதிசயத்திற்கு ஆதாயகளை இருக்கிற சேஷியினிடத்தில் அதிவ்யாப்தி விலக்கப்பட்டது. அதிசய சப்தமானதுப்ராதிபாதகமான ஆகாரங்களுக்கு இடங்களான ஆகாரங்களை உணர்த்துவதில் நோக்கமுள்ளது. அல்லது நிக்ருஷ்டங்களான ஆகாரங்களைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற ஆகாரங்களை உணர்த்துவதில் நோக்கமுள்ளது. அதனால் அன்யனை அணுகுகிறவிநாசத்துக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற சஸ்திரம், நெருப்புமுள், முதலியவைகளுக்கு விநாசம்செய்யப்பட்ட தக்க வஸ்துவைக் குறித்து சேஷத்வம் விலக்கித்தள்ளப்பட்டது. தக்கஹேதுக்களாக இருக்கிற யாதநர் சரீரங்களில் அவ்யாப்தி இல்லை. அவைகளும் தக்கத்தை உண்டெண்ணி அதன் வாயிலாக பாபக்ய ரூபமான அதிசயத்துக்குக் காரணமாக இருப்பதால் அபூர்வமானது உண்டாகாமலிருக்கையில்ஃ ஃ வீஹி முதலியவைகளால் அதிசயாதானமுண்டெண்ணப்படாமையால் அவைகளில் அவ்யாப்தி என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. ஸத்தாஸப்தம் அதிசயரூபமாகதலை. தரமுமையை உருவமாக்கக்கொண்ட தர்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற ஆகாரமன்றே அதிசயம். கல்வியில் சிறந்தவரே! எந்தவஸ்துஸ்வரூபமான ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுதியுள்ளதோ, அல்லது வ்யவஹாரத்துக்குத் தக்கதோ, அதே ஸத்தென்பதன்றே உம்முடைய மதம்- ஸத்தாஜாதி இல்லாமையால்

அவ்வாறு இருக்க எவ்வாறு ஸ்வரூபமே ஆகாரமென்று உரைக்கப்படுகிறது. அல்ல ஸ்வரூபமே ஸத்தாரூபமாக இருந்தபோதிலும் அதன் லாபத்துக்கு ஆகாரத்வும் உபப-
மன்னமாவதால், ஸத்தாலாபமன்றோ அதிசயமென்று கூறப்பட்டது. ஸத்தாரூப-
மான ஸ்வரூபத்தினுடைய லாபமாவது ப்ரதமலக்ஷண ஸம்பந்தம். ஸ்வரூபமில்லாம-
லிருந்தபோதிலுங்கூட புத்தியில் கிலேபெற்றிருப்பதால் பராதிசயாதானம் பொருத்த-
முன்னதாக ஆகிறது. இச்சயா என்கிற பதத்தினால் அன்யனை அடைந்திருக்கிற அதி-
சயமானது இச்சாவிஷயமாக இருப்பதால் ப்ரயோஜனத்வமறியப்படுகிறது. இச்சா-
பதமும் உபபதத்துடன் சேர்ந்திராமையால் நேராகவே இச்சாவிஷயத்வமபிரயாப-
டப்பட்டிருக்கிறது. நேராக எது இச்சாவிஷயமோ அது பரமப்ரயோஜனம். அவாந்-
தாப்ரயோஜனமானது அந்த பரமப்ரயோஜனார்த்தமாக இருப்பதனால் இஷ்டமேழிய-
அதற்குநேரில் இச்சாவிஷயத்வமில்லை. ஆகையால் பரமப்ரயோஜன ஜ்ஞாபகே இச்ச-
யா” என்கிற பதத்தால் பார்த்தத்தவாந் என்கிற பதத்திலுள்ள அர்த்த சப்தமானது
வ்யாக்ஷியானம் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. அர்த்தயே வேண்டப்படுகிறது என்கிற
வ்யுத்தபத்தியினால் அர்த்த சப்தம் ஏற்படுகிறது. இச்சிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். உப-
பதமில்லாத அர்த்தசப்தமானது தானாகவே பரமப்ரயோஜனத்தைச்சொல்லுகிறது. இத-
னால் தனக்குமேன்மையை உண்டுபண்ணுகிற ப்ருத்யன் முதலிய வஸ்துக்களிடம் லக்ஷ-
ணத்திற்கு அவ்யாப்திசங்கையின் நீராஸம். வேலைக்காரன் தன்னுடைய அலக்காரம்முத-
லியனைக்கூட ஸ்வாமியிசங்கையன் அதிசயத்தன்பொருட்டு ஆகிறதென்று தன்புத்தியி-
னால் தனக்கு அதிசயத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகிறான்னே. அத்தனால் ப்ருத்யனால்
தன்னுடைய அதிசயாதானத்திற்கு பராதிசயமானது பரமப்ரயோஜனமாக இருப்ப-
தால் அவ்யாப்தி இல்லை. உபாதேயத்வம் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதாக இருத்தல். வ்யவஹ-
ரிக்கத்தக்கதாக இருத்தலென்று அர்த்தம். இச்சைஸ்வீகாரம் இரண்டும் வஸ்துக்குத்-
தக்கபடி ஸம்பவிக்கின்றன. சேஷசேஷி இவ்விரண்டுக்குள் ஒன்றிலாவது ஸம்பவ-
மிருந்தால் இச்சை ஸ்வீகாரம் இவ்விரண்டும் அவைகளை அடைந்தவைகளாக ஆகின்ற-
ன. எப்படி ராஜப்ருத்யன் ராஜா அவனுடைய அரண்மனை முதலியதிலோ, இரண்டும்
அசேதனங்களாக இருக்குமேயாகில் இச்சை ஸ்வீகாரம் இரண்டும் இரண்டைவிட
வேறான சேதனத்தை அடைந்திருக்கின்றனவோ. எப்படி ப்ரபை ப்ரபையுடன் கூடி-
யது, யாகம் அந்தயாகாங்கம் முதலியதிலோ, உபாதேயத்வம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு
த்தக்கதாக இருத்தல். அதனால் அகிஞ்சித்காரதசையில் அவ்யாப்தி பரிஹாரம் ஏற்ப-
ட்டது. ஏவகாரத்தால் ஒரு மையத்தில் ஸ்வப்ரயோஜனத்தில் அபேகை இன்றி
பரப்ரயோஜனாதகர்களாயும் சிந்தை க்ருபை ஸ்நேஹம் இவைகளுடன் கூடியவர்க-
ளாகவுமிருக்கிற மனிதர்களிடம் ஏற்படுகிற அதிவ்யாப்தி கிரஷிக்கப்பட்டது.

அன்றிக்கே ஒரு ஆகாரத்தால் உபஹிதமாக இருப்பதற்கு சேஷத்வமிருக்க அத-
னால் உபஹிதமல்லாததற்கு சேஷத்வத்தை விலக்குவதற்காக ஏவகாரம். எது உபா-
தியுடன் சொந்ததன்றோ அது வேறு ப்ரயோஜனத்திற்கு லாதகமாதலால் அதற்கு
பராதிசயை ப்ரயோஜனத்வமில்லாமையால். ஸ்வரூபம் தன்னுடையரூபம். அனாதா-
னாதம். கிரூபகதர்மமென்று பொருள். கிரூபக சப்தத்திற்கு வ்யுத்தபாதனம் ப்ரயோ-
ஜனமாதலால் வ்யாவ்ருத்திக்கத்தக்க தர்மங்களின் அபேகை இல்லை. பராதிசயமே
எதற்கு பரமப்ரயோஜனமோ அதுமற்றொன்றைக்குறித்து சேஷமென்று இலக்கம்

சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. எந்னால் பரம ப்ரயோஜனமான பராதிசயத்திற்கே ஆதாயகத்வம் லக்ஷணமோ அதனாலேயே பாகதமான அதிசயாதானத்தின் அயோகாயயோக வ்யவச்சேத விகல்பத்தால் ராஜா ப்ருத்யன் இவ்விருவர்களிடங்களிலும் அதிவ்யாப்தி அவ்யாப்திகளைச் சொல்லுதல் நம் பக்ஷத்தில் எரங்குகிறதில்லை. பராதிசய மாந்தாதாயகத்வம் என்பது லக்ஷணமாகாததால். த்வாராசேஷியைநாடி இருக்கிற அதிசயத்திற்கு பரமசேஷியை அடைந்திருக்கிற அதிசயத்தைக் குறித்து ப்ரயோஜகத்வமிருந்தபோதிலும் அது பரம ப்ரயோஜனமல்லாமையால் த்வாராசேஷியைக்குறித்து சேஷபூதமான வஸ்துவில் லக்ஷணத்திற்கு அவ்யாப்தியானது ஸந்தேகிக்கத்தக்கது. சேஷமாக இருக்கிற வஸ்துவை அடைந்திருக்கிற அதிசயத்தை அபேக்ஷித்து சேஷியை அடைந்திருக்கிற அதிசயத்திற்கு மேன்மை மாத்திரம் சொல்லக்கருதப்பட்டிருப்பதால் பரமசேஷியை அடைந்திருக்கிற அதிசயரூபமான பரமப்ரயோஜகத்வத்திற்கு நிராகரிக்கத்தக்க தன்மை இல்லாமையால். ஆதலால் த்வாராசேஷியை அணுகி இருக்கிற அதிசயமானது சேஷமாக இருக்கிற வஸ்துவை அடைந்திருக்கிற வேறான அதிசயத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் ப்ரயோஜனத்வமானது பரம சப்தத்தால் நிரஸனம் செய்யத்தக்கது. அய்யனே ! புருஷஸ்ச கர்மார்த்தத்த்வாத், என்று புருஷனுக்கு கர்மசேஷத்வமானது கர்ம மீமாம்ஸையில் ஸித்தாந்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. புருஷனும் ஸ்வர்க்கத்தில் விருப்புமுன்னவனாதலால் அவனுக்கு பராதிசய நிஷ்பாதனமே பரம ப்ரயோஜனமாக ஆகிறதில்லை. ஆதலால் அவ்யாப்தி என்று சொல்லப்படுமேயானால் அல்ஃ. அவனுக்கு கர்மருத்வத்தாலு பஹிதமான வேஷத்தால் சேஷத்வத்தாலும் உபஹிதனுக்கு கர்மத்தைச் செய்வதே முக்கிய ப்ரயோஜனமாக இருப்பதாலும் கர்மசேஷத்வம் பொருந்துவதால். வாதத்தில் திறமை வாய்ந்தவரே! இந்த லக்ஷணமானது அஸம்பவதோஷத்தால் கெடுக்கப்பட்டுவிட்டது அறிவுள்ளவன் ஒருவருவது பிறரை அடைந்திருக்கிற மேன்மையானது தன் பரமப்ரயோஜனமென்று எண்ணி அதற்காக ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்களில்லை யன்றோ. பின்னையோ பரப்ரயோஜனத்தையும் தன் ப்ரயோஜனார்த்தமாக எண்ணி யன்றோ ப்ரவ்ருத்திக்கிறான். சொல்லப்படுகிறது இவ்வண்ணம் அஸம்பவமில்லை. அசேதநங்களில் பராதிசயத்தையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டிருத்தல் என்கிற தன்மை காணப்படுவதால். என்றாலும் சேதநன் தன் இச்சையினால் தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்தையே அன்யனுடைய ப்ரயோஜனமாக எண்ணுகிறான். ஆயினும் லக்ஷணத்திற்குக் குறாவொன்றுமில்லை. ஜன்மக்ரியை இவை முதலியவைகளை அறிந்தவர்களான மத்தியஸ்தர்களால் பராதிசய நிஷ்பாதனத்தையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டிருப்பதாக அறிவதற்கு சக்யமாக இருப்பதால், இச்சை ஸ்வீகாரம் இவ்விரண்டும் ஸம்பவத்துக்குத் தக்கபடி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற தன்றோ, அப்படிப்ரதிபத்தியோக்யத்வமநிஷ்டமாக இருந்தபோதிலும் விடத்தகாத தென்பதை ப்ருத்யன் தானும் அறிகிறான். மேலும் பராதிசயம் பரமப்ரயோஜன மென்கிற ஜ்ஞானமானது தன்படியாகவே சேதநனுக்கும் உண்டாகிறது. சிறந்த கருணை நேசம் இவைகளோடு கூடியவர்களிடங்களில் அது காணப்படுவதால். தயை என்பது தன் ப்ரயோஜனத்தை அபேக்ஷியாமல் அன்யதுக்கத்தை ஸஹியாமலிருத்தல். இந்த இடத்தில் அனுகூலர்களைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற மனிதன் பர சப்தத்தால் சொல்லக்கருதப்பட்டிருக்கிறான். பொருள் முதலியவற்றில் விருப்பத்தால் அன்யனுடைய துக்கத்தைத் தனிக்க

விரும்ப முன்னவனுக்கு அந்த துக்கத்தின் தொடர்ச்சியானது அனரிவ்டமாக ஆகலா மென்பதனால் அதை விலக்குவதற்காக ஸ்வார்த்தா நபேஷுச்சப்தம். என்றாலும் கிருபையினால் அன்யனைக் காப்பாற்றுகிறவனுக்கு சாஸ்தா வித்தமான அந்ருஷ்ட மிருக்கிறது. ஆயினும் அந்ருஷ்டாபிஸந்தி இல்லாதவனுக்கே அன்யனுடைய துக்கத் தைப்பார்த்த மிமிஷத்திற்கு அடுத்த மிமிஷத்திலேயே அவனரியாமல் கண்ணீர்விடுதல் முதலிய துக்கக்குறிகள் காணப்படுவதாலும் அவனைக்காப்பாற்றுகிற தசையிலும் அந்ரு ஷ்டாபி ஸந்தியின் இன்மை காணப்படுவதாலும் ஸ்வப்யோஜனத்தில் அபேஷை இன்மை யுத்தமேனது. அன்யனுடைய துக்கத்தைப் பார்த்ததல்லுண்டுபண்ணப் பட்டிருக்கிறதும் அச்சமயத்திலுண்டாகிறதுமான தன் துக்கத்தின் நிவர்த்தி ரூப மான பலத்தினால் உந்தப்பர்வருத்தி என்பதனால் ஸ்வார்த்தாநபேஷை இல்லே யென்று சொல்லப்படுமேயானால் இப்படிப்பட்ட ஸ்வார்த்தாவம் சேஷனுக்குமிருக் கிறது. அவன் ஸ்வார்த்தா நபேஷையைய நாம் செய்கிறதில்லை. பின்னேயோ அதற்கு அனுபூலமே. அன்யனுடைய துக்கத்தை உணர்த்தவென்கிற துக்க நிவருத்தியையும் அன்யனுடைய அபிவருத்தியின் உணர்ச்சியாகிற ப்ரீதியையும் தவிர்த்து ஸ்வார்த்தா நபேஷைவம் சொல்லக்கூறாத் பட்டிருப்பதால், அவ்வண்ணமே மித்திரன் முதலிய வர்களிடங்களில் ஸ்னேஹத்தின் ஆதிக்யத்தால் ஸ்வப்யோஜனத்தை அபேஷியாமலு ண்டாகுகிற ப்ரவ்ருத்தியானது பந்துக்களுக்கும் பொருளுக்கும் கிர்த்திக்கும் தர்மத்துக் கும் ஹானியைச் செய்கிறதாகவும் ப்ராண நசைத்தை உண்டுபண்ணுகிறதாகவும் காணப் படுகிறது. ஸம்பந்த விசேஷத்தோடு கூடியவர்களிடங்களில் உண்டாகிற ப்ரீதியானது ஸ்னேஹமென்று சொல்லப்படுகிறது. அஸ்தானத்தில் பயத்தை ஆசங்கித்தல் கோஷம் தோன்றாமலிருத்தல் தோஷத்தில் குணபுத்தி இவைமுதலியவைகள் எந்தகேசத்தின்பரீ ணு மங்களோ, ஸ்னேஹமுள்ள தாய்தகப்பன் முதலியவர்கள் தன்ஸத்தையை அபேஷியா மல்புத்திரன் முதலியவர்களின் துக்கத்தை நிவருத்திசெய்வதற்காக ப்ரவ்ருத்திக்கின்ற வர்களாகக்காணப்படுகின்றார்கள். அப்படி ப்ரவ்ருத்தித்தலானது அந்த புத்திரன் முதலி யவர்களை அனுகிருக்கிற துக்கத்தை தாங்காமையினால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எவனு டையதுதக்கா திசய தர்சனமானது தன்ஸத்தையில் அபேஷையினது இன்மையையுண்டுப ண்ணுமோ அவன்செறந்த ப்ரீதிக்கு விஷயமாக இருப்பவன் அன்யனுடைய அனர்த்தத்தா லுண்டாகிற அப்ரீதியின் தாரதம்யமானது அவனிடத்திலுள்ள ப்ரீதிதாரதம்யத்தைக்கா ரணமாகக்கொண்டிருப்பதால். எவன் உயர்ந்தப்ரீதிக்குவிஷயமாக இருக்கிறதே ஹவனு டைய அபிவ்ருத்தியும் அதிகம்பரியமாக ஆகிறது. அவனுடையப்ரீதி தாரதம்யத்திற்கு அவன் ஸம்பந்தம்பெற்ற ப்ரீதியின் தாரதம்யம் ஹேதுவாக இருப்பதால் தன் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாக இருக்கிற தன்னுடைய ப்யோஜனங்களுக்கு ஸாதனமென்று அபேஷி யாமல் தன் இச்சைக்கு விஷயமாக இருப்பதால் அவனுடைய அப்யுதயமும் பரமப்ர யோஜனமாக ஆகிறது. ஆகையால் கருணையிலோ ஸ்னேஹத்திலோ அன்ய னுடைய துக்கத்தை ஸஹியாமலிருத்தல் காணப்படுவதால் பரமப்யோஜனம் பரமப்ர யோஜனமாக வந்தித்து விட்டபடியால் சேஷ லக்ஷணத்திற்கு அஸம்பவமில்லை. பரமப்யோஜனரூபமான ப்ராதிசயத்தை உண்டுபண்ணுகிற தன்மையானது மித்ரன் முதலியவர்களிடத்திலுங்கூட ஸம்பவிப்பதால் லக்ஷணத்திற்கு அதிவ்யாப்தியானது சங்கித்தத்தக்கதல்ல. அவர்களுக்கு ப்ராதிசயத்தையே ப்யோஜனமாகக்கொண்டிருந்த வென்கிற நியமமில்லாமையால். அது அவர்களுக்கு ஆகார விசேஷத்தால் உபவியத

ரூபத்தாலோ அல்லது உயிருள்ளவையிலோ ஒரு புருஷனைக்குறித்த நியமம்ல்லாததாகவும் புருஷபேதத்தாலும் அநியதமாகவுயிருக்கிறது. ப்ருத்யங்களிடங்களிலோ அது நியதமாக இருக்கிறது. சேஷிவிசேஷ நியமமில்லாவிடனும் யாரோ ஒருவனைக்குறித்து பாராந்த்யமானது அவனுடைய ஆதாரவுள்ளவையிலிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட தன்மை எங்கே காணப்படுகிறதில்லையோ அவர்களுக்குப் ருத்யத்தில்லை. அன்றிக்கே என்றாலும் கர்ப்பதாஸன் முதலியவர்கள் தங்களுக்கு இருக்கிற பிறர்களுக்கே ப்ரயோஜனமாக இருக்கவென்கிற ஸ்வபாவத்தை அநியாதவர்களுக்கே இருந்துகொண்டு சேஷிக்கு அதிகயாதாரத்தை யுட்கூட ஸ்வார்த்தமாகினைக்கிருக்கள் அப்படியிருந்தபோதிலும் நான் பெருத்தவன் என்று தன்னாழ்வாவுக்கு தேவமும் முதலியவற்றிடம் அபேதபுத்தி ஏற்படுவதுபோல அது ப்ராந்தியாக இருப்பதால் லக்ஷணத்திற்கு அவ்யாப்தி இல்லை. ஸ்வார்த்தத்தன புத்தியானது நான் ஸ்தூலனைன்கிற புத்திபோல் ப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஸ்வார்த்தத்வ ப்ராந்திமாத்திரத்தால் பாராந்த்யத்திற்கு ஹானி இல்லை. ஆத்வாவுக்கு உண்டாகிற 'நான் ஸ்தூலன்' என்கிற ப்ராந்தியினால் தேஹவைலக்ஷணத்திற்கு ஹானி இல்லை யன்றோ. இவ்வண்ணம் சித்த அபித்தூண்டிக்கும் ஸ்வாதந்தரிய புத்தியானது ச்ருதியினால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் லக்ஷணத்திற்கு அவ்யாப்தி தோஷமில்லை. வீரஹி முதலியவர்களில் இவைகள் யாசனம்பதம் பெற்றவைகளென்கிற ஜ்ஞானமில்லாமல் போனபோதிலும் அவைகளுக்குள்ள யாகசேஷத்வத்திற்கு ஹானி இல்லை யன்றோ. பரமப்ரயோஜனரூபமான பரகதாதிசயத்தை தவறாமலுண்பேண்ணாமலிருக்கிற ஸ்வாதந்த்ரபிமான முன்னவனுக்கு இந்தசேஷத்வ லக்ஷணம் எவ்வாறு பொருந்துமென்று வினாப்படுமொழால் அல்ல இவன் புத்தியினால் அப்படிப்பட்ட எண்ணமில்லாமலிருத்தபோதிலும் உள்ளபடி அவன் பரமாத்மாவனுடைய லீலைக்கு உபகரணமாக இருப்பதால் பரமாத்மாவின் லீலாஸந்ரபமான அதிசயமானது தவறாமல் ஸித்தி பெருவதால், தத்வத்தை அறித்தவர்களால் ஈசுவர பரிசுரமாக தவறாமல் அறியப்பட்டா மின்றிருத்தல் இவனுடைய ஈஞ்சித்தகாரம். அதனால் இவனால் பரிசுரமுன்னவனாக அறியப்பட்டா மின்றிருத்தவென்கிற அதிசயமானது அன்யனுக்கு ஸித்திக்கலாம்- நீதி அறித்தவர்களால் அத்த விஷயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'மநாகுபகாரிதா ஸர்வஸ்யாத் யேவ தத் பரிசுரத்தேவ ஜ்ஞாயாதந்த்வாத' என்று 'சேஷபூதமான வஸ்துவினுண்டு பண்ணப்பட்ட லீலா ரஸாதிசயத்தை அடைதல் பரமாத்மாவனுடைய அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வ குணத்திற்கு விரோதியல்ல. இச்சை இருக்கையில் தனக்கு இஷ்டமான விநியோகத்திற்கு அனுகுணமான பரிசுரங்களின் ஸம்ருத்தியல்லவோ அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம் - பகவான் பாஷ்யகாரர் வேதாந்தஸாரத்தில் இவ்வண்ணமல்லவோ கூறுகிறார்—ஆத்மந்ருப்தனா இவனுக்கு அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமாவது எப்பொழுதும் அபிமதமான ஸகல போகோபாணங்களின் இருப்பே என்று. ஆகையால் கூறப்பட்டுள்ள சேஷலக்ஷணம் பொருத்தமுள்ளது. இவ்வாறாக நம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சேஷலக்ஷணத்தை அங்கீகரித்து க்ருதியைக்குறித்து சேஷித்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம் என்று அன்பர்களால் சொல்வதற்கு சக்யமாகாது. விகல்பத்தை ஸஹியாமையால், உன்னால் த்வார சேஷித்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம் என்பது அபிமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது பரமசேஷித்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வம் மென்று அபிமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் பாவார்த்தத்துக்குக் கூட க்ருதி சேஷத்வ முண்டாகலாம். [அது க்ருதி ஸாத்தியமாக இருப்பதால். இரண்

பாவது பகடித்தில் ஸ்வர்க்குத்துக்கு க்ருநியைக்ருநித்து சேஷித்வமுண்டாகலாம். க்ருநியினால் ஸாநிகக்கதக்க அபூர்வமும் ஸ்வர்க்கலாதனமாதலால். ஆதலால் க்ருநி சேஷித்வ ரூபம் க்ருநயுத்தேத்யர்வமானது பலபாவார்த்த விலக்ஷணகாரத்தால் வந்தி க்கிறது.

நாவி கழகியுயொஐநகம் கததுகெழுக்கூ; வரமுஷலு
கததுராஜபுயெ. ஐநகெவ ஹி கழகியுயொஐநடு ; ஸ வெறுவாவிக
படு ; தல்லாஹிககூகிரெகி கததுகெழுக்கூமிருவுணாக் கத
கிலாயுதாகுதிபுயானகாரடுவம் காபடும் உமிருடுவகெவ

நியொமஸ்யாவி ஸாக்ஷாதிஷிவிஷயஹுதஸாவ ஞாஃவநிவ்யுத்தி
ஹாரிந்யகூதகூயநததெயெவெஷ்குஹ 1 சுத ஸவ ஹி தஸ்ய சி
யாகிரிந்நதா ; சுந்யா சிநெயவ காயடம் ஸ்யாசு; ஸ்மட்காபேஷ
ஸிஷிவ்யாஹாராநாமுணெந ஸ்ஷாதிவாஹம் காயடம் ஸ்மட்காபேஷ
நதெயெதி சுணஹிசுடோதிநெகி ஸ்ரீரம்ஸ்மட்காபேஷநிவெநெயெ
காயடதி சி ஸ்மட்காபேஷநததெயெவெஷ்குஹ ஹிவநெயெஷ்யுததி
சுதஃ ப்ரயதிநந்யாட்கதயா ப்ரதிவஹஸ்ய காயடஸ்யாநந்யாட்கு
நிவடஹணயாவநெயெவ வஸூதம்ஸ்யாநம் ஹதீத்யவஹ
ஸ்ய, ஸ்மட்காபேஷாநிதகாயடாஹியாவெஷ்கு ப்ரயதிவ்யுந்யா
ட்கதாநஹியாநாசு ; ஸாவஞாஃவநிவ்யுத்திஸ்யாநெஷ்வாந
ஸ்யாநந்யாட்குஷ்யுதிலாயுதாப்ரதித்யுநாவவதேஸ ॥

ஸ்ரீபரஞ்சயம்—

கருதி ப்ரயோஜனத்வமும் கருத்புத்தேச்யத்வமல்ல, புருஷனுக்கு க்ருத்யாரம்ப ப்ரயோஜனமே யன்றோ க்ருதி ப்ரயோஜனம் - அது இச்சாவிஷய மாயுள்ளது. ஆகையால் இஷ்டத்வத்தைவிட வேறான க்ருத்புத்தேச்யத்வ ம் நிரூபிக்கப்படாததால் க்ருதிஸாத்யதா க்ருதி பாதானத்வ ரூபமான காரீய மானது எவ்விதத்தாலும் நிரூபிக்க முடியாதே. நிபோகமும் நேனாக இச் சாவிஷயமாக இருக்கிற ஸாகம் துக்க நிவ்ருத்தி இவ்விரண்டைக்காட்டிலும் வேறானதால் அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருப்பதனாலேயே இஷ்டத்வமும் க்ருதி ஸாத்யத்வமும் அந்நாலேயே யன்றோ அது கரிஸ்யயைக்காட்டிலும்

வேறப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமில்லாவிடில் க்ரியையே கார்யமாக ஆகலாம், ஸ்வர்க்க,காமபதச்சேர்க்கைக்குத் தக்கவண்ணமாக விங் முதலிய ப்ரத்யயங் களால் வர்ச்யமான கார்யமானது ஸ்வர்க்க ஸாதனமே என்று நொடிப்பொழுதில் அழிந்துபோகிற ஸ்வபாவமுள்ள கர்மங்களைவிட வேறானதும் சாச்வதமும் ஸ்வர்கஸாதனமாகவுமிருக்கிற அபூர்வமே கார்யமென்று ஸ்வர்கஸாதனதோல் லேகனத்தாலேயே யன்றோ அபூர்வ வ்யூபத்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் முதலில் அநந்யார்த்தமாக அறியப்பட்டிருக்கிற கார்யத்தின் அநந்யார்த்தத்தவத்தை நிர்வஹிப்பதற்காக அபூர்வமே பிறகு ஸ்வர்கஸாதனமாக ஆகிறது என்பது பரிஹஸிக்கக்கூடாது. ஸ்வர்க காமபதத்துடன் அன்வயித்திருக்கிற கார்யத்தைச் சொல்லுகிற பதத்தால் முதலிலும் அநந்யார்த்தத்வம் சொல்லப்படாமையாலும் ஸுக்ம துக்க நிவ்ருத்தி அவைகளின் ஸாதனங்கள் இவைகளேவிட வேறான அநந்யார்த்தத்திற்கு க்ருதிஸாத்யதா ப்ரீதி தியானது பொருந்தாததாலும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

அதற்குமேல் க்ருதி ப்ரயோஜனத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யத்வமென்கிற பகஷத்தை தூஷிக்கிறார்—நாபி என்று. சைதன்யமுள்ளதும் ப்ரயோஜகமுள்ளதமான க்ருதி என்கிற ஒரு வஸ்து இல்லையன்றோ. ஆதலால் க்ருதிப்ரயோஜனமாவது க்ருதியுள்ள புருஷனுக்கு ப்ரயோஜனமென்று அர்த்தம்— அதனால் என்னவென்று அபேகைவரின் அது இஷ்டத்தின்பர்யவலிக்கிறதென்றதென்கொல்லுகிறார்—ஸக என்று. ஆக்ருதிஸாத்யதா க்ருதிப்ரதானத்வரூபம் கார்யமூதுரீநிநிமேவ என்று. க்ருதிப்ரதானத்வ சபகத்தால் வேர்வைஜலம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. க்ருதி ஸாத்யதா சபகத்தால் ஆக்மாவுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அதற்கு க்ருதி சேஷித்வமன்றோ இருக்கிறது விஷ்டமும் லக்ஷணமாதலால் அதில் விசேஷ்வார்சமானது நிரூபிக்கமுடியாமல் போனால் விஷ்டமே வித்தியாதென்று பொருள். இவ்வண்ணம் ஆன்றவது ஆகார ரூபமான ப்ரயோஜனத்வம் தூஷிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் ஸ்வத: இஷ்டத்வரூபமான ப்ரயோஜனத்வத்தையும் அதனலுண்டிபண்ணப்பட்டிருக்கிற க்ருதி ஸாத்யத்வத்தையும் தூஷிக்கிறார்—நியோகஸ்யாபி என்று. இஷி: இச்சை-இங்கே இச்சைக்கி விஷயமாக ஆய் இருக்கிற அர்த்தாந்தர ஸாதனத்வ மில்லாமையால் இஷ்டத்வமென்பது ஸ்வத: இஷ்டத்வமே சொல்ல விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. அது ஸுக்மத்துக்கும் துக்க நிவ்ருத்திக்கும் ஸமனம். தானாகவே இஷ்டமாக இருத்தலும் ஸ்வத: இஷ்டத்வத்தாலுண்டிபண்ணப்பட்டிருக்கிற க்ருதி ஸாத்யத்வமும் அவ்விரண்டினுக்கே ஆகையால் தானாக இஷ்டத்வமும் அப்படிப்பட்ட இஷ்டத்வத்தாலுண்டிபண்ணப்பட்டிருக்கிற க்ருதி ஸாத்யத்வம் இரண்டும் அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருப்பதால் இஷ்டமான நியோகத்துக்கு வித்திக்கிறதுகளில்லை என்று அர்த்தம். ஸாதனமாக இருப்பதால் இஷ்டத்வத்தை உப்பாதனம் செய்கிறார்—வ்ருதரவஹி என்று. ஸாதனமாக வித்தியை அங்கீகரிக்காத பகஷத்தில் தாதுவின் அர்த்தமே கார்யமாக ஆகலாம் என்று சொல்லுகிறார்—

அந்யதா என்று. இதை விவரிக்கிறார்—ஸ்வர்க்காரம் என்று. அது: என்று, ஸ்வர்க்காமபதான்வயத்திற்கு முந்தி. தானவின் அர்த்தமாதநிரத்திற்கே கார்யதா ப்ரதிபத்திய ஞாலம் அதோடு அன்வயம் வரின் அதற்கு ஸாதனமாகவே ப்ரதிபத்தியினாலமென்று அர்த்தம் ப்ரதமமந்யார்த்ததயா ப்ரதிபன்னஸ்ய கார்யஸ்யா நற்பாத்தத்வ நிர்வஹனாயா பூர்வமேவ பர்ஸாத ஸுகஸாதகம் பவதிஎன்று. இதுஅர்த்தம். எப்படிதனக்கு ப்ராதான்யத்தை நிர்வஹிப்பதிற்பொருட்டு தன் வேலைக்காரர்களுக்கு அபிமதவஸ்துக்களை ப்ரபுலானவன் கொடுக்கிறானோ அப்படிப்போல அபூர்வமும் தான்ப்ரதானமாக இருந்து கொண்டு தனக்கு ப்ராதான்யத்தை நிர்வஹிப்பதற்காகத்தன்னை கர்மங்களின்வாயிலாக உண்டுபண்ணுகிற புருஷனுக்கு ஸ்வர்கத்தைக்கொடுக்கிறது என்று பஞ்சிகையில் இந்த விஷயம் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஆத்மஸித்த்யனுக்லஸ்ய நியோகஸ்ய ப்ரஸித்தயே 1 குர்வத் ஸ்வர்காநி கமபி ப்ரதாநம் கார்யமேவ ந:' என்று உபஹாஸ்யம் பக்கத்திலிருப்பவர்களால்கூட சிரிக்கத்தக்கது. அது: என்று. சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார்— ஸ்வர்க்காரம் என்று. கார்ய ப்ரதிபத்தியானது ப்ரதானமென்பது ஒரு பதத்தைக்கேழ்க்கும் தருணத்திலே ஏற்படுகிறதா? அல்லது ஸ்வர்க்காம பதத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற தருணத்திலே ஏற்படுகிறதா? என்கிற விசல்பத்தை அபிப்பாயப்பட்டு முதலாவது கல்பத்தில் தூஷணமானது 'அந்யதாங்கிரையவ கார்யம் ஸ்யாத' என்பதனால் கூறப்பட்டதாக ஆகிறது அதே பஷ்டத்தில்அவகேசாரத்தால்வேறு தூஷணமும் ஒரு பதத்தால் கார்யம் அந்யார்த்தமாக ப்ரதிபன்னமாக இருக்கட்டும், அப்படி இருந்தபோதிலும் அன்விதாபிதான தசையில் அறியப்பட்ட அர்த்தமே நல்ல அர்த்தம். அதனால் அந்யார்த்தத்வமில்லை என்று. இரண்டாவது கல்பத்தில் தூஷணம் கூறப்படுகிறது. ஸ்வர்க்காரமபநாஸ்வித என்று. ஸ்வர்க்காமபதத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற விவ முதலியதால். அதற்குஸாதனமாகவே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் முதலில் அந்யார்த்தமாக அறியப்பட்டிருக்கிற தென்று சொல்வது யுத்தமல்லவென்று அர்த்தம். வ்யுத்தபதி தசையில் அபூர்வமானது ஸாதனமாக அறியப்படுகிறது. அபிதானதசையிலோவென்றால் அந்யார்த்தமாகவும் ஸ்தாயியாகவும் கார்யமென்றே அறியப்படுகிற தென்கிறதசைகவரின அபூர்வ வ்யுத்தபத்தியுள்ளவனான புருஷனுக்குக்கூட ஒரு பதத்தைக்கேழ்க்கும் தருணத்தில் அந்யார்த்தத்வ ப்ரதிபதியின் அனுபபத்தியைக்கூறுகிறார்-ஸுக என்று. விசேஷமின்றி ஸாமான்யம் கிடையாது என்கிறநியாயத்தால்ஸாத்யமென்று ஸாமான்யமாக சொல்லப்படா நின்றிருந்தபோதிலும் விசேஷத்தில் நிலபெற்றதாக அறியப்படுகிறது. 'ஸுகமோ துக்கநிவ்ருத்தயோ அவைகளுக்கு ஸாதனமோ இம்மூன்றே க்ருதி ஸாததியங்கள். ஆகையால் இம்மூன்றுக்குள் ஒன்று ஸாததியமாக இருக்கத்தக்கது. அதில் ஸுகத்வ துக்க நிவ்ருத்தித்வங்கள் பொருந்தாததால் ஸாத்யம் ஸாதனமாகவே இருக்கிறதென்று அறியப்படுகிறது க்ருதியோ வென்றால் இம்மூன்றுக்குள் ஒன்றைத்தான் விஷயிகரிக்கிறது. அப்படி காணப்படுவதால் எப்படி தர்சனமோதுறத அனுஸரித்தே ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. க்ருதிக்கு க்ரியையையுத்தவிர்த்தமற்றதை விஷயிகரிக்கிற தன்மை காணப்படாததாலன்றோ க்ருதி அபூர்வம் இரண்டுக்கும் கட்சமாக பாவார்த்தமானது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் மூன்றுக்குள் ஒன்றாக இருத்தல் என்கிற தன்மை இல்லாவிடில் ஸாத்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமே உண்டாகாது என்று அர்த்தம். மேலும் அன்விதாபிதான வாதியனால் ஸ்வர்க்காமபதத்தோடு சேர்ந்தே இருக்கிற விவ முதலியது கார்யத்தைச் சொல்லுகிற தென்று சொல்லத்த

கது. அப்படியானால் அதன் என்னிதான் பலத்தால் அதற்கு ஸாத்தனமாகவே பரீதி உண்டாகவேண்டுமென்பதனால் அகநாபார்த்தமாக பரீதி இல்லை. ஸூக இது முதலியதற்கு இப்படியாவது அர்த்தம், ஸூகம் துக்கங்கருத்தி இவ்வகைவிட வேறாக இருப்பதால் ஸ்வை: இவ்விதமாக இருப்பதால் க்ருதி ஸாத்தயதம் யுத்தமன்று அதற்கு ஸாத்தனமாக இருக்கிற வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால் பரம்பரையினால் இவ்விதமாக இருப்பதால் க்ருதி ஸாத்தயதம் யுத்தமல்லவென்று முன்பு முஹூர்தான ஆகார ருமான பரீயோஜனையில் காலகைப்பட்டது. அதற்குமேல் ஸ்வை: இவ்விதம் ருபமான பரீயோஜனையில் ஸூகம் துக்கங்கருத்தி இவ்விரண்டைக்காட்டிலும் வேறாக இருந்தலால் கிரஸி க்கப்பட்டது.

[illegible]

சுதொ விவராகெஷ்வவி யாக்யபட்டஸு சுதபுவராவாஸாயு
தாபிரதும் ஸஜாநுஸாஸநஸிஜிபேவ விஜாபெஷபரவூரித்யயுவவய

தகரணம்.]

முதல் அத்தியாயம்.

[அடிகள்]

தெ. | யாக்யபுஸ்ய உ யாமாநெரூபாநி ஷெவதானுபூதிவரபி
 வுருஷஸரோயநருவகா, ஸரோயதாநரபிவருஷாநு
 ஸிவிஸுபூதி “ஹஸ்தே உவவதே” உதகுத் பூதிவாடிஷுதெ!
 சுதொ வெஹாநாஃவரிநிஷுந்வரம் ஸ்ரஹ வொயநீதி ஸ்ரஹ
 வாலநஹொந்நு ஸ்ரஹந் ஸ்ரஹ | தாதுபூஸூபாநிசுபூஸி
 செவஹு சுபூணு சுபிஹெகொவஹெஸாநிசுபஹுஸுணு “வா
 யுஸூநாநிசுந் செவதஹிதஸ்” உதாநிவஹெகூநிசுந் தேவஸு!

சுதக் கெவலாநாந் சுடுண்ணாபூரவ்யிரவலகாசு, ப்ரஹ்ம ஜோந
ஸ்ய ஊநநூல்யிரவலகாசு த்விணட்யமவலொ ப்ரஹ்மவிஊராராஜொ
ய-ஸ்த ஐதி ஸிதத்யு ||

ഇതി ഗ്രീഹാദേഷ്യ) വിജ്ഞാശ്വാധികുറഞ്ഞു ॥

புதிதாய்த் தயார்—

மேலும் நியோகத்திற்கு ப்ரயோஜனத்வமென்பது என்ன? ஸூகந்திக்குப்போல் நியோகத்துக்கும் அனுக்லத்த்வமே ப்ரயோஜனத்வமென்று சொல்லப்படுமேயானால் நியோகம் ஸூகமா? ஸூகமே யன்றோ அனுக்லம், ஸூகஸிசேஷம்போல நியோக என்கிற சப்தத்தாலும் சொல்லக்கூடியதாகவும் விவக்ஷணமாகவுமிருக்கிற ஒரு வித ஸூகம் என்று கூறப்படுமேயானால் அதில் எது ப்ரமாணமென்று சொல்லத்தக்கது. தன்னுடைய அனுபவமே என்று சொல்லப்படுமேயானால் அது ஸுரியல்- விஷயசிசேஷாநுபவசகம்போல இது நியோகாநுபவசகமென்று உன்னாலுமனுபவிக்கப் படுகிறதில்லை. சாஸ்திரத்தினால் நியோகம் புருஷார்த்தமென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுப்ப்ரதால் பிற்காலத்திலுல்லவோ அனுபவிக்கப்பட்டுப் போகிறதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் நியோகத்தை புருஷார்த்தமென்று கொள்ளுகிற சாஸ்திரம்எது? லொகிகவாக்கியமாகாது. அது துக்கரத்தமக க்ரிணைகளை விஷயமாகக் கொண்டிருப்பதால், அந்த சாஸ்திரத்தினால் ஸூகம் முதலியவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருப்பதால் க்ருதி ஸாத்யதரிமாத்ரம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதால்- வைதிகவாக்கியமும்- அதனாலும் ஸ்வர்கத்திற்கு ஸாதனமாக கார்யம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதால், கித்ய நைமித்திக சாஸ்திரமும்ல்ல, அதற்கும் நியோகத்தை புருஷார்த்தமாகச் சொல்லுதலானது ஸ்வர்க காமவாக்கியத்திலிருந்து

அாகஅ] ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஷிதம் ப்ரீபாஷ்யம் [ஜிஜ்ஞாஸா

கிற ஆபூர்வ வ்யுத்தத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற தென்று இங்குத் தியிலை அதனாலும் ஸுகம் முதலியதற்கு ஸாதனமாக இருக்கிற கார்யத்தை உணர்த்துதல் விலக்கத்தகாதது தவறாத ஐஹிகபலத்துடன் சேர்க்கையுற்ற தாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற கர்மத்துக்கு பலமாக அப்பொழுது அனுபவிக்க ப்படா நின்ற அன்னம் முதலிய தென்ன ஆரோக்கிய மென்ன இது முதலியதைவிட வேறான நியோக சூபமான ஸுகத்தின் உபலப்தி இல்லாமையாலும் நியோகம் ஸுக மென்பதில் ஒரு ப்ரமாணத்தையும் நாமநியோம். அர்த்தவாதம் முதலியவைகளிலுங்கூட ஸவர்கம் முதலிய ககப்ரகார கீர்த்தனம் போல நியோகரூப கக ப்ரகார கீர்த்தனமானது உங்களாலும் முன்புபார்க்க ப்பட்டதல்ல. ஆகையால் விதிவாக்கியங்களிலும் தாதுவின் அர்த்தத்தினுடைய சப்தானுசாஸநவிர்த்தமாகவே இருக்கிற கர்த்ருவ்யபாஸாத்யதை ஒன்றே விந்முதலியவைகளுக்கு வாச்யமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. தாதுக்களின் அர்த்தங்களான யாகம் முதலிய க்ரியைகளுக்கு அக்னி முதலிய தேவதைகளின் அந்தர்பாமியாக இருக்கிற பரம புருஷனுடைய ஸமாராதன ரூபதையும் கர்மங்களால் நன்றாக ஆராதிக்கப்பட்டிருக்கிற பரமபுருஷனிடத்தினின்று பலஸித்தியும் 'பலமத உபபத்தே' என்கிற ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுப்போகிறது. ஆகையால் வேதாந்தங்கள் பரிநிஷ்பன்னமான ப்ரப்ரஹ்மத்தை போதிக்கின்றன என்பதனால் ப்ரஹ்மோபாஸநபலாநந்த்யமும் ஸ்திரதவமும் ஸித்தித்தது. சாதார்மாஸ்யம் முதலிய கர்மங்களில்கூட பலாபேகையுடன் செய்யப்படுகிற கர்மத்துக்கு நச்வரமான பலம் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால் அக்ஷய பதஸ்ரவணமானது 'வாயுச்சாந்திரிக்ஷஞ்சைதம்ருதம்' இதுமுதலியதற்குப்போல் ஆபேகையுமென்று நினைக்கத்தக்கது. ஆகையால் பலாபிஸந்தியுடன் செய்யப்படுகிற கர்மங்கள் அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமுள்ள பலத்துடன்கூடி இருப்பதாலும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமானது அபரிமிதமாகவும் ஸ்திரமாகவுமிருக்கிற பலத்துடன்கூடி இருப்பதாலும் அதன்நிச்சயத்தை பலமாகக்கொண்டிருக்கிற ப்ரஹ்மவிசாரத்தின் தொடக்கமானது தக்கதென்று நிலைத்தது.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகாணம் முற்றிற்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை—

இப்பொழுது தன்படியாக இஷ்டத்வம் ஸித்திப்பதற்காகவும் அந்நியரீத்தத்வத்தை திடப்படுத்துவதற்காகவும் நன்கு சிந்திக்கத்தக்கதாக இருக்கிற ஸூத்ரப்ரயோஜனத்வத்தை தூஷிப்பதற்காகத் தொடங்குகிறார்—அபிசே என்று. கிரிமதம் நியோகஸ்ய ப்ரயோஜக்தவம் என்று கிம் சப்தம்மானது நின்றதையில். ஸந்தேஹிக்கிறார்— ஸுகவத் என்று. அனுக்ஷ ஸ்வபாவமானது ஸுகத்தைத்தவிர்த்த ஒரு வஸ்துவிற்கும் பொருள்

